Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

43,1

Universidad de Deusto
Biblioteca

COLEGIO DE LA COMPAÑIA DE JESUS
BIBLIOTECA

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

VNIVERSA GRAMMATICA GRÆCA.

Institutiones Etymologicæ ex N. CLENARDO, cum Scholiis P. ANTESIGNANI, multis his quidem in locis recognitis, auctis & emẽdatis: Orthographia verò, Syntaxis & Prosodia, ex optimis, & qui in Scholis Societatis IESV potissimùm probantur auctoribus per ALEXANDRVM SCOT, Scotum I. V. D. collectæ, & suis locis insertæ, Scholiis & Annotationibus illustratæ.

Operi accesserunt indices duo, iis qui priùs in Antesignani editione habebantur multo copiosiores, rerum vnus, verborum alter, tyronibus maximè necessarij.

Et in eorundem gratiam ad operis calcem annexus est libellus, Petri Antesignani de praxi præceptorum Grammatices.

Auctorum nomina ex quibus quæq; partes deprompta sunt sexta habet pagina.

PONTIFICIA UNIVERSIDAD JESUITAS

LVGDVNI,
EX OFFICINA HVGONIS A PORTA,
APVD FRATRES DE GABIANO.
M. D. XCIIII.

AD CONSVLES ET SENATVM CARPENTORACTI.

***

GRAMMATICAS hasce lucubrationes vel (dicam rectius) veterum & recentium Grammaticorum sub vnum quasi signum collecta studia, (Viri nobiles, Viri prudentes) in lucem, idque sub tutela vestri nominis, mihi visum est dare: illud frequens amicorum, qui me ad id studij genus impulerunt adhortatio: hoc (ad commune vobiscum mihi augendæ & promouendæ Reipub. litterariæ studium) causæ duplices effecerunt: Prior est, quia lucem aliquam tenui huic & inopi causæ, (quod pro Deiotaro Tullius) nec scriptione admodum digne, afferre conatus sum luce vestra: quorum ornatissima, natura & situ ædificiorum pulcherrima, antiqua & omnibus rebus aucta vrbs splendet, inter Venissini Comitatus primas: vestra in ea prudētia non solū incolumis, sed & virtute ornata: Causa

altera, & arctior: quòd vestra me huc impellit beneuolentiâ condita comitas, qua priuatim insigni semper in me vsi: ac publicè pridem per Epistolam eximij cuiusdam affectus & cultus plenam, qua me commune hoc Gallici imperij incēdium quasi ex specula otiosè & cartis immersum, nec sine lachrymis spectantem, ad publica in vrbe vestra captanda munia excitastis, iterum iterumque munificè vocastis, venientem, vix dum limina salutantem cum honore & amore excepistis, hærentem habuistis, abeuntemque dimisistis. Quo meo merito? nullo fateor, sed solo beneficæ & humanæ naturæ impulsu quam velut Genio vel fato, inter asceitas gentes propriè esse vestram, vel vnica me tacente, loquitur SADOLETORVM familia: ex qua tertius iam secundi (singulique ætatis & seculi sui lumina) tenet Episcopatum: quænam enim terrarum ora tam abdita, cuius vrbes, sedesque non penetrauit IACOBI SADOLETI eloquentia? Cuius animum cordisque penetralia non occupauit IACOBI SACRATI, nepotis pietas, flexitve prudentia? FRANCISCI vero quē vos (felices) præsentem in vrbe vestra, salutatis & colitis, quanta prudentia, pietas, eloquentia, & nos quē præsentes pridem præsentē, de Græcorum metris, de Astronomiæ acutissimis demōstrationibus subtiliter disserentem audiuimus: & vos omnes testis esse potestis idonei. Quod vestrū eo præclarius beneficiū, quòd in hactenus ver

verbis factisve immunem, tam munifici fuistis. Id ne vltra sim verborum saltem hoc, scriptique munus accipite: Nouum vetusque ingenij partum, nouum dispositu, compositu veterem: Partum, quem non tam polire mens mihi, quàm meridiano otio, meridiando, floribus & indumentis alieni ingenij ornatū spectare: Vos eum suscipite, tutores, imo patres, tangite, ex positum tollite, comitatis, grauitatis, & auctoritatis vestrę scuto contra maligni oris dentem defendite: Ita Deus potentissimum hoc Gallorum imperium insana ciuilium bellorum flamma, aliquando eripiat, vos vestramque vrbem ab ea qua vndique cincti, seruet incolumem. Lugd. Kalend. Octobris ∞. IↃ. XCIII.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Auctores singularum Grammaticæ partium quos hoc opere secuti sumus.

Orthographiæ & Etymologiæ auctores Nicolaus Clenardus, Petrus Antesignanus.

Dialectorum Angelus Caninius.

Syntaxeωs Ioannes Varennius, Scholiis & annotationibus auctus.

Prosodiæ
- De Accentibus Gulielmus Baillius è Societate IESV:
- De Syllabarum Quantitate F. Vergara, adiectis tabulis Gulielmi Baillij.

De Passionibus dictionum Triphon Grammaticus.

Ad calcem operis accessit libellus P. Antesignani de Praxi Præceptorum Grammatices.

LECTORI CANDIDO S.

NVTILE *prorsus iudicauimus (amice Lector) propter eam quæ à nobis in Syntaxeωs præfatione monstrata est rationem, longam illam à Grammaticis de artis suæ nomine, Etymologia, partibusq; susceptam disputationem huic loco attexere. Consilium tantum instituti operis nosce:* OMNES *Grammaticæ partes, quæ singulæ & singulis penè seculis à suis scriptæ auctoribus, in vnũ cogere volumẽ (quod ne prius à se præstitum sit, Librariorũ vel parcimonia vel auaritia factum esse scribit Fridericus Sylburgius) animus fuit. Has ex selectis, & hæreseos suspicione maximè liberis auctoribus, primum elegimus: neque fuit quicquam antiquius, quàm ipsorum passim auctorum, non modo dispositionem sed verba etiam sarta tecta conseruare. Nicolai Clenardi Institutiones Etymologicas, cũ Scholiis P. Antesignani ab eo quẽ dudũ nominaui viro, diligẽte & Græcæ litteraturæ apprimè erudito, recensitis elegimus. Antesignani vero errata, ab illo (ne paginarum & versuum numerus in Indice notatus turbaretur) in notarum libello, Henrico Stephano in Paralypomenis Grammaticarũ Græcæ linguæ institutionum, aliisq; scriptoribus passim, à nobis quædam emendata suis*

locis

Universidad de Deusto
Biblioteca

locis vnciolis hisce [ ] inclusa reposuimus, adiecta ad oram libri (ANNOTATIO) ne labatur incautior lector, néve quisquam sibi à me subductam opellam criminetur. Ambiguæ quædam adhuc fidei, aut alio quodam institutionum loco emendata diligẽtius, apposita hæc † nota designat: Reliquas Grammaticæ partes ex suis quasque desumptas auctoribus eodem pænè studio persequuti sumus: Manca enim ex aliis auctoribus, si quando suppleuerũt, suis verbis (quãtum fieri potuit) ad Scholij instar, minutiore charactere subiecimus: Errata si quæ occurrunt, aut negligentius scripta, monuimus. Porro Dialectorum, & Analogiæ rationẽ ab Angelo Caninio descriptam, in operis limine constituendi, vir spectatæ fidei & doctrinæ politissimæ auctor fuit: quam, & adiecta Græcarum dictionum versione Latina, totam ad me misit: in qua multa non satis ad limam translata emendauimus, quædam, ne dum emendaremus, præceps operarũ diligentia, mensq; grauioribus occupata studiis effecerunt. Syllabicarum quantitatum regulis quæ ex F. Vergara depromptæ sunt, Gulielmi Baillij è Societate Iesu, diligentis scriptoris Tabulas, etsi easdem ferè contineant præceptiones, propter summam earum facilitatem, & rectissimam auctoris docendi viam, subijciendas duximus. Hæc te (lector) de operis consilio præmonitum esse volui. In quo si quid præteritum, erratum aut minus explicatum deprehenderis, id tuo marte beneuolè supple, vel me de restituendi, supplendiq; officio humaniter, humanis obnoxium admone. Vale.

GRÆCORVM LITERÆ.

Α	α	ἄλφα	Alpha	a
Β	β ϐ	βῆτα	Vita	v
Γ	γ ϛ	γάμμα	Gamma	g
Δ	δ ∂	δέλτα	Delta	d
Ε	ε	ε ψιλὸν	Epsilon	e
Ζ	ζ ϛ	ζῆτα	Zita	z
Η	η	ἦτα	Ita	i
Θ	θ ϑ	θῆτα	Thita	th
Ι	ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ	κ	κάππα	Cappa	k c
Λ	λ	λάμδα	Lamda	l
Μ	μ	μῦ	My	m
Ν	ν	νῦ	Ny	n
Ξ	ξ	ξῖ	Xi	x
Ο	ο	ο μικρὸν	O micron	o paruum
Π	ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ	ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ	σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ	τ ⅂	ταῦ	Tau	t
Υ	υ	υ ψιλὸν	Y psilon	y
Φ	φ	φῖ	Phi	ph
Χ	χ	χῦ	Chi	ch
Ψ	ψ	ψῖ	Psi	pſ
Ω	ω	ω μέγα.	O mega	o magnum.

SCOLIA.

QVATVOR Huius paginæ columnarum prima ad læuam, continet elementorũ figuras, primo quidem loco maiuſculas, quibus vti ſolent in titulis ſiue inſcriptionibus librorũ, inque periodorum, verſuum, & propriorum nominum initiis. Deinde ſequuntur minuſculæ, quibus vbique vtuntur, etiam vbi maiuſculæ locum habent, niſi in principiis orationum: μ tamen & ς in fine tantùm ponuntur. Secunda ac tertia columna continent nomina literarum: ſecunda quidem Græcis characteribus, tertia verò Latinis, in rudiorũ gratiam.

Maiuſcularũ literarum vſus.

Literæ minuſculæ.

Figurarum μ & ς ſedes.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Literarum pronuntiatio vnde petenda.

Potestas siue pronũtiatio quarundam literarum.

β
γ
δ
ζ
η, ι, υ, ει, οι, ῃ, ῳ.
θ
κ
ξ
ο, ω.
σ
φ
χ

Septem vocalium diuisio.

Porrò quarta columna ad dexteram, elementorum potestatem siue valorem complectitur, quo pacto scilicet debeant enuntiari. De qua re variæ sunt hodie ac multiplices Grammaticorũ opiniones; dum quidam † curiosè nimis ad antiquam pronuntiãdi rationem omnia volunt reuocare: cum tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi hæc pronuntiarint: & coniecturæ sint admodum ieiunæ. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi priùs priscorum aliquem ab inferis excitarint. Quare adolescentes huiusce rei cupidos (cùm hæc omnia potiùs viua voce, quàm librorum lectione possint percipi) ad doctos Græcarum literarum professores remitto. Qui verò illis destituuntur, & proprio Marte linguam Græcam discere coguntur, pronuntient elementa Græca more Latinorum Græcis in hac tabella respondentium. Cæterùm in quibus discrepent, paucis perstringam. β profertur vt u consonum: sed illius sonus magis accedit ad b, quàm ad f. γ hodie omninò profertur vt g: quidam tamen ante ε, η, ι, & similes efferunt vt Latini suum g ante a, o, vel u. aliquando pronuntiatur vt n, vt videbis apud CLENARDVM in sequẽtibus. δ profertur hodie à doctis blæsiùs quàm d nostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo: ego malim vt d Latinũ pronuntiare. ζ debet sonum literarum δσ, non σδ, retinere; vt ξ, κσ; & ψ, πσ; non autem σκ, σπ. η, ι, & υ, atque diphthongi ει, οι, ῃ, & ῳ, sonant hodie vt i vocale apud Latinos: consonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamẽ vnicum ι deberet respondere nostro i: η vero & ῃ magis accedere ad sonum e: sic υ & ῳ ad sonum u, vt à Gallis profertur: in ει autem & οι debuerat vtraque vocalis aliquo modo audiri. θ debet prolatione à τ & δ discerni: nam magis sibilat & spumosiori spiritu effertur. κ ante ε, η, ι, &c. sonat vt ante α, nempe vt k vel q. ξ vt cs, non vt è nostris quidam proferũt x in *exercitus* & similibus, dicentes *egzercitus* pro *ecsercitus*. ο & ω hodie prolatione non distinguuntur, veluti neque α breue & α longum. σ vt s in *sum*, etiam inter duas vocales, non vt nostri faciunt, qui *miser mizer* proferunt. φ effertur hodie vt f: tamen illius sonus ad prolationem p debet accedere. χ ante ε, η, &c. vt ante α.

Ex his septem vocales: longæ, η, ω: Breues, ε, ο: Ancipites, α, ι, υ: quæ & Communes dicuntur, quòd modò sint longæ, modò breues.

DIPHTHONGI.

Propriæ,	Impropriæ,
αι, αυ, ει, ευ, οι, υ.	α, η, ω, ηυ, υ, ωυ.
æ, av, i, ev, i, u.	a, i, o, iv, i, ov.

In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronũtiatur υ vt u [1] cõsonans. 1

Vocales præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω, propterea quòd in diphthongis præponantur: Subiunctiuæ autem, ι, υ, quòd subsequantur. Faciunt verò per se syllabam, quoties duobus in apice punctis notantur; ϖαΐς, païs, *puer vel puella*, disyllabum; ἄϋπνος aypnos, *insomnis*, trisyllabum. Cæterùm in tribus, α, η, ω, iota non ad latus [2] affigitur, sed infrà subscribitur. 2

Altera vocaliũ diuisio.

Annotatio de ι & ϋ in diæresi.

Annotatio de ι, siue puncto subscripto.

[1] VT Si ex dictione Latina *aue* reiiciatur *e*, atque in *au*, retineatur pronuntiatio quæ erat in integro *aue*. Rectiùs, meo quidem iudicio, faciunt, qui υ hîc pronuntiant vt u in diphthongis Latinis au, eu, *audio, euge*. Porrò diphthongus ευ non profertur vt Galli proferunt u Latinum in dictione *dominus*, sed veluti *ou* in dictionibus Gallicis *nous*, *vous*, aut vt u ab Italis effertur. 1

υ quomodo pronuntietur in diphthongis.

[2] Supple, Quamuis dictum sit dici subiunctiuam quòd subsequatur. 2

Semiuocales octo ζ, λ, μ, ν, ρ, σ, ψ, ξ.

[1] Mutæ nouẽ { Tenues ϖ, κ, τ. | Mediæ β, γ, δ. Duplices { [2] ζ σδ. 2 | [3] ξ κσ, γσ, χσ. 1.3 | [3] ψ πσ, βσ, φσ. 3 | Aspiratæ φ, χ, θ.

Consonantium diuisio.

[4] Liquidę, siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ. 4

[5] Solitaria & suæ potestatis est.

[1] MVTAE Appellantur aut Tenues, aut Mediæ, aut Aspiratæ quadam relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem; sed tenuis ϖ, ad mediam β, & aspiratam φ. nam hæ tres magnam habent inter se affinitatem, & facile vna migrat in alteram; quippe quæ eodem instrumento vocis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atque sola spiritus intensione vel remissione differant. nam in prolatione φ, maximam spiritus copiam, in ϖ minimam, in β 1

Mutæ quare dicantur Tenues, Mediæ, vel Aspiratæ: & earum affinitas.

Universidad de Deusto
Biblioteca

mediocrem adhibemus. Eadem est ratio secundi ordinis mutarum κ, γ, χ, quæ palati; ac tertij, τ, δ, θ, quæ dentium auxilio proferuntur. Quod dico, verum esse deprehendetur, si vnicuique ordini præponatur vocalis, hoc modo, απ, αβ, αφ: & ακ, αγ, αχ: atque ατ, αδ, αθ.

Annotatio de δ, ζ, & σδ.

Dorismus, σδ, pro ζ.

2 [2] Hinc colligunt quidam, δ debere proferri blæsiùs quàm d Latinum: & in prolatione ζ, sonum σδ debere aliquo modo retineri. adde quòd Dores confunderent ζ cum σδ, & verba in ζω per σδω efferrent. Verùm ego illis potiùs assentior qui per literarum metathesin id fieri asseuerant, σδω pro δσω: atque idcirco malim ζ valere δσ quàm σδ. Æoles autem verba in οσω efferunt per ζω: vnde ζ creditur valere non solùm σδ, sed etiam

Æolismus, ζ, pro οσ.

3 duplex οσ. [3] Ξ magnam habet cognationem cum secundo mutarum ordine, κ, γ, χ. nam sæpe ex illis conflatur, aut in eas dissoluitur, vt satis constat ex verbis in κω, γω, χω, quorum futurum habet ξω, pro κσω, γσω, χσω: & ex nominibus finitis in ξ, quorum genitiuus est κος, γος, χος, non ξου. Sic se habet ψ cum π, β, φ, primo mu-

ξ

ψ

Liquidæ quare sic vocentur.

4 tarum ordine. [4] Appellantur *Liquidæ* eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd post mutam positæ, quasi liquescentes ac euanescentes, vim consonantis interdum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt aliæ consonantes. *Immutabiles* autem dictæ sunt, quòd non tam facilè mutentur quàm aliæ consonantes in inflexionibus nominum & verborum, sicuti planum fiet ex sequentibus.

Immutabiles quoque cur dicantur.

DE ORTHOGRAPHIA ET Consonantium nexu appendix.

Consonantium mutatio vnde oriatur.

QVONIAM Ex consonantium mutua quadam affinitate vel odio, vt ita dicam, penè infinitæ literarum mutationes oriuntur, dum scilicet duæ aut tres consonantes non possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis ante vocalem propter mutuum odium consistere, cùm cognatæ propter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi & inuicem combinari, volui paucis perstringere, quæ consonantes simul possint inter duas vocales, vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales reperiantur, num ad præcedentem, an ad sequentem syllabam, illarum prior pertineat: vt in τύπτω, id est *verbero*, num π, syllabam præcedentem τύ, an sequentem πω, sequatur. Quæ res profectò est animaduersione digna: cùm ad veram

Consonantium nexus.

veram orthographiam non parum conducat, & ad intelligendas, tam in nominibus quàm in verbis, varias consonantium inter se mutationes, penè necessaria videatur. Primò itaque sciendum, quòd si duæ mutæ debeant simul poni, vt vna alteram consequatur, necessariò tenuis præcedet tenuem, vt τέτυπται, *verberatus est*, pro τέτυφται: vel propriam aspiratam, vt Σαπφὼ, *Sappho*, pro Σαφφὼ: & media mediam, vt ἕβδομος, *septimus*, non ἑπδομος, licet veniat ab ἑπτὰ, id est *septẽ*, ὄγδοος, *octauus*, non ὀκδοος, ab ὀκτὼ, *octo*: atque aspirata aspiratam, vt ἐτύφθω, *verberatus sum*, pro ἐτύπθω. non tamẽ quæuis tenuis quamuis tenuem, aut media mediam, vel aspirata aspiratam antecedet. nam τ, δ, θ, nunquam primum inter affines, sed semper secundum locum occupant: vt, ex πίκω quidem, inserto per pleonasmum τ ante ω, & mutato κ in ι, dicam τίκτω, id est *pario*, vbi τ sequitur aliam tenuem κ: in πίτω verò, posito π ante ω, non possum dicere πίτπω: (nam τ præcederet aliam tenuem; quod fieri non potest) itaque dicendum πίττω, id est, *cado*; vbi τ secundum locum occupat. Præterea vnaquæque tenuis, vel media, potest seipsam præcedere: vt ἵππος, *equus*: ἐκκλησία, *ecclesia, cœtus*, γλῶττα, *lingua*: ἄββαλεν pro ἀπέβαλεν, *abiecit*. (Sed *perperam* est hoc ab Antesignano obseruatũ nam pro ἀνέβαλε siue ἀνάβαλε dicitur ἄμβαλε, vt ἀμβαίνειν, pro ἀναβαίνειν: ἄββαλε autẽ pro ἀπέβαλε, abiecit; vel ἀππόβαλε, abiice, sicut ὑββάλλει apud Hesych. pro ὑποβάλλει, subiicit. Vide Schol. pag. 50. & 212.) ἄγγελος, *nuntius*: ἄλλος, *satis*. aspirata verò nunquam seipsam præcedit: non enim dicere possumus Σαφφὼ, sed Σαπφὼ. Hoc quoque sciendum, quaslibet duas mutas inter duas vocales positas (modò eadem non geminetur, vt ἵππος; aut tenuis aspiratam præcedat, vt Σαπφὼ) ambas ad sequentẽ syllabam pertinere, vt τύ-πτω: præter γδ, vt quibusdam placet, qui nituntur regula generali, quæ ait: Duas aut tres consonantes nunquam ad syllabam sequentem pertinere, nisi aliqua dictio Græca incipiat ab illis consonantibus: si verò illę reperiantur in principio alicuius vocabuli, quum erunt inter duas vocales, semper ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in compositione: vt in τύπτω *verbero*, & ἄστρον *astrum*, στ & σπ pertinent ad syllabas sequẽtes: quia aliæ multæ dictiones Græcę incipiunt à στ, & σπ: vt στύω *spuo*, & σπέρω *verto*, & aliæ multæ. In cõpositione verò, vt ἐκρέω, *effluo*, ab ἐκ & ῥέω, κ pertinet ad præcedentem ratione compositionis: quamuis κ & ῥ inueniantur in

Mutarũ connectendarũ ratio.

στ	pro	φτ.
σπ		φφ.
βδ		πδ.
γδ		κδ.
φθ		πθ.

τ, δ, θ, quo loco ponantur.

κτ.

στ non ττ.

Quæ mutæ geminentur, & quæ non.

ANNOTATIO. 18. 31.

Duæ mutæ inter duas vocales ad quã trahantur.

γδ.

Regula generalis de cõsonantium connexu.

στ, σπ.

Compositionis vis in cõsonantiũ aut cõsonã-

Universidad de Deusto
Biblioteca

tis distinctione, vt ἐκ-ξέω, ἐξ-άγω.

γδ nunquã dictionis initiũ.

Duplex cũ alia cõsonãte nunquã cõnectitur.

Liquidæ cum aliis cõsonante nectendæ, aut ab ea distinguẽdæ ratio.

μν nexus.

A σθλ nulla dictio incipit.

Θμ nunquã in principio dictionis.

Regulæ de cõsonantiũ nexu, pars altera cõfutatur.

A θμ dictio non incipit.

principio multarũ dictionum, vt κρατέω, *potens sum*, &c. imò vnica cõsona ratione compositionis ad præcedentem syllabam pertinebit, quum inuenietur inter duas vocales, vt in ἐξάγω, *educo*, ξ pertinet ad præcedentem. nam dictio componitur ab ἐξ & ἄγω. Cæterũm nullum vocabulum Græcum incipit à γδ: ideo iuxta eorum sententiã, γ trahetur ad syllabam præcedentem. Et hactenus de mutis: pergamus ad duplices, liquidas, & σ. Duplices nunquam inueniuntur in principio dictionis coniunctæ cum aliqua cõsonante. Itaque in medio dictionis positæ inter duas vocales cum aliqua cõsonante, non possunt coniungi, ita vt ad syllabam sequentem pertineant: vt in ἕλξις, *tractus*, & ἕξπους, *sex pedum*, λξ & ξπ non possunt trahi ad syllabam sequentem: quare diuidantur necesse est, ἑλ-ξις, ἑξ-πους. Idem iudicato de aliis. Liquidæ λ, μ, ν, ρ, cõsonantem præcedentes, vt ἄρτος, *panis*, nunquam ad syllabam sequẽtem pertinent, præter μν, vt μνᾶ, *mna, mina*: ἀ-μνός, *agnus*. Quum vero cõsonantem sequuntur, illæ & cõsona præcedens ad syllabam sequentẽ trahuntur, vt πα-τρός, *patris*; modò non sequantur aliam liquidam: nam tum diuiduntur, præter μν, vt dictũ est; veluti ἅρ-μα, *currus*. Si verò sequantur duas cõsonantes quæ per se traherentur ad syllabam sequentem, cum liquida coniunctæ, ad sequentem quoque omnes trahentur; vt ἄ-στον. nam σ & τ ad sequentẽ pertinerent, vt patet ex στήλη, *columna*. Quidam hinc excipiunt σθλ, vt ἐσθλός, *bonus*: quia nullum vocabulum Græcum incipit à σθλ: quamuis σθ interdum in principio dictionis inueniantur, vt σθένω, *possum*; & ideo ad syllabam sequentẽ pertineant, quum inter duas vocales solæ reperiuntur, vt ἀσθενής, *debilis*. Idem iudicium est de σθμ, vt ἄσθμα, *anhelitus, anhelatio*. nulla enim dictio incipit à σθμ. Tamen regula illa generalis suprà posita (quod bona illorum venia dixerim) eos qui illa nitũtur, aliqua ex parte fallit. nam quamuis verum esse, sicuti est, fatear, cõsonantes quæ in principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstet, debere coniungi: verumtamen regulæ conuersæ non possum assentiri, nempe cõsonantes in medio diuidendas, quæ in principio non inueniuntur coniunctæ. nam si hoc esset verum, (cùm θμ nunquam in principio inueniantur) βαθμὸς *gradus*, & ἄσθμα, necessariò sic diuiderentur, βαθ-μὸς, ἄσθ-μα: quod & absurdum est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno ore affirmant, Nullam syllabam in aspiratam desi-

desinere. Quare meo quidem iudicio γδ, σθλ, & σθμ, poterunt coniungi, ὀ-γδο-ήκοντα, ἐ-σθλός, ἄ-σθμα. Nunc dicẽdum quas cõsonantes liquidæ possint præcedere ac sequi, & quas non: ac primò quidem vnaquæque liquida seipsam præcedit & sequitur in medio dictionis: in principio verò aut fine, nulla penitus cõsona geminatur. Porrò λ præcedit omnes cõsonantes præter ζ, ϱ, ψ: sequitur autem omnes mutas præter δ: sed duplices aut σ nunquam sequitur. μ præcedit tantùm tres mutas, π, β, φ; vnam duplicem ψ, & vnam liquidam ν: sequitur sex mutas, κ, γ, χ, τ, δ, θ, (sed χ non nisi rarissimè) duas liquidas λ, ρ, & σ: alias cõsonantes nunquam aut præcedit aut sequitur. ν præcedit tantùm tres mutas, τ, δ, θ, & σ: alias cõsonantes nunquam: sequitur verò omnes mutas præter β, omnes quoque liquidas: duplices verò aut σ, nunquam. ϱ præcedit omnes cõsonantes, præter ζ, λ: sequitur autem omnes mutas; at post alias cõsonantes nunquam inuenitur. Et hæc de liquidis. Porrò σ tantummodo mutas & μ præcedit, atq; cum eis ad syllabam sequentem trahitur: sequitur verò solùm tres liquidas, λ, ν, ϱ, idque rarò: cum aliis autem cõsonantibus nunquam connectitur: ipsum tamen sæpe geminatur, γλῶσσα, *lingua*.

Nulla syllaba in aspiratã desinit.

Liquidæ cũ aliis cõsonantibus.

Literæ geminatæ non connectuntur.

λ, μ

ν

ϱ

σ cum aliis cõsonantibus.

CANONES PRONVNTIATIONIS.

Accentus.

Acutus.

Grauis.

Circumflexus.

Accentus tres: Acutus ´, Θεός, Theós, *Deus*: λόγος, lógos, *sermo*: τύπτομεν, týptomen, *verberamus*. Grauis ` , τιμὴ, timì, *honor*. Circumflexus ῀ , ποιῶ, piô, *facio*: βοᾶτε, voâte, *clamatis*. Acutus & circumflexus, attollunt syllabam quam afficiunt; grauis, deprimit.

Spiritus.

Asper.

Lenis.

Spirituum sedes vocales, diphthongi, & ϱ in principio, ac ϱϱ geminũ in medio dictionis.

Spiritus duo: Asper siue densus ῾ , ἅμα, háma, *simul*: Lenis siue tenuis ᾽ , ἐγὼ, egò, *ego*. Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus. [1] Consonans ϱ in principio quidem aspiratur, ῥώμη, rhómi, *robur*: in medio verò si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, πόῤῥω, pórrho, *longè*.

[1] ϱ non semper in principio aspiratur, vt author ait. Nam † si secunda quoque syllaba incipiat à ϱ in aliquo

ϱ initiale quando leuigetur.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ϱ media dictionis quem ſpiritum habeat. Vnicum ϱ quãdo aſpiretur in medio.

nomine, tum primũ ϱ leuigatur: vt ῥαφελὰς, ῥάχιον, ῥᾴθυμος, ῥωρὸς, *Rarias*, (Cereris epitheton, Suidæ) *puer, robuſtus, vehemens*. Verùm nulla præter hæc 4 inuenies. Cæterùm ϱ ſimplex in medio dictionis (de quo author nihil loquitur) nullo ſpiritu notatur, ſed intelligitur habere tenuem: tamen apud poëtas in opt. exemplaribus interdum inuenies vnicè ϱ cum ſpiritu aſpero in media dictione: ſed id fit ſoluũ, dum poëtæ metri gratia ex gemino ῥῥ primum ſubtrahunt, vt ἄρεκτον, pro ἄρρεκτον, *infectum*: & ſic de aliis.

Apoſtrophus.

π, κ, τ } in { φ, χ, θ

1 Apoſtrophos, nota eſt reiectę vocalis,[1] α, ε, ι, ο: aut diphthongi, αι, οι: quod fit ob ſequentem 2 vocalem:[2] quæ ſi aſpiretur, migrat præcedens tenuis in aſpiratam, πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*, 3 πάντ' ἔλεγοι, pandelegon: ([3] prolatio enim eſt in morem vnicæ dictionis) ἀπὸ ἕ, *à quo*, ἀφ' ἕ: κεῖ ἕ, *contra quem*, καθ' ἕ: νύκτα ὅλην, *noctem totam*, νύχθ' ὅλην.

Vocaliũ per apoſtrophũ reiectarum quantitas. αι & οι quando breues.

1 Vocales Quæ per apoſtrophum reiiciuntur, aut ſunt natura breues, vt ε, ο: aut ancipites correptæ, α, ι: aut diphthongi αι, οι, quæ in ratione accentuum habentur in fine pro breuibus, & apud poëtas ſæpe corripiũtur, dum ſunt finales: longa enim per apoſtrophum 2 non eliditur. [2] Si vocalis (inquit) ſequentis dictionis notetur ſpiritu aſpero, & reiecta vltima vocali præcedentis dictionis, remaneat in illius fine aliqua tenuium mutarum π, κ, τ, migrabunt tenues in proprias aſpiratas 3 φ, χ, θ. [3] Reddit rationem quare ſcripſerit literis Latinis pandelegon vnica dictione, cùm in Græco ſint duæ: quia, inquit, in huiuſcemodi apoſtrophis prolatio duarum dictionum eſt in morem vnicæ. imò (quod magis mirabere) conſona præcedentis dictionis vltima pertinet ad ſyllabam ſequentem, non ad præcedentem, vt ἀ-φ' ἕ: neque ſolùm vltima, ſed etiam penultima, modò poſſit coniungi cum vltima, vt νύχθ' ὅλην. nam χθ facilè (vt in ſuperioribus dictum eſt) coniunguntur: ſed in πάν-τ' ἔλεγεν, ν trahitur ad præcedentem. nam ντ non coniunguntur. Ratio quare ad ſequentem ita trahantur, eſt, quia prima ſequentis dictionis vocalis ſuccedit in locum abiectæ. æquum eſt igitur vt conſonantes quæ ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem ſequentem trahantur, & non ad præcedentem: ex hoc enim abſurdum ſæpenumero ſequeretur, ſyllaba

Conſonantes ſyllabæ apoſtrophum paſſæ, ad quam vocalem pertineant.

ſyllaba in aſpiratam deſinente, vt in ἀφ' ἕ & νύχθ' ὅλην: quod nunquam in purè Græcis poteſt contingere. nam ἰωσὴφ, ἐνὼχ, & ῥοὺθ, *Ioſeph, Enoch, & Rhuth*, Hebraïca ſunt, & non Græca; pro quibus Græci dicerent ἰώσηφον, ἕναχον, ῥούθαν, & Latini *Ioſephus, Enochus, Rhutha*. Porrò in οὐχ ἕτος; *nonne ille?* & ſimilibus, χ trahitur ad ſyllabam ſequentem, quamuis apoſtropho non notetur: re vera tamen apoſtrophi nota intelligitur, & οὐχ pro οὐχὶ dictum eſt. ſolet enim interdum apoſtrophi nota abiici, vt διὸ, pro διὰ ὁ, *quapropter*: καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, *omnino*: καθάπαξ pro καθ' ἅπαξ, *ſemel, omnino*: καθάπαξ pro καθ' ἅπαξ, *quemadmodum*: ὧνπερ pro ἀνθ' ὧν, *eo quòd*: quæ exempla ſatis manifeſtè declarant, conſonantes ſyllabæ apoſtrophum paſſæ ad ſequentis dictionis vocalem pertinere. nullus enim non videt in ἀνθῶν, θ nectendum cum ω, ἀνθῶν, & non cum α, ἀνθ-ῶν. Dictiones quoque monoſyllabæ, quod dicimus, neceſſariò verũ eſſe, per ſe ſatis indicant, vt σέ, *te*, σ' ἐγώ, *te ego*: vbi σ non poteſt niſi ad ſyllabam ſequentem trahi. Hæc pluribus ſum proſecutus, quòd viderem ab omnibus ferme typographis, qui orthographiæ maximè ſtudent, id aliter obſeruari. Illis verò imponit compoſitionis regula perperam intellecta. cùm enim videant ab omnibus vno ore receptum eſſe, vt vltima conſonans hatum præpoſitionum, ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, σὺν, ὑπὲρ, in compoſitione ante vocalem poſitarum, non ad ſequentem, ſed ad præcedentem vocalem ratione compoſitionis trahatur, (vt ἐν-άγω, *induco*: εἰσ-άγω, *introduco*: ἐξ-άγω, *educo*: πρὸσ-άγω, *adduco*: συν-άγω, *conduco*, id eſt, ſimul duco: ὑπερ-άγω, *ſupero*) credunt eandem eſſe rationem in παρά-γω, *tranſeo*: κατά-γω, *deduco*, & ſimilibus: & à fortiori in apoſtropho, vt ἐπ' ἐμοὶ, *in me*. Verùm ratio non eſt eadem. nam in ὑπερά-γω, ϱ iungitur cum ε: quia ante compoſitionem cum eo iungebatur. in παρ' verò, ϱ non adhæret cum πα, ſed cum α finali: quare in compoſitione aut apoſtropho, non cum πα, ſed cum vocali quæ in locum τὸ α ſuccedit, connectetur. Et de his hactenus. Obiter tamen & illud addam, vocalem acutam quæ per apoſtrophum abiicitur, in nominibus quidem retrahere accentum in penultimam, δεινὰ, δεῖν' ἔπη, *grauia verba*: in aliis verò dictionibus vnà cum vocali accentus quoque abiicitur, λὰξ, ἀφ' ἕ.

Quæ deſinũt in aſpiratam, Græca non ſunt.

ἔχ pro ἐχὲ. Apoſtrophi nota abiecta.

Typographi orthographiæ obſeruatores.

ϱ in ὑπερ-άγω, cum præcedenti ſyllaba, in παρ-άγω, cum ſequẽti nectitur.

Num accentus vocalis abiecta abijciatur.

1 Gamma γ ante γ, ξ, χ, ſonat perinde vt n: ἄγγελος angelos, *nuntius*: λύγξ lynx, *ſingultus, vel*

Diuerſa quarũdã literarũ pronuntiãdi ratio.

Universidad de Deusto Biblioteca

γ vt n
κ vt g
τ vt d
ν vt m
π vt b

lynx fera: ἔγχος enchos, *hasta.* sic ante *κ*; † sed ipsum *κ* sonandum vt g, *κέφαλκα* pephanga, *apparui.*

Tau *τ* post *ν*, vt d: *τὸν τάνταλον* ton Dandalon, *Tantalum.*

Ny *ν* ante *β, μ, π*, vt m: *τὸν βίον* tom vion, *vitam*: *τὰ μελίδια* tim merida, *particulam*: *τὸν πίθον*, tom bithon, per b, *dolium.*

Pi *π* post *μ*, vt b Latinum: *πέμπω* pembo, *mitto.* Itidem post *ν* [2] in diuersis dictionibus: *τὸν πίθον* tom bithon, *dolium.*

γ pro ν positum, & quare.

1 CREDO Græcos olim non ita *γ* ante *κ, γ, χ, ξ*, protulisse; sed potiùs scripsisse *γ* pro *ν* ante has literas, quia *ν* proferrent vt *γ*: vel certè quòd *γ* natiuum sonum hîc non retineret. est enim *ν* difficillimæ pronuntiationis, si ponatur ante aliam consonantem, vt licet ex præpositione Latina *con* in compositione coniicere. Qui linguam Hebræam callent, hoc apertiùs norunt: vix enim apud illos reperias n ante aliam consonantem: sed ferè semper illud mutant in consonam quæ sequitur, vt faciunt Latini in *collaudo.* imò Græci (vt antea diximus) nunquam ponunt *ν* ante aliam consonantem in eadem dictione, nisi ante aliud *ν*, & ante tertium ordinem mutarum *τ, δ, θ*, & aliquando ante *σ*: sed mutant *ν* in aliquam aliam consonantem, vel illud omnino elidunt, vt poteris colligere ex *σὺν, cum*, & *ἐν, in*, in compositis: de quibus copiosè CLENARDVS in tractatu de Inuestigatione thematis in voce *συμπήγνυμι, confringo.* Interdum verò aliam cõsonam inserunt, vt *ἀνδρός, viri*, pro *ἀνρός.* [2] Modò diuersæ illæ dictiones puncto non diuidantur. nam si dictio periodum claudens desinat in *ν*, & prima litera alterius sententiæ sit *π*, hæc regula non habebit locum, neque etiam præcedentes, si simile quidpiam contigerit. imò è doctioribus multi hodie diuersam hanc literæ *γ, κ, τ, ν, π*, pronuntiandi rationem neque obseruant, neque obseruandam censent.

Hebraïsmus. Collaudo pro conlaudo.

ν non præcedit vllam cõsonantem præter ν, τ, δ, θ, σ: ante alias aut mutatur, aut elliditur, aut tertia consonans infertur.

Insueta literarũ pronuntiatio vbi locum habeat.

ALII CANONES TERMINATIONIS, EX ANGELO CANINIO Anglarensi.

NVLLVM Græcum nomen exit in *ε*, vel *ο*. Nam *τὸ θρέψε, confidere.* in Aristophanis Equitibus fictũ est, vt barbare loquẽtes seruos imitaretur. vt quidam inducit militem dicentem, Vbi vadis? Nam *τοιόσδε, talis.* & *τοσόσδε, tantus.* composita sunt è *δε*.

In duali quintæ est *ε*. *Αἴαντε, Aiaces duo. τιτᾶνε, Titanes duo.* At *ἐκεῖνο, illud. τοῦτο, tantum. τοῦτος, hoc.* & quædam alia amiserunt vltimum *ν*.

Nullum etiam desinit in Mutam, ne particula quidem vlla: nec in *ζ, λ, μ*. Quæ his literis finiuntur, peregrina sunt, *Αχάβ, Achab. Βοὸζ, Booz. Ενὼχ, Enoch. Αδάμ. Adam.* quæ tamen ad Græcam formam reuocari possunt, vt terminentur *ος*; *Αχάβος. Achabus.* vel *ας*, Annibal *Ἀννίβας, Ἀννίβα, Annibal.* Polyb.

Ηλ, quod adducit Eustath. apocope factum est ex *ἦλος, clauus.*

Ἐκ, ex. & *ἒκ, non.* non sunt integra. *ἐξ* enim sequente consonante mutat *ξ* in *κ*, *ἐ* vero ante vocalẽ accipit *κ*, *ἐξ αὐτοῦ, ex ipso. ἐκ τούτου, ex hoc. ἐκ θέλω, ἐκ ἐθέλω, non volo.* vt Sicubi, pro siubi. Quidam ex Ionico *ἐκὶ, nequaquam.* apostropho, *ι* fieri *ἐκ* aiunt, *ἐκ' ἔστι, non est.*

Supersunt decem literæ, quibus nomina finiri possunt: quinque vocales, *α, η, ι, υ, ω*. totidem consonantes, *ν, ρ, σ, ξ, ψ*.

Nomina quæ terminantur *α* longo, *η, ω*, omnia fœmi

fœmina, ἡ Λήδα, *Leda.* ἡ τιμὴ, *honor.* ἡ Λητώ, *Latona.* nam δῶ pro δῶμα, apocope, neutrũ, id est, domus.

Quæ desinunt in ι, υ, omnia neutra. Tria in ι notat Aristoteles, μέλι, *mel.* πέπερι, *piper.* κόμμι, *gummi.* Alia ergo peregrina, βάρβαρι, *concha, & ostreum quod vniones & bacchas continet. ex Eustathio, vide Athen. lib. 3.* ex lingua Indica. σίναπι, *Sinapi.* & forte duo posteriora, πέπερι, κόμμι.

Poëtica illa ex apocope, ἔρι, *lana vel lanugo.* τρόφι, *magnum, plenum.* νεῖ, *farina crassior quæ per cribrum transmissa est.* pro ἔρειον, τρόφιμον, νεῖμον. Et neutra adiectiua à masculinis in ις, φιλόπατρις, φιλόπατρι, *quod fauet patriæ.*

In υ quinque, γόνυ, *genu.* δόρυ, *hastile.* ἄστυ, *vrbs. Il. β.* πῶϋ, *grex ouium.* νάπυ, *sinapium.* Et neutra à masculinis in υς, ἡδὺς, ἡδύ, *suauis.* Legitur tamen μῶλυ, *moly herbæ genus apud Dioscor. lib. 3. cap. 54.* sed ab Homero fictum. Odyss. κ.

Quæ exeunt in α breue, μ, ρ, ξ, ψ, σ, media, hoc est, partim masculina, partim fœminina, & quædam neutra.

Omnia pluralia neutra in α, vt præterita perfecta, & Aoristæ priora actiua.

Ε, & α indicatiui vertitur in η in subiunctiuo, ο in ω. τύπτεις, *verberas.* τύπτῃς, *verberes.* τύπτομεν, *verberamus.* τυπτωμεν, *verberemus.* ἔτυψα, *verberaui.* ἐὰν τύψω, *si verberauero.*

Ι in datiuorum omnium vltima syllaba, vel solum, vel in diphthongo. τιμῇ, *honori.* τιμᾷν, τιμᾶς. Αἴαντι, *Aiaci.* Αἰάντοιν, Αἴασι.

Σ in accusatiuis pluralibus omnibus, præter neutra, quæ habent α.

Σ potestate continet δ, θ, τ. Quod cernitur in obliquis quintæ declinationis, & in futuris tertiæ coniugationis, ἔρις, ἔριδος, *lis.* κόρυς, κόρυθος, *galea & galerita.* χάρις, χάριτος, *gratia.* ᾄδω, *cano.* ᾄσω. πλήθω, *impleo.* πλήσω. ἀνύτω, ἀνύσω, *perficio, perficiam.*

Ξ γ, κ, χ, αἴξ, αἰγός, *caper, vel capra.* κόραξ, κόρακος. *coruus.* θρίξ, τριχός, *capillus, pilus, vellus.* ἄγω, ἄξω, *duco.* πέκω, πέξω, *pecto.* βρέχω, βρέξω, *pluo, proluo, irrigo.*

Ψ β, π, φ. ἄραψ, ἄραβος, *Arabs.* κύκλωψ, κύκλωπος, *Cyclops.* νίνυψ, νίνυφος, *Cinyphs.* λείβω, λείψω, *Sacrifico, sacrificabo,* λέπω, λέψω, *decortico, cabo.* γράφω, γράψω, *scribo, scribam.*

ALPHABETVM, IN QVO DIALECTORUM, & Analogiæ bona pars explicatur, ex eodem Angelo Caninio.

VERVM quoniam omnis propemodum dialectorum varietas, & Analogię ratio in Literarum certa mutatione, additione, detractione posita est: commodissimum esse duximus, hoc singula ordine collocare, vt quicquid mutatum, additum, detractum esset, suo in loco & litera facile posset reperiri. Atque vt analogiæ constantissima ratio planius exponeretur, & vis intelligeretur: non modò quid singulæ dialecti varient, verùm etiam quas literas immutent Latini Græcis verbis exprimendis, & in suæ linguæ vsum conuertendis, demonstrauimus. Nec aspernati sumus linguarũ, quibus vulgo vtimur, exempla, quò res fieret illustrior. Ad extremum etiam multa quæ Græci & Latini è Punica lingua in suam transtulerunt, quæ quidẽ ad rem faciebant, in mediũ attulimus.

Αλφα ex Ε.

Huius literæ pronunciatio facillima est in linguis omnibus, vt Punicè Ana, ἀνὰ, ex quo Ana Medicorum. Nos ad varietates dialectorũ veniamus. Nam de ipsarum quidem literarum nominibus, quæ Syriaca sunt, hic non est dicendi locus.

Principio itaque Iones in quibusdam vocibus e

Universidad de Deusto
Biblioteca

vertunt in α breue, μέγεθ& μέγαθ&, *magnitudo.* τέμνω τάμνω, *seco.* τρέπομαι τράπομαι, *vertor.* τρεφθεὶς τραφθεὶς, *cõuersus.* Sic βέρεθρον, *Barathrum.* Homerus, alij βάραθρον.

Quod factitant & Dorienses, πιέζω πιάζω, *premo,* νεχο, *onero.* τρέχω τράχω, *curro.* ἄρτεμις ἄρταμις, *Diana.* φρεσὶ φρασὶ, *mentibus.* Pindarus. γὲ γὰ, ἔγωγε ἐγώνγα, σύγε τύνγα, *iuuemer.* & in diphthongo, εἶκε ἄϊκα, *si.* κύπειρον κύπαιρον, *cyperus, iunci genus.* κλεὶς κλαξ, κλεῖδα κλαῖδα, *clauis, clauem.* Callimachus, λῆϊον λᾶϊον, *fruges.* Cretenses τέως τᾶως, *interim.* ἕτερον ἄτερα, *ros.*

Æolij in aduerbiis in θεν, detracto ν, ε mutant in α, ὄπιθεν ὄπιθα, *pone, retro.* ἄτερθεν ἄτερθα, *siue, præter, seorsum.* ἔνθεν ἔνθα, *inde, hinc.* πρόσθεν πρόσθα, *ante coram, antea, prius.*

Id Latini aliquando imitati sunt, μένω maneo, ἔρρα& aries, quidam scribunt ἐρρᾶς, ἐρωδιὸς ardea, syncope τᾶ ω. Sic ex ἐν& fit annus.

Sic Græci è Punico Ella faciũt ἀλλὰ, *sed.* Erabon ἀρραβὼν, arrabo, *pignus.* Batel βάτλ&, *odiosus, turpis.* Melet μάλθη, malta, *cera subacta.* Etruscè. Pilleges πάλλακις pellex. Peleg πέλαγ& pelagus, & Latini è Besas basio, Bes basium, Esua asso, Feti fatuus. Etruscè ἔρρε, arri, *Abi in malam rem.* κεράτιον, *Corniculum, siliqua.* caratto. Bend Punice, benda, banda.

Alpha. ex H

Dorienses & Æolij η passim mutant in α longum, huius credo literæ sono patenti atq; hiulco delectati. Quamobrem Theocritus de mulieribus Corinthiis loquens ait, πλαλειάδοισαι ἅπαντα, *ore deducto pronuntiare omnia.* Exempla sunt, φήμη φάμα fama, πλαγὴ πλαγὰ plaga, μηχανὴ μαχανὰ machina, φηγὸς φαγὸς fagus: μῆλον μᾶλον malum. Latini enim eos sequuntur, quando etiam in Magna Græcia Doricè loquebãtur. Sic μήτηρ μάτηρ, *mater.* ἠὼς ἀὼς, *aurora.* ἡδὺς ἀδὺς, *suauis.* γηρύω γαρύω, *clamo, loquor, discer*

discerno. λήψομαι λαψῆμαι, *accipiam.* καλαχὴς καλαχὰς, *resonans, sonorus.* ἡμέρα ἀμέρα, *dies.* ἥλι& ἄλι&, *Sol.* ἡδονὴ ἀδονὰ, *voluptas.* aliáque innumerabilia. Docet Herodianus in imparisyllabis oxytonis non mutari, ποιμλιὼ, *pastor.* λιμλιὼ, *portus.* non ποιμὰν, λιμὰν, præter ἑσθὴς ἑσθὰς, *vestis.* Pindar. Pythiis. malè ergo apud Theocrit. ἄθιον ὦ ποιμάν, *vanior ô pastor.*

Attici in paucissimis suauitatis causa η mutarunt in α longum, κήλη κάλη, *hernia.* κηλήτης κιλήτης, *hernioſus.* ἠχέτης ἀχέτης, *resonans, sonorus: cicadarum epithetum.* δηήμητερ δάματερ, *Ceres.* admirantis aduerbium. sic è λήμη, *lippitudo.* fecerunt γλάμων, addito σ. *id est, lippus.*

Iones contrà in α breue, πήρα πάρη, *pera.* λελικτῆα λελακτῆα, *obstrepens, lippiens.* μεμικτῆα μεμακτῆα, *mugiẽs.* τεθηλυῖα τεθαλυῖα, *germinans.* μεσημβείη μεσαμβεία, *meridies.* λελημμέν& λελαμμέν&, *captus, cogitans.* ληφθεὶς λαμφθεὶς, *sumptus.* cum epenthesi μ. sic δηιχῆ δίχα, *bifariam.* τριχῆ τρίχα, *trifariam.* τέτρηχα, πέντρηχα. Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἰλ. γ. *huc age nympha, seu sponsa chara.*

Alph. ex ο, ω, εα, αε.

Huc pertinet, cùm Poëtæ η resoluunt in εα, ἤγλω ἐάγλω, *fractus sum.* ἤφθω ἐάφθω, *captus sum.* ἥδε ἔαδε, *placuit.* & Æolicè ἄδε, & ἐαδὼς, ἥλη ἐάλη, *captus est.* ἥλω ἐάλω, ἥλωκα ἐάλωκα, *capt° est.* ἥνδανε ἐάνδανε, *placuit.*

ο Doricè aliquando in α, εἴκοσι εἴκαλι, *viginti.* & Æolicè ὅᾶ, ἄσα, *quædam.* ex quo Atticum ἅτις. Sic Latini ἄροτρον aratrum, etsi a longum est. καρδία cor, πορῶ ex quo πορίζω, paro, *rem facio, mercor.* λόγχη, lancea. Etruscè solidus, saldo: Hispan. γάν& gana, *latitia, splendor oblectamentum.*

Iidem Dorienses ω in α productum cõuertunt, πρῶτ& πρᾶτ&, πρώτιστ& πράτιστος, *primus.* φωλεαμὸς φαλεαμός, *arca.* sic ἕδρᾶ& ἕδρᾶξ, *sedes, locus, concio.* In genitiuo plurali primæ & secũdæ parisyllaborum, λῃστῶν λῃστᾶν, *latronum.* θυρῶν θυρᾶν, *portarum.*

Et

Universidad de Deusto
Biblioteca

Et in aoristis mediis prioribus, ἐπήξω ἐπάξα, *fixisti, densasti.* ἐπείω ἐπεία, *emisti.*

Æolij in participiis secundæ contractorum, γελῶν γελᾶν, *ridens, cachinnum tollens.* ἐλῶν ἐλᾶν, *impellens.* Bœotice ποσιδῶν πολειδᾶν, *Neptunus.* φυσῶλες φυσᾶλες, *flantes, tumentes.* Tarentini Dorienſium Colonia, ὦτα ἆτα, *aures.* ὡς ἀς, *vt.* Cretenſes ἔωλον ἄελον. methatheſi, *vanum absoletum.*

Contrahitur etiã ex εα, θέασαι θᾶσαι, *vide.* Idyl. 1. vt Atticè δφυέα δφυᾶ, *industrium ingeniosum.* πειραιέα πειραιᾶ, *Piraum.* Verùm hoc tantum præeunte vocali: non enim diceretur δγψέα δγψᾶ, *generosus.* ἀληθέα ἀληθᾶ, *verum.* ſed δγψῆ ἀληθῆ.

Et ex αε, ἄεθλον ἆθλον, *præmium.* ἀέκων ἄκων, *inultus.* ἀεργὸς ἀργός, *otioſus.*

A Abundans.

A initio aliquando abundat, ϛαφὶς ἀϛαφὶς, *vua paſſa.* ϛαχὺς ἀϛαχυς, *ſpica.* quod propriũ Atticorũ eſſe dicunt. Etruſce. Vulturius *auoltoio.* Hiſpanice Percipere *apercebir*, & Gallicè *apperceuoir.* Poëticè ἄαλα pro ἅλα ab ἄω, *ſpiro.* ἀάχετος pro ἄχετος, *intolerabilis, ſeu quod retineri nõ poteſt.* Syriace Labã, albus, alban, dealbauit, Mar amarus, ex quo forſitan mare.

Deficiens.

Cadit, ἀπαίρω παίρω, *palpito more morientium.* ἀμαυρόω μαυρόω, *obſcuro, hebeto.* ἀϛεροπὴ ϛεροπὴ, *fulgur.* vt ἀμέλγω, *eliceo*, mulgeo. ἄρουρα rus rura, ἀμῶ ἄμητος, *meſſis, vnde* meto. Nam deductio ſæpe fit à verbali, ἵϛημι, ϛῶ. ϛᾶλος, *ſtabilis ex quo*, ſtatuo. φημὶ, *dico.* φατὸς, *dicendus, hinc* fateor. πάσχω, *patior.* πάθος, *paſſio:* vel παθητὸς, *patibilis, hinc* patior. γεύομαι, *guſto.* γευϛὸς, *guſtabilis. vnde* guſto. λέγω, *dico.* λόγος, *dictio. hinc* loquor. ἐρεύγω, *ructo.* ἐρευκτὸς, *quod ructu emittitur, hinc* ructo. ἀκάκητα, ἡσύχως, *pacificè, quietè.* ex quo fit quieſco. Syriace Anu, νῶ nos, hamar merum. Sic Appendix pendice Etruſce, Apotheca bottega,

Puni

Punice alhud leuto, non, vt quidam ſentit, ἁλιευτικὴ, *piſcatoria.* Aſqer ſchiera.

In medio poëticè metri cauſa abundat, πυλωρὸς πυλαωρὸς, *Ianitor.* κέρας κεράϛος, *cornu.* Sic κράατι, κράϛα, *capiti, capita.* ναιετάω ναιετάασκε, ναιετάασκε, *habitans.* Oδ. α. δναιετάοντων, *Beatorum.* β. ὠείων ὠαείων, *Orion.* ἄχραντος ἀχράαντος, *purus incontaminatus.* πλάϛης πλάαϛης *patiaris, audeas, ſuſtineas.* Ιλ. ν. ἄνελπτος ἀνάελπτος, *inſperabilis.* Heſiod. vt Hom. ἄποινον, *pretiũ.* ἀνάποινον, *carens pretio redẽptionis.* ἄϛασθε ἀγάασθε, *grauiter tuliſtis, nocuiſtis, coëgiſtis, venerati eſtis.* ἀχαιΐδες ἀχαιϊάδες, *Græcæ.* πηλητάδης, *Pelides.* ἀμφιτρυωνιάδης, *Hercules.* φαάνθατος, *ſplendidiſſimus.* φάανθεν, *apparuerũt.* ϑαασέμεν, *ſedere.* κεκράανται, *perfecta ſunt.* Oδ. ο. πεντάετες, *quinquennium.* ἑξάετες, *ſexennium.* In ſecunda contractorum coniug. ante α, ὁρᾶ ὁράᾳ, *videt.* ἀχαλάα πρὸϛ νηὶ πολυζήω, *ægrè fert in naui multa tranſtra habente.* & in Infinit. ὁρᾶν ὁράαν, *videre.* ἐλᾶν, *ferire.* μάϛιξεν δ' ἐλάαν· *verberauit ad agitandum.*

In αὐθαδιάζω, *contumacem reddo.* ἀνακυμβαλιάζω, *ſurſum cum ſonitu iacio.* ſecundum α. *abundat.*

Hoc modo è Syriaco Catros fit κίθαεις, vel κιθάρα, *lyra.* Menica μανιάκης, *brachiale, torques.* Punice machzen, Etruſce magazino, Riqma ricamo.

Iones in tertia plur. præt. perf. paſſ. eliſo ν ponunt α, κέκλιϑ' κεκλίαται, *inclinati ſunt.* πεποίηϑ' πεποιέαται, *facti ſunt.* Et in opt. τύπτοιντο τυπτοίατο, *vapularent.* μνήσαιντο μνησαίατο, *recordentur.* ſed de hac re in præt. paſſ.

Æolice in genit. plur. primæ & ſecũdæ impariſ. ληϛάων, *latronum.* μεϛάων, *Muſarum.* Callimachus etiam in tertia, νηϛάων à νῆϛος, *inſula.* quòd perrarum eſt.

Eliditur in medio propter metrum, γαλακτοφάγοι γλακτοφάγοι, *lacte victitantes.* Ιλ. ν. ἐλάϛας ἔλατος, *profectus.* Oδ. ε. δεδίαρχθ' δεδίαϛε, δέδιμεν δέδιϛε, *timemus, timete.*

Universidad de Deusto Biblioteca

Vt à χάεις χάεῖ☞, sit gratia, κυπάειω☞ cupressus, βαλανεῖον Balneum, παλάμη palma, γάλως glos. Compaganus cõpagno Etrusce. Sic è Punico taraq τρέχω, curro. caraq κρώζω κρωσμὸς, crocito, crocitatio. Etrusce παράλυσις, paralysis. parlasia, παραλυτικὸς, paraliticus. parletico. Farasa Syriace, φάρος, integumentum, vestis.

In fine quædam particulæ amittunt α, ἄρα ἄρ, itaque, igitur vtique nempe. ἀνὰ ἂν, cum. παρὰ παρ, per. ex quo Per.

Quod poëtæ in compositione metri causa faciunt, quibusdam literis propter orthographiæ leges mutatis.

A N A

Αναλύω, ἀλλύω, dissoluo, diluo, reuoco. pro ἀνλύω ex quo ἀλλύεσα, retexens. & ἀλλύεσκεν, soluebat. Od. α. pro ἀναλύεσα, ἀνέλυε cum Ionica paragoge. ἀναΓάνύω ἀνΓανύω, sursum traho. Opp. & ἀναδύω ἀνδύω, demergo. ἀνέλεΓον ἄλλεΓον, colligebam, deligebam, excipiebam. ἀναλέξαι ἀλλέξαι, collegisse. ἀναβαίνων ἀμβαίνων, ascendens. ἀναβήτῃ ἀμβασῇ, ascenderit. Dorice, ἀναβαλλώμεθα ἀμβαλλώμεθα, retardemus, remoremur, recusemus. & ἀμβολιεργὸς Hesiodus pro ἀναβολιεργός, dilator, cunctator. ἀνάσχω ἄνοχεο, sustine. ἀναΓάντες ἀνΓάντες, assurgentes. ἀναμίξας ἀμμίξας, cùm immiscuisset. ἀναδύε☞ ἀνδύεται, recusat. ἀναπαλὼν ἀμπαλὼν, cùm quassasset, vibrasset. & Ionice ἀμπεπαλών. ἀνακαλέω ἀΓκαλέω, reuoco. ἀναπαιανίσαι ἀμπαιανίσαι, rursus canere Paeana. ἀναπέΓαν ἀμπέΓαν, extende. ἀνακρούομαι ἀΓκρούομαι, praeludo. ἀνακλίνας ἀΓκλίνας, reclinans. ἀναχήσεως ἀνοχήσεσαι, sublatum ire. ἀνέβαλε ἄμβαλε, retardauit. qui scribunt ἄβαλε, male legerunt antiquum codicem. ἀνέπνυΓε ἄμπνυΓε, expirauit. ἀνάπωσις ἄμπωσις, fluxus & refluxus maris. quo etiam oratores vtuntur.

Cum nominibus etiam, tametsi casum regit, fere conglutinatur, ἀνὰ πεδίον ἀμπεδίον, per campum.

ἀνὰ δόναξ ἀνδόναξ, inter arundines. ἀνὰ βωμοῖς ἀμβωμοῖσιν, in aris. Ιλ. θ. ἀνὰ φυτὰ ἀμφυτὰ, per virgulta. ἀνὰ Γόμα ἀνΓόμα, in ore. ἀνὰ νέκυας ἀννέκυας, per cadauera. ἀνὰ μέΓα ἀμμέΓα, per magnum. ἀνὰ φόνον ἀμφόνον, per eædem.

Sic ἀναμίγδιν ἀμμίγδιν, confusè. ἀνάδιχα ἄνδιχα, Bifariam. & διάνδιχα, seorsum. ἀνάπηρ☞ ἄμπηρ☞, fractus, mutilatus.

K A T A

Καταθνήσκω, καθθνήσκω, morior. κάλέθανε κάτθανε, mortuus est. καταθανὼν καθθανὼν, moriens. καταθάψαι καθθάψαι, sepelire. Ιλ. ω. κατατύπλεσκε κατὶύπλεσκε, cõnumerare. κάλέβαλε κάββαλε, deiecit. καταλείπειν καλλείπειν, derelinquere. Ιλ. κ. καταλείπε☞ καλλείπε☞ Nicãder Alex. κάλέλιπε κάλλιπε, reliquit. καταλείΓειν καλλείΓειν, relictum ire. in quibus τ in λ. κάλέπεσε κάππεσε, decidit. καταρέζεσα poëtice, καῤῥέζεσα, demulceus. Ιλ. ε. καταπυείσαι καππυείσαι, igne concepta. Theocrit. Idyl. 2. καταφάλε κάπφαλε, comede. καταδῦσαι καδδῦσαι, demergere. κάλεδραθέτην καδδραθέτην, obdormiuere duo. καταχεῦσε κάχεῦσε, detinete. Ιλ. λ. καταστορνῦσα κασσορνῦσα, insternens. καταχεῦσαι κακχεῦσαι, effundere. καταναΓὰς κανναὰς, cùm annuisset. καταμίξας καμμίξας, cùm miscuisset. κατακείοντες κακκείοντες, dormituri. καταΓᾶξαι κακκᾶξαι, concussisse. καταμύω καμμύω, inclinor, cõcido. quod cõmune est omnibus.

Cum nominibus, κ☞ κορυφὴ κακκορυφὴ, ex vertice. κ☞ πεδίον καππεδίον, ex campo. κ☞ μέΓον καμμέΓον, ex medio. κ☞ φάλαρα καπφάλαρα, per phaleras. κ☞ ῥόον καῤῥόον, secundo flumine. κ☞ λαπάραν καλλαπάρην, per ilia. καταμονίη καμμονίη, victoria ex duello.

Sic κ☞ ὃ καδδὲ, κ☞ μὴ καμμὴ, secundũ quidẽ. Od. σ. καθ' ῥα καῤῥά, secundum quidem. Dorice κ☞ τέο κατ-τέτο, ex hoc.

P A R A

Παραθέμην☞ παρθέμην☞, apponens. παρατιθεῖ παρτιθεῖ, comparat. παρέθεΓο πάρθεΓο, apposuit. παρασ-άσ

Universidad de Deusto Biblioteca

παρςᾶσα, *assistens.* παραπιθὼν παρπιθὼν, *cum suasisset.* & Ionice παραιπεπιθών. παραμένων παρμένων, *assistens.* Parmeno.

Latini è διὰ & παρὰ in compositione elidunt α, di & per, διαφέρω differo, διαγινώσκω dignosco, διαλύω diluo.

Παραμένω permaneo, παραμίσγω permisceo.

Latini α aliquando vertunt in i breue, τρυτάνη Trutina, κάναςρον canistrum, ςαλάζω stillo.

Punice Sciarqi scirocco, scilocco Etrusce, ventus. fondac fondico. ψαλὶς, Æol. σπαλὶς, spilla, *nouacula.*

Sic ago adigo, facio reficio, habeo adhibeo.

In u breue, κραιπάλη crapula, ςραγγαλῶ strãgulo.

In æ diphthongum, sed perraro, Ασκληπιὸς Æsculapius.

BHTA.

CVM è Mutis prima sit β, paucis de Mutarum mutatione prius agendum.

Eæ, vt diximus, sunt nouem, β γ δ, π κ τ, φ χ θ. quarum vis ac potestas planè est mirifica. Mediæ enim cum mediis, cum tenuibus tenues, densæ conueniunt cum densis, βδέλλα, *hirudo, sanguisuga.* ὄγδοος, *octauus.* πτωχὸς, *mendicus.* κτῦος, *iumentum.* φθόνος, *inuidia.* ἄχθος, *pondus.* Hæ vicissim, non temere tamen, permutantur.

Primum Mediæ, sed rarô, in aspiratas, πρόγονυ πρόχνυ, *in genua.* ἀνώγηθι ἄνωχθι, *iube.* κεκράγηθι κέκραχθι, *vociferare.* Aspiratę in medias, λέλεχα λέλεγμαι, *elegit, disseruit.* ὀρώρυχα ὀρώρυγμαι, *fodi, exæquaui.* βέβρεχα βέβρεγμαι, *irrigaui, prolui.*

Tenues in medias vertuntur in deriuatione: ἑπτὰ, *septem.* ἕβδομος, *septimus.* ἑβδομήκοντα, *septuaginta.* ὀκτὼ, *octo.* ὄγδοος, *octauus.* ὀγδοήκοντα, *octuaginta.* μέμικται, *mixtum est.* μίγδην & μίγδα, *mixtim, simul, vna.* ἐπιγέγραπται, *inscriptum est.* ἐπιγράβδην, *in superficie, stri*

strictim. φαίνω, *Appareo, accendo, clareo.* πέφανται, *apparuit.* ἀναφανδόν, *coram omnibus, clarè, manifestè.* τέτμηται, *incisum est.* τμήδην, *festinanter, cæsim.* διακέκριται, *diiudicatum est.* διακριδόν, *distinctè.* διείρηται, *publicatum est.* διαῤῥήδην, *palam.* πέπλεκται, *implicitum, nexum est.* πλέγδην, *implicite.* πέφυκται, *fugit.* φύγδην, *fugiendo.* αἴρω, ἦρται, *tollo.* ἄρδην, *penitus.*

Poëtice in syncope, δεδοίκαμεν δέδοιγμεν, *metuimus.* ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, *similes fuimus.* ἔχειν, ἐχέμεν, syncope ἔγμεν, *habere, possidere.*

Eædem in densas propter accentum aspiratum aut in compositione, aut in apostropho. ἀπὸ ἵςημι ἀφίςημι, *auerto.* κατὰ αἱρῶ καθαιρῶ, *deijcio.* ἀπὸ ἕξω ἀφέξω, *recipiam, abstinebo.* ἀπὸ οὗ ἀφ' οὗ, *à quo.* κατὰ ὃν καθ' ὅν, *ex quo.*

Iones quidem ob has duas causas nihil mutant, ἀπίςημι, καταιρῶ, ἀπ' οὗ, κατ' ὅν. nec κ: οὐκ οὔπω. Quinetiam in flexu nominum non recipiunt, φ, κίνυψ κίνυφος, ipsi κίνυπος, *nomen fluuij.*

Æolij verò multô minus id faciunt, qui densum spiritum prorsus ignorant.

Quædam vsus communis ab Ionibus accepta, vt longi temporis præscriptione sua fecit, ἀπηλιώτης, *Subsolanus.* ἀντήλιος, *Soli aduersus.* ab ἥλιος. Errat itaque Triclinius, qui ἀντήλιος fieri putat ab ἀνατόλιος, *Orientalis, Eous.* contra analogiam. nam ο mutatur in η in fine prioris compositi tantum, vt suo loco dicetur. λεύκιππος, *albus equus.* κράτιππος, *fortis equus.* ab ἵππος, *equus.* σακκυφάντης, *qui saccos facit.* κροκύφαντος, *quod per subtegmen immittitur.* ab ὑφαίνω, *texo.* πεμπτάμερος, *quinque dierum.* Pind. ab ἁμέρα. cùm dicatur πενθημιμερὴς, vt ἑφθημιμερὴς, *septem dierum.* ab ἑπτά.

Præterea ob syncopen tenues mutãtur in aspiratas, προοίμιον, φροίμιον, *exordium.* φροιμιάζεσθαι. *præfari.* ἐξαπίνης ἐξαίφνης, *ex improuiso.* τέτορες ἵπποι, τέθριπ-

Universidad de Deusto Biblioteca

πος, *quadrijugus*. τερατεία τερψθρεία, *vanitas*. πλόκαμος πλοχμὸς, *caſaries*. ταράττω θράττω, *confundo*. ἀκαχμένος ἀκαχμένος, *acutus*. alij ab ἀκάζω, *acuo*. pro ἠκασμένος, σ in χ. quidam addunt φρῶ, à φροϊῶ, ſyncope & trope φρῶ, *mitto*. εἰσφρῶ, *irrumpo*. quod etiam duci poteſt à φέρω, φρῶ φρημὶ, *fero*. ex quo φρὲς, *fer*. vt θές, *pone*.

Contra denſæ in tenues, ne plures aſpiratæ nimis cõfragoſe coëant. θριξ τριχὸς, non θριχὸς, *pilus*. θάπτω, *ſepelio*. ἔταφον, *ſepeliui*. τρέφω pro θρέφω, *nutrio*. ex quo θρέψω. τρέχω pro θρέχω, *curro*. ex quo θρέξω. ἔχω, *habeo*. pro ἔχω, ex quo ἔξω. ἵσταθι, *ſtatue*. δίδοθι, *dato*. ſed τίθετι, *pone*. τύπηθι, *vapula*. at τύφθητι, *verberator*. ἔχω χειρ, *habeo manus*. ἐνεχυρεία, *inducia*, *remiſſio*. ἀμφὶ ἔχω, ἀμπεχόνη, *indumentum*.

Sic in repetitione præteritorum, φαίνω, *appareo*. πέφηνα, *apparui*. χάιρω, *lætor*. κέχαρκα, *lætatus ſum*. θείνω τέθακα, *percutio*, *percuſſi*.

Aliquando plures aſpiratæ neceſſario coëunt etiam initio dictionis, & in duabus ſyllabis continentibus, θρεφθεὶς, *educatus*. ἁφὴ, *tactus*. διαθρυφθὲν ἔκπεσε χειρὸς, *commiſſum excidit manu*. & κοεινθόθι οἰκία ναίων, *Corinthi habitans circumfuſus*. ἀμφιχυθείς, *circumfuſus*. δόμον ἁρμὸν ἀμφέθεθ' αὑτῇ, *domum commodam circumpoſuit ſibi*. Opp. Halieut.

Iones denſas vertunt in tenues, δέχω δέκω, *ſuſcipio*. ex quo δωροδόκος, *muneribus inhians*. ξενοδόκος, *hoſpes*. παυδοκεύτεια, *caupona mulier*: Attica. σιτοδόχος, autẽ *qui frumentum accipit*. à δέχω, τεύχω τύκω, *ſtruo*. αὖθις αὖτις, *rurſus*. vt Latine ἄχυρον, Acus aceris.

Et in eodem verbo viciſſim vtramque, χιτὼν κιθὼν, *tunica*. βάτραχος βάθραξ, *rana*. ἀκάνθιον ἀχάνθιον, *ſpina*. ἐντεῦθεν ἐνθεῦτεν, *hinc*.

Extant etiam in linguis vernaculis huius rei creberrima exemplа. nos vno erimus contenti. E Caput Latino Hiſpani faciunt cabo & cabeça, Itali capo, Galli *chief*. in eadem itaque voce exi

exiſtit B, P, F. Sed redeundum iam ad B.

Primo Siculi & Macedones nonnunquam φ mutant in β, Φίλιππος Βίλιππος, *Phylippus*. φρύγες βέιγες, *Phryges*. cum ι. φερενίκη βερενίκη, *quæ victoriam reportat*. φῶ βῶ, *dicam*. ex quo βάζω, *dico*, *loquor*. κῦφος κῦβος, *vas concauum quod dicitur nauicula*. κεφαλὴ κεβλὴ, *caput*. extrito α. Quomodo Latini φάλαινα balæna, νέφος nubes, νεφέλη nebula, κυφὸς gibbus, ὀμφαλὸς vmbilicus, ἄμφω ambo, δνοφερὸν tenebræ, quaſi denefræ.

Ad hunc modum Etruſci fiber, beuero. Et Hiſpani, fremitus bramido. Et Græci è Fibóſet βεβάσση, Dea.

Æolij & Beoti δ in β, δελφῖνες βελφῖνες, *Delphines*. δελφοὶ βελφοὶ, *Delphi oppidum & populus*. δέλεαρ βέλεαρ, & ſyncope atque craſi βλῆρ, *eſca ad capiendum*. ἐνδῦσαι ἐμβῦσαι, *induere*. σάνδαλα σάμβαλα, *calceamẽta*. βέλομαι δήλομαι, *volo curo*. βελὴ δηλή, *conſilium*, *Senatus*, *ſententia*, *voluntas*. vt δὶς bis, δίπους bipes. Punice Mard morbus. Etruſce Funda Fromba, Hiſpanice ῥάβδος rabbo, pro cauda. vel duis bis, duëllum bellum, Duëllius, Bellius, vt docet Cic. in Oratore.

Μ in β, ὀπτυμεῖν ἐπιτυβεῖν, *calumniari*. τέρμινθος τερέβινθος, *Terebinthus*, *herba aſſiduè virens*. Sic Latini è ſcamno fecerunt ſcabellum, n extrito, vt columna columella. Et Etruſci è cammaro gambero, vt Galli è marmore *marbre*, flammula *flambeau*.

Sic μολῶ μολίσκω, & hypertheſi μλοίσω, μ in β cum craſi βλώσκω, *vado*, *accedo*. vt θορῶ θοείσκω θρώσκω, *ſalio*, *terreor*. Sic βλίττω, *mel ex fauis aufero*. fit à μέλι, quaſi μελίττω, *mellitum facio*.

Æolice μύρμηξ βύρμαξ, κος, βύρμακα, ex quo fit formica. Sic μέλλω, *debeo*. βέλλω, *mitto*, *iacio*.

Interiici etiam ſolet in ſyncope poſt μ, γάμος, *nuptiæ*, *connubium*. γαμπρὸς γαμβρὸς, *gener*, *ſponſus*. μεσημερία μεσημβερία, *meridies*. ὠμόμολλος vel ωα-

Universidad de Deusto
Biblioteca

ραμεμέλημαι παρμέμβλωκε, *adest, manſit.* η in ω. ἥμαρτες ἥμβροτες, *peccaſti.* in quo eſt metatheſis potius quã ſyncope. μέλομαι μεμέλομαι, μέμβλομαι, *curro.* εἵμαρμαι & εἱμαρμένη, ἔμβραμαι & ἐμβραμένα, *fato decretus, fatalis.* Laconice. ἀλάχνιον ἀλβάχνιον, *caniſtri genus.* more Syracuſano. ἀδὴς ἀβδὴς, *flagellum.* σίδα σίβδα, *herbæ genus.* Initio, in vno, δύω βδύω, *duo.*

Latini comburo pro conuro, βλέφαρον palpebra, pro palpera. Gallicè *chambre, nombre,* camera, numerus.

Etruſce gremium grembo, cymatilis ciambelotto, metatheſi.

Hiſpanice hombre, ſembrar, homo, ſeminare, n in r. Syriace Lamda, λάμβδα.

Pamphylij, vt tradit Heraclitus, β omnibus vocalibus præponunt, φάος φάβος, *lumen, lux.* ἀέλιος βαβέλιος, *Sol.* ὀρύω ὀρυβῶ, *ruo, commoueo.* inflexum. quod videtur referre Æolicũ digamma. Cretenſes ἡλικιώτης βαλικιώτης, *coæuus, æqualis.* & Lacones ὄξον βάξον, *frange.* ab ἄγνυμι, *frango.* ἀνθινὸς βένθινος, *floridus.* α in ε. Heſychius citat θᾶβακος, *ſedes, ſella.* & δάβαλος, *lampas, fax.* pro θᾶκος, δαλός.

Æolij ρ tantum præponunt β, cùm ſequens ſyllaba habet vel κ, ῥάκος βράκος, *pannus vilis, veſtis lacera.* vel δ, ῥόδον βρόδον, *roſa.* vel ζ, ῥίζα, βείζα, *radix.* vel τ, ῥυτὴρ βρυτήρ, *habena, frænum, flagellum quo cædebantur ſerui.*

Cretenſes βα aliquando præponunt, σκαείζω βασκαείζω, *ſalto, turbor, bullio.* ταχηλίζω βαστραχηλίζω, addito σ, *ſupino, Plaut. reſupino, Liui. ceruicem ferio, aperio, dirimo.*

B à Latinis ſæpe vertitur in p, vt Cretice ἀβλαβὲς ἀβλόπες, *Innocuus, innoxius.* βαβαὶ papæ, βόσκω paſco, πύξος buxus, κανωβὸς Canopus, *ciuitas.* κύββα cuppa. βδέω pedo, βυθὸς puteus. Sic à βαθὺς, pateo, patens. Etruſce Pruina brina, πίθος *botte,* Pulſo Buf

Buffo, quod Galli *pouſſer.* Syriace abba ἄππα, Pater.

Sic Græci è Punico Borg fecerunt πύργον, *turrim.*

Et Latini è Sarab ſirupum, & Sebar ſpero, Barpurus, Qelub, calappio Etruſce. Beram Luſitanice Porem.

In Ph raro, θρίαμβος triumphus, cui tamen Cicero detrahit aſpirationem. βένθος fundum.

In u conſonantem perſæpe, ὄρφνος eruum, βιῶ viuo, βίοτος vita, βία vis, neceſſitas. βέλω vel βέλομαι volo, βαίνω venio, βορὸς vorax, βορὰ deuoratio, βοὴ vox, βαδίζω vado. ζ cadit, vt ὀλολύζω vlulo. βόσκω veſcor, & βεβαῶ voueo. nam diphthongos aliquãdo in breues vocales conuerti ſuo loco legas licebit.

In duobus verbis Latinis hoc obſeruauit Cicero, aufero, aufugio, pro abfero, abfugio.

Sic è Punico Baccara fit vacca: baccar, vulgo vaccaro, & Beccaro, Syriace bia via.

Hoc modo è παραβολὴ, parauola & craſi parola, vt auricula orecchio. Nam Hiſpani, qui multa incorruptius ſeruarunt, dicunt Palabra per metatheſin, pro parabla. ex quo fit Parlare & *parler.* non à παραλαλεῖν, quod longe aliud eſt: *eſt enim nugari, & obloqui.* Quinetiam Loquacem Itali vocant parabolanum.

Videtur etiam verti in τ, βραδὺς, poëtice βαρδὺς, bardus, *tardus ingenio, ſtupidus, hebes.*

ΓΆΜΜΑ, Ionice ΓΈΜΜΑ.

MALE pronunciatur à multis ante ε & ι vocales, quaſi G molle, & effœminatũ, cùm ſemper vnum habeat ſonum, qui exauditur ante alias vocales, α, ο, ω. γάλως, *ſoror mariti ſeu viri.* γόμος, *onus, pondus, ius carnium, merx.* Eodem ſono γέλως, *riſus.* γέιτων, *vicinus.* γύλιος, *ſporta.*

Ante γ, ξ, χ, ſonat N, ἄγγελλος angelos, λυγξ lynx, λόγχη lonche, *haſta.* Sic ante κ, ſed ipſum κ vt γ, πί-

Universidad de Deusto
Biblioteca

φαῖκα, *apparui.* ἀγκύλος, *aduncus, & apud poëtas rotundus.*

Barbara hoc semper non seruant, Ἀγγαῖος Aggæos, non Angæos, *Aggæus.*

Β Attice vertitur in γ, βλήχων γλήχων, *Pulegium herbæ genus quod in brumali die in carnariis floreſcit.* Sic βλέφαρα γλέφαρα, *palpebræ.* contra Bœoti γύναῖκες βανῆκες, *mulieres.*

Etruſce Rubus rogo, Rubo gufo. Punice Rabaz, ragazo. Rabies, Gallicè *rage.* Sic π in γ, φρυγορεὼν γαργαρεών, *gurgulio, guttur.*

Δ in γ, κρήγυον, pro κηρήδυον, *verum bonum, placidum, idoneum.*

Sic Etruſci Modium moggio, ποδεῖον poggio, *ſacculus laneus, vdo.* Meridies merigge, Mandere mangiare, Diurnum giorno, Teſtudo teſtuggine. Syriace Budia bugia. Viridarium, Hiſpan. vergél, vltimo r in l.

Etiam Attice κ in γ, κναφεῖον γναφεῖον, *fullonis taberna.* κνάφαλλον γνάφαλλον, *tomentum, floccus.* vt Latine κυβερνῶ guberno, πλάξ κὸς plaga, κωβιὸς gobio, μυκῶμαι mugio, κράββατος grabatum, τριάκοντα triginta, ἑξήκοντα ſexaginta, κόμμι gummi, φρίκη frigus.

Etruſce καμπὴ gamba, *flexura, curuamen.* κόλπος golfo, Crepido greppo, κρυπτὴ, crypta, *cauerna ſubterranea fornicata, locus abditus.* grotta, Bicongius bigoncio, Deliquare dileguare. Sic à vermiculo, quo ſericum inficitur, vermiglio. Etruſce Gabella à Punico cabala, κατὶς, Homerice κτὶς, gatto, *viuerra.* κώλυψ, πος, galoppa, *talus aſtragalus.* è Leqet Punico legit, collegit.

Contra γ in κ ἀμύρκη amurca, *id eſt oliuæ recrementum.* Γαῖος Caius, quæ per C pronunciantur Latine. γωρυτὸς corytus, *theca, pharetra.* μίσγω miſceo, γλάνις clanius, *piſcis genus.* εἴργω vel ἔργω arceo, γόγρος congrus, *piſcis.*

E Punicis Gemal κάμηλος camelus, Gorab κόραξ cor

coruo, corbo Etruſce, Gane cano, Gare curro. Syriace, Fag ficus, Garaba Etruſce caraffa.

Attice etiam λ in γ, μόλις μόγις, *vix tandem, difficilè, ægrè.* vt ad μογίζω, *laboro.* referatur. Grammatici Latini Magis à μᾶλλον hac ratione ducunt. Etruſci hoc modo Lilium giglio. Hiſpanice Alienus ageno, Mulier muger. contra σιγάω ſileo.

Abundat, γλάμων, *lippus, qui vitiatis eſt oculis.* à λήμη, *lippitudo, humor in oculis concretus.* γνόφος, *nubes, caligo.* à νέφος, *nubilum, aër coactus.* ἠχήδης, *ſonorus.* & ἠχηδήπων, *ſonuerat.* ιλ. λ. ab ἦει, *valde.* & δηπῶ, *ſono.* ἀγνοέω, *ignoro.* ab α & νοέω, *noſco.* ἔλεβε ἔνβε, *ſumpſit.* Dorice, & proſtheſi γῆβε, vt ιλ. θ. γῆβε δ' ἰμάθλω, *accepit autem tabernam.* Latine, Natus gnatus, Nauus gnauus. Vare guari Punice, Etruſce Ire gire. Ranunculus *grenouille* Gallicè. Sic è Leſan Punico γλῶσα, *lingua.* ῥακὸς γρακὸς, *Græcus.* μαχαρὰ magagna, *machina.* Douen Punice dogana.

Tollitur, γαῖα ἅα, *terra, puluis, terrarum orbis.* vt γάλα ἅλος, lac. γερὼ ὠός, rana, υ in α, vt κύων νὸς, canis, γινώσκω noſco. Hiſpanice Germanus hermano.

In medio, ἐγὼ, Bœotice ἰὼ, & ἰὼν, ego, Etruſce io, Hiſp. yó. vt Magis, Luſitanice maïs, Hiſp. mas, Gall. *mais*, pro Sed, vt illud, *Non equidem inuideo, miror magis,* ſed miror. alia ſunt innumerabilia, quæ deperdunt G.

Δ Ε Δ Τ Α.

Β Æolice in δ, ὀβολὸς ὀδενός, *obolus, ſexta pars drachmæ.*

Dorice γ in δ, γνόφος δνόφος, *caligo.* γῆ δᾶ, *terra.* ὐ δᾶν, i. ὐ μὰ τὼ γὼ, *non per terram.* φεῦ γῆ, φεῦ δᾶ, *heu terra.* ἀλδάδα, hoc eſt ἀλέυ νὴ τὼ γὼ, *fuge, cane per terram.* γεφύρα δρφῦ ρα, *pons, & metaphorice exitus.* Sic fortè γλυκὺς dulcis, quaſi gulcis. vt Iungere, *ioindre* Gallicè.

Ζ in δ, Ζὰς δὰς, *Iupiter.* ex quo διὸς, *Iouis.* vel à δίς·

Universidad de Deusto
Biblioteca

κνίζα, *vrtica.* κνίδη, Attice. ζορκὰς δορκὰς, *caprea.* ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, *sacrifico.* μερίζω ἀμέρδω, *diuido in partes.* quasi ἀμέρζω, *priuo portione.* μέζεα μήδεα, *pudenda.*

Lacedemonij & Bœoti in duplex δδ, μᾶζα μᾶδδα, *polēta, massa hordeacia.* χρήζω χρήδδω, *Indigeo.* γυμνάζομαι γυμνάδδομαι, *laboro, me exerceo.* sic χάζω, cedo.

Sic veteres Medentius pro Mezentius.

Dorienses σ in δ, ὀσμὴ ὀδμὴ, *odor.* ἴσμεν ἴδμεν, *scimus.* κεκασμένος Hom. κεκαδμένος Pindarus, *instructus.*

Θ in δ, ἐθέλω ἔλδω metathesi, *volo, statuo.* γήθεται γάδεται, *lætor.* & τ, τῆτες τῆδες, *hoc anno.*

Sic θεὸς Deus, γηθεω, Dor. γαθέω gaudeo, πέρθω perdo, ἔνθεν inde.

Abundat nonnunquam, ὕω, *pluo.* ὕδωρ, *pluuia.* πίω, *bibo.* πίδαξ, *fons.* ἐχθοδοπῶ, *sum inimicus.* ex ἔχθος, *odiū.* & ὄψ, *vox, visus, aspectus.* ἀνέρος ἀνδρός, *viri.*

Sic Latinè Redeo, redhibeo, Induperator. Prosum, prodest. Galli Tener, *tendre,* Cineres *cendres.*

Sic τείνω τέννω Æolice, tendo, μυελὸς medulla, Hispani denuò detrahunt, meollo.

Poëtice geminatur ob metrum, ἔδεισε ἔδδεισεν, *timuit.* ἀδεὲς ἀδδεὲς, *audax, intrepidum.* ἄδην ἄδδην, *satis, abundè.* ἀδηφάγος ἀδδηφάγος, *vorax.* περίδδειαν, *timuerunt nimis.* Ιλ. λ. ἐριδδήσασθαι, *contendere.* ψ. ἀδδηκότες, pro ἀηδηκότες, syncope & diplasiasmo, *inuiti, pertæsi.* Sic Lucret. Redducit.

Ionice & Æolice tollitur aliquando, δεινὸς αἰνὸς, ε in α. *grauis, vehemens.*

Ob metrum cadit, μόλιβδος μόλιβος, *plumbum.* Syriace Cadd, κάδδος cadus. Sic è Gelida Syriaco gelu, vel gelida σεμίδαλις simila.

Latine δ in l, Οδυσσεὺς Æol. Υδύσσευς Vlysses, vt δίσκος λίσκος, *discus, massa ferri. corpus solis, lapis grauis qui ad aurem iaciebatur.* Πολυδεύκης Pollux, quasi Poldux. δαὴρ leuir pro deuir. δάκρυον lachryma.

Hisp.

Hisp. Cauda cola. τρίπους τρίποδος, trespolo Etrusce, addito s, *tripus.* Cicada cicala.

In t, ἔνδον intus, σπυρὶς σπυρίδος, sporta pro sporda, vt Cedite cette, apud Plautum. Pes pedis, dim. petiolus. & Etrusce Nitidus netto. τάπης, τος, δάπις δος, *tapes, tis.* ὄδερος, vterus. Sic veteres scribebant Alexanter, Cassantra.

Sic Græce è Punico Qedra faciunt χύτρα, *olla.* ex Oden οὖς ὠτός, *auris.* è De τοῦ, Hade ἕσσυτ, Hadi αὕτη, *hic, & hæc.*

Syriace & Persice Ardab ἀρτάβη, mēsuræ genus.

Videtur etiam verti in n, λακίδες laciniæ.

ΕΨΙΛΟΝ, veteres aliquando scribebant Εἶ.

GRAMMATICI recentiores vocant ε ψιλὸν, e tenue, quòd raptim pronuncietur: vt η e longum, tardius.

Quod quoniam è sola loquendi consuetudine demonstrari potest è linguæ Etruscæ vsu docere possum. In ea multa sunt vocabula, quæ vno pronunciandæ huius literę discrimine dissimilem habent significationem. E itaque in his exauditur, Capello, Veglio, capillus, vigilo. in his η, Capello, Veglio, pileus, senex. Quomodo credibile & consentaneum est fecisse Græcos in ἔρως, *amor.* ἥρως, *heros.* ἕδος, *sedes.* ἧδος, *voluptas.* βέλος, *telum.* βηλὸς, *cælum, limen.* aliísque generis eiusdem. Terentianus de e hoc est ε, & e, vel η item de o ο, o ω, sic scribit:

Igitur sonitum reddere cùm voles minori
Retrorsus adactam modice teneto linguam,
Rictu neque magno sat erit patere labra.
At longior alto tragicum sub oris antro
Molita, rotundis acuit sonum labellis.

Minor est ε, ο. longior η, ω.

Sic Latinos non eodem modo pronunciasse putandum est, tempus, tempus. solum, solum.

Iones vertunt aliquando α in ε, τέσσαρα τέσσερα,

qua

Universidad de Deusto Biblioteca

quatuor. τεσσαράκοντα, τεσσερήκοντα, *quadraginta.* κέρα κέρεα, *cornua, decas remuneratio.* γέρα γέρεα, ἄρσην ἔρσην, *mas.* εἶτα εἶτε, *postea, adhuc, an, nonne?* ἔπειτα ἔπητε Megarice. *iam vero inde.* ἕνεκα εἵνεκεν, *causa, propter.* huc referatur ἄνεῳ ἐνεοί, *muti, taciti.* Attice υαλος ὕελος, *vitrum.*

Æolij itidem, κράτος κρέτος, *robur, vis, potentia.* γαλώνη γελάνα, *tranquillitas, serenitas.* qui in prima plural. pass. etiam addunt ν, λεγόμεθα λεγόμεθεν, *dicimur.* φερόμεθα φερόμεθεν, *ferimur.* Sic ἄρα ἄρεν, *itaque, igitur.*

Vt Latini τάλαντον talentum. Et in compos. Mando commendo. παλλακὴ, vel παλλακὶς, pellex. πάλλω, vel βάλλω, pello. καμάρα camera, ἄντα ante, ἀντὰ σέθεν, Homer. *coram te.*

Sic Græci è Punico Zauag ζεύγω. *iungo, necto.* & Zaug ζεῦγος, *iugum vehiculum rhæda.* Latini Radd reddo, Tall tellus. Syriace Laui, & Laïta λέων, leo. κάρα Hispanice cara, Etruſce cera. παλαίω Hispanice peleo, pugno, *palæstra certo, luctor.*

Iones, ſed perraro, η in ε, ἡσσάω ἐσσάω, *vinco.* ἥσσονες ἔσσονες, *inferiores.* vt Æolicè πενθήσης πενθέσης, *lugebis.* ἀδικῆσαι ἀδικέσαι, per σ. *iniuſtè opprimere.* ἄρης ἄρες, *Mars.* ἀρήϊος ἀρέϊος, *Martius, bellicoſus.*

Quod poëtæ interdum faciunt propter metrũ, ξηρὸς ξερὸς, *ſiccus, aridus, mancus, durus.* ἄθλωῶ ἀθλεύω, *bonis abundo, lætor.* νοσηρὸς νοσερὸς, *inſalubris.* ἀσινεθὴς ἀσινέθης, *Sanus, illæſus.* θελημὸς θελεμὸς, *volens, fœcundus, quietus.* φηραὶ, φεραὶ, *Vrbs in Theſſalia.*

Sic Latini è κρηπὶς, δος, faciunt crepida, & crepido. μήδω medeor, remediũ. huc pertinet μετέωρος, quod fit à μετήορος poëtarum voce, *ſublimis, elatus tumidus.*

Qui etiam ῃ diphthongum in duo εε reſoluunt, εἴργω ἐέργω, *veto, arceo.* εἷσο ἔεσο, *indutus erat.* εἵλατο ἐέσατο, *induit.* εἶρτο ἔερτο, *nexus erat.* Od. ο. ab εἴργω, *necto.* pro ἔερκτο. ῥεῖθρον ῥέεθρον, *fluentum, alueus.*

Æolij

Æolij nonnunquam ο mutant in ε, ὀδόντες ἔδοντες dentes, ὀδωὴ ἐδωά, *dolor, cruciatus.* βροντὴ βρέντα, *tonitru, ſtrepitus.* ὥρός σε ὥρέατε, Heſychius ὤερσε, *ad te.*

Vt γόνυ genu, ποὺς ποδὸς, pes pedis. ῥιγόω rigeo, ῥοποροδόω vel ῥοποροδόμαι propero, ϛήμων νος, ſtamẽ. Dorice ἀπόλλων ἀπέλλων, *Apollo.* ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, *homicida.* ἀλοπεξίβανος ἀλεπεξίβανος, *piſtillum ſali terendo aptum.* Veteres Latini Vortices, vorſus: nunc vertices, verſus. Bonus bene, pro bone.

E initio abundat poëtice, ἔης ιλ. ω. pro ἧς, *miſiſti.* ἐώδανεν ἐλώδανεν, *placuit, placebat.* ἔλπων ἐέλπων, *ſperans.* εἴκοσι ἐείκοσιν, *viginti.* εἶπε ἐέπε, *dicito.* ὥς ἕως, *vt.* & cum ι, εἵως γυτλώσαιϑ, *vt perfunderetur.* Od. ζ. ἔλδομαι ἐέλδομαι, *cupio, curo.* εἴλεον ἐείλεον, *in anguſtũ cogebam.* ἐώρϛα ἐεώργϛ, *fecerat.* Od. ξ. ἔδνα ἕεδνα, *munera ſponſalia.* ἔρση ἐέρση, *ros.* ἴση ἐίση, *æqualis.* ἕλσαι, *trahere.* ab ἕλω, *traho.* Æolice, ἐέλσαι ιλ. φ. *trahere.*

Æolij ϑλάπεδον ἐδάπεδον, *ſolum, fundamentum.* hoc Hiſpanis & Gallis familiare Spiritus eſpiritu. Spero eſpero, ϛέγη *eſtage, contignatio.*

Iidem etiam ex ει, extrito ι, ſequentem geminãt, κείρω κέρρω, *tondeo, rado, meto.* δείρω δέρρω, *Detraho.* χεῖρες χέρρες, *manus.* χείρων χέρρων, *deterior.* ἀγείρω ἀγέρρω, *cogo glomero.* φθείρω φθέρρω, *vexo, vaſto.* & ἔρρω. ſemper cũ tenui. εἵματα ἕμματα, *veſtes.* ὠτείλη ὀτέλλα cum ο. *vulnus.* κλεῖναι κλέννα, *occidere.* ἐγείναϑ ἐγγίναϑ, *genuit.*

Ionice interiicitur in genitiuis primę & ſecũdæ pariſy. ποιητῶν ποιητέων, μουσῶν μουσέων, *poëtarũ, Muſarũ.*

Aliquando in quinta, χειρέων, *manuum.* εἰδέων, *formarum.* σκελέων, *crurum.* Hippoc. κληδὼν κλεηδὼν, *diuinatio, fama, ſors.* ποσειδῶν ποσιδέων, *Neptunus.*

Sic κενὸς κενεὸς, *vacuus.* ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, *frater germanus.* μνᾶς μνέας, *mna cẽtũ drachmæ.* διπλῆ διπλέη, *duplex.* Herod. & ὁρῶ ὁρέω, *video.* χεώμυος χεωμύος, *vtens.* πειρώμυος πειρεώμυος, *tentans.* ἐκτῶϑ ἐκτέωϑ, *acquirebant, poſſidebant.*

Hoc

Universidad de Deusto
Biblioteca

Hoc poëtæ faciunt ob metrum, ἠμύεσθαι, *esse.* μεμνέωτο, *recordatus est.* θεειώσω, *Sulphure purgabo, Deo sacrificabo.* ἐρέεσθε, *interrogare.* ἐξερέηται, *quærat.* ἰοχέαιρα, *sagittis gaudens.* ὠεὸν, *ouum.* βλήεται, *percussus est.* Od. ρ. τὶν τέϊν, *tibi.* ἐτελείετο, *fiebat.* πενθείετον, *lugetis.* Il. ψ. παρστάετον, *adstabatis.* ἀδρηστείδης, *Adrastides.* τεξείεσθε, *parietis.* Aratus, pro τεξεῖσθε Dorice. Nicander τέων pro τῶν Ionice, id est ὧν masculi. *quorum.* quod Grammatici non probant.

Iidem aoristæ & futura inflexa addito ε, grauitona faciunt, τυπῶ τυπέω, έῖς, έῖ, *verber.abo.* τυφθῶ τυφθέω, έῖς, έῖ, *vapulauero.* θῶ θέω, ἧς ἧ, *posuero.* βῶ βέω, *iuero.* στῶ στέω, *stetero.* quibus sæpe adiungunt ι, θείω, σείω, βείω. θανεῖν θανέῖν, *mori.* ἰδεῖν ἰδέῖν, *videri.* κτανεῖσι κτανέεσθαι, *interficere.* τυπεῦμαι τυπέομαι, *verberabo & verberabor.*

Latine κιγκλὶς cancelli. Iua Hebraïce, auco. Punice Albarda, alebarda Etrusce.

Contra in deriuatis aliquando deperit, προενώπιον προνώπιον, *ante faciem.* ἐστήκω στήκω, *persto.* ἐσκορακίζειν σκορακίζειν, *vitupero, profligo, quasi ad cornos eijcio, exinanio.* ἐς κέαρ βάλλειν σκερδόλλειν, *in cor mittere.* ἐνέρτερος νέρτερος, *inferior, demissior.* ἔνερθε νέρθεν, *infra, intra.* ἐγρηγορεῖν γρηγορεῖν, *vigilare.* ἐχθὲς χθὲς, *heri.* ἐκεῖνος κεῖνος, *ille.* ἐκεῖσε κεῖσε, *illuc.* ἐθέλω θέλω, *volo.* ἑορτὴ ὁρτὴ Ionice, *festum, celebritas.* Latine ἐρίζω rixor, ἐρεύγω ructo. Etrusce Exclamatio schiamazzo, Ecclesia chiesa, Externus strano, Exemplum pro pœna, scempio. νεοσσὸς νοσσὸς, *pullus, fœtus.* ἐρυθαίνω, *rigo.* ἐρυθρὸς, *ruber, puniceus.* ἐλεύθω, *venio.* ἔλευσις, *aduentus.* τεύχω, *facio.* τέτυγμαι, *factus sum.* ἔυτυκτος, *facilis factu, elaboratus.* νωσάζω, *quatio, annuo.* νυσάζω, *dormito, nicto.* γλεῦκος, *mustum.* γλυκὺς, *dulcis.* κεύθω, *tego, occulto.* κύστις, *vesica.* κεῦθος, *cauerna.* ἄκυθος, *sterilis.* κεύθω, *audio.* πέπυσμαι πύστις, *rumor, fama.* ἄπυστος, *obscurus, cuius nulla est fama.* σεύω, *fugo, cieo.* ἔσυμαι, *fugatus sum.* φεύγω, *fugio.*

περυσμένος, Od. α. εἴρω, *nuncio.* ἴρος, *nuncius.* ἶρις, *Iris. & gemma nomen.* εἶδω, *scio.* ἰδέα, *Idea, originalis.* λείπω, *linquo, tributum soluo.* λιμὸς, *fames.* χεὶρ, *manus.* χειράδες, & χειράγρα, *cicatrices pedum, & morbus articularis.* nam primam corripit Horatius. σείχω σιχῶ, *accedo.* πείθω πιθῶ, *suadeo.* φείδω φιδῶ, *parco, libero, seruo.* Sic ὀρείχαλκος, Latini poëtæ orichalcum.

Poëticè metri causa ἐγγύεος ἔγγυος, *fuit.* ἔπελε ἔπλε, *erat.* Il. μ. ἐπέλεος ἔπλεος, πειπελόμβυος πειπλόμβυος, *vincës.* πελάτις, *cliës mercenari°.* πλάτις, *vicina, vxor.* ἐκλέεο ἔκλεο, *vocabaris.* ἐπέλοιτο ἔπλοιτο, *essent.* à πέλημι. προσεπέλαζε προσέπλαζε, *admouit.* κεκέραμαι κέκραμαι, *mixtus sum.* ἐνενήκοντα ἐννήκοντα, *nonaginta.* ἰωύεος ἰῶυος ἄυος Theocritus, *expediebatur.* ἐρύεσθαι ἔρυσθαι, *liberabat.* τιμήεντα τιμιῶτα, *honoratum.* λαέρτης λάρτιος, *Laërtius.* ἐδέμβυαι Dorice ἔδρυαι, ἰδέμβυαι ἴδρυαι, *scire.* ἰέμβυ ἴμβυ, *ire.* κλέεα κλέα, *laudes.* σπέεα σπέα, *spelunca.* δυσκλέεα δυσκλέα, *ignobilem.* σπέεσσι σπέασι. στήθεσι pro στηθέεσι, *pectoribus.* φέρετε φέρτε Ionice, *ferte.*

Huc referatur ταχέα τάχα, *cito.* ταφέα τάφα, *manifestè.* ὠκέα ὦκα, *celeriter.* ἠεικὲς ἠεικὲς, *caprificus, ficus syluestris.*

Latinè ὠλένη vlna. Sic è φυτεύω, *planto, sero, gigno. molior*, fit id verbum, quod dum agit Horatius, *non metuit ne vir rure recurrat.* & νεύω nuo ex quo annuo, renuo. Syriace Pelac πλαξ plaga, φεύγω fugio, πεύθω puto.

In fine aliquando ob metrum tollitur, ἐλόεε λόε, *lauabat.* Od. κ. προσενήχεε προσένηχε, *adstrepebat.* Theoc. Id. 25. ab ἠχέω ῶ, *reſono clango, tinnio, sono.* vt illa Latina, dic, duc, fac, fer, & *Inger mi calices amariores.* Catull.

E Latinè aliquãdo in u breue, ἔποψ, πος, vpupa. καταπέλτης catapulta, σκόπελος scopulus. βρεντήσιον Brundusium. κλέω, *pro* κλείω, *celebro, decanto.* ex quo κλέημα, cluco, μήτιτε κλέομαι καὶ κέρδεσιν, *consilio &*

Universidad de Deusto
Biblioteca

prudentia cluo. ἕλκος, Æol. ἕλκος vlcus. σὸς, τεὸς Dor. tuus, ἑὸς ſuus. τένδω tundo.

In longum raro, εἷς ἑνὸς vnus, ἓν ἑνὸς vnum, ἔθω vtor, ἔθος vſus.

In e breue ſæpiſſime, νέμος nemus, νέω neo, τρέμω tremo.

ZĦTA.

Hanc literam, vt docet Quintilianus, in ſuis verbis Latini ignorant.

Æolij aliquando mutant δ in ζ, διαβάλλειν ζαβάλλειν, *criminor, accuſo, calumnior, inuiſum & ſuſpectum reddo.* δὰ νυκτὸς ζανυκτὸς, *noctu.* Poëtice ἀζηχὲς ex ἀδιεχὲς, id eſt, ἀδιαλείπτως, *nullo interuallo aſſiduè, iugiter.* quidam ζάβολος è διάβολος, *calumniator.*

Etruſci hoc imitantur, Mediũ mezo, Hordeum orzo, Rudis rozo, Viridarium verzieri, Frondoſus frõzuto. Hiſpanice, Gaudiũ gozo, Gaudere gozar.

Iidem Æolij hanc literam ſæpe reſoluunt in δσ, Ζεὺς δσεὺς, *Iupiter.* μελίζειν μελίδσεν, *dulce ſonare, modulari.* vt Dorienſes in σδ, μελίσδεν, συρίσδεν, *fiſtula canere, ſiue Syrum agere.*

Tarentini, qui ſunt in magna Græcia, duplex σ in ζ, in verbis, πλάσσω πλάζω, *compono, plaſmo, formo.* ἀνάσσω ἀνάζω, *impero.* νίπτω, Æolice νίσσω, ſecundum Tarentinos νίζω, *lauo, frango, onero, tergo, purgo, eluo.*

Sapphirus Etruſce zaffiro.

Additur in quorundam verborum ſextæ deriuatione, ἑρπύω ἑρπύζω, *ſerpo, gradior.* μύω μύζω, *claudo, occulto, conniueo, conſtringo, ſugo.* τρύω, *tero, corrumpo, vexo.* τρύζω, *ſtrido, gemo.* κνύω κνύζω, *prurio, rado, ferio.*

Latini, qui ζ non habent, in I conſonantem aliquando conuertunt, ζεύγω iugo, ζεῦγος iugum, μεῖζον maius, forſitan & κνυζῶ, *deturpo.* ex quo κνυζῶμαι, gannio, υ in α. Quæ Longobardi ſuæ origini reſtituunt, zonzo mazor, zogo. Etruſci cum g pronũciant giungo, maggiore, giogo. vt forte λύζω, quod eſt

eſt ſingultio, lugeo. Sunt enim inter ſe cognata, vt illud indicat, *Oraq́, ſingultu concutiente ſonant,* de lugente Cupidine. Et Ariſtoph. εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, *ſingultit & lachrymatur.*

In S, ζυθὸς Sythus, ζάκυνθος Saguntũ, Priſcianus.

HTA.

Eſt E longum, cuius ſonus in ouium balatu ſentitur, vt Cratinus & Varro tradiderunt.

Hac litera Græci veteres vſi non ſunt, ſed ε, quę ambarum vim retinebat, vt Latinis E.

H & ω, vt ab ε & ο differrent, inueniſſe ferunt Simonidem.

Iones α paſſim vertunt in η, præſertim in fœmininis ſecũdæ pariſyl. σοφίη, *ſapientia.* μανίη, *inſania.* ἡμέρη, *dies.* ἱστορίη, *hiſtoria.* ἀληθείη, *veritas.* Αἰνείας Αἰνείης, *Æneas.* Ερμείας Ερμείης, *Mercurius.*

Et in medio, cùm α eſt productum, πρῆξις, *actio.* πρῆγμα, *res, opus, factum.* πεπρηχέναι, *agere, rem gerere, moliri, contendere.* ἄκρητος, *purus, ſimplex.* διήκονος, *miniſter.* τρηχὺς, *Aſper, durus.* ἐκδιδρήσκω, *clam fugio.* διπλήσιος, *duplex.* θώραξ, *pectus.* ῥηΐδιον, à ῥᾴδιον, *facile.* τιτῆνες, *Titanes.*

Επικρῆσαι Οδ. η. pro ἐπικεράσαι, *admiſcere.* Sic τέτρηχα & τέτρηγα, à τετάραχα & τετάραγα, *turbaui, confudi.* Sic κέκληγα à κλάζω, *reſono, frango, flecto.* Syriace Liſcha λέσχη, *confabulatio, conciliabulum.*

Fit Ionicè ex εα, ἔαρ ἦρ, ἔαρος ἦρος, *ver, veris.* φρέαρ, φρέατος φρητός, *puteus.*

Dorienſes, κέαρ κῆρ, *cor, animus.* κρέας κρῆς, *caro.* vt Latinè Deago dego. Qui etiam α è craſi factum vertunt in η, καὶ ἐγὼ κἀγὼ Attice, κἠγὼν, *& ego.* κὴ ἐκ, κἀκ κἠκ, *& ex.* τὰ ἐμὰ, τἀμὰ τἠμά· *mea.* καὶ ἂν, κἂν κἠν, *etſi.* καὶ ἔφη, κἄφη κἤφα, *& ait.*

In ſecunda quidem contractorum pro α perpetuo ponunt η, ὁρᾶς ὁρῆς, *vides.* ὁρᾷ ὁρῇ, *videt.* ὅρα ὁρη, *vide.* βοᾶν βοῆν, *clamare.* πηδᾶν παδῆν, *ſaltare, laſciuire.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

Quod Attici in quatuor verbis sunt secuti, ζῶ ζῇς ζῇ, *viuo,is,viuit.* πεινῶ,πεινῇς,πῇ, *esurio,is,it.* διψῶ, ᾷς, ᾷ, *sitio,is,it.* χρῶμαι χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, *uti.*

Huc pertinet Homericus ille imperatiuus, τῆ, cape,sume.à τάω τῶ· τάε τῆ.τῇ Κύκλωψ,*sume Cyclops.* πίε οἶνον, *bibe vinum.*

Duo εε in η,δὲ ἔπειτα δῆπειτα,*tum verò.* νῦν ὄ ἔλεγον, νῦν δ᾽ ἤλεγον. alij à δή, elisо ε sequente,*id est,nunc autem dixi.*

Bœoti αι in plur.pass.in η,λεγόμθαι λεγόμθη,*quæ dicuntur.* ποιέμθαι ποιέμθη, *quæ fiunt.* Eustathius. Sic ἀχαιὸς ἀχηὸς,*Achiuus,* παλαιὸς παληὸς,*vetus,senex.* ἀρχαῖος ἀρχῆος,*idem:& etiam fatuus,stultus,ineptus.*

Æolicè,ᾳ in η, Ορφεὺς Ορφης,Ορφεῦ Ορφη,*Orpheus.* Αχιλλεὺς Αχίλης,Αχιλλεῦ Αχίλη. vt Latini, Achilles, ô Achille.

In communi compositione multa vertunt α in η. ἄγω,*duco,ago,fero,perfero,adduco.* στρατηγὸς,*Imperator,dux belli, prætor.* στράτήγημα, *Stratagema astutia, calliditas imperatoria.* περίήγημα,*circunductio.* περιηγὴς, *rotundus,circularis.* κυνηγέω, *venor.* κυνηγεσία, *venatio.* dicitur tamen,λοχαγὸς, *præfectus agminis.* ὐραγὸς,*extremi agminis ductor.* quod à Dorienſibus manasse videtur. ἀκούω,*audio,censeo,pareo.* ἀνήκοος,*ignarus,qui non audit,* ἐπήκοος, *propitius,audibilis.* ἔνηκοος,*attentus.* φιλήκοος,*cui scientias audiendi innata cupiditas.* ἀγείρω, *congrego.* ὁμηγερὴς, *congregatus.* νεφεληγερέτης, *coactor nubium, excitator.* ἀγοράω, *loquor, nuncio.* vel ἀγορά, *nundina,mercatus,platea.* δημηγορῶ,*concionor ad populũ.* κακηγορεῖν,*maledicere,vituperare.* πανήγυεις,*ludi publici,celebritas.* συνήγορος,*Patronus,aduocatus.* ἀρύω,*traho, haurio,imbuo.* ἐτνήρυσις,*cochlear,rudicula.* ἀνὴρ, *vir,homo.* ἀγλώωρ, *superbus,magnanimus.* ἀντλώωρ, *Antenor, aduersator.* μεγλώωρ, Dor. μεγάνωρ, *magnificus.* vt κυναγέω,& alia. ἀκέομαι,*curo,sano,reparo.* ἀνήκεστος,*deploratus, incurabilis.* ἀμέλγω, *mulgeo eliceo.* ἱππημολγὸς, *qui*

qui vescitur lacte equino. ἀνύω, *persoluo,expedio,perago.* ἀνήνυστος,*irritus,inutilis.* ἄνεμος,*ventus.* ἐπήνεμος, *vento expositus.* εὔηνεμος,*qui ventos habet secundos.* ὠηνεμόεις, *altus,ventosus.* tamen ἀνεμώλιος,*ventosus, futilis.* ἀλέω, *curo, curam habeo, fugio.* δυσηλεγὴς, *grauis, molestus.* ἀρόω,*aro.* ἀνήροτος, *incultus.* ἀμείβω,*retribuo,rependo,recedo,præteruehor,alterno,muto,commuto.* ἐπημοιβὸς,*mutatorius.* ἀντημοιβὸς, *contrarius.* ἄφενος,*opes, facultates, reditus vnius anni.* ῥυηφενὴς, *diues,opulentus.* ἀλείφω, *lino,inficio exerceo,incito.* ὑπηλιφὴς,*subunctus,perunctus.* ἀνηλιφὴς, *inunctus,non unctus.* ab ἄγνυμι, *frango.* dicitur ναυηγῶ & ναυαγῶ, *naufragium facio.*

Huc spectant, ἄμαθος,*arena.puluis.* ἠμαθόεις,*arenosus.* ἀγείρω ἠγερέθω, *cogo,glomero,congrego.* ἀείρω ἠερέθω, *erigo,tollo,surgo,porto.* Sic Aristot.ab ἔθος,*mos,consuetudo.* ducit ἦθος,*domicilium,natale solum.*

Sic Græci è Syriaco Caroz fecerunt κήρυξ,*fecialis,caduceator,præco, legatus, buccinator.* Et Latini è Punico Dia dies.

Æolij in prima contractorum vertunt ε in η, ἀδικέω ἀδικήω, *inique opprimo,violo,offendo.* ποθέω ποθήω,*desidero,cupio.* καλέω καλήω,*voco,inuito,imploro.*(& Cypriorum more καλήζω) ex quo καλῶ,& poëtice καλήμθαι. Sic è κεκάλεκα fit κέκληκα,*vocaui,citaui,nominatim appellaui.*

Quod Ionеs faciũt in ει diph. κλείω κληΐω,*laudo, memoro,obsideo,claudo.* κλεὶς κλειδὸς,*clauis.* κληὶς κληῖδος, *transtrum.* ἀγγεῖον ἀγγήϊον, *saccus,marsupium, vas fictile.* ἀληθηΐη,*veritas.* βασιληΐα,*regia,& regnũ.* ξενήϊον, *hospiti datum xenium.* ἱρήϊον, *templum,hostia.* πηλείδης πηληΐάδης,& poëtice πηληϊάδης,*Pelei filius,Pelides.*

Dorienses ᾳ in η,κεῖνος τηῶος,*ille.* μείων μήων,*minor.* πλείων πλήων,*maior,diuturnior,longior.* λύκειος λύκηος, *Lycæus:Epythet. Apoll.* περιέθροος περίθοος, *Perithous.* ὄρειος ὄρηος, *syluestris,montosus.* φέρειν φέρην, *ferre.*

Quod magis videtur Æoliorum esse, vt μαθεῖν

Universidad de Deusto Biblioteca

μαθῶ, *didicisse, intellexisse, comperisse.* ἐλθῶ, *venisse.* λαβῶ, *accepisse.* κυθέρεια κυθέρνα, Latinè Cytherea. ἀειδῶν ἀηδῶν, *Luscinia, Aedon, philomela auis.* quod commune est. Cretenses χεῖρες χῆρες, *manus.* ἀλεξάνδρεια, Alexandrea supplex, Horatius.

Poëtæ sæpe metri necessitate ε mutant in η, τιθέμβρος, *ponens.* τιθήμβρος. Ιλ. κ. & τιθήμβραι, *ponentes.* ψ. αὐτέεσι αὐτήεσιν, *speluncis.* Οδ. ι. ἔω ἤω, *erat.* ω. μακέδονες μακήδονες, *Macedones.* Callim. ἀετὸς, ἀητὸς, & αἰητὸς, *aquila.* Aratus. Ionice θεῶμαι θηεῦμαι, ἐθεῶντο θηεῦντο, ἐθεάντο, θηήντο, *video, videbant, viderunt.*

In deriuatione & compositione multa vertunt ε in η, ἐλῶ, *agito, impello, vexo, insequor.* τροχήλατος, *curru agitatus.* χρυσήλατος, *aureus, ex auro ductus.* χαλκήλατος, & poëtice χαλκέλατος, *aneus, ex ære ductus.* κιωνηλατῶ, *venor.* ἱππήλατος, *equitabilis.* ἐλήθω, *venio.* νεήλυθος, *aduena.* προσήλυθος, *proselytus, aduena.* ὁμηλυσία, *congregatio.* ἐρατὸς, *amabilis.* πολυήρατος, *valde amabilis.* νικήρατος, *Niceratus.* ἐρέτης, *remex.* ὑπηρέτης, *carnifex.* ὑπηρέω, *ministro, seruio.* ἐρετμὸς, *remus.* ἐπήρετμος, *remo actus.* φιλήρετμος, *amator rei nauticæ.* ἔνος, *annus.* ἰωῖς, *iuuenca.* ὁ ἠνιαύσιος, *anniculus.* ἐρέφω, *orno, tego, corono.* ἐπηρεφὴς, *coopertus.* at ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, *alta domus,* ob metrum. ἐρίζω, *litigo, certo.* ἀμφήεις τος, *controuersus.*

ι Æolice in η, ψιμύθιον ψημύθιον, *ceruſa.* κικίω κηκίω, *ſalto, emergo.* Etym.

ο in η in deriuatione, θύον, *arbor odorifera, ſacrificium.* θυήεις, *ara.* κότος, *ira.* κοτήεις, *iratus.* γύον, *membrum.* ἀμφιγυήεις, *claudus vtroque pede.*

Quomodo mutetur in compositione, dicetur infra in Ο micro.

Η initio aliquando abundat, βαὺν ἠβαὸν, *paululum.* μύω ἠμύω, *claudo, nicto.* εἴρω ἠείρω, *necto.* ἴσαν ἤισαν, *ibant.* aliqui addunt ἤισαν, *intelligebant.* pro ἴσην, ἠσσῶ, ἠπίσταμαι, *ſciebam.* ab ἴσημι, *cognosco.*

In medio, ὄπβάλλω, *tendo, pernenio.* ἐπήβολος, ὁ ὄπτυ

χὴς, *voti compos.* κατηβολέων, *animam agens.* Nicander, ὁ ἐν καβολῇ ὢν, ὁ λειποθυμῶν, *animo delinquẽs.* ἐπηέτανος ab ὄπη ἔτος, *annus.* κίχλαι κίχλαι, *turdi.* Epicharmus. Sic πολιήτης, *ciuis.* ἀηχὼς, *felix, generosus.* βίη ἡρακληείη, *vis Herculea.* ἰφικληείη, *Iphyclis.* πεγασὶς πηγασηὶς, *Pegaseus.* ποταμὶς ποτηαμὶς, *fluuiatilis.* ἄσυλος ἀήσυλος ſublato iota, *impius, iniustus, malus, infandus.* φανῇ φανήῃ, *appareat.*

Communiter in illis quatuor præteritis, quæ veteres vocant ἡμαρτημένους παρακειμένους, *vitiosa præterita.* τέτμηκα, *secui.* μεμένηκα, *manſi.* δέδμηκα, *domui.* κέκμηκα, *laboraui.*

Hac ratione Ennius dixit, Metieo Suffecieo, pro metio ſuffecio, ſed duriſſimè.

In fine, ἐπειὴ, *quandoquidem, quoniam.* ὁτιὴ, *quare.* τίη, *cur.* quidã malũt deeſſe ῆ, pro ἐπειδὴ, ὁτιδὴ, τιδή.

Huc ſpectant Dorica, ἐγώνη, τωύνη, ἐμίνη, τίνη, pro ἐγὼ, σὺ, ἐμοὶ, σοί, *ego, tu, mihi, tibi.*

In opt. plur. decidere ſolet. εἶμμυ εἶμυ, *eſſemus.* φαίμμυ φαῖμυ, *dicamus.* δοίμμυ δοῖμυ, *dederimus.* εἶσαν εἶεν, *eſſent.* φαίησαν φαῖεν, *diceret.* Sic Latini poëtæ, Audibam, Lenibam, detracto e.

Latinè, ἄγμα agmẽ ἔρμος, ermo Etruſce. *Eremus.*

Θ ΗΤΑ.

Hæc litera quaſi balbutientium more pronunciãda eſt, quod optimè in ſua lingua Pœni faciũt.

Δ in θ Dorice, ψεῦδος ψῦθος, *falſum.* & Æolice μήδω μήθω, *ſuadeo, diſco.* δάβος θάβος, *denſitas, locus ſyluoſus.*

Σ in quibuſdam verbalibus in θ, μωσιθμὸς, *Iracundia.* ὀρχησμὸς, *tripudium, ſaltatio.* Sic δυσμὴ δυθμὴ, *Solis occaſus.* κεκορυσμένος κεκορυθμένος, *armatus, acutus.* alij ſyncope à κεκορυθημένος, *Galea armatus.* ἄλις, *ſatis.* ἄλιθα, *plurimum.* quidam ab ἀλίζω.

Contra è Varith Punico hæres, vel ab Hebraico iaras. Qeſiſa, καπίθη Xenophonti, menſuræ genus.

Τ in θ Attice, κολόκυβος κολόκυθα, *Cucurbita.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

Latini contra θ in τ, λήθω λάθω Dorice, lateo. μίνθη menta. θεῶ θεῶμαι tueor, intueor. πόθῶ opto per metathesin. ἔθω vtor, θυμᾶμαι tumeo, θυμὸς tumor, vxor tumet, Plautus, θυμᾶται, *Irascitur*. Sic à ῥοθῶ roto & rota. τίθὸς, Etruſce tetta, *mamma*. vt Cretenſes θέρος τέρος, Heſychius: *æſtate, exitu veris*.

Et Græci in Punicis, Thaur ταῦρος taurus, toro. Harrath ἀρότης arator, harath ἀρῶ aro. Themen, τιμὴ æſtimatio, theman τιμῶ æſtimo.

Etruſce θρησκεία treſca, *religio, ceremonia, ſuperſtitio*. Hiſpani θεῖος tio, *diuinus, patruus*.

Θ Dorienſium more poſt χ ſæpe abundat, διχῆ διχθὰ, τριχῆ τριχθὰ, τετραχῆ τετραχθά, *bifariam, trifariam, quadrifariam*.

In deriuatione, ὄχη ὀχθη, *ripa*. χαμαὶ χθαμαλὸς, *humilis*. ἄχος ἄχθος, *ſarcina, grauitas, angor, dolor, cura ſolicitudo*. μαλακὸς μαλθακὸς, *mollis, delicatus, languidus, ignauus*. ἴφι, *fortiter, potenter*. ἴφθιλος, *potens, fortis*. non ab ἴφι & θυμὸς, vt quidã ſentiũt, *id eſt, animi cõfidẽtia*.

Sic πεπόνηκα πέπονα πέπονθα, *laboraui, diligentia perfeci, exantlaui*. & ἐγρηγόρθασιν Il. κ. pro ἐγρηγόρασιν, *vigilauerunt, experrecti ſunt*.

Alioqui cadit Doricè, ἐᾶθλὸς ἐσθλὸς, *bonus, ſtrenuus, frugi*. vt Etruſce ἄσθμα aſma, *difficultas reſpirandi, anhelitus*.

Θ Latinè videtur verti in B. ſupra oſtẽdimus θ mutari in B. θ autem & θ affines literæ ſunt, ἔθαρ vber, ἐρυθρὸς ruber, quaſi ruther, ε detracto. ἄλλοθι alibi, πλῆθος vel πληθὺς plebes.

ΙΩΤΑ.

In Græcis vocabulis ſemper eſt vocalis, in Barbaris non item, vt, Ἰώσηπος, Ἰάκωβος, *Ioſephus, Iacobus*. triſyllaba ſunt. Itaque errat Claudianus, qui hoc quatuor ſyllabarum facit Ἰουδαῖος, *Iudæus*. pro tribus NOTA ſyllabis vtitur Lucianus, vt Latini omnes. Ἰησοῦς etiã biſyllabum eſt. Nam hæc omnia in ſua lingua habent

habent I conſonantem, vt Latinè Ianus, iecur, iuſtus. Sed Græci nimirum omnia à ſe profecta videri volunt.

Iones aliquando ε vertunt in ι, ἑστία ἱστίη, *focus, lar, penates, ara, regia familia, domus, ſedes*. ex quo ἐπίσιος, pro ἐφέσιος, *domeſticus, familiaris, ſupplex, hoſpitalis, ſedes*.

Latinè σικελία Sicilia, πλέκω plico. quidam ἄνεμος animus anima. Veteres Menerua, Leber, Mageſter, nunc Minerua, liber, magiſter.

Sic è Punico Leuban fit λίβανος thus, vel Lebunta λιβάνωτόν. Elle, ille, la, lud. Chetan χιτὼν, *tunica, amictus, induſium, Gallicè hoqueton*. Zabiba zibibbo, Eſua ἰσῶ, *æquo*. ſuſena, Hiſpanicè açuçena, lilium album. ex quo ἔλαιον Σύσινον Dioſc. *eſt oleum ex lilijs confectum*. Pegar Syriace, piger fuit.

Vt Latinè τέγγω, tingo, ἐν in, ἐνδύω induo, τέρμων, ονος, terminus.

Æolij υ in ι, ὑψόθεν ἰψόθεν, *deſuper*. ὕπαρ ἴπαρ, *viſum, viſio vera*.

Hoc modo fit βύβλος βίβλος, *papirus, iuncus, bõbyx, codex, liber, ſcyrpus*. λύω, *crimen diluo, abſoluo, libero, dimitto, aperio, redimo, diſſideo, ſoluo, enanigo*. λιάζω, *fugio declino, euito*. Lycoph. τετράδυον τετράδιον, *quaternio, quaternus*. ἀφροδύτη ἀφροδίτη, *Venus*.

Latinè Optumus optimus, Maxumus maximus, Famulus familia. φρύγω frigo, στύφω ſtipo, λυγίζω ligo. γηρύω, & Dor. γαρύω garrio. φύω fio, φυσήθλα fiſtula.

Syracuſani excluſo ν ponũt ι, ἕνναξ εἶναξ, *nonus*. ἐννέτης εἰνέτης, *nouennis*. ἐννεάνυχες εἰνάνυχες, *nouem nocte bus*. ἐννεαφώνων εἰναφώνων, *velorum nouem*. ἐννεάπηχυς εἰνάπηχυς, *nouem cubitorum*. ἔνδον ἐνδοῖ, *domi*. πέδον πεδοῖ, *humi, pedibus*.

Contrahitur è duobus ιι, δίφιλος δίφιλος, *Ioni amicus*. χίιος χῖος, *Chio inſula*. περίιαχε περίαχε, *circum-*

Universidad de Deusto
Biblioteca

ſonuit clamauit. Sic ὑγίεια ὑγεία, ſanitas, valetudo. & Epith. Mineruæ.

Ionice ex ι, ἱέρος ἱρὸς, Sacer, magnus, diuinus. ἱέραξ ἵρηξ, Accipiter, & piſcis genus. ἱερεὺς ἱρεὺς, Sacerdos, augur. ἱερεῖον ἱρήϊον, victima.

Hæc litera poëtis vtiliſſima eſt, quod exempla declarabunt.

Poſt ε additur metri cauſa, κενὸς κεινὸς, vacuus, vanus. ἔειον εἰέϊον, vellus. δέρη δειρὴ, cernix. Αἰνέας Αἰνείας, Æneas. ξένος ξεῖνος, hoſpes. στενωπὸς στεινωπὸς, locus anguſtus, angiportus. φρέαρ φρεῖαρ, puteus. μέλανι μείλανι, nigro. ἐλάτινος εἰλάτινος, Abiegnus. ἐαρινὸς εἰαρινὸς, vernus. μέλινος μείλινος, fraxineus. θεμέλια θεμείλια, fundamentum. Λέανδρος Λείανδρος, Leander. φωλεὸς φωλεὸς, cauerna, & ſchola. δέος δεῖος, timor. χρέος χρεῖος, debitum, as alienum. χρεὼ χρειὼ, neceſſitas, opus. κρέα κρεῖα, carnes. πέρατα πείρατα, extremitates. πέος πεῖος, ſpelunca. ῥεῖος ῥεέος ἐῤῥεῖος, pulchrè fluens. κλεέας κλεῖας, ſed in his duobus poteſt eſſe craſis. ἐλλύθω εἰλείθυια, inclytus. quæ Pindaro eſt ἐλλύθω, Lucina. πνοὴ πνοιὴ, flatus. ὄα ὄη, Sorbus arbor Theoph. lib. 3. cap. 21.

In verbis, κλέω κλείω, laudo, celebro, memoro, decanto, obſideo præcludo. ἀοιδῇσι κλείσασι, carminibus celebrantes. ἔρομαι εἴρομαι, percontor, interrogo. ἐρωτῶ εἰρωτῶ, idē. πνέω πνείω, ſpiro. μένεα πνείοντες ἀχαιοὶ, furores ſpirantes Achiui. ἴομαι εἶμι, vado, redeo, iter facio. πέκω πείκω, pecto, vello, tondeo. Odſ. β. νεικέω νεικείω, contendo, caſtigo. πλέϝν πλείϝν, nauigare. ἐρύω εἰρύω, diſcerpere diſtrahere, ſeruare. δοπορέω δοπορείω, effluo, dilabor, dimano. ἐλήλυθα εἰλήλεθα, veni. cum ο Bœotice. ὀκνέω ὀκνείω, pigreſco, ſum tardus, negligo, dubito, non audeo. ζέω ζείω, ferueo, comburo, exæſtuo, ſcateo. ὑμνέων ὑμνείων, hymnum dicens, vel laudes decantans. item conqueror, & cõnitior. μαχεόμενος μαχειόμενος, pugnans. οἰνοβαρέων οἰνοβαρείων, temulẽtus. ϝιόμενος γιγόμενος, natus, procreatus. δείδοικα

δειδοικα, metui. κενόω κεινόω, euacuabo, purgabo, exhauriam. δεδέχαται δειδέχαται, ſuſcepit, admiſit, voluit, expectauit. δειδιότες δειδιότες, veriti. περάσω πειρήσω, tranſigam, penetrabo, proferam, promouebo, vendam. α in η Ionice, ἀκαχέατο ἀκαχείατο, triſtabantur. ἔρεο ἔρεαι ἔρειο, quære, interroga. πέεο πεῖο, ſequere. αἰδέεο αἰδεῖο, reſpicere. in quibus duobus potius eſt craſis.

Θῶ, σῶ, βῶ, Ionice θέω, σέω, βέω, poëtice θείω, σείω, βείω, poſuero, ſtetero, iuero. & alia multa huius generis.

In aliis partibus, ἐμῶ ἐμέο ἐμεῖο, mei. σῶ σέο σεῖο, tui. εἷο, ſui. ἡμείων, noſtri. ὑμείων, veſtri. σφείων, ſui. ἕως εἵως, donec. τέως τείως, tunc. ἕνεκα εἵνεκα, propter. quo & oratores vtuntur, ῥέα ῥεῖα, facilè. in eodem verſu Heſiod. ἔσω, intra. εἴσω ἁλὸς ἐρέα κόλπον, intra maris latum ſinum. Att. à μνᾶ, mina, μναᾶς & μναῖς, minæ pondus habens.

Poſt ο etiam, ſed rarius, γελῶ, poëtice γελόω, & γελοίω, rideo. γελοίων Odſ. υ. pro ἐγέλων, ridebam. & poſt paulò, γελοίωντες, ridentes. pro γελῶντες. ἀλοῶ ἀλοιῶ, verbero. ἠγνόησεν ἠγνοίησεν, ignorauit. ἀγνοῦ ἀγνοίησεν, Odſ. ω. ignoret. δημότης δημοίτης & Dorice δαμοίτας, popularis, plebeius, gentilis. vt ὁδοίτης, viæ dux. ab ὁδὸς, via. & ὁροίτης, terminator, finitor. ab ὅρος, terminus. Sic à δεσπότης, herus. δεσπόινα, hæra. φόινιος φοίνιος, cruentus. a. In dual tertiæ pariſyl. ἵπποιν ἵπποιιν, æquorum. ποδοῖν ποδοῖιν, pedum. ὤμοιν ὤμοιιν, humerorum. μαρναμένοιν μαρναμένοιιν, pugnantium. τοῖν ζοῖιν, horũ duorũ.

Huc referantur, γελοῖος γελοίος, ridiculus. αἰδοῖος αἰδοίος, venerabilis, caſtus, pudicus. ὀρθὸς ὄρθιος, altus, erectus. δαφοινὸς, cruentus, fuluus. λοιθὸς λοίδιος, vltimus. πολίπορθος πτολιπόρθιος, populator. ἄεθλα, præmia, certamina. ἀέθλια ποσσὶν ἀρόντο. Il. ι. pedibus acciperet.

Additur & aliis, ἱππιοχάρμης, equis gaudens. ἀργιόδους, albus dentes. ab ἵππος, equus. ἀργὸς, albus. Euſtathius addit. ἄσσον ἄσσιον, propius. μᾶλλον μάλλιον, potius. αἶψα αἴψιον, ſtatim.

Sic

Universidad de Deusto
Biblioteca

Sic ἔδω ἐδίω, *comedo*. vt μνᾶ mina. ἄλλος alius. ναῦς nauis. ναύτης nauita & nauta. & forte ὄρω vel ὄρομαι orior. ἀκὴ acies. σκίπων scipio.

Etrusce φάντασμα fantasima, *visum*, *spectrum*. πασμὸς spasimo, *distentio neruorum*. πίωχὸς pitocco, *mendicus*, *pauper*. Hesychius citat ἀειμάζω pro ἁρμόζω. quod Æolicum esse puto, *id est*, *apto*, *quadro*.

In præpositionibus poëtice abundat: tam simplicibus quàm compositis. ἐν εἰν, *in*, *per*. ἐνάλιος εἰνάλιος, *marinus*, *maritimus*. εἰνόδιος, *compitalis*, *in via positus*. dicitur & ἐνί. ἐνιχραύω, *lædo*, *cladem affero*. ἐνισκήπτω, *irruo*, *imprecor*. & εἰνί. Ιλ. ω. κὴν κατὰ, *contra*, *secundum*. καταβάτης καταβάτης, *decliuis*. quod vsus commune fecit. καταβατὸς καταβατός, *peruius*. παρὰ παρά, *à*, *ab*. παραβάτης, *transgressor*, *socius in curru*. è quo παραβατέω ῶ. commune, *assideo*. παραίφασις, *admonitio*. παραφάμενος, *admonens*. παραπεπιθέα, *dissuadens*, *persuadens*, *flectens*, *fallens*. Ιλ. ξ. pro παπιθέσα. & παραπεπίθησιν. Οδ. χ. pro παπίθῃ, *admoneat*. Περὶ περείδος pro περίθοος, *Perithous*.

Πρός. προσὶ esse debebat. sed Dorice dicitur προτί, *ad*, *per*, *ab*, *apud*, *erga*, *versus*, *iuxta*, *prope*, *supra*, &c. quo Homerus vtitur, & expuncto ρ. ποτί. quæ præpositio apud Dorienses est tritissima.

In compositione sequente vocali cadit προσ- μάσομαι ποτιμάσομαι, *conglutino*, *misceo*. πρόσωπον πότωπον, *persona*, *vultus*, *species*. προσάγω ποτάγω, *adduco*, *admoneo*, *admitto*. προσεχω ποτίχω, *attendo*, *aduerto*. προσορῶ ποθορῶ, *aspicio*, *obserue*. Theo. dixit ποτίθει pro ποτιτίθῃ hoc est προσίτετι. vel προσίθει. à τιθέω ῶ, *appone*, *compone*, *imputa*.

Cum articulis quidem semper decidit ι, & fit quasi vna vox, πρὸς τὸ ποτὶ τὸν ποτλὸν, *per hunc*. πρὸς τὸν ποτλὸν, *ad hunc*. πρὸς τὴν ποτλὰν, *ad hanc*. πρὸς τοὺς ποτλὸς, *ad hos*. πρὸς τὰς ποτλὰς, *ad has*. πρὸς τὰ ποτλὰ, *ad hæc*.

Ἀπὸ

Ἀπὸ ἀπαί, *à*, *ab*, *ex*, *de*. Nicander. ὑπὸ ὑπαί, *à*, *ab*, *sub*. Homerus. ὑπαὶ πόδα νείατον ἴδης, *sub pedem vnum Idæ montis*. vt πρὸ pro & præ, Lat. ὑπὲρ ὑπείρ, *super*, *supra*. ὑπείρεχε pro ὑπερεῖχεν, *supereminebat*. ὑπείροχος, *excellens*, *eminens*.

Attici Pronominibus demonstratiuis οὗτος ὅτοσί. αὐτὸς τουτί, *hic*, *hæc*, *hoc*. Sic ὡδί. ὅτωσι, *sic*. ἐνθαδὶ. δ' ἀεί, *hic*, *huc*. Eustathius addit νωμφί. νωδί. νωσαεί, *nunc*.

Iones omnibus datiuis plural. parisyll. αι conuersa in η cum iota subscripto. τοῖς προφήτῃσι, τοῖσι προφήτῃσι, *Prophetis*. τῃσι μούσῃσι, *Musis*. τοῖσι λόγοισιν, *sermonibus*. Atticis non addunt. vt λέῳσι, *populis*.

Dorienses veteres adiiciebant in partic. aor. priorum. ὀλέσας ὀλέσας, *perdens*, *qui perdidit*. τύψας τύψαις, *qui verberauit*. ὀλέσαντος. τύψαντος.

At Æolij nominibus quintæ in ας longum Θόας Θόας, *Thoas*. μέλας μέλας, *Niger*. non tamen Αἴας Αἴας, *Aiax*. ob vocis insuauitatem.

Et accusatiuus plural. fœm. in ας. τὰς φρᾶς. ταῖς σόφας, *prudentes*, *prudentibus*. τὰς καλὰς ταῖς κάλας, *pulchras*, *pulchris*. νύμφας νύμφαις, *sponsas*, *sponsis*.

Tollitur è diphthongis. αι. ει. οι. καίω κάω, *uro*, *inflammo*. κλαίω κλάω, *fleo*, *plango*. αἰεὶ ἀεί, *semper*. εἰς ἐς, *in*. αἰετὸς ἀετός, *Aquila*. ποιῶ ποῶ, *facio*. ποίημα πόημα poëma. Attic. χρύσειος χρύσεος, *aureus*. ἀργύρειος, *argenteus*. χάλκειος, *aneus*. σιδήρειος, *ferreus*. ἀπόδειξις ἀπόδεξις, *demõstratio*. μείζων μέζων, *maior*. κρείσσων κρέσσων, *melior*. πλείονες πλέονες, *plures*. ὁπιτήδειος ὁπιτήδεος, *opportunus*, *aptus*. ἀπείρχω ἀπέρρω aberceo. ἀγείρεσθαι ἀγέρεσθαι, *congregare*. Θήλεια, *fœmina*. βαρεῖα, *molesta*, *onerosa*. ὐρεῖα, *lata*, *spaciosa*. Θηλέα, βαρέα, ὐρέα, Ionice.

Πάλαιος, ἔταιρος, ἀχαιος, pro παλαιὸς, *antiquus*. ἑταῖρος, *amicus*. ἀχαιὸς, *Achiuus*. secundum Æolios, qui sæpe diuisione contenti sunt, παῖς παῖς, *puer*. Ατρείδης Ατρείδης, *Atrides*. ἀργεῖος ἀργῖος, *Argiuus*. κοίλον κόϊλον, *concauum*, *sinuosum*.

Poëti

Universidad de Deusto
Biblioteca

Poëticè τετράμοιρος τετράμορος, *quadripertitus.*

In disyllabis quibusdam eliditur mutato tono, φλοιὸς,φλόος,*cortex.*ῥοιὰ ῥόα,*malum Punicum.*χροιὰ χρόα, *color.* Sic δαίω δαῶ, *diuido, appono ad mensam,luceo, comburo,disco.*

In deriuatis,πείθω,*persuadeo.* πιθανὸς.*persuasibilis.* λείχω,*lingo.* λιχανὸς,*digitus index.* λείπω,*deficio.* λιμὸς, *fames.* σείω,*quatio.* σῖτος,*triticum.*

Æolicè in pronominibus, ἧμεῖς ἄμμες,*nos.* ὑμεῖς ὔμμες,*vos.*

Tarentini αἴνιγμα, ἄνεγμα, *anigma.* Sic ἔμπειρος ἄμπερος, *peritus.* ε in α. Ἐγχώριος ἔγχωρος, *incola.* Nicander. ὄϊεσιν ὄεσιν, *ouibus.* Od. ι. βιώσεσθε, *viuetis.* πῶς,*quomodo.* τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι, *tunc viuetis infelices.* ex antiquo poëta citatur à Grammaticis. Arist. Auib. ἤερος pro ἠέριος,*mollis,mitis.*

Latinè δεξιτερὴ dextera, Audaciter audacter. Laridum lardum,calidus caldus.vt Surrigo surgo, Lamina lamna.

Et Punice Reis caput, summa Latinè res.

Etruscè Erigo ergo. Erectus erto.

In fine etiam tollitur, μέλι mel,πέπερι piper, ἐστὶ est,ἰνὶ en. vt forte initio abundat,ὀργίζομαι iurgor, etsi hîc est consonans.

Κ Ά Π Π Α.

Pronunciandum Q Latinum siue u, quidam enim nimis molliter proferunt, quod hæ voces ostendunt.Punice Qalam κάλαμος calamus,Qane κάννα canna.

Iones in Interrogatiuis & Relatiuis mutant π in κ, πῶς κῶς,ὅπως ὅκως,*quomodo.*πῇ κῇ qua,πόσος κόσος, *quantus.* ὁπόσος ὁκόσος, *quot, quantus,quotus.* ποῖος κοῖος, *qualis.* ὁποῖος ὁκοῖος, *quiuis.* πότε κότε quoties, ὁπότε ὁκότε,*quando,posteaquam.* Sic πύαμος κύαμος, *faba.*

Sic Latinè σπινθὴρ scintilla, quasi spintilla. & λείπω λίμπω,ex quo λιμπάνω linquo. etrusci Sperno scher

scherno,Spina schiena,Rupes roccia.

Dorienses in aliquot aduerbiis τ in κ,πότε πόκα, *quando.* ὅτε ὅκα, *quando,dum,alias.* ἄλλοτε ἄλλοκα, *interdum,alibi.* τότε τόκα,ex quo forte tunc.

Τέτταρα Dorice τέτορα, Latine quatuor,τίς quis. Hispanicè Strictus estrecho, Pectus pechos, Dictus dicho,Lectus Lecho.

Etrus. Posteà poscia, Infantulus fanciullo,Angustia angoscia, Ostium vscio, Turma ciurma, Portulaca porcellana,Guttula gocciola.

Sic è Punico Teibot fit κιβωτὸς,*arca,cista,capsa.*

Additur quibusdam anomalis, quæ à Futuro ducuntur,ἀρέσω ἀρέσκω,*placeo,obsequor. iuuo,rem gratam facio.* μεθύσω μεθύσκω,*inebrio.*Sic Etruscè Quero cerco,nisi potius è Syriaco qerqer.

Poëtice abundat,& Aolicè, ὀχὸς ὄκχος,*vehiculum,plaustrũ,rota,funis.* ὀχῶσιν ὀκχέοντι,*vehentib.curru.* Pindarus.ὄκα ὄκκα,*quãdo.*ἰαχὴ,*clamor.*ἴακχος,*Bacchus.* Etru. Aqua acqua,λύκος piscis,luccio. σικύη zucca, *cucurbita.*Placuit piacque. Sic κλύπος,*sonitus,fragor.* & κλυπῶ,*obstrepo,vel sonũ edo.*à λύπω vel τύπτω,*verbero.*

Cocu Punice,κόκκυξ,Latinè cuculus. Galli melius exprimunt cocu.Huth ἰχθὺς,χ propter θ,*piscis.*

Sic Buq buccina, Sulam scala, Ferot fructus Syriace.

Tollitur aliquando initio,καύχημα αὔχημα, *gloria,exultatio,iactantia.* καπάνη ἀπάνη,*rheda mularis,& currus virga media.* κυφὸς ὑφὸς,*Gibbosus,incuruus.* φ in β. καλινδέομαι ἀλινδέομαι,*uersor,verto.*

Vt Lat. κάπρος aper, μαλακὸς mollis. τηλίκος, Æol. Τάλικος talis, Etrusce cotale. Etrusc. σκάπτω zappo zappa, *fodio.*

K à Latinis aliquando vertitur in P. λύκος lupus, σκυλάω spolio,σκῦλον spolium.

Sic λαγὼς lepus, nam κ est γ affine,vt ῥὼξ, ῥωγὸς rupes,Etruscè roccia.

Achæi

Universidad de Deusto
Biblioteca

Achæi pro σκύσει dicunt σπάζει. Sic σκαίρω σπαίρω, *tripudio.*

Syriace Gaiar adulter, gaiarta adultera, Gallic. *Paillard paillarde.* Sic Magalia mapalia.

In fine etiam additur, νυῶ nunc. & forte g, ἄρα, ſ & ἄρ ergo.

Οὐ aduer. ſequente vocali accipit κ, οὐκ ἐγώ, *non ego.* quæ ſi habeat denſum, vertitur κ in χ, οὐχ ὅτως, *non ſic.* alij putant οὐχὶ integrũ eſſe, vt ναὶ ναιχὶ, *ſanè.* & ι Apoſtropho tolli, οὐχ ὅτως, οὐχ' ἁρπάζω, *non rapio.*

In fine periodi ſemper dicitur οὐ, addito acuto.

Homerus tamen dixit, οὔ οἱ ἔπειτα, Ἀρκιον ἐσσεῖται φυγέδν κύνας, *non poterit effugere canes poſteriores.* quod ſuauitatis cauſa feciſſe videtur.

Apud Latinos etiam C additur, ne exiſtat hiatus, Sicubi, Nuncubi, pro ſiubi, numubi, vt μὴ ἔτι μηκέτι, *ne amplius.*

ΛΆΜΒΔΑ, Dorice ΛΆΝ.

Princeps eſt Liquidarum, quæ etiam immutabiles dicuntur, quia in inclinatione nominum & verborum non mutantur, ἕλλω, ἕλλωσ, *Græcus.* ῥήτωρ ῥήτορσ, *rhetor.* ψάλλω ψαλῶς, *digitis pulſo, cano.* νέμω νεμῶ, *diuido, tribuo, gero adminiſtro.* κρίνω κρινῶ, *indico accuſo. diſcerno.* σπείρω σπερῶ, *ſemino.* Alioqui mutabiles ſunt.

Attici itaque ν mutant aliquando in λ, νίτρον λίτρον, *nitrum.* πνεύμων πλεύμων, vt Latini pulmo. huc ſpectat ἀβλμολίη, *ignorantia.* ex α, *non.* & ἴδμων, *peritus.* ἐέλμυοι, Ιλ. μ. pro ἐερυμένοι, *contracti.* τρίγλαι ἃ τριγόνοισιν ἐπώνυμοί εἰσι γονῆσιν, Opp. *muli autem à triangulo cognomine ſunt.* νεογνὸς νεογιλός, *nuper natus, paruulus.*

Latinè νύμφη lympha, Bonus, diminit. bonulus bellus. Bononia Bologna.

Etruſce πάνορμοσ Palermo, *locus in Sicilia.* venenũ veleno, ναύπακτος, *Naupactus in Ælolia.* lepanto,

Mone

Monedula mulacchia, Aſiones aſſiuoli.

Catel Punice, κλείνω pro κλείλω, *occido.* Pſanterin Syriace, ψαλτήριον, *pſalterium.* quod legitur in Daniele, qui certè Græcis verbis vſus non fuiſſet.

A Poëtis ob metrũ Æolico more geminatur, ἔλαβεν ἔλλαβεν, *accepit.* ἐλλιτάνευσεν, *ſupplicauit.* ἐλλιτάμνω, ἔλλαχον, *ſortitus ſum.* πολύλλιστος, *nactus ſum.* ἄλληκτος, *indeſinens.* ἄλλυτος, *inſolubilis.* Oppian. ἀπολλήξης. Ιλ. ὁ. μοῦλλυκος, *lupus ſignũ cæleſte.* Aratus. Æolicè σελλήνη σελλάνα, *luna.* vt Lat. Poëtæ, Relligio, Relliquiæ.

Abundat in deriuatione, κῦδος, *gloria.* κυδάλιμος, *glorioſus, decorus.* πεύκη, *Picea arbor.* πευκάλιμος, *denſus, amarus, acutus, prudens, præſagus.* εἶδος, *ſpecies.* εἰδάλιμος, *ſpecioſus.* pro κύδιμος, πεύκιμος, εἴδιμος. τρέπω, *verto, muto, perſequor, fundo.* τροπαλίζω, *verto.* ἀντροπαλίζω, *retro verto.* πύκλης, *pugil.* πυκταλίζω & πυκτάλλω, *pugilatione certo.* pro ἀντροπίζω πυκτίζω. πυκτάω. Punice Semid σμιδάλις, *ſiligo, ſimilago.*

Latinè ἔγχελυς anguilla. κολώνη collis. collina Etruſce. πολύω. & Dor. πυλιώω albeſco. palleo. ψαλάζω ſtillo. ψεῖρα ſterilis. ἄργιλος argilla. Syriace Gaiaf adulter. Gaiafa adultera. Etruſce gaglioffo gaglioffa.

Tollitur λαψηρὸς αἰψηρός, *leuis, celer.* λείβω εἴβω, *libo, perfundo, rigo.* Αχιλλεύς Αχιλλεύς. quod Grammatici ducunt ab α & χιλός, *pabulum, frumentum, triticum.* θάλλων Nicander pro θάλλοων, *vireſcentem.* θρυλλῶ θρυλῶ, *diuulgo, rumorem iacto.* Sic Martialis Marcellianum dixit pro Marcelliano.

Etruſce Galbanum gabbano, Plerique parecchi. Sic δάκτυλος digitus, ἀγκύλος vncus, Gamla Syriac. γάμμα.

Α in D, μελέω meditor, μυδαλέος madidus, ἄμυλον amido Etruſce, *amylum Latinè.* vt ἔλαφος, *cernus.* ἔδαφος, *pauimentum.* μονοπωλεῖον, *poteſtas vendendi ſoli tributa.* Hiſp. monipodio, pro conſpiratione.

Universidad de Deusto Biblioteca

ΜΥ, Ionice ΜΩ.

In compositione Ν ante β, μ, π, φ, ψ, vertitur in μ, ἐν βαίνω ἐμβαίνω, *Introeo conscendo, adeo.* ἐν μένω ἐμμένω, *immoror, sto, sisto.* σὼ πλέκω συμπλέκω, *concinno, connecto, immisceo.* σὼ φέρω συμφέρω, *confero, cumulo.* ς σὼ ψῆφος συμψηφος, *eiusdem sententiæ subscriptor.*

Æolij π mutant in μ, πατῶ ματῶ, *pessundo calco, lædo, ambulo.* παθεῖα μαθεῖα, *supplicio affecta, iniuriæ lacessita.* vt Latinè ὕπνος somnus, pro sopnus. Cyprij dicunt ἀδρεμὴς pro ἀδλεπὴς, λ in ρ, *despectus, vilis, indignus qui videatur.*

Abundat in deriuatione, ἄχυρον, *acus, palea.* ἀχυρμιὰ, *aceruus palearum.* ὀχὸς, *vehiculum.* ὄχμὸς ὀχμάζω, *detineo, sub currum duco.* λείχω λιχμάζω, *lingo, lambo.* τέκω, *pario.* τέκμωρ, *signum, indicium.* ἔμπειρος ἐμπείραμος & ἐμπέραμος, *peritus, prudens.* ἀλκὴ, *robur, subsidiũ.* ἄλκιμος, *fortis, robustus.* ἄνθος, *flos.* ἄνθιμος, *floridus.* πρωΐ, *manè diluculo, præmaturè.* πρώϊμος *festinus, celer.* γνάθος, *maxilla.* γναθμὸς, *idem.* βεβρὰς βεμβράς, *piscis.*

Vt Qinnemon Syriace, κιννάμωμον, *Cinnamomũ.*

Poëticè in carm. geminatur, ἄμορος ἄμμορος, *infelix.* ἔμαθεν ἔμμαθεν, *didicit.* Od. ρ. ἔμορεν ἔμμορεν, Il. α. *natus est.* à μείρω, *diuido.* ἀμιγῆ, *purum, non mixtum, syncerum.* ἀμμίγα, *simul, vna, confusè.* φιλομμειδὴς φιλομμειδὴς, *risum amans.* quod Zeres vnico μ maunlt.

Æolicè, ἠμεῖς ἄμμες, *nos.* ὑμεῖς ὔμμες, *vos.*

Cadit initio secundum Æolios, μία ἴα, *vna.* μέχρις ἄχρις, *vsque.* ε in α. Vt in medio, κρόμμυον κρόμυον, *carpe.* propter metrum.

Latinè μιμῆμαι μιμητὴς imitor, quasi mimitor: κωμμῶ como, σκίμπων scipio, *baculus.* Sic Etrusce μιμὼν, ὀνος mona, pro mimona, & gatto mamone, τράγημα tragea, *bellaria, secunda mensa.* vt in P, μικκύλος Dorice, Etrusce piccolo, *pusillus, paruus.*

In N, πυγμὴ pugnus pugna. Punice Am ἂν an.

Vt Syriace Romcha, Etrusce ronca Mespylum nespolo Domina donna. μηδεὶς, Hispa. nadie, *nullus.* Gall. Racemus *raisin.*

Ν Υ.

Ante β, μ, π, pronunciatur, vt Μ, τὸν βόλον, tom bolon, *retinaculum, iactũ retis.* τὸν μόρον tom moron, *morbum, cruciatum.* τὸν βόκον tom bocon, *vellus.*

Ante γ, κ, χ in compositione mutatur in γ, sonum tamen retinet, ἐν γράφω ἐγγράφω, *inscribo, addo, iudicor, mulctor.* σὼ κλείω συγκλείω, *concludo, arcto, obsero.* σὼ χέω συγχέω, *confundo, prosterno, turbo.*

Ante λ. ρ. σ in sequẽtem. συλλέγω, *percipio, colligo.* σύῤῥυς, *simul fluens.* σύσσιτος, *sodalis.* ἐν tamen ante σ retinet ν, ἔνσωμος, *corporeus.*

Dorienses sequentes ϑ vel τ, conuertunt λ in ν. ἦλθον ἰὼθον, *veni.* βέλτιστος βέντιστος, *optimus.* φίλτατος φίντατος, *amicissimus.* φίλτις φίντις, *auriga.* diminutiuum Pindaro. ἐκέλετος κέντος, *iubebat.* Alcman. εἴλετος ἕλετος ἔντος. & prosthesi γ. ἠγόρατο, *cepit.*

Latinè γρυλλίζω grunnio. μέγαλος vt dicebant veteres. magnus. Etrusce Colus colicula conocchia. vt Acus acicula. Syriace Luz nux.

Æolij in partic. præter. perfect. σ in ν. retracto accentu, εἰρήκας εἰρήκων. ὄντος, *locutus.* νενοήκως νενοήκων. νενοήκοντος, *qui intellexit, cogitauit, sensit.* vt Cretenses. ἐν ἐς. ἐς χορὸν ἐν χορόν, *ad chorũ.* ἐν ἀγοράν, *ad forum.* & mutato ε in ι, ἰν. ἰν φάος pro ἐς φάος. Hesych. *in lucem.*

Dorienses verbis in ιω & υω addunt ν. τίω τίνω, *soluo, reddo, pendo, luo, rependo, persoluo honoro, colo, magnifico.* πίω πίνω, *bibo, haurio.* φθίω φθίνω, *corrumpo, tabesco, perdo.* θύω θύνω, *sacrifico, ruo, curro.* ἐκχύω ἐκχύνω, *circumfundo, effundo.* δύω δύνω, *ingredior, demitto.* ἀρτύω ἀρτύνω, *condio, instruo, promo, comparo.* quę sunt ferè Anomala.

Poëtæ interiecto ν, è grauitionis faciũt inflexa. ἵκω ἱκνῶ, *venio, emitto.* οἴχω οἰχνῶ, *discedo, peregrinor.* ἄγω, ἀγνῶ, *ago, duco.* & cum epenthesi ι, ἀγανίω, *veho*

Universidad de Deusto
Biblioteca

affero, comporto. ἄρω ἀρῶ, *tollo.* πέρω Homericè. pro περῶ. περιῶ. ex quo πέρνημι. & πέρνασκεν. Ιλ. υ. *transeo, transfigo, penetro, emetior.*

Geminãt & ob metrum. ἐνέπω ἐννέπω, *dico, narro.* ἔνη ἔννη, *vetus & noua luna.* ἀνεῴ. ἄννεται, *desinit, finit.* quod Æoliis vsitatum. ἔναιεν. ἔνναιεν, *habitabat.* ἐνοσίγαιος, *terræ confessor.*

Addunt etiã soni clarioris gratia. μινύθω, *minuo.* μίνυωθα, *paululum.* μινυωθάδιος, *breui durans.* ἐκλίθη ἐκλίνθη, *inclinatus est, auersus est, demissus est.* ἀμπνύθη pro ἀνεπνύθη, *respirauit.* ἀκαμαντοχάρμης, *pugna infatigabilis.* ab ἀκάμαντος, *indefessus.* πλάζομαι. πλάγξομαι, *erro errabo.* Οδ. ο. πλάγχθη, *seductus est.* Οδ. α. παλιμπλαγχθέντα, *iterũ errantes.* Ιλ. α. pro πλάζομαι. ἐπλάγχθη. παλιμπλαγχθέντας. πλαγὼν, *puppa cerea.* ab ἔπλαον, *percussi.* λήχω, *desino.* λέλογχα. trope λέλοχα λέλογχα, *sortitus sum.* alij à λέω. nam γ est loco ν. χάζω κέχανδα κέχανδα, *capio, capax sum.* χανδάνω, *contineo.* κλάζω. ἔκλαξα, *clamo, ui.* ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἵγε, *sonuerunt sagittæ.* & κλαγή. pro κλαγή, *clãgor.* βροτὸς, *mortalis.* ἀμβροσία, *Ambrosia.* & reliqua composita. τερψίμβροτος, *mortales delectans.* φαεσίμβροτος, *ferens lucem mortalibus.* πλεησίμβροτος, *abundãs hominibus.* ἐναρίμβροτος, *homicida.* Κλεόμβροτος. in quibus μ pro ν. ἀβρότη, *nox.* & ἀμφιβρότη, *contegens hominem.* metri causa non receperunt μ.

Iones λήψομαι λάμψομαι, *accipiam.* ἐλήφθην ἐλάμφθην, *acceptus sum.* ληφθεὶς λαμφθεὶς, *sumptus.*

Argiui & Cretenses vocibus, quæ in penultima habent ει. detracto ι addunt ν. ἀείδω (ex quo ἀοιδὴ) ἀοίνδω, *libo.* ἐνείκω, *fero.* ex quo ἐνήνεικα. ἐνέγκω. Sic αἰεὶ ἀΐεν & ἀέ, *semper.* vt ἀένναος & ἀέναος, *semper fluens.* Sic ab ἐνόα. τὸ κινῶ, *moueo.* fut. ἐνόσω, *quatiam.* fit ἐνοσίχθων, ἐνοσίφυλλος, *altus, ventis efflatus.* & ἐνοσί, αος, *terræ percussor.* & in part. τιθεὶς τιθέν, *ponens.* quam formam Latini secuti sunt. μέντοι μέντον, *nihilominus tamen, certò.* Eusta. εἰδέναι ἐνδέναι, *scire.*

Hesy

Hesych. Æolicè φαεινὸς φαεννός, *lucidus, clarus, speciosus.* Sic δέννος à δεινὸς, *conuitium.*

In compositione ante νῆος, *insula.* ν repetitur. πελοπόννησος, *Peloponesus.* ἐλαφόννησος, *insula ceruis abũdans.* προκόννησος, *insula hinnulis abũdans.* ἀλωπεκόννησος, *insula vulpibus abundans.* Legitur tamen ἀλόννησος. χερρόννησος, *Chersoneſus.* Panicula Etruſce pannocchia.

Latini δασὺς densus. παχὺς pinguis. λείχω lingo. Etruſci iterum derrahunt lecco. πήγω. πάγω Dorice. pago & pango. ἔχις anguis, εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. κίκιννοι cincinni. τόκα tunc. θίγω tango. ἑκατὸν cẽtum. χίζω ſcindo. κηπὸς. Dorice καπὸς campus. & ἑλὴ vulnus. ἔρον vrina. φύραμα. ζος. fermentũ.

Etruſci Lutra lontra. Laterna lanterna. καπάνη capanna. ἄβακος banco. Retuſus rintuzato. Pauitare pauentare. Vampa. & Auampo. à vapore. Cubitus gombito. Hiſpani examen enxambre. Potio ponçona. Potionare enpoçonar. Gallicè Cucumis *concombre.*

Græci è Punico Lachia λάχνη, *lana, lanugo, vellus.* & è Syriaco Sabbeca σαμβύκη, *ſambuca.* Lapid. λαμπὰς, λαμπάδος, *fax, candelabrũ.* μ pro ν, propter π. Sadin σινδών, *amictus ex lino.* Tuppin τύμπανα, *tympana.*

Lacones & Cyprij ex αυ tollunt υ, & addunt ν, αὖτη ἄνδα, τ in δ, *ipſa.* αὐχλῶ ἀμφλῶ, χ in φ, *ceruix, collum.* τᾶ ἀπᾶ ἔτους, ἀντεῦς, *anni eiuſdem.* Sic ἄήτης ἄντης, ex quo fit ventus: aut ab ἀεὶς ἀέντος, *flans, ſpirans.* ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων, *ventorum vis molliter ſpirantium.*

In fine tertiæ verborum in ε, vel ι, additur ſequente vocali, quod tum vocatur ἐφελκυστικὸν, *quod fini adjcitur.* ἔτυπλεν αὐτὸν, *verberabat ipſum.* φέρουσιν αὐλὸν, *ferunt iaculum.* & datiuis pluralibus quintæ, ἀνδράσιν ἐκείνοις, *viris illis.*

Vnum legitur etiam poſt ει, ὥσκεν εἷμα καλὰ, Ιλ. γ. *parabat lanas pulchras.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

Iones & veteres Attici ob hanc cauſam non addunt ν, quod ex Herodoto cognoſces. Attice, ἔᾶδ' ὅτε, *eſt quãdo.* ἔᾶδ ὅπως, *eſt quomodo.* pro ἔϛι ὅτε, ἔϛι ὅπως.

Quidam ſcribunt Atticos ν addere etiam ſequente conſonante, quod poëtæ faciunt ob metrum, νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, *diuidebat igitur omnibus.*

Dorienſes in fine addunt, ἐγὼ ἐγὼν, ἐμοὶ ἐμὶν, τοὶ τὶν, expuncto ο, *ego, mihi, tibi.*

Auctor Etymologici ex Herodiano citat Pindarũ, qui ſcripſerit ἀκαμαντοχάρμαν, *pugna indefeſſe.* in vocatiuo, ab ἀκαμαντοχάρμης, addito ν. Qua ratione explicari poteſt vſitatiſſimũ illud verbum, ὦ τᾶν, ἔτης, ἔτα, vocat. ὦ ἑτᾶ, *ô amicè.* addito ν ὦ ἔταν eliſo ε, ὦ τᾶν, nam vſus obtinuit vt inflecteretur.

Quidam formam deriuatam putant, vt Ερμῆς Ερμᾶν, *Mercurius.* μέγιϛος μεγιϛᾶν, *maximus.* ſed malè.

Iidem in tertia præteriti duobus εε in η contractis addunt ν, ἔπλεε ἔπλων, *nauigabat.* ἔῤῥεε ἔῤῥων, *fluebat.* ἔεε ἦν, Euſtath. *erat.*

Punice Garbi, Etruſce garbino, ventus.

In præpoſit. σὺν ante ζ in compoſitione decidit, ν συὺ ζυγὸς σύγος, *coniunx, maritus.*

Vt aliquando in πάλιν, *iterum, retro, retrorſum.* παλίωξις, *iterata perſecutio.* παλίσκιος, *umbroſus.* aliquin παλίντονος, *reflexus.* παλίνδρομος, *reciprocus.* παλίλλογος, *iterũ collectus.* ν mutato in λ. παλιμπλαγχθείς, *iterum oberrans, diſpalatus.*

Poëtæ elidunt aliquando metri lege, καγχάζω καχάζω cachinnor, φάρυγξ, φάρυγος· φάρυξ, φάρυγος, *fauces.* quod etiã Æolij faciũt. ἐννέα ἐνέος, *nouẽ, nonus.*

Latini Columna columella, Monſtrum moſtellum moſtellaria, Lingua ligula, Effingo effigies.

Etruſci, Sponſa ſpoſo, Menſura miſura. Hiſpa. SeSenſus ſeſo Senſatus ſeſudo.

Græci è Punico Carn κέρας, quod melius expreſſerunt Latini cornu, Inna ἵνα, *vt.*

Aduerbia in θεν vltimum ν ſæpe apud poëtas amittunt, πρόσθεν πρόσθε, *ante, vlterius, anterius.* ὄπισθεν ὄπισθε, *retro, ponè, ex aduerſo, retrorſum.* ἑκατέρωθεν ἑκάτερθε, *vtrinque.* ſyncope.

Quod Latini faciunt in Πλάτων Plato, Σόλων Solo, & aliis permultis. contra Græci Latinis nominibus in O, addunt ν, Κικέρων, Κάτων, *Cicero, Cato.*

N videtur à Latinis verti in B, πίνω bibo, τὶν tibi.

In G, apud vetuſtiſſimos Latinos, ſequente G vel C. Agchiſes, Ageeps, Aggulus, Aggens, pro Anchiſes, anceps, angulus, angens: vt ἔγκυος, *prægnans, grauida.* ἔγγονος, *nepos, oriundus.* ἐγχέω, *infundo, libo.* ἄγγελος, *nuncius, legatus, internuncius.* Sic Innobilis ignobilis, Innarus ignarus, ignauus. Syriace Eno ἐγώ.

In μ, πύανος πύαμος, *faba, ligumen.* χλαμὺς χλανίς, *veſtis militaris, chlamis.* Sic τήγανον, *ſartago, patella.* tegame Etruſce. Sic ναρκισσίτης, *lapis narceſſites.* vulgo marcheſſita.

Punice Anahar ἡμέρα, *dies.* quaſi ἰὼ ἔρα, vel Dorice ἀνέρα.

Anbub fiſtulæ genus, vnde anbubai qui ea canit. Horatius, Ambubaiarum collegia.

In τ, Γανυμήδης catamitus, Mane matutinus, pro manutinus, niſi potius à Matuta. Sic fortè Περσεφόνη Περσεφάττα Attice, *Proſerpina.*

Ξ f.

Ξ Æolicè reſoluitur in σκ, ξένος σκένος, *hoſpes, nouus, abſurdus.* ξίφος σκίφος, *enſis.* ξιφίας σκιφίας, piſcis, *item cometæ genus ad enſis inſtar faſtigiati.* & ξιφύδειον σκιφύδειον, *gladiolus.* Epicharmus apud Athen. Vt Latinè, ἀξίνη aſcia, Exeo, Etruſce eſco, Exuccus ſciocco, Exauguratus ſciagurato, Exalbidus ſcialbo. Hiſpani X pronunciant vt ſc, Exemplo, Xabon, vt ſi ſcriberetur eſcemplo, ſciabon.

Universidad de Deusto Biblioteca

Bœoti κ vertunt in ξ, εἴκατιν, εἴξασιν, *iuerunt*. Aristoph. Nebulis, loquitur rusticus Strepsiades. ἶξον pro ἵκον, *peruenerunt*. Οδ. ε. Alij malunt Futurum reuocare ad præsens. ἵκω, *venio*. ἵξω ἶξον, paratatico, de qua re suo loco. Contra μύξα, Latinè mucus.

In præpositione quidem ἐξ sequente consonante, ξ in κ abit, ἐκ τούτου, ἐξ ἐκείνου, *ex hoc, ex illo*. Nisi in fine versus, ἀμφοτέρων ἔξ Τείχων ἄνδρες ἔβαινον, Theocr. Idyll. 27. *ex vtroque muro viri ibant*.

Grammatici ex Archilocho citant, διὲξ σωλῆνος, *per fistulam, canalem, tubam*. διὲξ τὸ μύρτον, *per baccam seu fructum myrti*. pro διά. Homerus verò, διὲκ κακότητα φύγωμεν, *per mala fugiamus*. Nicander παρὲκ λόφον, *prope tumulum*. & mox, παρὲξ λιςρωτὸν ἅλω δρόμον, *per planum areæ spacium*.

Contra ἕξ in compositione sequente consonante mutat ξ in κ, ἐκκαίδεκα, ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει, *sedecim palmos longa erant*. Veteres Attici non mutabant, ἕξποεν, ἕξκλινον, quæ nunc cum α dicuntur ἑξάπουν, *sex pedes habens*. ἑξάκλινον, *sex lectulos habens*. Grammatici è Sophocle adducunt, ἑξπηχυςί, *sex cubitos habens*.

Attici veteres in præposi. σὺν, σ in ξ; σὺν ξὺν, σύμμαχος ξύμμαχος, *commilito, socius in bello*. ξυγγραφεὺς, *scriptor, scriba*. ξυνθήκη, *pactum conuentum, fœdus*. Quod post Thucydidem pauci vsurpant.

Dorienses hoc faciunt in futuris & aor. prior. quartæ grauit. κλείω, *laudo, celebro, dico*. κλείσω κλαξῶ, καθίσω καθιξῶ ἐκάθιξα, ἁρπαξῶ, *rapiam propriè de feris, præcipiam, arripiam*. In Theocr. etiam quædam circunflexa, νικαξῇ, *vinces*. ἐγέλαξεν, *risit*. ἔφθαξα, *occupaui, anteuerti*. Sic κλεὶς κλὰξ, *clauis*. ὄρνις ὄρνιξ, *auis, ales, oraculum*. χος, χι, χα, Æolicè ψῆφος πσάφαξ, *calculus, suffragium, decretum*. Lacones, ἀπέσωσεν ἀπέσουξεν, *tandem seruauit, euasit, salutem parauit*. ω in ου, σ in ξ. δίφρος δίφραξ, *subsellium, sella*.

Iones

Iones duplex σσ in ξ, δισσὸς διξὸς, *duplex*. τρισσὸς τριξός, *triplex*. Æolicè διξὰ, τριξὰ, πενταξὰ, pro διχῇ, τριχῇ, πενταχῇ, *diuisim, tripliciter, quintupliciter*.

Latinè πάσσαλος paxillus, πίσσα pix, διπλοῦς duplex, Αἴας Aiax. Punice Seif ξίφος, *ensis*. Sic Ses ἕξ, vt σῦς ὗς, *sus*. Latinè melius sex.

O, veteres aliquando οὗ.

Vocatur μικρὸν, paruum, vt differat ab ω, quod nominatur μέγα, magnum.

Hæc duo elementa longissimè sono distant, tametsi vulgò nullum discrimẽ existit. ο enim summis labris pronunciandum est, ω totum implet palatum. Quod Ælius Dionysius disertè exponit.

Id Etrusci optimè obseruant. In his enim auditur o paruum, Torre, Botte, Torta, turris, doliũ, placenta. In his o magnum. Torre. Botte. Torta. auferre bufones. detorta. Vt si quis secus pronunciet. ambiguam facturus sit orationem.

Hoc Græcos verisimile est fecisse in βόλος, *rete piscatorum, funda*. βῶλος, *Gleba, rubrica item qua pictores aurum suis operibus inducunt*. πόρος, *meatus, alueus, canalis*. πῶρος, *luctus, callum*. χολὴ, *fel, bilis, ira imperfecta*. χωλή, *clauda, manca*. aliísque generis eiusdem.

Hæc litera in nominum compositione maximo est vsui: quod nos admonuit. vt hoc loco de ratione ac methodo nominum compositionis quæ huic linguæ mirificam addit venustatem, elegantiam, & felicissimam verborũ copiam, diceremus. Cùm præsertim hæc pars (vt pleraque alia necessaria) à Grammaticis sit prorsus præterita. Nos quædam è veteribus. cætera nostra obseruatione collegimus.

De Compositione.

Compositio itaque fit vel ex præpositione & nomine verbóue. de qua cùm peruulgata sit, nihil hoc. loco dicemus: nisi quòd sæpe duæ præposi-

Universidad de Deusto
Biblioteca

tiones. aliquando tres etiã coagmentantur. ἵστημι, *sto.* ἀνίστημι, *excito, arrigo, suscito, surgere iubeo, eleuo, erigo, restituo, instauro, exstruo, statuo, moueo, traduco, trãseo.* ἐπανίστημι, *insurgo, excito, erigo, instigo, aggredior.* συνεπανίστημι, *simul conspiro, vna coniuro.* ἵημι, *mitto, iaculor, cupio, sedeo, induo, proficiscor.* ἐξίημι, *exeo, prodeo, eijcio, emitto, depromo, depono, edo.* παρεξίημι, *prætereo, transmitto.* ἀντιπαρεξίημι, *persequor, me oppono.* ἀντιπροκαταλαμβάνω, *anticipo, præuenio.* ἀντιπαρεξάγω, *exercitum oppono, contraduco.* ὑπεξαναδύομαι, *fallo, clam exsto.* Homerus felicissimè, vt alia, composuit. ὑπεκπροφυγεῖν, *subterfugere, clam effugere.* ὑπεκπρορέειν, *subinterfluo.* ὑπεκπροθέειν, *præcurro, vinco, subexcurro.* ἐκκατέπαλτο, *exiliuit.* & παρεκπροφυγεῖν, *propè aliquem fugere.* duæ eædem προ πρό. προπροκυλινδόμενος, *supplico ad pedes prouolutus.* προπροκαλυπτόμενος, *valde admodum tectus.* προπροτιταινόμενος, *admodũ experrectus, extẽtus.*

Particulæ verò etiam quatuor. ὁπωσδηποτοῦν, *quomodocumque quoquomodo, vtcumque.* & quinque κατὰ ἃ πὲρ ἂν εἰ. καθαπερανεί, *vt quemadmodum.*

Perraro duo nomina cum alia particula: In Homero duo obseruaui. παναώριος, *pauci temporis, cito & ante diem moriturus, intempestiuus.* δυσαριστοτόκεια, *bona proles difficulter acquisita, vel mulier quæ infeliciter peperit.* cuius imitator Nicander dixit eadem forma. πανακαρπής, *omnino sterilis.* παναεργής, *inefficax, incoctus, crudus.* Opp. πανάϋπνος, *omnino insomnis.* Sic Repandirostrũ dixit Pacuuius. sed dure. durius Næuius trisecli senem. & dulcioriloquum.

Tria autem nomina in grauibus scriptoribus rarissimè. tamen Lycophron dixit. βουπλανόκτιστος, *creatus à boue errante.* φιλαυθόμαιμος, *consanguineus.* αὐτουργότευκτος, *suiipsius operis fabricator, & conditor.* quæ duriuscula sunt.

Nam Comici quidem lasciuiunt. dum risum vndique captant. μακροκαμπυλαύχην, *incuruatum longum caput.* σφραγιδονυχαρτοκομήτης, *qui anulis, vsque ad vngues digitos onerat.* Aristophanes multa composuit. vt vnum etiã legatur in fine ἐκκλησιαζουσῶν, *id est cõcionantium* è partibus duodetriginta, quod vt ratio compositionis & huius linguæ felicitas appareat, inspicere est operæprecium.

Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανεολειψανοδριμυποτοτριμματοσιλφιοπαραμελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσυφοπεριστεραλεκτρυονοπτοκεφαλιοκιγκλοπελειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων, *Dictiones autem ex quibus hæc vox composita est sic verti poterunt. patella, frustum, piscis, cartilaginosi, mustelli caput, reliquiæ acris potionis, immutat luseris planta ferulacei generis cum melle infuso turdus, cum merula columba, gallus assatus, capita cincli, liuiæ leporis sapa intinctus hircorum alatorum.*

Plautus aliquando conatus est, sed infeliciter non suo sed linguæ vitio vt in Persa. Nugipolyloquides. Argentiextenebronides. & alia, ridicula illa quidem, sed Græcorum elegantiæ, & vt ita dicam rotunditati imparia.

Pauca tamen non insuauia sunt. sultis, sodes. capsis. solitaurilia vel suouitaurilia. vt quidam scribunt. sed male. si Quintiliano credimus.

Cum duo nomina componũtur spectare oportet vltimam prioris, in qua omne est artificium collocatum.

Pauca à nominatiuo fiunt. vt νέα πόλις νεάπολις, *Neapolis, quasi noua ciuitas.* σκιαμαχία, *pugna vmbratilis.* ἀγγελιαφόρος, *Nuncius, tabellarius.* Ηρακλέης, *Herculis & Iunonis gloria.* Ηράκλειτος, *Heraclitus.* γηγενής, *terrigena.* tamẽ Ηρόφιλος Ηρόδοτος. Ηρόδωρος à genitiuo.

Magna pars fit à genitiuo singulari. resectis aliis literis sic vt maneat ο. λῃστής. λῃστοῦ, *latro.* λῃστοκτόνος, *prædonum interfector.* vt aduerb. ὁμοῦ, *similis.* ὁμότιμος, *æqualis.* ἡμέρα ἡμέρας, *dies.* ἡμερόκοιτος, *qui die dormit.* οἶκος οἴκου, *domus.* οἰκοδόμος, *ædificator.* ἀγὼν ἀγῶ

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀγῶνος, *certamen.* ἀγωνοθέτης, *agonatheta, qui præmia ponit certantibus.*

Fœminina absolutæ significationis in ια. λόγος, *sermo.* φισιολογία, *physica.* νόμος, *lex, terræ tractus.* αὐτονομία, *libertas.* ἕξις, *habitus.* καχεξία, *malus habitus.* Quidam male cōposuit χρονόγνωσις pro χρονογνωσία, *cognitio temporis.* Falluntur qui Æglogas scribunt & deducunt ex αἶξ, *caper.* & λόγος αἰγλογή, quod ne caprarius quidem diceret: nam esset αἰγολογία. Scribi debet ἐκλογή, *electio, delectus, secretio, separatio, selectio.* quod è Theocriti Idylliis selegerit quædam imitanda.

In vno interponitur καί. καλοκάγαθος, *probus.* καλοκαγαθία, *probitas.* in altero πρός. ἀλλοπρόσαλλος, *Epithetum Martis, id est, versutus, varius, mutabilis, qui omnibus se accommodat.* vt vnum legitur cum οὐκ. οὐκαλέγων, *non curans.* Sunt etiam ducta à numeris cum καί. ἑκκαιδεκάδωρος, *sedecim palmos longas.* ὀκτωκαιδεκέτης, *octodecim annos natus.*

A genitiuo integro paucissima fiunt. ναῦς, *nauis.* νεώς, *templum, oraculum.* & οἶκος, *domus.* νεώσοικος, *porticus ad mare ædificata, statio naualis.* κύων κυνὸς, *canis.* & οὐρά, *cauda.* κυνόσουρα, *vrsa minor.* οὐδέν. ένος, *nihil.* & ὥρα, *cura.* οὐδενόσωρα, *quæ nihili facienda sunt.* Ιλ. θ. sic κυνόσωρα, *nullius pretij.* & διόσκουροι. siue διοσκούρω, *Castor & Pollux, quasi Iouis filij Castores ambo.*

Dorienses in aliquibus mutant ο in ε. ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, *Homicida, lethalis.* ἀλοτρίβανος ἀλετρίβανος, *cochleare.* ἀνδροφόντης ἀνδρεφόντης, *homicida.* Αργοφόντης Αργεφόντης, *Argi interfector.* cui poëtæ addito ι dicūt Αργειφόντης. Sic dixit Nicander ἀθερειγενὴς pro ἀθερογενής, *spicas habens.*

Poëtæ cùm multæ breues coëunt. mutant ο in η. θεητόκος, *Deipara.* λαμπαδηφόρος, *lampadas ferens.* θαλαμηπόδος, *cubicularius, nuptialis.* στεφανηφόρος, *coronam ferens.* θανατηφόρος, *lethalis mortifer.* σταχυηλόγος, *spici*

spicilegus. θεηπόλος, *Dei administer.* μοιρηγενής, *fortunatus, diuino fato præditus.* ἐλαφηβόλος, *venator ceruorum.* βοτρυηφόρος, *racemifer.* διδυμητόκος, *quæ geminos peperit.* & Dor. διδυματόκος. πολλοστημόριος, *multipartitus.* δαφνηφάγος, *qui laurum comedit.* ὀλιγηπελίη, *animi defectus.* κακηπελίη, *langor animi.*

Quibusdā additur σ. θεόσδοτος, *Deodatus.* θεοσεχθρία, *odium in Deum.* μογοστόκος, *quæ in partu laborat.* δικασπόλος, *qui in iudicio versatur. vel circa iura.* cadit etiā ο. θεσπέσιος, *magnus, mirificus, diuinus, mirabilis.* θέσκελος, *Deo similis.* θέσφατον, *Oraculum.*

Aliis ι. ὁδοιπόρος, *viator.* πυλοιγενής, *Pylius.* ὁδοιδόκος, *obsessor viarum.* ὀροιτύπος, *ruricola.* χολοιβόρος, *virosus, exedens bilis instar.*

Quædam habent αι. Κλυταιμνήστρα, *Clytæmnestra.* μεσαιπόλιος, *semicanus.* ἀκραιφνής, *purus, syncerus, per summa lucens.* pro ἀκροφανής, *Auroræ Epithet.* alij ab ἀκεραιοφανής. Nicander χαλαίπους, *Varus, loripes.* de Vulcano. Theocritus Idyl. 15. μαλακαίποδες pro μαλακόποδες, *qui habet teneros pedes.*

Attici in suis nominibus retinent ω. λεὼς λεώ. λεωφόρος, *via publica.* νεωκόρος, *ædituus, templi minister.* λαγωβόλον, *turba popularis.* λεωεργὸς λεωργός, *audax, temerarius.* Æschyl. Quod fit etiam in quinta contractorum. κρέας. κρέατος κρέως. κρεωνομία, *visceratio, carnium distributio.* γηρωβοσκός, *senum nutritor.*

In compositis à γαῖα, *terra.* αι in ε. α in ω. γεωλόφος, *collis.* γεωμέτρης, *Geometra.* γεωεργὸς γεωργός, *Agricola.* λεπτόγεως, *sterilis, parum ferax.* aliquando tamen habent ειο. ἐπίγειος, *terrestris, humi repens.* μελανόγειος, *cuius terra nigra est.* legitur & γαιοδότης, *terræ dator.* quod Analogiam sequitur. At γαιήοχος Neptuni epithetum. mutat ο in η. ὁ συνέχων τὴν γῆν, *qui continet terram.* quod male & contra analogiam Didymus Ciceronis zoïlus ducit à γαίω, *glorior superbio, exulto.* & ὄχος, *currus.*

Simile

Universidad de Deusto Biblioteca

Simile superiorum est μετήορος poëticè. Atticè μετέωρος, *sublimis, elatus tumidus, erectus.* ab ἀείρω, *eleuo, suspendo, erigo, tollo, porto, extollo.*

Cum secunda pars incipit ab ε Atticè fit contractio in ω. Λυκόεργος. φυζόεργος. κακόεργος. Homerus. Attici Λυκοῦργος, *Lycurgus.* φυτοῦργος, *sator.* κακοῦργος, *maleficus, facinorosus perditus.*

Sic ἐυνόεχος ἐυνοῦχος, *Eunuchus, qui seruat lectum.* σκηπτόεχος σκηπτοῦχος, *Sceptrifer.* κλειδόεχος, *clauiger.* πολιόεχος, *custos vrbis, gubernator, Patronus, Epith. Iouis & Mineruæ.* Æschylus dixit πολιωτοῦχος, ob metrum.

Ab ὁμοῦ, *simul, vna.* non contrahuntur. ὁμοεθνής, *gentilis, eiusdem gentis,* non ὁμνθνής. Sic αὐτοετής, *Anniculus.* tamen αὐτοεργός, *artifex opifex, qui suo Marte profecit.*

Sequente ει non contrahitur. ὁμοειδής, *eiusdem speciei, vniformis.* ἑτεροειδής, *diuersæ speciei, multiformis.* Homerus tamen dixit. θεοδής pro θεοσεβής, *religiosus, pius.*

Cùm ab α, in ἄναξ, *rex princeps.* fit contractio in ω. χειροάναξ χειρώναξ, *operarius, opifex, qui victum manu sibi quærit.* ἑρμοάναξ ἑρμώναξ, *Mercurij dominus.* In aliis eliditur ο. ψιχάρπαξ, *micarum raptor.* μητράδελφος, *Auunculus ex matre, matris frater.* δήμαρχος, *tribuum magister & defensor, tribunus.*

In tertia nonnulla habent ι, ἀρχὸς, *princeps.* ἀρχιτέκτων, *machinator, qui structuræ ædificiorum præest.* ἀρχιλῃστὴς, *princeps latronum.* ἀρχιμάγειρος, *magister coquorum.* ἀμβολιεργός, *Dilator operum.* ἐναντίβιος autem, *contrariam habens vitam, aduersarius,* pro ἐναντιόβιος, syncope. vt ζείδωρος, pro ζειόδωρος, *fertilis, ferax, almus, viuificus,* à ζειὰ, *spelta.* non à ζωὴ, *vita.*

Vt δρυτόμος pro δρυοτόμος, *arborator, putator, faber lignarius.* πτολιόπορθος πτολίπορθος, *vrbis expugnator, & populator.* συφορβὸς συφορβὸς, *subulcus.* vt μυοκτόνος, *murium interfector.*

Γυναι

Γυναικομανὴς γυναμανὴς, *ad furorem cogens mulieres.* ἀπερμαζολόγος ἀπερμολόγος, *loquax, verbosus, nugator.* κρατεογύαλος κραταιγύαλος, *roborans membra, validos habens artus.* αἱματοπότης αἱμοπότης, & trope αἱμοπότης, *sanguipota, sanguinarius.* κελαινονεφὴς κελαινεφὴς, *ater vt nubes, nigro, denigrans.*

Composita à κάλλος, *pulchritudo, ornatus, vnguentum, vestis purpurea, lana tincta, flos.* habent ι, καλλίμαχος, *Callimachus.* καλλιάναξ, *rex pulcher.* καλλιρόη, *fons Athenis.*

Monosyllaba in ους, amittunt σ, βότομον, *herba palustris, acutam habens aciem, dicta quasi valide secans.* βόγλωσσα, *lingua bubula: herbæ nomen.* νοθέτησις, *admonitio, castigatio.* Et in αυς, ναυμαχία, *prælium nauale.* legitur tamen in Aristophane γραοσόβης, *abactor vetularum.* à γραῦς, *anus, vetula, item crustula in polentis quæ supernatat dum coquũtur ligumina.* Sic ναοποιὸς, *nauium exstructor.* à ναῦς, *nauis.*

Quædam priorem partem contrahunt, νεομηνία νεμηνία, *neomenia, nouilunium. Calendæ.* Θεοκυδίδης Θουκυδίδης, *Thucidides.* Θεοχαρίλας Θαχαρίλας, *Gratus Deo.* Θεόμορος Θάμορος, *Prudens.* Θεοδόσιος Θαδόσιος in carmine, *Theodosius.* Κλεόνικος Κλάνικος, *Cleonicus.*

Quædam fiunt à datiuo, χειρίσοφος, *Gesticulans.* ἀγίβοτος, *terra apta pascendis apris.* ἀλίπαστος, *mari seu sale salsus, præsulsus.* Θρεπτελεχὴς, *Vmbrosus: Platani Epithetum.* ὀρείαυλος, *montanus.* ὀρείχαλκος, *orichalcum, æs montanum.* ἐγχείμορος, *hastatus.* sequentibus duabus consonantibus, ε cadit, ὀρέστροφος, *in monte nutritus.* ἐσχίλυπος, *hasta resonans.* tamen ὀρίγανον, *origanum, herbæ nomen.* Ορεβάσιος, Ορειβώνης pro Ορειβώνης.

A plurali datiuo, ὀρεσίτροφος, ναυσίπορος, *nauibus meabilis.* δακρυσίσταλος, *stillans lachrymis.* ἐγχεσίμορος, *hasta exercitatus.* In quibus non geminatur σ nisi in illo, κηρεσσιφόρητος, *a Parca agitatus.* ιλ. θ. in fine geminatur, γυναικάνδρεσσι πυθέσθαι, *mollibus optabiles.*

Epi

Universidad de Deusto Biblioteca

Epicharmus, pro ἀνδρογυώδεις, *semiuiris, mollibus.*

Quædam habent in medio σ ex epenthesi, nec fiunt à datiuo, πηγεσίμαλλος, *habens lanam, infixam aut vellus densum & nigrum.* Πρωτεσίλαος, ἀλφεσίβοια, *quæ boues inuenit.* pro πηγόμαλλος, Πρωτόλαος, ἀλφέβοια. ἀερσιπότης, *in aëre volans, sublimis.* Hesiod. pro ἀεροπότης. Αγεσίλαος pro Αγέλαος. ἑλκεσίπεπλος pro ἑλκέπεπλος, *vestem trahens, id est, habens longam vestem.*

At ἀερσίπους, *aëripes, celeripes. pedes in altum eleuans.* ab ἀείρω fut. Æolico, cuius thema ἀέρσω, *erigo, porto, tollo.*

Nonnulla amittunt ι, ἐγχέσπαλος, *hastam vibrans.* ὀρεσκῷος, *habitans cauernas montium.* τελεσφόρος, *almus, fertilis, ferens triburum.* ἐπισβόλος, *conuiciator.*

Neutra quidem quintæ sæpenumerò integra componuntur, siue à nominatiuo, siue ab accusatiuo, δορυφόρος, *prætorianus miles.* μεγάθυμος, *magnanimus.* μελάνδεσος, *nigrum habens manipulum.* ἡδυεπής, *suauiloquus.* ὀξύστομος, *acuti oris.* πολυμαθής, *eruditus.* μεγασθενής, *valde potens.* ὀνομάκλυτος, *nomine inclytus.* γλυκύῤῥιζα, *dulcis radix.* φωσφόρος, *Lucifer.* κερασφόρος, *corniger, cornutus.* πυρφόρος, *ignifer.*

Aliquando etiam à genitiuo, πανσύμιος, *histrio.* πανσόμορφος, *qui se in omnes formas commutat.* vt contra πάγκακος, *omnino malus.* παγχαλέπος, *perdifficilis.* & à plural. πανταλέων, *Pantaleon.*

Ab accusatiuo singulari perpauca, πουνεχής, *prudens, mentis compos.* ἀνδράποδον, *captiuus, mancipium.*

A plur. vnum reperi, ἄτη ἄτας, *nocumentum, noxa, clades, detrimentum, odium calamitas exitium, error, culpa.* ἀτάσθαλος, *iniustus, impius, inhumanus dirus.* ἀταθαλία, *superbia, improbitas, peccatum delirium.*

VERBORVM COMPOSITIO.

Atque hoc quidem modo nomina componuntur. Verba verò vel in præsenti, vel in aoristo, vel in futuro.

Cum

Cũ à Præsenti: ferè prior pars exit in ε, φέρω, *porto.* φερένικος, *Victor.* φερέοικος, *domiporta, testudo.* φερέπονος, *patiens laborum.* ἔχω, *habeo.* ἐχενηΐς, *piscículi nomen, nauẽ retinens, Latini vocãt Remoram.* τρέχω, *curro, incurro.* τρεχέδειπνος, *qui captat prandia.* μένω, *maneo, duro, expecto.* Μενέλαος, Μενεπτόλεμος, *bellicosus, belli patiens.* ἕλκω, *traho.* ἑλκεχίτων, *cui vestis longa est.* ἄρχω, *incipio, sum author, princeps.* ἀρχέκακος, *author malignus.* ὀπιχαίρω, *lætor alienis malis, insulto, & in bonam partem.* ὀπιχαιρεκακία, *Gaudium ex alienis malis.* ἄγω, *duco, fero, affero.* ἀγέστρατος, *dux exercitus.* ἀστελείη, *prædatrix.*

Pauca habent ι, τέρπω, *delecto, demulceo.* τερπικέραυνος, *fulmine gaudens.* φυσῶ, *spiro, inflo.* φυσίγναθος, *buccas inflans, Epith. ranæ.* χαλῶ, *laxo, relaxo, dimitto, refero.* χαλίφρων, *mẽtẽ laxãs, desipiẽs.* οἰδέω, *tumeo, irascor.* Οἰδίπους, *tumidos pedes habens.* βλέπω, *intueor, respicio, video, specto, caueo.* βλεπιδάμων, *tortis oculis intuens.*

Pauca enim ο, λειποτάκτης, *desertor aciei.* λιποψυχία, *exinanitio, animi deliquium.* μελλόνυμφος, *sponsus, vxorem ducturus.*

Syncope fit aliquando, μιαίνω, *fœdo, polluo.* μιαφόνος, *cruentus, crudelis, homicida.* τανύω, *porrigo, extẽdo, traho.* τανύφυλλος, *habens longas frondes, vel folia lata.*

Rarò additur σ, ne multæ breues conueniant, φερέσβιος, *ferens vitam mortalibus, frugifer.*

Ταλάω ῶ, *audeo, suffero, tolero.* ταλαίπωρος, *miser, erumnosus.* ὁ τὸ πένθος τλῶν, *qui dolorẽ tolerat.* at τλάω, *tolero.* Τληπόλεμος, *Tlepolemus Herculis filius à Sarpedone peremtus.*

In secundo aoristo est ε, ἔδακον, *momordi.* δακέθυμος, *mordax, molestus.* aliquando ι, ἔλαθον, *latuit, imprudenter fecit.* λαθιφθογγος, *vocem obliuiscí faciens.* vt ὀψὲ, *sero, vesperi, tardè.* ὀψιμαθής, *sero studiosus.*

In futur. verò ι, πείθω πείσω, *persuadeo, bo.* Πεισίστρατος, δείσω, *timebo, metuam.* δεισιδαίμων, *religiosus, superstitiosus.* σείσω, *quatiam, vibrabo.* σεισίχθων, *terræ con-*

Universidad de Deusto
Biblioteca

cussor. ἐρύσω, traham, discerpam. & seruabo. ἐρυσίπτολις, vrbis seruatrix, & vrbis vastatrix. σώτω, saluabo, liberabo. σωσίθεος, à Deo seruatus. κρύπτω, delitescam. κρυφίνους, dissimulator, astutus. λύσω, crimine liberabo, absoluam. λυσιμελὴς, soluens membra. ὀλέσω, perdam. ὠλεσίκαρπος, fructus perdens. ο in ω, ob metrum. legitur tamen ἀκερσεκόμης, intonsus. à κέρσω Æolico, tondebo, radam, deuorabo.

Quæ fiunt à Circunflexis, aliquando longam vocalem vertunt in breuem. ἕρσω, inueniam, inuestigabo, eruam. ἑρσιεπὴς, verborum inuentor, eloquens. contra. δοκησίσοφος, qui in speciem sibi sapiens videtur. ἀρνησίθεος, qui deos negat: quæ longam retinent.

Quæ habent ι in penultima sumunt ο, μίξω, miscebo. μιξοβάρβαρος, semiferus. μιξοβάρβαρος, semibarbarus. βείθω βείσω, onero, grauo, deprimo. βεισόμαχος, bellicosus.

Vnũ etiã υ δρύπτω, lacerabo vnguibus. δρυπόπαις, miserabilis. Phauorinus, ἢ λαμύραν, οἱ δὲ ἀπαλόπαιδα explicat. Περσεφόνη, Proserpina, & περσέπολις, euertẽs oppida, videntur fieri à πέρσω, perdam, diripiam, populabor.

Nonnulla secundam partem à futuro ducunt primæ & secundæ grauit. quæ exeunt in ψ. vel ξ. ταμίψω, teram. οἰκότριψ, verna, seruus, vernaculus. κλέψω, furabor, fallam. βύκλεψ, fur boum. νίψω, lauabo, eluam. χέρνιψ, purgatio, manuum ablutio. βλέψω, videbo, intuebor. κατώλεψ, capite qui est in terram dimisso, silicerniũ. τέξω, pariam. καλλίτεξ, pulchrum partum edens. ἐπίτεξ, vicina partui. Sic αἰγίλιψ. πος, asper, præaltus. à λείπω extrito ε, relinquam. Itaque miror quid Marullo in mentẽ venerit, vt pro crepidis carbatinis apud Catullum legeret crepidas cercolipas. Quod verbum ipse confinxit in eóque deceptus est. nam περιπόλιψ. πος. à λίπος, pinguedo, unguentum, duci non potest. Cuius etiã significatio Marullo repugnat. cum fiat à λείψω. vt αἰγίλιψ. Quamobrem dum Poli

Politianum insectatur odio cæcus labitur. Athenæus hanc formam ducit à præt. pas. Sed significatio mihi hoc pati non videtur.

Cum pars posterior incipit à vocali, antecedens eliditur, φείδομαι, parco, abstineo. φειδίππος, equis parcens. ῥίψω, proijciam, spargam. ῥίψασπις, qui abiecto scuto fugit. ἔλιπον, reliquit. λιπανδρος, infrequens. λιφαμος, exanguis.

Πέντε aliquando retinet ε, πεντεσύριγξ, quinque fistularum. πεντέκλινον, quinque lectis instructus. πεντέμηνος, quinque menses natus. aliquando vertit in α, πεντάκλινον, πεντάμηνος, πεντάετης, quinquennis.

Ἕξ, sex. accipit α, ἑξάκλινον, sex lectus habens. ἑξαέτης, & ἑξέτης, sexennis. ὀκτὼ, octo. ὀκτώπους, octo pedum. & ὀκτάπους vsitatius, εἰκοσιστάδιον, & εἰκοστάδιον, viginti stadiorum. εἰκοσάεδρος, viginti basibus constans. ἑκατὸν, centum. accipit τα, ἑκατόνταρχος, Centurio. ἑκατοντάχειρ, Æolicè ἑκατόγχειρ, Centimanus. Sic μυριόνταρχος, Æschylus, qui præest militum millibus.

Τειάκοντα & τεσσαράκοντα, triginta, quadraginta, & similia, cum ἔτος, annus. contrahuntur in ου Attice, τειακοντάετης, τριακοντούτης, tricennalis. τετταρακοντούτης, quadragenarius. ἑβδομηκοντούτης, septuagenarius. Fœminina in τις.

Οπισθὲ, retro, ponè, post. mutat ε in ο, ὀπισθόδομος, ærarium Athenienſium. ὀπισθοφόρος, retroferens.

Posterior Pars cõpositi significationẽ ostendit.

Nam actiua ferè fiunt à præt. medio, vel nominib. quæ à medio præter. ducuntur, λέλοιπα, dixi. ψαδολόγος, mendax. τετόκα, peperi. πρωτότοκος, primipara. τέτυπα, percussi. χαλκοτύπος, faber ferrarius. ὄσκαφα, fodi. φυτοσκάφος, fossor, rusticus.

Aliquando à præsenti, ποιῶ, fingo. λογοποιὸς, orationum scriptor, item mendax, vaniloquus. κεῖνος, iudico. θεοκεῖνος, Deus iudicans.

Quædam à tertia passiui præteriti, sed in της.

Universidad de Deusto
Biblioteca

τίθεται, positus sum. νομοθέτης, legislator. ἀγωνοθέτης, munerarius, qui mumera certantibus largitur. δέδεκται, susceptit, admisit, probauit. Θεοδέκτης, Theodectes. κέκριται, accusatus, iudicatus est. δικαιοκρίτης, iustus iudex.

Quæ passiuam habent significationem, ab eadem, sed in ος, δέδοται, datus, concessus, est. θεόδοτος, à Deo datus. πέπεμπται, missus, ductus, vectus est. θεόπεμπτος, à Deo missus. δεδίδακται, doctus est. αὐτοδίδακτος, suo studio doctus. Θεοδίδακτος, Diuinitus edoctus. κέκριται, iudicatus est. Θεόκριτος, diuino iudicio electus: non verò qui iudicat Deos. Itaque ipse Theocritus quomodo suum nomẽ pro Paride Dearum iudice in Fistula accipiat, alij iudicent.

Aliquando à secundo aoristo pass. in ης oxytonum, ἔτράφη, nutritus, educatus est. ὄτραφὴς, pinguis, corpulentus. ἐπάγη, concretus est. ὄπαγὴς, munitus, bene compactus. ἀλείφω ἠλίφη, inungo. νεηλιφὴς, nuper illitus.

Aliquãdo mutatur tonus, πρωτότοκος primipara. act. πρωτότοκος, primogenitus. pass. Sic λαοτρόφος, nutriẽs populum. λαότροφος, nutritus à populo. λυκοκλόπος, interfector luporum. λυκόκτονος, interfectus à lupo. ξιφοκτόνος ξιφόκτονος, gladio interficiens, gladio interfectus.

A, Ευ, Δυς.

Maximum in compositione vsum præbent tres particulæ, A. Ευ. Δυς. prima priuat: aliquando etiam auget. secunda facilitatem & commoditatẽ, tertia difficultatem atque incommoditatem declarat.

A In ος Communia.

Ἄλογος, expers rationis. ἄνομος, exlex. ἄφοβος, impauidus. ἄπλαστος, simplex. ἄξυλος ὕλη, nemorosa sylua. & ἀχανὲς πέλαγος, immensum pelagus, vastum. poëtica.

Mutatur in η. λέκτρον, lectus thalamus. ἠλέκτρα, Electra. ἡ ἄγαμος, caleb. πέρας, terminus, finis, extremitas, punctum. ἤπειρος, continens, id est, terra firma. ἡ ἀπέραντος γῆ, innauigabilis terra.

IN ων. ἀπείρων, magnus, infinitus. ἀναίμων, exanguis.

Hîc

Hîc obseruandum nomina in ικος. si accipiant α. amittere ικ. λογικὸς, rationalis, qui ratione vtitur. ἄλογος, irrationalis, stultus. μουσικος, musicus. ἄμουσος, inconcinnus, insulsus. τεχνικὸς, artificiosus artium peritus. ἄτεχνος, imperitus, arte carens. γραμματικὸς, Grammaticus. ἀγράμματος, illiteratus. αἰσθητικὸς, sensu præditus, sensibilis. ἀναίσθητος, insensibilis, sensu destitutus. ἁμαρτητικὸς, peccator, offensor. ἀναμάρτητος, insons, innocens, innoxius, integer. νοητικὸς, rationalis. ἀνόητος, stultus, crassus, indoctus, rudis, imprudens. καταληκτικὸς, pendulus, cui aliquid deest ad perfectionem. ἀκατάληκτος, cui nihil ad perfectionem deest in fine.

Itaque voces illæ Ciceronis 8. ad Atticum. ἀπολιτικώτατος, minimè ciuilis. & ἀστρατηγικώτατος, imperitissimus rei militaris, deprauatæ mihi esse videntur. cùm analogiæ omnino repugnent. Nam ipsum Ciceronem hoc non vidisse dicere equidem non ausim. atque ἀστράτηγος quidem dicitur. ἀπολίτικος verò, quod ego sciam, nemo Græcus dixit.

In ης & in ις communia.

Ανδής, iniucundus, molestus, acerbus, morosus. ἀκλεὴς, illaudatus, inglorius, ignobilis. ἀμαθὴς, indoctus, indocilis, stultus, rudis, imperitus. ἀκαλαρρεὴτης, amœnè, & quiete fluens. ἄχαρις, ingratus, sine gratia, insuauis, difficilis. ἄπολις, extorris, patria orbatus. ἄκμις, infirmus.

IN α.

Fœminina absoluta. λόγος, ratio, sermo. ἀλογία, rationis priuatio, absurditas, contemptus, maledictio. τροφὴ, nutrimentum. ἀτροφία, inedia, ieiunium. γνῶσις, cognitio, familiaritas, consilium, decretum. ἀγνωσία, ignorantia. καταληψις, comprehensio, cognitio, adeptio. ἀκαταληψία, incomprehensibilitas. νοῦς, mens. ἄνοια, dementia. πρόνοια, prouisio, prouidentia. αἰδὼς, reuerentia, religio, maiestas, decus, verecundia. ἀναίδεια, impudentia, impudens audacia, improbitas.

Quædam fiunt à secunda præter. perfect. pas-

Universidad de Deusto
Biblioteca

ſiui, λέλυσμαι, lotus es. ἀλυσία, ſcabrities à non lauando, illuuies. πεπαίδυσμαι, eruditus es. παίδυσις, eruditio. ἀπαιδυσία, procacitas linguæ, inſolentia, ineptia, inſcitia, immoderatio verborum. Quidam ἀπαίδευσια finxit à παιδεία, diſciplina. quod à Græca analogia abhorret.

Et à tertia, ἤλπισμαι, ſperatũ eſt. ἀνελπισία, deſperatio. non ab ἐλπὶς, ſpes. μέμνημαι, meminit. ἀμνησία, oblivio iniuriarum. addito σ, non à μνήμη, memoria, momentum. ἤχωται, puduit. ἀναιχωτία, impudentia. non ab αἰχὼν, infamia, pudor, verecundia, item dedecus.

Quæ fiunt à verbis, ſæpe in οσυνη, ἀφραίνω, deſipio, inſanio. ἀφροσύνη, inſipientia, vanitas. ἀγνωμονέω, iniquè ago, inimicè me gero. ἀγνωμοσύνη, iniquitas animi. vt ſimplicia βείθω, onero, grauo. βειθοσύνη, grauitas.

A, ſequente vocali fere aſſumit ρ, ἀναδρος, inupta, parum virilis. ἀναίμαλος, incruentus. ἀνίππος, ſine equis, pedes. ἀνόνητος, futilis, ineptus. ἀνέλπιστος, deſperatus, præter ſpem. poëtæ aliquando addunt alterum α, ἀναέλπιστος. ἀναέξοδος, deuius. Hom. vtrunque addidit, ἀνάποινον, pro ἄποινον, præmio carens.

Aliquando nihil ἄοκνος, impiger, accuratus. ἄοικος, extorris. ἄόριστος, interminatus. ἄοζος, ramoſus, multa ligna comburens, Suidæ.

Obſeruaui præterea nullum verbum cum α priuante, exire in άω vel άομαι, præter ἀλογεύομαι, præter rationem verſor. quo Cicero vtitur ad Atticum, è veteribus verò, quod ſciam, nemo. Itaque mihi ſuſpectum videtur.

E Υ.

Non aliter quàm α præponitur, εὔθυμος, lætus. εὔβοτος, fertilis. εὔλυτος, ſolubilis. εὐκλεὴς, præclarus. εὐρεὴς, fluidus. εὔελπις, ſpem retinens, ſpe fretus.

Fœm. abſoluta ια, εὐθυμία, lætitia. ſecuritas. εὐψυχία, magnanimitas. εὔνοια, fauor. εὐμάθεια, docilitas.

In οσυνη pauciſſima, εὐφροσύνη, delectatio. εὐγνωμοσύνη, beneuolentia, æquitas animi. gratitudo.

Poëtæ

Poëtæ ſæpe metri cauſa diphthongum diuidũt: εὔξοος ἐύξοος, politus. εὔζωνος ἐύζωνος, bene cinctus, ſtrenuus miles. εὔδμητος ἐύδμητος, bene fabricatus. εὐφρονέων ἐύφρονέων, ſapiens, prudens, rectè ſentiens.

Geminant etiam ſequentem conſonantem, vt ſyllaba longa fiat, εὐμελὴς ἐύμμελὴς, bellè haſtatus, bellicoſus. εὐραφὴς ἐύῤῥαφὴς, bene ſutus. εὔρροος ἐύῤῥοος, pulchrè fluens, meatum facilem præbens. εὐστελμος ἐύστελμος, pulchrum tabulatum habens, vel paginam.

Aliquando vertunt ε in η, εὔκομος ἠύκομος, benè comatus, luxurians. εὐγλύεις ἠυγλύεις, nobilis, generoſus. vt εὖτε ἠύτε, quando, cum, dum, velut, ſicut.

Δ Υ Σ.

Præponitur quomodo δ, δύσκολος, moroſus, difficilis. δύσπορος, inexorabilis. δυσκραὴς, intemperans. δύστεις, litigioſus, iurgator. δύσελπις, abiecta ſpei. δύστερος, difficilis in amore. Propriis, δύσπαεις, infeſtus.

Sed aptiſſimè Verbalibus. δύσκριτος, difficilis iudicatu. δυσανέφικλος, inperueſtigabilis. δυσπαρακολούθητος, obſcurus, quem difficilè quis aſſequi poteſt. δυσθεώρητος, difficilis contemplatu.

Fœm. abſoluta in ια. δυσφορία, tolerandi difficultas. δυσκρασία, diuerſa conſtitutio, mala temperies. δύσνοια, malevolentia. δυσεκτοκία, mulier optimum filium infeliciter enixa.

Sed iam redeamus ad ο micron.

Attici vt docet Athenæus aliquando vertunt α in ο. μαλάχη μολόχη, malua. ἄσαφις ὄσαφις, vua paſſa. πάρδαλις πόρδαλις, panthera cuius mas pardus dicitur. ἄσακος ὄσακος, cancri genus.

Æolij. πλαρμὸς πλορμος, ſternutatio. στρατὸς στρότος, exercitus. θρασέος θρόσεος, audax. σαλεὶς πολεὶς, miſſus. τ in π. ἄνω ὄνω, ſupra. ἀνέλκη ὀνέλκηται, erexerit. ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, regreſſus eſt, ſe recepit, commigrauit, procul abfuit.

Latinè δαμῶ domo. Punice Harag ὀργή, ira.

Universidad de Deusto Biblioteca

Talla tollo. Sarab ſorbeo. Sic Iain οἶνος, *vinum*, & *potus ex hordeo confectus*. Har. ὄρος, *mons*. lalal ὀλολύζω, *cum clamore ploro, plaudo, clamito*. Carcon κρόκος crocum. μάρμαρος marmor.

Ε in ο in præterit. med. λέγω, *dico*. λέλοιγα, *dixi*. πείθω, *ſuadeo*. πέποιθα, *ſuaſi*. λείπω λέλοιπα, *linquo, liqui*.

In deriuatione. τρέμω τρομέω, *timeo, tremo*. δέμω δομέω, *ædifico, exſtruo*. δρέμω, *curro*. παλινδρομέω, *recurro, remeo, recido, reciprocor*.

Latinè Pendo pondus pondero. θέρω torreo. πένδω ſpondeo. nam veteres ἔπενδον cum ſpondebant. Tego toga.

Æolij ω in ο. cum ex impar. pariſyllaba faciunt. ἔρως ἔρωος, *amor*. ἔρος ἔρα. ἐξ ἔρον ἔνος, *deſiderium edendi repreſſerunt*. ἱδρώς. ἱδρῶτος. ἱδρῶτι. ἱδρῶ. Ιλ. ρ. ab ἵδρος. alij apocopen malunt. ab ἱδρῶτι, *ſudor*.

Sic ὥρα ὅρα, *hora, tempus*. ὠτειλὴ ὀτέλλα, *vulnus cicatrix*. ἔστρωται ἐς ὁρόται, *ſtratum eſt*.

Sic poëtæ. εὐρύχωρος εὐρύχορος, *ſpacioſus, capax, amplus*. φυσίζοος φυσίζοος, *victum producens, viuificans*.

Homerus. ἰομὲν, *eamus*. ἀγείρομεν, *congregemus*. ἑρύσσομεν, *trahamus*. & alia permulta. pro ἴωμεν. ἀγείρωμεν. ἑρύσωμεν. Sed poteſt eſſe modi enallage. Sic θέλω θῶμαι, *volo, volas*. ποτιάλτο, *volatus*. ἢ τὰς φρένας ἐκπεπόθασαι, *qua animo euolaſti?*

Abundat initio. μορμύρω ὁμορμύρω. μόργνυμι & ὁμόργνυμι, *abſtergo*. Punicè Rae ὁράω, *video, aſpicio, ſpero, caueo, reſpicio*.

Ο Poëticè in ſecũda contractorũ additur ante ω, ὁρῶ ὁράω, *video*. ὁρόων, *videns*. ἀντιόων, *aduerſans*. ὀχεριόωντο, *litigarũt, aſperè congreſſi ſunt*. κρεμόω, *ſuſpendo*. Ιλ. ν. ἠγορόωντο, *loquebantur*. Herodot. ἀλόω. Οδ. ε. imperatiuus pro ἀλῶ, ab ἀλάομαι, *erro, palor*. τευχόωεν, *vindemiarẽt*. ἀχεῶμαι. *gloriabar, ſupplicabam*: aliáque innumerabilia. poſt ω, ἀλωμένη ἀλωομένη, *quæ errat*. Dionyſ. ὀρῶν ὀρῶνας ὀρώνας, *collis, eminentia montis*. Homer.

Semel

Semel obſeruaui additum ε, γελοίων & γελοίωντες, Οδ. υ. pro ἐγέλων γελῶντες, *ridens, ridentes*.

In nominibus rarius, αὐτόχων & αὐτοχόωνος, *per ſe fuſus*. φῶς φόως, *lumen*. ϑῶκος ϑόωκος, *locus, ſedes, cõcio*. γάλως γάλω γαλόω, γάλων γαλόων, *ſoror mariti*. ἄθως ἄθω ἀθόω, *mons Thraciæ*. τάλω ταλόω, *qui multas habet ærumnas: Phauorino*.

Semel ante ϖ, ὅϖ ὅου, *cuius*. Ιλ. β. vt βοηθὸς βοηθόος, *adiutor*. Sic βεβολήαται pro ἐβεβλωται, Ionice cum epentheſi, *vulnerati ſunt*.

Latini eodem modo μνάω, ex quo μνῶμαι & μέμνημαι moneo: vt u breue, Ἡρακλῆς Hercules, Ἀσκληπιὸς Æſculapius, Ἀλκμήνη Alcumena, Plaut.

Etruſce Caulis cauolo, Paulus Pauolo.

Bœoti, vt docet Heraclitus, ο micron præponunt υ pſilo, ὕλη ὅλη, *ſylua, materia, nutrimentum*, & *vrbis nomen*. ὕδωρ ὅδωρ, *aqua*, & *ſydus: Proclo*. cum tenui, ἐλήλυθα εἰλήλυθα, *veni*. Æoles itidem, θυγάτηρ ϑοιγάτηρ, *filia*.

In fine etiam additur poëticè, ſed raro, Μίνως Μίνω Μίνωο, *Minoi*. Τλῶο, *miſero, ærumnoſo*. πετεῶο, Ανδρεγεῶο, *Androgeo*.

Ionum & Dorienſium more è quibuſdam nominibus eximitur, Ακυσίλαος Ακυσίλας, Αναξίλαος Αναξίλας, Μενέλαος Μενέλας, Πτερέαλος Πτερέλας, Νικόλαος Νικόλας, Λαοδίκη Λαδίκη, *Nomina ſunt propria*.

Latinè πύος pus, γλύος genus & gens. Virgil. Trita Meliſphylla, pro μελισσόφυλλα, *herbæ genus*.

Æolij è pronominum genitiuis excludunt, ἐμεῦ, reſolutione ἐμέο, paragoge ἐμεύθεν ἐμέθεν, *mei*. σεῦ σέο σεύθεν σέθεν, *tui*. οὗ ἕο ἑόθεν ἕθεν, *ſui*.

Huius generis ſunt, τίποτε τίπτε, *cur*. τίφθ' ἅτως ἔστητε τεθνηπότες, *cur ſic ſtetiſtis ſtupentes*. λωτεόντα λωτεῶντα. quidam craſi è λωτόεντα, *loti ferax*. ἀποφθιόμενος ἀποφθίμενος, *interiens, moriens*.

Vt Latinè μόρος mors, Denouo denuo, φράτωρ,

Universidad de Deusto
Biblioteca

ορος, frater, fratris. nam significatio non est aliena.

Attice οἴομαι οἶμαι, ὤομην ᾤμην, *putabam*. λούομαι λοῦμαι, *lauor*. ἐλούομεν ἐλοῦμεν, λούομενος λούμενος, *lotus*. Non tamen ἀπολοῦμαι, *peribo*, & ἀπολούμενος, *periturus*: quæ Athenæus & Lucianus in quibusdam indoctis sophistis exagitant. Sunt enim malè ominata ab ἀπόλλυμαι, *perdo*, *perdor*, *destruor*.

Poëticè ἀολλέες, ἄλλεες & ἄλες, Callim. *congregati*, *conferti*.

Sic ὑποβάλλειν ὑββάλλειν, *subijcio*, *suppono*, *substerno*, *suggero*. ἠγνοήκαμεν ἀγνήκαμες, *ignorauimus*. Æolice, θερειότατος θερείτατος, Aratus, *æstuosissimus*, *feruidissimus*.

O à Latinis initio aliquando additur, πλάγιος obliquus, Etrusci denuò detrahunt, bieco.

Præciditur, ὄνομα nomen, ὄπισθε post, ὀρούω ruo, ὀδοὺς, όντος dens, ὄραμνος ramus, ὀκέλλω cello.

Etrusce Officina fucina, Obscurus scuro, ὄρυζα oryza riso.

O in ι, κύνις cinis, ὄμβρος imber, πρόμος primus, ὀς is.

Π Ῑ.

Post ν & μ, vt B pronunciãtur vulgo, τὸν Παῦλον ton Baulon, *Paulum*. πέμπω pembo, *mitto*.

Æolij, vt docent Grammatici, nonnunquam mutant μ in π, ὄμματα ὄππατα, *oculi*. μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ, *mecũ*. in cõpositione πεδὰ, μετέρχομαι πεδέρχομαι, *prætereo*, *appello tento*, *quæro*. μετάρσιος πεδάρσιος, *sublimis*, *volans*. μετεωριστὴς πεδαωριστὴς, *equus ferociens*. μετέωρος πέδωρος, *sublimis*.

Aliquando τ in π, στολὴ σπολὴ, *stola*, *amictus*. σταλεὶς σπολεὶς, *missus*, *pulsus*. τέτραπται πέτραπται, *conuersus est*. πέντε πέμπε, *quinque*. ex quo ἔχον πεμπώβολα χερσί, *habebant præ manibus verua in quinque cuspides diuisa*. στειλάμεναι σπελλάμεναι, *quæ miserunt*.

Cretenses, στάδιον σπάδιον, *stadium*. Sic τέσσαρες πίσυρες, *quatuor*.

Sic

Sic Latinè στάχυς spica, ταῶς pauo, χρὼς, χρωτὸς corpus.

Etrusce Extinguo spengo. contra π in τ, σπουδὴ studium.

Iidem Æolij φ in π, ἀμφὶ ἀμπὶ, *de*, *circum*, *cum*, *contra*, *per*. ἀμπίσχουσα, *induẽs*. ἀμφιέσαι ἀμπέσαι, *induere*. Sic φανὸς πανὸς, *lãterna*, vn falot Gall. ῥάφυς ῥάπυς rapum.

Latinè φοινίκεος puniceus, φοῖνιξ Pœnus, φαινόλης pænula, ἀφύη apua, φοβῶ, ex quo φοβοῦμαι paueo, πορφύρα purpura, Κεφαλὴ caput, γρῦπες gryphes, κάρφω carpo, σοφὸς sapiens sapio, φαῦλον pro vili, paulum paululum. φόρτος φορτίζω porto, φολὶς pellis. Punice Firdaus παραδεισος, *paradisus*, *pomarium*, *hortus*. Farsach παρασάγγης, *mensura apud Persas triginta stadia*, *vt sentit Budæus*, *continens*. fistaq πιστάκιον, *pistatium*, *genus fructus*. Falu πῶλος pullus. Safir σάπφειρος sapphirus, iasf ἴασπις, *iaspis*. Haref ἅρπω ἁρπάζω rapio. Etrusce la raffa. z enim cadit, vt σταλάζω stillo. Fitha Syriace, πείθω, *suadeo*.

Etrusce στρέφω stroppio, *verto*, *torqueo*, *moueo*. φύστη pasta, *maza in scypho coagitata maceratag̃ è vino & polline*. φάγρος pagrus, *piscis vorax & cos*.

Aduerbia quædam interrogatiua amisso π, & sumpto aspirato fiunt relatiua, & denuò præfixo ο, pristinam vim recipiunt. πότε, *quando*, ὅτε, *qui*, ὁπότε, *quandoquidem*. ποῦ, *vbi*. οὗ, *cuius*. ὅπου, *vbi*. ποῖ, *alicubi*. ὁι, *qui*. ὅποι, *quò*, *vbi*. πῇ, *quomodo*. ᾗ, *cui*. ὅπῃ. πόθεν, *vnde*. ὅθεν, ὁπόθεν, *qua hora*. πηνίκα, *quando*. ἡνίκα, *quare*. ὁπηνίκα. Aliquando sunt enclitica, ποτέ. που. ποι. πη. ποθέν.

Ad hanc formã dixit Aratus. ὀππῆμος. quod alij poëtæ ἧμος, *quando*, dicunt. itaque duriusculum est.

Huc referri debent. πῶς, ὡς. ὅπως, *quomodo*. ποῖος, *qualis*. οἷος. ὁποῖος. πόσος, *quantus*. ὅσος. ὁπόσος. πηλίκος, *quam ingens*, *quam potens*. ἡλίκος. ὁπηλίκος. Aratus ὁποσταίη à ποσταῖος. quod perrarum est, *quot in diebus*.

Quæ

Universidad de Deusto
Biblioteca

Quædam ο tantum accipiũt. πότερος ὁπότερος, *vter.* ποςὸς ὁποςός, *vterlibet.* ποδαπὸς ὁποδαπός, *cuias.* Tametsi Latini suum Vter ex ότερος fecisse videntur.

Π initio additur. σώχω πσώχω ψώχω, *tero, attenuo.*

Decidit. πήγανον ἤγανον, *ruta herba, & sartago.* παλαιὸς ἀλαιός, *antiquus, senex, pristinus.* Æschyl. Sic πλατὺς latus.

Hispani quidem hoc sæpissimè faciunt. Plenus lleno. Planus llano. Ploro lloro. πτῶμα tomo ruina Etrusc.

Æolicè geminatur & poëticè. ὅππως, *vt.* ὅππῃ, *vbi.* ὁππότερος, *vter.*

Latinè Iuppiter. reppulit. repperit. Contra πάππας papa. hoc est pater.

Abundat. ὄπτω ὀπτεύω ὀπιπτεύω, *video, aspicio, obseruo.* ἠνίπαπε pro ἤνιπεν. ab ἐνίπω, *dico, increpo, maledictis incesso.* alij ab ἐνιπάπω. eadem epenthesi.

Latinè vertitur sæpe in B. ἀπὸ ab. ὅπȣ vbi. πυῤῥὸς burrus. ex quo buio Etrusce. R. in I. *Latinè fuluus, rutilus, oculis igneis.* vt Glarea ghiaia, Parpaio. πυῤῥίας byrria, *serpentis genus à colore igneo.* πόλεμος bellum. nisi est à Duellum.

Hispanicè Mancipium mancebo. iuuenis. Episcopus obispo. Syriace Carpas κάρπαϐος carbasus.

In Ph. τρόπαιον trophæũ. ῥίπαια ὄρη Riphæi montes. Βόσπορος Bosphorus. caput. Etrusce capo. Gallicè *chef.* ca in che. vt Canis *chien.* non à κεφαλή.

Ρ Ῥ.

Clarus & asper est huius literæ sonus. & balbis inimicus. qui in turturis gemitu exauditur. quæ idcirco Syris Tur. Latinis repetita syllaba dicitur turtur.

Attici mutant nonnunquam λ in ρ. κλίϐανος κρίϐανος, *testus, vel testum clibanus.* κεφαλαλγία κεφαλαργία, *capitis dolor.* ἄγγελος etiam ἀγγέριος legitur in Hesychio, *nuntius, legatus.*

Lati

Latinè κανθήλιος cantherus. ςλεγγὶς strigilis, ἀλωὰ area, ἀγὸρ aquila Æolicè, κάγχαλος ganthero, *facetus.* Etrusce.

Contra λείριον lilium, Hispanicè lirio: & forte μύρια mille, ἕλμινς, Æolicè Fελμινς vermis.

Etrusce Vlulare vrlare, Dactyli datteri, Lusciniola ruysenor, *rossignol.*

Punice Thelith τρίτος tertius, Sarbala ϐαράϐαρα, *vestis Persica, tibialia.*

Lobas loba Hispan. Etrusce robba, λῶπος, *indumẽtum.* λωποδυτεῖν robbare, *vestem furor, spolio, prædor.* Azul azurro cæruleus.

Iidem Attici σ post ρ in alterum ρ, ἄρσην ἄῤῥην, *mas.* θαρϐαλέος θαῤῥαλέος, *audens, ferox, audax.* ταρσὸς ταῤῥὸς, *quicquid expansam superficiem habet.* κόρση κόῤῥη, *tempus pars capitis.*

Sic μυσωτὸς, (nam μυττωτὸς Atticũ est) moretum quasi mosetum. ἔσω ex quo ἔϐομαι ero, κέλης celer, πράσον porrum, τύρσις turris. Syriace Hesba herba. Sic è Fusiis, Valesiis, Furij, Valerij.

Æolij etiam vt scribit Herod. ϐοῦτος ὗτορ, *hic.* ἵππος ἵππορ, *equus.* μάρτυς μάρτυρ, *testis.* Laconice ἀσκὸς ἀκκὸρ, *vter vtris, pellis in vtrem formata.* ἀδελφὸς ἀδελφὸρ, quod mendosè scribitur ἀδελφήρ, *frater.* πούς πὸρ, *pes.* τὶς τίρ, *quis.*

Latinè φόϐος pauor, Labos Honos, labor honor, ἐντὸς inter intra.

Ρ in deriuatis additur, σκῆπτρον, *sceptrum.* à σκήπτω, *fulmino, irruo, fingo.* ὦρται, *visum est.* ἔϐοπτρον, *speculum.* κάτοπτρον, *idem.* ἤροται, *aratum est.* ἄροτρον, *aratrũ.* ἰδίω ἱδρόω, *sudo.* ἱδρὼς, *sudor.* λῃςὴς, *latro.* λῃςρικὸς, *Piraticus.* σπάνιος σπαρνὸς, *rarus, paucus.* ἐλῶ ἐλάσω, *impello, saturo.* ἐλαςρῶ, *agito.* βοήσω βώσω, *vocabo.* Ionice βωςρῶ, *voco.* ἀκούω, *audio.* ἀκοὴ, *auditus.* ἀκροῶ ἀκροῶμαι, *audio.* καλῶ καλιςρῶ, *voco.* λήθω, *lateo.* λάθρα, *clam.* μάττω, *pinso, subigo.* μάκτρα, *vas in quo pinsitur farina.*

γων

Universidad de Deusto Biblioteca

γωνιὰ, Laconice γωνόρ, *angulus.*

Latinè κοϱίαννον coriandrum, πύθω putreo, τλάω tolero, φλέγω flagro, πρόσω prorsum, ἔξωθεν extra.

Etruſce Balliſta baleſtra, Geniſta gineſtra, Anas, anatis anitra, Hinnio hinnitus annitrire, Gummi gromma, ἔγκαυστον, *genus picturæ ab vrendo dictum.* inchioſtro, Cæleſtis color cileſtro, βίκος bicchiere. Hiſpanicè Stella eſtrella. Gallicè Calendarium *calendrier*, Theſaurus *threſor.*

In compoſitione cùm poſterior pars incipit à ρ, geminatur, πρόῤῥιζος, *radicatus, cum radicibus.* κατόῤῥινος, *ouis fœta.* βαθύῤῥοος, *altifluus.* ἄῤῥητος, *nefarius, arcanus.* Legitur tamen καλλιρόη, *fons Atticus.* πϱορέειν, *profluere.* & multa poëtica, in quib. nõ repetitur ρ, vt ἀμφίρυτος, *circumfluus.* ἄῤῥηκτος, *incorruptus, inpenetrabilis.* Sic in incremẽtis, ῥίπτω ἔῤῥιπτον, *proijcio, bam.* excipiũtur cõpoſita ab ἀ, ἄῤῥωστος, *ſanus, robuſtus, fortis.*

Sic ὅῤῥα, *quodquidem.* θαλία παῤῥαλίη, *regio maritima.* ὀῤῥὸς ὀῤῥός, *ſerum lactis.* βορέας βοῤῥᾶς, *Boreas.*

Æolij ρ tranſponunt & geminant, ι mutato in ε, Πείαμος, πϵῤῥαμος, *Priamus.* κόπρια κόπϵῤῥα, *ſtercus.* ἀλλότριος ἀλλότϵῤῥος, *alienus, aſcititius.* ex quo alter, μέτριος μέτϵῤῥος, *mediocris, modeſtus.* cum duobus tenuibus.

Latinè Tera, poëtice terra. Serare, Etruſ. ſerrare.

In quibuſdam eliditur, ἀκρὸς ἀκρίων ἄκριστος, *turpis, ior, iſſimus.* μακρὸς μακίων μάκιστος, α in η, *longus, gior, giſſimus.* δρύφακτοι δρύφακτοι, *cãcelli ex quercu facti.*

Dorice σκῆπτϱον σκᾶπτον, *ſceptrũ.* ex quo σκηπτοῦχος βασιλεὺς, *Rex ſceptrifer.* μικρὸς μικκὸς, *paruus.* πρὸς προτὶ πωτί, *ad.* λέπαργος, ἀντὶ τοῦ λαπάραργος, ὁ ὄνος, *Taurus albi pili: item aſinus, apud Nicandrum.* μαπέϊν. pro μαρπεῖν à μάρπτω, *capio.* 2. aor. ἔμαρπον, infi. μαρπεῖν, μαπεῖν, Ionice μαπέειν ἐμπροσθεν. Dor. ἔμποθεν.

Latinè Cerebrum cerebellum, Scalprum ſcalpellum, ἄρθρον artus, λέκτρον lectus. Forte etiam ἀτ

ἀτάρ at. μετρῶ metior, κέντρωνες centones. Punicè Zonar ζώνη zona.

Poëtæ etiam more Ionico tranſponunt ρ, κρατερὸς καρτερὸς, *fortis, patiens, validus, minax.* καρδία κραδίη, *cor.* δίφρος δέϊφος, *biga, ſedes, ſella.* βράδιστος βάρδιστος, *tardiſſimus.* ἀτραπιτὸς ἀταρπιτὸς, *via recta.* δρατὰ δαρτὰ, *facta.* ὀφιόσπαρτος ὀφιόσπϵρατος, *ſatus ſerpentibus.* τέταρτος τέτρατος, *quartus.*

In aoriſtis vt penultima corripiatur, ἔδαρκον ἔδρακον, *vidi, creui.* ἔπαρθον ἔφραθον, *perdidi, vaſtaui.* ἔδαρθον ἔδραθον, *dormiui.*

Sic ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, ex quo ἔρξω pro ῥέξω, *faciam, ſacrificabo, patrabo.* πεφαργμένος, *obturatus, vallatus.* ἐφάρξαντο, *ſepſerunt.* φαρκτὸν, *ſeptum.* à φράττω, *obturo, ſepio.* poëtice vel Bœotice, è quo farcio Latinum. κεκρύφαλον, *vitta, reticulum.* à κρύπτω, *abſcondo me, deliteſco.* & κεφαλή, *caput.* quaſi κρυπτοκέφαλον, *tegmen capitis.* πρόσω πόρσω. & Att. πόῤῥω, *lõgè, procul.*

Sic variatur βάτραχος βράτταχος, *rana, & tumor ſub lingua pueris inſiſtus.* βύρθακος βόρταχος βλίτταχος, *idem.* Sic βραγχία βαραχνία. addito α, *branchia quibus piſces ſpirant, fauces.* νάρθηξ νάθραξ, *ferula, thyrſus, virgula.*

Latini in ſuis deriuatis R loco mutant. νεῦρον neruus. ἅρπαξ rapax. ἁρπάζω rapio. μορφὴ forma. καρκίνος cancer granchio Etruſce. ἑκάτερος vterque. τέρην tener. ῥὶν. ῥινὸς naris. Καρχηδὼν quaſi Καρδηχὼν Carthago. παῦροι parui, pro pauci. κρέας caro. σρωνύω ſterno. Περσιφόνη Proſerpina. κείκος circus. ἀειστερὸς ſiniſter. κέρνω cerno. Nam qui iudicat cernere debet. ἔρση ros. ἄντικρυ contra.

Punice Rauh. pl. aruah αὔρα aura. Mertha μέτρον. Balaur βήρυλλος beryllus. Vard ῥόδον. vel Æolice βρόδον, *roſa.* Syriace Qerac ἄκρα arx. Etruſce rocca. & Iaraq ὠχρός, *pallidus, luteus.*

Sic Sippor paſſer. Biqr virgo. Darag gradus Mecar mercor Ert tera Elmara mulier.

Anbar

Universidad de Deusto Biblioteca

Anbar ambra Etruſce. Carmes cremeſi. Azraq zorq Hiſpa. zarco & garco guercio. Guirnalda ghirlanda. Rizeq richeza. παρωνυχία pannareccio vel patareccio, *Latinè reduuia morbus.* Succidus ſubdicio. & ſync. ſozzo. Bornos ſbernia. & bernuſſo. ἴασπις. δος. diaſpro, *Iaſpis.*

Aliæ etiam literæ ſua ſede mouentur. λακέρυζα κελάρυζα, *latrans, garrula.* τήγανον ταγῆνον, *ſartago.* ἀπειρέσι& ἀπερείσιος, *infinitus, immenſus.* βάλσαμον βαλάσαμον, *Balſamum.* Nicand. ἔκπαγλος pro ἔκπληξος, *horribilis, ſtupendus.* ἐκπαγλότατος pro ἐκπλαγώτατος, *mirificentiſſimus.* ab ἐξεπλάγλω, *obſtupui.* Ιλ. α. φάσγανον, *enſis.* à σφάτλω, *iugulo, macto.* ὀθνεῖος, *externus, alienus.* à νόθ&, *nothus.* λοιγός, *pernicies.* ab ὀλίγος, *paucus.* σκάλοψ, ἀσπάλαξ addito α, *talpa.* ἄροι ὄαροι, *uxores.*

Sic Latinè κῦδος decus, χιτὼν tunica à Qetan Punico, vel Syriaco Qituna. ταχὺ cito, αὐλὼν vallis, τὲ &, ποθῶ opto, μῶμ num, vt Etruſce Interim mẽtre, νῆσσα anas, δηλέω ὦ lædo φύλλα, Æol. ασύλλα pulex, ἄκυλος ilicis glãs, σίαλος ſaliua, σκέπω, *tego.* σκοπῶ ſpecio, ſpeculor, ſpecto, σφῶ vos, vt ἰῶ nos, ἐμὸς meus, σφέτερ& veſter, σφέτερον πατέρ ὑμνέρυσαι, *veſtrum patrem celebrantes carminibus.* vel à σφωϊτερ&, σφάκελ& faſcis faſciculus, κάχληξ calculus, φλέγω fulgeo, ἄνθεμα δὲ χρυσῶ φλέγει, *flos autem auri fulget.* Pind. ἄρχω rego, ἀρχὸς rex regis, εἰλαπίνη epulum epulæ, εἰλαπινάζειν epulari. ſic δώαμαι δώαμις dominor, dominatio. τρίτος τέρτος Æolicè, & τρίτη τέρτα, ex quo tertius, ἔτι item, ποτὶ apud, Colurnus pro corulnus, ἀλίκα Æol. qualis.

Et forſitan μόν& omnis, nam ſignificatio non aliena eſt, & λοπὰς, δος patella. Punice Sene ἔνος annus, Azca ἀξιῶ, *dignor.* Simca Syriace, σῖγμα, *literæ nomen.* Soca coxa. ſic Caſt τόξον, *telum.*

Etruſce Cumulus colmo, Palus, dis padule, λαγὼν gallone, *Ilia, lateris cauitas, lũbus, ſciſſura.* ſic coſi,

hoc vel hocce cio, Illhic quello, Veſpertilio vipiſtrello, Agger aggerem argine. vt Spem ſpene, κικκαβῆ ciuecca, Etruſce ciuetta. Hiſpan. Miraculũ milagro, Parabola palabra, Obliuio oluido, Periculum peligro. Syriace tabo, Etruſce botta bufo.

P Latinè videtur verti in D, κηρυκεῖον, Dor. καρυκεῖον caduceum, λαμφρὸς limpidus, contra Meridies pro medidies.

Etruſce Rarus rado, Quæro chiedo, πορφυρεῖτις porfido, *nigricans in modum purpuræ vt Porphyritis ficus, Plin.*

In L, βάκτρον baculus, ἀκιρὸς aquilo. Syriace Parur parolo, vel paiuolo, vt Latinè Rarus rarulus dim. rallus, Ruber rubellum.

Etruſce Satur ſatollo, Peregrinus pellegrino. Hiſpanice Papyrus papel, Temperatus templado.

ΣΙΓΜΑ, Dorice ΣΑΝ.

Huius literæ ſonus inſuauis ſemper eſt habitus, cum tamen è conſonantibus nulla ſit crebrior. Itaque Euripidis verſiculus, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν, *ſeruauite vt ſciunt.* ab omnibus laceratur. Quidam etiam è veteribus vocauit σίγματα Εὐριπίδε. Pindarus oden ἄσιγμον, *ſine ſigma,* edidiſſe fertur, & Poëta neſcio quis è tota Odyſſea exemiſſe omnia ſigmata.

Δ ob ſyncopen in σ, ἤδειμεν ἤσμεν, *ſcieramus.* Euripid. Hecuba ἠδείτην ἤστην, *ſcierant duo.* Ariſtoph. Auibus. ἤδειτε ἤστε, *ſcieratis.* Sophocl. Colchis. ἤδειμεν ἦμεν, *ſcieramus.* Eurip. Rheſo. ſic fortè Latinè παιδίον puſio.

Laconicè θ in σ, θεὸς σιὸς, ex quo Σίβυλλα, οἱονεὶ θεῦ βελή τις, *tanquam Dei conſilium.* & σίσυφ& quaſi θεόφ&, *in diuinis peritus, Theologus.* & τὼ σιὼ, *duo diuo διοσκόρω, Iouis duo filij Caſtor & Pollux.* Attice, Heſych. σύρ, *Deus.* θεῖος σεῖος, *diuinus.* ἀγαθὸς ἀγασὸς, *bonus.* πιθάκνη πισάκνα, *doliolum.* θαμινὰ ταμινὰ, *crebro.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

θέρμοι σέρμοι, *lupini.* θεῖν σεῖν, *currere.* Ionice βυθὸς βύσσος, *profundum, gurges, pars ima.* ex quo ἄβυσσος. Syriace Athon asina, *Latinè, abyssus, vorago.*

Etruſ. ἀριθμητικὴ ariſmetica, *Arithmetica.* θεῖος, zio, *diuinus, patruus, auunculus.* πάθος vel ἐμπάθεια, *affectus, commotio.* pazia, θήκη zecca, vbi percutitur moneta. Hiſp. ἐρεβίνθος, *cicer.* garuanço. Syr. Pitha peza pezo, Thana zana & zaino, nam ea litera ſono ad S proximè accedit.

Dorienſes in primis plur. omnium modorum ν in ς, τύπτομες, *verberamus.* λέγομες, *dicimus.* ἑρπομες, *ſerpebamus.* Cretenſes ὦσ ἦς, *erat.* αἰὲν αἰὲς, *ſemper.* μὲν μὲς, *quidem.* καλῶ καλὰς, *pulchram.* Σοφὸν Σοφὰς *ſapientem.* Latinè πλέον plus, πρὶν prius.

Æolij in infin. inflexor. ν in ς, νοεῖν νόεις, *intelligere.* φιλεῖν φίλεις, *amare.* γελᾶν γέλας, *ridere.* φαγεῖν φάγεις, *eſurire.* ὑψοῦν ὕψοις, *tollere.*

In nomin. quintæ, δελφὶν δελφὶς, *delphinus.* ῥὶν ῥὶς, *naris.* μὴν μὲις, *menſis.* poëtice. Megarenſes vertunt τ in ς, τὰ, σὰ id eſt τινὰ, *quædam.* vt Σμὰν, pro τίνα τὸ μὴν, *quædam vero.* ex quo ἅτα & ἄσα, Attice ἅπτα, *quæcunque, quæ: ἡγοῦμαι ἄσινα.* ἄτα verò pro τινὰ vel ποτὲ, *aliquando.* vt πηνίκ' ἄτα, *ecquando.* τᾶτες, *hoc anno.* Doric. Σᾶτες, Ariſtoph. interpres. Cyprij σίβολε pro τὶ βάλλῃ, *quid vis.* Heſych.

Latinè ὀστέον os oſſis, ῥητίνη reſina, ἄρκτος vrſus extrito κ. Sic Tentus fartus, recentiores tenſus farſus. Sic Merto, Pulto, merſo, pulſo.

In deriuatione, ἐνιαυτὸς ἐνιαύσιος, *annus.* μίλητος μιλήσιος, *Mileſius.* Etruſce Sorptus, vt hauſtus ſorſo.

Z etiam in σ, Nam veteres dicebant, ζμίλη, *ſcalpellum, calum.* ἴζμεν, *ſcimus.* ζμᾶσαι, *ſtrire, flagris examinare.* ζμικρὸν, *puſillum.* ζμῆγμα, *medicamentum ad tergendum, ſmegma.* ζμάραγδος, *ſmaragdus.* ζόβεσαι, *obſcuraſſe.* quæ nunc ſcribuntur cum σ, σμύρνα ζμύρνα, *myrrha.*

Puni

Punice Mezeg μίσγω, *miſceo.* Zera ſero.

Tarentini, hoc eſt Itali magnæ Græciæ, verba in ζω barytona per duo σσ pronunciant, Σαλπίζω Σαλπίσσω, *tubis cano, clango.* καλίζω καλίσσω, *calcitro, calco.* φράζω φράσσω, *dico, diſſero, eloquor, ſibilo, explodo.* quod Corinna Bœotice dixit φράτλω. συρίζω συρίσσω, & Attice συρίττω, *fiſtula cano.*

Latinè μύζω muſſo. Sic Plautus Atticiſſat, Siciliciſſat, ex ἀττικίζει, σικελίζει, vel σικελικίζει. Terent. πατρίζω patriſſo, πιτίζω pitiſſo.

Æolij πτ præeunte breui vocali vertunt in duo σσ, ἐμπίπτω ἐμπίσσω, *inuado, irruo.* ὄπτω ὄσσω, *reſpicio.* ex quo ὀσσόμενος, *intuens.* Homero familiare, πέπτω ex quo πέσσω πέσσω, & Attice πέττω, *coquo, concoquo, maturo, pinſo.* non tamen τύπτω τύσσω, cũ υ longũ ſit.

Huc referatur κόψυρος, κόσσυφος, & κόττυφος, π cõuerſo in ς, *merula.* vt Σαρνύω. ex quo Σάρσιμα *ſternuo.*

Σ initio additur plenioris ſoni gratia. φῶ φάζω σφάζω, *iugulo, macto, immolo.* μέρδω σμέρδω, *video, oculos obuerto.* μῶ σμῶ, *quæro.* μήχω σμήχω, *abſtergo.* Sic μῦς σμῦς, *mus.* μυδρὸς σμυδρὸς, *candens ferrum.* quæ è priſcis auctoribus citat Heſychius.

Veteres Latini, vt docet Feſtus. dicebant ſtlites ſtlatũ ſtlocum: quæ nũc dicimus, lites latũ locum.

Latinè χύτη ſcruta. ἀκίς. ἀκίδος ſagitta. εἰ ſi. ἐμμὶ ſum. Hiſpanice vmbra ſombra. Vmbella ſombrero. Etruſce μανία ſmania, *furor, inſania.*

Contra Ionice & Æolice tollitur. σμίλαξ μίλαξ, *hedera qua coronabantur poëtæ.* σμικρὸς μικρὸς, *paruus, humilis.* σπύα ἰπύα, *arca panaria.* σμυρίδη μυρίδη, *naris.* σμύραινα μύραινα *muræna.* σκεδάζω κεδάζω, *diſſipo, diſperdo.* σμάραγδος μάραγδος, *ſmaragdus.* poët. σφὶν φὶν, *ſibi.* ob metrum. Sic Σκάμανδρος Κάμανδρος, *flu-uius Troiæ.* Sic Cyprij ἄγανα pro Σαγήνη, *ſagena, rete piſcatorium.*

Latinè σφάλλω fallo. σμύρνα myrrha. σφενδόνη funda

Universidad de Deusto Biblioteca

ψηλαφῶ Æolice ⁂αλαφῶ palpo. ϛέγω tego. διδάσκομαι discо. Sic è Casmilla,camillam facit Virgilius,

In medio additur. θέμις θέμιϛος θέμιϛ&, ius, fas. munus. θεμίς ιος,iustus. θεϛάω,Vaticinor,ius dico,leges fero. ⁂ρεσβύταϛος ⁂ρεσβύϛαϛος,natu maximus. Nicand. ϛ Latinè At ast. Cadit. μαϛάω ματάω, inquiro,affecto, peto. ὄπιθεν, retro. Οδυσάς, Vlysses.

Lacones Argiui. Pamphylij. & Eretrienses σ eximere solent, pro quo aspiratum sufficiunt. μῦϛα μῶά,musa.μυσικὴ μωϊκά,Musica.⁂ᾶϛα ⁂ᾶά,omnis. βυτόα βουῦα, boum custos. ⁂οιῆσαι ⁂οιῆαι ,fecisse. εὖ ϝοί. εὖ οἴ, bene tibi sit,Euoe. quæ est bacchantium acclamatio.vnum in vsu cõmuni relictum est.σῦς ὗς sus.

Latini contrà aspiratum sæpe vertunt in S. ὑπὸ sub. ὑπὲρ super,supra. ἓξ sex. ἑπτὰ septem. ἱδρὼς sudor. ἑδ& sedes. ἑκυρὸς ἑκυρά,socer socrus, ὕλη sylua, ἡμι semi , ἅλ& sal,salum , ἕρπω serpo , ἅλλομαι salio salto,ἑρπυλλ& serpyllum , οὗ sui, ἑ se. ὑάδες suculæ, Gellius.

Cretenses & Megarenses addunt in fine, οἴκαδε οἴκαδες , ad domum. ἄγε ἄγες,duc,age. φέρε φρὲς syncope , fer,

Huc referri debent , χὲς , tene. ἐπίχες , intende. à χέω,habeo,teneo. ⁂ες,ἐνίαⁿες,refer,memora. à ⁂έω,Imperatiui à paragoge σ,vel à χῆμι ⁂ῆμι.

Ælius Dionysius duo addit , οἶδα οἶδας , nosti. ἤδα ἤδας , eras. quæ quidem ipse nunquam me legisse memini.

Poëticè contra in fine aduerb. metri causa exteritur,⁂ολλάκι , sæpe. ⁂ηθάκι, sapius. ⁂λειϛάκι , sæpissimè , sæpenumero. τοσαυτάκι, toties. χωὶς , seorsum separatim. λικριϛί,obliquè. quæ omnia vsitate exeunt in σ. veteres Latini in versu elidebant s,*Versibu' quos olim Fauni vatésque canebant.*

Ὅτω sequente vocali accipit ϛ, ὅτως ἔχῃ , sic habet. non tamen apud Iones. Herod. ὅτω δ' ⁂ετέως , sic faci

facilè,citra negotium. sic μέχρις ἑ. μέχρι τούτου , donec vsque quo. aliquando etiam ἄχρι & ἄχρις , vsque,donec ,prorsus.

Æolij è nominib. primæ parisyll. tollunt ϛ. ὁ Αρχύτας. ὁ Πυθαγόρας. ὁ Υϝραγόρας. ὁ Αρχύτ&. ὁ Πυθαγόρα. ὁ Υϝραγόρα. cum tenui: *Nomina virorum.*

Sic in contractis è gen. & vocat ὁ Σωκράτης. τῷ Σωκράτει. τῷ Αϵιϛοφάνει. ὦ Σώκρατες. ὦ Αϵιϛόφανες. sic Latini Archyta. Pelia. Hermagora. Anchisa. Chærea. Byrria. ô Sophocle,ô Ænea,ô Pericle.

Contra Græci Latinis in A masculinis addunt ϛ, Sylla ὁ Σύλλας,Catilina ὁ Κατιλίνας,Fimbria ὁ Φιμβρίας.

Dorienses dicunt ὁ pro ὅς , qui. sic ὅτις pro ὅϛις, quicũque.Κλῦθι ἄναξ ὅτις ἐσσι,Od.ε. *audi rex quicũq; sis.*

In deriuatis aliquando desideratur,ἔγνωσαι, *notum est.* γνωτὸς,cõsanguineus, familiaris.ἄγνωτος,ignotus. ἀλλόγνωτος , *alibi notus.* dicitur etiam γνωϛὸς , sed alia significatione,*nam est notus amicus,dilucidus.*λῶϊσαι , *perfectum est.* ἀνλύτος , *inefficax , irritus.* δυσεξλώυτος, *inenodabilis.* ἔρασαι , *amauit.* ἐρατὸς , *amabilis, blandus.* contra ἐραϛής,*amator , studiosus.* σέσωται , *seruatus est.* ἄσωτος, pro ἄσωϛος, *prodigus,insatiabilis.*& σωτὴρ,cõseruator,vindex,liberator. cõtra τὰ σῶτρα,*præmia salutis.*

In quibusdam abundat,ὤρχηται, *saltauit.* ὀρχηϛὴς, *saltator.* ὀρχήϛρα,*locus in theatro in quo Scenici actiones suas referebant, item vbi senatores sua habebant subsellia.* μέμνηται, *meminit.* ἀμνηϛία,*obliuio.* κεχήρωται,*vastatus & orbatus est.* χηρωϛὴς , *qui succedit in hæreditate viro viduo.* κέχρηται , *vsus est.* χρηϛικὸς , *vtendi peritus.* χρηϛήριον , *oraculum.*

In medio geminatur Æolicè & poëticè metri causa post breuem vocalem , ὀπίσω ὀππίσω , *postea.* σεύω ἔσσευα ἐσσεύοντο, *Pello fugo, fugaui,pellebãtur.* ὁμοῖον ὄμμοσσον , *iura.* ἐκάλεσα ἐκάλεσσα , *vocaui.* ἐγέλασα , *risi.* ἐλέλεσσα,*perfeci.*ἔναϵα ἔνάσσα,*habitaui.*ἱλασάμενος,*placãs.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

καλέσαι, *vocare*. μέσον μέσον, *medium*. τόσον, *tantum*. ὅσον, *quantum*. τοσοῦτον, *tantum*. ποσὶ ποσσίν, *pedibus*. ἐσείοντο, *mouebantur*. ὑποσείω, *succutio*. πρισσαίνω, *applaudo, adulor*. ἔσομαι ἔσομαι, *ero*. ἐπισείητιν. Ιλ. δ. *tendat, quatiat, concutiat, intendat*.

S à Latinis antiquis geminabatur, quoties media vocalium longarum, vel subiecta longis esset: caussæ, cassus, diuissiones Quint. Cadit, τιθασὸς τιθασός, *mansuetus, mitis, cicur*. Syriace Buæ βύσσος byssus. contrà πτισσάνη ptisana.

Σ Latinè aliquando vertitur in C. πρασιὰ porca. Etrusce prace. Varro à Porriciendo. σὺν cum con. συμφέρω confero. βάρις barca. quasi barsa, *nauigium*.

Syriace Siphra cifra, Auza oca anser. Gallicè, simus *camus*, sorba cormes, B in M, vt *Samedy* sabbati dies. salzana, & salsitia salsiccia Etrus. Maurusia marocco.

Vt in G, βλαισὸς valgus pro valsus. Punice Casser scacciare, vel stiacciare frangere.

Laconice quidem dicitur ἀκκὸρ pro ἀσκὸς, σ in κ, & in fine ρ, *pellis in vtrem formata, vrna, follis*.

ΤΑΥ.

Post ν vulgo pronunciatur vt D, τὸν τόνον ton donon, *tensionem, tenorem*. ἀντλῶ andlo, *exhaurio sentinam, exantlo, & antlo*.

Attici σ ob soni insuauitatem vertunt in τ, quod tamen faciendum cum iudicio, ne in iudicium vocemur à Luciano, γλῶσσα γλῶττα, *lingua*. τέσσαρα τέτταρα, *quatuor*. σήμερον τήμερον, *hodie*. φυλάσσω φυλάττω, *custodio*.

Θάλαττα, *mare*. πίττα, *pix*. ματταλία, *Massilia*. θετταλία, *Thessalia*. & alia multa, potius Bœotica sunt, quàm Attica.

Ante alterum τ more vetusto, ἑστία ἑττία, *focus, ara, penates*. ἔστηκαν ἔτταναν, Hesych. *steterunt*.

Dorienses etiã, sed parcius, σὺ τὺ tu, σὸς τεὸς tuus, εἴκο

εἴκοσι εἴκατι viginti, εἰσὶν ἐντὶ sunt, & Æolice εὖτι, *sunt*. τέσσαρες τέτορες, τέσσαρα τέτορα, *quatuor*. τέτορ ἡβῴη, *quatuor annis*. Bœoti, ἴστω ἴττω, *sciat*. Latinè ὡς vt, τόσα tot, μυρσίνη myrtus.

K in τ Dorice, κεῖνος τῆνος, *ille*. ἐκ τῶν ἐττῶν, *ex quibus, ex illis*.

Etrusce fasciculus fastello, marculus martello, βόσκημα forte bestia, κυψέλη τυψέλη, *alueare, vasis vel mensuræ species*. sic Schiauo schiacciare, Etrusce Istiauo istiacciare.

Initio Ionice & Dorice in articulis subiũct. abũdare solet, præter ὃς, ἥ, vt. ὃ τοῦ, ᾧ τῷ, ὃν τόν. ἡ, ἧς τῆς, τῇ, τήν. ὃ τὸ, τοῦ, τῷ, τό, *qui, quæ, quod, cuius, cui, quẽ, quã, &c*.

Sic ἅμα θαμὰ, *simul, vna*. θαμειὸς, *frequens*. θαμίζω, *frequento*. αὔσιον ταύσιον τηύσιον, *inanem*. Hom. τῆτες, τῷ ἔτει, vt Hispanice Ogano, Etrusce vguanno, hoc anno.

Quædam aduerbia cum ἀνταποδοτικὰ, *seu relatiua* sunt, accipiunt τ, ὅτε, τότε, *cum, tum*. ἡνίκα τηνίκα, *quando, tum, iam*. ἕως τέως, *quousque, quamdiu*. ἦμος τῆμος, *quam, quando, tum*. & τημοῦτος, *tunc*. ὡς τὼς, *vt, sic*. ὄφρα τόφρα, *interim, aliquando*.

Huc referatur, ὅσος τόσος, *quantus, quicunque*. & τοσοῦτος, *tantus*. οἷος τοῖος, *hic talis*. & τοιοῦτος, ἡλίκος, *qualis*. τηλίκος & τηλικοῦτος, *tantus, tam senex*.

Cyprij & veteres Attici τ interiicere solent nominibus & verbis, πόλις πτόλις, *vrbs*. πόλεμος πτόλεμος, *bellum*. πόρθος πτόρθος, *ramus, stirps, germen*. ἀνύω ἀνύτω, *expedio, perfungor*. ἀρύω ἀρύτω, *traho, haurio*. ex quo ἀρύταινα, *cyathus*. κλέπω, quo veteres Latini vsi sunt, κλέπτω, *furor, fallo*. sic κύπτω, *perpendeo*. κόπτω, *cædo, percutio*. τύπτω, *verbero*. pro κύπω, κόπω, τύπω. πέκω pecto. sic identidem, pro idem.

Hoc modo tria illa nomina in obliquis accipiunt τ, νὺξ νυκτὸς, *nox*. ἄναξ ἄνακτος, *rex*. ex quo ἀνακτόριον, *templum, palatium*. γάλαξ, vel vsitate γάλα

Universidad de Deusto Biblioteca

γάλακτος, lac. sic Latinè à Lino linteus. Macedones pro ἐρινύσι, dicunt ἀραντίσι, furijs. Hesych.

Cadit aliquando, τήγανον ἤγανον, sartago. Ionic. ἄρκτος, vrsus. ἄρκιος, Septentrionalis. πόρτις πόρις, vitula. Lycoph. Zeres πόρρις. τέτταρα τέτταρος, quatuor. sic Latinè πέρνα perna, τέττα tata, vox minoris ad maiorem.

Geminatur Æolice & poëtice, ὅτι ὅττι, poëtice ὅττι, quod. Latini poëtæ, littus, rettulit, quottidie, littera.

Etrusce Batuo batto, ματάιος matto, ματαιότης matteza, Verutum verretta, Brutus brutto.

τ Latinè in β, λίτρα libra, τέρετρον terebra, τειτλὺς tribus, vnde tribuo.

Forte etiam in R, χατέω careo, vt Patricida parricida, πόρτις πόρρις.

Additur in fine à Latinis, τρέμει tremit, βρέμει fremit. Punice Au aut:

υ ψιλὸν, Æolice ὖμ.

Pronunciandum vt V Gallicum, vel vt qui nidorẽ naribus auide hauriunt, quod Aristophanes vno versiculo festiuissimè imitatus est in Pluto.

ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ.

Latini quidem in V fere vertunt, φῦκος fucus, fruges à φρύγω, torreo, frigo. Priscianus, τρυτάνη trutina, κόλυμβος columbus, μύλλος mullus, κυρτὸς curtus, τύρβη turba, βότρυς botrus, μύτιλος mutilus, λύω luo, ῥ. τη ruta, ὑδὸς, Æolice ὕδος, ex quo vdus, σπήλυγξ, γος spelunca.

ι in υ raro, τειφάλεια τευφάλεια, galea quæ tres habet cristas. ἀμφιπλιὼν ἀμφιπλυὼν, qui circum circa habitat. Syriace Celifa κέλυφος, cortex exterior, putamen, testa.

A etiam raro, τέσσαρες πέσυρες, quatuor. σάρκες σύρκες, carnes. Æolice. vt γλάφω γλύφω, fodio, scalpo. Latinè ἀγκύλος vncus.

Punice faza φύζα, fuga, timor. Taf, Etrusce tuffo, ταρβῶ turbor, τάρβος perturbatio. sic Labor lubricus, Calco conculco, Salto exulto.

Æolijo sæpe mutant in υ, ὄνομα ὄνυμα, nomen. ὀνυμαίνω, nominatim voco. quod in compositis fit communiter, ἐπώνυμος, eiusdem nominis, gentilis. ὁμώνυμος, nomine conueniens. καλινδοῦμαι κυλινδοῦμαι, verſor, assiduus sum. ἀσσότερον ἀσσύτερον, propius. ἀγορὰ ἄγυρις, nundinæ. ὅμοιος ὔμοιος, similis. ὀμφαλὸς ὄμφαλος vmbilicus, μόγις μόγις, vix, ægrè. Eustath. addit ὄπλιος ὔπλιος, & cõmuniter ὑπλιος, supinus. τροφαλὶς τυφαλὶς, serum, caseus. ἄποθεν ἄπυθεν, longè. ἀπέτροφον ἀπυτρόπεον, auertebam. Hesych. Acheronte Acherunte veteres. Freto fretu Lucret.

Latinè νομάδες Numidæ, βολβὸς bulbus, vt in fine θεὸς Deus, δόλος dolus, ἄντρον antrum. Quidam πολύχρυς pulcher, Πολυξένη Pulyxena veteres.

ω in υ aliquando. χελώνη, testudo, genus nummismatis. χελώνη, labiũ. ἀμύμων, ἠγοωῦ ἀμωμος, laudabilis.

υ Æolice & Ionice facit epenthesin. sed tenui spiritu. ἔκηλος ἄκηλος, securus, pacificus, quietus. ὅρος, meta, limes. ὅλος ὅλος, totus, integer. εὖνις, orbata, viduata. ab εἷς. ἑνός, vnus. ἄρηκτος αὔρηκτος, infractus. ταλαύεινος, fortis, audax. à τάλας, miser. & ῥὶν, naris. ἴαχεν ἴαυχεν, resonuit. φάσκω φαύσκω. & cum ρ φραύσκω. ex quo πιφαύσκω, existimo, fateor. γηθέω Dor. γαθέω gaudeo. ἀρύω haurio. μάπηλος caupo. nis. L in N. μαπηλύω cauponor. Syriace Thama θαυμάζω, miror. Thema θαῦμα, miraculum, visu mira, res noua.

Poëtice ἀχέων ἀχνύων, tristis, dolens. ἀτὰρ αὐτάρ, At, ast, si, quando. ἐδέησεν ἐδέησεν, indiguit. Od. v. δέομαι δέομαι, indigeo, rogo, supplico. ὀπιδεὴς ὀπιδεής, deficiens, indigus.

Cretenses. ἔα ἔυα, sine. ἔαλον ἔυαλον, sinito. ἀέλλαι αὔελλαι, ventorum turbines. αὐίδετος, obscurus, inuisibilis. ab α & εἴδω, video. ἀόρατος, Inuisus, non spectabilis. Hius generis sunt. ναὸς ναύος, nauis. ἀὼς αὔως, aurora. ἀὴρ αὔηρ, aër, aura, caligo.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Verbis in εω & αω Dorienses veteres addunt υ. βυϲοδομέω βυσοδομεύω, *profunde cogito, molior aliquid.* ἀμφιπολέω ἀμφιπολεύω, *complector, oberro.* ζητέω ζητεύω, *indago, capto, peto.* ὠϊοχέω ὠϊοχεύω, *aurigor.* οἰνοχοέω οἰνοχοεύω, *ministro pocula.* ψάω ψαύω, *tango.* χράω χραύω, *ferio, exulcero, item scalpo, & appropinquo.* ἐλάω ἐλαύω. & epenthesi ἐλαύνω, *accommodo, commodo, prædico.*

Cretenses multis detracto λ addunt υ. ἀλκυὼν αὐκύων, *alcyone.* ἀλκὴ αὐκὰ, *subsidium, præsidium, remedium.* ἄλϲος αὐσὸς, *nemus, saltus, lucus, hortus.* θέλγεσθαι θεύγεσθαι, *demulceri, oblectari.* sic forte Toral. Etrusce touaglia. nam R & L inter se cognata. Gallice Alter *autre.* sic poëtæ exempto ν. sufficiunt υ. ἀγανὸς ἀγαυὸς, *pulcher, splendidus, clarus.* ἀνίαχος ἀυίαχος, *resonans, tumultuosus.* Sic καυάξαις Hesiod. pro κατάξαις à κατάγνυμι. detracto τ. *confringeres.*

Iones o micro sæpe addunt υ. κόρος κοῦρος, *filius, puer, Iuuenis, mas, germens, ramus.* ὄρος οὖρος, *mons.* ὀρεὺς οὐρεὺς, *mulus, mula.* οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο pro ὀρέας, *mulas quidem primum inuasit.* ὄα οὔα. *sorba, fructus.* νόϲος νοῦϲος, *morbus.* κολεὸς κουλεὸς, *vagina, culeus.* πολὺς, πολύ, πουλὺς, πουλὺ, *multus.* Πολυδάμας Πουλυδάμας. Ne mihi Pulydamas. sic Virg. Vpilio pro opilio. vt si scriberetur ου. πολύπους, *multipes, piscis, & tuberculum in nare præter naturam.* Attice πούλυπος. Ionice & Dorice πώλυπος. -veluti, Balbinum Polypus Agnæ. θουρὸς, *impetuosus, libidinosus,* à θορῶ, *terreor, salio, curro.* ὀλοὸς poëtice οὐλοὸς, *perniciosus, teter.* ὀλομένη οὐλομένη, *pestifera, noxia.* ὄλυμπος οὔλυμπος, *Olympus, mons Thessaliæ.*

In quibusdã verbis deriuata facit. πλήθω πληθύω, *plenus sum, farcio, intumesco.* ἔπω ἐπύω. & mutato ε in η. ἠπύω. Dorice ἀπύω, *Iubeo. clamo.*

Latine V sæpe accedit pręsertim pro denso spiritu ἕσπερος vesper. ἑνετοὶ Velia ἑστία Vesta. εἴλω voluo vtrunque à Vale Punico.

Sine

Sine denso. οἶνος vinum. κλεὶς. κλᾷξ Dorice. clauis. ἐμῶ vomo. ἔμετος vomitus. ἰξὸς viscum. χόω cauo & vacuo. χεία cauus. ἰταλὸς vitulus & Italia. λεῖος leuis. αἰὼν æuum. εἴδω video. ἔαρ ἦρ ver. ἐαρινὸς ἠρινὸς vernus. οὔλω valeo. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, *& rectè vale, & magnum gaudere.* εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. ὠὸν ouum. οἴς ouis. δῖος diuus. βιῶ viuo. βοῦς. βοος bos bouis. κόραξ coruus. ἰν ἰνὸς vena. ἰς ἰνὸς vis. ἄορνος Auernus. λοέω vel λούω lauo. ὠνὴ venum, ex quo veneo & vendo. ἐσθὴς vestis. κέραος ceruus. ἐλαία & ἐλάα oliua. ἐννέα nouem. Δᾶος Dauus. λαιὸς læuus. σκαιὸς Scæuola. πρόγονος priuignus. νέος nouus. ἴον viola. pro via. νικῶ vinco. metath. ἄντης Æol. vẽtus.

Sed hæc omnia melius ex digamma Æolico intelligi possunt. de quo in Accentibus dicemus.

Syriace ghera litigare. contendere. Etrusce gara & guerra. ghisa latus. modus guisa. gastar guastada. phiala ὦκα auaccio.

In compositis à πους, *pes.* poëticè υ aliquando cadit. ἀελλόπους ἀέλλοπος, *velox.* ἄρτιπος, *valens pedibus.* δίπον, *bipes.* τρίπον, *tripes.* τέτραπον, *quadripes.*

Sic αὖλαξ. κος. ἄλοξ. κος, *sulcus.* βαθεῖαν ἄλοκα, *profundum sulcum.* διὰ φρενὸς καρπούμενος, *profundum sulcum in animo possident.* Æschylus ex quo ἀλοκίζω, *sulco, aro.*

Latinè παῦρον parum. παῦρόν περ parumper.

Cretenses pro ἄρκευθος ἄργετος, *iuniperus.* εἰγὰρ οὖν. pro εἴθε. αἴγαρον, *vtinam enim.* Bœoti οὐ πείθομαι ὀπίττομαι. *non credo.* Hesych.

Latinè υ aliquando in α. κύων. κυνὸς canis. μυδάω madeo. κυψέλη capsa capsula. γένυς gena. τρύπανον trapano. Etrusce κύλιξ. κος calix, λύγος laqueus. Hispanicè succutere sacudir.

In O, νὺξ nox, μύλη mola.

In E, ῥυμὸς remus, ῥυμουλκῶ remulco.

In œ, λάγυνον lagœna. vt δύο, poëticè δοιοί.

Duo

Universidad de Deusto Biblioteca

Duo υυ in vnum contrahuntur, ταχὺ & ὑποπλικὸς, ταχύποπος, *suspiciosus*. Aristotel.

Φ f.

Crassius & quasi spumosius pronunciandum quàm F Latinum. Quod in Fundani nomine à Græculo teste pronunciato, qui tamen Romanus videri volebat, animaduertit ac derisit Cicero, vt ostendit Quintilianus.

Pœni etiam retinent hanc pronunciationem, Fone φόνος, *cædes, homicidium*. Fene φένω, hoc est φονεύω, *interficio, damno capite*.

Β aliquando in φ, ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, *abunde suppeditans, copiosus*. τροβῶ τρέφω, *tumultuor, verso, exploro, torqueo, verto*. βρέμω fremo, βασκαίνω fascino, βάσκανος fascinator.

Punice Gibben κυφὸς gibbus, Barra foras. Etrusc. Sibilus zufolo, Bubulcus bifolco. sic à Bubone buffone, vt σκώπλω, *cauillor, illudor, irrideo, facetijs vtor*. ἀπὸ τ σκώπων. σκώψ *auis est ex noctuarũ genere. Plin. li. 10*.

Cõtra φ in Β, σφὶν sibi, φρύγες Bruges apud priscos.

Æolice ϑ abit in φ, ϑλίβω φλίβω, *comprimo, frango, altero, stringo*. ex quo φλίψεται, *teret*. Hom. ϑῆρες φῆρες, *feræ*. φηρσὶν ὀρεσκώοισι, *feris montanis*. Latinè feræ. Atticæ ϑλᾶν φλᾶν, *frangere, tundere*. sic ψαθυρὸς, ψαφαρὸς, *fragilis, squalore obsitus*.

Latinè ϑύρα foris fores, ϑειῶ fio, ex quo suffio, ϑυμιᾶν fumare & fumus.

Iidem Æolij χ vertunt in φ, αὐχένα αὐφένα, *ceruicem, fauces, iugulum, collum*. Quod Hispani in multis Punicis verbis faciunt, quæ in suam linguam traduxerunt. Alchaiat alfaiate, sarcinator. Alchilel alfilel calamistrum, Alchorg alforias, hippopera.

Sic ex ἔχις, *vipera*. factum est ὄφις, *serpens*. ex ἰσχὶς ὀσφὺς, *lumbus*. κόψιχος κόφυφος, *merula*.

Latinè φ in V consonantem, φύσκα vesica, νιφὰς nix, niuis, σφὼ vos, quasi nisis, fos. Syriace Of auis.

Con

Contra Punice Neu νέφος nubes, Vag facies.

Pro φ ponitur aliquando aspiratio, φαύω αὕω, *sicco, arefacio, accendo*. Vt Hispani pro F sæpissimè addunt aspirationem, Harina, Harto, Hedor, Hermoso, Heruor, Hongo, Hormiga, Humo, Hurto, pro farina, fartus, fœtor, formosus, feruor, fungus, formica, fumus, furtum. sic φεῦ heu Latinis.

Φ in verbo φημὶ decidit, ἠμὶ, *dico*. Aor. ἰῶ, ἴῃς, ἴῃ, pro ἔφλω ἔφης, ἔφη, *dixi, dixisti, dixit*. Ex quo ἰῶδ' ἐγὼ, *inquam ego*. & ἰῶδ' ὃς, *qui dixit*. in dialogis vsitatissima.

Φ Latinè in F, nam Ph Latini veteres ignorabant, φύλλον folium, φρύγες fruges Ennius. ἔφω, ἔφυς, ἔφυ, fui, fuisti, fuit. Athenæus Februarium, ἀπὸ τῶν καθυδαίων φόβων, *à subterraneis timoribus*. quasi φοβερὸν, *terribile*, ducit.

X ĭ

Vulgo pronunciatur vt Ch Gallicum, quod existit in quibusdam verbis Etruscis, προχύτη, *genus vasis, primitiæ, aqua quæ in aurem victimæ fundebatur*. prochyta Procida insula. χῖος scio, *chius*. τρίχες, *capilli*. treccie. dicitur tamen χίζα scheggia, vt si scriberetur sqeggia, *scheda, rima*.

Ipse lenius pronunciandum existimo, vt octauam literam Hebræorum, quod veteres ostendũt in νῶχος, ἀχιβφελ, πάχα, quæ in sua lingua scribuntur ea litera, quæ vocatur Heth, & duplicis aspirationis vim habet.

Quinetiam Lah est Græcè λείχω, *lingo*. quod hac litera scribitur. & Helbana χαλβάνη, *Galbanum*. X in Ch, βραχίων brachium.

Latini χ in V consonantem, cuius sonus non multum dissidet ab F. (Nam Galli dicunt pro Seruo *serf*, pro Ceruo *cerf*.) βραχὺς breuis, μαλάχη malua, quasi brefis, malfa, qui pronunciandi mos Germanis familiaris est.

X ini

Universidad de Deusto Biblioteca

X initio aliquando decidit, χλιαρὸς, *tepidus.* λιαρὸς, *callidus, temperatus.* χλιαίνομαι λιαίνομαι, *tepesco, consulesco.* vt χλαίνα læna, *vestis hyemalis, toga.* & forsitan χαμαὶ humi, quasi chumi, ex quo humus, vt ἐ χάζω. *concedo, euito.* fit ἄζω, *colo, veneror.* secundum Eustathium. μέμαχμοι Menæhmi, Plauto. ὀχω, & Æol. Foχῶ veho, χάω, *hio.* ex quo χάος, *chaos, confusio.* χάσμα, *hiatus, rictus.*

X aliquando in G, ἄγχω ango, χαλβάνη galbanum, ὀνυξ, ὄνυχος vnguis.

In C, σικχος siccus, ὄρχη orca, λόχος locus. nã λόχος Homero locũ insidiis accommodatum significat.

Cadit in medio, ἀράχνης araneus.

Ψ Ι

Æolij soluunt in π, πέλοψ πέλοπς. *Pelops.* κύκλωψ κύκλωπς, *Cyclops.* quos Latini imitantur.

Iidẽ initio literas transponũt, ψελλιον σπέλλιον, *armilla.* ψαλὶς σπάλις spilla Etrusc. ψύλλα σπύλλα pulex.

Contra coalescit ἐ πς. ὄπίσω. syncope. apocope. & trope. ἄψ, *retro, rursus, a tergo, posthac, post, postea.*

Sic σφὲ metathesi φσέ. & Dorice ψέ. ex quo ipse. ipsa. ipsum.

Cadit initio. ψάμαθος ἄμαθος, *arena, & littus, Homero.*

Latinè vertitur aliquando in bs. ὄψον obsonium. ἄψυρτος Absyrtus. ἀψίνθιον absinthium.

Ω ΜΕΓΑ.

Quomodo esset pronunciandum, diximus in o micro.

Fit Dorice ex οε. ὁ ἐγώ. ὦ 'γὼ, *ego qui.* Theoc. Idyl. 2. ὁ ἐξ ὦ 'ξ, *qui ex.* ὁ ἕτερος ὦ 'τερος, *alter.* τὸ ἔνδυμα. Attice τοὔνδυμα, *amictus.* Dorice τῶνδυμα. sic Marci pueri. Publij pueri. marcipores publipores. nam o est u breue. ἐ duob' οο. Θερμοόδων Θερμωδῶν, *nomẽ fluminis.*

Ionice & Dorice ex οα. βόαξ βῶξ, *Box, piscis.* ὁ Ἀδωνις ὦ 'δωνις, *Adonis.* τὸ ἀμπέχονον τὠμπέχονον, *palla muliebris.* τὸ ἄγαλμα τὦγαλμα, *statua, imago, exemplar.* & τῷ ἀγάλματι τῶγάλματι ☞ Ἀπόλλωνος. τὼ 'πόλλωνος, *Apollinis.* Call. τὸ ἀπό. τὠπό, *quod à.* ὁ ἄνθρωπος ὦ 'νθρωπος, *homo.* ὁ ἄριστος ὦριστος, *optimus.* Æolice cum ς tenui. nam Ionice diceretur ὦριστος. vt ὁ ἄλλος ὦ 'λλος, *alius.* Latinè coago cogo coagito cogito.

Iones etiam ex οη. βοήσω βώσω, *clamabo.* νοήσω νώσω, *intelligam.* ἐννοησάμενος ἐννωσάμενος, *recordatus, meditatus.* νοήθητι νώθητι, *cogita.* βοηθεῖν βωθεῖν, *iuuare.* τὸ ἥμισυ τωμισὺ, *dimidiũ.* ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα octoginta.

Sic ἐ vη priuante particula & ὀδοὺς, *Dens.* νηοδὴς νωδὸς, *edentulus.* νη & ὄνομα. νηόνυμος νώνυμος, *obscurus, ignobilis.*

Poëtæ in circunflexis secundæ mutant α in ω. ἡβάω ἡβώω. *pubesco.* εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, vtinã sic pubescerem. δράω δρώω. *facio.* ζάω ζώω, *viuo.* μνυσιάω μνυσιώω, *Gestio, destino, propono.*

Bœotice, vt docẽt Grammatici. ἀρχόμενος ὤρχμενος, *incipiens.* ἄριστος ὦριστος, *optimus.* Latine ἀρῶ & ἀρῶμαι oro.

Punice Ba βῶ. ex quo βάιω, *eo.* Qittan cottone.

In grauitonis poëtice vertitur ε in ω & fiunt circunflexa secundæ. τρέπω τρωπάω ῶ, *verto.* νέμω νωμάω ῶ, *diuido.* στρέφω στρωφάω ῶ, *verto.* τρέχω τρωχάω ῶ, *curro.*

Sic πλέω πλώω, *nauigo.* sed grauitonum. & ῥέω secundum quosdam ῥῶω, *fluo.*

H in ω propter sonum pleniorem. πλήσσω πλῶσσω, *formido.* ψήχω ψῶχω, *rado, stringo, permulceo.* ῥήγνυμι, *frango.* ἔρρωγα, *fractus, ruptus.* ῥωγαλέος, *riminosus, lacer.* ῥωχμός, *rima, hiatus.* συνοχέω συνώχηκα. συνωχηκώς. συνώχωκα, *simul vectus.* κυρτὼ ὅλη ξύθος συνοχωκότε, *curui, in pectus compressi.* οἴχω οἰχήσω ᾤχηκα & ᾤχωκα, *recedo, recedam, recessi.* μεμέληκε vel μεμόληκε μέμβλωκε, cum epenthesi β, *venit, profectus est, iuit.* παρμέμβλωκεν. Il. δ. *presto fuit.* quidam addunt πέπλωκα, à

πε

Universidad de Deusto Biblioteca

πεδῶ, ligo, vincio. πεπέδηκα, syncope & trope πέπλωκα, cecidi.

Sic μαΐτις Ion. μαιῶτις, Maeotis palus. communiter, ἀρηγὸς ἀρωγός, defensor, vindex. Latine πρωνὴς pronus, ἰὴ io.

Attici in nominibus tertiæ mutant ο in ω, & α purum in ε, λαὸς λεὼς, populus. ναὸς νεὼς, templum. κάλος κάλως, rudens, funis quo velum trahitur. Non mutant tonum nisi in duobus, λαγὸς λαγῶς, lepus. ὄρφος ὀρφῶς, cernua piscis, orphus. quidam addunt ᾱῶς, pauo. Athen. scribendum dicit λαγὼς ὀρφως.

Sic δοτὴρ δωτὴρ, dator. Θεοὶ δωτῆρες ἐάων, Dij datores bonorum. πότης πώτης, potor, potator. πῶμα πῶμα, potus. Nicander, ἔκπωμα communiter, cyathus, poculum.

Poëtæ in verbis tertiæ contractorum mutant ο in ω, δόω δώω, δώομεν, do, damus. Ιλ. ν. χόω χώω, facio irasci, peruium reddo, molesto. σόω σώω, seruo, abscondo. ex quo fit σώζω, libero, custodio. vt μύω μύζω, claudo, occulto, nicto. Latini μόρα mora, fructus.

Dorienses ο in ω, ὄρος ὦρος, mons. κόρος κῶρος, filius, puer. πολύπους πώλυπος, polypus. πολέομαι πωλέομαι, reseco. πωλέμυμοι. Οδ. β. γόνατα γώνατα, genua.

Huc pertinet δόμα δῶμα, domus. Διόνυσος Διώνυσος, Dionysius.

Ionice δεῦρο δῶρο, huc. Æolice ὅϝα ὥσα, quæ. ὅμοιος ὥμοιος, similis. vt supra ὔμοιος, vt alia fit natio.

Quædam in compositione ο mutant in ω, ὄνυξ, unguis. πολυώνυξ, unguibus numerosus. ἐξώνυξ, unguibus carens. ὀρύσσω, fodio, obruo. δώρυξ, fossa per muros. κατώρυξ, defossus altius. τυμβωρύχος, spoliator mortuorũ. φρεωρύχος, fossor puteorum. τοιχωρύχος, fur nocturnus, effractor parietis. at τυμβορύχης, φρεορύχης, τοιχορύχης, quia sequitur syllaba positione longa. ὄνομα, nomẽ. ἐπώνυμος, gentilis, eiusdẽ nominis. ἀνώνυμος, sine nomine. πολυώνυμος, multis nominibus vocatus. secundum ο in υ. ὄρος, mons. ἀκρώρεια, iugum montis. ὀβολὸς, obolus. τριώ

βολον, tres oboli. ὀβελὸς, veru. πεμπώβολον, veru quinquepartitum. ὄλλω, pereo. ἀπώλεια, perditio, abolitio. ἐξώλης, perditus, exitiosus. ὀμῶ, iuro. ἀπώμοσος, vetitum, abiuratum. ὁρκώμοτος, quod iureiurando pollicemur. ἀντωμοσία, iusiurandum de calumnia ex parte rei: vt διωμοσία ex parte actoris. ὀφθαλμὸς, oculus. ἐπώφθαλμον, inoculatum. στοὰ, porticus. πρόστωον, vestibulum. στωϊκὸς, Stoicus. ὀδώη, dolor, cruciatus. ἐπώδωος, dolorẽ inferens. ὄροφος, culmen tectorum. διώροφος, habens duo culmina, vel tabulata. τριώροφος, habens tres contignationes: cum breuis syllaba antecedit, alioqui χρυσόροφος, domus lacunaribus aureis. ὑψόροφος, excelsus. αὐτόροφος, seipsum contegens per ο micron.

Sic ὄλεθρος, strages, cædes. ἀνώλεθρος, expers interitus, immortalis. ἐπώλεθρος, exitio proximus. at ψυχόλεθρος, pernicies animarum. ἀνθρωποκτόλεθρος, homicida. γηροβοσκὸς, senum nutritor. γηροκόμος, senum curator. sequentibus duabus consonantibus, γηροκλόϊος, senum interfector. γηροτρόφος, senum nutritor. σῶμα, os. diminut. σωμύλος, multiloquus, facundus, dicax, facetus.

Au Dorice in ω, αὖλαξ ὦλαξ, αὔλακα ὦλκα, sulcus, sulcum.

Ionice τραῦμα τρῶμα, vulnus. Latinè Plaustrum plostrum, Claudius Clodius, Punice Baucal βαύκαλις, vas ad refrigerandum. boccale, τραυλὸς, balbus. apud nos troglio, Claustrũ chiostro, Audio odo.

Sic ου Ionice & Dorice in ω: οὖν ὦν, igitur certè. γοῦν γῶν, quidem, quippe. βοῦν βῶν, bouem. βόες βῶες, bobus. σάω σάω, seruo. Dorice ὐρανὸς ὠρανὸς, cœlum. δοῦλος δῶλος, seruus. βουλὴ βωλὰ, consilium. λουτρὸν λωτρὸν, balneum, lauacrum. λουτροχόος λωτροχόος, Balneator. μοῦσα μῶσα, Musa. λιποῦσα λιπῶσα, quæ relinquit. ἰδοῦσα ἰδῶσα, quæ videt. λαλοῦσα λαλῶσα, quæ loquitur. sic δυόδεκα, metathesi δέδεκα δώδεκα, duodecim.

Attici veteres aliquãdo ω interponũt, ἀφεῖκα ἀφέωκα, ἀφέωμαι, diuisi, diuisus sum. εἶθα εἴωθα & ἔωθα, cõsueui.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ω syncope aliquando tollitur, ὀπίσωθεν ὄπιθεν, *retro, ponè.* προσώθεν πρόσθεν, *elonginquo, coram.* πρώιω πρωΐ, & Dorice πράν, *paulo ante.*

Et poëticè ἑκατέρωθεν ἑκάτερθεν, *vtrinque.* κυνώτερον κύντερον, *impudentius.*

Latinè κορώνη cornix, X additur vt μήτρα matrix, ἀλώπηξ vulpes. nam Æolice additur digamma, Ϝαλώπαξ.

Ω in V, φῶρ, ῥὸς fur. Syriace Mot muto moueo.

De Diphthongis.

E diphthongis duæ rectè pronunciantur, αυ au, & ευ, vt apud Latinos audio, Eurus.

Reliquæ perperam: nam vulgo inter αι & ε: οι, ει, η, υ, ι, ν, nullum discrimen exiſtit. Quod omnino absurdum est. Nos coniecturas & rationes nostras natiuæ pronunciationis quibus nitamur in medium proferemus. Dionysius enim de his nihil omnino scribit, cùm singulas literas diligenter sit persecutus.

Αι, Latinè Æ.

Pronuncianda, vt ai raptim, vt qui eiulat. Theocrit. Id. τ. νυῦ ὑάκινθε λάλαι τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἰ αἰ, *nunc hiacynthe profer tuas litteras, & amplius heu, heu.* Quæ est vox eiulantis, atque eadem prima Αἴαντος syllaba, quam hyacinthi foliis insculptam fuisse poëtæ fabulantur. Est præterea particula apud Pœnos male ominantis & minantis, Vai, Græcis οὐαί, Etruscis guai, *Vah.*

Cum itaque soni naturales, vt lugentium, ridentium, suspirantium nunquam varientur, quis non videat pronunciandum ai, quæ vox lamentationi aptissima est, à neminéque nõ agnoscitur?

Quinetiam Καῖσαρ, *Cæsar.* in vetustissimis Arabum libris scribitur Caisar, atque hoc modo ab omnibus pronunciatur, vt Latinè Αἴας Aiax, Μαῖα Maia. Postremo Quintilian. docet Græcos αι sem-

semper pronunciare per a & i.

Hoc recepto, quod meo quidem iudicio infirmari non potest, facile erit in aliis rationem reperire. tametsi, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι, *multi sunt in Arcadia homines qui glandibus vescuntur.* Quod præsertim inuentis frugibus nõ humanum est, sed suillum. Hæc tamen dicimus, non vt è vulgi ore hunc morem deprauatũ extorqueamus (facilius enim Herculi clauam) sed vt ingeniosis veram rationem, si possit fieri, ostendamus.

Ει itaque, est ei cito expressum, θεῖος theios, *diuinus, item patruus.* εἶα eia.

Οι oi, vt hoi Hebræorum, οἴμοι, *hei mihi.* oime Etrus. Τροία Troia, bisyllabum vtrunque, vt Troïa gaza, trisyllabum.

Ου vt *ou* Gallicum, οὗτος houtos, *hic.*

Omnes diphthongi aliqua interiectione exprimi possunt, αι ai eiulantis, αυ hau, ει hei, & heu, οι oi Etrusce, vt ου ou.

Fit ex αϊ, παΐς παῖς, *puer.* Sic apud Varr. Phaëton Phæton, sed duriusculè. errant qui putant à Virgil. æripedem pro aëripide scribi, cùm expresserit χαλκόποδα, *æripidem.*

Η Ionice & poëtice in fine nominum quorundam mutatur in αι, addito etiam α, νίκη νικαία, *victoria.* ἀλκὴ ἀλκαία, *subsidium, vires, robur.* ἀκτὴ ἀκταία, *ora maritima, littoralis.* φορυμὴ, *pabulum, pascua.* φορυμαία, *proboscis elephanti.* δυνὴ, *lectus.* δυναία, *strata lecti.* φώκη, *vitulus marinus, phoca.* φωκαία, *ciuitas Ioniæ.* σελήνη σελωναία, *luna.* καλάμη καλαμαία, *calamus, stipula & locustæ genus in stipulis nascentis.* vel η, ἀρχὴ ἀρχαίη, *initium, principium item magistratus.* ἀνάγκη ἀναγκαίη, *necessitas, fatum.* Ἀθήνη Ἀθηναίη, *Minerua.* γαλήνη γαληναίη, *tranquillitas.*

Æolice μιμνήσκω μιμναίσκω, *commemoro.* θνήσκω θναίσκω, *morior.* ἡμίονος & αἰμίονος, *semiasinus, mulus.*

Universidad de Deusto Biblioteca

Ησίοδ& Αἰσίοδ&, *Hesiodus.* νὴ ναί, *nae, sanè, ita.* vt poëtice χρησιμῶ χραισμῶ, *iuuo, auxilior, prosum.*

Attici in verbis poëticis αει contrahunt in αι, φαείνω φαίνω, *claro, declaro, ostendo, indico, accuso, reum ago.* ἀείρω ἄρω, *tollo.* ἀεικίζω αἰκίζω, *contumelia afficio, & crucio.* sic Hom. ἀείρας ἄρας, *tollens.* sic δ' ἀείρα δ' ἄρα, *Proserpina.*

Dorienses in penultima verborum, ει in αι, φθείρω φθαίρω, *corrumpo, vexo, infesto, perdo.* κλείνω κλαίνω, *occido.* Sic εἴκε ἄκα, *sicuti.* εἴθε ἄθε, *vtinam.* κύπειρον κύπαιρον, *iuncus quadratus, cyperus.* Cretes ὄνειρ& ἄ αιρ&, ο in α, *somnium.* βλητὴ βλατὴ Laconice, *attonitus.* Æoles φασὶ φαισί, *dicũt.* Latini σκλωὴ scæna. sic forte εἰκὼς æquus Latinè, ex quo ὀπείκεια æquitas.

Additur in hoc verbo, κραίνω κραμαίνω, *perago, exequor, perficio, adsum, impleo, præsum, impero.*

Cadit, ἀίγυπιὸς γὺψ, γυπὸς, *vultur.* vt Etrusce, Æramen rame, Ærugo ruggine.

Diuiditur propter metrũ, δαῦς δάϊς, *conuiuiũ ingeniose exstructũ.* Latini aulai, aquaï, terraï, frugiferaï.

Eliditur, ὅσαι ἡμέραι, *quot dies.* ὁσημέραι, *quotidie, semper.* βέλομ' ἐγώ, *volo ego.*

Fit Attice ex α articuli, & iota nominis, τὰ ἱμάτια θαμάτια, *vestimenta.*

Αι aliquãdo in E breue, ἔλαιον oleum, ἐλαία olea, βεβαιῶ vouco. & in I breue. βασκαίνω fascino.

A Y.

Fit ex αε, αέξω αὔξω, *augeo, intendo, amplifico.* & soluitur. αὐσαλέ& ἀϋσαλέ&, *squalidus.* εἶπεν ἀΰσαλέος, *si vtique macie confectus.* Οδ. τ. contra ἀΰω αὔειν. Ιλ. λ. pro ἄϋε, *clamo, inclamo, dico, exuro, diffundo,* mutatur aliquando α in η, γραῦς γρῆυς, *anus, vetula. pellicula in lacte concreto.*

E I.

Fit è duobus εε, vt Δημοσθένεες Δημοσθένεις, ποίεε ποίει, *fac.*

Fœmi

Fœminina in η, Ionice producuntur aliquando in εια, Πηνελόπη Penelope, Πηνελόπεια Penelopea. κολώνη κολώνεια, *collis, columna, mons.* ἐρήμη ἐρήμεια, *solitaria.*

Æolij η in ει, Πηλεὺς Πείλεὺς, *Peleus.* Νηρεὺς Νείρεὺς, *Nereus.* πένης πένεις, *pauper.* paroxytona. Attici κηρύλ& κείρυλος, *carylus auis: halcionum mas.*

Bœoti, vt docet Heraclides, nunquam vtuntur η in sua natura, sed mutant in ει, τίθημι τίθειμι, *pono.* κίρνημι κίρνειμι, *misceo.* ἵστημι ἵστειμι, *sto.* ἠμὶ & ἦμι, εἰμὶ, *sum.* & εἶμι, *eo.* τέθηκα τέθεικα, *posui.* Quæ tria in communem vsum peruenerunt ἥρωες εἴρωες, *heroës.*

Prisci Attici οι in ει, δυοῖν δυεῖν, *duarum.* Thucyd. ποῖος πεῖος, *qualis.* οἶκοι οἴκει, *domi.* Eust. In vno δ in ει, ἐλεύθω, *venio.* εἰλείθυια, pro ἐλεύθεια, *Lucina.*

Nomina composita ab ἦθος, *domicilium, natale solum, sedes, item vultus, mos, indoles.* κέρδ&, *lucrum.* παθεῖν, *pati.* μαθεῖν, *discere.* in penultima habent ει, cum tono in tertia à fine. Et eadem ι tantum cum acuto in penultima, ἀήθεια, ἀηθία, *nouitas insolentia.* φιλοκέρδεια φιλοκερδία, *cupiditas lucri, auaritia.* Ἐυπάθεια Ἐυπαθία, *bona corporis habitudo, oblectatio, voluptas.* Ἐυμάθεια Ἐυμαθία, *docilitas, acumẽ ingenij.* & alia pauca. ὠφέλεια ὠφελία, *vtilitas, profectus, emolumentũ.* Ἐυμάρεια Ἐυμαρία, *facilitas, procliuitas, clementia.* Ἐυφυΐα Ἐυφυία, *bona indoles, ingenij dexteritas.* Alexis, Ἐυτυχία Ἐυτύχια, *bona fortuna.* Soph. In omnibus vsitatius est ι. vt ἀμαθία, *ignorantia, imperitia.* οἰκωφελία, *priuata frugalitas.* κοινωφελία, *publica vtilitas.* cum ι tantum.

Quæ ducuntur à mascu. in ης, vt præcipit Theodorus, in εια proparoxytona, Ἐυγενὴς, *generosus.* Ἐυγένεια, ἀσθενὴς, *infirmus, infirmitas.* ἀσθένεια.

Ionice autem cum iota paroxytona, Ἐυγενία, ἀσθενία.

Nomina quæ ducũtur à verbis in εὐω, in penul. habẽt ει, δουλεύω, *inseruio.* δουλεία, *seruitus.* πρεσβεύω, le-

Universidad de Deusto Biblioteca

gationem obeo. πρεσβεία, legatio. excipiũtur πρόεδρεύω, gero magistratum. πρόεδρεία, prima sedes. πρόσεδρεία, perseuerantia. συμβουλεύω, suadeo, consilium do. συμβουλία, consultatio, cõsilium. παρθενεύω, Virginitatem seruo. παρθενία, Virginitas. ἀσωτεύω, luxu diffluo. ἀσωτία, luxuria, & superfluitas, lasciuia. ἡγεμονεύω, impero, principatum teneo. ἡγεμονία, imperium. φιλανθρωπεύω, beneuolentia prosequor. φιλανθρωπία, humanitas. quæ habent ι,

Quæ ducuntur à præsentibus, μήδω, suadeo. Μήδεια, Medea. θέρω, calefacio, comburo. θέρεια, æstas. Quæ veniunt à mascul. in ηρ, σωτὴρ σώτειρα, seruator, seruatrix. πίηρ πίειρα, opimus, opima, fœlix. ἀνὴρ, vir. δηϊάνειρα, Deianira, quasi virago.

Et quæ exeunt in ρος proparoxytona verbalia, μάττω, pinso, subigo. μάγειρος, coquus. πέσσω, coquo, maturo, mollio. πέπειρος, maturus. Possessiua & similia possessiuorum, οἶκος, domus. οἰκεῖος, domesticus. ἀνὴρ, vir. ἀνδρεῖος, virilis. θεὸς, Deus. θεῖος, Diuinus. ἄνθρωπος, homo. ἀνθρώπειος, humanus. Ἀριστοτέλης ἀριστοτέλειος, Aristoteles, Aristoteleus.

Aduerbia multa in ει desinunt, cum antecedit pura vocalis, vel θ, λ, μ, ξ, χ, ψ, αὐτοβοεὶ, statim sublato clamore. ἀμοχθεὶ, sine labore. ἀσυλεὶ, tutò. πανδημεὶ, passim, vulgo. αὐτολεξεὶ, ad verbum. ἀμαχεὶ, sine pugna. αὐτοψεὶ, ipso aspectu. præter ἀνυσὶ, absoluẽdo. πρωῒ, mane. ἀνωνυμὶ, sine nomine. cũ ι. si alia litera præeat, ι. præter ἀθαμβεὶ, intrepide. ἀκηρυκτεὶ, sine præcone. ἀνοικτεὶ, aperte. ἀπαδεὶ, negligẽter. πανθοινεὶ, per omne conuiuiũ.

Attici aliquando εο contrahunt in ει, πλέον πλεῖν, plus. δέον δεῖν, oportere, necesse.

Ει Poëtice aliquando abundat, ἐξῆς ἐξείης, deinde, ordine, gradatim. ἤδει ἠείδει, vel soluta diphthongo additur ε, ἤδει ἠείδει, & ἠείδη, nouerat.

Attice in quibusdam verbis eliditur, ὀφείλω ὄφλω, debeo. ἐγείρω ἔγρω, excito, suscito, incendo. ἀγείρω ἄγρω, congrego.

Diui

Diuiditur, εἴκω εἴσκω εἰοικω, εἰκέλιος dualis pro εἰκάθω, assimilor, assimilabatur.

Ionice ε mutatur in η, ἀγκεῖον ἀγκήϊον, receptaculum. κλεὶς κληΐς, clauis.

Ει Latinè in I longũ, Θάλεια Thalia, Δαρεῖος Darius, λείβω libo, δείκω dico. Nam nihil aliud est dicere, quàm ostendere animi sententiam.

Et veteres Latini I longum scribebant ei, vt capteiuei, puerei, mendacei. In E breue, πειρῶ vel πειρῶμαι perior ex quo experior.

In E longũ, Ἀλεξάνδρεια, Alexãdrea supplex. Hor.

Ε Υ.

Ου Æolicè & Doricè in ω, πνέμων ποιέμων, faciens. ἀκέμων ἀκόμων, audiens. δέκω δέκομαι, accipe, expecta. Ionice, ἔρεβος ἐρέβους ἐρέβεος, Erebus, Erebi, tenebræ, barathrũ. ἐμεῦ ἐμεῖο, mei. σεῦ σεῖο, tui. ἑοῦ εἷο, sui. Ιλ. ω. ὅτε ἕτε εὖτε, cum, dum.

Ex εο fit ω, θεὸς θεῦς, θεὸν θεῶν, Deus, Deũ. ἐκχέων ἐκχεῶντα, effundentem. πλέονες πλεῦνες, plures. πλέονος πλεῦνος, pluris. πλέον πλεῦν, plus. ἀξιέομαι ἀξιεῦμαι, dignũ cẽseo. δικαιέομαι δικαιεῦμαι, mulctor. ἐδικάσω, mulctabaris ἐξανδραποδιεῦνται, Ionice, dirimẽt, captiuos diuendent.

Ω in ω Dor. ἠγάπων ἠγάπεων, amabam. sed rarò, ὁπλώμενος ὁπλῶμενος, assatus. Theoc. θεώμενος θεῶμενος, contemplans. Herod. Diuiditur, εὖος, ἐῦς, bonus, formosus. παῖς, puer. Ἀγχίσεω, Anchisæ. & ἠὺς ἠέος, & hypertheſi ἠῶος, boni, formosi.

Vertitur aliquando in I breue, πῶλυ picea.

Οι Latinè œ.

Contrahitur ex ο & ι, οἷς, φθοῖς, Attice οἶς, ouis. φθοῖς, placentæ genus. τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον, vestimentũ. Et aliquando diuiditur, οἴω, ex quo οἴομαι, οἴω & οἰόμαι, puto, existimo. κοῖλον κύϊλον, palpebra inferior. Æolice. χροία χροΐα, color. Callim.

Ω à Bœotis vertitur in οι, ἥρως ἥροῖος, Heroïcus. αἰδῶος αἰδοῖος, venerabilis, castus. ἠῶος ἠοῖος, Eous, matuti-

Universidad de Deusto Biblioteca

nus. πατρῷος πατροῖος, *patrius.* γελῷος γελοῖος, *scurra.* quæ tamen Attici recipiunt. sic Latinè κωμωδία comœdia, τραγωδία tragœdia.

Æoles verò ει in οι conuertunt, ὄνειρος ὄνοιρος, *somnium.* Et ου in accusatiuo plur. τοὺς ἵππους τοῖς ἵπποις, *equos.* Sed potius videtur antiptosis. Et in infin. tertiæ cõtract. ὑψοῦν ἴψοις, *tollere.* χρυσοῦν χρύσοις, *inaurare.* paroxytonè. Cretẽses αὐτοῦ αὐτοῖ, *illic, ibi.*

Syracusani mutant ω in aduerbiis in οι, ἁρμὼ ἁρμοῖ, *nuper.* ἔξω ἐξοῖ, *extra.* ἐνταυτῷ ἐνταυτοῖ, & trope ἐνταυθοῖ, *hic, ibidem.*

Quæ ducuntur à nominib. in ος, habent sæpe οι inflexum, ἄλλος ἀλλοῖος, *alius.* ὁμὸς ὁμοῖος, *similis.* ἕτερος ἑτεροῖος, *alius, diuersus, dissimilis.* πᾶς, παντὸς παντοῖος.

Et quæ à nominibus in ους, νοῦς, *mens.* εὔνοια, *fauor, beneuolentia.* βοῦς, *bos.* εὔβοια, *Euboea insula.* πλοῦς, *nauigatio.* εὔπλοια, *bona nauigatio.*

Οι abundat semel apud Homerũ in ἠοῖοι datiuo, ἠώς, ἠόος ἠοῦς, ἠόϊ ἠοῖ, addito οι ἠοῖοι· πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Ιλ. ς. *mane vero sub aurorã armati.*

ΟΥ.

Fit ex οε Attice, & οο, & εο, λοέω λούω, *lauo.* τὸ ἔργον τοῦργον, *opus.* προέλεγον προὔλεγον, *prædicebam.* προέστη προὔστη, *præfuit.* τὸ ὄνομα τοὔνομα, *nomen.* ποιέομεν ποιοῦμεν, *facimus.*

Crasi ex οι υ. ἐμοὶ ὑποδύνη ἐμοὐποδύνη, *mihi subijt.* αυ in ου. ἀπαυρήσας ἀπούρας syncope. *qui abstulit, eripuit.* Ιλ. α. vt Latinè Claudo cludo. Causa excuso. accuso. Et ευ σπεύδω, *festino, accedo, incũbo.* σπουδή, *studiũ.*

Fit etiam crasi ex οι ε Aristoph. Vesp. ἔπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισι μοὐδόκει. pro μοι ἐδόκει, *his ouibus mihi videbatur.*

Cæteræ diphthongi mutatione factæ sunt. atque idcirco vocantur impropriæ.

ᾳ.

Fit ex αϊ in cõtractis. βοάϊ βοᾷ, *clamat.* Non tamẽ in

in infinitiuo. βοάειν βοᾷν, sed βοᾶν, *clamare.* καὶ ἂν κἂν, *etsi.* Nam vt docent Grammatici, ante ν nihil esse debet μὴ ἐκφωνούμενον, *id est non sonans, seu quiescẽs.* Tametsi Gaza vult diphthõgos in omnibus infin. βοᾷν, *clamare.* πεινῆν, *esurire.* διψῆν, *sitire.* præter ζῆν, *viuere.* In ᾳ autem. ῃ. ῳ iota vocatur μὴ ἐκφωνούμενον, quòd non pronuncietur.

Poëtæ ἀείδω oratores ἄδω, *cano.*

Æolij verò iota non subscribunt, sed adscribunt separatim. βοάϊς. βοάϊ, *clamat.*

Poëtæ δαΐδες, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, *tædis sublucentibus.* oratores δᾴδες. sic ἀΐσσω ᾄσσω. & Attice ᾄττω, *irruo, me impello, me moueo.* ἀΐδης ᾄδης, *Orcus.*

Fit crasi ex ῃ αι. ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ. ἐν τᾳθιοπίᾳ, *in Æthiopia.*

ᾳ Ionice in ηϊ. ῥᾴδιον. ῥηΐδιον. θρᾷξ θρῆϊξ. θρήϊκες ἀκρόκομοι, *Thraces summas comas habentes moderate comptas.* Θρᾷσσα Θρήϊσσα. *Threissa fatigat Harpalice.* Virgilius.

ῃ.

Fit ex αι in incrementis. αἴρω. ᾖρον, *tollo, tollebam.* Non tamen ἦρκα. ᾖρα in quibus multi falluntur. Fiunt enim à futuro in quo nõ est ι. αἴρω. ἀρῶ ἦρκα ἦρα. Quod ostendit participium ἄρας ἄραντος, *qui sustulit.* alioqui rediret αι. vt αἰτῶ. ᾔτηκα αἰτήκας, *peto, petiui, qui petijt.* quia etiam in futuro seruatur ι. αἰτήσω. sic φαίνω. φανῶ. πέφηνα. ἔφηνα sine iota, *appareo, apparebo, apparui.*

Attici in tertia declinatione contract. ει in ῃ. ἱππεῖς ἱππῆς, *equites.* βασιλεῖς βασιλῆς, *reges.*

Ex ηϊ. Νηρηΐδες Νηρῄδες, *Nereides.* crasi. ἠϊὼν ᾐὼν, *littus.* Θρήϊσσα Θρῇσσα. *Me nũc Thressa Chloe regit.* Horat.

Iones in datiuo plural. primę & secundæ αι in ῃ. quod diserte Eustathius & Zeres præcipiũt, λῃσταῖς λῃστῇσι, *latronibus.* μούσαις μούσῃσι, *Musis.* Quod Attici in aduerbiis receperunt. Θήβῃσι. Αθήνῃσι. pro ἐν

Universidad de Deusto Biblioteca

Θήβαις ἐν Αθήναις, *Athenis, Thebis.*

Homerus hoc facit suauitatis causa. κραιαίνω. κραιανῶ. κραίηνον. imper. κρήηνον. Ιλ. α. κρῆνον, *perficio, perficiam, perficiebam, perfice.* Οδ. υ. à κραίνω. Sic καίω. ἔκηον, *vro, vrebam.* Οδ. ι. μαίων μήων. μαιονία μηονίη, *viduus, vidua.*

Diuiditur aliquando poëtice. κλῃδων κληϊδών, *fama, sors, vocatio.*

Priscianus ait ει ab Æolibus in η verti. Δημοσθένει Δημοσθένῃ, *Demostheni.* εἶπον ἦπον, *dixi.* Vt ab Atticis, vel Ionibus. μεῖον μῆον, *minus.* πλεῖον πλῆον, *plus.* quod nunquam memini me legisse.

ῳ.

Fit ex αοι. βοάοιμι βοῴμι, *clamarem.* ἀοιδὴ ᾠδὴ, *Ode, carmen.* ἀοιδὸς ᾠδὸς, *cantor.* & ex αι καὶ οἶνος κῷνος, & *vinum.* καὶ ὁχῷ, & *qui.*

Et ex οι α Ionice. οἱ ἄνθρωποι ᾤνθρωποι, *homines.* & Dor. ex οι αι, οἱ αἰπόλοι ᾠπόλοι, *Caprarij.*

Ex ω οι, ἐγὼ οἶμαι ἐγῷμαι, *ego puto.* ἐγὼ οἶδα ἐγῷδα, *ego noui.* Attice.

Ex ωϊ. ἡρωΐναι ἡρῷναι Aristoph. *Heroïna, semidea.* Ηρωΐδης Ηρῴδης, *Heroïdes.* ὑπερῶϊον ὑπερῷον, *cænaculum, superior contignatio.* λώϊων λῷον, *melius.* πατρώϊον πατρῷον, *paternus.*

In incrementis verborum ex οι οἰκτείρω ᾤκτειρον, *misereor, lugeo.*

Homerus aliquando resoluit. πᾶσαι δ' ὠΐγνεντο πύλαι, *omnes aperiebantur portæ.* Ιλ. θ. pro ᾤγνεντο ab οἴγνυμι, *aperio.* sic ὤϊξε. Ιλ. ω. pro ᾤξε vel ἔῳξε, *aperuit.*

Attice ex οι κλοιὸς κλῳός, *genus supplicij.*

Æolij in datiuo eximunt ι. τῷ σοφῷ τῶ σοφῶ, *sapienti.* vt Grammatici tradunt.

ΗΥ.

Reperitur ferè tantum in incrementis. εὔχομαι, *iacto, opto, oro.* ηὐχόμην εὕδω, *dormio.* ηὗδον, *dormiebam.*

Contrahitur Dorice ex αι ευ. καὶ εὖ κῆυ, & *bene.*

Theo

Theocr. κῆυμεν τὰ γλαύκας ἀγκρούομαι, & *quidem bene carminis Glauces præludium facio.* & ex η ευ. ἐὰν δὲ μὴ ὕρω. Aristophan. pro μὴ εὕρω, *si non inuenero.*

υ.

Nunquam scribitur nisi sequente vocali. ídque ferme in penultima μῦια ἅρπυια, *Musca, Harpyia.*

Propriè in partic. fœm. actiui & medij paracimeni, τετυφῦια τετυπῦια, *quæ verberauit.*

In verbis raro. ὀπύω ὤπυον, *vxorem ducebam.* Cæteris temporibus caret. & errant qui ea formant, vt Gaza qui format ζευγνύμην. Cum. vt diximus ante consonantem non scribatur.

Pronunciatur vt ui in Cui monosyllabo. vt docet Terentianus.

Ου. ou.

Propria est Ionum, qui ο αυ contrahunt in ωυ, ὁ αὐτὸς ὡυτὸς, *ipsum.* τὸ αὐτὸ τὠυτὸ, *idipsum.* quod fit quoties duæ voces coëunt. Cum vnũ est verbum, diuiditur, vt Eustathius docet, θαυμάσιος θωϋμάσιος, *mirabilis.* ἑαυτοῦ ἑωϋτέω, *suiipsius.*

De Syllabis quibusdam.

Syllabæ quædam sic aliis particulis affiguntur, vt nunquam separatæ cernantur. De quibus pauca dicere, vt earum vis intelligatur, à re non erit credo, alienum.

Quædam sunt, quæ initio affixæ significationem augent & insigniorem faciunt, ídque tantum apud poëtas.

Ερι, ἐρίτιμος, *honorificus.* ἐρίγδουπος, *sonorus.* ἐριστάφυλος, *vinum ex generosa vua expressum.* Phauorino. Αρι, ἀρίδηλος, *manifestus.* ἀρίγνωτος, *valde notus.* ἀριδείκετος, *inclytus.* Ζα, ζάπλουτος, *valde diues.* ζαχρειὴς, *valde vtilis.* ζαμενής, *robustus.* Βρι, βριήπυος, *late sonãs.* βρίακχος, *clamosus.* βριάρεως, *Gigas quidam.* Δα, δαφοινὸς, *valde rubicundus, cruentus,* à φόνος, *cædes.* Βυ, βυγάϊος, *iactator.* βύπεινα, *immodica fames.* βύλιμος, *ingens*

fam

Universidad de Deusto
Biblioteca

fames. βέπαις, *grandis puer.* Αγα, ἀγακλυτὸς, *per nobilis.* Αγαμέμνων, *Agamemnon.* ἀγάζηλος, *inuidus.* ἀγακλεὴς, *percelebris.* ab ἄγαν, *valde, nimis, anxiè.* vt ἀγάννιφος, *valde niuosus.* ἵππο apud medicos, *ἱπποσέλινον, pullum, olus, Columellæ.* ἱππομάραθον, *fœniculum syluestre.* ἱπολάπαθον, *hippolapathum.*

Duæ negant, νε, νη.

Νέποδες, *sine pedibus.* ἤγουν οἱ ἄποδες ἰχθύες, *pedibus carentes pisces.* vt Latinè nefandus, nefastus, neuter, nequeo. νήποινος, *impunis.* à ποινὴ, *pœna, vindicta.* νήπλεκτος, *non plicatus.* à πλέκω, *plico, texo.* νηπενθὲς, *tristitia carens.* à πένθος, *tristitia, dolor.*

Contrahitur sequente vocali: νη & ὄνομα, *nomen.* νώνυμος, *obscurus.* νη & ὀδοὺς, *dens.* νωδὸς, *edentulus.* νε & ἀριθμὸς, νήριθμος, *innumerabilis.* νε ἐδίω, *comedo.* νῆστις, *ieiunus.* νε ἄνεμος, *ventus.* νωνεμος, *tranquillus.* νωνεμία, *tranquillitas.* νε ἔλεος, *misericordia.* νηλὴς, *immisericors.* vt Latinè ne volo nolo. ne vllus nullus. ne homo nemo. cadit aspiratio. vt præhibeo præbeo. Sic νε ἁμαρτῶ, *pecco.* νημερτὴς, *inerrabilis, verus.* νηκεστὸς, *medicabilis.* νήκεστος, *insanabilis.*

Lacones vtuntur in suis compositis particula ἄδα ab ἄδω, *satis, abundè.* quæ auget. αὔρα, *aura ventus lenior.* ἀδαύρα, *aura & flatus vehemens.* αὖον, *siccum aridum.* ἄδαυον, *aridissimum.* ἄλαν. id est, ἔλαφαν, *læserunt.* ἄδαλαν, *valde læserunt.*

In fine φι, vel φιν.

Frequens apud poëtas ad explendum metrum, idque in omnibus ferè casibus. ὁδὸς ἑτέρφι. pro ἑτέρα, *via altera.* Hesiod. Ergis. δόπὸ νεύρῆφιν, *à nerno arcus.* νεύρῆς, *nervus.* Ιλ. θ. ἐπ' ἐσχαρόφιν, *apud focum.* ἐσχάρα, *focus.* Οδ. ε. ἐς ἔνηφι, *usque ad veterem & nouam lunam.* ἔννεω. Hesiod. Erg. ἠρανίαφι φίλη, *Vrania amica.* ὦ ἠρανία. πρὸς κοτυληδονόφιν, *iuxta coxendicem.* κοτυληδόσι. Οδ. ε. παρ αὐτόφι, *apud ipsas.* αὐτάς. Ιλ. ν. ἐκ ποντόφιν. *ex Ponto.* πόντε. Οδ. ω. ἐπ' ἠειρόφιν, *super tabulata.* ἠειρόω. Οδ. ξ. ἀπ' ὀστέοφιν, *ab ossibus.* ὀστέων. Οδ. ξ. δακρυόφιν, δακρύοις, Οδ. ε. *lachrymis.* ὀστέοφιν, ὀστᾶ, *accu.* Οδ. π. *ossa.* ἐξ ἐρέβεσφιν, ἐρεβους. Οδ. ι. *ex Erebo.* ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, ὄρεσι, *in excelsis montibus.* Οδ. τ. ναῦφιν, νηῶν. Ιλ. μ. *à nauibus.* ἀμφὶ στήθεσφι, στήθη. Ιλ. β. *circa pectora.* Vrbanus.

Cum articulo, ἦφι βίηφι, *sua vi.* ἤγουν τῇ ἀπὸ βίᾳ, *siue sua vi.* Ιλ. χ.

Pro pronomine, θύρηφι, *foris, foras.* ἤγουν ἔξω, *ergo extra.* Hipp. de Superf. θύρηφι τῶ αὐλοίων, ἤγουν ἔξω.

Δε, Σε, Ζε.

Hæ tres syllabæ in fine additæ aduerbia ad locũ significant, οἶκαδε, *domum.* μέγαράδε, *ad Megaram.*

Poëtæ quidem accusatiuis addunt, ἠρανόνδε, *in cœlum.* ἀγοριώδε, *in forum.* ὀλυμπόνδε, *in Olympum.* οἰκόνδε, *domum.* τελοσδε, *ad finem.* semel genitiuo, ἀϊδόσδε, *ad inferos.* vt semel pronomini ὑμέτερόνδε, *ad nostrã.* Ιλ. χ. ἤγουν δῶμα, *domum.* ἐκεῖσε, *illic.* πόσε, *quò.* ἑτέρωσε, *alio.* ἄλλοσε, *alio ad alium locũ.* Θήβαζε, Αθλώναζε, χαμᾶζε, ἄραζε, *ad Thebas, Athenas, terram.*

Θεν motum è loco.

Αθλώνηθεν, *Athenis.* Θήβηθεν, *Thebis.* οἴκοθεν, *domo.* ἔνθεν, *hinc.* πόθεν, *vnde.* ὁπόθεν, *vndecunque.* ἐνθένδε etiam. nam simplex est ἔνθεν, *hinc.* βοτάνηθεν, *ab herba.* ἀγρόθεν, *rure.* ἀπὸ κρήθε Hesiod. ἤγουν, τῆς κεφαλῆς, *à capite.* ἐξ ἠραιόθεν, ἀπ' ἠρανόθεν, *è cœlo.* poëticè abundat præpositio.

Θ A.

Ab Æoliis paragogicè additur secundis personis verborum, Præsens ποθορῆθα, *aspicias.* Theocr. χρὴ χρῆθα, *oportet.* Laconice. διδοῖθα, Ιλ. τ. *noui.* Imperfect. ἦς ἤθα, *eras.* Perfectum οἶδα, οἶδας, οἴδαθα, sync. οἶθα, *nosti.* Plusquam perfect. ἤδειδα, *noueras.* Hom. Fut. εἶδα, Οδ. τ. vel præsens pro futuro, *is, vel ibis.* Opt. κλαίοιθα, Ιλ. ω. *lugeres, plangeres.* προφύγοιθα. Οδ. χ. *profugeres.* Subiũct. ποίνηθα. Ιλ. λ. *libes, libares.*

In

Universidad de Deusto
Biblioteca

XI.

In fine raro abundat, ἦ, ἦχι, Dorice ἄχι, vt ἄχι λίχα μέγα σᾶμα, ἤγουν ὅπου ἦ λίχα τὸ μέσα μνημεῖον, vbi Lichi magnum monumentum.

Ναὶ, ναχὶ, certè. Theod. & Etym. Sic ἐ ἐχὶ Attice, ſ Ionice ἐκί, non.

ΔΗΝ.

Aduerbia quædam, ἀειστίνδην, per electionem, habito virtutis reſpectu. ἀγχιστίνδην, iuxta propinquitatẽ.

ΔΑ.

Nomina ludorum aduerbij forma, μυΐνδα, luſus genus. δραπετίνδα, ferè idem.

ΘΙ.

Poëtæ imperatiuos etiam grauitonos aliquãdo terminant in θι, δείδω, timeo. medium præterit. δέδια, timui. imper. δείδιθι δέδιθι & δείδθι, time. ἀνώγω, impero. ἄνωγε ἄνωχθι, γ in χ, iube. κράζω, κέκραχα, κέκραχε, κέκραχθι, clamo clamaui, clama. Aliqui tamen à κεκράγηθι, ἀνώγηθι, ſyncope, ab ἀνώγημι, κεκράγημι. κλύθι κλῦθι, audi, ſenti, auſcultа. δύθι δῦθι, intra, ingredere. inflexa: quidam ducunt à κλῦμι, δῦμι. πίω, bibo. πίθι πίθι, & ſyncop. vel craſi potius πῖθι, bibe. A circunflex. πλέω, πλεῖθι, nauigo, nauiga. Ionice, ζῶ, ζῆθι, viuo, viue. vel à πλῆμι, ζῆμι.

Aduerbia quædam in loco exeunt in θι, οὐρανόθι, in cœlo. πόθι, vbi. αὐτόθι, ibi. & ſyncope αὖθι, ἑτέρωθι, alibi.

Syncope.

Quoniam verò ad ſyllabas ſyncope ſpectare videtur, de ea quoque hoc loco aliquid dicendum.

Hæc Ionibus & poëtis familiaris. πλέονες, Ion. πλέες. πλέονας πλέας, plures. ὀρόδαμνος ὄραμνος, ramus ſurculus. ἐξαίρετος, poëticè ἔξοχος, eximius, electus, exceptus. μονώνυξ μώνυξ, ſimplex, vnicum vnguem habens. κακόμορος κάμμορος, infortunatus, cruciatus. ὁμόπατρος ὄπατρος, vterinus. ὁμοιέας οἰέτεας, ætate pares. ὁμότιχας ὄτιχας, pilis ſimiles. omnia cum tenui. ὁμογάστριος ὀγάστριος, eadem matre natus. ὁμόξυλον ὄξυλον, ex vno ligno, eiuſdem ſpeciei. ἀμφιφορεὺς ἀμφορεύς, Amphora. οἴμημα οἶμα, impetus. παχύτερον πάχετον, craſſius. Cretes, αὐτὸς αὖς, ipſe. Æoles, ἀνεμώνη ἀμώνα, genus papaueris, anemone.

In verbis.

Ηλυθον ἦλθον, veni. ἤλατο ἆλτο, ſaltauit. cũ tenui. ὤρετο ὦρτο, prodijt, impulſus eſt. δεδάηκα δέδαα, didici. vt ἕστηκα ἕστα, ſteti. βέβηκα βέβαα, iui. Ionice. μέμηκα μέμαα, propenſus ſui. Participia, δεδαώς, ὥτος, qui didicit. ἑστηώς, ὥτος, qui ſtetit. βεβαώς, ὥτος, qui iuit. μεμαώς, ὥτος, qui propenſus eſt. & ἑστώς, βεβώς, μεμώς. Fœm. ἑστυῖα, μεμυῖα, βεβυῖα. & ἑστῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. At γεγαώς & γεγώς, natus. & γεγαῖα γεγῶσα. non à γέγηκα, ſed à γέγονα, natus ſum. veteres ducunt, ſublato ν, & verſo ο in α. quidam à γόω, γεγόηκα γέγωα γέαα, ſum, fui. Laconice καθῆσθι καθᾶσο, deſcẽde. θ in σ. πεπόνησθε πέπονδε, laboraſti. ἠρήκαμεν ἤρεμεν, cœpimus. κατάκεισο impera. κάκτανε Βελλεροφόντην, interfice Bellerophonta. ἐπέπλως ἐπέπλως, applicuiſti, adueniſti. φθάρητι φθάρθι, morere. σερηθῶσι σέρεσθεν Æol. priuari. ἔφαθι φάθι, ἄφες ἄφες, admiſiſti. ὀπίσω, ἄψ, retro. ἠπειλησάτην ἀπειλήτην, inſultarunt. ἀλεξήσασθαι ἀλέξασθαι, iuuiſſe. ἐνιχησάτην νικήτην, inuenerunt, acceſſerunt. ἐβεβήκειν βέβαεν, ieram. ἐμεμάκειν μέμαεν, prompti fuerant. ἐμεμάκειτε μέματε, prompti fueratis. ἑστήκειν ἕστασαν, ſteterunt. ἀνάστητε ἄνασσε, ſurgite. ἵσαθι ἵσω Attice. ſta. ἀνήκαμεν ἀνῆμεν, reliquimus. δεδίαμεν δείδιμεν, metuimus. φίλησαι φίλαι, ama. εἰδήκως εἰδώς, qui nouit. ἐγρηγόραθε ἐγρήγορθε, vigilaſtis. κεντῆσαι κέντσαι, pungere. ἐσσεῖται ἔσσυτο, promiſit. ἐργάσῃ, facies. ἐξελάσῃ, expelles. σκεδάσῃ, diſperges. ἐργᾷ, ἐξελᾷ, σκεδᾷ, Bœotice & Ionice, ἀνέκαθεν ἔκαθεν, ab origine.

Apocope.

Ἄλλοτε ἄλλο, alias, alibi. ὅτι ὀ, κάρηνον κάρη, caput. κεῖ

Universidad de Deusto
Biblioteca

κεῖμνον κεῖ, *hordeum.* δάκρυον δάκρυ, *lachryma.* ῥᾴδιον ῥᾲ, *facilè.* βεκαρὸν βεῖ, *particula intendentis.* μεσσήνη μέσση, *Messene vrbs.* κλῶ κλῆ, *claues.* Eustath. quæ omnia non flectuntur. δῶμα δῶ, *domum.* τρόφιμον τρόφι, *plenum.* γλαφυρὸν γλάφυ, *antrum.* σαῦσαι σαῦ, *sedasse.* Dorice ex Ælio Dionysio. ἰδρῶτι ἰδρῶ, *sudori.* καθέδαθι καθέδα, *resŏde.* ἀνάβαθι ἀνάβα, *ascende.* ἕταξε ἕτα, *vulnera cominus.* σάωζε σάω, *serua.* Απόλλωνα Απόλλω, *Apollinem.* κυκεῶνα κυκεῶ, *potionis genus.* 10

PARTES ORATIONIS OCTO.

1 NOmen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Præpositio.

Casus quinque: 15

Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo carent Græci.

Annotatiũcula in partes orationis per casus declinabiles.

Numeri tres:

Vsus numeri dualis. 2 3 Singularis, Dualis, Pluralis. [2] Vtimur Duali, quum de duobus est sermo. [3] In duali vox eadem nominatiui, accusatiui, & vocatiui; itidem genitiui & datiui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum vocatiuo. 20

Orationis partes, & earum accidẽtia Græcè & Latinè. 1 [1] LIBVIT Hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græco sermone subiicere: vt Græca Græcè possis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἀντωνυμία, ἄρθρον, ἐπίρρημα, σύνδεσμος, πρόθεσις: *nomen, verbum,* &c. vt in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia sunt, εἴδος πρωτότυπον καὶ παράγωγον, *species primitiua & deriuatiua:* σχῆμα ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, *figura simplex, composita, & decomposita:* (tamen figura decomposita, id est, quum dictio deducitur ab alia compo-

Species.

Figura.

posita, non habet locum in pronominibus aut articulis: neque etiam species in articulis, nisi velis deriuare postpositiuum à præpositiuo) ἀριθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικός: *numerus singularis, dualis, & pluralis:* πρόσωπον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, *persona prima, secunda, tertia:* sed persona magis pronomini & verbo quàm aliis conuenit. Porrò partibus quæ per casus declinantur, accidentia communia sunt; γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον: *genus masculinum, fœmininum, & neutrum:* (adde nomini κοινὸν καὶ ἐπίκοινον, *commune & promiscuũ*) πτῶσις, εὐθεῖα ἡ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητική: *casus rectus siue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accusatiuus, & vocatiuus:* articuli tamen vocatiuum non habent. Verbo communia cum participio: χρόνος ἐνεστὼς, παρῳχημένος, παρακείμενος, * ὑπερσυντελικὸς ἀόριστος, καὶ μέλλων: *tempus præsens, imperfectũ, perfectum, plusquamperfectum, indefinitum, & futurum:* γένος ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν ἢ μέσον, & ἀποθετικόν: *genus actiuum, passiuum, neutrum, commune siue medium, & deponens.* Verbum verò sibi soli vindicat ἔγκλισιν ὁριστικὴν, εὐκτικὴν, προστακτικὴν, ὑποτακτικὴν, καὶ ἀπαρέμφατον: *modum indicatiuum, imperatiuum, optatiuum, subiunctiuum, & infinitiuum.* Sed de his hactenus. [2] Possumus tamen vti plurali, quamuis de duobus tantummodo fiat sermo: atque non rarò inuenies poëtas in eadem periodo nunc hoc nunc illo numero vsos: imò substantiuum interdum in vno, adiectiuum in altero numero collocant. idem iudicato de relatiuo cum suo antecedente, ac de verbo cum suo nominatiuo. Cæterùm confusus hic dualis ac pluralis numeri vsus, habet tantummodo locum quum de duobus sermo habetur. si enim de pluribus verba fiant, non possumus dualem admiscere, sed solo plurali erit vtendum. [3] Assignat hîc generales quasdam regulas, communes omnibus orationis partibus, quæ per casus inflectuntur. his, si placet, adiice sequentes: Genitiuus pluralis semper desinit in ων: Accusatiuus pluralis in ς, nisi in neutris: Genitiuus & datiuus duales in οιν, vel αιν; nisi in tribus pronominibus primitiuis, de quibus postea: & in quarta declinatione, quæ mutat οιν tertiæ in ων. Datiuus pluralis fit à datiuo duali, migrante ν in ς; nisi in quinta declinatione, & tribus illis pronominibus. Accusatiuus singularis finitur in ν cum vocali nominatiui; nisi in quinta, & tribus pronominibus, ac neutris quibusdam, quæ accusatiuum nominatiuo similem habent, secundum

Numerus.

Persona.

Genus.

Casus.

Tempus.

* *Apud Græcos Grãmaticos passim reperies ὑπερσυντέλικος, proparoxytonos.*

Genus.

Modus.

2

Pluralis pro duali, non contrà.

3

Annotatiunculæ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

regulam neutrorum, quam assignat CLENARDVS in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis & datiuis singularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Cæterum de datiuo singulari finito in ι, aut in diphthongum impropriam, ᾳ, ῃ, ῳ, vide authorem in Annotationibus in declinationes simplices.

Articuli præpositiui.

Latini inter declinandum vsurpant *hic, hæc, hoc:* Græci verò articulum, ὁ, ἡ, τὸ: quem vocant *Præpositiuum*, quòd nominibus præponatur. Inflectitur autem sic: Mascul. Sing. Nominatiuus, ὁ, *hic:* G. τοῦ, *huius:* D. τῷ, *huic:* A. τὸν, *hunc.* Dual. N. & A. τὼ, *hi & hos*, de duobus: G. & D. τοῖν, *horum & his*, de duobus. Plur. N. οἱ, *hi:* G. τῶν, *horum:* D. τοῖς, *his:* A. τοὺς, *hos.*

Mascul.

Fœminin.

Fœm. S. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν: D. τὰ, ταῖν: P. αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.

Neuter.

Neut. S. τὸ, τοῦ, τῷ, τό: D. τὼ, τοῖν: P. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Annotatio de ὦ.

Articuli vocatiuũ ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ô.

De articulis vide plura post tractatum Pronominum.

DECLINATIONES NOMINVM QVINQVE.

Prima nominũ parisyllabicorũ declinatio. ας, ης.

PRIMA est in ας masculinorum, ὁ Αἰνείας, *Æneas:* & in ης, partim masculinorum, ὁ Χρύσης, *Chryses:* partim communium, ὁ ἡ λῃστής, *hic & hæc latro:* quorum genitiuus in [2] ου, datiuus in ᾳ vel ῃ diphthongum impropriam, accusatiuus in αν vel [3] ην, [4] vocatiuus in α vel ης, [5] secundum terminationem nominatiui.[5] Dualia & pluralia conueniunt cum articulo fœminino, ablato τ.

Elenchus terminationũ primæ.

Exẽpla prima.

[6] S. {ας, ης} ου, {ᾳ, αν, α. ῃ, ην, η.} D. ᾳ, αιν. P. αι, [6] ῶν, [7] αις, [8] ας, αι.

S. ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία.

D. τὼ Αἰνείᾳ, τοῖν Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.

P. οἱ Αἰνείαι, τῶν Αἰνείων, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ὦ Αἰνείαι.

ὁ Χρύσης, τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύσης.

ὁ καὶ ἡ λῃστής, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ: & ita deinceps.

Annotatio de Dialectis.

5 Quinq; Græcorum linguę præcipuæ; Communis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica: ex quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo, ὁ & ὦ Αἰνείας.

Atticissimus.

De Dialectis appendix.

ANTEQVAM De varietate huius declinationis secundum varia idiomata aliquid dicamus, priùs videndum quid intelligãt Græci per huiusmodi linguas, siue dialectos, aut idiomata: de quibus CLENARDVS in fine huius declinationis nonnihil attigit. Quinque enim linguas præcipuas esse apud Græcos ait, vtpote quæ à magni nominis authoribus fuerunt celebratæ, & quibus scripta pene infinita librorum volumina posteritati reliquerunt. Fuerunt verò & aliæ multæ, tot scilicet quot fuerunt nationes quæ Græco sermone vterentur; veluti Bœotica, Thessalica, Chalcidica, Macedonica, Pamphylica, Argiua, Laconica, Cypria, Cretica, Sicula, Syracusana, Rhegina, Tarentina: verùm minùs præcipuæ meritò dici possunt, quòd illis nulli libri, qui ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus periissent, nisi alij authores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt Aristophanes, qui in suis Comœdiis, quamuis eas Attica lingua scripserit, inducit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtentes: vt Bœotica Bœoticas mulieres. Alij quoque poëtæ propria quædam harum linguarum vsurparunt. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent, sed non vt earum quas author hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei negotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiomata intelligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem omnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus ditioni Regis subditis versantur, neque solùm ibi, sed passim inter omnes ferme non omnino obscuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita tersè vt ij qui Regis ædes, aut Parisiense forum frequentant: vt iudicatu difficile non sit (si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat) ad quod idioma illorum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin

Lingua Græcorum præcipua.

Lingua minus præcipua.

Gallici idiomatis exẽplo Græcarũ dialectorũ varietas exponitur.

Universidad de Deusto
Biblioteca

aliquid è propria siue materna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus. Sunt tamen aliqui maximo ingenij acumine præditi, qui quasi vernaculæ linguæ obliti, terso ac puro sermone vtuntur: imò peculiares quasdam phrases ac dicendi modos ex famosarum, & in Gallico sermone magis probatarum vrbium dialectis veluti Atticismos obseruant, quibus quasi quibusdam flosculis non rarò sua scripta ornatiora reddunt. Eodem ferme modo in Græcia olim, omnes sermone quodam communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis traduntur) loqui ac scribere nitebantur: sed in eis ferè semper aliquid proprij ac materni idiomatis deprehendebatur; vt in Hippocrate Ionici, vnde erat oriundus. neque enim illi, cùm in rebus magis quàm in verbis laboraret, curæ erat omnes voculas linguæ communis, quæ ad Atticismum maximè accedebat, obseruare. At rursus aliqui verbis & phrasi non minùs quàm rebus addicti, (quales fuerunt Demosthenes, Plato & Lucianus) non solùm ad vnguem communis linguæ phrasim obseruabant, sed etiam, vt communem ditare viderentur, ex aliis idiomatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi formulas, vel etiam peculiares quasdam voces, aut vocum flexus, decerpebant: quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt. Hæc autem intelligo de his authoribus qui prosa oratione scripserunt, nam poëtæ multo maiorem sibi licentiam permiserũt. Quum igitur audis Demosthenem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorũ stylus est longè dissimilis, quamuis eodem seculo floruerint, ne turberis. nam vterque communi lingua scripsit: sed Demosthenes, genere Atticus, quamuis communi sermone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitebatur; tamen certas quasdam voces ac dicendi formulas ex Attico sermone depromptas, sibique familiares retinere gaudebat, quò facundior videretur. Aristophanes verò, vt populo Athenienſi gratus esset, sermone plebi infimæ ac mulieribus familiari vti studebat. vt hodie Lutetiæ videre licet fabularũ actores, vt risum auditorum captent, vti sermone mulierc̃ularum, à communi Gallico nonnihil degenerante. nam r in s non rarò commutant, reliquasque literas blesè ac compressis labiis enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quamuis purè ac propriè loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpãt, nonnihilò; ex Aureliano, vbi

Similitudinis ἀπόδοσις.

Hippocrates.

Demosthenes. Plato. Lucianus.

Poëtæ licẽtiosi. Demosthenes & Aristophanes Atticè & cõmuniter scripserunt.

vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rursus aliquid ex huius vel illius celebris ciuitatis idiomate, præcipuè verò è Regis domesticorum sermone depromptum; cauent tamen maximè, ne mulierc̃ularum more loqui videantur. si enim illarum sermonem imitarentur, fabula omnibus esset, maximoque risu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demosthenis orationem cum ea qua vtuntur hodie patroni in foro Pãrisiensi: Aristophanis verò Comœdias cum fabulis illorum histrionum, qui agendo sermonem Lutetianæ plebeculæ familiarem repræsentant. Itaque, vt eò vnde digressi sumus, nostra recurrat oratio, Grammatici per dialectos, Idiomata siue Linguas, nihil aliud intelligũt, quàm sermonis quandam proprietatem, qua distinguitur loquelæ varietas, quæ semper solet contingere inter diuersos eiusdem nationis tractus: cùm hi paulò aliter loquantur quàm illi, ac cuique proprium quidpiam è natali solo sit insitum: quod si bene auribus sonare videatur, alij quoque vsurpare gaudent: & quod vni vrbi aut nationis paruo tractatui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis interuallo in communem linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuersis variorum tractuum proprietatibus, quæ insigne quiddam & auribus gratum continebant. Ne igitur mireris, si videas CLENARDVM, qui de Dialectis nihil prorsus in suis Institutionibus præcipere decreuerat, sed tantùm nonnullum communis linguæ vsum, non semel nunc Atticismos, nunc Ionismos atque alias dialectos inculcare. annotat enim tantummodo quid ex quaque lingua decerpserint ij authores qui communi lingua scripserũt: veluti Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, ac reliqui ferè omnes qui soluta oratione scripserunt: quamuis Atticè scripsisse dicantur, quòd scilicet plura ex Attico quàm alio idiomate decerpserint. Herodotus verò & Hippocrates Ionicè dicuntur scripsisse, quòd plura ex Ionica proprietate quàm ex alia desumpserint. Idem iudicato de reliquis. Nos verò in his Scholiis non solùm quæ ab oratoribus & communi vsu ex variis idiomatibus recepta sunt, annotabimus, sed ea etiam quæ poëtæ ex illis arripuerunt, vel sua licentia, vt scilicet metri hiatum implerent, vel etiam nulla carminis necessitate coacti, sed potiùs vt πλὴν τοῦ πρόσω λόγου φαγεῖν euitarent, vel quòd materna dialecto magis delectarentur: vt Aristophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Æolica Alcæus; quamuis

Clenardi institutũ in tractandis Dialectis.

Demosthenes, Lucianus, Plato, Aristoteles, qua dialecto scripserint.

Herodotus & Hippocrates qua lingua scripserint.

Poëtæ cur variis dialectis usi sint.

Aristoph. Hom. Theoc. Alcæus, qua quisq; lingua scripserit.

Universidad de Deusto Biblioteca

Herodotus & Hippocrates.

vernaculæ ac sibi familiari alias quoque admisceant. Herodotus etiam & Hippocrates, qui soluta oratione scripserunt, Ionica vterque vernacula sunt maximè delectati. Cæterùm vt aliquid in genere de his præcipiatur, breui schemate subiiciam, quid vnaquæque dialectus sibi veluti proprium vindicet.

Generalia præcepta de Dialectis.

Attica ponit { ρ, τ, ξ } pro σ,
- θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν, *considere*. id fit dum ρ est ante σ, vt in hoc exẽplo. sic ἄῤῥην & πόῤῥω pro ἄρσην & πόρσω.
- γλῶττα, pro γλῶσσα, *lingua*. hoc semper obseruatur, vbi est duplex σσ: atq; interdũ vbi est simplex, vt τήμερον, ꝑ σήμερον, *hodie*.
- ξυμφέρον, pro συμφέρον, *conferens, vtile*. istud habet locum in cõpositis à prępositione σὺν, *cum*.

Gaudet præterea contractionibus; vt πατρῷος, pro πατρῴος, *paternus*. hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam possunt contrahi.

Contingit etiam duas dictiones in vnam, vt τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, *nomen*. istud præcipuè fieri solet præcedentibus τὸ, τὰ, καὶ, πρὸ, & sequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide CLENARDVM circa finem Annotationum in verba.

Ionica { η, κ, π, τ } pro
- α, ἡμέρη, pro ἡμέρα, *dies*. hoc fit vbi communiter α est longum.
- π, κῶς, pro πῶς, *quomodo*. hoc fit in interrogatiuis & relatiuis.
- φ, θ, } ἀπαιρῦμαι, pro ἀφαιρῦμαι, *auferor*. Hoc obseruatur in cõpositione. nam retinent tenues π, τ, vbi cõmuniter mutarentur in φ, θ, (vide CLENARDVM, vbi agit de augmento imperfecti.) Habet etiam locum aliquando in simplicibus; vt δέκομαι, pro δέχομαι, *capio*: τύκω pro τύχω seu τεύχω, *paro*.

Ad hæc Ionica, Atticæ hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποιῶ, sed ποιέω, *facio*, sine crasi.

Dorica { α, α, η } pro
- η, ἁμέρα, pro ἡμέρα, *dies*. sic pro φήμη dicit φάμα, *fama*.
- ω, μουσᾶν, pro μουσῶν, *Musarum*. hoc fit in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis.
- α, ζῆν, pro ζᾷν, *viuere*. istud habet locum

locum in contractionibus, quæ cõmuniter ex αε & αη in α, & ex αει & αῃ in ᾳ fierent, Doricè verò in η monophthongum.

Dorica { η, ω, ου, οι, τ, σ, ς, α, αι, ῳ, τ, κ } pro
- ει, λαβῆν, pro λαβεῖν, *cepisse, sumpsisse*.
- ου, μῶσα, pro μοῦσα, *Musa*. hoc habet locum in nominibus, & aliquãdo etiã in verbis, quũ nulla est crasis.
- ου, Δημοσθένους, pro Δημοσθένους, *Demosthenis*. hoc obseruatur quoties ου contractum est ex εο vel εου, & quoties ου in verbis haberet accentum circumflexum, quamuis non veniat ex contractione: vt ἅλλομαι, *salio*, futurum medium ἁλοῦμαι, & Doricè ἁλεῦμαι, *saliam*.
- ου, τύπτοισα, pro τύπτουσα, *verberans*. hæc mutatio fit in participiis fœmininis barytonorũ. Æoles quoque eodem modo ω, ου, & οι, pro ου ponunt. *Æolismus.*
- σ, τὺ, pro σὺ, *tu*.
- θ, σιὸς, pro θεὸς, *Deus*.
- ν, τύπτομες, pro τύπτομεν, *verberamus*. hoc fit in primis personis pluralibus finitis in μεν. sic ἦς. pro ἦν, *erat*.
- ε, αἴκα, pro αἴκε vel εἴκε, *si*: & πόκα, pro ποτὲ, *aliquãdo*. [fortè melius, vt Sylburgius: πόκα pro πότε, *quãdo, interrogatiue*. nam infinitum sine accentu frequẽtius effertur, vt apud Theocr. Idyl. 18. Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτα. Et Id. 15. χιμάρως δύο πρὰν ποκ' ἔθυσα]
- ει, αἰ, pro εἰ, *si*. sic compos. αἴκε & αἴκεν, pro εἴκε & εἴκεν, *si*: αἴθε, pro εἴθε, *ô si, vtinam*.
- οι, πωμενικὸς, pro ποιμενικὸς, *pastoralis*.
- κ, τῆνος, pro κεῖνος vel ἐκεῖνος, *ille*.
- τ, † πόκα, pro ποτὲ, *aliquando*: ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, *aliâs*.

Detrahit quoque ι ex diphthongo ει, vt † λάβεν, pro λαβεῖν, *cepisse*. [pro λάβεν, alij habent λαβεν, vt ποιεν in verbis circũflexis pag. 203, 36. λάβεν enim Æolicũ magis esset quam Doricum. nam Æolij tales infinitiuos cir-

Universidad de Deusto
Biblioteca

cumflexos, paroxytonωs efferũt, vt κάλλω, φίλλω, φρόνω, pro καλεῖν, φιλεῖν, φρονεῖν, teſte Corintho. Ideóq; fortaſſis infra verſu 24 ſcribendũ ἔλθω pro ἐλθῶ. nam ἐλθῶ videtur eſſe Doricum, vt κωμῶ apud Theocr. Idyl. 15: vbi etiam ἵππω inuenies, & κωθώδω; nec non δωρέοδον: pro κωμεῖν, ἵππειν, κωθώδειν, δωρέζειν.

In diphthongis impropriis ᾳ, ῃ, ῳ, iota ſubſcriptum negligit; vt τῷ αἰνείᾳ, pro τῇ αἰνείᾳ, Æneæ.

Vtitur etiam interdum caſibus pluralibus pro ſingularibus fœmininis, vt καλαί, pro καλή, *formoſa.* 10

Geminatis quoque ος, ττ, ππ, pro ſimplicibus vtitur; vt ὅσσον, pro ὅσον, *quantum*: ὅσσι, pro ὅτι, *quòd*: ὄππη, pro ὅπη, *vbi, quò.*

Æolica { α, ω, ω, ππ, η } pro { η, ἀμέρᾳ, pro ἡμέρᾳ, *dies.* id fit Dorum more: ſed Doricè huiuſmodi α producitur, Æolicè corripitur. ᾱ, ἰδῶσα, pro ἰδοῦσα, *conſpicata.* hoc fit præcipuè in participiis fœmininis in ᾶσα, quæ communiter circumflectunt ᾶ. o, ὥμοισιν, pro ὤμοισιν, *ſimilis.* μμι, ὄππατα, pro ὄμματα, *oculi.* ει, ἐλθεῖν, *veniſſe.* 15 20

Retrahit etiam accentum acutum ab vltima ſyllaba in penultimam in diſyllabis, & in antepenultimam in polyſyllabis: vt κάλὸς, pro καλὸς, *pulcher*: πόταμος, pro ποτᾰμὸς, *fluuius.* 25

Addit quoque ι accuſatiuis quorundam nominum fœmininorum, vt καλώς, pro καλὰς, *pulchras.* 30

Præterea β ante ρ ponit; vt βρόδον, pro ῥόδον, *roſa.*

Vtitur etiam præpoſitione κατὰ, pro μετὰ, *cum.*

Denique dictiones à quacunque vocali inchoatas tenui ſpiritu afficit; vt ἥλιος, pro ἥλιος, *Sol.*

Dialectorum varietati vbi ſit locus.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta ſufficiant. Ne verò credas ea quæ hîc diximus, paſſim in omnibus dictionibus obſeruari. non enim iſta locum habent niſi in certis quibuſdam vocibus, & certis caſibus partium orationis, quæ per caſus inflectuntur, atque in certis quibuſdam perſonis & temporibus verborum: veluti planum vnicuique eſſe poteſt & ex iis quæ iam hoc loco attigimus, & ex iis quæ à nobis ſparſim per totam hanc Grammaticam annotabuntur. vſum enim eorum quæ hîc cum vnico duntaxat exemplo in genere propoſuimus, particulatim oſtendemus, ſi ex iam dictis colli 35 40

colligi non poſſit. Adiiciemus quoque nonnullas alias regulas minùs generales iuxta locorũ opportunitatem. Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Ionas toto ſingulari & datiuo plurali primæ & ſecundæ declinationis mutare ᾱ longum vltimæ ſyllabæ in η, (exceptis quibuſdam primæ, quorũ Dorica declinatio eſt in vſu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes ſimplices à nobis enumerabuntur) & contrà Dores mutare η in α. Atque ita fit vt Αἰνείας declinetur Ionicè ſicut Χρύσης cõmuniter; & rurſus Χρύσης Doricè ſicut Αἰνείας communiter. Porrò in datiuo plurali, quum α Ionicè migrat in η, iota ſequens ſubſcribitur, ac pro Αἰνείαις dicimus Αἰνείης: ſic μύσης, pro μύσαις. *Muſis.*

Annotatio. Ioniſmus, α in η.

Doriſmus, η in α.

Datiuus plur. Ionicus, αις in ης.

Nullum aliud nomen primæ declinationis eſt communis generis præterquam λῃστής: atque iſtud dicitur commune eadem ratione qua *latro* & *homo* à Latinis; cùm tamẽ vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epitheto fœminino iuncta inueniantur, aut Græcè aut Latinè. Itaque dicito omnia primæ eſſe maſculina. 2 Doricè ω: Æolicè & Bœoticè αο: Ionicè εω, accentu in antepenultima: [ſi videlicet nominatiuus ſit barytonus, vt Γήρεω, à Γύγης. nam ſi nominatiuus ſit oxytonus vel periſpomenos, genitiuus Ionicus eſt paroxytonus, vt ποιητέω pro ποιητῶ, apud Lucianũ in libro De Dea Syria, à nominatiuo ποιητής. at βορέω, pro βορέεω, per ſyncopen, apud Heſiod. in Theogon. Νόσφι νότου βορέω τε, καὶ ζοφέρης τε ζεφύρου τε, ab Ionico nominatiuo βορέης, pro βορέας, boreas.] Poëticè verò ω, ex Ionico per craſim. 3 Ionicè interdum εα. 4 Si plura de vocatiuo deſideras, vide Annotationes in declinationes ſimplices, circa principium. 5 Id eſt, ſi ex articulo fœminino dualis ac pluralis numeri auferas τ, habebis terminationes primæ declinationis in iiſdem caſibus & numeris: ſed cùm articulus careat vocatiuo, ſumenda erit nominatiui ciuſdem numeri terminatio. eandem enim habent terminationem, vt iam ab authore dictum eſt. 6 Doricè ᾱων: Æolicè & Bœoticè ἄων: Ionicè ἐων. 7 Datiuis pluralibus cuiuſcunque declinationis in ς deſinentibus additur ι, Atticè, Ionicè & Æolicè. 8 Ionicè interdum ϲας.

Annotatio.

Communia in prima non inueniuntur. 1

Genitiuus ſing. Accuſatiuus. 2

ANNOTATIO.

3 4 5 6 7 8

Genitiuus plur.

Datiuus.

Accuſat.

SECVNDA declinatio tantùm eſt fœminorum, quæ deſinunt vel in α, ἡ μοῦσα, *muſa*: vel in η, vt τιμὴ, *honor*: genitiuus in ης, datiuus in η diphthongum, accuſatiuus in αν vel ων,

Secunda declinatio. α, η

vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Elenchus terminationum secundæ.

1 S. {α, η,} ης, ῃ, {αν, α. ων, η.} D. α, αιν. P. αι, ῶν, αις, ας, αι. ς

Exempla.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα. ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Annotatio.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum, (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in ᾳ diphthongum: Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Leda*: Μάρθα, Μάρθας, Μάρθᾳ, *Martha*: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies*: φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia*.

Genitiuus plur.

1 VARIETATEM Dialectorum recipit omnino vt genitiuus pluralis primæ. In aliis casibus nulla est varietas, quam ex his quæ iam dicta sunt, non possis colligere. Hoc tamē sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ φι vel φιν adiectionem apud poëtas recipere: quod dum fit, quæ desinunt in α, modò illud retinent, modò Ionico more in η mutant, vt Οὐρανία, Οὐρανίαφι, *Vrania*: βία, βιφι, *violentia*. quæ verò in η desinunt, nihil mutant: vt σὐνὴ, σὐνῃφι, *cubile*. [Nimis angustè præcipit de nominibus quæ (vt Etymologus loquitur) per syllabam φι ἐπεκτείνονται: simul in quorundam accentu allucinatur. Primum igitur hæ ἐπεκτάσεις non modò per omnes declinationes fiunt, sed etiā ferè per omnes numeros & casus. Deinde ad accētum quod attinet. paroxytonωs efferuntur, quum præcedit ο· aliâs natiuum accentum retinent, & ι etiam subscriptum in datiuo singulari flexionis parisyllabæ, si nulla vocis integræ fiat mutatio. Exemplis id planum faciamus. Nominatiuo sing. secundæ parisyllabæ, Hesiodus Ergois dicit, - ὀδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν κρέῖσσον, pro ἑτέρᾳ ὁδὸς, *altera via* (sic enim Etymolog. quoque accipit: Eustathius autem aduerbialiter ἑτέρηφι, *altera parte*) Vocatiuo apud Etymolog. & Vrbanum, Οὐρανίαφι φίλη, *cara Vrania*. Genitiuo, Homerus Il. θ. & alibi, ἀπὸ νεύρηφι, pro ἀπὸ νεύρου, *è neruo*: Odyss. β. ἐξ σὐνῆφι, pro ἐξ σὐνης, *è cubili*. Datiuo, Odyss. ζ. ἀμ' ἠοῖ φαινομένηφι, *cū aurora*: Odyss. ο ἐν χερὶ δεξιτερηφι, *in manu dextra*: Odyss. ε. ἐπ' ἐσχαρέῳφι, pro ἐπ' ἐσχάρᾳ, *super foco*. Accusatiuo, Hesiod.

Paragoge syllabæ φι in secunda, tertia, & quinta.

ANNOTATIO.

Er

Erg. ἔστ' ἀῶιον ἔστ' ἐννῃφι, pro ἐς ἔννυ, *in perendinum*. Plurali num. Iliad. ν. παρ' αὐτῆφι, pro παρ' αὐτὰς, s. τὰς νῆας, *apud ipsas naues*. In tertia parisyllaba, genitiuo sing. Odyss. ω. ἐκ ποντόφιν, pro ἐκ πόντου, *è ponto*. Iliad. φ. Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα, pro Ἰλιος, *Ilij, Troiæ*. Datiuo, Odyss. γ. νηὸς ἐπ' ἰκελόφι, pro ἰκελῷ, *super tabulato nauis*. Iliad. μ. δρῦσι παρ' αὐτόφι, *reperiat apud ipsum*, pro παρ' αὐτῷ. Plurali genit. Odyss. ξ. ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν, *pellem ossibus deripere*, pro ἀπ' ὀστῶν. Datiuo, Odyss. ε. ὅστε δακρυόφι τέρσεσθ, pro δακρύοις, *lacrymis*. sic θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος, pro θεοῖς, *diis*, apud Hesychium, qui similiter ζυγόφι & πωσταλόφι reperiri tradit. Accus. Odyss. π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφι χρὼς pro ὠδὲ τὰ ὀστᾶ, *circum ossa*. Cadunt etiam in declinationem imparisyllabam. Genit. singul. Iliad. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρεβεννόφι, pro ἐξ ἐρέβους, *ex Erebo, ex inferno*. Genit. plural. Iliad. μ. παρὰ νεῶφιν ἐλασσάμεθα, pro ἀπὸ νηῶν, *à nauibus*. Datiu. Odyss. ε. πρὸς κοτυληδονόφι, pro πρὸς τὰς κοτυληδόσι, *ad acetabula, seu in acetabulis*. Iliad. κ. ὑπὸ κροτέοφι τάπης τετάνυσται, pro ὑπὸ κροσσῖν, (vt paulo ante) *sub capitibus*. Sic Odyss. τ. ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφι, pro ὄρεσι, *montibus*. Et Iliad. ε. παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι, pro ὀχέσι, *curribus*. Accus. Iliad. β. ἀμφὶ σήθεσφι pro ὠδὲ τὰ σήθεα, *circa pectora*. Plura si requiras, inuenies apud Vrbanum in secunda parisyllaba, & apud Etymolog. in φράτερφι, vbi etiam annotat, has ἐπεκτάσεις, si accedant casibus, vocemq; seruēt eandem, (hoc est immutatam) seruare eandem quoque scripturam: sin vocem mutent, mutare etiam scripturam. Prioris generis exemplum est ἦφι, βίηφι apud Homer. Iliad. φ. pro τῇ αὐτῇ βίᾳ, *suis viribus*: nam ἦ & βίη, vt vocem, sic scripturam quoque retinēt eandem. Posterioris exemplum est αὐτόφι apud eundem in locis paulo ante citatis, modo pro αὐτοῦ, *ipsi*: modo pro αὐτὰς, *ipsas*: apud Aratum vero in Phænom. ἐπ' αὐτόφι Scholiastes exponit ἐπ' αὐτὸν super ipso, s. lychno. Quæ vero mutationes soleāt fieri, tū ex præcedentib. potest colligi, tū ex Antesignani obseruatione.] Idem enim, inquit, accidit quibusdā nominibus tertiæ: sed ex ευ & ου, ς & ν priùs abiiciuntur: vt στρατὸς, στρατόφι, *exercitus*: ὀστέου, ὀστέοφι, ος, *ossis*: sic in pronomine αὐτὸς, αὐτόφι, *ipse*. In quinta quoque declinatione neutra quædam in ευ, & fœminina in ὠν, idem patiuntur: sed in ευ, ο priùs vertitur in ε, vt σῆθος, σήθεσφι, *pectus*: in fœmininis verò in ὼν, priùs facimus genitiuum in ὁς ευ, ac deinde migrante ς in φι, fit nomen poëticum; vt ἡ κοτυληδών, genit. τῆς κοτυληδόνος, vnde κοτυληδόνεσφι, *acetabulum*.

Porrò

Universidad de Deusto
Biblioteca

Porrò huiuſmodi nomina poëtica, ſunt indeclinabilia.

Apocope in tribus declinationibus.

Patiuntur præterea hæ tres declinationes apocopen: vt in ſecunda, γλῶ, pro γλήνη, *pupilla.* [*de* γλῶ *per apocopen ex* γλῶν *facto nihil inuenio apud Græcos lexycographos*] in tertia, γλάφυ, pro γλαφυρόν, *antrum.* [*non immerito dubitari poteſt an* γλάφυ *per apocopen ſit factum ex* γλαφυρόν. *nam* γλαφυρὸν *ſignificat* cauum, profundum, teres, *adiectiuè: at* γλάφυ *ſubſtantiuè* cauernam, *vt* γλάφυ πετρήεν *apud Heſiodum Ergois, id eſt,* cauerna in ſaxo exſculpta: *ſicut ab Heſychio quoque exponitur* πέλαιον, αὐτρον, *itemque ab Etymologo, qui vtrumque deriuat à* γλάπω ſculpo, excauo.] ex κάρηον verò Atticè fit κάρα, & Ionicè κάρη, *caput:* [κάρη & κάρα *ex* κάρηνον & κάρηνον *per apocopen facta, neutrius generis ſunt &* ἄκλιτα: *vt* πολιὸν κάρη *apud Homerum: apud Eurip.* ξανθὸν κάρα, flauum caput: & σὸ κάρα, tuo capiti. *Recentiores verò & genera & declinatione mutata dixerunt* ἡ κάρα, τῆς κάρας, *etiam in proſa, teſte Euſtathio & Etymologo*] in quinta δῶ, pro δῶμα, *domus:* quod non ſolùm in nominatiuo, ſed per omnes caſus ſingulares huius declinationis fieri ſoleat: vt Αἴων, τῷ ἰδρῶ, τὸ Ἀπόλλω, pro Αἴωνος, ἰδρῶτι, Ἀπόλλωνος, id eſt, *Aiacis, ſudori, Apollinem.* [τὸ Αἴων *mendoſum videtur, ac verum* τὸ Αἴα. *nam Laſcaris tradit, à maſculinis in ας ων ος, genitiuos reperiri in α. apud poëtas, metri cauſa, vt* Αἰα, Θόα, *pro* Αἴωνος, Θόωνος: *atque ab ὁ πελιὼς genitiuum Atticum eſſe* τὸ πελιῶνος, *Doricum* ὁ πελιᾶς *teſtatur ſcholiaſtes Ariſtophanis, p. 403. ita vt* ὁ Αἶα *&* ὁ Θόα *non tam poëtici quàm Dorici ſint genitiui, pro* Αἴωνος *&* Θόωνος, *pariſyllabi pro impariſyllabis, 265, 24.*] Huiuſmodi apocope fit potiùs ſyllabę quàm vnius tantùm literæ. in paucis enim perditur ſola litera, vt γάλα, pro γάλακτ: *lac:* ἄλειφα, pro ἄλειφαρ, *vnguentum, adeps:* hic γλῶ, de quo ſuprà.

ANNOTATIO SYLB.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Tertia declinatio.

1 TERTIA declinatio complectitur [1] maſculina, fœminina & cõmunia in ος, ὁ λόγος, *ſermo:* ἡ ὁδὸς, *via:* ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo:* & neutra in ον, τὸ ξύλον, *lignum.* vocatiuus in ε. genitiuus, datiuus & accuſatiuus, itẽ dualia & pluralia, ſequuntur articulum maſculinum & neutrum.

Elenchus terminationũ tertiæ.

2.3 4 S. {ος, ων,} 2 ι, υ, {ον, ε. ον, ον.} D. ῳ, 3 οιν. P. {οι, ας,} 1 ων, οις, 4 ας, ους. ι, α.

Exempla.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.
ἡ ὁδὸς,

ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, &c.
τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neutrorum tres caſus ſimiles: nominatiuus, accuſatiuus & vocatiuus: qui in ſingulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione, pluraliter autem ſemper exeunt in α.

Annotatio de nominibus neutris.

LOCVS Hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quò poſſis diſcernere fœminina aut communia in ος, à maſculinis. Ac primùm generales quaſdam regulas ſubiiciemus, quibus ſola ſignificatione genus poterit dignoſci, tam in quinta quàm tertia declinatione. in aliis enim hæc generum diuerſitas non habet locum, niſi paululum in quarta, vt ſuo loco dicemus. Cæterùm de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes. nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonſtrabitur. Hîc itaque tantùm de ſubſtantiuis agemus: quæ aut propria ſunt, aut appellatiua. & propria quidem virorum ſiue deorum, menſium & fluuiorum, ſunt maſculina: propria verò mulierum ſiue dearum, vrbium, inſularum, nauium & fontium fœminina. Appellatiua verò, quæ ad ſolos mares pertinent, maſculina ſunt, & cognitu facilia; vt ὁ πατὴρ, *pater*; quæ ſcilicet munus vel officium marium ſignificant. ſic quæ ad ſolas fœminas pertinent, fœmina ſunt, vt ἡ μήτηρ, *mater.* quæ vero ad vtrumque ſexum referuntur, ſunt communia, vt ὁ καὶ ἡ παρθένος, *virgo mas vel fœmina:* ὁ καὶ ἡ θεὸς, *deus* vel *dea:* ὁ & ἡ νήπιος, *hinnulus mas vel fœmina.* & ſic de aliis, quorum vnica voce vtimur ad ſignificandum vtrumque ſexum: quamuis in quibuſdam alia etiam ſit vox ad ſignificandam fœminam, vt θεὸς & θεά. per fœminam hîc intelligo non ſolùm mulierem, ſed omniũ animalium fœmininum ſexum. Præterea fœminina ſunt arborum nomina: fructuum verò, neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in ον. hæc enim, ſpreta ſignificatione, ſemper terminationis genus recipiunt, vt τὸ τέκνον, *filius vel filia:* τὸ θυγάτριον, *filiola.* Inueniuntur & alia, præcipuè arborum & fructuum nomina, quæ has regulas nõ exactè ſeruant: ſed ea magis notanda quàm imitanda. id verò accidit aut licentia poëtica, aut propter quandam dialecti proprietatem. Reſtat nunc vt dicamus de

1 *De nominum genere regulæ generales. Genus ſubſtantiuorum hic ſolùm traditur.*

Maſculina propria. Fœminina propria. Appellatiua maſculina, fœmina, cõmunia.

Arbores. Fructus. Exceptio. Annotatio de finitis in ον.

gene

Universidad de Deusto
Biblioteca

genere ſubſtantiuorum in ος huius declinationis tertię, quum ſignificatione illud dignoſci non poteſt. Subiiciemus itaque ordine alphabetico primùm fœminina: deinde communia, quæ paſſim legendis authoribus occurrunt. quæ verò hic non enumerabuntur, maſculina cenſeantur.

Aliæ exceptiones.

FOEMININA.

ἀγκλῶψ, *abſceſſus inter nares & maiorem angulum oculorum.*
ἄκατος, nauis genus.
ἄμαθος, *arena, puluis.*
ἄμμος, *arena, ſabulum.*
ἀμφοδος, *biuiũ, circuitus.*
ἄνοδος, *aſcenſus, reditus.*
ἄσφαλτος, *bitumen.*
ἀτραπός, ſiue ἀτραπιτός, *callis, ſemita trita.*
αὐλειος, *veſtibulum.*
βάτος, *rubus.*
βύβλος, ſiue βίβλος, *papyrus, charta, liber.*
γέρανος, *grus.*
δοκὸς, *trabs, tignum.*
δόκησις, *conſideratio, expectatio: apparentia.*
εἰρεσία, *remigatio, ſeruitus.*
εἴσοδος, *introitus, ingreſſus.*
ἔπάνοδος, *reditus.*
ἔρημος, *eremus, ſolitudo.*
ζυγὸς, *iugum libræ.*
ἤπειρος, & Doricè ἄπειρος, *cõtinẽs*, id eſt, terra firma.
ἵππος, *equitatus*, vel *equa*: pro equo maſculinũ eſt.
κροδοπος, *mactra.*
κιβωτὸς, *arca.*
λαοφόρος, *via publica ſeu regia.*
λεωφόρος, idem Atticè.
μέθοδος, *breuis via.*
μίνθος, *ſtercus humanum.*
νεως, *nouale.*
νεὸς, idem.
νῆσος, *inſula.*
νόσος, & Ionicè νοῦσος, *morbꝰ.*
ὄμερος, *vxor*: pro confabulatione maſculinum eſt.
ὁδὸς, *via.*
περίοδος, *circuitio.*
πρόοδος, *progreſſus.*
ῥαβδος, *virga.*
σήσαμος, *ſeſamum*, frumenti ſpecies.
σορὸς, *loculus, conditorium.*
σποδὸς, *cinis ſordidus.*
τρόφος, *tormen*, dolor inteſtinorum.
τήβεννος, *toga.*
τρίβος, *ſemita.*
τριοδος, *triuium.*
τροχήλατος, *locus vbi agitatur rota.*
ψάμαθος, *arena.*
ψάμμος, *arena.*
ψῆφος, *calculus.*
ψίαθος, *ſtorea, teges, & ipſe ſcirpus è quo contexitur matta.* Suidas Ariſtophanem & τοὺς ψιάθους maſculinè dicere ſcribit.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

E fœmininorum catalogo ſuſtuli βένθος *toga* εἰκὼς *imago*, κῦφος *vas inſculptum*, σωρὸς *acernus*. nam, vt à poſteriori exordiar, σωρὸς *acernus* maſculinum eſt, vt poſt

poſt receptos autores Suidas quoque teſtatur: at σορὸς fœmininum pro *loculo ſeu conditorio*, vt ὡραίας σορὸς, *pulchræ ſandapilæ*, id eſt, *pulchræ vetulæ*, apud Ariſtophanem. κῦφος autem neutrius eſt generis, non modo pro *excſulpto & concauo vaſe*, (vt & affine σκύφος apud Homerum) ſed etiam pro *gibbo* apud Hippocratem: at κυφὸς adiectiuum eſt, ſignificans *gibboſus, curuus, inflexus*, fœm. gen. κυφὴ, neutro κυφὸν. Altera duo planè ſunt mendoſa. etſi enim vulgati lexicographi (quorũ veſtigia ſequitur Anteſignanus) ad fictitiam ſuam εἰκὼν ſtabiliendam ex Ariſtophane citant τὰς εἰκὰς, cogitare tamen debebant, terminationẽ ας cadere non tantum in tertiam pariſyllabam, ſed etiam in quintam impariſyllabam ſiue contractam. nam vt in ea dicimus τὰς Λῆδας, ſic etiam Ariſtophanes, Nebylis, τὰς εἰκὰς τῶν ἐγχέλεων, *effigies anguillarum*, à nominatiuo ſingulari ἡ εἰκὼ, qui etiam accuſatiuus eſt apud Eurip. Medea, quum dicit, ἄψυχον εἰκὼ πρόσγελῶσα, *in animo ſimulacro arridẽs*. nam ab εἴκω duplex eſt verbale, ἡ εἰκὼν ὄνος, & ἡ εἰκὼ ὁος ἄς. Quartum βινθος & in hoc ordine pro *toga*, & in ſequẽti pro *anate*, poſitum erat falſo. nam toga Græcis eſt τήβεννος, vt ſuo loco reſtitui, & anas βρένθος. βένθος autem, neutrius generis, apud poëtas eſt idem quod in proſa βάθος, *profunditas*, vt θαλάσσης βένθεα πάσης, *vniuerſi maris profunditates*. Od. α. Vt vero de reliquis etiam non-nihil dicam, ἀγκλῶψ pro *abſceſſu inter nares & maiorem angulum oculorum*, vnde ſit, ignoro: nam abſceſſus hic à Galeno, Paulo, Actuario, Celſo quoque, dicitur ἀγκλώψ, genere maſculino, nec non ἀγχλωψ, ab ἄγχι prope, & ὤψ *oculus*, teſte Galeno, quia propter oculos extuberat. ἀγκλὼς autem, (per iota in ſecũda ſyllaba) apud Theocritum *frutex eſt, capris gratus*, vt & cytiſus, lentiſcus: Idyll. σ, Τεὴ μὲ ἐμοὶ κυτίσου τε καὶ ἀγκλὸν αἶγες ἔδουσι, incerto genere, etiã apud Scholiaſtem. apud Heſychium vero & Etymologum legitur ἀγκλὶς, expoſitum λύγος, *vitex.* ita vt ἀγκλὼς, ſiue ἀγκλὶς, plantæ ſit ſpecies, παρὰ τὰς αἶγας denominata, à capris ſcilicet, quibus iucundum ſit pabulum. ἄκατος communis eſt generis. nam vt in Epigramm. eſt λιθαίης ἀκάτῳ, ſic ex Herodoto affertur ἐν πυΐσι ἀκατίοισι. εἰρεσία Suidæ, Etymologo, Euſtathio, & Scholiaſtæ Homerico eſt *captiuitas, ſeruitus*, nulla generis mentione. apud Heſych. vero non tantum εἴρεος, ſed etiam εἰρερὸν. αὔλειος per ſe adiectiuum communis generis, ſubſtantiuè & fœmininè ponitur interdum, ſubaudito ſcilicet fœminini generis ſubſtantiuo θύρα,

eſt

Universidad de Deusto
Biblioteca

estque propriè *atrienſis ianua, ianua atrij*. Similiter cum ſequentibus ἔρημος, ὕπερ & νεὸς, ſubintelligitur χῶρα vel χώρα: itemque ὁδὸς, cum λαοφόρ & τροχήλατος. omnia enim hæc ſua natura ſunt adiectiua cõmunis generis. Commune etiam eſt μέσον: & cæteri Græci dicunt ἡ βάτος, Attici vero ὁ βάτος, vt Thomas in ſuis ἐκλογαῖς teſtatur σήσαμον Theophraſtus & Dioſcorides genere neutro dicunt, & Columella inter Latinos. στόφος quoque, & pro *fune loroue torto*, & *pro ventris tormine*, maſculini ſæpius quàm fœminini generis eſſe cenſeo, vt πόπος, πλόκος, πόκος, & ſimilia deriuata, in hac terminatione & flexione maſculino tantum genere leguntur vſurpata. nam στροφὴ, πλοκὴ, τροπὴ, & conſimilia, cum genere mutant etiam flexionem.

COMMVNIA, SIVE INCERTI AVT DVBII GENERIS.

ἄβυσσος, *abyſſus.*
βάδος, *iter, greſſus.*
βρένθος, *anas auis.*
κάμινος, *fornax.*
κάπετος, *foſſa.*
κλῆρος, *ſors.*
κόπρος, *ſimus.*
λιμὸς, *fames*: Atticè ὁ, Doricè ἡ.
μήνινθος, *funiculus.*
ῥάμνος, *rhamnus*, virgultum ſpinoſum.
ῥάφανος, *raphanus.*
ῥινὸς, *pellis, ſcutum.*
σορὸς, *loculus, conditorium.*
σάμινος, *vrna, calathus.*
στρατὸς, *exercitus.*
σωμὸς, *comes.*
ὕαλος, & Atticè ὕελος, *vitrũ.*
χηλὸς, *arca, loculus.*
χλὸς, *pabulum.*
ψάμμος, *arena.*

ANNOTATIO.

In communium numero βάδος, κλῆρος, στρατὸς, χλὸς, apud receptos autores maſculina ſunt: κάμινος, κάπετος, κόπρος, μήνινθος, ῥάμνος, ῥάφανος, σορὸς, fœminina: itemq; ψάμμος, ſicut ἄμμος ſupra: quamobrem hæc duo poſtrema in fœminorum numerum rectè ſunt relata. ἄβυσσος quoque ſubſtantiuè fœmininum eſt, vt Pſalmo 134, οὐ πάσῃς ταῖς ἀβύσσοις: & Apocalypſ. 9. τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου: adiectiuè autẽ communis eſt generis. βρένθος pro *anate* apud Ariſt. eſt potius maſculinum, vt λάρος, κίγκλος, κόσυφος: pro *faſtu* certè maſculinum eſt apud Athenæum, vt ſynonymum τύφος. Ita ex iſto communium numero ῥινὸς tantum, σάμινος, σωμὸς, verè communia erunt. nam ἡ λιμὸς Doricum & poëticum eſt pro communi ὁ λιμὸς: & ἡ ὕαλος Atticum, pro communi ὁ ὕελος. Pro illis igitur hæc poterũt ſubſtitui: ἄκανθος, *acatus* ſeu

ſeu *acatium*: βάτος, *rubus*: κνῆκος, *cnecus* herba: μάρμαρος, *marmor*: οἶμος, *via*: ὀρίγανος, *origanum*, herba: σπάρτος, *ſpartum, frutex*: χάλκανθος, *chalcanthum*. tria ſequentia, σποδὸς *fuligo*, βῶλος *gleba*, στρύχνος *ſolanum*, communiter maſculina, Atticè ſunt fœminina, teſte Euſtathio. His adde quæ pro ſignificatione variant genus: ζυγὸς pro *iugo* maſculinum, pro *ſtatera* fœmininum, Ammonio: θόλος *teſtudo ſeu fornix ædificij* commune, pro peculiari apud Athenienſes loco fœmininum: κρύσταλλος pro gemma commune, pro glacie maſculinum: κύανος pro lapide cæruleo commune, pro colore cæruleo maſculinum: λίθος pro *piſo* maſculinum, pro *vitello oui* fœmininum: λίθος pro *lapide* maſculinum, pro gemma commune: πάπυρος pro *planta* commune, pro *charta* fœmininum: χὼς pro *terra aggeſta* commune, pro *congio* maſculinũ. Fœminnis quoque inter alia poſſunt addi quæ ſequũtur: ἀσάμινθος, *ſolium, ſcapha, balneatoria ſcilicet vel potoria*: βάλανος, *glans*, vt & comp. μυροβάλανος, *glans vnguentaria*: γύψος, *gypſum*: δέλτος, *liber*: δρόσος, ρος: λήκυθος, *ampulla olearia*: μίλτος, *rubrica*: νάρδος, *nardus*, vt & comp. ψευδόναρδος: πύελος *ſolium* ſeu *ſcapha balneatoria*: σχοῖνος, *lentiſcus*: σχοῖνος, *iuncus, funis*: τίτανος, *calx*. ſic adiectiua ſubſtantiuè capta, ſubintellecto ſcilicet fœminini generis ſubſtantiuo: vt ἀμύδατος & ἐμπλαστος, ſ. δωμάτιος: λυσιμάχιος, πόα, βοτάνη: quæ interdum etiam neutro genere ponũtur, ſubauditis ſubſtantiuis neutris φάρμακον, βοτάνιον, φυτὸν, & ſimilibus.

Inuenientur fortè quædam alia fœminina communiáve, quàm quæ hîc enumerãtur: ſed certè pauciſſima, eaque præcipuè aut nomina herbarum, aut animalium: vt ἡ φλόμος, ſiue ἡ φλόνος, *verbaſcum herba*: [*apud Dioſc. eſt ἡ φλόμος, lib. 4. c. 99. apud Ariſtot. ὁ φλόμος pro eodẽ, vt putatur, Hiſt. Anim. lib. 8. c. 20. φόνος pro* atractylide. 36. *ambigui eſt generis apud Theoph. Hiſt. pl. lib. 6. cap. 4.* γλαὼς *apud Ariſtot. maſculinum eſt, Animal. lib. 8. c. 5.*] ἡ φόνος, *atractylis, fuſus agreſtis*: ſic ἡ ἄμπελος, *vitis*, cum ſuis compoſitis: vt ἡ ἀγριάμπελος, ſiue per ſyncopen ἀγριάμπλος, *labruſca, vitis agreſtis*: ſic ὁ vel ἡ γλαὼς, *glanus fera*, quę & hyena. quę omnia recenſere noluimus, quòd maxima ex parte nimis eſſent incerta, neque illa fœmininis epithetis iũcta legiſſemus. ſunt enim parum vſitata. Inuenientur rurſus quædam huc congeſta, quæ in lexicis alterius generis eſſe deprehendentur. Verùm illis hac in re non eſt omnino fides adhibenda. nam ſunt plerunque deprauata. Idem iudicato in nomini-

Herbæ.
Animalia.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

bus quintę,quę suo loco eodem modo enumerabimus.

Genitiuus sing. 2 *Genitiu⁹ dual.* 3.4 *Accusat. plur.* Porrò genere variantia quære inter Heteroclita. 2 Atticè,Ion.& Thessalicè οιο: Dor. ω. 3 Ion. οιιν. 4 Doricè ως & ος.

Quarta declinatio. 1 QVARTA declinatio [1] Atticorum est propria, vertentium vocales præcedētis declinationis in ω:alioqui genere consentit.nam continet masculina,fœminina & cōmunia in ως, ὁ Μενέλεως,*Menelaus*:ἡ ἄλως,*area*:ὁ ἠ ἄγεως,*fertilis*: & neutra in ων,τὸ ἄγεων,*fertile*. Omnes ca- 2 sus [2] desinunt in ω : vertitur enim ο in ω,οι in ῳ subscribēdo iota,ε in ω abiecto υ. Neutrorum quoque α migrat in ω : hoc modo;

ως

ων

Elenchus terminationum quartæ. 3.4 S. {ως, / ων,} [3] ω,ῳ, ων, ωων. [4] ως,ω. ων, ων. D.ω,ῳν. P. ω, / ω, ων,ως, ωις,ωι. / ω,ων. 5

Exemplα. ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ,τὸν Μενέλεων,ὦ Μενέλεως.

ἡ ἄλως, τῆς ἄλω, τῇ ἄλῳ, τὴν ἄλων, ὦ ἄλως.

ὁ ἠ ἄγεως, τοῦ ἠ τῆς ἄγεω, τῷ ἢ τῇ ἄγεῳ.

τὸ ἄγεων, τοῦ ἄγεω, τῷ ἄγεῳ, τὸ ἄγεων.

Declinationes parisyllabicæ. Quatuor prædictæ declinationes appellantur parisyllabicæ, quòd obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Atticorum declinatio in quibusdam nominibus recepta sit ab iis qui cōmuni lingua scripserunt. 1 [1] HAEC Atticorum declinatio à communibus in quibusdam tantùm nominibus est recepta:nempe in iis quæ hic & in Annotationibus in declinationes simplices à CLENARDO recensentur, atque in his quæ sequuntur:

†ἄνεως,ὁ,ἡ,*mutus*.
γάλως ἡ γαλόως, ἡ, *gloſ*, ſoror viri.
ἵλεως, ὁ, ἡ, *propitius* : vnde ἀϊλεως,ὁ,ἡ,*inclemens*.
ἡάλως,ὁ, *funis,rudens*.
ὀρφὼς,ὁ,*orphus*,gen⁹ piscis.
πλεως,ὁ,ἡ,*plenus* : vnde ὁ ἠ ἀνάπλεως,ἐκπλεως,κατάπλεως,idem quod πλεως.
σῶς,ὁ,ἡ,*saluus,integer*.
χρέως,τὸ,pro χρέος,*debitum*: vnde ὁ ὑπόχρεως, *debitor*: & ὁ ἠ ἀξιόχρεως, *fide dignus*.

His adde quędā cōposita à γία siue γαῖα, *terra* : quæ penultimam corripiunt, vt alia huius declinationis omnia ; veluti.

ἀνώγεων,τὸ,*cœnaculū*. quasi ἄνω τις χῆς ὤν, supra terram exi

existens, siue à solo subductum. erant enim cœnacula in superiori ædiū parte. in tertia dicemus ἀνώγειον per diphthongum αι:sed quarta in his magis recepta est.

βαθύγεως, ὁ, ἡ, profundam terram habens.

λιπαργέως,ὁ,ἡ, macram habens terram.

Sic quędā cōposita à κρέας, *caro*, & κέρας,*cornu*:vt

ἀπόκρεως,ὁ,*carnis priuium*.
δίκερως,ὁ,ἡ,*bicornis*.
εὔκερως,ὁ,ἡ, *pulchra habens cornua*.
πολύκερως,ὁ,ἡ,*multicornis*.

ANNOTATIO.

σῶς crasin duntaxat Atticam habet,ex σάος in nominatiuo singulari,ex σάους in accusatiuo plurali. itemque σῶν ex σάον in accusatiuo singulari masculini generis, necnon in nominatiuo & accusatiuo neutrius. In fœminino genere contrahitur solus accusatiuus pluralis, teste Thoma in Atticis ἑκλογαῖς, nimirum σῶς ex σάους vel σάως. neutro plurali σῶα dicimus sine contractione, vt Xenoph. τὰ σώματα σῶα ἡ : vt masculino σῶοι apud Demosth. legitur.

Finita in ως quartæ vel quintæ. SVNT Et alia in ως, quæ per quartam vel quintam declinationem flectuntur : de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa propria, quorum Attica declinatio est in vsu : præcipuè verò quæ communiter desinerent in αος, vel εος ; vt Μενέλαος,Ανδρόγεος, pro Μενέλαως,Ανδρόγεως:& monosyllaba circumflexa,vt Κῶς,*Cos* insula.

Propria in αος & εος.

Monosyllaba circumflexa. [2] Id est,habent in vltima syllaba ω. [3] Poëticè ωο,vel ῳο,puncto subscripto,ab Ionico tertiæ οιο. [4] Vocatiuus est similis nominatiuo,more Attico,vt dictum est in prima declinatione.

Genitiuus sing. Vocatiuus sing.

Quinta declinatio. QVINTA declinatio imparisyllabica cōplectitur [1] omnia genera, & terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος,datiuus in ι,accusatiuus in α : vocatiuus [2] sæpe idem cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, genitiuus ων, datiuus σι, accusatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

Elenchus terminationum quintæ. S. {No. / var.} ος,ι,α, {Voc. / vari⁹.} D.ε,οιν, P. ες, / α, / ι, ων,σι, ας,ες / α, ᾳ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Exemplum. S. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶν-ος, τῷ Τιτᾶν-ι, τὸν Τιτᾶν-α, ὦ Τιτᾶν. D. τῶ Τιτᾶν-ε, τοῖν Τιτᾶν-οιν, ὦ Τιτᾶν-ε. P. οἱ Τιτᾶν-ες, τῶν Τιτάν-ων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶν-ας, ὦ Τιτᾶν-ες, *Titan.*

Genera. 1 [1] Qvomodo Hæc genera significatione dignoscantur, satis abundè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ authoritate solùm vel terminatione percipi possunt, in sequentibus indicabimus, singulas terminationes eo ordine, quo ab Authore dispositæ sunt, discutientes, ac vnicuique illarum suum genus assignantes. Quamuis autem hæ terminationes variæ sint ac multiplices, possunt tamen ad nouem reduci; quatuor scilicet vocales, α, ι, υ, ω, & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, ς, ψ. nam nullum nomen Græcum desinit in ε, ο, ζ, λ, μ, aut in aliquâ mutam; exceptis Barbaris aut Hebræis, vt ἰέμψαλ, *Hiempsal*: ἀδὰμ, *Adam*, &c. quæ tamen reduci possent ad declinationem Græcam, nempe ad tertiâ, & finirẽtur in ος, ἰέμψαλος, (vel ἰέμψας, vt ἀνιβᾶς, ἀτρούβας) ἄδαμος, &c. 11, 16. Porrò finita in η non reperiuntur in quinta declinatione; sed omnia sunt secundæ. [2] Circa finem huius declinationis indicabuntur ea nomina quę vocatiuum nominatiuo simílem non habent. ibi etiam agetur pluribus de accusatiuo singulari, & datiuo plurali.

Terminationes quintæ nouem. α, ι, υ, ω, ν, ξ, ρ, ς, ψ.

Vocatiuus. 2

Terminationes quintæ declinationis.

Genitiuus quintæ. α, ατος. 1 [1] Finita in α, formant genitiuum in ατος: τὸ βῆμα, τοῦ βήματ-ος, *altare, tribunal, suggestum.*

Annotatio. 2 [2] Nomina literarum, sunt indeclinabilia, τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι, ιτος. 3 ι, ιτος, [3] vnum substantiuũ, τὸ μέλι, μέλιτος, *mel.*

Adiectiua in ι. Adiectiua neutra, communium legem seruãt: ὁ ἢ ἡ ἀχαρεις, τὸ ἀχαρες, ἀχάριτος, *gratiosus, a, um*: ὁ ἢ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδ-ος, *patriæ studiosus, a, um.* sic etiam τὸ τι, τινὸς, vt commune ὁ ἢ ἡ τις, τινὸς, *aliquis, aliqua, aliquod vel aliquid.*

ι, ιος. 3.4 ι, [3] ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi*: de quo [4] aliâs.

υ, υ-ος. 5 υ, [5] υ-ος: τὸ γόνυ, γόνυ-ος, *genu, geniculum.*

υ, ε-ος. 5 υ, [5] ε-ος: τὸ ἄστυ, ἄστ-εος, *vrbs*: τὸ πῶϋ, πώ-εος, *grex ouium, ouile.* Sic neutra masculinorum in υς: ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέ-ος, *iucundus, um, suauis & suaue.*

ώ, ό-ος.

ώ, ό-ος: ἡ Λητὼ, Λητ-οος, *Latona,* [6] est declinationis contractorum. 6 *ώ, όος.*

[1] Finita In α, ι, vel υ, omnia sunt neutra absque vlla exceptione. Sic finita in ω, omnia sunt fœminina. 1 *Finita in α, ι, υ, neutra sunt, in ω fœminina.*

[2] De finitis in α videtur author tantùm intellexisse, non autem in genere de omnibus literarum nominibus: quamuis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quarum nomen adiectiuo indicatur; nempe ε ψιλὸν, υ ψιλὸν, ο μικρὸν, ω μέγα, quæ declinantur more adiectiuorum ψιλὸν, μικρὸν, & μεγα, quod facit in genitiuo μεγάλ-ου, vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum vocalium nomina erant, ε, υ, ο, ω, vt Latinarum, e, i, o: verùm postea his addita sunt epitheta ad indicãdum aliquod discrimen, vt ε vocatum sit ψιλὸν, id est *paruum* vel *tenue*, ad differentiam η vocalis longæ, quæ vt e ferme proferebatur: veluti diximus pagina 2, versu 27. sic υ dictum fuit ψιλὸν ad differentiam diphthongi ϋ. olim enim (vt loco citato attigimus) υ & ϋ proferebantur vt u Latinum; υ quidem, vt u hodie pronuntiatur à Gallis: ϋ verò, vt u sonat hodie Italis. Cæterùm ο & ω, quæ eodem fermè modo proferebatur, varia epitheta sortita sunt iuxta quantitatis differentiam: ο quidem μικρὸν, id est *paruum*, dictum est, quia breuem facit syllabam: ω verò μέγα, id est *magnum*, quod sua natura syllabam producat. 2 *Nomina literarum quæ indeclinabilia. Nomina literarũ quatuor declinabilia: & quare declinentur.*

[3] Rectè dicit, vnum. nam ea quæ faciunt ιος, vt σίνηπι, barbara sunt, & non propriè Græca. Inueniuntur tamen composita è μέλι, quæ etiam faciunt ιτ-ος, vt οἰνόμελι, *vinum mulsum*: ὀξύμελι, *acetum mulsum*: ὑδρόμελι, *aqua mulsa.* 12, 7. [4] In secũda declinatione contractorum. [5] Proponuntur ab authore in hac declinatione multæ nominatiui terminationes, quarum singulæ varias genitiui formas recipiunt, vt υ, υ-ος: de quibus quidam Grammatici prolixè tractarunt: nos tamen hæc curiosè persequi noluimus, quòd & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quæ multò minus nota sunt, quàm ea propter quæ declaranda adducuntur. Quod quamuis Grammatici vulgò facitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cum omnis disciplina à facilioribus & magis notis ad obscuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum quorundam genus & accentum, vocaliumque 3 *Substantiua in ι, barbara sunt, præter μέλι cum compositis.* 4 5 *De diuersitate terminationum genitiui certa regula vbique tradi non possunt, nisi velimus per se satis nota per minùs nota explicare.*

Universidad de Deusto Biblioteca

ancipitum quantitatem, potiùs per genitiui terminationes (quæ per se satis notæ sunt, si quis nonnullum huius linguæ vsum, authorũ lectione sibi compararit) quàm cõtra genitiui terminationes per illa, quæ multò sunt difficiliora, censeo esse explicanda. velim tamen interdum, si commodè id fieri possit & cum aliquo lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem, ad designandam quandam terminationum notiam: vt si hoc loco dicam, Substantiua in υ, penultimam corripientia, faciunt υος: quæ verò penultimam producunt, faciunt ῡος, cum omnibus adiectiuis. hac quidem regula nõ poteris facilè cognoscere quare τὸ δάκρυ, id est *lacryma*, potiùs faciat δάκρυος, quàm δάκρυος: cùm penultimæ quantitas non sit cuiuis cognitu facilis: in δόρυ verò, id est *hasta*, quiuis cognoscet penultimam esse breuem, cùm sit ὁ μικρὸν: quare statim dicet τὸ δόρυος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, sed non satis certa. Hanc verò inutilem prorsus iudicauerim, Finita in ας acutitona, άδος in genitiuo faciunt: quia nullo modo potes scire quæ finita in ας vltimam acuant, nisi ex genitiui terminatione. cogêris enim in Accentuum tractatu conuersam hanc regulam audire, hoc modo: Finita in ας, facientia in genitiuo άδος, vltimam acuunt. Ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque, velis nolis, ad vsum alterutrius recurras necesse fuerit. Faciliùs verò vsus te docebit quæ nomina in ας, άδος faciant (vnde acutitona esse concludes) quàm nosse quæ in ας acutitona sint, vt inde inferas, declinari per άδος. Vides igitur esse multa vsu percipienda, nec posse omnia (nisi ridiculi saepenumero velimus esse) regulis comprehendi. Quare ne mireris, si interdum ad huiusmodi varium eiusdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne scilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare. [6] Vide quartam declinationem nominum contractorum.

Regula de finitis in υ non omnino inutilis.

Regula de finitis in ας, prorsus inutilis.

Vsu multa percipienda.

6

αν, ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, *pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis:* ὁ Πὰν, Πανὸς, *Pan, deus pastorum:* τὸ μέλαν, μέλανος, *nigrum, atramentum.*

αν, αντος, participia sunt: τὸ τύψαν, τύψαντος, *verberans, vel quod verberauit.* Sic adiectiuũ τὸ πᾶν, παντὸς, *omne*, more masculini πᾶς, παντὸς, *omnis.*

αν, ανος.

αν, αντος.

Dvo

Dvo Hîc notanda: primùm, Omnia substantiua in αν, esse masculina: adiectiua verò siue participia (vt suo quoque dicetur loco) esse neutra: deinde, Participia in αν, & adiectiuum πᾶν, facere in genitiuo αντος: reliqua verò omnia ανος. Porrò huiusmodi participia sunt aut aoristi primi vocis actiuæ quorumcunque verborum; aut præsentis, vel aoristi secundi eiusdem vocis, secundæ coniugationis verborum in μι.

Annotatio de finitis in αν.

Participia in αν vbi inueniãtur.

εν, ενος: τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum.*

εν, ενος.

εν, εντος: τὸ χαρίεν, χαρίεντος, *gratiosum*, vt masculinum χαρίεις, *gratiosus.* sic participia, ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, *verberatus, verberatum.*

εν, εντος.

Observabis Hîc, omnia in εν esse neutra, atq; adiectiua vel participia: & quæ sunt ab ω, facere ενος, reliqua εντος. Cæterum hæc participia sunt vel alterius aoristi passiui, vel præsentis siue aoristi secundi vocis actiuæ verborum primæ coniugationis in μι.

Notio de finitis in εν.

Participia in εν vbi inueniãtur.

ων, ωνος: ὁ Ἕλλων, Ἕλλωνος, *Græcus:* ἡ σειρὼν, σειρῶνος, *siren apis seu volucris insecti genus, & Siren fabulosarum mulierum vna.*

ων, ωνος.

ων, ονος: ὁ ποιμὼν, ποιμένος, *pastor:* ἡ φρὼν, φρενὸς, *mens:* ὁ ἢ τέρων, τέρενος, *tener, tenera:* cuius neutrum τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum.*

ων, ονος.

Disyllaba In μων, & adiectiua quæcunque in ων, cum his substantiuis ὁ ἀδὼν, *glandula siue globosus sub cute tumor:* ὁ ἄξων, *barba:* ὁ αὐχὼν, *cervix:* ἐὼν, *adolescens:* & ἡ φρὼν, faciunt ονος: reliqua ωνος. atque hæc, quæ ωνος faciunt, fœminina sunt, præter ὁ κηφὼν, *fucus, vespa sterilis:* ὁ σφὼν, *cuneus:* ὁ σωλὼν, *canalis, tubus:* atque ὁ κὴν ἡ χὴν, *anser.* nam alia masculina, significatione dignoscuntur, vt ὁ ἵππων, cum compositis. Quæ autem per ονος flectuntur, masculina sunt, præter ἡ φρὼν, & adiectiua, de quibus suo loco. [1] Lascaris quoque agnoscit ὁ κὴν ἡ τέρων, Eustathius vero tantum ὁ τέρων, quum fœminidem sit τέρενα apud Homerum, Hipponactem, Euripidem, & alios.

Regulæ de ων.

ων, ονος.

Fœminina.

Masculina.

1 Annotatio.

ις, ιδος: ὁ δελφὶς, δελφῖνος, *delphin piscis:* ἡ ἀκτὶς, ἀκτῖνος, *radius:* cuiusmodi nominatiuus etiam per ις, δελφὶς, ἀκτὶς.

ις, ινος.

ις, vel ις.

Composita, Masculina sunt, atque hæc tria, ὁ ὄν, *bitus vel acervus:* ὁ ἰσὼν, *mibus:* ὁ, *genus mensuræ:* quum

Masculina.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Fœmnina. verò significat fibram, aut vim, est fœminini. reliqua simplicia, fœminina. δελφὶν verò, quamuis ab authore veluti masculinum ponatur, ab aliis tamen commune dicitur, ὁ καὶ ἡ δελφίν. Notat tamen Sylburg. composita in ιν communis (vel etiam omnis) esse generis, vt χεν- στάκλιν, χυλκογλώχιν. Similiter ῥὶν quoque, siue ῥὶς, pro *aceruo* apud Homerum masculino, apud Plutarch. fœminino genere positum legitur. ιν pro fibra seu vi fœmininũ est: pro *mensura* neutrũ est apud Epiphanium, (dicit enim τὸ μέζα ιν, & τὸ ἄχμον ιν) & ἀκλιβον, vt quũ Eustathius scribit ἡμίναν videri esse τὸ ἥμισυ & ἰν. apud Iosephũ vero est ὁ εἰν, Antiq. Iud. lib. 3. c. 9. & 10. forsan eam ob causam quia Hebræus sermo neutrũ genus ignorat.

ANNOTATIO SYLBVR.

ον, ονος. ον, ονος: τὸ μεῖζον, μείζονος, *maius*: à cõmunib⁹ in ων.

ον, ονῆος. ον, ονῆος, Participia sũt; τὸ τύπτον, τύπτονῆος, *verberãs.*

ουν, οδος. ουν, οδος, τὸ δίπουν, δίποδος, vt cõmune δίπους, *bipes.*

ουν, ουῶντος. ουν, ουῶντος, Participia sunt: τὸ τυπουῶν, τυπουῶντος, *verberaturum.*

ον & ουν neutr. OMNIA In ον & ουν, neutra sunt, atq; vel adiectiua à communibus in ων & υς: vel participia. & in adiectiuis quidẽ, ον facit ονος, & ουν, οδος: in participiis verò, ον, ονῆος, & ουν, ουῶντος. Cæterùm participia in ον, sunt vel præsentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi Barytonorum vocis actiuæ; aut præsentis secundiue aoristi eiusdem vocis verborũ tertiæ coniugationis in μι: finita verò in ουῶν, sunt & ipsa vocis actiuæ, sed vel futuri secundi in qualibet cõiugatione, vel primi in quinta, vel præsentis in prima & tertia verborum Circumflexorũ. Reperiuntur etiam adiectiua neutra in οῦν, contracta ex puris in όεν: quorum masculina in ους, contracta sunt ex όεις. hæc candẽ cũ participiis flexione habent: vt ῥαδεῖν, μελιῆν.

ονος, οδος.

οντος, οῦντος.

Participia in ον.

Participia in ουῶν.

υν, ωος: ὁ μόσυν. μόσυνος. *turris vel domus ligneam*

ων, *vel* υς. Γόρτυν, *Gortyn, ciuitas Cretæ*: quorum nominatiuus etiam in υς desinit: ὁ Φόρκων, vel [1] Φόρκυς, *Phorcys, Neptuni filius & Medusæ pater.*

υν, ύντος. ύν, ύντος, Participia sũt: τὸ ζώννυν, ζωννύντος, *cingẽs.*

ωος. *Masculina.* FINITA In υν, omnia faciunt ωος, nisi sint Participia: sunt quoq; omnia masculina, nisi significatio impediat (vt in Γόρτυν, quia est propriũ vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atq; præsentis temporis vocis actiuæ; quartæ coniugationis verborum in μι. [1] Hoc etiã declinatur per υος, & Φόρκυος. vel Doricè ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυ, τῷ Φόρκυ, ablato ς, vt multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes simplices.

Participia in υς.

ων, ωνος: ὁ κλών, κλωνός, *ramus*: ὁ αἰών, αἰῶνος, *æuum*: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, *Plato*: ἡ μήκων, *papauer*: † ἡ Σιδών, *Sidon, vrbs Phœniciæ.* ων, ωνος.

ων, ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *serra*: ἡ χελιδών, χελιδόνος, *hirundo.* & cõmunia, ὁ καὶ ἡ δδαίμων, δδαίμονος, *felix*: & ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*: quorum neutra in ον, τὸ δδαιμον, δδαίμονος, *felix, beatum*: τὸ κρεῖσσον, κρείσσονος, *melius.* ων, ονος.

ῶν, ῶντος: ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, *Xenophon.* ῶν, ῶντος.

ων, οντος: δράκων, δράκοντος, *draco*: & Participia, ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans.* ων, οντος.

NOMINA In ων, quorũ genus significatione dignosci non potest, masculina sunt, præter sequẽtia fœminina, *In* ων *mascul. Fœminina.*

ἀκροχορδών, *verruca.*
ἄλων, *area.*
βοῶν, *custodia*, apud Alexãdreos.
εἰκών, *imago.*
λιτών, *litus.*
λησμοσύνων, *obliuio.*
μελεδών, *cura*: at ὁ curatore, custode seu præfecto, masculinũ est vel cõmune.
σηπεδών, *putredo.*
σιαγών, *maxilla.*
σινδών, *linteum.*
τηκεδών, *tabes.*
τρυγών, *turtur.*
χελιδών, *hirundo.*
χθών, *terra, solum.*
χιών, nix.

His adde omnia finita in ηδών. *In* ηδων *fœm.*

ANNOTATIO.

E *fœminorum catalogo tollit Sylburg.* ἀμπελών vinea, ἀγκυλεών *mentum*, ἀρραβεών arrha, τρίβων palliũ attritum, χλιδών armilla, χιτών tunica. *sunt enim masculina. de* βοών *vero quod dicat, (inquit) non habet.*

Nunc de genitiui varietate, si non omnia, tamen aliquid dicamus: quamuis & hoc vsu potiùs quàm præceptis discere præstabat. nihil enim certi de his potest præcipi, nisi (vt antea dixi) per se satis nota per difficilima velimus explicare. Faciunt igitur ωνος per ω μέγα omnia ferè substãtiua masculina, & fœminina vrbium, quæ non desinunt in ηδών. Nam omnia finita in ηδών, atq; adiectiua, & substantiua fœminina, faciunt ονος per ο μικρόν. Ex adiectiuis excipe αἴθων, *ardens*: & εἴρων, *cauilator, dissimulator, non vera dicens*: itemq; composita ab αἰών, χιτών, & similibus: ex fœmininis verò ἄλων, βοών, μελεδών, μήκων, τρήρων: quæ faciunt ωνος per ω μέγα. Porrò

Genitiuus.

ωνος.

ονος.

Exceptio.

ωνος.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ῶντος. ontis. ωνος.

pauca sunt quæ faciant ῶντος per ω μεγα: eaque omnia sunt masculina, & maxima ex parte propria virorum circumflexa, quæ à Latinis per *ontis* declinantur: vt Xenophon, Xenophōtis: sic Demophoon, &c. In ονος verò per ο μικρὸν faciẽtia, vix alia inuenias appellatiua quàm hæc quatuor, δράκων, λέων, γέρων, ξεφάπων, *draco, leo, senex, famulus*: & participia actiuæ vocis in ων non habentia circumflexum: quæ sunt vel præsentis temporis, vel futuri primi, vel aoristi secũdi: priora duo genera Barytona, posterius Oxytononũ. quę verò accẽtu circumflexo notantur & habent neutrũ in οῦν, (quæ enumerauimus quum de ουω ageremus, 136, 25.) ea ῶντος faciunt. de illis autem nullam mentionẽ fecit hoc loco CLENARDVS. At quorum neutrum similiter in ῶν per ω μέγα circumflexum desinit, per ῶντος flectuntur, & ω μέγα seruant: sunt q; præsentis temporis vocis actiuæ, secũdę cõiugationis verborũ Circumflexorũ. Id autẽ accidit propter crasim, quæ fit ex α & ο in ω, vt suo videbimus loco.

Participia in ων.

ῶντος.

ῶντος.

ξ in { κος. γος. χος.

ξ, in κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, *pectus, thorax*: ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix*: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*: ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, mutat η in ε: ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*, pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ. ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *rex*: ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*, interiecto τ.

ξκτος.

Genus finitorũ in ξ.

FINITA In ξ, masculina sunt, aut fœminina, aut cõmunia: neutra verò nunquã: & fœminina quidẽ pauca sunt, at cõmunia pauciſſima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hîc enumerabimus: reliqua verò intelligentur masculina. Hæc igitur sunt fœminina,

Masculina. Fœminina.

ἀλώπηξ, *vulpes*.
ἄμπυξ, γος, *ambitus, orbis*.
αὖλαξ, *fulcus*.
θρίδαξ, *lactuca*.
κλίμαξ, *scala, seu scalæ*.
κύλιξ, *calix*.
κλῶμαξ, *clivus arduus*.
κορυθ, *capillus*, & *crex auis*.
λάρναξ, *urna, arca*.
μάσταξ, *mandibula, buccea, brucus*: at μύστακες, *barba superioris labri*, masc.
μάστιξ, γος, *flagellum*.
ὁ & ἡ ὄμφαξ, *uua acerba & immatura*.
ὄρνιξ, γος, *uirax auis*.
πήληξ, *galea, cassis*: at πήλυξ Hesychio *fissura*.
ὁ & ἡ πῶδαξ, *fons, scaturigo*.
πνὺξ, *consilij locus apud Athenienses*.
πτέρυξ, γος, *ala*.
πτύξ, χός, *plica*.
σμώδιξ, siue σμώδιγξ, *vibex, liuor tumorve ex percussione*.

ὁ &

ὁ & ἡ στύραξ, *styrax*, odoris genus: pro hastę annulo masculinum est.
τέτριξ, *tetrix auis*.
τρύξ, γος, *fax*.
ὁ & ἡ ὕστριξ, χος, *hystrix*, herinacij species.
φάλαγξ, γος, *phalanx* ordo militaris, & internodiũ in digitis.
φάσσαγξ, γος, *vallũ*.
φοῖξ, *phoix auis*: (φαγξ, *vallũ*.
χάραξ, *vallus, palus*: at ὁ χάραξ, *chœnix, semodius*.

His adde finita in ιγξ, & monosyllaba non desinentia in ωξ.

Excipiuntur tamen sequentia masculina,

βλὰξ, *stolidus*.
σὴς, *vermis ligni corrodens*.
ἶξ, *vermis vitium*.
ὀνὸς, *asinus*.
σφὴξ, *vespa*.
τρώξ, γος, *vermis leguminũ*.

Masculina.

Et sequentia communia,

αἴξ, αἰγὸς, *capra*.
βὴξ, βηχὸς, *tussis*.
ῥὰξ seu ῥῶξ, γος, *acinus uuæ*.

Communia.

Præter hæc, communia sunt.

ἄμπυξ, *reticulum muliebre*.
πέρδιξ, *perdix auis*.
σκύλαξ, *catulus*.
φάρυγξ, γος, *guttur, faux*.

VSVS Te docebit, quæ declinentur per κος, & quæ per γος, aut χος: scito tamẽ multo maiorẽ esse numerum eorũ quæ κος faciunt, quàm quę γος aut χος: rursus plura per γος quàm per χος declinari. nam pauciſſima sunt quę habeãt χ in obliquis: nempe finita in ουξ, ωτυξ, & ωρυξ, cum quibusdam aliis. In γος verò faciunt finita in ωληξ, & quæ ante ξ habent γ, & superbisyllaba in υξ, modò habeant α in penultima, & quæ habent in penultima ο μικρὸν, modò nõ desinant in ουξ, & quæ fiunt à verbis in χω, οσσω, & ζω, & fœminina in υξ, cũ compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua vero, præsertim fœminina, & disyllaba communia, quę superiùs enumerauimus, habent κ in obliquis, præter μαστὶξ, τέτριξ, & finita in γξ, quæ habent γ. Horum omniũ exempla tibi passim legendis authoribus occurrẽt.

Genitiuus. χος. γος. Composita. κος.

[1] Hoc fit propter aliam aspiratam χ aduenientem: in datiuo verò plurali rursus assumit θ, τῆς θριξί. nõ enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nominatiuo. sic ὕσθριξ ὑστριχὸς: at ὑστριγὸς ab ὑστριγξ, sicut ὑακληγξ. 1

ἀρ, αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*: ἡ δάμαρ, *uxor*: τὸ νέκταρ, *nectar, cibus vel (vt alij volunt) potus deorum*. ἀρ, αρος.

ἆαρ, ἆατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *iecur, hepar*: τὸ δέλεαρ, δελέατος, *esca, ad capiendum illecebra*. ἆαρ, ἆατος.

SYPERBISYLLABA In ας faciunt ατος, idem accidit disylla- ατος.

Universidad de Deusto
Biblioteca

disyllabis quorũ penultima est η aut diphthongus: quibus adde ϛέαρ, adeps: φρέαρ, puteus: poëticè ϛεῖαρ, φρεῖαρ. quorum autem penultima est ω, indeclinabilia sunt, vt ὁ μῶμφ, stultus: sic τὸ ὄναρ, somnium, quamuis penultima sit ο μικρὸν. Reliqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt αρος. Porrò declinata per ατος, neutra sunt omnia: sic flexa per αρος, paucis exceptis, quorum genus sola significatione cognoscitur.

Indeclinabilia in αρ.

αρος. Neutra.

ειρ, ειρος: ὁ φθειρ, φθειρὸς, *pedunculus*: ἡ χειρ, *manus*: ὁ κὰ ἡ ἀντίχειρ, *pollex*.

ειρ, ειρος.

MVLTA Componuntur ex χειρ, quæ omnia sunt communia: χειρ verò variat & genere, & genitiui terminatione: vt videbis in Heteroclitorum tractatu. Reliqua in ειρ, masculina sunt: sed pauca inueniuntur.

Communia.

Masculina.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

ἀωτίχειρ à Lascari quoque inter cõmunia numeratur, vt πολύχειρ, ἐπίχηρ & similia: sed incertum qua significatione. pro *pollice* masculinũ potius est quam fœmininũ, subaudito scilicet masculino substantiuo δάκτυλος. nam ἐωτίχηρ elliptice & κατ' ἐξοχὴν dicitur pro ὁ ἀωτίχηρ δάκτυλος *digitus è regione manus situs*, vel tantum pollens quantũ reliqua manus: itemq; μέγας quoq; λιχανὸς & μέσος, subaudito eodẽ substãtiuo δάκτυλος, passim legũtur.

ηρ, ηρος: ὁ Σὴρ, Σηρὸς, *Ser, populus, & vermis nens sericum*: λυτὴρ, λυτῆρος, *peluis*: τὸ κῆρ, κηρος, *cor*.

ηρ, ηρος.

ηρ, ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther, id est, ignis elementũ*.

ηρ, ερος.

1 [1]in multis verò syncope: ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, *pater*: ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, *mater*: sic compositum Δημήτηρ, *Ceres*: item θυγάτηρ, *filia*: γαστὴρ, *venter*: at ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς, [2] assumit δ.

FOEMININA In ηρ, nulla sunt, quæ significatione cognosci non possint, præter γαστὴρ, κὴρ *sors*. Neutra verò duo tantùm, ἦρ *ver*, & κῆρ *cor*: quæ circumflectuntur, quia fiunt ex ἔαρ & κέαρ per crasim. Alia in ηρ, masculina sunt. Pauca sunt quæ flectantur per ερος, nempe quę à CLENARDO recensentur, atque ἀστὴρ, *astrum*: Πίερος *Pier*, gentile: & φράτηρ, *tribulis*: (pro quo vsitatiùs dicimus φράτωρ, φράτορος) ὁ ἀὴρ, *aer*, Æolicè inuenitur ἡ ἀήρ: sic ἡ αἰθὴρ, ἔρος, apud Homerum & cæteros poëtas. Cætera in ηρ, faciunt ηρος. [1] Huiusmodi syncope habet tantùm locũ in iis quæ author enumerat. Notandũ autẽ, concisos casus ab oratoribus magis recipi, præter

Fœminina. Neutra.

Masculina. ηρ, ερος.

Æolismus.

ηρ, ηρος.

De syncopen passis notio.

θυγατέρα. nam θύγατρα soli vsurpant poëtæ, qui metri gratia indifferenter vtuntur concisis vel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio in Annotationibus in declinationes simplices. [2] Nunquam enim in eadem dictione ν ponitur ante ρ, vt diximus 7,13. & 10,22.

2

ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἤτορος, *cor, animus*: & inde cõpositum, ὁ μεγαλήτωρ, μεγαλήτορος, *magnanimus*.

ορ, ορος.

υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*: ὁ κὰ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*: & neutrum, τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*.

υρ, υρος.

FINITA In ορ & υρ, pauciſſima sunt: & illa quidem neutra, hæc verò masculina, præter μάρτυρ & πῦρ, quæ ponuntur in contextu, atque hæc in υρ, antiqua sunt, & penè exoleta, præter πῦρ; vtimur autem illorum loco finitis in ρος tertiæ declinationis, vt ψίθυρος, ὁ, & μάρτυς, υος. quod & μάρτυρος, ὁ.

ορ neutra. υρ masculina. Finita in υρ exoleta. υρος vel υς pro υρ.

ωρ, ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur*: ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *aquosa humiditas, vel sanies tenuior*: τὸ ἕλωρ, ἕλωρος, *captura, præda*: τὸ τέκμωρ, τέκμωρος, *signum, finis*.

ωρ, ωρος.

ωρ, ορος: ὁ Νέϛωρ, Νέϛορος, *Nestor*: ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτορος, *Hector*: ὁ κὰ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, *carens patre*: ὁ κὰ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*: παναμάτωρ, *omnia domans, vel omnidomans*. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, *aqua*, [1] heteroclitum est.

ωρ, ορος.

1

MONOSYLLABA In ωρ, & polysyllaba in λωρ, atq; ἰχὼρ & τέκμωρ, seruãt ω μέγα in obliquis: alia mutant in ο μικρόν. Cæterum neutra in ωρ pauca: nempe quæ ab authore afferuntur, & τὸ ἕλδωρ, siue ἐελδωρ, *desiderium*. at τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, *stercus*, heteroclitum, vt τὸ ὕδωρ. Communia verò sunt multa, quæ significatione facilè dignoscuntur, quæ scilicet vtriq; sexui cõueniunt: quamuis raro fœmininis adiectiuis aut articulis iuncta inueniantur. Reliqua in ωρ, masculina sunt: nulla verò fœminina tantùm, præter ἡ ἄωρ, *coniux*, & ἡ ἀλέκτωρ, *lecti ingalis expers virgo*. [1] Vide Heteroclita.

ωρος. ορος. Neutra.

Communia.

Masculina.

1

ας, αντος: ὁ Αἴας, Αἴαντος, *Aiax*: ὁ πᾶς, τὸ παντὸς, *omnis, cunctus*: ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, *cuncta*: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, *cunctum*: sic ἅπας, *omnis*: σύμπας, *vniuersus, omnis*. Duo in αις: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: μέλαν, τάλαν: quorum fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra, τὸ μέλαν, τάλαν.

ας, αντος.

ας, ανος.

ἀς,

Universidad de Deusto
Biblioteca

ας,άδος. 1 ἀς,άδος: fœminina sunt: ἡ μονὰς,μονάδος,*monas, vnitas*: λαμπὰς,λαμπάδος,*lampas, lucerna*: aut cõmunia, ὁ καὶ ἡ φυγὰς,φυγάδος,*exul, profugus*.

ας,αντος. 1 ας,αντος, neutrum: τὸ γῆρας,γήρατος, *senectus*: τὸ ἅλας,ἅλατος, *sal*.

αις,αιτος. 2 αις,αιτος, vnum fœmininum, ἡ δαὶς,δαιτὸς, *conuiuium*: & vnum neutrum, τὸ ϛαὶς,ϛαιτὸς, *farina aqua subacta*. Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer, puella*, facit παιδός. sic composita eius, ἄπαις, *sine liberis, carens filijs*: εὔπαις, *liberis abundans, vel bonos habens filios, aut bona indole proles*.

αῦς,αός: vel ῆυς ηός. 2 αυς,αὸς: ἡ ναῦς, (Ionicè νῆυς) *nauis*, τῆς ναὸς, † (Ionicè νηὸς:) sic γραῦς, *anus, vetula*.

ες,εος. 3 ες, εος, neutra communium in ης: τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος, *verum*.

1 NIHIL Facilius quàm nosse quæ finita in ας faciãt αντος, & quæ αδος, vel αντος. nam vel mediocris authorũ lectio hæc tibi demonstrabit. regulis autem hæc percipi facilè nequeunt. Hîc tantùm notabis, flexa per αντος, esse masculina: per άδος, fœminina: exceptis paucis communibus, quæ sola significatione facilè cognoscũtur) per αντος verò, esse neutra & quintæ declinationis contractorum, modò desinant in ως vel ας purum: vt videbis in sequentibus. Sunt verò tria masculina quæ non declinãtur per αντος, nempe μέλας,πέλας, de quibus in cõtextu, atque ὁ λᾶας, & λάαος, & crasi λᾶος, *lapis*. Porrò Æoles masculina in ας per αις efferunt, dicentes μέλαις,πέλαις. Idem faciunt in participiis masculinis in ας, quæ per αντος declinantur, vt τύψαις pro τύψας, *qui verberauit*. Pro Αιας tamen non dicunt Αιαις, ne diphthongus geminetur. Cæterùm Poëtæ non rarò Dorico more ex genitiuis in αντος, per apocopen reiiciunt τος, τοῦ Αιαν pro Αιαντος. de qua apocope nonnihil attigimus, 124,20,23. 2 Finita in αις aut αως non inuenies alia ab his quæ hoc loco enumerãtur. tantùm itaq; notato, finita in αως declinari quoque per εως, ει, &c. & nominatiuũ monosyllabum ῆυς apud poëtas diuidi in duas syllabas, νηὺς, γρηὺς: atque nominatiuum pluralem similem reperiri nominatiuo sing. αἱ ναῦς, νῆυς: γραῦς, γρῆυς. [*Sed Sylburg.* potius accusatiuũ pluralem similem dicit reperiri nominatiuo singulari. *sic enim Lascaris, Vrbanus, Caninius. & nominatim Thomas in Atticis*, νῆες (*inquit*) ἐπὶ δύθειας, ἀ ναῦς· ἐπὶ δὲ αἰφιαλικῆς, ναῦς, ἀ νῆας. *atque ita Thucyd.* αἱ νῆες ναυμαχῆσαι: & κατακαῦσαι τὰς ναῦς. *Pro* Αιαντος *autem Doricè & poëticè dici non* Αἴαν, *sed* Αἴα, *monuimus supra p.124,23.*] De horũ autẽ accusatiuo sing. dicetur suo loco. 3 Hæc sæpe substantiuata reperiuntur, & per substantiua Latinis redduntur: vt τὰ ἀληθὲς, *verũ, vel ipsa veritas*, & sic de aliis. Sunt autẽ primæ declinationis cõtractorũ, vel dicetur in sequẽtibus.

εις,εντος: ὁ κλεὶς,κλεὸς, *pecten*: sic adiectiuum εἷς, ἑνὸς, *vnus*: fœmininum μία,μιᾶς: neutrum ἓν ἑνὸς: & inde composita, μηδεὶς,μηδεμία,μηδὲν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, *nullus, a, um*.

εις,εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, *Simoïs, Simoëntis, nomẽ fluuij in Phrygia*: ἡ Ὀπόεις, Ὀπόεντος, *Opûs, Opuntis, ciuitas in Locris*: itidem adiectiua, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*: & participia ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *verberatus*: at [1] ἡ κλεὶς, *clauis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, πρὸ κλεῖδα & κλεῖν.

ους,ους communiter, ῶν Ionicè, ως Atticè, ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, *rex*: de hoc [2] postea.

FINITA In εις, facientia εντος, non inueniuntur, præter κλεὶς & εἷς, cum compositis, quæ ponuntur in cõtextu, μηδεὶς & οὐδεὶς, quasi μηδὲ vel οὐδὲ εἷς, *neque vnus, ne vnus quidem*: ideò poëtæ in neutro sæpe dicunt μηδέεν, οὐδέεν. † Æoles verò ponunt θ pro δ, μηθεὶς, οὐθεὶς, μηθὲν, οὐθέν, Reliqua igitur præter κλεὶς, faciunt εντος: & sunt vel propria, vel adiectiua, vel participia, quorum superius meminimus in εν, εντος, 135,15. Genus autẽ nominum in εις, facilè patet. adiectiua enim & participia, masculina sunt: propriorum genus significatione cognoscitur: quæ verò ponuntur in contextu, articulo genus indicant. Notandum autem, propria & adiectiua in οεις, interdum contractè efferri per ους, abiecto ι, & ος contractis in ω: vt ex ὀπόεις & πλακόεις, dicimus ὀποῦς, πλακοῦς, de quibus postea in οῦς, οῦντος. sic adiectiua in ηεις, interdum contrahuntur in ῆς, abiecto ι, & ης in η contractis: vt ex τιμήεις & δαφνήεις, dicimus τιμῆς, δαφνῆς: itemque ἀλλᾶς ex ἀλλάεις, teste Eustathio. de his vide in ᾶς, ᾶντος.

[1] In

εις,εντος

ους { εος cõmunis ῶν Ionic. εως Att.

εις,εν

μηδεέν, οὐδέν. Æol. θ pro δ.

εις,εντος, propria, adiectiua, participia. Masculina.

οεις,οῦς.

ηεις,ῆς.

άεις,ᾶς.

Universidad de Deusto Biblioteca

Dorismus. 1 [1] In accusatiuo plurali ὰς κλεῖδας, & Doricè κλᾶδας.

2 [2] In tertia declinatione contractorum.

ης,ητος. ης,ητος: ὁ λέβης,λέβητος,*lebes,cacabus*: ἡ ἑσθὴς,ἑσθῆτος,*vestis*. & item substantiua fœminina,quæ fiunt ab adiectiuis in ος: κακὸς,*malus*,ἡ κακότης, ἡ κακότητος,*malitia*: vel ab adiectiuis in ὺς,vt δριμύτης *acrimonia*,à δριμὺς,*acer*.

ῆς,ῆτος. Ης,ῆτος: ὁ τιμὴς,τιμητὸς,*honoratus*: ὁ δαφνῆς, δαφνητὸς,*laureaceus*.

ης,εντος. ης,εντος: Ὁ Κλήμης, Κλήμεντος,*Clemens*: Οὐάλης, Οὐάλεντος,*Valens*.

ης,εος. ης,εος: ὁ Δημοσθένης,Δημοσθένεος,*Demosthenes*: ὁ Ηρακλῆς, Ηρακλέος,*Hercules*: ἡ τριήρης,τριήρεος, *triremis*: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς,ἀληθέος,*verus,vera*.

ης,ητος. Fœminina. ης,ητος, faciunt substantiua appellatiua: & fœminina sunt,præter sequentia masculina.

Masculina.

ἄμνης,*placenta genus lacteæ*.	μύκης, *fungus*.
ἐπιβλὴς, *obex, pessulus*.	πίνης, *pauper*.
κέλης, *equus singularis*, & *paruum nauigium*.	σὴς, *tinea*: quidam malunt ἡ σής.
λέβης,*lebes,cacabus*.	τάπης,*tapes, stragulum*.

ῆς,ῆντος. ης,ηντος. Per ηνς & ενς pauciſſima declinantur: & illa quidem fiunt ex ήεις,(vt diximus in εις,ενς) ac masculina sunt:hæc verò sunt virorum propria,deducta à Latinis habentibus formam participiorum in *ens,entis*, vt Clemens,entis;Valens,entis.Per ος verò flectuntur infinita penè masculina composita virorum propria, & adiectiua communia, & fœminina in ήρης, quæ tamen re vera adiectiua quoque sunt, & cum quibus subintelligendum substantiuum ναῦς:vt τριήρης,*triremis*, scilicet nauis:sic ἐνήρης,δήρης,*uniremis,biremis*,&c.

ης,ηος. ης,ηος: ὁ κὶς,κιὸς, *vermiculus qui in ligno vel frumento nascitur*: ὁ ὄφις, ὄφιος, *serpens*: ἡ πόλις, πόλεως,*urbs*.

ης,ιδος. ης,ιδος:ὁ Πάρις,Πάριδος,*Paris*:ἡ κρηπὶς,κρηπῖδος, *crepida,basis*: & communia,ὁ καὶ ἡ ἄπολις,ἀπόλιδος,*extorris,exul*: ὁ καὶ ἡ φυγόπολις,*profugus*.

ης,ιθος. ης,ιθος:ὁ καὶ ἡ ὄρνις,ὄρνιθος,*auis,ales*:ἡ μέρμις, μέρμιθος, *funiculus*.

Nomen

Nomen infinitum,ὁ τις ἡ τις, τὸ τι,*aliquis,quidam*, facit τινος: interrogatiuum autem, *quis, quæ,quid*,τίς,τί,τίνος,acuta penultima. τὶς,τινὸς. τίς,τίνος.

Fœminina. FINITA In ις, quorum genus significatione cognosci non potest,fœminina sunt, exceptis iis quæ ponuntur in contextu alterius generis:his adde ὁ λὶς, λιὸς, *leo*:& λίς,λιτὸς,*pannus lineus subtilis*. Hoc loco animaduertendum,CLENARDVM omisisse terminationem ις,ιτος: vt ἡ χάρις,χάριτος,*gratia*:sic eius composita, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις,*gratiosus,a*: ὁ καὶ ἡ ἄχαρις,*expers gratiæ, iniucundus,a*. omisit & ιδος: vt ἡ Θέμις,Θέμιδος,*Ius*: ἡ χάρις, χάριδος. nam χάρις facit ιτος & ιδος & ιθος. Cæterùm pauciſſima sunt desinentia in ις, quæ faciant ιδος vel ιτος aut ιθος; sed penè innumera quæ faciunt ιτος vel ιδος: atque hæc varietas est authorum lectione discernenda. scito tamen,pleraque nomina propria virorum ac mulierum facere ιδος: ιτος verò omnia verbalia in σις,ξις,ψις: quæ multa sunt,& omnia secundæ declinationis Contractorum. ις,ιος. Per ιδος propria. Per ιος verbalia in σις,ξις,ψις.

ος,εος: τὸ τεῖχος,τείχεος,*murus*:& reliqua neutra. ος,ὁτος: τὸ τέλυφος, τέλυφότος, *quod verberauit*: participia sunt. ος,ὲς,neutra. ος,ὁτος, participia.

Notio. HIC Notandum, omnia finita in ος quintæ declinationis,esse neutra: & nomina quidem facere ὲος, ac esse primæ declinationis contractorum: per ὁτος verò declinari sola participia præteriti perfecti temporis, vocis actiuæ & mediæ.

ους,ους: ὁ καὶ ἡ βοῦς,τᾶ καὶ τῆς βοὸς,*bos*. ους,ους.

οῦς,ουῦτος: ὁ πλακοῦς, πλακουῦτος, *placenta*: ἡ Ὀποῦς, Ὀπουῦτος, *Opus,Opuntis*. οῦς,ουῦτος.

ους,οντος: ὁ ὀδοὺς,ὀδόντος,*dens*:& participia;δοὺς, δόντος, *qui dedit*. Cæterùm πούς, ποδὸς, *pes*: sic composita, vt ἄπους, ἄποδος, *apes,expes,hoc est pedibus carens*. οῦς,οντος. ους,οδος.

Masculina. FINITA In ους, quorum genus significatione dignosci non potest,masculina sunt. Declinantur autem omnia per ος, nisi fiant per crasim ex propriis vel adiectiuis in όεις, quæ per ουῦτος inflectuntur. per ους,ους. ους,ους. ους,ους. ους,ουντος.

Participia in ους. verò flectuntur solùm ὀδοὺς cum compositis, & participia actiuæ,tertię Cõiugationis verborum in μι. πους autem ους,οδος.

Universidad de Deusto Biblioteca

cum compositis, facit οδος. Illud etiam obiter monendum, omnia composita in ους, esse adiectiua communia, & habere neutrũ in ουν, ac genitiuum facere vel in οδος, vel in ουντος. [*Verum eadem cõposita in ους substantiuè ponuntur interdum, omisso ὁ vel subintellecto substantiuo, vt* ὁ πείπους, ὁ σινόδους *vel* σωόδους: *hic, subaudito* ἰχθὺς: *illic, subintellecto* λέβης, χαλκὸς, σίδηρος, *vel simili, vt etiam* πειόδους *pro* πειόδους σίδηρος.]

Compositain ους.

ANNOTATIO.

υς,υος. υς,υος: ὁ μῦς, μυὸς, *mus*: ὁ ἰχθὺς, ἰχθύ⊙, *piscis*: ἡ χέλυς, χέλυ⊙, *chelys, lyra.*

υς,ε⊙. υς,εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus, velox*: fœmininum ὀξεῖα: neutrum ὀξύ, ὀξέος. sic & reliqua adiectiua, ἡδὺς, *suauis*: ὠκὺς, *velox.*

υς,εως Atticè. 1 υς,εως Atticè: ὁ πῆχυς, πήχεως, *cubitus*: [1] ὁ πρέσβυς, *senex*: ὁ πέλεκυς, *securis.*

υς,υδος. υς,υδος: ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys, genus vestis*: ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδ⊙, *qui nuper aduenit, aduena.*

υς,ύντος. υς,ύντος: ὁ ζυγνὺς, ζυγνυώτ⊙, *iungens*: participia sunt.

Appendix. 1 [1] Pro πρέσβυς Demetrius ponit ἔγχελυς *anguilla*. Etymologus autem hîc quoque πρέσβυς agnoscit, sed ita vt Atticum genitiuum πρέσβεως tribuat non solum nomini πρέσβυς *senex*, verum etiam nominatiuo πρέσβις *legatus*. nam de πρέσβυς loquens, κλίνεται, inquit, πρέσβυος καὶ πρέσβεως ἀττικῶς. σεσημείωται δὲ καὶ τοῦτο ὡς πῆχυς πήχεως, ⟨καὶ⟩ πέλεκυς πελέκεως. de priore verò sic, λέγει δὲ πρέσβυς πρέσβι⊙, πρέσβεις πρέσβεις. Thomas & Moschopulus in Atticis ἐκλογῆς plurale πρέσβεις (pro *legatis* scilicet) singularem habere numerum negãt. singulariter enim dici πρεσβόυτης, non πρέσβις: pluraliter autem πρέσβεις, non πρεσβόυται. Porrò Sylburgius, & id iure, sustulit ἀκμὺς ὕτος, *indefessus*. id enim est ἀκμῆς ἦτος, vt νεοκμὴς ab eadem origine: dicitúrq; etiam parisyllaba ἄκμητος, ος: vtrumque ex α priuatiuo, & κάμνω *laboro, fatisco.*

υς,υγος. VNAM Hîc omisit genitiui terminationem υγος: vt ἡ κάμυς, κάμυγος, *fasciculus, manipulus*. Existimo reperiri etiam υς,υτ⊙, sed rarò; quemadmodum præcedentis quoque generis nomina perrara sunt. Porrò hæc genitiuorum varietas vsu percipienda est. Notato tamen, omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorũ partem, facere υος: adiectiua omnia ἐος: tria solùm Atticè ἐως, quæ ponuntur in contextu: υδος omnia finita in

υς,υος. υς, ἐος. υς,εως. υς,υδος.

ηλυς, cùm paucis aliis: ὑντος verò sola participia præsentis & aoristi secundi, vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in μι. Cæterùm facientia υ⊙, masculina sunt; nisi quæ rem non subsistentem significant, quæ fœminina sunt: vt ἡ ἀγορητὺς, ύ⊙, *ars concionandi, eloquentia*: his adde ἡ χέλυς, υ⊙, & ἡ κόρυς, υος, *galea*: (quia facit quoque τῆς κόρυθος) ac ἡ ὀφρῦς, ύος, *superciliũ*: atque ἡ ὀσφὺς, ύος, *lumbus*; quod & masculinum esse dicitur. Masculina quoque sunt facientia ἰος, ιως, & ὑνθος. fœminina verò reliqua; exceptis communibus in ηλυς, & paucis aliis masculinis, quæ vsu deprehendes.

υς,υ⊙ς. *Masculina.* *Fœminina.* *Communia.*

ως,ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, *risus*: τὸ φῶς, φωτὸς, *lux, lumen.*

ως,ωτος.

ὠς,όος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, *pudor*: ἡ ἠὼς, ἠόος, *aurora.*

ὠς,όος.

ως,ωος: ὁ Τρὼς, Τρωὸς, *Tros, vel Troianus*: ὁ Μίνως, Μίνωος, *Minos*: ὁ ἥρως, [1] ἥρωος, *heros.* 1

ως,ωος.

Dvo Tantùm sunt facientia όος, per ο μικρὸν, eaque fœminina; αἰδὼς & ἠὼς, quæ sunt quartæ declinationis contractorum. nam χρόος, χροΐ, χροα, sunt à nominatiuo χρῶς, vt βῶς, νῶς. [*Perperam enim deducebantur à recto* χρώς. *is enim* χρωτὸς *facit, vt* φὼς φωτὸς. *sic à compos.* ἀπαλόχρως *apud Hesiodum est* παρθενικὴς ἀπαλόχροος: *à* μελαγχρὼς *autem*, μελαγχρῶτες δίμφρίδες, *apud Eurip. Datiuus vero* χρῷ *non tam contractus est ex* χροΐ, *quam ex* χρόϊ, *à parisyllabo nominatiuo* ὁ χρόος χρὼς, *quem Suidas pariter & Hesychius agnoscunt.*] ως verò per ω μέγα faciunt Μίνως & ἥρως, & monosyllaba habentia vnam harum mutarum, τ, δ, θ, vt Τρὼς: δμὼς, *seruus*: ϑὼς, *lupus ceruarius*: ἡ δὼς tamen, id est *datio*, indeclinabile est. Reliqua in ως, si sint nomina, faciunt ωτος: participia verò perfecta vocis actiuæ & mediæ (quæ hoc loco omissa sunt) faciunt ότος, per ο μικρὸν: vt τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberauit*: quæ verò ὠς faciunt, syncopata sunt vel contracta, vt ἑστὼς, ὢς, *qui stetit*, pro ἑστηώς.

ANNOTATIO.

ὠς,ὠτος. ως,ωτος. *Participia in* ὼς,ότος,ὢτος.

Omnia autem nomina quintæ finita in ως, masculina sunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra, φᾶς, φωτὸς, *lumen*: & Doricum ὦς, pro communi τὸ οὖς, ὠτὸς, *auris*. Porrò vnicum fœmininũ ἡ φὼς, id est, *inustio ab igne facta in cruribus*, facit τῆς φωτός.

Masculina. *Fœminina.* *Neutra.* ἡ φὼς, φωτός.

[1] Huius accusatiuus τὸν ἥρωα, & per apocopen ἥρω, vt τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, 124, 21. 1

λς,λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, *sal*: ἡ ἅλς, ἁλὸς, *mare.*

λς,λος.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ντς, ντος. ντς, ντος. ὁ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus, tinea*: Τίρινς, Τίρινθος, *Tiryns*.

ρτς, ρτος. ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος; quod & μάκαρ, μάκαρος, *beatus*.

Notio. FINITA In ς præcedente consona, non reperies, nisi ἡ δάμαρς, δάμαρτος, quod & δάμαρ, δάμαρος, *uxor*, & quæ ponuntur in contextu.

ψ, πος. ψ, πος: ὦψ, ὠπός, *visus*: Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops*.

ψ, βος. ψ, βος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, *Arabs*; ἡ φλὲψ, φλεβός, *vena, sanguinis conceptaculum*.

ψ, φος. ψ, φος: Κίνυψ, Κίνυφος, *Cinyps, nomen fluuij*: ἡ κατῆλιψ, *scala*: ὁ Σκίραψ, *Sciraps*.

Desinentium in ψ, octo faciunt βος, nempe,

Θάρυψ, *Tharybs.* — φὰψ, *phabs, palumbes, auis genus.*
Λιψ, *Libs, siue Africus ventus.* — χάλυψ, *chalybs*, genus ferri durissimi.
Νιψ, *Nibs.* — χέρνιψ, *manuū ablutio, & vas ad lauandas man°, gutturneū: necnō ipsa aqua.*

Atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in τρις, composita à τρίβω, *tero*, vt παιδότρις, *præceptor puerorum in exercitio corporis*. Tria verò tantùm faciunt φος, quæ ponuntur in contextu, è quibus κατῆλιψ & Κίνυψ Ionicè faciunt πος. Reliqua in ψ, faciunt πος. Cæterùm omnia in ψ, quæ significant ne genus non indicant, masculina sunt: præter hæc fœminina, λαῖλαψ, *turbo*: φλὲψ, *vena*: κατῆλιψ, *columē, scala*. Fœmininum est etiam ὄψ, non modò pro voce, ab ὄπτομαι *video*, at composita hinc adiectiua, sunt omnis generis, vt communis: vt ἄοψ, *visus expers*: εὔοψ, *cui facies est vsta, niger*: οἰνοψ, *vini faciem gerens, niger*. πλωτὸς ψ apud Hesych. (pro quo apud Aristot. est πλωτλόψ) nomen auis, incerti est generis.

ψ, φος. ψ, πος. *Masculina.* *Fœminina.* *Composita ab ὄψ.*

Et hactenus de genitiuo.

Accusatiuus quinta. ACCVSATIVVS singularis exit in α, τὸ 1 τιτᾶνα, *Titanem*: sed nomina in ις & υς, quorum genitiuus in ος purum, faciūt accusatiuum per ν: ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, *serpens*: ὁ βότρυς, βότρυος, βότρυν, *racemus*. 2 Barytona in ις & υς declinata 3 non 2,3 purè, sortiuntur vtramque terminationem; ἔρις, ἔριδος, τῷ ἔριδα & ἔριν, *lis, contentio*: ὁ νέηλυς, 4 νεήλυδος, τὸν νεήλυδα & νεήλυν, *qui nuper aduēnit*. Etiam αυς, in 4 αυν: ναῦς, ναὸς, ναῦν, *nauis*: γραῦς, γραὸς, γραῦν, *anus, vetula*. Finita in ως, sæpius in ν, ὁ βοῦς, βοὸς, 5 βοῦν: rarò autem in α, τὸν βόα, *bos*. 5

ντς, ντος. ις, ιν. υς, υν. ις, ιδα, ιν. υς, υδα, υν. ως, αων. ως, οων, οα. 1 υς, α. 2 *Barytona.* 3 *Ionismus.* 4 5

5 FINITA In νς, per α quoque faciunt accusatiuum: vt τὸν βότρυα, & τὸν ὀξέα, ab ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus*. 2 Barytona vocat, quorum vltima nullo accentu afficitur, sed intelligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρύς: eadem ratione appellantur Grauitona. De huius vocabuli etymologia videbis plura in sequentibus. 3 Verùm Ionicè declinantur purè, non aliter quàm ὄφις, aut βότρυς. Itaque minimè mirum, si vtramque terminationem recipiant in accusatiuo. 4 Poëticè verò per α quoque faciunt accusatiuum, πλὼ νάα, vel νῆα, vel νέα, & νῆων. 5 Doricè βῶν, 119, 6.

Grauitona. *Ionismus.*

Vocatiuus quinta. VOCATIVVS idem cum nominatiuo; ὁ τιτὰν, ὦ τιτᾶν. 1 Excipe flexa per ντος, quæ ablato τος formant vocatiuū: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν, *Aiax*: λέων, λέοντος, λέον, *leo*. Adiectiua in ων & εις, quæ neutrum per εν, ea & vocatiuum per εν: τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν, *tener, a, um*: χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & ὦ χαρίεις, *gratiosus, um*. 2 Grauitona in ηρ, habent ερ: μήτηρ, ὦ μῆτερ: sic acuta quatuor, ἀνὴρ, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, *vir, pater, leuir, (id est, mariti frater) seruator*, ὦ ἄνερ, πάτερ, δᾶερ, σῶτερ: vbi & accentus in penultimā retrahitur. Diphthongi ᾳς & ους, deponunt ς: ὦ βασιλεῦ, βᾶ, πλακοῦς, ὁ *rex, bos, placenta*: præter ὦ πους, & ὀδούς, ὁ *pes, dens*. 3 Grauitona quoque in ις & υς, reiiciunt ς: ὦ ὄφι, βότρυ, ὁ *serpens, racemus*: sic παῖς, ὦ παῖ, quod fit à παΐϊς, ὦ παΐϊ, *puer, puella*.

ις, ιν. υς, υν. ως, αων. ως, οων, οα. 1 υς, α. 2 *Barytona.* 3 *Ionismus.* 4 5 *Vocatiuus quinta.* ντος, ν. λω ⎫ εις ⎭ εν. ὦ χαρίεν. ηρ, ερ. *Accentus retractus.* ῶς, εῦ. ας, α. ις, ι. υς, υ.

HAEC Exceptio non habet locum in contractis, vt ὁ ποιῶν *faciens*, genit. τοῦ ποιοῦντος, vocat. ὦ ποιῶν, non ποιοῦ. Hìc notandum, poëtas ex huiusmodi vocatiuis à genitiuis in ντος formatis, per nouam apocopen abiicere ν, modò desinant in ων. dicunt enim † ὦ Αἶα, pro Αἶαν. 2 Excipe ὁ Πίηρ, ὦ Πίηρ, *Pier*. Huiusmodi autem grauitona, pauca sunt, vt videbis in accētuum tractatu. Grauitona quoque in ωρ declinata per ορος, habent vocatiuum per ορ, formando à genitiuo abiectione ος: vt

Contracta. *Apocopæ poëticæ.* 1 2

Universidad de Deusto
Biblioteca

3 ὁ Νέστωρ, Νήστορος, ὦ Νέστορ, *Nestor.* 3 Idem faciũt adiectiua acutitona in ύς, εος: vt ὁ ὀξύς, ὦ ὀξύ, *acutus*: atq; apud poëtas acutitona in ίς, ίδος: ἡ Ἀμαρυλλίς, ὦ Ἀμαρυλλί, *Amaryllis.*

Appendix.

SVNT Præterea quædam finita in ης, ως, & ω, quæ vocatiuum non habent similem nominatiuo, vt videbis in prima & quarta declinatione contractorum. 5

Datiuus pluralis quintæ.

1 DATIVVS pluralis fit à singulari posito σ ante ι: τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo, racemis*: & literæ δ, θ, ν, τ, sunt reiiciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucerna, lucernis*: ὄρνιθι, ὄρνισι, *aui, auibus*: τιτᾶνι, τιτᾶσι, *Titani, Titanibus*: λέβητι, λέβησι, *lebeti, lebetibus.* 2 Quod si tum penultima corripitur, fiet diphthongus: λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus*: τιθέντι, τιθεῖσι, *ponenti, ponẽtibus*: aut vocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hîc in plurali habetur longa: Αἴαντι, Αἴασι, *Aiaci, Aiacibus*: ἰᾶτάλι, ἰᾶτᾶσι, *statuenti, statuentibus.* Quæ exeunt in ξ, ψ, aut 3 diphthongum, adiectione ι faciunt datiuum pluralem: ἅρπαξ, ἅρπαξι: Ἄραψ, Ἄραψι: βασιλεύς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσί: *rapax, Arabs, rex, bos*: at ὁ ποὺς, τοῖς ποσὶ, *pes.*

ντι, σι.
θι, σι.
νι, σι.
λι, σι.
ονλι, ωσι.
εντι, ωσι.
αωλι, ασι.
ξ, ξι.
ψ, ψι.
ους, ουσι.
υς, υσι.
ης, ει, ηκσι.

4 Illa in ηρ, quæ syncopen patiuntur, datiuũ pluralem faciunt in άσι: πατήρ, πατέρος, πατρὸς, τῷ πατρὶ, τοῖς πατράσι, *pater*: sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus, filiabus, viris*, & similia.

Datiuus pluralis in εσσι vel εσι Ionicè & Æolicè.

1 POETAE Formant hunc datiuum à nominatiuo plurali, addendo σι: sed in neutris priùs mutant α in ες: vt οἱ Αἰαντες, τοῖς Αἰάντεσσι, *Aiaces, Aiacibus*: τὰ βήματα, τοῖς βήμασι, *tribunalia, tribunalibus.* Id autem faciunt more Ionico & Æolico: atque interdum metri gratia

Penultima dat. plur. quanta.

2 eiiciunt alterum σ, Ζεῦς Αἰάντεσι. 2 Penultima datiui pluralis par est quantitate cæterorum obliquorum penultimæ, aut maior: quod non esset verum, si remotis νσι, vnicum σ poneretur. itaque aliquo modo producenda est. Solent autem breues ε & ο tribus modis in vniuersum produci. aut enim mutantur in proprias longas, ε in η, ο in ω: aut asciscũt sibi subiunctiuas, ι, υ: ε quidem asciscit ι, & ο asciscit sibi υ, vt in hoc loco: aut consona sequens geminatur, vt breuis præcedens fiat longa positu. hoc interdum accidit quibusuis datiuis pluralibus

Breues quomodo producendæ.

quin-

quintæ ; τοῖς πατᾶσι, pro πατᾶσι, *Titanibus*: Ionicè πατήεσσι, à sing. πατήν, πατῆν. [*Nisi* πατᾶσι *forsan Æolicè, vt Ioannes Grammaticus annotauit, Æolios* πενθήσσης *dicere pro* πενθήσης. *nam poëticè solent hæ conduplicationes fieri tantum post vocales natura breues, vt* φήξεσι *pro* φήξεσι: *vel ancipites correptas, vt* ἔφραδσε *pro* ἔφρασε.] Porrò ancipites, α, ι, υ, nulla facta mutatione possunt productæ censeri, vbi hoc exiget aliqua necessitas. 3 Hoc solùm intelligendum de iis quę habent diphthongum in vltima syllaba sequente ς, vt quæ desinunt in αις, εις, αως, ηυς, οὺς, & ους: non autem quæ desinunt in εω vel ειρ. 4 A datiuo sing. πατρὶ, posito σ ante ι, dicendum esset πατρσι: sed quia σ non potest poni post ρ, interposito α breui, dicimus πατράσι. sic ab ὁ ὕις, *filius*, cuius genit. τοῦ ὕιος, & syncope (vel, vt alij malunt, contractione poëtica) ὕος, & sic in aliis casibus: in datiuo plurali, cùm non possimus efferre ὕσι pro ὑίσι, eò quòd υ (teste Herodiano) nunquam scribatur ante consonantem, inserto α dicimus ὑάσι.

ANNOTATIO.

3

4

σ nunquam ponitur post duas consonantes.

υ non ponitur ante cõsonantẽ.

ὑάσι.

20 ATQVE hæ quidem declinationes appellantur simplices. Cæterum cùm inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuũ faciant in ος purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis, vt τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, & per crasim τείχους: τῷ τείχει, & per synæresin τείχῃ: & similia. ideoq; quædã sunt declinationes nominum contractorum.

De nominibus contractis.

30 Synæresis propriè est vocalium seruatarum in diphthongum contractio: τείχεϊ, τείχῃ, *muro*, ει in ει.

Synæresis.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscentur in vnam, vt τείχεος, τείχους, εο in ου: τείχεα, τείχη, εα in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, Synæresis, Crasis, siue Contractio.

Crasis.

CONTRACTIO Solùm fieri solet, quum concurrunt duæ vocales, quarum prima sit anceps, α, ι, υ, eaque correpta: vel breuis, ε, ο: vel etiam longa, sed

Vbi fiat contractio, et quomodo. Præcedentibus α, ι, υ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

rarò, idq; ſequẽte ι quod in contractione νι, ηι: ωϊ, ῳ: vt ἥρωινη, ἡρώνη, *Heroïna, ſemidea*: νηρηίδες, νηρῇδες, *Nereides*. Præcedẽte aliqua ancipiti, ſi craſis eſt facienda, ipſa anceps manet, ſed iam producta, (omnis enim ſyllaba cõtracta producitur) & vocalis vel diphthõgus ſequẽs abiicitur. excipe cùm præcedẽte α, ſequitur ο vel ω, in diphthongo vel extra diphthongũ: tum enim craſis fit in ω. Præcedente autem breui ε, & ſequente vocali longa η, ω, vel quauis diphthongo, ſi fiat craſis, fiet abſorpto ε, & remanente vocali aut diphthongo ſequente: ſed ſequente altero ε, fiet in ει, niſi in duali nominum, vbi in η: [*Ex ὄφιε contrahi ὄφη, ſicut* Δημοσθένη *ex* Δημοσθένεε, *trädit Vrbanus ex Theodoſio & aliis veteribus Grammaticis: ſed negat Moſchopulus, hac regula, quod nominatiuus & accuſatiuus dualis contractionem non admittat in iis quorum genitiuus ſingularis non contrahitur. Laſcaris etiam hanc contractionem à quibuſdam Grammaticis reiici teſtatur. Vt autem pag. 153, v. 38.* τὼ σκέλεε σκέλη, *ſic apud Laſcarim* τὼ πελέκεε *ex* πελέκες: *quem contractionis modum veterem eſſe ſcribit.*] ſequente ο, fit in ω: aduẽniente α, fit in η. Si verò ſequatur ι vel ῠ, remanet vtraque vocalis; ſed coaleſcunt in diphthongos ει, οῦ. Cæterùm præcedente ο, & ſequente vocali longa η, ω, vel α, craſis fit ω: ſequente vocali breui, ε, ο, vel diphthongo ε, fit in ου: aduentante ι, vel diphthongo in qua ſit ι, vt ει, οι, η, fit in οι. Atque hæ contractionum regulæ, generales ſunt: & locum habent non ſolùm in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum Circumflexorum coniugationibus, ſed in vniuerſum quoties facienda eſt contractio. Notanda tamẽ duo: vnum, accuſatiuum pluralem habere eandem cõtractionem cum nominatiuo eiuſdem numeri, cuius finalis ſit ς: vt τὺς βασιλέας, λεῖς, per diphthongum ει, vt in nominatiuo οἱ βασιλεῖς, λεῖς: non per η. De hac re vide Annotationes in contractiones, circa finem illius tractatus. Alterum: iota nunquam perdi in contractionibus, ſed retineri, vel ſaltem ſubſcribi: vt ὄφιες, ὄφις, *ſerpentes*: βοάεις, βοᾷς, *clamas*: & ſic de aliis.

Præcedente ε.

ANNOTATIO.

Præcedente ο.

NOTA.

Accuſ. plur. cõtractus, eſt ſimilis nominatiuo plurali.

Iota in contractionibus ſemper ſeruatur.

NOMINA CONTRACTA.

Prima contractorum. 1 RIMA declinatio contractorum, eſt nominum [1] maſculinorum, fœmininorum & communiũ in ης: neutrorũ verò in ες & ος: quorum genitiuus deſinit in εος: ac ferme in omnibus caſibus fiunt craſes ex ε & vocali vel diphthongo ſequenti: hoc modo:

ης.

	ους, ει, ῃ,	ῃ, οῖν.	εις, ῶν,	εις, εις.
S. ης, εος, εῖ, εα, ες.	D. εε, έοιν.	P. εες, έων, εσι, εας, εες.		
ες,	ες, ες.	ῃ,	ῃ, ῃ.	
ος,	ος, ος,	εα,	εα, εα.	

Contractio ſingularis genitiui eſt εο, [2] ω: datiui εῖ, ῇ: accuſatiui εα, ῆ: dualis nominatiui εε, [3] η: genitiui έοι, οῖ: plural. nominatiui εε, ῇ: genitiui έων, ῶν: neutri pluralis εα, ῆ. Vocales εα nũc in ῆ, nũc in [4] ῇ: ſic εε, & in [5] η, & in ῇ. Vocatiuus ſingularis in ες, ῶ Δημόσθενες, ὁ *Demoſthenes*. Datiuus plural. in nulla contrahitur declinatione.

Elẽchus terminationũ & contractionum primæ declinationis contractorũ.

2 εο ω.
εῖ ει.
εα η, ει.
3 εε η, ει.
έοι οῖ.
έων ῶν.
4,5 *Vocatiuus ſingularis in* ες.

Exempla.

S. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, σθένους: τῷ Δημοσθένεϊ, σθένῃ: τὸ Δημοσθένεα, σθένη: ὦ Δημόσθενες. D. τὼ & ὦ Δημοσθένεε, σθένη: τοῖν Δημοσθενέοιν, σθενοῖν. P. οἱ & ὦ Δημοσθένεες, σθένῃς: τῶν Δημοσθενέων, σθενῶν: τοῖς Δημοσθένεσι, absq; cõtractione: τὺς Δημοσθένεας, σθένῃς.

ἡ τριήρης, *triremis*, τῆς τριήρεος, ήρους: τῇ τριήρεϊ, ήρῃ.

ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus, a*, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, *verum*, τοῦ-θέος, θοῦς: τῷ-θεῖ, θεῖ.

τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, τείχους: & ita deinceps.

[1] MASCVLINA Sunt propria virorum: fœminina, deſinũt in ήρης: & communia ſunt adiectiua. Neutra quoque in ες, ſunt adiectiua à communibus in ης; in ος verò, ſubſtantiua ſunt omnia. [2] Doricè autem & Æolicè ω, vt habes 119, 10. [3] Poëticè interdum ει. [4] In ει ſolùm in accuſatiuis pluralibus non neutris; vt ſit eadem contractio cum nominatiuo, vt antea diximus. [5] Craſis εε in η, tantùm fieri ſolet in duali nominum: quamuis alibi quoque ita fiat, ſed nunquam in declinationibus nominum contractorum, aut in coniugationibus verborum Circumflexorum. in quibuſdam quoque neutris dualibus fit in ει: τὸ σκέλος, εος, *crus*, τὼ σκέλεε, σκέλη, *crura*.

1 *Maſc. propria. Fœm. in* ηρης. *Cõmun. adiect.*
2 ες *adiectiua.*
3,4 ος *ſubſtantiua.*
5 εε *vbi in* η.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Secunda declinatio cõtractorum.

SECVNDA declinatio eſt [1] maſculinorum & fœmininorum in ις, & neutrorum in ι.

ι, ις, ις, ις.
S. ις, ιος, ιϊ, ιν, ι. D. ιε, ιοιν. P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.
ι, ι, ι, ι, ι, ι.
ι, ι, ι. ια, ια, ια.

Elenchus terminationum & contractionum ſecundæ.

Crasis hîc tantùm in ι longum; eaque in paucis. ſingul. datiuo ιϊ, in ι: plural. nominatiuo ιες, in ις: accuſatiuo ſimiliter ιας, in ις. reliqui caſus ſine contractione. Neutrorũ plurale ια, in ι. Accuſatiuus ſing. ſemper in ιν. Vocatiuus in ι, ablato ς nominatiui.

ιϊ, ις, ια } in ι.

Accuſat. in ιν.

Vocatiuus in ι.

S. ὁ ὄφις, τὸ ὄφιος: τῷ ὄφιϊ, ὄφι: τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plural. οἱ & ὦ ὄφιες, ὄφις: τοὺς ὄφιας, ὄφις, *ſerpens. ſic* ἡ πόλις, πόλιος, *vrbs, ciuitas.*

Exempla.

Neutrũ τὸ σίναπι, σινάπιος, *ſinapi.* Plurale σινάπια, σινάπι. Iones hæc nomina flectunt per εος, ες.

Ioniſmus.

[2] fitque craſis primæ declinationis: τῷ ὄφεϊ, ὄφῃ: τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφῃς.

[3] alij autem caſus non contrahuntur.

Atticiſmus.

Atticus genitiuus ſingularis, εως, ὄφεως. Dual. εφιν, ὄφεφιν: Plural. εων, ὄφεων, accentu ſemper in antepenultima.

PAVCA Admodum ſunt maſculina huius declinationis, & ſignificatione genus indicant, niſi ὁ ὄφις. Fœminina verò infinita ſunt, & omnia ferme verbalia, finita in σις, ξις, ψις: vt iam aliàs diximus. [2] Huiuſmodi craſis fit Atticè, non Ionicè. nam Iones reſpuunt contractionẽ. Porrò poëtæ interdum flectunt hæc nomina per ηος, &c. atque tunc accuſatiuus ſingularis deſinit in ηα, non in ιν, vt ſit communiter, Ionicè, & Atticè.

Craſis Attica, non Ionica.

Genitiuus ηος.

Accuſat. ηα.

[3] Tamen inuenimus apud poëtas τῆς πόλδος, *ciuitatis*, qui eſt genitiuus Doricus contractus, pro πόλεως, à πόλεος Ionico, non aliter quàm in prima.

δος pro εως Dor. ab εος Ion.

TERTIA eſt maſculinorum in δις. genitiuus communis in εος: vnde in quibuſdam caſibus fit craſis more primæ declinationis: [1] Ionicus autem in ηος, ex quo non fit contractio.

Tertia contractorum.

δος.

S. δις

ει, ῆ, εῖς, εῖς, εῖ.
S. δις, εος, εϊ, εα, εῦ. D. εε, εοιν. P. εες, εων, εῦσι, εας, εες.
ῆος, ῆϊ, ῆα. ῆε, ήοιν. ῆες, ήων. ῆας, ῆες.

Elenchus terminationum & contractionum tertiæ communiter & Ionicè.

S. ὁ βασιλδις, *rex*, τὸ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ. D. τὼ βαζλέε, λῆ. P. [2] οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς.

Exemplum.

Vocatiuus in εῦ, ὦ βασιλεῦ. [3] Datiuus plural. in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Vocatiuus.

Datiuus plur.

Ionicè τὸ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, [4] τὸ βασιλῆα, &c.

Ioniſmus.

Atticus [5] genitiuus ſingularis in έως, τὸ βασιλέως.

Atticiſmus.

[1] IVXTA Iones recentiores eſt quidem ηος, ſed iuxta veteres eſt εῖος: Bœoticè autem eſt ίος, & Doricè ac Æolicè εῦς, facta craſi ex εος in ους: deinde verſo ου in εῦ, vt diximus 119, 10. [2] Et ſecundum veteres Atticos βασιλῆς, per ἦτα monophthongum: quidam tamen ἰῶτα ſubſcribunt, ducentes ex contracto βασιλεῖς, ει verſo in η, quod Atticis eſt familiare. [3] Et Ionicè ῆσι, à datiuo ſingulari Ionico ῆι, interpoſito σ: τῷ βασιλῆϊ, τοῖς βασιλῆσι. Sic poëtæ à datiuo ſingulari commuui ῖϊ, formant ῆσι: τῷ βασιλέϊ, τοῖς βασιλεῦσι: ſic ὁ ὑδὸς, *filius*: τοῖς ὑϊσι, *filiis*: ὁ δρομεὺς, τοῖς δρομεῦσι, *curſor.* neque verò inueniuntur τοῖς ὑεῦσι, τοῖς δρομεῦσι. [4] Poëticè βασιλῆ. perditur enim α per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicemus fieri per contractionem ex accuſatiuo communi, τὸν βασιλέα, βασιλῆ. [5] Hic genitiuus contrahitur in ῶς, ſi terminationẽ έως præcedat alia vocalis: vt ὁ Στρελδὸς, Στρελέως, Στρελῶς, *Stirieus*: atque huiuſmodi nomina mittunt accuſatiuum in ᾶ, τὸν Στρελᾶ.

Genit. ſingul. ῆος, εῖος, ίος, εῦς.

Nominat. plur.

Atticiſmus.

Datiuus plur.

Accuſat. ſing.

Genitiuus ſing.

Accuſat. ſing.

QVARTA eſt [1] fœmininorũ in ώ, & ὼς: ἡ Λητὼ, *Latona*: ἡ αἰδὼς, *pudor.* quorum [2] genitiuus in ὁος contrahitur in ῶς; Λητόος, τοῦς. Datiuus οῖ, οῖ; Λητόϊ, τοῖ. [3] Accuſat. όα, ώ: Λητόα, τώ. Vocatiuus in οῖ, ὦ Λητοῖ. Dual. & Plural. vt in tertia ſimplici declinatione, τὰ Λητὼ, αἱ Λητοί.

Quarta contractorum.

ώ.

ὼς.

Accuſat. ſing.

FOEMININA In ώ multa ſunt, & omnia fermè propria. in ὼς verò ſunt tantùm duo, ἠὼς, *aurora*, & αἰδὼς. [2] Genitiuus Æolicus & Laconicus eſt ᾶς. [3] Accuſatiuus Ionicus οιὼ, & Æolicus ῶν. Cæterùm ω accuſatiui à nominatiuo ώ, acuitur, vt nominatiuus, cui ſimilis eſt: ſed à nominatiuo ὼς, circumflectitur, τὼ αἰδῶ.

ώ.

ὼς.

2.3 Genitiuus ſing. Accuſat. ſing.

QVIN

Universidad de Deusto
Biblioteca

Quinta contractorum.

QVINTA declinatio continet neutra in αέ purum, & in ρας. Genitiuus communis αῶς, Ionicus [1] αος, ex quo fit crasis Attica.

ως, ᾶ,	α, ῶν.
αος, αϊ,	αε, άοιν.

Elenchus terminationum & contractionum quintæ, cõmuniter, Ionicè & Atticè.

Singul. ας, αῶς, ατι, αν, ας. D. ατε, άοιν.

α, ῶι,	α, α.
αα, άων,	αα, αα.

Exempla.

Plural. αῶα, άτων, ασι, αῶα, αῶα.

τὸ κρέας, *caro*, τοῦ κρέαῶς, κρέαος, κρέως: τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ: sic κέρας, *cornu*, κέραῶς, κέραος, κέρως: sempérque contractio est ex α.

OMNES Huius declinationis contractiones, fiunt in ω in genitiuis, in reliquis casibus in α longum. semper enim vocalis quæ remanet ex contractione, longa est. interdum tamen in neutro plurali inuenimus α correptum apud poëtas: sed hoc fit per apocopen syllabæ κε, non per crasim αα in α. [1] Apud Herodot. & vnde γέρεα pro γέρεα, à γέρης, *munus*.

Apocope.

Et declinationes quidẽ sic habent: quæ autẽ præterea de nominibus dicenda, pòst trademus, vbi singulas orationis partes absoluerimus. nũc pergamus ad Cõiugationes verborũ.

CONIVGATIONES VERBORVM.

IN verborum coniugationibus Græci præcipuè habent rationem futuri & præteriti perfecti; [1] quando hinc cætera pẽdent tempora. Perfectum præteritum, vocatur παρακείμενον; futurum μέλλων: quæ Grammatici notant literis π. & μ.

PRIMA coniugatio, est verborum in βω, πω, φω, πλω: quorũ futurum in ψω, præteritũ in φα.

β λείβω	λείψω	λέλειφα	*libo, fundo.*
π τέρπω	τέρψω	τέτερφα	*delecto.*
φ γράφω	γράψω	γέγραφα	*scribo.*
πλ τύπλω	τύψω	τέτυφα	*verbero.*

SECVN

SECVNDA, in γω, κω, χω, κλω: μ. in ξω, π. in χα.

γ λέγω	λέξω	λέλεχα *dico.*
κ πλέκω	πλέξω	πέπλεχα *plico.*
χ τρέχω	θρέξω	τέτρεχα *curro.*
κλ τίκλω	τέξω	τέτεχα *pario.*

TERTIA, in δω, [2] τω, θω: μ. in σω, π. in κα.

δ ᾄδω	ᾄσω	ᾆκα *cano.*
τ ἀνύτω	ἀνύσω	ἤνυκα *perficio.*
θ πλήθω	πλήσω	πέπληκα *impleo.*

QVARTA, in ζω, ασω: futurum ξω, & præteritum χα, vt in secunda coniugatione: aut σω & κα, vt in tertia.

ζ παίζω	παίξω	πέπαιχα	*ludo.*
ασ ὀρύασω	ὀρύξω	ὤρυχα	*fodio.*
ζ φράζω	φράσω	πέφρακα	*dico.*
ασ πλάσω	πλάσω	πέπλακα	*fingo.*

Attici pro gemino σ vsurpant geminum τλ: ὀρύασω, ὀρύτλω, *fodio*: πλάασω, πλάτλω, *fingo*: vt γλῶσσα, γλῶττα, *lingua*.

Atticismus τλ pro σ.

QVINTA in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ: præteritum κα.

λ ψάλλω	ψαλῶ	ἔψαλκα	*digitis pulso.*
μ νέμω	νεμῶ	νενέμηκα	*tribuo.*
ν φαίνω	φανῶ	πέφαγκα	*ostendo.*
ρ σπείρω	σπερῶ	ἔσπαρκα	*sero, semino.*
μν τέμνω	τεμῶ	τέτμηκα	*scindo, seco.*

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur Immutabiles, quòd in futuro non mutentur, sed permaneant vt in præsenti.

Cur liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicantur Immutabiles.

In hac coniugatione, vltima futuri circumflectitur, penultima verò [3] corripitur, abiiciẽdo alteram immutabilem; ψάλλω, ψάλω: aut vocalem subiunctiuam; σπείρω, σπερῶ: φαίνω, φανῶ: aut breuiando ancipitem; κείνω, κενῶ, *indico*.

Annotatio in futurũ quintæ.

λλ λ.
μν μ.
ει ε.
αι α.

SEX

Universidad de Deusto
Biblioteca

SEXTA, in ω purum, hoc est, præcedente vocali aut diphthongo: μ. in σω, π. in κα.

α	γελάω	γελάσω	γεγέλακα	*rideo.*
ε	τελέω	τελέσω	τετέλεκα	*finio.*
ι	τίω	τίσω	τέτικα	*honoro.*
ο	ὀμόω	ὀμόσω	ὤμοκα	*iuro.*
υ	δύω	δύσω	δέδυκα	*subeo.*
4 ω	[4]ῥώω	ῥώσω	ἔρρωκα	*roboro.*
αι	παίω	παίσω	πέπαικα	*ferio.*
αυ	ψαύω	ψαύσω	ἔψαυκα	*tango.*
ει	σείω	σείσω	σέσεικα	*quatio.*
οι	ἱππεύω	ἱππεύσω	ἱππεύκα	*equito.*
οι	οἴω	οἴσω	ὄκα	*fero.*
ου	κρούω	κρούσω	κέκρυκα	*pulso.*
5 υ	ὀπύω	[5]ὀπύσω	ὤπυκα	*vxorem habeo, ineo.*

(σω: 6 7 — κα: 7)

Literam verò per quam formamus coniugationẽ aut tempora, nominãt χαρακτηριστικὸν, hoc est figuratiuam literam; vt characteristicon primæ coniugationis, est vna ex mutis, β, π, φ: secundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ: quartæ, ζ, σ, aut σσ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, omnes vocales præter υ, omnes diphthongi propriæ, & vna impropria υ. [6] Sic figuratiuæ literæ futuri, sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ: præteriti autem, φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

Χαρακτηριστικὸν γράμμα, *figuratiua litera.*

[7] In terminationibus πλω, κλω, μνω, prior cõsonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

πλ π κλ κ μν μ. *Quare hæ coniugationes dicãtur Barytonæ.*

Atque hæ coniugationes dicũtur Barytonæ, quòd verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronuntietur vltima syllaba, λείπω, λέγω, &c. Siquidem in omni syllaba quæ non signatur accentu, intelligitur grauis; qui ob id vocatur accentus syllabicus.

βαρύτονον *quid.*

Syllabicus accentus.

Noua inuestigandi thematis,

1 IN Deducendis formandisque temporibus CLENARDVS alios secutus, illa veluti catena quadam conne

connexuit, ita vt vnum ab alio formet, & rursus illud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de Inuestigatione thematis. Hanc ego rimandi rationem non reprobo: quia tamen molestum ac difficile videtur in vnoquoque vocabulo tot tempora percurrere, tibi aliam methodum trademus, qua omnia statim deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quatuor igitur in vnoquoq; tempore sunt considerandæ, scilicet Augmẽtum, Characteristica, Vocalis præcedens characteristicam, (quæ à nobis doctrinæ gratia, licet non satis propriè, Penultima appellabitur) & id quod ponitur post Characteristicam, quæ Terminatio à nobis dicetur.

& temporum à themate deducendorũ ratio.

Augmentum, Characteristica, Penultima, & Terminatio vbique considerãda.

AVGMENTVM Habet tantummodo locum in omnibus præteritis & aoristis indicatiuorum, atque in perfecto & paulò pòst futuro omnium modorum & participiorum: hoc modo; Si verbum incipit à vocalibus α, ε, ο, vel diphthongis αι, αυ, οι, mutatur α & ε in η, ο in ω, αι in η, αυ in ηυ, οι in ῳ. si verbum incipit ab alia vocali vel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentum. Quum verò incipit a consonante, præponitur vbique ε, ante quod (modò non sit longum positu) in perfectis, plusquamperfectis, & paulò pòst futuris repetitur consona quæ sequitur huiusmodi ε: sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetuntur earum tenues, π, κ, τ: plusquamperfectum autem recipit aliud ε ante consonantem repetitam. & hæc de augmento.

Augmento vbi sit locus.

α		η
ε		η
ο	in	ω
αι		η
αυ		ηυ
οι		ῳ

Augmentum syllabicum ε.

Characteristica Præcipuè consideratur in præsenti, perfecto, & futuro primo indicatiuo vocis actiuæ. Characteristicæ præsentis primæ coniugat. sunt π, β, φ, πτ: secundæ, κ, γ, χ, κτ: tertiæ, τ, δ, θ: quartæ, ζ, σσ vel ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextę, vocales & diphthongi. Characteristicæ perfecti primæ, φ: secundæ, χ: tertiæ, quintæ & sextæ, κ. Characteristicæ futuri, primæ, ψ: secundæ, ξ: tertiæ & sextæ, σ: quintæ, λ, μ, ν, ρ. verba verò quartæ sumunt omnia tempora (quod ad Characteristicam attinet) exceptis præsentibus & imperfectis, nunc à verbis in ω secundæ, nunc à verbis in δω tertiæ, vt pag. 167. v. 20. sumus dicturi. Reliqua tempora consentiunt characteristicâ cum horum trium aliquo: nempe omnia præsentia & imperfecta cuiuscunque vocis ac modi, cum præsenti indicatiuo vocis actiuæ, absque vlla exceptione. eodem modo faciunt aoristi secundi, & futura secunda omnia, & perfecta ac plusquamfecta vocis mediæ: sed ex πτ, κτ, ττ, μν, reiicitur secunda, τ, λ, ν. De Charac-

Characteristica, Præsentis.

Perfecti. Futuri pri.

Tempora sequẽtia Characteristicã præsentis.

Universidad de Deusto
Biblioteca

racteristica aut penultima verborum in ἰω, ἀω, ὁω, nihil hic expecta, sed vide verba Circumflexa & in μι. Porrò omnia futura prima vocis actiuæ & mediæ, & omnes aoristi primi in eisdem vocibus, sequuntur characteristicam futuri primi. Perfecti verò characteristicam imitantur perfecta & plusquamperfecta in voce actiua sine exceptione. sic perfectum, plusquam perfectum, aoristus primus, futuri primum, & paulò post futurum vocis passiuæ. sed quia ante μ, σ, τ, (vt initio huius libri diximus) characteristicæ φ, χ, non possunt consistere, neque κ ante μ, σ, θ; varias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes incipiunt ab his quatuor consonantibus, μ, σ, τ, θ, vt in μαι, σαι, ται, μεθον, θον, &c. ac sic collocantur, μμ pro φμ, ψ pro φσ, πτ pro φτ: & γμ pro χμ, ξ pro χσ, κτ pro χτ: & σ pro κσ: (euanescit enim κ ante σ) & σμ, σ, σθ, pro κμ, κι, κθ. tamen in quinta Coniugatione, ac plerunque (vt alibi dicetur) in sexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quàm ante σ: atque etiam ante θ, nisi quum θ inuenietur in terminationibus perfecti aut plusquamperf. cuiuscunque modi, vbi κ, vt aliàs, migrat in σ. Notandum verò, in quinta coniug. ante κ Characteristicam perfecti, retineri figuratiuas præsentis λ & ρ. idem facit μ, sed inter μ & κ interponitur η, quia nunquam με ponitur ante κ: ν verò non seruatur, nisi in verbis in αίνω, & polysyllabis in ύνω, vbi migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, se habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus pass. sed γ redit in suum ν, nisi ante μ, vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteristica: pergamus ad Penultimam.

Futuri.

Perfecti.

μμ, ψ, πτ, pro φμ, φσ, φτ. & γμ, ξ, κτ, pro χμ, χσ, χτ. σμ, σ, σθ, pro κμ, κι, κθ.

Alicubi κ decidit.

In quinta λκ, λμ, λσ, λτ, λθ. ρκ, ρμ, ρσ, ρτ, ρθ. μηκ, μημ, μησ, μητ, μηθ. γκ, γμ, γσ, γτ, γθ.

PENVLTIMA In quatuor primis Coniugationibus & sexta non mutatur, nisi in aoristis sec. & futuris sec. vbi η & ω mutantur in α: diphthongi αι, αω, ε, perdunt subiunctiuam: ει & ου, præpositiuam: ε quoque præsentibus, λ, μ, ν, ρ, migrat in α: nisi in his verbis, βλέπω, κνέγκω, λέγω, φλέγω, id est, *video, fero, dico, uro.* In perf. etiam & plusquamperf. vocis med. αι mutatur in η: atque ε & ει, si verbum sit disyllabum, in ο & οι. In quinta verò coniug. Penultima non mutatur, nisi sit vna harum, α, αι, ε, ει: quæ sic mutantur, α in η, sed id solùm in aorist. primis vocis act. & med. αι in perf. & plusquamperf. vocis med. mutatur in η: alibi semper perdit ι, nisi in præsentibus & imperfectis. nam hæc duo tempora nunquam mutant Penultimam, neque Characteristicam, cuiuscunq; fuerint cõiugationis. ε in disyllabis muta

Penultima in aor. sec. & fut. sec. η, ω, αι, αω: ε in α: ου in ο: ει in ε: ου in η. In perf. & pluſ. med. αι, ε, ει, in η, ο, οι. In quinta cõiu. α in η, αι in α:

ε & ει in { α, ει, ε, ο.

mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aorist. primis vocis act. & med. vbi ascisit sibi ι, vt sit ει: in futuris primis vocis etiam act. & med. vbi ε retinetur: in perf. & plusquamperf. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μνω, ε non mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec. In polysyllabis verò ε semper retinetur, nisi in aoristis pri. vocis act. & med. vbi etiam sibi ascisit ι: & in aoristis sec. & futuris secundis, vbi mutatur etiam in α, ει in disyllabis eodem modo se habet atque ε in disyllabis. nam semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorum primo habet eodem modo ει, in secundo ε, in tertio ο. in polysyllabis autem ι semper amittit subiunctiuam ι, nisi in aoristis prim. vocis act. & med. vbi retinetur ι. Atque hæc dicta sufficiant de Characteristica & Penultima siue vocali quę præcedit Characteristicam. Restat TERMINATIO, id est, illud omne quod ponitur post Characteristicam; quod eodem omnino modo se habet in omnibus verbis Barytonis, cuiuscunque sint Coniugat. De hac igitur Terminatione, vbi generalia quædam præcepta tradiderimus, quod residuũ erit, breuib. tabellis ob oculos proponemus. Præcepta sunt hęc:

Terminatio.

De Barytonorum terminationibus præcepta generalia.

Præsens & imperfectum, habent eandem prorsus vocem, nedum terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plusquamperfectum.

Terminatio futurorum cuiuscunque modi ac vocis, est eadem cum terminatione præsentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris sec. vocis act. & mediæ, quum ε & ο primum locũ in Terminatione occupant, ascisciunt sibi subiunctiuas, ε quidem ι: ο verò υ, vt sint ει, ου: quod etiam habet locum in futuris primis actiuis & mediis quintę Coniugation. vt, pro terminationibus præsentis ομαι, εσθαι, &c. hic dicemus ουμαι, εισθαι, &c. Porrò in voce passiua terminationi præsentis futurum primum præponit θησ, futurum secundum ησ, & paulò post futurum σ, vt ex ομαι fiat θησομαι, ησομαι, σομαι, &c.

In voce media præsens & imperfectum voce, nedum terminatione, prorsus eadem sunt cum præsenti & imperfecto pass. Perfectum verò & plusquamperf. terminatione conueniunt cum perfecto & plusquamperf. act. Aoristus autem secund. & in voce act. & in voce med. per omnes modos & participia eandem habet terminationẽ cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce media tantùm remanet aoristus primus peculiarem habens terminationẽ: futura enim (vt dictũ est)

Universidad de Deusto
Biblioteca

cum præsenti terminatione conueniunt.

In voce pass. duo aoristi sunt terminatione similes: sed primus terminationi vtrique communi præfigit θ. nam dicit ην, ης, &c. vbi secundus dicit ων, ης, &c. ac in secunda persona imperatiui dicit ηθι, pro ηδι: vbi notandum, in primo scribi π per πω, propter aliud θ semper præcedens.

In imperatiuis & subiunctiuis futura desunt: quorum locum supplent aoristi.

Perfectum in optatiuo & subiunctiuo vocis passiuæ non inuenitur: sed circumloquimur illa tempora per participiũ præteritũ eiusdem vocis, & per eiusdẽ modi præsens verbi εἰμὶ, id est *sum*: cuius coniugationẽ habes apud CLENARDVM in tractatu Anomalorum in μι.

Participia fœminina, sunt declinationis secundæ: masculina in ρ, & neutra in ρον, sunt tertiæ: reliqua, sunt quintæ; quæ siue masculina siue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ος, dicimus οτος, non ος. Cætera de Terminatione, quæ his regulis non sunt comprehensa, tibi figuræ sequentes indicabunt.

PRIMARIÆ TERMINATIONES VNIVSCVIVSQVE TEMPORIS,

Vocum actiuarum passiuarum & mediarum, quæ primis litteris, a. scilicet, p. m. notantur.

Tempora vocis		Indicat.	Imperat.	Optat.	Subiũct.	Infin.	Participia ὁ	ἡ	τὸ
Præs. fu.	actiuæ	1 ω							
Imp. a. 2	actiuæ	2 ον	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειν	ων,	ουσα,	ον.
Perfect.	a. & m.	3 α							
Plusqu.	a. & m.	4 ειν	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειναι	ὼς,	ῦια,	ός.
Aorist. 1.	actiuæ	5 α	13 ον	19 αιμι	22 ω	αι	ας,	ασα,	αν.
Præs. su.	p. & m.	6 ομαι							
5 Imp.	p. m.	7 όμεν	14 ου	20 οίμεν	23 ωμαι	εσθαι	όμενος,	ομένη,	όμενον.
2 Ao. 2	med.								
Perfect.	passiuæ	8 μαι							
Plusqu.	passiuæ	9 μεν	15 σο	μενος εἶεν	μένος ὦ	θαι	μένος,	μένη,	μένον.
Aor. 1. 2	passiuæ	10 ην	16 ηθι	10 εἶεν	22 ῶ	ῆναι	εἰς,	εῖσα,	έν.
Aor. 1.	mediæ	11 άμεν	17 αι	21 αίμεν	23 ωμαι	ασθαι	άμενος,	αμένη,	άμενον.

TER

TERMINATIONES PERSONARVM DVCTARVM A PRIMARIIS

præcedentis figuræ, quibus respondent per notas arithmeticas, 1. 2. &c.

Personæ	SINGVLARIA. 1,	2,	3.	DVALIA. 1,	2,	3.	PLVRALIA. 1,	2,	3.
1 ω									
2 ον	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι.
3 α	ες	ε		ετον	ετω	ομεν	ετε	ον.
4 ειν	εις	ει		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι.
5 α	ας	ε		ειτον	ειτω	ιμεν	ειτε	ειεν.
10 ω	ης	η		ατον	ατω	αμεν	ατε	αν.
18 οιμι	οις	οι		ητον	ητω	ημεν	ητε	ησαν.
19 αιμι	αις	αι		οιτον	οιτω	οιμεν	οιτε	οιεν.
22 ω	ης	η		αιτον	αιτω	αιμεν	αιτε	αιεν.
				ητον	ητω	ωμεν	ητε	ωσι.
6 ομαι	η	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται.
7 όμεν	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθω	όμεθα	εσθε	ονται.
8 μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	νται.
9 μεν	σο	το	μεθον	σθον	σθω	μεθα	σθε	ντων.
11 άμεν	ω	αται	άμεθον	ασθον	άσθω	άμεθα	ασθε	αντων.
20 οίμεν	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθω	οίμεθα	οισθε	οιντο.
21 αίμεν	αιο	ητο	αίμεθον	αισθον	αίσθω	αίμεθα	αισθε	αιντο.
23 ωμαι	η	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται.

Imperatiuorum terminationes.

SINGVLARIA.

Secunda.	Tertia.
12 ε	έτω.
13 ον	άτω.
14 ου	έσθω.
15 σο	σθω.
16 ηθι	ήτω.
17 αι	άσθω.

Dualis & pluralis veluti singularis, carent prima persona: reliquæ verò, fiunt à tertia singulari verso ω in ον, ων, pro duali: ε, ωσαν, pro plurali.

VIDES Personarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem ferè semper analogiam seruare. Secunda enim persona singularis, vbique in ς desinit. Tertia fit à secunda, remoto ς: sed ex ας fit ς. Prima dualis in his omnibus desideratur. Secunda dualis, fit à secunda sing. verso ς in τ, sed ex εις & ης, quum venit

Formationes.
Secũda sin. act.
Tertia singul.
Prima dualis.
Secũda dualis.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Tertia dualis generatim.

ab ω, abiicitur ι atque punctus subscriptus. Tertia verò dualis (vt in genere loquar) in præsenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ac in quibusuis temporibus omnium subiunctiuorum, est similis secũdæ dualis: alibi fit quidem ab eadem, sed mutat ον in ων, nisi in imperatiuis, vbi in ων. Sic in genere secunda pluralis fit à secunda duali, migrante ον in ε. Prima verò pluralis, fit à secũda sing. verso σ in μην: sed οι ab ω, atquè ε, migrant in ο, & η in ω. Tertia pluralis est varia: potest autẽ formari à prima plurali, mutando μην nunc in σι, nunc in ν, nunc in σαν, & modò in εν, vt melius ex schemate quàm præceptis colligitur: ab ομην verò prioris lineæ dicimus non οσι, sed ασι.

Secunda plur. generatim.

Prima plural.

Tertia plural.

Octo Autem posteriores lineæ, aliam seruant analogiam & formandi rationem; nisi in tertia duali & secunda plurali. ac formationem quidem secundæ & tertiæ personæ singularis, vel ex ipsa tabella tibi explicare, vel pete ex scholiis nostris in præsens indicatiui pass. Prima verò dualis, ac prima pluralis, fiunt à prima singulari, mutando μαι aut μλω in μεθον pro duali, & in μεθα pro plurali. Secunda dualis fit à tertia sing. verso της aut το in σθον: sed in perfecto & plusquamperf. indicatiui solùm in θον: vbi quoque Characteristica, quæ præcedit της aut το, variè mutatur, vt satis constat ex his quæ diximus, quum de Characteristica ageremus. Tertia pluralis, fit à tertia singul. posito ν ante ρ, & verso ν quod reperitur ante τ, in σ: verùm in perfecto & plusquamperf. quum literam τ præcedit alia consona, fit à prima sing. migrante μαι in μένοι εἰσὶ, & μλω in μένοι ἦσαν, facta scilicet circumlocutione per participium præteritum & verbum substantiuum.

Secunda & tertia singul. pass.

Prima dual. & prima pluralis. Secunda dualis.

Tertia pluralis.

Hæc Præcepta de Augmento, Characteristica, Penultima, & Terminatione, sunt ad verbum ediscẽda, in praximque & vsum traducenda: vt, dum in aliquod verbum incides, in promptu possis dignoscere, cuius temporis & personæ habeat Terminationẽ: deinde inspecta Characteristica, noscas quotę sit Coniugationis: ac cernas num Penultima thematis alia esse possit ab ea quam vides: item num thema Augmentum vocalis ε acceperit: vel num vocalis aut diphthongus mutabilis mutata sit propter Augmentum. Hac in re si paululum te exercueris, miraberis facilitatem quam experieris in inueniendo themate, atque in dignoscendis personis ac temporibus omnium verborum legẽdis authoribus obuiorum. Cæterùm si hæc deducendi ratio noua cui

Vsus & exercitatio præcedentiũ in inuestigatione thematis.

cuipiam videatur, atque ideo aliam malit sequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamen neque illi infrugifera futura sunt hæc de Terminationibus præcepta. poterit enim ex his facillimè inflexionem verbi τύπτω, atque aliorum omnium Barytonorum ediscere; ac quid commune habeant inter se tempora, vel quid vnicuique sit proprium, discernere. Adhæc, cognita semel ex Clenardo formatione temporum trium indicatiuorum, his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum & participiorũ tempora, ab indicatiui eiusdem vocis temporibus homonymis, id est, idem nomẽ habentibus: nempe præsens aliorum modorum à præsenti indicatiui eiusdem vocis: sic perfectum à perfecto, aoristum primum ab aoristo primo, secundum à secundo, futurum pri. à futuro primo, secundum à secundo, paulò pòst futurum à paulò pòst futuro; hoc modo formando: Mutentur terminationes temporum indicatiui, scilicet ω, ον, α, εν, &c. in eas quæ in priori tabella vnicuique tempori reliquorum modorum tribuuntur: (sed ex aoristis abiiciendum priùs indicatiui augmentum, si quod habuerint) vt, si præsentia aliorum modorum voluerit formare, sumet præsens indicatiui, vtpote τύπτω, vel quoduis aliud: ex quo, mutando ω in ε, οιμι, ω, εν, ων, faciet τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, τύπτην, τύπτων. sic ex τέτυφα, mutando α in reliquorum modorum terminationes perfecto respondentes, faciet τέτυφε, τετύφοιμι, τετύφω, τετυφέναι, τετυφώς. Eodem modo in voce pass. & med. ex presenti τύπτομαι, mutando terminationem ομαι in ε, οίμην, ωμαι, εσθαι, όμενος, faciet præsentia reliquorum modorum, τύπτε, τυπτοίμην, τύπτωμαι, τύπτεσθαι, τυπτόμενος: atque ita in reliquis omnibus. nunquam enim fallet analogia, nisi in duobus locis, nempe in perfecto imperatiui & infinitiui vocis passiuæ. nam si ibi seruaretur analogia, ex perfecto indicatiui τέτυμμαι, dicendum esset in imperatiuo τέτυμσο, τετύμθω, & in infinitiuo τετύμθαι, vbi dicimus τέτυψο, τετύφθω, τετύφθαι. alio igitur modo erunt formandæ hæ tres voces, nempe secunda singularis perfecti imperatiui à secunda singulari perfecti indicatiui, mutando αι in ο, τέτυψαι, τέτυψο. tertia verò singularis eiusdem imperatiui (à qua deinde fiunt reliquæ personæ dualis & pluralis numeri) atque perfectum infinitiui, formantur à secunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrante ον in ω pro imperatiuo, & in αι pro infinitiuo, τέτυφθον, τετύφθω, τετύφθαι, accẽtu in penultima.

Vsus terminationum ad inflexionem verborũ vtilissimus.

Quomodo ab indicatiuo, reliqui modi formentur.

Perfectum imperatiui & infinitiui pass.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Nota de futuro secundo vocis act. & med.

ει ζ *pro* ξ
ου ξ *pro* ζ *ο.*

Obseruandum quoque quod diximus de futuro secundo vocis actiuæ & mediæ, nempe illud habere diphthongos ει, ου, vbi præsens in terminationis initio habet ε & ο. dicimus enim τυπτοῦν, τυπτόμην, τυπεῖζ, τυπέμδμ@, vbi, si analogia præsentis seruaretur, dicendum esset ξ τυπτὸν, τυπτόμην, τυπεῖζ, τυπτόμδμ@. hoc autem ideo fit, quia hoc tempus gaudet habere circumflexum in vocali vel diphthongo quæ sequitur Characteristicam: cuius accentus capaces non sunt vocales ε, ο, natura breues: quare producuntur aduocatis subiunctiuis ι, & υ, vt diximus quoque 157,37.

τ rarò Characteristicum.

2 Τ rarò est Characteristicum, & in Atticis tantùm, vt ἐυύτω ex ἀυύω, *perficio*: aut in poëticis, iisque paucis & ferè anomalis, vt πίτνω pro πίπλω, *cado*: λίτομαι pro λίσσομαι, *supplico*.

Notio de penultima quintæ coniugationis.

3 SI Fortè quispiam quærat, Quomodo corripietur penultima futuri, si in præsenti sit η vel ω? Non est quod hîc hæreat. nunquam enim penultima præsentis in quinta est η aut ω: neque etiam diphthongus, nisi αι vel ει: neque positione est longa, nisi propter duplex ϰ, aut μν.

Verba in άω poëtica.

4 ῥάω poëticum est verbum: thema vsitatum est ῥωνύω siue ῥώννυμι, vt dicetur suo loco in tractatu de Inuestigatione thematis: poëtica quoque sunt cætera omnia in άω. fiunt enim à verbis in εω, άω, όω. [In εω, vt πλϵ́ω à πλέω, *nauigo*: in άω, vt ζάω à ζάω, *viuo*, ἡδάω ab ἡδύω *pubesco*: in όω, vt δόω à δόω *do*, ὑανόω ab ὑανύω *somnum capio*, quòd postremum in Idyllio Bionis legitur apud Stobæum, ἀ μεγάλα μοι Κύπρις ἐδ' ὑανόωνλι παρέστα. Caninius hîc ω penultimum negat esse Characteristicon, sed poëticè factum ex regulari figuratiua: negat etiam verba hæc vltra præsens & imperfectum coniugari.]

ANNOTATIO.

5 ὀπύω & ὤπυκα non inueniuntur. υ enim (vt (6 diximus 151,17.) ante consonantem non scribitur.

De futuri formatione & Characteristica discursus.

6 Futurum propriè fit à præsenti σ ante ω: sed quia σ (vt dictum est 7,19.) nunquam sequitur aliquam consonantem nisi aliud σ, aut tres liquidas λ, ν, ρ, idque rarò, non potuit hæc formatio esse vera sine varia consonantium mutatione. Itaque in prima pro πσ, βσ, φσ, positum fuit ψ, quod potestate illas consonantes omnes complectitur. eadem omnino ratione ξ locatum fuit in secunda pro ϰσ, γσ, χσ. In tertia verò, cùm nulla duplex æqualis esset simplicibus τσ, δσ, θσ, expunxerunt priorem, quia σ in futuro magis necessaria videbatur: vel quia σ quoque potestate continet τ, δ, θ: quod cernitur in nominibus finitis in ς, quæ faciunt genitiuum in τος, δος, θ@. In quinta verò, vtraque erat necessaria &

ψ pro πσ, βσ, φσ.

ξ pro ϰσ, γσ, χσ.

σ pro τσ, δσ, θσ.

De quintæ con-

iugat. futuri.

præ

præsentis & futuri Characteristica: illa quidem, propter naturalem quandam vim immutabilibus insitam, vt nolint neque in nominibus neque in verbis perdi propter inflexionẽ: hæc verò, quòd esset futuri Characteristica. itaque Æoles vtramque retinuerunt, dicentes ἀείρσω, *seminabo*, præterquam μσ, quia nunquam σ sequitur μ. rarò etiam σ ponitur post aliquam cõsonam, vt diximus. quare Communes & Attici, vt asperum illum sonum euitarent, σ reiecerunt, vltimam circumflectentes. [σ *retinent etiam verba in* λω *apud poëtas, vt* κέλσω *appulisse vel* appellere, *apud Homerum sæpe, cum participio* κέλσας. *at* κίνσω *ab inusitato* κίντω *pro* κεντέω stimulo, *apud eosdem poëtas: à quo etiam* κιντὸς punctus, acu pictus: & *comp.* ἄκιντος non punctus, stimulum non expertus: *in his enim* ν *ad vitandam asperitatem est elisum.*] Sunt etiam qui dicant σ non retineri ne ab ipsis quidem Æoliis, nisi in verbis in ρω finitis. In sexta, nulla fuit facienda mutatio, quia σ vocales & diphthongos ritè sequitur. In quarta verò, desinẽtia in σω (quæ pauca sunt) sumũt Characteristicam verborum in γω, idem significantium, sed iam maxima ex parte inusitatorum. Eodem modo finita in ζω, (quæ Doricè efferũtur per σδω) à verbis in δω Characteristicam mutuantur. Doricè tamen à verbis in γω: saltem in futuro & aoristo primo vocis actiuæ & mediæ, vbi Characteristica esset σ. nam Dores σ in ξ mutãt, βαδίζω, *vado*, μ. βαδίσω, & Doricè βαδιξῶ. sic in aliis coniugationibus, vt κλείω, *claudo*, μ. κλείσω, & Doricè κλῃξῶ, ει verso in ῃ. hinc aoristus primus ἔκλαξα, imperatiuus κλᾶξον, cum ἀπὸ, ἀπόκλαξον, *exclude*. Cæterùm quia non rarò variant (vt ait CLENARDVS initio tractatus de Inuestigatione thematis) eiusdem verbi themata, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, fit vt verba in ζω accipiãt Characteristicam à verbis in γω: & contrà, finita in σσω, (quæ Æolicè per ζω efferuntur) sumant à verbis in δω. Rursus quædam & à γω, & à δω, Characteristicam mutuantur. Ne autem hæreas, dubitans quæ sint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi subiiciam. ac primùm collocabo verba in ζω, quæ sumunt Characteristicam à γω, & non à δω: sed solùm recensebo simplicia, vel composita quorum simplicia non sunt in vsu. nam composita seruant normam simplicium. Sunt itaque hæc:

Æolismus, σσω pro ζω. μσ.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

In sexta. In quarta, σσω à γω, ζω à δω.

Dorismus, ξ pro σ.

Æolismus, ζω pro σσω.

ἀϊάζω, *eiulo.*
ἀλκαλάζω, *inbilo.*
ἀλαπάζω, *populor*: vnde cõpositum ἐξαλαπάζω, &

Finita in ζω à desinentibus in

Universidad de Deusto
Biblioteca

γω Characteristicam mutatia.

metathesi apud Hesych.
ἐξαπυλάζω, depopulor.
ἀτύζω, reddo attonitum, consterno.
ἀπηύζω, idem, Hesych.
ῥύζω, grunnio, mutio.
ἐχθυαλίζω, prædeo.
ἐλελίζω, torqueo, quatio.
θρυλλίζω, contero.
† κωκάζω, claudico, Hesych.
κραύζω, clamo.
οἰμώζω, eiulo.
ὀλολύζω, vlulo.
ῥίζω, facio, sacrifico.
στύζω, stillo.
στελάζω, idem.
στενάζω, suspiro.
στηρίζω, firmo, stabilio.
στύζω, pungo.
συφελίζω, quatio.
σφύζω, salto, palpito.

Hæc finita in ασω, *sequuntur tertiam, & sumunt Characteristicam à verbis in* δω:

λούσω, *video*: de huius tamen futuro dubitat Eustathius. pag. 64. an scilicet præter λούσω reperiatur etiam λούξω nam ab hoc deriuata videntur λευκὸς *nitidus, candidus*, & proprium Λεῦκτρον: à λούσω autem ἄλουτος Hesychio ἀόρατος, ἀθεώρητος: at ἄλουστος pro ἀλίθωστος, *non lapidatus*, est à puro themate λοῦω *lapido*, teste Eustathio.

Annotatio.

ασω à δω.

ἐρέσσω, *remigo*.
ἱμάσσω, *loris verbero*.
ἰνάσσω, *do fortitudinem*.
λίσσω, *supplico, placo*.
πάσσω, *spargo*.
πλάσσω, *fingo*.

Annotatio.

ἰνάσσω agnoscunt Lascaris quoque, Vrbanus, & Caninius, sed sine expositione. est hinc aorist. 1. infinit. ἰνάσσαι apud Hesychium, (σ poëticè geminato pro ἰνάσαι) quod exponit *perfundere, oblinere, deijcere*: & indic. med. ἰνάσσατο, *perfudit, purgauit*. vt ἰνάσσω idem esse videatur quod ἰνάω, *purgo*, item *perfundo, oblino*. Apud eundem Lascarim, Vrbanum & Caninium, est etiam λάσσω λάσω, & similiter apud Herodianum: sed sine interpretamento. His adde πίσσω. nam inde apud Hesych. est πίσσαι pro ὀπτήσω ἄρτον, *coquam* (vel assabo) *panem*: eodemque teste Arcades dicunt πίσσιτται pro ὀπτήσει, *assabit, coquet*. Adde etiam βράσσω, *feruео, bullio*: νάσσω, *complano, premo*: πίλλσω, *pinso siue piso, tundo*: horum enim futura sunt βράσω, νάσω, πίλσω.

Similiter ἀνύτω *perficio*, & δρύπτω *haurio*: quæ tamen etiam simplici τ scribuntur, imò & purè sine τ desinunt in ύω.

Hæc finita in ζω *sequuntur indifferenter secundam vel tertiam, & sumunt Characteristicas vel à verbis in* γω, *vel in* δω:

ζω à γω vel δω.

ἁρπάζω, *rapio*.
ἀπάζω, *aspernor, ignominia vel detrimento afficio*.
βαστάζω, *porto*.

δαΐ

δαΐζω, *diuido, discerpo*.
νυστάζω, *nuto, dormito*.
παίζω, *ludo*, communiter ξω, Atticè σω.
σαλπίζω, *tuba cano*.
τρίζω, *strideo*.
τρύζω, *susurro, murmuro*.
φαΐζω, *dico, aio*.

Sic & ἀφύξω & ἀφύσω reperitur in vna eademque significatione, nimirum hauriendi: sed illud ab ἀφύσσω, hoc potiùs ab ἀφύω. Itemque ἀλύξω & ἀλύσω pro *Anxium nec mentis compotem esse*: sed hoc ab ἀλύω, illud ab ἀλύζω, & ἀλύσκω. at ἀλύξω *fugere*, ab ἀλύσκω: ἐμπάσασθαι *inspergere*, ab ἐμπάσσω, quũ ἐμπάζεσθαι sit *curare, reuereri*.

ξω & σω à diuersis thematibus.

Sunt etiam quorum vnum futurum est, in ξω, at duplex præsens: vt σφάξω, *iugulabo, mactabo*, & à σφάσσω & à σφάζω: φοινίξω, *rubefaciam*, & à φοινίσσω & à φοινίζω: μίξω, *miscebo, subigam*, & à μίσσω & à μίζω. at τμήξω, *secabo*, & à τμήσσω, & à τμήγω.

ξω à diuersis thematibus.

Porrò φέρσω siue φερῶ, id est, *horreo*, in futuro sequitur secundam; in præterito verò tertiam. nam futurum est φέρξω, perfectum πέφρικα, propter præcedentem aspiratam. Quando hîc dico, Aliquod verbum sumere Characteristicam aut tempora à γω, vel à δω, hoc non debet intelligi de Characteristica præsentium vel imperfectorum, (vbi semper seruant proprias Characteristicas, ζ & σσ siue ττ) sed aliorum temporum. 7 Sic in terminatione ττω per duplex ττ, vnicum λ censetur figuratiua: alterum verò vbique abiicitur, extra præsens & imperfectum.

φέρσω vel φερῶ, μ. ξω, π. κα.

Notio.

7

E ττω alterum λ abiectum.

Verbi actiui, modi indicatiui,

præs. { S. τύπτω, [1] τύπτεις, τύπτει, *verbo, as, at*: / D. τύπτετον, τύπτετον, *verberatis, ant, duo*: / P. [2] τύπτομεν, τύπτετε, [3] τύπτουσι, *amus, atis, ant*. } 2.3

1 *Paradeigma actiui Barytoni.*

Præsens.

Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidem: τύπτω, *verbero*; τύπτεις, *verberas*; τύπτει, *verberat*. 4 Prima pluralis in μεν excludit primam dualem. 5 Secunda & tertia dualis similes, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι: [6] alioqui dissimiles.

Annotatio.

4

5

6

[1] Dorice Τύπτες, τύπτη, remoto ι ex diphthongo ει, vt diximus 119, 42. Æolicè verò τύπτης, τύπτη, posito η pro diphthongo ει, 120, 24. [2] Doricè τύπτομες. Dores enim (vt diximus 119, 23.) semper in prima plurali μεν, ν finale in ς mutant: quod bis admonuisse sufficiat. [3] Doricè τύπτοντι. nam tertia pluralis præsentis & futurorum

1 Doricè ε pro ει. Æol. η pro ει.

2 Do. μες pro μεν.

3 Dor. ντι pro νσι:

ἐν ἐντι pro ἔσι.

indicatiui vocis actiuæ, apud Dores est similis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis: τυψοιῶν, τυποιῶν, pro τύψασι, τυπᾶσι. Nec verò te moueat, quòd dixerim τυψοιῶν, cùm datiuus singularis participij sit τύψοντι: communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur τυψοῦντι, vt in futuro secundo τυποῦντι. Dores enim in omnibus coniugationibus futurum primum circumflectunt, ac variant omnino vt fut. secund. τυψῶ, ψῆς, ψῆ: ἐίτον, εἶτον: ὦμες, &c. vt τυπῶ, ᾶις, &c. 4 Hoc accidit in tota voce actiua, in aoristis passiuis, in perfecto & pluſquamperfecto vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere; accipe νὼ pronomen primæ personæ dualis numeri, id est *nos duo*, & adiunge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt νὼ τύπτομεν, *nos duo verberamus*: & sic in aliis. 5 Hoc fit in præsenti, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia plural. desinit in σι, quum prima pluralis exit in μες: & aliàs in τη, quum scilicet prima pluralis finitur in μεθα. 6 Nam secunda semper desinit in ον, & tertia in ω, nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in ων per ω μέγα.

Futurũ primũ Doricè terminationibus secundo simile.

Prima plur. vbi desinat in μες.

Circumlocutio primæ dualis, νὼ τύπτομεν.

Secunda & tertia dualis vbi similes.

Quãdo dissimiles, secunda in ον, tertia in ω.

1

Imperfectum. Impf. { ἔτυπτον, ἔτυπτες, [1] ἔτυπτε, *verberabã, bas, bat:* ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *batis, bant, duo:* ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, *mus, tis, bant.*

Annotatio. 2

[2] Datiuis pluralibus, aut personis in ι desinentibus additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*: τύπτουσιν αὐτὸν, *verberãt ipsum*. sic personis in ε: ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

Tertia singularis imperfecti Ionica σκε sine augmento. 1

IONES In hoc tempore, & in vtroq; aoristo vocis actiuæ omnium verborum, formant tertiam personam singularis à secunda, remoto augmento, & addita syllaba σκε: vt ab ἔτυπτες secunda, fiet τύπτεσκε tertia Ionica. † In verbis autem circumflexis, & in μι, vocalis siue diphthongus præcedens σ corripitur, auferendo subiunctiuam ex diphthõgo, & longam vocalem in suam breuem mutando; vt ἐποίεις, *faciebas*, ποίεσκε, *faciebat*: ἐτίθης, *ponebas*, τίθεσκε *ponebat*: & sic de aliis. Poëtæ verò & Æoles eodem prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in σκον, σκες, σκε: atque primam pluralem in σκομεν (quæ tamen in rarissimo est vsu) ac tertiam eiusdem numeri in σκον, similem primæ singulari, sicuti fieri solet cõmuniter in hoc imperfecto: similiter passiuum in

Annotatio.

αι	ε
α	ω
ε	ο
η	ε
ῳ	α
ω	ο

Poëticè σκον, σκες, σκε, in singulari, & in tertia plurali σκον.

in σκόμεν, σκε, σκεν, & in tertia plurali σκονν: vt τύπτεσκον, τυπτεσκες, τύπτεσκε, *verberabam, verberabas, verberabat*: & in tertia plurali τύπτεσκον, *verberabant*. in passiuo τυπτεσκόμεν, τυπτεσκε, τυπτεσκεν, *verberabar, verberabaris, verberabatur*: tertia pluralis τυπτεσκοντο, *verberabantur*.

[2] De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia sunt petenda, quæ huc congerere noluimus, quòd ibi commodiùs tractari posse videbantur.

[1] DE AVGMENTO. 1

VERBVM à consonante inceptum, assumit ε in principio imperfecti; quod est augmẽtum siue incrementum syllabicum; crescente videlicet numero syllabarum; τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum syllabicum.

Temporale augmentum est eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis [2] anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora. Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quòd mutentur in præteritis: [3] quædam immutabiles. 3

Augmentum temporale. 2

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

Vocales
- Mutabiles: α, ε, ο → in: η ἀνύω, ἤνυον, *perficio, bam.*; η ἐλαύθω, ἤλαυθον, *venio, bam.*; ω ὀπάζω, ὤπαζον, *præbeo, bam.*
- Immutabiles: η ἠχέω, ἤχεον, *sono, sonabam.*; ι ἰξάω, ἴξαον, *viſco aues capto, bam.*; υ ὑβρίζω, ὕβριζον, *contumelia afficio.*; ω ὤθω, ὦθον, *impello, impellebam.*

Diphthongi
- Mutabiles: αι, αυ, οι → in: η αἴρω, ἦρον, *tollo, tollebam.*; ηυ αὐξάνω, ἤυξανον, *augeo, ebã.*; ω οἰκίζω, ᾤκιζον, *condo, bam.*
- Immutabiles: ει εἰκάζω, εἴκαζον, *assimilo, assimilabam.*; ὀ ὀθύνω, ὤθυνον, *dirigo, dirigebam.*; υ ὑβάζω, ὕβαζον, *cõminus vulnero, bam.*

Præpo

Universidad de Deusto
Biblioteca

Augmẽta verborum compositorum.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, quomodo se habeant.

Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, [4] propriam vocalem vltimam abiiciunt tam in præsenti & futuro, quàm in præterito:

[5] περακούω, *perperam audio*, ex [5] περὶ & ἀκούω, *audio*: παρέμενον, *manebam apud*, à περὶ & imperfecto ἔμενον, *manebam*, à μένω *maneo*.

Exceptio.

5.6 Excipe [5] περὶ & [6] προ: περιέχω, *contineo*: προάγω, *produco vel procedo, præcedo*, ab ἔχω, *habeo, teneo*, & ἄγω, *ago, duco, ago me, seu eo*. Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præpositio mutabit suam [7] tenuem in aspiratam: καθάπτομαι, *attingo*: ἀφαιροῦμαι, *auferor, vel aufero*, ex ἀπτομαι, *tango*, αἱροῦμαι, *capio*, & [5] κατά, [5] ἀπό.

περὶ.

προ.

Mutæ tenues in aspiratas.

7

1 [1] Dictvm Est 159, 14. in quibus temporibus sit augmento locus. Hîc tamen notandum, poëtas & Ionas interdum augmentum omnino respuere: & rursus poëtas nonnunquam perfecti augmentum (quod fit per reduplicationem siue repetitionem primæ consonæ thematis, vt in τέτυφα) reliquis cuiusuis modi temporibus, maximè verò aoristis secundis, tribuere: atque plusquàmperfecti incrementum imperfecto cõcedere. Porro in ᾄδω, *cano*, quod fit per contractionem ex ἀείδω, diphthongus impropria ᾳ mutatur in η, ᾐδον, sed Doricè

2 ᾆδον, Aoristus primus ᾆσα, & Doricè ἄεισα. [2] Vnica anceps α, mutatur in longam η: alteræ duæ, ι & υ, quæ in

3 præsenti erant breues, hîc propter augmentum longæ iudicantur. [3] Quòd non mutentur propter augmentum, ob alias autem causas haud rarò mutantur, præ-

4 cipuè longæ, η, ω, in suas breues, ε, ο. [4] Apud poëtas tamen illam sæpe, atque apud oratores nonnunquam seruant: vt ἐπιέπομαι pro ἐφιέπομαι, *sequor*, ex ἐπὶ & ἕπομαι, *sequor*: ἀμφιελίσσω, *in orbem verto, circumtorqueo*,

5 ex ἀμφὶ & ἑλίσσω, *verto, torqueo*. [5] Præpositionis περὶ & sequentium significationes varias quære in tractatu

περὶ ante ε & ο contractum.

6 de Ratione Syntaxeωs. [6] περὶ tamen nonnunquam cõtractionem patitur sequente augmento ε, vt περιδώκας, *prodidisti*, pro περιέδωκας. Vide Annotationes in verba, circa finem. Idem interdum fit, quamuis ε non sit ex augmento, περιχω, περίχω, *emineo*: atque etiam sequente ο, περόπτης, περῦπις, *præuisus*. Illud etiam hoc loco

περὶ & περὶ apo-

4 monendum, has duas præpositiones περὶ & περὶ in apposi-

positione per apostrophum non abiicere vltimam vocalem, quamuis aliæ omnes raro propriam vltimam sequente vocali reiiciant. neq; enim dicimus πρὸ αὐτοῦ, aut πρ' αὐτοῦ, sed περὶ αὐτοῦ, *de ipso*, περὶ αὐτὸ, *ante ipsum*.

strophum respuunt.

5 Dicimus tamen περὔργε, pro περὶ ἔργε, *ante opus*, scilicet aliud quodcunque, id est, operæpretium: sed per crasim. 7 Intellige de mutis tenuibus, π, τ, quæ abiecta 7 vocali præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet in his, κατ, μετ, αντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, & ἐπί.

10 Si enim componantur cum dictione incepta à vocali asperum spiritum habente, non solùm abiiciuntur vocales vltimæ α, ι, ο, sed tenues quoque τ & π, mutantur in aspiratas θ, φ. At id ab Ionibus minimè obseruari diximus 118, 32. Illud etiam hoc loco monendum,

15 poëtas è præpositionibus κατ, ἀνὰ & παρὰ, interdum in compositione abiicere vltimam vocalem α, etiam sequente consona, vt κάτθετο pro κατέθετο siue κατέθετ, id est, *deponebat*; aoristus secundus imperatiui medij sæpe obuius, à καπετίθημι: ἀντείνω pro ἀνατείνω, *sursum tendo*:

20 vnde in aoristo primo imperatiui αὔτεινον pro ἀνάτεινον: παρκύπτω pro παρακύπτω, *transuersis seu limis oculis aspicio*, vel *in transitu, & quasi per transennam aspicio*. Interdum verò τ quoque & ν præpositionum κατὰ & ἀνὰ, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem,

25 quòd sæpe cum sequenti consona non possint cohærere: vt καχέθω pro κατεχέθω, *detineo, inhibeo*: in imperfecto κάχεθον, ες, ε, *detinebam, as, at*, pro κατείχεθε, sine augmento: † ἀμύνοιτ', *suggeret*, pro ἀναμυνήσῃ, futurum primum ab ἀναμυνάω: vbi quoque α penultimæ positum

30 est pro η, idque Doricè. in his duobus exemplis, non solùm α finale deperditum est, sed & consonantes τ & ν: in sequentibus verò mutantur: κακκείοντες, *decubituri*, vel *dormituri*, non κατκείοντες, (nam τ & κ non cohærent) pro κατακείοντες, participium præsens à κατακείω, quod pro futuro vsurpatur: vel est ipsum futu-

35 rum, abiecto σ, pro κακκείσοντες: ἀγκομίζω pro ἀνακομίζω, *reporto*: ἄγκειμαι pro ἀνάκειμαι, *recumbo*: ἀμπνέω & ἀμπνείω pro ἀναπνέω, *respiro*: ἄμπνυμι pro ἀνάπνυμι, *respiro*. Interdum verò in huiusmodi præpositionibus quæ se-

40 quente augmento ε, suas vocales vltimas communiter reiicerent, poëtæ neglecto augmento, vel vocalem præpositionis suo loco relinquunt, vel eam abiiciunt, variatis τ & ν eodem modo quo in superioribus exemplis: vt βάλλω, *iacio*, aoristus secundus ἔβαλον, cum κατὰ, communiter quidem κατέβαλον, poëticè verò κατέβαλον vel

π } τ } in { φ θ

Ionismus.

Mira poëtarum licentia in compositis à κατὰ, παρὰ & ἀνά.

κάτθετο.

ἄυτεινον.

παρκύπτω.

κατέχεθε.

ἀμύνοιτ.

Dorismus.

κακκείοντες.

τ & κ nõ cohærent.

ἀγκομίζω.

ἄγκειμαι.

ἀμπνέω.

ἄμπνυμι.

κατέβαλον.

κατέβαλον.

Universidad de Deusto Biblioteca

κῤῥάλον. κάπισον. ἀνῃτίω. ὑσσάλλειν.

vel κῤῥάλον, *deieci*: πίπλω, *cado*, aoristus secundus ἔπεσον, (vt alibi dicetur) vnde κατέπεσον, κατέπεσον, & κάπισον, *corrui*. Sic ab ἵστημι, *sisto*, aoristus secundus ἔστω, cum ἀνὰ, ἀνέστω, ἀνάστω, ἄνστω: in duali ἀνῃτίω, *surrexerunt*, sæpe occurrit. Idem nonnunquam obseruatur in præpositione ὑπὸ, vt ὑσσάλλειν, *subijcere*, pro ὑποσάλλειν. De hac syncope fusiùs infrà dicemus, in Inuestigatione thematis ad verbum, συρρήγνυμι.

Perfectum.

Perf. { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberaui, isti, it:* τετύφαμεν, τετύφατον, *istis, erunt duo:* τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι, *mus, istis, runt.*

[2] Vltima syllaba præteriti quæ sit in singulis coniugationibus, antè dictum est, *pag. 156, 157, & 158.*

Augmenti, siue primæ syllabæ perfectorũ, varietas.

Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium [3] perfecti & imperfecti:

Si verbum incipiat à vocali vel diphthongo.

4 { ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, *perficio, perficiebã, perfeci,* ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, *contumelia afficio, ciebã, ci.* αἴρω, ἦρον, [4] ἦρκα, *tollo, tollebam, sustuli.* εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, *assimilo, labam, laui.*

Si à duabus cõsonantibus, vel à ζ, ξ, ψ.

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonante, [5] si modò ε augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

{ σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *semino, abam, aui.* ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferueo, feruebam, ferbui.* ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, *rado, radebam, rasi.* ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, *digitis pulso, abam, aui.*

Si à consonante simplici, vel à muta cum liquida.

Nam si ε sit breue, aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima consonans præsentis, hoc modo:

τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα, *verbero, abam, aui.*
γράφω, ἔγραφον, γέγραφα, *scribo, bebam, psi.*

Anceps vocalis quæ dicatur.

Ancipitem hîc dico siue Communẽ vocalem, quam sequitur muta cũ liquida: ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, *scribebam, inclinabam, iudicabam.*

Quæ

Repetuntur π, κ, τ, pro φ, χ, θ.

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues:

{ θείνω, ἔθεινον, τέθακα, *ferio, iebam, ij.* φαίνω, ἔφαινον, πέφακα, *ostendo, debam, di.* χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα, *gaudeo, debam, isus sum.*

Penultima perfecti.

Penultima perfecti & futuri eadẽ: τύψω, *verberabo*; τέτυφα, *verberaui*. At disyllaba quintę cõiugationis, ε penultimam futuri mutant [6] in α:

ε in α in disyllabis quintæ.

{ στέλλω / σπείρω } μ. στελῶ π. ἔσταλκα, *mitto, mittã, misi.* σπερῶ π. ἔσπαρκα, *semino, abo, aui.*

λκω, ρκω.

Immutabiles λ & ρ, manent in præterito, vt in futuro:

{ ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *digitis pulso, abo, aui.* σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, *semino, &c.*

μκω.

My μ seruatur quidem, [7] sed ascito κ: νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νένεμκα, *pasco, pascam, paui*: sic δέμω, βρέμω, *ædifico, fremo*, & alia.

γκω.

Ny ν vertitur in γ: φαίνω, *luceo*, φανῶ, πέφακα. semper enim ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ.

ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ.

[8] Disyllaba in εἴνω, ἴνω, ὤω, abiiciunt ν:

εἴνω, ἴνω, ὤνω.

{ κλείνω, κλενῶ, [9] ἔκλικα, *interimo, interimã, interemi.* κείνω, κενῶ, κέκεικα, *accuso, accusabo, accusaui.* *θύω, θυσῶ, τέθυκα, *impetu feror, &c.*

*aptius exemplũ est πλύνω. nã τέθυκα æquè à θύω formari potest atque à θύνω.

[1] ΕΤ Hic & in perfecto medio, ασι mutatur Doricè in αντι, & Bœoticè in αν. [2] Nempe φα in prima, χα in secunda & quibusdam quartæ, κα in reliquis. [3] Imò omnium præteritorum & aoristorum, ac paulò pòst futuri: vbicunque scilicet augmentum habet locum. [4] In exemplaribus tamen correctioribus nõ inuenitur punctum subscriptum in huius verbi perfecto, aut temporibus ab eo vel à futuro deductis; sed tantùm in imperfecto & temporibus à præsenti formatis. nam futurum est ἀρῶ, vt φαυῶ, à φαίνω, 157, 34. vnde aoristus primus ἦρκα per η monophthongum: & in reliquis modis deposito augmento sumit in principio α futuri, non αι præsentis; ἄρην, ἄραμαι, ἄρω, ἄρας, nõ αἶρην, αἴραμαι, &c. [5] De hac re tamen vide plura in Annotationibus in verba, circa principium. [6] Modò futurum non desinat in μῶ. tum enim ε non mutatur, sed in perfecto est ante

Vltima perfecti φα, χα, κα.

Dor. αντι pro ασι.

A futuro εμῶ præteritũ εμηκα.

antepenultima, propter η quod interseritur: vt νέμω, μενεμῶ, ϖ. νενέμηκα: sic τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & per syncopen τέτμηκα, seco, secabo, secui. 7 Nunquam enim μ ponitur ante κ. 8 Finita in είνω & ύνω, pauca reperiuntur; atque illa sunt disyllaba, vel à disyllabis composita. 9 Inueniuntur tamen etiam quædam simplicia hyperdisyllaba in είνω, vt φαείνω, luceo: sed illa vltra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam notatu dignum, Finitorum in νω quatuor tantùm esse species. omnia enim desinunt vel in είνω, vel ύνω, vel αίνω, vel ὕνω. 9 Poëticè ἔκβαγκα.

τέτμηκα. 7
Notio definitis in είνω & ύνω. 8
είνω, ύνω, αίνω, ὕνω. 9

Plusquamperfect. Plusqu. perfect. { ἐτελύφθν, ἐτελύφεις, ἐτελύφθ, verberarã, &c. / ἐτετύφειζον, ἐτελυφείτλω, atis, ant duo. / ἐτελύφθμθν, ἐτελύφθτε, ἐτελύφθζαν, us, is, ant. }

Plusquamperfecti formatio.

A perfecto deducitur, conuerso α in ειν. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à consonante; τέτυφα, ἐτελύφειν, verberaui, verberaueram. alioqui idem principium; ἤνυκα, ἠνύκειν, perfeci, perfeceram.

Aόριστος χρόνος, indefinitũ tempus. 1

Est Græcis tempus quoddam præteritum, quod appellatur [1] ἀόριστος, hoc est indefinitum. incerta est enim significatio, paulóne antè res præterierit, an multo: suntque aoristi duo.

Indefinitũ primum. Formatio aoristi primi. Aor. 1. { ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, verberaui, sti, it. / ἐτύψαζον, ἐτυψάτλω, istis, erunt duo. / ἐτύψαμθν, ἐτύψατε, ἔτυψαν, imus, istis, erũt. }

Vltima.

Vltimam primi aoristi metimur è futuro, cuius seruatur Characteristicon; sed ω migrat in α: τύψω, ἔτυψα, verberabo, verberaui.

Augmentum.

Augmentum vtriusque aoristi idem cum imperfecto:

{ ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, perficio, perficiebam, perfeci. / τύπλω, ἔτυπλον, ἔτυψα, verbero, abam, aui. }

Penultima. 2

Penultima eadem quæ in futuro, [2] ac semper naturâ aut positione longa:

{ παίω, παίσω, ἔπαισα, ferio, feriam, feri. / λέγω, λέξω, ἔλεξα, dico, dicam, dixi. }

Quod

Penultimæ mutatio in quinta coniugatione.

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione, [3] producendæ erunt vocales, hoc pacto: Si α penultima futuri extra diphthongum sit in præsenti migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit; sed longum in aoristo cùm breue sit in futuro: 3

{ α α η ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, fidibus cano, nam, ni. / αι α η μιαίνω, μιανῶ, ἐμίλωα Atticè, polluo, am, ui. / αι α α μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα cõmuniter, polluo, etc. }

Si penultima sit ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει:

{ ι ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, semino, abo, aui. / ε ε ει στέλλω, στελῶ, ἔστειλα, mitto, mittam, misi. }

At ι & υ breues in futuro, producuntur in hoc aoristo:

{ κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, iudico, abo, aui. / ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, hortor, abor, hortatus sum. }

[1] SVPPLE χρόνος, id est, *tempus*; quod Græcè masculinum est: atque ideo dicimus, *Aoristus primus* vel *secundus*, non *primum*, &c. referentes ad substantiuum Græcum χρόνος, non ad Latinum, *tempus*: contrà, dicimus *Indefinitum*, & *Futurum primum* vel *secundum*, non *primus*, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, *tempus*, non Græcum, χρόνος. [2] Hanc vniuersalem regulam Author retractat in Annotationibus in Circumflexa. [3] Huiusmodi vocalium mutatio, habet solummodo locum in Quinta coniugatione, non autem in tertia, quarta vel sexta; quamuis futuri penultima esset breuis: imò apud poëtas, si versus exigat vt eiusmodi penultima breuis, fiat longa, alia ratione producetur: nempe geminato σ; vt ἔφρασσα pro ἔφρασα, à φράζω, *dico*, futurum φράσω.

Aόριστος χρόνος. 1

Indefinitum secundum. 1 Aoristus 2. { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. / ἐτύπεζον, ἐτυπέτλω. / ἐτύπομθν, ἐτύπετε, ἔτυπον. }

Augmentum.

Augmentum hîc vt in aoristo primo; ἔτυψα, ἔτυπον.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Penultima præsentis quo pacto mutetur in aoristo secundo.

Penultima breuis, ac fermè vna ex ancipitibus, α, ι, υ: proinde vocales præsentis ita mutantur:

η, ω, αι, αυ, ε } in α {
- λήβω, ἔλαβον, *capio, cepi.*
- τρώγω, ἔτραγον, *comedo, comedi.*
- καίω, ἔκαον, *uro, ussi.*
- σαύω, ἔπιον, *sedo, sedaui.*
- δέρω, ἔδαρον, *excorio, excoriaui.*

2 ου, ω } in ο ἀκούω: [2] ἤκοον, *audio, audiui.*
ω } in υ φεύγω, ἔφυγον, *fugio, fugi.*
3 ει } in ι λείπω, [3] ἔλιπον, *linquo, liqui.*

In quinta ει *in* α, ε

Disyllaba quintæ coniugationis, pro ει capiunt α: σπείρω, ἔσπαρον, *semino, aui:* trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, *debeo, debui.*

Figuratiua.

πλ	π
κλ	κ
μν	μ
sic λλ	λ

Figuratiua eadem quæ præsentis: λήβω, ἔλαβον: τύπλω, ἔτυπον. nam in πλω, κλω, μνω, prior litera est figuratiua.

In quarta

præs.	fut.	aor.
ζ	ξ	γ
ζω	σ	δ

In quarta verò cõiugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, *fodio, fodiam, fodi.* Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον, *dico, dicam, dixi.*

Significatio aoristi sec. & futuri sec.

1 [1] PLVRA De hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in Inuestigatione thematis, in verbo πίλνω, *pario.* Cæterùm significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo, quando autem alterutro sit vtendum, bonorum authorum lectio docebit. 2 [2] ἤκοον, in vsu non est. nam in finitis in ούω, εύω & ύω, aoristus secundus, futurum secundum, & 3 præteritum medium, desiderantur. 3 Compositum ex κῆ, κατέλιπον, & poëticè κάλιπον, *reliqui*, vel *reliquerunt.*

Futurum Græci duplex habent.

Futurum primum.

Fut. 1. { τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo, abis, abit.*
τύψεῖον, τύψεῖτον, *verberabitis, abunt duo.*
τύψομεν, τύψεῖτε, τύψουσι, *abimº, abitis, abũt.*

1 De hoc in singulis Coniugationibus [1] dictum est priùs, *pag. 156. 157. 158.*

Fut.

Fut. 2. { τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ:
τυπεῖτον, τυπεῖτον:
τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Futurum secundum.

2 Fit à secundo aoristo, ablato incremẽto, & 2 *Formatio futuri secundi.*
5 ον vertendo in ῶ circumflexum; ἔτυπον, τυπῶ.

1 QVVM Silicet dixit illius Characteristicam in 1
prima coniugatione esse ψ: in secunda & quibusdam quartæ, ξ: in tertia, sexta, & quibusdam quartæ, σ: in quinta, λ, μ, ν, ρ. 2 Ideo deficiente aoristo secundo, de- 2
10 sideratur etiam futurum secundum. Futurum autem secundum vocis actiuæ & mediæ, in rarissimo est vsu; nisi in quibusdam verbis, iisque anomalis. Grammatici tamen quædam adducunt; vt ἀκῶ, & in voce media ἀκοῦμαι, ab aoristo secundo ἤκοον verbi ἀκούω, *audio:*
15 sed hæc exoleuerunt. Cæterùm Iones qui syllabas circumflexas vbique ferè diuidunt, hoc futurum secũdum per omnes modos & participia vocis actiuæ & mediæ, atque futurum primum quintæ coniugationis, variant eodem modo quo præsens eiusdem modi, retracto ac-
20 centu, & inserto ε, vtpote pro terminationibus ῶ, εῖς, εῖ, εῖτον, εῖτον, οῦμεν, &c. dicentes έω, έεις, έεί: έετον, έετον; έομεν, έετε, έουσι. sic in reliquis modis.

Futurum secũdum vocis actiuæ & mediæ, inusitatum.

Ionismus.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum. { τύπλε, τυπλέτω, *verbera, verberet:*
τύπλεῖον, τυπλέτων, *verberate, erẽt duo:*
τύπλετε, τυπλέτωσαν, *verberate, berent.*

à τύπλω.

Perfect. & plusquam perfectũ. { τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris, uerit:*
τετύφεῖον, τετυφέτων, *rauceritis, int duo:*
τετύφετε, τετυφέτωσαν, *rauceritis, uerint.*

à τέτυφα.

Aorist. 1. { τύψον, τυψάτω, *verberato tu, ato ille:*
τύψαῖον, τυψάτων, *verberatote, anto duo:*
τύψατε, τυψάτωσαν, *verberatote, anto.*

ab ἔτυψα.

Aorist. 2. { [1] τύπε, τυπέτω:
τύπεῖον, τυπέτων:
τύπετε, τυπέτωσαν.

1 *ab ἔτυπον.*

Ab indicatiuo cæteri omnes pendent modi & participia, in quibus vox semper est eadem præsentis & imperfecti: sic perfecti & plusquamperfecti.

Modi reliqui ab indicatiuo formati.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Annotatiunculæ. Præteritum perfectũ vbiq; ſeruat augmentum; Aoriſti verò extra indicatiuum minimè.

Primam perſonã imperatiuus non agnoſcit.

Futurum quoque nec hîc reperitur, nec in ſubiũctiuo, ſed in illius vicem [2] ſubeũt aoriſti.

Futurum ſubiũctiui per circumlocutionẽ.

[1] APVD Syracuſanos τύπον. ſic εἶπον pro εἰπὲ, *dicito.*

[2] In ſubiunctiuo tamen actiuo illud nonnunquam circumloquimur per participium perfectum actiuum & per præſens, ſubiunctiui, ſiue futurum indicatiui, verbi ſubſtantiui εἰμι, *ſum*: videlicet ὦ, ἦς, ᾖ, *ſim, ſis, ſit*, &c. & ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσῃ, *ero, eris, erit*, &c. vt τετυφὼς ὦ, vel τετυφὼς ἔσομαι, *verberauero.* in voce paſſiua circumloquimur, vt apud Latinos, per participium perfectum paſſiuum & futurum ἔσομαι: vt τετυμμένος ἔσομαι, *verberatus ero vel fuero.*

OPTATIVI.

à τύπτω. Præſens & imperfectum { τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *verberarẽ, es, et*: τύπτοιτον, τυπτοίτην, *etis, ent, duo*: τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, *emꝰ, etis, ent.*

à τέτυφα. Perfect. & pluſquàm perfectũ. { τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *ſſem, ſes, ſet*: τετύφοιτον, τετυφοίτην, *etis, ent, duo*: τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, *imus, itis, int.*

ab ἔτυψα. Aoriſt. 1. { τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *erauerim, is, it*: τύψαιτον, τυψαίτην, *ritis, rint duo*: τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, *imus, tis, nt.*

ab ἔτυπον. Aoriſt. 2. { τύποιμι, τύποις, τύποι: τύποιτον, τυποίτην: τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

à τύψω. Futurũ 1. { τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *verberẽ, res, ret*: τύψοιτον, τυψοίτην, *retis, rent duo*: τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, *emꝰ, etis, ent.*

à τυπῶ. Futurũ 2. { τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ: τυποῖτον, τυποίτην: τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Annotatiunculæ. 1 Omniũ Optatiuorũ [1] penultima eſt diphthõgus: in actiuis primi aoriſti, αι; in cæteris, οι.

2 Secundum futurum [2] circumflectitur: alioqui vox eadem cum ſecundo aoriſto.

Vſita

Vſitatiſſimus eſt & apud Atticos optatiui primus aoriſtus Æolicus: *Aoriſtus prim. Atticus & Æolicus.*

S. τύψειας, τύψειας, τύψειε: D. τυψείαιτον, τυψειάτην: P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν: *verberauerim, is, &c.*

[1] INTELLIGE De penultima primæ perſonæ numeri ſingularis. [2] Hoc tamen per omnes perſonas verum eſſe non poteſt, propter duas generales regulas de Circumflexo: vna eſt hæc, Vltimâ longâ naturâ, penultima non circumflectitur: vt τυπτοίτην, *verberent duo.* Altera: Antepenultima nunquam circumflectitur: vt τυποίμεθα, non τυποῖμεθα, *verberemur*, in Optatiuo vocis mediæ: vbi quoque locum habet CLENARDI regula.

SVBIVNCTIVI.

à τύπτω. Præſ. & imper. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *ſi verberẽ vel verberes, &c.* τύπτητον, τύπτητον: τύπτωμεν, τύπτητε, [1] τύπτωσι.

à τέτυφα. Perfect. & pluſq̃. perfectũ. ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *ſi verberauerim vel ſſem, &c.* τετύφητον, τετύφητον: τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

ab ἔτυψα. Aor. 1. ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *ſi verberauero, is, it, &c.* τύψητον, τύψητον: τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

ab ἔτυπον. Aor. 2. ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ: τύπητον, τύπητον: τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Annotatiunculæ. Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν: vt ἐὰν τύπτω, *ſi verberem.*

In ſecunda & tertia ſingulari eſt η diphthongus impropria: in duali & plurali, vocalis tantùm η.

[1] OMNIA Tempora ſubiunctiuorum, in tertia plurali pro ωσι habent ωνται Doricè, vt in indicatiuo ονται pro ασι, οωῦσι pro ᾶσι, & αωλι pro ασι.

[1] INFINITIVI.

à τύπτω. Præſens & imperfectum, τύπτειν, *verberare.*

à τέτυφα. Perfectũ & pluſquãperf. τετυφέναι, *verberauiſſe.*

ab ἔτυψα. Aoriſtus primus, τύψαι, *verberauiſſe.*

Universidad de Deusto Biblioteca

ab ἔτυπον. Aoristus secundus, τυπεῖν.

à τύψω. Futurum primum, τυψῶ, verberaturum esse.

à τυπῶ. Futurum secundum, τυπεῖν.

Secundum futurum idem cum secundo aoristo. 5

1 1 Infinitiuis Quibuscunque in ν vel νας desinentibus, Attici, Dores & Ones ante ν & νας, syllabam με inserũt, ex diphthongo (si fortè aliqua ipsum με præcedat) subiũctiuam ι vel υ subtrahẽdo. tum verò Ones ex νας auferunt, ας: Attici & Dores contrà, αι, si fortè non adsit, ad ν adiiciunt: vt ex θεῖνας, θεῖναι, posuisse, Ones faciunt θέμεν, sicut τυπλέμεν & δρόμεν ex τύπτειν & ἀρᾶν: Attici verò & Dores, vt θέμεναι, sic etiam τυπλέμεναι, ἀρόμεναι. [Inter hæc verba, auferunt αι, & Poëtæ, superior editio sic habebat, Attici autem id nequaquam faciunt, quinimo αι ad ν addunt: vt ex τύπτειν, ἀροῦν, θεῖναι, id est, verberare, arare, posuisse) Ones faciunt τυπλέμεν, ἀρόμεν, θέμεν: Attici verò & Dores, τυπλέμεναι, ἀρόμεναι, θέμεναι. *Vtraque præceptio satis intricata est & obscura. Rem igitur de infinitiuis Ionicis & Doricis sic accipe clarius. E communis linguæ infinitiuis in ν, Ones, vt faciant suos, ante finalem literam ν, inserunt syllabam με, & e diphthongo (si quæ præcedat) tollunt postpositiuam vocalem ι vel υ: vt ex τύπτειν faciunt τυπλέμεν, ex δρῶν ἀρόμεν. Tum Dorij & (vt quidam tradunt) veteres Attici ex Ionicis formati sunt, paragoge syllabæ αι: ex τυπλέμεν, τυπλέμεναι: ex δρόμεν, ἀρόμεναι. Contra si infinitiuus communis idiomatis exeat in ναι, Dorij suum inde faciũt supradicta epenthesi & ecbole, vt θεῖναι θέμεναι, δεῖναι δόμεναι (sæpe sine ecbole vel systole, nuda tantum epenthesi, δοῆναι δοήμεναι) Ones suum è Dorico, apocope finalis αι, vt θέμεναι θέμεν, δόμεναι δόμεν, δοήμεναι δοήμεν. Sunt qui in superiori etiam genere Ionicos infinitiuos formẽt è Doricis, eadem apocope: eamque ob causam accentus sedem nõ mutari tradunt. Quam rationẽ se quen-*

De Dialectorum varietate in infinitorum terminationibus ν & ναι, figura.

Communiter εν ——— { *Doricè* εν: *Æol. & Dor. lωι.* *Ion.* ἐέν *pro* εῖν.

ενας	ε	*Ionicè* μεν:	
εινας	ει		
lωας	η	*Atticè & Dor.* μεναι.	
ανας	α		
ᾶς			
ωας	υ	*Poëticè* μεμεναι.	
ειν	ο		
ενας			

ANNOTATIO *de infinitiuis Ionicis Doricis & Atticis.*

sequentes, initium formationis sumendum erit à Dorico idiomate, huñc in modum: Dorij, vt ex communis linguæ infinitiuis faciãt suos, si exeant in ναι, ante terminationem inserunt syllabam με: ac si præcedat diphthongus, (ει vel υ) posteriorem eius vocalem tollunt. si desinant in ν, præter supradictam epenthesin & ecbolen, in fine ad ν asciscunt αι. Ones verò suos vtrobique faciunt ex Doricis, apocope finalis αι, accentus sede non mutata.] Poëtæ autem interdum metri gratia με geminãt, vt vocalem præcedentem positu longam faciant. Cæterùm quum ναι est aoristi primi vocis act. (quod tantùm accidit verbis Quintæ coniugat. in νω) has idiomatum differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuis in εν ι auferentes, per ν efferunt: Æoles verò, & nonnunquam ipsi Dores, εν mutant in lω. Ones, qui syllabas circumflexas dissoluũt pro εῖν aoristi secundi & futuri secundi, dicunt ἐέν. Hoc quoque monendum, Græcos Gerundia & Supina ignorare. ea tamẽ circumloquuntur per articulum neutrum & infinitiuum, aduocata etiam sæpenumero aliqua præpositione: vt τοῦ τὸ τύπτειν, *causa verberandi, ad verberandum, & verberatum*: ὦν τῷ τύπτειν, *verberando.*

Notio de Gerũdiis & Supinis.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.
- ὁ τύπλων, ἡ τύπλουσα. — à τύπλω.
- ἡ τύπλωσα, ἡ τυπλώσης.
- τὸ τύπλον, ἡ τυπλουντος.

Perfectũ & pluſqu. perfectũ.
- ὁ 1 τελυφὼς, ἡ τελυφότος. — 1 à τέτυφα.
- ἡ τελυφυῖα, ἡ τελυφυίας.
- τὸ τελυφὸς, ἡ τελυφότος.

Aorist. 1.
- ὁ τύψας, ἡ τύψαντος. — ab ἔτυψα.
- ἡ τυψαῖα, ἡ τυψάσης.
- τὸ τυψαν, ἡ τυψαντος.

Aorist. 2.
- ὁ τυπὼν, ἡ τυπόντος. — ab ἔτυπον.
- ἡ τυπεῖα, ἡ τυπέσης.
- τὸ τυπὸν, ἡ τυπόντος.

Futurũ 1.
- ὁ τύψων, ἡ τύψουσα. — à τύψω.
- ἡ τύψωσα, ἡ τυψώσης.
- τὸ τύψον, ἡ τύψουσα.

Universidad de Deusto Biblioteca

à τυπῶ.

Futurũ 2. { ὁ τυπῶν, τ̃ τυποῶντ@. / ἡ τυπῶσα, τ̃ τυπούσης. / τὸ τυποῦν, τ̃ τυποῦντ@. }

Annotatiunculæ.

2 [2] Omne tempus habet ſuum participium: *τύπλων, verberans, qui verberat aut verberabat:* *τετυφὼς, qui verberauit aut verberauerat.* Sic aoriſti, *τύψας* ac *τυπὼν, qui verberauit aut verberauerat:* & futura, *τύψων* ac *τυπῶν, verberaturus.*

Aoriſtus ſecundus acuitur, *τυπὼν, τυπόντος:* Secundum futurum circumflectitur, *τυπῶν, τυποῦντ@.*

Participia maſculina & neutra, pertinent ad quintam nominum declinationem: fœminina verò, ad ſecundam.

Æoliſmus.

1 [1] ÆOLICE *τετύφων.* Cætera participia, cuiuſcunque ſint vocis, recipiunt varietatem dialectorum, vt nomina ſecundæ, tertiæ, vel quintæ declinationis; per quam videlicet & ipſa participia declinata fuerint.

2 [2] Idque tam in voce actiua, quàm paſſiua aut media. LATINI verò, cùm participiorum penuria laborent, Græcorum participia nunquam non obuia variis modis reddere coguntur, vt præteritum atque aoriſtos vocis actiuæ (quæ Latini deſiderant) aut per præſens, neglecto ſcilicet tempore; (quamuis id fiat minùs propriè) *τετυφὼς, τύψας, τυπῶν, feriens, verberans:* aut per nomen, præſertim verbale, *verberator, percuſſor:* (hoc fit rariùs: tamen in nonnullis non omnino malè cedit *τεκὼν, genitor, parens:* eſt autem aoriſti ſecundi à *πίκτω, pario*) aut periphraſi vtuntur, ſumentes Relatiuum *qui, quæ, quod,* per omnes caſus, & verbum præteritum per omnes perſonas, vt locus exigit; *ὁ τετυφὼς, qui verberaui, verberauiſti, verberauit:* *τ̃ τετυφότος, mei qui verberaui, tui qui verberaſti, eius qui verberauit,* & ſic in reliquis caſibus: aut mutant participium actiuum in paſſiuum, illud atque caſum quem regit, per ablatiuum conſequentiæ efferentes; vt, *τύψας λίθον, εὗρον τὸ πῦρ, percuſſo lapide inueni ignem:* aut per gerundium, *percutiendo lapidem,* &c. aut per particulas *Quum, quando, poſtquam, poſteaquam,* & ſimiles, & per ſubiunctiuum; *quum* vel *poſtquam percuſſiſſem lapidem.* Sic præſens *τύπ*

Participia Græca, quomodo Latinè reddãtur. Perfectũ & aoriſti vocis actiuæ. Per præſens: Per nomen: Per circũlocut. Per ablat. participi. perfecti paſſ. abſolutè poſitum: Per gerũdium: Per particulas & ſubiunct.

τύπλων, verberans, vel *cùm verberarem: ὤν, exiſtens,* vel *cùm eſſem, eſſes, eſſet.* Cùm verò idem verbum Græcum poteſt Latinè reddi per actiuum ſiue neutrum, atque etiam per deponens, vel commune, (vt *κλέπλω, compilo* vel *furor: λαλέω, garrio* vel *loquor: κυπαφιλέω, baſio* vel *oſculor*) in reddendis horum participiis præteritis, vtuntur participio præterito, ducto à verbo deponenti aut communi; *κλέψας, furatus: λαλήσας, locutus: κυπαφιλήσας, oſculatus.* Porrò participium præſens paſſiuæ vocis (quo Latini deſtituuntur) circumloquuntur quoque: vt *τυπτόμ@, qui cæditur vel cædebatur:* aut mutato tempore, *percuſſus, cæſus:* aut per participium neutropaſſiuum, *vapulans.* Participia verò media, quum actiuam habent ſignificationem, actiuè; quum paſſiuam, paſſiuè interpretantur, vel circuitione vtuntur, vt dictum eſt de præteritis actiuis & de præſentibus paſſiuis. Cæterùm multa ſunt apud Græcos verba deponentia ſub voce paſſiua & media, quorum quædam per actiua verba redduntur, vt *δέχομαι, capio:* quædam per neutra; vt *μάχομαι, pugno:* & quædam per deponentia; vt *ἕπομαι, ſequor.* nouiſſimorum horum participia cum Latinis congruunt. ducunt enim Latini à verbis deponentibus participia cuiuſuis temporis: *ſequens,* præſentis; *ſecutus,* præteriti; *ſecuturus* & *ſequendus,* futuri: priorum verò præterita, reddenda ſunt vt præterita participiorum vocis actiuæ.

Per particip. ductũ à verbo depon. vel comm.

Præſ. paſſ. per circũlocut. per partic. præterit.

Particip. vocis med. quomodo interpretanda.

Deponẽtia Græcorum, variè à Latini reddũntur.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui præſ. { 1 *τύπ@μαι, τύπλη, τύπλε@, verberor, ris vel re:* / *τυπ@μεθον, τυπλεσθον, τυπλεσθον, ur, ni, ur duo:* / 2 *τυπ@μεθα, τυπλεσθε, τυπλον@, mur, ini, antur.*

1 *Paradeigma paſſ. Barytoni.*

2 *Præſens.*

3 Prima pluralis non deſinit in *μθα;* & ideo integer habetur dualis; in quo ſecunda & tertia ſimiles, quòd tertia pluralis exeat in *αι.*

3 *Annotatio.*

Imperfect. { 4 *ἐτυπ@μλω, ἐτύπλα, ἐτύπλε@, verberabar:* / *ἐτυπ@μεθον, ἐτυπλέσθον, ἐτυπλέσθλω, mur, &c.* / *ἐτυπ@μεθα, ἐτυπλεσθε, ἐτύπ@ντο, ur, ini, antur.*

4 *Imperfectum.*

5 Cuiuſcunque generis ſint verba, tamen idem habent augmentum.

5 *Annotatio de augmento.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

A primis personis μαι & μλω secundarum & tertiarum singularium deductio.

	Prima	*Tertia*	*Secunda cõtracta Ionica in multis exoleta*
μαι	ο, ω, ῶ	ε, η, ει + ται	σαι, ᾳ in η vel ει.
μλω	ό, ά, ώ, ᾷ	ε, α, οι, ῳ + το	σο ο: in ου. in ω vel ᾳ. sine crasi. sine crasi.

1 [1] In Voce passiua & media Barytonorũ, quoties prima personadesinit in *μαι* aut *μλω*, secunda propriè desinit in *σαι* aut *σο*, veluti tertia in *ται* vel *το*, vt secunda & tertia sint similes; nisi quòd hæc habeat *τ*, illa *σ*, & formantur à prima, mutando *μαι* in *σαι* & *ται*: *μλω* verò in *σο* & *το*: sed vocales præcedentes *μαι* aut *μλω* interdum mutantur, nempe ο monophthongum in ε, ω in η, ῶ in ει, reliquæ manent inuariatæ; vt ex terminationibus *ομαι*, *ωμαι*, *ῶμαι*, fiunt *εσαι*, *ηται*, *ησαι*, *ῆται*, *εῖται*: ex *όμλω* fiunt *εσο*, *ετο*: ex *οίμλω*, *άμλω*, *ώμλω*, fiunt *οισο*, *οιτο*, *ασο*, *ᾶτο*, *αισο*, *αῖτο*. Verùm huiusmodi secundæ personæ exoleuerunt, nisi in paucis verbis (vt aliàs dicetur) & in perfecto & plusquamperfecto indicatiui passiui, vbi etiam formandi ratio est paulò diuersa, vt suo loco explicatur. Porrò Iones à secundis inusitatis suas formant eiecto *σ*, dicentes *εαι*, *ηαι*, *εῖαι*: *εο*, *αο*, *οιο*, *ᾶιο*. atque hæ duæ postremæ *οιο* & *αιο* (quæ in solis Optatiuis inueniuntur) communiter receptæ sunt: aliæ verò priores, à solis Ionibus & poëtis celebrantur. Attici autem & Communes his nõ vtuntur, nisi priùs facta contractione, *εαι* in η vel ει, *εο* in ου, & Doricè in ου; *αο* in ω, & Syracusanè in α: in *ηαι* verò & *εῖαι* (cùm crasis non possit fieri ex vocalibus aut diphthongis quarum prior sit longa) η & ει corripientes, in ε priùs commutant, ac deinde contrahunt, *ηαι* quidem in η, *εῖαι* verò in ῆ vel εῖ. Cæterùm Communes non vtuntur contractionibus factis in ει ab *εαι* vel *εῖαι*, nisi in tribus *βάλλ*, *ὀΐει*, *ὀψέι*, id est, *vis*, *putas*, *videbis*: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum verò omnium quæ diximus exempla tibi sume ex omnibus temporibus passiuis aut mediis Barytonorum, in *μαι* aut *μλω* desinentibus.

Ionismus & Dorismus: μεθα pro μεθα.

2 [2] Ionicè & Doricè *πεπύμεθα*. Idem obseruant, quoties prima pluralis desinit in *μεθα*, dicentes *μεσθα*: nempe in tota voce passiua & media, præterquàm in aoristis passiuis, & in perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ: ibi enim prima pluralis desinit in *μθα*, veluti in tota voce actiua. Perfectum quoque Optatiui & Subiunctiui passiui quum fit per circumlocutionem, habet primam pluralem in *μθα*. Æolicè huiusmodi persona in *μεθα*, desinit in *μεσθεν* vel *μεσθε*; vt *λελῡμεσθεν* pro *λελῡμεθα*, *dicimur*: *φερόμεσθεν* pro *φερόμεθα*, *ferimur*: Vt cõtrà iidem Æoles pro *ὄπισθεν* dicunt *ὄπιθα*, id est, *retro*, *ponè*: & *ἄπερθα* pro *ἄπερθεν*: *sine*, *seorsum*. [3] De hac re vide plura 169,34. 170,10. [4] Fit ab actiuo *ἔτυπθον*, mutando *ον* in *όμλω*. [5] Id est, siue actiua, siue passiua, siue media: atque vel Barytona, vel Circumflexa, vel in *μι*.

Æolismus, μεσθεν pro μεθα: θα pro θεν.

Imperfecti formatio.

Perfectum.

Perf. { *τέτυμμαι*, *τέτυψαι*, *τέτυπται*, *verberatus sum*: *τετύμμεθον*, *τέτυφθον*, *τέτυφθον*, *ati sumꝰ*, *&c.* *τετύμμεθα*, *τέτυφθε*, *τετυμμένοι εἰσὶ*, *ati sumꝰ*.

Perfecti passiui formatio.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba cõuersa in *μαι*. Secunda persona in *σαι*, actu aut potestate, nempe *ψω* aut *ξω*. Tertia in *ται*.

In prima coniugatione:

In prima coniugatione mutatur α actiui in *μαι*, [1] & φ aspirata in β mediam: *τέτυφα*, *τέτυβμαι*: sed ob euphoniam dicitur *τέτυμμαι*, μ pro β. 1

φα in { *μμαι*, *ψαι*, *πται*: *μμεθον*, *φθον*, *φθον*: *μμεθα*, *φθε*.

In secunda ac tertia persona est π tenuis, *τέτυψαι*, *τέτυπται*. nam ψ valet *πσ*.

Secunda & tertia dualis, & secũda pluralis, fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante *αι* in proprias aspiratas, idque in omni coniugatione; *τέτυπθαι*, *τέτυφθον*, *τέτυφθε*.

Tertia plural.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium præteriti temporis, & verbũ substantiuum, quoties tertia singularis non desinit in *ται* purum; *τέτυπται*, [2] *τετυμμένοι εἰσί*. 2

In secunda χα in γμαι, ξαι, κται: γμεθον, χθον, χθον: γμεθα, χθε.

Secunda coniug. { *λέλεγμαι*, *λέλεξαι*, *λέλεκται*, *dictus sum*, *es*: *λελέγμεθον*, *λέλεχθον*, *λέλεχθον*, *dicti sumus*, *estis*, *sunt*: *λελέγμεθα*, *λέλεχθε*, *λελεγμένοι εἰσί*. (*mus*:

Eadem hîc ratio literarum γ, κ, χ, & duplicis ξ, qualis in prima coniugatione mutarũ β, π, φ, & duplicis ψ: vt à *λέγω*, *dico*, præteritũ actiuum *λέλεχα*, *dixi*; passiuum *λέλεγμαι*, *dictus sum*, mutando α in *μαι*, aspiratam χ in mediam γ.

In secunda & tertia persona est tenuis κ, *λέλεξαι*, *λέλεκται*. nam ξ est *κσ*.

Reli

Universidad de Deusto Biblioteca

Reliquarũ coniugationum κα migrat in μαι.

In tertia,
κα in { σμαι, σαι, ςαι: σμεθον, σθον, σθον: σμεθα, σθε.

Tertia cõiug. { πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισαι, *persuasus sum:* πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον: πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Ante μαι collocandum σ, πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι, *persuadeo, persuasi, persuasus sum.*

Annotatio.

Secunda persona πέπεισαι, per vnum σ, tantùm, etiam si in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

In quarta nunc vt in secunda, nunc vt in tertia.

Quarta coniug. { ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum:* ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον: ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

---

3 { [3] πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *dictus sum:* πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον: πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Annotatio.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea sequuntur cõiugationem secundam; χ in γ, α, in μαι: ὤρυχα, ὤρυγμαι, *fodi, fossus sum.* Si autẽ actiuum
4 in κα, formatio est vt in tertia, [4] assumpto σ: φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι, *dico, dixi, dictus sum.*

In quinta, λκα in λμαι, λσαι, λται: λμεθον, λθον, λθον: λμεθα, λθε.

Quinta coniugatio etiam in passiuo præterito seruat immutabiles λ & ρ, vt in actiuo: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, *digitis pulso, aui, atus, sum, vel pulsatum mihi est:* σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, *semino, seminaui, seminatus sum.*

ρκα in { ρμαι, ρσαι, ρται: ρμεθον, ρθον, ρθον: ρμεθα, ρθε.

ψάλλω, *cano.* { ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται: ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον: ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω, *semino.* { ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται: ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον: ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

In μω & μνω finita,
{ ημαι, ησαι, ηται:

Finita in μω, aut μνω, actiuum habent in ηκα, passiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, *pasco, paui, pastus sum:* τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, *cædo seu seco, cæcidi, cæsus sum.* nã interponitur η.

νενέ

νέμω, *pasco.* { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται: νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον: νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

ηκα in { ήμεθον, ησθον, ον: ήμεθα, ησθε, ηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Annotatiunculæ.

Secunda & tertia dualis, ac secunda pluralis, interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum; νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμηται, νενέμηνται.

Finita in αίνω, & polysyllaba in ύνω:

Verba in νω actiuum faciũt in γκα, passiuum autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, *ostendo, ostendi, ostensus sum, vel manifestatus sum.* nam in cæteris manet ν.

5 γκα in { μμαι, νσαι, νται: μμεθον, νθον, νθον: μμεθα, νθε.

φαίνω, *ostendo.* { πέφαμμαι, πέφανσαι, [5] πέφανται: πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον: πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

Finita in ίνω, είνω, & disyllaba in ύνω.

Disyllaba in ίνω, είνω, & ύνω, [6] abiiciunt ν, vt 6
in actiuo, nec tamen assumunt σ ante μαι:

κρίνω, *iudico.* { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται: κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον: κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω, *interficio.* { ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται: ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον: ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

κα in { μαι, σαι, ται: μεθον, σθον, σθον: μεθα, σθε, νται.

* θύνω, *impetu feror.* { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται: τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον: τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

* *Aptius exemplum est πλόνω: nam τέθυμαι potest æquè formari à θύω, atque à θύνω.*

[7] Sexta cõiugatio nunc accipit σ, ἀκούω, ἤκουκα, 7
ἤκουσμαι, *audio, audiui, auditus sum:* nunc non accipit; τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι, *iaculis peto, iaculis petij, iaculis petitus sum.*

In sexta.

ἀκούω, *audio.* { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται: ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον: ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

τοξεύω,

Universidad de Deusto
Biblioteca

τοξάω, sagitto. { τετόξαμαι, τετόξασαι, τετόξασται: τετοξάμεθον, τετόξασθον, τετόξασθον: τετοξάμεθα, τετόξασθε, τετόξανται }.

Plusqu. perfect. { ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, verberatus ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην: ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν. } (eram:

Plusquamperfectum.

Perfecti prima persona vertit μαι in μην, τέτυμμαι, ἐτετύμμην: secũda & tertia αι in ο, τέτυψαι, ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in νται, si singularis desinat in ται purum; ἐκέκευσται, accusatus erat, ἐκέκευντο, accusati erant: alioqui circumloquimur per verbum substantiuum; ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Plusquamperfecti formatio.

Annotatio.

Ionicè

à { πλην, φατην. 2 κλην, χατην. σην { θεσθην, θατην, θασθην. ητην, ἑατην. ωτην, ὁατην. εἰην { ἑοῖεν, ἑοῖμεν, ἑοῖτε, ἑοῖμεν, ἑοῖτε, ἑοῖεν. ἰοῖεν, ἰοῖμεν, ἰοῖτε, ἰοῖμεν, ἰοῖτε, ἰοῖεν. } λτην, λατην. ρτην, ρατην. }

1 ¹ Quare Fiant huiusmodi consonantium mutationes, diximus 4, 30. ² Ionicè verò τετύφατην absque periphrasi. Iones enim & hanc, & plusquamperfecti tertiam pluralem, à tertia sing. formant, ante την vel το, α breue inserentes, & tenues π vel κ, præcedentes α, mutantes in aspiratas φ, χ, & σ in Characteristicam aoristi secundi: præterea vocalem longam aut diphthongum, quæ ipsum α præcesserit, corripiunt, vocalem longam in propriam breuem vertendo, ex diphthongo verò alteram vocalem subtrahendo. Cæterum in Quinta coniugatione non inuenitur hæc Ionica persona, nisi verbum desinat in λω, aut ρω; vbi λ & ρ manent ante α, & ρ aspiratur, vt quibusdam placet: vt ἐσπάρᾶ), *seminati sunt.* Herodotus in plusquamperfecto pro ἐστάλατο, dixit ἐσταλάδατο, per pleonasmum syllabæ δα. Neque etiam inuenitur in verbis Sextæ, quæ ante την habent σ. Poëtæ autem eodẽ modo formant tertiam plur. à tertia sing. in reliquis temporibus Indicatiui & Optatiui: sed in Optatiuo antepenultimam, vt hîc, non corripiunt. nam ex τύπτοιτο, id est, *verberetur*, faciunt τυπτοίατο, id est, *verberentur.* In perfecto etiam & plusquamperfecto eam non corripiunt, si versus id exigat: neque etiam in aliis temporibus. ³ Doricè πίφᾱδμαι, pro σ posita aoristi secũdi Characteristica: quod fit & in aliis eiusdem generis. ⁴ Attici interdum huiusmodi σ excludunt: vt à κονίζω, *in puluere exerceo*, est nõ tantùm κεκόνισμαι, sed etiam κεκόνιμαι, vnde particip. κεκονιμένος. nisi hæc à κονίω formare malis. ⁵ Inuenitur etiam πίφαυται in tertia plu

Ionicè 1

Poëticè

ab { ττην, ἑατην. πλην, κατην. ωλην, ώαλην. οιτο, οιατο. αιτο, αἰάτο. }

Dorismus. 3

Atticismus. 4

πίφαυται. 5

plurali præsentis, id est, *occisi sunt*, à πίφαμαι, *interfectus sum*; secundæ coniugationis verborum in μι, à themate φάω, πίφημι, id est, *occido*, per ε facta reduplicatione Ionicè. [πίφαυται *Hesychius, Etymologus & Eustathius accipiunt rectius pro tertia plurali perfecti passiui, à themate* φάω, *retenta Characteristica, vt* κεκράαντται *à* κραάω *per syncopen: (exponunt enim* πίφονδμοι εἰσι, occisi sunt) *vt in illo hemistichio,* πλείους σοι, φίλε πίφαυται, plures tibi salui sunt quàm occisi. *atque inde est non solum infinit.* πεφάσθαι occisum esse, *verum etiam composita* ἀρηίφατος à Marte (*vel in bello*) occisus, νεόσφατος recens occisus. *Sed reperitur etiam fut. paulo post* πεφήσεται, occidêris, *ab eodem* φάω, *α in η verso: Il. ν,* σὺ δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, intérque hos tu perimêris. *at* πεφασμένος ταῦρος, interemptus taurus, *apud Lycophronem, à them.* φάζω, *deriuato à* φάω, *testẽ Eustathio. Alucinatus est etiam in* κεκράωται, *ver. 21. dum tertia pluralis esse scribit, forsan quia Odyss. δ legerat,* χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, labra elaborata erãt auro: *sed meminisse debuerat Atticam esse structuram, de qua* & CLENARDVS *in ratione Syntaxeos.*] ⁶ Idem accidere putatur quibusdam in αἴρω: at κεκράανται, pleonasmo τῦ α, detracto augmento, pro ἐκέκρανται, est tertia singularis, non pluralis; à verbo κραίρω, *perficio*, vt ἐπέφανται à φαίνω. vnde Eustath. etiam singulariter exponit ἀπήρτισται, τετελείωται. itemque Hesych. ⁷ Sunt qui existiment hæc tantùm verba, μύω *claudo*, ἑλκύω *traho*, κναίω *seco*, *pungo*, κελεύω *iubeo*, ἀκούω *audio*, recipere σ cum verbis circumflexis in έω, άω & όω, quæ non mutant penultimam breuem in longam: de quibus copiosè sumus dicturi in Annotationibus in verba Circumflexa. [σ *recipiunt & alia verba, vt* σείω quatio, κλείω claudo. *sic* κρεκω pulso: *vnde apud Lucianum,* κῶν παρακέκρεκσαί σε; num circumueni te? *& tamen est inde verbale* κρέκμα, *id est,* sonus pulsu excitatus, *sine* σ.] Porrò κλείω, *laudo, celebro*, facit κέκλειμαι & κεκλεισμαι.

6 κεκράανται.

7 *Quæ verba sextæ accipiant* σ, *& quæ non.*

Annotatio.

Aorist. 1. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus fui:* ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην: ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ¹ ἐτύφθησαν. }

Aoristus prim.

1

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas; τέτυπται, ἐτύφθην, *verberatus est, verberatus fui*: λέλεκται, ἐλέχθην, *dictus est, dictus fui*: πέπεισται, ἐπείσθην, *persuasus est, persuasus fui*, &c.

Formatio aoristi primi.

Aor

Universidad de Deusto Biblioteca

Aoristus sec.

Aorist. 2. { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη:
ἐτύπητον, ἐτυπήτην:
ἐτύπημεν, ἐτύπητε, [1] ἐτύπησαν.

Formatio aoristi secundi.

Mutat ον actiui in ην, ἔτυπον, *verberaui*, ἐτύπην, *verberatus fui, vel vapulaui.*

Annotatio.

Caret vterq; aoristus prima duali. nam inflexionē habet actiuorū; siquidem plurale in μεν.

Futurum primum.

Futurū 1. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται:
τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον:
τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Formatio futuri primi.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Futurum secundum.

Futurū 2. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται:
τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον:
τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Formatio futuri secundi.

A secundo aoristo ἐτύπην, τυπήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Paulò pòst futurum.

Est Græcis tempus in verbis passiuis, quod vocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulò pòst futurum, [a] quoties actio iam mox adfutura signatur.

a Id est, quum quid impendêre videtur.

Paulò pòst futurum. { τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται:
τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον:
τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Paulò post futuri formatio.

Fit à secunda perfecti, interposito ομ; τέτυψαι, *verberatus es*, τετύψομαι, *mox verberabor, & penè iam verberatus sum:* seruatq́ue augmentum in omni modo.

Bœotismus.

[1] Boeotice Et Æolicè ἔτυφθεν, nam Bœoti tertiam pluralem vtriusque aoristi passiui formant à prima singulari, mutando ην in εν. At μιαίνθην αἵματι μηροί, *polluta sunt sanguine femora*, Iliad. 8. non mutat η: vel est syncope, pro μιανθήτην, reiecto augmento à μιαίνω, *polluo, contamino.*

Imperatiuus.

Imperat. præs. & imperf. { [1] τύπτου, τυπτέσθω, *verberare, beretur:*
τύπτεσθον, τυπτέσθων, *ramini, entur duo:*
τύπτεσθε, [2] τυπτέσθωσαν, *ramini, rentur.*

Futu

Perfectum & plusqu. perfectum. { τέτυψο, τετύφθω, *verberatus esto, &c.*
τέτυφθον, τετύφθων:
τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Formatio perfecti.

Secunda persona fit à secunda plusquamperfecti; ἐτέτυψο, τέτυψο, *verberatus eras, verberare:* ἐλέλεξο, λέλεξο, *dictus eras, dicere:* ἐπέπειστο, πέπειστο, *persuasus eras, persuadere:* ὤρυξο, ὤρυξο, *fossus eras, fodere.*

Tertia verò [3] à tertia eiusdem temporis, migrante το in θω; & reliquis item tenuibus in aspiratas; ἐτέτυπτο, τετύφθω, *verberatus erat, verberetur:* ἐλέλεκτο, λελέχθω, *dictus erat, dicatur:* ἐπέπειστο, πεπείσθω, *persuasus erat, persuadeatur.* Quòd si το sit purum, assumitur σ; ἐκέκριτο, κεκρίσθω, *accusatus erat, accusetur.*

πτο φθω.
λτο χθω.
στο σθω.
λτο λθω.
ρτο ρθω.
ντο νθω.
το σθω.

Aorist. 1. { τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu, tor ille:*
τύφθητον, τυφθήτων, *raminor, ntor duo:*
τύφθητε, τυφθήτωσαν, *eraminor, antor.*

ab ἐτύφθην.

Aorist. 2. { τύπηθι, τυπήτω:
τύπητον, τυπήτων:
τύπητε, τυπήτωσαν.

ab ἐτύπην.

Annotatio.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hîc in τι propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι. sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ; τυπήτω, τύπητον, &c.

Formatio præsentis imperatiui. eiusq́; in dialectis varietas.

[1] Fit à τύπτομαι, mutando ομαι in ου: vel à secunda imperfecti ἐτύπτου, cui similis est hæc secunda imperatiui, reiecto augmento: ideoq́ue dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionicè τύπτεο, quasi à τύπτεσο, abiecto σ: vnde facta est communis & Attica τύπτου per crasim εο in ου, & Dorica τύπτευ. Idem iudicium de reliquis temporib. imperatiuorum in ου finitis.

Atticismus.

[2] Atticè τυπτέσθων. nam Attici in hoc præsenti, atque in vtroque aoristo imperatiui medij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt, syllaba σα per syncopen detracta. [3] Vel breuiùs: à secunda duali eiusdem temporis indicatiui, migrāte ον in ω, vt diximus 165, 44.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Optatiuus pass. à τύπτομαι.

Optatiui præs. & imperf. { τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, verberarer: τυπτοίμεθον, τυπτοισθον, τυπτοίσθην: τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Annotatio. 1 [1] Omnium Optatiuorum penultima est diphthongus.

à τέτυμμαι.

Perfectũ & pluſq. perfectũ. { τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη, verberatus essem: τετυμμένω εἴητον, εἰήτην: (sem: τετυμμένοι εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

Annotatio.

In verbis Barytonis semper opus est periphrasi per participiũ & verbum subſtãtiuum.

ab ἐτύφθην.

Aoriſt. 1. { τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, verberatus sim τυφθείητον, τυφθειήτην: (vel fuerim: τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

ab ἐτύπην.

Aoriſt. 2. { τυπείην, τυπείης, τυπείη: τυπείητον, τυπειήτην: τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

à τυφθήσομαι.

Futurũ 1, { τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, verberer: τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην: τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθησοίντο.

à τυπήσομαι.

Futur. 2. { τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο: τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην: τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπησοίντο.

à τετύψομαι.

Paulo poſt futurum. { τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, mox verberer: τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην: (rer: τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετυψοίντο.

1 [1] Intellige In prima perſona numeri ſingularis, vt iam diximus in voce actiua.

Subiunctiuus passiuus. à τύπτομαι.

Subiũctiui præſ. & imperfect. { τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. ſi verberer vel τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον: (rarer: τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

à τέτυμμαι.

Perfectũ & pluſquã perfectum { τετυμμένος ὦ, ἦς, ἦ, ſi verberatus ſim τετυμμένω ἦτον, ἦτον: (vel eſſem: τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Annotatio. 1 [1] Et hîc & in Optatiuo circumloquimur hoc perfectum, vt tertiam pluralem indicatiui.

Aor

ab ἐτύφθην.

Aoriſtus 1. { τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, ſi verberatus ſim vel τυφθήτον, τυφθήτον: (fuerim vel fuero: τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

ab ἐτύπην.

Aoriſtus 2. { τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ: τυπήτον, τυπήτον: τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

1 [1] In Hoc tamen differunt, quòd tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circumlocutionem, quoties tertia ſingularis deſinit in τται purum, 189, 8. quod accidit quibuſdã verbis Quintæ & Sextæ: at perfectũ in Optatiuo aut ſubiunctiuo non fit citra circumlocutionem, niſi in verbis in μι & quibuſdam Circumflexis, ductis à verbis Sextæ in ίω, άω, όω & ύω, vt ſuo dicetur loco.

Infinitiuus paſs. à τύπτομαι. à τέτυφθον, ſecunda duali. ab ἐτύφθην. ab ἐτύπην. à τυφθήσομαι. à τυπήσομαι. à τετύψομαι.

Infinitiui præſ. & imperf. τύπτεσθαι, verberari.
Perfectum & pluſquamperfectum, τετύφθαι, accentu in penultima, verberatum eſſe vel fuiſſe.
Aoriſtus primus, τυφθῆναι, verberatum eſſe.
Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι.
Futurum primum, τυφθήσεσθαι, verberatũ iri.
Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι.
Paulo poſt fut. τετύψεσθαι, mox verberatum iri.

Formatio infinitiuorum in θαι.

Infinitiui in θαι, fiunt [1] à ſecunda plurali indicatiui, verſo ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι.

1 [1] Vel A prima ſingulari, mutando ομαι in εσθαι. at perfectum infinitiui (quod tamen non tantùm deſinit in θαι, ſed etiam in φθαι, χθαι, λθαι, νθαι & ρθαι) commodiùs formatur à ſecunda duali, verſo ον in αι: vel, vt Author ait, in finitis in θαι, à ſecunda plurali, verſo ε in αι.

Participia paſſ. à τύπτομαι.

Participij præſ. & imperf. { ὁ τυπτόμενος, τῆ τυπτομένῳ, [1] qui ἡ τυπτομένη, τῆ τυπτομένης, quæ τὸ τυπτόμενον, τῷ τυπτομένῳ, quod } verbera tur.

à τέτυμμαι.

Perfect. & pluſquam perfectũ. { ὁ τετυμμένος, τῷ τετυμμένῳ, verberatus: ἡ τετυμμένη, τῆ τετυμμένης, verberata: τὸ τετυμμένον, τῷ τετυμμένῳ, verberatũ.

ab ἐτύφθην.

Aoriſt. 1. { ὁ τυφθείς, τῷ τυφθέντι, verberatus: ἡ τυφθεῖσα, τῇ τυφθείσης, verberata: τὸ τυφθέν, τῷ τυφθέντι, verberatum.

Universidad de Deusto Biblioteca

ab ἐτύπην.

Aor. 2. { ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος:
ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης:
τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

à τυφθήσομαι.

Fut. 1. { ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberãdus:*
ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberãda:*
τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, *verberãdũ.*

à τυπήσομαι.

Fut. 2. { ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου:
ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης:
τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

à τετύψομαι.

Paulo-post futurum { ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, -*ndus:*
ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης, *mox,* -*nda:*
τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου, -*ndum.*

Annotatiunculæ.

Accentus perfecti in penultima: reliquorum in μενος in antepenultima: at aoristi acuuntur. Cæterùm μενος & μενον ad tertiam pertinent declinationem, εἰς & ἐν ad quintam: omnia autem fœminina ad secundam.

1 [1] QVOMODO Latinè reddi debeant participia verborum passiuorum ac deponentium, diximus 158,10.

VERBVM MEDIVM.

Mediũ, & cur ita dicatur.

1 Mediũ verbum siue Commune, [1] quod nunc actiuè capitur, nũc passiuè; βιάζομαι τὸν φίλον, *violo amicum;* βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, *violor ab amico:* sic ἄγομαι, *duco, ducor:* κομίζομαι, *porto, portor.*

In vocẽ mediã annotatiũculæ.

Ab actiuis autem non tantùm passiua deducuntur, sed etiam media; quorum & inflexio & significatio partim actiua, partim passiua.

Præsens & præteritum imperfectũ, non tantùm inflectẽdi ratione, verùm & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum & plusquamperfectum, sortita sunt terminationem actiuam; aoristi ac futura, passiuam.

Perfectum medium.

Indicatiui perfectum. { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *verberaui, vel* τετύπατον, τετύπατον: (*verberatus sum:*
τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Medium

Formatio perfecti medij.

Medium præteritũ formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera præsentis pro figuratiua præteriti actiui; τέτυφα, τέτυπα, à τύπτω. Nam desinentiũ in πτω, κτω, μνω, formatiua litera est prior cõsonans; τίκτω, τέτεχα, τέτοκα, *pario, peperi, peperi:* τέμνω, τετέμηκα, τέτομα, *incido, incidi, incidi,* vt dictum est suprà *pag. 158,27. 178,15.*

Annotatio.

Annotatiunculæ in perfectum medium.

Præterea Quartę coniugationis futurum ξω, characteristicõ facit γ; πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγα, *percutio, percutiam, percussi vel percussus sum:* σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα, *dico, dicam, dixi;* vt etiam notatum est in secundo aoristo verbi actiui.

Trium verò temporũ eadem est figuratiua, secũdi aoristi, secũdi futuri, & præteriti medij.

In Sexta coniugatione characteristicon est [2] vocalis aut diphthõgus; λύω, λέλυκα, λέλυα, *soluo, solui, solui vel solutus sum:* ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, *audio, audiui, audiui vel auditus sum:* quamquam hoc tempus hîc rarum. 2

Penultima eadẽ quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα. Disyllabi futuri penultima ε migrabit in [3] ο; λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα, *dico, &c.* at diphthõgus ει in οι; πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα, *persuadeo, &c.* 3

ε in ο.

ει in οι.

Vocalis α præsentis, interdum seruatur; ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα, *fidibus cano, &c.* [4] interdum vertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino, &c.* diphthongus autem αι in η diphthongum impropriam; φαίνω, πέφηνα, *ostendo, ostendi vel ostensus sum, visus sum.* 4

α in η.

αι in η.

Plusq. perf. { ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *verberauerã, vel* ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην: (*verberatus erã:*
ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπειαν.

Plusquamperfectum.

Aor. 1. { ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο:
ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην:
ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Aoristus prim.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Formatio aoristi primi.

Additur *μλω* ad actiuum; ἔτυψα, *verberaui*, ἐτυψάμλω, *verberaui vel verberatus sum.*

Aoristus sec.

Aorist.2. { ἐτυπόμλω, ἐτύπᾱ, ἐτύπεζ: ἐτυπόμεθον, ἐτύπεδον, ἐτυπέδλω. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεδε, ἐτύποντ. }

Formatio aoristi secundi.

Mutatur ον actiui in όμλω: ἔτυπον, ἐτυπόμλω.

Futurum prim.

Futurũ 1. { τύψομαι, τύψῃ, τύψεῖ: τυψόμεθον, τύψεδον, τύψεθον: τυψόμεθα, τύψεδε, τύψονται. }

Formatio futuri primi.

Actiuum ω Barytonum in ομαι, τύπτω, *verbero*, τύψομαι, *verberabo vel verberabor.*

Futurum sec.

Futurũ 2. { τυπῶμαι, τυπῇ, τυπεῖται: τυπόμεθον, τυπεῖδον, τυπεῖδον: τυπόμεθα, τυπεῖδε, τυποῦνται. }

Formatio futuri secundi. Futurũ primũ quintæ Coniugationis ῶμαι.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ω̃ Circumflexum in ῶμαι: τυπῶ, τυπῶμαι. Ideoque in Quinta coniugatione primum quoque futurum desinit in ῶμαι: nam actiuum in ῶ circumflectitur: vt à σπείρω, *semino*, primum futurum actiuum σπερῶ, medium autẽ σπερῶμαι: secundum verò actiuum σπαρῶ, medium σπαρῶμαι. *Annotatio.* [6] Accidit igitur hîc idem esse vtrumque futurum tam actiuum quàm medium; ψάλλω, ψαλῶ, ψαλῶμαι, *fidibus cano.*

1 [1] Non Tamen omnia verba media actiuam simul & passiuam significationem habent: sed quædam actiuam tantùm, quædam passiuam, & alia vtramque. quod discrimen vsu melius quàm præceptionibus colligetur. 2. [2] Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi secundi & futuri secundi; vt ipse regula præcedenti affirmabat. nam ibi est semper breuis, hîc verò interdum longa: vt ab ἀκούω *audio*, non tantùm est ἤκοα, vt ἤκουον in aoristo secundo: sed etiam ἤκουα, vnde verbale ἀκουὴ apud Homerum. ANNOTATIO. [ἤκουα *agnoscit etiam Herodianus: at Ælius Dionysius quærendum esse scribit, quomodo ab ἀκούω sit perfectum medium ἀκήκοα, quum à verbis puris in ώω, ούω & οὐω, non reperiantur nec perfecta media, nec aoristi secundi actiui, passiui, aut medij: qualia recẽset χνάω, ψάω: βασιλεύω, στρατεύω, παιδεύω: λέω, κρέω. non*

non immerito igitur suspectũ sequẽs πέπαωα.] sic δέδηα est à δάω, & ῆα ab εἶω, teste Lascari. à πάω quoque, id est, *sedo*, cuius aoristus secundus est ἔπαον, præteritum medium putatur esse πέπαωα in quibus vides diphthongos, non nudas vocales, sicut in aoristo. Verùm hæc tempora (vt ipse author ait) vix inueniuntur in verbis Sextæ, præcipuè si desinant in άω, ώω, ούω, & hyperdisyllaba in όω. 3 Tamen disyllaba finita in ίλω per vnicum λ, retinent hîc ε: vt τέλω, τέτελα, *perficio, perfeci.* [τέλω *agnoscit non Vrbanus modo, sed etiam Lascaris in minore pariter & maiore Grammatica: forsitan tamen vt* ἀκπάω *&* μνάω *sunt* δέδακπα *&* μέμνηκα, *sic* τέτελα *à* τελέω: *quum verbi* τέλω *nullum proferatur exemplum.*] ANNOTATIO. μέλω, μέμελα, & ectasi μέμηλα, *curo, curaui.* hoc autem fit, quia veniunt tanquam à τελέω, μελέω. vide Annotationes in præteritum medium. Porrò ἀνθέω per metathesim ex ἀνθέω, id est *floreo*, quamuis sit trisyllabum, tamen mutat penultimam ε in ο, ἄνθηκα: compositum cum ἐν, ἐνήνθηκα: cum ἐπὶ, ἐπενήνθηκα, *florui super.* quidam ἐπενήνθηκα. tamen aliter deducunt. 4 Hoc fit tantùm in verbis 4 γάλλω, *germino*, & κλάζω, *clango*: præteritum med. κέκληγα, vnde participium κεκληγὼς, in plur. οἱ κεκληγότες: pro quo Homerus κεκλήγοντες † Æolicè, vt εἰρήκοντες κεκλήγοντες. pro εἰρηκότες dici Corinthus tradit: nisi malis esse præsens, à them. κεκλήγω. 5 Notandum, Atticos sæpe 5 *Atticismus.* vsurpare futura mediorum loco actiuorum, reiectis actiuis. 6 Imò semper in hac coniugatione est idem, 6 *Annotatio.* nisi in verbis quorum penultima est ε, aut in disyllabis quorum penultima est ει. tantùm in Quinta coniugatione eædem sunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos & participia. inuenitur tamen in primo futuro ἅλεται pro ἁλεῖται, *saliet*, ab ἅλλομαι, *salio.* & Ionicè (vt dictum est 179,15.) huiusmodi syllabæ circumflexæ dissoluuntur, ac præposito ε, terminationes futuri secundi siue primi in Quinta, sunt eædem cum terminationibus præsentis siue futuri aliarum coniugationum. dicitur enim ἑοῦμαι, ἑῇ vel ἕαι, ἕεται: ἑόμεδον, ἕεδον, ἕεδον: ἑόμεδα, ἕεδε, ἕονται, pro ἧμαι, ἧσαι, ἧται: ἥμεδον, εἶδον, &c. sic in infinitiuo ἕασθαι pro εἶσθαι.

Imperatiui perfectũ & pluſqperf. { 1 τέτυπε, τετυπέτω, *verbera, vel verberare:* τετύπεζον, τετυπέτων: τετύπεζε, τετυπέτωσαν. } 1 *Imperatiuus medius.* à τίτυπτω.

Universidad de Deusto Biblioteca

ab ἐτυψάμην.

Aor. 1. { τύψαι, τυψάσθω, *verberato vel verberator:*
τύψασθον, τυψάσθων:
τύψασθε, τυψάσθωσαν.

ab ἐτυπόμην.

Aor. 2. { τυπῦ, τυπέσθω:
τύπεσθον, τυπέσθων:
τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Annotatio. 1 [1] Hoc Singulare in raro est vsu; sed vtimur circumlocutione per participium perfectum medium, & imperatiuum verbi substantiui εἰμὶ, *sum:* vt τετυπὼς ἴσθι: quasi *verberatus esto.* [*Sed Annotationē istam Ælius Dionysius restringere videtur ad verba pura, & numerū singularem. postquam enim dixit,* σπάνιοι δὲ καὶ οἱ μέσοι παρακείμενοι εἰσὶν ἐν ἑνικῷ ἀριθμῷ, *subiungit, vsu obtinuisse vt ista perfecta sic enuntientur,* νενοηκὼς ἴσθι, πεποιηκὼς ἴσθι: *exempla purorum, nō impurorum verborū proferens.*]

ANNOTATIO.

Optatiuus medius. *à τέτυπα.*

Optatiui pf. & plusquamperf. { τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *verberauissem, vel tus essem:*
τετύποιτον, τετυποίτην:
τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

ab ἐτυψάμην.

Aor. 1. { τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *verberauerim vel*
τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην: (*us fuerim:*
τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

ab ἐτυπόμην.

Aor. 2. { τυποίμην, τύποιο, τύποιτο:
τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην:
τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

à τύψομαι.

Fut. 1. { τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *verberē vel verberer:*
τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην:
τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

à τυπῦμαι.

Fut. 2. { τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο:
τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην:
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Annotatio. Cum aoristo secundo consentit voce, sed differt accentu.

Subiunctiuus medius. *à τέτυπα.*

Subiūctiui perf. & ἐὰν plusquāpf. { τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *si verberauissē*
τετύπητον, τετύπητον: (*vel atus essem:*
τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aor.

Aor. 1. ἐὰν { τύψωμαι, τύψῃ, τύψητ, *si verberauero vel*
τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον, (*tus fuero:*
τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωντ.

ab ἐτυψάμην.

Aor. 2. ἐὰν { τύπωμαι, τύπῃ, τύπητ:
τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον:
τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωντ.

ab ἐτυπόμην.

Infinitiui perfectū & plusquamperfectum τετυπέναι, *verberauisse vel verberatū esse.* Aoristus primus, τύψασθαι, *verberauisse vel verberatū fuisse.* Aoristus secundus, τυπέσθαι. Futurum primum τύψεσθαι, *verberaturum vel verberandum esse.* Futurum secundum, τυπεῖσθαι, per εῖ circumflexum: at secundus aoristus per έ acutum, τυπέσθαι.

Infinitiuus medius. *à τέτυπα.* *ab ἐτυψάμην.* *ab ἐτυπόμην.* *à τύψομαι.* *à τυπῦμαι.* *Annotatio.*

Participij perfect. & plusquāpf. { τετυπὼς, τετυπότος, *qui verberauit vel*
τετυπυῖα, τετυπυίας: (*verberatus est:*
τετυπὸς, τετυπότος.

Participia media. *à τέτυπα.*

Aoristus 1. { τυψάμενος, τυψαμένου, *qui verberauit*
τυψαμένη, τυψαμένης: (*vel ratus est:*
τυψάμενον, τυψαμένου.

ab ἐτυψάμην.

Aoristus 2. { τυπόμενος, τυπομένου:
τυπομένη, τυπομένης:
τυπόμενον, τυπομένου.

ab ἐτυπόμην.

Futurū 1. { τυψόμενος, τυψομένου, *verberaturus vel*
τυψομένη, τυψομένης: (*verberandus:*
τυψόμενον, τυψομένου.

à τύψομαι.

Futurū 2. { τυπούμενος, τυπουμένου:
τυπουμένη, τυπουμένης:
τυπούμενον, τυπουμένου.

à τυπῦμαι.

Atque hactenus de verbis Barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A Barytonis Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per contractionem verba quę vocantur Circumflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnam contractis, accentum possideant cir-

Vnde & quomodo fiant verba Circūflexa.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Regula.

cumflexum : ποιέω ποιῶ, *facio* : βοάω, βοῶ, *clamo*: χρυσόω, χρυσῶ, *inauro* : έω, άω & όω coalescentibus in ῶ : siquidem ex accentu acuto & graui nascitur circumflexus. itidem in reliquis personis; ποιεῖς ποιεῖς, *facis*: βοάεις βοᾷς, *clamas* : χρυσόεις χρυσοῖς, *inauras* : de quib. postea. Neque hîc est quicquam peculiare, nisi quòd ex tribus illis Characteristicis, α, ε, ο, & vocali aut diphthõgo sequente, certo quodam modo fiat crasis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ, exceptis contractionibus, planè quintæ sunt declinationis.

Quid habeant commune circumflexa cũ Barytonis, & quæ in re ab illis dissentiant.

Quæ tempora contrahantur.

Et quemadmodũ illic nõ in omnibus casibus semper fit cõtractio, licet genitiuus desinat in ος purũ, ita hîc non omne tẽpus est capax cõtractionis, sed tantùm præsens & imperfectũ, idq; in omnib. modis ac participiis: quia, cùm illę terminationes quę sequũtur πλ in τύπλω, τύπλης, τύπλη, in sexta cõiugatione his locis reperiãtur purę, ποιέω, ποιέῖς, ποιέῖ, recepta est in quibusdam cõtractio; nempe in iis quę ante ω habent vnã è figuratiuis α, ε, ο: pro quarũ numero redduntur coniugationes Circumflexorũ, vbi crases ex istis vocalib. ad hunc fiunt modum:

	Prima,		Secunda,		Tertia,	
Figuratiua ε	ε	ει	ε	α	ε	ω
	ο	ω	ο	ω	ο	ω
	η	η	η	α	*η	ω
	ω	ω	ω	ω	ω	ω
	ῃ	ῃ	ει	ᾳ	ῃ	οι
	οι	οι	οι	ῳ	οι	οι
	ω	ω	ω	ω	ε	ω
	η	η.	η	ᾳ.	η	οι.

Figuratiua α

Figuratiua ο

Inflexio verò & formatio istiusmodi verborum per omnia genera, modos & participia, se habet vt præscriptũ est in Barytonis. Futurum enim

** Ceporino & quibusdã aliis ω contrahitur in οι, ω, & ω. qui Gazam secutis sũt autorẽ. nã is in verborũ cõtractorũ regulis tradit ο & η cõtrahi in ω vel in ω, vt ἰαὼ χρυσόη), ἰαὼ χρυσώτην vel χρυσῆ). Vide & infra in pag. 208, 26.*

enim omnium circumflexorum desinit in σω, præteritum in κα; à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones Barytonorum.

De circumflexorũ inflexione & formatione annotatio.

PRIMA coniugatio circumflexorum, fit à verbis sextæ coniugationis Barytonorũ in έω; ποιέω ποιῶ. Futurum in ήσω, vertendo ε in η, ποιήσω : vnde præteritum in ηκα, πεποίηκα.

Paradeigma verborum circumflexorũ primæ coniugationis.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præsens. ποιέω ῶ, ποιέῖς εῖς, ποιέῖ εῖ: ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον: ποιέομεν ῶμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι ῶσι.

Imperfectum.

Imperf. ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει: ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην εἴτην: ἐποιέομεν ῶμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, &c. vt τέτυφα, τέτυφας. Pluſquamperfectum, ἐπεποιήκειν. Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. ποίεε ῖ, ποιεέτω εἴτω: ποιέετον εῖτον, ποιεέτων εἴτων: ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν εἴτωσαν.

Perfectum & pluſquamperfectum, πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον. Secundus aoristus, secundum futurum, & præteritum medium quando reperiantur, dicetur * postea.

In Annotationibus in verba Circumflexa, 213, 30.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf. ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ: ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην: ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Perfectum & pluſquamperfectum, πεποιήκοιμι. Aoristus primus, ποιήσαιμι. Futurum primum, ποιήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiũctiui præs. & imperf. ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ: ποιέητον ἦτον, ποιέητον ἦτον: ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ἦτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfectum & pluſquamperfectum, πεποιήκω. Aoristus primus, ποιήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectũ, * ποιέῖν. Per

* Et Dorice ποιεν, 119, 43.

Universidad de Deusto Biblioteca

Perfectum, πεποιηκέναι. Aoristus primus, ποιῆσαι. Futurum primum, ποιήσειν.

Participia actiua.

Participij pręsens & imperf. { ποιέων ῶν, ποιέοντος οῦντος:
ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης:
ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum, ποιήσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuum primæ Circumflexorum.

Præsens.

Indicatiui præs. { ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται: (εῖσθον:
ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον
ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperf. { ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο: (εῖσθην:
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfect. { πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται:
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον:
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plusquamperfectum.

Plusquã perfectum. { ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο:
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην:
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurum primum, ποιηθήσομαι. Paulo post futurum πεποιήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. { ποιέου οῦ, ποιεέσθω εἴσθω:
ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων εἴσθων:
ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν εἴσθωσαν.

Perfect. & plusquamperfectum. { πεποίησο, πεποιήσθω:
πεποίησθον, πεποιήσθων:
πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiuus.

Opt. pſ. { ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο: (οίσθην:
ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

1 Perfect. & plusquamperfectum. { [1] πεποιήμην, πεποιῆο, πεποιῆτο:
πεποιήμεθον, πεποιῆσθον, πεποιήσθην:
πεποιήμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῆντο.

ANNO

ANNOTATIO.

[1] FLEXIO perfecti & plusquamperfecti Optatiui apud Lascarim in tractatu De vocalibus subscriptis, proparoxytonως est, πεποιήμην, πεποίηο, πεποίητο: βεβοήμην, βεβόηο, βεβόητο: itemque κεχρυσώμην, κεχρύσῳο, κεχρύσῳτο. In Isagoge quoque proparoxytonως apud eundem legitur κεχρυσώμην, κεχρύσῳο, κεχρύσωτο: at properispωmenως πεποιῆο πεποιῆτο: & βεβοῆο, βεβοῆτο. Rursum proparoxytonos flexio legitur apud Chalcocondylam quoque, & Chrysoloram: sed in subiunctiuo omnes vno consensu flexionem habent properispωmenam. quæ causa fuit, opinor, cur recẽtiores vt in subiunctiuo, sic etiam in Optatiuo properispωmenam flexionem sequi maluerint, præsertim quum eandem verbis in μι tribui viderent in vtroque modo.

Aoristus primus, ποιηθείην. Futurum primum, ποιηθησοίμην. Paulo post futurum, πεποιησοίμην.

Subiunctiuus.

Subiũctiui pręs. & imp. { ἐὰν ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται:
ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον:
ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.

Perfectum & pluquamperf. { ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται:
πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον:
πεποιωμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperf. ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. Perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιῆσθαι, per ῆ circumflexũ. Aoristus primus, ποιηθῆναι. Futurũ primũ, ποιηθήσεσθαι. Paulo post futurũ, πεποιήσεσθαι.

Participia passiua.

Participij præs. & & imperf. { ποιεόμενος ούμενος, ποιεομένου ουμένου:
ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης:
ποιεόμενον ούμενον, ποιεομένου ουμένου.

Perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιημένος. Aoristus primus, ποιηθείς. Futurũ primum, ποιηθησόμενος. Paulò pòst futurum, πεποιησόμενος.

VERBI MEDII.

Medium primæ Circumflexorũ.

Præsens & imperfectum eadẽ cum passiuis. Perfectum, plusquamperfectũ, aoristus secundus, & futurũ secundum, quãdo reperiantur, dice

Universidad de Deusto
Biblioteca

* In Annotationibus in hęc verba circumflexa, 213, 30.

dicemus * postea. Reſtant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, primus aoriſtus, & primum futurum, quæ legem ſequuntur Barytonorum; hoc pacto:

Aoriſtus primus med. per omnes modos.

Primus aoriſtus Indicatiui, ἐποιησάμην: Imperatiui, ποίησαι: Optatiui, ποιησαίμην: Subiũctiui, ποιήσωμαι: Infinitiui, ποιήσασθαι: Participij, ποιησάμενος. Primũ futurũ Indicatiui, ποιήσομαι: Optatiui, ποιησοίμην: Infinitiui, ποιήσεσθαι: Participij, ποιησόμενος. Eadẽ ratio in cæteris cõiugationibus.

Futurum primum medium per omnes modos.

Paradeigma verborum circumflexorũ ſecundæ coniugationis.

Secvnda coniũgatio circumflexorũ, fit à verbis in άω, βοάω βοῶ. Futurum in ήσω, βοήσω: Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

VERBI ACTIVI.

Præſens.

Indicatiui præſens. βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει, ᾷ: βοάετον ᾶτον, βοάειτον ᾶτον: βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Imperfectum.

Imperfect. ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α: ἐβοάειν άειν, ἐβοαείτην άτην: ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον, ων.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, vt τέτυφα. Pluſquamperfectũ, ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, &c. Aoriſtus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiuus.

Imperatiu. præſ. & imperfectum. βόαε α, βοαέτω άτω: βοάειν ᾶτον, βοαέτων άτων: βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Et cõtrahendo, ων in ω, βῶσαν, βωσάτω.

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβόηκα. Aoriſtus primus, * βόησον.

Optatiuus.

Optatiui pręſens & imperf. βοαίοιμι ῷμι, βοαίοις ῷς, βοαίοι ῷ: βοαίοιτον ῷτον, βοαιίτην ῴτην: βοαίοιμεν ῷμεν, βοαίοιτε ῷτε, βοαίοιεν ῷεν.

Perfectum & pluſquamperfectũ, βεβοήκοιμι. Aoriſtus primus, βοήσαιμι. Fut. primũ, βοησοίμι.

Subiunctiuus.

Subiũctiui pręſens ἐὰν & imperf. βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ: βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον: βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perf

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοήκω. Aoriſtus primus, βοήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præſens & imperfectũ, βοάειν, βοᾶν, Perfect. & pluſquamperfectũ, βεβοηκέναι. Aoriſtus primus, βοῆσαι. Futurum primum, βοήσειν.

Participia actiua.

Participij præſens & imperfect. βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος: βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης: βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοηκώς.

* Et contractè βώσας.

Aoriſtus primus, * βοήσας. Futurũ primũ, βοήσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuũ ſecũdæ circumflexorũ.

Præſens.

Indicatiui præſ. βοάομαι ῶμαι, * βοᾶι ᾷ, βοάεῖ) ᾶται: (άεσθον: βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον άεσθον, βοάεσθον ᾶσθον: βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε άεσθε, βοάουῖ) ῶνται.

* Ionicè βοῆαι: Doricè βοᾶσαι & βοῆ.

Imperfectum.

Imperfect. ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο: (άεσθον: ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον άεσθον, ἐβοαέσθην ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε άεσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum.

Perfectum. βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηῖ): βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον: βεβοήμεθα, βεβόησθε, * βεβόησῖ).

*Ionicè βεβοάαται, 190, 15.

Pluſquamperfectum.

Pluſquamperfectum. ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο: ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην: ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoriſtus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulo poſt futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præſens & imperfect. βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω: βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων: βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν.

Perfectũ & pluſquamperfectum. βεβόησο, βεβόησθω: βεβόησθον, βεβοήσθων: βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoriſtus primus, βοήθητι.

Optatiuus.

Opt. pręſ. & imperf. βοαοίμην βοώμην, βοάοιο βοῷο, βοάοιτο βοῷτο: βοαοίμεθον ώμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην: βοαοίμεθα ώμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perf

Perfectū & plusquamperfectum { βεβοήμελω, βεβοῆῳ, βεβοῆτο: βεβοήμεθον, βεβοῆσθον, βεβοήσθων: βεβοήμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῆντο.

Aoristus primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηθησίμην. Paulopostfuturum, βεβοησίμην.

Subiunctiuus.

Subiū. præs. ἐὰν { βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ βοᾶι) ᾶται: (ᾶσθον: βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται) ὦνται).

Perfectum & plusquāperfectum ἐὰν { βεβοώμαι, βεβοῇ, βεβοῆται: βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον: βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperf. βοάεσθαι, βοᾶσθαι.
Perfectum & plusquamperfectum, βεβοῆσθαι.
Aoristus primus, βοηθῆναι. Futurum primum, βοηθήσεσθαι. Paulòpòstfuturum, βεβοησεσθαι.

Participia passiua.

Participij præsens & imperf. { βοαόμενος ώμενος ωμένου: βοαομένη, ωμένη, βοαομένης ωμένης: βοαόμενον ώμενον. βοαομένω ωμένω.

Perfectū & plusquamperfectum, βεβοημένος.
Aoristus primus, βοηθεὶς. Futurum primum, βοηθησόμενος. Paulòpòstfuturum, βεβοησόμενος.

VERBI MEDII.

Mediū secundæ circumflexorū.

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησάμενος, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. Futurū primum, *βοήσομαι, βοησίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος: de quibus in prima Coniugatione.

Aoristus prim. medius per omnes modos.

Futurum primum med. per omnes modos.

TERTIA Coniugatio circumflexorum formatur à verbis in ὁω, χρυσόω χρυσῶ. Futurum in ώσω, χρυσώσω. Præteritum in ωκα, κεχρύσωκα.

VERBI ACTIVI.

** & cōtractione οη in ω, βώσομαι.*

Paradigma verborum circumflexorum tertiæ coniugationis.

Præsens.

Indicat. præs. { χρυσόω χρυσῶ, χρυσόῃς χρυσῷς, χρυσόῃ χρυσῖ. χρυσοέτον χρυσᾶτον, χρυσόεῖον χρυσᾶῖον: χρυσόομεν ῶμεν, χρυσόετε ᾶτε, χρυσόουσι ῶσι.

ANNO

ANNOTATIO.

ο & η à nonnullis in η contrahi, itidemque όη in ῆ, testatur Chysoloras: & regulam sic postulare tradit Moschopulus: (forsan vt in nomine ἀπλόη ἁπλῆ, ἀπλόη ἁπλῇ, & similibus) ipsi tamen & οη & όη in οῖ cōtrahunt. Chalcocondylas vero, Gaza, & Lascaris, όη quidem in οῖ contrahunt, at όη in ῶ: quos Vrbanus & Caninius sequuntur. & sic non modo apud Lucianum in Βίων πράσει legimus, ἢν μαστιγοῖς ἢ τρέχοι: sed etiā apud Platonem in Euthyphrone, ἐὰν ἀφοσιοῖς. & Herodianus pluribus in locis agnoscit ἐὰν χρυσοῖς, hac regula, quod secunda & tertia Coniugatio Circumflexorum secūdam & tertiam subiunctiuam similem (ὁμόφωνον ipse vocat) habeant Secundæ & tertiæ indicatiuæ, vt βοᾷς βοᾷ, χρυσοῖς χρυσοῖ. Sunt tamen qui existiment, vt όη in ῶ monophthongum, sic όη in ῷ diphthongum rectius contrahi. Sanè in tertia Coniugatione verborum in μι, quæ in præsente subiunctiuo contractorum verborum flexionem sequi dicuntur, non modo dualiter δίδῶτον reperimus, & pluraliter δίδῶτε, sed singulariter etiam δίδῶς & δίδῷ, nō δίδεις & δίδεῖ. vt, sicut in Barytonis, ita in Circūflexis quoq; longas hoc tēpus habeat Characteristicas.

Imperfectum.

Imperfectum { ἐχρύσουν ων, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου: ἐχρυσόεῖον ῶτον, ἐχρυσοέτην ώτην: ἐχρυσόομεν ῶμεν, ἐχρυσόετε ᾶτε, ἐχρύσουν ων.

Perfectū, κεχρύσωκα. Plusquāperf. ὁκεχρυσώκειν.
Aoristus primus, ἐχρύσωσα. Futur. 1, χρυσώσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. { χρύσοε ου, χρυσοέτω ώτω: χρυσόεῖον ῶτον, χρυσοέτων ώτων: χρυσόετε ᾶτε, χρυσοέτωσαν ώτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρύσωκε.
Aoristus primus, χρύσωσον.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf. { χρυσόοιμι οίμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ: χρυσοοίτην οίτην, χρυσοοίτην οίτην: χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, χρυσόοιεν οῖεν.

Perfectū & plusquamperfectū, κεχρυσώκοιμι.
Aoristus 1. χρυσώσαιμι. Futurū primū, χρυσώσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunct. præs. ἐὰν { χρυσόω ῶ, † σόῃς οῖς, σόῃ οῖ: χρυσοήτον ῶτον, χρυσοήτον ῶτον: χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

& imperf.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Perfectum & pluſquamperfectū, κεχρυσώκω.
Aoriſtus primus, χρυσώσω.

Infinitiuus. Infinitiui præſens & imperfectum, χρυσόων σεῖν. Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσωκέναι. Aoriſtus primus, χρυσῶσαι. Futurum primum, χρυσώσειν.

Participia actiua. Participij præſens & imperfectum, χρυσόων ῶν, χρυσόοντος ὄντος. Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσωκώς. Aoriſtus primus, χρυσώσας. Futurum primum, χρυσώσων.

VERBI PASSIVI.

Paſſiuum tertiæ circumflexorū.

Præſens. Indicatiui præſ. { χρυσόομαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται ῶται: (ῶσθον: χρυσόόμεθον ώμεθον, σόεσθον ῶσθον, σόεσθον ῶσθον. χρυσόόμεθα ώμεθα, σόεσθε ῶσθε, σόονται ῶνται.

Imperfectum. Impref. { ἐχρυσόόμην ώμην, σόου ῶ, σόετο ῶτο; (σθην: ἐχρυσόόμεθον ώμεθον, σόεσθον ῶσθον, σέσθην ώσθην. ἐχρυσόόμεθα ώμεθα, σόεσθε ῶσθε, σόοντο ῶντο.

Perfectum. Perfectum. { κεχρύσωμαι, ύσωσαι, ύσωται: κεχρυσώμεθον, ύσωσθον, ύσωσθον: κεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωνται.

Pluſquamperfectum. Pluſquamperfectum. { ἐκεχρυσώμην, ύσωσο, ύσωτο: ἐκεχρυσώμεθον, ύσωσθον, υσώσθην: ἐκεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωντο.

Aoriſtus primus, ἐχρυσώθην. Futurū primum, χρυσωθήσομαι. Paulopoſtfuturum, κεχρυσώσομαι.

Imperatiuus. Imperatiui præſ. & imperf. { χρυσόου ῶ, χρυσόέσθω ώσθω: χρυσόέσθον ῶσθον, χρυσόέσθων ώσθων: χρυσόέσθε ῶσθε, χρυσόέσθωσαν ώσθωσαν.

Perfectū & pluſquamperfectum. { κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω: κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων: κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoriſtus primus, χρυσώθητι.

Optatiuus. Optat. præſ. & imperf. { χρυσοίμην οίμην, σόοιο οῖο, σόοιτο οῖτο: χρυσοίμεθον οίμεθον, σόοισθον οῖσθον, σοίσθην οῖσθην. χρυσοίμεθα οίμεθα, σόοισθε οῖσθε, σόοιντο οῖντο.

Per

Perfectū & pluſquamperfectum. { κεχρυσώμην, υσῶο, υσῶτο: κεχρυσώμεθον, υσῶσθον, υσώσθην: κεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶντο.

Aoriſtus primus, χρυσωθείην. Fut. primū, χρυσωθησοίμην. Paulopoſtfuturum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiui præſens & imperfect. ἐὰν { χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ,[1] χρυσόηται ῶται: (ῶσθον: χρυσόώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, , χρυσόησθον χρυσόώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται. *1 Subiunctiuus.*

Perf. & pluſq̄perfec. { κεχρυσῶμαι, * κεχρυσῷ, κεχρυσῆται [2]: κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον: κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται. *2 * vel, vt quidā volūt, κεχρυσοῖ.*

ANNOTATIO.

[1] DE Contractione ſyllabarum όῃ & όη in actiua diatheſi iam dictum eſt, de paſſiuis verò ſic tradit Herodianus. Athenienſes (inquit ſecundas & tertias perſonas ſubiunctiuorum paſſiuorum tertiæ Circumflexorum coniugationis, proferunt per ω, vt ἐὰν χρυσῶται, ἐὰν στεφανῶται: quoniam verba in μι volunt in ſecunda & tertia perſona pares ſeruare vocales: propterea retinent ω in tertia quoque perſona, vt ſcilicet in ea reperiatur penultima primæ. vt 1. Cor. 16. ἀναευοδῶται, *conferens pro ratione proſperitatis* (ſeu fortunarum) *quam à Deo acceperit.* [2] Apud Demetrium quoque, & in Conſtantini Laſcaris Hagoge, reperio hanc perfecti ſubiunctiui flexionem, ῶμαι, ῇ, ῆται: ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον: ώμεθα, ῆσθε, ῶνται. ſecutique eam ſunt Vrbanus, & alij, excepta ſecunda ſingulari. ſed verior eſſe videtur quæ apud eundem Laſcarim in pleniore Grammatices parte legitur, per ω ſcilicet in omnibus omnium numerorum perſonis, diphthongon ſecunda ſingulari, monophthongon reliquis: hoc modo, ῶμαι, ῷ, ῶται: ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον: ώμεθα. ῶσθε, ῶνται. Sic enim huc quadrabit tertia coniugatio in μι, eiuſdē tēporis & modi: (229, 25.) & Characteriſtica huius coniugationis propria nuſquā non retinebitur. Caninius certè, cuius iudicio multum tribuo, hanc quam illam flexionem ſequi maluit. Ac forſitan etiam prima coniugatio ſuam hîc retinet Characteriſticam, vt in præſenti ſubiunctiuo, potiſſimum in iis verbis quæ eandē ſeruarunt in primo futuro actiuo: vt flexio eorum ſit, ῶμαι, ᾷ, ᾶται: ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον: ώμεθα, *Verba in μι in 2. & 3. perſona volunt pares vocales.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἄοδε, ὦντες. sic certè verba in μι: quæ vnam eandémque in præsenti & perfecto subiunctiuo habent terminationem & flexionem, solóque augmento discernuntur, 227, 32.

Infinitiuus.

Aoristus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.
Infinitiui præsens & imperf. χρυσόεσθαι χρυσᾶσθαι.
Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσῶσθαι:
Aoristus primus, χρυσωθῆναι. Fut. primum, χρυσωθήσεσθαι; Paulopostfuturum. κεχρυσώσεσθαι.

Participia pass.

Participij præs. & imperf. { χρυσόμενος ὑμένος, χρυσομένου ὑμένου: / χρυσομένη ὑμένη, χρυσομένης ὑμένης: / χρυσόμενον ὑμένον, χρυσομένου ὑμένου.

Perfectum & plusquamperfect. κεχρυσωμένος.
Aoristus 1. χρυσωθείς. Futurũ primum, χρυσωθησόμενος. Paulopostfuturum, κεχρυσωσόμενος.

VERBI MEDII.

Medium tertiæ circumflexorũ.

Aoristus primus per omnes modos & participia.

Futurum primum per omnes modos & participia.

Aorist. primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσάμενος, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος. Futurũ primũ, χρυσώσομαι, χρυσωσίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος: de quibus dictum est in ποιέω.

ANNOTATIONES IN CIRCVMFLEXA.

De monosyllabis circumflexis notatio.

MOnosyllaba circũflexa, in secũda reperiũtur cõiugatione; δρῶ, θλῶ, κλῶ, *facio, tũdo, frango:* [1] In prima verò minimè: nec in prima plurali, nec tertia; πλέω, πλέομεν, πλέουσι, *nauigo, nauigamus, nauigãt:* nõ autẽ πλῶ, πλεῖμεν, πλῶσι.

Ad duas cõiugationes pertinentia.

Quædam verba in duabus coniugationibus reperiuntur eadẽ significatione: vt [2] ξυράω & ξυρέω, *rado:* συλάω & συλέω, *spolio, compilo:* [3] γηράω & γηρέω, *seneo.*

1 [1] Hoc De ipso themate debere intelligi, exempla præcedentia & sequẽtia satis indicant, vt sit hic sensus: In secunda quidem coniugatione reperiuntur themata monosyllaba, vt ὁρῶ, θλῶ, κλῶ: in prima verò minimè, non autem reperiuntur themata πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, &c. sed πλέω, ῥέω, πνέω, χέω, id est, *nauigo, fluo, spiro, fundo.* Sic etiam in primæ coniugationis prima plurali ac tertia, huiusmodi verba non inueniuntur contracta. [2] Sustuli ἐλεῶ & ἐλεάω, quod prioris quidẽ multa passim exempla inuenirem, posterioris verò nullam in Græcolatinis lexicis mentionem fieri viderem. postmodo ab Erymologo agnosci vtrumque comperi. ἐλεῶ (inquit) apud Atticos est primæ cõiugationis Circumflexorum, vt ὁλῶ τὴν ἡμέραν ἐλεῖ καὶ διανείζῃ ὁ δικηγόρος: at in communi dialecto, Secundæ. Nullum tamen huius affert exemplum. [3] γηράω Ionicum esse puto, sicut ὁράω pro ὁρῶ contracto ex ὁράω, sicut etiam ἀναρτέω & ἀντέω pro ἀναρτάω *suspendo*, & ἀντάω *occurro, obuio*, sic apud Lucianum διαιτᾶν ἐδιαιτέοντο, *vitam agebant*: & apud Hesiodum ποτέονται χλεὸς ἀπὸ στιβαρῆς, *volabant valida è manu*: quũ in communi sermone vsurpentur διαιτᾶσθαι & ποτᾶσθαι. Contra κεντεῖν Attici dicunt, non κεντρεῖν, teste Thoma, id est, *stimulare, pungere.*

ANNOTATIO.

Dorismus, α in η.

Crasis α & ε in α, βοάϊς βοᾷς, *clamas:* [1] Doricè autem in η, γελάϊς, γελῇς, *rides:* διψάϊς, διψῇς, *sitis*, per η monophthongum, hoc est, nudam vocalem. quem morem in quibusdam Attici quoque seruarunt, dicentes πτῇς, διψῇς, ζῇς, *esuris, sitis, viuis:* vnde imperfectum, ἔζη, *viuebat*, & infinitiuus ζῆν, *viuere.*

πτῆς, διψῆς, ζῆς, ἔζης, ζῆν.

In futurũ primii annotatio.

Characteristicas præsentis α, ε, ο, in omnibus temporibus seruantia.

Futurum in ήσω vel ώσω. [2] Quædam figuratiuam retinẽt; τελέω, τελέσω, τετέλεκα, *perficio, perficiam, perfeci:* γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo, ebo, si:* ὁμόω, ὁμόσω, ὤμοκα, *iuro, abo, aui:* [3] & hæc penultimam aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, *perfeci, risi:* poëticè autem ἐτέλεσσα, producta penultima per positionem [4] gemini σ. In nonnullis duplex futurum, αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω, *laudo.* sic [5] καλέω, καλέσω & καλήσω, *voco:* κορέω, σωρέω, φορέω, φρονέω, *saturo, laboro, fero, sapio:* & in secunda, ἀλοάω, ἀλοάσω & ἀλοήσω, *verbero.*

3

De penultima aoristi primi.

4

Duplex futurum, εσω, ήσω, άσω, ήσω.

5

Secundum aoristum, secundum futurum, & præteritum medium, tertia Coniugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iam affectũ contractione desinat in ω non purum; idq; ad hunc mo-

Quæ Circumflexa habeant aoristũ secũdum, futurum secũdum, & præteritum medium:

Universidad de Deusto
Biblioteca

ατῆς eorũ temporũ formatio.

dum: Ex primo aoristo, primo futuro, & præterito actiuo, eliditur penultima vocalis cum consonante sequente; δαπέω δαπῶ, *sono*: futurum primum, δαπήσω: secundum, δαπῶ: aoristus primus, ἐδάπησα: secundus, ἔδαπον: præteritum actiuum, δεδάπηκα: medium, δεδάπα. * sic μυκάω μυκῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα, μέμυκα, *mugio*, &c.

** Tradit etiam Ælius Dionysius, media, perfecta e circumflexis, prima syllaba actiuis esse inferiora, vt δεδάπηκα, δεδάπα: ideoque ex ἑστηκα, κέκλη 6 κα, κέκμηκα, δέδμηκα, πέπεκα, & similibus, nõ esse media perfecta dissyllaba, 7 nec item plusquamperfecta. ἔχον & ἔσπον. Atticismus.*

6 Monosyllaba verò circumflexa, his temporibus carent, præter duo: χέω χῶ, *habeo*, *teneo*: πάω πῶ, *vello*, *traho*, *sorbeo*. vnde formantur aoristi secundi, ἔχον, ἔχες, ἔχε, à primo ἔσχηκα: & 7 ἔπον, ἔπες, ἔπε, ab ἔπαλα.

8 Optatiuũ præsentis 8 circumflexi, solent Attici etiam per ῑω purum inflectere; hoc pacto:

Optatiuus Atticus { ποιοίμι, ποιοίης, ποιοίη, *facerem*: ποιοίητον, ποιοιήτην: ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Infinitiuorum vocis actiuæ cõtractio:
ᾶν ἐε ᾶ
ᾶς ἐες ᾶ
ᾶν ἐε ᾶ
ᾶν vel ᾶν.

Infinitiui Barytoni, ποιέμεν, βοάμεν, χρυσόμεν, primùm abiiciũt ι, ac deinde fit crasis; ποιέεν ποιεῖν, βοάεν βοᾶν, χρυσόεν χρυσοῦν. Quamquam in secunda coniugatione quidam subscribunt ι, 9 βοᾷν, πειᾷν: 9 quidam non subscribunt, βοᾶν, πειᾶν, *clamare*, *esurire*.

Perfecti passiui formatio.

Præteritum perfectum passiuum, fit ab actiuo, mutando κα in μαι: sed ascisciturσ, si penultima sit breuis; τετέλεκα, τετέλεσμαι, *perfeci*, *perfectus sum*. In tertia quoque plurali ac reliquis modis, vtimur periphrasi, vt in Barytonis. Si autẽ penultima sit longa, η vel ω, 10 non 10 assumitur σ: πεποίηκα, πεποίημαι; βεβόηκα, βεβόημαι; κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Verùm quia ται tertiæ personæ singularis est purum, πεποίηται, βεβόηται, 11 κεχρύσωται, ideo 11 locis aliquot interponitur σ, quemadmodum scriptum est in Quinta coniugatione Barytonorum.

Opta

Perfectũ Optatiui passiui.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito fiunt sine periphrasi, per diphthõgum impropriam η & ω, πεποιήμλω, βεβοήμλω, κεχρυσώμην. Sic & subiunctiua legitimè formantur per ω circumflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In vtroq; autẽ modo circumflectitur secunda & tertia persona, πεποιῆο, πεποιῆτο: ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται; & ita in cæteris cõiugationibus.

Perfectum Subiunctiui passiui.

Annotatio.

1 Dores enim (vt diximus 119,42. & 118,40.) ex diphthongo φ primùm abiiciunt ι, ac deinde α longum (in quod crasis erat facienda) suo more in η vertunt. Meritò itaque ῑῶτα non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοάῃς βοᾷς, βοάῃ βοᾷ, dicunt βοᾶς, βοᾶ, per η monophthongum. nam Dores (vt diximus 119,43.) punctum subscriptum negligunt. Cæterùm hæ voces Doricæ, quæ à Clenardo hîc enumerantur, Atticis etiam, & communibus qui prosa oratione scripserunt, sunt vsitatæ. Inueniuntur & aliæ his similes & in poëtis & in oratoribus: vt χρῆται pro χρᾶται, *vtitur*: & χρῆσθ pro χρᾶσθαι, *vti*, à χράομαι, *vtor*: κίρνη, *miscebat*: sine augmẽto, pro ἐκίρνα, à κιρνάω, *misceo*: δι·ψῶ pro δι·ψᾶν vel δι·ψᾷν, *sitire*, à δι·ψάω: πτνῶ pro πτνᾶν vel πτνᾷν, *esurire*, à πτνάω. Sic ζῇ pro ζᾷ, *vnit*, ex ζάῃ: ζῆ pro ζᾶ, ex ζάει: idque vel in secunda singulari præsentis Imperatiui, vel in tertia singulari imperfecti Indicatiui, detracto Ionicè augmento. similiter & tertia singularis præsentis Imperatiui, ζήτω, *viuant*, pro ζάτω, ex ζάετω contracta iudicatur: cuius secunda est nõ solùm ζῆ, (vt modò dictum est) apud Euripidem & Sophoclem: sed etiam ζῆθι, per pleonasmum syllabæ θι, qui in alios etiam imperatiuos, præsertim monosyllabos, cadit: sicut à verbo πλέω, *nauigo*, affertur Imperatiuus πλεῦθι, pro πλεῖ seu πλεῖ, *nauiga*. Sunt tamen qui vt ἔζλω ἔζῃς ἔζῃ, sic etiam ζῆθι ζήτω, malint à ζῆμι, quàm à ζάω formare, sicut ἔβλω ἔβῃς ἔβῃ, & βᾶθι βάτω, à βίβημι, *gradior*: quibus Etymologus non assentitur.

Annotatio.

Cur Dores non subscribãt iota.

κίρνη.

ζῇ.

ζήτω.

ζῆθι.

πλεῦθι.

2 Nempe illa primùm quæ per pleonasmum νυ, formant ex se verba in ἀνυμι & ννυμι, siue in ανύω & ννύω: quæ futurum sumunt à verbis in άω & έω. retenta præsentis Characteristica α, scilicet & ε. vide ἀμφίννυμι in tractatu de Inuestigatione thematis.

2 *Figuratiuã retinẽtia in prima & secunda quæ coincidũt cũ verbis in νυμι vel νύω, νω, σκω, ζω.*

Retinent quoque figuratiuam ε aut α, finita in ίνω & άνω, quæ reiecto ν, formãt ex se tempora: * vt φθάνω, *prę-*

** Superior editio*

habeat, vt φθένω vel φθαίνω, præu. A quo φθένω verbale φθένος derivari posset, vt πόνος à πένομαι: sed ἀπ ab eodem sit futurū φθέσω, reiecto ν, non oscitäter disputari potest.

Figuratiuam retinentia in prima.

A nominibus fiunt verba in έω, άω, όω, ίζω, άζω, αω, αίνω, ύω, ύω & δύω.

uenio, futurum φθάσω, à φθάω vel φθάζω. De his quære in φθίνω, corrumpo, in Inuestigatione thematis.

Eodem modo quæ recipiunt pleonasmum, σκ: vt ἥδέω ἀρέσκω, placeo, futurum ἀρέσω: sic γηράω γηράσκω, senesco, fut. γηράσω. quære in ἥδέσκω.

His adde quæ eadem significatione habent indifferenter in themate έω vel έζω, quæ pauca sunt: & άω vel άζω, quæ plura occurrunt.

Atque hæc quidem sunt in genere finita in έω & άω, quæ seruant Characteristicam inuariatam. In specie verò verba in έω, quorum antepenultima est ε vel ο, sequente consona simplici, ς quoque retinent; præterquam τορέω, ὠφελέω, id est, perforo, iuuo: mutant verò in η, quæ fiunt à masculinis in ος, (à nominibus enim quibuscumque, præcipuè verò ab adiectiuis compositis in ος, ducuntur sæpenumero verbà cuiusuis Coniugationis contractorum, atque finita in ίζω, άζω, οω, αίνω, ύω & δύω passim occurrentia) vt οἰκονομέω, μ. ήσω, dispenso, ab οἰκονόμος, dispensator: & quæ Barytona quoque sunt; vt μηλέω, ῶ. vel μήλω, venio, fut. μηλήσω: tamen τελέω, ῶ, vel τέλω, perficio, retinet ε, τελέσω: sic μήχομαι, pugno, futur. med. μηχέσομαι, tanquam à μηχόμαι, ὁμαι. Retinent præterea ε, ἀέω: cubo: αἰδέω, ad venerationem induco: ἀκέω, medeor: & ἀρκέω, sufficio. nam ab ἀέω inuenitur aoristus primus ἄεσα sine augmento pro ἤεσα, cubui: & imperatiuus medius ἄεσαι, cuba, aspira, quiesce. ab αἰδέω aoristus primus passiuus ἠδεσθην, veritus sum: imperatiuus αἰδέσθητι, reuerere: aoristus primus imperatiui medij αἰδέσαι, reuerere. Homerus tamen dixit in futuro primo medio αἰδήσομαι. ab ἀκέω futurū medium ἀκέσομαι: aoristus primus medius ἠκεσάμην, medicinam adhibui: infinitiuus ἀκέσασθαι, & in voce actiua, ἀκέσαι, mederi, curare. ab ἀρκέω futurum ἀρκέσω, sufficiam: aoristus primus ἤρκεσα, suffeci, cum ἐπι. ἐπήρκεσα, suppeditaui, item defendi, propulsaui: infinitiuus ἀρκέσαι: & ἐπαρκέσαι, & Poëticè geminato σ, ἐπαρκέσσαι: participiū, ἀρκέσας & ἐπαρκέσας: participiū aoristi primi passiui, ἀρκεσθείς, contentus. Sunt etiā quędam disyllaba quę faciunt futurum in δύω, de quibus vide in Annotationibus in verba, quum agit de futuro actiuo. Porrò quæ his regulis non continentur, mutant ε in η. Notanda verò quæ in contextu enumerantur duplex futurum habentia, & quæ licentia poëtica ab his regulis degenerare inueniuntur. Et hactenus de verbis in έω: nunc de άω videndum.

Quæ verba seruant α: vt ἠράω, ἀκοάω, κωπιάω, κωμιάω, id est, spectatiandio, laboro, desidero. [ἠράω & ἀκοάω agnoscit etiam Lascaris: sed vsitatior est forma media.] Excipe γελάω, μ. ήσω, gemo: βοάω, clamo: & ἀλοάω, (poëticè metri causa ἀλοιάω) trituro, percutio: quod duplex habet futurum: communiter facit άσω, Atticè atque Ionicè ήσω.

Finita in άω, ράω, λάω. (etiam si ι sit in diphthongo) sic

Retinent quoque α trisyllaba finita in ραω & λάω, modò immediatè præcedat vocalis, non consonans: vt πτεράω, φυσάω, transeo, misceo: ἐλάω, ἐλάω, χηλάω, agito, rideo, laxo, &c. sed ex his multa finiuntur etiam in άζω, vnde diximus tempora sumenda; vt πτεράω & πτεράζω, πτηλάω & πτηλάζω.

Item α seruatur in disyllabis in λάω, πάω & ραω, præcedente consona, vt θλάω, κλάω, φλάω, πτάω, τράω, tundo, frango, contundo, traho, facio. Hoc tamē verum non est, si faciāt ex se verba in μι, vt πλάω, πλήμι, tolero: [Sed pro πλήμι quidam malunt πίτλημι, reduplicatione Ionica, vide in Anoma. in μι, in πίτλημι, quum inde apud Homerum sit imperat. πίτλαθι. tolera, & infin. πετλάμεν Ionicè (182, 10.) pro πετλάναι tolerare.] χράω, κίχρημι, vtēdum do, commodo: πτάω, πίπτημι, ruo: πλάω, πίμπλημι, impleo. nam hæc veluti omnia verba in μι, mutant α in η.

Πάομαι quoque, id est, acquiro, facit in futuro medio πάσομαι, & in præterito passiuo πέπαμαι, ditatus sum, possideo, pro πέπασμαι: & πτάω, asurio, facit πτήσω. [Quod retinet interdū characteristicō α, vt Psal. 49. ἐὰν πτήσῃς: & Matt. 4. (item & Luca 4.) ὕστερον ἐπείνασε: interdū vertit in η, vt apud Xenoph. Pæd. 8. πτήσιος χρημάτων. nisi fortè πτήσιος malis à πτῆναι deriuare, quod apud Hesychium extat cum participio πτήσας: sed ea videntur Ionica.] Sed de άω satis, veniamus ad όω.

Si verba in όω ducantur à nomine, (vt fit ferè semper) mutant ο in ω: vt à χρυσός, aurum, fit χρυσόω, inauro, cuius futurum χρυσώσω per ω μέγα. Si autem à nullo nomine deriuentur, seruant ο μικρόν: vt ὀμόω, ὀνέω, ὀνόω, βόω, iuro, aro, vitupero, pasco: quorum futura in όσω. [ὀνόω reperies etiam apud Lascarim, immo est inde forma media ὀνόσεται] reprehendet & ὀνόσαιτο reprehenderet, apud Homerum. sed legitur apud eundem etiam ὄνοσεν vituperas, & ὀνοσάμην conuitiis incessunt, à them. ὄνομι, sicut δίδωμι.]

Quæ verba secunda figuratiuam retineant, εάω, οάω, ιάω.

Trisyllaba in ραω, λάω, præcedente vocali.

Disyllaba in λάω, πάω & ραω præcedente consona. ANNOTATIO.

Exceptio πάσομαι. πέπαμαι. ANNOTATIO.

Finita in όω à nomine facta, figuratiuā mutant in ω: alia seruant. ANNOTATIO.

3 Supple, quamuis dixerimus 76, 34. penultimam aoristi primi esse semper aut naturâ aut positione longam. 4 Huiusmodi οσ geminum nonnunquam ornatus tantùm gratia ponitur, quamuis penultima sit longa natura, vt αἰνήσεια, laudauerim, Optatiui aoristus prim.

3

4 Geminum οσ ornatus gratia positum. αἰνήσεια.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ANNOTATIO. Æolicus & Atticus, ab αἰνέω. [αἰνήσειε *legitur apud Hesiodum initio Ergων, de bona contentione,* τίλω μήν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, alteram quidem laudauerit mente præditus. *vbi* σ *geminatũ est Æolicè & iam post longam vocalem: tradit enim Ioannes Grammaticus, Æoles pro* πινήσης *dicere* πινήσσης, *à* πίνθεω lugeo.]

5 5 His adde δέω, *ligo*: ἀλέω, *molo*: τρέω verò, quum significat *trepido*, facit τρέσω: quum autem sumitur pro *perforo*, (quod & τρήω) facit τρήσω.

6 6 Ipse tamen CLENARDVS in Inuestigatione thematis in verbo σβεννύω, *extinguo*, ait à σβέω posse deduci aoristum secundum passiuum, ἐσβέω, ab actiuo ἔσβον: ac paulo pòst, à χέω, *fundo*, format aoristum secundum, ἔχεον, pro ἔχυν; & futurum secundum, χεῶ: sic compositum ἐκχεῶ, *effundam*. In aliis autem tribus, χέω, ἀτάω, σβέω, futurum secundum non inuenitur, neque præteritum medium. Ac sunt qui dicant χεῶ & ἐκχεῶ esse futura prima Dorica, pro χέσω & ἐκχέσω. affirmant enim futura secunda semper in Circumflexis desiderari, veluti in verbis in μι: ac certè in Barytonis raro admodum occurrunt, nisi in his tribus, ἐδμεμι, πιομαι, φάγομαι, *edam, bibam, comedam*: de quibus vide in Annotationibus in verba, circa finem. [χεῶ *pro futuro secundo agnoscit Etymologus, vt Ioëlis 2.* ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ ἐκχέω μι, effundam de spiritu meo. *Ab* ὀμόω *quoque futurum secundum censeri potest* ὀμέομαι ἢ εἶται: *vt Il. Φ.* ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμέομαι, hoc insuper iurabo, *seu* iuramento confirmabo. *at* κρεμάω, *poëtica dialysi pro* κρεμέω, (220,30.) *Iliad. η.* ὅσσον ποτὶ Ἴλιον ἱρὴν, Καὶ κρεμάω ποτὶ νῆα Ἀπόλλωνος, *futurum primum est pro* κρεμέσω, *extrito primum Ionicè* σ, *deinde* α *& ω Atticè in* ω *contractis, sicut in præsenti. esse autem primi, non secundi futuri, flexio satis arguit, per* α *& ω, non per* ει *& η. cuius obseruationis aliqua libet afferre testimonia atque exempla. In prima singulari apud Aristoph. Nebulis,* ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας, expellam te in malam crucem, *pro* ἐξελάσω. *Plato Leg. 10.* διαβιβῶ τὸν ποταμόν, *pro* διαβιβάσω, transmittam flumen. *Et forma media Æschines* ἀναβιβῶμαι, *pro* ἀναβιβάσομαι, ascendere faciam, producam in medium. *Tertiæ personæ sunt euidentiores: Demosth.* περιπλακεῖ καὶ ἐλᾷ, *pro* περιπλακήσεται & ἐλασεῖ, contumelia afficiet & propellet. *Homerus Il. χ.* ἐγχεῖ ἐμεῦ δαμάᾳ, hasta mea domabit. *poëtica enim dialysi (200,21.)* δαμάα *dixit pro* δαμᾷ, *& δαμᾷ Atticè pro* δαμάσει. *sic forma media, in decem præceptis,* ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, sex dies operaberis, *pro* ἐργάσῃ. *& apud Demosth.* παρέξει καὶ ἀναβιβᾶται, perturbabit & producet, seu ascendere faciet, *pro* ἀναβιβάσεται. *Item infinitiuo actiuo, Herod. lib. 1.* ἔτι ἔφη δικᾶν ἐπί, negauitque se vltra iudicaturum, *pro* δικάσειν. *In Particip. Xenoph.* ὡς ἐλῶντων καὶ διαφθόντων, vt qui adacturi essent currus & perrupturi, *pro* ἐλασόντων. *Interdum verò in huiusmodi futuris Atticis siue Ionicis* σ *tantummodo eliditur, nulla accentus mutatione: quomodo apud Homerum multis in locis* πλεῖ *pro* πλείσει, perficiet: *&* ἐρύσαι *pro* ἐρύσασι, trahent, discerpent, *Iliad. χ. nisi quis hic antichronismon esse malit, præsens scilicet pro futuro positum. Hæc de Atticis futuris obiter monere libuit: de quibus si prolixius eruditi cupias, vide Budæi Commentarios in* ἐλᾶν *pro* ἐλάσειν. *Porro quemadmodum Attici è futuris Barytonis per ecthlipsin & crasin faciunt circumflexa, sic poëtæ rursum è circumflexis Barytona: vt Epigramm. lib. 1. p. 91.* ἐξέ, μὴ νέκυς εἰς ζωὸν χῶρον ἀναδράμεται, *pro* ἀναδραμεῖται, *recurret: itemque supra Antesignanus assert* ἄλεται, *pro* ἀλεῖται, *saliet. quam normam sequuntur etiam tria ista passim obuia,* ἐδμεμι, πιομαι, φάγομαι, *quorum hic fit mẽtio.* Futura poëtica.

7 ἔσσον ἐς ε *deducere à* σάω *non videtur consentaneum.* 7 σάω *enim* trahere *at* σᾴω dicere *significat: vt & Hesych.* σώιτε *affert pro* εἴπατε, dicite. *Rectius igitur sic deduces: ab* ἔπω *deriuatur* ισπω, *vt ab* ἴχω *fit* ισχω: *dempta initiali remanet* κῶ *& χῶ: facta dialysi, oriuntur verba prima Coniugationis* κίω *& χέω: ex quib. aor. 2.* ἔσσον *& ἔχεον, participi* κιών *& χυών: & imperatiui* κίς *ac χές, pro* κιέ *& χε, sicut* εἰπέ, ἐλθέ, σύρε, *teste Herodiano: vel (vt quidam volunt) ab* ἰσχημι *& ἰσταμι, sicut* ἐς *ab* ἵημι. *Vide plura apud Etymologum in* Σχές.] 8 Id est, facta priùs contractione, deinde mutando μι in ω; vt in prima ποιέομαι, ποιοῦμαι, ποιοῦμαι, ποιοίω: sic περιπλοΐω, *deambularem*, à περιπλέω. in secũda, βοάομαι, βοῶμαι, βοᾶμαι, βοᾷς, βοᾷ, &c. sic ἀγαπάω, *diligerem*, ab ἀγαπάω: ἀποδράω, *aufugerem*, ab ἀποδράω: ζώω, *viuerem*, à ζάω: ὁράω, *viderem*, ab ὁράω. in tertia χρυσόομαι, χρυσοῦμαι, χρυσοίω, vt in prima. Dores ac Æoles idem faciunt; sed Dores in prima & tertia coniugatione priùs mutant οι in ω, vt terminatione à secunda non differant: hoc modo, ποιόω, βοάω, ποιόμι, ὁόις, ὁοι, &c. vt βοάομαι, βοάοις, βοάοι: sic ἡβάομαι, quod & ἡβάω, *pubescerem*, ab ἥβάω, *pubesco*. 9 Æoles asscribunt: dicunt enim γελαῖν, pro γελᾶν, *ridere*, à γελάω. 10 Tamen à γνόω τὸ γνώσκω, *cognosco*, dicimus ἔγνωσμαι, assumpto σ, quamuis penultima sit ω μίκρα. 8 Optatiuus Atticus in prima & tertia οίω: in secunda ῴω. Doricè & Æolicè in prima & tertia ώω. Poëticè in secunda ώοις. 9 10

11 Nem

Universidad de Deusto
Biblioteca

σ ante θ in perfectis & pluſquamperf. paſſ.

Appendix. Ioniſmus, ξ in ττ.

Doriſmus, ετ } ε, ου. ετ }

αα pro α : &

ωω, vel οω, pro ω, in contractionibus ſecundæ circumflexorũ.

11 11 Nempe ante θ, quoties occurrit in perfecto & pluſquamperfecto cuiuſcunque modi vocis paſſiuæ in huiuſmodi terminationibus, θον, θην, θε, θω, θαι. ibi enim dicitur θον, θλω, θτ, θω, θαι.

Præter hæc quæ à CLENARDO in Circumflexa ξ annotata ſunt, hoc quoque ſcitu dignum, Iones non rarò ξ factum ex contractione, in ττ reſoluere: ποιεῖαξ, ποιέαθαι: & Dores contractionem ε (vt aliâs monuimus) in οῦ conuertere, ſi veniat à verbis in ἐω, non item ab ὁάω; vt ποιῆμι, ποιεῦμι: ἐξοιχνεῦσιν, *exeunt*, pro ἐξοιχνέουσιν, ἐξοιχνέουσιν, ab ἐξοιχνέω. ὀχλεῦνται, *turbantur*, pro ὀχλέονται, ab ὀχλέομαι. ἐθηεῦντο, & ſine augmento Ionicè (172, 16.) θηεῦντο, *admirabantur* ſeu *ſpectabant*, pro ἐθηέοντο ἐθηεῦντο, à θηέομαι, quo Iones vtuntur pro θεάομαι: (hinc apud Herodotum ἐθηεῖτο, *oculis luſtrabat*, & ſine augmento θηεῖτο, pro ἐθεᾶτο: & in aoriſto primo medio ἐθηησάμην, & ſine augmento θηήσαντο, pro ἐθεάσαντο, *inſpexerunt, contemplati ſunt*) εἰλεῦντο, pro εἱλοῶντο, *voluebantur*, ab εἱλέομαι: πιέζουν, *premebant*, pro ἐπίεζον ἐπιέζοων, detracto incremento, à πιεζέω τὸ πιέζω: ὠρχεῦντο, pro ὠρχοῦντο, *ſaltabant*, ab ὀρχέομαι, & alia his ſimilia. Notandum præterea, poëtas in verbis in ἀω, contractione facta in α, aliud α inſerere, accentu retracto; vt βοάασθαι βοᾶσθαι, βοάαζ, ἀγορᾱάασθαι ἀγορᾱᾶσθαι, ἀγορᾱάαθαι, *concionari*, ab ἀγορᾱάομαι: μνάασθαι μνᾶσθαι, μνάαθαι, *memorare*, à μνάομαι: in ſecunda perſona, μνάῃ, μνᾷ, vnde μνάα, detracto iota ſubſcripto: ſic in tertia ſingulari vocis actiuæ βοάα, *clamat*, ex βοάϝ βοᾷ; ἐάα, *ſinit*, ex ἰάϝ ἰᾷ, ab ἐάω. Quando autem contractio facta fuerit in ω, aliud ω inſerunt, retracto etiam accentu; πηδέω πηδῶ, πηδάω, *ſalio*: verùm ſi vocalis præcedens fuerit breuis, pro ω μέγα iniiciunt ο μικρόν: ὁρόω ὁρῶ, ὁράω, *video*: in ſecunda plurali præſentis Optatiui, ὁρόοιτε ὁρῶτε, ὁράοιτε, *videretis*: ὑφάω, ὦ, *texo*, tertia plurali ὑφάουσιν ὑφῶσιν, ὑφάωσιν, *texunt*. ſic † ἐλάουσιν, *agitabunt*, ab ἐλάω, præſens pro futuro: ἀντιόωσα, pro ἀντιῶσα, *occurrens* ſeu *conſequens*, participium præſens fœmininum ab ἀντιάω, *occurro*. Hoc locum habet maximè in tertia plurali imperfecti paſſiui, vbi ὁάντο pro ὁαντο, ᾶντο; vt ἠγερόωντο, *concionabantur*, ab ἀγερόομαι. εἰχόωντο, *ordine ibant*, à εἴχομαι: κηδόωντο, *culpabant*, ab αἰκάομαι: vbi detractum eſt incrementum. ſic in κεραόωντο, *miſcebant*, à κεράομαι τὸ κεραννύω: ἐμπολόωντο, *ſibi comparabant*, ab ἐμπολάομαι. pro δεξιόωντο verò, quod affertur à quibuſdam, ſcribendum potiùs δεξιόοντο, à δεξιόομαι, *dextra manu* (ſeu *comiter*) *acci-*

accipio. [*Niſi fortè* δεξιόωντο *pro* δεξιῶντο *ſeu* ἐδεξιῶντο *poſitum quis velit, ita vt* δρόωσι *pro* δρῶσι *arant, Od. ι. vel themata horum ſtatui poterunt* δεξιάομαι *&* δράω, *vt Euſtathius quoque in poſteriore loco ſcribit,* τὸ δ' δρόωσιν ἐοικὸς δευτέρας εἶναι συζυγίας τῶν βαρυτόνων: *pure enim indubitatéque eſſet tertia, ſi ſcriberetur* δρόωσι, *teſte eodem.*]

Annotatio.

DE VERBIS IN MI.

Verborum in μι deductio.

AVerbis Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, ύω, deducuntur quæ vocata ſunt verba in μι, quòd in μι deſinant; *vt* τίθω, τίθημι, *pono*: ἵστάω, ἵστημι, *ſtatuo, ſiſto*: δόω, δίδωμι, *do*: ζεύγνυω, ζεύγνυμι, *iungo*: ideóq; deſinentium in μι quatuor ſunt Coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ ſunt indices ac figuratiuæ coniugationũ.

Figuratiuæ, ε, α, ο, υ.

Quod ad principalem attinet ſyllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc eſt, *reduplicationem*: Quarta non item. Reduplicatio propria eſt, quando prima thematis repetitur conſonans, & aſſumitur ι breue; δόω, δίδωμι: in vicem autem aſpiratæ ſuccedit illius tenuis; θέω, τίθημι, mutando θ in τ, non θίθημι. Reduplicatio impropria, vbi tantùm præfigitur ι, vt ſi verbum incipiatur à vocali; ἐω, ἵημι, *mitto*; aut à literis ϛ, ϛάω, ἵστημι.

ἀναδιπλασιασμός.

Reduplicatio propria.

Reduplicatio impropria.

Vltima verò & penultima ſyllaba, ſic habent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteriſticæ in proprias longas; ε & α in η, θέω, τίθημι: ϛάω, ἵστημι: ο in ω, δόω, δίδωμι. Cæterùm υ cùm ſit anceps, hîc longum cenſebitur; ζεύγνυω, ζεύγνυμι. Quæcunque igitur in his verbis fortita ſunt reduplicationem, tribus opus habent ſyllabis; reduplicatione, penultima longa, & ſyllaba μι. Nec eſt reduplicatio niſi in præſenti & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Vltima ſyllaba & penultima formatio.

ε, α, ο } in { η, η, ω

Reduplicatio in quibus temporibus.

Trium

Universidad de Deusto
Biblioteca

Quæ tempora hîc considerãda, & alia vnde petenda.

Trium quoq; temporum hîc solùm habenda est ratio; præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Præsens peculiarem sibi vindicat inflexionem: at imperfectũ & secundus aoristus, regũtur legibus aoristi passiui Barytonorum; excepta penultima, de qua postea. Perfectum, plusquamperfectũ, aoristus primus, & futurũ, consueto more formantur ab iis verbis siue Circumflexis, siue Barytonis, vnde manãt ipsa verba in μι; vt τίθημι, futurũ θήσω, à θέω vel θῶ. sic ἵστημι, aoristus primus ἔστησα, à στάω: ritè δίδωμι, perfectũ δέδωκα, plusquamperfectũ ἐδεδώκειν, à δόω. Proinde hæc tẽpora, quòd sint ad Barytonorũ canones exigenda, parum prosequemur in istis Coniugationibus; nisi quid interuenerit quo deflectant à præscriptis verbis.

Annotatiunculæ.

Medio præterito carent verba in μι, & item secundo futuro, perinde atque Circumflexa.

Secundum aoristum passiuum quidẽ ignorant; at medium ritè formant, vt & actiuum.

Verborum in μι formationes.

VT fecimus in formandis verbis Barytonis (quibus similia sunt circumflexa, excepta contractione, de qua satis abundè diximus, quum de nominum contractorum declinationibus ageremus, 151, 38.) ita nunc quoque verborum in μι formationes volo paucis perstringere. Trium verò duntaxat temporum hîc habendus est sermo, præsentis, imperfecti, & aoristi secundi; sed hoc destituitur vox passiua. Ac tria in his cõsideranda, Reduplicatio, Characteristica, & Terminatio.

Verbis in μι quæ sint peculiaria.

Reduplicatio habet tantummodo locum in præsenti & imperfecto trium priorum Coniugationum; sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præposito ι, Themati barytono, vnde hæc verba deducuntur; ante quod ι, modò non sit longum * positu, repetitur prima consona thematis, si à consonante incipiat; sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vtpote π, κ, τ, pro φ, χ, θ: vt ex θέω, στάω, δόω, ἰάω, per reduplicationem facies πίθω, ἱστάω, δίδόω, ἰαω.

De reduplicatione.

HACTENVS De reduplicatione; nunc de Characteristica & Terminatione simul agamus, sic enim fiet

fiet commodiùs ac faciliùs. Atque hæ quidem sunt primariæ Terminationes horũm trium temporum.

Primariæ verborũ in μι terminationes.

Tempora	*vocis*	*Indic.*	*Imp.*	*Opt.*	*Sub.*	*Infi.*	*Participia.* ὁ	ἡ	τὸ
Præsens / *Impf. ao. 2*	*actiuæ*	μι / ν	θι	ιω	ω	ναι	ς, σα, ν.		
Præsens / *Impf. ao. 2*	*pass. med.*	μαι / μην	σο	μην	ωμαι	σθαι	ς, σθης, μένη, σθον.		

Characteristicæ, & quomodo mutentur.

Characteristicæ sunt quatuor, ε, α, ο, υ, pro quatuor coniugationum numero: ex quibus υ quidẽ nunquam mutatur nisi quantitate: cæteræ verò, ε, α, ο, ante μι & ν mutantur in suas longas, η, η, ω; vt τίθημι, ἵστημι, δίδωμι: ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων: & ἔθην, ἔστην, ἔδων: idem fit ante θι & ναι, sed solùm in aoristo secundo; vt πῆθι, στῶναι: ante ιω & μην Optatiuorum ascisciunt sibi ι, vt fiant diphthongi ει, αι, οι: vt in voce act. πθείην, θείην: ἱσταίην, σταίην: διδοίην, δοίην: in passiua & med. πθείμην, θείμην: ἱσταίμην, σταίμην: διδοίμην, δοίμην: ante ω & ωμαι prorsus depereunt; vt πῶ, θῶ: ἱστῶ, στῶ; διδῶ, δῶ: & πθῶμαι, θῶμαι: ἱστῶμαι, στῶμαι: διδῶμαι, δῶμαι: ante ς & σα participiorum, duæ ε & ο adnocant sibi subiunctiuas, illa quidem ι, hæc verò υ; vt πθεὶς πθεῖσα, θεὶς θεῖσα; διδὲς διδοῦσα, δὰς δοῦσα. Alibi verò characteristicæ ε, α, ο, retinentur ante terminationes, qualescunque sint.

Characteristica & Terminatione.

ε in η, α in η, ο in ω ante μι, ν, θι & ναι.

ε in ει, α in αι, ο in οι ante ιω & μην Optat.

Characteristica absorbẽtur ante ω & ωμαι subiunctiuorum.

ε / ο { in } ει / ᾱ / ω

ante ς & σα participiorum.

A primariis autẽm personis formantur reliquæ cuiusuis numeri: in voce quidem actiua per omnes modos & participia, eodem prorsus modo quo dictum est in aoristis passiuis Barytonorum, verùm coniugationis Characteristica per omnes personas seruanda, vt in primariis; nisi in duali & plurali præsentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in suas breues. Porrò præsens indicatiui non omnino sequitur terminationes aoristi passiui Barytonorum, sed has: Singul. μι, ς, σι: Dual. τον, την. Plural. μεν, τε, σι. Ac notandum, pro σι & οσι, dicendum εισι & ᾱσι: vt πθεῖσι, διδᾶσι, veluti in participiis πθεὶς, διδὰς, vt diximus. In voce verò passiua & media, à primariis ducuntur aliæ personæ cuiusuis numeri, sequendo analogiam similium temporum & modorum, verborum Barytonorum vocis mediæ: verùm secunda persona singularis indicatiui formanda erit à tertia eiusdem numeri, verso τ in σ: & secunda singularis imperatiui, similis est secundæ singul. imperfecti & aoristi Indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipsis barytonis quondam obseruatum fuit: verùm

Formatio personarũ ductariũ à primariis in voce act.

In voce pass.

Universidad de Deusto
Biblioteca

verùm Iones reiicientes σ, & in Barytonis & sæpe in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt, vt facilè ex CLENARDI contextu poteris intueri.

Notio. Hoc quoque notandum, In terminationibus subiunctiui actiui, passiui & medij, loco η & ῃ, Secundam coniugationem habere ᾰ & ᾰ, tertiam verò ᾰ & ω.

Paradeigma verborum primæ coniugationis in μι. PRIMA coniugatio in μι, fit à verbis in έω, per reduplicationem; θέω, τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima Circumflexorum.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus. 1 Indicatiui præsens. τίθημι, τίθης, [1] τίθησι: τίθετον, τίθετον: τίθεμεν, τίθετε, τιθέᾶσι; & Ionicè τιθέασι.

Ionismus.

Imperfectum. Imperfectum. ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ἐτίθετον, ἐτιθέτην: ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, [2] ἐτίθεσαν.

Bœotismus, ει pro η. 2 Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει. Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει. Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

Aoristus secundus, S. ἔθουν, ἔθης, ἔθη: D. ἔθετον, ἐθέτην, 3 ἐθέτων: P. ἔθεμεν, ἔθετε, [3] ἔθεσαν. Fut. 1. θήσω, σεις, σει, à θέω.

1 [1] DORICE τίθημι: sic ἵημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, pro ἵησι, δίδωσι, ζεύγνυσι. [2] Doricè & Bœoticè ἔπθεν: sic in tertia plurali aoristi sec. ἔφθεν, ἔχεν, & ἔδεν, formando à prima sing. longa in suam breuem versa. sic in Quarta coniugatione, si hoc tempus habeat: vt ἔφω, vltimâ longâ, *ortus sum*: vltimâ breui, *orti sunt*, à φύω, *orior*: sic ἔδῡν, *subij & subierunt*, à δύω, *subeo*. [3] Porrò ex ἔθεσαν, reiecto augmento, fit compositum ἄνθεσαν, *reposuerunt*, ab ἀνατίθημι pro ἀναπίθημι, 173,16.

Imperatiuus. Imperat. præs. & imperf. τίθει, τιθέτω: τίθετον, τιθέτων; Aor. 2. θές, θέτω: θέτον, θέτων: τίθετε, τιθέτωσαν. θέτε, θέτωσαν.

Optatiuus. Optatiui prœsens & imperf. τιθείην, τιθείης, τιθείη: τιθείητον, τιθειήτην: τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Aor.

Aoriſt. 2. θείην, θείης, θείη: θείητον, θειήτην: θείημεν, θείητε, θείησαν.

Subiunct. præſ. & imperf. Aoriſt. 2. *Subiunctiuus.*

ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: τιθῆτον, τιθῆτον: τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ: θῆτον, θῆτον: θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitiui præsens, τιθέναι. Aoriſtus 2, θεῖναι. *Infinitiuus.*

Partic. præſ. & impf. ὁ τιθεὶς, τιθέντος: ἡ τιθεῖσα, τιθείσης: τὸ τιθὲν, τιθέντος. Aor. 2, ὁ θείς, θέντος: ἡ θεῖσα, θείσης: τὸ θὲν, θέντος. *Participia.*

VERBVM paſſiuum, fit ab actiuo, corripiendo penultimam; τίθημι, τίθεμαι. *Paſſiuum primæ verborum in μι.*

Indicatiui præsens; Imperfectum; *Indicatiuus paſſiuus.*

τίθεμαι, τίθεται, τίθενται: ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο: τιθέμεθον, τιθέσθον, τιθέσθον: ἐτιθέμεθον, θέσθον, θέσθην: τιθέμεθα, τιθέσθε, *τίθενται. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

* Poëticè πρὸς ἀρχὴν, vt de Barytonis dictum eſt 190,15. & 29. *Annotatio.*

Perfectum, Sing. τέθειμαι, τέθησαι, τέθειται: (θεῖτο Dual. τεθείμεθον, τέθησθον, τέθησθον: Plural. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται). per η penultima, perinde atque actiuum τέθεικα. Pluſquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c. Aoriſtus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, vt in Barytonis. Futurum primum, τεθήσομαι. Paulopoſtfuturum, τεθείσομαι.

Imperat. præſ. & imperf. Sing. τίθεσο, τιθέσθω: *Imperatiuus.*
Dual. τίθεσθον, τιθέσθων: Plural. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Optat. præſ. & impf. Perf. & pluſquāperf. *Optatiuus.*

τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: τεθείμην, τεθείο, τεθεῖτο:
τιθείμεθον, τιθεῖσθον, εἴσθην: τεθείμεθον, εἶσθον, εἴσθην:
τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο. τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Subiũ. præſ. & imp. ἐὰν Perf. & pluſquāperf. ἐὰν *Subiunctiuus.*

τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται: τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται:
τιθώμεθον, τιθῆσθον, ῆσθον: τεθώμεθον, τεθῆσθον, ῆσθον:
τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται. τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Infinitiui præsens & imperfectum, τίθεσθαι, *Infinitiuus.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

*participium.
*Poëtica ectasi ἀφήμῳ.
*Medium primæ Coniug. verborum in μι.

ab indicatiuo τίθεδε. Participij præsens & imperfectum, ὁ *τιθέμλυος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμλυον.

VERBI MEDII.

Præsens & imperf. eadem sunt cum passiuis: Perfectum & pluſquamperfectum, & secundum futurum, desiderantur. Reliqua sunt tria tempora, primus aoristus, secũdus aoristus, & futurũ primum. Aor. prim. ἐθηκάμην: sed parũ vsitatus. Futurum primum per omnes modos ac participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθε, θησόμλυος.

*Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

Secundus autem aoristus inflectitur sic;

Indicat. ἐθέμην, ἔθεο, *ἔθετο: ἐθέμεθον, ἐθέσθον, ἐθέσθην: ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.
Impera-tiuus. θέο, θέσθω: θέσθον, θέσθων: θέσθε, θέσθωσαν.

Optatiuus. † θείμην, θεῖο, θεῖτο: θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην: θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.
Subiunctiuus, ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται: θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον: θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiuus, θέσθαι. Participium, ὁ *θέμλυος, ἡ θεμένη, τὸ θέμλυον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, vt postea videbitur.

*Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

*Hinc ἄωτο, reposuit, pro ἀνέστη, reiecto augmento, ab ἀωτέομαι pro ἀναστέημι, 173, 16.
†Dicim⁹ quoque θείμην, θοῖο, θοῖτο, tanquam à θέω, cuius aoristus sec. med, esset ἐθόμην, &.
*Hinc ἀωτευγος, pro ἀναστέμλυος, 173, 16.
*Cum ἀπό, ἀπεσσύω, auertam.

Secvnda Coniugatio in μι, fit à verbis in άω: σάω, ἵσημι; Futurum in ήσω, *σήσω, vt in secunda coniugatione Circumflexorum.

*Paradeigma verborũ secundæ Coniugationis in μι.
* Cum ἀπό, ἀπέσσω, destiti: cũ ἀμφί, ἀμφέσσω, circũstiti.
*Compositum ex ἀνά, ἀνέστη, surrexit. crebrũ apud Homerũ.
*Dorice σᾶσι.

VERBI ACTIVI.

Indicat. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι: ἵσταμεν, ἵστατον, ἵστατον: ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.
Imperf. ἵστων, ἵστης, ἵστη: ἵστατον, ἱστάτην: ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Perfectum, ἕστακα per α: Pluſquamperfectum, ἑστάκειν. Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus 2. S. *ἔστων, ἔστης, *ἔστη: D. ἔστητον, ἐστήτην: P. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. Futurum primum, στήσω.

Imperat. præs. & imperf. ἵστασο, ἵστάτω: ἵστατον, ἵστάτων: ἵστατε, ἱστάτωσαν.
Aor. 2, *στῆθι, στήτω: στῆτον, στήτων: στῆτε, στήτωσαν.

Optatiui præs. & impf. ἱσαίην, ἱσαίης, ἱσαίη: ἱσαίητον, ἱσαιήτην: ἱσαίημεν, ἱσαίητε, ἱσαίησαν.
Aorist. 2, σταίην, σταίης, σταίη: σταίητον, σταιήτην: σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.
Optatiuus.

Subiunct. præs. & imperf. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: ἱστᾶτον, ἱστᾶτον: ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.
Aorist. 2, ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ: στῆτον, στῆτον: στῶμεν, στῆτε, στῶσι.
Subiunctiuus.

Infinitiui præsens, ἱστάναι: Aoristus 2, *στῆναι.
Infinitiuus.
*Dorice στᾶναι.

Partic. præs. & impf. ὁ ἱστὰς, ἱστάντος: ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης: τὸ ἱστάν, ἱστάντος.
Aor. 2, ὁ *στὰς, στάντος: ἡ στᾶσα, στάσης: τὸ στάν, στάντος.
Participia.
*ἀνστὰς, qui surrexit, pro ἀναστὰς, 173, 16. & ἀποστὰς, qui destitit.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui præsens, ἵσαμαι, ἵσασαι, ἵσαται: ἱσάμεθον, ἵσασθον, ἵσασθον: ἱσάμεθα, ἵσασθε, ἵσανται.
Imperfectum, ἱσάμην, ἵσασο, ἵστατο: ἱσάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην: ἱσάμεθα, ἵστασθε, ἵσαντο.
Passiuũ secundæ Coniug. verborum in μι.
Indicatiuus.

Perfectũ, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται. Pluſquamperfectũ, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, more cõsueto. Aoristus primus, ἐστάθην. Futurum primum, σταθήσομαι. Paulopostfuturum, ἑστάσομαι.

Imperatiui præsens & imperfectum, S. ἵστασο, ἱστάσθω: D. ἵστασθον, ἱστάσθων: P. ἵστασθε, † ἱστάσθωσαν.
Imperatiuus.

Optat. præs. & imperf. ἱσαίμην, ἱσαῖο, ἱσαῖτο: ἱσαίμεθον, ἱσαῖσθον, ἱσαίσθην: ἱσαίμεθα, ἱσαῖσθε, ἱσαῖντο.
Perf. & pluſquãperf. ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἕσθην: ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.
Optatiuus.

Subiũ. præs. & impf. ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται: ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον: ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.
Perf. & pluſquãperf. ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: ἑστώμεθον, ἆσθον, ἆσθον: ἑστώμεθα, ἆσθε, ὦνται.
Subiunctiuus.

Infinitiui præsens & imperfect. ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασθε. Participij præsens & imperfectum, ἱστάμλυος, ἱσταμένη, ἱστάμλυον.
Infinitiuus.
Participium.

Universidad de Deusto Biblioteca

Medium secundæ Coniug. verborum in μι.

VERBI MEDII.

Aoristus primus, ἐστησάμην, στῆσαι, στησάμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος. Futurum primum, στήσομαι, στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος.

Aoristus secundus.

Secūdus aoristus, S. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο: D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην: P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. Sed in hoc verbo non est hoc tēpus vsitatum.

Paradeigma verborum tertiæ Coniugationis in μι.

TERTIA coniugatio in μι, fit à verbis in όω; 1 δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, [1] δώσω, perinde vt in tertia Circumflexorum. Præteritum, δέδωκα.

1 [1] Poëticè Seruata reduplicatione, διδώσω: prima pluralis διδώσομεν. *dabimus*: infinitiuus διδώσειν, *daturum esse*.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens, Imperfectum,

δίδωμι, δίδως, δίδωσι: δίδοτον, δίδοτον: δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι: Ionicè διδόασι.

* ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω: ἐδίδοτον, ἐδιδότην: ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

* Poëticè δίδοσκον, ες, ε, 170, 40

Ionismus.

Perfectum, δέδωκα: Plusquamperf. ἐδεδώκειν. Aor. 1. ἔδωκα, per κ. Aor. 2. S. ἔδων, ἔδως, ἔδω: D. ἔδοτον, ἐδότην: P. ἔδομεν, ἔδοτε, * ἔδοσαν. Futur. 1. δώσω.

* Reiecto augmento δόσαν, *dederunt*.

Imperatiuus.

Imperat. præs. & imperf. δίδοθι, διδότω: δίδοτον, διδότων: δίδοτε, διδότωσαν. Aor. 2, * δος, δότω: δότον, δότων: δότε, δότωσαν.

* Cum ἀπὸ, ἀπόδος, *redde*: cū διὰ, διάδος, *distribue*.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf. Aoristus 2,

διδοίην, διδοίης, διδοίη: διδοίητον, διδοιήτην: διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν. δοίην, δοίης, δοίη: δοίητον, δοιήτην: δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiuus.

Subiūct. præs. & impf. ἐὰν Aorist. 2, ἐὰν

1 διδῶ, διδῷς, διδῷ: διδῶτον, διδῶτον: 2 διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι. δῶ, δῷς, [1] δῷ: δῶτον, δῶτον: δῶμεν, δῶτε, [2] δῶσι.

Ionismus.

1 [1] Ionicè δῷσι. Iones enim tertiis personis sing. subiūctiuorum vocis actiuæ, sæpe addunt σι, vel σιν sequente vocali quidam scribunt δῶσι, absque puncto subscripto.

γνώωσι.

2 [2] Poëticè δώωσι. sic γνώωσι, *nouerint*, à γνῶμι, *nosco*: vt pro δῶ, δῷς, δῷ, dicatur δώω, δώῃς, δώῃ, & Ionicè δώῃσι.

Infi

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, διδόναι. Aoristus secundus, * δοῦναι.

* Doricè δόμεναι, Ionicè δόμεν, 182, 6.

Participia.

Partic. pręs. & impf. ὁ διδοὺς, διδόντος: ἡ διδοῦσα, διδούσης: τὸ διδὸν, διδόντος. Aor. 2, ὁ δοὺς, δόντος: ἡ δοῦσα, δούσης: τὸ δὸν, δόντος.

VERBI PASSIVI.

Passiuum tertiæ coniug. verborum in μι.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens, Imperfectum,

δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται: διδόμεθον, δίδοσθον, οσθον: διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο: ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, όσθην: ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. Plusquamperfectum, ἐδεδόμην. Aoristus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι. Paulopostfuturum, δεδόσομαι.

Imperatiuus.

Imperat. pręs. & impf. Perf. & plusquāperf.

δίδοσο, διδόσθω: δίδοσθον, διδόσθων: δίδοσθε, διδόσθωσαν. δέδοσο, δεδόσθω: δέδοσθον, δεδόσθων: δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf. S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο: D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην: P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Perfectū & plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο: vt præsens.

Subiunctiuus.

Subiunctiui præs. & imperf. S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται: D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον: P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Perfectū & plusquamperfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται: vt præsens.

Infinitiuus.

Participium.

Infinitiui præsens & imperfectum, δίδοσθαι, ab indicatiuo δίδοσθε. Participij pręsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

VERBI MEDII.

Medium tertiæ Coniug. verborum in μι.

Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus. Aoristus verò secundus sic inflectitur:

Indicatiuus, Imperatiuus,

ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο: ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην: ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο. δόσο, δόσθω: δόσθον, δόσθων: δόσθε, δόσθωσαν.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Futurum primum per omnes modos & participia, δώσομαι, δωσίμιον, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus, Subiunctiuus, ἐὰν

δοίμιλι, δοῖο, δοῖτο: δῶμαι, δῷς, δῷ: (σθοι:
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην: δώμεθον, δῶσθον, δῶ-
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο. δώμεθα, δῶσθε, δῶν).

Infinitiuus, δόσθαι. Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Paradeigma verborũ quartæ Cõiug. in μι.

QVARTA coniugatio in μι, fit à verbis in ύω, ζώγνυω, ζώγνυμι.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens, Imperfectum,

ζώγνυμι, ζώγνυς, ζώγνυσι: ἐζώγνυν, ζώγνυς, ζώγνυ:
ζώγνυτον, ζώγνυτον: ἐζώγνυτον, ζωγνύτην:
ζώγνυμεν, ζώγνυτε, ζωγνῦσι. ἐζώγνυμεν, ζώγνυτε, ζώγνυσαν.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectum, S. ζώγνυθι, ζωγνύτω: Dual. ζώγνυτον, ζωγνύτων: P. ζώγνυτε, ζωγνύτωσαν.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfect. ζώγνυναι.

Participium.

Participij præsens & imperfectũ, ὁ ζώγνυς, ζώγνυντος: ἡ ζώγνυσα, ζωγνύσης: τὸ ζώγνυν, ζωγνύντος.

ANNOTATIO.

Omissum est præsens Optatiuum ζώγνυίην, teste Herodiano, assumpto videlicet ι ad characteristicam υ, vt in præcedẽtibus Coniugationibus τιθείην ἱσταίην, διδοίην. in passiua autem diathesi tempus hoc deest, quia terminatio non amplius est pura, vt in actiua forma, sed assumpto μ fit impura. nam ἡ ὀφθοέπεια (inquit Herodianus) ἐκ δύσκριτα συμφώνα ἐπιφερομένα: eamque ob causam Quarta coniugatio in μι non habet diphthongum in penultima Optatiui passiuæ diathesews.

Passiuũ quartæ Coniugationis verborũ in μι.

VERBI PASSIVI.

Indicatiui.

Indicatiui præsens. ζώγνυμαι, ζώγνυσαι, ζώγνυται: ζωγνύμεθον, ζώγνυσθον, ζώγνυσθον: ζωγνύμεθα, ζώγνυσθε, ζώγνυνται.

Imper-

Imperfectum. ἐζώγνυμεν, ἐζώγνυς, ἐζώγνυ: ἐζώγνυμεθον, ἐζώγνυσθον, ἐζωγνύσθην: ἐζώγνυμεθα, ἐζώγνυσθε, ἐζώγνυντο.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. S. ζώγνυσο: D. ζώγνυσθον, ζωγνύσθων: P. ζώγνυσθε, ζωγνύσθωσαν. *Infinitiuus.* Infinitiui præsens, ζώγνυσθαι, ab indicatiuo ζώγνυσθε. *Participium.* Participij præsens & imperfectum, ζωγνύμενος, ζωγνυμένη, ζωγνύμενον.

ANNOTATIONES IN VERBA IN MI.

Iota ante ϛ aspiratur.

REDVPLICATIO in ἵϛημι aspiratur: nam asperum spiritum habet iota ante ϛ.

Reduplicatio in quarta semper, in aliis sæpe desideratur.

Quarta coniugatio [1] reduplicationem ignorat; ζώγνυμι, *iungo*: ὀμόργνυμι, *abstergo*: ὀρέγνυμι, *extendo*: κεράννυμι, *misceo*: πετάννυμι, *pando*: δῦμι, *ingredior*: φῦμι, *nascor*: id quod in aliis quoque accidit, δίζημι, *quæro*: ὄνημι, *iuuo*: [2] φίλημι, *amo*: ἵλημι, *propitius sum*: φημὶ, *dico*: γνῶμι, *nosco*, [3] & multis aliis apud poëtas. 1 2 3

Reduplicatio per ϛ etiam in quarta coniug.

[1] INVENITVR Tamen κίκλυθι pro κλῦθι, *audi*: & κίκλυτε pro κλῦτε, *audite*, à κλῦμι, facta per ϛ reduplicatione: quę & in quibusuis Barytonorum temporibus, nedum verborũ in μι, locũ habet. Nisi melius dicamus esse Ionicam reduplicationem, vel vt præsens πίθαθι, infra in tractatu de Inuestigatione them. in verbo θνήσκω: vel vt aoristum λέλαθε, 172,17. & in eodem tractatu de Inuestig. them. ad verbum λήθω. [2] Bœoticè dicitur πεφίλκμι, facta per ϛ reduplicatione, & penultima η in ϛ mutata, vt in τέθϛκα pro τέθηκα, 224,17. sic à νοέω, νόημι, νενόϛμι, *cogito*: imperatiuus νενόϛθι: πλέω, πέλημι, πετέλϛμι, *finio*, *perficio*. Æoles verò mutant η penultimam in ϛ, geminato μ, τίθημι, τίθεμμι, *pono*: φίλημι, φίλεμμι, *amo*: πόθημι, πόθεμμι, *desidero*: cuius infinitiuus ποθέμμεν, Doricè ποθέμμεν, 182,6. ectasi poëtica ποθήμεναι, *desiderare*: potest tamen etiam esse aoristi secundi pro ποθεῖν. sic à κάλημι, καλήμεναι, *vocare*: & à φίλημι, φιλήμεναι, *dilexisse*: cuius participium est φιλεὶς, ἐντος, & Æolicè retracto accentu φίλεις φίλεντος, *amans*: sic νόϛς, νόϛντος, *cogitans*, à νόημι. [3] Vt in prima ὄνημι, *laudo*: δείπνημι, *cœno*, à δόρπον, 3

Æolicè ϛμι pro ημι.

Æolicè accẽtus retractus.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Reduplicationē ignorantia.

vel quasi à δειπνάω secundæ. vnde infinitiuus δειπνάναι, quod etiam inuenitur cum Ionica reduplicatione, δεδειπνάναι: atque prima pluralis præsentis, δεδείπναμεν.

ANNOTATIO. [*Eustathius quoque deducit à δείπνημι: aly tamen malunt esse perf. med. à δέπω, vt δεδέπαμεν à δέπω.*] Exempla secundæ, γήρημι, *senesco*: vnde participium γήρας, ωτος, *senescēs*: datiuus pluralis poëticus γηράντεσσι: vel γήρας, est syncope pro γηρήσας, à γηράω. κιδνάμην, *dispergor*, in imperfecto ἐκιδνάτο *dispergebatur*. κρέμαμαι, *pendeo*. γλήμι, *rideo*. νίκημι, *vinco*. δρίσημι, *prandeo*: in imperfecto ἠρίσαμεν, *prandebamus*: infinitiuus δρισέναι. κλῆμι, *interficio*: infinitiuus κλῆναι, Ionicè κλῆμεν, Doricè κλῆμεναι, cum κτῶ, κατακλῆμεν & κατακλῆμεναι, *interficere*: participium aoristi secundi κτάς, vnde κατακτάς, *qui interfecit*: & in indicatiuo ἔκτεν, ης, η, Doricè ἔκταν, ἔκτας, ἔκτα, cum κτῶ, κατέκτων, *interfeci*: in voce media ἐκτάμην: participium κτάμενος, *interfectus*. ὄτημι, *vulnero*: infinitiuus ὀτάναι, Ionicè ὀτάμεν, Doricè ὀτάμεναι, *vulnerare*: participiū passiuū ὀτάμενος, *interemptus, vulneratus*. Exempla tertię sine reduplicatione, δοκίμωμι, *probo*, ἐλεύθερωμι, *libero*. Nam poëtæ metri gratia reduplicationem non aliter quàm augmentum vel apponunt, vel abiiciunt. Interdum huiusmodi reduplicatio, quæ sua natura est breuis, siue fiat per ι, siue per ε, positione producitur, inserto μ: vt πεάω, πεῖμι & πίμπημι, *comburo*: futurū πιμπήσω, *incendam*, seruat reduplicationē, vt διδώσω, 228, 11. præsens passiuum πίμπαμαι, *ardeo*. πλάω, πλῆμι & πίμπλημι, *impleo*, tertia persona πίμπλησι, *implet*: participiū πιμπλὰς, *implens*: fœmininum πιμπλᾶσα, nominatiuus pluralis πιμπλᾶσαι, *implentes*. Interdum etiam à vocali incœpta reduplicationem habent in secunda syllaba: vt ὀνέω, seu ὀνάω, ὄνημι & ὀνίνημι, *iuuo*: tertia persona ὀνίνησι, *prodest*: passiuum ὀνίναμαι, tertia pluralis ὀνίανται, *iuuantur*: & in imperfecto ὀνίαντο, *iuuabantur*, sine augmento.

ANNOTATIO. [*Non est opus statuere themata ὀνέω: nec illud reperiri iudico, nisi forsan Ionicè, vt ἀωτέω. nam ὄνομαι, ὀνοάζω, &c similia, secundæ, non Primæ coniugationis figuratiuam habent, α, non ε.*] Interdum duas primas literas thematis repetunt reduplicationis loco: vt ἀλάω, ἄλημι & ἀλάλημαι, *erro*: ἀλυκτέω, ἀλύκτημι & ἀλαλύκτημαι, *in angustias redigo*: ἀχέω, ἄχημαι & ἀκάχημαι, *ango*: vbi tenuis κ repetitur pro aspirata χ, vt dictum est de augmento perfecti, 173, 30. & de reduplicatione propria. 221, 21. hæc in voce pass. Characterisiticam longam habent: ἀλάλημαι, (quod & ἀλήλημαι, verso α in η) ἀλαλύκτημαι, ἀκάχημαι, quæ sunt in crebro vsu apud poëtas. atque ab ἀλαλήμαι, fit infinit. ἀλάλησθαι, *errare*: participium ἀλαλήμενος, *errans*: in infinitiuo vocis actiuæ sine reduplicatione, sed seruata longa, ἀλᾶσθαι, & Doricè ἀλήμεναι, *vagari*: aoristus primus pass. ἠλάθην, & participium ἀλαθείς, *vagatus*, tanquam ab ἀλάω. ab ἀκάχημαι in tertia plurali imperfecti ἀκαχήατο, & Ionicè ἀκαχέατο, 190, 16. & 29. augetur in medio: sine augmento ἀκαχάτο, & addito ε ad ε, ἀκαχείατο, *tristabantur*. Sunt & quædam alia quæ in voce pass. vocalem longam seruant; quod Æolico, Attico & Ionico more fieri dicitur; vt ὄρημαι, ὄρηαι, ὄρηται, ab ὁράω ὄρημι, *video*: cum præpositione Dorica ποτι, id est πρός, ποτορῆμαι, à ποτορόω, infinitiuus actiuus ποτορῶ pro ποτορόω siue ποτοπτεύω Doricè, vt ζῶ pro ζάω, 213, 23. ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται, pro ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται. *fructum capio*. φίλημαι pro φίλαμαι, vnde imperfectum ἐφιλήμην, ἐφίλησο, ἐφίλητο, pro ἐφιλάμην, (quod & ipsum in vsu habetur) & sine augmento φίλατο, *diligebat*, à φιλημι, *amo*; quod & in duali & plurali seruat longam Æolicè: φίλητον, φιλήμθον. κάλημαι pro κάλεμαι, imperfect. ἐκαλήμεθα, ἐκάλησο, ἐκάλητο, à καλέω, κάλημι, *voco*. δίζημαι, δίζηαι, δίζηται, pro δίζεμαι, εσαι, εται, *quæro*: vnde participium διζήμενος, *quærens*: sic βλήμενος, *percussus*, pro βλέμενος, à βλέω βλῆμι, id est, βάκω, *percutio*. ἄημι verò, quod fit ab ἀέω primæ, id est, *spiro*, vbique longam seruat tam in voce actiua quàm passiua: vnde in tertia duali ἄητον, *spirant*: in infinitiuo ἄηναι, & Doricè ἀήμεναι, *spirare*: in imperfecto passiuo ἄητο, *spirabat*, sine augmento. At ex ἄημι, quod fit ex ἀάω secundæ fit passiuum ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται, id est, *expletur, satiatur*: cæterùm ab ἄημι primæ, fit ἄησι, *flat*, *spirat*: tertia pluralis ἄῃσι, *flant*, pro ἀέῖσι: imperf. ἄη, *flabat*, sine incremento: magis vsitatum est ἄῃ, à circumflexo ἀέω, ἀῶ, ἄεον, ἄει, crasi ἄῃ: participium, ἀείς, ἀέντος, *flans*, *spirans*. Illud quoque scias velim, verba in μι Quartæ coniugationis esse multa, tot fermè quot verba Barytona in ὼ: aliarum verò trium coniugationum pauciſſima inueniri. Hoc enim ausim affirmare, nullum ex his simplex in vsu haberi, cuius mentio non fiat in hoc libro vel à CLENARDO vel à nobis. Proinde omnia simplicia in Indicibus inuenies, composita verò regulas simplicium sequuntur.

Mira poëtarum in reduplicationis varietate licentia.

Passiua Characteristicam producentia.

Præsentis & imperfecti singularia actiua, penultimam producunt η, ω, υ; τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζώγνυμι; ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. Dualia au-

Notio.

Figuratiuæ cōiugationū ε, α, ο, υ, vbi seruentur: ac vbi, &

Universidad de Deusto
Biblioteca

quomodo producantur.

tem & pluralia, corripiunt; τίθεῖον, τίθεμὴν: ἵσαῖον, ἵσαμὴν. Sic & passiuum præsens & imperfectū in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμὴν, &c.

Tertia pluralis indicatiui præsentis.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, δίδοῦσι, ζώγνῦσι. semper enim in præsenti
1 & futuro omnium verborum, similis est [1] datiuo plurali participij eiusdem temporis: vt τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι, sic τύπτουμὴν, τύπτουσι: vt τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι, sic τίθεμὴν, τιθεῖσι: vt ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς ἱστᾶσι, sic ἵσαμεν, ἱστᾶσι. In quarta autē receptum est [2] non ζώγνῦσι, sed ζώγνύουσι, à Barytono ζώγνύω. Ionicè verò τιθέασι, δίδοάσι, ζώγνύασι. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiāt, & interponunt α;
2 τιθεῖσι, τιθέασι: δίδοῦσι, δίδοάσι: ζώγνῦσι, [2] ζώγνύασι: at ἱστᾶσι tantùm, non ἱστάασι, ob cacophoniam.

ουσι pro ῦσι.
Ionismus: εἶσι, ἴασι: οῦσι, ὁασι: ῦσι, ὑασι.

Imperfectum.

Imperfectū singulare trium Coniugationum raro est in vsu, sed [3] vtimur personis Circūflexorū; à τιθέω τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἱστάω ἱστῶ,
4 ἵστων, ἵστας, [4] ἵστα: à δίδοάω δίδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idē iudicium de tertia plurali, ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδοων.

Circūflexa pro verbis in μι.

Perfectum. Bœotismus, ᾱ pro η. α pro η.

Perfectum, τέθεικα, Bœotorum more, pro
5 τέθηκα, à futuro θήσω. [5] mutant enim Bœoti η in ᾱ. At perfectum ἕστακα per α, pro ἕστηκα, à futuro στήσω: ad differentiam ἕστηκα, *permansi*, præteriti medij ab ἑστήκω, *permaneo*: seruátque ε spiritum præsentis ἵστημι.

ε aspiratum.

Aoristus prim. κα pro σα.

Aoristi primi, ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec
6 retinuerunt cōsonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristi secundi formatio.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo σω in ν, & præposito augmēto: θήσω, ἔθην: στήσω, ἔστην: δώσω, ἔδων. At Quarta cóiugatio nec futurum habet, nec secundum aoristum, nisi in ver

verbis disyllabis: κλῦμι, *audio*: δῦμι, *ingredior*: futurum κλύσω, δύσω: aoristus ἔκλυν, ἔδῦν, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris; ἔστην, *steti*, ἔστην, ἔστημὴν: ἔγνων, *noui*, ἔγνωτον, ἔγνωμὴν.

ἔκλυν, υς, υ. ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, subij, subijsti, subiit. ἔγνων, à γνῶμι. Aoristi secundi imperatiuus & infinitiuus.

Imperatiuus desinit in θι: στῆθι *sta*, γνῶθι *nosce*, per vocalem indicatiui, quæ & in infinitiuo manet, στῆναι, γνῶναι. sed ἔθην & ἔδων, in duali & plurali vocalem corripiunt; ἔθετον, ἐθέτην; ἔδο-
10 τον, ἐδόμὴν. Imperatiuorum præterea vltima est ς, [6] θες, δός: Infinitiuorum autem penultima diphthongus, θεῖναι, δοῦναι,

γνῶθι. γνῶναι. ἔθετον, &c. ἔδοτον, &c. θὲς, δός. θεῖναι, δοῦναι.

Imperatiui in θι, τίθετι, ἵσαθι, δίδοθι, ζώγνυθι,
7 à prima plurali, μὴν verso in θι: ἵσαμὴν, ἵσαθι: sed τίθετι per τι, non θι: de quo vide *aoristum passiuum Barytonorum. Etiam hîc magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à cōtractis; τίθει, ἵστα, * δίδου, à τιθῶ, ἱστῶ, δίδῶ.

Imperatiui formatio.

η pro θι.

** Pag. 193, 23.*

Circūflexa pro verbis in μι.

** Doricè δίδει, da.*

Optatiui præsens, τιθείην, ἱσταίην, διδοίην: &
20 secundus aoristus, θείην, σταίην, δοίην, per diphthongum, quæ continet figuratiuam Coniugationis ῐ, αι, οι.

Optatiuus: οίην, αίην, οίην.

Subiunctiui præsens, [8] τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: ἱστῶ,
8 ἱστᾷς, ἱστᾷ: δίδῶ, δίδῷς, δίδῷ. Secunda & tertia per-
25 sona singularis per diphthōgum impropriam ῃ primæ Coniugationis, ᾷ secundæ, ῷ tertiæ. Secundus autem aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: στῶ, στῇς, στῇ: δῶ, δῷς, δῷ: per ῃ in duabus primis coniugationibus, & per ῷ in tertia.

8 Subiunctiuus.

ῃ. ᾷ, ῷ. ῃ. ῷ.

30 Quarta coniugatio caret Optatiuo & Subiunctiuo.

Notio.

Infinitiui præsens, τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, ζώγνύ-
9 ναι, per [9] figuratiuam coniugationis ante ναι.

Infinitiuus.

9

Participium præteriti perfecti, ἑστακὼς, ἑστακυῖα,
35 ἑστακός: & Ionicè ἑστεὼς, ἑστεῶς. siquidem Iones è præteritis subtrahunt κ, [10] & penultimam
10 corri

Participium perfectum.

Ionismus.

10

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀ ἐν τὸ ἑστάς.

διεσῶσα ἀ διέσημι.

γεγώς. μεμώς. βεβώς.

Dorismus. Æolismus, 120, 25. & 33.

ἀποδεικνῦσι.

παρῳθεῖ. ὀδδεῖ.

ἐπίμπρα.

Bœoti vbi mutent η in ᾳ.

ἐνίασις, ἔνιασις.

χῆς, φρῆς, ἧς. Æolismus.

Ionismus.

corripiunt: μέμνημα, μέμαα, paratus sum: sic ἔσαμαι
11 ἔσαα: & participium ἑσαώς: 11 deinde per cra-
sim, ἑσὼς, ἑσῶτος: ἑσῶσα, ἑσώσης: τὸ ἑσὼς, ἑσῶτος:
12 12 à quo compositum διεσῶσα, dissita, discreta:
vtrumque verò, & masculinum & neutrum, 5
habet accentum acutum, & per ω μέγα scribi-
tur. Itidem dicendum in γεγὼς, natus: μεμὼς,
paratus, cupiens: βεβὼς, gressus, vel nixus: à γεγαώς,
13 μεμαὼς, βεβαὼς, quorum 13 themata sunt γάω,
14 γέγνα, 14 γέγαα: μήσω, μέμνημαι, μέμαα: βήσω, βέ- 10
15 βηκα, 15 βέβαα.

1 1 Doricè verò datiuo singulari, (vt dictum est 170,2.)
πιθέντι, ἱστάντι, διδόντι: at Æolicè accentus in antepenultimâ
retrahitur, τίθεντι, ἵστανται, cũ spiritu tenui, δίδεντι. sic οἰκεῦντι, 15
habitant, ab οἰκέω: φίλεντι, amãt, à φίλημι: ἴεντι, mittũt, cũ
tenui spiritu, Doricè ἴεντι, ab ἵημι. 2 Herodotus tamẽ Io-
2 nicus scriptor dixit ἀποδεικνῦσι, demonstrant, pro Ionico
3 ἀποδεικνύουσι, ab ἀποδείκνυμι. 3 Vtimur personis circũflexorũ etiã in præsenti: vnde παροιθεῖ, & poëticè (173,15.) 20
παρῳθεῖ, apponit, tanquam à παρῳθέω: δίδοι, dat, pro δίδωσι,
4 à δίδω ῶ, οῖς οῖς, οῖ οῖ. 4 Sic ἐπίμπρα, vrebat, pro ἐπίμ-
5 πρη, non à πίμπρημι, sed à πίμπράω ῶ. 5 Hoc faciunt
Bœoti vbi Dores seruant η: vbi verò Dores mutant η
6 in α, illic Bœoti seruant η. 6 Pro δέπω, δάδω. horum for- 25
mam sequuntur ἐνίασις, dicito, refer, ab ἐνίασω, sed tan-
quam ab ἐνίασημι: (at ἔνιασις, dixisti, & ἔνιασε, dixit, sunt
aoristi secundi, ab eodem ἐνίασω, siue ab ἐνιάσω ῶ) χέω,
habeto, ab χήμι: φρῆς, ferto, à φρήμις, mittito, ab ἵημι: sed
7 de his aliâs. à θές cum σὺ fit ἔνθες: impone. 7 Æoles & 30
poëtæ metri gratia retinent vocalem longam in præ-
senti imperatiui: vt in prima φίλησθι, ama: νόησθι, cogita:
in secunda, ἱλήθι, propitius esto: πίμπλησθι, imple: in tertia,
8 δόωθι, da. 8 Ionicè πιθέω, πιθέης, πιθέησι: & ἱστέω, ἱστέης, ἱστέησι. 35
Vide 179, 15. 182, 19. & 199, 29. & 228, 33. sic in aoristo
secundo θέω, θέης, θέησι: θέητον, ον: θέωμεν, &c. pro θῶ, θῇς,
θῇ, &c. Poëtæ ad ε apponunt ι, θείω, θείης, θείη & θείησι:
prima plural. θείωμεν, & systole θείομεν, ponamus. sic
βείομεν, eamus vel iuerimus, pro βείωμεν, & hoc pro βῶμεν, 40
à βίημι. & in secunda Coniugatione σείομεν & σέομεν,
steterimus: pro στῶμεν, à στῶ, στῇς, στῇ: Ionicè στέω, στέης, στέησι:
poëticè στείω, στείης, στείησι: tertia plural. στείωσι, cum πεδὲ,

περιστείωσι, circumstent: & rursus verso ᾳ in η, στήω, στήης,
στήῃ vel στῇ, steterit: tertia plural. στήωσι, steterint. Idem
interdum obseruatur in aoristis subiunctiui passiui Ba-
rytonorum, 195,1. nam pro terminationibus ῶ, ῇς, ῇ, &c.
5 Iones dicunt έω, έῃς, έῃσι, &c. & poëtæ εἰω, εἰῃς, εἰῃσι:
atque in prima plurali εἰομεν. hinc τραπείομεν, vertamur.
pro τραπῶμεν, Ιλ. γ': à τρέπω, cuius aoristus sec. ἔτραπον.
& rursus ῆω, ῄης, ῄη, pro εἰω. hinc φανῇ siue φανῄ, vi-
deatur, pro φανῇ, à φαίνω, aoristus secund. ἔφανον. 9 Poë-
10 ticè, vt sæpe iam dictum est, interdum metri gratia ser- 9
uatur longa, vt πιθοῦμεν, pro πιθέωμεν, & Doricè τιθήμεν.
10 Aliquando tamen longam seruant, vt κοτέω, irascor, 10 Notio.
κεκότηκα, κεκότημαι, participium ὁ κεκοτηώς, iratus: χαρέω τὸ ὁ κεκοτηώς.
χαίρω, gaudeo, perfectum κεχάρηκα, κεχάρημαι, vnde ὁ κε- ὁ κεχαρηώς.
15 χαρηώς, gauisus: sic ἑστηώς ex ἑστηκώς, stans, perstans. nam ἑστηώς.
ab ἵστημι præteritum propriè est ἕστηκα: ἕστηκα verò Do-
ricum est, verso η in α. his simile est ὑποπεπλησώς, ῶτος, ὑποπεπλησώς.
pro ὑποπεπληκώς, attonitus, perculsus: in plurali οἱ ὑποπεπλησῶτες. ὑποπεπλησῶτες.
ὑποπεπλησῶτες, à πλήσσω πλήσσω, μ. ήσω, π. πέπληκα πεπλήγα, πεπλήκω: ὑποπεπλησώς.
20 deinde cum ὑπὸ, ὑποπεπλησώς. 11 Quandoque huiusmodi 11
participia contracta recipiunt epenthesim vocalis α Epenthesis α
vel ε, & nihilominus contractè efferuntur; vt ὁ γεγαὼς, ὦτος. & ε.
ἓ γεγαῶτος, per ῶ: ἑστὼς, ὼτος & ὁτος, stans: accusatiuus, γεγαὼς, ὦτος.
ἑστότα, apud Homerum: atque etiam in Indicatiuo
25 ἑστᾶτε & ἑστᾶσι apud Herodotum. Quadruplex itaque Quadruplex
hic erit participium: communiter ὁ γεγηκὼς, ὁτος: ἡ γε- participium:
γηκυῖα, ας: τὸ γεγηκὸς, ὁτος: Ionicè ὁ γεγαὼς, ὁτος: ἡ γεγαυῖα, ηκὼς } ὁτος.
ας: τὸ γεγαὸς, ὁτος: contractè ὁ γεγὼς, ὼτος: ἡ γεγῶσα, ὼσης: αὼς }
τὸ γεγὸς, ὼτος, vbique per ω μέγα: contractè verò ac ὼς } ὦτος.
30 simul per epenthesim ᾳ α, ὁ γεγαὼς, ὦτος: ἡ γεγαῶσα, αὼς }
ὼσης: τὸ γεγὸς, ὼτος, vbique etiam per ω μέγα, & fœmi-
ninum habet α finale impurum, γεγαῶσα, non γεγαῦα.
12 Hinc quoque cum σὺν, σύνεστὼς, ῶτος, instans: cum κατὰ, 12
κατέστως, constitutus. 13 Hæc themata in vsu non sunt: 13
35 βάω refertur ad βαίνω seu ad βίημι: γάω ad γίνομαι siue
γίγνομαι: & μάω ad μαμάω. 14 Hinc cum ἐν, ἐγγέγαα, 14
innatus sum. 15 Tertia pluralis βεβάασι, inerunt. 15

Passiui præsentis secunda persona, τίθεσαι, Annotationes
ἵσασαι: & Atticè τίθῃ, 1 ἵσῃ, vt Barytonum τύπτῃ- in vocem pass.
40 μαι, τύπτῃ. Præsens. 1

Imperfecti 2 similiter secundæ personæ, ἐτί- 2 Imperfectum.
θεο, ἵσαο, ἐδίδοο, reiiciunt σ, ac deinde crasim
patiuntur: ἐτίθεο 3 ἐτίθυ, 4 ἵσαο ἵσω, ἐδίδοο ἐδίδυ. 3. 4

Per

Universidad de Deusto
Biblioteca

Perfectum.

Perfectum passiuum verborum in μι, corripit penultimam, actiuum δέδωκα, passiuum δέδομαι: sic ἑσταμαι, ἑσταμαι, α breui. qua lege à τίθημι diceretur τέθεμαι, ab actiuo τέθηκα: verùm vt in actiuo, ita & in passiuo scribitur per ει Bœoticum, τέθεικα, τέθειμαι.

Bœotismus.
τίθειμαι.

Aoristus primus.
ἐτίθην.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἐστάθην, ἐδόθην. penultima breui, à tertia perfecti δέδομαι, ἐδόθην. sic à τέθειμαι, correpta penultima dicendum erat ἐτέθην: sed prius θ vertitur in tenue τ, [5] ἐτέθην.

Imperatiuus: Com. Ion. Att.
εσο, ευ, ου.
αεσο, αο, ω.
οεσο, οο, ου.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵσασο, δίδοσο: & abiecto σ, per crasim Atticã dicitur τίθευ [3] τίθα, ἵσαο [6] ἵσω, δίδοο δίδα, vt in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiui: εἰμὴν, εἷο, εἷτο: αἵμην, αἷο, αἷτο: οἵμην, οἷο, οἷτο.

Optatiui præsens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσαίμην, ἱσαῖο, ἱσαῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectũ verò τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in vtroque penultima diphthongus cõtinens figuratiuã coniugationis, ι, α, οι, vt & in actiuo. Duæ autem personæ circumflectuntur, si Optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenultima: δυναίμην, δυναῖο, δυναῖτο, possem, posses, posset: δυναμαι enim receptum est, non δύνημι.

Notio de Optatiuorum accentu.

Subiunctiuus.
ῶμαι { ῇ, ῆται. ᾷ, ᾶται. ῶ, ῶται.

Subiunctiui præsens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per ῆ: ἱσῶμαι, ἱσᾷ, ἱσᾶται, per ᾶ: διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῶ, quorum accentus circumflexus. At ἐὰν δυώμαι, *si possim*, acuitur in antepenultima, quòd actiuum δύνημι non sit vsitatum, vt modò dictum est in Optatiuo. Alij, ἐὰν ἱσῶμαι, ἱσῇ, ἱσῆται: & actiuum, ἱσῶ, ἱσῇς, ἱσῇ. dicitur enim ἐὰν δυώμαι, δυῴμην, δυώην), per η. Perfectum τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται. prima persona in ῶμαι, secunda & tertia per ῆ, ᾶ, ῶ.

Notio de subiunctiuorũ accentu.

Perfectum.

Medij verbi aoristus secundus fit ab actiuo, mutata

Annotationes

mutata longa in breuem, & interiecta syllaba μη; ἔθλω, ἐδέμλω: ἔδωνς, ἐδόμλω: sed ab ἔσλω, ἑσάμλω non est in vsu. Secunda persona ἔθεϛ, ἔδοϛ, & Ionicè ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam [3] ἔθε, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέϛ, [7] θέο, [3] θοῦ: ϛ. 7 δόϛ, δόο, [8] δοῦ. 8

in vocem mediam.
Aoristi secundi formatio.
Ionismus.
Atticismus.
Imperatiuus.

Et hæc quidem de verborum coniugationibus præcipienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluamus cæteras partes orationis.

[1] Dorice ἵσα, reiecto ι subscripto, 118, 40. 119, 43. 1

ἵσα pro ἵσῃ.

[2] Supple, more secundarum personarum præsentis, τίθησθα, ἵσασθα: quæ Ionicè abiiciunt σ, τίθεαι, ἵσαται: ac deinde Atticè cõtrahũtur, τίθῃ, ἱσᾶται. [3] Doricè ἐτίθευ, 119, 9. sic in Imperatiuo, τίθευ pro τίθεσο: & in aoristo secundo medio ἔθευ pro ἔθεσο: atque in imperatiuo θοῦ pro θοῦ. 2 3

Doricè ευ pro ου.

[4] Sic à κρίμνημι, *pendeo*, imperfectum ἐκρεμάμην, ἐκρέμασο, ἐκρέματο, ἐκρεμάμεθα, ἐκρέμασθε, ἐκρέμαντο: ἐκρέμω, *pendebas*, tertia persona ἐκρέμᾱ, *pendebat*: ἐπίμπλημι, *implebaris*, à πίμπλαμαι: ἔπλω, *volabas*, ab ἵπταμαι. [5] Prius θ in τ vertitur in aliis etiam aoristis, vt ἐτύθην *mactatus sum* à θύω *macto*. interdum tamen prius θ manet, & mutatur secundum, vt in imperatiuo τύφθηθι. sæpe manet vtrumque, vt ἐπληθύνθησαν *multiplicati sunt, aucti sunt numero*: sic οὐθηνθεὶς *directus*, κεκαθαρθεὶς *purgatus*, μεθυσθεὶς *inebriatus*, ὀρθωθεὶς *erectus*, περιχωθεὶς *capillatus*, *pilis amictus*: & à dissyllabis thematibus θαλφθεὶς *fotus, calefactus*, θλασθεὶς *tusus*, θρεφθεὶς *alitus*: & in compos. διαφυφθεν *diffractum*: παρεφθείχθη *incongruè affatus est*: & syncope διέφθαρθι, pro διαφθείρηθι, *abi in malam rem*. [6] Hinc cum ἀνάκ, ἀνίσω, *surge*. [7] Cum κῦ, κατάθες, & poëticè κάτθες, 173, 17. & 18. cum σώ, σώθες, & contractè σοῦ, *compone*. [8] Cum ἀνά, ἀνάδος, *redde*: cum ἀπό, ἀπόδος, *depone*, seu *deposito pignore certa*, tonum retrahunt.

ἵσα pro ἵσῃ.
ἐκρέμω. ἐπίμπλω. ἵπλω.
ANNOTATIO.
ϑ primum aliquãdo manet in primo Aoristo, & mutatur secundum, aliquando manet vtrumque.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina primitiua.
ἐγώ.

PRONOMINA primæ personæ, Sing. ἐγὼ, *ego*, ἐμέ, ἐμοὶ, ἐμέ: & per aphæresim μέ, μοὶ, μέ: D. νὼ, νῶϊ: P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ personæ, S. σὺ, *tu*, σέ, σοὶ, σέ: D. σφὼ, σφῶϊν

σύ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

σφῶν: P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hîc υ, illic ῡ.

ὅς, ἥ. Tertiæ personæ, S. ὅς, ἥ, οὗ, οἷ, ἑ: D. σφε, σφίν: P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria sunt primitiua.

Possessiua. 1 [1] Possessiua octo, ἐμός, ἐμὴ, ἐμόν, meus, mea, meũ: σός, σὴ, σόν, tuus, tua, tuum: ὅς, ἥ, ὅν, suus, sua, suum: νωΐτερος, noster duorum: σφωΐτερος. vester duorum. at de pluribus, ἡμέτερος, noster: ὑμέτερος, vester: σφέτερος, suus. Quorum omnium masculina declinantur, vt λόγος, sermo: neutra, vt ξύλον, lignum: fœminina trium in η, vt τιμὴ, honor: reliquorum quinque in ρα, inflectenda vt ἡμέρα, dies: ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, & ita de reliquis.

Pag. 124, v. 42. 125, 3. 122, 7. 122, 12.

Demõstratiua. Demonstratiua duo, οὗτος, hic: ἐκεῖνος, ille.

*ὦ οὗτος, heus tu, secundæ est personę, veluti & omnes vocatiui. Masc. S. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, *ὦ οὗτος: D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω: P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. Fœ. S. αὕτη, ταύτης: ταύτῃ, ταύτλιν, ὦ αὕτη: D. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα: P. αὗται, τούτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται. Neut. S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο: D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω: P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖνος: Fœm. ἐκείνη: Neut. ἐκεῖνο, sine ν, declinandum vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

Atticismus. 2 [2] Attici demõstratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτί, τουτωί, τουτονί: ἐκείνοσί, ἐκεινί, &c. In neutro autem singulari, τουτί, & sæpius τυτί: in plurali verò pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum αὐτός. Relatiuum vnum, αὐτὸς, ipse, omniũ personarũ, αὐτὸς ἐγὼ, ipse ego: αὐτὸς σὺ, ipse tu: αὐτὸς ἐκεῖνος, ipse ille. Masc. αὐτός: Fœ. αὐτή: Neut. αὐτό: vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον. Neut. αὐτὸ sine ν, vt τοῦτο & ἐκεῖνο.

Composita. Composita tria, ἐμαυτοῦ, meiipsius: σεαυτοῦ, tuiipsius: ἑαυτοῦ, suiipsius. carent autẽ nominatiuo. Primæ personæ masc. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν: Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτλώ: Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Secundæ personæ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν: σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτλώ: σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό: & per crasim, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν, &c. Tertiæ per

personæ, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν: ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτλω: ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. cúmque duo præcedentia tantùm habeant singularem, hoc declinatur etiam pluraliter, & coniunctim & [3] diuisim; ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν: ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυτοὺς, & σφᾶς αὐτούς. Sic ἑαυτῶν, ἑαυτᾶς, ἑαυτοῖς: ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτοῦ. Et huius quidẽ plurale in omnes quoque personas quadrat; ἑαυτῶν, nostrum, vestrum, sui ipsorum: ἑαυτοὺς, nos, vos, se ipsos. Sic & interdum singulariter ἑαυτοῦ, tuiipsius, ἑαυτὸν, teipsum. Quum reperiuntur aspirata, αὑτοῦ, αὑτῷ, αὐτὸν, & similia, crasis est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν.

3

Notio.

αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.

Infinitum Pronomen vocant ὅ δεῖνα, quidam: & sic declinatur:

Masc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœmin. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τλὼ δεῖνα.
Neutr. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Infinitum δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud poëtas.

1 PRONOMINA Possessiua, deriuantur à tribus primitiuis, nempe ἐμὸς, σὸς, ὅς, à genitiuis ἐμε, σε, ἑ: νωϊτερος verò & σφωτερος, à genitiuis dualibus poëticis νῶϊν & σφῶϊν, de quibus postea. Tria postrema, ἡμέτερος, ὑμέτερος, & σφέτερος, ducuntur à genitiuis pluralibus ἡμῶν, ὑμῶν & σφῶν. Hîc illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos sæpissimè vsurpari pro propriis & à se ductis possessiuis: nempe μὲ pro ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν: ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, &c. per omnia genera, casus & numeros: ita σᾶ pro σὸς, σὴ, σὸν, &c. & sic de aliis: vt λόγος μὲ, pro ἐμὸς, sermo meus: μήτης με, pro ἐμὴ, mater mea: ξύλον με, pro ἐμὸν, lignum meum: ξύλα με, pro ἐμὰ, ligna mea. sic τὸ ὄνομά σε, pro σὸν, nomen tuum: & ὁ πατὴς ἡμῶν, pro ἡμέτερος, pater noster. nam à primitiuo ἡμῶν ducitur possessiuum ἡμέτερος. sic in vocatiuo, πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε, pater noster. idem iudicato de aliis.

1 Pronomina Possessiua, deriuantur à tribus primitiuis, nempe ἐμὸς, σὸς, ὅς, à genitiuis ἐμε, σε, ἑ: νωϊτερος verò & σφωτερος, à genitiuis dualibus poëticis νῶϊν & σφῶϊν, de quibus postea. Tria postrema, ἡμέτερος, ὑμέτερος, & σφέτερος, ducuntur à genitiuis pluralibus ἡμῶν, ὑμῶν & σφῶν. Hîc illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos sæpissimè vsurpari pro propriis & à se ductis possessiuis: nempe μὲ pro ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν: ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, &c. per omnia genera, casus & numeros: ita σᾶ pro σὸς, σὴ, σὸν, &c. & sic de aliis: vt λόγος μὲ, pro ἐμὸς, sermo meus: μήτης με, pro ἐμὴ, mater mea: ξύλον με, pro ἐμὸν, lignum meum: ξύλα με, pro ἐμὰ, ligna mea. sic τὸ ὄνομά σε, pro σὸν, nomen tuum: & ὁ πατὴς ἡμῶν, pro ἡμέτερος, pater noster. nam à primitiuo ἡμῶν ducitur possessiuum ἡμέτερος. sic in vocatiuo, πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε, pater noster. idem iudicato de aliis.

1 Possessiua à triũ primitiuorũ genitiuis deriuata.

Genitiui trium primitiuorũ pro propriis possessiuis.

2 [2] Eodem modo additur ι nominibus infinitis siue relatiuis: τοιῶτος, τοιοῦτος, talis: τοσοῦτος, tantus: τηλικοῦτος, τηλικοῦτος, tam grandis natu. componuntur enim hæc tria ex τοῖος, talis: τόσος, tantus: τηλίκος, tantus, & ex

2 Iota acutum ι infinitis & relatiuis additum.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἕτερος: declinantúrque eodem modo quo ἕτερος, sed non assumunt τ. non enim dicitur τοιοῦτο, aut τοσοῦτο, sed τοιοῦδε, τοσοῦδε, τηλικοῦτε, & in genitiuo τοιουτου, τοιουτησι, τοιούτου: τοσούτου, τοσουτησι: τηλικούτου, τηλικουτησι, &c. in nominatiuo plurali τοιοῦτοι, τοιαῦται, τοιαῦτα: τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα: τηλικοῦτοι, τηλικαῦται, τηλικαῦτα. genitiuus per omnia genera τοιούτων, τοσούτων, τηλικούτων: & adiecto ι, τοιουτωνι, & ita in reliquis omnibus. additur autem ι ad vim significationis intendendam, vt res præsens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur *met, te, pte, ce*, ad significationem intendendam: *egomet, tute, meapte, huiusce*. Componuntur etiam hæc tria cum particula δε, τοιόσδε (quod & Atticè τοιοσδι) *talis*: τοσόσδε, *tam multus*: τηλικόσδε, *tantus*. itidem in reliquis casibus, τοιοῖδε, τοιῶσδε: in plurali τοιοίδε, *tales*: τοιάδε, & Atticè τοιασδι, *talia, huiusmodi*. Idem iudicium de reliquis duobus.

Appendix de Pronominibus secundum varias dialectos, ac primùm de tribus primitiuis.

Atticismi.
ἔγωγε, ἐμοιγε.

Attici Nominatiuo & datiuo singulari primæ personæ addunt γε, ἔγωγε, ἔμοιγε, retracto accentu in antepenultimam. Genitiuis verò sing. Ionicis addunt θεν: vt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν, communiter; Ionicè verò ἐμέο, σέο, ἕο, & Atticè † ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν: ac per syncopen vocalis ο, ipsi quoque Attici dicunt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. [*Sed Vrbanus proparoxytonos habet* ἐμεόθεν: *at Lascaris paroxytonos* ἐμεοθεν & σεόθεν: *vt o acuatur ante hanc quoque epectasin, quemadmodum ante φι, vt in tractat. de Inuest. Them. dicetur.*] Pro ἕ Cyprij dicunt Fιν, per digammα Æolicum. quidam scribunt γιο per vnicum Γ.

ἐμεθεν, σεθεν, εθεν: ἐμεθεν, σεθεν, εθεν.
ANNOTATIO.
ἐμεόθεν, σεόθεν, Fιο, Γιο.

Ionismi.
ἐμέο, σέο, ἕο. ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. ἡμέες, σφέες. ἡμεῖων, σφεῶν. ἡμείων, σφείων. ἡμέας, σφέας.
ANNOTATIO.
σφεάς.

Iones Suo more syllabas circumflexas diuidunt, nempe ῆ in έο, εῖς in έες, ῶν in έων, ᾶς in έας: poëtæ verò vocali ι addunt ι, quum fuerit ante ο vel ω. Itaque pro genitiuis ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, Iones dicunt ἐμέο, σέο, ἕο: & poëtæ ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. sic in nominatiuis pluralibus pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Iones dicunt ἡμέες, ὑμέες, σφέες: in genitiuis pro ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, dicunt ἡμέων, ὑμέων, σφέων, & poëtæ ἡμείων, ὑμείων, σφείων: in accusatiuis pro ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, dicunt ἡμέας, ὑμέας, σφέας. [*Pro σφέας Apollonius in Syntaxi aliquoties habet* σφεάς *oxytonos, ac nominatim hoc in loco, qui videtur ex Herodoto vel poëta desumpsisse,* σφέας αὐτὸς ἀπολωλεκότες, *id est (vt ipse interpretatur)* ἑαυτοὺς πανωλεθρίᾳ ἀπολωλεκότας, *qui se instruxerant. crebrius tamen inuenias* σφέας *paroxytonos, vt apud Hesiod. in Clypeo Herc.* ἐπὶ σφέας, in se mutuo. *similiter* σφίσι *pro* σφισί: *Dionys. Halicar.* παρασχεῖν σφίσιν τόπῳ οἴκησιν præbere ipsis habitandi locum.] Illa quoque Ionica videntur ἕοι pro οἱ, *sibi*; & ἕε pro ἑ, *se*: poëticè quoque ἵθεν. Est etiam Ionum σφι vel σφιν, pro σφίσι, *sibi*, in datiuo plurali.

σφίσι *pro* σφισί.

ἕοι, ἕε, ἕθεν. σφι, σφίν. *Dorismi & Æolismi.* ἐμεῦ, σεῦ, τεῦ, εὗ.

Dores genitiuos in ᾶ per εῦ suo more efferũt, quod etiam faciunt Æoles, pro ἐμοῦ vel μοῦ, σοῦ vel τοῦ, οὗ, dicentes, ἐμεῦ, μεῦ, σεῦ τεῦ, εὗ. Nominatiui plurales in ες desinunt Doricè & Æolicè, more nominum quintæ declinationis; atque η initiale mutatur in α, quod Æolicè notatur spiritu tenui, & positione producitur, geminato μ sequente: eodem modo υ & leuigatur & producitur: vt pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Dores dicunt ἄμες, ὔμες, σφέες, geminato μ, ἄμμες, ὔμμες: & Æoles, ἄμμες, ὔμμες, σφέες. quod verò hîc diximus de η & υ, habet eodem modo locum in reliquis casibus pluralis numeri. nam Dores dicunt, ἄμες, ἀμῶν vel ἀμέων, ἡμῖν, ἄμας: Æoles verò ἄμμες, ἄμμων vel ἀμμέων, ἄμμιν vel ἄμμι reiecto ν, ἄμμας: sic in secunda persona Æolicè ὔμμες, ὔμμων vel ὑμμέων, ὔμμιν vel ὔμμι, ὔμμας. Porrò in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri, & Dores & Æoles dicunt ἄμμε, ὔμμε & σφέ, à nominatiuis plur. Æolicis ἄμμες, ὔμμες, σφέες, reiecto ς: poëtæ verò vtuntur interdum his dualibus pro accusatiuis plur. atque σφέ pro ἑ accusatiuo sing. id est, *se*, vel *ipsum*. Præterea Dores in sing. secundæ personæ, τ pro σ ponunt, pro σύ, σοῦ siue σεῦ, σοί, σέ, dicẽtes τύ, τοῦ siue τεῦ, τοί, τέ atque τὺ vt in nominatiuo: & in accusatiuo quidem est è numero dictionum enclíticarum, in nominatiuo verò nõ item. Addunt etiam Dores nominatiuo sing. primæ & secundæ personæ per paragogen syllabam νη, ἐγώνη, τώνη: & ἐγών pro ἐγώνη (Æolicè ἐγῶν:) addunt etiam particulam expletiuam γα, vt Attici γε, ἐγώνγα, τύγα: Bœoticè ἰώγα & ἰώνγα, pro ἰγώνγα. Dicunt quoque Dores ἐμιν pro ἐμοί: & μὶν siue νιν, pro ἑ, ducentes à nominatiuo inusitato † ἵ pro ὅς, cuius accusatiuus est ἵν: vnde præpositis μ & ν fiunt μιν & νιν in maximo vsu apud poëtas: atque non solum sunt numeri singularis, sed etiam pluralis, & omnis generis: tamen habent alium accusatiuum plur. nempe ψε pro σφᾶς. Poëtæ quoque dicunt τὶν & τειν pro σοί. & pro ἡμῖν & ὑμῖν correpto ι, dicunt ἡμὶν & ὑμὶν, vltimam acuentes: Atticè verò retrahitur accentus, ἡμῖν. Vsurpant quoque poëtæ casus duales incontractos, à quibus

ἐμεῦ, σεῦ, τεῦ, εὗ. ἄμες, ὔμες, σφέες. ἄμμες, ὔμμες: ἄμμες, ὔμμες. ἀμῶν, ἀμέων. ἄμμιν, ἄμμας. ἄμμων, ἀμμέων. ἄμμιν, ἄμμι. ἄμμας. ἄμμε, ὔμμε. σφέ. σφὲ pro ἑ. τύ, τοῦ τεῦ, τοί, τέ τύ. ἐγώνη, ἐγών, ἐγῶν, ἐγώνγα. ἰώγα, ἰώνγα. τώνη, τύγα. ἐμὶν. μὶν, νὶν. ἵ pro ὅς. ψέ. τὶν, τειν. ἡμὶν, ὑμὶν. ἡμῖν.

Universidad de Deusto
Biblioteca

νᾶϊ, νᾶιν. σφᾶϊ, σφᾶιν.

σφῶϊ, σφῶιν, φίν, φὶ, φὶν, pro σφίσι.

facti sunt communes: vt poëticè νᾶϊ, νᾶιν: σφᾶϊ, σφᾶιν: & communiter νὼ, νῶϊν: σφὼ, σφῶϊν: vbi notandum νὼ & σφὼ neque circumflecti, neq; habere ἰῶτα subscriptum. Porrò σφὶ & σφὶν communiter, fiunt per syncopen à poëticis σφεῖ (quod & σφωὶ & σφὼ) σφωὶ, acuta vltima. Pro datiuo plur. σφίσι, poëtæ vsurpant dualem σφιν, & per apocopen σφὶ, & per aphæresim φὶν. Hoc quoque notandum, primitiuum tertiæ personæ ὅς, quocunque modo varietur, siue per casus, siue per dialectos, sæpenumero habere significationẽ relatiui αὖτὸς, id est *ipse*; & possessiuum ab eo deductum σφέτερος sumi pro ὑμέτερος: atque datiuum οἷ vsurpari pro genitiuo ἕ.

De aliis pronominibus.

ἐμοῖο, &c.

Attici & Iones genitiuos in ου per οιο, & Dores per ω efferunt, non aliter quàm in nominibus tertiæ declinationis: vt ἐμοῖο, pro ἐμοῦ, *mei*: σοῖο pro σοῦ, *tui*: οἷο pro οὗ, & ἑοῖο pro ἑοῦ, *sui*. Dores autem & poëtæ in possessiuo σὸς (vt diximus de primitiuo σύ) mutant σ in τ, & interserunt ε: quod etiam faciunt in ὁς, dicentes τεὸς, τεὰ, τεόν: τεῶ, τεᾶς, τεῶ, &c. pro σὸς, σὴ, σόν: sic ἑὸς, ἑὴ, ἑόν, pro ὅς, ἥ, ὅν. Æoles articulum cum pronomine miscent, ὁ σὸς, ὅσσος, *tuus*: ἡ σὴ, ἥση, *tua*: τὸ σὸν, τόσσον, *tuum*, cum spiritu tenui, & retracto tono. vide 120, 25. & 33. [*Pro τόσσον perperam in superioribus editionibus erat ὅσσον. nam τόσσον scribendum esse, non ipsa tantum compositio (ex τὸ ὅσσον) sed hoc Corinthi testimonium docet: βαρυντέσθω δὲ ἐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅσων ὀνομάτων πάλιν ἐπίζευξις ὁ σὸς, ὅσσος ἡ σὴ, ἥση· τὸ σὸν, τόσσον. Vbi etiam nota, de accentus solum retractione mentionem factam, de spiritus mutatione nihil dictum: solent tamen Æolij aspirationes detrahere, vide supra 118. v. 28. & 38.*] Ducunt quoque Dores ἡμὸς, ἡ, ὁν. ὑμὸς, ἡ, ὁν. σφὸς, σφὴ, σφόν. ἁμὸς, ἡ, ὁν. κεινος, κείνη, κεῖνο: τῆνος, τήνα, τῆνο: τἠνος. ἐκεῖνος. ἡμετέριος. *Iotacismus.* alia possessiua à nominatiuis pluralibus propriis; nempe ἀμὸς, ἀμὴ & ἀμᾶ, ἀμόν: ὑμὸς, ὑμὴ & ὑμᾶ, ὑμόν: σφὸς, σφὴ & σφὰ, σφόν, à nominatiuis plur. Doricis ἄμες, ὔμες, σφίς: his vtuntur pro ἡμέτερος, ὑμέτερος & σφέτερος. Dicunt etiam ἡμὰς pro ἁμὰς vel ἡμέτερος, ab ἡμεῖς. Ab ἐκεῖνος, poëtæ & Æoles auferunt ε, κεῖνος, κείνη, κεῖνο: Dores verò, vertentes κ in τ, & ϊ in η diphthongum impropriam, dicunt τῆνος, τήνα, τήνο: tamen quidam per η monophthongum malunt scribere, τἠνος, &c. Ab ἐκεῖνος fit apud Aristotelem ἐκείνιος, sicut Cicero Epistolarum fam. lib. 3. ex Lentulo formauit *Lentulitatem*, & ex Appio *Appietatem*. sic ab ἡμέτερος fit ἡμετέρϊον, apud Anacreontem. In demonstratiuo ὅτος, & relatiuo αὖτὸς, ab eo compositis, Iones ante diphthongos & vocales vltimæ syllabæ longas (præterquam in duali & nominatiuo plurali) præponunt ε, dicentes ἑη & ἑης pro η, ης: ἑᾳ & ἑας pro α, ας: ἑῳ & ἑων pro ω, ων: ἑαις pro αις: ἑοις, ἑαις, (& addito ι, ἑοισι, ἑῃσι, vbi quoque αι in η, 121, 12. & 38.) pro οἷς, αἷς: hoc modo; ἕτος, gen. τευ: dat. τευτεῳ: gen. plur. τεύτεων, dat. τευτέοισιν, acc. τευτέας. sic fœm. αὐτεη, ταυτέης, ταυτέῃ, ταυτέω: in plur. τευτέων, dat. ταυτέῃσι, acc. ταυτέας. Idem iudicium de αὐτὸς, genitiuus αὐτέου, dat. αὐτέῳ: gen. plur. αὐτέων, dat. αὐτέοισιν, acc. αὐτέας. fœm. αὐτέη, αὐτέης, αὐτέῃ, αὐτέω: gen. plur. αὐτέων, αὐτέῃσι, αὐτέας. sic & eius composita ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, & crasi Attica ἐμαυτοῦ, ταυτοῦ, αὑτοῦ; Ionicè absque crasi, & verso αυ in αῦ, ἐμεωῦτέου, σεωῦτέου, ἑωῦτέου, dat. ἐμεωῦτέῳ, σεωῦτέῳ, ἑωῦτέῳ. in plur. tertiæ personæ gen. ἑωῦτέων, dat. ἑωῦτέοισι. Idem fermè sentiendum de relatiuo αὐτὸς dum componitur cum articulo præpositiuo, qui efficit vt significet *idem, eadem, idem*: ὁ αὐτὸς Ionicè ὠὐτὸς: in genitiuo & datiuo pro masc. & neutr. τοῦ αὐτοῦ, & contractè ταυτοῦ, & Ionicè τωὐτέου, *eiusdem*: τῷ αὐτῷ & ταὐτῷ, Ion. τωὐτέῳ, *eidem*. neutrum in nominatiuo & accus. τὸ αὐτὸ, ταυτὸν, assumpto ν: Ion. τωὐτὸ, *idem*. in plur. τὰ αὐτὰ, ταυτὰ, *eadem*. [3] Declinatur etiam in singulari diuisim, præcipuè apud Homerum, ἑο αὐτοῦ, *sui ipsius*: ἑοὶ αὐτῷ, *sibi ipsi*: ἓε αὐτὸν, *se ipsum*. 3

Annotatio.

ARTICVLVS DVPLEX.

Articuli.

Præpositiuus.

Pag. 114. v. 11. Subiunctiuus.

PRæpositiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quem antea declinauimus: [1] Subiunctiuus, ὅς, ἥ, ὅ, valens relatiuum, *qui, quæ, quod*. 1

Masc. S. ὅς, ὅ, ὥ, ὅν: D. ὧν, οἷν: P. οἱ, ὧν, οἷς, ὅς.

Fœm. S. ἥ, ἧς, ἧ, ἣν: D. ἃ, αἷν: P. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.

Neut. S. ὃ, ὅ, ὥ, ὅ: D. ὦ, οἷν: P. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Datiuus ᾧ aspiratur: aduerbiũ autem vocandi ὦ, lenem habet spiritum, nec ι subscriptum.

ᾧ. ὦ.

Articuli præpositiui sumpti pro interrogatiuis, infinitis, & pronominibus demõstratiuis.

Præpositiui articuli pro interrogatiuis sumuntur, [2] τῷ pro τίνι, *cui?* & pro infinitis, εἵτῳ pro εἵτινι, *si cui*. [3] Capiuntur & pro demonstratiuis Pronominibus, τό pro τοῦτον, *hunc*: τἠ pro ταύτην, *hanc*. id quod crebrum est adiectis coniunctionibus δὲ & γε, ὅδε, ἥδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. [4] Itidem in reliquis 2 3 4

Universidad de Deusto
Biblioteca

casibus, τῶδε, τῷδε, τόνδε, pro τότε, τότῳ, τὸν τον. Attici pro ὁδε & τόδε dicunt ὁδί & τοδί.

Atticismus.

Artic. subiunctiui compositi cum τις & ὅστις.

Subiunctiui articuli componuntur cum nomine infinito, τις, τινός: Masc. ὅστις, ἅτις, ὁτῳοῦν, ὁτῳοῦνα: Fœm. ἥτις, ἥστις: Neut. ὅ,τι, ὅτινος. scribitur autem ὅ-τι per distinctiunculam, vt differat à coniunctione ὅτι, quòd. Additur & πέρ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod.

Notio de ὅ, ἅ & ὅπ.

Præpositiui articuli officium est rem certam significare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librũ; nempe istum certum, de quo inter nos cõstat. quamquã Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant. Habent præterea locum in diuisionibus, adiuncta Cõiunctione μὲν & δέ: vt ὁ μὲν, ὁ δέ, hic quidem, ille autem: τὸν μὲν, τὸν δέ, hunc quidem, illum verò.

Officiũ articuli præpositiui.

Atticismus.

Aliud eiusdem officium.

Articulorum subiunctiuorum formatio.

ὁ pro ὅς.

τοὶ, ταί, pro οἱ, αἱ.

Varietas dialectorum in articulis.

ἀ, τᾶς, τᾶ, τάν. τῶν & ᾶων.

τῆς, τῇσι, τῇσιν. τῆσι, τῆσιν. τοῖσι, τοῖσιν. τοῖο, τῷ, τώς.

Articuli subiũctiui pro pronominibus demõstratiuis.

τῇ, τῇδε & τῇ. aduerbia fiunt.

Articuli præpositiui pro subiunctiuis.

ὁ pro ὅς, &c.

Annotatio de ὁ & ὅς.

ὁ in compositione inuariatum.

ὁ pro ὅς relatiuo vel ὅτις.

ὅ pro coniunct. ὅπ.

Notio de ν ante π.

[1] Articuli Subiunctiui fiunt à præpositiuis, abiecto τ: vbi verò in præpositiuis deest τ, additur accentus in subiunctiuis: atque masculino ὁ subnectitur ς, ὅς Apud poëtas tamen interdũ inuenitur sine ς ὁ pro ὅς. Præterea præpositiui plurales οἱ, αἱ, inueniuntur Doricè & poëticè cum τ & accentu, τοι, ταί. Cæterùm articuli & præpositiui & subiunctiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda nominum declinatio, per quam inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam masculinus & neuter variantur: vt Doricè ἁ μέσσα, ᾷ μέσσας, τᾶ μέσσα, ταὶ μέσσαν, 121, 9. τᾶν & Æolicè ᾶων, pro τῶν, genitiuo plurali fœminino, 121, 37. & 122, 14. τῆς, τῇσι, siue τῆσιν. pro ταῖς, Ionicè, 121, 13. & 38. sic τοῖσι siue τοῖσιν pro τοῖς. In genitiuo singulari masculino & neutro τοῖο Ionicè, & τῷ Doricè pro τοῦ, & τὼς pro τοὺς, 13-, 4. tamen non rarò inuenies apud poëtas articulum iuxta dialectum communem, licet casus illius alia dialecto efferatur, vt τοῖς λογίοισιν, & ταῖς οἰκίαισιν, apud Aristophanem. Idem iudicato de reliquis. [2] Sic τοῦ & τέο atque τεῦ, pro τίνος, cuius? [3] Idem nonnunquam faciunt articuli postpositiui, vt ὅς pro ὅστις. Articulus autem fœmininus datiui singularis tam præpositiuus quàm subiunctiuus, aduerbiascit, τῇ, ἦ, εὰ, quà: & τῇδε, huc, hic, hac. idem facit τῇ apud poëtas. Ponuntur etiã interdum apud poëtas articuli præpositiui pro

1 2 3

pro subiunctiuis: vt ὁ pro ὅς, &c. [ὁ pro qui, non est articulus præpositiuus pro subiunctiuo positus, vt Antesignanus iudicauit: (præpositiuus enim ab hoc & significatione & scriptura differt) sed est articulus postpositiuus, ἀπολοῦσᾳ τὸ σ, inquit Eustathius: amputato videlicet σ finali pro ὅς, metro sic postulante: vt Iliad. α. Ἡ πείλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστί. Sic etiam in compositione ὅωῳ pro ὅσωῳ, qui: vt Il. η. ὅωῳ τέο πολλοὶ ἀμείνων: & ὅπις pro ὅστις, qui: vt Od. μ, ὅπις σφέας εἰσαφίκηται, qui ad ipsas peruenerit. atque adeo istud ὁ in talibus compositionibus apud poëtas interdum manet inuariatum: sic enim apud Homerum inuenies ὅπνα pro ὕπνα, quem: & ὅπνας pro ὕπνας, quos: necnon ὅλνα pro ὕτινα, quæ, Il. χ, ἰδωμὲν ὅτιν' ἔρμα τετυκται, visam res quæ sunt perpetratæ. Rursum ὁ ponitur pro altero relatiuo ὅς, id est αὐτὸς, ipse: vel (vt Eustathius mauult) pro demonstratiuo ὅτῳ hic: vt Il. α. ὁ γὰρ βασιλῆι χολωθείς, is enim (vel, hic enim) regi iratus & neutro genere, Il. ψ, Πάτροκλον κλαίωμεν. ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Patroclum deploremus: is enim (vel, hic enim) honos est defunctorum: hunc enim mortuis vltimum tribuimus honorem: vt Eustath. quoque exponit τοῦτο γάρ. In hac significatione masculinum ὁ non malè pro ὅδε positum dixeris, vel etiam pro simplici ὁ, assumpta τῇ σφοδρᾷ τάσει, siue τῇ ὀξείᾳ τόνῳ, quam Eustathius hic ei tribui docet: & consimiliter neutrum ὁ pro τόδε siue τό. Denique ὅ per Æolicam apocopen usurpatur etiam pro coniunctione ὅτι, quod: vt Il. π, ὅ μα πύγχη μάχης ἐπὶ μηδεὶ κείρῃ Ζεύς, id est, ὅτι δὴ, inquit Eustathius: agnouit quod Iupiter prælij consilia alde attondeat.] [4] Datiuus pluralis τοῖσδε recipit appositionem syllabæ σι, τοῖσδεσι, vel poëticè τοῖσδεσσι, sequente vocali τοῖσδεσιν & τοῖσδεσσιν. [5] Attici pro ὅτιῳοῦν & ὅτινι dicunt ὅτῳ, ὅτῳ: & Iones facta solutione, ὅτεο, ὅτεῳ, in genitiuo plurali ὁτέων, in datiuo ὁτέοισι: Dores verò ὅτευ pro ὅτου: & Æoles ac poëtæ ὅτφιο, pro ὅτου. [ὅτεῳ & ὁτέων apud Eustathium quoque leguntur proparoxytonως, licet epenthesin in his factã agnoscat: vt Atticus hic esse videatur accentus, sicut in τειμήρεων, ὀφέω & similibus, at in Genitiuo composito ὥνλνων est enclisis.] Atque in ὅτῳ, ὅτῳ, ὅτεο, &c. ο initiale non variatur: at in ὅσλις, ὅτινῳοῦν, ὅτινι, &c. vtraque pars compositionis declinatur, ὁς, ὅ, ὧ, &c. ac τις, ἵνος, ἵνι, &c. sed accentus manet tantùm in prima parte compositionis. nam τις, ἵνος, est dictio enclitica, vt dicetur in Accentuum tractatu. [6] In ἰνωῳ, ἰῶνωῳ, οἰνωῳ & ὦνωῳ, consonans ν manet ante π contra regulas Grammaticorum, iuxta

4 5 6

Universidad de Deusto
Biblioteca

quas debet mutari in μ : verùm retinetur ν, quia re vera sunt duæ dictiones. πῆ enim est coniunctio expletiua & enclitica : quapropter accentu destituitur. quò fit vt pro vnica dictione habeantur. 7 ὁ μὲν cum similibus, refertur ad propinquius: ὁ δὲ, ad remotius. interdum tamen cõtrario modo se habẽt; idq; nõ solùm apud poëtas, sed & apud oratores, sicut apud Latinos *hic* & *ille*.

De ὁ μὲν & ὁ δὲ ac similibus notio. 7

De partibus indeclinabilibus.

TRES reliquas orationis partes, Aduerbium, Coniunctionem, & Præpositionem, breuiter perstringemus : nam authorum lectione præstat eas discere, quàm præceptionibus Grammaticis.

Aduerbia.

ADVERBIORVM significationes sunt 1 variæ. Temporis, νῦν, *nunc*: τότε, *tunc*. 1 Loci, ἐνταῦθα, *hîc*: ἐκεῖθεν, *illinc*: δεῦρο, *huc*. Qualitatis, εὖ, *bene*: κακῶς, *malè*. Quantitatis, ἅπαξ, *semel*; δὶς, *bis*: & cætera omnia, quemadmodum apud Latinos.

Formatio & varia terminatio aduerbiorũ qualitatis.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo plurali, τῶν σοφῶν, *sapientum*, σοφῶς, *sapienter*: 2 καλῶν, *pulchrorum*, καλῶς, *pulchrè*. 2 Alia in δὸν exeunt, κυνιδὸν, *caninè* : βοτρυδὸν, *racematim*. Quædam in σὶ, ἑλληνισὶ, *Græcè* : ῥωμαϊσὶ, *Romanè*.

Interiectiones.

Cum aduerbiis numerantur quas vocamus Interiectiones, ἰὲ, *hei*: οἴμοι, *hei mihi*: βαβαὶ, *papæ*.

Localia.
θι, σι, χθὲ, χῖ, in loco.
θεν, θε, σθεν, σθε, è loco.
δε, σε, ζε, ad locum.
δὶ ω. ι α η εἰ.

1 1 LOCALIA Finita in σι, θι, χθὲ & χῖ, significant in loco; vt ἐρανόθι, *in cælo*: Ἀθῆνησι, *Athenis*: πάντοθι, παντοχθὲ & παντοχῖ, *vbique*, *vbiuis*. Finita in θεν siue θε, significant de loco ; vt ἐρανόθεν, ἐρανόθε, *è cælo*. Sunt etiam in †σθε siue σθι : vt πρόσθεν siue πρόσθε, *à priore siue anteriore parte* : deriuatum à πρὸ, *pro, ante*. In δε, σε, ζε, ad locum: 2 vt ἐρανόνδε & ἐρανόσε, *in cælum*: Ἀθήναζε, *Athenas*. 2 Alia in δὶ ω, συλλαδὶ ω, *comprehensim*. Alia in ω : ἀντικρὺ ω, *contrà, ex opposito*. Alia in ι, πανοικὶ, *cum tota domo, nullo relicto* : παντρασὶ & παντραλῆ (Ionicè παντραλιῆ) *cum toto exercitu*: nam multa formam datiui singularis secundæ declinationis habẽt. Alia in εἰ, ἀθεὶ, *sine deo, sine deorum numine* : ἀσπονδεὶ, *sine fœdere aut libatione*: ἀφροδισιεὶ, *cum ipso*

Notio.

ipso clamore, primo impetu. Præterea adiectiua neutra tam singularis quàm pluralis numeri, sæpe pro aduerbiis sumũtur; vt ὀξὺ pro ὀξέως, *acutè*: πρῶτα (vbi etiam præponitur articulus) pro πρῶτως, *primùm*. sic πολλὰ pro πολλάκις, *sæpe*: ἄλλα pro ἄλλως, *aliter*. Quædam etiam exeunt in άκις, quæ quantitatis dicuntur; vt τετράκις, πενθάκις, ἑξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, *quater, quinquies, sexies, septies, octies*. sic ὀλιγάκις, *paucies, raro*: πολλάκις, *multoties, sæpe*. Poëtæ hîc per Æolicam apocopen τῦ ς, dicunt πολλάκι. Nonnulla quoque poëticè in δὶς, ἀμοιβαδὶς, *vicissim, alternatim*.

Adiectiua neutra pro aduerbiis sumpta.

άκις άκι.

Coniunctiones.

CONIVNCTIONES sunt, Copulatiuę, μὲν, *quidẽ*: δὲ, *verò*: τε, *que*: ἠ, *&*. Disiunctiuæ, ἤ, *vel*: ἤτοι, *siue*. Continuatiuæ, εἰ, *si*: εἴπερ, *siquidem*. Subcontinuatiuæ, ὅπῃ, *postquam*. ἐπειδήπερ, *simulatque*. Causales, ἵνα, *vt*: ὅπως, *quò*: γὰ, *enim*: ὅτι, *quòd*: διότι, *propterea quòd*. Dubitatiuæ, ἆρα, *an*: μῶν, *num*: μὴ, *numquid*. & quæcunque præterea de significationibus Coniunctionum dici solent.

Præpositiones.

PRÆPOSITIONES monosyllabæ sunt sex, 1 ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, 2 πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compositis. 1 *Monosyllabæ.* 2

Disyllabæ.

Disyllabæ duodecim, ἀνὰ, κὰτὰ, δι ὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ὀπὶ, 3 ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

ἐκ & ἐξ quomodo differant. 3 4

Consonantem præcedit ἐκ, 4 vocalem ἐξ : ἐκ γῆς, *è terra* : ἐξ αὐτοῦ, *ex ipso*.

PRAEPOSITIONVM Varia significata quære in earum Syntaxi. 1 Poëtæ pro ἐν dicunt ἐνὶ, & mutato accentu ἔνι: sed tum vel postponitur suo casui, vel sumitur pro composito ἔνεστι, *licet*. sic μέπω, pro μέπεστιν, *est copia vel participatio* : πάρα, pro πάρεστιν, *adest, licet* : ἐπὶ, pro ἔπεστιν, *inest, adest, potestas & arbitrium est* : πέρι, pro περίεστι, *supereſt* : sed sumitur πέρι etiam aduerbialiter, pro *vltrà, supra modum* : ἄπο pro ἄπεστιν, *abest, deest* : & aduerbialiter *procul* : ὕπο pro ὕπεστι, *subest*. 2 Pro πρὸς Dores ποτὶ dicunt : ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα pro πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, *ad Amaryllidem*. sic in compositione πότειμι pro πρόσειμι, *admoue* : ποτάγχομαι, *appropinquamus*, pro προσπέλγομαι à προσπέλγω : πτέχε, *adnibe*, pro πρόσεχε : ποτοδῶ, *oleo*, pro προσόζω, 4, 11. ποτιδὼ, *aspicio*, pro προσείδω : ποτιμάσσω, *admiseo, attingo* : ποτιφάσσω, *aspi-*

1 ἐνι, μέπι, πάρα, ἔπι, πέρι, ἄπο, ὕπο.

2 ποτὶ pro πρὸς Doricè.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀμπὶ pro ἀμφὶ Æolicè. 3

ἐξ ante consonantem. 4

cio, pro πεσσεύω: vbi τ mutatum fuit in θ, quòd ο in simplici ὁράω notetur spiritu aspero, 172, 10. 3 Æolicè ἀμπὶ: hinc ἀμπίχω, induo: ἀμπίχομαι, & ἀμπίχομαι, induor, pro ἀμφίχω, ἀμφίχομαι, ex ἀμφὶ, & ἴχω, & ἴχομαι, habeo. 4 Tamen in fine versus ponitur ἐξ etiam sequente consona in principio sequentis versus, vt apud Theocritum Idyllio 27,

——————— ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον, ——————— *vtrisque ex parietibus viri gradiebantur.* forsan quia coniungenda est cum verbo, vt sit pro ἐξέβαινον.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspicantibus, omnino putamus necessaria, & citra quorum cognitionẽ frustra legendis authoribus operam impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de Nomine & Verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN NOMINA ADIECTIVA.

ος, α, ον. ος, η, ον. 1

TERTIÆ declinationis masculini in ος puri aut ρος, fœmininũ est [1] α: non puri, η: neutrum semper ον: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um*: ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um*: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um*.

Exceptio. Excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η, *octauus, a*.

Atticismus. 2 Attici ος communiter accipiunt, [2] maximè in compositis & deriuatis, ὁ φιλόσοφος, *sapiens studiosus, a*: πάμφιλος, *omnib. amicus, a*: τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον: ὁ κόσμιος, τὸ κόσμιον, *moderatus, a, um*.

ως, ων. Quartæ declinationis cõmune ως, neutrum ων: ὁ ἠγὴ ἡ ἤγεως, τὸ ἤγεων, *fertilis, fertile*.

ιων, ιον. 3 Quintæ commune ιων, τὸ ιον: ὁ ἠ [3] ἡ τέρων, τὸ τέρον, *tener, a, um*.

ων, ον. Commune ων, neutrum ον: ὁ ἠ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὐδαιμον, *felix*. sic comparatiua, ὁ ἠὲ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior, maius*.

Mascu

Masculinum ας, fœmininum αινα, neutrum αν: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, *omnis, omne*: sic composita, ἅπας, *omnis*: σύμπας, *vniuersus*. *Exceptio.*

5 Masculi. ις, ἡ εσσα, τὸ εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*. ις, εσσα, εν.

Commune ης, τὸ ες: ὁ ἠ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus*. ης, ες.

Cõmune ις, τὸ ι, cõpositũ: ὁ ἠ ἡ ἄχαρις, *gratiosus*: φιλόπατρις, *studiosus patriæ*: τὸ ἄχαρι, φιλόπατρι. ις, ι.

10 Masculi. υς, ἡ εῖα, τὸ ύ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ, *dulcis*. υς, εῖα, ύ.

Commune υς, τὸ υ: ὁ ἠ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non lacrymans*. sic ὁ ἠὲ ἡ φιλόγλυκυς, *amans dulcia*. υς, υ.

Commune ους, τὸ ουν, ὁ ἠ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*. ους, ουν.

15

4 Pauca trium generum sub vna voce, ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ, *rapax*: μάκαρ, *beatus, a, um*. 4 *Adiectiua triũ generum.*

Fœmininũ habent & substantiua, ὁ λέων, *leo*: δράκων, *draco*: [5] θεράπων, *famulus*: ἡ λέαινα, *leæna*: δράκαινα, *dracæna*: θεράπαινα, *famula*. ὁ βασιλεὺς, *rex*; ἄναξ, *rex*: [6] ἡ βασίλισσα, *regina*; ἄνασσα, *regina*. ὁ ψάλτης, *cantor*; [7] ἡ ψάλτρια, *psaltria*: [8] ὁ πόσις, ἡ πόσις, *maritus*; ἡ παράκοιτις, *vxor*: ὁ δεσπότης, *dominus*; ἡ δεσπότις & δέσποινα, *domina*. *Substãtiua fœminina habentia.* 5 6 7.8

[1] IONICE Tamen vbique η: ἡ ἀχλὴ, ἡ ὠφελὴ, veluti ἡ καλὴ: & Doricè vbique α: ἁ καλὰ, ἁ ὀγδόα, veluti ἡ ἀχλὰ, ἡ ὠφελᾶ. Vide 118, 26. & 40. atque 121, 3. [2] Dixit *maximè in compositis & deriuatis*: nam simplicia & primitiua, rarò admodum in prosa oratione communis generis inueniuntur: apud poëtas verò non rarò: neque solùm adiectiua in ος, sed & quæuis participia tertiæ vel quintæ declinationis, atque etiam nomina adiectiua quintæ, quæ communiter sunt tantùm masculina. φιλόσοφος autem componitur ex φίλος, *amicus*, & σοφὸς, *sapiens*: πάμφιλος verò ex πᾶν, *omne*, & φίλος. Porrò κόσμιος deriuatur ab ὁ κόσμος, *ornatus, mundus*. [3] Dicitur etiam ἡ τέρεινα, & Ionicè τερείνη. hinc apud Euripidem τερείνὼν ὄψιν, *tenerum oculum*. [4] Vel potius † nulla. non enim inuenitur τὸ ἅρπαξ, sed dicendum ἁρπακτικόν. *Ionismus. Dorismus.* 1 *Notio de adiectiuis communibus.* 2 τέρεινα. 3 4

Hesio

Nullū adiectiuum trium generum sub una uoce.

Hesiodus quidem dixit ἄρπαξ in fœminino, Δὼς ἀγαθὴν ἅρπαξ ἢ κακὴ, *datio bona, rapina autē mala:* sed ibi ἅρπαξ pro ἁρπαγή. neque etiam legitur ἡ aut τὸ μάκαρ: sed ἡ μάκαιρα, *beata:* τὸ δύδαιμον, *beatum.* 5 Legitur ὁ θέσπις, πος, pro θεσπέσιος, & ἡ θεσπιωσις, ίδος, pro θεσπέσια. Fœ- 5

Fœminina in αινα.

mininum etiam in αινα facit Λάκων, ἡ Λάκαινα, *Lacon, Lacæna.* & apud poëtas γείτων, γείτωνα, *vicinus, vicina:* γνάθων, γνάθωνα, *parasitus, parasita:* θεὸν, θέαινα, *deus, dea:* ἰχθυοπώλης, ἰχθυοπώλαινα, *ichthyopola, qui aut quæ vendit pisces:* λύκος, λύκαινα, *lupus, lupa:* μάγειρος, μαγείραινα, 10 *coquus, coqua:* μύρος, μύραινα, *murus, murena:* nomen piscis: σκορπίος, σκόρπαινα, (quæ & σκορπὶς) *scorpius piscis mas, scorpio fœmina:* τέκτων, τέκταινα, *fabricator, fabrica-*

Fœmin. in σσα.

6 *trix.* 6 Vel ἡ βασίλινα, atque βασίλδα, accentu in antepenultima: at ἡ βασιλεία acuta penultima, est *regnum.* 15 faciunt quoque fœmininum in σσα, πένης, ἡ πένησσα, *pauper:* εὔφρων, ἡ εὐφέησσα, *promptus, beneuolus, a:* φᾶψ, φάσσα, *palumbus mas & fœmina:* & pleraque gentilia, vt ὁ Θρᾴξ, ἡ Θρᾴσσα & Atticè Θρᾷττα, *Thrax, Thrassa vel Thressa:* (pro quibus Ionicè & poëticè dicitur Θρήϊξ, 20 Θρήισσα) Κρὴς, Κρῆσσα, *Cretensis:* Λίβυς, Λίβυσσα, *Libys, Libyssa, qui vel quæ est ex Libya:* Φοῖνιξ, Φοίνισσα, *Phœnix, Phœnissa:* at ὁ Κὰρ, ἡ Καλίνη & Κάλεγ, *qui aut quæ est è*

7 *Caria.* & ὁ Σκύθης, ἡ Σκυθὶς, *Scytha.* 7 Sic ἡ ποιήτρια, *poëtria,* ab ὁ ποιητὴς, ὅ, *poëta.* Sunt & finita in τρις, vt ὁ αὐλη- 25

8 τὴς, ἡ αὐλητρὶς, ίδος, *tibicen, tibicina.* 8 Sic ὁ ἐργάτης, ὅ, *operarius,* ἡ ἐργάτις, ίδος. *operaria, operatrix:* ὁ προστάτης, ὅ, *præses, præfectus,* ἡ προστάτις, ίδος, *mulier quæ rei alicui præsidet, tutatrix:* ὁ προφήτης, ὅ, *Propheta,* ἡ προφῆτις, ίδος, 30 *prophetissa.* at hæc poëtica sunt: ὁ δότης, ὅ, ἡ δότειρα, *dator, datrix:* dicitur pro eodem ὁ δοτὴρ & δωτὴς, ῆρος, & δώτωρ, ἡ δώτειρα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Singularia.

1 S. Masc. [1] εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, *vnus, vnius, vni, vnum.* Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neut. ἕν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν. 35

Dualia.

2 Dual. δύο, *duo:* & δύω Atticè: [2] δυοῖν, & δυεῖν pro fœminino.

Pluralia.

P. cōmunia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *tres, triū, tribus.* Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, *tria, trium, tribus.*

3 Sic οἱ αἱ [3] τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, *quatuor:* τῶν τεσσάρων, 4 τοῖς τῶις τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A qua

A quatuor vsque ad centū sunt [4] indeclinabilia; πέντε, *quinque:* [5] ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *decē:* ἑνδέκα, [6] δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαεξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, [7] εἴκοσι, *viginti:* εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, [8] ὀγδοήκοντα, ἐνενήκοντα, ἑκατὸν, *centum.* hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti, tæ, ta:* τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πενταϰόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, *mille:* διχίλιοι, τριχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πενταϰισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, *decies mille:* δισμύριοι, τρισμύριοι: & ita in reliquis.

Indeclinabilia.

Declinabilia.

Ordinalia, πρῶτος, *primus:* δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, *decimus:* ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, *vicesimus:* εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, *centesimus:* διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, *millesimus:* διχιλιοστὸς, μυριοστὸς, *decies millesimus:* δισμυριοστὸς: & sic deinceps.

Ordinalia.

[1] ΟΥΔΕΙΣ Et μηδεὶς ex εἷς cōpositа (143, 12. & 25.) declinatur etiam in plurali, οὐδένες, μηδένες, *nulli:* οὐδένας, μηδένας, *nullos.* [οὐδεὶς & μηδεὶς si ex εἷς deducātur, rectius circumflectuntur, vt apud Ælium Dionysium & in Varini Cornucopia aliquoties scriptum inuenies οὐδεῖς. si vero ex δεὶς, acuuntur. Vtriusque & derivationis & scripturæ meminit Eustathius. Veterum (inquit) nonnulli compositum esse dixerunt non ex tribus, μὴ, δὲ, & εἷς, sed è duobus, μὴ & δεὶς, nomine inusitato: ideoque non circumflecti, velut ab εἷς deriuatum sed acui: ita vt sit οὐδεὶς δένος cum suis compositis, sicut κλεὶς κλεινός. Hæc Eust. in istud hemistichium Iliad. θ, πῶϛ θ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν ἔκτορος, nunc vero ne vnum quidem Hectorem dignè adæquare possumus. Priorem deductionem confirmant fœminina οὐδεμία & μηδεμία, quæ à δεὶς formari non possunt: tum accentus, qui in tota compositorum flexione & qualitatem & sedem habet eandem quam in simplicibus εἷς μία ἕν. vt enim*

1

οὐδένες. μηδένες.

ANNOTATIO. *De deductione* οὐδεὶς & μηδεὶς.

Universidad de Deusto
Biblioteca

enim ὣς ἑνὸς ἑνί ἕνα, sic ἀδεὶς ἀδενὸς ἀδενὶ ἀδένα. rursum vt μία μιᾶς μιᾷ μίαν, sic ἀδεμία ἀδεμιᾶς ἀδεμιᾷ ἀδεμίαν. itidemque genere neutro. & in altero comp. μηδεὶς Latinè quoque Nullus, dicitur pro Ne vnus quidem, vel diminutiuè Ne vnulus quidem: (inde enim contractum est Vllus, vt Bellus ex Benulus, ab obsoleto Benus; Villum ex Vinulum) & Nemo pro Ne vnus quidem homo. Synonymũ ἕτις, compositũ ex ἁ & τὶς, haud quisquam, accentum remittit in syllabam præcedentem, vt enclíticum: eodemque modo in

δυοῖν, δυεῖν. 2 *reliquorũ casuum & generũ flexione.*] [2] Δυεῖν est omnis generis: δυεῖν verò plerumque fœmininum, & Atticum. at δύω vt omnium generum, sic etiam omnium est casuum; in prosa quoque. Sed reperitur etiam genitiuus pluralis δυῶν, & datiuus δυσί. Ac notandum hoc nomen re vera duale, iungi substantiuis & articulis ac verbis non solùm dualibus, sed etiam pluralibus.

δύο, δυσί.

τέσσερες. 3 [3] Ionicè τέσσερις: Doricè τοὶ ταὶ τέτορις, τέτορα, τετόρεσι, (150,26.) τέτορας: τὰ τέτορρα. poëticè οἱ αἱ πίσυρες, τὰ πίσυρα, ἢ πισύρων, τοῖς ταῖς τοῖς πισύρεσσι, τὲς τὰς πίσυρας.

τέτορες.
πίσυρες.
πίσυρες.
δυοκαίδεκα.
τριακόντων.

4 [4] Inuenitur tamen δυοκαίδεκα pro δώδεκα vel δυοκαιδέκα: & τριακόντων pro τριάκοντα, quod Ionicè dicitur τριήκοντα verso α in η: sic τεσσερηκοντάκις pro τεσσαρακοντάκις: & διηκόσιοι pro διακόσιοι.

ἐξ ὁ ἑκ. 5 [5] ἐξ in compositione præpositum consonanti, fit ἑκ, vt

Annotatio. 6 ἑκκαίδεκα, *sedecim.* [6] Vel δυοκαίδεκα, inserta cõiunctione copulatiua καὶ, & præposito minori numero: sic τρισκαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, &c. vt vna dictio composita: vel etiam vt tres dictiones, δύο καὶ δέκα,

7.8 τρεῖς καὶ δέκα. [7] Doricè εἵκατι. [8] Ionicè ὀγδώκοντα.

Numeratiua in ωλῆς, ωλάσιος ὁ ἁς. Deriuantur & alia numeratiua ab his numeralibus, finita in πλῆς, πλάσιος, & ἁς: vt διπλῆς, τριπλῆς, τετραπλῆς, πενταπλῆς, ἑξαπλῆς, ἑπταπλῆς, ὀκταπλῆς, ἐννεαπλῆς, δεκαπλῆς, &c. id est, *duplus, triplus*, &c. διπλάσιος, τριπλάσιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἑπταπλάσιος, ὀκταπλάσιος, ἐννεαπλάσιος, δεκαπλάσιος, &c. id est, *duplex, triplex*, &c. Finita in ἁς fœminina sunt, ἡ μονὰς, δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πενταὰς, ἑξὰς, ἑπτὰς, ὀγδοὰς, ἐνεὰς, δεκὰς, ἑκατονταὰς, χιλιὰς, μυριὰς, *vnitas, duitas, trinitas, quaternitas, quinarius, senarius, septenarius, octonarius, nouenarius, denarius, centenarius, millenarius, decies millenarius.* Et illa quæ dierum spatium significant, τριταῖος, τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδοαῖος, ἐναταῖος, δεκαταῖος, ἑνδεκαταῖος, δωδεκαταῖος, *tertianus, quartanus, quintanus*, &c. id est, *erumpens aut aliquid agens die tertio, quarto, quinto, sexto*, &c.

Dialia in ταῖος.

GRA

GRADVS COMPARATIONIS.

τερος, τατος. COmparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος. Quę verò terminationes adiectiuorũ admittãt comparationẽ, & qua ratione aut litera tollatur aut vocalis permutetur, planũ est ex sequentibus exẽplis, quę in singulis terminationib⁹ collocauimus loco præceptionũ.

ος ὁ ἡ ὄτερος ὠτερος.
ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, *glorioſus.*
ϝρᾷος, ϝραότερος, ϝραότατος, *mitis.*
ϕρόνιμος, ϕρονιμώτερος, ϕρονιμώτατος, *ſapiens.*

ων ων ονέστερος.
σώφρων, [1] σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *modeſtus.*

ας ας ᾶντερος.
μέλας, [2] μελάντερος, μελάνατος, *niger.*

εις εις έστερος.
χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratioſus.*

ης ης έστερος.
δυσσεβὴς, δυσσεβέστερος, δυσσεβέστατος, *pius.*

ας ας έστερος.
ἁπλᾶς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *ſimplex.*

υς ὺς ύτερος.
ϝρὺς, ϝρύτερος, ϝρύτατος, *latus.*

3 *Annotatio.* Ex ος, [3] præcedẽte vocali longa vel natura vel positione, fit ότερος & ότατος per ο μικρὸν: vt ἔνδοξος, ϝραῦς: alioqui si præit breuis, per ώτερος & ώτατος, vt ϕρόνιμος. At κενὸς, κενότερος, κενότατος, [4] *vacuus*: στενὸς, στενότερος, στενότατος, *anguſtus.* 4

Comparationes irregulares. Irregulariter comparãtur ἀγαθὸς, *bonus*: comparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων, [5] βελτίων, κρείττων, λωΐων, 5
melior: superlatiuus ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus.*

6.7 Κακὸς, *malus*: comparatiuus, [6] κακίων, χείρων, [7] χερείων, *peior*: superlatiuus, κάκιστος, χείριστος, *peſſimus.*

8 καλὸς, [8] καλλίων, κάλλιστος, *pulcher.*
αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος, *turpis.*
ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus.*
ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος, *facilis.*

9 λάλος, [9] λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax.*

10 11 12 φίλος, [10] φίλτερος, [11] φίλτατος, per syncopen pro φιλώτερος, φιλώτατος, *amicus.*

μέγας, [12] μείζων, μέγιστος, *magnus.*

πολὺς,

Universidad de Deusto
Biblioteca

ύτερος, ύταλος: ίων, ιστος.

13 πολὺς, [13] πλείων, πλεῖστος, *multus.*

14 Hæc, [14] βαθὺς, *profundus:* βραδὺς, *tardus:* γλυκὺς, *dulcis:* ἡδὺς, *suauis:* παχὺς, *crassus:* ταχὺς, *celer:* ὠκὺς, *velox,* habent ύτερος & ύταλος, vt ὠρὺς: vel ίων & ιστος, βαθίων, βάθιστος. cæterùm ταχὺς facit etiam

15 [15] θάσσων.

μικρὸς, μικρότερος, μικρόταλος, *paruus:* vel cõparatiuus, [16] ἐλάττων, ἧττων, μείων: superlatiu⁹, ἐλάχιστος.

Comparatio in substantiuis.

17 Comparatio etiam ex [17] subſtantiuo, κέρδος, *lucrum;* κερδίων, *lucrosior;* κέρδιστος, *lucrosissimus.*

In verbis.

18 Sed & in verbis locum habet, [18] βάλλω, *mitto,* βέλτερος ſeu βελτίων, βέλτιστος, *melior, optimus:* φέρω, *fero,* φέρτερος, *præstantior,* φέρτατος, φέρτιστος, & φέρειστος, *præstantissimus.*

In aduerbiis.

In aduerbiis; ἄνω, *suprà,* ἀνώτερος, ἀνώταλος, *superior, supremus:* κάτω, *infrà,* καλώτερος, καλώταλος, *inferior, infimus:* μάλα, *valde,* μᾶλλον, μάλιστα, *magis, maximè:* πόῤῥω, *longè,* ποῤῥώτερος, πωῤῥώταλος, *remotior,*

19 *remotissimus:* [19] πέρα, *vltrà,* περαίτερω, περαίταλον, *vlteriùs, vltimùm:* ἐγγὺς, *propè,* ἐγγύτερος, ἐγγύταλος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *propior, proximus:* ἔξω, *extrà,* ἐξώτερος, ἐξώταλος, *exterior, extimus* [20].

In participiis.

In participio; ἐῤῥωμένος, *validus,* ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος, *validior, validissimus.*

In præpositionibus.

In præpositionibus; ὑπὲρ, *supra,* ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *superior, supremus:* πρὸ, *ante,* πρότερος, *prior,* πρόταλος, & elisò τ factaque crasi, πρόαλος, πρῶτος, *primus.*

1 [1] Tamen ὁ κμὴ ἡ πέπων, ονος, *maturus, mollis,* facit

2 πεπαίτερος, *maturior, mollior.* [2] Sic à τάλας, *miser,* (141, 18. & 251, 2.) fit παλάντερος, παλάντατος, *miserior, miserrimus.*

3 his duobus ſimilia non inueniuntur. [3] Tamen ex κακὸξεινος, id eſt, *qui malè aut neminem hoſpitio excipit,*

κακοξεινώτερος. Homerus dixit κακοξεινώτερος. nam ſimplex eſt, ξεῖνος,

ANNOTATIO. 4 *hoſpes:* pro quo poëtæ ξεινος. [4] κενὸς & στενὸς in compa-

ratiuo ac ſuperlatiuo retinere *o* neſcio quam rectè tradat CLENARDVS: apud Athenæum enim lib. 8. legimus,

κενώτερον. κεχηνέδος, *inaniorem ſerpentis exuuiæ:* & apud Poly

Polyænum lib. 2, cap. 31. εἰσδυσιν στενωτάτων, *ingreſſum, anguſtiſſimum,* per ω, in tribus exemplaribus manuſcriptis.

[5] Ἀρείων & λωίων poëtica ſunt. ſic λῶστος & ἀγαθώταλος. à communi ὁ ἡ λώιων, neutrum τὸ λώιον, & craſi Attica λῷον, 118, 18. & 152, 1. Pro βελτίων poëtæ dicunt βέλτερος: quod CLENARDVS format à verbo βάλλω. Pro κρείττων Attico, commune eſt κρείσσων, Doricè κρέατων & κῆρρων. [6] Poëticè κακώτερος. [7] χερείων poëticum eſt. datiuus χερείονι; verſo ι in η, & ſyncope literarum ον, χέρηι. ſic in accuſatiuo χέρηα pro χερείονα: & in nominatiuo plurali χέρηες pro χερείονες. [8] κάλλιων & κάλλιος videntur formari à ſubſtantiuo τὸ κάλλος, εος, *pulchritudo.* [9] λαλίστερος & λαλίστατος, Attica ſunt. Attici enim non raro à poſitiuis in ος formant comparatiua in ίστερος, & ſuperlatiua in ίστατος: vnde ſunt illa, ὀλίγος, *paucus,* ὀλιγίταλος atque ὀλίγιστος, *pauciſſimus:* λάγνος, *libidinoſus,* λαγνίστερος, λαγνίταλος, *libidinoſiſſimus:* ὀψοφάγος, *obſonator,* ὀψοφαγίταλος, *obſoniis deditiſſ.* Atque horum formam ſequuntur ὁ ἡ ἀλαζὼν, όνος, *oſtentator,* ἀλαζονίταλος, *maximus oſtent.* ὁ ἅρπαξ, αγος, *rapax,* ἁρπαγίστερος, *rapaciſſ.* ὁ βλὰξ, βλακὸς, *mollis,* βλακίταλος, *molliſſ.* ὁ κλέπτης, *fur,* item *callidus, taciturnus,* κλεπτίστερος, *furaciſſ. callidiſſ. & maximè taciturnus:* ὁ πλήκτης, *percuſſor,* πληκτίστερος, *proniſſ. ad verberandum:* ὁ πότης, *potor, bibulus, potor maximus:* ὁ ἡ ψεύδης, ἐος, *mendax,* ψευδίστατος, *mendaciſſimus.* Iones autem pro Atticis ίστερος & ίστατος dicunt έστερος & έστατος: quibus tamen Attici quoque interdum vtuntur: vnde illa, αἰδοῖος, αἰδοιέστερος, *venerabilis, lior:* ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, & Ionicè ἀκρητέταλος, *merus, purus, rior, riſſimus:* ἀμορφος, ἀμορφέστερος, ἀμορφέταλος, *deformis, ior, iſſimus:* ἀναγκαῖος, ἀναγκαιέταλος, *neceſſarius, maximè neceſſarius:* ἀνιηρὸς, ἀνιηρέστερος, *moleſtus, moleſtior:* ἄπονος, ἀπονέστερος, *labore carens, facilis, ior:* ἀρχαῖος, ἀρχαιέστερος, *antiquus, ior:* ἀσμενος, ἀσμενέστερος, *lubens, lubentior, iſſimus:* hinc ἀσμενίταλος, *lubentiſſimus:* ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέταλος, *abundans, tior, tiſſimus:* ἀφνειὸς, ἀφνειέστερος, ἀφνειέταλος, *locuples, etior, etiſſimus:* γενναῖος, γενναιέταλος, *generoſus, ſiſſimus:* δίκαιος, δικαιέστερος, *iuſtus, iuſtior:* ἐπιτήδειος, ἐπιτηδειέταλος, *commodus, diſſimus:* ὀψὲ, ὀψίτερος, atque ὀψιαίτερος, *ſerus, ſerò veniens:* σπάνιος, σπανιέστερος, *rarus, rarior:* σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέταλος, *ſtudioſus, ior, iſſimus:* πλωχὸς, πλωχέστερος & πλωχίστερος, *pauper, rior:* ῥᾴδιος, ῥᾳδίστερος, *facilis, lior:* ὑπέρθυμος, ὑπερθυμέταλος, *animo elatus, iſſimus:* ὡραῖος, ὡραιέταλος, *pulcher, errimus.* [10] Et Atticè φιλαίτερος

ος, ίστερος, ίσταλος.

ὀλίγιστος.

Ionismus: ος, έστερος, έσταλος.

ἀσμενίσταλος.

ὀψίτερος.

πλωχίστερος.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Atticismus: ος, αίτερος, αίτατος.

& φιλαίτατος. Nam Attici à positiuis in ος, sæpe formant compariua in αίτερος, & superlatiua in αίτατος: vnde illa, ἡσυχος, ἡσυχαίτερος, *quietus, ior:* ἰδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *peculiaris, magis pecul. maximè peculiaris:* ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, *æqualis, ior, issimus:* μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, *medius, magis medius, maximè medius:* μοιχος, μοιχαίτερος, & μοιχαίτατος, *adulter, maximus adulter siue mœchus:* Sed acutè notat Sylburg. Superlatiua ista nominis μοιχὸς nusquam reperiri: ac μοιχὸτατος saltem cacophonyæ nomine suspectum esse: μυχος, *secessus:* μυχαίτατος, & μυχοίτατος, atque μύχατος, *penitiss.* πλησίος, πλησιαίτερος, & Ionicè πλησιέτερος, *propinquus, ior:* πρωΐος, πρωιαίτερος, πρωιαίτατος, *maturè veniens, maturior: rimus:* ὄψιος, ὀψιαίτερος, *serus, ior, issimus.* Poëticè φιλιστος. Et πρώων poëticè: quo vsus est & Xenophon. Poëticè πλεῖν, Ionicè πλεῦν, πλέων: neutrum πλέον, *plus:* & Atticè πλεῖον, πλεῖν, πλεῦν. πλεῦνος. His adde βραχὺς, *breuis,* βραχύτερος, βραχύτατος, vel βραχίων, βράχιστος, *ior, issimus.* Sic βαθὺς, βάσων: βραδὺς, βράσων, βραδίων, βράδιστος, & βραδύτερος, βραδύτατος: γλυκὺς, γλύσων, γλυκίων, γλύκιστος, & γλυκύτερος, γλυκύτατος: παχὺς, πάσων, παχίων, πάχιστος, & παχύτερος, παχύτατος. Ἐλάττων & ἧττων Attica sunt, cõmuniter ἐλάσσων & ἥσσων: atque vt βάσων formatur à βαθὺς, & reliqua in σων, de quibus numero præcedente, ab υς, sic ἐλάσσων ab ἐλαχὺς, *parvus, vilis:* quod etiam vt præcedentia format ex se ἐλαχύτερος, & ἐλαχίων, ἐλάχιστος: vnde ἐλάχιστα, *minimè:* hinc etiam aliud comparatiuum ἐλαχιστότερος, *infimior.* nam apud poëtas non rarò comparatiua & superlatiua nunc à cõparatiuis, nunc à superlatiuis ducuntur: ἄσσον, *propius,* ἀσσοτέρω *proximius,* ἀσσοτάτω, *proximè:* est autem ἄσσον, comparatiuum pro ἐσσον, verso ε in α longum, à positiuo ἐγγὺς, *prope.* nam vt à βαθὺς est βαθύτερος βαθύτατος βάσων, sic ab ἐγγὺς, ἐγγύτερος ἐγγύτατος ἔγγιων ἔσσων, neutrum ἔσσον, vnde ἄσσον, ἔσχατος, *extremus,* superlatiuum sine positiuo: hinc ἐσχατώτατος, *omnium extremus.* κακὸς, *malus,* χρείων, *peior:* hinc χρειότερος, *multò peior:* superlatiuum χείστος, *pessimus:* vnde χειρότερος, *multò peior.* κυδρὸς, *clarus,* κλεινότερος, κύδιστος, *clarissimus:* hinc κυδίστατος, *omnium clarissimus.* ἀμαθὸς, *bonus:* λωίων, *melior:* hinc λωίτερον, *multò melius.* πρὸ, πρότερος, *ante, anterior,* πρωτεραίτερος, *multò anterior, multò prior.* ῥᾴδιος, *facilis,* ῥᾶον, *facilior:* hinc ῥᾴοτερον, & Ionicè ῥηϊτερον, *facilius,* & ῥήτερος, *facilior.* dicunt Iones etiam ῥηϊδιος, & poëtæ ῥήιος, pro ῥᾴδιος, dissoluta diphthongo, & verso α in η: hinc ῥηϊδίως pro ῥᾳδίως, *facilè:* & ῥήιστος pro ῥᾷστος, *facillimus:* vnde ῥήιστα pro ῥᾷστα, *facillimè.* [*Præpostere syncopata compariua præponũtur, nam quæ in σων desinunt, formantur è puris in ιων, elisõ ι, & præcedentibus consonantibus in σσ versis: vt* γλυκίων γλύσων, dulcior, à γλυκὺς, dulcis. *Eodemq; modo è positiuo* μέγας magnus, *factũ prius* μεγίων, *inde* μεσσων, *exinde* μείζων (*quod Iones vsurpant, Dorij* μέσδων *dicũt, cuius exemplum habes apud Plutarchum Lycurgo, p.* 95.) *Atticè inserto* ι, μείζων. *Videtur itidem ex* πολυς *factũ prius* πολίων & πόλιστος, *exinde metathesi & trope* πλείων & πλεῖστος. *Insuper cõparatiua cætera quæ cõmemorãtur p.* 255, *v.* 27. κακίων, κακλίων, αἰσχίων, ἐχθίων, κυδίων, μηκίων, *sunt ab obsoletis positiuis in* υς, *quod satis arguunt eiùs verba in* ύνω, *tum substantiua in* ος, *quæ inde promanarunt. vt enim à positiuo* παχὺς, *præter comparatiuum* παχίων, *est verbum* παχύνω, *sic* κακιόω, κακιώω, αἰσχιόω, αἰσχιώω, μηκιόω, *ab exoletis adiectiuis* κακὺς κακλὺς, αἰσχὺς, μηκὺς, *pro quib. inualuerunt* κακὸς, κακλὸς, αἰσχρὸς, μακρὸς, *ad quæ supradicta comparatiua solent referri. rursum vt à* παχὺς *est etiam substantiuũ* πάχος *sic à prædictis obsoletis sunt* κάλλος, αἶσχος, ἔχθος, κῦδος μῆκος. *Denique vt & de* ῥᾴων *aliquid dicam, videtur ex* ῥᾴδιος *primũ extitisse* ῥαδίων, *inde Ionica ecthlipsi* τῦ δ, ῥαίων, *cum superlatiuo* ῥάιστος: *exinde synæresi Attica* ῥᾶων & ῥᾶστος *sicut* λώων & λῶστος, *ex* λωίων & λωίστος, *nisi fortè malis deducere à* ῥᾶος, *quod apud Etymologũ extat. Potest & præcedẽtibus duobus,* ἐρείων & κρείττων, *genuina restitui origo. ab* Ἄρης *Mars, est* ἐρείων, *Attica epenthesi* τῦ ε (*vt paulo ante in* μείζων) ἐρέιων, *q.d. Martialior, fortior, præstantior: & superl.* ἄριστος, *Martialissimus, fortissimus, præstantissimus. Sic à* κρατὺς *validus, pollens, est* κραΐων *validior,* κράτιστος *validissimus, ex* κραΐων *autem* κρείσσων: *vnde primum metathesi* κάρσων (*ex quo per Atticam tropen, 118, 7.* κάρρων, *Doriis vsitatissimum, vt in trimetro isto apud Plutarchum Lycurgo,* ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες, nos vero erimus multo pollentiores seu fortiores) *deinde Ionica antithesi* κρέισσων (*quo Democritus vtitur apud Stobæum*) *vnde Attica epenthesi* κρείσσων, & *trope* κρείττων.]

Annotatio de Comparatiuis in σων.

ῥαῶν Ionica ecthlipsi τῦ δ *ῥαίων synæresi Attica* ῥᾶων *à* ῥάδιος.

ἐρείων ab Ἄρης *Attic. epenth.* τῦ ε.

Comparatiua & superlatiua à comparatiuis & superlatiuis.

17 Sic ὁ βασιλεὺς, *rex,* βασιλεύτερος pro βασιλικώτερος, id est, *qui maiori est regno præditus;* βασιλεύτατος, *inter reges primus, regno dignissimus.* θεὸς, *deus,* θεώτερος, *diuinior.* τὸ μῆκος, εος, *longitudo,* μήκιστος, *longissimus;* vnde μήκιστα, *longissimè.* sunt qui malint referre ad ὁ μακὺς, εος, *prolixus:* alij ad μακρὸς, ρὰ, ρὸν, *longus.* τὸ πῖος, πίσος, *pingue,* πίστατος, *pinguissimus.* τὸ ὕψος, εος, *altitudo,* ὑψίτερος, *altior,* ὕψιστος, *altissimus:* vel ab aduerbio ὕψι, *altè.* 18 Sunt qui malint βέλτερος & βέλτιστος ducere à 18

Universidad de Deusto
Biblioteca

βέλομαι, volo, cupio, vt ab ὀπτο, optimus. sic à δέω, siue poëtico δοΐω, indigeo, δοΐτερος, inferior, posterior, secundus;
19 δοΐτατος, infimus, postremus, vltimus. 19 πέρᾳ ante consonantes, & πέραν ante vocales. Porrò ἐξωτέρω & ἐξωτάτω aduerbia à nominibus ἐξώτερος & ἐξώτατος facta esse, haud inconuenienter dicere poterimus. Nam sæpenumero aduerbia ducuntur à nominibus comparatiuis & superlatiuis: ac modò quidē similia sunt neutro vel singulari vel plurali: modò formantur à genitiuo plurali in ων, abiecto ν, vel in σ mutato: vt πρῶτον, πρῶτα, vel cū articulis τὸ πρῶτόν, τὰ πρῶτα, & πρώτως, primùm, à πρῶτος, primus. sic ἀληθέστερον, ἀληθέστερα, ἀληθέστερως, verius, ab ὁ ἡ ἀληθής, ἀληθέστερος, verus, verior: atq; sine σ, ἐγγύτερω, propiùs, ἐγγύτατω, proximè, ab ἐγγύς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, propè, propior, proximus: ἐνδοτέρω, interiùs, ἐνδοτάτω, intimè, ab ἐνδον, ἐνδότερος, ἐνδότατος, intus, interior, intimus seu penitissimus: ἐκαστέρω, longiùs, vlteriùs, ἐκαστάτω, longissimè, ab ἑκάς seu ἑκών, de longè, procul à: ἐξωτάτω, extimè, ab ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος, extrà, exterior, extimus: κατωτέρω, inferiùs, κατωτάτω, infimè, à κάτω, κατώτερος, κατώτατος, infrà, inferior, infimus: μακροτέρω & μακρότερον, longiùs, vlteriùs, à μακρός, longus, μακρότερος, longior, quod & μακρείων & μάσσων, longior: sed μάσσων significat etiam maior, ac tum refertur ad μέγας. παροιτέρω & παροίτερον, priùs, vlteriùs, à πάρος, παροίτερος, παροίτατος, antea, prior, primus. πορρωτέρω & πορρώτερον, longiùs, πορρωτάτω & πορρώτατα, longissimè, à πόρρω, πορρώτερος, πορρώτατος, longè, longior, longissimè situs. πρόσωτέρω, vlteriùs, (vnde τὸ πρόσωτέρω, vlteriora) πρόσωτάτω & πρόσωτατα, longissimè, à πρόσω, πρόσωτερος, πρόσωτατος, vltrà, vlterior, vltimus seu longissimè remotus. sic ἐξωτέρω & ἐξώτατα, à nominib. ἐξώτερος & ἐξώτατος, vlterior & vltimus: hæc verò fiunt à positiuo ἔξος, id est, qui est vltrà, vlterior. Attici enim à quibusdam positiuis in ος formant comparatiua in ώτερος, & superlatiua in ώτατος, pro ώτερος & ώτατος, syncopato videlicet ο: vnde sunt illa, γεραιός, γεραίτερος, γεραίτατος, senex seu antiquus, ior, issimus: παλαιός, vetus, senex, παλαίτερος, antiquior (hinc παλαίτερον, iampridem, antea) παλαίτατος, antiquissimus, παλαίτατοι, qui sunt atate
20 prouectissima: ὀκνηρός, ὀκνηρότερος, tardus, tardior. 20 His, atque illis quæ præcedenti scholio enumerata sunt, adde ἄφαρ, statim, continuò, ἀφάρτερος, celerior: ὄπισθεν, retrò, ponè, ὀπίστερος, posterior, qui magis est à tergo, ὀπίστατος, postremus, vltimus.

Aduerbia ducta à nominib. cōparatiuis & superlatiuis.

Atticismus: αὖθι, αὖτερος, αὖτατος.

Ver

VErbalia proficiscuntur à [1] personis perfecti passiui, ablato augmento. 1

[2] A prima personæ fiunt finita in μα & μος; 2 *Formatio verbalium in μα, μος.*
[3] πέπραγμαι, egi, rem gessi: τὸ πρᾶγμα, factum, ne- 3
5 gotium, res. [4] ἔψαλμαι, cantatus sum: ὁ ψαλμός, 4
cantus, psalmus.

A secunda, ις; [5] λέλεξαι, dictus es: ἡ λέξις, dictio: 5 *ις.*
& ια, sed ferè cū [6] α, ᾰ, δυς; [7] κέκριταί, iudicatus es: 6.7 *ια.*
ἀκριτία, indiscretio, nullus delectus. [8] τέταξαι, ordina- 8
10 tus es: ἡ τάξις, bonus ordo. [9] πέπραξαι, egisti, rem 9
gessisti: δυσπραξία, infelicitas in rebus gerendis.

[9] A tertia, της, τος, τηρ, τήριον, τρον: [10] πεποίηται, 9 *της.*
factus est: ὁ ποιητής, factor, poëta. [11] ἤκουσαι, auditus 10 *τος.*
est: ὁ ἀκουστός, auditus, vel audibilis. [12] κεχάραγται, 11 *τηριον.*
15 signatus est: ὁ χαρακτὴρ, signum. [13] πέπωται, potus est: 12 *τρον.*
τὸ ποτήριον, poculum. [14] δεδίδαγται, doctus est: τὸ 13
δίδακτρον, pretium docendi. 14

Ab hac persona formātur & illa in τέον, quæ tanquā Gerundia sunt; [15] γέγραπται, scriptum est: 15 *τέον.*
20 γραπτέον, scribendum est. Quòd si tribus generibus varientur, veluti Gerundiua fuerint: ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, scribendus, da, dum. *Annotatio.*

[1] HAE Personæ (vt antea dictum est) desinunt, prima quidem in μαι, secunda verò in σαι, ψαι, ξαι, & tertiæ 1 *Annotatio.*
25 in ται. Litera verò quæ in verbis has terminationes præcedit, in verbalibus non raro mutatur in aliam, vel omnino deperditur: vt φαίνω, appareo, πέφασμαι, φάσμα, visio, non φάσμα: idem accidit plerisque aliis factis à verbis in αίνω, vel à polysyllabis in ώω: ξηραίνω, sicco, *αίνω, ασμα, pro ασμα. αίνω, ασις, ασιν pro ωσία.*
30 ἐξήραγμαι, vnde ἡ ξήρανσις & ξηρασία, siccitas, pro ξηρωσία: sic à θερμαίνω, calefacio, θέρμανσις & θερμασία, calor: ἰσχναίνω, attenuo: ἴσχανσις & ἰσχνασία, attenuatio: ὑγραίνω, humecto, ὕγρανσις & ὑγρασία, humectatio, humiditas: φλεγμαίνω, inflammor, æstuo, φλέγμανσις & φλεγμασία, inflammatio.
35 [2] Atque finita in μων; μνάομαι, reminiscor: μιμνήσκω, memini; vnde ὁ ἡ μνήμων, ονος, memor. hinc etiam ducitur μνήμη, memoria: sic γνώμη, sententia: ab ἔγνωσμαι, 219, 44. 2 *μων. μη.*
abiecto σ. [3] A themate πράττομαι vel πράσσω, μ. ξω, ago, 3. 4 *πέπραγα*
rem gero. [4] Vide 188, 25. [5] Vide 187, 30. [6] α in compo- 5. 6

Universidad de Deusto
Biblioteca

Quid significent in compositione α, ου & ους.

sitione varia significat: tamẽ ferè semper priuandi vim habet, vt hoc loco. ου in cõpositis significat facilè, procliuè, pronum, bonũ, scitè, appositè: eius contrarium est ους, quod significat in compositione difficultatem, impossibilitatem, malum & pernicioſum. 7 Vide 189,20.

πέπαγμαι. πως.

8 A themate πάσσω, μ. ξω, *ordino, dispono.* 9 Atque πως κέκτημαι, *possideo*: κέκτημαι; vnde ὁ κτήτωρ, ορος, *possessor.* & πεφλόγισται, φλογίστρα, *fossa in qua mactabãtur sues, eorumq; set æ flammis absumebantur*: vocabatur etiã εὐστρα; quod & ipsum verbale est, ab εὔστω, verbi εὔω idem quod φλογίζω. Hinc quoque formantur quædam poëtica in τυς: κιθαρίζω, *cithara ludo*, κεκιθάρισται, ἡ κιθαριστυς, υος, *ars citharæ ludendi*: vnde & ὁ κιθαριστὴς, ου, *citharistã, citharœdus*: à quo rursus, ἡ κιθαριστρὶς, ίδος, *citharistria*. nam à verbalibus non rarò ducuntur alia nomina: vt à πέραγμα, ὁ πραγματεύς ῆος, *negotiator*: πραγματικὸς, *ad res gerendas pertinens*: πραγμάτιον, *negotiolum*: πραγματώδης, ους, *difficilis, intricatus.* à σώζω, *seruo*, σέσωστω: hinc abiecto σ, ὁ σωτὴρ, ῆρος, *seruator*: vnde ἡ σώτειρα, *seruatrix*: & ὁ σωτήλιος; *salutaris*: vnde rursus ἡ σωτηλία, ας, *salus*, & σωτηλώδης, *saluber*, atq; σωτηλιακὸν, *pretium quod* pro *funeris elatione datur.* 10 Vide 204,16. 11 Vide 189,34.

κεχάραγκται. πίπτωμαι.

11 12 A χαράσσω, μ. ξω, *sculpo, signo, imprimo.* 13 πίπτωμαι non est in vsu, ac regulariter dicendum est πίπτομαι per ω μέγα, à πίνω, *bibo*, futur. πώσω, præteritum πέπωκα, tanquam à πόω, μ. όσω, vt dicetur in Inuestigatione thematis, in verbo πίνω: tamen ποτήριον scribitur per ο μικρὸν. nam, vt superiùs diximus, litera quæ præcedit terminationes μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam in verbalibus, præcipuè verò à verbis in έω, άω, όω disyllabis: sed in huiusmodi (vt postea dicetur) si penultima verbalis sit lõga, ducetur tanquã à verbo circumflexo: si sit breuis, tanquam à verbo in μι. Vide Inuestigationem thematis in verbo ἔχω. 14 Vide Inuestigationem thematis in verbo διδάσκω. 15 A γράφω, *scribo.*

Annotatio. γέγραπται. Appendix. Verbalia in ος & η ducta à præterito med. βόλος & βολὴ à βάλλω.

Deducuntur præterea infinita penè verbalia à perfecto medio, ablato quoque augmento, & verso α in ος aut in η: vt à λέγω, *dico*, perfectum medium λέλογα, vnde ὁ λόγος, *sermo*: sic ab ἐπιστέλλω, *mitto*, perfectum medium ἔπιστολα, vnde ἡ ἐπιστολὴ, *epistola.* Porrò quę fiunt à βάλλω, *iacio*, & compositis, penultimam per ο efferunt; ὁ βόλος & ἡ βολὴ, *iactus.*

εία ab εύω.

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in εύω, migrante εύω in εία: βασιλεύω, *regno*, ἡ βασιλεία, *regnum*: δουλεύω, *seruio*, δουλεία, *seruitus.*

Appen

Appendix de quatuor reſiduis nominum deriuatorum formis: nempe Patronymicorum, Poſſeſſiuorum, Diminutiuorum & Demonſtratiuorum.

CVM è ſeptem nominum deriuatorum formis, tres tantùm CLENARDVS attigerit; nempe nomina comparatiua, ſuperlatiua, & verbalia, videtur hic locus exigere, vt de aliis quoque aliquid dicamus: ac primùm quidẽ de Patronymicis, deindè verò de Poſſeſſiuis, Diminutiuis ac Denominatiuis. Patronymicũ igitur nomẽ eſt, quod deducitur à patris nomine, & filium ſignificat; vt à Κρόνος, Κρονίδης, *Saturnus, Saturnides* vel *Saturnius*, id eſt, Suturni filius. Interdum etiam, ſed rarò ab aui nomine formatur, præcipuè ſi à Ioue originem traxerit; vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, *Æacus, Æacides*, id eſt, Æaci nepos. Aliquando etiam, ſed rariùs, à matris nomine; vt ἡ Λητὼ, τῆς Λητόος, ὁ Λητοΐδης, *Latona, Latonides*, nempe Apollo Latonæ filius. Ducuntur verò patronymica maſculina à tribus declinationibus: à prima quidem, verſo ας vel ης in άδης; Αἰνείας, Αἰνειάδης, *Æneas, Æneades*: Ἱππότης, Ἱποτάδης, *Hippotes, Hippotades.* à tertia verò, verſo ος in ίδης: Πρίαμος, Πριαμίδης, *Priamus, Priamides*: vel etiam in άδης, quum ſcilicet terminationem ος præcedit ι, Ἥλιος, Ηλιάδης, *Sol, Solis filius.* à quinta autem, mutando ος genitiui in ίδης; ὁ Πηλεύς, ῆ Πηλέος, ὁ Πηλείδης, & craſi Πηλεΐδης. quum enim terminationem ίδης, præcedit ε vel ο, vocales ει & οι coaleſcunt in diphthongos ῃ, οι. Cæterùm in Πηλεύς, & reliquis in εύς, genitiuus Ionicus eſt ῆος, à quo itidem formatur patronymicum, τὸ Πηλῆος, ὁ Πηληίδης, & epentheſi τὸ α poëtis in patronymicis familiari, ὁ Πηληιάδης, τὸ Πηληιάδα, & Ionicè Πηληιάδεω, apud Homerum primo verſu Iliados. Vtuntur etiam interdum poëtæ in patronymicis ſyncope, epentheſi contraria: vt ὁ Ἑλλων, ῆ Ἑλλωνος, ὁ Ἑλλωνίδης, & ſyncope, Ἑλλίδης, *Eetides, Eetionis filius.* Iones autem patronymica in ίδης, formant in ίων: Κρονίδης, Κρονίων: Πηλείδης, Πηλείων. ſic ab Ἰαπετὸς, Ἰαπετίδης: Ionicè ὁ Ἰαπετίων, ῆ Ἰαπετίωνος, ſyſtole Ἰαπετίονος: à quo genitiuo aliud rurſus patronymicum formatur, ὁ Ἰαπετιονίδης, *Iapeti filius*, nempe Prometheus, apud Heſiodũ. Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: ſed quum maſculina deſinunt in άδης aut ίδης, fœminina reiecto δη, deſinũt in ὰς, aut ὶς: vt ὁ Ἥλιος, ὁ Ηλιάδης, ἡ Ηλιάς: ὁ Κάδμος, *Cadmus*, ὁ Καδμίδης, ἡ Καδμὶς:

Patronymicum quid, & vnde ducatur: A patre: Ab auo: A matre: Patronymicorũ maſculinorum formatio. Annotatio. Ab εύς, ῆος, fit ίδης & ιάδης. Epëtheſis τὸ α. Syncope. Ioniſmus: ίων pro ίδης. Ἰαπετιονίδης. Patronymicorũ fœmininorum formatio. άς: ίς.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ύνη : ἀνη.

Ικαριώνη.

Possessiuorum terminationes : κος, δος, νος, ιος ; ώδης, δης.

& poëticè inserto η, (vt sæpe aliàs fit) ἡ Καδμηίς. Pauca etiam fœminina inueniuntur finita in ινη : vt ὁ Ἄδραστος, ἡ Ἀδρηστίνη, *Adrastus, Adrasti filia:* at præcedente altero ι, desinunt in ώνη : ὁ Ητίων, ἡ Ητιώνη, *Eetion, Eetione, Eetionis filia.* Porrò ab ὁ Ικάριος fit Ικαριώνη, *Penelope Icarij filia.* Et hactenus de patronymicis.

POSSESSIVA Verò quæ tam à propriis quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in κος, ειος, νος, ιος: ἀνθρωπικός, ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, *humanus*, ab ἄνθρωπος, *homo* : ἡ θαλασσία, *mare*, ὁ θαλάσσιος, *marinus*. His addunt in ώδης & δης exeuntia ; quæ interdum materiam, interdum similitudinem, interdum plenitudinem significant : vt ὁ λίθος, *lapis*, ὁ κῆι ἡ λιθώδης, ες, *lapidosus* : ἡ χάρις, *gratia*, ὁ χαρίεις, εντος, *gratiosus* : ἡ ἄμμος, *arena*, ὁ κῆι ἡ ἀμμώδης, ες, & ὁ ἀμμώδεις, εντος, *arenosus*. Et hæc de possessiuis.

Diminutiua: masc. ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς. *Fœm.* ων, ις, σκη. *Neutra* ιον. *Notio.*

†DIMINVTIVA Etiam & à propriis & ab appellatiuis ducuntur : ac masculina quidem sex formas habent, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς : fœminina tres, ων, ις, σκη: neutra verò vnicam, ιον. Exempla masculinorũ, Βακχυλίδης, Βάκχων, *Bacchylides, Bacchulus* : μωρός, μωρίων, *stultus, morio*: (hîc notandum, duas syllabas excedentia, habere semper ι ante ων) Ῥόδιος, Ῥοδίων, *Rhodius, Rhodiolus*: Ζωόδωρος, Ζωδᾶς, *Zenodorus, Zenodorulus* : ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, *homo, homunculus*: ναύτης, ναυτίλος, *nauta, nautulus* : Διονύσιος, Διονῦς, *Bacchus, Bacchulus* : siue *Dionysius, Dionysiunculus*. Exempla fœmininorum ; Ὑψιπύλη, Ὑψῶν, *Hypsipyla. Hypsipylula* : κρουνός, *fons*, ἡ κρουνίς, ίδος, *fonticulus* : vnde Κρουνίδες & Κρουνιάδες, *deæ fontium* : ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer vel puella*: ἡ παιδίσκη, *puellula*. Neutrorum, τὸ εἶδος, εἰδύλιον, *forma, formula* : vel *cantio, canticula* : siue *Oda, Odula*. Hinc Pindarus suas Odas, Εἰδὴ appellauit, & Theocritus suas Eclogas Εἰδύλια, quasi Odulas vel paruas poëmatis formas. Et diminutiua quidẽ sic habẽt.

Pindari Εἴδη: Theocriti Εἰδύλια.

Denominatiuorum deductio.

DENOMINATIVORVM Autem, quæ ab aliis nominibus proficiscuntur, variæ sunt species : ac possumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in ων; fœminina in της, ία, ωύη ; & neutra in ιον : vt à φίλος, *amicus*, ὁ Φίλων, *Philo* : ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσωύη, *amicitia* : τὸ φίλιον, *amicum*. ab ὁ σώφρων, τὸ σῶφρον, id est *temperans*, fit σωφροσωύη, *temperantia*, non autem σωφροσυνη. nam in huiusmodi syncopatur νο. Formantur quoque fœminina in ία à datiuis pluralibus participiorum vel nominum quintæ declinationis finitis in σσι ; vt ab εἰμι, *sum*, participium ὤν, ὄντος, *existens*, datiuus pluralis ὄυσι, vnde οὐσία, *essentia* : sic ab ὁ γέρων, οντος, *senex*, datiuus pluralis γέρουσι, vnde ἡ γερουσία, *senatus, senum conuentus*. Fiunt præterea ab adiectiuis in ος alia adiectiua in ίσιος & ιμος : vt ab ἄπειρος fit ἀπείρισιος, *infinitus* : (pro quo Homerus dixit ἀπειρέσιος, longam corripiens & breuem producens) ἀ φαιδρὸς fit φαίδριμος, & abiecto ρ φαίδιμος, *clarus, purus, fulgidus*. Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in εια ; vt ab ὁ ἀληθὴς, *verus, a*, fit ἡ ἀλήθεια, *veritas*. Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in αῖος, αλέος, & ιος : vt ab ὁ δρόμος: *cursus*, ὁ καὶ ἡ δρομαῖος, *celer, velox, cursu valẽs*: à τὸ ἄλγος, *dolor, tristitia*, fit ἀργαλέος pro ἀλγαλέος, λ in ρ Atticè mutato, *molestus, tristificus* : ab ἡ ἐπιοῦσα, ης, *proximè sequens dies*, fit ὁ καὶ ἡ ἐπιούσιος, *crastinus, quotidianus*: sic ab ὁ αἰών, αἰῶνος, *œnum, æternitas*, fit ὁ καὶ ἡ αἰώνιος, *æternus, perpetuus*. atque nõ pauca primæ in της, quæ velut adiectiua sunt ; vt à δῆμος, *populus*, ὁ δημότης, ου, *plebeius, popularis*: ab οἶκος, *domus*, ὁ οἰκέτης, ου, *domesticus*.

Notio. ίσιος, ιμος. ἀπερείσιος. φαίδιμος. εια. αῖος. αλέος. ιος. ἀργαλέος. της.

IN DECLINATIONES SIMPLICES.

Annotationes in primam declinationẽ simplicium.

PRimæ declinationis nomina in ας quędam recepto more genitiuũ faciunt in α ; Θωμᾶς Θωμᾶ, *Thomas* : sic Ἀννίβας, *Annibal*: Πυθαγόρας, *Pythagoras*: Ἀρχύτας, *Archytas* : πατραλοίας, *parricida*: & item alia consimiliter. 1

Vocatiuus α, à nominatiuo ης.

Vocatiuus nominũ in της, exit in α breue: τοξότης: *sagittarius*: ἱππηλάτης, *equitator*: προφήτης, *propheta*: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα. sic gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scytha* : & poëtica in πης, κυνώπης, *impudens*, ὦ κυνῶπα: & composita ex verbis μετρῶ, *metior* : πωλῶ, *vendo*: τρίβω, *tero* : γεωμέτρης, *geometra* : βιβλιοπώλης, *bibliopola* : παιδοτρίβης, *pædotriba* : ὦ γεωμέτρα, &c. 2

In secundam.

Secundæ declinationis nomina Ἀθηνᾶ, *Pallas*: Ναυσικᾶ, *Nausicaa*: & μνᾶ, *mina*, seruant α in genitiuo & datiuo, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾶ, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purum, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα. 3

Universidad de Deusto Biblioteca

In tertiam. Tertiæ declinationis neutra in ον, abiiciunt ν more Attico ; ἄλλο, *aliud* : τηλικοῦτο, *tantum, tam grande natu*: τοιοῦτο, *tale*: τοσοῦτο, *tantum*. sic pronomina τοῦτο, *hoc*: ἐκεῖνο, *illud*: αὐτὸ, *ipsum*. interdum tamen habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

In quartam. Quartæ declinationis nomina deducta ex ος 3 tertiæ, mutant α penultimam [3] longam in ως ναὸς, νεὼς, *templum* : λαὸς, λεὼς, *populus*.

4 [4] Quinque etiã accusatiuum faciunt sine ν, Ἄθως, Ἄθω, *Athos siue Athon, mons Græciæ* : ἕως, ἕω, *aurora* : Κέως, Κέω, *Ceos siue Cea insula*: Κῶς, Κῶ, *Cos insula* : λαγὼς, λαγὼ, *lepus*. Vnum quoque in ως neutrum est, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*.

In quatuor declinationes simplices. 5 [5] Datiuus singularis declinationum simplicium, semper est diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

In quintam. 6 [6] Quintæ declinationis nomina, ὁ πατὴρ, *pater*, τοῦ πατέρος & πατρὸς, τὸ πατέρα tantùm : ἡ μήτηρ, *mater*, τοῦ μητέρος & μητρὸς: τὸ μητέρα tantùm: ad differentiam nominum ἡ πάτρα, *patria* : ἡ μήτρα, *matrix*.

Composita quędam polysyllaba in ων, faciũt 7 vocatiuum per ον [7] accentu retracto in antepenultimam ; ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *Apollo*.

Monosyllaba circumflexa in ῶς, genitiuum formant ablato ος ; ὁ Δρῶς, τοῦ Δρῶ, *Dres* : ὁ Τρῶς, τοῦ 8 Τρῶ, *Tres* : sic Ποδῶς, [8] Ποδῶ, *Podes, solea*.

Idem faciunt diminutiua circumflexa in ῦς : ὁ Καμῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus* : ὁ Διονῦς, *Bacchulus* : ὁ Κλαυσῦς, *Clausylus*.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Iesus*.

Quæ nomina Doricam declinationem receperint. 1 [1] Hæc Sunt Dorica ; sed eorum declinatio est in communi vsu. Porrò huiusmodi nomina, magna ex parte sunt propria, eaque innumera. nam huic regulæ subiiciuntur primùm propria monosyllaba, Γρᾶς, *Gras*: Θᾶς, *Thas* : sic πᾶς, πα, *pater* : diminutiuum ex πάππας: & polysyllaba, quæ ante ας habent aliquã cõsonantem; Θω

Θωμᾶς, ᾶ, *Thomas* : Κηφᾶς, ᾶ, *Cephas* : Κοσμᾶς, ᾶ, *Cosmas*: Λευκᾶς, ᾶ, *Lucas*: Μηνᾶς, ᾶ, *Menas* : Χρυσολωρᾶς, ᾶ, *Chrysoloras* : πάππας, α, *pater*. Ἄβας, α, gentile nomen. [*Apud Lascarim quoque sic inuenies*, ὁ Ἄβας, τῦ Ἄβα, ἐθνικὸν· ὁ Ἄβας δὲ, τὸ Ἄβαντος, κύριον. *At Herodianus apud Stephanum in* Ἄβα, Ἄβας, *inquit, quum gentem significat, perittosyllabως flectitur semper: at quum est proprium, & isosyllabως & perittosyllabως. atque ita ipse Stephanus Abas* (ὡς Ἄβας) *opidum Phocicum nomen traxisse scribit* ἀπὸ ἥρωος Ἄβα, *ab Aba heroë* : *& paulo infra, Eubœam dictam esse* Ἀβαντίδα, ἀπὸ Ἄβαντος τῦ Ἀργείε, *ab Abante Argiuo, Neptuni & Arethusæ filio. Homerus quoque, Strabo, & alij, quum de ista gente loquuntur*, Ἄβαντας *dicunt imparisyllabè, non* Ἄβας.] Præterea tam propria quàm appellatiua finita in ας purum, modò deriuentur aut à verbis circũflexis, aut à nominibus fœmininis ; vt πατραλόιας, *parricida*, ab ἀλοιάω, *percutio* : Παυσανίας, *Pausanias*, ab ἡ ἀνία, *tristitia*. Dorica quoque sunt ὁ Αλσβᾶς, τῦ Αλσβᾶ, *Aleuas* : ὁ λᾶας, τῦ λᾶα & λᾶε, *lapis*. [2] Huiusmodi vocatiuus à ῥητις pro nominatiuo vsurpatur: cui & præponitur nominatiui articulus ὁ. Latinique ex his vocatiuis suos nominatiuos fecerunt, *Scytha, propheta, geometra, bibliopola, pædotriba*, &c. Hæc quoque vocatiuum per α faciunt ; ὁ λάγνης, *lasciuus* : ὁ Πυραχμῆς, *Pyrachmes* : ὦ λάγνα, Πυραχμᾶ. Contrà sequentia in της, per η, non per α faciunt ; ὁ Αἰήτης, *Æeta*: Αἰναρέτης, *Ænareta*: Καλλιπέτης, *Callipeta*: Φιλοθερσίτης, *Philothersites*: ὦ Αἰήτη, Αἰναρέτη, &c.

2 *Vocatiuus pro nominatiuo. Annotatio.*

Vocatiuus α, à nominatiuo ης.

[3] Non abs re dicit *longam*. Si enim penultima tertiæ α fit breuis, non mutatur in quarta ; vt ex Οἰνόμαος, *Oenomaus*, non dicitur Οἰνόμεως, sed Οἰνόμαως. Illud quoque notandum, Clenardi regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in αων. nam ex κάλως non dicimus κάλων, sed κάλως, *funis, rudens*. [4] Hoc fit imitatione Atticorum antiquorum, qui ν in omnibus huius declinationis accusatiuis reiiciebant. Inuenitur tamen & τὸ λαγών. [5] Hinc excipiuntur ea quæ ablato ος formant genitiuum ; de quibus in fine huius capitis verba facit Cledardvs. Præterea Æoles datiuis in ῳ non subscribunt iota. Dores verò sæpe huiusmodi iota subscriptum negligunt, 119, 42. In quinta quoque declinatione non subscribitur ι. Quare vel legendum *parisyllabicarum*, vbi habetur *simplicium*: vel supplendũ, Si desinat in vnam harum trium vocum: quasi diceret, Datiuus singularis declinationum simplicium, communiter nunquam est α, η, ω, per nudas vocales; sed semper est

3 *Notio. Annotatio.*

4 *Atticismus.*

5 *Exceptio.*

Æolismus. Dorismus.

Universidad de Deusto
Biblioteca

6 est diphthongus impropria, α, η, vel ω. 6 Vide 140, 27. & 42. In horum etiam duali & plurali, syncope locum non habet; οἱ πατέρες, non πάτρες. Idem omnino iudicium de μαστὴρ, τ̃ μαστέρ, μαστρος, τὼ μαστέρα tantùm. sic

Exceptio. 7 in duali & plurali. 7 Non retrahunt tamen ἡ Λακεδαίμων, *Lacedæmon*: ὁ Παλαίμων, *Palæmon deus maris*; quamuis habeant vocatiuum per ον, ὦ Λακεδαίμον, Παλαίμον: neque etiam composita à φρὴν, id est, *mens*, vt ὁ δαίφρων, ὦ δαίφρον, *prudens*, *bellicosus*: neque etiam Æoles vn-

Æolismus. quam retrahunt, quamuis omnium finitorum in ων vo-

Annotatio. 8 catiuos per ον efferant. 8 Ποδῆς ex Ποδέας esse contractum tradit Gaza, forsan vt Ερμῆς. apud Priscianũ verò paroxytonως extat Πόδης, & parisyllabè flexum & imparisyllabè. Quum enim dixisset, apud Græcos pariter & Latinos multa inueniri quæ ancipitem habeant declinationem, subiungit, Vnde Virgilius duplicem accusatiuum Græcum protulit in quinto Æneidos, Dareta & Daren, illos sequutus qui Πόδητα & Πόδην μύκητα & μύκην protulerunt. Hæc Prisc. lib. 6. cap. 1. Sed forsan dicitur & Ποδῆς vt Θαλῆς, & Πόδης vt Θάλης: de quo vide infra quæ notauimus in compositis ab ἔπος pag. 276.

IN CONTRACTIONES.

Annotationes in nomina contracta.

ία in ῆ vel ᾶ.

PRimæ declinationis contractorum accusatiuus εα, & per crasim η. sed quorum nominatiuus desinit in ης purum, etiam contrahuntur in α; ἀφυὴς, ἀφυέα ἀφυῆ vel ἀφυᾶ, *ingeniosus*: ὑγιὴς, ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ, *sanus*.

Nomina ὁλοπαθῆ, quæ per omnes casus cõtrahuntur, finita in ος.

Contrahuntur etiam nomina in ος in omnibus casibus:

Sing. ὁ νόος νοῦς, *mens*, τ̃ νόῳ νῷ, τὼ νόω, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ:

D. τὼ νόω νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν:

P. οἱ ἡ ὦ νόοι νοῖ, τ̃ νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τὰς νόους νοῦς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *nauigatio*: & adiectiua ἁπλόος, *simplex*: διπλόος, *duplex*: quorum fœminina & neutra similiter vbique contrahuntur.

1 Fœm. ἡ ἁπλόη ἁπλῆ, τ̃ ἁπλόης ἁπλῆς, 1 τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὼ ἁπλόα ἁπλᾶ: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τὸ ἁπλόε ἁπλοῦ, &c. vt in masculino: τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neu

Neutra verò in εον, sic inflectuntur per crasim: εον.

S. τὸ ἡ ὦ ὀστέον ὀστοῦν, *os ossis*, τ̃ ὀστέε ὀστοῦ, τ̃ ὀστέῳ ὀστῷ: D. τὼ ὀστέω ὀστώ, acuto accẽtu: τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν: P. τὰ ὀστέα ὀστᾶ: Gen. & datiuus vt in masculino.

5 Sic χρυσοῦς, *aureus*: ἀργυροῦς, *argenteus*: χαλκοῦς, *æreus*; à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum nõ seruat. Fœm. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ: Neut. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν. εος.

10 Neutra in υ, τὸ ἄστυ, ἄστεος, *urbs*: τὸ πῶϋ, πώεος, *grex*, licet flectantur per εος, [2] nusquam tamen contrahuntur. *Nomina ὁλοπαθῆ, quæ in paucis casibus contrahuntur, finita in υ, εος.* 2

Acuta in ύς, τ̃ έος, crasim patiuntur in datiuo singulari; nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali: ὁ ἡδὺς, *suauis*: τ̃ ἡδέϊ, τ̃ ἡδεῖ ἡδεῖ: οἱ & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τὰς ἡδέας ἡδεῖς. ύς, έος.

Sed υς υος, cõtrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali: ὁ βότρυς, *racemus*, τ̃ βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες βότρυς, τὰς βότρυας βότρυς, sem per facta crasi in υ. Sic στάχυς, *spica*: νέκυς, *mortuus*. υς, υος.

Imparisyllaba in ως, similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralis: ὁ βῶς, *bos*, τ̃ βοὸς, οἱ & ὦ βόες βῶς, τὰς βόας βῶς. accusatiuus quoque singularis reperitur τὸν βοῦν, vt νοῦν ab ὁ νῶς, τ̃ νῶ, τον νοῦν *mens*. ως, οος.

Comparatiua in ων.

Comparatiua in ων, cõtrahuntur in accusatiuo singulari cõmunis generis; tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo: priùs autem eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο & sequente vocali: ὁ ἡ ἥ μείζων, *maior*: τ̃ μείζονι, τ̃ μείζοσι, τὼ μείζονε, μείζοσε, μείζω: οἱ αἱ & ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους: τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, (nõ μείζως, vt τὰς βόας, βῶς, non [3] βῶς: quòd accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper contrahatur vt nominatiuus:) τὰ & ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω. ονα, οα, ω. ονας, οας } ως ονες, οες } *Notio.* 3

Sunt

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὰς, ᾶς. Sunt & aliæ terminationes in quinta declinatione per crasim factæ; ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, ex πλακόεις, πλακόεντος, *placenta*. sic [4] ὁ Σιμοῦς, *Simois fluuius*: ἡ Ὀποῦς, *Opus, ciuitas in Locris*: ἡ Ἀμαθοῦς, *Amathus, ciuitas Cypri*. Et [5] ὁ τιμῆς, τιμῶντος, ex τιμήεις, τιμήεντος, *honoratus*. Et in ἦρ circumflexa facta ex ἔαρ: τὸ κῆρ, κῆρος, *cor*: τὸ σῆρ, [6] σῆρες, *adeps, sebum, fermentum*. [7] à κέαρ κέατος, σέαρ σέατος. Et παῖς, παιδὸς, à παΐς παΐδος, *puer*.

ἠς, ῆς.

ἀρ ῆρ.

ᾱις ᾱῖς.

ANNOTATIO. 1 [1] ὁη in ῆ contrahi etiam in verbis, Chrysoloras & Moschopulus tradiderunt, vt supra in 209,1. annotaui. Sunt tamen qui fœminina ista, ἀτλῆ, διτλῆ, τριτλῆ & consimilia, negent è fœmininis puris contracta, sed tantum è masculinis contractis deflexa, iuxta eas motionis regulas quas habes 250, 30. quemadmodũ enim κωλὸς κωλῆ κωλὸν, eodem accentu; sic moueri etiã ἁπλοῦς ἁπλῆ ἁπλοῦν, χρυσοῦς χρυσῆ χρυσοῦν. rursum vt αἰχρὸς αἰχρὰ αἰχρὸν, sic etiam ἀργυρὸς ἀργυρᾶ ἀργυροῦν, πορφυροῦς πορφυρᾶ πορφυροῦν. si enim legitima in fœmininis, præsertim posteriorib. fiat crasis, ex ἑω vniusmodi semper orituram contractionem, siue ρ præcedat, siue alia consonans; non modò in ῆ, modò in ᾶ. Idem sentiunt de nominibus à νόος, πλόος & ῥόος per compositionem factis, & in genere de omnibus in ὁος, siue substantiuis siue adiectiuis, siue simpliciter siue per compositionem deriuatis, vel à nominibus vel à verbis. nam eorum obliquos, vt ὄϊνα apud Herodianum, ὄϊνοις apud Xenophontem, & similes, non esse contractos è puris ὀΐνεα & ὀϊνόοις, sed simpliciter ex contracto nominatiuo ὄϊνες, declinatos. idque satis esse manifestum ex accentu qui eandem in omnib. illorum casibus sedem retineat: quum in contractione dicendum sit ὄϊνᾶ & ὄϊνοῖς, ex ὀϊνόεα & ὀϊνόοις, acuta scilicet & graui in circumflexam coalescentibus. Isto certè modo in imparisyllaba quoque flexione obliqui isti ἠρὸς κηρὸς & similes, sunt quidem ex contractis nominatiuis orti, contractionem tamen nullam habent, sed simplicem è contracto nominatiuo deductionem. alioqui vt ex ἔαρ & κέαρ per contractionem fiunt ἦρ *ver*, & κῆρ *cor*, sic ex ἔαρος & κέαρος existerent ἦρος & κῆρος. Ac fortasse idem sentiendum de Barytonis istis genitiuis pluralibus primæ contractorum τριήρων, δυήων, στωμύλων ἀστωμύλων, & simi-

similibus, à nominatiuis itidem Barytonis τριήρης *triremis*, δυήης *simplex*, στωμύλης *consuetus*, ἀστωμύλης *insuetus*. si enim crasis hîc esset, è paroxytonis genitiuis in εων nascerentur circumflexi in ῶν: vel saltem pro crasi facta esset syncope. [2] Præterquam in datiuo singulari, τῷ ἄστει ἄστῳ, τῷ πώεϊ πώῳ. [3] Inuenitur quidem τῶς βῶς apud poëtas: & in accusatiuo singulari τὸν βῶν, & in datiuo plurali τοῖς βωσί: sed Doricè. [4] Idem faciunt reliqua finita in όης, 143,35. [5] Huiusmodi crasis habet locum in adiectiuis finitis in ήης, 143,39. [6] Lascaris quoque agnoscit σῆρ σηρὸς per crasin ex σέαρ σέατος, vt κῆρ κηρὸς ex κέαρ κεατὸς. paulo ante tamẽ docuerat, σέαρ genitiuum facere σέατος, vt φρέαρ φρέατος, δέλεαρ δελέατος, velut à nominatiuo in ας. eamque nominis σέαρ flexionem, per ατος scilicet, post Homerum & Hippocratẽ secuti sunt Aristoteles, Theophrastus, Dioscorides, Galenus. videndum igitur ne pro σηρὸς dicendum sit potius σηπός. vt enim apud Galenum & Aëtium inuenimus contractum σῆρ pro σέαρ, adeps: sic apud Hippocratem σηπῶδες pro σεαπῶδες, *adiposum*, teste ipso etiã Galeno in lexico Hippocrateo. φρηπὸς certè pro φρέατος dicitur à φρέαρ *puteus*, teste Etymologo: & δέλητι pro δελέατι à δέλεαρ *esca*, apud Hesychium legitur: indeque δελήτιον pro δελεάτιον, teste eodem Etymologo. Quod vero attinet ad accentum, Lascaris in loco paulo ante citato properispœmenos habet ἦρος ex ἔαρος, at oxytonos κηρὸς & σηρὸς ex κέαρος & σέαρος. rectè vtrumque. sed illud per crasin, ε acuto & α graui coëuntibus in η circumflexum: hæc vero à contracto nominatiuo simpliciter flexa, perinde vt à θὴρ *fera*, genitiuus est θηρός. De priore genere sic tradit Etymologus, τὰ ἀπὸ τρυσυλλάβων ὑγιοῦς σωαίρεσιν πλέγονται βαρύνονται· κέαρος, κῆρος· ἔαρος, ἦρος. De posteriore vero sic, ἐπὶ τούτῳ ἐν τῇ δυθείᾳ ἐλήγετο ἡ κρᾶσις, κἀκεῖθεν ἡ κλίσις. In posteriori igitur genere, quemadmodum præcedenti quoque scholio attigi, rectius tantum crasin habet, atque inde reliqui descendunt casus, non iuxta contractionis, sed iuxta simplicis flexionis regulas. Quid igitur de φρηπὸς & δέλητος dicemus? neutram enim illa sequuntur rationem. Dicemus flexa esse è contractis quidem, sed inusitatis tamen nominatiuis, φρᾶς & δέλης, per contractionem factis è φρέας & δέλεας: (sicut Doricum κρῆς ex κρέας) à quibus rectis in ας vsitati sunt obliqui in ατος. Ita vt φρηπὸς sit à φρῆς quemadmodum σηπὸς à σὴς *tinea*, θητὸς à θὴς *mercenarius*, Κρητὸς à Κρὴς *Cres seu Cretensis*: & δέλητος à δέλης. sicut λέβητος à λέ

ὀής ὅς.
ἠής ῆς.
ANNOTATIO de σῆρ σηρός.

Universidad de Deusto
Biblioteca

à λέβης *lebes*. atque hoc ipsum in φρυτὸς innuit Etymo-
ἦρ ἦρος. 7 logus. 7 Sic τὸ ἦρ ἦρος, ab ἔαρ ἔαρος, quod & poëticè εἶαρ, εἴαρος, *ver*.

Appendix de poëtarum licentia in contrahendis nominibus.

Duplex contractio in eodem nomine.

INVENIVNTVR Et multa alia nomina apud poëtas contracta: ex quibus quædam duplici cõtractione afficiuntur: vna quidem, per omnes casus, vt de νόος & similibus dictum est, 268, 30. altera verò, per eos tantùm casus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi solent: vt in ἡ ὄις, *ouis*, τοῦ ὄιος, ὄιι, ὄιν, &c. ο & ι per omnes casus facta synæresi coalescunt in diphthongum οι, οἷς, οἷος, οἷι, οἷν, &c. Ac rursus ex altera parte, in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali ες & ια contrahuntur in ι, vt in secunda declinatione contractorum; αἱ ὦ ὄιες ἡμῖ τὰς ὄιας, & crasi ὄις, & per priorem synæresim οἷς. dicitur & ὁ ὄις, *aries*. Eodem modo declinatur ἡ φῆις, *placenta*. Inueniuntur præterea hæc duo flexa per ιδος: vnde sunt illa, τῶ ὄιδα, αἱ ὦ ὄιδες, τὰς ὄιδως, trisyllabè. Bifariam quoque contrahuntur propria quædam finita in κλέης, composita ex τὸ κλέος, τῦ κλέους, *gloria*; idque propter tot vocalium concursum: vt ὁ Ἡρακλέης, *Hercules*, τῦ Ἡρακλέους, si εος spectes, contrahes in ευς, Ἡρακλεύς: & rursus ἑυ in ἑ contractis, Ἡρακλῆς. [Nam hunc genitiuum Ἡρακλέος agnoscit Lascaris quoque. Circumflexa (inquit) in ης, composita è κλέος, genitiuum faciunt in ους per crasin, vt ὁ Ἡρακλῆς, τῦ Ἡρακλέους. Agnoscit etiam Vrbanus & Caninius, rarum tamen esse opinor istum genitiuum. Lucianus certè maluit dicere, παρὰ τὸν Ἡρακλέους, *per Herculem*, facta crasi ex Ἡρακλέος.] Quo modo etiam in nominatiuo ἑη contrahitur in ῆ, ὁ Ἡρακλέης Ἡρακλῆς: sit verò aduertas ad duplex ἑε, constringes in ῆ, τῦ Ἡρακλέες Ἡρακλῆ: hoc modo à τὸ αἰών, τῦ αἰῶνος, τῷ αἰῶνι dicimus αἰῶνι, id est *spelunca*. à genitiuo Ἡρακλῆ, Iones suum formant, ex ῆ circumflexo, ἑη barytonως facientes, τῦ Ἡρακλέη. Eadem varietas seruatur in reliquis casibus: sed in vocatiuo singulari duplex ες vel contrahitur in diphthongum ει, ὦ Ἡρακλεῖς Ἡράκλεις: vel alterum ε per syncopen abiicit, ὦ Ἡράκλεες Ἤρακλες: quæ syncope in aliis quoque casibus habet locum; vt τῷ Ἡρακλέϊ Ἡρακλεῖ, τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέα. [*Obliquos illos* Ἡρακλέος, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα, *volunt quidam*

φῆις.

Propria finita in κλεης.

ANNOTATIO.

αωῆι.

Ionismus: ἑη pro ῆ.

Syncope.

ANNOTATIO.

quidam non per syncopen factos esse ex εος, εϊ, εια, exempto videlicet altero ε, sed simpliciter flexos è contracto Ἡρακλῆς: (*vt* σαφέος σαφεῖ σαφέα è σαφής) *ideoque (dativo excepto) raram ibi contractionem esse. Lucianus certè in vno eodemque dialogo, Diogenis & Herculis, dativo quidem casu dicit* ὦ τῷ Ἡρακλεῖ *contractè, at sine contractione in accusativo,* μὰ τὸν Ἡρακλέα, non per Herculem: *& pluraliter,* δύο Ἡρακλέας, duos Hercules. *itidemque Plutarchus* Περικλεῖ *quidem, at* Περικλέης *&* Περικλέα.] Sic in quibusdam aliis nominibus habentibus duplex εε, interdum vnum syncopatur; vt τὸ κλέεα κλέα, à τὸ κλέος, *gloria*: τῷ δυσκλείᾳ δυσκλέᾳ, ab ὁ κλὴ ἡ δυσκλὴς, *ignobilis, infamis*: τὸ χρέεα, χρέα, à τὸ χρέος, *debitum*: τῶ ὄοσεε ὄοσε, *oculi*, à τὸ ὄος: quamuis quibusdam masculinum esse magis probetur, ὁ ὄος, ε, & ὄοσε dictum pro ὄοσω, per declinationis metaplasmum. inuenitur enim τοῖς ὄοσοις. Cæterùm Ἡρακλέης facit quoque Attice in accusativo τὸν Ἡρακλέᾱ, vt ὁ Χρύσης τὸν Χρυσᾶ, quasi esset primæ declinationis simplicis, vt ὁ Ἀελτοφάνης, τὸν Ἀελτοφάνᾱ, de quo postea, in sequenti Heteroclitorum tractatu.

τὸ κλέεα.
τὸ δυσκλέα.
τὸ χρέα.
τῶ ὄοσε.

Atticismus.

HETEROCLITA.

Nomina heteroclita in genere.

SIngulariter masculina sunt, δεσμὸς, *vinculum*: ἐρεῖμὸς, *remus*: ζυγὸς, *iugũ*: κύκλος, *circulus*: λύχνος, *lucerna*: μοχλὸς, *vectis*: νῶτος, *dorsum*: σαθμὸς, *statio, statera*: τράχηλος, *collum*: pluraliter neutra, δέσμα, &c. reperimus tamen etiam κύκλους, λύχνους. 1

Sic fœminina 2 † δίφρος, *biga*: κέκλεθθος, *via*: & commune ὁ ἡ τάρταρος, *tartarus*: pluralia, δίφρα, κέλεθθα, τάρταρα. 2

Hæc fœminina, ἡ γυνὴ, *mulier*: ὁδὸς, *via*: πόλις, *ciuitas*: χεὶρ, *manus*: in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri, sunt generis masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatione variantia.

Declinatione 3 variant, Δάρης, *Dares*: κόμης, *Comes, Princeps*: μύκης, *fungus*: τὸ Δάρυ & Δάρητος, &c. Ἄρης, τῦ Ἄρεως, Ἄρηϊ, Ἄρηϊ vel 4 Ἄρεϊ, *Mars*. 3 4

Propria nomina primæ contractorum 5 ha- 5

Universidad de Deusto
Biblioteca

bent interdũ casus parisyllabicos; ὁ Ἀεισοφάνης, εος, *Aristophanes*, τὸν Ἀεισοφάνη: & οἱ Ἀεισοφάναι, τὰς Ἀεισοφάνας. Sic composita ab ἔτος, [6] *annus*: ὁ ἑπταέτης, ους, οἱ ἑπτάεται, τὰς ἑπτάετας, *septennis*.

Composita à τὸ ἔτος, ους.

Quædam in ως, quartæ vel quintæ; ἥρως, *heros*, [7] Μίνως, *Minos*, [7] τῦ ωος, aut τῦ ω: sic γέλως, *risus*: ἔρως, *amor*: τῦ ωτος, vel τῦ ω.

Etiam ὁ νῦς, τῦ νὸς: vel ὁ νοῦς, τῦ νοὸς, *mens*: vt βοῦς βοὸς, *bos*.

Composita ab ὁ πους.

Composita à πους, habent οδος vel υς; δίπους, δίποδος, δίπους, *bipes*: sic τρίπους, *tripes*: ἑπτάπους, *septipes*: Οἰδίπους, *Oedipus*, quod & Οἰδιπόδης, Οἰδιποδος.

Annotatio.

[8] Sæpe namqȕe à genitiuo imparisyllabico formatur nominatiuus qui declinatur parisyllabicè: ὁ ἑπτάπους, τῦ ἑπτάποδος: vnde ὁ ἑπτάπους, ποδος, ἑπτάπους: ὁ μάρτυρ μάρτυρος, [9] & ὁ μάρτυς μαρτύρος, *testis*: ὁ ψίθυρ ψίθυρος, ὁ ψίθυρος ψιθύρου, *susurro*.

Nominatiui diuersitas.

[10] Et alioqui diuersus est nominatiuus; ὁ μάκαρ, μάκαρος: vel μάκαρς, μάκαρτος: vel μακάριος, μακαρίου, *beatus*. & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος: & τὸ δάκρυον, τῦ δακρύου, *lacryma*.

ὁ Μωσῆς, τῦ Μωσῆ: vel ὁ Μωσέας, τῦ Μωσέως: quod etiam per ϋ scribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσέως.

Τὸ γόνυ, τῦ γόνυος, & metathesi γενός: & τὸ γόνας, γόνατος, *genu*: [11] τὸ δόρυ, δόρυος & δερός: & [12] τὸ δόρας, δόρατος: vel δῦρας, δέρατος: etiam δόρος, δόρεος, & crasi δοῦρος, *hasta*.

Genitiui varietas.

Genitiuus quoq; interdum varius est eiusdem nominatiui; ἡ χείρ, τῆς [13] χειρός, & poeticè χερός, *manus*: vnde receptus datiuus pluralis τοῖς χερσὶ, & genitiuus dualis τοῖν χεροῖν. λυγξ, λυγγος, *singultus*: λὺγξ, λυγκὸς, *lynx*.

τοῖς χερσὶ. τοῖν χεροῖν.

Eiusdem rei casus à diuersis.

[14] Quandoque diuersa nomina eiusdem rei; sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio: ἡ γυναῖξ inusitatũ, pro quo ἡ γυνὴ, *mulier*, τῆς

τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν [15] γυναῖκα, ὦ γύναι, [15] sine ξ: vt quãdoq; ὦ ἄνα ab ἄναξ, *rex*. τὸ γάλα, *lac*, τῦ γάλακτος, ab inusitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, νὺξ, & γάλαξ, genitiuum faciunt in κτος, [16] pleonasmo literæ τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος.

ὦ γύναι. ὦ ἄνα. γάλα, γάλακτος.

[17] Ὁ Ζεύς, τῦ Διὸς, τῷ Διΐ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ, *Iupiter*. τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας: etiã τὸ ὕδος, ὕδεος, *aqua*.

Ζεύς. ὕδωρ.

[18] ὁ πολὺς, *multus*, τὸν πολὺν, & neutrũ τὸ πολὺ: reliquos omnes casus in quouis genere ac numero sumit ab [19] inusitato nominatiuo πολλὸς, τῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ: & sic deinceps.

πολύς: πολλή: πολύ.

ὁ μέγας, *magnus*: τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα: cætera omnia per tria genera & totidem numeros accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος, τῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ: ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης: & reliqua.

μέγας: μεγάλη: μέγα.

Neutra quædam in αρ, genitiuum habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας; τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *hepar*, *iecur*, ab ἧπας: sic [20] ἦμαρ, *dies*: εἶδαρ, *esca*: φρέαρ, *puteus*: σέαρ, *adeps*: δέλεαρ, *esca*, *illecebra*: ὄνειαρ, *utilitas*.

αρ, ατος.

Et hactenus de nomine: pergamus ad verba.

[1] A Nominatiuis singularibus neutris in ον, qui iam exoleuerunt, inuenitur tamen τὸ νᾶτον & τὸ ζυγὸν, Eustath. A δεσμὸς inuenitur τὰ δέσμα, vt κύκλος, λύχνος: at νῶτος variùs. [2] Reperitur δίφρος masculini generis in singulari: Plutarch. δίφρος ἡμιμνικὸς, *sellæ curulis*: nec mirum. nam sæpe genus dialecto variatur, vt ὁ ἄσβολος, ὁ βῶλος, ὁ θόλος, & Atticè ἡ ἄσβολος, *fuligo*: ἡ βῶλος, *gleba*: ἡ θόλος, *testudo templi*: ὁ κίων, & Ionicè ἡ κίων, *columna*. [*Nescire se ait Sylburgius, cur* δίφρος *inter fœminina recenseatur. nam & pro sella (inquit, non currus duntaxat, sed etiam domestica) & pro vigis seu* ANNOTATIO.
currus duntaxat, sed etiam domestica) & pro vigis seu currus, masculinum est apud Homerum, Xenophontem, Plutarchum, & alios. cumque δίφρος *per syncopen sit dictus pro* δίφορος *biferus, videntur subaudiendum reliquisse* ζύγος, τόπος, *vel simile quippiam, ac* δίφρος *absolutè dixisse pro* δίφορος ζύγος *aut* τόπος τῦ ἁρμάτος. *propriè*

Universidad de Deusto
Biblioteca

enim δίφρος fuit (vt Eustath. & alij tradunt) editior in curru locus in quo auriga cum παραβάτῃ sedebat, à duobus illis quos ferret dictus, eamque ob rem διώρυξ quoq; nominatus à Pausania, quod binos veheret. deinde synecdochicè δίφρος est appellatus currus ipse vel bijugis vel quadrijugis, & metaphoricè sella quauis: ac vt inter has apud Eupolidem est δίφρος Θετταλικὸς τετράπους, sic Italis sella quædam dicuntur quadriga, quatuor scilicet nixa columellis aut pedibus. In plurali verò δίφρα, vel subaudiri potest substantiuum neutrum, vel metaplasmus statui, vt in κύκλα à κύκλος, & similibus aliis.] Atque Attici dualibus quæ communiter fœminina sunt, † tanquam masculinis vtuntur; τὼ κεφαλὰ, *duo capita*: τὼ ἡμέρα, *duo dies*, ab ἡ κεφαλὴ, ἡ ἡμέρα. CLENARDVS quatuor tantùm enumerat: quæ ij authores vsurpant qui communi lingua scripserunt. 3 Hæc varietas præcipuè locum habet in genitiuo & accusatiuo singulari; ὁ Δάρης, τὸν Δάρη & Δάρητα. τὸν Δάρητα & Δάρλω: sic γόης, *dentale, pars aratri.* [γόης *pro dentali parisyllabè tantum reperio & in simplici & in composita figura. videndum igitur ne, quum Lascaris (quem sequitur Antesign.) dicit, ὁ γόης, τοῦ γόητος καὶ γόυς, propriè potius quam appellatiuè sit accipiendum istud nomen, pro Briarei scilicet fratre, qui Apollodoro initio Bibliothecæ est Γύης, Hesiodo in Theogonia (v. 149.) Γύγης. Priscianus certè lib. 6. in catalogo nominum ancipitem declinationem habentium, Γύγης (inquit) nomen gigantis, γύγυ & γύγητος. Sed scripturam istius nominis per γ in secunda syllaba non probant eruditi, licet non apud Horatium modo, Ouidium, Senecam, sed etiam apud Hesiodum loco citato extet. apud eosdem parisyllabam tantum flexionem reperi.*] Μέγης, *Megesi*: Πύδης, *Pydes*: Θαλῆς, *Thales*: Φαλῆς, *Phales*. [*Lascaris sic*, Θαλῆς Θαλᾶ, & Θάλης Θάλητος: *cui subiungit Cauinus*, Φαλῆς Φαλᾶ, & Φάλης Φάλητος. *de posterioris accentu meminit & scholiastes Aristophanis, at de flexione tacet. scribit enim* Φαλῆς *apud Aristoph. in Acharn.* (*vbi scilicet Dicæopolis exclamat* ὦ φαλῆς φαλῆς) *legendum esse perispwmenos, vt* Ερμῆς: *sic enim Atticos proferre: Dorios autè barytonos, φάλης.*] 4 Et crasi Ἄρης, Doricè verò Ἄρευς. 5 facit etiam τοῦ Ἄρη καὶ Ἄρεως καὶ Ἄρεος. 5 Id est, declinantur per primam declinationem simplicium: sed tantùm in vsu habentur nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus in singulari & plurali. 6 Composita ab ἵστημι variant non declinatione modo, sed etiam accentu. Ad accẽtũ quod attinet, Ammonius in τρίπους ex Ptolemæo Ascalonita tradit, si de ætate dicantur, oxytonως efferri: si de tempore, barytonως. Similiter Eustathius p. 1437, τρίπες, (inquit) τετράπες, & similia, quum sunt properoxytona, tempus significant, veluti temporalia aduerbia: at τρίπους & τετράπους, veluti παιδίον aut tale quidpiam, oxytonως proferuntur ad differentiam. Hæc illi. Differentia tamen ista non vsquequaque obseruata comperitur. Nam ex vno eodemque Aristotele affertur & oxytonως διέτης, ὥρης, *biennio matureſcens partus*; & barytonως μυριέτης βίος, *vita decies mille annorum, vita longæua.* rursum oxytonως δεκαέτης ἀποδημία, *decennalis peregrinatio*, ex Plutarcho: & barytonως τριέτης χρόνος, *triennale tempus*, ex Herodoto. Verius igitur esse videtur quod Eustathius (pag. 341.) ex Ælio Dionysio & Herodiano tradit, communiter hæc nomina ὀξύνεσθαι: (quoniam è neutris substantiuis disyllabis in ος, oriri soleant adiectiua in ης oxytona, vt πάθος, ἀπαθής) Atticè verò βαρύνεσθαι: communiter ergo dici διετὴς, τριετὴς, & similia: Atticè verò δίετης, τρίετης, id est, *bimus, trimus*. Hoc etiam obseruaui, quę in αίτης exeunt, si terminatio hæc maneat integra, modo oxytonως proferri, modo barytonως: at si α eximatur, tantum barytonως: vt δεκαέτης & δεκέτης, *decennis*: ἑξαέτης & ἑξέτης, *sexennis*: vtrumque apud Suidam. sic εἰκοσέτης pro εἰκοσαέτης vel εἰκοσαέτης, *qui viginti annorũ est*. (at apud Theocr. id. 15. quidam cod. habent ὀκτωκαιδεκάτης pro ὀκτωκαιδεκέτης) Insuper in denariis à triginta vsque ad centum non fit συναλοιφὴ τοῦ α, sed α & ε peculiari quadam & insolita crasi coëunt in η: vt τριακοντούτης pro τριακονταέτης, *qui triginta annorũ est*: τεσσαρακοντούτης pro τεσσαρακονταέτης, *qui quadraginta annorũ est*: πενηκοντούτης pro πενηκονταέτης, *qui est annorũ quinquaginta*: ἑβδομηκοντούτης pro ἑβδομηκονταέτης, *qui est annorum septuaginta*: ὀγδοηκοντούτης pro ὀγδοηκονταέτης, *qui est annorum octuaginta*: ἐνενηκοντούτης pro ἐνενηκονταέτης, *qui nonaginta annorum est*: & ἑκατοντούτης pro ἑκατονταέτης apud Lucianum in Macrobiis, *qui centum annorum est*. Hæc de communibus: neutra verò adiectiuè posita oxytonως proferuntur: vt apud Theophr. τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, *partim eo ipso, partim secundo anno oritur*: & apud Æschinem, ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἥκουσι, *qui agunt secundum annum supra pubertatem*. at si aduerbialiter ponantur, properoxytonως efferuntur, vt paulo ante ex Eustathio docui, & eõfirmat Moschopulus: qualia sunt ἀμφίετες *quotannis*, τρίετες *tres annos*, τετράετες *quatuor annos*, πενταέτες *quinq; annos*, ἑξάετες *sex*

Universidad de Deusto
Biblioteca

annos, ἑπτάετες *septem annos*, ἐννάετες (Æol. & poëticè ἐνάετες) *nouem annos*. nisi hic quoque oxytonam terminationem communis, Barytonam verò Atticæ linguæ esse malis. Porrò vt post accentum de flexione dicam, oxytona sunt tantum primæ contractorum, barytona verò interdum etiam primæ simplicium. Ab oxytonis nominatiuis hæc sunt apud Plat. Leg. 7. τριετῆ δὲ δὴ καὶ τετραετῆ ἓ πενταετῆ καὶ ἑξαετῆ ἅθρει ψυχῆς, δέον αὖ εἴη πυκτῶν, *trienni ergo, quadrienni, quinquenni & sexenni animæ probis imbuendæ moribus, opus fuerit hisce rebus.* & paulo ante, τῆ τριετοῦς γεγονότος, κόρᾳ καὶ κόρῃ, *triennis pueri puellæque.* sic apud Thuc. πενταετεῖς ἀγῶνας, *quinquennalia fœdera:* & apud Theophr. αὐτοετεῖς αὐαίνονται, *eo ipso anno exarescunt.* A Barytonis in eadem declinatione: vt δεκέτης πολέμου *decennalis belli*, & παρθενικῆς ἐννεακαιδεκέτους (Doricè pro ἐννεακαιδεκέτης, 153, 28.) *virginis nouendecim annos natæ*, in Epigramm. Sic παιδὶ δεκέτῃ, *puero decenni*, Plato Leg. 7. ἑξέτῃ σοι πείθομαι, *tibi sexenni obsequor*, Aristoph. apud Suidam. Rursum Plato Leg. 7. τὸν ἑξέτη *sexennem*: & Lucil. in Epigram. κλαύσαιτε δωδεκέτη Μάξιμον, *duodecim annos natum.* & Hom. Il. ψ. ἵππον ἑξέτε' ἀδμήτην, *equam sexennem nondum sub iugum missam*: sine cõtractione pro ἑξέτη. Sic idem plural. Il. β. ἵππους ὀτρυνέας οἰέτας, *equas pilo similes, pares annis.* & Aristoph. πεντέτεις ἀγῶνας, *fœdera quinque annorum.* Hanc flexionem sequuntur etiam ea in quibus α & ε (vt ante dixi) contra morem in ε contrahuntur ante terminationem: vt τὰς ἑξηκοντέτεις ᾠδάς, *sexagenarios cantores*, apud Plat. De leg. & πεντηκοντέτεις ἀγῶνας, *fœdera quinquaginta annorũ, ibidem.* Parisyllabæ flexionis exempla nulla nunc succurrunt. Lascaris scribit veteres Athenienses dixisse οἱ ἑπτάετες & τὰς ἑπτάετας, *septennes*, οἱ δωδεκάετες & τὰς δωδεκάετας, *qui sunt duodecim annorum*, sicut οἱ Ἀριστοφάνες & τὰς Ἀριστοφάνας, à nomin. Ἀριστοφάνης. Et Budæus apud Platonem Leg. 7. vbi legitur, μὴ γὰρ ἑξέτη καὶ τῷ ἑξέτει, pro ἑξέτη scribendum censet ἑξέτῳ, quod ἑξέτη communi genere dicamus, ἑξέτῳ autem masculino tantum. Atque adeo ab his parisyllabis in ης masculinis, sunt fœminina imparisyllaba in ις: vt apud Plat. Leg. 6. ἡ παιδοποιὰ δεκέτης ἔστω, *procreatio liberorum decennium non excedat.* & in Epigram. κόρῳ ἐννάετιν, *puellam nouennem.* sic pluraliter apud Eustath. τριακοντοπόδεις ἀγῶνας, *fœdera triginta annorum.* & apud Thuc. πεντηκονταετῶν ἀγώνων, *fœderum quinquaginta annorum.* Sunt qui etiam τριακοντέτεις ἀγῶνας & πεντηκοντέτεις ἀγῶνας deducant ex singulari nominatiuo in ες ιο, vt è plurali terminatione ιδες primum Ionicè ὁ fit extritum & ι in ε versum, deinde duo illa ε in η contracta more Attico: sed breuiore & faciliore via deducemus à nominatiuo primæ Contractorum in ης, qui (vt regulæ atque exempla paulo ante citata satis docẽt) & communis est generis, & pluralem terminationem εις Atticè contrahit in ῆς. Si quis autem & de deriuatis in ια quærat, à parisyllabis illa an imparisyllabis in ης originem ducant, respondeo, æquè ab imparisyllabis atque à parisyllabis formari posse. vt enim ab ἀτυχὴς est ἀτυχία, sic à διετὴς διετία *biennium*, à τριετὴς τριετία *triennium.* idemque iudicium esto de ceteris, πενταετία *quinquennium*, ἑξαετία *sexennium*, δεκαετία *decennium*, πολυετία *multi anni*, ὀλιγοετία *pauci anni.* Hæc de compositorum ab ἔτος accentu, flexione per casus, & motione per genera prolixius tradere visum est hoc loco, vt discentes in ista varietate Ariadneum haberent filum. 7 Atque ὁ κάλως, *funis, rudens*, τῆ κάλῳ & κάλῳ. ἔρως verò facit etiam Æolicè τῆ ἔρᾳ per tertiam. 8 Sic ab ὁ δμώς, τῆ δμωός, est ὁ δμωός, ῆ, *seruus*: vnde ἡ δμωὴ, ῆς, Ionicè, pro δμωὰ, ᾶς, *serua*: ὁ ἡγεμὼν, όνος, ὁ ἡγεμόνος, ῆ, *dux, princeps*: & ἡ ἡγεμονὴ, ῆς, *imperium.* ὁ Τρώς, τῆ Τρωός, ὁ Τρωός, ῆ, *Troianus*: ὁ φύλαξ, τῆ φύλακος, ὁ φύλακος, ῆ, *custos.* Item fœminina, ἡ κάλυξ κάλυκος, ἡ καλύκη, ης, *calyx, folliculus.* ὁ χιτὼν ῶνος, ἡ χιτὼνη, ης, *tunica.* 9 Et μάρτυς, μάρτυος. 10 Sic λᾶας, *lapis*, τῆ λάᾳ & crasi λᾶ; vel ὁ λάος, τῆ λάῳ τὸ λᾶον: & Doricè ὁ λάας, τῆ λάᾳ, τῷ λάᾳ per primam. item ῷ λᾷ, τῆ λάει: & ὁ λάις λάι, & per synæresim λᾶ: atque ὁ λᾶς, τῆ λαος per quintam. Eius synonymũ est ἡ λιθὰς, τῆς λιθάδος, vel ὁ λίθος, ῆ. [*Nominatiuum* λᾶ *apud Cyrillum inueni in Collectione vocum quæ pro diuersa significatione diuersum recipiunt accentum: sed paroxytonas scriptum. sic enim ibi,* λάᾳ λάᾳ ὁ, lapis, *penultimam acuitur*: λαὸς λαὸ ὁ, *populus, acuitur. alteros autem duos nominatiuos, nimirum* ὁ λάος ος, ὁ λᾶις ι, *habent quidem etiam vulgata lexica: sed sine exemplo. Prioris confingendi occasionem sumpsisse videntur ex datiuo pluralis* λάεσι, (*qui legitur Epigramm. p. 99. in hoc elegiaco hemistichio,* ἐφ' ἁμετέραις λάεσιν ἡελπόμαν) *ac* λάεσι *deduxisse ex* ὁ λᾶας, *vt* τείχεσιν *ex* τὸ τεῖχος: *vel ex* λᾶις, *vt* ὄφεσιν *ex* ὄφις, ι *communis flexionis Ionicè & Atticè versa in* ε, *pro* λάεσι. *Sed cogitare debebant, poëtas interdum metri causa in Æolica ista siue Ionica datiui pluralis terminatione* εσσι, *alterum* σ *tollere: siue ex masculino aut*

Deriuata in ία vnde deriuẽtur.

Eiusdem rei nominatiui diuersi.

ANNOTATIO *de nominatiuo* λᾶς.

Universidad de Deusto
Biblioteca

fœminino, siue ex neutro nominatiuo manarit. sic enim in iisdem Epigram. p. 7. legimus, Παύτεσι μφραμμόις Δαναοις, *altero videlicet σ propter metrum elisō ex πάντεσσι: hoc autem pro* πᾶσι, *à nom.* πᾶς omnis, vniuersus. *& apud Nonn. in metaphrasi Ioannis,* ημετέρησιν ὐν ἄρνεσι μηκέτι μίμνων, *itidem pro* ἄρνεσσι, *qui datiuus (Eustathio teste) per syncopen factus est ex nom. sing.* ἀρὴν ἠν. *similiter apud Pindarum ode prima, in antepenultimo primæ strophes versu, quidam codices habent* μητίεσι, *pro* μητίεσσι, *à nomin. sing.* ἡ μῆτις consilium. *sed (vt hoc etiam obiter moneam) verior scriptura est* μητίεσσι, σ *geminato, vt ex antepenultimo antistrophes versu satis liquet. Præterea quod ijdem vulgatorum lexicorum auctores tradunt, ex* λάι, *genitiuo nominis* λᾶις, *per crasin fieri* λᾷ, *nimirū α & ι per synæresin in ᾱ contractis, de eo nihil apud probatos lexicographos aut Grammaticos inuenio. nam genitiuum* λᾶ *non Vrbanus tantum & Lascaris, sed Eustathius quoque contractum esse docent ex* λάα, *genitiuo nominis* λάας, *ideoque sine ι scribunt. Porrò ex perittosyllabo isto & incontracto nominatiuo* λᾶας (*quo Hom. vtitur. Il. δ. & Od. λ. in hoc hemistichio,* λᾶας ἀναιδὴς) *non tantum genitiuus est contractus* λᾶ, *vt Od. ξ. ἐ.* λᾶ ὑπερ πίπῆς: *sed etiam datiuus* λᾷ, *Il. π.* βάλεν ὀξέι λᾶϊ: *& dual. nomin. atque accus.* λᾶε, *Il. ψ.* δύο λοὺκὼ λᾶε. *ab eodem est accus. sing. incontractus* λᾶαν, *Il. γ.* ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. *Accusatiuus autem plur.* λᾶας *apud Nonnum (in hoc hemistichio,* λᾶας ἔχων ὁμοκλήσας) *itidemque dat.* λάεσσι *apud Hom. Il. γ. non tantum ex disyllabo nominatiuo* λᾶας *per contractionem facti, sed etiam simpliciter è monosyllabo* λᾶς *flexi censebuntur. nam ex contracto nom.* λᾶς (*perispomenas enim scribendum fuerat v. 28.*) *sunt hi obliqui* λᾶος, λαΐ, λάα, *vel etiam* λᾶν, (*vt apud Theocr.* λῖν ἁ λῖς leo) *itidemque casus plurales, simpliciter è recto singulari deducti. Quod verò ad parisyllabum atque paroxytonū* λάας *attinet, (cuius flexionem Doricam Antesignanus tradit) annotat Vrbanus, id proprium esse nomen: itidemque contractum ὁ* Λᾶς τῦ Λᾶ. *forsan respiciens ad hæc duo hemistichia,* Οἵ τε Λάαν ἔιχον, *apud Hom. Il. β &* Καὶ Λᾶν ἀβρῶς, *apud Eustath. ex Lycophrone. sed annotat Eustathius in Homericum illud hemistichium, ex veteribus Grammaticis, quam Homerus disyllabos* Λάαν *appellat ab aliis monosyllabos* Λᾶν *fuisse nominatam, genere non masculino tantum, sed etiam fœminino. ita vt in hac significatione dicatur non tantum ὁ* Λᾶς *siue* Λάας, *sed etiam ἡ* Λᾶ *siue* Λάα. *fuit autem (vt idem refert) nauale seu maritimum*

oppidum Elidis, ἐπίνειον Ἠλιδ: πυρὸ τὸς λᾶας (*hoc est à saxis*) *denominatum, quod in excelsa situm esset petra. ac Dioscuri ab eius expugnatione dicti* Λαπίρσυ.] Variant quoque ὁ ἀσπασμὸς, ὐ, & τὸ ἄσπασμα, ατ, *salutatio:* ἡ βλάβη, ης, & τὸ βλάβος, ε, *nocumentum:* ὁ βρεχμὸς, ῦ, & τὸ βρεχμα *siue* βρέγμα, ατ, *calvaria, os capitis:* ὁ γάρος, ὐ, & τὸ γάρον, *garum, liquamen ex pisce:* ἡ δίψα, ης, & τὸ δίψος, ε, *sitis:* τὸ δῶμα, τὸ δόματος, *domus,* & per apocopen τὸ δῶ, indeclinabile; & ὁ δόμος, τῦ δόμυ: ὁ ἔλεος, ἐλέε, *misericordia: commiseratio:* ἡ σύσφρα, ας, & τὸ ἔνεδρον, ὐ, *insidiæ:* ὁ ἔσχμος, ὐ, & τὸ ἔσχμα, ατ, *retinaculum, impedimentum:* ὁ θρῦς, ὐ, & τὸ θρῦος, ε, *lamentatio:* ὁ θύμος, ὐ, & τὸ θύμον, ὐ, *thymus:* ἡ κέλαδυς, ὐ, & τὸ κέλαδυον, ὐ, *vita:* ἡ νάπη, ης, & τὸ νάπος, ε, *saltus, locus syluosus:* ἡ νείκη, ης, & τὸ νεῖκος, ε, *rixa, iurgium:* ἡ νίκη, ης, & τὸ νῖκος, ε, *victoria:* ὁ ὀνείδος, ε, *probrum:* ὁ vel ἡ ὀρέγανος, ὐ, & τὸ ὀρέγανον, ὐ, *origanum herba:* ὁ ὄχος, ὐ, & τὸ ὄχος, ε, *vehiculum:* ἡ σκάφη, ης, & τὸ σκάφος, ε, *scapha, nauis:* ὁ σκότος, ὐ, & τὸ σκότος, ε, *tenebræ:* ὁ vel ἡ σπάρτος, & τὸ σπάρτον, ὐ, *spartum.* Sic apud poëtas ὁ αἰγόκερως, τὸ αἰγόκερωτ & αἰγόκερω, & ὁ αἰγόκερος, ε & ἡ, *capricornus:* ὁ Βορέας, ὐ, & Βορρᾶς, *Boreas, Aquilo:* ὁ Γηρυών, όν, & Γηρυονεύς, *Geryon.* [*Hæc vox agnoscitur etiam à Lascari & Vrbano: sed non prætertur ab iisdem parisyllabum* Γηρυόνης ὐ, *quod est longè vsitatius: vt* Γηρυόνυ βοας *Epigr. lib. 4. &* Γηρυόνη πτερυπλύω *apud Suidam ex Aristoph.*] ὁ ἠνιόχος, ὐ, & ἡνιοχεύς, *auriga:* ὁ πατροφόνος, ὐ, & πατροφονεύς, *parricida:* (dicitur & ὁ πατροφόντης, ὐ, & πατροκτόνος, ὐ, arque ὁ πατραλοίας, α, pro eodem) ὁ ὑδροχόος, ὐ, & ὁ ὑδροχοεύς, *aquarius, sidus Zodiaci:* ὁ ὑὸς, ὐ, & ὑεύς, *filius.* [11] Datiuus τῷ δόρυι, & metathesi δορὶ, & [11] poëticè δορεῖ, subtracto υ ex diphthongo ὐ. [12] Sic τὸ [12] γήρας, γήραος, & τὸ γῆρος, γήρεος, *senectus:* τὸ ἔδας, ατος, & τὸ ἔδος, ε, *pauimentum.* Porrò nomen γῆρας apud poëtas vt notat Sylburgius vsitatius flectitur per α, extrito Ionicè τ, vt ἐπὶ γήραϊ ὀδυσ aliquoties apud Homerum: in prosa verò vsitatior est crasis Attica, vt γήρως ex γήραος, γήρᾳ ex γήραϊ. triplicem tamē nominis huius flexionem probare videntur totidem compositorum genera. nam ex impure flexo est ἀγήραος apud Aristot. & Hyperidem: (nisi compositum id malis ex ω & γηράω, vt ἀόρατος, ἀκήρατος, & similia) ex puro, ἀγήρως apud Hesiodum: ex contracto autem, ἀγήρως: quod postremum (vt hoc quoque moneam obiter) contra morem Atticum παροξύνεται, & ι in accusatiuo modò reti-

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

net, modò amittit: cætera verò eiusdem terminationis composita, & proparoxytonæs efferuntur, & ν seruant accusatiuo, vt δῦχηρος ὑπέρχηρος, δῦχηρον ὑπέρχηρον, quædam verò etiam in ες exeunt, o breui, vt συχής, παχύχης: à quo παχύχηϊ legimus apud Hippocratem: 5 eodemque modo superlat. δύχηρώτατος apud Hesych. & Suidam, est potius ab δύχηϊς quàm ab δύχηρος. Quod verò attinet ad alterum nomen χῆϊς, Ionicum illud est & poëticum, vt ὕδϊος, pro ὕδωρ ατος.

Æolismus. Poëtarũ licentia in declinandis nominibus.

13 13 Æolicè χέρρος: pro subiunctiua vocali geminatur 14 consona sequens. 14 Poëtæ tale quiddam sibi permittunt in multis nominibus, præcipuè in datiuo singulari secundæ & tertiæ declinationis, in accusatiuo singulari & datiuo plurali tertiæ. nam eos sumunt tanquam nominatiuus singularis esset Quintæ: vt in datiuo τῇ ἀλκί, τῇ κλαδί. [*Varini quoque Cornucopiæ, in* ὄσις, *datiuum* τῇ κλαδί, *pro* τῷ κλάδῳ, *affert ex Æliani historia animalium: in quo præter flexionis metaplasmum, est etiam generis mutatio. Sed Eustath. & Suidas magis probare videntur* τῷ κλαδί: *vt genere manente, flexionis tantum fiat mutatio. ambiguè genus positum in hoc Alcæi,* ἐν μύρτῳ κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, *in myrti ramo gladium feram. Apud Aristoph. verò* ἐπὶ κιοσὶ κλάδεσι, *Suidas cum Scholiaste datiuũ* κλάδεσι *formatum vult è nominatiuo* κλάδες, *vt* τέκεσι *è* τέκος, *neutro scilicet imparisyllabo. Hesychius affert etiam* κλᾶδες, *Æolicè positum dicens pro* ζυγά, iuga. *cui si i subscribas, Doricum erit pro Ionico* κλῆδες, *hoc autem pro communi* κλεῖδες, *è singulari nominatiuo* κλεις, clauis.] τῷ διχόμηνι, τῷ λιτί, τῷ μελίκρητι, τῇ παρθέν., τῷ πολυπάτρῃ, τῇ ὑμίνι: pro τῇ ἀλκῇ, τῷ κλάδῳ, τῷ διχομήνῳ, τῷ λιτῷ, τῷ μελικράτῳ, τῇ παρθένῳ, τῷ πολυπαίδῃ, τῇ ὑμένι: ab ἡ ἀλκή, ῆς, *robur*: ὁ κλάδος, *ramus*: ὁ διχόμηνος, *in duas partes mensem secans*: τὸ λινόν, *pannus lineus*: τὸ μελίκρατον, *mulsum*: ἡ παρθένος, *virgo*: ὁ πολυπάτρης, *multistrepus*: ἡ ὑμήν, ῆνος, *prælium*: sed tanquam ab ἡ ἀλξ, ἀλκός: ἡ κλάς, κλαδός: ὁ διχόμηνος, ου: τὸ λί, λιτός. [Malui ponere neutrum nominatiuum τὸ λί, quam femininum ἡ λίς: (quem Etymologus Ascaloniti quidem placuisse testatur, sed reiicit eam ob causam, quod monosyllaba in ις non soleant flecti per τος) posito enim illo nominatiuo, flexionis duntaxat erit metaplasmus, non item generis. nam λιτί mutata flexionis forma dictum volunt pro λιτῷ, à nominatiuo τὸ λιτόν, *tenue linteum*. indeque plurale λῖτα, nõ λῖτες. tum λί λιτὸς sic erit vt μέλι μέλιτος. at κεῖ pro κεῖμον aclitõ est.] τὸ μελίκρας, ατος: ἡ παρθὼ, ένος: ὁ πολυπάτης, ωρος: ἡ ὑμήν, ῖνος. In accusatiuo τὸν ἰκτῖνα, tanquam ab ἰκτῖν, pro quo vsurpatur ὁ ἰκτῖνος, ου, *miluus*. at λῖτα pluralem accus. esse, ostendit apud Homer. καλὰ λῖτα, & in Epigram. δύω λῖτα, *lintea*. In datiuo plurali, τοῖς ἀνδραπόδεσι, τοῖς δένδρεσι, τοῖς ἔγκασι, ταῖς κλάδεσι, τοῖς κεφάλεσι, τοῖς πίπλοισι, τοῖς ὠθόασι, τοῖς ὠθαύμασι, τοῖς σάββασι: à τὸ ἀνδράποδον, ου, *mancipium*: τὸ δένδρον, ου, *arbor*: τὸ ἔγκαφος, ου, *viscus, eris*: ὁ κλάδος, ου, *ramus*: τὸ κέλυνον, ου, *lilium*: τὸ πίπλος, ου, *folium*: τὸ ὠθόαλον, ου, *ouis*: τὸ ὠθωμον, ου, *facies*: τὸ σάββαλον, ου, *sabbatum, requies*: sed quasi à τὸ ἀνδράποδος, ου: τὸ δένδρος, ου: τὸ ἔγκας, ατος: ἡ κλάς, κλαδὸς (vide 150, 26. & 30.) τὸ κέλυνος, ου: τὸ πίπλος, κλος: τὸ ὠθόας, ατος: τὸ ὠθώπας, ατος: τὸ σάββας, ατος. at κτεάτεσι est à τὸ κτέας, ατος, {150, 26.} vt in Epigram. εὗρε χρυσῆ κλίνας. Reperitur quoque τὰ κέλυνα, *lilia*: τὰ ὠθωπία, τῶν ὠθωπάτων, *facies*: sic τῶν μηλάτων, *pecorum*, pro μήλων à τὸ μῆλον, ου, *ouis, pecus*: sed tanquam à τὸ μῆλας, ατος. Contrà Ætoli pro datiuis quintæ vsurpant datiuos tertiæ finitos in τῖς; vt τοῖς γερόντεσι pro γέρασι, ab ὁ γέρων, οντος, *senex*: sed quasi ab ὁ γέροντος, ου. sic τοῖς διλημμάτοις, τοῖς παθημάτοις, pro τοῖς διλήμμασι, παθήμασι, à τὸ δίλημμα, ατος, *dilemma, syllogismus vtrinque vinciens & constringens*: τὸ πάθημα, ατος, *affectus, passio*: sed quasi à τὸ διλημμάλον, ου, τὸ παθήμαλον, ου. [Sed τοῖς διλημμάτοις, & τὸ διλήμμαλον, non sunt anomala, ficta, aut inusitata, sed & regularia, & vsu etiam recepta. vt enim μονολημμάτας συλλογισμὰς Alexander, sic διλήμμαλον χῆμα dicit Hermogenes: atque adeo Suidas non δίλημμα tantum agnoscit, sed etiam διλήμμαλον, subaudiens substantiuum νόημα.] Reperitur etiam nom. plur. αἱ Κλῶτες, *Parcæ*, pro Κλωθοί, ab ἡ Κλωθώ, ὁος, quod in duali & plurali declinandum erat per tertiam, 155, 33. 15 Et γνωλω apud veteres. 16 Contra verò ὁ κὴν ἡ κύων, *canis*; & ἡ ἄελλα, *agna*, syncopen patiuntur in obliquis, κυὸς, ἀρνός, pro κύνος, ἄρνα. [Notat Sylburgius pro fœmininо barytono ἡ ἄελλα, apud Eustathium, Etymologum, Pollucem & alios, extare masculinum oxytonum ὁ ἄελλώ: cuius obliqui ἄελλῶ, ἀελλῶι, ἀελλῶα: per syncopen ἄελλος, ἀελλί, ἄελλα. sunt qui postremis hisce finxerint rectũ monosyllabum ἄελ: sed reiiciuntur ab Etymologo & aliis. Ab ἀελλὼ autem est non tantum ἀελλοδόκος, *pastor agnorum, opilio*: sed etiam per aphæresin ἐλλώ: à quo plurale ἐλλῶες, agni, apud Eustathium, Hesychium, Suidam, & Etymologum.] 17 Declinatur etiã ὁ Ζλὼ, Ζλὼος, Ζλὼι, Ζλὼα: imò decem huius inueniuntur nominatiui, Ζλὼ,

Accusatiui à nominatiuis inusitatis.

Datiui plurales quintæ in σι pro οις tertiæ.

Datiui plurales in τοις pro σι apud Ætolos.

ANNOTATIO.

Syncope.

ANNOTATIO.

Nominis Ζεὺς decem nominatiuis.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ANNOTATIO. Ζλὼ, Ζαὼ, Δλὼ, Δαὼ, Ζὴς, Ζὰς, Ζδὺς, Δδὺς, Βδδὺς, & Δὶς, à quo sunt obl. Διὸς, Διί, Δία. Βδδὺς agnoscunt Caninius & Vrbanus, priscisque comicis vsitatum perhibent. videndum tamen ne potius scribendum sit Σδδὺς Æolico & Dorico more, vt σδυγὸς iisdem gentibus est ζυγὸς, iugum. Golzius certè in Thesauro rei antiquariæ, nummo inscriptum testatur ΣΑΕΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. ac fieri potuit vt librarij, propter characterum in veteribus libris similitudinem, Β scripserint pro Σ. nisi fortè Comica scurrilitate Βδδὺς παρὰ τὸ βδεῖν dictus propter tonitrua, vt Aristophanes Nubibus innuit ἐκ βεγκλῶς esse πορδὰς τοῦ Διός. atque ita Δδὺς quoque vel Bœotico more factum ex Ζδὺς, vel deriuatum à δδύω, *quod est rigo, madefacio.* Porrò vt multis rectis variatur hoc nomẽ apud antiquos, ita varia rectorũ istorũ flexio est. In ν finita genitiuum faciunt assumpto ος: vt Ζανὸς κόρη, *Iouis filia*: Δανὸς ὑψίσῳ θρόνῳ, *Iouis altissimo throno*, apud Vrbanum ex Corinna. Ζὴς verò (quod à Pherecyde vsurpatum scribit Eustathius) Ζλὼ facere accusatiuo, testatur idem Vrbanus, afferens ex poëta quodam Οὐρόπα Ζλώ: vt sit quemadmodum Iliad. α. Οὐρόπα Κρονίδῃ. alioquin Οὐρόπα Ζλὼ potest non vocatiui tantum, sed etiam nominatiui casus esse, vt Οὐρόπα Ζδὺς apud eundem Homerum, Æolico scilicet more, sicut νεφεληγερέτα Ζδὺς, ἰαπετὸς Νέφος, & similia. Ζὰς sanè, quod Doricam habet προπλὼ τῆ η εἰς α, per ντ flecti, vt propria illa participialia Πρὰς πρᾶντος, Φὰς φάντος, tradit Grammaticus quidam apud Eustathium 436. A Ζδὺς autem Polycrates Sophista, teste eodem Eustathio, dixit τὸν Ζεῦν circumflexè, vt τὸν λῆν, à nom. ὁ λὶς *leo*: & genitiuum τοῦ Ζέως, pro communi τοῦ Διός, apud eundem Eustath. & Etymologum agnoscunt nonnulli. (at Θεῶ Ἄρτεμιν pro Θεὸν Ἄρτεμιν, *deam Dianam*, dixit alius, sicut πλεῶ pro πλεῖον, crasi Dorica & Ionica, de qua supra, 119, 10.) Δὶς etiam, quod ex Rhinthone profert Vrbanus, non singulares modo casus habet, Διός, Διί, & Δία, sed plurales etiam, Δίες, Διῶν, Δισὶ, Δίας, teste Ælio Dionysio. atque adeo fabulam 18 quandam inscriptam esse Δίες, testatur Eustath. 18 Apud poëtas regulariter declinatum inuenitur, ὁ πολὺς, τοῦ πολέος, &c. 19 A poëtis tamen vsurpatur: sic neutrum πολλὸν pro πολὺ, siue sit nomen, *multum*: siue aduerbium, 20 *valde, multùm, multò.* 20 His addo τὸ κάρηνον, *caput.*

πολὺς, ἰος. πολλόν.

ANNO

ANNOTATIONES IN VERBA.

COGNATA Tempora sunt, quorum eadem est figuratiua: Præsens & imperfectum, [1] τύπλω, ἔτυπλον: Perfectum & plusquamperfectum, [2] τέτυφα, ἐτετύφειν: Aoristus primus & futurum primum, [3] ἔτυψα, τύψω. sic Aoristus secundus, futurum secundum, [4] & præteritum medium, cognationem inter se habent; ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα. *Cognata tempora.* 1 2 3 4

Attici tertiis personis in ι vel ε addunt literam ν, [5] etiam ante consonantem; τύπλεσιν vel ἔτυψεν τοῦτον, *verberant vel verberauit hunc.* *Atticismus.* 5

[1] SVPPLE, Idque non solùm in voce actiua, sed & in passiua & med. τύπλομαι, ἐτυπλόμην: atque non tantùm in indicatiuo, sed etiã in reliquis omnibus modis & participiis. Nunquam enim reliqui modi aut participia characteristicam habent diuersam ab ea quam idem tempus habuerit in indicatiuo. [2] Supple, Vocis actiuæ. Porrò in voce passiua perfectum quoque & plusquamperfectum inter se cognationem habent, τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται: ἐπετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο: & paulopostfuturum cum secunda perfecti, τέτυψαι, πλυνοῦμαι: sic secunda singul. perfecti imperatiui τέτυψο, Aoristus verò primus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamen tenuibus in aspiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, τυφθήσομαι. sic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum infinitiui, τετύφθω, τετύφθαι: sed si in tertia perfecti ται sit purum, hîc interseritur σ; κέκελται, *iudicatus est*; κεκελέσθω, *iudicatus esto*; κεκελέσθαι, *iudicatum esse*, à themate κελέω, *iudico.* [3] Supple, In voce actiua, & med. ἐτυψάμην, τύψομαι. [4] Supple, Per omnes voces; vt in pass. ἐτύπην, τυπήσομαι: in media, ἐτυπόμην, τυποῦμαι. *Cum perfecto passiuo cognationẽ habentia.* 1 2 3 4

[5] Addit *etiam*; quia 170, 27. dixit id fieri sequente vocali. Iones autem id non obseruant: sed sequente vocali eliduntur ι & ε, τύπλεσ' αὐτὸν, pro τύπλεσιν αὐτὸν, *verberant ipsum*: & ἔτυπτ' ὀλεῖνον pro ἔτυπτεν ὀλεῖνον, *verberabat ille.* *Ionismus.* 5

[1] Litera ρ propter syllabicum augmentum geminatur, ῥίπλω, *proijcio*, ἔῤῥιπτον; & ρ posterius aspi- *De augmento ρ geminatum.* 1

Universidad de Deusto
Biblioteca

Regula. aſpiratur, prius lenem habet ſpiritum. ſiquidem nulla ſyllaba deſinit in aſpiratam: ſed ſi litera geminetur, prior eſt tenuis; vt Ἀτθὶς, Σαπφὼ, Βάκχος, *Attica, Sappho, Bacchus.*

γν. 2 [2] Quorum principium eſt γν aut χρη, non repetunt primam conſonantem, γνόω, ἔγνωκα, *noſco:* χρηγορέω, ἐχρηγόρηκα, *vigilo.*

χρη.

μν. Hæc verò repetunt; μνάομαι, μέμνημαι, *memini:*

κλ. 3 κλῄομαι, κέκλημαι, *poſſideo:* [3] πλῄομαι, πέπλημαι, *volo, as:* πλῄω, πέπλωκα, *cado.* Nam apud poëtas κλ, μν, & πλ, communem faciunt ſyllabam.

α immutatum. In incremento temporali quatuor α ſeruãt; 4 ἄω, ἄον, *ſpiro:* αἴω, ἄϊον, *audio:* ἀηθέσω, [4] ἀήθεσον, *inſuetus ſum:* ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior, faſtidio.*

ε auctum addito ι. Vocalem ε quædam non in η mutant, ſed 5. 6 [5] augent addito ι; [4] ἔχω, *habeo:* ἔπω, *dico:* [6] ἕλω, *capio:* [7] ἑλκω, [8] ἑλκύω ſiue [9] ἑλκύζω, *traho:* [10] ἕρπω, [11] ἑρπύζω, *ſerpo:* ἑστήκω, *ſto, permaneo:* [12] ἕπομαι, *ſequor:* [13] ἐρέω, *dico, interrogo:* [14] ἑστιάω, *conuiuio excipio:* [15] ἐάω, *ſino:* [4] ἑω, *induo, mitto, pono:* [16] ἑρύω, *traho:* ἔθω, *conſueſco:* [17] ἐθίζω, *conſuefacio:* [18] ἐργάζομαι, *operor:* ἔχω, [19] εἶχον, *non* ἦχον: & ita in reliquis: quibus ex Herodiano adde ἕζω, *ſedeo vel pono.*

εἶπον, εἰπὲ. 17 ἔπω, εἶπον, *dixi;* εἰπὲ, *dic;* εἰπὼν, *qui dixit;* in

εἰπών. 18

εἰσήκειν. 19 omnibus [20] modis ſeruat augmentum. ἑστήκω,

ἕστηκα. 20 *ſto,* [21] εἱστήκειν, *ſteteram,* pluſquamperf. medium:

ἕστακα. 21 nam perfectum, ἕστηκα, ſine augmento: licet id

εἶμαι. veriùs ſit actiuum ab ἵστημι; & ἕστακα dictum per α more Dorico. ἕω, *induo vel pono,* εἶμαι præteritum paſſiuum. ἐρέω, *dico,* εἴρηκα, *dixi;* εἴρημαι,

ἐρρήθην. *dictus ſum:* vnde εἰρήθην, & eliſo ι, ἐρρήθην, *dictus*

22 *ſum:* ἔθω, *conſuefco,* [22] εἴωθα, *conſueui,* præteritum medium per pleonaſmum ω.

ου in ευ. Diphthongus ου in ευ Atticè; οὐχομαι, εὐχόμην, *precor:* οὕδω, εὗδον, *cubo, dormio.*

Diph

Diphthongum οι hæc non mutant; οἰόομαι, οἰώθην, *ſolus ago:* οἰμάω, [23] *impetu ruo:* [24] οἰνόω, *vino impleo:* οἰνίζομαι, *vinum emo:* οἰστρόω ſiue οἰστρέω, *œſtro exerceo:* οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror:* οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno, gubernaculum rego:* οἰδάνω, *tumeſco:* οἰκουρέω, *domum cuſtodio.*

οι immutatum. *οἰώθην, aoriſti primi.*

1 [1] Poetæ Tamen id non ſemper obſeruant: ῥάπτω, ἔρραπτον, *ſuo, ſuebam.* ῥίπτω, ῥέριφα pro ἔρριφα: paſſiuum ῥέριμμαι pro ἔρριμμαι, *proiectus ſum:* pluſquamperfectum ἐρεριμμήν, ἐρέριψο, ἐρέριπτο pro ἔρριπτο, *proiectus erat.* ῥέζω, *facio,* imperfectum ἔρεζον: aoriſtus primus ἔρεξα, cum κάμνω, κατέρεξα, *peregi,* à futuro ῥέξω: & tranſpoſitis literis ἔρξω ἔρξεις, *faciam, es:* vnde in aoriſto primo ἔρξαν, *fecerunt,* ſine augmento: imperatiuus ἔρξον: ſubiunctiuus ἔρξω, ἔρξῃς: infinitiuus ἔρξαι: participium ἔρξας, αντος: at in præſenti pro ῥέζω per metatheſim dicimus non ἔρζω (nam ρ nunquam ponitur ante ζ, 7, 17.) ſed ἔρδω: ſunt enim ζ & δ permutabiles, quòd ζ valeat δσ.

ε non geminatum propter incrementum.

2 [2] Nam ε in huiuſmodi locis nõ anceps, ſed productum ſolùm cenſetur. 3 Perfecti πέπλωμαι verius thema eſt πεπλόομαι ſiue πεπλώνυμαι, pandor. nam ex eo per ſyncopen fit πέπλωμαι, pro πεπέταμαι, *expanſus ſum, paſſis alis volo,* ſicut à κεκράμαι ſiue κεκράννυμαι, *miſceor,* fit primum κεκέραμαι, deinde per ſyncopen κέκραμαι. 4 ἀήθεσον legitur apud Hom. Il. κ. ἀήθεσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, *erant enim illorum adhuc inſueti, neque enim illis adhuc aſſueuerant.* eamque ſcripturam (vna cum themate ἀήθεσω, *inſuetus ſum*) agnoſcunt Etymologus, Suidas, & Euſtathius. apud Heſych. verò eſt ἀήθεκον, vt οἴχνεκον apud Hom. Il. ε. à thematibus ἀηθέω & οἰχνέω, Ionicè pro initiali augmento inſertis in medio σκ. Sed alteram ſcripturam confirmat etiã analogia: ἀηθέσω enim dicitur vt ἀγνώσω *ignoro.* Iam ἀηθέσω & ἀηδίζομαι propterea carent augmento, quoniam duorum η concurſus parit cacophoniam: ἄω verò & ἄϊω manent inaucta, ne ipſorum præterita cõcurrant cum præteritis verborum εἰμι *ſum,* & εἶμι *eo:* ab illo enim poëtis eſt ἦα *erat,* ab hoc autem, ἴα, *ibat.* teſtes Etymologus & Suidas.

2 Annotatio.

3 Annotatio.

4

5 [5] Iones idem & in quibuſdam aliis verbis obſeruant; vt ab ἐρωτάω, *interrogo,* imperfectum εἰρώτεον εἰρώτων, ας, α, pro ἠρώτων, ἠρώτας, ἠρώτα. At Dores veteres hæc quæ author hîc enumerat, per η efferebãt; ἤχην pro εἶχον: ἤλκην pro εἵλκυσι

Ioniſmus, ει pro η.

Doriſmus, η pro ει.

ἔργα

Universidad de Deusto
Biblioteca

ANNOTATIO.

ἠρχαζόμιλω pro εἰρχαζίμιλω. [Herodianus quoque εἰρχαζόμιλω tradit διφορείαζ, per ει ſcilicet, & per η. eodemque modo εἴρετο pariter & ἤρετο reperies apud Nonnum, ab ἔρομαι, interrogo: niſi illius thema poëticum inaliſ, ἐρόομαι: ſicut ἀνειρώτευν (quod Euſtath. affert) non tam ab ἀνειρωτάω eſt quam à poëtico ἀνηρωτάω, cuius ſimplex εἰρωτάω legitur Od. δ'. ταῦτα σὺ δ' ἄμμι εἰρωτᾷς κηλίσσιμ, *quæ me interrogas & oras*: ε ſcilicet per epenthesin τῦ ι producto poëticè.] 6 Vide Inueſtigationem thematis in verbis Ἔχω, Αἴρω, Ἀγορεύω, & Ἀμφιέννυμι. 7 Ab ἕλκω futurum ἕλξω: perfectum εἵλκα: imperfectum & aoriſtus ſecundus εἵλκον, εἷλκες, εἷλκε: imperfectum paſſiuum & aoriſtus ſecundus medius εἱλκόμιλω, εἵλκυ, εἵλκεο; ſine augmento ἕλκετο, Ιλιάδ. ά. imperatiuus ἕλκε, & Ionicè ἕλκεο, 193, 29. 8 Imperfectum εἵλκυον: futurum ἑλκύσω: perfectum εἵλκυκα, paſſiuum εἵλκυσμαι, εἵλκυσται, 191, 26. aoriſtus primus εἱλκύσθιν: infinitiuus ἑλκυσθῆναι. 9 ἑλκύω agnoſcit Herodianus: ἑλκύζω autem eſt vt ἑρπύζω. Sed & ἑλκέω legitur apud Homerum: fut. ἑλκήσω: vnde ἑλκηθμός, *tractio violenta*. Euſtath. & Herodianus. 10 Imperfect. εἵρπον: futurum ἕρψω: aoriſt. prim. ἕρψα: perfectum εἵρφα. 11 ἑρπύζω ſcribitur per υ apud Herodianum quoque, Heſych. & alios. fut. ἑρπύσω: perfect. εἵρπυκα. 12 Imperfectum & aoriſtus ſecundus medius εἱπόμιλω: futurum medium ἕψομαι: perfectum paſſiuum εἵμμαι. 13 Imperfectum εἱσίαον εἱσίων: futurum ἐσιάσω, ſeruat α, 217, 1. aoriſtus primus εἱσίασα: infinitiuus ἐσιάσαι: perfectum εἵαται; crali εἶαν, εἶαις, εἶαι; & ſine augmento ἑῶν, ἑᾶς, ἑᾶ, & Ionicè ἕασκε, 170, 30. futurum ἑάσω, 216, 45. aoriſtus primus εἵασα: imperatiuus ἕασον, & Laconicè interpoſito σ, ἔσασον: perfectum εἵακα, & reiecto augmento ἑακα. reperitur etiam in præſenti εἰάω pro ἑάω, poëticè. 15 Imperfectum εἴρυον: fut. ἐρύσω: aoriſtus primus εἵρυσα: perfectum εἴρυκα: paſſ. εἰρυσμαι: pluſquamperfect. εἰρύμιλν, υσο, υτο, tertia plur. εἰρυντο, & Ionicè εἰρύατο, 190, 15. 16 Imperfectum εἴδιζον: futurum ἰδίσω: aoriſtus primus εἴδισα, εἰδισάς, εἴδισε: participium ἰδίσας, αντος: perfect. εἴδικα: part. εἰδικώς, ότες: perfectum paſſiuum εἴδισμαι, εἴδισται, εἰδισαι: participium εἰδισμένος: aoriſt. prim. εἰδίσθιν, εἰδίσθης: part. ἰδισθείς. dicitur & εἰδίζομαι pro ἰδίζομαι, poëticè: imperat. εἰδίζε, & Ionicè εἰδίζεο, aſſueſce, 193, 29. 17 Imperfectum εἰργαζόμιλν, εἰργάζε, εἰργάζετο: tertia pluralis εἰργάζοντο: futurum medium ἐργάσομαι, ἐργάσῃ, & ſublato σ ἐργέῃ, vnde per craſim ἐργᾷ, *operaberis*, *facies*, dia

Tempora quædam ab ἕλκω.

ἑλκίω. ἑλκύζω. ἑλκέω. ἕρπω. ἑρπύζω. ἕπομαι. ἑσίω. ἑάω, *quod & εἰάω poët.* ἑρύω. ἰδίζω, *quod & εἰδίζω poët.* ἐργάζομαι.

IN VERBA. 289

dialecto Bœotica: (ſic σκεδᾷς, *diſſipabis*, pro σκεδάσῃ, à σκεδάομαι & σκεδέννυμαι) aoriſtus primus εἱργασάμιλω: optat. ἐργασαίμιλν, ἐργάσαιτο: perfectum paſſiuum εἰργασμαι, εἰργασται, εἴργαστο: participium εἰργασμένος: aor. prim. εἰργάσθιν, εἰργάσθης, εἰργάσθη. 18 Hinc cũ ὑπὲρ, ὑπερεῖχον, ες, ε, & mutato loco augmenti ὑπείρεχον, ὑπείρεχες, ὑπείρεχε, ſupereminebat, *præſtabat*: & tertia pluralis ὑπείρεχον, *ſuperabant*. 19 Optatiuus εἴποιμι, εἴποις: ſubiunctiuus εἴπω, εἴπῃς, & Æolicè εἰπήθα: infinitiuus εἰπεῖν. Ab εἶπον, εἶπες, fit tertia Ionica εἴπεσκε, dixit, 170, 31. ex εἶπε cum ἀνὰ, fit ἀνεῖπε, & cum altero augmento ἠνεῖπε, *edixit*: pro quo etiam ἀνείπαπε, per pleonaſmum ſyllabæ πα. [ἀνείπαπε *non reperio, ſed* ἠνίπαπε, *ab* ἐνίπω, *increpo, epentheſi ſyllabæ* πα, *vt* ἤγαγε *pro* ἦγε *ab* ἄγω: *Hom.* Καί μιν ὣδ' ἄρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.] 20 Cum κεῖμαι, κατέκειτο, 20 *conſtitutus eram*: perfectum κατέϛηκα, *conſtitutus ſum*: & participium κατεϛηκὼς, ότος, *conſtitutus*; paſſiuam habent ſignificationem. 21 Pro εἰῶμαι ſiue εἶμαι, verſo ϊ in η Attice reperitur ἦμαι. 22 οἰμάω, quod pro οἰμίω repoſui, agnoſcit Euſtath. & Heſychius. οἰμίω igitur erit Ionicũ, vt ὁρμίω pro ὁρμάω, *impetu feror*, apud Herodotum. Quidam etiam aſpirate ſcribunt οἵμησεν, vt deriuatum ab ὁμὸς. 23 οἰνίζομαι repoſui pro οἰνίζω. ſic enim Hom. Il. η. ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο, inde igitur vinum comparabant. 25 codemque modo ξυλίζαϛ eſt lignari, ligna comparare: ὑλάζιαϛ, materiam colligere. Suidas tamen οἰνίζω quoque in hac ſignificatione agnoſcit, nec nõ Herodianus: aliâs οἰνίζω eſt *vinum imitor*, *ſapore ſcilicet*, *odore vel colore*, *vt* κυανίζω, *cyanum imitor*, apud Dioſc. 24 His annumeratur οἰνοποτάζω, *vinum poto*. at οἰμώζω, *eiulo*, facit οἰμῶζον & ὤμωζον: futurum οἰμώξω, medium οἰμώξομαι, οἰμώξῃ, οἰμώξεται: aoriſtus primus actiuus ὤμωξα, ὤμωξας, ὤμωξε.

ANNOTATIO.

ἐσήκω. 20

ἦμαι. 21

ANNOTATIO. 22

οἰνοποτάζω. οἰμώζω. 24

† 1 Compoſiti augetur principium, ſi præpoſitio nihil addit ad ſignificatum: ἔπω, ἐνέπω, ἰλλιπον, *dico*: καθεύδω, καθαύδω, ἐκάθευδον, *cubo*, *dormio*. 1

Augmentum in compoſitis.

Quædam Attici augent initio, quorum ſimplicia non ſunt in vſu: ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, *dubito*: ἀντιβολῶ, ἰλλιτιβόλουν, *ſupplico*.

Atticè aucta initio.

Alia in medio: 2 ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, 2 *fruor*: 3 ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, *aggredior*: 4 ἑκωμιάζω, 3. 4 ἐνεκωμίαζον, *celebro*, *laudo*. ſic quædam 5 compo- 5

Aucta in medio.

sita ex δυς & ὁ; δυσαρεστῶ, δυσπρέσβευ, *morosus sum*; δυσαπιστῶ, δυσπίστουν, *difficulter adducor vt non credam*. sic [6] δυσκῶ, *sanctè iuro, vel, iuramentum* 6
[7.8] *religiosè obseruo*: [7] δυσεργετῶ, *beneficio afficio*: [8] δυσαγγελίζομαι, *bonum nuntium affero* [9]. 7.8 9

Duplex vtrinque.

Sunt quæ vtrinque augentur: ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, *turbo, molesto*: ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo*: ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, & aor. 2. ἠνεσχόμην, *sustineo*.

ε augmentum versum in η. ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ἤδειν, ἀπὸ μέλλω, βούλομαι, δύναμαι, οἶδα.

[10] [10] Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale: ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*: ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*. sic οἶδα, ἤδειν, *noueram*, plusquāperfectum ab εἴδω, *video, scio*. nam ε siue solum siue in diphthongo, mutant in η.

καθίζω. [1] [1] SIC ἵζω vel ιζεω ἱζῶ, cum κατὰ, καθίζω, & καθιζῶ, *sedeo & sedere facio*: imperfect. ἐκάθιζον, primæ sing. & tertiæ plur. Ionicè detracto augmento κάθιζον, *sedebant*: futur. καθίσω & καθιζήσω: aor. prim. ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: prima plur. ἐκαθίσαμεν: imperat. κάθισον: part. καθίσας: perfect. κεκάθικα. Tamen διεξυδόμεν augetur in medio, διηξυδόμην; quamuis nihil aliud significet quàm simplex ἐξυδόμην, *despondeo*. Sunt præterea non pauca, quæ præcipuè apud poëtas augentur initio, quamuis præpositio aliquid addat ad significatum: vt βάλλω, iacio, ἀμφιβάλλω, *dubito*: imperfect. ἠμφιβαλλον. Hoc loco illud monendum, GLENARDVM hic verba facere de augmento verborum compositorum, quæ componuntur è præpositione, vel ex δυς & ὁ & alio verbo, etiam non vsitato. at quæ componuntur ex α priuatiuo, & ex nomine aut verbo, vel quæ ducuntur à nomine composito, (quæ Decomposita appellantur) in principio incrementum suscipiunt: vt ἀγνοέω, ῶ, *ignoro*: fut. ἀγνοήσω: aor. prim. ἠγνόησα, ἠγνόησας, ἠγνόησε (Homer. ιλ. β, aduocato ι ad ο, dixit ἠγνοίησε, *ignorauit*: tum ex ἠγνόησα crasi οη in ω fit ἤγνωσα, ἤγνωσας: vnde tertia Ionica ἀγνόασκε, 190, 32.) perfect. ἠγνόηκα: pass. ἠγνόημαι: part. ἠγνοημένος. fit autem ἀγνοέω ex α priuatiuo & νοέω, *intelligo*, cum pleonasmo literæ γ. ex eodē νοέω cum ἀμφὶ, fit ἀμφιγνοέω, *dubito*; quod etiā augetur initio: imperf. ἠμφιγνόουν ἠμφιγνόουν: aor. prim. ἠμφιγνόησα. Ab ὁ ἡ ἀκριβὴς, ές, *diligens*, fit ἀκριβόω, *diligenter perquiro*: fut. ἀκριβώσω, aor. pr. ἠκριβωσα, ας, ε: perfect. ἠκριβωκα: pass. ἠκριβωμαι: part. ἠκριβωμένος, ἠκριβωμένη, *accuratus, a*. Ab ὁ ἡ ἀμελὴς, ές, *negligens, socors*, fit ἀμελέω, *negligo*: fut. ήσω: perf. ἠμέληκα: infin. ἠμεληκέναι: perfect. pass. ἠμέλημαι, ησαι, ηται: part. ἠμελημένος, *neglectus*: hinc aduerb. ἠμελημένως, *negligenter, citra curam*: reperitur hoc part. & sine augmēto, ἀμελημένος. Ab ὁ ἀνθδικος, ε, *aduersarius causa siue litis*, fit ἀνθδικέω, *ad causam occurro, liti me offero*: imperf. ἠνθδίκεον ἠνθδίκουν. ὁ ἡ ἀτελὴς, ές, *petulans*: hinc ἀτελαίνω, *lasciuio*: fut. ἀσελανῶ: aor. prim. ἠσέληνα, 177, 3. ab eodem quoq; fit ἀσελέω, *petulanter ago*: fut. ἀσελήσω: perf. ἠσέληκα: pass. ἠσέλημαι: part. ἠσελημένος, η, ον: hinc τὰ ἠσελημένα, *iniuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ*. Ab ὁ ἡ ἀσθενὴς, ές, *infirmus, debilis*, fit ἀσθενέω, *imbecillis sum, lāgueo*: imperf. ἠσθένουν ἠσθένουν: fut. ἀσθενήσω: perf. ἠσθένηκα. ὁ ἡ ἄσιτος, ε, *à cibo abstinens*: hinc ἀσιτέω, *media premor*: imperf. ἠσίτουν. ὁ καὶ ἡ ἄστατος, ε, *instabilis*: hinc ἀστατέω, *inst.abilis sum*: imperf. ἠστάτουν. ὁ ἡ ἄσχολος, ε, *negotiosus, occupatus*: hinc ἀσχολέομαι, *occupor negotiis*: perf. ἠσχόλημαι, ησαι, ηται: aor. pri. ἠσχολήθην, tertia plur. ἠσχολήθησαν, *operam & studium dederūt*: partic. ἀσχοληθεὶς, ἐντος, *rei cuipiam deditus*. ὁ ἐναντίος, α, *contrarius*: hinc ἐναντιόομαι, ωμαι, *aduersor*: imperf. ἠναντιούμην, ούμην, ούσθε, crasi ἠναντιώμην, ἠναντιᾶ, ἠναντιᾶτο: perfect. ἠναντίωμαι, ωται, ωνται: aoriſt. prim. ἠναντιώθην, ης, η: hinc infin. ἐναντιωθῆναι, & part. ἐναντιωθεὶς, ἐντος. τὸ καινουργὲν, ὸν, *recèns factum*: vnde καινουργέω, *nouum aliquid molior aut designo*: imperf. ἐκαινούργεων. ὁ καλλιγράφος, ε, *qui mundè & pulchrè scribit*: vnde καλλιγραφέω, *pulchrè scribo*: imperfect. ἐκαλλιγράφουν. sic ab ὁ ἡ καλλιεπὴς, ές, *elegans & splendidus in verbis*, fit καλλιεπέω, *ornatè & eleganter dico*: futur. ήσω: perfect. κεκαλλιέπηκα: pass. ημαι: part. κεκαλλιεπημένος, *ornatè dictus*: vnde aduerb. κεκαλλιεπημένως, *disertè & ornatè*. sic καλλιερέω, *secūda sacra facio, læta exta habeo*: fut. ήσω: aor. prim. ἐκαλλιέρησα, ας, ε: imperf. pass. ἐκαλλιερούμην, ἐκαλλιέρεο, ἐκαλλιέρειτο, crasi ἐκαλλιέρευ. ὁ παιδαγωγὸς, ὸν, *pædagogus, institutor pueri*: vnde παιδαγωγέω, *sum pædagogus, pueros instituo seu erudio*: fut. παιδαγωγήσω: perf. πεπαιδαγώγηκα: pass. πεπαιδαγώγημαι, πεπαιδαγώγησαι, πεπαιδαγώγηται. ὁ πανοῦργος, ε, *versutus, qui omnibus in rebus versatus est*: ab hoc πανουργέω, *callidè ago, vafer sum & astutus*: fut. πανουργήσω: perf. πεπανούργηκα, πεπανούργηκας: part. ὁ πεπανουργηκως, ὁτος, τὸ πεπανουργηκὸς. ὁ πολλαπλάσιος, α, *multiplex*: à quo πολλαπλασιάζω, *multiplico*:

διεξυδόμεν. ἀμφιβάλλω. *Notio. Composita ex α, aut ex nomine, & decomposita, initio augentur.* ἀγνοέω. ἠγνόησα. ἠγνόηκα. ἀμφιγνοέω. ἀκριβόω. ἀμελέω. ἀνθδικέω. ἀσελαίνω. ἀσελέω. ἀσθενέω. ἀσιτέω. ἀστατέω. ἀσχολέομαι. ἀναντιόομαι. καινουργέω. καλλιγραφέω. καλλιεπέω. καλλιερέω. παιδαγωγέω. πανουργέω. πολλαπλασιάζω.

φιλοσοφέω.

imperf. ἐπολλαπλασίαζον. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ου, *philosophus, sapientiæ studiosus* : hinc φιλοσοφέω, *philosophia studio incumbo*: fut. ήσω : perf. πεφιλοσόφηκα : pass. πεφιλοσόφημαι, πεφιλοσόφησαι : imper. πεφιλοσόφησο, πεφιλοσοφήσθω, *disputatum sit.* φιλότιμος, ου, *ambitiosus* : ab hoc φιλοτιμέω, *ambitiosè quippiam conor*: fut. ήσω: perf. πεφιλοτίμημαι: pass. ημαι, ησαι, ηται : aor. prim. ἐφιλοτιμήθην, ης, prima plur. ἐφιλοτιμήθημεν εἰ. ὑμᾶς, *in vos contulimus*. ὁ ἡ χειραγωγός, ὄν, *qui manu ducit*; vnde χειραγωγέω, *manu duco*: imperf. ἐχειραγώγουν. Hæc tam multa exempla in medium attulimus, vt ex his discant pueri similia formare, atque vt in thematis inuestigatione esse possint multò promptiores. Idem & in sequentibus factitabimus, iis qui in hac exercitatione tyrones sunt, obsecuti ; qui à nobis efflagitarunt, vt sibi hac in re operam daremus. DE DIVERSA *incrementi sede, fusius & liquidius præcipit Sylburgius his verbis*: initio augentur quæ deriuata sunt à nominibus tam simplicibus quàm compositis, simplicibus, vt ταπεινός, ῶ, *humilio*, (à ταπεινὸς *humilis*) ἐταπείνουν *humiliabam*. compositis, vt ταπεινοφρονέω, ῶ, *humiliter sentio, animo humili sum*, (à ταπεινόφρων *humili mente præditus*) ἐταπεινοφρόνουν *humiliter sentiebam, animo eram humili*, sic ab ὀρθοβάτης in Epigram. est ὀρθοβάτει, *rectus incedebat* : ab ἀκροδρύας, ἀκροδρυᾶν, ταχυᾶν, *summas legebat* (seu, *carpebat.*) *spicas*. sic etiam ab οἰκονόμος apud Diog. Laërt. est, ἀκονόμουν ἄριστα τὰ πολιτικά, *optimè rempp. administrabant*. Sed poëticè augmentum hic negligitur interdum: vt Epigr. p. 5. ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει, pro ἠκροβάτει, vt ἀκροδρύας paulo ante. Secundo augentur etiam quæ deriuata sunt à nominibus cum α priuatiuo compositis: vt ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν, à themat. ἀνομέω & ἀδικέω, quæ deriuata sunt ab ἄνομος & ἄδικος: hæc autem composita ex α priuatiuo, & nominib. νόμος *lex*, δίκη *ius*. Tertio, deriuata à nominibus cum δυς compositis, si videlicet post illam particulam sequatur consona : vt δυσχεραίνω (cuius primitiuum δυσχερὴς *difficilis*, compositum est è δυς & χειρ) est ἐδυσχέραινον *ægrè ferebam*. Quarto, idem fit Atticè in iis quorum primitiua composita sunt cum εὖ, sequente itidem consonante : vt βέλτιος εὐτελὴς ἔρωτος, apud Anacreontem, ab εὐτελίζω *vilipendo* : hoc autem ab εὐτελὴς *vilis*, composito ex εὖ & τέλος *census, tributum*. Communiter vero in hoc postremo genere nullum est augmentum : vt Psal. 61. πᾶς στόμα εὐλόγουν, ab εὐλογέω ῶ, *benedico* : cuius primitiuum εὐλογος est compositum ex εὖ & λόγος *verbum, dictum*.

φιλομιέω.

χειραγωγέω.

Præcepta de augmenti sede ex recentiori quodam Gram.

Secundo.

Tertio.

Quarto.

*Quinto loco recipiunt augmentum initio, composita, in quibus præpositio nil addit ad significatum: vt ab ἀνοίγω, quod idem est cum simplici οἴγω, *aperio*, est apud Xenoph. ὡς ἕκαστοι ἀΐοιγεν, *vt singuli aperiebant*. sic ab ἐπίστευμαι, quod idem est cum simplici ἴσημι εἰσάω, est ἠπίστευσθ', teste Eustath. Sexto, composita quorum simplicia non sunt in vsu : vt ab ἐμπολάω, cuius simplex πολάω non reperitur, est perfect. ἠμπόληκας, *lucratus es*, apud Sophocl. Sic ἀνδικόω & ἀνδίκημαι, ab ἀνδικῶ *supplico*, ἀνδικῶ *liti me offero contra aduersarium* : item ἠμφιγνόει & ἠμφιγνόησα, ab ἀμφιγνοῶ *ambigo*, teste Budæo: ἠμφίασε *circumuestiit*, ab inus. ἀμφιάζω, apud Polyænum: ἠμφισδήτημμαι *in cõtrouersiam adducta*, apud Thucyd. ab ἀμφισδητῶ *discepto*. In medio augentur, primum deriuata ex nominibus cum εὖ & δυς compositis, si videlicet post illas particulas sequatur vocalis mutabilis: tunc enim in illa vocali fit augmentum temporale : vt ab εὐεργετέω (cuius primitiuum εὐεργέτης compositum est ex εὖ & ἔργον *opus, factum*, aut ἐργάζομαι *operor, facio*) est apud Lucianum εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην. sic à δυσαρεστέω ῶ (cuius primitiuum δυσάρεστος est compositum ex δυς & ἀρεστὸς) est δυσηρέστουν. à δυσωνέω tamen (cuius primitiuum δυσώνης compositum est ex δυς & ὠνέομαι *emo*) reperies in Epigramm. p. 183. ἐδυσώνει, *difficilem se præbebat in emendo*. Deinde augetur in medio, ea quæ cum præpositionibus composita, etiam extra compositionem versantur in vsu : vt ἐναλλάσσω *immuto* (compositum ex ἐν *in*, & ἀλλάσσω *muto*) ἐνήλλαξον. Tum ea quæ conflata sunt è præpositione & nomine, vel deriuata è nomine cum præpositione composito : vt ἀνεκαλύπτουν ἅπαντα, *retroëgit omnia*, apud Demosth. ab ἀναγαλίζω. sic διηκόνουν αὐτῷ, *ministrabant ei*, Matth. 4. à διακονέω. item φόνον ἐνήργησεν, *eadem perpetrauit*, apud Euseb. ab ἐνεργέω. sic etiam ἐπεθύμει *cupiebat*, παρεσπόνδει *fœdus violabat*, ἀπεξένησε (& per crasin πεξένησε) *conciliauit*. ἀπεφήτευε *prophetabat*, ab ἐπιθυμέω, παρασπονδέω, ἀπεξενέω, ἀπεφητεύω. Idem fit etiam in præteritis sequentium verborum, ἐγκωμιάζω *celebro*, ἐπιδημέω *peregrinor*, ἐπιορκέω *peiero*, ἐπιστατέω *præsum* : quibus & alia similia recenset Antesign. 296, 28. Quædam verò in hoc postremo genere modo in medio, modo in principio augentur : vt ab ἐμπολάω, cuius paulo antè mentionem feci, est & ἐμπεπολήκαμεν *lucrati sumus*, apud Lucianum: & ἠμπόληκας *lucratus es*, apud Sophoclem. Quædam in hoc ipso genere dupliciter augetur, in medio scilicet*

Quinto.

Sexto.

Augentur in medio.

Primo.

Secundo.

Tertio.

Augmentum in principio & medio habentia.

Dupliciter augentia primo.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Duplex fortiũtur augmẽtum quorũ simplicia sunt in vsu.

Triplex habentia augmẽtum.

& principio : vt διεδικήκησε *ministrauit*, à Ἁμαχέω, apud Hesychium : διεδίκηκα *arbiter fiti*, à διαιτάω, apud Laicarim : μεμεθοδευμένῳ *methodicè fabricatus*, à μεθοδεύω, apud Eustathium : πεπαρώνηται *per vinolentiam patratũ est*, apud Lucianũ, à παροινέω (Alioqui duplex augmentum recipiunt & ea quorum simplicia sunt in vsu : vt διεδιήκητο *administratus est*, à διοικέω, apud Eustathium: ἐπαρεμυθήσατο *consolata est*, à παραμυθέομαι, apud Athen. ex Euschemo comico : ὑπείχετο *sustinebat*, & ὑπέσχετο *sustinuit*, ab ὑπέχω, apud Budæum ex Aristotele. sic ea quæ GLENARDVS recenset 290, 6. ab ἀνοίγω verò triplici augmento est ὑπῆνοιξε aperuit, & ὑπέωκτο apertus est, apud Eustathium. nam in η & ω augmentum est temporale : in ε, syllabicum Atticis proprium, 298. 7. Rarius ea quæ deriuata sunt è nominibus compositis, vel è nominibus & verbis conflata : vt ὀνομακοπεποιημένῳ & μεμελοπεποιημένῳ, apud Eustathium, ab ὀνομακοποιέω *nomen fingo*, & μελοποιέω *melicè compono*. regularius apud Demosth. πεπαιδοποίητο à παιδοποιέω liberos procreo.) Porrò in his compositionibus, præpositio in vocalem definens vocalem finalem amittit, quum verbum (sine auctum illud sit, siue inauctum) incipit à vocali : vt ἐπαίρω *attollo*, ἐπῆρον *attollebam*, ex ἐπὶ *ad*, & ἄρω *tollo*. sic in decompositis, συγκαθέφερε *simul deferebat*, ex σὺν *cum*, κατὰ *de*, & φέρω *fero*. Quod si prima verbi vocalis sit aspirata, finalis in præpositione tenuis vertitur in aspiratam : vt ἁρπάζω *abripio*, ἁφήρπαζον *abripiebam*, ex ἀπὸ *ab*, & ἁρπάζω *rapio*. Sic Doricè ποτείδω & ποθοράω *aspicio*, ex ποτὶ quod est πρὸς *ad*, & εἶδω atque ὁράω *video*. Iones verò & Æolenses retinent tenues : vt ἀπίκετο *deuenit*, ex ἀπὸ *ab*, *de*, & ἱκνέομαι *venio*. Πρὸ tamen & προὸ non abiiciunt finales : vt προάγω *circumduco*, προῆγον *circumducebam* : προορῶ *prauideo*, προώρων *prauidebam* ἀμφὶ modo retinet, modo amittit, siue auctum sit verbum, siue inauctum. Retinet, vt ἀμφιεννὺς *induens*, apud Plutarch. ἀμφίεσται *induitur*, apud Gregor. ex ἀμφὶ *circum*, & ἕννυμι siue ἵημι *induo*, *vestio*. indeque perfectum pass. ἀμφιεσμένῳ *circumuestitus*, *indutus*, teste Budæo. Amittit sæpius, præsertim ante augmentum : vt ἀμφάων circumcirca contrectans, apud Apollonium : ἀμφεκάλυψε *circumtexit*, apud Hesiodum : ἀμφέσησαν *circumsteterunt*, apud Sophoclem. Nonnunquam post ἀμφὶ omittitur augmentum, vt ἀμφιπατῶντο *circumuolabat*, apud Homerũ : ἀμφιδεδμημένῳ *circumcirca extruxerãt*, apud

apud Iosephum. Interdum augmentum fit in ipsa præpositione : vt ἠμφίεσε *induit*, & ἠμφιεσμένη *indutæ*, apud Xenoph. ab ἀμφιέννυμι *induo*. Interdum vtrobique : nam ab ἀμφιβάλλω *apud Euripidem est* ἀμφέβαλεν φόνῳ, *obruit cæde* : & ἠμφίβαλλον, apud Demosth. teste Budæo. Eadem ratio est in Æolico ἀμπί. sic enim idem Budæus ex Athenæo affert ἀμπιέχομαι, ἀὐ ἀμπίχομαι *induor* : & ἠμπιχόμην ex Platone, ab ἀμπιχόμαι *induor*, *amicior* : necnon ἠμπείχετο ex Luciano, augmento duplicato. at Homerus Od. ξ, δύρετας ἄμπεχεν ὦμους, sine augmento. Obseruandum verò, hanc prepositionem in compositis resumere aspiratam, quum initium verbi aspiratur, vt apud Eustath. μηδ' ἀρχοίκως ἄνω γένηται ἀμφεῖη, ab ἀμπίχομαι, in quo themate, sicut etiam in cognato ἀμπίχομαι, Ionica τροπῇ φ in π versum est, propter asperitatem τῆς ἐπαλληλίας, vt testatur idem Eustath. Apud poëtas etiam cæteræ præpositiones retinent interdum vocales finales : vt ἀπαλύνε νόσον, adimebat reditum, apud Hom. νέκυας κατέλυνον, mortuum conuestiebant, apud eundem. Præterea ἐν ante syllabicum augmentum ε, redit in ἐξ : vt ἐνέλειπε deficio, ἐξέλιπον deficiebam. Redit etiam ν in præpos. ἐν & σὺν, ante consonantes vel mutatum vel abiectum : vt ἐκλείπω *prætermitto*, ἐξέλιπον *prætermittebam*, ex ἐν *in*, & λείπω *linquo* : συῤῥάπτω *consuo*, συνέῤῥαπτον *consuebam*, ex σὺν *con*, & ῥάπτω *suo* : συζεύγνυμι *coniungo*, συνεζεύγνυν *coniungebam*, ex σὺν *con*, & ζεύγνυμι *iungo*. Hac de re plura vide in tractatu de Inuestigatione in Verbo Συῤῥήνυσε. [2] Huius fut. ἀπολαύσω : aorist. prim. ἀπέλαυσα, ἀπέλαυσας, ἀπέλαυσε, tertia plur. ἀπέλαυσαν : dicitur & ἀπέλαυσα vt ἀπέλαυον, Atticè augmento syllabico ε in temporale η mutato : perfect. ἀπολέλαυκα : infinit. ἀπολελαυκέναι. [3] Futur. ἐπιχερήσω : aorist. prim. ἐπεχείρησα : perfect. ἐπιχείρηκα : pass. ἠμαι, ησαι, ηται : aorist. prim. ἐπεχερήθην, ης, η : part. ἐπιχερηθείς, εῖσα, έν. [4] Futur. ἐγκωμιάσω : perfect. ἐγκεκωμίακα : pass. ασμαι, ασαι, αται : aorist. prim. ἐνεκωμιάσθην : part. ἐγκωμιασθείς, έντος, *laudatus*. sunt qui scribant imperf. ἐνεκωμίαζον pro ἐνεκωμίαζον, per pleonasmum literæ γ. [5] Sic δυσφημέω, *maledico*, *infamo*, *irreligiosè loquor* : fut. δυσφημήσω : aorist. prim. ἐδυσφήμησα, ἐδυσφήμησας, ἐδυσφήμησε. δυχεραίνω, *indignor*, *ægrè fero* : imperfect. ἐδυχέραινον, ες, ε : fut. δυχερῶ : aor. prim. ἐδυχέρανα : & in optat. Æolico δυχερήνεια, ας, ε : atque in subiunct. δυχεράνω, μὴ δυχερήνῃτε, *ne grauiter feratis*. [6] Imperf. ὄρκεον, ὤρκεον. huic opponitur ἐπιορκέω, ῶ. *peiero*, *falsò deiero* : fut. ἐπιορκήσω :

[2] ἀπολαύω. [3] ἐπιχείρω. [4] ἐγκωμιάζω. [5] δυσφημέω. δυχεραίνω. [6] ὄρκιος. ἐπίορκος.

Universidad de Deusto
Biblioteca

εὐεργετέω. 7 perfect. ἐπιώρκηκα. 7 Futur. εὐεργετήσω : aor.prim. εὐεργέτησα. reperitur tamen perfect. ſine augmento, εὐεργέτηκα, ας, ε: paſſ. εὐεργέτημαι: particip. εὐεργετημένος, *beneficus affectus.* 8 Imperf. εὐηγελιζόμεν : fut.med. εὐαγγελιοῦμαι & Atticè εὐαγγελιέμαι : part. εὐαγγελιούμενος, *nuntiaturus.* 5 forma futuri ſecundi. ſic actiuum εὐαγγελίζω: fut. εὐαγγελίσω & Atticè εὐαγγελιῶ: aor.prim. εὐηγγέλισα, εὐηγγέλισας, εὐηγγέλισε : med. εὐηγγελισάμην, εὐηγγέλισω, εὐηγγελίσασθε: perf.paſſ. εὐηγγέλισμαι, ισαι, ιεται : part. εὐηγγελισμένος: aor. prim. εὐηγγελίσθην : imperat. εὐαγγελίσθητι, εὐαγγελισθήτω. 10

εὐαγγέλλω. dicitur & εὐαγγέλλω : aor.ſec. εὐήγγελον : paſſ. εὐηγγέλην, *bonus nuntius mihi allatus eſt.* [*Verbi* εὐαγγέλλω *non*

ANNOTATIO. *immerito deſideraueris exempla. nec magis probata ſunt in Indice* εὐκλίζω, εὐκρίνω, εὐπλόσομαι, εὐστέγω: *niſi* εὖ *cum horum verborum temporibus ita coniungitur apud poëtas,* 15 *vt in proſa quidam coniunctè ſcribunt* εὖ ποιεῖν, εὖ πάσχειν, εὖ πράττειν, *pro* εὖ ποιεῖν, εὖ πάσχειν, εὖ πράττειν. *Euſtathius ſanè, pag.* 1054. *innuit* εὖ *cum huiuſmodi verbis (integris ſcilicet) non ſolere coniungi, niſi quum Ionicè reſoluitur in* εὐ, *vt* εὖ πράξαντες, εὐκρίνας, εὐπλήσασα, *pro* εὖ πράξαντες, εὐ κρίνας, εὖ πλήσασα: *vt alibi* εὖ δάσασθαι, εὖ νοῆσαι: *item* εὖ εἰδώς, εὖ μεμνώς. *Idem tamen etiam in dialyſi huius diphthongi, diuisè ſcribit* εὐ, *Iliad.* γ. ἄσκεν εὐ γνοίην. *In* εὐαγγελίζομαι *diuerſa eſt ratio : id enim non eſt immediatè compoſitum, ſed è compoſito deriuatū, vt* εὐεργετέω, εὐτυχέω, *& ſimilia.* 25

Aucta in medio. 9 9 His adde ex Budæo, ἀπιτεύω, *obſtupefacio*: fut. εὐσω : aor. prim.paſſ. ἀπιτεώθην, *obſtupui.* ἀποδιοπομπεύομαι, *amando, ablego* : ἀπολογέομαι, *rationem reddo, pro me reſpondeo* : ἐμβατεύω, *incedo* : ἐνδιαιτάζω, *dubito* : ἐπιπολάζω, *in ſuperficie ſum; per ſumma feror, innato* : καθημαι, *ſedeo* : (interdum 30 tamen augetur etiam initio: vnde ἐκαθίζετο vel καθίζετο, *ſedebant*) παρανομέω, *iniquè & contra leges ago* : πεπλακίζω, *probro afficio*: πεφασίζομαι, *capio occaſionem, prætexo* : imperf. πεφεφασίζομην, & craſi πεφασίζόμην. (vcrùm de huiuſmodi contractione plura circa finem An- 35 not. in verba.) καταγλωττίζω, *ſmanior*, item *lingua vinco,*

καταγλωττισμένος. *vel deblatero*: cuius particip.perf.paſſ. eſt καταγλωττισμένος, pro καταγεγλωττισμένος : non enim repetitur prima conſona thematis ſimplicis, quamuis ε ſit anceps. ὑφηνιάζω autem, *frenum non admitto*, caret augmento, pro- 40 pter η immutabilem.

Appendix. MVLTA Alia quæ hîc non enumerauimus hoc aut illo modo facientia, recenſentur à CLENARDO in Inueſtig. them. in verbo ἀλίσκομαι, & illius compoſito ἐναλίσκω. Cæterùm hæc augmenti varietas Attica non

Augmenti varietas vbi habeat locum. ſolùm

ſolùm habet locum in compoſitis quorum ſimplicia non ſunt in vſu, ſed etiam aliquando in iis quorum ſimplicia ſunt vſitatiſſima : vt ποιέομαι, *facio* : compoſitum παραδοποιέομαι, id eſt, *filios procreo*, augetur initio, παραδοποίημαι: quòd componatur ex nomine παῖς, παιδὸς, *puer, filius.* Ab ἵημι, *mitto*, compoſitum ἀφίημι, *dimitto*, nunc augetur initio, ἠφίει *dimittebat* (imperf. tanquam ab ἀφίω, vt habes, 234, 18.) nunc in medio, ἀφέιμαι, *dimiſſus ſum*, perf.paſſ. nunc vtrinque, ἧφειμαι, *dimiſſus eſt*, aor.prim.paſſ. pro ἀφέθην. Verùm huiuſmodi varietas rarò inuenitur in compoſitis è præpoſitionibus & verbis ſimplicibus vſitatis. nam hæc ferè ſemper augentur in medio. 10 Poëtæ verò nonnunquã augmentum ſyllabicum cauſa metri poſitione producunt, geminata videlicet conſona ſequente, vel aſſumpta externa conſonante : vt à λήγω, *ceſſo*, futur. λήξω : aor.prim. ἔληξα & geminato λ, ἔλληξα. à ὀδάπτω, *ſonitum do*, aoriſt. prim. ἰδδάπησα, & poëticè ἐγδάπησα, aduocato externo γ.

Augmentum ε à poëtis poſitione productum. ἔληξα. ἐγδάπησα.

De perfecto ε in ο. Perfecto Attici penultimam ε diſyllabi primæ & ſecundæ coniugationis vertunt in ο: πέμπω, *mitto*, πέπεμφα communiter, πέπομφα Atticè : βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, *irrigo.* πέπομφα. βέβροχα.

Verbum μένω 1 facit μεμένηκα, tanquam à μενέω, *maneo.* 1 μεμένηκα.

Reduplicatio Attica in præterito inceptorum ab ε, ο, α. 2 Attici inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigunt duas priores literas præſentis : ἐρέζω, *contendo*, ἤεικα, ἐρήεικα, paſſiuum ἐρήεισμαι: ἀγείρω, *congrego* : ἤγερκα, ἀγήγερκα, 3 ἀγήγερμαι : ὄλλω, *perdo*, ὤλα, ὄλωλα, præteritum medium eſt. 2 ἐρήεικα, ἐρήεισμαι. ἀγήγερκα. ἀγήγερμαι. ὄλωλα. 3

4 Corripitur autem præteriti Attici tertia ſyllaba, ſi trium ſyllabarum numerum exceſſerit : hoc modo ; vertitur η in ε, ω in ο, ῃ & ᾱ abiiciunt ε, οι & κ ſubiunctiuam : ἀλήθω, ἤληκα, 5 ἀλήλεκα, *molo* : ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*: ἀλείφω, 6 ἤλιφα, ἀλήλιφα, *vngo*: ἐλεύθω, ἤλυθα, 7 ἐλήλυθα, *venio* : ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητύμακα, *paro*: ἀκούω, ἤκοα, ἀκήκοα, *audio.* 4 *Atticiſmus.* 5 ἀλήλεκα. ἐρηρότηκα. 6.7 ἀλήλιφα. ἐλήλυθα, ἐτητύμακα. ἀκήκοα. ἐρήερκα.

At ἐρείδω, *firmo, fulcio*, 8 ἤρεικα, ἐρήρεκα, 9 ἐρήρεισμαι 8.9

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐρήρεισμαι, ἐρηρέδατο.

ρεισμαι, ἐρήρεδα; vt differat ab ἐρήεικα verbi ἐείζω, *contendo*.

ἔδωκα, ἐδήδομαι.

Verbum ἔδω, *edo*, ἤκα, ἔδηκα, & interiecta syllaba δο, ἐδήδοκα: passiuũ † ἐδήδομαι. sic ἄγω, *duco*, assumit γο, ἤχα, ἀγηχα, ἀγήγοχα: sed euphonia γ tollit γ, [10] ἀγήοχα.

ἀγήοχα.

ε ante { ω ω ο

Inceptis ab ο vel ω, pręteritũ Atticum præfigit ε: ὁράω, *video*, ὦρακα, ἑώρακα; οἴγω, *aperio*, ὦγα, [11] ἔωγα; vnde fit [12] ἀνέῳγα, *aperui seu apertus sum*: ὦθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἐώνημαι. Idẽ fit in præterito imperfecto; ἐώρων, *videbam*: [13] ἐωνέμην, *emebam*, [14] & consimilibus.

ἑώρακα. ἔῳγα, ἀνέῳγα. ἔωσμαι. ἐώνημαι. ἐώρων. ἐωνέμην. ἔοικα.

Sic ἔικω, *assimilo*, *item similis sum*: medium præteritum facit οἶκα, vnde [15] ἔοικα, *similis sum*, *congruo*. Accidit hoc & in aoristis aliorum quoq; verborum; ἧκα, ἔηκα, *misi*: vnde ξυνέηκα, *commisi*: *item*, *intellexi*: εἶπα, [16] ἔφπα, *dixi*: προσέφπα, *allocutus sum*: ὠσάμην, ἐωσάμην, *impuli*: sed huiusmodi magis poëtarum sunt.

ἔηκα, ξυνέηκα, ab ἵημι, ξυνίημι. ἔφπα, προσέφπα, ab ἔπω, προσέπω. ἐωσάμην, ab ὤθω.

Spiritus ε augmenti Attici.

[17] Cæterùm augmentum Atticum, spiritum ε sortitur præsentis: ὁράω, ὦρακα, ἑώρακα: *vidi*: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι, *emi*.

Atticismus, φ pro { λε, με.

Attici præterea pro incremento λε & με; pronunt φ diphthongum: λήθω, *fumo*, λέλιφα, εἴλιφα: [18] μείρομαι, *partior*, *sortior*, μέμαρμαι, [18] εἵμαρμαι.

Attica reduplicatio etiam in præsentibus.

ἀγηγέρατο. Dorismus.

Notio.

ἀλιλεσμένος. ἀλίλιπται.

εἰλήλυθα

1 [1] Fvtvrvm Tamen ῥῴω regulare est, 157, 23. & aoristus primus ἔμψα, 177, 12. particip. μένας, αντος.
2 [2] Huiusmodi reduplicatio non solùm habet locum in præteritis, sed etiam interdum in præsentibus; præcipuè verborum in μι. vide 232, 39.
3 [3] Hinc tertia pluralis Ionica ἀγηγέρατο, *congregati sunt*, 190, 15, 28.
4 [4] Doricè verò nonnunquam manet longa: at quæ sola positione producitur, ne Atticè quidem aut communiter corripitur, vt patet ex ἀγήοχα.
5 [5] Passiuum ἀλίλεσμαι: particip. ἀλιλεσμένος, *molitus*.
6 [6] Pass. ἤλιμμαι, Atticè ἀλήλιμμαι, ἀλήλιψαι, ἀλήλιπται non ἤλιπται: particip. ἀλιμμένος: aorist. secund. est ἤλιφον, 178, 11.
7 [7] Et poëticè εἰλήλυθα, *veni*: vbi ι producitur adiuuante ι, & tertia syllaba Doricè manet longa: prima plur. εἰλήλυθαμεν, & syncope εἰλήλυθμεν.
8 [8] Hinc particip. ἠρήκως, ὀτος, *qui fixit*.
9 [9] A tertia sing. ἐρήρεδται fit tertia plur. Ionica ἐρηρέδαται, *nixi sunt*, 190, 15. & 20. pluſquamperfect. ſumit aliud incrementum, ἠρηρείσμεθα, *inhæseram*.
10 [10] Bœoticè ἀγείοχα, η in ι mutato, 234, 25.
11 [11] Præteritum eſt medium: participium ὁ ἐῳγώς, ἡ ἐῳγῦα, *apertus*, *aperta*.
12 [12] Et rurſus aucta præpoſitione, ἀνέῳγα.
13 [13] Tertia plural. ἐωνέοντο ἐωνοῶντο, *emebant*, ab ὠνέομαι.
14 [14] Vt ab οἰνοχόεω, ὦ, *vinum fundo*, imperfect. ᾠνοχόουν, ᾠνοχόεις, ᾠνοχόει & ἐῳνοχόει, ιλ. γ. Cæterùm his quæ hoc loco à CLENARDO recenſentur, non vtuntur doctiores qui proſa oratione ſcripſerunt, niſi cum appoſitione huius augmenti ε. at poëtæ illud non raro detrahunt: vnde ὦρα pro ἑώρα, ὦρα, ἑώρα.
15 [15] *intuebatur*, tertia imperfecti ab ὁράω. ſic ab οἴγω, οἴξω: aoriſt. prim. ὦξα pro ἐωξα, & ſoluta diphthongo ὤιξα, ὤιξας, ὤιξε: perfect. ὦχα: paſſ. ὦγμαι: pluſquamperfect. ὤγμην, ὦξο, ὦκτο. vnde tertia plural. Ionica (190, 15.) ὦχατο, cum ἐπί, ἐπώχατο, *clauſi erant*, ιλ. μ.
16 [16] Atque hinc vſitatiſſimum illud participium ὁ ἐοικὼς, ὁτος, *ſimilis*. at ὁ ἑκὼν, ὁτος, *ſimilis*, *conueniens*: & neutrum τὸ εἰκὸς, ὁτος, *par*, *conſentaneum*, *vero proximum*, *ſignum neceſſarium*, ducuntur ab ἔικα pro ἔοικα, quod formam habet præteriti medij ab ἔικω, retento φ, non in η mutato: ſunt qui velint, Bœoticum eſſe pro aoriſto primo εἶξα, *ſimilis ſum*; in cuius tertia plur. reperitur εἴξαν pro εἶξαν, ab ἔικω: cuius futur. εἴξω: perfect. ἔοικα: paſſ. εἴγμαι, εἴξαι, & ſoluta diphthongo, verſoque ε in η, ἤιξαι, *ſimilis es*: ſic in pluſquamperfecto ἤιγμην, ἤιξο, ἤικτο. vnde tertia perfecti ἔικται, cum augmento ε, ἐφκται, *ſimilis eſt*. Hæc præterita præſentis ſignificationem habent, & pluſquamperfectum imperfecti.
17 [17] Hoc fit contra regulam generalem, quæ vult ε augmentum ſyllabicum notari ſemper ſpiritu tenui.
18 [18] Tertia perſona εἵμαρται, *fatum eſt*: tertia pluſquamperfecti εἵμαρτο, *fato decretum erat*: particip. εἱμαρμένος, *fatalis*. Pro εἵμαρμαι reiecto ι, & metatheſi, dicitur ἔμβαμαι, *fatatus ſum*: inſeritur β, quòd μ ante ρ non ponatur, 6, 9. hinc ἡ ἐμβαμένη, vt ab εἵμαρμαι ἡ εἱμαρμένη, id eſt, *fatum*, *ſors*, *fatalis curſus*. ſunt qui ſcribant cum ſpiritu aſpero ἕμαρμαι, ἑμαρμένη. Ab eodem μείρομαι præteritum med. eſt μέμορα, *ſortitus ſum*, & poëticè ἔμμορα facta metatheſi: qua etiam in quibuſdam aliis præteritis vtuntur: vt

εἰλήλυθμεν.

ἠρήρεδατο.

ἠρηρείσμεθα.

ἀγείοχα.

ἐωγῦα.

ἐωνοχόει.

Notio.

ὦρα, ἑώρα.

ὦξα, ἐωξα. ὤιξα, ας, ε.

ἐπώχατο.

ἐοικὼς, ὁτος. εἰκὼς, ὁτος: εἰκὸς, ὁτος. ἔικα.

εἶξα.

ἤιξαι. ἤικτο.

Annotatio.

ἔφπε.

Regula.

εἵμαρται: εἵμαρτο. εἱμαρμένος. ἔμβαμαι: ἐμβαμένη. εἱμαρμένη.

ἔμμορα.

ἐσυμμαι: ἐσυμμένως. ἐπέσυτμαι. ὀλέσυτο. ἔσυτην.

vt ἔσυμμαι, *motus sum*, pro σύμμαι, à σεύω, *moueo*: part. ἐσυμμένος, *properans*: hinc aduerb. ἐσυμμένως, *studiosè, certatim, properè*: tertia perfecti ἔσυται, cum ἐπὶ, ἐπίσυτο, *impetū fecit*: pluſquamperf. ἐσύμμην, ἔσυσο, ἔσυτο, *ruebat*, cum ἀφ', ὀλέσυτο, *persuadebat*: poteſt tamē etiam cenſeri imperfectum à συμμι: aor.prim. ἐσύθην, tertia plur. ἐσύθησαν, & Bœoticè ἐσύην, *ruerunt*, 192,29.

De pluſquamperfecto actiuo & medio.

1 [1] Pluſquamperfecti & prima & tertia ſingularis, Atticè per η ſine ν: ἐτετύφη ἐγὼ, *verberaueram ego*: ἐτετύφη ἐκεῖνος, *verberauerat ille*: [2] vnde

Atticiſmus. ἐκεχλύη. ἤδη.

2 ἐκεχλύη pluſquamperfectum medium à χαίνω,

3 *dehiſco*: & ἤδη pro [3] ἤδεσαν ab εἶδω, *video, ſcio*.

ἐτετύφεσαν, ἤδεσαν, ἀκηκόεσαν, à τύπτω, εἶδω, ἀκούω. τεθημελίωτο.

4 [4] Tertiam pluralē εισαν Atticus effert per εσαν

5 elidendo ſubiunctiuam: [5] ἐτετύφεσαν, ἤδεσαν, ἀκηκόεσαν, *verberauerant, nouerant, audiuerant*.

6 [6] Eſt quandoque hoc tempus contentum incremento perfecti: τεθεμελίωτο, *fundatus erat*; pluſquamperfectum paſſiuum à θεμελιόομαι, *fundor, aris*.

Pluſquamperfectum cum triplici augmento: ἠγηγέρκειν, ἀρωρύχειν, ἠκηκόειν, *ab* ἀγείρω, ὀρύσσω, ἀκούω. ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν: *ab* ἔλπω, ἔργω, εἴκω.

Atticum pluſquamperfectum temporaliter

7 initio augetur: ἀγήγερκα, [7] ἠγηγέρκειν, *congregaui*,

8 *congregaueram*: ὀρώρυχα, [8] ὠρωρύχειν, *fodi, foderam*: ἀκήκοα, ἠκηκόειν, *audiui, audieram*. Excipe ἐληλύκειν &

9 [9] ἐλήλυθειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα, ab ἐλεύθω, *venio*. At ἔολπα, *ſperaui*, ἐώλπειν: ἔοργα, *feci*,

10 *patraui*, ἐώργειν: ἔοικα, *ſimilis ſum*, [10] ἐώκειν, [11] augen-

11 tur ſecunda ſyllaba, pro ᾔολπειν, ᾔοργειν, ᾔοικειν.

Ioniſmus.

1 [1] Id Fit arrepta ab Ionibus occaſione, qui primam perſonam pluſquamperfecti actiui & medij per κα, & tertiam per κε efferunt; quæ Attici & Dores in η contrahunt.

ὀδώδη: ὀδωδέναι: ὀδωδώς.

2 [2] Sic ὀδώδη, *oluerat*, ab ὄζω: pret.med. ὤδα, 197,8. Atticè ὄδωδα, δ pro ζ repetito, (hinc infin. ὀδωδέναι, & part. ὀδωδώς, ότος) pluſquāperf. ὠδώδειν, ὠδώδης, ὠδώδη, & Ionicè detracto priori augmēto ὀδώδεα, † ὀδώδεας, ὀδώδεε,

ἤδεα, ας, ε.

3 & craſi Attica ὀδώδη. [3] Vide Inueſtigationē thematis in verbo εἶδω. Reperitur & Ionicum ἤδεα, ἤδεας, ἤδεε, *noueram, as, at*: vnde factum eſt Atticum ἤδη, *noueram* & *nouerat*.

Doriſmus. ἐλελοίπεσαν. ἐπεπράγεσαν.

4 [4] Idem & Dores obſeruant. His ſimilia ſunt ἐλελοίπεσαν, *reliquerāt*, à λείπω: præt.med. λέλοιπα, 197,22. ἐπεπράγεσαν, *egerant*: à πράττω: præt.med. πέπραγα, 197,8.

ἐκεχωρήκεσαν, *ceſſerant*, & detracto ε Ionicè, κεχωρήκεσαν, à χωρέω, μ. ήσω, π. ηκα. [5] Ionicè ſine ε, τετύφεσαν. [6] Iones & poëtæ id in multis obſeruant: imò non rarò perfecti quoque augmētum pluſquamperfecto paſſ. detrahunt;

5 atque nonnunquam imperfecti augmentum tantummodo illi concedunt: vt δέδεκτο, δέκτο & ἔδεκτο, atq; ectaſi poëtica δείδεκτο, pro ἐδέδεκτο, *ſuſceperat*: & prima perſona ἐδέγμην pro ἐδεδέγμην, à δέχομαι. ex δείδεκτο fit tertia plur. Ionica (190,15.) δειδέχατο: ſic in tertia plurali per-

10 fecti, δέδεγμαι, *ſuſceperunt*. ἑλεκτο pro ἐλέλεκτο, *cubuerat*, à λέχομαι ſeu (vt Euſtath.) λέγομαι. ἐλέλικτο, *conuolutus erat*, pro ἠλίλικτο, ab ἑλίσσω: fut. ἑλίξω: præt. ἧλιξα: paſſ. ἥλιγμαι, & per reduplicationem Atticam ἐλήλιγμαι; vnde pluſq. ἠληλίγμην, ἠλήλιξο, ἠλήλικτο, & ſublato vtroq;

15 augmento, remanente tamen reduplicatione, ἐλέλικτο. ἀπέμειπτο pro ἀπήμειπτο *reſponderat*, ab ἀπαμείβομαι. Sic enim reſtituit Sylburg. quod erat in primis editionibus mendosè, ἐπάμειπτο pro ἐπήμειπτο: reſpondendi enim (inquit) ſignificationem habet, non ἐπαμοιβαῖος, (quod

20 eſt *mutare, & alternare*) ſed ἀπαμείβεσθαι. Idque paſſim apud Homerum. ſed & apud Xenoph. ὧδε ἀπημείψατο, *ſic reſpondit*. ἔωλπτο pro ἐπέωλπτο, *impletus erat*, vel *implebatur*: & in tertia plurali ἔωλπτο pro ἐπέωλπτο, à πλάω ὁ πλήω. niſi malis eſſe imperfectū à πλῆμι, penultima

25 remanente longa in voce paſſ. πλῆμαι, ἐπλήμην, ἔπλητο, ἔπλητο. κεκόρηκειν, κεκόρηκες, κεκόρηκε, *totonderam, as, at*, pro ἐκεκάρκειν, à κείρω, fut. κερῶ, 157,34. perfect. κέκαρκα, 175,7. paſſ. κέκαρμαι. κέκλασο, pro ἐκέκλασο, *fractus erat*, à κλάω: fut. κλάσω; perf. κέκλακα: paſſ. κέκλασμαι. πάλλο, *vibratus*

30 *fuerat*, pro ἐπέπαλτο, à πάλλομαι, *vibror*. παραπολελαύκειν pro παραπελαύκειν, vel pro παραπολαύκειν, *obiter fructum ceperam*. à παραπολαύω, quod componitur ex παρὰ & ἀπολαύω, atque ἀπολαύω ex ἀπὸ & inuſitato λαύω. πεφόβητο, *territus erat*: vnde tertia plur. Ionica (190,15. & 34.)

35 πεφοβήατο pro ἐπεφόβηντο, à φοβέω, μ. ήσω. χύτο, *fuſus erat*, pro ἐκέχυτο: in tertia plur. χυτο pro ἐκέχυντο: cum ſolo imperfecti augmento ἐχύτο, cum ἀμφι, ἀμφέχυτο, *circumfuſus erat*, vel *circumfundebatur*. [7] Poteſt duci ἠγηγέρκειν ab ἀγείρω, de quo ſuprà, 297,28. vel ab ἐγείρω, *excito*:

40 quorum perfectum ἤγερκα, *collegi* vel *excitaui*: paſſ. ἤγερμαι, *collectus ſum* vel *excitatus ſum*: Atticè ab ἀγείρω, ἀγήγερκα, ἠγήγερμαι: ab ἐγείρω, ἐγήγερκα, ἐγήγερμαι: pluſquamperfectum ab vtroque ἠγηγέρκειν, *congregaram* vel *excitaram*. [8] At ὠρωρέχειν, *porrexeram*, ab ὀρέγω: paſſ. ὠρωρέγμην, ὠρώρεξο, ὠρώρεκτο: hinc detracto priori augmento fit

ἔπλητο. κεκόρηκειν. κέκλασο. πάλλο. παραπολελαύκειν. πεφόβητο. χύτο. ἀμφέχυτο. ἤγερκα, ἤγερμαι. ἀγήγερκα. ἐγήγερκα. ἠγηγέρκειν. ὠρωρέχειν.

Annotatio.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὡρωρέχθη. ἐλήλυθεσαν.

fit tertia plur. Ionica (190,15.) ὡρωρέχωθ, *porrecti erant.*
9 9 Tertia plur. ἐληλύθασιν, & Atticè ἐληλύθεσαν. 10 Et
10 sine augmento, ἐοίκεσαν: in tertia plur. ἐοίκασιν, & Atticè
11 ἐοίκεσαν, *similes erant.* 11 Sic ἑορτάζω, *festum diem ago:*
imperf. ἑώρταζον pro ἡόρταζον.

ἐοίκεσαν. ἑώρταζον.

De aorist. 1.

εἶπα. ἤνεγκα. ἔβην. ἔδωκα. ἧκα.

Aoristus primus consonantem seruat futuri, præter quinque, ἔπω, εἶπα, *dico:* ἐνέγκω, ἠνεγκα, *fero:* τίθημι, ἔθηκα, *pono:* δίδωμι, ἔδωκα, *do:* ἵημι, ἧκα, 1 *mitto:* [1] duo primi, etiam in reliquis modis vsurpantur; tres vltimi, minimè.

ἔχεα, ἔχυσα. ἔσυα. ἤλυσα. ἔκηα.

2 Quatuor scribûtur purè: χέω, ἔχεα vel [2] ἔχυσα,
3 *fundo:* σύω, ἔσυα, *moueo:* ἀλύω, ἤλυσα, *vito:* [3] καίω vel κάω, ἔκηα, *accendo,* sublata futuri consonante.

Ducta ab εἶπα *&* ἠνεγκα.

1 [1] A B εἶπα imperatiuus εἶπον, εἰπάτω: optat. εἴπαιμι: particip. εἴπας, αντ⊙. Ab ἠνεγκα imperat. ἐνεγκον, ἐνεγκάτω: optat. ἐνέγκαιμι: infin. ἐνεγκεῖν: particip. ἐνεγκάς, αντ⊙. in voce med. ἠνεγκάμην, tertia plur. ἠνεγκαντ⊙, & Ionicè reiecto augmento ἐνέγκαντ⊙, *tulerunt*: infin. ἐνεγκασ⊙ι: particip. ἐνεγκάμεν⊙. [2] Dicitur & ἔχυσα, à futur. χύσω: hinc infin. χῦσαι, cum κτ, κθ, χῦσαι, & poëticè κακχεῦσαι, *effudisse*, 173,15. & 23. [3] Καίω siue κάω facit in futuro καύσω, pro καίσω vel κήσω: hinc alius aoristus ἔκαυσα: & in aor. primo pass. ἐκαύθην, *succensus sum.* at ἔκηα fit à κήσω, sublata futuri consonante; non autem à καύσω: hinc infin. κῆαι: part. κήας: aorist. prim. med. ἐκηάμην: tertia plur. reiecto augmento κήαντ⊙, *accenderunt*: particip. κηάμεν⊙, *qui accendit vel vssit.*

ἐκαυσα: ἐκαύθην. κῆαι, κήας. κήαντ⊙.

De aorist. 2.

1 Aoristus secundus disyllabus [1] in multis nó corripit penultimam, quòd in eandem cadat augmẽtum: ἀδω, ᾖδον, *cano:* ἕλκω, εἷλκον, *traho:* ἕλω, 2 εἷλον, *capio:* ἔπω, εἶπον, *dico:* ἔχω, εἶχον, *habeo:* ἵκω, [2] ἷκον, *venio:* ἄγω, ἤγον, *ago,* & Atticè ἤγαγον, interposito γα: εἴδω, εἶδον, *video:* nam ἴδον poëticum est: ἐλθω, ἦλθον, *venio:* sed est syncope ab ἤλυθον.

ᾖγαγον. ἴδον. ἦλθον.

3 Etiam trisyllabus [3] penultima longa: ἐνέγκω, ἠνεγκον, *fero:* πέρθω, ἔπαρθον, *deuasto:* δέρκω, ἔδαρκον, *video:* 4,5 & [4] metathesi poëtica, ἔφραθον, [5] ἔδρακον. πλήσσω, ἔπληγον, *percutio*, ad corpus pertinet: ἔπλαγον, *perculsi*, ad animum.

ἠνεγκον. ἔφραθον. ἔδρακον. ἔπληγον: ἐπλαγον.

In

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimam mutabitur: φέω, ἔφον, *habeo:* εὑρέω, εὗρον, *inuenio:* βλαστέω, ἔβλαστον, *germino:* δ'ωπέω, ἔδ'επον, *sono:* ὀλιθέω, ὤλιθον, *labor.*

6 Tria, λέγω, *dico:* φλέγω, *uro:* βλέπω, *video,* non mutant ε in α; ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: at τέμνω, ἔταμον & ἔτεμον, *seco.*

Tertia pluralis, par primæ singulari, ἔτυπον: sed [7] Bœoti in imperfecto & vtroque aoristo hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψαεν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν: vnde sunt illa, [8] εἰδόσαν, *viderunt, nouerunt:* ἐμάθοσαν, *didicerunt:* [9] ἦλθοσαν, *venerunt,* ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

6 ἔλεγεν. ἔφλεγεν. ἔβλεπον. ἔτεμεν: ἔτεμεν.

7

8 εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἦλθοσαν, *ab* εἴδω, μανθάνω, (*sed quasi à* μαθέω) ἐλθέω.

[1] P O T E S Delere *in multis.* nunquam enim corripitur nisi licentia poëtica, vt ἴδεν, & alia quæ sine augmento efferuntur, vt ἔλεν pro εἶλεν. [2] In ἧκον re vera non cadit augmentum: neque tamen κ mutatur. Idem iudicato de similibus. [3] Hoc non habet locum nisi in ἐνεγκεῖν, de quo hîc sermo habetur, aut quum penultima est longa positu. neque enim debet corripi, si sola positione producatur; nisi in verbis quartæ coniugationis, & in finitis in πλω, κλω, κκω, μνω. [4] Hæc literarum transpositio fit, vt penultima corripiatur. Contrà à τρέφω, *nutrio,* aorist. secund. ἔτραφον, pass. ἐτράφην: prima plur. ἐτράφημεν, reiecto augmento & facta metathesi vt α producatur; πέφημεν, & Ionicè aspirata in tenuem mutata (118,35.) πέπτημεν, *nutriti sumus.* nisi malis hoc deducere à τέρπω, *oblecto.* [5] Sic ab eodem δέρκω, in præt. medio δέδορκα, & metathesi δέδρομα, *vidi.* [6] His adde ἐνέγκω; ἠνεγκον, *fero.* Neque etiam aliàs ε mutatur in α, nisi illud ε præcedat vel sequatur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ. [7] Nam pro litera ν ponunt syllabam σαν. [8] Sic imperfect. ἐδολιόοσαν, & crasi ἐδολιῶσαν, pro ἐδολίοον ἐδολίοων à δολιόω, *dolosè ago.* Inuenitur hæc vox Psalmo quinto, ἐδολιῶσαν τῇς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis suis dolosè agebant, linguis suis ad dolum vtebantur.* [9] Sine augmento ἔληθσαν: & absque syncope ἠλύθοσαν pro ἦλυθον. Sic in tertia plur. opt. ἐλθοιεν pro ἔληθοιεν, *venissent.*

1 Futura

Notio.

τέτρηφα. δέδορκα. ἐδολιῶσαν. ἔλθοσαν, ἦλθοσαν: ἐλθοιεν.

Universidad de Deusto
Biblioteca

De futuro primo.

θρέψω. θρέξω. ἕξω.

ἕξω, ἴσω, ἰῶ: ἰσομαι, ἴξομαι.

Futurum Barytonorum à circumflexis.

βελήσομαι. *Atticismus.*

ἑω, σύω. αἱω, αὑσω.

πεφαφίμμ.

τέθραμμαι.

τρέφοιν.

ANNOTATIO.

1

1 Futura tria sunt quæ spiritum præsentis non seruant: τρέφω, θρέψω, *nutrio*: τρέχω, θρέξω, *curro*: ἔχω, 2 ἕξω *habeo*, ad differentiam aduerbij ἔξω, *extrà*.

Quartæ coniugationis polysyllabum futurum in ίσω 3 circumflectunt Attici, tollendo σ, νομίζω, νομίσω, νομιῶ, *puto*: & medium βαδίζομαι, βαδίζομαι, βαδιοῦμαι, *vado*: ἀγωνίζομαι, ἀγωνίζομαι, ἀγωνιοῦμαι, *certo*.

4 Barytona quædam habent futurum à circumflexis inusitatis; θέλω, *volo*: ὀφείλω, *debeo*: μέλω, *curo*: αὔξω, *augeo*: ἑψω, *coquo*: ἀλέξω, *arceo, auxilior*: in ήσω, θελήσω. ὀφλήσω, ab inusitatis, θελέω θελῶ, &c. Sic etiam βέλομαι, βεβλήζομαι, tanquã à βελέομαι βεβλεῦμαι, *volo*. Atticorum enim est circumflexis facere barytona.

Sic πλέω, *nauigo*: ῥέω, *fluo*: χέω, *fundo*: πνέω, *spiro*: in 5 δύω, πλεύσω, &c. Itidem κλαίω, κλαύσω, *fleo*: καίω vel κάω, καύσω, *uro*.

1 1 In Aoristis secundis & præterito medio seruatur τ vt in præsentibus: in reliquis temporibus retinetur θ futuri: aoristus igitur secundus est ἐτραφον, ες, ε, & poëticè τέτραφον, ες, ε, 172, 17. vnde infinitiuus Ionicus † τετραφέμεν, 182, 7. passiuam habet significationem, *nutritum esse*: præteritum med. τέτροφα, *nutrui*: at præterit. act. τέτροφα: pass. τέθραμμαι, ψαι, πλην, & Atticè τέθραμμαι: aor. prim. ἐτρεφθέω: actiuus ἔθρεψα: imperat. θρέψον: med. ἐθρεψάμην: part. θρεψάμενος, *qui educauit*. à τρέφω optatiuus τρέφοιμι, & μι in ω verso Atticè vt in circumflexis, 214, 14. τρεφοίην, syncope τρέφοιν, *alerem*. [πεφαφίμμ, *porrò si cubi passiuè vsurpatum reperitur, (actiuam enim potius vt terminationem, ita significationem habet) habet primum apocopen finalis ι, deinde systolen vocalis longæ, & à fronte reduplicationem Æolicam atque poëticam, 172, 17. ita vt ex πεφθῶμι fiat primum πεφαφίμμι, inde πεφαφίμμ, systole & anadiplasiasmo πεφαφίμμ, sicut* στερεμμ *Hesychius affert pro* στερεθῶμι, *priuatum esse. nam pro communi* στερεθῶμι, *Dores* στερηφίμμι *dicunt: è quo poetæ* στερεμμ *faciunt, amputata primum finali ι, deinde posteriore η correpto, & priore per syncopen extrito.*]

2 Hinc

2 Hinc in compositis mutatio tenuium in aspiratas: ἀντέξομαι, fut. med. ἀνθέξομαι, *mihi vindicabo*: ἀπέχω, *abstineo*: futur. ἀφέξω: med. ἀφέξομαι. ἐπέχω, *inhibeo*: fut. ἐφέξω: infin. ἐφέξειν. κατέχω, *obtineo*: futur. καθέξω: εὖ καθέξει, *bene habebit, bene succedet*. μετέχω, *cum aliquo habeo, particeps sum*: fut. μεθέξω: med. μεθέξομαι, *partem capiam*. ὑπέχω, *sustineo, submitto*: fut. ὑφέξω. 3 Huiusmodi fut. circumflexa terminationibus conueniunt cum futur. sec. eiusdem vocis ac modi, atque in maximo sunt vsu apud quosuis oratores: vnde ἀκούσω, ἀκούσεις, ab ἀκούζω, *audire facio*: ἀναθηματίῶ ab ἀναθηματίζω, *denuncio*: βαδιῶ à βαδίζω: γνωσθῶ, à γνωρίζω, *notum facio*: ἐγγιῶ ab ἐγγίζω, *appropinquo*: ἐλπιῶ ab ἐλπίζω, *spero*: καθιῶ & medium καθήσομαι, *sedebo*, à καθίζω, *sedeo*: κομιῶ à κομίζω, *porto*: μακαριῶ à μακαρίζω, *beatum dico*: οἰκτιῶ ab οἰκτίζω, *misereor*: ὀνειδιῶ ab ὀνειδίζω, *exprobro*: ὀρθριῶ ab ὀρθρίζω, *mane surgo*: ὁρμιῶ ab ὁρμίζω, *definio*: ποδιῶ à ποδίζω, *compede vincio*: σαφνιῶ à σαφνίζω, *notum facio*. Dores in horum terminationibus ponunt ῶ pro ε suo more, 119, 9. vt ἀγωνιοῦμαι, *decertabo*, pro ἀγωνιέμαι, ab ἀγωνίζομαι. ἀνδραποδιζόμαι, *in seruitutem rapio*: futurum medium ἀνδραποδισομαι, Atticè ἀνδραποδιοῦμαι, Doricè ἀνδραποδιῶμαι, & tertia plur. ἀνδραποδιοῦντω, pro ἀνδραποδιοῦνται, *in seruitutem rapient*. communis esset ἀνδραποδιοῦσι). 4 Vide Inuestigationem thematis in verbo ἄυξω. 5 Hæc futura πλεύσω, ῥεύσω, χεύσω, πνεύσω, fiunt ab Æolicis πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. sic θέω, *curro*, θεύσω, & medium θεύσομαι, à θεύω: & † νέω, νεύσω, à νεύω, *nuo*. quum autem significat *neo, nato, vado*, facit in futuro νήσω. Cæterùm κλαύσω & καύσω fiunt ab Æolicis κλαύω, καύω, quæ ab Atticis κλάω, κάω, addito υ sunt facta: Attica verò à communibus κλαίω, καίω, subtracto ι.

1 Imperatini tertiam pluralem Attici faciũt similem genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis; τυπτόντων, τυψάντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν.

Secundus aoristus vltimam grauat, τύπε: sed acuuntur tres, 2 ἐλθέ, *venito*: 3 δρέ, *inuenito*: 4 εἰπέ, *dicito*: sic Atticè 5 λαβέ, *accipito*: 6 ἰδέ, *videto*: cùm communiter dicant λάβε, ἴδε.

1 Hinc Μελόντων, *curæ sint*, pro μελέτωσαν, à μέλω, *curo*. ποιοῦντων, *faciant*, pro ποιείτωσαν, 203, 20. ἀγγελλόντων, *nuntient*, pro ἀγγελίτωσαν, ab ἀγγέλλω, *nuntio*. 2 Ab

2 ἀνθέξομαι. ἀφέξω. ἐφέξω. καθέξω. μεθέξομαι. ὑφέξω.

3 *Futura actiua in ιῶ, & media in ισμαι, ab ίζω, & eorum terminationes.*

Dorismus, ῶ pro ε. ἀγωνιεῦμαι. ἀνδραποδιεῦμαι.

5 *Futura in ύσω à monosyllabis in ἑω.* νέω, νεύσω, & νήσω. *Æolismus. Atticismus.*

1 *De imperatiuo.* τυπτόντων. τυψάντων.

2.3 ἐλθέ, δρέ, εἰπέ, 4 5.6 λαβέ, ἰδέ.

1 μελόντων. ποιεώντων. 2 ἀγγελλόντων.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐλεύϑω. Vide 302, 34. & Inuestigationem thematis in verbo ἔρχομαι. 3 Vide 303, 3. & Inuestigationem thematis in verbo οὔρίσκω. 4 Vide 286, 26. 5 Vide Inuestig. thematis in verbis λαμπάνω, λαμβάνω, &c. & 178, 4. 6 Vide 302, 33. & Inuestig. thematis in verbo εἶδω.

De optatiuo. 1 [1] Optatiuo Æolico non vtuntur Attici nisi in secunda & tertia singulari, τύψειας, τύψῃς, & tertia plurali, τύψειαν.

1 [1] DIXERAT 181, 1. vsitatissimum esse apud Atticos optatiui primum aoristum Æolicum.

De subiunctiuo. 1 Subiunctiui secunda & [1] tertia persona tam barytonorum quàm circumflexorum & verborum in μι, continet diphthongum impropriam, ἐὰν τύπλῃς, τύπλῃ: ποιῇς, ποιῇ: τιθῇς, τιθῇ.

1 [1] PRO τύπλῃ, ποιῇ, πιθῇ, Ionες dicunt τύπλῃσι, ποιῇσι, πιθῇσι. Vide 228, 33. Illud etiam hoc loco monendum, poëtas primam personam pluralem subiunctiuorum in ωμεν efferre per ομεν: vt à δέμω, *ædifico*: fut. δεμῶ: aor. prim. ἔδεμα, 177, 12. hinc in subiunctiuo, δέμω, prima plur. δέμωμεν, & poëticè δέμομεν, *ædificemus*.

Notio.

δέμομεν.

De indicatiuo vocis passiuæ. 1 [1] Passiui secunda persona præsentis & futuri in η; τύπλῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύφῃ: perfecti autem in σαι, πεποίησαι, vt & præsentium à verbis in μι, τίθεμαι, τίθεσαι: [1] quem morem & in barytonis quibusdam cernimus, φάγομαι, *edo*, φάγεσαι, pro φάγῃ: & in circumflexis, καυχάομαι ῶμαι, *glorior*, καυχάεσαι καυχᾶσαι, pro καυχᾷ, καυχᾶ. Et contrà quædam à verbis in μι desinunt in η more barytonorum, κάθημαι, κάθῃ, *sedeo*: ἐπίσταμαι, ἐπίστῃ, *scio*: δύναμαι, δύνῃ, *possum*, pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. sic perfectum μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι, *memini*.

ἐσαι, pro η. 1

φάγεσαι.

καυχάεσαι, καυχᾶσαι.

η pro ησαι vel ασαι.

κάθῃ.

ἐπίστῃ.

δύνῃ. μέμνῃ.

Atticismus. 2 [2] Quatuor Attici finiunt in ῑ, βέλομαι, βέλῃ, *volo*: οἴομαι, [3] οἴῃ, *puto*: [4] ὄψομαι, ὄψῃ, *videbo*: ἔομαι, ἔῃ, & facta crasi; † εἶ, *sum, es*.

βέλῃ. οἰῇ. ὄψῃ. εἶ.

3.4

1 [1] VIDE Quæ de hac re copiosè diximus, 186, 1.

2 [2] Hæc quatuor Communes ab Atticis acceperunt. Verùm Attici idem obseruãt in omnibus ferè præsentibus & futuris vocis passiuæ & mediæ: quod non negat

CLENARDVS. 3 Et Ionicè οἴεαι, 186, 1, & 19. 4 futurum primum indicatiui medij ab ὄπωμαι, *video & videor*.

οἴεαι. 3.4

De perfecto pass. Atticismus. 1 [1] Perfectum passiuum à verbis in νω, per σμαι faciunt Attici; μιαίνω, μεμίασμαι, *fœdo*: μολύνω, μεμόλυσμαι, *inquino*.

μεμίασμαι. μεμόλυσμαι.

Verbum μένω, μεμένημαι, vt μεμένηκα, velut à μίμνω, *maneo*.

μεμένηκα: μεμίμημαι.

Disyllaba primę & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant [2] ε in ο, hîc repetunt ε; λέγω, *dico*, [3] λέλοχα, λέλεγμαι: κλέπτω, *furor*, κέκλοφα, κέκλεμμαι: inuenitur verò & κέκλαμμαι, *furto sublatus sum*. 2 3

κέκλαμμαι.

Quæ habent ρε cum aliqua consonante, vertunt ε in α; σρέφω, [4] ἔσρεφα, ἔσραμμαι, *verto*: sed βρέχω, βέβρεχα, [5] βέβρεγμαι, *irrigo*. 4 5

ἔσραμμαι. βέβρεγμαι.

[1] HOC Tantùmmodo obseruatur in primis personis perfecti & plusquamperfecti, & in participio perfecto, μεμίασμαι, μεμιάσμεθον, μεμιάσμεθα: ἐμεμιάσμην, σμεθον, σμεθα: particip. μεμιασμένος: non autem μεμιάσαι, μεμίασται, sed μεμίανται, μεμίανται. quidam tamen ab ὑφαίνω, *subtexo*, ducunt ὕφασμαι, ὕφασαι, ὕφασται, & reduplicatione poëticâ ὑφήφασται, *subtexus est*: ego malim deducere ab ὑφάζω, quod est idem atque ὑφαίνω, eadem tamen formandi ratione. in secunda syllaba substitutum fuit † η pro υ. sic in ἐτήτυμος, *verus*, (quod fit ex ἔτυμος per poëticam reduplicationem, quæ & in nominibus locum habet) substituitur η pro ε. 1

Notio.

ὑφήφασται.

2 [2] Vt dictum est 297, 17. 3 Atticis receptiora sunt εἴλοχα, εἰλεγμαι, 298, 23. 4 Atticè ἔσροφα. vt perfectum pass. ἐσραμμαι, mutat ε in α, ita & plusquamperfectum, ἐσράμμην, ἐσραψο, ἐσραπτο: hinc tertia pluralis Ionica (190, 15.) ἐσράφατο, versi erant. 5 Hinc participium βεβρεγμένος, *vino madidus, non planè ebrius*, 207, 20. 2 3 4 5

εἴλοχα. εἰλεγμαι. ἐσράφατο. βεβρεγμένος.

Aoristi primi passiui ἐῤῥώσθην, *valeo*, & ἐμνήσθην, *memini*, [1] assumpserunt σ, cùm non insit præterito, ἔῤῥωται, μέμνηται. Contrà ἐσώθην perdidit σ. nam præteritum σέσωται à σώζω, *servo*. 1

De aor. 1. pass. ἐῤῥώσθην à ῥώω: ἐμνήσθην à μνάομαι. ἐσώθην.

Cæterùm ἐγνώσθην regulariter fit à barytono γνόω, *nosco*. μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, vnde [2] ἐγνώσθην. Etiam ἐδωμάσθην, & Atticè ἠδωμάσθην,

ἐγνώσθην. ἐδωμάσθην. ἠδωμάσθην. 2

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐδωνήθω. à δωάζω, *valeo, possum*: sed ἐδωνήθω, & Atticè ἠδωνήθω, à δωάω, μ. [3] δωήσω, *possum*.

Penultima huius temporis eadem cum perfecto: at ὀρέθω & ἐπηνέθω per systolen, ab ὄρημαι, *inuentus sum*, & ἐπήνημαι, *laudatus sum*. 5

ὀρέθω, *ab* ὄρεσσω, *quasi ab* ὄρεω.
ἐπηνέθω, *ab* ἐπαινέω.
καθηρέθω.
ἀφηρέθω.
ἠρέθω.
ἐρρέθω, *à* ῥέω ῥῶ.
ῥηθείς.

Sic composita ab αἱρέω αἱρῶ, *capio*, [4] καθηρέθω, *destructus sum*: ἀφηρέθω, *ablatus sum*: & simplex ἠρέθω, à præteritis ἥρημαι, καθήρημαι, ἀφήρημαι.

Sic ἐρρέθω ab ἔρρημαι, quod & ἐρρήθω, *dictus sum*; vnde ῥηθείς, *dictus*. 10

Illa quę verterant præterito ε in α, hîc rursus per ε scribuntur; στρέφω, *verto*: ἔστραμμαι, ἐστρέφθω.

Notio. 1 [1] Sic Apud poëtas verba in νω, quæ in præterito perdebant ν, illud interdum in hoc aoristo recipiunt: vt σκλίνθω & σκεῖνθω, à κλίνω, *inclino*, & κείνω, *iudico*: in quorum tertia persona perfecti passiui non erat ν, κέκλιται, κέκεινται), vt habes 189, 20. ab σκεῖνθω, part. κεκνθείς, ἐντῶ: in plurali οἱ κεκνθέντες, cum ἀλφ, ἀλφκεκνθέντες, discreti. Sic à πνύω, *spiro*, aoristus prim. ἐπνῦθω assumit ν, quamuis non definat in νω: sine augmento πνῦθω, πνύθης, πνύθη, cum ἀνὰ, ἀναπνύθη, & poëticè ἀμπνύθω, *respirauit*, refertur ad ἄμπνυμαι, 171, 14. & 38. dicitur etiã ἐπύθω, ἐπύθης, ἐπύθη sine ν: hinc cum ἐν, ἐμπύθη sine augmento, pro ἐνεπύθη, *respirauit*. [2] Hinc part. γνωθείς, ἐντῶ, *cognitus*. sic ab ἐσώθω, σωθείς, *seruatus*. [3] Medium fut. δωνήσομαι, *potero*: perfect. pass. δεδώνημαι, *potui*. [4] A themat. καθαιρέω, *destruo*: ἀφαιρέω, *aufero*. quæ componuntur ex præpositionibus κθ & λαὶ: sed vltimæ vocales perduntur, & tenues τ & π migrant in suas aspiratas θ, φ. quare id fiat vide 172, 1. & 9.

ἐκλίνθω.
ἐκείνθω.
ἀλφκεκνθέντες.
ἐπνύθω: ἐπύθω.
ἀμπνύθη.
ἐμπύθη.

De optat. pass. Optatiuorum prima pluralis in εἴημεν, patitur syncopen in omnibus verbis; τυφθείημεν, τυφθεῖμεν: vnde formatur [1] tertia τυφθεῖεν. consimiliter à verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, θεῖεν. sic εἶεν, *essent*, pro εἴησαν, ab [2] εἴημεν.

τυφθεῖμεν.
τυφθεῖεν.
τιθεῖμεν, τιθεῖεν.
θεῖεν, *ab* εἰμι, *sum*.

1. 2 [1] Atque Secunda τυφθεῖτε. [2] Et syncope εἶμεν, *essemus*: secunda εἶτε, εἶτε, *essetis*. thema est εἰμι, *sum*: cuius coniugatio habetur in tractatu anomalorum in μι.

τυφθεῖτε.
εἶμεν, εἶτε.

De subiunctiuo passiuo. Subiunctiui secunda persona singularis, diph

diphthongus est impropria, τύπῃ, ποιῇ, τιθῇ, similis tertiæ actiuorum.

Qvae In subiunctiuum annotauimus, vide 228, 13. & 236, 35. & 237, 8.

De præterito medio. 5 [1] Medium præteritum à βλάπλω, *lædo*: καλύπλω, *tego*: κρύπλω, *abscõdo*, desinit in βα, βέβλαβα, &c. [1] ab antiquis in βω finitis, βλάβω, &c. 1

Sic à βάπλω, *tingo*: θάπλω, *sepelio*: σκάπλω, *fodio*, præteritum in φα, βέβαφα, [1] ab inusitatis, βάφω, τάφω, σκάφω. sic aoristus secundus & futurum secundum, ἔβλαβον, βλαβῶ: ἔβαφον, βαφῶ. 1

βέβαφα.
τέτραφα.
ἔσκαφα.
ἔβλαβον.
ἔβαφον.

Verbum μίμνω, *maneo*, facit μέμονα, à μένω: [2] fit enim μίμνω per pleonasmum à μένω: & solent huiusmodi vertere ε in ι, πέτω, πίπλω, *cado*: τέκω, τίπλω, *pario*: ῥέπω, ῥίπλω, *proycio*: ἔπω, ἴσσω, *dico* [3]. 2 3

ε in ι propter pleonasmum.

Duo illa, τέτελα & μέμελα, vnde [4] μέμπλα, fiunt à τελέω, τελῶ: μελέω, μελῶ, quæ † Atticè grauantur, τέλω, *perficio*: μέλω, *curo*. 4

τέτελα.
μέμελα.
μέμπλα.

Illa, [5] δέδηα & κέκηα, à δαίω, *diuido, epulum præbeo, comburo*: & καίω, *adoleo, uro*: vt φαίνω, [6] πέφηνα, *appareo*. 5 6

δέδηα.
κέκηα.

Futura secũda media sunt, [7] ἔδομαι, *edam*: [8] πίομαι, *bibam*: [9] φάγομαι, *edam*, præter morem: circumflecti enim deberent, vt τυπέσομαι. 7. 8 9

De futuro secundo medio.
ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, *non* ἐμῶ.
β & φ in π.

[1] Ab His quæ hîc antiqua siue inusitata appellantur, per interpositionem literæ τ facta sunt vsitata in πω, β & φ ante τ in π mutatis. nam ante τ illæ consistere non possunt, vt dictum est 5, 4. Cæterùm deperdito τ, (quod in solis præsentibus & imperfectis seruatur) non π, sed germanæ characteristicæ ponuntur, τ illas non impediente. Itaque è βλάπλω, quod fit à βλάβω, præteritum medium erit βέβλαπα, non βέβλαφα: aorist. sec. ἔβλαβον, non ἔβλαπον: passiuus ἐβλάβω, *detrimentum accepi*: vnde infinitiuus βλαβῆναι, *læsum esse*: & part. βλαβείς, βλαβεῖσα, βλαβέν, *læsus, a, um*: atque fut. sec. βλαβήσομαι, βλαβήση, βλαβήσεται. futur. actiuum est βλάψω: perfect. βέβλαφα: pass. βέβλαμμαι, ψαι, πται: aor. prim. ἐβλάφθω: infin. βλαφθῆναι. [*Porrò* βλάβω *cum verbali* βλάβη *Eustathius ex præt.* βέβλαφα *factum innuit, Macedonica τροπῇ* β φ *eis* β. 1

Tempora à βλάπλω tanquam à βλάβω.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

καλύπλω à καλύφω.

κρύπλω à κρύβω.

ἔκρυφα. ϑάπλω à τάφω.

σκάπλω à σκάφω.

ῥύπλω à ῥύφω. ῥάπλω à ῥάφω. ῥίπλω à ῥίφω. σμύχω à σμύγω. ψύχω à ψύγω.

Annotatio. 2

Duarum literarum pleonasmus.

οὐέλπω.

ἕπομαι. ωτεῖο, ωτεῖζ, ατόμβ@.

vtitur autem isto verbo Homer. Od. γ. βλάβειτ᾽ δὲ τε γάναϲ᾽ ἰόντι. *& Anacreon,* βλάβειτ᾽ βραχεῖαι νόμαι, lædit ur, detrimentum accipit.] Sic à καλύπλω, quod fit à καλύβω, præt. medium est κεκάλυβα, *abscondi*: perfectum pass. κεκάλυμμαι, *tectus sum*: part. κεκαλυμμέν@, *tectus*. E κρύπλω, quod fit à κρύβω, præt. med. κέκρυβα, *occultauit*: aor. sec. ἔκρυβον: passiuus ἐκρύβην, ἐκρύβηϲ: vnde infin. κρυβῆναι, *occultatum esse*: & part. κρυβείϲ, *absconditus*: atque fut. sec. κρυβήϲομαι, *tegar*. in perfecto actiuo dicitur ἔκρυφα, sine repetitione consonantis κ, pro κέκρυφα. E ϑάπλω, quod fit à τάφω per τ, perfect. med. τέταφα, *sepeliui*: aor. sec. ἔταφον: passiuus ἐτάφην: part. ταφείϲ, ταφέντ@, *sepultus*: futurum actiuum ϑάψω per ϑ, & aor. prim. ἔϑαψα: vt à τέφρα, ϑάπτω: τέτραφα, ϑάπτω: ἔχω, ἕξω, de quibus 304, 1. quæ semper vnam syllabam aspiratam habent, duas nunquam. sic à † ϑήπω, *obstupeo*, aor. sec. ἔταφον, part. ταφών, *obstupefactus*: tamen præt. med. est τέϑηπα, *obstupui*. E σκάπλω, quod fit à σκάφω, præt. med. ἔσκαφα, *fodi*: idem est & actiuum, vnde pass. ἐσκάμμην, ψαι, πλεν: aor. pri. ἐσκάφθην: infin. σκαφθῆναι: aor. sec. ἐσκάφον: pass. ἐσκάφλην, *fossus sum*. Sunt & pauca alia quæ non seruant in aoristo sec. præsentis characteristicam: vt ῥύπλω, *lacero vnguibus præ dolore animi*: aor. sec. ἐῤῥυφον: passiuus ἐῤῥύφλην, tanquam à ῥύφω. ῥάπλω, *suo*, ἐῤῥάφην, ἐῤῥάφλην, quasi à ῥάφω. ῥίπλω, *proijcio*: ἐῤῥίφον, ἐῤῥίφλην, quasi à ῥίφω. σμύχω, *comburo*, ἐσμυγον, ἐσμύγλην: part. σμυγείϲ, *combustus*, à σμύγω. ψύχω, *refrigero*, ἔψυγον, ἐψύγλην: part. ψυγείϲ, ψυγεῖσα, ϛῆ ψυγεῖσι, *refrigeratæ*, Aristoph. Hi aor. sec. in voce pass. sunt vitiati, in actiuo exoleuerunt.

2 [Litera quæ in huiusmodi verbis per pleonasmum adiicitur, propriè collocanda erat ante ω, vt fit in πέκω, πίπλω: verum in μίμνω, πίπτω, & ἵστω, hoc non obseruatur: quia pugnat cõsonantium structura, de qua pag. 5. & 6. non enim dici potest μίμνω, πίπτω, aut ἵστω, vt ex loco citato colligitur. quare facta fuit metathesis, ac præcessit litera quę per pleonasmum addita fuerat, cùm nõ posset sequi. Aliquando autem fit duarum literarum pleonasmus; εὑρίϲκω, εὑρέϲκω, *inuenio*: aut, vt quibusdam placet, talia fiunt à futuris in σω, per pleonasmum κ: sic γηράω, *ut*. γηράσω: vnde γηράσκω, *senesco*, & similia. tamen in δρέω, ἀρόσκω, *placeo*, ϵ non mutatur, veluti neque in ἕπομαι, ἵστομαι, *sequor*: at in hoc nonnunquã ϵ amittitur: imperat. σπ, Ionicè σεῖο, 193, 31. ectasi poëtica σείο, pro ἕσπ, *sequere*: infin. σεῖζ pro ἕσεσζ, *sequi*: part. σόμεν@, pro ἑσπόμεν@, *sequens*. 3 ἵστω legitur quoque, melius tamen

tamen ad præcedentia quadrat ἵπλω, quod cum ἵστω eiusdem est originis & significationis: eodémq; modo ab ἐνίπτω est ἐνίπλω, *dico, increpo*. ἵστω autem ex ἵπτω sic deriuatum est, vt ἴσχω ab ἔχω. In γίνομαι autẽ & per pleonasmũ γίγνομαι, *fio*, quamuis γ interdũ abiiciatur, tamen retinetur ι, γίνομαι, non aliter quàm si adesset pleonasmus. 4 Verso scilicet ϵ in η per extensionem poëticam. 4 tertia persona μέμηλε, *curæ est*; sumitur impersonaliter. Plusquamperfect. ἐμεμήλειν, & sine ϵ, μεμήλειν, 300, 16. 5 Plusquamperf. cum simplici augmento, δεδήειν, *combustus eram*. 6 Vide 198, 3. 7 Secunda persona ἔδῃ, & 6. 7 Atticè ἔδῃϛ, à themate ἔδω, 306, 35. 8 A πίνω: vide Inuestig. 8 thematis in verbo πίνω. 9 A φήγω, quod in aor. sec. & 9 futuro sec. mutat η in α, vt habes 178, 4.

15 Contractiones verborum suprà commemorauimus: verùm & aliter quoq; fit 1 cõtractio; 1 προέδωκας, πρὸϵδωκας, *prodidisti*: προετίθη, πρυτίθη, *proponebat*: πρόοπτον, πρὸπτον, *præuisum, manifestum*: πρὸ ἔργϖ, πρὄργϖ, *operæ pretium*. Sic & τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν. *bonum*: καὶ ἐγὼ, † κἀγὼ, & *ego*: τὸ ἐναντίον, τἐναντίον, *contrarium*: τὸ ὄνομα, τὄνομα, *nomen*: τὸ ἱμάτιον, τοἱμάτιον, *vestis*: 2 cuiusmodi crasis apostrophi nota signari solet. 2

3 Perfecti passiui penultima breuis, non 3 semper ascisit σ; δέω, *ligo*, δέδεκα, δέδεμαι: vnde ἐδέθλω, *ligatus sum*: δράω, *facio*, δέδρακα, † δέδραμαι: vnde δράμα, *repræsentatio, actus comœdiarũ*: ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι, *aro*: vnde ἀροτὴρ, *arator*: tamen ὁ δεσμὸς, *vinculum*, tanquam à δέδεσμαι.

1 Huiusmodi crasis habet ferè tantummodo locũ in 1 præpositione ϖϑ, in articulo neutro τ@ & τὸ, & in coniunctione καὶ. atq; ϖϑ quidẽ, sequẽte solũmodo vel altero ο μικρὸν vel ϵ, eoq; præcipuè in augmẽto; sed interdũ etiã citra augmẽtũ, vt dictũ est 172, 35. ante ο, vt ϖϑ ὀλίγϖ, paulò *antè*. ϖϑοφείλω, πεὐφείλω, *prædebeo, debeo*: hinc tertia persona πεὐφείλι, *prædebet*: imperf. sine augmẽto Ionicè ϖϑόφελες, πεὐφελες, *debebas*: genitiuus fœmininus part. pass. πεὐφελομένης δὐναμίας, *intercedẽtis beneficio*. ante ϵ quod non sit ex augmẽto, ϖϑεκαμβάνω, πεὐκαμβάνω, *priùs existimo*: cõponitur ex ϖϑὸ & ἐν atq; λαμβάνω. [πεὐκαμβάνω *legitur etiã in vulgatis lexicis:*

γίγνομαι. γίνομαι.

Notanda de cõtractionib. Atticorum. πεὐδωκας à ϖϑοδίδωμι, 234, 30. πεὐθῆκι à ϖϑοτίθημι, 234, 20.

Notio. ἰδέθλω. δράμα. δεσμός.

ϖϑὸ *cõtractum ante ο & ϵ.* πεὐλίγϖ. ϖϑοφείλω.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

πεπνίεπω. πεπνιγμαι.

πεπόαινε, πεπόηκα, πεπόηση, πεπόηται, πεπόησαν.

πεπόαλε.

πεπόιδασιν: πεπόδασιν: πεπόδωκε.

πεπόημιεῖο.

πεπόκοθητο.

πεπόπωκε.

πεπωκώς.

πεπώς.

πεπώτηκα.

πεπώφαγε.

πεπώχασι.

πεπώφασμαι.

τὸ ante ε, ο, in ω.

Sed vereor ne ad hoc thema comminiscendum occasionem illis dederit imperfectum πεπόλαμβαν, *vel aoristum sec.* πεπόλαβε, *malè intellecta. sunt enim hæc à* πεπολαμβάνω, *cuius augmentum syllabicum* ε *in præteritis illis cum finali præpositionis omicrò coit in* α *non minus suspectum est* πεπόξενεῖ *apud Hesych. quod exp.* ξενίζῃ : *scribendum fortè vel* πεπόξενεῖ conciliat, *vel* πεπόξενῃ (*contractum ex* πεπόξενεε) conciliabat, *à* πεπόξενέω conciliо, πεπόμνόομαι *quidè certè, quod in ijsdem vulg. lexicis extat, euidens habet mendum, pari occasione commissum. hic enim posterior diphthongi vocalis tollenda est, non minus quàm augmentum : quippe quæ ex* ε (*syllabico præteriti augmento*) *per crasin abierit in* υ.] πεπεννέπω, πεπέννεπω, *prædico, denuntio:* πεπέχω, πεπέχω, *emineo:* hinc etiam πεπέγκα, πεπέγκα, *eminet* : imperfectū pass. πεπεγκόμην, & sine augmento πεπεγόμην, πεπεγόμεν, *prætendebam:* tertia plur. πεπείχανδ, πεπέχασ : particip. act. πεπείχων, πεπέχων, *prominens* : accusatiuus τὸν πεπέχοντ, τῶν πεπέχοντα. ante ε quod fit ex augmento, sæpissimè contractio hæc inuenitur ; vt πεπόαίνω, *procedo* : imperfect. πεπεόαινον, πεπεόαινες, πεπεόαινε, πεπόαινε, *procedebat:* aor. sec. à πεπόδημι est πεπείδην, πεπείδης, πεπείδη, πεπόδη, *processit:* tertia plur. πεπείδησι, πεπόδησαν. πεπόάλω, *propono:* in aor. sec. πεπεόαλε, πεπόαλε, *proposuit.* πεπόίδωμι, *prodo:* in imperfecto πεπεόίδουν, ως, ω : tertia plur. πεπεόίδοσαν, πεπόίδοσαν, 228, 17. in aorist. sec. πεπεόδων, ως, ω : πεπεόδοσαν, πεπόδοσαν, 228, 20. in primo πεπεόδωκα : πεπεόδωκας, πεπόδωκας: πεπεόδωκε, πεπόδωκε, 234, 30. πεπόμιόομαι, *sum promptus, propero:* in imperfecto πεπεόμιόόμην, πεπόμιόόμεν, *properabam.* πεπόκαθημαι, *præsideo, antè sedeo:* in imperfect. πεπεκαθήμην, πεπόκαθήμεν, *præsidebat.* πεπόπεμπω, *præmitto, deduco honoris gratia* : in imperfecto πεπεόπεμπε, πεπόπεμπε, *deducebat:* in aor. prim. πεπεόπεμψαν, πεπόπεμψαν, *deduxerunt.* πεπόνω, *propino, prius bibo*, sumit aoristum secundum à πεπίνω, πεπεόπιον : tertia πεπεόπιε, πεπόπιε, *propinauit.* πεπόσημι, *præficio* : in tertia duali aoristi secundi πεπεσήτην, πεπόσήτην, *præsides fuerunt.* πεπότενθόω, *prælugurio, præoccupo:* in aoristo primo πεπεότενθόυσαν, πεπότενθόυσαν, *præoccuparunt.* πεπότρεπω, *hortor* : in aor. sec. πεπεότραπε, πεπότραπεν, *hortatus est*, 178, 7. πεπόφαίνω, *præmonstro* : in imperfecto πεπεόφαινε, πεπόφαινε, *præmonstrabat.* πεπόχω, μ. ώσω, *aggere præmunio:* in aor. pr. πεπεόχωσε, πεπόχωσε, *aggessit.* Inuenitur etiam τὸ † πεπόφασμα, ατ, *prætextus, us*, pro πεπόφασμα : ὕφασμα, *textura*, verbale est ab ὑφαίνω, *texo*, cuius perfect. pass. Atticè est ὕφασμαι, 307, 3. Et hæc de πεπό. τὸ verò sequente breui ε vel ο, contrahitur in α: ante

ante ο rarò, τὸ ὀπίσω, τὰ πίσω, *posthac.* ante ε sæpe : vt τὸ ἐλάχεσον, τὰ λάχεσα, *saltem, minimum:* τὸ ἐμὸν, τὰ μὸν, *meum:* τὸ ἐμπαλιν, τὰ μπαλιν & τὰ μπαλι, *contrà* : τὸ ἐμπεσθεν, τὰ μπεσθεν, *antè, anterior pars* : τὸ ἐντεῦθεν, τὰντεῦθεν, *inde:* τὸ ἐπίπαν, τὰ πίπαν, *omnino:* τὸ ἐπίπεμπτον, τὰ πίπεμπτον, *sesquinta pars* : τὸ ἔπος, τὰ πος, *verbum* : τὸ ἔργον, τὰ ργον, *opus:* τὸ ἔσχατον, τὰ σχατα, *extremum.* ante α inuenitur contractum nunc in α, τὸ ἄλλο, τἄλλο, *aliud:* nunc in ω, τὸ ἔχαῖον, τὠχαῖον, *vetustum* : nunc in α, τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonum.* — *ante α in α, ω, & α.*

[τἄλλο *Corinthus Æolica dialecto tribuit : masculinum tamen* ὁ ἄλλος *in* ὦλλος *ab ijsdem contrahi docet, forma communiter etiam vsitata. priori simile est* τἔρθρον *apud Hesych. ex* τὸ ἄρθρον, *articulus, membrum : posteriori, ex* ὁ ἀνὴρ, *vir :* ὤνεμος, *ex* ὁ ἄνεμος, *ventus.*] — ANNOTATIO.

sequente η, crasis fit in ω : τὸ ἥμισυ, θὠμισυ, *dimidium.* sequente ι, coalescunt ο & ι in diphthongum οι : τὸ ἰμάτιον, θοἰμάτιον. τὸ ante α & ε contrahitur in α ; τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθὰ, *bona:* τὰ ἄλλα, τἄλλα, *alioqui:* τὰ ἐκεῖ, τἀκεῖ, *loca illa:* τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, *mea, res meæ:* τὰ ἐναντία, τἀναντία, *contraria:* τὰ ἐν εἴδεσι, τἀν εἴδεσι, *in formis.* — *ante η in ω: ante ι in οι.* — *τὰ ante α & ε in α.*

Adiectiuum vnum ἕτερος, *alter*, in masculo & neutro contrahitur in α, cum articulis ὁ, τὸ, τῷ, τῷ : οἱ, τὰ : ἄτερος, θατέρᾳ, θατέρᾳ, ἄτεροι, pro ὁ ἕτερος, τῷ ἑτέρᾳ, τῷ ἑτέρᾳ, οἱ ἕτεροι. in neutro θάτερον, θατέρα, θατέρᾳ, θάτερα, θατέρων, θάτερα, pro τὸ ἕτερον, τῷ ἑτέρᾳ, τῷ ἑτέρῳ, τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα : sic in nominatiuo plurali fœm. θάτερα, Doricè, pro τῷ ἕτερᾳ, 246, 22. Inueniuntur etiam contractiones ex τᾶ & τῷ ; ᾧ ἀγαθᾷ, πεχαθᾷ, *boni:* τῷ ἀγαθῷ, τἀγαθᾷ, *bono:* τὸ ἄγαλμα, τᾶ ἀγάλματος, τῷ ἀγάλματι, τὠγαλμα, τἀγάλματος, τἀγάλματι, *statua:* τᾶ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς, *viri:* τῷ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ, *viro* : τὰ ἀνθρώπα, τἀνθρώπα, *hominis* : τῷ ἀνθρώπᾳ, τἀνθρώπᾳ, *homini:* τᾶ ἕνεκα, τἕνεκα (vbi τᾶ pro τάτα) *huius gratia, propterea* : sic τἕνεκεν pro τᾶ ἕνεκεν, *quapropter* : τᾶ ἐπιόντος, τἐπιόντος, *futuri.* τᾳ δὔβλοιο, † τωὐβλοιο, *prudentis,* ab δὔβλος, ᾳ ᾳ οιο, 130, 3. — *Contractio ex ὁ ante ε, in α.*

[*In* τωὐβλοιο *tamen Dorica est crasis, non Attica vel communis : apud Theocr. Idyl. 2.* ηνθ' ἁ τωὐβλοιο, vênit Eubuli *f. filia. vbi tamen & textus & scholiorum editiones diuisè* τῶ ὐβλοιο *scriptum habent: forsan vt euidentior sit contractio ex Dorico articulo* τῶ *pro communi* τᾶ, 246, 31. *& Ionico* Εὐβλοιο *pro* Εὐβλᾶ, 130, 3. *præferenda tamen videtur coniuncta scriptura, vt apud Aristoph. Ran. p. 137.* ἐὼ δὲ μηὖρω, *si verò non inuenero, pro* μὴ δὖρω : *propterea quod hic* ωυ *& ηυ vnam faciant syllabam, non duas.*] τᾶ ἡμετέρᾳ, θἡμετέρᾳ, *nostri.* † Reperitur & ὁ cum ε contractum in α, ὁ ἐπιτρίπτος, ἀπίτρίπτος, *dignus qui conteratur ac perdatur.* — ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Quomodo contrahatur καί.

ὁ ἐμός, ἁμός, *meus*. Et hactenus de contractione articulorum. de his verò sumus & alia quædam dicturi in Inuestigatione thematis circa finem in voce ὥταν. Ex καὶ sequente α vel ε, crasis fit in ᾱ, καὶ ὦ, κᾆν, *etsi*: κἠγὼ οὐ, κἀκεῖ, *& ex*: (Doricè κἄκ: sic κἄπο pro καὶ ἀπὸ, *& si*) καὶ ἐκεῖ, *& illic*: κἠγὼ ἐκεῖθεν, κἀκεῖθεν, *& inde*: καὶ ἐκεῖνος, κἀκεῖνος, *& ille*. καὶ ἐμοὶ, κἀμοὶ, *& mihi*: κἠγὼ ἐμὲ, κἀμὲ, *& me*: καὶ ἔνθεν, κἄνθεν, *& inde*: καὶ ἔπειτα, κἄπειτα, *& deinde*: κἠγὼ ἐπὶ τοῦτο, κἀπὶ τοῦτο, *& deinde*: καὶ ἐπὶ, κἀπὶ, *& etiam*, κἀπὶ μᾶλλον, atque adeò. sequente articulo ὁ, contractio fit in ᾧ, καὶ ὁ μάντις, κ' ᾧμάντις, *& vates*. Malit tamen Sylburg. coniunctè καὶ ᾧ: quia non tantum apostrophus ibi est, sed etiam crasis, vt in κᾶνον apud Aristoph. p. 151. pro καὶ οἶνον, *& vinum*. Potest tamen in his ι negligi, non tantum more Dorico, 119, 42. sed etiam discriminis causa: vt καὶ ᾧ sit pro καὶ ὁ, at κᾧ pro κἠγὼ οἱ. In fœminino potest vtraque ferri scriptura, κ' ἡ σύριγξ, & καὶ σύριγξ: dici enim potest & nudam habere apostrophum, & vnà cum apostropho crasin duorum α in vnum. sic in fœminino κ' ἡ σύριγξ, pro καὶ ἡ σύριγξ, *& fistula*: vbi ἡ pro ἡ Doricum est, 24, 26. sed hæc in poëtis solùm occurrunt.

Annotatio. 1

Annotatio. 2

[2] In πρὸ ἑωυτοῦ, πρὸ ἑαυτοῦ, πρὸ αὐτοῦ, & similibus, crasi apud Hesychium quoque, Suidam & alios, plerunque superscripta reperitur apostrophi nota, fortasse propter affinitatem τοῦ πάθους. vt enim communiter apostrophus significat, hiatus vitandi gratia, vel in fine præcedentis, vel in principio sequentis dictionis, sublatam esse vocalem, dictionesque illas hac ratione coëuntes disterminat, veluti limes in confinio positus: ita etiam hîc indicat, in congressu duarum compositionis partium vel prioris partis finalem, vel posterioris initialem, si non abolitam, at saltem fuisse mutatam: cúmque hac ratione compositionis vestigia veluti deleantur, indicio suo prodit, soluta crasi, reperiri ea posse. Longè iustius inscribitur hæc nota sequentibus dictionibus, πρὸ ἔργου, πρὸ ἀνανδίου, πρὸ νόμου, & similibus. nam in his significat duas dictiones in vnam coiisse, solutaque crasi dirimi etiam coniunctionē istarum dictionum, cum in superioribus, etiamsi crasis soluatur, compositio tamen integra maneat. Sed frequenter & in his & in superioribus neglectam comperies hāc notam: sic enim πρόνοιος inuenies apud Hesychium, Suidam, Etymologum & Eustathiū, cum tamen id ex προένοιος cōtractum, craseos in confinio factæ notam requirat apostrophon. Sic etiā ἡμιόλιον apud Hesych. & Suidā, & ἡμιόξιον apud Eustathiū: quorū illud ex ἡ ἡμίολον, hoc ex ἡ ἡμόξιον per apostrophum est contractū. Videreturque in his duobus posterioribus (sicut etiam in αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, ἄτερος & ἤτερος pro οἱ ἕτεροι & τὰ ἕτερα, & similibus) apostrophus, veluti tenuis spiritus, ab aspero, tanquam fortiore, absorberi, (vt Apollonius innuit apud Etymologum in ἐμός) nisi etiam in tenuatis omissa cerneretur, vt sunt illa passim obuia, σαυτοῦ, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἐμεαυτοῦ, τὠυτὸ, cōtracta ex σεαυτοῦ, ἐμεαυτοῦ, τὸ αὐτό: ac potissimum in deriuatis ex posteriori, vt ζωτικὸς, ταωτότης, ταωτολογία, &c. [3] Sic κηνιάω, *dealbo, opere tectorio induco*, κεκηνίακα, κεκηνιαμαι, participium κεκηνιαμένος: poëtæ tamen huic tribuunt σ, sed α priùs per syncopen abiecto, κεκηνισμένος. [*Non tamen video quod sit opus à κηνιάω deducere per tot figuras, quū regulariter à κηνίω deriuare liceat, vt κεκηϊσμένος à κηΐω, 189, 29. præsertim quum apud Hesych. legamus κηνίοντες, expositum λεύκαίνοντες, dealbantes, calce videlicet. vsus est autem illo participio Theocr. Idyl. 1.* κιονὸς ἐλιχρύσῳ κεκηνισμένος, oblitus helichryso, veluti calce. [4] Penultimam in ἐδραῖμι non breuem, sed longam censent alij: ideoque δρᾶμα scribunt, vt νᾶμα, κρᾶμα, & similia.]

[3] κεκηνιαμένος.

κεκηνισμένος.

Annotatio. 3

[4]

ANOMALA IN MI.

PLurima fiunt ab εω: [1] quod vario spiritu varia significat. Verbū substantiuū εἰμὶ fit ab ἔω, pro ὑπάρχω, hoc est, *sum*: reduplicationē non habet: penultima non η ex ε, ne idem fit cū ἠμὶ, *dico*; sed additur ι, vt penultima sit longa, & [2] acuitur vltima, cùm dicendum foret εἰμι. nam disyllaba penultimā circumflectunt; vt γνῶμι, *nosco*: δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*.

De εἰμὶ quod est sum. 1

2

3.4 *Annotatio.*

5.6

Indicatiui præsens; S. [3] εἰμὶ, [4] εἶ, [5] ἐστί: D. ἐστὸν, ἐστόν: P. [6] ἐσμὲν, [7] ἐστὲ, [8] εἰσί. 7.8 *Indicatiuus.* 9 10

Imperfectum; S. [9] ἦ̃ν, ἦ̃ς, [10] ἦ̃ν: D. [11] ἤστον, ἤστην: P. [12] ἦμεν, ἦστε, [13] ἦσαν. 11 12

[14] Personis in σ, Æoles addunt θα; ἤνθα, *eras*: [15] ἔφηθα, *dicebas, vel dixisti*: [16] εἴπηθα, *dixeris*. 13 14 15 *θα additio Æolica.*

[17] Plusquamperfectum passiuum, ἤμην, ἦσο, ἦστο, &c. 16 17

Futurum, [18] ἔσομαι, (vt τέλομαι) [19] ἔσῃ, ἔσεται: & syncope [20] ἔσται. 18 19 20

Impe

Universidad de Deusto
Biblioteca

Imperatiuus. Imperatiui præsens ; Singul. ἴδι vel [19] ἔσ, ἔστω: Dual. ἔστον, ἔστων : Plur. ἔστε, ἔστωσαν. Inuenitur etiam ἧτω pro ἔστω, à barytono ἔω, [21] ἔε, ἐέτω, & crasi duorum εε in η, ἧτω.

Optatiuus. Optatiui præsens; Sing. [22] εἴλω, εἴης, εἴη: D. εἶτον, εἰήτην : Plur. εἶημεν, εἶητε, εἶησαν, & εἶεν, de qua syncope * suprà dictum est.

* 308,31.

Futurum, ἐσίμιλω, ἐσίομαι, ἐσοῖσθε, vt τυψοίμιλω.

Subiunctiuus. Subiunctiui præsens ; S. ἐαν [23] ὦ, [24] ἧς, [23] ἦ: D. ἦτον, ἦτον : P. ὦμεν, ἦτε, [25] ὦσι.

Infinitiuus. Infinitiui præsens, [26] ἔμ : Futurum, ἔσεσθαι.

Participia. Participij præsens, [27] ὁ ὢν ὄντος, ἡ οὖσα ὄσης, τὸ ὄν ὄντος: Futurum, [19] ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

ἔω. ἔω.

Notio de enclíticis.

ἐμμὶ, ἦμι. ἐί, εἰς.

ἐστί. ἐνὶ. ἐμὲν, εἰμὲν, εἰμὲς. ἐτέ. ἔασι, ἐντὶ, ἔῦπ.

ἔα, ἦα : ἦεν, ἦ. ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε. εἶν, ἔον, ἔες, εἰς, ἔσς.

ANNOTATIO.

ἴλω, ἧλω.

ἦσαν, ἤσλων. ἦτον, ἔσαν. ἦμες. ἔσαν, ἔασαν. ἤδα. φῆδα.

[1] SPIRITV Tenui, est *sum*, & *vado*: spiritu autem aspero, est *mitto*, *concupisco*, *sedeo*, & *induo*. [2] Id factum est vt accentu saltem differret ab εἰμι, *eo*. præterea, quia est è dictionum encliticarum numero, quæ in vltima habent accentum: sic φημὶ siue ἠμι, *dico*. [3] Doricè ἐμμι, & Æolicè ἦμι. [4] Εἶ fit ab ἐομαι, 306, 32. dicitur & εἰς, accentu acuto ; quod aliquando encliticum est: ἐί verò minimè. Poëtæ pro εἰ dicunt ἐσσι. [5] Doricè ἐντὶ, [6] Poëticè ἐμὲν & εἰμὲν, Doricè εἰμὲς, 119,4. [7] Poëticè ἐτὲ, vt in prima εἰμὶν. [8] Ionicè ἔασι, poëticè ἔασι, Doricè ἐντὶ, qua voce vtuntur etiam pro ἐσσὶ. Æolicè ἔῦπ. Ab εἰσὶ cum ἐν, fit ἐνσὶν, *insunt*. [9] Ionicè ἔα, ecfasi poëtica ἦα, vnde & in tertia ἦε : cum ἐν, ἐνῆεν, *inerat*. Atticè verò ἦ, per crasim ex Ionico ἔα. Rursus poëticè ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, 170, 38. atque εἶν & ἔον, ἔες, crasi εἰς, & Ionica dialysi ἔϛς, *eras*. [εἶν *regulariter quidem ab* εἰμι *quoque formatur*, *vt* ἔφλω *à* φημί : *ab Vrbano tamen*, *Canimio*, & CLENARDO *ipso*, (317, 37.) *tribuitur hoc imperfectum verbo* εἰμι *eo*.] dissoluunt quoque ἰῶ primæ & tertiæ, dicentes ἴλω, & rursus Atticè more producto ε, ἤλω, 290, 13. ex ἰῶ cum ἀπὸ fit ἀπιῶ, *aberam*. [10] Doricè ἦς. vide præcedentem numerum 9. [11] Et per pleonasinum τὰ σ, ἦσαν, ἤσλων : reperitur etiam ἔτον atque ἔσαν. [12] Doricè ἦμες, 119,4. [13] Et per systolen εσαν, & rursus geminato σ, ἔοσαν. ex ἦσεν cum ἐν, fit ἐνησαν *inerant* : cum ἐπὶ, ἐπήσαν, *insuper erant*. [14] Vide Inuestigationem thematis in verbo οἶδα. pro ἤδα poëtæ dicunt ἐήδα. [15] Et sine augmento φῆδα, pro ἔφης : est imperfectum vel aor. sec. à φημὶ, *dico* : vt paulò pòst dicetur in hoc ipso tractatu, in verbo φημί. [16] Vide 289, 18. sunt qui scribant ἔπηδα per diphthongum impropriam η : alij punctum subscriptum negligunt, ἐίπηδα. [17] Quibusdam magis placet vt sit imperfectū medium, vt ἧμαι ab ἧμαι, *sedeo*; de quo infrà in hoc ipso tractatu. [18] Poëticè ἔσομαι: Doricè ἐσσῆμαι & ἐσσοῦμαι, (170, 6. & in Inuestigatione thematis in πίπλω) ἐσῆ, ἐσεῖται ; & poëticè geminato σ, ἐσσεῖται. ex ἔσσομαι cum ἀπὸ, fit ἀπέσομαι, *abero*. [19] Poëticè ἔσῃ: Atticè ἔσῃ, 306, 35. Ionicè ἔσεαι : (186, 1. & 23.) & apud poëtas ἔσεσαι. sic in tertia ἔσεται pro ἔσεται : & in imperatiuo ἔσσο pro ἔσο : & in participio futuro ἐσσόμενος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος, η, ον. id fieri dicitur Æolica dialecto. [20] Hinc cum ἐν, ἐνέσεσι, *inerit*. [21] Et crasi εἰ, cũ παρὰ, πάρ, *ades*. [22] Poëticè ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *sim*, *sis*, *sit*, à barytono ἔω. [23] Et Ionicè ἔω, ἔῃς, ἔῃ, &c. poëticè εἴω, εἴῃς, εἴῃ: prima plur. εἰωμὲν & systole εἶομεν 234, 35. & 306, 15. Pro tertia persona ᾖ vel ἔῃ ipsi Iones dicunt ἦσι vel ἔῃσι, 228, 33. Quidam huic subiunctiuo tribuunt aoristum prim. med. ἐὰν ἐσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται, &c. [24] Æolicè ἦθα, *sis*. [25] Cum ἐν, ἐνὦσι, *insint*. [26] Doricè ἦμεν & ἦμις. Recipit etiam varietatem dialectorum, vt dictum est in infin. actiuo barytonorum : nempe ἔμμεναι vel ἔμεμεναι, vel ἐμμεναι aduocato ι ad ε, & ἔμμεν, ex quo per ecfasim factum est Doricum ἦμεν. [27] Ionicè ὁ ἐὼν, ἐόντος : ἡ ἐοῦσα, ἐούσης, & Doricè ἔασα, ἐάσας : τὸ ἐὸν, ἐόντος, &c. Æolicè εἰς, ἐνθς : εἶσα, εἴσης : ἐν, ἐνθς : hinc παρεὶς, παρένθς, *qui adest*, *præsens* : τῶν παρέντων pro παρόντων. Ex Ionico ἐὼν, cum ἀπὸ, fit ἀπὼν pro ἀπὸν, *absens*.

ἐπηδα, *vel* ἐίπηδα.

ἔσομαι, ἐσσῆμαι, ἐσσοῦμαι. ἐσῆ, ἐσεῖται, ἐσσεῖται. ἔσεαι, ἔσῃ, ἔσεται, ἔσεσαι. *σ geminatum Æolicè.*

εἶ, πάρ. ἔοιμι, ἔοις, ἔοι. ἔω, ἔῃς, ἔῃ. εἴω, εἴομεν. ἦσαν, ἔησαν.

ἦθα. ἦμεν, ἦμες. ἔμμεναι, ἐμεμεναι, εἰμμεναι, ἐμμεν.

ἐὼν, ἔσσα, ἐάσας, ἐόν. ἐὶς, εἶσα, ἔν.

Εἶμι τὸ παρώδημαι, fit ab ἔω, [1] εἴω, deinde εἶμι, hoc est, *eo* vel *ibo* : [2] nam futurum εἴσω, non est in vsu. *De* εἶμι, *quod est eo.*

Indicatiui præsens ; Sing. εἶμι, [3] εἶς, vel εἶ, (vnde [4] ἄπ, *abis vel abibis*) εἶσι : D. ἴτον, ἴτον : P. ἴμεν, ἴτε, ἴᾶσι, & Ionicè ἴασι : προσίασι, *adeunt* : εἰσίασι, *ingrediuntur*.

ἄπ, *ab* ἄπειμι. προσίασι *à* προσέρχομαι. εἰσίασι *ab* εἴσειμι.

Imperf. S. εἶν, εἶς, εἶ : D. ἴτον, ἴτην : P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum εἶκα, vnde plusquamperfectum εἰκειν, & [5] Atticè ᾔκειν.

ᾔκειν.

A perfecto medio εἶα, fit ἦα, & solutione ἴια, ἴιας, [6] ἴιε.

ἴια.

Plus

ἦεσαν. (μι, ἀνήεσαν ab ἄνειμι. ἐξήεσαν ab ἔξειμι. εἶσαν, ἦσαν, ἧισαν. ἰών. χιών, à χίω. ἐών.

ἔξῃ ab ἔξειμι. διᾷ, à διᾴμι.

ἀπεῖναι, ab ἄπειμι. παρεῖναι à πάρειμι. ἀπέναι. μετέναι. προσέναι. ἰμεν, ἴναι. ἰῶ. παρίω. ἴεναι. ἴασμαι. ἰάομαι, ἴαται. ἰάομαι. ἴασαι. ἰάομαι. ἴασται. ἐάσομαι.

καθείσομαι.

ANNOTATIO.

Pluſquamperfectum,[7] ἤϊδειν: tertia pluralis, ἤϊδεσαν, & [8] ἤειδεσαν: ἀνήειδεσαν, redierant: ἐξήειδεσαν, exiuerant.

Ab aor. 1. εἶδα,[9] fit εἴδεσαν, & [9] inde ἦδεσαν & ἴδεσαν.

Aoriſtus 2.[10] ἴον, ἴες, ἴε, &c. ab εἶμι.

Participium,[11] ἰών. alij tria dicunt præſentia acuta, ἰών, iens: ἰών, vadens: & ἐών, exiſtens, pro ὤν ab εἰμὶ, ſum.

Imperatiuus; S.[12] ἴθι, ἴτω: D. ἴτον, ἴτων: P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι dicitur etiã ἇσι, ab ἄω. Imperatiuus,[13] ἔε, craſi[13] εἇ, ἔξῃ, exi: διᾷ, percurre. Infinitiuus[14] ἴναι: etiam εἶ), vnde ἀπεῖναι, abire: παρεῖναι, accedere: per metatheſim ab[15] ἴεναι, recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, abire: μετιέναι, perſequi: προσιέναι, adire: ab ἵημι, quod fit ab ἰέω, eo.

[1] ET Subtracto ε, ἴω, ἴμι. Dicitur etiam per reduplicationem ἵημι: vnde tertia ſingularis ἵησι, vadit: & imperfectum, vel potiùs aoriſtus ſecundus ἷν, atque huius compoſitum ſæpe obuium παρίν, aduenie bam, prateribam: hinc etiam infinitiuus ἴεναι, atque præſens mediũ, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται: imperfectum ἵεμην, ἵεσο, ἵετο: imperatiuus ἵεσο, ἵεσθω: ſecunda pluralis ἵεσθε, ite: participium ἵεμαι. cætera vſus neglexit. [2] Inuenitur tamẽ ἧσα, ἷμαι, ab ἴω: atque medium ἐάσομαι, ἐάσῃ, ἐάσεται, veniam, es, &c. ab actiuo exoleto εἴσω. at ἐάσομαι, condam, cum ſpiritu aſpero, vnde & καθείσομαι, ſtatuam, fit ab inuſitato εἴω. Et ab eodem inuſitato eſt particip. aor. 1. med. εἰσάμενος tenuatum Ionico & Æolico more, apud Etymol. pro ἱδρυσάμενος, è poëta cuius nomen reticet, εἰσάμενοι περὶ θεᾶν δυνησόλιος ἐμέλοντο at indicat. ἔσατο ſiue ἔσατο, vt in ſtatuendi ponendique, ſic in induendi ſignificatione, ſi referri poteſt ad ἴω pono, induo, quod augmenti loco ad ε aſſumit ι, 286,20. magis propriè tenuatur in eundi ſignificatione, ab ἔμαι ſiue inuſitato εἴω. tertium verò εἴσατο, in ſimilitudinis ſignificatione, eſt ab εἴδομαι. has enim ſignificationes tribuunt huic aoriſto Euſtathius & Heſych. ἱδρυσε, ἠμφιέσατο, ἐπορθώθη, ἔδυσε, ἀμφιάθη, περιεποιήθη, poſuit, induit, iuit, viſus eſt, ſimilis fuit, ſimulauit.

[3] Ælice εἴσθα. [4] Sic ἔξῃ, ἔξῃσι, prodis, prodit. Cæterùm ἄπῃ eſt etiam imperatiuus pro ἄπιθι, abi, vt ſimplex εἶ, εἴ: atque ſecunda perſona præſentis indicat. verbi ἄπειμι, ἄπῃ, abſum, abes: quod componitur ex ἀπὸ & εἰμὶ, ſum.

[5] Vide 290,17. [6] Cum ἀνὰ, ἀνιέναι, aſcendit. [7] Ionicè 5.6 ἤεα, 300,27. [8] Vide 300,13. [9] Atque tertia dualis εἰσάτην. 7.8
[10] Vt ἔλιπον à λείπω, 178,11. ex ἴε cum ον, fit ἔνιε, iniit. Ab ἴον imperatiuus ἴθι, vade: cum ἐξ, ἔξιε, exi: optatiuus ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, venirem, tenderem: ſubiunctiuus ἴω, ἴῃς, ἴῃ, & Ionicè (228,33.) ἴησι, venero, ἴῃσι, it: vnde ἐπιξίω, ἐπιξίῃς, & Æolicè ἐπιξιῆθα, eruperis, ab ἐπέξειμι, erumpo, exeo aduerſus: componitur ex ἐπὶ, ἐξ, & εἶμι. Eſt etiam huius aoriſtus ſec. ἷν: vnde ἄπιον, abijs: atque ἔιον, ἔιες, ἔιε, & Attico more ῃ in η mutato (290,17.) ἦον, ἦες, ἦε: ſubiunctiuus ἦω, ἦῃς: prima plural. ἤωμεν, & ſyſtole ἦομεν, eamus, 234,36. [11] Cum ἀνὰ, ἀνιὼν, aſcendens, oriens. [12] Cum ἐπὶ, ἐπιθι, inuade: cum ἐπὶ & ἕπω, ἐπίξιθι, perſequere. [13] Tertia perſona ἴετω ἴτω, eat. ex εἰ cum μετ fit μίτθ, tranſi. vide 235, 16. [14] Atticè & Dor. ἰέμεν, 182,6. (cum ἐξ, ἐξίεμεν, exire) Ionicè ἰέμεν. [15] Atticè & Dor. ἰέμεναι, Ionicè ἰέμεν.

ἦεσαν. ἀνήεσαν. ἐξήεσαν. ἐσάτην. ἐσάσθων. ἔε. ἴοιμι. ἴω. ἐπιξιῆθαι. ἰῶ: ἄπιθι. ἤομεν. ἀνιών. ἔπιθι, ἐπίξιθι. ἴτω. μίτθ. ἴεμεν, ἰέμεν. ἴεμεναι, ἰέμεν.

Ἴημι τὸ πέμπω, hoc eſt, mitto, fit ab ἔω per reduplicationem impropriam: coniugandum vt τίθημι. Futurum, ἥσω. Actiui indicatiui præſens; S. ἵημι, ἵης, ἵησι: D. ἵεον, ἵεον: P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Ionicè ἱέασι, [1] vnde ἰᾶσι, ἐνιᾶσι, immittunt, &c. Imperfectum, ἵουν, vt ἐτίθουν. Perfectum, [2] εἷκα, (Bœotorũ more pro ἧκα, à futuro ἥσω) vnde εἰκὼς, qui miſit: ἀφεικὼς, qui dimiſit: ἀφεικέναι, dimiſiſſe.

Aoriſtus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, &c. pro ἦα, futuri conſonantem nõ ſeruat: ſic [3] ἀφῆκα, dimiſi: παρῆκα, reliqui: & ἀνῆκάμην aoriſtus medius, remiſi, vel dicani.

Aoriſtus ſecundus, S. ἷν, ἷς, ἷ: D. ἕτον, ἕτην: P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, [4] vnde πρόεσαν, præmiſerunt: [5] mutat penultimam, vt ἔθην & ἔδων.

Imperatiui præſens, [6] ἔθι, ἱέτω, &c. Aoriſtus ſecundus, ἕς, ἕτω, vt θὲς: vnde cõpoſita, πρόες, præmitte: [7] ἄφες, dimitte: κάθες, demitte.

Optatiui præſens, [8] ἱείην: Subiunctiui, ἐὰν ἵω: [9] Infinit. ἱέναι: Participij, [10] ἱείς: omnia vt τίθημι.

De ἵημι, quod eſt mitto.

ἴασι ἴᾶσι. ἐνιᾶσι ab ἐνίημι. εἷκα. ἀφεικὼς & ἀφεικέναι, ab ἀφίημι. ἧκα. ἀφῆκα. παρῆκα. ἀνηκάμην. πρόεσαν à πρόειμι. Pag. 235, v. 8. πρόες. ἄφες. κάθες.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Aoristus sec. optatiui, εἷεν : Subiunctiui, ἐὰν ὦ, ἦς, ᾖ : & interdum εω, ῃς, ῃ : [11] deinde εω, εἴης,
ἀφείω. 12 εἴη : vnde ἀφείω, *dimisero*. [12] Infinitiui, εἶναι, penul-
13 tima diphthongo, vt θεῖναι : [13] vnde composita
ἀφεῖναι, *dimittere* : καθεῖναι, *demittere*.
ἀφεῖναι. καθεῖναι.
14 Participium εἷς εντος : [14] ἀφείς, *qui dimisit*:
ἀφείς. καθείς. καθείς, *qui submisit*, &c.
15 Passiui præsens, [15] ἵεμαι. Imperfectum ἱέμην :
Pag. 238. ver. 7. 16 omnia vt τίθεμαι. Perfectum, [16] εἷμαι per ῑ, vt τί-
17 θειμαι : tertia pluralis, [17] εἷνται, *missi sunt* : ἀφεῖνται, *dimissi sunt* : ἀνεῖνται, *remissi sunt* : pro quibus Attici
ἀφέωνται. ἀνέωνται, ἀνεῶνται, vt ἀφεῶνται pro ἀφεῖνται, tollendo
ἀντέωνται. ἀφέωκα. subiunctiuam, & interponendo ω.

Aoristus primus, †ἔθλων, à tertia perfecti εἷται, corripiendo penultimam, vt ἐτέθλων : dicimus
ἀφείθλων, 18 tamen etiam εἴθλων, & [18] ἀφείθλων pro ἀφέθλων, *dimissus sum*. Medius aoristus primus ἠνήμην :
ἀφείθλων. ἀνηκάμην. 19 ἀνηκάμην, *remisi*. [19] προσηκάμην, *admisi*, &c. Ao-
προσηκάμην. 20 risti secundi indicatiuus, ἔμην, [20] ἕο & εο & ου,
κάθου. 20 ἕτο. Imperatiuus, [20] ἕο & εο & ου : vnde κάθου, [21]
ἀφέσθω. *submittito, demittito* : πρόσθω, *admittito* : πρόθω, *pra-*
ἐσθω. *mittito, emittito*. Optatiuus, ἑίμην, ἕιο, ἕιτο. Sub-
21 iunctiuus, [21] ἐὰν ὦμαι. Infinitiuus, ἔσθαι. Participium ἐμμενος.

ἴασιν & ἰᾶσιν, atque ex eis cõposita. 1 [1] Hoc Fit per crasim Atticam. at ἴασιν ab εἶμι, 317, 25. sic composita, ἀνιᾶσιν, *ascendunt*, ab ἀνέμι : ἀνιᾶσι, *submittunt*, ab ἀνίημι. διιᾶσι, *percurrunt* : διᾶσι, *transmittunt*. καθιᾶσιν, *descendunt* : καθᾶσι, *demittunt*. μεταιᾶσιν, *immigrant* : μεθᾶσιν, *omittunt*. προΐασιν, *accedunt*, non προσιᾶσι, sed cum προΐ, προϊᾶσι, non προιᾶσι. συνιᾶσι, *concurrunt* : συνιᾶσιν, *intelligũt*. ἀφιᾶσιν & Ionicè (118, 3c.) ἀπιᾶσι, *dimittunt*.

ANNOTATIO. [*Caninius quoque inter composita ab* ἰημι *mitto, recenset* εἰσιᾶσι, & προσιᾶσι, *non* προσιᾶσι : *ac viceuersa ab* εἶμι, προϊᾶσι, *non* προιασι. *quod mirum est, præsertim in priore genere. eius enim penultimam solere circumflecti, testatur Eustathius, Suidas, & alij : & Moschopulus in Attica* συναγωγῆς, *ab* εἶμι *nominatim deducit* πρόσιασι & προιασι, *proparoxytonos ea scribens sicut etiam simplex* ἴασι. *Hoc tamen sciendum est, in eundi significatione penultimam cum simplicis verbi, tum compositorum, vtrumque recipere accentum posse : sed proparoxytonam habere desinentiam, quum prima singularis est* εἶμι : *properispomenam, quum prima singularis est* ἴημι. *vt enim ab aspirato* ἵημι *tertia pluralis est* ἱᾶσι, *contracta ex Ionica* ἱέασι : *sic à tenui* ἴημι *tertia pluralis est* ἰᾶσι. *esse autem vt* ἴημι *ab* ἰω *mitto, sic* ἴημι *ab* ἰω *vado, ostendit imperfectum* ἴεσαν *apud Hesychium (poëticè geminato* σ *pro* ἴεσαν*) quod tamen exponit per aoristum* ἐπορεύθησαν ierunt, *pro* ἐπορεύοντο ibant : *ostendit etiam infinitiuus* ἰέναι ire, *passim obuius cum suis compositis, etiam in prosa : & Æolicum participium fœminini generis* ἰοῖσα, *pro* ἰοῦσα, *quod idem Hesych. interpretatur* βαδίζουσα ambulans. *Tenuari autem hoc verbum in eundi significatione, docet idè his verbis,* ἰείη, παρελθοιμι, ἀφ' ἑαυτοῦ : *id est,* ἰείη *pro* παρελθοῖμι *sumptum, tenui profertur spiritu. legitur autem id Il.* π, Πολλὸν δ' ἄπρηξ' ἂν ἐμεῖο φίλον κῆρ λαμπρὸν ἰείη Οὐ πόσις οὐδ' ἀλοχος, haudquaquam mihi per caram gulam eat nec potus nec cibus.] Sumitur quoq; tertia pluralis à circumflexo ἰῶ, ἰᾶς, ἰᾶσιν, ἰᾶσι, cum σιῶ σιωῖσι, *intelligentibus*, à σιωῖω, σιωῖτος, *intelligens* : at συνιών, ὄντος, *conueniens*, à σιώμι, 318, 4. Eodem modo imperfectum singulare, & illius tertia pluralis, capiuntur ab ἰᾶν, 234, 19. ἰᾶν, ἰᾶς, ἰᾶ, *mittebam, as, at* : cum ἀπό, ἀφίᾱ, *dimittebat* : cum προ, προιει, *præmittebat & præmittit* : (nam capitur etiam pro præsenti) cum σιω, σιωίᾱ, *intelligebat*, & Atticè ξωίᾱ, 249, 21. tertia plur. ἰᾶν, similis primę sing. cum σιω, σιωίαν, Atticè ξωίαν, pro σιωίεσαν, *intelligebant*. rursus pro tertia plur. ἴεσαν, dicitur Bœoticè (224, 23.) ἴεν : cum μετ, μετίεν, *prætermittebant*. Dicunt quoque poëtæ in hoc imperfecto ἴον, ἴες, ἴε, &c. secunda plur. ἔιστε : cum κατ, κατέιστε, *demittebatis*. [2] Vide 234, 25. ex εἶκα cum πορ, παρεῖκα, *dimisi* : cum ανα, ανεῖκα, *remisi* : tertia plur. ἔικαν, *miserunt* : ἀνείκαν, *remiserunt* : part. ἀνείκων, ἀνείκοντος, *qui remisit*. [3] Ionicè (118, 3o.) ἀπίκα, ἀπῖκας. ex eodem ἧκα cum ἀνα, ἀνῆκα, ἀνῆκας, ἀνῆκε. cum Attico incremento (298, 16.) ἀνέηκα, ἀνέηκας, ἀνέηκε, *remisi, isti, it* : cum προ, προέηκε, *præmisit* : cum μετ, μεθῆκα, *dimisi* : cum συν, συνῆκα, ας, εν, *immisi, isti, it*. huius futurum συνήσω, infinit. συνήσειν, *immissurũ esse*. [4] Prima sing. προΐδον, *præmisi*. vt προΐδον sic cum συ & ἀφ, συδίεσαν, *incitarunt*. [SVNT *tamen verbi* συδίεσαν *quod Iliados* σ *legitur*, οἱ δὲ νεώτερες Αὔτως συδίεσαν, πυκάς κύνας ἀτειμώοντες) *varię si & deriuationes & expositiones. Antesignanus è trium compositum vult, ex* συ, ἀφ, *& ἵημι : vt sit, dimiserunt in leones illos raptores : tempor. aor. 2. vt* προΐδον, *à them.* συ

στωῖσι. ἴεν, ἴες, ἴε. ἴον, ἴες, ἴε. 2 3 4 ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀνῆμεν. ANNOTATIO.

δίημι. Eustath. tetrasyllabon thema statuit, ἀνδίημι, compositum ex ἀν & δίημι: accipi tradens & neutraliter pro ἀνδιέτριβον, immorabantur, *(vt idem sit cum ἀνδιάω, atque adeo deriuatum ab eodem, sine reduplicatione, 231, 16. & 34. sic enim & Suidas ἀνδιάει exponit ἔνεστιν, ἀνδιατρίβειν, in hoc elegiaco hemistichio, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἀνδιάει,* in quibus placida spes habitat, *vel* inest) *& actiue pro ἐδίωκον,* insequebantur, *vt à δίω (quod est* persequor, insector) *sit primum δίημι, atque inde compos. ἀνδίημι: quomodo & Hesych. exp. ἐπεδίωξαν,* insecuti sunt. *vbi etiam nota, ἀνδίεσαν ab Eustathio pro imperfecto, ab Hesychio pro aoristo haberi.*] cum *ἀνδιάω, ἄνεσαν, remiserunt, aperuerunt.* 5 Reperitur tamē prima pluralis † *ἀνῆμεν,* longa penultima, pro *ἀνίεμεν, remisimus.* sic *ἀφεῖμεν* pro *ἀφίεμεν, omisimus.* [*ἀνῆμεν & ἀφεῖμεν sola penultima quantitate conueniunt, an vero eiusdem etiam temporis sint, disquiri merito potest. ἀφεῖμεν in vulg. lex. exponitur* omisimus: *quod si ita est, per syncopen factum est ex ἀφέεμεν, (perfecto verbi ἀφίημι, 319, 26.) vt ἀνῆμεν apud Varinum quibusdam videtur ex ἀνήεμεν (aor. primo verbi ἀνίημι, 319, 28.) factum eadem syncope. alias ἀφεῖμεν posset etiam Optatiuo modo, tempore aoristo 2. pro ἀφείημεν poni, vt ἔμεν pro ἔοιμεν, 308, 36. ἀνίεμεν autem & ἀφίεμεν, quæ etiam hic ab Anteſignano ponuntur, rectius efferuntur proparoxytonæ ἀνίεμεν & ἀφίεμεν, vt non modo patet ex αἴνυσιν & τείνειν, quæ præcedunt, sed etiam ex ἄπιεσαν apud Etymologum. nam paroxytonas ἀνίεμεν & ἀφίεμεν infinitiua sunt Ionica & poëtica pro ἀνεῖναι & ἀφεῖναι, 182, 10. Quod si quis ἀφεῖμεν esse velit aor. 2. indic. ex ἀφίεμεν factum assumptione τῆς ι, (286, 16, 20.) accentus mutationem tuebitur regula* 6 *in sequenti scholio tradita.*] 6 Cum *ἀν, ἀνίεσι, ἀνιέτην* in secunda plurali *ἀνίετε, immittite:* cum *σπεῦδε, σπεύσατε, festinate.* Pro *ἰεῖσι* dicitur etiam *ἴει* à circumflexo *ἴεμι, ἰᾶσι,* imperat. *ἴεσο, ἴεσθε, 235, 16.* cum *σπεῦδε, σπεύσατε,* Atticè (249, 21.) *ἔασον* 7 *intellige.* 7 Ionicè *ἄπες, 118, 30.* componitur ex *ἀπὸ:* cum 8 *ἀνὰ, ἄνες, omitte.* Vide 235, 11. & 234, 23. 8 Poëticè *ἔομεν,* 9 *ἔοις, ἔοι,* &c. à Barytono *ἔω.* 9 Atticè & Doricè (182, 6.) *ἰέμεναι:* Ionicè *ἰέμεν,* vnde cum *πρὸ, προϊέμεν, præmittere.* A communi *ἰέναι* cum *ἀνὰ, ἀνιέναι, cessare, omittere:* cum *σπεῦδε, σπεύσατε, intelligere.* est etiam *σπεύσατε,* & Ionicè *σπεῦδε,* 10 *νιέμεν, νηὰ ire, congredi, à σπεύδω, 318, 12.* 10 Sic composita, *ἀνιεὶς, ἀντος, remittens: ἐνιεὶς, immittens: σπεύσατε, intelligens.* 11 11 Hoc fit per pleonasmum *τῆς ι,* vt ς producatur. Vide 234, 35, 37. Nam Ionès syllabas circumflexas dissoluunt, præposito ς, *ἄς, ἦς, ἦ:* *ἔμεν, ἔης, ἔη:* secunda plur. *ἔητε, misereris:* deinde

ἰσοῖσιν. ἰδ. ἔασιν. ἄπες. ἔομεν.

deinde poëtæ arrepta occasione, suo more ε producunt aduocato ι, *ἴω, ἴεις, ἴει.* Præterea non rarò Attico more ε in η mutant, *ἦα, ἦας, ἦε.* è posteriori η tollitur punctum subscriptum. hinc *ἀνῆ* pro *ἀνῇ, dimiserit.* in præsenti reperitur *ἀνῆ, cesset,* ab *ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ,* de quo paulò antè. *ἀφείω, immisero,* vt *ἀφείω,* quod communiter *ἀφῶ*: & rursus cum *ἐπὶ, ἐπαφῶ, immisero*: tertia plur. *ὦσιν, ἀφῶσιν, ἐπαφῶσιν.* 12 Atticè & Dor. *ἧμαι*: Ionicè *ἧμαι*: vnde cum *κτῆμαι, μεθῆμαι, dimisisse, prætermisisse: ἐξεῖμαι, emisisse: προεῖμαι, præmisisse.* 13 Sic *ἀνεῖναι,* omittere vel *omisisse.* 14 Fœminino *ἡ ἀφεῖσα,* derelinquens, vel *quæ dimisit.* sic & alia composita: cum *ἀνὰ, ἀνεὶς, ἀνεῖσα, qui omisit*: in plurali *ἀνέντες, remittentes, indulgentes*: cum *ἀδῆς, δεὶς, made facies*: cum *ἐν, ἐνεὶς, qui immisit*: cum *ἐξ, ἐξεὶς, qui emisit*: cum *ὑπὸ, ὑφεὶς, submittens* vel *qui submisit.* 15 *ἵημι, ἵεμεν, ἵεσαν, ἵεσαν*: cum *ἀνὰ, ἀνῆκαν, euanescit*: tertia plur. *ἵεσαν*, cum *ἀπὸ, ἀφίεσαν*, & Ionicè (118, 30.) *ἀπίεσαν, dimittunt.* part. *ἱέμενος*, cum *ἀνὰ, ἀνιέμενος, licenter agens & vagabundus.* 16 *ἔημαι, εἶσαι, εἶται*, sine augmento *ἕεται*: vnde cum *ἀπὸ* verbale *ἀφετέον, dimittendum*, 261, 20. infin. *ἑᾶσθαι, missum esse*: *ἀνεῖσθαι, solutum esse*: part. *ἀνειμένος, dissolutus, venereus*: hinc aduerb. *ἀνειμένως, remissè.* Ex *ἔημαι* & alia multa componuntur, cum *ἀπὸ ἀφεῖμαι, dimissus sum*: part. *ἀφειμένος, dimissus*: cum *διὰ, διεῖμαι*: infin. *διεῖσθαι, transmissum esse*: part. *διειμένος*, & poëticè *διαφειμένος, traiectus, dilutus*, 172, 30. cum *κατὰ, καθεῖμαι, demissus sum*: part. *καθειμένος, demissus*: cum *ὑπὸ, ὑφεῖμαι*, part. *ὑφειμένος, submissus.* 17 Sic tertia plur. pluſquamperfecti *εἷντο*, cum *ἐπὶ, ἐφεῖντο, irruerant.* 18 Sic *παρεῖθεν, dimissus sum.* ab *εἶμι* subiunctiuus *ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ*, tertia plur. *ἰῶσι, mittantur: ἀφιῶσι, remittantur*: infinitiuus *ἰέμεναι* & *εἰέμεναι*: (hinc *ἐνεέμεναι* & *ἐνεέμεναι, immissum esse*) part. *ἰείς, ἰεῖσα, ἰέν, missus*: vnde *ἀνειεὶς, absolutus, venia donatus: ἀφειεὶς, dimissus: διειεὶς, dilutus: ἐνειεὶς, immissus, infusus: παρειεὶς, labefactatus.* 19 Tertia persona *προσῆκε, admisit.* 20 Communiter quidem *ἴσα*, Ionicè verò *ἴα*: & contractione Attica *ᾶ*. Idem iudicium de imperatiuo *ἴσα, ἴα, ᾶ*. vide 186, 23. & 239, 5. 21 Hinc *προῶμαι, deseram, remittam*: prima plur. *προέμεθα.*

ἰείμεναι. ἰείμεν. ἰείμενος. ἰείς. ἰεῖσα. ἰέν. ἀνειεὶς. ἀφειεὶς. διειεὶς. ἐνειεὶς. παρειεὶς.

ἵημι, τὸ ὀπιθυμῶ, concupisco, vsitatum est in passiuo præsenti; 1 *ἵεμαι, ἵεσαι*, vt *τίθεμαι*: & imperfecto, *ἱέμην*: à quo compositum *ἐφιέμαι, desidero*: & *ἐφιέμην, desiderabam.*

1 Vocem Non differt à passiuo superioris *ἵημι*, quod 1 *ἵεμαι* concupi-

De *ἵημι*, quod est concupisco. ἐφίεμαι. ἐφιέμην.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ſco, *qui differat ab* ιεμαι *mittor.*

est, *mitto*: sed significatione ab eo discernitur, atque constructione: nam hoc, infinitiuum vel genitiuum postulat: illud verò, verborum passiuorum constructionem recipit, nempe genitiuum cum præpositione ἀπὸ vel ὑπό.

De ἧμαι *quod est* ſedeo.

καθημαι.

1 Ημαι & κάθημαι, *ſedeo*, fiunt ab ἕω, [1] ἑέω, ἕημι. 2 ἕεμαι, crasi ἧμαι, ἧσαι, ἧται: Dual. ἥμεθον, ἧσθον, 3. 4 ἧσθον: Plural. ἥμεθα, ἧσθε, [3] ἧνται. sic κάθημαι, [4] κάθησαι, &c. [5] Imperf. ἥμην, ἧσο, ἧστο: ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperat. ἧσο, ἥσθω: κάθησο, καθήσθω. [10]

κάθε.

Etiam κάθε, *ſede*, à κάθησο, Ionicè κάθεο, & ſyſtole κάθεο, crasi κάθου.

Ionica reduplicatio per ε.

ἧμαι.

1 [1] Pro ἕω, ἧμι, ἕημαι, per reduplicationem Ionicam: Iones enim per ε, non per ι, reduplicant. Porrò in ἕημαι, crasi ἧμαι, duplex εε contrahitur in η, non in ει, ne coincidat cum ἧμαι, *miſſus ſum*, perfecto paſſiuo verbi ἧμι.

ἧντο.

2 [2] Hinc imperf. ἑήμην ſine augmento: tertia plur. ἕατο & crasi ἧντο, *ſedebant*. Poteſt tamen cenſeri pluſquamperf. ab ἕω, perf. paſſ. εἷμαι, 286, 31. pluſquamperf. ἕμην, εἶσο, εἶτο: εἶντο. [3] Ionicè ἕατο, & ectaſi poëtica ἥατο: ſic tertia plur. imperfecti ἧντο: Ionicè ἕατο, & poëticè ἥατο vel ἧατο: vnde καθήατο, *ſedebant*. Vide 190, 16. & 30. [4] Pro καθῆσθαι, dicitur etiam κάθημαι, vt habes 306, 29. [5] Tertiam perſonam σιάθητο Demoſthenes ſæpenumero effert ſine augmento, καθῆστο, *ſedebat*, penultima circumflexa. & pro ητο poëtæ dicunt ηστο, compoſitum καθῆστο, *ſedebat*. poteſt tamen cenſeri pluſquamperfect. ab ἕζω: μ. ἧσμαι. ἧστο: paſſ. ἵσμαι: pluſquamperf. ἵσμην, ἧσο, ἧστο. ſic † καθῆστο à καθέζω: ſed in eo deſiderabitur augmentũ Ionicũ.

ἥαται, ἕαται. ἧαται, ἕαται. ἧαται: καθήαται.

καθῆντο.

καθῆστο. *Appendix.*

Infinit. ἧσθαι, καθῆσθαι: particip. ἥμενος, καθήμενος. fut. med. ἥσομαι, καθήσομαι. [Verũ καθῆστο nõ caret augmẽto, vt videtur Anteſignano: ſed habet illud in medio. nam ab ἕζω perfectum paſſ. eſt ἕσμαι, Doricè (287, 42.) ἧσμαι: vnde pluſquamperf. ἵσμην, ἧσο, ἧστο, & in compoſitione καθῆστο, inquit Etymologus. Eadem ratio eſt in καθῆστο, à quo apud Demoſth. eſt καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ, *ideſidebant in Macedonia*. nam ab ἕω (vt idem Etymol. præmonſtrat) perf. paſſ. eſt ἧμαι, pluſquamperf. ἥμην, ἧστο, atque inde compoſitum καθῆστο, vt act. aor. καθεῖσε à καθίζω, Il. ξ, γαίης νέρθε καθεῦσα, *infràà ſub terrã collocauit*: & Il. σ, καθείσεν ἐπὶ ῥηνὸς, *collocauit in throno*. at καθεῦδε Il. α, (ἔνθα καθεῦδ' ἀναβᾶς, *ibi cubabat aſcẽſo lecto*) propterea caret augmento, quia δ illud reſpuit, 171, 34.

neque

neque perpetua eſt regula quam CLENARDVS tradit 289, 34. præſertim apud poëtas: quapropter etiam ἀνοίγω, etſi nihil addit ad ſimplicis οιγω ſignificatum, (vtrumque enim ſignificat *aperio*) non modo ἤνοιγον facit, (vt apud Xenoph. ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον, *vt ſinguli aperiebant*) ſed etiam ἀνῴγον, vt Il. ξ. τῷ ὃ Θεὸς ἄλλῳ ἀνῷγε, *quam non alius Deus aperiebat*. Sed qui fit, inquies fortaſſe, vt diuerſus ſit accentus in σιάθητο & καθῆντο, σιαθοῦσθον & καθεῦδον, σιάθησαι & καθεῖσαι, ἤνοιγον & ἀνῴγον? In his & ſimilibus præteritis compoſitis (quorum ſimplicia diſyllaba ſunt, & à vocali vel diphthongo incipiunt) ſi augmentum ſit in medio, properiſpœmenos efferuntur, eodem videlicet cum ſimplicibus accentu: vt ἀνέῳγα ἀνῷγον, ſicut ἄγω ἦγον: κατέχω κατεῖχον, ſicut ἔχω εἶχον: ἐπαίρω ἐπῆρον, ſicut αἴρω ἦρον. itemque in paſſiuis, κατηρίσμαι, ἀνῴγμαι, à κατάρχω & ἀνοίγω: σωπῶ, à σιωπάω. Idem fit in iis quæ augeri communiter non ſolent, vt παρεῖδεν, καθεῦδεν, ἐφεῦρεν. etiam iis quæ augeri non poſſunt: vt καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, *deuenerunt ad nos dicendi partes*, apud Æſchinem, à καθῆκα *deuenio*: ἀπῶσεν ὀχῆας, *retruſit obices*, Iliad. φ, ab ἀπωθῶ *repello*, à quo & paſſ. ἀπῶσμαι *repulſus ſum*, apud Etymologum. horum enim ſimplicia, ἥκω venio, & ὤθω (ſiue ἀθῶ) *pello*, quum à longis incipiant, augeri quantitate nequeunt. Excipiuntur primum compoſita ex οἶδα, vt ἐξοίδα & κατοίδα *perſpectum habeo*, συνοίδα *conſcius ſum*: itemque κατοιδῶ *noſti*, teſte Etymologo. quibus adde ἔξωσε *expulit*, Act. apoſt. cap. 7, v. 45. ab ἐξωθῶ *expello*. Secundo excipiuntur ea quorum initialis non eſt naturaliter longa. ſic enim ab ἵζω communiter eſt ἵφιζε *inſidebat*: Atticè verò & poëticè proparoxytonos ἵφιζε, teſte Etymologo. apud Homerum tamen Od. ο, eſt, Τηλεμάχῳ δὲ παρέζε, *Telemacho aſſidebat*, à παρέζω: & apud Thucyd. ἀφίκται *deuenit*, ab ἀφικνοῦμαι, cuius ſimplex & primitiuum ἵκω rarum eſt. Tertio ea in quibus vocalis longa vel diphthongus reſoluitur Atticè vel Ionicè. hęc enim per illam dialyſin è properiſpœmenis fiunt proparoxytona, vt ἐξέωσαν apud Thucyd. pro ἐξῶσαν, *expulerunt*, ab ἐξωθῶ. ſic ἀνέῳξε pro ἀνῷξε, *aperuit*, apud Chryſoſtomum, ab ἀνοίγω, à quo & paſſ. ἀνέῳκται pro ἀνῷκται, ac medium ἀνέῳγα pro ἀνῴγα. *apertum eſt*. ſic etiam ἀπέοικε pro ἀποικε *abſimile eſt*, παρέοικε *aſſimile eſt*: quorum ſimplex ἔοικα in perf. med. Atticè pro εἴκα facit ἔοικα, 298, 14. Talia apud Homerum ſunt ξυνέηκε pro ξυνῆκε *commiſit*, à ξυνίημι, cuius ſimplex & primitiuum ἕω non eſt in vſu:

Universidad de Deusto
Biblioteca

σωείργον pro σωεῖργον, à σωείργω vel σωειργω conuincio, colligo. Quarto ea quæ augentur in præpositione: vt κἀδεύδε cubabat, κάθισε collocauit vel sedit: quæ etiam in prosa obtinuerunt, pro καθεύδε, & καθίσε, à them. καθεύδω & καθίζω. similiter κάθηζο sedebat: cuius etiam præsens κάθημαι accentum retraxit, propterea fortasse quod simplex ἧμαι è præterito transiit in præsens: infinito tamen modo καθῆζο dicitur & παρῆζο, vt ἐγκεῖζο, ἀναστεῖζο & similia, à proparoxytonis them. ἔγκειμαι & ἀνάστειμαι, more passiuorum præteritorum, vel præsentium contractorũ. at ἐξώνητε à ξωνέομαι, apud Anacreontem, (teste Etymologo) manet properispomenon, quia non tantum in prepositione, sed etiam in verbo recepit augmentum. Quinto excipiuntur ea quibus omne penitus augmentum Ionicè vel poëticè detractum est: vt ἄμπεχε pro ἀμπέιχε, ὑπείρεχε pro ὑπερέιχε, δεῖπι pro δέδειπι, apud Homerum, apud quẽ itidem κάθησο pro ἐκάθησο, à καθίζω: nec non ὑπόδεξε pro ὑπέδεξε, ab ὑπείκω cedo.]

De κεῖμαι, quod est iacco.

1 Κεῖμαι, iaceo, à κέω, [1] κεύω, κέημι, κέεμαι, & crasi
2 κεῖμαι, κεῖται, [2] κεῖται. Imperf. ἐκείμην, ἐκεῖζο, ἐκεῖτο.
3 Futurum medium, [3] κείσομαι, κείσῃ, κείσεται.

ἀνάκειμαι. ἐπίκειμαι. ἀπόκειμαι.

Composita sunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι: *recumbo, adiaceo, dispositus sum.*

1 [1] In κέω siue κέημι à κέω, ε reduplicatio Ionica non ponitur in principio, sed in medio, nempe post primam consonantem κ. sic ὀνίνημι in secunda syllaba reduplicationem habere diximus, 232, 52. [2] Hinc tertia plur. κέαται, & Ionicè κέαται, poëticè κέαται, 190, 30. & 35. Dicitur quoque κέονται, & in imperfecto κέοντο, *iacebant*, pro ἐκέοντο, detracto augmento, à Barytono κέομαι: vnde
3 & subiunctiuus κέωμαι. [3] Doricè κέσθαι, & κέσεῦμαι

κέαται, κείαται. κέονται, κέοντο, κέωμαι.

De ἴσημι, quod est cognosco.

1 [1] ἴσημι, cognosco, scio, ab ἰτάω: ἴσημι, ἴσης, ἴσῃ:
2 tertia pluralis, ἴᾶσι, [2] accentu in antepenultima, vt participium ἴᾶς, ἰᾶσα, ἰᾶν, τοῖς ἰᾶσι, nõ ἰσάς, ἰσάσα, ἰσᾶσι: non enim seruat legem verborum in μι, quæ exigit ἰσὰς acutum.

ἴσασι. ἴσας.

Imperfectum, ἴσᾶν, ἴσης, ἴσᾶν: tertia pluralis, ἴσᾶν,
3 syncope [3] ἴσαν.

ἴσαν.

Imperat. S. ἴσθι, ἰσάτω: D. ἴστον, ἰσάτων: P. ἴστε,
4 5 ἰσάτωσαν. Syncope [4] ἴσθι, ἴσω: [5] ἴσον, [6] ἴσων: ἴστωσαν ἴσάτωσαν
6 6 vel [6] ἴσων. sic in præsenti, ἴσμεν, ἴσμὸν, ἴστε, ἴσε.

ἴσθι, ἔστε. ἴσμεν, ἴστε.

Passi

Passiuum, ἴσμαι, [7] vnde ἴσαμαι: compositum,
7 ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίστᾳ, *scio*. Imperfectum, ἠπιστάμην, ἐπίστω, ἐπίστᾳς, (Ionicè ἠπίστεο, crasi ἐπίστεο) † ἐπίστᾳς. Futurum, [8] ἐπιστήσομαι.
8

ἐπίστᾶμαι. ἐπίστω. ἠπίστω. ἐπίστεο.

[1] Doricè ἴσαμι, 118, 40. sic in imperfecto ἴσαν pro ἴστω. cum augmẽto Attico ἔισαν: & rursus verso augmẽto syllabico ε in tẽporale η, ἤισαν, *intelligebam*. [*Augmẽtum istud Atticum non nisi longis præponi vocalibus solet*, 298, 7. & 14. *quamobrem in hoc* ἤισαν *Etymologus statuit pleonasmum τὸ η. ab* ἴσαμι (*inquit*) *imperfectum est* ἴσαν, *pluraliter* ἴσαμεν, ἴστε, ἴσαν, *& pleonasmo τὸ η,* ἤισαν. *Verum & ipse testatur adiecto primæ personæ nominatiuo dici* ἤισαν ἐγὼ, *pro* ἠπιστάμην ἐγὼ, *sciebam ego. quod si ita est, necesse est vltimam esse correptam contra morem, qui ex* ἤιστω *faceret* ἤισαν, *manente eodem vt tempore, ita etiam accentu. Alioqui plurale* ἤισαν, *pro* norunt *vel* norant, *ab* εἴδω *quoque deriuari posset: vt ex aorist. 1.* ἔισα *sit primum* ἔισαν, *deinde* ἤισαν: *quo modo alterum* ἤισαν, *quod est* iuerunt, *quidam apud eundem Etymologum deriuant ab* εἶω, *primitiuo verbi* εἶμι, eo, vado.] [2] Sic ἄᾳσι,
2 *flant*, pro ἐᾶσι, ab ἄημι, *spiro*, 233, 34. Ex ἴσασι cum σαὼ fit σωίσασι, *vnà sciunt*, *sunt conscij*. [3] Sumitur etiam
3 ἴσαν pro ἐπορεύοντο, *ibant*, ab εἶμι, de quo suprà, 317, 35.
4 Cum σαὼ, σωίοδτ, *sis conscius*. [5] Et per pleonasmum
4 5 28 ε, ἴστον, *scitote vos duo*. [ἴστον *pro* ἴσον, *scitote vos duo*, *videtur Antesignanus ex Etymologo sumpsisse, qui, postquã dixit è singulari* ἴοδτ, *esse duale* ἴσον, *subiungit*, καὶ πλεοναστικῶς τὸ ε γίνεται ἴστον. *Sed videndum ne Etymologus ibi* ἴστον *non pro* ἴσον *vsurpari dixerit, sed ex illo formari, inferto* ε: *quemadmodum* ἴτεον, *eundum, deriuat itidem ab imperatiuo* ἴθι, *cuius duale est* ἴτον, *thema* εἶμι. *Hesychius certè, Suidas, Eustathius & alij, non meminerunt huius significationis, sed duntaxat vsitatæ, pro* γνωστέον, *sciendum. Alij hæc gerundia siue (vt Græci Grammatici vocant) aduerbia* ἐπιτακτικὰ, *formare malunt è tertia perf. passiui, τὰ in τέον verso, vt ab* εἴδω (*primitiuo verbi* ἴσημι) *descendit* εἰστέον, *eiusdem significationis*.] [6] Capitur Atticè pro tertia
6 plur. ἴσασιν, 193, 34. [7] Per pleonasmũ scilicet literæ τ. sic
7 ἴσασαι, ἴστασαι, &c. pro ἴσαι, ἰσασι, *scis*, *scit*. Pro secunda persona ἴσασαι, dicitur etiam ἴσῃ: sic compositum ἐπίστῃ
8 pro ἐπίστασαι, 306, 29. [8] Coincidit cum futuro medio verbi ἐφίστημι, quod componitur ex ἐπὶ & ἵστημι: huius futurum actiuum στήσω, medium στήσομαι, compositum ἐπιστήσω, ἐπιστήσομαι, *præsiciam*, *es*: vel *siam*, *scies*.

ἴσᾶσι. ἴσᾶσιν. ἴσᾶσαι. ἴστᾶσαι. ἴσῃ. ἐπίστῃ. ἐπιστήσομαι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

De φημὶ, quod est dico.

φημὶ; dico, à φάω. S. [1] φημὶ, φῄς, (per η diphthongum) φησί: D. φατὸν, φαῖν: P. φαμὲν, φατὲ,

φασὶ: 2,3 [2] φασὶ, acuta vltima, [3] licet participium sit φάς, φάντος, τοῖς φᾶσι, per ᾶ circumflexum.

4 Imperfectum [4] ἔφην, vt ἦσαν. Aoristus primus, 5

5 4 ἔφησα, ex futuro [5] φήσω. Aoristus secũdus, [4] ἔφην, in singulari similis est imperfecto: quod fit quoties nõ est reduplicatio; τλῆμι, ἔτλην, *tolero:* γνῶμι, ἔγνων, *nosco.* In duali autem, ἔφημεν, ἐφήτην: 6 & plurali, ἔφημεν, ἔφητε, [6] ἔφησαν, seruatur longa penultima; at imperfectum eam corripit, ἔφαμεν, ἐφάτην: ἔφαμεν, ἔφατε, [6] ἔφασαν.

φάναι: 7 Infinitiuus [7] φάναι acutum ά, vt ἰσάναι. nam

φᾶναι. φᾶναι, *apparuisse*, per ᾶ circumflexum, est aoristus primus à φαίνω, *appareo.*

8 Medius aoristus secund. [8] ἐφάμην, ἔφαο, &c.

Φαμί. Φαῖμί. 1 [1] DORICE Φαμί, φῄς, φαῖμί. φῄς accentu acuto, &

φῄς: φῆς. per η diphthongum; vt differat à φῆς pro ἔφης, aoristi

φαιμί. 2,3 secundi. [2] Doricè φαμί. [3] Vide 234,7. & 170,8. [4] Et

φλῶ. λῶ. 4 sine augmento φλῶ, φῇς, φῇ: & per aphæresim λῶ, λῇς, λῇ.

ἠεί. 5 sic in præsenti ἠμι, ἠῇς, ἠῇ & ἀπ. pro φημι, φῄς, φησί. [5] Dori-

φατῶ, εῖς, εῖ. 6 ricè φατῶ, φασεῖς, φασεῖ, 118,40. & 170,8. [6] Et syncope

ἔφαν: φαὶ: ἔφαν, & rursus reiecto augmento φαὶ, *dicebant* vel *dixerunt.*

φάναι, φᾶναι, φλῶαι. 7 [7] Φάναι præsentis est temporis: in aoristo secundo dicimus φλῶαι, *dixisse*, est etiam Atticè φλῆαι, *ap-*

8 *paruisse*, pro φᾶναι, 177,5. [8] Hinc infinitiuus φάσθαι, *dixisse:* participium φάμενος: cum παρὲξ, παρεξφαμένος, & poeticè (173,15.) παρφάμενος, *malè suadens.*

παρφάμενος.

Annotatiunculæ in verba in μι.

ἴσθι pro ἴστω, *sisto.* quãdoque imperatiuus verborum in μι, fit à tertia imperfecti; ἐπίμ-

πλη, implebat: [1] πίμπλη, *imple.*

τέθνημι, morior, reduplicatur per ε more Ionico, à θνάω, τέθνημι: tertia pluralis τεθνᾶσι, vt

2 ἑστᾶσι. Imperatiuus est [2] τέθναθι: Optatiuus, τεθναίην: Infinitiuus, τεθνάναι. Sic τέτλημι, *tolero:*

3 [3] τέτλαθι, *tolera:* τετλαίην, *tolerarem:* quod & τλῆμι, à τλάω.

ἵστημι quoque per ε reduplicatum: [4] vnde

Ionica reduplicata in ιο.

τέθνημι.

τεθνᾶσι.

τέτλημι.

τλῆμι.

ἵστημι pro ἵσταμαι. 4

ἵστα-

ἕσταμεν, ἑστᾶσι: & Optatiuus ἑσταίην, ἀφεσταίην, *desisterem:* Infinitiuus, † [5] ἑστάναι, ἀφεστάναι, *desistere vel deficere:* penultima per ά acutum. 5

ἀφεσταίην.

ἀφεστάναι.

[1] ABSQVE μ, πίπλη: dicimus enim πιμπλημι, & 1

πίπλημι, 231,21, & 27. hinc cum ἐν, ἐμπίπλη, *imple*, pro ἐμπιπλαθι. sic à δαίνυμι, *conuiuium præbeo*, imperfectum ἐδαίνυν, ἐδαίνυς, ἐδαίνυ: vnde δαίνυ pro δαίνυθι. [2] τέθναθι, 2 reperitur apud Homerum quoque, Etymologum & Eustathium per θ in postrema syllaba, sicut πέπλωθι: scribitur tamen πέπλω, non πέπλωθι, posteriore aspirata in tenuem versa. sed forsan interuentus τὲ ν asperitatem istam aliquantulũ mitigat. Vide infrà in tract. Pet. Antesig. de Inuestig. De ἔσασαν dicetur in eod. tractatu. 3 Et apocope τέτλα. huius infin. πεπλάναι, Dor. τετλάμεναι, 3 & Ionicè τετλάμεν, 186,1. Aor. sec. ἔτλην, à fut. τλήσω: imperat. τλῆθι, & Dor. τλᾶθι: opt. τλαίην: infin. τλῆναι: partícipium τλὰς, τλαῦτος. 4 Sic in tertia plurali imperfecti 4 ἔσασαν pro ἔστασαν, *stabant, sistebant:* imperat. ἔστηθι, *sta:* in plurali ἕστατε, *state.* [5] Dor. ἑστάμεναι, & Ion. ἑστάμεν, 5 cum ἀπὸ, ἀφεστάμεν, *desistere*, Οδυσσ. ά.

ἀφεσταίην.

δαίνυ.

τέθναθι.

ANNOTATIO.

τέτλα.

ἔσασαν. ἔσταθι.

ἀφεστάμεν.

INVESTIGATIO THEMATIS.

Verba quæ vltra imperfectũ non cõiugantur.

VLTRA imperfectum non coniugantur finita in [2] άνω, [3] είνω, 2,3 [4] έω, [5] άθω, έθω, ύθω, [6] ξω, [7] σκω, 4,5 6,7 χθω, λδω, νδω: & alia item plurima vel hoc vel illo tempore carent. Sed quia variant crebrò eiusdem verbi themata, vt κύω, κυέω, *concipio:* [8] οἶομαι, οἰέομαι, *puto:* 8 [8] θνήσκω, θείνω, θνάω, τέθνημι, *morior:* aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt [8] φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, *fero:* ideo hu- 8 iusmodi tempora referemus ad thema proprium, licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρω in vsu habetur, non tria reliqua, tamen futurũ οἴσω ab οἴω, aoristi ἤνεγκα & ἤνεγκον ab ἐνέγκω: perfectum Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω: & ita in cæteris. quæ verò themata versentur in vsu, docebit lectio.

οἴσω.

ἤνεγκα: ἤνεγκον.

ἐνήνοχα.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Notio.

1 [1] RARVM Apud Græcos verbum eſt, quod omnibus ſuis temporibus abſolutum, non indigeat aliquo
2 tempore ab alio themate mutuando. [2] Vnde verò finita in *αίω* mutuentur tempora, videbis in ſequentibus
3 in verbo *αἰσθάνομαι* & in *παγχάνω*. [3] Hoc quidem verum eſt in hyperdiſyllabis in *εἴνω*, vt *φαείνω*, *luceo*, quæ deriuata ſunt & poëtica. at diſyllaborum, quæ ſeptem tantùm apud Græcos inueniũtur, tria quidem, *βοείνω*, *per vim ineo*: *εἴνω*, *tego*, *veſtio*, (deriu. ab *ἕω*, teſte Euſtath.) & *σείνομαι*, *lædo*, vltra imperfectum non coniugantur: reliqua verò quatuor, *θείνω*, *percutio*: *κτείνω*, *occido*: *τείνω*, *arcto*: *τείνω*, *tendo*, formant futurũ in *ενῶ*, aoriſtũ primum in *ῆνα*, ſecundum in *ανον*: & perfectũ in *ανκα*, paſſiuum in *αμαι*, medium in *ανα*, vt, à *κτείνω*, futurum *κτενῶ*, *occidam*: aoriſt. primus *ἔκτηνα*: ſecundus *ἔκτανον*: futurum ſecundũ *κτανῶ*, medium *κτανοῦμαι*: infinitiuus *κτανέσθαι*, & dialyſi *κτανεῖσθαι*. perfectum *ἔκτακα*, poëticè *ἔκτονα*, 176,10. paſſiuum † *ἔκταμαι*, *ἔκταται*, *ἔκτατο*: & *ἐκτάμεθα*, *ἔκτανται*: infinitiuus *ἐκτάνθαι*: participium *ἐκτάμενος*, & *ἐκταμένος*, (poëticè † *κτάμενος*) *interemptus*. aoriſtus primus *ἐκτάθην*, & *ἐκτανθέν*: ab *ἐκτάνθεν*, tertia pluralis *ἐκτάθησαν*, & Bœoticè *ἔκταθεν*, *occiſi ſunt*, 192,30. perfectum medium *ἔκταται*, pro quo ſublato τ & præpoſito κ poëtæ vſurpant *κίκτανται*, *occidi*. pluſquamperfectum paſſ. *ἐκτάμην*, *ἔκτατο*, *ἔκτατο*. [*ἔκταμαι* & *ἐκτάμαι*, *cum actiua* *ἔκτακα* & *ἔκτανκα*, *præterita quæ præcedunt*, *poſſunt etiam* *à diuerſis thematibus deduci*. *priora*, *ἔκτακα* & *ἔκταμαι*, *vel à κτείνω*, vt *πέπτακα* & *πέπταμαι* *à τείνω*, 175,21. *vel à* *κτάω*, (*à quo apud Heſych. eſt infin. κτᾶν*, occidere) *retenta* *præſentis characteriſtica*, *ſicut κίκτανκα* & *κίκτασμαι* *per ſyncopen à κτάω*: *vel à κτῆμι*, *quod à præcedente κτάω* *derivat Etymologus*, vt *ἕστακα* & *ἕσταμαι* *ab ἵστημι*, 238,3. *poſteriora verò*, *ἐκτάλκα* & *ἐκτάλμαι*, *referri poſſunt ad κτάλω*, *cuius infinit. κτᾶλν*, *pro κτεῖναι*, occidere, *citat Heſychius*: *vel etiam ad κτείνω aut Æolicum κτάνω*, (*quod apud Ety-* 2 *mologum eſt*) *ε futuri in α verſo*, (175,6.) *& ν in γ*, 175,23. *quomodo reperitur ἐκτανθεὶς pro ἐκταθεὶς ab ἐκτείνω*, (*contra regulam quæ traditur* 175,20.) *in reſponſo Pergamenſium ad 2. epiſtolam Bruti*, [2] *παρὰ δύναμιν ἐπιτανθέντων*, *eorũ qui neruos ſuos vltra vires extenderunt*. *κτάομαι* *verò*, *quod Æolico more factum cenſent ex ἐκτάμην*, *vt φθίμην* *ex ἐφθίμην*, *ἐδέγμην* *ex ἐδεξάμην*, *detracto augmento & retracto accentu*, *poteſt etiam referri ad præſens paſſiuum vel aoriſtum 2. medium inuſitati verbi* *κτῆμι*, *ſecundum Euſtath. & Etymologum*, *ſicut φθάμην* *à φθῆμι*, *φάμην* *à φημί*.] Sic à *τείνω* futurum *τενῶ*, aoriſtus primus *ἔτεινα*: perfectum *τέτακα*: paſſiuum *τέταμαι*, *τέτασαι*, *τέτακται*: tertia pluralis *τέτανται*: aoriſtus primus *ἐτάθην*. perfectum medium *τέτανα*: vnde *τόνος*, *tonus*, *tenor*, *contentio*. [4] Verba in *άω* ferè omnia ducuntur vel à præſenti vel à futuro aliorum verborum: de quibus vide in verbo *χαμάω*: atque hæc quidem vltra imperfectum non coniugantur, ſed ſua tempora à primitiuis mutuantur. quæ autem ab aliis verbis non deriuantur, ea in aliis quoque temporibus coniugantur; vt *κλείω*, *celebro*, *laudo*, *μ. κλείσω*, *π. κέκλεικα*: ſic *σείω*, *quatio*, *μ. σείσω*, *π. σέσεικα*. [5] Finita in *άω*, *ήω*, *ύω*, deriuata ſunt omnia: à ſuis igitur primitiuis tempora mutuantur. Finita in *άω*, ducuntur à verbis Barytonis quæ penultimam habent longam: vt *ἀμαυρόω* ab *ἀμαυρός*, *offendo*, *vlciſcor*: *διωκάζω* à *διώκω*, *perſequor*: *εἰργάθω* ab *εἴργω*, *arceo*: *κιάθω* à *κίω*, *vado*, *accedo*. Finita in *έω*, ducuntur ab iis quorum penultima eſt breuis: vt *νεμέθω* à *νέμω*, *paſco*, *depaſcor*: *ᾄθω* à *ᾄω*, *habeo*, *teneo*: imperatiuus *ᾔθι*, *habe*: *φλεγέθω* à *φλέγω*, *comburo*, *ἠγερέθω*, *cõgrego*, & *ἠερέθω*, *attollo*, *ſuſpendo*, ab *ἀγείρω* & *ἀείρω*: ſed detracto ι, corripitur prius penultima, atque α mutatur in η. Finita in *ύθω*, fiunt à verbis ſextæ in *ύω*, interpoſito *θ*: vt *μινύθω* à *μινύω*, *minuo*: *φθινύθω* à *φθινύω*, *corrumpo*. [6] Finita in *ξω* barytona, facta ſunt Atticè à circumflexis. Vide 149,33. & 38. atque hunc tractatum in verbo *ὠθέω*. Idem iudicato de finitis in *ψω*, ac breuiter de omnibus Barytonis quæ à circumflexis facta ſunt, de quibus in locis citatis. ea enim vltra imperfectum non coniugantur, ſed ſumunt reliqua tempora à circumflexis vnde ducta ſunt. [7] De finitis in *σκω*, vide in verbo *ἁλίσκω*, & 216,5. & 310,41.

Tempora à κτείνω.

κίκτανται.

ANNOTATIO.

à τείνω.

εἴω.

άθω, *έθω*, *ύθω*.

άθω.

έθω.

ύθω.

ξω.

ψω.

Barytona facta à circumflexis.

σκω.

Appendix de quibuſdam aliis verbis, quæ vltra imperfectum non coniugantur.

A CLENARDO enumeratis adde finita in *ίθω*, *μθω*, *ρθω*, *ίμω*, *άω*, deſideratiua, (vt *μαθησάω ῶ*, *diſcere cupio*) *λω* per ſimplex λ, atque polyſyllaba in *ύω*, quæ formant ex ſe verba in *μι*: de quibus vide in verbis *ἄγνυμι*. *ἀμφιέννυμι*, *δείκνυμι*, *ὀμνύω*, *ῥήγνυμι*, *ῥώννυμι*, *σβέννυμι*. Adde quoque verba quintæ coniugationis habentia primam ſyllabam ex reduplicatione deſinentem in liquidam; vt *μαιμάω*, *mico*: atque alia quæcumq; reduplicatione

ίθω, *μθω*, *ρθω*, *ίμω*, *λω*, *ύω*.

μαιμάω &

δάκνω cum similibus. A futuris & præteritis ducta.

habent, de quibus in verbo πτερόσκω : & quæ ante ω habent mutam cum liquida ; vt δάκνω, *mordeo*: de quo suo loco. & grauitona quæ à futuro fiunt: de quibus in verbo ἄγω. & quæ fiunt à præteritis ; vt φείτω, *horreo*, π. πέφρικα, inde πεφρίκω, ις, δ, *horresco*: de his videbis nonnihil in verbo ἐπέκροξα. & quæ per pleonasmum sunt facta, præcipuè quæ mutarunt ε in ι, vt τίκω, τίκτω, *pario*: de quibus 310,30. (hæc verò sumunt tempora à primitiuis, vt τίκτω à τίκω, μ. τίκω, &c.) & complura in ίνω, de quibus in verbo φθίνω. [8] Vide in verbis οἰομαι, θνήσκω, φέρω.

Mutantia ε in ι ob pleonasmum. Multa in ίνω.

A

ἄγω. ἀγήοχα. ἤγαγον.

ἄξε, ἄξετε.

Futurum pro præsenti.

ἄξω. δύσω. οἴσω. ὄρσω.

ἐδυσάμην.

οἶσε, οἰσέτω. Ionismus. ὤρσεο. ὄρσεο.

ἄγαγον. ἄγεσκε.

ἄγες. ἀγέμεν, ἄγειν. ἄγεο. ἀγεόμεσθα. ἤγαγον. ἤχθην.

ἤκαγον.

ἀγάγως.

1. 2 [1] Ἄγω, *duco*: Futurum ἄξω: Præteritum [2] ἦχα, 3 [3] Atticè ἄγηχα, & pleonasmo τῆ ο, ἀγήοχα. Aor. 4 secundus ἤγον, & [4] pleonasmo syllabæ γα, ἤγαγον: 5 vnde [5] ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν, 6 participium [6] ἀγαγών. Imperatiuus autem ἄξες, 7 ἄξετε, *duc, ducite*, præsentis est temporis. [7] Nam quorundam futura pro præsenti vsurpantur; vt ab ἄγω, *duco*: δύω, *ingredior*: οἴω, *fero*: ὄρω, *concito*; 8 futura, ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω [8] Æolicè pro ὀρῶ 9 [9] & vsque ad imperfectũ solùm coniugantur. 10 itaque δύσω, imperfectum ἔδυσα, medium [10] ἐδυσόμην. 11 οἴσω, imperfectum [11] οἶσον: Imperatiuus, οἶσε, οἰσέτω. ὄρσω, passiuũ ὀρθμαι: Imperfectum, 12 [12] ὠρσόμην, ὤρσο, & [13] Ionicè ὤρσεο, Imperatiuus, 13 ὄρσεο. Sic ἄξω: Imperatiuus, ἄξε, ἀξέτω.

1 [1] A B ἄγω, imperfect. & aorist. sec. ἤγαγον, (Dor. ἄγαγον: cum ἀφ, ἀφῆγον ες, ε, *degi, isti, it*) ἤγες: hinc tertia persona Ion. ἄγεσκε. *ducebat*, 170,33. præsens imperat. ἄγε; & poëticè ἄγες, *age*: infinit. ἄγειν, Ionicè ἀγέμεν, Doricè ἄγην, 182,6. & 183,13. præsens pass. ἄγεμαι: imperat. ἄγεο, Ionicè ἄγεο, *duc*, 193,31. part. ἀγόμενος, pro quo inuenitur ἀγεόμενος pleonasmo τῆ ε: *oi ἀγεόμενοι, qui ducuntur & admirantur*. [2] Passiuum ἤγμαι, ξαι, κται, *actus sum*: part. ἠγμένος, *actus*: aor. pr. ἤχθην: part. ὁ ἀχθείς, ἐντος: ἡ ἀχθεῖσα, 3. 4 εἶσης. [3] Vide 297,25. & 298,5. [4] Medius ἠγαγόμην. sic ab ἄχω, *mœrore afficio*, aorist. sec. ἤχθον, & pleonasmo syl- 5 labæ κα, ἤκαγον. vide quoque 302,33. [5] Et apud poëtas 6 Syracusano more ἄγαγον, *duc*, 180,6. [6] Pro ἀγαγών inuenitur Ionicè ἀγάγας, *qui duxit*. [7] Sic à βάω, εῶ, μ. βασω: & vnde præsens βάσω: pass. βάσομαι: imperfectum, ἐβάσ-

ἐβήσε, ἐβήσετε: compositum ex ἀπὸ, ἀπεβήσετε, *abiit*, Iliad. ά. Item δοάζω vel διάζω, *deliboro*, μ. δοάσω: præsens δοάσω: pass. δοάσομαι: imperfectum, ἐδοασάμην, ἐδοάσω, ἐδοάσθη, & poëticè δοάσσετο, reiecto augmento, & geminato σ. λέγω, *dico*, fut. λέξω: vnde præsens pass. λέξομαι: imperatiuus λέξο, & Ionicè λέξεο τείρω, *attero, infesto*: futur. τερῶ, Æolicè τέρσω: vnde præsens pass. τέρσομαι: imperfect. ἐτερσόμην, ου, ετο, detracto augmento τέρσετο, *siccabatur*. lege scholion sequens. [8] Nam Æoles futurũ primum 8 quintæ Coniugationis verborum in ρω, per σω efferunt, seruata præsentis characteristica, & retracto accentu 167,5. & 16. Ab ὄρω, μ. ὁρῶ, π. ὦρκα, pass. ὦρμαι, pluſquamperfect. ὄρμην, ὦρτο, ὦρτο, cum ἐν, ἐνῶρτο, *irruerat*. [9] Di- 9 cimus tamen in aor. primo ὦρσα, *concitaui*: non quidem à præsenti ὄρσω, sed habentes rationem futuri Æolici ὀρσω. [10] Tertia persona ἐδύσετο, sublato augmento δύσετο: 10 & rursus poëticè geminato σ, δύσσετο, *subibat*. [11] Pro ὦρτον: nam augmento destituitur. Inuenitur quo- 11 que hæc vox in aor. pr. imperatiui, οἶσον, οἰσάτω, *fer, ferat*: sed ab οἰω. [12] Et imperfectum actiuum ὦρσον, ὦρσες, 12 ὦρσε, *concitabam, as, at*. [13] Vide 186,23. & 193,31. 237,41. 13 238, 11.

ἀπεβήσετε.

λέξεο.

τέρσετο.

Æolismus.

ἐνῶρτο.

ὦρσα.

δύσετο: δύσσετο.

οἶσον.

ὦρσον, ες, ε.

Ἄγνυμι, *frango*: Præteritum mediũ ἦγα sumit ab ἄγω, & [1] ἔαγα pro ἦγα, [2] solutione η in εα. 1. 2 Aoristus primus, [3] ἦξα & ἔαξα. Aoristus sec. 3 pass. ἄγλην & ἐάγλω. [4] Sic in composito, κατέαγα, 4 *fractus sum*: κατέαξα, *fregi*: κατεάγλω, *fractus sum*.

ἄγνυμι ab ἄγω. Augmentum η resoluitur in εα.

Desinentium in γνύω aut γνυμι, tempora formabis à finitis in γω; ἄγνυμι tanquam ab ἄγω: sic [5] ζεύγνυμι, *iungo*: [6] μιγνύω, *misceo*: [7] μοργνύω, *ab- 5. 6 stergo*: [8] πηγνύω, *figo*: [9] ῥηγνύω, *rumpo*. 7. 8 9

Annotatio de finitis in γνύω & γνυμι.

Ἅδω, [10] *placeo*: Præteritum med. ἥδα, [11] & so- 10 lutione ἔαδα. Participium, ἑαδώς, [12] vt ἐάγλω 11 pro ἤγλω, *fractus sum*: [13] ἐάλων pro ἥλων, *captus* 12 *sum*, & similia. 13

ἄδω. Solutio η in εα.

[1] Hinc Participium ἑαγώς, cum κτ, κατεαγώς, *fractus*. 1 [2] Nam poëtæ vnicam vocalem longam aut diphthongum in duas breues resoluunt, præcipuè in augmento. sic ἄστω, *noceo, lædo*: aoristus primus ἄσσα per α longum Doricè, pro ἦσα, & solutione α longi in duplex breue, ἄασα: in aoristo primo medio ἀασάμην, *iacturam feci*: in

2 Solutio diphthongi aut vocalis longæ in duas breues.

ἄασα, ἀασάμην.

ἀάσθλω, ἄσθλω. ἀάθλω.

in passiuo ἀάσθλω, *læsus sum*. sunt qui interpretentur *fatigatus sum*, ab ἄζω, *sicco*: tamen eadem semper erit ratio solutionis. pro ἀάσθλω, remoto augmento poëtæ dicunt ἄσθλω, ἄσθης, ἄσθη. In eodem aoristo [ἀάθλω pro ἤθλω, *deceptus fui*, ab ἄω siue ἄημι, vt ἐτάθλω, ab ἰσημι, 227, 21. & 238, 7. [*Sed melius fortasse deriuabitur ab ἀάσκω, quod Hesychio est* βλάπλω *lædo*, & φθείρω *corrumpo*, *sicut* ἐπαθλῶν *à* πιπράσκω.] ἐάνδανον, ες, ε, & ἐλιάδανον, ες, ε, pro ἥνδανον, ες, ε, *placebam, as, at*, imperfectum ab ἀνδάνω. ἐάφθω, *accensus sum*: item *connexus sum*: ἐάφθη, *connexum est*, pro ἤφθω, ἄφθη, aorist. prim. passi. verbi ἅπτω, *accendo, connecto*. ἔα, *eram*, Ionicè pro ἦα reiecto ᾱ, ab εἰμι, 316, 25. ἑαυτῳ, *sedent*, quod & ἰωτῳ Ionicè, pro ἰώτῳ, ab ἧμαι, de quo 324, 8. ἑιρθ, *nexus seu consertus erat*, pluſquamperfect. passi. pro εἵρθ, ab ειρω: sic & perfect. passi. ἐιρμαι pro εἶρμαι: vnde partic. ἐιρμῳ. sunt qui dicta putent per syncopen pro ἐιργμαι & ἐιργμῷ ab ἐιργω sine augmento: vel ab ειρω, diſſoluta diphthongo ῳ in ες: ἔελμαι verò alij ex ἐιργμαι factum volunt, ab ἐιρω *includo*: alij ab εἰλέω *volvo*, siue *involuo*: alij ab ἐλαύνω siue ἐλάω, *pello, compello*. hinc partic. ἐελμῷ, *compulsus, conclusus*. (tamen & aorist. prim. act. καὶ τείχεα λαὸν ἔελσαι, *intra muros populum claudere*.) [*Perfecti* ἔελμαι *verior est postrema deductio, nimirum ab* ἐλάω, *extrito* α. *nam ex* ἐλάσαι *fit* ἔλσαι, *per syncopen, vt* κίνσαι *ex* κινῆσαι *factum iudicant nonnulli: inde poëtica prosthesi tu* ε, ἐέλσαι, *sicut* ἐίλδεται *ex* ἰλδεται *apud Homerũ: ex hoc nascitur* ἐέλμαι, *sine augmento, eiusdem significationis cum* ἤλαμαι *siue Attico* ἐλήλαμαι, *compulsus sum*.] In aliis quoque ῳ diſſoluitur in ες: vt ἐεργάθω, ἐέργαθον, ἐέργαθον, *arcebam*: ἐέσσυμαι, *induxi, erat*, pluſquamperf. passi. pro ἔσσυμαι, ab ἔω, quod augetur per ῳ, 286, 21. & 31. hinc & in aor. pr. med. ἐεσσάμην, *indui*, pro ἐσσάμην, σ Æolicè geminato. His similia & alia quędā apud poëtas inuenies. [Hinc imperat. ἄξον, *frange*: optat. ἄξαιμι, ἄξαις, *fregerim, is*: cum καὶ, καϊξαις pro quo Heſiodus dixit καϝάξαις, ſublato τ, & inserto υ Æolicè, vt in αὐὴρ pro ἀὴρ, *aër*: sic in infin. ἄξειν, κατάξειν, καϝάξειν, *fregisse*. sunt tamen qui fingant thema καϝάζω, μ. ἄξω, *contero, frango*. [Sic etiam σωέαξα, Atticè ξωίαξα, *confregi*, 249, 20. Notandum aor. sec. καπάγλω, seruare ᾱ in reliquis etiam modis; vnde in tertia plur. subiunctiui, καταγῶσι pro καγάγωσι, *fracti fuerint*. inuenitur etiam cap. xij. Euang. Matth. futurũ καταξῇ, *confringet*, pro καταξεῖ. nam simplicis ἄγνυμι futurum est ἄξω, ξεις, ξει: perf. ἔαγα: passi. ἔαγμαι, ξαι, κται. vnde aor. prim. ἐάχθην, ἐάχθη, ἐάχθημεν, ἐάχθητε, ἐάχθησαν, subiunct. ἀχθῶ, ἀχθῇς, ἀχθῇ, &c. optat. ἀχθείην, ἀχθείης, ἀχθείη, &c. imperat. ἄχθητι, ἀχθήτω, ἀχθῆτε, ἀχθέντων, ἀχθήτωσαν. infin. ἀχθῆναι. partic. ἀχθείς, ἀχθεῖσα, ἀχθέν. futur. ἀχθήσομαι, ἀχθησόμεθα, ἀχθήσεσθε, ἀχθήσονται, optat. ἀχθησοίμην, ἀχθησοίμεθα, ἀχθήσοισθε, ἀχθήσοιντο. infin. ἀχθήσεσθαι. partic. ἀχθησόμενος, η, ον. aor. sec. ἐάγην, ἐάγης, ἐάγη, &c. subiunct. ἀγῶ, ἀγῇς, ἀγῇ, &c. optat. ἀγείην, ἀγείης, ἀγείη, &c. imperat. ἄγητι, ἀγήτω, ἄγητε, ἀγέντων, ἀγήτωσαν. infin. ἀγῆναι. partic. ἀγείς, ἀγεῖσα, ἀγέν. futur. ἀγήσομαι, ἀγησόμεθα, ἀγήσεσθε, ἀγήσονται, optat. ἀγησοίμην, ἀγησοίμεθα, ἀγήσοισθε, ἀγήσοιντο. infin. ἀγήσεσθαι. partic. ἀγησόμενος, η, ον. perf. med. ἔαγμαι, ἔαξαι, ἔαται, &c. subiunct. ἐαγῶ, ἐαγῇς, ἐαγῇ, &c. optat. ἐαγείην, ἐαγείης, ἐαγείη, &c. imperat. ἔαξο, ἐάσθω, ἔαγε, ἐάσθων, ἐάσθωσαν. infin. ἔαχθαι. partic. ἐαγώς, ἐαγυῖα, ἐαγός. plusquamperf. ἐάγμην, ἔαξο, ἔατο, &c. futur. ἐαγήσομαι, ἐαγησόμεθα, ἐαγήσεσθε, ἐαγήσονται, optat. ἐαγησοίμην, ἐαγησοίμεθα, ἐαγήσοισθε, ἐαγήσοιντο. infin. ἐαγήσεσθαι. partic. ἐαγησόμενος, η, ον. aor. sec. ἔαγον, ἔαγες, ἔαγε, &c. subiunct. ἄγω, ἄγῃς, ἄγῃ, &c. optat. ἀγοίην, ἀγοίης, ἀγοίη, &c. imperat. ἄγε, ἀγέτω, ἄγετε, ἀγόντων, ἀγέτωσαν. infin. ἀγεῖν. partic. ἀγών, ἀγοῦσα, ἀγόν. futur. ἄξω, ἄξεις, ἄξει, &c. optat. ἄξοιμι, ἄξοις, ἄξοι, &c. infin. ἄξειν. partic. ἄξων, ἄξουσα, ἄξον. aor. pr. med. ἐαξάμην, ἔαξαο, ἔαξατο, &c. subiunct. ἄξωμαι, ἄξῃ, ἄξηται, &c. optat. ἀξαίμην, ἄξαιο, ἄξαιτο, &c. imperat. ἄξαι, ἀξάσθω, ἄξασθε, ἀξάσθων, ἀξάσθωσαν. infin. ἄξασθαι. partic. ἀξάμενος, η, ον. futur. ἄξομαι, ἄξῃ, ἄξεται, &c. optat. ἀξοίμην, ἄξοιο, ἄξοιτο, &c. infin. ἄξεσθαι. partic. ἀξόμενος, η, ον. aor. pr. pass

Universidad de Deusto
Biblioteca

ANNOTATIO. 10 [10] ἄδω τὸ ᾄσω agnoscit non Etymologus modo, sed etiam Heraclides apud Eustathium. ac Etymologus quidem deriuat inde præteritum medium ᾖδα, & dialysi ἔαδα: Heraclides vero deducit inde ἀνδάνω, vt λαμβάνω à λάβω. potest tamen & hoc & illud deriuari ab vsitatiore themate ἤδω oblecto. nam vt præteritum medium omittam, sicut à λήθω est λαθεῖν & λανθάνω, ita etiam ἀδεῖν & ἀνδάνειν ab ἤδω. præterea vt λήθω actiue inter alia significat celare, λαθεῖν verò & λανθανειν neutraliter latêre, sic ἤδειν oblectare, ἀδεῖν & ἀϊδάνειν placere. λαθεῖν autem accipe hoc loco non tam pro præsenti quam pro aor.2. cuius indicatiuus est ἤδον, & resolutus ἔαδον. Eustathius quoque ἄδε apud Homerum (in isto hemistichio, ἄδε οἱ Ἕκτορι μῦθος, placuit Hectori sermo) scribit esse vel ab ἀδεῖν, vt ἐκτυπεῖν à κτυπεῖν, vel Æolico 11 more factum ab ἤδω. [11] Sic in aorist. prim. ἔασα, ἄασας, exhilarauí, isti, pro ἦσα, ἦσας. & in imperf. & aorist. sec. ἔαδον, Æolicè ἐάδην, pro ἤδον: quod & detracto augmento dicitur ἄδον, ἄδες, ἄδε. placebam, as, at, seu placui, isti, it. est & ἆδον tertiæ plur. placuerunt: hinc infin. ἀδεῖν, placuisse: particip. ἀδών, gratus. Alij hæc ad ἀνδάνω referre malunt, quod mutuatur tempora ab ἀδέω, vt reliqua in άνω ab έω: vnde & futur. ἀδήσω, ἀδήσῃς, gratificabor, gratificaberis. sunt qui in ἔαδα, ἐασὼς, ἔασα, & ἔαδον, spiritu aspero notent ε, vt α in themate ἀδέω: alij per lenem 12 efferre malunt, vt ε in augmentis. [12] De hoc paulò supra, in ἄγνυμι, 333, 28. [13] De hoc infrà, in ἀλίσκομαι, 338, 1.

ἔασας. 11
ἔαδον: ἐάδην. ἄδον, ες, ε. ἀδεῖν: ἀδών.
ἀδήσῃς.
ἀϊδάνομαι ab αἰσθάνομαι. 1.2 3 4

[1] Αἰσθάνομαι, sentio: Fut.med. [2] αἰσθήσομαι: Præteritum pass. [3] ᾔσθημαι: Infinitiuus, ᾔσθῆσθαι. Aoristus secundus medius, [4] ἠσθόμην, ab αἰσθέσθαι.

Annotatio de finitis in άνω & άνομαι. 5 6.7 8.9 10

[5] Ex ἄνω & ἄνομαι deduces tempora, vt ἐκτείνω & ἔομαι; [6] ἁμαρτάνω, vt ἁμαρτέω, pecco. sic [7] ἀπεχθάνομαι, νομαι, sum odio: [8] αὔξάνω, cresco: [9] βλαστάνω, germino: [10] καθαρθάνω, dormio: vt ἀπεχθέσθαι, αὐξῆσαι, &c.

1 [11] IMPERFECTVM ἠθανόμην, ἠθάνου, ἠθάνετο, &c.
2 [12] Ab αἰσθήσομαι, αἰσθήσῃ: participiũ αἰσθησόμενος, sensurus:
3 aor.pri. ἠσθησάμην, sensi. [13] Hinc pluſquamperfect. ἠσθήσεμην,
4 ἠσθησο ἠσθητο: part. ἠσθημένος, qui sensit. [14] Ab ἠσθόμην, ἤσθυ: Opt. αἰσθοίμην, αἰσθοιο, αἰσθοιτο: subiunct. αἰσθωμαι, αἴσθῃ, αἴσθηται: tertia plur. αἰσθωνται: infin. αἰσθέσθαι: part. αἰσθόμενος.

Finita in άνω vnde deriuentur. 5

[15] Finita in άνω & άνομαι, deriuata sunt omnia. ex his quædam formantur à verbis circumflexis obsoletis in έω ῶ, έομαι οῦμαι, ε in α mutato, & interpositio ν post

ν post α; vt κιχάω ῶ, κιχάνω, inuenio, consequor: οἰδάω ῶ, οἰδάνομαι, tumesco, turgesco, inflor. atque in huiusmodi verbis locum habet CLENARDI regula: κιχάνω, fut. κιχήσω, med. κιχήσομαι: aoriſt. sec. ἔκιχον: ἐκιχὴς, nactus est: infin. κιχεῖν, Doricè κιχήμεναι, 182, 6. & ectasi poëtica κιχήμεναι, deprehendere. Sunt & alia in άω quæ fiunt à Barytonis disyllabis, verso ω in άνω, correpta penultima, & ν post eam assumpto: vt λείπω, λιμπω, λιμπάνω, linquo: λήθω, λαμβάνω, sumo, capio: λήθω, λανθάνω, lateo, fallor, & imprudẽs aliquid facio: λήχω, λαγχάνω, sortior, adipiscor: μήθω, μανθάνω, disco: πεύθομαι, πυνθάνομαι, audio, scisciter, interrogo: τεύχω, τυγχάνω, fio compos, sortior: φεύγω, φυγχάνω, fugio, vito: sic compositum καθαρεύθω, καθαφυγχάνω, refugio. in his exemplis ν ante γ & χ mutatum fuit in γ, ante β & π in μ, ob orthographiam: vide 7, 13. & 10, 12. & 175, 18. Hæc autem atque cætera id genus in άνω, à suis primitiuis tempora mutuantur: μανθάνω tamẽ sumit futurum med. μαθήσομαι à μαθέω: sic aoriſt. prim. ἔμαθησα: & perf. μεμάθηκα: sed aor. sec. à μήθω, vel etiã ab eodem μαθέω. nam ab vtrouis erit semper ἔμαθον, 178, 4. & 213, 35. vide hunc tractatum in verbis λαγχάνω, πυνθάνομαι, & τυγχάνω. 6 Fut. ἁμαρτήσω: perf. ἡμάρτηκα: infin. ἡμαρτηκέναι: perfect. pass. ἡμάρτημαι: part. ἡμαρτημένος, delictus: τὰ ἡμαρτημένα, errata, peccata. Aor. sec. ἥμαρτον, ες, ε, & sine augmento Ionicè ἅμαρτον, ες, ε: poëticè ἤμοργον, ες, ε, tanquam ab ἀμοργάω: vel pro ἤμαρτον, traiectione literæ & mutatione α in ο, ἥμαρτον: sed quia μ non habet locum ante ρ, (7, 7.) inseritur β, & mutatur spiritus, ἥμοργον. 7 Imperf. ἠπιχθανόμην, pro ἀπηχθανόμην, augetur initio: tertia plur. ἠπιχθάνοντο, inuisi erant: futur. med. ἀπεχθήσομαι, ἀπιχθήσῃ, aor. sec. med. ἀπηχθόμην, ἀπίχθεο, ἀπίχθετο, augetur in medio: & sine augmento ἀπέχθομαι: infinit. ἀπέχθεσθαι: part. ἀπεχθόμενος: perf. pass. ἀπήχθημαι, odio fui. Sic simplex ἐχθάνομαι ab inusitato ἔχθω: fut. med. ἐχθήσομαι, inuisus ero: perf. pass. ἔχθημαι, exosus fui: aor. sec. med. ἠχθόμην, odio fui. 8 Vide infrà in verbo αὔξω. nam vtrumque idem significat, & ab αὐξέω tẽpora mutuatur. 9 Fut. βλαστήσω: perf. βεβλάστηκα: in pluſquamperfecto ἐβεβλαστήκη, pullulauerat: aor. sec. ἔβλαστον, ἔβλαστες, ἔβλαστε: part. βλαστὼν, ortus, natus. 10 Aor. sec. κατέθαρθον: infi. καθαθαρθεῖν, Atticè καθεθάρθην, acuta penultima: aor. sec. pass. καθεδάρθην, vnde part. καθεδαρθεὶς, ες, ε, cõsopiti, dormiẽs. Sic simplex δαρθάνω, dormio, à ἔδαρθον: fut. med. δαρθήσομαι, dormiam: aor. sec. actiuus ἔδαρθον, & metathesi poëtica (302, 37.) ἴδραθον: infi. δαρθεῖν & δραθεῖν.

κιχάνω. οἰδάνομαι.
ἔκιχε. κιχήμεναι.
λιμπάνω. λαμβάνω. λανθάνω. λαγχάνω. μανθάνω. πυνθάνομαι. τυγχάνω. φυγχάνω.
μανθάνω à μαθέω & μήθω.
Tempora à ἁμαρτάνω. τὸ ἡμαρτημένα. ἅμαρτον, ες, ε.
ἠπιχθόμην. ἀπεχθήσομαι. ἠπιχθάνοντο. ἀπηχθόμεθα. ἀπιχθόμενος. ἐχθήσομαι.
βλαστάνω à βλαστέω.
καθαθαρθάνω & καθεδαρθάνω. δαρθάνω. ἔδραθον. δραθεῖν.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἁλίσκομαι ab ἅλω & ἅλωμι.

Ἁλίσκομαι, *capior*: Fut. [1] ἁλώσομαι: Præter. ἥλωκα & ἐάλωκα: passiuum ἐάλωμαι; vnde verbalia, ἅλωσις, *captiuitas*: ἁλωτός, *captiuus*, ab ἁλόω. Aorist. sec. ἡλων, ἐάλων: [2] Infinit. ἁλῶναι: Particip. ἁλούς, ἁλοῦσα, ab ἅλωμι: quę sunt omnia vocis actiuæ, sed significationis passiuæ: id quod frequentissimum est in † compositis verbi ἵστημι, vt

Vox actiua significationis passiuæ.

καθεστῶτα. [3] καθεστῶτα, *constituta*.

ἀναλίσκω. Augmentorum in quibus usdam compositis varietas. [4] Compositum ἀναλίσκω, *consumo*, [4] valde variat in augmento præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα, [5] *consumpsi*, sine augmento; & ἀνάλω, *consumptus est*: etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα: ἠνήλω, ἠνάλωται. Atque hęc incrementorũ diuersitas in multis præterea contingit.

ἐγγυάομαι. 5. 6 *mitto*: Imperfectũ, [5] ἠγγυᾶτο: Perf. act. [6] ἐγγεγύηκε.

ἐγχυράζομαι. [7] ἐγχυράζομαι, *oppignero*: Perfectum, [7] ἐγκεχυρασμένον & ἠνεχυρασμένον: quod tamen fieri possit ab ἐνεχυράζομαι: vtrumq; enim inuenitur.

ἐγγυάω. [8] *fidem*, [8] ἐνεγγύησε, ἐνεγγυησάμην, & ἠγγύησε: sed

παρεγγύησε. [9] [9] ἐγγυᾶτο & [10] παρεγγύησε, *fideiussit*, *spopondit*, [10]

βλακεύομαι. [11] sine augmento. Βλακεύομαι *torpeo*: [11] ἐβλακεύμην

Composita à λέγω. [12] & βεβλακεύμαι, *torpore dissolutus sum*. Et composita à λέγω, [12] per λε aut ει: συνειλεγμένοι & συλ-

συλλέγω. [13] λελεγμένοι, *collecti*. Διατέω, *iudico vt arbiter*, [13] βε-

διαιτέω. [14] διῃτημένος, vt [14] ἠνώχλησε, *turbauit*, per duplex

ἀμπέχομαι. [15] augmentum. Ἀμπέχομαι, [15] ἠμπεχόμην, *induor*,

ἀνέχομαι. [16] *circumdo*. [16] Ἠνεσχόμην, *sustinui*; & ἠνείχετο, *sustinuit*,

παροινέω. [17] *bat*. Παροινέω, *debacchor*, [17] πεπαρῴνηκα, *debacchatus*

ἐπιδημέω. [18] *est*. [18] Ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα, *peregrè dego*. Ἐπιορκῶ,

ἐπιορκέω. ἐπιώρκηκα, *peiero*. Ἐπισιτῶ, ἐπεσίτηκα, *præsum*. [19]

ἐπισιτέω. [11] Ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα & ἠμπόληκα, *emo*, *lucror*. [11] κέκτημαι, κέκτημαι & ἔκτημαι, *possideo*: & plurima item

ἐμπολάω. alia generales canones augmenti non exactè

κέκτημαι. seruauerunt: de quibus copiosè Budæus in Commentariis linguæ Græcæ.

ἀμφιέννυμι & 19 Ἀμφιέννυμι & † ἀμφίεμαι, *induo*: Fut. [19] ἀμφιέσω: Præt.

Præt. pass. ἠμφίεσμαι, ab ἀμφιέω. siquidem νύω & νυμι habenda sunt vt ω, [20] quæcunq; præcedat vocalis: [21] ζωννύω, *cingo*: [20] κεραννύω, *misceo*: [20] κορεννύω, *saturo*: [20] πετάννυω, *expando*: [22] ῥώννυμι, *valeo*; [23] στρώννυμι, *sterno*: [20] στορεννύω, *sterno*, *sapio*; [24] χωννύω, *aggere munio*: tanquam ζώω, &c.

ἀμφίεμαι ab ἀμφιέω.

20 21 Annotatio de finitis in νύω & νυμι.

20 22 23 20 24

[1] Pro ἁλώσομαι doctiores vsurpant ληφθήσομαι, futurum prim. passiuum verbi obsoleti λήθω: à quo etiam λαμβάνω sua capit tempora. [2] Imperatiuus ἅλωθι, *capiaris*, vt ζωῦθι, 235, 6. Optat. ἁλοίην, *captus sim*, *caperer*, vt ἀείδοιμι, 228, 22. & Doricè ἁλώην, ης, η, vt χρυσῴην pro χρυσοῦν εἴην, 219, 36. [3] Est participium perfectum. vide 235, 4. & 236, 3. [4] De huiusmodi augmentorum varietate in verbis compositis, vide quoque 289, 40. & 290, 20. Hæc autem in quadruplici sunt differentia. nam aut augmẽto prorsus destituuntur, vt perfectum actiuum ἀνάλωκα, & tertia persona perfecti pass. ἀνάλωται: vel augentur solùm in medio, id est, in principio verbi simplicis, & non initio compositi; vt ἀνήλωκα: vel tantùm initio, id est, in principio verbi compositi, & non simplicis; vt ἠνάλωκα, pass. ἠνάλωμαι, ἠνάλωσαι, ἠνάλωται: vel vtrinque, id est, & initio compositi, & initio simplicis; vt ἠνήλωμαι, ἠνήλωσαι, ἠνήλωται. hinc in aoristo primo actiuo ἀνάλωσα, ἀνῆλωσα, & ἠνάλωσα, *insumpsi*, *consumpsi*: vnde infinit. ἀναλῶσαι, à fut. ἀναλώσω: in aor. primo pass. ἀνηλώθη, *absumptus est*, sic μεμελοποιήσθαι, in tertia perfecti passiui, à μελοποιέω ῶ, *carmina modulor & pango*; quod componitur è τὸ μέλος, εος, *cantus*, *modulatio*, *carmen*, & ποιέω, *facio*. sic etiam ὀνομαζοποιήσθαι, ab ὀνομαζοποιέω ῶ, *vocabula facio seu fingo*: è nomine τὸ ὄνομα ατος, *nomen*. † at ἐβαρυώπησαν ὀφθαλμοί, *grauati sunt & caligauerunt oculi*, non est aor. sec. pass. verbi βαρυόπτομαι, quod non reperitur; sed aor. prim. actiuus verbi βαρυωπέω, vt ὀξυωπέω, ἀμβλυωπέω, & similia. [5] Est tertiæ personæ sing. per crasim ab ἠγυάετο. augetur initio. [6] Tertia perfecti singularis: in medio augetur. [7] Sunt participia neutra perfecti passiui. Atque ἐγκεχυρασμένον quidem augetur in medio, repetita tenui κ pro aspirata χ: vt habes 175, 1. ἐγκεχυρασμένον verò, si ducatur ab ἐγχυράζομαι, augebitur vtrinque: vbi notãdum χ, quod in themate ἐγχυράζομαι ponebatur pro ν præpositionis ἐν propter χ sequens, in ἐγκεχυρασμένον rediisse in ν, cùm iam non sequatur χ neque κ, sed ι. Vide 7, 13. & 10, 12. atque hunc tractatum in

ληφθήσομαι. 1

ἅλωθι. 2

ἁλῴην. 2

κεχρησῶτα. 3

ἀνάλωκα: ἀνάλωται. 4

ἀνήλωκα. 4

ἠνάλωκα. 4

ἠνάλωται. 4

ἀνηλώθη. 5

μεμελοποιήθη. 5

ὠνομαζοποιήθη. 5

ἐβαρυώπησαν. 5

ἠγυᾶτο. 6

ἐγγεγύηκε. 6

ἐγκεχυρασμένον: ἐγκεχυρασμένον. 7

Universidad de Deusto
Biblioteca

De προσπαλάδμην. ἐχάλκουμην. ἐνωγάλισμην.

ANNOTATIO.

verbo συμβήνυμι. Aduertendum quoque hoc loco, in ὠνέχρασμαι augmentum medium factum esse absque reduplicatione, quamuis sit breue, pro ἠγκεχρασμαι. sic à προσπαλάδω, affigo, appingo, perf. pass. προσπεπαλάδμην. atque à simplici χαλκεύω, fabrico seu fabricor, fit ἐχάλκουμην pro κεχάλκευμαι. & à νωγαλίζω, delicior, ἐνωγάλισμην pro νενωγάλισμαι. [NOTANDVM ἐπαλάδμην, ἐχάλκουμην, ἐνωγάλισμην, & infrà 342,14. ἔκτημαι, ἐβλάκουμαι, ἔβλαμμαι, ἐγλυμμαι, ἐβλασμαι, & similia, censentur Ionica magis quàm Attica. apud Herodotũ quidem certè passim obuium est ἔκτημαι.] Sed quia hoc rarum est, malim dicere ὠνεχρασμαι fieri ab ἐνεχράζομαι, cùm id & inueniatur, & significet idem quod ἐγχράζομαι. atque hoc modo ὠνέχρασμαι augetur tantum initio. sic ab actiuo ἐνέχραζω, pignora capio, (cuius futurũ ἐνεχράσω, ἐνεχράσθ᾽) fit aor. prim. ὠνέχρασα, ας, ε, & sine augmento ἐνέχρασα, ας, ε. ἐνεγύησε. ἠγγύησε ἐνεγυησάμην.

ANNOTATIO. ἐνεγκωμίαζον.

Eadem præpositio in cõpositione geminata: ἐν ἐν, πρὸ, πρό.

ANNOTATIO.

Aoristum ἐνεγύησε mauult Antesignanus ex composito ἐνεγυάω quam ex simplici ἐγυάω deducere. cui opinioni non restagandum iudicarem nisi apud Budæum inuenissem imperfectum παρενεγύα, eadem significatione qua παρηγύα apud Xenophontem: ideoque formatum non à παρενεγυάω (cuius nulla sit apud Lexicographos mentio) sed à παρεγυάω. nam vt apud Xenoph. est, παρηγύησε ἐπιτάγμᾳ, præcepi pedem referre: sic in illo loco, παρενεγύα αὐτῷ, Πέρσας μὴ συμπλέκεσθαι, mandabat ei ne cum Persis congrederetur. Vt igitur de ἐγυάω & compositis eius meam tibi sententiam explicem, sic habe. Reperiuntur hæc interdum sine augmento, vt ἀνάλωκα, ἀνάλωτα, 338,10, sic enim ἐγυᾶτο apud Isæum, & παρεγύησε apud Synesium reperiri testatur Budæus. Interdum augentur in principio, quia

quia ἐγυάω deriuatum est è nomine, iuxta regulam quam exposui supra, in paginam 289. atque ita Bud. affert ἐγύησε ex Demosth. ἠγυᾶτο ex Platone: ἐξηγυήθη ex Lysia: ἀνηγυημένοι è Thucydide: κατηγύησε & καθηγυᾶσθ᾽ è Demosthene: παρηγύα & παρηγύησε è Xenophonte. Interdum in medio: quia nomen huius verbi primitiuum, ἐγγύη scilicet, compositum est è præpositione & alio nomine: (ἐγγύη enim sponsio est eiusmodi qua ἐνγυήσεις, hoc est in manibus, seu iunctis dextris, spondetur quippiam) quæ autẽ verba talibus è nominibus sunt orta, intra se recipiunt augmentum, vt supra in eandem paginã 289. notaui. ita igitur ex Demosth. citat Budæus, ξένης δικατέρᾳ ἐγεγυήκεινᾳ: quod idem alibi per aoristum dicit, ξένης δικατέρᾳ ἐγύησαι. At ἐνεγγύησε apud Plutarchum, & ἐνεγυησάμην apud Demosthenem (teste Budæo) vel initialis augmenti loco habent Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium, vt ἐνίπτω & ἐνίσσω apud Hom. ab ἐνίπω & ἐνίσω, & δραίρηδ᾽ apud Herodotum ab αἴρεω, (297,25.) vel augmentum quidem habent in medio, sed γ euphoniæ gratia duplicatum: itidemque compos. παρενεγύα, in loco paulo ante citato, dictum vel per reduplicationem pro παρηγύα, vel per geminationem pro παρεγυάω, sicut ἐνεγκωμίαζον reperiri tradit Antesignanus, pro ἐνεκωμίαζον, quod apud Xenoph. extat p. 74. Similis ferè augmenti ratio est in ἐνεχράζω & ἐνεχειρίαζω. nam & hæc interdum initio augentur, vt ὠνεχράσατο in Bibliis, & ὠνεχειρίασε apud Synesium. interdum augmento carent, vt ἐνεχειρίαζε & προσενεχράζε, apud Demosthenem, pro ὠνεχράζε siue ὠνεχειρίαζε. Possunt tamen hæc duo posteriora (ἐνεχράζε & ἐνεχειρίαζε) referri etiam ad ἐγχράζω & ἐγχειρίαζω, è quorum illo participium est ἐγκεχειρασμένον apud Budæum. Sunt autem verba ista deriuata è nominibus ἐνέχυρον, ἔγχυρον, & ἐγχείριον: quorũ duo posteriora per syncopen facta sunt è primo: id enim ex ἐν & ἔχυρος compositũ est, & significat pignus, quippe cuius interuentu debitum vel pactum redditur. ἔχυρον, tutum. similiter ἐγυάω non est compositum ex ἐν & γυάω, vt Antesignanus arbitratur, 340,28. & 30. sed è composito nomine deriuatũ, vt prædicta verba ἐνεχράζω, ἐγχράζω, ἐγκωμιάζω, & similia. vt enim ἐγκωμιάζω simplici deriuatione manauit ex ἐγκώμιον, ἐνεχράζω ex ἐνέχυρον, & ἐγχράζω ex syncopato ἔγχυρον: sic etiam ἐγυάω ex ἔγγυη. hoc autem compositum est ex ἐν & γύα, sicut paulo ante docui, quemadmodum ἐνέχυρον ex ἐν & ἔχυρος, ἐγκώμιον ex ἐν & κώμη. atque hoc verborum genus sæpius in medio augetur, interdum tamen etiam in præpositione.

vt supra docui. Sicut tamen quædam ex ijsdem carent augmento, sic etiã λύχνος ἐλυχνιασμένος (lucerna ellychnio instructa) apud Dioſc. lib. 1. c. 97. à them. ἐλυχνίαζω: cuius primitiuum ἐλύχνιον, compoſitũ eſt ex ἐν & λύχνος.]

ἐχύθη. 9 9 Per eraſim pro ἐχύσθη, tertia imperfecti paſſ. Dicitur & ἠχύσατο, vt iam dictum eſt. ex ἐχύσατο cum ἐν, fit ἐνεχύσατο. lege præcedens ſcholium. 10 Tertia ſingularis aoriſti primi à παρεχύσα, quod componitur ex παρὰ & ἐχύσα, μ. ήσω. 11 Duo tantùm verba ſimplicia hoc loco à CLENARDO enumerantur, quæ augmenti varietatem recipiunt veluti compoſita; nempe βλακεύομαι, & κλάομαι, in quorum perfecto prima thematis nunc ante ε anceps reduplicatur, βεβλάκευμαι, κέκλημαι: nunc non reduplicatur, ἐβλάκευμαι, ἔκλημαι. Sic à βλάπτω, *lædo, noceo*, perfectum paſſ. βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι, *damno affectus ſum*. à γλύφω, *inſculpo*, tertia perfecti paſſ. γέγλυπται & δίγλυπται, *inſculptum eſt*. à θλάω, *frango, tundo*, μ. θλάσω, 217, 14. perfect. paſſ. πέθλασμαι & ἔθλασμαι, *fractus ſum*. à πέθλασμαι, part. πεθλασμένος, *fractus*: aoriſt. prim. ἐθλάσθην, in tertia plur. ἐθλάσθησαν, *ſunt caſtrati, aut eliſi*: infinitiuus θλασθῆναι, *colliſum eſſe*.

ἐχύθη. ἐκέκλημαι. ἐβλάκευμαι. ἔκτημαι. ἔβλαμμαι. δέδ λυπται. ἔθλασμαι.

συνεφλεγμένοι: συνελεγμένοι. 12 12 Per λε quidem communiter: per φ verò Atticè, 298, 23. συνεφλεγμένοι autem & συμπλεγμένοι, ſunt nominatiui plurales participij perfecti paſſiui, à συλλέγω ſiue συλλέγνυμαι, *colligo*. componitur ex σύν mutato ν in λ (vt dicetur in verbo συρρήγνυμι) λέγω, *lego*: vnde perfectum λέλεγμαι & Atticè ἔλοχα, 307, 28. infinit. εἰλοχέναι: cum σύν, συνλοχέναι, *collegiſſe*: particip. εἰλοχώς, συνεφλοχώς, *qui collegit*. perfect. paſſ. λέλεγμαι & εἴλεγμαι: vnde εἰλεγμένοι, *lecti*, id eſt, *delecti*, &c. In aoriſto ſecundo paſſ. ἐλέγην pro: cum ξυν Atticè pro σύν, ξυνελέγην, *collecti ſunt*. 13 Eſt participium perfecti paſſiui. perfectum act. eſt δεδίηκα, vt *arbiter iudicaui*: aor. prim. ἐδιήτησα, & deperdito priori augmento, διήτησα: infinit. διαιτῆσαι: aoriſt. prim. paſſ. ἐδιητήθην: vnde partic. διαιτηθείς, ἐντος: τὰ διαιτηθέντα, *ea quæ arbitri ſtatuerunt*. Legitur apud Lucianum διαιτᾶσθαι, διαιτώντο, *vitam degebant*: quod eſt imperfectum paſſ. Ionicum ſine augmẽto, & habet ſignificationem verbi διαιτάω, *viuo*: veluti & διαιτέω nonnunquam ſumitur pro διαιτεύω, *vt arbiter iudico*. διαιτάω augetur in medio: imperfect. paſſ. διητώμην, διητῶ, διητῶτο, *viuebam, as, at*: in aoriſto primo paſſ. διητήθη, *diuerſatus eſt*. [διαιτάω & διαιτέω *non differunt ſignificatione, vt Anteſignanus innuit, ſed dialecto. illud enim communis, hoc verò Ionica linguæ eſt, apud Herodotum frequens, vt* ἐρμέω *pro* ἑρμεύω, *nimirum* ω *reſoluto in* εω. *ideoque in Luciani loco qui præcedit (ſumptus autẽ is eſt è libro de dea Syria, Ionicè ſcripto) malim legere,* διαπεπλωδὼς τῷ ὠὼτῷ διαιτέωνται, *vt initio eiuſdem libri eſt, is τὰ ἱερὰ χρέωνται: & ſub finem, (itidemq; apud Heſych.* Ἰύδαται χρεώδωσι). *in his enim duobus locis apertè cernimus* ω, *cõtractum ex* εο, *Ionicè reſolutum eſſe in* εω.] 14 Ηνώχλησα, ας, εν, eſt aoriſt. prim. act. ab ἐνοχλέω ῶ, μ. ήσω. augetur in principio & medio, vt imperfect. ἠνώχλουν, ἠνώχλες, ἠνώχλει, *turbabam, as, at*. de quo 290, 6. reperitur tamen aoriſt. prim. paſſ. cum vno tantùm incremento, ἐνωχλήθην, *moleſtia ſum affectus*. 15 Imperfectum paſſiuum: augetur initio. vtrinque etiam auctum inuenitur, ἠμπεχόμην, *induebar*. componitur autem ἀμπέχομαι ex præpoſitione Æolica ἀμπὶ pro ἀμφὶ (250, 2.) & ἔχομαι, quod augetur per ε, vt dictum eſt 286, 17. 16 Ηνείχετο eſt tertiæ perſonæ ſing. aoriſti ſecundi med. augetur vtrinque, à themate ἀνείχομαι, *ſuſtineo*, 290, 6. ſed formatur tanquam ab ἀναχέομαι. nam ſimplex ἴσχω ſumit aoriſtum ſecundum à χέω, vt paulo poſt dicetur in verbo ἴσχω. ἠνείχετο autem eſt imperfecti paſſ. ab eodem ἀνέχομαι. augetur & ipſum vtrinque: in principio quidem, migrante α præpoſitionis ἀνὰ in η: in medio verò, ἴσχομαι augetur per ε, vt habes 286, 17. in in actiuo ἔσχον. † 17 Vtrinque augetur: eſt verò tertiæ perſonæ ſing. perfecti paſſ. ſic imperfectum ἐπαρῴνουν. 18 Quæ ſequuntur compoſita, ſunt perfecta primę coniugationis Circumflexorum, (præterquam ἐμπολάω ῶ, quod eſt ſecundæ) & augentur in medio, quamuis eorum ſimplicia non ſint in vſu: ſed ἠμπόλησε tertia perſona aoriſti primi act. augetur initio. ſic & perfectũ apud Sophoclem, ἠμπόληκας, *lucratus es*, per antiphraſin, pro *Exitium tibi accerſiſti*. Notandum in ἐπιορκέω nõ elidi ι præpoſitionis ἐπὶ, ante vocalem. vide 172, 29.

ἐνηνόχλησα. ἐνωχλήθην. ἠμπεχόμην. ἠνείχετο. ἠνέσχετο. πεπαρῴνηται. ἠμπόλησε. ἠμπόληκας.

Huiuſmodi verbis compoſitis aliquando altera præfigitur præpoſitio, quæ licet augmentum non recipiat, interdum tamen in medio geminum augmentum relinquit; vt δεδιητημένος, compoſitum ἐκδεδιητημένος, à *ſolita dicta digreſſus*: πεπαρῴνηται, compoſitum ἐμπεπαρῴνηται, id eſt, *per vinũ & petulantiam iniuria & probro affectus eſt*: vnde & particip. ἐμπεπαρωνημένος, *talem iniuriam paſſus*. ducitur hoc verbum ab ὁ οἶνος, ου, *vinum*. ſic ab ἀπαυρέομαι, *renuo*, quod componitur ex ἀπὸ, ἀνὰ, & αὔω οὐμαι. aoriſt. prim. med. ἀπηνηνάμην, ἀπηνήνω, ἀπηνήνατο, *renui, iſti, it*, cum duplici augmento in medio. quia tamen alterũ ſeruatur in infinitiuo ἀπανήνασθαι, *recuſare*:

De verbis ex duplici præpoſitione compoſitis appendix. ἐκδεδιητημένος. ἐμπεπαρῴνηται. ἐμπεπαρωνημένος. ἀπηνηνάμεθα.

ANNOTATIO.

dicere poterimus ἀωΰτομαι haberi pro ſimplici, atque in eo mutatum fuiſſe αι in η Atticè, vt in ἐμίνα, ſiue ἐμίλλα, de quo 177,9. In huiuſmodi enim penultima, quidam ſubſcribunt ι, habentes rationem præſentis, in quo eſt αι: alij non ſubſcribunt, quòd futurum habeat α nudam vocalem. Ab ἀνορθόω, μ. ώσω, *corrigo, emendo*: cum ἐπὶ, ἐπανορθόω, id eſt, *quod lapſum eſt corrigo*: aoriſt. prim. ἠνώρθωσα, ἐπιωώρθωσα: tertia perſona perfecti paſſ. ἠνώρθωται, ἐπιωώρθωται, *correctum & inſtauratum eſt*. 19 Poëticè ἀμφιέσσω, *induam*: aoriſt. prim. ἠμφίεσσα: ſimplex tamen εἴσω, εἴσεις, εἷσε, & poëticè detracto augmento & geminato σ, ἔσσα, ἔσσας, ἔσσε, quod etiam eſt *collocare*. hinc imperat. ἔσσον & ἕσσον, *indue*: particip. ἔσσις & ἕσσας: infinit. ἔσσαι & ἕσσαι: cum ἐπὶ, ἐφέσσαι, *ſedere in*: at ἔφεσσαι, imperatiuus eſt medius. nam indicatiuus eſt ἐσσάμην, ἔσσω, ἔσσατο, pro εἱσάμην, quod & ἑσσάμην, 298,15. & detracto omni augmento ὕσσάμην tertia pluralis ἔσσωντο, *induti ſunt*: particip. ἐσσάμενος & ἐσσάμενος: cum ἀμφὶ, ἀμφιεσσάμενος, *indutus*. Redeamus igitur ad ἀμφιέννυμι: imperfectum paſſ. ἠμφιεννύμην, *induebar*. Perfectum paſſiuum eſt etiam ἠμφίεσμαι: vnde particip. ἠμφιεσμένος, *indutus*: at ἠμφιεσμένος, ab ἠμφίεσμαι, quod ponitur in contextu. Inuenitur etiam ἠμφιεσμένος, pro eodem: in quo duplex eſt augmentum, veluti & in ἠμφιεσμένος; ſed in altero præpoſitio perdit ι finale, quod in aliis retinet. vide 172,1. & 29. Eſt præterea & aliud huius participium ἀμφιέσμενος cum augmento in medio, veluti & ſimplex εἱμένος, per ε factò augmento pro η. nam ἀμφιέω componitur ex ἀμφὶ & ἕω, *induo, pono*: quod augetur per ε, 286,21. & 30. vnde perfect. paſſ. ἕσμαι, ἕσσαι, & ἕσται poëticè, ἧσται & † ἧσται, *ſedi, iſti, it*, ſeu *indutus ſum, es, eſt*: tertia plur. ἕαται, Ionicè (190,16. & 29.) ἧαται, & ectaſi poëtica ἕατται, *ſederunt* vel *ſedent*. ſic in tertia plur. pluſquamperfecti, εἵατο, ἧατο & εἵατο, *ſederant* vel *ſedebant*: cum παρὰ, παρεάτο, *aſſederant* ſeu *aſſidebant*. nam huius perfectum, præſentis etiam ſignificationem habet: & pluſquamperfectum, imperfecti. hinc dicunt nonnulli ἕσμαι præſens eſſe verborum in μι, ex ἔσμαι, craſi ἧσμαι, quod & ἧσμαι, 324,6. Pro perfecto εἷσμαι, reiecto augmento & aſſumpto σ, dicitur ἵσμαι, (vnde ἀμφίσμαι) & pluſquamperfect. ἴσμην: tertia perſona ἵστο, *induerat* ſeu *ſederat*. 20 Si huiuſmodi vocalis fuerit α vel ε, ea in futuro aut perfecto non mutabitur in η, vt in verbis Circumflexis, ſed retinebitur vt in præſenti κεραννύμι ſeu κιρνάω,

ἐπιωώρθωσε.
ἐπιωώρθωται.
Tempora verbi 19 *ἀμφιέννυμι tanquam ab ἀμφιέω: at q; ſimplicis ἕννυμι quaſi ab ἕω.*

ἔσμαι.
ἔσται.
In άω & έω ab 20 *αὐτόω & ἕννυω, ος & ε non mutantur.*

κε

κερῶ, μ. κερῶσω: aoriſt. prim. ἐκέρασα, ἐκέρασας, ἐκέρασε: detracto augmento κέρασε: particip. κεράσας, *qui temperauit*: ἡ κεράσαυλα, cum ἐν, ἐγκεράσαυλα, *qua infudit*. Aoriſtus primus med. ἐκερασάμην, ἐκεράσω, ἐκεράσατο, reiecto augmento & geminato σ, κεράσαλο, *fudit*: particip. κερασάμενος & κερασσάμενος, *qui fudit*. A futuro κεράσω per ſyncopen dicitur κρῶ: vnde perfect. κέκρακα: paſſiuum κέκραμαι ſine σ: at ſi non fiat ſyncope, dicimus κεκέρασμαι: vnde particip. κεκερασμένος, *mixtus*: ſed κεκραμένος eſt magis receptum, à κέκραμμαι, κέκρασται, ex quo verbale ἡ κρᾶσις, (261,8.) *craſis, temperies, commixtio*: tertia perfecti plur. κέκρανται, *temperati ſunt*: infinit. κεκρᾶσθαι, *temperatum eſſe*: aoriſt. prim. ἐκράθην: vnde particip. κραθείς, ἐντος, *mixtus*. Πετάννυμι ſiue πίτνημι, πίτνάω, μ. πετάσω: aoriſt. prim. ἐπέτασα, ας, ε: geminato σ, ἐπέτασσε, *aperuit*: tertia plur. ἐπέτασαν, & reiecto augmẽto πέτασαν, *panderunt, explicarunt*: particip. πετάσας: cum ἐκ, ἐκπετάσας, *qui extendit*. perfect. πεπέτακα: paſſ. πεπέτασμαι, ασαι, ασται: vnde aoriſt. prim. ἐπετάσθην, ἐπετάσθης, ἐπετάσθη, *expanſus fui, iſti, it*. reperitur tamen fut. medium πετάσομαι, *volabo*: atque perfect. paſſ. πεπέτημαι, πεπέτασαι, *volaui, iſti*: quæ verterunt ε in η. ſed id fit licentia poëtica: vel habita ratione thematis vſitati πετάομαι, πετῶμαι, *alas pando*: vnde particip. πετώμενος, πτώμενος, *volans*. Κορέννυμι ſiue κορεννύω, κορέω, μ. κορέσω: perf. κεκόρεκα: paſſ. κεκόρεσμαι: part. κεκορεσμένος, *ſatiatus*: κεκορεσμέναι αἶγες, *ſaturatæ capræ*: (poëtica etiam licentia reperitur κεκορημένος, *ſaturatus*) aoriſt. prim. ἐκορέσθην: vnde infin. κορεσθῆναι, *ſatiatum eſſe*: particip. κορεσθείς, *ſaturatus*. Σθόρνυμι ſiue σορεννύω, & ſyncope σόρνυμι, σορέω, μ. σορέσω: aoriſt. prim. ἐσόρεσα, ἐσόρεσας, ἐσόρεσε: tertia plur. ἐσόρεσαν, ſine augmento σόρεσαν: ſubiunct. σορέσω, ῃς, ῃ: σορέσωμεν, *ſtrauerimus*: infinit. σορέσαι, *ſternere*: participium σορέσας, *qui ſtrauit*. aoriſtus primus med. ἐσορεσάμην: tertia pluralis depoſito augmento σορέσαντο, *ſtrauerunt*. In tertia ſingulari perfecti paſſiui Dores dicunt ἐσόρται pro ἐσόρεται, *ſtratus eſt*. 21 Ζωννύω ſiue ζώννυμι, † ζώω, μ. ζώσω, aoriſt. prim. ἔζωσα: med. ἐζωσάμην, detracto Ionicè augmento ζωσάμην, *cinxi*: tertia plur. ζώσαντο, *ſe cingunt & cinctantur*, apud Heſiodũ. Perfect. ἔζωκα: paſſ. ἐζωσμαι, *cinctus ſum*, aſſumit σ: (vnde verbale τὸ ζῶσμα, ατος: & Atticè abiecto σ, ζῶμα, *cingulum, ſuccincta tunica*) part. ἐζωσμένος, *cinctus*: ἐζωσμένοι, *cincti*. aor. prim. ἐζώσθην: infinit. ζωσθῆναι, *cinctum eſſe*: partic. ὁ ζωσθείς, ἐντος: ἡ ζωσθεῖσα, εισης, *cinctus, cincta*.

κεράννυμι à κεράω.

πετάννυμι à πετάω.

κορέννυμι à κορέω.

σορέννυμι à σορέω.

ζώννυμι à ζώω.

ψ ς

ANNOTATIO. [Verum pro thematibus ζώω, τρώω, χώω, χρώω, malunt alij breui chacteristica ζόω, τρόω, χόω, χρόω: itemq; infra v.40. βρόω pro βρώω: quod illa sint poëtica & defectiua, vt supra monui, 166, 28. apud Etymologum tamen in ιγνώσθλω inuenies γνόω.]

τρώννυμι ἀ τρώω. 22 23 [22] Vide infrà, in verbo ῥωννύω. § [23] Στρώννυμι siue † τρωννυμι aut τραννύω, τρώω, μ. τρώσω: aor.prim. ἔστρωσα: perfect. ἐστρωκα: pass. ἐστρωμαι, ωσαι, ωται: stratus sum, es, est: particip. ἐστρωμένος: στρώδις ἐστρωμέναι, tori strati siue confecti. aorist. prim. ἐστρώθλω: vnde particip.

χώννυμι ἀ χώω. 24 στρωθεὶς, έντ⊙. stratus. [24] Χωννύω siue χώννυμι, χώω, μ. χώσω: aoristus primus ἔχωσα: infinit. χῶσαι, aggessisse: χῶσαι τάφον, excitare sepulchrum: partic. χώσας, ασα, ας, qui aggessit: aoristus primus med. ἐχωσάμην, exaggeraui terram, tumulum feci. (coincidit cũ ἐχωσάμην, verbi χόομαι, irascor: vnde ἐχώσθη, & detracto augmento χώσθη, iratus est, succensuit: & participium χωσάμενος, χωσαμένη, iratus, irata) Perfectum passiuum κέχωσται, κέχωσαι, κέχωσται, assumit σ. hinc verbalia ἡ χῶσις, εως, aggestio: & ὁ χωστὸς, ῶ: χωστὸς τάφος, aggestus tumulus. Aorist. prim. ἐχώσθην, aggestus fui: infinitiuus χωσθῆναι, aggeri: participiũ χωσθεὶς, έντ⊙, aggestus. Præcedentibus adde

χρώννυμι ἀ χρώω. χρώννυμι siue χρωννύω, χρώω, coloro: μ. χρώσω: perfectum κέχρωκα: passiuum κέχρωσμαι, ωσαι, ωται, assumit σ: vnde verbalia ἡ χρῶσις, εως, coloratio: & ὁ χρωστὴρ, ῆρος, qui colorat, infector. tamen τὸ χρῶμα, χρώματος, color, amittit σ. vide 261, 25. †

Ἀνοίγω. Ἀνοίγω, aperio: Futurum ἀνοίξω: Aorist. primus 1. 2 Atticè [1] ἀνέῳξα. Præteritum med. [2] ἀνέῳγα. Præ- 3. 4 terit. passiuum, [3] ἀνέῳγμαι: Particip. [4] ἀνεῳγμένος. Aorist. prim. pass. ἀνεῴχθην.

ἀπόλλυω ἐν ἀπόλλυμι, ab ἀπόλλω ἐν ἀπολέω. Ἀπόλλυω & ἀπόλλυμι, perco, perdo, destruo: 5. 6 Fut. ἀπολῶ: Præt. med. Att. [5] ἀπόλωλα, ab [6] ἀπόλλω. Fut. ἀπολέσω: Præt. ἀπώλεκα, Att. ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

ἀπέσκληκα ab ἀποσκλάω. 7 [7] Ἀπέσκληκα, induruì: ἀπεσκληκὼς, tabidus: ἀπεσκληκέναι, obriguisse: perfecta sunt ab inusitato

ἀποσκλήμην ab ἀπόσκλημι. ἀποσκλάω, tabesco, indurescо. Optatiuus, ἀποσκλαίην, obriguisset, ab ἀπόσκλημι.

ἀρέσκω ab ἀρέω. 8 Ἀρέσκω, placeo: Futurum, ἀρέσω, ab ἀρέω. [8] nam

Annotatio de finitis in σκω & σομαι. 9 σκω & σκομαι tanquam ω & ομαι: [9] βρώσκω, come- 8 do: [8] γηράσκω, senesco: [8] ἱλάσκομαι, placo: vt βρόω, [4] γηράω, ἱλάομαι.

[1] Ἐτ

[1] Ἐτ Rursus aucta præpositione ἠνέῳξα, aperui. 1 ἠνέῳξα.
vide 298, 9. & 299, 6. & 16. [2] Atque ἀνῴγα, cum vno 2 ἀνῴγα.
duntaxat augmento: & cum triplici incremento ἠνέῳγα:
vnde participium ἀνεῳγώς, ότ⊙, patulus, apertus. [3] Sic 3 ἀνεῳγώς.
§ simplex ἔῳγμαι, patefactus sum: & part. ἐῳγμένος, ἔῳγμαι.
patefactus, apertus; ab οἴγω, cuius imperfectũ ᾤγον, aperiebam. ᾤγον.
[4] Et augmentum sumente præpositione, ἀνεῳγμένος, 4 ἀνεῳγμένος.
apertus. sic in aor. primo ἀνεῴχθην pro ἀνεῴχθλω: tertia
plur. ἀνεῴχθησαν, aperti sunt. Dicitur etiam ἀνοίχθλω, cum ἀνεῴχθησαν.
simplici augmento: & poëticè resoluta diphthongo ῳ ἀνοίχθλω.
in οι, ἀνοίχθλω. Reperitur etiam aorist. sec. passiuus ἀνοίχθλω.
ἀνοίγλω, ἀνοίγης, ἀνοίγη, apertus sum, es, est: vbi sola præ- ἀνοίγη.
positio augetur. hinc fut. sec. ἀνοιγήσομαι, ἀνοιγήσῃ, ἀνοι- ἀνοιγήσεται.
γήσεται, aperiar, eris, etur. ab aor. primo ἀνεῴχθλω, ducitur
part. ἀνοιχθεὶς, apertus. [5] Hinc participium ἀπολωλὼς, qui 5 ἀπολωλώς.
periit: ἀπολωλὼς φαρμάκῳ, veneno sublatus. Pluſquam-
perf. ἀπωλώλειν, perieram: aliud augmẽtũ ſuſcipit, 297, 25.
& 300, 19. [6] Ab ἀπόλλω, ſiue ab ἀπολέω, aor. ſec. (169, 24. 6
213, 35.) med. ἀπωλόμην: hinc Optat. ἀπολοίμην, ἀπόλοιο, ἀπολοίμην.
ἀπόλοιτο: ἀπολοίμην κήκιστα, peream peſſimè, genus eſt iu-
riſiurandi: Subiunctiuus ἀπόλωμαι, peream. [7] Sic ſim- 7 ἀπόλωμαι.
plex ἔσκληκα, Ion. ἔσκλημαι, obdurui, arui: part. ἐσκληκὼς,
ότ⊙, quod & ἐσκληὼς, aridus, à σκλάω. Vide 235, 34. &
237, 15. Aor. ſecund. ἔσκλην, ης, η, exarui: infin. σκλῆναι, ta- ἐσκληὼς.
beſcere, (cum ἀπὸ ἀποσκλῆναι, emori) à σκλημι. thema ἔσκλην.
vſitatum eſt σκίλλω, quod & σκάλλω, μ. σκαλῶ: aoriſt. σκλῆναι.
prim. ἔσκαλα, & Atticè (177, 4.) ἔσκηλα: hinc Optatiuus ἀπεσκλήμην.
Æolicus, σκήλαα, σκήλαας, σκήλαε: ſubiunctiuus σκήλω, σκή- σκήλαα, ας, ε.
λῃς, σκηλῃ, arefecerim, is, it: infin. σκῆλαι, arefeciſſe. [8] Hinc 8 σκήληκα σκῆλαι.
tamen excipe ἀλύσκω, fugio; futur. ἀλύξω: quod eſt etiam ἀλύξω.
ab ἀλύσκω vel ἀλύζω, in angustiis verſor. διδάσκω, doceo, διδάξω.
fut. διδάξω, ab inuſitato διδάχω: de quo infrà. θνήσκω, mo- θνήξω.
rior, fut. θνήξω, & medium θνήξομαι, & cum poëtica re-
duplicatione (172, 17.) τεθνήξομαι, τεθνήξῃ, & Atticè (306, τεθνήξᾳ.
§§ 37.) τεθνήξῃ, morieris: infin. τεθνήξεσθαι, moriturum eſſe: (po- τεθνήξεσθαι.
teſt tamen & paulopoſtfuturum cenſeri) quaſi à θνήκω.
Excipe quoque ἀλισκομαι, de quo 338, 1. ac χιώσκω & ἀω ἐν ἐω ab ἀσκω ἐν ἐσκω
χάσκω, de quibus infrà. Illud etiam hîc notandum, finita non mutant ω
in ἀω & ἐω ab ἀσκω & ἐσκω, non mutare in futuro aut aut ε.
præterito characteriſticam breuem in longam η, more
Circumflexorum: vt γηράσκω, γηράω, μ. γηράσω: perf. γεγή- γεγηρακώς.
ρακα: part. γεγηρακὼς, ſenio cõfectus. huius imperf. ἐγήρασκον, ἐγήρων.
αις, αι: & eraſi ἐγήρων, ἐγήρως, ἐγήρω. Ἀρέσκω, ἀρέω, μ. ἀρέσω: ἤρεσα.
aoriſt. prim. ἤρεσα, ἤρεσας, ἤρεσε, placui, iſti, it: fut. med.
ἀρέσομαι: vnde in prima plur. ἀρεσόμεθα, placebimus.

Ιλά

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ιλάσκομαι, ἱλάομαι, fut. med. ἱλάσομαι, *placabo*: aor. pri. ἱλασάμην: part. ἱλασάμενος, *qui placauit*. perf. pass. ἵλασμαι, ἵλασαι, ἵλαται: imperat. ἵλασο, *placa*: part. ἱλασμένος, *oblatus placandi numinis causa*. aor. prim. ἱλάσθην, ης, η: imperat. ἱλάσθητι, *propitius esto*: syncope ἵλαθι, & poëtica ectasi ἵληθι. in ἱλάσθητι vltima syllaba scribitur per τ pro θ, ob aliud θ præcedens, 193,23. at ἵλαθι habet θ. Possumus etiam dicere, ἱλαθι esse præsens actiuum ab ἵλημι, 231,18. vt ἵσταθι ab ἵστημι, 226,34. ἵληθι verò vel esse aoristi secũdi, in quo seruatur penultima longa, 235,4. vel dictũ esse pro ἵλαθι per ectasim poëticam. ἵλασο quoque potest censeri præsentis temporis vocis passiuæ seu mediæ ab codẽ ἵλημι, pass. ἵλαμαι: veluti ἵστασο ab ἵστημι, ἵσταμαι, 227, 23. Notandũ præterea, verba in σκω & σκομαι, esse omnia deriuata: & formari à primitiuorum vel præsenti, inser- tis ante ω literis σκ; vel à futuro, inserto σ. hæ literæ in deducendis postea temporibus sunt abiiciendæ, vt ritè docet CLENARDVS: verùm reticet quæ sit habenda penultimæ ratio. addendum igitur, penultimam deriuati in σκω, haud rarò diuersam esse à primitiui penultima: præcipuè in finitis in έω, ex quibus ferè fit ίσκω, vt εὑρίσκω, εὑρέσκω, *inuenio*: & ex όω, ώσκω, vt βιόω, βιώσκω, *viuo*: βρῶ siue βρόω, βρώσκω, & cum reduplicatione βιβρώσκω, *comedo*. cùm igitur ab huiusmodi verbis volueris tempora deducere, non solùm literæ σκ sunt reiiciendæ, sed & penultimę vocalis atque reduplicationis (quę in multis locum habet, vt pleniùs dicetur in verbo πεφάσκω) erit habenda ratio. nam penultima se habebit vt in primitiuo: & reduplicatio vltra præsens & imperfectum non seruatur. vel, vt breuiùs dicam, hæc à suis primitiuis mutuantur tempora: vt τελίσκω, *perficio*, *absoluo*: fut. non τελίσω, sed τελέσω, à τελέω. βιβρώσκω, *comedo*, futur. non βιβρώσω, sed βρώσω, à primitiuo βρῶ siue βρόω. sed eãdem est ratio. nam ab όω fit ώσω, mutata breui in longam, vt in Circumflexis: βιόω, βιώσκω, *viuo*: futur. βιώσω. quod etiam in nonnullis ab άω & έω factis obseruatur: βάσκω à βάω, *vado*, μ. βήσω: βάσκ' ἴθι, *vade*, *accelera*: imperatiuus pro βάσκε. ἡβάσκω ab ἡβάω, *pubesco*, μ. ἡβήσω. φάσκω & (per reduplicationem, & assumpto υ) πιφαύσκω, à φάω, *dico*, *nuntio*, μ. φήσω. à φάσκω est imperat. φάσκε, φασκέτω, *dic*, *dicat*: imperfectum à πιφαύσκω, ἐπιφαυσκον, & sine augmento πιφαυσκον, *loquebar* vel *loquebantur*: in præsenti pass. πιφαύσκομαι, πιφαυσκη & Ionicè πιφαύσκεαι, *loqueris*, 186,23. θρῄσκω, metathesi θροίσκω, & verso οι in ω θρώσκω, à θρέω, *salio*, *curro*, fut. θρήσομαι.

ἵλαθι.
ἵληθι.

Notio.

De penultimæ & reduplicatione verborum deriuatorum in σκω.

εὑρίσκω.
βιώσκω.
βρώσκω.
βιβρώσκω.

τελίσκω.
βιβρώσκω.

όω, ώσκω, ώσω.

άω, άσκω, ήσω.
έω, ίσκω, ήσω.
βάσκω.
ἡβάσκω.
φάσκω, πιφαύσκω.
πιφαυσκον.
πιφαύσκεαι.
θρῄσκω.

κυίσκω.

κυίσκω à κυέω, *concipio*, μ. κυήσω. μηλίσκω, metathesi, versoque οι in ω, & μ in β mutato, quòd μ ante λ locum non habeat, (7,9.) βλώσκω, à μηλέω, *eo*, *proficiscor*, μ. μηλήσω, 216,20. reperitur tamen participium aoristi primi † βεβλώξας, *profectus*, tanquam à futuro βεβλώξω: sed receptum non est. [*Sed videtur esse Doricum, pro* βλώσας, vt ἀπόκλαξο *pro* ἀπόκλασον, (167,31.) ἐγέλαξε *pro* ἐγέλασε, *in annotat. ad verbum* πίπτω. *Verbale sanè non* βλῶξις *est sed* βλῶσις *apud Hesychium*, *& compos.* ἄμβλωσις *apud medicos, non* ἄμβλωξις.] οἰδίσκω ab οἰδέω, *tumeo*, *turgeo*: μ. οἰδήσω. ab οἰδέω imperfect. ᾤδεον, ες, ε: ᾤδει χρόα, *tumidum habebat corpus*. τερίσκω à τερέω, *priuo*, μ. τερήσω: vnde in medio τερήσομαι, τερήση, τερήσεται, *priuabor*, *beris*, *bitur*: particip. τερησόμενος, *priuandus*. aoristus primus pass. ἐτερήθην, tertia plur. ἐτερήθησαν, *priuati sunt*: infin. τερηθῆναι: Atticè & Doricè τερηθήμεναι, & systole τερηθέμεναι, & Ionicè τερηθέμεν, *priuari*. at γαμίσκω à γαμέω, *nuptum do*, *eloco*, *vxorem do*, facit in futuro γαμήσω & γαμέσω: vnde medium γαμέσομαι, γαμέση, γαμέσεται, & poëticè geminato σ, γαμέσσεται, *vxorem dabit*. Sunt quædam finita in ήσκω ab έω & άω: hæc futurum habent in ήσω: ἀλδήσκω ab ἀλδέω, *cresco*, μ. ἀλδήσω. καλήσκω & syncope κλήσκω, & per reduplicationem κικλήσκω, à καλέω, *voco*: futur. κλήσω: perfect. κέκληκα: pass. κέκλημαι. at primitiuum καλέω, facit καλέσω, & καλήσω: de quo infrà in appendice eorum quæ à κ incipiunt. μνήσκω, cum reduplicatione μιμνήσκω, à μνάω, *reminiscí facio*, *suggero & in memoriam reuoco*, futur. μνήσω: aoristus prim. ἐμνησα: particip. μνήσας, μνήσωσα: aorist. prim. med. ἐμνησάμην: tertia plural. detracto augmento μνήσαντο: Opt. μνησαίμην, αιο, αιτο: tertia plur. μνήσαιντο, & Ionicè μνησαίατο, *memorarint*, 190,30. infinit. μνήσασθαι, *mentionem facere*: particip. μνησάμενος, μνησαμένη, futur. med. μνήσομαι, *mentionem faciam*. perfect. pass. μέμνημαι, μέμνη, (286,8. & 306,32.) μέμνηται: hinc aoristus prim. ἐμνήσθην, assumpto σ, 307,34. vnde imperat. μνήσθητι: infinit. μνησθῆναι: part. μνησθείς, ἐντος, *memor factus* seu *recordatus*: futur. prim. μνησθήσομαι, *memimero*. à themate μνάομαι tertia pluralis imperfecti ἐμνώοντο, & poëticè ἐμνῶντο, *memores erant*. vide 220,21. & 39. part. μνεώμενος, μνώμενος, & Ionicè μνεώμενος: Herodotus, μνεώμενος ἀρχὴν, *ambiens seu affectans imperium*. Sed redeamus ad verba in σκω: finita in ίσκω ex έω, seruant omnia ε in fut. vt φρίσκω ab φρέω, *placeo*, μ. φρήσω: κίσκω à κίω (vnde & κέχιμαι, 326,19.) *tardeo*. μ. κίσω.

κυΐσκω.
βλώσκω.
ΑΝΝΟΤΑΤΙΟ.
βλώξας.
οἰδίσκω.
ᾤδει.
τερίσκω.
τερηθέμεναι.
γαμίσκω.
γαμέσσεται.
ἀλδήσκω.
κικλήσκω.
μιμνήσκω.
μνησαίατο.
μνήσασθαι.
μνησάμενος.
μνεώμενος.
κίσκω.

Quæ

Universidad de Deusto
Biblioteca

μεθύσκομαι. μεθύομαι.

ῥύσκομαι. ῥύομαι.

ῥῦμαι. ῥῦσαι. ῥύεσθε.

ῥῦσο. ῥύσω.

βόσκω. βοράω.

βεβρώκει. βεβρώθοις.

Quædam desinunt in ύσκω, ab ύω: hæc in penultima nihil mutant: μεθύσκομαι à μεθύομαι, *ebrior, ebrius sum*: futurum med. μεθύσομαι: pass. μεθυσθήσομαι, μεθυσθήσῃ, *inebriabor, beris*. ῥύσκομαι, à ῥύομαι: *traho*, vel *tueor*: futur. med. ῥύσομαι: ῥυσόμεθα, *defendemus*: aor. prim. ἐῤῥύσάμην, ἐῤῥύσω, ἐῤῥύσατο, *eripui, isti, it*: imperat. ῥῦσαι, *libera*: ῥύσασθε, *liberate*. perfect. pass. ἔῤῥυμαι, *liberaui*: sine augmento ῥῦμαι: vnde infin. ῥῦσθαι, & tertia pluſquamperfecti Ionica ῥύατο pro ἐῤῥῦτο, 190,16. ſic tertia pluralis imperfecti ῥύοντο, pro ἐῤῥύοντο, Ionicè depoſito augmento. huius imperat. ῥῦσο & Ionicè (193,30.) ῥύεο, *libera*. Verbum βόσκω, à βόω, *paſco, pabulum præbeo*, facit in futur. βοσκήσω, tanquam à βοσκέω: cùm dicendum eſſet βόσω: tamen à βόσω ducitur perfectum βέβοκα, *paui*. 9 Futur. βρώσω: perfect. βέβρωκα: pluſquamperfect. ἐβεβρώκη, ἐβεβρώκης, ἐβεβρώκει, & abiecto ι, βεβρώκη, *comederat*: Opt. βεβρώκοιμι, βεβρώκοις: pro quo, ο in ῃ mutato, Homerus dixit βεβρώῃοις, *comediſſes*: vel eſt Optat. medij ab inuſitato βρώω. A βέβρωκα fit paſſiuum βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, *voratum eſt*: infin. βεβρῶσθαι, *eroſum eſſe*: particip. βεβρωμένος, *exeſus*: τὸ βεβρωμένον, *comeſa*, aor. prim. ἐβρώθην: participium, βρωθείς, εῖσα, έν: τὸ βρωθέν, *comeſta*. Aoriſtus ſecundus actiuus, ἔβρων, ἔβρως, ἔβρω, quaſi à βρῶμι, 228,20. & 234,34.

αὔξω ab αὐξέω. Barytona à circumflexis.

1. 2 3. 4 5 6. 7 8. 9 10 11 12 11

[1] Αὔξω, *augeo*: Futurum, αὐξήσω, ab αὐξέω. [2] Innumera Barytona facta ſunt à circumflexis, temporáq; ſumunt à circũflexis; [4] ἀλέξω, *arceo, ſuuo*: [5] ἄχθομαι, *grauor, grauatè fero, ſuccenſeo*: [6] βέλομαι, *volo*: [7] θέλω, *volo*: [8] μάχομαι, *pugno*: [9] μέλομαι, *curo*: [10] μένω, *maneo*: [11] οἴχομαι, *abeo, pereo*: [12] οἴομαι, *puto*: [11] ὀφείλω, *debeo*: tanquam ἀλεξίω ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθέσομαι, &c.

αὔξηται. αὔξεσθαι.

αὐξαίνω ab αὐξέω. ἀέξω ab ἀεξέω. ἄεξε. ἀέξετο.

1 [1] A Futuro αὐξήσω, aoriſtus primus ἠύξησα, *auxi*: perfectum paſſ. ἤυξημαι, ἤυξησαι, ἤυξηται, & Ionicè depoſito augmento ἄυξηται, *creui, iſti, it*: ſic in imperfecto αὔξετο pro ἠύξετο, *augebatur*: aoriſt. prim. ἠυξήθην, *auctus ſum*: particip. αὐξηθείς, *adultus*. Poſſunt hæc tempora ad αὐξάνω referri: ſignificat enim idem quod αὔξω, atque eodem modo ab αὐξέω tempora mutuatur, vt dictum eſt 336,31. Pro αὔξω poëtæ dicunt ἀέξω: vnde in imperfecto ἄεξε, *augebat*, ſine augmento: ſic ἀέξετο, *augebatur*, à paſſiuo ἀέξομαι, *augeſco, creſco*. fut. act. ἀεξήσω, quaſi ab ἀεξέω: hinc part. aor. primi paſſ. ἀεξηθείς, *adultus, auctus*.

[2] Et

2 Circumflexa à Barytonis. γραφέω. δαίω. Notio.

[2] Et contrà, multa circumflexa à Barytonis formantur: vt à γράφω, fit γραφέω, *ſcribo*: vnde futur. γραφήσω: perfect. γεγράφηκα: pluſquamperfect. ἐγεγραφήκην, *ſcripſeram*. à δαίω, *diuido, epulum præbeo*, ſcio, fit δαίω, correpta penultima. nam huiuſmodi circumflexa penultimam Barytonorum diphthongo productam ferè corripiunt, ex αι ſubiunctiuam, & ex ι præpoſitiuam abiiciendo. de δαίω & δαίω vide infrà in appendicè eorum quæ à δ incipiunt. à διδάσκω, *doceo*, fit διδασκέω, μ. διδασκήσω: aoriſt. pri. ἐδιδάσκησα: infin. διδασκῆσαι, *docuiſſe*. ab εἴδω, ἰδέω, *ſcio*: de quibus infrà in verbo εἴδω. à κλαίω, κλαέω & κλαίω ſeruata diphthongo, id eſt, *fleo*. futur. κλαήσω, κλαήσεις, κλαήσει & κλαιήσει, *flebit*. à ῥίπλω, ῥιπλέω, *proijcio*, μ. ῥιπλήσω. à τείχω, τιχάω, *ordine eo, procedo*, μ. τιχήσω. à τύπλω, τυπλέω, *verbero*, μ. τυπλήσω, τυπλήσεις: infinit. τυπλήσειν: futurũ med. τυπλήσομαι, *vapulabo*. à φείδω, φιδέω, *parco*, id eſt, *abſtineo, parcè vtor*, μ. φιδήσω: perfect. πεφίδηκα: paſſ. πεφίδημαι, πεφίδησαι: vnde paulopoſtfutur. πεφιδήσομαι, πεφιδήσῃ, & Ionicè (186,24.) πεφιδήσεαι, πεφιδήσεται, *parcam, es, et*. Aoriſt. ſecund. à φείδω ſiue à φιδέω, eſt ἔφιδον, poëticè πίφιδον, (172,16.) med. πεφιδόμην: Optat. πεφιδοίμην, πεφιδοῖο, πεφιδοῖτο, *parcat*. à χαίρω, χαρέω & χαιρέω, *gaudeo*: vnde à χαρέω, μ. χαρήσω, χαρήσεις: & à χαρέω, futurum med. χαρήσομαι, vt dicetur infrà in verbo χαίρω. [3] Quandoque verò in ipſis circumflexis, nedum in Barytonis, tempora fiunt à Barytonis: vt φιλέω, φίλω, *diligo*: aoriſtus prim. ἔφιλα: medius, ἐφιλάμην, ἐφίλω, ἐφίλατο, depoſito augmento φίλατο, *amauit*: imperatiuus φίλει, *diligito*: particip. φιλάμενος, *qui dilexit*: poteſt tamen cenſeri imperfect. paſſ. à φίλημι, 232,14. vel per ſyncopen factum à regulari aoriſto primo med. ἐφιλησάμην: ſic φίλει pro φίλησαι, & φιλάμενος pro φιλησάμενος. A φιλέω tertia imperfecti ἐφίλεε ἐφίλει, ſine augmento φίλει, & Ionicè (170,31.) φιλέεσκε, *diligebat*: tertia pluralis præſentis paſſiui φιλέονται φιλεῦνται, & Doricè (220,12.) φιλεῦντι, *diligunt*, actiua ſignificatione. Aoriſt. prim. paſſ. ἐφιλήθην, vnde tertia plur. Bœotica (192,30.) ἐφίληθεν, *amati erant*. Δοκέω, *appareo, videor*, ſumit etiam tempora à Barytono δόκω, μ. δόξω: (poëticè tamen δοκήσω: εὐ φρονεῖν δοκήσετε, *ſapere videbimini*: at part. perf. paſſ. δεδοκημένος *obſeruãs, expectans*, eſt à δοκάω) à δόξω aoriſt. prim. ἔδοξα, ἔδοξας, ἔδοξε, *viſus ſum, es, eſt*: ἔδοξαν, *viſi ſunt*: ſubiunct. δόξω, δόξῃς, δόξῃ, *viſus ſim, ſis, ſit*: particip. δόξας, δόξασα, δόξαν, δόξασα ζημία, *mulcta arbitraria*: δόξαν ſumitur abſolutè, pro cùm viſum eſſet. Perfectum δέδοχα: paſſ. δέδογμαι: tertia

3 Circumflexa à Barytonis. φιλέω à φίλω. φίλαι. φιλέεσκε. ἐφίλησαν. Δοκέω à δόκω. δόκησεν. δεδοκημένος. δόξαν. φιδέω à φείδω. πεφιδήσεαι. πεφιδίσθω. χαίρω & χαιρέω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

δέδοκται. δέδογμένα. γαμέω à γάμω.

ἀλεξήσω. ἀλεξήμβραν.

ἄχθομαι ab ἀχθέομαι. ἀχθέσῃ.

βέλομαι à βλέομαι.

μάχομαι à μαχέομαι. μαχέσομαι.

μέλομαι à μελέομαι. μέλω à μέλεω, sic μέλλω à μελλέω.

οἴχομαι ab οἰχέομαι. ὤχωκα. οἰχόμεθα.

ANNOTATIO.

ἔψω ab ἐφέω.

tertia persona δέδοκ̃, *decretum est, stat sententia*: partic. δεδογμένος, η, ον: καὶ τὰ δεδογμένα, *ex conuento, iuxta visa & cõuenta*. Sic γαμέω, *uxorem duco*, sumit aoristum primũ ἔγημα, à Barytono γάμω, sed de hoc infrà. 4 Fut. ἀλεξήσω, *arcebo*: aorist. prim. ἠλέξησα: vnde in Optat. Æolico (181,2.) ἀλεξήσαι, ἀλεξήσας, ἀλεξήσαις, *prohibeam, as, at*, seu *auertam, as, at*: in infinit. vocis mediæ ἀλεξήσασθαι, syncope ἀλέξασθαι, *arcere*. Præsens infinitiui actiui ἀλέξειν, Atticè & Dor. (182,6.) ἀλεξέμεναι, *auxiliari, succurrere*. 5 Fut. med. ἀχθήσομαι & ἀχθέσομαι, vnde ἀχθέσῃς, *molesteris*, Atticè pro ἀχθέσῃ, 306,36. Aor. prim. pass. ἠχθέσθην, *agrè tuli*. At ἤχθομαι, ἤχθου, ἤχθετο, *inuisus eram, as, at*, est à themate ἐχθόμενος siue ἔχθομαι, de quo 337,34. 6 Futurum medium βελήσομαι, *volam*, 304, 14. Perfectum pass. βεβούλημαι, *volui*: aorist. prim. ἐβουλήθην, & Atticè ἠβουλήθην, *volui*, 290,11. particip. βουληθείς, έντος, *cupiens, volens*. Præterit. med. βέβουλα, *volui*. vide 213,35. 7 De hoc infrà, inter verba quæ à θ incipiunt. 8 Futur. med. μαχέσομαι & μαχήσομαι: vnde in tertia plur. μαχέσονται & μαχήσονται, *dimicabunt*: fut. secund. med. μαχεῦμαι, μαχῇ, μαχεῖται, *pugnabo, is, it*: aorist. prim. med. ἐμαχεσάμην, tertia plur. ἐμαχέσαντο, *pugnauerunt*. Perfect. pass. μεμάχημαι: vnde particip. μεμαχημένος, *depugnatus*. 9 Fut. med. μελήσομαι, μελήσῃ, μελήσεται, *cura erit*: perfect. pass. μεμέλημαι: part. μεμελημένος; aorist. prim. ἐμελήθην: part. μεληθείς, *curatus*. sic actiuum μέλω, *curo*, μ. μελήσω, *curabo*. sed vsitatius est impersonale μέλει, *cura est*, μ. μελήσει, *cura erit*: aorist. prim. ἐμέλησε, *cura fuit*: imperfect. ἔμελε, *cura erat*. De μέμελα & μέμηλα præterito medio, vide 309,16. 10 Vide 297,21. & 298,26. & 307,6. atque 309,12. 11 Fut. med. οἰχήσομαι, *abibo*. Perfect. act. ὤχωκα, *abij*, & Atticè verso η in α, ὤχωκα, & Ionicè detracto augmento οἴχωκα, pluſquamperf. Ion. οἰχώκεα, † οἰχώκεας, οἰχώκει, *abierat*. [Nisi fortasse flectendum potius sic, οἰχώκεα, οἰχώκεες, οἰχώκεε, quemadmodũ apud Hesychium legimus ᾔδεα, ᾔδεες, ᾔδεε: vt scilicet εις secundæ personæ resoluatur Ionicè in εες, sicut ῃ tertiæ in εε. Supra tamen 300, 33. habet itidem ὀδώδεας, & v. 35. ᾔδεας: necnon ἐλελήθεας. infra in Annotationibus Antesignani ad verbum λήθω.] perfect. pass. ὤχημαι: aor. sec. med. ὠχόμην, ὤχου, ὤχετο: in prima plurali ὠχόμεθα, in tertia ὤχοντο, & Ionicè sine augmento οἴχοντο, *abierunt*: Optat. οἰχοίμην: tertia plur. οἰχοίατο, & Ionicè οἰχοίατο, 190,30. 12 De οἴομαι & ὀφείλω, vide infrà inter verba quorum initium est ο. Præcedentibus adde ἴψω, *elixo, coquo*, ab ἐφέω, μ. ἐψήσω: aor. prim. ἤψησα, ας, ε, *coxi, isti, it*. futur. mèd. ἐψήσομαι: tertia plur. ἐψήσονται, *coquent*. perf. pass. ἤψημαι, & Ionicè detracto augmento ἐψημαι: vnde part. ἐψημένος, *coctus*: aor. prim. ἠψήθην, ἠψήθης, ἠψήθη, *coctus sum, es, est*. infi. ἐψηθῆναι, *decoctum esse*: particip. ἐψηθείς, έντος, *decoctus*.

THEMATIS. 353

1 Ἀπόχρη, *sufficit*: Imperf. ἀπέχρη, *satis erat*. Futur. 2 ἀποχρήσει: Aoristus prim. ἀπέχρησε, ab ἀποχράω. vide χρή. 1 ἀπόχρη ab ἀπο- 2 χράω.

Ἀφίει, *dimittebat*, imperfectum à circumflexo, pro ἀφίη, ab ἀφίημι, *dimitto*: vt ἐτίθει pro ἐτίθη, pag. 234. versu 20. 3 Atticè augetur ἀφίει, ἠφίει, vt ἠφείθη pro ἀφείθη, *dimissus est*. ἀφίει. 3 ἠφίει. ἠφείθη.

Ἄφυκτος, *inenitabilis*, à φεύγω, *fugio*: tertia persona perfecti passiui, πέφυγε: verbale, φυκτός, vnde ἄφυκτος, & ablata præpositiua ἄφυκτος, vt 4 τέτυκται, *paratus seu structus est*, pro τέτυκται, à τεύχω, *paro, fabrico*. ἄφυκτος. 4 τέτυκται.

1 A B Inusitato ἀπίχρημι, ἀπίχρης, ἀπίχρηστ, apocope ἀπίχρη. 2 Et in tertia plur. ἀπιχρήασι, *sufficient*. infinit. ἀπιχρήασπ. ἀπιχρῆν, *satis esse*, Doricum est (213,18. & 213,10.) pro ἀποχρᾶν, quod & ipsum reperitur, ab ἀποχράω, vnde & tertia plur. ἀποχρέωσιν ἀποχρῶσι, *sufficiunt*, & *sufficiant*: nam etiam subiunctiuus est. particip. ὁ ἀποχρῶν, ῶντος: ἡ ἀποχρῶσα, ώσης: τὸ ἀποχρῶν, ῶντος, *sufficiens*: à genitiuo plur. ἀποχρώντων, fit aduerbium ἀποχρώντως, *sufficienter, satis, abundè*. 3 Vide 297,1. & 7. & 330,16. sic ab ἀφείω, aorist. secund. ἄφιον, ες, εν: & Atticè † ἤφιε, *dimisit*. [ἐκ ἤφιε, non permisit, *legitur Marci* 1, 34. & 11,16. *sed quum non reperiatur* ἀφείω *nisi apud poëtas, idque in aor.* 2. *subiunct. pro* ἀφῶ, *dimisero*, 320, 3. *referri commodius potest ad* ἀφίεω ῶ (*quemadmodum* ἤλιτε *ad* ἀλιτέω ῶ, 214,5.) *aucto non medio, quod capere augmentum nequit, sed principio, vt in* ἠφίει, ἠφιεσαν, & ἠφείθη: *quæ apud Hesych. & Suidam leguntur, ab eodem* ἀφίεω & *cognato* ἀφίημι. *Non absimile est participium* ἠφιωκότι *apud eundem Suidam, ab* ἀφνιάζω, habenas detrecto vel excutio. *nam in eo quoque præpositio recepit incrementum, quum posterior compositionis pars, nimirum* ἰνία lorum, habena, *augeri quãtitate non possit.*] 4 De hoc infrà in verbo κυλίνδω. ἀπίχρη. ἀπιχρήασπ. ἀποχρᾶν. ἀποχρῶν, ῶσπ, ῶν. 3 ἄφιε. ANNOTATIO. 4

GRAMMATICI Vulgò enumerant nonnulla verba anomala ab aliis thematibus hoc aut illud tem- *Appendix.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

pus accipientia, præter hæc quæ à CLENARDO ſo-
cenſentur & hic ab α & poſtea ab aliis literis incœpta:
quæ ſi his annecteremus, non abs re nos facturos ſu-
mus arbitrati.

ἄγαμαι ab ἀγάζομαι vel ἀγάομαι.

Ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, *admiror, ſuſpicio*: ſecundæ con- 5
iugationis verborum in μι ab inuſitato ἄγημι. imperf.
regulare ἠγάμην: at futur. med. ἀγάσομαι: aor. prim. med.
ἠγασάμην, ἠγάσω, ἠγάσατο, *admiratus ſum, es, eſt*: tertia plur.
ἠγάσαντο, & depoſito augmẽto ἀγάσαντο: Opt. ἀγασαίμην,
ἀγάσαιο, ἀγάσαιτο: infin. ἀγάσασθαι, *admirari, inuidere*: partic. 10
ἀγασάμενος, & geminato σ, ἀγασσάμενος, *indignatus*.
Aoriſt. prim. paſſ. ἠγάσθην, ἠγάσθης, ἠγάσθη, tertia plur. ἠγά-
σθησαν, *ſunt admirati*: Optat. ἀγασθείην, ἀγασθείης, ἀγασθείη,
admirer, eris, etur: particip. ἀγασθείς, ἐντος, *admiratus*, 15
oblectatus; ab ἀγάομαι vel ἀγάζομαι.

ἀγορεύω ab ἄγορα, ἀγορέω, ὁ· ῥῶ.

Ἀγορεύω, *dico, loquor, orationem habeo*: imperfectum
ἠγόρευον, ες, ε: ſine augmento ἀγόρευον, *dicebam*
& *dicebant*. fut. ἀγορεύσω: aoriſt. prim. ἠγόρευσα, ας, εν, *ora-* 20
tionem habui, iſti, it. Aliud futurum ἐρῶ, ἐρεῖς, ἐρεῖ: *dicam, es, et*;
tertia plur. ἐροῦσι, *dicent*: particip. ἐρῶν, οῦντος, *dicturus*; Io-
nica dialyſi (179,15.) ἐρέω, ἐρέεις, ἐρέει: & particip. ἐρέων, ab
εἶρω, vt αἰρέω, αἰρῶ, 157,34. Perfect. εἴρηκα, *dixi*: paſſ. εἴρη- 25
μαι, εἴρησαι, εἴρηται, *dictus ſum, es, eſt*; tertia plur. εἰρῶνται,
& Ionicè (190,16.) εἰρέαται. imperat. εἰρησο: hinc tertia
εἰρήσθω, *dictum ſit*: part. εἰρημένος, η, ον: τὰ εἰρημένα, *dicta*:
aoriſt. prim. εἰρήθην & ſine augmento ἐρήθην, ab ἐρέω,
quod augetur per ε, 286,20. & 31. Facit & in perfecto 30
paſſ. ἐρρήμαι, ἐρρησαι, ἐρρηται): vnde ῥήτωρ, *rhetor*: & ῥητὸς, *di-*
ctus, dicendus, celebris: compoſitum cum α priuatiua
particula ἄῤῥητος, *non dictus vel dicendus, ignobilis*. vide
infrà in verbo ῥέω. Ab eodem ἐῤῥήμην, σο, το, ducitur
aoriſtus primus ἐῤῥήθην, ἐῤῥήθης, ἐῤῥήθη, *dictus ſum, es, eſt* 35
(quod & ἐῤῥέθην per ſyſtolen) & particip. ῥηθεὶς, *dictus*:
de quibus 308,9. τὸ ῥηθὲν, *dictum, reſponſum*: τὰ ῥηθέντα, *pro-*
nuntiata: & infinit. ῥηθῆναι, *dici*: atque futurum primum
paſſiuum ῥηθήσομαι, ήσῃ, ήσεται, *dicar, eris, etur*, ab inuſitato
ῥέω, με. ῥήσω: aoriſtus primus ἐῤῥησα: medius ἐῤῥησάμην: 40
hinc tertia plur. depoſito augmento ῥήσαντο, *dixerunt*,
decreuerunt: & particip. ῥησάμενος, *confeſſus*.

ἀναίνομαι ab ἀναίνεω.

Ἀναίνομαι, *renuo, recuſo*: ſecunda perſona ἀναίνῃ & Io-
nicè (186,24.) ἀναίνεαι: perf. paſſ. ἀνήνημαι: tertia perſona
†ἀνήνηται, *obſtricto animo repudiauit*, quaſi ab ἀναινεω, quod
ſit cõpoſitũ ex ἀνὰ & αἰνέω. Huius aor. pr. med. ἀνηνάμην
cum duplici augmento, 343,45. infin. ἀνήνασθαι alterũ vi-
detur ſeruare: ſed part. ἀναινάμενος, ἀναιναμένη, neutrum.

Αἱρέω,

ἀιρέω ab ἕλω.

Αἱρέω, *capio, conuinco*. Imperfectum ἤρεον ἤρεων, &
Doricè (119,20.) ἤρευν, *capiebam & capiebant*: in tertia
perſona pro ἤρεε, ἤρει, Herodotus depoſito augmento &
ex ω ſubiunctiua dempta dixit †ἄρεε. fut. αἱρήσω, αἱρήσεις, ἄρεε.
& medium ἀιρήσομαι. Perfect. ἤρηκα, ας, ε. pro ἤρηκε Herodotus dixit †ἠρήκεες, *ſubegit*: niſi potiùs ſit pluſquam- ἠρήκεες.
perfect. Ionicum pro ἠρήκει, *ſubegerat*, 300,27. particip.
ἠρηκὼς, cum ἀνὰ, ἀνηρηκὼς, *qui ſuſtulit*. Et hæc quidem
tempora à ſe ipſo ſumit: at aoriſtum ſecundum ab ἕλω:
quod per ε augetur, 286, 17. εἷλον, εἷλες, εἷλε, & ſine au-
gmento ἕλον, ἕλες, ἕλε, *cepi, conuici, iſti, it*: hinc cum ἀνὰ,
ἀνεῖλον, ες, εν, *occidi, iſti, it*: cum ἐξ, ἐξεῖλον, *euerti & euerte-*
runt. imperat. ἕλε (vnde ἔξελε, *erue*) & ἔλον, 180,6. vnde
ἄνελον, *tolle*: optat. ἕλοιμι, ἕλοις, ἕλοι: tertia plur. ἕλοιεν, cum ἄνελον.
ἐξ, ἐξέλοιεν, *exemiſſent*: Subiunct. ἕλω, *capiam*: infinit. ἑλεῖν
(vnde ἀνελεῖν, *interimere*) & Ionicè (183,14.) ἑλέειν, *cepiſſe*:
part. ἑλὼν, *conuincens*: ἐξελὼν, *eripiens, eximens*: ἀνελὼν, *in-*
terimens, qui occidit. Ab aoriſt. ſecundo εἷλον fit fut. ſec.
ἑλῶ, *capiam*: vnde ἐξελῶ, *eximam*. at ἐξελῶσι, *expellent*, ἐξελῶσι.
eſt futurum Atticum pro ἐξελάσουσι, à themate ἐξελαύνω,
expello, extrito primùm σ, deinde facta contractione.
Sic αἱρέομαι, *eligo, inſtituo*: aor. ſecund. med. εἱλόμην, εἵλε,
εἵλετο: ſine augmento ἑλόμην, ἕλε, ἑλέτο: tertia plur. ἕλοντο
& ἔλοντο, *acceperunt, elegerunt*: hinc ἐξελόμην, ἐξέλε, ἐξέτο,
exemi, iſti, it: ἀνελόμην, *ſuſtuli*: ἀφελόμην, *abſtuli*. impe-
rat. ἕλε, *cape*: Opt. ἑλοίμην: ſubiunct. ἕλωμαι, ἐξέλωμαι, *exi-*
mam, deligam: infinit. ἑλέσθαι, *inſtituiſſe*: ἀνελέσθαι, *ſuſtuliſſe*:
ἀπελέσθαι, *abſtuliſſe*, pro ἀφελέσθαι, Ionicè, 118,30. part. ἑλό- ἀπελέσθαι.
μενος, *qui inſtituit*. Ab αἱρέομαι, futur. med. αἱρήσομαι:
perf. paſſ. ἥρημαι, ἥρησαι, ἥρηται: particip. ἠρημένος, ſublato
augmento & cum Attica reduplicatione ᾑρημένος, *ca-* ᾑρημένος.
ptus: pro ω repetitur α, quòd repetita vocalis ſit ſemper
corripienda. ſic in tertia pluſquamperfecti ᾑρητο, *de-* ᾑρητο.
lectus erat, pro ἦρητο. atque perfectum cum ἀπὸ, ἀπῄρημαι. ἀπῄρημαι.
ῥημαι pro ἀφῄρημαι, *abſtuli & ablatus ſum*: atque parti-
cipium actiuum cum ἀνὰ, ἀναῄρηκὼς, *qui ſuſtulit*. aor. ἀναῄρηκώς.
prim. paſſ. ἠρέθην, (vnde καθηρέθην, ἀφηρέθην, 308,6.) ſine
augmento αἱρέθην, ης, η, *captus ſum, es, eſt*: ſubiunct.
αἱρεθῶ, ῇς, ῇ: tertia plural. αἱρεθῶσιν, & Ionica ſolutione
αἱρεθέωσι, 236,41. & 237,1. participium αἱρεθεὶς, *captus*: αἱρεθέωσι.
fut. prim. paſſ. αἱρεθήσομαι, *capiar*: ἐξαιρεθήσομαι, ἐξαιρεθήσῃ,
ἐξαιρεθήσεται, *eruar, eris, etur*.

Αἴρω, *tollo, eleuo*: fut. ἀρῶ, vt à φαίνω, φανῶ, 157,34. aoriſt. αἶρω.
prim. ἦρα per η monophthongum: multi ι ſubſcribunt:
tamen in reliquis modis ſeruatur α futuri, non ω præ-

Universidad de Deusto
Biblioteca

sentis : imperat. ἄειρον : Optat. ἄραμι : subiunct. ἄρω, ἄρῃς : infinit. ἄραι : particip. ἄρας, cum ἀπό, ἀπάρας, *profectus*. Aor. prim. med. ἠειράμην, vel (vt alij volunt) ἠράμην : ἠείρατο, *attulit* : ἠειραντο, *susceperunt* : infinit. ἀείρασθαι, *suscepisse* : particip. ἀειράμενος, ον, *qui sustulit vel suscepit* : Aorist. sec. ἆορ, depositio augmento ἄορον : at ἀάρον, ες, ε, *aptani, accommodaui*, est aorist. sec. per reduplicationem factus à verbo ἄρω, quod est *apto, accommodo* : hinc ἀρήρω, *qui accommodauit*. in Opt. medio ἀρηρέμην : tertia plur. Ionica ἀρηρεῖατο, *accommodauerint*, pro ἀρήρεινται, 190,30. Ab ἦρον, aorist. med. ἠρόμην : optat. ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο, *reportem, es, et* : subiunct. ἄρωμαι, ἄρῃ & Ionicè (186,24.) ἄρηαι, *auferas* : tertia plur. ἄρωνται : infi. ἄρεσθαι, *se subducere*. Perfectum act. ἦρκα : pass. ἦρμαι : pluſquamperfect. ἤρμην, ἦρτο, ἦρτο, reiecto augmento & pleonaſmo τῆς ω, ἄωρτο, *pependerat*. [*Verum* ἄωρτο *Herodianus apud Etymol. deriuat ab* ἄρω, *exponens* ἤρμοστο, *aptatus erat : alij ab* αἴρω, *vt ſit, ſuſpenſus erat. Euſtathius vero annotat, ſi per* ω *ſcribatur* ἄωρτο, *factum eſſe ex* ἠώρητο, *ſyncope penultimæ, & ſyſtole primæ : ſi vero* ἄορτο, *penultima breui, fieri ex* ἀείρω. *Poteſt tamen etiam* ἄωρτο *ex* ἀείρω *deriuari : vt ex* ἀείρω *primum ſit perf. paſſ.* ἄορμαι, *factum ex* ἤορμαι, *detracto poëticè augmento, & ε Æolicè (infrà ad verbum* αἴνυμαι) *in o verſo : deinde pluſquamperf.* ἀώρμην, *aucta non prima, ſed ſecunda, velut in* ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν, 300,25. *ex* ἄορτος *ſunt verbalia ſunt* ἀορτὴς *&* ἀορτός, *apud Heſychium.*] Aorist. prim. ἦρλα, *ſublatus ſum* : ſine augmento ἄρλην, ἄρῃς, ἄρῃ, *euaſi, iſti, it* : imperat. ἄρῃτι, *attollere, erigere* : infinit. ἀρθῆναι, *ſublatum eſſe* : particip. ἀρθείς, *ſublatus* : futur. prim. ἀρθήσομαι, ἀρθήσῃ, ἀρθήσεται, *tollar, êris, etur* : Præterit. med. ἦρκα. & repetitis duabus primis futuri ἀρῶ literis, ἄρηκα, *abſtuli*.

ἄορμαι.
ἀώρμην.
ἄορτος.
ἀορτὴς.
ἀορτός.
ἄωρτο.
ἀείρω.
ἄειρον.
ἄραμι.
ἄρῃς.
ἄρῃ.
ἄρασθαι.
ἄρας.
ἄρῃ.
ἄρωμαι.
ἄρῃαι.
ἄρεσθαι.
ἄρωνται.
ἠείρατο.
ἠειράμην.
ἠειραντο.
ἀείραντος.
ἀείρασθαι.
ἀειράμενος.
ἀειράμενον.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενον.
ἀειράμενε.
ἀειράμενα.
ἀειράμενε.
ἀειράμενον.
ἀειράμενοιν.
ἀειράμενοιν.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενοις.
ἀειράμενοις.
ἀειράμενοις.
ἀειράμενα.
ἀειράμενα.
ἀειράμενα.
ἀειράμενε.
ἀειράμενε.
ἀειράμενε.
ἀειράμενον.
ἀειράμενοιν.
ἀειράμενοιν.
ἀειράμενω.
ἀειράμενω.
ἀειράμενω.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενας.
ἀειράμενας.
ἀειράμενας.
ἀειράμενε.
ἀειράμενε.
ἀειράμενε.
ἀειράμενον.
ἀειράμενοιν.
ἀειράμενοιν.
ἀειράμενω.
ἀειράμενω.
ἀειράμενω.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενοι.
ἀειράμενας.
ἀειράμενας.
ἀειράμενας.

ἄρκεσ.

ἀραρών.

ἀραρυῖαι.

ἄρηαι.

ἄωρτο.

ANNOTATIO.

-ἄρκα.
ἀπαυρόω ab ἀπαύρω.

Notio.

Απαυρόω, *aufero, eripio* : imperf. ἀπήυρων cum augmẽto in medio, & crasi ἀπήνρων, *auferebam & auferant* ſiue *abſtulerunt* : (nam non rarò imperfect. ſumitur pro aoriſto) tertia perſona ἀπήυρε ἀπήνρε, *abſtulit*. prim. ἀπῆυρα, & ſine augmento Ionicè ἀπαύρα, *priuauit* : eum capit ab ἀπαύρω.

B 1. 2 [1] Βαίνω, *vado* : Futur. [2] βήσομαι, à βάω. Aoriſt. 3. 4 ſec. [3] ἔβλω, à βίβημι [4]. ſic καταβαίνω, κατέβλω, *de-* [4] *ſcendo* : Imperatiuus, καβαθι, vt [5] ἀνάβαθι, *aſcen-* [5] *de* : per α Atticè, [6] pro καταβηθι, ἀνάβηθι, vt [6] etiam [7] φάθι, *dic*, & σύμφαθι, *confitere* : per apo- [7] co

βαίνω à βάω & βίβημι.
καταβλω.
καβαθι.
ἀναβαθι.
φαθι, σύμφαθι.

copen autem [8] καβα, ἀνάβα, vt [9] ἀνάσα pro ἀνάσηθι, *exurge*. [8. 9]

[1] IMPERFECTVM ἔβαινον, ἔβαινες, ἔβαινε, & ſine augmento βάινε, *gradiebatur*. [2] Doricè βάσομαι βάσῃ : cũ ἀνά, ἀναβάσῃ, & poëticè (173,15. & 23.) ἀμβάσῃ, *aſcendes*. ſic ἀμβαίνων pro ἀναβαίνων, *aſcendens*. Dicitur etiam Doricè βασέομαι & βασεῦμαι : tertia plur. βασεῦνται & βασεῶνται, *gradientur*. Fut. actiuum eſt βήσω : vnde aoriſt. prim. ἔβησα, ἔβησας, ἔβησε, ἔβησον, *aſcendere iuſſi, iſti, it* : & aoriſt. prim. med. ἐβησάμην : part. βησάμενος, *qui aſcendit aut aſcẽdere fecit*. Perfect. act. βέβηκα, *iui* : pluſquamperfect. ἐβεβήκειν : ἐβεβήκη, & ſine ε, βεβήκη, *ieuerat, inſiſtebat* : part. ὁ βεβηκὼς, *ingreſſus*, item *nixus, fultus* : ἡ βεβηκυῖα, *greſſa*, vel *fulta* : τὸ βεβηκὸς, ſubſtantiuè, *ſecuritas, firmitas*. Pro perfecto βέβηκα Iones dicunt βέβαα : (236,11.) hinc pluſquamperfect. ἐβεβάειν : tertia plur. ἐβεβάεσαν, ſyncope & detracto augmento βέβασαν, *ingreſſi erant*. [3] Vt ἔσλω ab ἵσημι, 226,32. & 234,34. ſine augmento βλῶ, βῇς, βῇ, *iui, iuiſti, iuit* : tertia dualis βήτλω, & Doricè βάτλω, *ieuerunt duo* : tertia plur. ἔβησαν, βῆσαν, & ſyncope βαν, *ieuerunt* : imperat. βῆθι, *vade* : ſubiunct. βῶ, βῇς, βῇ, & Ionicè βέω, βέῃς, βέῃ, & poëticè βείω, βείῃς, βείῃ, *iuero, is, it*. vide 236,35. à βῶ prima plur. βῶμεν, & Dor. βᾶμες, *eamus*, vt πᾶτος pro πῶτος, 118,16. infin. βλῶναι, Atticè & Dor. βήμεναι, *iuiſſe* : particip. βάς, βᾶσα, *ingreſſus, ingreſſa*. [4] Pro βῆμι repoſui βίβημι. nam illud irregulare & inuſitatum eſt. hoc vero & regulam ſequitur, (221,19.) & vſurpatur à poëtis. eſt enim inde participium βιβάς apud Homerum, vt ἱστὰς ab ἵσημι. [5] Ab ἀναβαίνω, *aſcendo*. [6] Communiter enim (vt habes 235,6.) aoriſt. ſec. imperatiui verborum in μι, vocalem indicatiui ſeruat, vt σῆθι : ſed Doricè atque in his Atticè ponitur α pro η in Secunda coniugatione. [7] Pro φῆθι, σύμφηθι, à φημι, *dico, σύμφημι, confiteor*. [8] Sic ἔμβα, *ingredere*, pro ἔμβηθι. & in indicatiuo ἐμβῶ, ἐμβῆς, ἐμβῆ, *ingreſſus ſum, es, eſt* : detracto augmẽto, pro ἐνέβλω, ης, η : (at ἀπέβα, *euenit*, pro ἀπέβη dictum eſt, Doricè α pro η, in aor. ſec. ab ἀποβαίνω) atque ſimplex βᾶ, βάτω, *incede, incedat* : & in plurali βᾶτε, *incedite*, pro βῆτε, βήτω, βῆτε. [9] Et rurſus per apocopen ἄνα : & in plur. ἄναστε pro ἀνάστητε, *exurgite*, ab ἀνίστημι, *excito, ſuſcito* : quod componitur ex ἀνὰ & ἵστημι. ſic ἀπόστα, *abſiſte*, pro ἀπόστηθι, ab ἀφίστημι : atque etiam præſens ἵστε pro ἵστατε : cum κατάστα, κατάστε, *conſtitue*.

βέβαα.
ἐβεβάειν.
βάτλω.
βᾶτε.
βήμεναι.
βᾶσα.
ἔμβα.
ἐμβῶ.
ἀπέβα.
βᾶ.
βᾶτε.
ἄνα. ἄναστε.
ἀπόστα.
ἵστε.
κατάστα, κατάστε.

[1] Βάλλω, *mitto* : Perfect. [2] βέβληκα à [3] βλέω : 1. 2 βάλλω à βλέω.

βάλε. βάλλω. βάλλεο. βαλλήσω. βάλε. ἐβάλε. βαλέειν. ἀμβάλλω. ἀμβαλώμεθα. βεβλήκατον. ἔβλητο. βλῆτο. βεβλήατο. βεβολήατο. βεβολημένον. βλεῖς. βλεῖο. βιέω à βίωμι. βιώσω. βιῶναι. βιοῦν. βιοῦτον.

4 vt [4] ἀπέσκληκα, *obrigui*, non à simplici σκάλλω, *sicco*, sed à σκλάω.

1 [1] IMPERFECTVM ἔβαλλον, ες, ε: sine augmento βάλλε, *iaciebat*: est & βάλλε præsens imperatiui: βάλλ' ἐς κύρακας, *mitte te ad coruos*, id est, *abi in malam rem*. imperf. pass. ἐβαλλόμεν: tertia plur. ἐβάλλοντο, sine augmento βάλλοντο, *mittebant*: imperat. βάλλευ, & Ionicè βάλλεο, *immitte*, 193, 31. Verbi βάλλω futurum regulare est βαλῶ, εῖς, εῖ, 157, 23. & 161, 31. vnde in secunda plur. βαλεῖτε; *iacietis, iactabitis*. Poëtæ pro βαλῶ dicũt† βαλλήσω, *iaciam*: vnde aor. prim. ἐβάλλησε, & sine augmento βάλλησε, *proiecit*, quasi à βαλλέω. Aorist. sec. ἔβαλον, ες, ε: sine augmẽto βάλον, βάλες, βάλε, *ieci, isti, it*: hinc imperat. βάλε, *iace*. (est & indignationis aduerbium: vel cum ἀχέτλιαστιχῶ, ἀβάλε, *vtinam*) infin. βαλεῖν, & Ionicè βαλέειν, *iecisse*, 183, 13. part. βαλών, *quũ iecit, iaculatus*. Aorist. sec. med. ἐβαλόμεν, ἐβάλε, ἐβάλετο: imperat. βαλέ, & Doricè (119, 10.) βαλεῦ: cum ἀνά, ἀναβάλλω, & poëticè (173, 14. & 23.) † ἀμβάλλω, *prælude*, ab ἀμβάλλω pro ἀναβάλλω. vnde in subiunctiuo pass. ἀμβαλλώμεθα, *differamus*. subiunctiuus βάλωμι, βάλῃ βάλῃ), *iaciam, as, at*: infin. βαλέσθαι. [2] Perfect. pass. βέβλημαι, βέβλησαι, βέβληται: vnde tertia plur. Ionica & poëtica (190, 16. & 34.) βεβλήαται pro βέβληνται: infinitiuus βεβλῆσθαι, *passim & vulgò iacêre*: part. βεβλημένος, *iactus*. pluſquamperfect. ἐβεβλήμεν: tertia persona ἐβέβληντο: cũ augmento imperfecti ἔβλητο, & deposito omni augmẽto βλῆτο, *ictus erat*, 301, 5. tertia plur. Ionica βεβλήατο (190, 16. & 34.) *ictî fuerant*, & addito per pleonasmum ο, βεβολήατο & βεβολίατο. sic in part. βεβολημένος pro βεβλημένος, *ictus*. quamquam hęc à βολέω deduci possunt. A perfecto βέβλημαι, ησαι, ηται, aor. prim. ἐβλήθην: subiunctiuus βληθῶ, *iaciar*: infin. βληθῆναι, *ictum esse*: part. βληθείς, *ictus*: syncope βλεὶς, *percussus*. potest tamen etiam censeri aor. sec. à βλῆμι (vt θείς, 225, 9.) vnde & passiuum βλῆμαι penultima longa, è quo part. βλήμενος (233, 23.) 3 & opt. βλείμεν, βλεῖο, βλεῖτο, *percuterer, ereris, tur*. [3] Vnde 4 & futur. βλήσω, *mittam, percutiam*. [4] De hoc 346, 34.

[1] Βιόω, *viuo*: Fut. [2] βιώσομαι: tertia præteriti pass. βεβίωται, *victum est, vita peracta est*, tanquã impersonale: & participium, τὰ βεβιωμένα, *quæ in vita peracta sunt*. Aor. sec. [3] ἔβιων: Imperat. [3] βίωθι, βιώτω: Opt. βιοίην, [4] vt δοίην: (vnde [5] βιώην, vt δώην) Infinit. [3] βιῶναι: Particip. [3] βιοὺς, βιοῦσα, à βίωμι.

[1] PASSIVVM Βιόομαι: vnde in tertia βιόεται, & crasi βιᾶται, *viuit*. [2] Per syncopen βώσομαι: secunda plur. βώσεσθε, *viuetis*. aliàs βώσομαι contractum est ex βοήσομαι, 208, 26. [βώσεσθε *pro* βιώσεσθε *affert Etymologus ex Apollonio*, πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμορες, quomodo tũc viuetis infortunati: *Videndum tamen ne potius sit ex* βόσκω. *significans pascetis; seu pascemini*.] Est & aliud verbi βιόω futurũ poëticum, nempe βείομαι pro βείσομαι, à βέω, reiecto σ: nã apud Poëtas haud raro verba Sextæ cõiugationis abiiciunt σ in futur. primo, vt δέω, δήσω, *inueniam, es*: δήομεν, *inueniemus*; pro δήσω, δήσεις, δήσομεν: vnde & aorist. prim. ἔδησα, *inueni*, à δέω *inuenio*. κλείω, *laudabo*, pro κλείσω, à κλέω, *laudo*. κέω & poëtica ectasi κείω, *cubabo*: particip. κέων & κείων, *cubiturus, dormiturus*; pro κέσων, κέσουν, à κέω: hinc κατακείετε, *cubitum ibitis*: & κακκείοντες, *dormituri*: de quo 173, 34. χόω, *fundam*, pro χόσω, à χέω, 304, 17. A βιόω, μ. ώσω, π. βεβίωκα, fit participium βεβιωκὼς, *qui vixit*. [3] Εβίων vt ἔδων & ἔγνων: βίωθι vt γνῶθι: βιῶναι vt γνῶναι, 235, 8. βιὺς vt δὺς, 229, 3. [4] Vide 228, 26. [5] Hoc fit more Attico, Æolico ac Dorico, veluti dictum est in Optatiuo verborum circumflexorum, 219, 43. Nam interdum verba tertiæ coniugationis in μι, illum circumflexorum optatiuum imitantur, ſdque tam in prẽsenti quàm in aoristo secundo. dicunt enim in præsenti διδώω, διδώης, διδώη, &c. & in aoristo secundo δώω, δώης, &c. quidam, non subscribunt, Dorũ more, qui illud vbiq; ferè negligunt, 119, 42.

ἰήομαι. ἔδησα. κλείω. κέω. κείω. κέων. κείων. κακκείετε. χόω. ἐβίων. βιώσω. βιῶναι. βιοὺς. βιοῦν. βιοῦτον. διδώω. Notio. Dorismus.

Γαμέω, *duco vxorem*: Futurum, γαμήσω, [1] Aoristus primus, ἐγημα, à γάμω. Præsens, γαμισκέω, *nupturio*. nam quædam in ίσκω appetentiã actus significant, [2] ac partim fiunt à futuro; [3] πολεμήσω, *bellum geram*; πολεμισκέω, *bellaturio*: [4] ὄψω, *cernam*; ὀψίσκω, *cernere cupio*: [5] βρώσω, *edam*; βρωσκέω, *esurio*: partim à præsenti; [6] κρατῶ, κρατέω, *teneo, vinco*: [7] κιχῶ, κιχάνω, *commodo*: τελῶ, τελέω, *perficio*, & alia consimili ratione.

Γίνομαι & γίγνομαι, *fio, sum*. Futurũ γενήσομαι: Præteritum, [8] γεγένημαι: Aoristus primus medius, ἐγενησάμην: secũdus, [9] ἐγενόμην, à γενέομαι [10]. Præteritum medium, [11] γέγονα, à γείνω. Aorist. prim. medius, [12] ἐγενάμην: Futurum primum

γ γαμέω à γάμω. In ίσκω facta à præsenti & futuro, appetentiam actus significant. γίνομαι & γίγνομαι, à γείνομαι & γένομαι.

γδυνάω.

med. γδῦμαι, à γείνομαι. Dicitur etiam γδυνάω per geminum νν, vnde aorist.primus, ἐγδύνησα: medius, ἐγδυνησάμην: tertia persona, ἐγδυνήσατο; Syncope ἐγδύνατ: pro qua, † γδύναθ, more Ionũ, qui augmenta respuunt. vt etiam γείναθ, pro ἐγείναθ, ab ἐγεινάμην.

Ionismus. γδύναθ. γείναθ.

γινώσκω à γνόω.

[13] Γινώσκω, cognosco: Futurum, γνώσομαι: Præteritum, [14] ἔγνωκα, à γνόω. Aorist.secund. [15] ἔγνων: Imperatiuus, γνῶθι: Infinitiuus, γνῶναι: Participium, γνοὺς, à γνῶμι. [16] sic ἀναγινώσκω, legõ: ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c.

ἔγημα. ἐγάμησα.

[1] VIDE 177,1. & 351,22. & 352,3. Ab ἔγημα, ἔγημας, ἔγημε, infin. γῆμαι, duxisse vxorem: & part. γήμας, qui duxit vxorem. Pro ἔγημα dicitur etiam ἐγάμησα: & part. γαμήσας, à fut. γαμέω: vnde & perfect. γεγάμηκα: pluſquamperfect. ἐγεγαμήκειν, ἔς, ἔ: infin. γεγαμηκέναι: part. γεγαμηκώς: perf. pass. γεγάμημαι, ησαι, ηται: part. ἡ γεγαμημένη, nupta: aor. pr. ἐγαμήθην: vnde part. fœm. ἡ γαμηθεῖσα, nupta, vxor: in † præsenti γαμεομένη per crasim ex γαμειομένη, nõna nupta. [2] Quæ à futuro ducuntur, † vltra præsens non coniugantur, præter ὀψείω, quòd habet imperfectũ ὤψιον: quæ vero à præsenti deriuantur, ea etiam imperfectum habent: sed aliis temporibus destituuntur, vt dictum est 331,10. A futuro autem facta, magis appetentiam actus significant, quàm quæ à præsenti. nam hæc ferè semper eandem significationem habẽt quam primitiua, ac pro illis sæpenumero à poëtis vsurpantur: immo passim verba primæ cõiugationis Circumflexorum in ἐω, poëtæ efferunt per εἰω, vt ἱμείω pro ἱμέω, interrogo: vnde ἰμείομθα pro ἱμέομθα, interrogamus. Porrò quę in εἰω desinunt, tum demum solent appetentiam actus significare, quum ante ϛ futuri characteristicam habẽt, σ, ψ vel ξ: vt ὁρυσείω facere cupio, ὀψείω videre cupio, ἀπαλαλξείω liberari cupio. Quæ vero è præsenti fiunt, habent poëticam duntaxat τῆς ι epenthesin, metri causa factam, ideoque habent etiam eandem cum communibus significationẽ, eademque tempora, excepto præsenti & imperfecto. Hom. Od.ι, ἐγχείῃ δεπείρατ', in fundat poculis: Il.α, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, Iouis perficiebatur voluntas. sic οἰνοβαρείω, ὑψείω, μείω, κρείω, nihil aliud significant quam οἰνοβαρέω, ὑψόω, μέω, κρέω. At κείοντες, & compoſit. κατακείοντες, nonnulli volunt esse desideratiua, dum

ὤψιον.

Annotatio.

εἰω pro ἐω.

ANNOTATIONIS *præcedẽtis emendatio.*

exponunt κοιμηθῆναι ἔχοντες, *cubare cupientes*: alij vero futuri esse temporis asserũt, extrito σ. si prior sententia placeat, κείοντες per syncopen factum videri potest ex κατακείοντες. [3] Futur. à πολεμίω, *bellum gero*. [4] Futur. ab ὄπλω, *video, cerno*. [5] Futur. à βεώσκω, *comedo*: de quo suprà in βρόσκω, 346,38. [6] Κερτῶ, κιχρῶ, τελῶ, sunt primæ coniugationis circumflexorum. [7] κιχρείω pro κιχρῶ non reperi. si reperiatur, è contracto κιχρῶ factum est primũ Ionica dialysi κιχρέω, atq; inde poëtica epenthesi κιχρείω 357,21. vt etiã χρείων infrà in tract. Antelign. Sed fortasse scribere voluit κιχείω, quũ apud Etymologum in κιχάνω legisset, γίνε) καὶ κιχῶ κιχείω, ὡς βρώσω βρωσείω. extat autẽ istud κιχείω Il.α, μή σε γέρων παρὰ νηυσὶ κιχείω: subiunctiuo modo, tempore præsenti, factum itidem ex κιχῶ, vt βείω & θείω ex βῶ & θῶ, Ionica primum dialysi, deinde poëtica epenthesi. [8] Cum ἐκγεγόνημι: part. γεγονηκὼς, *qui fuit, qui factus est*. at infinitiuus γεγονηναι, *genitum esse*. per geminum νν, à γδυνάω. [9] Tertia persona ἐγδύνατ, syncope ἐγδύν, & sine augmẽto γδύν, *fuit*: item *cepit*: sumitur enim Doricè pro εἵλετο siue ἕλαβε. Pro ἐγδυόμην, reiecto augmento dicitur γδυόμην, & ectasi poëtica † γδνόμην, *natus sum*. [*Verum* γδνόμην *non tam aor. 2. est, quam prat. imperf. à* γείνομαι, *quod Etymologus agnoscit pluribus in locis, & Theocr. vsurpat. Idyll.* ιϛ, ὄνκε φιλασεῖ Γδνόμον πατρῶϊα, quem amauerit cumprimum nascitur. *nec non Callim. hymno in Delũ*, Γείνεο γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου, nascere nascere puer, & propitius exi è sinu. *Actiuũ quoque* γείνω *agnoscit idem Etymol. exponens* γδνῶ, genero, gigno.] Optatiuus, γδυοίμην, γδύοιο, γδύοιτο: tertia plur. γδύοιντο, & Ionicè (190,30.) γδυοίατο. Dicunt quoque Iones & poëtæ γεγδυοίμην pro γδυοίμην: prima plur. γεγδυοίμεθα, 172,19. Subiunctiuus, γδύωμαι, γδύηται: infin. γδύεσθ: part. γενόμενος, *qui fuit*. [10] Pro γδύσομαι reposui γδύομαι. nam ex γείνω, quod Etymologus agnoscit, fut. med. est γδῦσομαι: è cuius Ionica dialysi nouum oritur thema γδύομαι: sicut ex ἔρω, ἐρῶ, ἐρέω: ex χαίρω, χαιρῶ, χαιρέω. idem in aliis accidit permultis, facta interdum syncope: vt βάλλω βαλῶ, καμνω καμῶ, δέμω δεμῶ, τέμνω τεμῶ, faciunt sua tempora ex syncopatis & resolutis βλέω, κμεω, δμέω, τμέω vel τμήω. sic etiam fut. μυῶ (vt testatur Etymologus in βυθός) μετάγε) εἰς εὐρεῖαν. γδύναθ autem, quod 360,4. ex ἐγδυνήσατο factum tradit, malunt alij factum ex γείναθ, Æolicè postpositiua diphthongi sublata, & sequenti consonante duplicata: vt κτείνω, iidem Æolenses pro κτείνω dicunt, &

γδυνάω.

Ionismus. γδύναθ. γείναθ.

γεγδυοίμεθα.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

φθέρειν pro φθείρειν, χέρρων pro χείρων. vide infrà in verbo ωίνδω. Atque ita non erit opus verbo γηνάω ad supplendos defectus verbi γίνομαι. [11] A γέγονα, ας, ε, *natus sum, es, est*, plusquamperfect. ἐγεγόνη, ης, η: tertia plur. Atticè ἐγεγόνεσαν pro ἐγεγόνεσαν, 300,13. infinit. γεγονέναι: part. γεγονὼς, ότος, *natus, genitus, qui fuit.* in duali γεγονότε, *qui fuerunt.* [12] Sine augmento γεγένημαι: particip. γεγαμμένος: ἡ γεγαμμένη, *mater, quæ peperit*: οἱ γεγαμμένοι, *parentes.*

ἐγεγόνεσαν. 12

γιγνώσκω. 13

[13] Recentiores addunt γ, γιγνώσκω, vt in γέγονα γίγνομαι. deducunt enim à γνόω, γνώσκω, & cum reduplicatione γιγνώσκω, vt à βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω, 348,22. Sunt qui formant à νοίω, *cogito, intelligo*: cuius futurum νοήσω & crasi νόσω: (vnde & in aoristo primo infin. νῶσαι pro νοῆσαι: in particip. cum ἐν, ἐννώσας, pro ἐννοήσας, *qui secum reputauit*: & in aoristo medio ἐνωσάμην pro ἐνοησάμην, *cogitaui*: tertia persona ἐνόσατο sine augmento pro ἐνόησατο, *intellexit*) igitur à futuro νόσω cum prosthesi τὸ γ (vt Latinè *natus, gnatus*) fit γνόσκω, & facta reduplicatione γιγνόσκω. Infin. γινόσκειν, & Doricè γινῶσκειν, 183,13.

νώσω, νῶσαι. ἐννώσας. ἐνωσάμην. νόσατο.

γιγνῶσκειν. 14

[14] Participium ἐγνωκὼς, ότος, *qui cognouit*: perfect. pass. ἔγνωσμαι, 219,44. vnde particip. ἐγνωσμένος. aorist. prim. ἐγνώσθην: infi. γνωσθῆναι, *cognosci, innotescere, illustrem esse*: particip. γνωσθεὶς, *cognitus*: futur. prim. γνωσθήσομαι, *innotescam.* [15] Sine augmento γνῶν, γνῶς, γνῶ, *noui, isti, it*: tertia plur. ἔγνωσαν: quæ etiam referri potest ad aorist. prim. ἔγνωσα: vnde & part. γνώσας, *qui cognouit.* [16] Ab ἀνέγνωκα. pass. ἀνέγνωσμαι, σαι, σται: part. ἀνεγνωσμένος, *lectus*, item *persuasus*: aorist. prim. ἀνεγνώσθην, ης, η, & particip. ἀναγνωσθείς. aorist. prim. actiuus ἀνέγνωσα, ας, ε, *persuasi, isti, it.* Ab ἀνέγνων, infin. ἀναγνῶναι. Sic à καταγινώσκω, *cognosco, arguo*: futur. med. καταγνώσομαι: in prima plural. καταγνωσόμεθα. aorist. prim. actiuus κατέγνωσα, *damnaui*: perfect. κατέγνωκα, κατέγνωκας, *cognoui, sensi, isti*: particip. κατεγνωκὼς, ότος: perfect. pass. κατέγνωσμαι, σαι, σται: aorist. prim. κατεγνώσθην: subiunctiuus καταγνωσθῶ, ῆς, ῆ: prima plur. καταγνωσθῶμεν, *damnemur.* Aorist. sec. actiuus κατέγνων: imperat. κατάγνωθι, καταγνώτω, *improba, improbet*: Opt. καταγνοίην, infin. καταγνῶναι, & part. καταγνοὺς, ότος.

ἀναγινώσκω. καταγινώσκω.

Δ

δάκνω à δήκω. 1 Δάκνω, *mordeo*: Futurum [1] δήξω: Aoristus secundus [2] ἔδακον, à [3] δήκω. 2, 3

δείκνυω & δείκνυμι à δείκω. 4, 5 Δείκνυω & [4] δείκνυμι, *ostendo*: Fut. [5] δείξω: Aorist. 6, 7 ἔδειξα, à [6] δείκω. sic [7] ἀποδείκνυμι *demonstro*: [8] ὑποδείκνυμι, 8, 9 δείκνυμι, *monstro, demonstro*: [9] ὑποδείκνυμι, *submonstro, suggero, submoneo.*

4

δέω, *ligo*: Futurũ, δέσω & [10] δήσω: Præteritum passiuum, [11] δέδεμαι: Aoristus primus, ἐδέθην. 10, 11 δέω.

Δέομαι, *rogo, indigeo*. Futurum, [12] δεήσομαι: Præt. δεδέημαι: Aoristus primus, [13] ἐδεήθην, à δέομαι. 12, 13 δέομαι à δέεομαι.

[14] Δεῖ, *oportet*: Infinitiuus, δεῖν, vtrunq; à δέω. Fut. [15] δεήσει: Aor. pri. [16] ἐδέησε, à δέω. Sunt autẽ impersonalia vocis actiuæ, tertiæ personæ. 14, 15, 16 δεῖ, δεῖν, à δέω. δεήσει, ἐδέησε, à δέω.

[1] Hinc Perfect. δέδηχα, *momordi*: pass. δέδηγμαι, ξαι, κται, vnde aor. pri. ἐδήχθην, *punctus sum*: part. δηχθεὶς, *remorsus, ægrè ferens.* [2] Sine augmento δάκον, δάκες, δάκε, *eroſi, isti, it*: infinit. δακεῖν: part. δακών. [3] Deriuatur enim δάκνω à δήκω, inserto ν & correpta penultima mutatione η in α. [4] A δείκνυμι, δείκνυς, tertia persona δείκνυσι, & apocope δείκνυ, *monstrat, ostendit*: part. δεικνὺς, *monstrans.* 1, 2, 3, 4 δάκνω à δήκω. δείκνυ.

[5] Hinc aorist. prim. ἔδειξα: infinit. δεῖξαι, *ostendisse*: perfect. δέδειχα, *ostendi*: pass. δέδειγμαι: pluſquamperfect. ἐδεδείγμην, ἐδέδειξο, ἐδέδεικτο, & ſublato vtroque augmento δείκτο: cum ἐν, ἔνδεικτο pro ἐνεδέδεικτο, *ostensus erat.* [6] Fit enim δεικνύω à δείκω: atque vt in genere dicam, verba Quartæ coniugationis in μι, fiunt vel à verbis in γω, κω, χω, ſecundæ Barytonorum, † & in ρω quintæ, mutando ω in νυμι: vel à verbis ſextæ in ίω & ώω, verſo ω in νυμι: vel à diſyllabis in ύω, migrante ω in μι: vt ab ἄγω, ἄγνυμι: (de hoc & ſimilibus, 333, 28.) à δείκω, δείκνυμι: ab ἄχω, ἄχνυμι, paſſiuum ἄχνυμαι, *mœreo, triſtor*: ab ὄρω, ὄρνυμι, *incito, concito*: vnde cum ἀπὸ, ἀπόρνυμι, *concito alicunde*: ab αἴρω, ἄρνυμαι, *capio*: vbi è diphthõgo ωι detracta eſt ſubiunctiua. ab ἀμφιέννυμι: ζώω, ζώννυμι: (de his & ſimilibus, 338,36. & 339,1,2,3.) à δύω, δῦμι, *ſubeo*: κλύω, κλῦμι, *audio*: φύω, φῦμι, *naſcor*: vnde infi. φυῆναι, *natum eſſe*, penultima breui. [7] Fut. ἀποδείξω: infi. ἀποδείξειν, *oſtenſurũ eſſe*: Part. ἀποδείξων, *repræſentaturus.* aor. pri. ἀπέδειξα, ἀπέδειξας, ἀπέδειξε, *expoſui, deſignaui, iſti, it*: tertia plur. ἀπέδειξαν, *repræſentarunt.* Perf. ἀποδέδειχα: paſſ. ἀποδέδειγμαι, ξαι, κται: particip. ἀποδεδειγμένος, *deſignatus, certus*: aoriſt. prim. ἀπεδείχθην: vnde part. ἀποδειχθεὶς, *manifeſtus*: & fut. prim. indicatiui ἀποδειχθήσομαι, è quo infin. ἀποδειχθήσεσθαι, *creatum vel deſignatum iri.* [8] Fut. ἐπιδείξω, ἐπιδείξεις, *oſtendam, es*: aoriſt. prim. ἐπέδειξα: vnde imperat. ἐπίδειξον, *commonſtra*: infin. ἐπιδεῖξαι: ἐπιδεῖξαι βοηθέαν, *opem afferre*: at ἐπίδειξαι, *oſtende*, eſt imperatiuus aoriſti primi medij. [9] Fut. ὑποδείξω: aor. prim. ὑπέδειξα, ὑπέδειξας, ὑπέ-

10 δέω.

12 δέομαι à δέεομαι.

14 δεῖ, δεῖν, à δέω.

15 δεήσει, ἐδέησε, à δέω.

20 ἐνδείκτο.

25

30

35

40 8 ἐπιδείκνυμι.

9 ὑποδείκνυμι.

δέω.

δεδέσομαι.

δέκτην.

δεδέμλω.

δέονθ.

δεύομαι.

δεήσειν.
ἔδη.
δέῃ.

ANNOTATIO.

δήσω.

δείδω à δεδίπομαι & δειδίπομαι.

δέδια.
δέδια, Ionicè.
δέδιθι.

δείδιθι.

ὑπέδειξε, *subindicatiui, iſti, it*: part. ὑποδείξας, *qui probauit*. [10] Hinc aoriſt. prim. ἔδησα, ἔδησας, ἔδησεν, *obſtrinxi, iſti, it*: tertia plur. ἔδησαν: infin. δῆσαι: particip. δήσας, αντος, *vinciens*. fut. med. δήσομαι, *ligabo*: at δεδήσομαι eſt potiùs paulopoſtfuturum, *vinciar*. nam δέω fut. act. non modò δέσω facit, ſed etiam δήσω: item, ἁ perfecto paſſ. δέδημαι eſt verbale comp. ἀμάδημα. [11] Tertia plùr. δέδενται, Ionicè (190,15.) δεδέαται, & detracto augmento δέαται, *ligati ſunt*: infin. δεδέαχθ, *vinctum eſſe*: part. δεδεμθ-, *ligatus*: pluſquamperf. ἐδεδέμλω, & abiecto ε, δεδέμλω, *ligatus eram*. vide 300,16. & 301,2. Imperfect. paſſ. ἐδέμλω: tertia plur. ἐδέονθ, & ſine augmento δέονθ, *ligabantur*, vel *ligabant*. [12] Actiuum δέησω: vnde part. δέησων, δέησουσα, neutrum τὸ δέησον, *quod opus erit*. aor. prim. ἐδέησα, *abfui*: part. δεήσας, *qui abfuit*. Pro δέομαι poëtæ dicunt δεύομαι. vnde infin. δεύεσθ, pro δέεσθ δεῖσθαι: & part. δευόμεν- pro δεόμεν-. fut. med. capit à δεύομαι, vt δέομαι à δέεομαι: nam facit δεύσομαι, δεύσῃ, & Ion. (186, 23.) δεύσῃσθ, *carebo, is*. [13] Infin. δεῦσθαι, *rogaſſe*: part. δευσάμενος, *qui petiit*. [14] Imperf. ἐδεῦτ, *oportebat*: item *ligabat*, à δέω. ſubiunct. δεῦ, & craſi δῆ, *oporteat, neceſſe ſit*. [*Sed contractum* δῆ *nec apud Lexicographos extat, nec cum regula quadrat*, 212,25. *ac cum vulg. lex. ex Ariſtoph. Pluto afferant*, κἂν δῆ μ' ἀποδανεῖν, *ſciendum eſt, in Florentina & Baſilienſi editione non* δῆ *legi, ſed* δεῖ: *quod verius eſſe iudico. nam vt Optatiuo* δέοι, *non* δοῖ, *ſic Coniunctiuo* δέῃ *potius quam* δῇ. *Non minus ſuſpectum eſt fut.* δήσω, *quod ſequente verſu contractum vult ex* δέσω, *oportebit: quum id potius ſignificet* ligabit, *deriuatum à perſonali them.* δέω vincio, *à quo aor. infin.* δῆσαι ligare *apud Plutarch. & participium* δήσας qui ligauit.] [15] Fut. δεήσω, *neceſſe futurum*. Pro δεήσει dicitur etiam δήσει, *oportebit*, à δέω. [16] Optat. Æolicus & Attic. δεήσειε, *opus eſſet, neceſſe fuerit*: infin. δεῆσαι, *oportuiſſe*: particip. δεήσας, δεήσασα, & neutrum τὸ δεῆσαν, *par, operæpretium*; cùm oportuerit, imperſonaliter.

[1] Δείδω, *timeo*. [1] Præt. δέδια: medium, δέδοικα, *timeo*, pro δέδοιδα, euphoniæ gratia: at Ionicè [2] δέδια, tollendo conſonantē, & corripiēdo penultimā. Imperat. δέδιθι, *time*. nam à δεδίτομαι, *territo ſiue territor, attonitus ſum*, Fut. δεδίξομαι: Aor. 2. paſſ. ἐδεδίσμλω: Imperat. δεδίηθι, ſyncope δέδιθι: pro quo etiam δείδιθι, à δείδιτομαι, *timeo*.

crebrò

crebrò enim additur ſubiũctiua, vt fiat diphthongus: vt contrà altera è diphthongo nonnunquã tollitur; εἷμα, ατος, *veſtis*: ἱμάτιον, *pallium*.

Annotatio.

Syncope verò in multis locũ habet: ἀνώγηθι, ἄνωχθι, *iube*, ab [3] ἀνώγημι, *iubeo*; [4] & migrat γ in χ propter θ ſequẽs, vt [5] νύχθ' ὅλλω, pro νύκτα ὅλλω, ſic [6] κεκράηθι, κέκραχθι, *clama*, à κεκράγομαι, *clamo*: [7] ὠνησάμην, ὠνάμην, *emolumentũ accepi, adiutus ſum*. nam aor. pr. med. facilè admittit hanc figuram per omnes modos & participia, [7] ὀνησάμην, ὀνάμην, *adiutus fuerim*: [8] ἀρησάμην, ἀράμην, *inueni*: ἀράμεν-, *inueniens, vel qui inuẽnit*. [9] ἐωριασάμην, ἐωριάμην, *emi, vel emebã*: ſecũda perſona, ἐωρίαθ, Ionicè ἐπρίαο, & craſi ἐπρίω: & imperat. ὦρίω, *eme*, vt ἵσω pro ἵσαθ, *ſtabas vel ſta*. [10] γδνιήατο, †γδνάθ, Ionicũ pro ἐγδνάθ, *natus eſt*. & Optatiui plurales in ημεν, [11] φαίημεν, φαῖμεν, dixerimus; φαῖεν, *dixerint*: (de quib. pag. 308, 31.) [12] vt δοίημεν, δοῖμεν, *dederimus*; δοῖεν, *dederint*. & tertia pluralis in aoriſtis paſſiuis, [13] ἠγέρθησαν, ἤγερθεν, cõgregati ſunt: vel, *excitati ſunt*: [14] ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, *ornati ſunt*. iã illa, [15] δεδέμηκα, δεδμηκα, *ædificaui*: [16] τελέμηκα, τέτμηκα, *ſcidi*: [17] κεκάμηκα, κέκμηκα, *laboraui*: & cõſimilia: præter hæc, [18] ἤδμεν, ἦμεν, *iueramus*: ἐπεξῆμεν, *eruperamus*: προσῆμεν, *acceſſeramus*: ἦτε, ἦτε, *iueratis*: ἐξῆτε, *exieratis*: ἦαμεν, ἦμεν, *iuimus*: ἀπῆμεν, *abiimus*: [19] ἀνήκαμεν, ἀνῆμεν, *remiſimꝰ*: etiã iſta, [20] ἤδμεν, ἦσμεν, *videramus, noueramus*: ἤδτε, ἦτε, *videratis*: ἤδσαν, ἦσαν, *viderãt*, eliſo δ, [21] & mutato δ in σ: vt cõtra ἴδμεν, pro [22] ἴσμεν, *ſcimus*: [23] ἔστην, ἔσαν, *ſteterũt*: ἔσταν, p ε, ab ἐστάκεσαν, *ſteterãt*: at ἔσταν, per ε, pro ἔστησαν, *ſteterũt*: vt [24] ἀνάβαθι, pro ἀνάβηθι, *aſcẽde*: α pro η: [25] ἐστήκατε, ἔστατε, *permãſiſtis*: ἀφέστατε, *diſceſſiſtis*: [26] ἐλεύομεν, ἐλῶμεν, *lauabam*ꝰ: [27] ἐοικαμεν, ἔοικμεν, *videmur*: [28] δεδοίκαμεν, δέδοικμεν, *timemꝰ*. [29] ſed de ſyncope ſatis multa ſunt enumerata.

Syncope.
ἄνωχθι.
γ in χ.
κέκραχθι.
Aor. prim. med. facilè ſyncopen admittit.
ὀνάμην.
ὐράμην.
ἐπριάμην.
πρίω.
ἵστω.
γδνάθ.
ἐῆμεν pro εἰημεν:
οἶμεν pro οἰημεν:
φαῖμεν, φαῖεν.
δοῖμεν, δοῖεν.
ἤγερθεν.
ἐκόσμηθεν.
δέδεμηκα.
τέτμηκα.
κέκμηκα. ἦμεν.
ἐπεξῆμεν.
προσῆμεν.
ἦτε, ἐξῆτε.
ἦμεν, ἀπῆμεν.
ἀνῆμεν. ἦσμεν.
ἦτε, ἦσαν.
ἴδμεν.
ἔστασαν ſpiritu aſpero.
ἔστασαν ſpiritu tenui.
α pro η Doricè & Atticè.
ἔστατε: ἀφέστατε, ἐλᾶμεν. ἔοικμεν. δέδοικμεν.

ἐδδύσαι, αις, ε. δέϊσαι. δεδεῖσαι.

δέδιμεν, δέδιτε.

δείδια.

δείδικα. δείδιμεν.

ἐδείδιμεν.

δέδῐμεν.

γ in χ: ἐνώγηθι, ἄναχθι.

κ in χ: νύκτα ὄλλω, νύχθ' ὄλλω.

κεκράγηδι.

φθάρδι.

ὀνησαίμελω.

ὄναδαι.

ANNOTATIO.

1 [1] ΕΤ Futurum δείσω: vnde aoristus primus ἔδδυσα, & poëticè geminato δ (297,13.) ἐδδύσαι, ἐδδύσας, ἐδδύσεν: & reiecto augmento δέϊσαι, *veritus sum*: cum Ionica reduplicatione (172,17.) δεδέϊκα: vnde infin. δεδεισαι pro δεῖσαι, *timuisse*. Ab ἐδύσαι particip. δείσας, *timens*. [2] In 2
plurali δέδιμεν, δέδιτε, & syncope δέδιμεν, δέδιτε, *veremur, veremini*. pluſquamperfect. ἐδεδίειν, ἐδεδίεις, ἐδεδίει, *timebam, as, at*: tertia plur. ἐδεδίεισαν, & producta ſecunda ſyllaba, ac facta ſyncope, ἐδείδισαν, *timuerant*, vel *timebant*. nam imperfecti etiam ſignificationem habet, & perfectum præſentis. Pro δέδια poëtæ dicunt δείδια, ad ε aduocato ι, vt diphthongo producatur, 150,37. vt δείδιθι pro δέδιθι, cuius hîc CLENARDVS meminit. ſic δείδοικα pro δέδοικα, *timui*: atque δείδιμεν pro δέδιμεν, *timuimus*: quod ex δέδαμεν fieri modò diximus. ſic in prima plurali pluſquamperfecti ἐδείδιμεν pro ἐδεδίειμεν, *timebamus*: vbi itidem facta eſt ſyncope: infin. δειδιέναι, Ionicè δείδιμεν, (182,10.) & ſyncope δέδῐμεν, pro δεδιέναι, *timere*: particip.
3 δείδιος, ὄτος, pro δεδιὼς, *metuens*. [3] Ἀνώγειμι eſt primæ coniugationis verborum in μι, ab ἀνωγάω ῶ: vnde & imperfect. ἠνώγεον, ἠνώγεω, & ſine augmento ἀνώγεον, ἀνώγεις, ἀνώγει, *iubebam, as, at*: aoriſt. ſec. ἀνώγον, ſine augmẽto ἄνωγον, *iuſſi*: præteritũ med. ἄνωγα, *mandaui*. at aoriſtus primus actiuus eſt ἄνωξα, *iuſſi*, à Barytono ἀνώγω, ἀνώγεις, ἀνώγει, quod Atticè factũ eſt à circumflexo ἀνωγάω ῶ, 350, 26. Cæterùm ab ἀνώγειμι imperatiuus regularis eſſet ἀνώγεδι, vt πίθελι, 235,13. ſed Æolicè ſeruatur longa vocalis thematis ἀνώγειμι, 236, 30. 4 Nam media tantùm mediam, non autem aſpiratam poteſt præcedere: vt diximus 5, 8. atque ideo aduentante δ aſpirato, γ mutatum fuit in propriam aſpiratam χ. 5 Hîc κ muta tenuis, mutata fuit in propriam aſpiratam χ, aduenientepropter apoſtrophum aſpirata δ, 8,11.& 25. Nam muta tenuis non præcedit mutam, niſi alteram tenuem vel
6 propriam aſpiratam, 5, 7. [6] Eſt ſecundæ perſonæ ſingularis aoriſti ſecundi imperat. paſſ. vt τύπηδι, 193,19. ſic φθάρδι, *pereas*, pro φθάρηδι, eiuſdem temporis, à φθείρω, 7 *corrumpo*: aor. ſec. ἔφθαρον, 178,12. [7] Vt ἐτυψάμεν, 197,35. à themate ὀνάω ſeu ὄνημι, *iuuo, vtilitatem affero*: futur. med. ὀνήσομαι, ὀνήσῃ, & Ionicè (186,23.) ὀνήσεαι, *iuuaberis*. perfectum paſſ. ὄνημαι, pluſquamperfect. ὀνήμην ſunt qui dicant ὀνήμελω idem eſſe quod ὀνάμελω. ὀνησαίμελω eſt Optat. modi, vt τυψαίμεν, 200,20. infin. ὀνήσαδαι, & ſyncope ὄναδαι, *frui*. [ὄναδαι *præſentis potius quam aoriſti temporis eſſe cenſeo, à them.* ὄναμαι, *quod etiam* ὀνίναμαι *dici*

dicitur, reduplicatione in medio facta. ideoque primitiuum horum ὀνάω *ſtatuere malui quàm* ὀνέω. *à poſteriori eſt* ὀνίναδαι *apud Heſychium: à priori vero,* ὄναδαι *apud Syneſium, epiſt. 21.* ἐδεήθησαν ὄναδαί τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων, petierunt iuuari nonnihil meis literis. *Diſertè hoc ipſum confirmat Etymologus in* ἀπόναδαι, *his verbis: ab* ὀνᾶ *(inquit) fit verbum in* μι, ὄνημι: *paſſiuum præſens* ὄναμαι, *vnde infinitiuum cum præpoſ.* ἀπὸ, ἀπόναδαι. *Idemque tradit de paſſ. imperf.* ὤνασθε ἐν ἀπώνασθε.] particip. ὀνησάμενος, & ὀνάμενος, *qui fructum percepit*. [8] Vt ἐτυψάμεν, 192, 35. & 8
εὑρεάμενος pro εὑρησάμενος, vt τυψάμενος, 201,17. ab εὑρέσκω, quaſi ab εὑρέω, vt poſtea dicetur in verbo εὑρέσκω. Pro εὑρέμεν, ω, αττο, Attici dicunt ηὑρέμεν, ἥυρον, ηὑρέθη, *inueni, iſti, it*, 286,35. Æolica dialecto lenem obtinuit ſpiritum, 118,38. [9] Malim ἐπειάμεν abſque vlla 9
ſyncope, eſſe imperfectum ſecundæ coniugationis verborum in μι, à πείαμαι: quod in ſolo præſenti & imperfecto vſitatum eſſe quidam aſſerunt, reliqua verò tempora ab ὠνέομαι mutuari. Hoc ipſum videtur ipſe CLENARDVS affirmare ſequentibus verbis, *Secunda perſona* ἐπείασο, &c. Nam hæc omnia conueniunt imperfecto paſſ. verborum in μι: quod ipſe comprobat dum ait, *Vt* ἴστω *pro* ἴσασο, quæ eſt ſecunda perſona imperfecti indicatiui vel imperatiui, vt habes 237,43. & 238,12. [10] Vide 10
in verbo γνοίειμι, 360,3. [11] A φημὶ, 328,32. cuius præſens 11
& aoriſtus ſecundus optatiui eſt φαίην, φαίης, φαίη, vt ἰσαίην & σαίην, 227, 2. ab σαίνω, plurale σαίημεν, σαίητε, σαίησαν, ſyncope σαῖμεν, σαῖτε, σαῖεν. Quia φημὶ caret reduplicatione, præſens à ſecundo aoriſto non differt in optatiuo, neque etiam in ſubiunctiuo, φῶ, φῇς, φῇ. [12] A 12
δίδωμι, 228,26. Sic in prima coniugatione verborum in μι, à κίχημι, *inuenio*: opt. κιχείην, in plurali κιχείημεν, κιχείητε, κιχείησαν: vnde κιχεῖμεν, κιχεῖτε, κιχεῖεν, *inueniremus, etis, ent*. & à ζῆμι ſecundæ, ζαῖεν, *vixiſſent*, pro ζαίησαν, vt à φημὶ, φαῖεν. [13] Ab ἀγείρω, *cõgrego*: vel ab ἐγείρω, *excito*: 13
fut. ἀγερῶ & ἐγερῶ, vt πτερῶ, 157,34. ab vtroque perfectum ἤγερκα: paſſ. ἤγερμαι, ρσαι, ρται: aoriſt. prim. ἠγέρθην: vnde ἠγέρθησαν, &c. ἠγέρθην remoto augmento ab ἐγείρω quidem ἐγέρθην, *ſum excitatus vel experrectus*: ab ἀγείρω verò, ἀγέρθην, ης, η, *congregatus ſum, es, eſt*: tertia pluralis ἄγερθεν pro ἠγέρθεν vel ἠγέρθησαν: hinc particip. ἀγερθεὶς, *collectus*. & futur. prim. ἀγερθήσομαι, *congregabor*. Huius aoriſtus ſec. act. ἄγρεσον, vt ἄφελον, 178,14. & ſine augmẽto ἄγρεσαν, *congregaui*: med. ἀγρέσμην: tertia pluralis ἀγρέσθην, *congregati ſunt*. Hoc loco aduertenda CLENARDI breui

ὀνάμενος.

εὑρησάμενος.

εὑρέσκω.

ἐπειάμενος.

πείαμαι ab ὠνέομαι.

ἐκλυνήσασθε.

φαίημεν.

σαῖμεν.

δοίημεν.

κιχεῖμεν.

ζαῖεν.

ἠγέρθησαν.

ἄγερθεν.

ἀγέσθην.

Universidad de Deusto
Biblioteca

breuiloquentia. nam ἤερθεν pro ἠέρθησαν, non ab ipso ἠέρθησαν, sed à prima plurali ἠέρθημεν per syncopen deducere voluit; veluti φᾶεν à φάημεν, non à tertia φάησαν. Atque hanc fuisse illius mentem, ipse contextus & locus ab eo citatus satis indicant. In aoristis pass. huiusmodi tertiam plural. à prima sing. formari diximus Bœotiè & Æol. mutando ω in ε. sed nihil refert Bœotisnúmne an syncopen agnoscas, modò tertiam personam in εν pro ησαν positam intelligas: quæ sanè apud poëtas sæpenumero est obuia: vnde illa, ἄερθεν, & reiecto augmento ἄειρθεν, pro ἠέρθησαν, *sublati sunt*, vel *euecti sunt*, ab ἀείρω, *attollo, eueho*: cuius aorist. prim. pass. ἠέρθην, & sine augmento ἀέρθω: vnde & subiunct. ἀερθῶ, *euectus fuero*: & part. ἀερθείς, ἐντος, *eleuatus*. αὐδεθεν, *veriti sunt*, pro ἠδέθησαν, depositio augmento, ab αἰδέομαι, *reuereor*, de quo 216,27. ἔκταθεν, *occisi sunt*, à κτείνω, *occido*, μ. κτνῶ: π. ἔκτακα & poëticè ἔκταγκα, 176,11. vnde perf. pass. ἐκτάμμαι, ἔκτασαι, ἔκταται: aor. pri. ἐκτάθην, &c. ἔκφανεν, *apparuerunt, visi sunt*, pro ἐξεφάνησαν, sublato augmento: est aoristi secundi pass. ab ἐκφαίνομαι, *eluceo*. tamen à simplici φαίνομαι, *conspicuus sum, appareo*, Pindarus dixit in eodem aoristo secundo pass. ἔφανεν, *apparuerunt*, pro ἔφανεν, vel ἐφάνησαν, à prima sing. ἐφάνην, *emersi, apparui*. ἔλιφθεν, *relicti sunt*, pro ἐλείφθησαν, detracto ε ex diphthongo ει, à λείπω, *relinquo*. ἐμιύνθεν, *indicati sunt*, pro ἐμεμύνθησαν, à μιύνω. ἔσταθεν pro ἐστάθησαν, *steterunt*, ab ἵστημι, 227,21. [14] Deposito augmento κατεμήνησαν, κόσμηθεν, à κοσμέω, *orno*, μ. ήσω. [15] A δέμω, *ædifico*, 175,17. Significat δεδμηκα etiam *domui & subiugauit*: sed tum ducitur à δμάω, *domo*: fut. δμήσω: perfect. δέδμηκα: pass. δέδμημαι, *domitus sum*: vel *extructus sum*, à δέμω: pluſquamperfect. ἐδεδμήμην, ἐδέδμησο, ἐδέδμητο, & detracto augmento δέδμητο, *extructus erat*, à δέμω, vel *domitus erat*, à δμάω: tertia plur. Ionica (190,15. & 33.) δεδμήατο, *domiti erant*, à δμάω. aoriſt. primus ἐδμήθην: imperat. δμήθητι, δμηθήτω, *domare, dometur*: part. δμηθείς, ἡ δμηθεῖσα, *subacta, compressa*. [16] A τέμνω, 157,27. [17] A κάμνω, *laboro, fabrico, operor*: fut. καμῶ, medium κάμοῦμαι, [17] κέκμηκα, 198,15. perfect. κεκάμηκα, 175,15. syncope κέκμηκα, Doricè (118,40.) κέκμακα: vnde & part. κεκμακώς pro κεκμηκώς, *defessus*: Ionicè κέκμηα: vnde part. κεκμηώς, τῶ κεκμηῶτος, τῷ κεκμηῶτι, *lasso, defesso*: penultima per ῶ circumflexum, vt ὑποπεπτηώς, ῶτος, 237,18. idque per poëticam epenthesim: nam regulariter dicendum esset κεκμηότος, ὁτι: vt à κεκτηώς (237,13.) dicitur κεκτηότος: vnde κεκτηότε, *iratum*: & in duali κεκτηότε, *irati*. A κάμνω (vt hoc obiter dicatur) aoriſt. sec. ἐκαμόν, ες, ε, 178,13. sine augmẽto, κάμον, κάμες, κάμε, & Homericè κάμομι, *feci*. subiunct. κάμω, κάμῃς, κάμῃ, & Ion. (228,33.) κάμησι: cum poëtica reduplicatione (172,16.) κεκάμω, ης, η, *laborauerim, is, it*: infin. καμεῖν, *laborasse, defecisse*: part. καμών, όντος, *mortuus*: καμόντες, *mortui*. aor. sec. med. ἐκαμόμην: tertia plur. ἐκάμοντο, *striuerunt*. [18] Pluſquamperfect. ab εἶμι, 317,39. sic ἐπεξῆμεν ab ἐπέξειμι, *erumpo, irruo*: quod componitur è præpositionibus ἐπί, ἐξ, & verbo εἶμι: sic à ἄγω & ἐξ, διέξειμι, *enarro*: vnde etiã in pluſquamperfecto διεξῆγμεν, & syncope διεξῆμεν, *enarrabamus*. eodem modo ἐπεσσύμην, quod ponitur in contextu, à ἐπέσσυμαι, *accedo*: atque ἐξῆτε ab ἔξειμι, *exeo*. ἤαμεν verò est perfecti med. ab eodẽ εἶμι, 317, 40. sic ἀπήμεν ab ἄπειμι, *abeo, proficiscor*. [19] Est aoristi primi ab ἀνίημι, *remitto*, quod componitur ex ἀνά, *re*, & ἵημι, *mitto*: cuius aor. pri. ἧκα, 302,8. & 319,28. [20] Pluſquamperfect. Atticũ ab οἶδα, vt suo loco dicetur. [21] In ἤειμεν & ἦτε, ε mutatum fuit in ο, sed in ἦσαν syncopatur. [22] Pro ἵσταμεν, ab ἵστημι, 326,32. [23] Vide 226,33. & 224,24. hinc cum ἀνά, ἀνίστασαν, *surrexerunt*. Sic à †κτῆμι, τὸ κέκτημαι, *possideo*, aor. sec. ἔκτην: tertia plur. ἔκτησαν syncope ἔκτᾶν, & rursus deposito augmento per aphæresim κτᾶν, *possederunt*. [*Sylburgius tamen mauult, sic: à κτῆμι τὸ κέκτημαι, occido: & v. præcedẽte κτᾶν, occiderunt: & v. 32. κτάμεν, occidamus. ita enim Etymol. in κτείνω, ἐκ τοῦ κτῶ τὸ φονεύω καὶ ἀναιρῶ, γίνεται κτῆμι. eodemque modo Hesych. ἔκτᾶν exp. ἔκτειναν, occiderunt, interemerũt.*] sic ἔβαν & βᾶν, de quibus 357, 4. Ab ἔκτην, cuius hîc meminimus, subiunctiuus κτῶ, & Ionicè (236,36.) κτέωμι: vnde prima plur. κτεώμεν, *possideamus*. ἐσσύθησαν autem spiritu aspero, est pluſquamperfectum act. ab ἵστημι, 226, 31. ἔστασαν verò siue ἔστησαν, spiritu tenui, est aoristi sec. Augmentum quippe ε consonantibus præpositum, semper leuigatur, nisi in perfecto & pluſquamperfecto verbi ἵστημι. [24] De hoc vide in βαίνω, 356,40. [25] Perfect. med. ab ἵστημι, 234,27. vel actiuum ab ἵστημι, 286,29. sic ἀφίστατε pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι, *amoueo*. [26] Imperfectum à λάω, *lauo*. videtur tamen fieri à λοέω verbo poëtico: imperfect. ἐλόεον ἐλόων, & Doricè (220,8.) ἐλόων, *lauabam*: prima plur. ἐλοέομεν ἐλοῶμεν, & rursus οᾶ in ω contractis ἐλῶμεν. eodem modo in præsenti pass. λοέομαι λοῶμαι, & rursus altera facta contractione λᾶμαι, *lauor*. infinitiuus verò est λᾶσθαι pro λάεσθαι per syncopen. [λᾶν *cum imperf.* ἐλῶμεν, *& pass.* λᾶμαι *cum infinit.* λᾶσθαι, *Atticorum sunt, non*

ἄειρθεν. αὐδεθεν. ἔκταθεν. ἔκφανεν. ἔφανεν. ἔλιφθεν. ἐμιύνθεν. ἔσταθεν. κατεμήνησαν. δεδέμηκα. δεδέμηκα à δμάω & δέμω. δεδμῆθαι. δεδμήατο. τετμήκαμεν. κεκάμηκα. κεκμακώς. κεκμηῶτι.

ANNOTATIO.

κεκτηότε. κεκτηότε. κάμες: κάμεμεν. κάμησι. κεκάμω. ἤειμεν. ἐπεξῆμεν. διεξῆμεν. ἀπεσσύμην. ἐξῆτε. ἤαμεν. ἀπῆμεν. ἀνῆκαμεν. ἤδειμεν. ἦσαν. ἴσμεν. ἔστασαν. ἔκτην: κτᾶν.

ANNOTATIO.

κτεώμεν. ἐσσύθησαν. *Augmenti ε spiritus.* ἀνάβαθι. ἔστηκατε. ἐλόεμεν. ἐλόων. λᾶσθαι. λᾶμαι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

per crasin sed per syncopen facta ex λάϝω, ἐλάομεν, λάομεν, λάεαι: vel, si contractionem omnino velimus, ex λάεω, ἐλάομεν, λάομεν, λάοσαι, quorum thema λάω poëticum est, ab Homero vsurpatum Od. κ, Εἰς ὅ' ἀσαίμινθον ἔσειαι, λᾶε δὲ πρίποδος μεγάλοιο: dixit enim ibi λάε sine augmẽto pro ἔλοι, 5 lauabat. Mutuatur autem hoc sua tempora à λοίω, per dialysin nato è fut. 2. λοέω. inde enim Od. τ, λοίσαιμι πρὸς αὖ τε, lauare & vngere. Si quis vero λάε velit aoristum esse verbi λάω, λοίσαιμι per dialysin ex λᾶσαι factum censebimus, vt in λοισάμεν(ος) pramonstrat Erymologus.] Ab 10 hoc eodem poëtico λοίω, sit participium aoristi primi 27 medij λοισάμεν(ος), geminato σ, id est, *lotus*. 27 Præteritum medium Atticum habens significationẽ præsentis, ἐοίκαμεν. δεδοίκαμεν. *Præteritũ med. pro præsenti.* 28 ab εἴκω. Vide 298,13. & 299,30. 28 Vide in δείδω, 364,37. Hoc quoque vt ἔοικα habet significationem præsentis, 15 quamuis voce sit præteriti temporis: quod & multis aliis præteritis mediis accidit. Hic notandum, in ἐοίκαμεν & δεδοίκαμεν poni γ pro κ propter μ sequens, nam μ non *γ pro κ ante μ. De syncope appendix.* 29 facilè ponitur post κ. 29 Potes tamen & his adiicere sequentia: ἀγνήκαμεν, *ignorauimus*, pro ἠγνοήκαμεν. *quod* 20 *Hesychius Æolicum esse tradit.* vbi non solùm facta est syncope, sed & augmentum quoque reiectum est; & ν finale Doricè (119, 24.) mutatum est in ς. ducitur ab ἀγνοέω: futurum ἀγνοήσω: perfect. ἠγνόηκα: prima pluralis ἀγνήκαμεν. ἠγνοήκαμεν, pro qua ἀγνήκαμεν. ἀγερόμεν(ος). ἀθρόμεν(ος), *congregatus*, 25 *collectus*, pro ἀγηγερμέν(ος): participium præsens pass. ab ἀγείρω, *congrego*. ἀδηκότες. ἀοδηκότες. ἀδηκότες, & poëticè geminato δδ, ἀοδδηκότες, *labore confecti*, pro ἀηδηκότες: atque ἀηδηκότες pro ἠηδηκότες, reiecto augmento, est participium perfectum actiuum ab ἀηδέω, μ. ήσω, *fastidio, ægrè fero*. ἀκάχμεν(ος). ἀκαχήμεν(ος). 30 *anxius*, † acuta antepenultima, pro ἀκαχήμεν(ος), partic. præsens passiuum ab ἀκήχεμαι, *tristor*: de hoc ζῆτ. ἀκαχμένος verò penacutè, est *acutus*, per syncopen quoque pro ἀκαχημένος, participium perfecti passiui sine augmento, ab ἀκαχέω, *acuo*. ἄλμεν(ος). ἐπάλμεν(ος). ἀνεπάλμεν(ος). ἄλτο. pro ἄλλομαι, *salio*: compositum 35 cum ἐπί, ἐπάλμενος, *insiliens*, pro ἐφαλόμενος, Ionicè positio π pro φ, 118,30. rursus cum ἀνὰ, ἀνεπάλμεν(ος), *exiliẽs*. Ab ἄλλομαι aorist. secund. med. ἠλόμεν, ἅλτο, ἅλτο, & syncope, ac Æolico more (120,33.) aspero in tenuem, & η in α verso, ἄλτο, vt etiam nonnunquam ἄλμεν(ος). Quibusdam magis placet vt ἄλτο sit pluſquamperfectum passiuum, ab eodem ἄλλομαι: cuius perfectum ἧλμαι: pluſquamperfect. ἥλμην, ἧλτο, ἧλτο, & Doricè mutato η in α longum, & Æolicè mutato spiritu, ἄλτο, ἄλ-

ἄλτο, *salieram, as, at*. hinc cum ἐπί, ἔπαλτο, *insiliebat*: & rursus cum ἀνὰ, ἀνέπαλτο, *exiliebat*. [*Licet* ἔπαλτο & ἀνέπαλτο & *ad aliud etiam thema referre, πάλλομαι scilicet. nam* ἔπαλτο *huius verbi vel imperfectum est,* 5 *per syncopen ex* ἐπάλεσο *factum, vt* ἐπάλτο *ex* ἐπάλετο: *vel pluſquamperfectum, habens imperfecti duntaxat augmentum, vt* ἐδέκτο, ἔλεκτο, ἔχυτο: *quæ etiam sine omni augmento poëtis sunt,* δέκτο, λέκτο, χύτο, πάλτο, 301,6. *Similem ambiguitatẽ habet integrũ* ἀνεπάλεσο *apud Nonnum, Ioan. 11.* 10 *de Martha,* ἀνὰ δοῦ οἱ ἀνεπάλεσο πυρωῇ: *nam & palpitabat interpretari possumus (vt habet eiulgata versio) & exiliebat: quæ posterior expositio videtur esse verior, cum pro Nonni verbis apud Ioan. sit,* ἐγείρεται ταχὺ, excitatur (*seu* exsurgit) celeriter. *Apud Homerum quoque Il. θ,* ἀλγήσας 15 δ' ἀνεπάλτο, *de equo: & Il. υ,* ὡς εἰπὼν, ὡς ἀνεπάλτο, *de Achille, vel cum Eustathio interpretari possumus* ἀνεπήδησε, resiliit: *vel* succussus retroagebatur, *vt Hesychius* ἀνεπάλεσο *exponit* ἀνεκινήθη. *Apollonius certè Argon. 4, vers. 874.* ἐξ οὔνης ἀναπάλμεν(ος), *per syncopen dixit pro* 20 ἀναπαλόμενος, *ab* ἀναπάλλομαι. [*Sed obseruandum est, cum ex* ἄλλομαι *deducitur istud imperfectum, compositionem esse ex* ἀνὰ, ἐπὶ, & ἄλλομαι, *Ionicè retenta tenui ante aspiratam, vt* ἐπίκετο *pro* ἐφίκετο: *è πάλλω vero derivatum, duas tantum compositionis habet partes,* ἀνὰ & 25 πάλλω *in qua compositione* ἀνὰ *vel* sursum *est, vel* retro.] Similiter cum ἐς, ἐσσέλτο, pro ἐσήλατο *insiliit*, vel ἐσῆλθ *insilierat*. αὔων pro ἀύων, *expediens*: participium præsens verbi ἀύω. ἀπηλίτλω, *minati sunt illi duo*, pro ἠπειλησάτλω, detracto quoq; augmento, ab ἠπείλησα, ας, ται, aoristo 30 primo verbi ἀπειλέω, *minor*, μ. ήσω. sic σεῦτο, *firmabat*, *dicebat*, pro ἐσεύετο: & præsens σεύτω, *firmat, asseuerat*, pro σεύεται, à σεύομαι. ἀπερεόμεν(ος), *ablatus, priuatus*, pro ἀπερεσάμεν(ος): participium aor. primi medij ab ἀπερείζω pro ἀφορίζω, quod est *extermino, alieno*: vbi π pro 35 φ Ionicè positum est, 118,30. & ad ο aduocatum est ν, vt fieret ς, vt νόστος pro νόσος, *morbus*, 126,14. sic participium actiuum eiusdem temporis ἀπέρεις pro ἀπερείσας, *auferens, præripiens, priuans*. ἄρμεν(ος) pro ἁρόμεν(ος), *congruus*: participium præsens passiuum ab ἄρω, *apto, congruo*. 40 ἄρχμεν(ος), *subditus*, pro ἀρχόμεν(ος), ab ἄρχομαι, *sub imperio sum*: item *incipio*: vnde ἄρχμεν(ος) pro ὁ ἀρχόμεν(ος), *incipiens*, facta contractione ο & α in ω: at ἄρχμεν(ος), mutatione τὸ α in ω, vt ἄριστος pro ἄρεστος, *optimus*: ἑωυτὸν pro ἐαυτὸν, *seipsum*: quod Ionum est proprium. βαίνω, εο: perf. βέβηκα, à βῆμι siue βάω, 356,39. Ion. βέβαα, 236,12.

ἔπαλτο.
ἀνέπαλτο.
ANNOTATIO.
ἐσσέλτο.
ἄνων.
ἀπηλίτλω.
σεῦτο.
ἀπερεόμεν(ος).
ἄπερος.
ἄρμεν(ος).
ἄρχμεν(ος).
ἄρχμεν(ος).
ἄριστος.

Universidad de Deusto
Biblioteca

βείομεν.

βεῖομεν.

δεγμενῶ.

πολιδέγμενῶ.

ἔρρετο.

ἐρρόμην.

ἐρρόμενῶ.

ἐπίρρετο.

ἐρρηγόρθην.

ANNOTATIO de varia ἐρρήγορθαι formatione.

ἴκτλω.

ANNOTATIO.

ἔικτο.

ἔωλε.

πέλε, πέλεσκεν, ἐώλει, ἐώλεο, ἔωλον.

ἔωλεῖο, ὤλετο.

ἔδοντες, ηορ.

prima pluralis βεβάμεν, syncope βέβαμεν, iuimus: antepenultimam acuit. perfectum infinitiui βεβαέναι, Atticè & Doricè βεβαέμεναι, Ionicè βεβάμεν, 182,6. & syncope βεβάμεν, iuisse, acuta penultima. δέγμενῶ pro δεχόμενος, accipiens, à δέχομαι, accipio: vbi χ migrat in γ propter μ sequens. nam μ non facilè sequitur mutam χ. è δέγμενῶ cum præpositione Dorica ποτὶ pro πρὸς (249,35.) πολιδέγμενῶ pro προσδεχόμενῶ, expectans. ἐρρετο, excitabatur: est imperfectum passiuum sine augmento ab ἐγείρομαι, quod & per syncopen ἐρρόμην, excitor: vnde & participium ἐρρόμενῶ pro ἐγειρόμενῶ, excitatus. ab ἐρρέθω, cum ἐπί, ἐπίρρεθω, expergefiebat. ἐρρηγορθαι, suscitatū esse, pro ἐρρηγορέναι, pleonasmo τοῦ θ: est perfectum infinitiui medij; cuius indic. ἐρρήγορα, 286,6 & 213,34. ab act. ἐρρηγορέω, vigilo. [ἐρρήγορθαι quidam recentiores formant ex medio perfecto ἐρρηγόρεμαι, facta syncope, & epenthesi τοῦ θ: quidam ex passiuo ἐρρηγορῶχ, solam in eo syncopen statuentes. Eustathius etiam tertiam formationem affert: ex Attico prat. medio ἐρρήγορα fieri nouū thema ἐρρηγορῶ, perf. act. ἐρρήγορκα, pass. ἐρρήγορμαι, è quo infin. ἐρρηγορθαι communiter, Æolicè ἐρρήγορθαι: infinitiuos enim qui ante finalem γαι habeant ορ, Æolicos esse, Æolicóque more προπαροξυνόμενος, vt ἔφθορθαι, μίμορθαι, τέτορθαι. legitur autem infin. isthe Il. κ, Φθέγξεο δ' ἦκυν ἰηθα, & ἐρρήγορθαι ἄνωχθι, loquere autem quacunque obieris, & vigilare iube. Sed reperitur etiam imperf. ἐρρήγορθε pro ἐρρήγορτε, extrito σ, & τ in θ verso, vt vult Eustathius: vel regulari forma ex ἐρρήγορω, tempore quidem eodem, sed forma passiua. reperitur autē Il. ν ὄφρα, Καὶ φυλακὸς μενέοντε, καὶ ἐρρήγορθε ἕκαστοι, custodiæ memores estote, & vigilare singuli.] Ab εἰκω, id est, assimilor, similis sum: imperfectum ἤικτην: tertia persona dualis εἰκτην, & soluta diphthongo ἴκτην, similes erant. [Quod tamen vult Eustath. esse plusquamperfectum. vt scilicet ex εἴκω perfect. med. sit εἴκαμαι, plusquamperf. εἴκτην: tertia dualis εἰκτήτην, syncope εἰκτην, & dialysi ἴκτην.] Sic ἴκτο, videbatur, & similis erat, pro εἴκτο, in imperfecto passiuo: nisi malis esse plusquamperfect. pass. ἔωλε, erat, pro ἔπελε: est imperfectum à πέλω, sum, fio: pro ἔπελε remoto augmento dicitur πέλεν, & Ionicè (170,30.) πέλεσκεν, erat. imperfectum passiuum ἐπελόμην, ἐπλην, & Ionicè (186,23.) ἐπέλεο, syncope ἔωλε & ἔωλεο, ac Doricè (119,10.) ἔωλο, eras: tertia persona ἐπέλετο, syncope ἔωλετο, & detracto augmento ὤλετο, erat, fiebat, à πέλομαι, πέλη, πέλε). ἔδοντες, edentes, pro ἐδόντες, participium præsens ab ἔδω, edo. ἦνον, perfe-

ciebam, pro ἤνυον: imperfectum est ab ἀνύω. ἧσαν, iactasse, pro ἠλάσαν: est aoristus primus infinitiui actiui à ἠλάζω, μ. ἄσω. κέντσαν, stimulare, pro † κεντῆσαν, aoristus primus actiuus infinitiui modi, à κεντάω, siue κεντέω: vel pro κεντρίσαι à κεντρίζω, μ. σω. κιχήτλων, ceperunt illi duo, pro ἐκιχησάτλων: aoristus est primus act. à κιχέω, μ. ήσω, inuenio, consequor. κεκορυθμένῶ pro κεκορυθημένος, armatus: est participium perfecti pass. à κορυθέω, μ. ήσω, armo. [κεκορυθμένῶ Etymologus formar non solum à Circumflexo them. κορυθῶ, per syncopen: sed etiam ex barytono κορύσσω siue κορύθω armo, acuo, derivato à κόρυσσος galea: vt sit pro κεκορυσσμένῶ, Attica τροπῇ τοῦ σ εἰς θ, qualis est in verbalibus ἰσθὶς κλωθμὸς, ὀχθμὸς, & similibus. κίνημαι tamen pro κέκασμαι, à κάζω orno, Doricam habere τροπὴν dicitur.] λελακὼς, λελακυῖα, vociferans, pro λελαληκὼς, ῦῖα: est particip. perfectum actiuum à λαλέω, loquor, garrio, dicitur etiam λεληκὼς pro eodem, & præteritum λέληκα, locutus sum, potest tamen λελακὼς censeri particip. medium à λάκω, resono, clamo, do oraculum: vnde perfectum medium λέλακα, λέλακας, & aoristus secundus ἔλακον, ἔλακες, ἔλακε. [Porro λέλακα non est opus per syncopen ex λελάληκα deducere, quum habeat proprium thema λακέω, à quo non tantum est λακεῖν, Hesychio φωνῆσαι, sed etiam λακήσαι, quod idem exponit παῖσαι pulsasse. Dicitur etiam ληκέω, à quo apud eundem est præsens ληκεῖ, κοσμεῖ, βοᾷ: & aor. ληκῆσαι, παίσαι est ab eodem apud Hom. imperf. com. ἐπελήκεον pro ἐπικρότων, applaudebant.] Sic νένοε, cogitatus est, vel cogitauit, pro νενόηται, tertia perfecti passiui, à νοέω, cogito. & tertia singul. pluſquamperfecti ἐνένοητο pro ἐνενόητο, cogitarat: at tertia plur. ἐνένωντο, cogitauerant, Ionicè contracta est ex ἐνενόεατο, vt ἐνώατο ex ἐνόησαν, cogitarunt. [Sed pro νένοηται lubentius Fridericus Sylburgius legit νένωται: vt etiam ἐνένητο, ἐνένωτο: facta in his non Syncope, sed crasi τοῦ ο κατὰ ι in ω. vt enim βῶτον, & similia, contracta sunt ex βόατον & βοάσομαι, eodem Hesychio teste: sic ἐνώατο, νένωται, & consimilia, ex ἐνόησε & νενόηται). atq; ita Camerarius ex Herodoto affert, ἐνένωτο ἅμα τῷ ἦρι στρατεύειν, animum induxerat primo vere expeditionem facere: itidemq; à comp. ἐννοέω affert ἐννενώκασι animaduerterunt, & ἐννώσας quum intellexisset. Budæus vero properissimenos ex Polymnia, ἐννενῶσθαι ποιῆσαι: ἐν, ὅπερ ἐννενῶσθαι ποιῆσαι. quorum posterius esse dictum vult pro ἐννενέωντο, Ionico videlicet more, qui cum Doriis ω vertunt interdum in ω, vt ὧν pro ἐών. sed breuiore compendio contractum dices ex ἐννενόησθε, quem-

ἧσαν.

κέντσαν.

κιχήτλων.

κεκορυθμένῶ.

ANNOTATIO.

λελακὼς, ῦῖα.

λεληκὼς.

ANNOTATIO. de λέλακα.

νένοηται.

ἐνένητο. ἐνένωντο.

ANNOTATIO

Universidad de Deusto
Biblioteca

admodum in superioribus etiam ο & η in ω contracta sunt: vt sit plusquamperf. passiuum verbi ἀμανόω, non imperf. verbi διανοίω. Quod vero attinet ad accentus diuersitatem, ferri vterque potest: ὀνινῶῦ, si contractio facta sit ex ὀνινόωῦ, acuta & graui in circumflexam coëuntibus: ὀνίνωῦ autem, si è futuro contracto νάσω, simpliciter formetur perf. νένακα, pas. νένωμαι, & hinc tertia plusquamperf. ὀνίνωῦ: eodem modo quo ἠρὼς & ἠρῶς, λαῶς & λεὼς. Si quis tamen è syncopato præsente νάω deriuare malit, non refragabor, præsertim quum id quoque faciat Etymol. apud quem ex Anacr. habes ὑψηλὰ νενωμῶν. ex Hesiodo sanè citatur ἐεώδη σοφώτατος, prædicatus est sapientissimus, à βόω per syncopen facto ox βοάω.] ὁμωθῶμαι. similem factum fuisse, pro ὁμοιωθῶμαι: est aorist. prim. infin. pass. ab ὁμοιόομαι, μ. ώσομαι, similis fio. [ὁμωῆνας tamen regulariter duci potest ex ὁμάω, id autem ex ὁμός: quæ vocabula sunt poëtica.] ὀσφρώμενος, qui odoratur, pro ὀσφραινόμενος: participium est præsens pass. ab ὀσφραίνομαι: est etiam aoristi secundi medij ab ὀσφράω ῶ: aoristus sec. ὤσφρων: medius ὠσφρόμην: vnde participium ὀσφρόμενος. inuenitur enim ὀσφράω, vnde futur. med. ὀσφρήσομαι, ὀσφρήσῃ, ὀσφρήσεται, sentiam, es, et. παρέθρισαν, præciderunt, pro παρεθέρισαν: aorist. prim. indicatiui à παραθερίζω, μ. ίσω. A πεπάτωμαι, termino, desino, μ. ώσω: π. ακα: pass. πεπάτωμαι, πεπάτωσαι, πεπάται), syncope πέπτωται, fatum est, fato decretum est: part. πεπρωμένος pro πεπατωμένος, fato destinatus: ἡ πεπρωμένη & τὸ πεπρωμένον, fatum. περιπλόμενος perfectus, reuolutus, qui fit circulo, pro περιπελόμενος: participium est præsens pass. à περιπέλομαι. πέφνε, interemit, pro πέφονε, detracto augmento, aoristus secund. reduplicatus, à φονέω: hinc participium πέφνων, πέφνασα, πέφνον, pro πεφνὼν, πεφνῶσα, πεφνόν, retracto scilicet accentu ob syncopen: nisi malis esse particip. præsens à verbo poëtico πέφνω, occido. πεφυζότες, fugientes cum metu, pro πεφυζηκότες, part. perfectum à φυζέω, inusitato. [Melius Sylburgio deduci videtur. à φυζάω quam à φυζέω, quum infinit. φυζάειν apud Hesych. (quod exp. fugere & trepidare) satis euidenter exprimat Characteristicam secundæ coniugationis, & circumflexa, & in μι. ad hæc πεφυζῶς vel actiu. est syncopatum, 236, 3. vel medium regulare, vt δεδικῶς, μεμυκῶς, & similia 214, 2.] τετιμένος, honoratus, pro τετιμημένος: part. perfecti pass. à τιμάω, μ. ήσω: vel à τίω regulariter, μ. ίσω, honoro. τέτρηχα, turbatus sum. pro τέτραχα, Ionicè verso α in η, 118, 26. est perfectū medium à τραχύνω, μ. ξω, 197, 8. à τέτρηχα, pluſquamperfect. ἐτετρήχην, & detracto ε, τετρήχην, turbatus eram. In participio quoque perfecto actiuo fœminino dicitur eodē modo τετρηχυῖα, turbata, exasperata, pro τετραχυῖα. † ὥρμηνται, concitatus, pro ὥρμημένος: participium perfect. pass. retracto accentu ob syncopen, ab ὁρμάομαι. [Pro ὥρμηνται, quod Etymologus quoque in ἐγηγερμένος per syncopen ex ὡρμημένος esse factum tradit, reperitur etiam ὄρμενος, vt Il. λ, de Diomede & Vlysse, ὡς ὁλέσσαν Τρῶας πάλιν ὀρμένω, sic interemerunt Troianos cum impetu in illos reuersi. Idemque Etymologus, quum ex Il. φ citasset, ὄρμενον ἐξέφυγε, factum scribit vel ex ὠρμένος, perfecto verbi ὄρω, per systolen & remissionem accentus: vel ex præsenti ὀρόμενος, per syncopen.]

τετρήχην.

τετρηχυῖα. ὥρμηνται.

ANNOTATIO.

[1] Διδάσκω, doceo: Futurum, [2] διδάξω: Aoristus ἐδίδαξα, à διδάχω. 1, 2 διδάσκω à διδάχω.

[3] Διδράσκω, fugio: Futurum, διδράσω, à διδράω. sic ὑποδιδράσκω, aufugio: διαδιδράσκω, diffugio, dilabor. aoristus secundus, διέδραν, [4] ἀπέδραν, fugi, pro διέδρων, ἀπέδρων, ab [5] ἀποδράμαι, aufugio; διαδράμαι, diffugio: sed α pro η, vt [6] ἔσαλαν, pro ἔσηλαν. Participium, [7] ἀποδράς, ἀποδράντος: at [8] ἀπέδραν, διέδραν, fugerunt, syncope, pro ἀπέδρησαν, διέδρησαν. Infinitiuus, [9] δράναι, præsens. 3 διδράσκω à διδράω & δρῆμι. 4 διέδραν & ἀπέδραν prima persone singul. & tertiæ plur. 5 6 7, 8 9

[1] ΔΙΔΑΣΚΩ, Veluti & reliqua in σκω, (348, 14.) deriuatum est: ducitur autem non à διδάχω, sed à δαάω siue δάω, vnde interpositis literis σκ fit δάσκω, & cum reduplicatione διδάσκω. [2] Hinc medium διδάξομαι, docebo: & aoristus primus medius ἐδιδαξάμην, docui: in optat. διδαξαίμην, docuerim. 1 2

[3] Διδράσκω fit à δράω cum reduplicatione; quam in futuro contra aliorum analogiam seruat, διδράω: vnde ὑποδιδράσω, aufugiam: tamen tanquam à δράσω dicimus in aoristo primo ἔδρασα, & syncope ἔδρα, fugi: cum ὑπὸ, ἔδρασκ. ἔδρα. ἀπὸ δρα. ἀφ, dicitur in futuro medio ἀφδρήσομαι: tertia plur. ἀφδρήσονται, diffugient, dilabentur. hinc etiam aor. prim. medius, διεδρησάμην, vnde subiunctiuus ἀφδρήσομαι, ἀφδρήσῃ, ἀφδρήσηται, aufugero, is, it. [4] Hinc in prima plur. ἀπέδραμεν, aufugimus. [5] Verbo δρῆμι patrocinari videtur breuis characteristica in infinitiuis ἀποδρᾶναι & ἀφδρᾶναι. sed quum videam Hesychium ἀφδρᾶναι in- 3 ἔδρασκ. ἔδρα. ἀπέδρα. ἀφδρόσει. 4 ἀφδρήσηται. ἀπέδραμεν. 5

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

terpretari per aorist. Ἀλαφυγεῖν, inueniam etiam φάναι similiter vſurpatum pro εἰπεῖν, *dixiſſe*: adducor vt credam aoriſti Characteriſticam η, verſam eſſe in Characteriſticam præſentis, α: ideoque malim thema δίδρημι, cum id regulare ſit, (221, 16.) & reduplicatio fiat in eiuſdem cognato διδράσκω. ſicut enim ex inuſitatis primitiuis πλάω, πτάω & τράω, duo ſunt deriuatorum genera, alterum in ω, πιπλάω, πιπτάω, πιτράω: alterum in μι, πίπλημι, πίπτημι, πίτημι, facta in vtriſq; reduplicatione: ſic etiam à δράω eſt primum διδράσκω, deinde δίδρημι.

ἔδραν. 6.7 6 De hoc paulò antè, 365, 32. 7 Sic Ἀλάδρας, *qui perfugit*, 8 *dilapſus*. 8 Sic ſimplex ἔδραν, *fugerunt*, pro ἔδρησαν vel ἔδρασαν, à δρῆμι: aoriſt. ſec. ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα: ἔδραμεν, ἔδρατε, ἔδραν, pro ἔδραλον, ης, η, &c. Optat. δραίην, vt φαίην, 227, 2.

9 9 Cum Ἀλᾰ, Ἀλᾰδράναι, *diffugere*.

Appendix. δαίω vel δαΐω à δαΐω, δάζω, & δάημι.

ΔΑΙΩ Triſyllabum, vel δάω diſyllabum, *conuiuor, diuido, ſcio, comburo*: fut. δάσω à δάω, & δαύσω quaſi à † δαύω. à δάσω aoriſtus prim. ἔδαισα: medius ἐδαισάμην: ſubiunct. δαίσωμαι, δαίσῃ, *comedam, as*: infin. δαίσασθαι, *epulari*: part. δαισάμενος, *epulatus*. à δαύσω verò fit perfect. δεδάυκα, *noui*: vnde part. δεδαυκὼς, *doctus*, & Ionicè detracto κ, & correpta penultima (235, 35.) δέδαε: tertia plur. δεδάᾱσι, *norunt*. [*Quod vel per ſyncopen fit ex* δεδάυκα, *extrito* η *& κ: vel eſt perf. med. verbi* δάω.] part. δεδαώς, ότος, & poëtica productione ᾶτος, *doctus*: in duali δεδαῶτε, *docti*. Perfect. paſſ. δεδάημαι, *doctus ſum, ſcio*: infin. δεδαῆσθαι, *noſſe*: & part. δεδαημένος, *doctus*. Dicitur etiam in perfecto paſſ. δέδαιμαι, à δαίω: vnde tertia plur. Ionica (190, 15. & 34.) δεδαίαται pro δέδανται, *diuiſi ſunt*. atque etiam δέδασμαι, *diuiſus ſum*, ab inuſitato δάζω: hinc in tertia perſona δέδαται, *diſtributum eſt*. ab eodem δάζω, aor. pri. med. ἐδασάμην: ἐδάσατο & poëticè (170, 18. & 171, 1.) δασάσκετο, *diuiſit*: tertia plur. ſine augmento & geminato σ, δάσαντο, *partiti ſunt*: in ſubiunct. δάσωνται, *diſcerpſerit*: infin. δάσασθαι, *diuiſiſſe*: part. δασάμενος, *partitus*. Aoriſt. ſec. † ἐδάην, *didici, cognoui*: infin. δαῆναι, & Doricè (182, 6.) δαήμεναι, *didiciſſe*, à δάημι. eſt & alius aor. ſec. poëticus ſiue Ionicus (172, 15.) δέδαον pro ἔδαον, à δαίω. Huius perfectum med. (309, 19.) δέδηα, δέδηας, δέδηε, *arſi, iſti, it*: pluſquamperfect. ἐδεδήειν: & ſine ε, δεδήην, δεδήης, δεδήη, *inflammabar. aris, atur*: hinc cum ἀμφί, ἀμφιδεδήει, *circumardebat*. A δάω, ᾳ in η conuerſo, ſunt qui putent fieri δήω, *inuenio*: vnde δήομεν, δήετε, *inuenimus, itis*. alij non ſubſcribunt ι, & malunt eſſe futurum à δέω, 359, 10.

Annotatio. δεδάᾱσι. δεδαῶτε. δεδάᾱται. δασάσκετο. δάσαντο. δεδήδμεν. δέδαον. ἀμφιδεδήει.

ANNO

ANNOTATIO.

Quod vero notatur 376, 36. ἐδάϊλω *à* δάημι *eſt potiùs aor. 2. paſſ. ab eodem* δαίω. *ſic enim Herodianus*, καίω, ἔκηον, ἔκηλα· πτίω, ἔπτιον, ἐπτάλη, καὶ ἀνεπτάλη. *At triſyllabũ* δαίω, *quod 376, 16. ponit, legitur etiam apud Etymologum in* δαΐς: *ſcribit enim ibi, ex* δαίω *per dialyſin fieri* δαΐω, *atque inde pleonaſmo τῦ ζ,* δαΐζω. *Nulla tamen huius diſſoluti* δαΐω *proferũtur exempla, quum* δαΐζω *ſæpe occurrat apud Homerum, vt Il.* σ, χρὶ δαΐζων. *at* δεδαϊγμένος, δαϊχθείς, *& ſimilia, referri poſſunt æquè ad* δαΐζω *atque ad* δαΐω. *nam quædam in* ζω, *vtramque recipiunt characteriſticam in futuro & temporibus inde formatis, 168, 41. Ex* δαΐζω *autẽ per ſyncopen fit* δάΐζω, *quod idem Etymologus agnoſcit, ac deducit inde non modo aor.* ἐδάϊσθη, *ſed etiam verbale* δαισμός, *vt* σκεδασμὸς *à* σκεδάζω. *Sed præter hoc* δάζω *ponit & aliud thema*, δάσσω. *ſic enim ille in* δατῶ, ἡ παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ἀφ' ἧ τὸ δάζω καὶ δάσσω: *atque ab eodem deducit aor.* δάσσασθαι *diuiſerunt, & fut.* δάσσονται *partientur: quum alij hæc quoque forment è* δάζω *ſeu* δάζομαι, *poëticè hic* σ *geminatum cenſenses, 177, 32. Quod vero attinet ad* δαΐω, *376, 18. natum eſt illud ex verbi* δαίω *futuro 2.* δαῶ, *per dialyſin, vt ſupra quoque in paginam 361. docui è futuris noua exiſtere themata.*

Ἐγῷδα, pro ἐγὼ [1] οἶδα, *ego noui*: vt ἐγῶμαι pro ἐγὼ [2] οἶμαι, *ego puto*, per craſim. 1 2

[3] Ἔδω, *edo*. [4] Præt. Atticũ ἐδήκα, & pleonaſmo, ἐδήδοκα: Præt. med. [5] ἔδηδα. Fut. ſec. med. [6] ἔδομαι, pro ἐδήσομαι, vt [6] φάγομαι, πίομαι, *edam, bibam*. 3. 4 5. 6 6

Εἶδω, *ſcio*. Futurum, [7] εἰδήσομαι, vel [8] ἴσομαι, remoto ε: Præterit. med. [9] οἶδα. Sed futurum εἰδήσω, ab εἰδέω: Præterit. ἐῖδηκα: Pluſquamperfectum, ἐῐδήκειν: ſyncope ἐῖδα, ἐῐδειν: Infinit. ἐῐδέναι: Participium, ἐῐδώς: Pluſquamperf. ἐῐδειν, [10] Atticè ἤδειν, ει in η. [11] Aoriſt. ſec. ἔῐδον, *vidi, noui*; poëticè ἴδον, ſine ε: id quod in reliquis perdurat: ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, [12] ἰδεῖν: Participium, ἰδών. Optatiui præſens [13] εἰδείλω ab εἴδημι. [14] Εἶπον pro εἶπε, *dic*, aor. ſec. [15] Syracuſio more, ον pro ε: At [16] ἔϊπον, ἐϊπάτω, primus, vt τύψον. 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

Ἐγῷδα. ἐγῶμαι. ἐδήδοκα. ἔδηδα. ἔδομαι. εἶδω *ab* εἰδέω *&* εἴδημι. εἶδα *ſyncope*. ἤδειν, ει in η. ἴδον. εἰδείλω. εἶπον. ον *pro* ε *Syrac.*

[1] Vide In ἔδω. [2] Quære in οἶομαι. [3] Huius inſinitiuus ἔδειν, Doricè & Atticè (182, 6.) ἐδήμεναι, & ſyncope 1. 2 3 οἶδα. οἶμαι.

ἔδμεναι. 4.5 ἔδμεναι, *comedere.* 4 Vide 297,25. & 298,4. 5 Ab ἐδήδοκα, participium ἐδηδοκὼς: & ab ἔδηδα, ἐδηδώς, *qui comêdit.*

6.7 6 Vide 309,22. 7 Secũda persona εἴσῃ & Ionicè (186,23.) εἰσεαι. Huius fut. actiuum est εἴσω vel ἴσω, *sciam*: vnde

εἴσεαι. præsens (348,14.) † εἴσκω & ἴσκω: imperfect. ἴσκον, ἔσκες, ἔσκε, *sciebam, as, at.* A futuro εἴσω, aor. prim. εἶσα: medius εἰσάμην, & poëticè (298,15.) ἐῒσάμην, *visus sum*, vel *similis sum*: Optat. εἰσαίμην: tertia persona εἴσατο: part. εἰσάμενος, & poëticè ἐῒσάμενος, *visus, assimilatus.* 8 Hinc

ἴσαμεν&. 9 participium ἰσάμεν&, *sciturus.* 9 Augmentum non re- 10
cipit, sed ᾰ mutatũ fuit in οι, vt in πέποιθα à πείθω, 197,25. Ab οἶδα, οἶδας, οἶδε, pluralis οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι, *nouimus, nostis, norunt.* 10 Vide 290,16. & 300,12. Sumitur ᾔδην

ἤδθα. etiam pro ᾔδεσαν siue ᾔδεσαν, *sciebant.* sic ἦν (315,34.) pro ἦσαν, *erant.* Secunda persona ᾔδησθα, Æolicè (315,35.) ᾔδηθα, 15

ἴστε. ἴσιδ. & syncope ᾔδθα, *noueras.* Pro tertia persona ᾔδη siue ᾔδει Nonnus dixit ἴστε, *sciebat, nouerat*: & Homerus ἰσίδη.

ANNOTATIO. [Nisi fortè cum Sylburgio dicere malis, ἴστε ex εἰδέ factum per dialysin & ectasin, vt ἴτε ex εἶτε.] in tertia duali

ἤστην. ᾔδειτην, syncope ᾔστην, *nouerant illi duo*: vbi δ mutatum 20
11 est in σ, vt in plurali ᾔδεμεν, ᾖσμεν, ᾔδετε. ᾖστε, 365,28. 11 Vi-

ἰδησῶ. de 302, 33. Poëtæ quoque in futuro primo pro εἰδήσω, dicunt ἰδήσω sine ε, & Doricè ἰδησῶ, vltima circumflexa. de huiusmodi Dorismo vide infrà in πίλλω. Atque Plu-

ἴδυντας. tarchus dixit in tertia plurali præsentis passi. ἰδεντται, *vi-* 25
dentur, per ι: modò codex mendo careat. Ab ἰδόν, ἰδές, fit tertia Ionica (170,30.) ἴδεσκε, pro ἴδε, *vidit.* Huius

ἰδέ. ἰδέ. aorist. sec. med. ἰδόμαν, ᾶς, ᾶτο: imperat. ἰδέ: at ἰδὲ, *ecce*, aduerbium: Opt. ἰδοίμαν, οιο, οιτο: tertia plur. ἰδοίατο, & Io- 30

ἰδοίατο. 12 nicè (190,16.) ἰδοίατο, *vidissent*: infin. ἰδέσθαι. 12 Ἰδεῖν, dia-

ἰδὲν, ἰδὴν, ἰδὲν. lectis valde variat: Doricè ἰδὲν, 183,13. Æolicè & Doricè ἰδῆν, 183,15. Ionicè ἰδέειν, 183,16. rursus Doricè & Atticè

ἴδμεναι, ἴδμεν. ἰδέμεναι, Ionicè ἰδέμεν, 182,15. & syncope ἰδμεναι, ἰδμεν, *vidisse, scire.* Ab ἰδεῖν cum σῶ, σωιδεῖν, *cognoscere, videre*: 35
& part. σωιδὼν, *contuitus, qui vidit ac cognouit*: atque

13 Opt. σωίδειμι, σωίδεις, σωίδει, *intelligam, as, at.* 13 Vt πείθω, 224,35. & subiunctiuus εἰδῶ, *videam, cognoscam*, vt πῇῶ, 225,5. at εἴδω, εἴδῃς, (vnde & in prima plur. εἰδῶμεν, pro εἰδωμεν, *sciamus*, 306,15.) est aoristus secundus 40

εἰδῶ. εἴδω. εἴδομεν. εἶπον. 14 ab εἶδον. 14 Ab inusitato ἔπω, quod sumit augmentum per ε, atque illud seruat in vtroque aoristo per omnes

Syracusiasmus siue Dorismus. 15 modos, 302,15. & 286, 25. 15 Nam Syracusani, qui & Dores, aoristum secundum imperatiui actiui, primo aor. eiusdem modi similem terminatione faciunt: vt

θίγον. θίγον, pro θίγε, *tange*, à θίγω, *tango*: sic τύπον pro τύπε, 180, 16 Vi-

16 de 302, 7. & 14. Cæterùm εἰπὲ & εἰπὸν habent accentum in vltima, cùm τύπε & τύπον habeant in penultima: de qua re habes 305,37. 16

Ἐκέκραξα, *clamaui*, aoristus primus, à κεκράγω, ἐκέκραξα.
clamo. quandoque 1 præteritum fit præsens: à 1 *A præterito fit*
2 κράζω, *vociferor.* præteritum medium κέκραγα: 2 *præsens.*
inde κεκράγω: Futurum, 3 κεκράξω: Aoristus, ἐκέ- 3
κραξα. A πείθω, *persuadeo*, præteritum med.
4 πέποιθα: vnde 5 circumflexum πεποιθέω ῶ, *con-* 4.5 πεποιθῶ.
fido: à quo verbale πεποίθησις, *confidentia, fiducia.* πεποίθησις.

Γρηγορέω, *vigilo*: Præteritum medium 6 ἐγρήγορα: 6
vnde præsens ἐγρηγορῶ, *vigilo.* ἐγρηγορῶ.

Ἔρομαι, *interrogo*: Futurum, ἐρήσομαι ab ἐρέομαι: ἔρομαι ab ἐρέω.
Aoristus secundus medius, ἠρόμην. nam ἐρό-
μην fit ab 7 εἴρομαι, *interrogo.* 7

8 Εὑρίσκω, *inuenio*: Futurum, ἑρήσω ab ἑρέω: 8 εὑρίσκω ab ἑρέω.
Aoristus primus passiuus, ἑρέθην.

1 ID Est, à præterito medio formatur præsens, si- 1
gnificans idem quod primitiuum. Sic ab ἄρω, *apto, con-*
gruo, præteritum medium ἦρα, & Atticè duabus prioribus præsentis literis præfixis (vt dictum est 297, 25.) ἄρηρα, ἄρηρας, ἄρηρεν: vnde præsens ἀρήρομαι, idem ἄρηρα. ἀρήρομαι.
quod ἄρω. [*Vnde frequẽs quoque est compositum* ἁθσαρήρομαι adapto, *apud Hesiodum Erg.* Γόμφοισιν πελάσας ANNOTATIO.
ἁθσαρήρει ἰσοδονῆι. *Alias* ἀρήρομαι *est etiam* aratus sum, *ab* ἀρόω, 297,25. & 217,35. *vnde particip.* ἀρηρομένη arata, *apud Hesych. & Suid.*] A perfecto medio ἄρηρα, ducitur plusquamperf. ἀρήρη, ἀρήρης, ἀρήρη, & cum altero augmẽto (319,19.) ἠρήρην, εις, ει, *compegeram, adaptaueram, as, at*: ἠρήρει.
part. ἀρηρὼς, ότ&, & sine augmento, seruata tamen reduplicatione, ἀραρὼς, ότ&, *compactus, aptatus*: sic & in subiũctiuo ἀράρω, ἀράρῃς, ἀράρῃ, *congruero, is, it*, pro ἀρήρω, ῃς, ῃ: atque in indicatiuo ἄρσω, ας, ε, pro ἄρηρα, *me ac-* ἄρσω.
commodaui, placui, isti, it. [ἀράρω *est etiam præs. indic. ex* ANNOTATIO.
med. prat. ἄρσω *natũ, suprà v. 5. inde enim apud Hom. est* ἄρασθαι, & ἀραρίσκω *apud Apollonium, Ionicè pro* ἀράρισκω, *infrà in tractatu Antesignani in Inuestigatione præsentiũ. nisi fortè hæc velis esse aor. 2. ab* ἄρω, *per anadiplasiasmum*, 172, 17.] Sic à τήλα, *vireo, germino*, præteritũ med. τέθηλα, 197, 1. dicitur & τέθηλα, vnde part. τεθηλὼς, τεθαλῦα. τεθαλῦα
λῦα, *virens, germinans.* Cæterùm è τέθηλα & transpositis

lite

Universidad de Deusto
Biblioteca

τηλεθάω. literis τηλεθ, fit præsens τηλεθάω, τηλεθάεις, τηλεθάει, idem quod θάλλω: hinc part. τηλεθάων, οντος, ὁ τηλεθάοντα, crasi τηλεθῶν & poëticè τηλεθόωντα, vt ἀνθεόωντα, 220,37. Rursus è τηλεθάω fit Barytonum τηλέθω, τὸ θάλλω. A ῥιγάω ὦ rigeo, algeo, exhorreo, futur. ῥιγήσω: aorist. prim. ἔρριγησα, ἐρρίγησας, ἐρρίγησε, sine augmento ῥίγησον, obstupuit. perfect. ἐρρίγηκα: vnde medium (213,35.) ἔρριγα, rigui: à quo præsens ἐρρίγω, τὸ ριγέω: subiunctiuus ἐρριγω, ἐρριγῃς, ἐρριγῃ, & Ionicè (306,15.) ἐρρίγῃσι, timeat: part. ἐρριγων, οντος, ουσα.

ἐρρίγηκα.

ἔκραγα. 2 [2] Huius fut. κράξω, 168,1. aorist. pri. ἔκραξα. In præterito medio reperitur etiam ἐκράγμαι pro κέκραγα, clamaui, vt βεβλάκδυμαι pro βεβλάκα, 338,22. Cur præteriti medij characteristica sit γ, habes 197,8. sic aorist. sec. ἐκραγον,

κεκράξοντες. 3 [3] Medium κεκράξομαι, clamabo: tertia plur. κεκράξονται, clamabunt. potest tamen censeri paulopostfuturum à κράγω, μ. ξω. [4] Vide 197, 25. plusquamperfect. ἐπεποίθεα, (Ionicè πεποίθεα) ἐπεποίθεσ. ab huius prima plurali ἐπεποίθμεν, sunt qui per syncopen ducant † ἐπέποιθμεν, Il. β'. sed penultima esset ο. alij ab aoristo sec. ἔπιθον, (178,11.) quod Ionica reduplicatione (172, 17.) est πέπιθον, cui præponunt aliud augmentum. sed hoc fieri non solet: quare malim compositum dicere ex ἐπὶ, & prima plurali aoristi sec. ἐπίθομεν, per syncopen τὸ ο. inuenitur enim compositum ἐπιπείθω: vnde in imperatiuo pass. ἐπιπείθεο, pare, Ionicè (193,29.) pro ἐπιπείθεσ, vel pro similici πείθεσ: & in subiunctiuo ἐπιπείθηται pro πείθῃ, pareat, audiens sit. Dicitur tamen in aoristo sec. πίθεσθαι Ionicè pro ἐπίθεσθαι: vnde Optat. πεπίθοιμι, οις, οι: prima plurali πεπίθοιμεν, suasissemus. Hinc aliud quoq; verbum, vtpote πειθω, cuius fut. πεπίθησω, persuadebo. Ab aoristo sec. ἔπιθον, medius ἐπιθόμην: Opt. πιθοίμην, οιο, οιτο: tertia pluralis Ionica (190, 29.) πίθοιατο, credant, pro πίθοιντο: subiunctiuus, πίθωμαι, πίθῃ, & Ionicè (186,23.) πίθῃσι, persuasus sis. [*Eustathius & Etymologus* ἐπέποιθμεν (*Il.* β, ἢ δεξιᾷ, ἧς ἐπέποιθμεν) *factum tradunt non ex composito* ἐπιπείθω, *vt vult Antesignanus, sed è simplici* πείθω, *Ionico videlicet diplasiasmo, & syncope Æolica: qua de re vide annotata in Inuestigatione 2. Aorist. & Fut. 2. verborum quæ habent Characteristicam* γ, δ, κ, μ, λ. *in tractatu* P. ANTESIGNANI. *Sed dissentiunt in expositione. Eustathius enim actiuè interpretatur* ἐπέποιθμεν, persuasimus, flexi-mus, nos ipsos, & reliquos Græcos: *Etymologus autè neutraliter,* ἐπεπείσθημεν, credideramus.] [5] Atque barytonum πέποιθω: prima plurali πεποίθομεν, *confidimus.* [6] Vide 213,35. & 286,5. Plusquamperfectum ἐγρήγορον, aliud augmen-

ANNOTATIO. *de* ἐπέποιθμεν *cõtra Antesign.*

augmentum non accipit, 176,18. Particip. ἐγρηγορὼς, ὀτος: & deposito augmento γρηγορὼς, *vigilans.* [7] Huius secunda persona εἶρυ, & Ionicè (186,23.) εἴρεαι, *interrogas:* in imperfecto ἐιρόμην, εἶρο, Ionicè εἴρεο, *interrogabas*, & *interroga*: in imperatiuo, 193,29. sic ab ἔρομαι imperatiuus Ionicus ἔρεο, & producta penultima ἔρεο, *interroga*, 360,28. [8] Vide 310,37. & 348,14. & 365,11. A fut. οὑρήσω perfectum οὕρηκα, & Atticè (286,35.) ἤυρηκα. aorist. sec. οὗρον, infin. οὑρεῖν, Doricè & Atticè οὑρεῖμεν, *inuenisse.* aorist. sec. med. οὑρόμην, *nactus sum*: Optat. οὑροίμην, οιο, οιτο: subiunct. οὕρωμαι, ῃ, ηται: infinit. οὑρέσθαι: part. οὑρόμενος, *nactus, assecutus, qui reperit.*

γρηγορέω. ἔιρεαι. ἔιρεο. ἔρεο. οὑρηκα. οὑρίμμεν.

[1] Ἔχω, *habeo*: Futurum, [2] ἕξω, per ἑ aspiratum. Præteritum, ἔοχα: [3] Aoristus secundus, ἔσχον, à σχέω. Imperatiuus σχές, [4] ἐπίσχες, *inhibe, differ:* [5] φθόασον, *intende, præoccupa*, à σχῆμι, vt ἄσσον, *dic vel sequere*, à σσῆμι: [6] φρὲς, *fer*, à φρῆμι, ad morem [7] θὲς à τίθημι. Aoristus sec. medius, [8] ἐσχόμην, [9] ἀνεσχόμην, *toleraui.* Imperatiuus, [10] σχοῦ, [11] ἀπό- [12] σχου, *abstine*: at [12] ἰσχόμην, *me reprimebam* seu *repressi*, ab ἴσχω, *habeo, teneo.* Verbale, ἄσχετος, *intolerabilis*, à σχῆμι. Præteritum passiuum, ἔσχεμαι, tertia persona ἔσχεται, σχετὸς, ἀσχέτος: sic [13] verbale σχέσις, *habitus*, ab eodem. Aorist. pri. pass. [14] ἐσχέθην, [15] militer ab ἔσχεθ). sic illi aoristi quos notauimus pag. 308, 4, 7 & 9. ῥέθλω, ἠρέθλω, ἐπηνέθην, ἐρρέθην, regulariter deduci possunt à passiuo perfecto verborũ in μι. In summa: verbalia quæ lõgam habent vocalem, proficiscuntur à circumflexorũ præterito: contrà quæ breuem, à verbo in μι. nam huius præteritum passiuum penultimam breuiat: vt σχῆμα, *figura, forma*, ab ἔσχεμαι: σχέσις, *habitus*, ab ἔσχεμαι. [15] ἅλωσις, *captiuitas*, ἁλωτὸς, *captiuus*, ab ἥλωμαι, *captus sum*: [16] δόσις, *datio*, à [16] δέδομαι, *datus sum*: & ita in reliquis.

[17] Ἕω, *induo* vel *colloco*, augetur per ει. Præteritum passiuum, ἕσμαι: Plusquamperfect. εἵμην: Participium, εἱμένος. Aoristus primus, εἷα:

ἔχω à σχέω, σχῆμι & ἴσχω. ἐπίσχες, ἀφόσχες, ab ἐπίσχω, ἀφόσχω & ἀφέσχω. ἄσσες. φρὲς. ἀπόσχου. ἄσχετος. σχέσις. σχῆμα. σχέσις. ἕω.

Par

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἕ̃ιμα. ἐμῶπον. ἕ̃σθον. ἴτιον.

Participium ἑ̃ὰς. Verbale, ἑ̃ίμα ἕ̃ματος, *vestis*, augmentum seruat: vnde ἱμάτιον, *vestimentum*,
18 ablato ε: [18] sic ἰσ́τέον, *sciendum*, ab εἶδω, *scio*: [18] ἰτέον, *eundum*, ab ε̃ἶμι, *eo*.

ἐχέμεν. ἔχον.

1 [1] Hvivs Infinitiuus ἔχειν, Atticè & Doricè ἐχέμεναι, Ionicè ἐχέμεν, *habere*, *tenere*. Imperfect. εἶχον: augetur enim per ϛ, 286,16. sine augmento ἔχον, ες, εν, *habebam*,
2 vel *habebant*, as, at. [2] Et medium ἐξόμην, *adhærebo*.
3 vide 304, 1. & 305, 1. [3] Vide 214,9. Hinc imperatiuus σχέ, *habe*: ἐπίσχε, *mane*, *subsiste*: subiunct. σχῶ: prima plu- 10
ralis σχῶμεν. cum κέν, κατάσχωμεν, *contineamus*: infinit. σχεῖν, Ionicè (182,6.) σχέμεν, *obtinuisse*: cum præpositione Æolica ἀμπί (250,4.) ἀμπισχεῖν, *induere*. particip. σχών σχόντος: *occupans*, *potitus*: σχόντες, *tenentes*. A σχέω, optatiui præsens σχέοιμι σχοίμι, & Atticè (214,14.) σχοῖμι, σχοίης, 15
σχοίη, *haberem*, *es*, *et*. A σχέω quoque ducitur futurũ σχήσω: vnde medium σχήσομαι: infinit. σχήσεσθαι, *assecuturum esse*. sic & composita, vt ἀναςχέω, τὸ ἀνέχω, μι. ἀναςχήσω ἀναςχήσς, ἀναςχήσῃ, *tollam*, *es*, *et*: ἀποχέω, μι. ἀποχήσω, ϛς, ϛ, *abstinebo*, *is*, *it*: ἐπιχέω, ϛς, ϛ, *inhibebo*, *is*, *it*: infinit. ἐπιχήσειν, *repre-* 20
4 *surum esse*. [4] Referendum ad ἐπίσχω siue ad ἐπιχέω. hinc etiam infinitiuus ἐπιχεῖν, *expectare*: & part. ἐπιχών, *expectans*: ἐπιχόντες, *differentes*. ab ἐπιχέω, in tertia singu-
5 lari subiunct. passiui ἐπιχέῃ ἐπιχῇ, *inhibeat*. [5] Thema est ϖεχέω, vnde aor. secundus ϖέσχον, quasi à ϖεχέω: 25
medius ϖεσχόμην: tertia pluralis ϖεσχόντο, *prætendebãt*: participium actiuum ϖεσχών, *prætendens* vel *præeminens*: at ϖεσσχών per duplex σ, *appellens*, à ϖεσέχω: vnde aoristus secundus ϖεσσχον, ϖεσσχες, ϖεσσχεν, *appuli*, *isti*, *it*, quasi à ϖεσσχέω, quòd componatur è ϖεσς & χέω: tamẽ 30
hæc differentia passim confunditur, dum concurrit duplex σ ante χ. nam alterum abiicitur: vt incertum fiat ad ϖεσέχω ne, an ad ϖεσσχω huiusmodi tempus sit re-
6.7 ferendum. [6] Quære in φέρω. [7] Vide 235, 9. & 236,25.
8 [8] Optatiuus σχοίμην, σχοῖο, σχοῖτο, *continerem*, *es*, *et*: tertia 35
pluralis σχοῖντο, & Ionicè (190,16.) σχοίατο, *continerent*:
9 particip. σχόμενος, *qui tenuit*. [9] Et cum altero augmẽto ἠνεσχόμην, 290,6. Imperatiuus ἀνάσχε, & Ionicè (193,31.) ἀνάσχεο, *fer patienter*, *patere*: Optat. ἀνασχοίμην, ἀνάσχοιο, ἀνάσχοιτο, & poëticè ἄνσχοιτο, *toleraret*, 173,14. part. ἀνα- 40
σχόμενος, *tolerans*, *attollens*. Aorist. sec. act. ἀνέσχον, *extuli vel extulerunt*: part. ἀνασχών, όντος, *sustinens*. Hæc sunt referenda ad ἀνέχω & ἀνέσχομαι, vel ad ἀνασχέω. reperitur etiã ἀνίσχω, *attollo*, *orior*: vnde in subiunct. ἀνίσχωσι, *eleuẽt*:

& par

& particip. ἀνίσχων, οντος: ἀνισχοντες, *eleuantes*. Imperatiuus passiuus ἀνίσχυ, & Ionicè (193,31.) ἀνίσχεο, *te cõtine*. ἀνίσχεο. σχέο.
10 Ionicè σχίο, *tene*. [11] In indicatiuo ἀπισχόμην, *me con-* 10
tinui: subiunctiuus ἀπίσχωμαι, *abstinuerim*: particip. ἀπι- 11
σχόμενος, *abstinens*: & aoristus actiuus ἀπέσχον, ες, εν, *abstinui*, *isti*, *it*: infinitiuus ἀποσχεῖν: participium ἀπόσχων, ab ἀπέχω siue ἀποσχέω, quod & ἀπίσχω, *abstineo*. [12] Est im- 12
perfectum vel aoristus secundus vocis mediæ: hinc cum præpositione Æolica ἀμπί (250,4.) ἠμπισχόμην, *in-* ἠμπισχόμην.
10 *duebar*: augetur initio vt ἠμπισχόμην ab ἀμπέχομαι, 338,25. Ab ἴσχομαι imperatiuus ἴσχυ, & Ionicè (193,31.) ἴσχεο, *contine-* ἴσχεο.
re: participium ἰσχόμενος, *se reprimens*. [13] At alte- 13
rum verbale eiusdem formæ ἡ ἕξις, εως, *habitus*, ducitur ἕξις.
tanquam ab εἴξω secunda persona perfecti passiui for-
15 mata ab ἴχω, cuius futurum ἴξω: perfect. † εἶχα. [Augetur ANNOTATIO.
per ϛ, 285,16. & præsentis spiritum seruat, sicut etiam εἶχον: tenuatur enim prima propter sequẽtem aspiratam: in ἕξω, ἴξω, & similibus, quoniam secunda non est amplius aspirata, prima resumit spiritum quem in secundę
20 gratiam deposuerat, asperum videlicet. Idem fit in τρίχω θρίξω, τρίφω θρίψω: sic à θρίπω fit τρόφος, à θρύπω τρεφτός, à θρύπω τόφος. sic etiam à nom. θρὶξ fit gen. τριχός.] Pass. ἕ̃σγμαι, εἴξω. sic à tertia ἕκτημαι fit ἑκτέον, *habendum*, ἑκτέον.
261,18. cum ἀπό, ἀφεκτέον, *abstinendũ est*, ab ἀπέχομαι, *ab-* ἀφεκτέον.
25 *stineo*: cum ἐν, ἐνεκτέον, *ferendum est*, ab ἐνέχω: verùm ἐνεκτέον.
referri debet ad φέρω, quod sumit quædam tempora, ab ἐνέχω, vt suo loco dicetur. Ab eadem tertia persona ἕκτηκα fit aoristus primus ἔκτησα: vnde participiũ ἐκτηθείς, ἐκτήντος, cum ἀνά, ἀνεκτηθέντος, *susceptus*. [Quod afferunt ANNOTATIO.
30 etiam vulg. lex. *pro retracti*. quo significato dicitur potius ἀνενεχθέντος, ab ἀναφέρω refero. Ab ἔκτημαι sanè perrarũ esse puto aor. 1. & actiuum & passiuum.] [14] Cum ἀνά, 14
ἀνεστήθην, *sustinui*: augetur in principio & in medio, vt ἀνεστήθην.
ἀνεσχόμην, de quo paulò antè numero 9. mentionem
35 fecimus. [15] Vide 338,3. [16] Vide 238,1. [17] De hoc 286, 15
21. & 30. & copiosè 344, 10. & 26. [18] De ἰσ́τέον & ἰτέον 16
vide infrà inter ea verba quæ ab iota incipiunt. 17

Ἐλαύνω, *impello*, *agito*, *abigo*: futur. ἐλάσω, *abigam*, ab 18 *Appendix.*
ἐλάω: aor. prim. ἤλασα, ἤλασας, ἤλασε, sine augmento ἐλα- ἐλαύνω ab ἐλάω.
40 σα, ἔλασας, ἔλασεν, *exagitaui*, *isti*, *it*. pro ἤλασεν, Ionicè ἐλάσσεσκε, *exagitauit*, *impulit*, 170, 30. sic in imperfecto ἐλάσασκον, ες, ε, *ducebam*, as, at, pro ἤλαυνον, ες, εν, ab ἐλαύνω, ἐλάσασκον.
siue pro ἤλων, ἤλας, ἤλα, ab ἐλάω: vnde & in tertia persona ἐλάᾳ ἐλᾷ, & poëticè (220,21. & 28.) ἐλάα siue ἐλάᾳ, *cur-* ἐλάα.
sum init: sic & in infi. ἐλάᾳν ἐλᾶν, & poëticè ἐλάαν, *incitare*. ἐλάαν.

sed

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἔλασαν. ἔλσαν. ἔλσαν. ἔελσαν. ἔλασαν. ἔλσας.

sed redeamus ad aoristum primum ἤλασα: tertia plur. ἤλασαν, sine augmento ἔλασαν, & syncope ἔλσαν, *compulerunt*: sic in infin. ἔλσαι pro ἐλάσαι, & pleonasmo τῦ σ, ἔελσαι; (apud Hesych. est etiam ἐλάσαι, gemino λλ, quod exp. *conclusisse, prohibuisse*) particip. ἐλάσας, ἔλσας, *profectus*: item, *feriens*. in subiunctiuo ἐλάσω, ἐλάσῃς, *currum agitarim, is*. aor. pri. med. ἠλασάμην: insi. ἐλάσασθαι, *abegisse*: particip. ἐλασάμενος, & poëticè geminato σ, ἐλασάμενος, *qui abegit*. Perfectum ἤλακα, Atticè (297,25.) ἐλήλακα, *expuli, abegi*: pluſquamperfect. ἐληλάκειν, εις, ει, *promoueram, as, at*: tertia pluralis ἐληλάκεσαν & Atticè (300,13.) ἐληλάκεισαν, *eiecerant*: particip. ἐληλακώς, *qui peruenit*. Perfect. paſſ. ἤλαμαι, σαι, ται, non aſciſcit σ, 311,24. (vnde aorist. prim. ἠλάθην, *eiectus ſum*: & particip. ἐλαθείς, *transfixus*) cum Attica reduplicatione ἐλήλαμαι, ἐλήλασαι, ἐλήλασται, *ductus ſeu impulſus ſum, es, eſt*: part. ἐληλαμένος, *productus, inductus, ſubmotus*: pluſquamperfect. ἐληλάμην, ἐλήλασο, ἐλήλατο, *immiſſus, eram, eras, erat*: & rurſus cum temporali augmento (300,19.) ἠληλάμην, ἠλήλασο, ἠλήλατο: tertia pluralis ἠλήλαντο, *diſcurrebant*.

ἐλήλαται. ἐλήλαμαι. ἐλήλαντο. ἤλήλαντο. ἔρχομαι *ab* ἐλεύθω.

Ἔρχομαι, *venio, accedo*: futurum med. ἐλεύσομαι, *veniam*: particip. ἐλεύσόμενος, *venturus*, ab ἐλεύθω, aoristus sec. ἦλυθον, ἦλυθες, ἦλυθε, & syncope ἦλθον, ες, ε, 302,34. & 303, 13. & 33. cum ἀπὸ ἀπῆλθον, pro quo Theocritus dicit ἀπλῶθον, *abij, diſceſſi*. Infinit. ἐλθεῖν, *venisse, profectum esse*: Doricè ἐλθέν, Æolicè & Dor. ἐλθῶ, Atticè & Dor. ἐλθόμεναι. ἀπλῶθον. ἐλθέν, ἐλθῶ, ἐλθόμεναι.

182,16. particip. ἐλθών, *gressus*. Perfectum ἦλυθα, medium ἦλυθα, & Atticè (297,36.) ἐλήλυκα, ἐλήλυθα: pluſquamperfect. ἐληλύκειν, ἐληλύθειν, 300,22.

H

ἦν δ' ἐγώ. ἦ δ' ὅς. ἦν, ἦς, ἦ.

1 Ἦν δ' ἐγώ, *inquam autem ego*: ἦ δ' ὅς, *inquit autem ille*; dicta ſunt per aphæreſim à φημὶ, pro quo

2 ἠμὶ, *dico*: ἔφλυ, ἔφης, ἐφη, & φλῶ, φῆς, φῆ; vnde ἦν, ἦς, ἦ, *dicebam, bas, bat, vel dixi, isti, it*.

ἤεθα. ἤσθαι. ἤσθην.

Ἤεθα pro ἦσο, *eras*, pagina 305, verſu 35.

3 Ἡσθην, *lætatus ſum*: & Optatiuus ἡσθείην, Aoristus primus ab ἥδομαι, *delector, lætor*.

ἔφλυ.

1 Ὁ Σ eſt articulus poſtpoſitiuus pro Pronomine
2 demonſtratiuo ὅστις vel ὁκεῖνος, 246, 37. 2 ἔφλυ eſt imperfectum vel aoristus ſecundus, vt habes 328,5. & 6. reiecto augmento Ionicè dicitur φλῶ, & per aphæreſim
4 ſine abiectionem primæ literæ φ, ἦν, 328, 19. & 20.
3 3 Infinitiuus ἡσθῆναι: cum ἐπὶ, ἐφησθῆναι, *lætari*: participium ἡσθεὶς, *oblectatus, gauisus*.

1 Θάπλω,

1 Θάπλω, *ſepelio*: Futurum θάψω: Aoriſt. prim. ἔθαψα. Aoriſtus ſecundus paſſ. ἐτάφλω, à τάφω. Θ θάπλω à πάφω.

2 Θέλω vel 3 ἐθέλω, *volo*, tempora ſumit à 4 θελέω, vel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum verba tum nomina διτταλογούμενα, hoc eſt, *quæ dupliciter dici poſſunt*; ὀρὸς & ὄρρὸς, *ſerum lactis*: ἄτροφος, † ἀτροφὴς, *non ſentiens alimentũ*: ϛαφὶς, ἀϛαφὶς, *vua paſſa*: μικρὸς, σμικρὸς, *paruus*: ἀσπαίρω, ἀσπαίρω, *palpito*: ἀθρῶ, ἀθρεῶ, *abundo*: 5 θρυλῶ, θρυλλῶ, *diuulgo*: ναυαγῶ, ναυηγῶ, *naufragor, naufragium facio*: ϛήκω, ἐϛήκω, *permaneo*: 6 ἀλινδέομαι, καλινδέομαι, *volutor, verſor*. Multa præterea ſunt vel Barytona vel Circumflexa, 7 ῥίπτω, ῥιπτέω, *proijcio*: κύω, κυέω, *vterum fero*: 8 ἕλκω, ἑλκέω, *traho*: 9 εἴδω, εἰδέω, *video, ſcio*: 10 δόκω (vnde δόξω) & δοκέω, *puto, cenſeo*: 11 τεύχω & τευχόω, *attero*: vnde τετευχωμένος, *extenuatus*. 12 Alia & Barytona & Circumflexa & in μι; εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, *ſcio*. Alia in diuerſis coniugationibus, 13 δωάω, δωάζω. *poſſum*: quorum omnium varietas legendis authoribus eſt obſeruanda.

1 2. 3 Θέλω à θελέω. 4 ἐθέλω *ab* ἐθελέω. *Annotatio.* διτταλογούμενα. 5 6 7 *Multa vel barytona vel circumflexa.* 8. 9 10 δόξω. 11 12 *Quædam verba & Barytona & Circumflexa & in μι.* 13 *Verba diuerſarũ cõiugationũ.*

14 Θνήσκω, *morior*. Fut. θανεῦμαι: Aor. ſec. 15 ἔθανον, à θείνω. Præteritum, 16 τέθνηκα, à θνάω: & Ionicè τέθναα, 17 vt βέβηκα, βέβαα, *iui*. Imperatiuus, 18 τέθναθι: Optatiuus: 19 τεθναίην: Infinitiuus, 20 τεθνάναι: Participium, τεθνὰς, à τέθνημι præſenti, 21 quod reduplicatur per ε; vnde fit τεθνᾶσι tertia pluralis, vt 22 ἱϛᾶσι. quamquam poteſt τεθνᾶσι dici præteritum pro τεθνάασι, per craſim; vt etiam infinitiuus τεθνᾶναι per ᾶ circumflexum, pro τεθνάέναι. Participium autem τεθνεὼς, à † θνέω, τέθνημι. 23 Præteritũ Bœoricum τέθνϝκα per ϝ, & Ionicè τέθνϝα, τεθνϝὼς, & ablato ι 24 τεθνεὼς, pro quo poëtæ 25 τεθνηὼς, *mortuus*.

14 Θνήσκω à θείνω, 15 θνάω, τέθνημι & θνέω. 16 τέθναα. 17 18 19 20 *Ionica reduplicatio per ε.* 21 22 τεθνᾶσι. τεθνϝὼς. τεθνεὼς. τεθνηὼς.

1 Vide 309,8. & 310,11. Huius perfect. paſſ. τέθαμμαι, τέθαψαι: part. τεθαμμένος, *ſepultus*: paulopoſtfut. τα-

Universidad de Deusto
Biblioteca

λῶ, λῇς, λῇ.

λῶ, λῇς, λῇ.

λησῶ. ἔλησα.

ἐθέλησθα.
θελῆσαν.

ἠθελησάτην.

τεθελήμεθα.
θεληθέν.

λ ὲ dictionibus sublatum.

Φέρησι.
βεβλῆσι.
ἀυέχησι.

ANNOTATIO.

2 θήψομαι, ψῃ, ψεται, *mox sepeliar, eris, etur.* [2] Vide 304, 10. & 350, 26. Huius subiunctiuus θέλω, θέλῃς, θέλῃ, & Doricè λῶ, λῃς, λῃ: poterimus tamen hæc deducere à λάω, in subiunctiuo λάω, λάῃς, λάῃ, crasi λῶ, λᾷς, λᾷ, & Doricè (215, 9.) λῶ, λῇς, λῇ, *velim, is, it.* ab eodem λάω, futur. λήσω, & Doricè (170, 7.) λησῶ: aoristus primus ἔλησα pro ἔλεσα, reiecta futuri consonante. [3] In subiunctiuo ἐθέλω, ἐθέλῃς, & Æolicè (315, 35.) ἐθέλωθα, *velis.* [4] Fut. θελήσω: aor. primus ἐθέλησα: particip. θελήσας, θελήσασα, θελήσαν, *volens.* In perfecto affirmant non dicendum τεθεληκέναι à θέλω, sed ἠθεληκέναι ab ἐθέλω, cuius fut. ἐθελήσω, ἐθελήσῃς, *cupiam, es.* reperitur tamen à τεθέληκα passiuum τεθέλημαι: prima plur. τεθελήμεθα, *voluimus*: aorist. prim. ἐθελήθην: vnde part. θεληθείς, neutrum θεληθέν, *quod placuit.* [5] Non rarò λ è dictionibus sublatum offendes, vt Ἀχιλλεύς, Ἀχιλῆος, *Achilles*: genitiuus Ionicus (143, 21. & 154, 37.) Ἀχιλῆος: † θάλεσαν, *virentem*, pro θάλλοντα, à θάλλω, *floreo.* sic è principio, λείβω, εἴβω, *libare*: λαυψηρός, αὐψηρός, *celer*: & [6] λαυψηρῶς, αὐψηρῶς, *celeriter.* [6] Dicimus pro eodem κυλινδέομαι, κυλίνδομαι, κυλίομαι, & εἰλινδέομαι. Primæ coniugationis Circumflexorum sunt ea verba quæ hîc à CLENARDO recensentur, finita in ῶ & οῦμαι. [7] De his 8, 9 351, 1. & 11. [8] Vide 286, 18. [9] De his 377, 28. [10] Vide 10 351, 38. [11] Inuenitur quoque τρύω in eadem significa- 11 tione, vnde τετρυμμένος, idem quod τετρυχωμένος. [12] Sic 12 φέρω, φερέω, φέρημι, vnde †φέρησι, *fert*: βεβλήκω, βεβλήσω, βεβλήμαι, vnde βεβλῆσι, *oneratur, fructu grauatur*: ἀυέχω, ἀυεχέω, ἀυέχημαι, vnde ἀυέχησι, *sustinet.* [*Tria ista, φέρησι, βεβλῆσι, ἀυέχησι, leguntur apud Homerum vno eodemque in loco, Od. τ: ac Indicatiua ostendunt sequentia verba* πάντ' ἐπιτροπεύει. *sic enim ibi,* Εὐδίκιαι ἀυέχησι, φέρησι δὲ γεώμορα μῆλα Πυρὸς καὶ κελῆτος, βεβλῆσι δὲ δένδρεα καρπῷ. Τίκτει δ' ἐμπεδάμαλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς. *Eodem modo (vt Eustath. testatur) alibi dicit,* λαμπρὸν πεμφύκησι: *atque Odyss. η, quædam exemplaria habent,* Πείσιστρον ἄσσά οἱ αὖσα καλέουσι βαρεῖαι. *Sunt autem (vt idem annotauit) hæc verba Rheginorum dialecti, qui, secundum Heraclidem, tertias singulares barytonorum, & circumflexorum primæ coniugationis, modo Indicatiuo, finiunt in* ησι. *nam pro* λέγει, φέρει, νοεῖ, φιλεῖ, *dicunt* λέγησι, φέρησι, νόησι, φίλησι. *vocaturq; istud schema* Ιβύκειον, *propterea quod Ibycus poëta plurimum hac lingua delectatus fuit. Hæc Eustathius. Sunt igitur ista vel tanquam è verbis in μι, vel ι vertitur Æolicè in η, (169, 38.) & accedit paragoge σι, velut in subiunctiuis: infrà in tractatu Antesign. de Inuestig. themat. vbi*

rationem inueniendi thema præsentium verborum Barytonorum quæ propter dialectos variantur docet. sed in subiunctiuis η diphthongum est, vt λάχῃσι, λάδῃσι: *in superioribus autem monophthongum.*] [13] Vide 308, 1. 13
5 [14] Quære 347, 32. [15] Sine augmento θάνον, θάνες, θάνε: 14
cum κατ, κατέθανεν, & poëticè (173, 15.) κάτθανε, *mortuus est,* 15 κάτθανε.
obiit: Opt. θάνοιμι: subiunct. θάνω, θάνῃς, θάνῃ, cum κατὰ
poëticè καταθείνῃ pro κατατεθνήκῃ, *moriatur*: infin. θανεῖν, κατ- καταθείνη.
θανεῖν pro κατατεθνεῖν, *mori*: pro θανεῖν Ionicè (183, 15.) θανέειν: καταθανεῖν.
10 particip. θανών, *mortuus.* Fut. sec. θανῶ, vnde medium θα- θανέεσθαι.
νέομαι, *morior*: infin. θανοῦσθαι, & Ionica dialysi (199, 39.) θα- θανέεσθαι.
νέεσθαι, *mori*: particip. θανούμενος, θανουμένη: hinc καταθανεμένη καταθανεμένη.
pro κατατεθνεώς μένη, *moritura.* [16] Pluisquamperfect. ἐτεθνή- 16
κην, *obieram*: particip. τεθνηκώς, *extinctus.* [17] De hoc & 17
15 similibus 235, 35. [18] Tertia persona τεθνάτω, *interficiatur.* 18
[19] Tertia τεθνείη: cum κτ, κατατεθναίη, *moriatur*: in plur. 19
τεθνεάμεν, τεθναίητε, τεθναίησαν, syncope τεθνάμεν, τεθνᾶτε, τεθνάμεν.
τεθναίην, 365, 17. [20] Doricè (182, 9.) τεθνάμεν, τεθνᾶτε, 20
τεθνάμεν. [21] Vide 328, 32. [22] De hoc 234, 11. [23] Vide 21 τεθνάμεν.
20 234, 23. & 235, 35. [24] Huius obliqui per ῶ circumflexum, 22 τεθνεώς, τῶ
τῶ τεθνεῶτος, τῷ τεθνεῶτι, τοῖς τεθνεῶσι: & fœm. ἡ τεθνεῶσα, 23 τεθνεῶτ' ☞.
τῆ τεθνεώσης. quare magis placet vt sit dictum per epen- 24
thesim vocalis ε, pro contracto τεθνὼς, τῶ τεθνῶτος, ab
Ionico τεθνεὼς, τεθνεῶτ' ☞: vt γεγαὼς, γεγαῶτος, per epen-
25 thesim τῶ α, pro contracto γεγὼς, γεγῶτ' ☞: & ἑστεὼς, ὦτ' ☞,
epenthesi τῶ ε, pro ἑστὼς, ῶτος: de quibus 237, 20. [25] Vide 25
237, 11. vel die ineste poëticam ectasim.

Θοάω, *incito, acuo*: aor. prim. ἐθόωσα, *excitaui, acui*: infin. *Appendix.*
θοῶσαι, *acuere, nitidum reddere,* † quasi à θοόω, μ. ὦσω. θοάω à θοόω.
30 ANNOTATIO.

Sed nescio quomodo respuat θοόω, quum id regulariter à θοὸς descendat, vt θεὸω à θεὸς (217, 32.) nec verbi θοάω, quod in vulg. Lex. exponitur *incito, sedeo, moueo*, vlla proferantur exempla. forsan eius statuendi occasionẽ
35 sumpserunt ex aoristo θόωσε. verum is est à θοάζω, quo Sophocles vtitur pro *sedeo*, teste Suida: agnoscitque illud θοάζει etiam Hesychius, varias ei significationes tribuens, actiuas pariter & neutras, *perficere, turbare, festinare, currere, salire, sedere.* apud Homerum autem
40 Il. ι, Eustath. mauult, λιπὼν ἕδος ἔνθα θόωσεν, *relicta sede vbi sedebat*: & Il. ο, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θόωσεν, à them. θόωσω, à quo Od. γ est, θεῶν ἐν δαὶ θοωσέμεν.

† ἴδμεν pro ἴσμεν, *scimus*, more Dorico; vt 1 1
vt ὀσμὴ, ὀδμὴ, *odor, olfactus.* ἴδμεν.
Dorismus.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἱκνέομαι ab ἵκομαι.

2 Ικνεῖμαι, *peruenio*. Futurum, [2] ἵξομαι: Aoristus

3. 4 sec. med. [3] ἱκόμην, ab ἵκομαι. Sic [4] ἀφικνεῖμαι, *ve-*

5 *nio, peruenio*: Præteritum passiuum, [5] ἀφῖγμαι:

ἀφικόμην.

6 Aoristus secundus medius, [6] ἀφικόμην.

ἵπταμαι à πτάω, πίεω & ἵπημι.

7.8 [7] Ἵπταμαι, *volo, as*. Fut. [8] πτήσομαι. Aoristus se-

9 cund. [9] ἔπτην: medius [10] ἐπτάμην: Part. πτάμενος,

10 ὑποπτάμενος, *anolans*: Infinitiuus [11] πτάσθαι, & a

11 verso in ε dicitur [12] πτέσθαι, ὑποπτέσθαι, *deuolasse*.

α in ε.

Quædam verba sunt vel primæ vel secundæ cõiug. circumflexorum, & in μι.

12 Quamquam sunt quædam vel primæ vel se-

13 cundæ coniugationis; vt τέθνημι, *morior*, à θνέω 10

14 vel θνάω: ita fuerit πτάζ à πτάω, ἵπημι: at πτέζ

15 à πτέω, ἵπημι. sic composita [13] ἀφιπτάμαι, *anolo*:

[14] καθιπτάμαι, *deuolo*. Præterit. pass. [15] πεπτάμαι,

Annotatio de reduplicatione.

15 vel ab ἵπημι, vel à πτῆμι. multa enim nunc re-

16 duplicatione sunt affecta, nunc carent: πτῆμι, 15

ἵπημι: [16] τλῆμι, τέτληκα, *tolero*: & consimilia.

ἰτέον & εἰτέον.

17 [17] Ιτέον, *sciendum*, ab εἴδω, *scio*. Præt. pass. εἶσμαι,

εἶσαι, εἶσται: verbale εἰτέον: at ἰτέον dicitur reiecto

18 ε, vt [18] ἱμάτιον, *vestimentum*, sine diphthongo; 20

cùm tamen fiat ab εἷμα, εἵματος, *vestis*.

ἰτέον, ἰητέον.

18 [18] Ιτέον, & pleonasmo ἰτητέον, *eundum*, ab εἶμι,

vado. Præteritum actiuum esset εἶκα: passiuum,

εἶμαι, εἶσαι, εἶται: vnde εἰτέον, & ε sublato, ἰτέον, vt

θέμα, θέσις, ἄφεσις.

fit in ἰσέον & ἴσωρ. Contrà fit in θέμα, θέσις, *po-*

sitio: ἄφεσις, *remissio*: & huiusmodi. siquidem fa- 25

ctum est θέμα à præterito passiuo τέθεμαι, vnde

regulariter deduceretur θεῖμα: sed dicitur θέ-

μα, reiecta subiunctiua. aut habenda est ratio

legitimi præteriti, neglectis Bœotis; quo mo-

mo diceremus τίθημι: perfectum, τέθηκα: pas- 30

siuum, τέθεμαι, corripiendo penultimam: vnde

θέμα, θέσις. & ἵημι, *mitto*: perfectum: εἷκα: pas-

siuum, εἷμαι, ἄφεμαι, *dimissus sum*: vnde ἄφεσις; &

ita in cæteris.

1. 2 [1] De Hoc quoque 365,32. & 369,18. [2] Compositum 35

cum ἀπό, ἀφίξομαι, *perueniam*: tertia plur. ἵξουσι, ἀφίξονται,

pro

pro ἵξοντι, legitur ἵσοντι, *ibunt*, ξ in σ mutato. [*Verum in eundi significatione scribendum potius* ἴσοντι, *vt apud Hesych. est, expositum itidem* προΰσοντι, *ab* ἴω. *nam* ἰσοῦσι *verius significat* ἱδρύσοντι, *ab* ἵζω colloco vel sedeo.] A

ἴσοντι.

ANNOTATIO.

5 futuro ἵξομαι fit præsens ἵξω, (332,17.) imperfectum ἵξον, quo Bœoti vtuntur pro ἵκον, *iuerunt, venerunt*: alij malunt esse ipsum ἵκον, κ in ξ Bœoticè mutato. sic εἵξασι (de quo 299,26.) non pro εἶξαν, vt quidam volunt; sed pro εἴκασι, *similes sunt*: præteritum ab εἴκω. 3 Tertia 3

ἵξον.

εἵξασι.

10 dualis ἱκέδλω, *venerunt*: & tertia plur. ἵκοντο. Imperatiuus ἵκε (at præsens ἵκω, & Ionicè ἵκνεο, *veni*, 193,29. ab ἱκόμην) Opt. ἱκοίμαν, Doricè ἱκοίμαν, 118,40. subiunctiuus ἵκωμαι, ἵκῃ, & Ionicè (186,24.) ἵκηαι, *venias*: cum ἀπό, ἀφίκηαι, *perueneris*: tertia persona, ἱκνῆται, ἀφίκηται: infinit. ἱκέσθαι: part.

ἵκε.

ἵκηαι.

ἀφίκηαι.

15 ἱκόμενος, syncope ἵκμενος, *fluens*: sunt qui spiritu tenui efferant ἱκμενος. 4 Iones dicunt ἀπικνέομαι, 118,30. & 35. 4 Hinc infinit. ἀφῖχθαι, *deuenisse*. Vt ἀφῖγμαι, ita simplex ἶγμαι, vnde part. ἰγμένος, *profectus*. 6 Participium ἀφικόμενος, & Ionicè (118,30.) ἀπικόμενος, *progressus*. 7 ἵπταμαι, ἵπτασαι, ἵπτασται, vt ἵσταμαι, (227,15.) est secundæ coniugationis verborũ in μι, pro πίπταμαι, à πτάω: spiritum asperum pro π obtinuit, vt ἵημι. huius imperfectum ἱπτάμην, ἵπτασο, 239,33. 8 Et poëticè seruata reduplicatione (228,11.) ἰπλήσομαι. Actiuum quoque πλήσω reperitur: 8

ἱκμένος.

ἵκμην.

ἀφίκμην.

ἵκμην.

ἀπικνέομαι.

ἀπικόμενος.

ἰπλήσομαι.

25 hinc aoristus primus ἔπλησα: particip. πλήσας, cum ἀμφί, ἀμπλήσας, αντος, *peruolans*: at ἀμφιπλήσαντες λεπτὰ, *per tenue cribrũ transmittentes*, à ἀμφιπλάω, *percribro*. 9 Cum 9 ἀμφὶ διέπτην, *transuolaui*. Optat. πλαίην, *volem*: ἀμφιπλείην, *peruolem*: infin. πλῆναι, *volare*: cum ἀνὰ, ἀναπλῆναι, *reuo-*

30 *lare, subuolare*: part. πλάς, ἡ πλᾶσα, *volans*: ἀμφιπλὰς, τὰ ἀμφιπλῶντος, *transuolans*. 10 Doricè (118,40.) ἐπτάμαν: cum 10 ἀνὰ, ἀνεπτάμαν, pro ἀνεπτάμην, *sursum volaui*: tertia persona ἔπτατο, sine augmento πτᾶτο, *volauit*: seu *volabat*, vt sit imperfectum pro ἵπτατο, abiecta quoque reduplicatione: vel quasi à πτῆμι, passiuum πτάμην, imperfect.

ἀμφιπλήσας.

ἀμφιπλῶντος.

ἀνεπτάμαν.

πτᾶτο.

35 ἐπτάμην, ἔπτατο, ἐπτάτο, & depositio augmento πτᾶτο. In Optatiuo pro πλαίμην, πλείο, πλαῖτο, reperitur † πτοίμην, πτοῖο, πτοῖτο, *volem, es, et*: hinc cum ἀνὰ, ἀνάπτοιτο, *subuolet*, tanquam à πτοέω vel πτόω, cuius aorist. secund. esset

πτοῖτο.

ἀνάπτοιτο.

40 ἔπτον, medius ἐπτόμην: vnde πτοίμην, vt θοίμην, θοῖο, θοῖτο, pro θείμην, θεῖο, θεῖτο, 226,16. [πτοίμην & *compos.* ἀνάπτοιτο, *possunt etiam à* πίτνημι *deduci per syncopen: itidemque infin.* πτῆναι, *& particip.* πτάς.] 11 Hinc com- 11

ANNOTATIO.

posita ἀναπλάς, *subuolare*: ἀμφιπλάς, *trãsuolare*. 12 Cum 12 ἀνὰ, ἀναπλῆναι, *reuolasse*. 13 Participium ἀφιπτάμενος: fut. 13

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀφιπλήσομαι. medium ἀποπλήσομαι, & poëticè seruata reduplicatione, ἀφιπλήσομαι. aorist. secundus ἀπέπτην: medius ἀπεπλάμην:
14 particip. ἀποπλάμενος, de quo paulò antè. 14 Futur. medium κατα-πλήσομαι, καταπλήσῃ, καταπλήσεται, *deuolabo, is, it*: aorist. sec. κατέπτην: subiunctiuus κατα-πέτω, κατα-πέτῃς, κατα-πέτῃ, *deuolauero, is, it*: part. κατα-πτάς, άντος, *deuolans*.
15 16 15 De hoc 286,10. 16 Vide 328,35. 17 De ἰσέον, ἴμεν, & ἴτεον, habes quoque 382, 2.

K

καθεδέομαι. 1.2 1 Καθέζομαι, *sedeo*: Futur. secund. med. 2 καθεδέομαι. cur autem per δ scribatur, dictum est
3 3 pagina 178, vers. 20. & pag. 197, v. 11. & 14.

καθήσομαι. Κάθημαι, *sedeo*: Futurum, καθήσομαι: de hoc pagina 324, versu 6.

1 1 Imperfecto Ἐκαθεζόμην præpositio capit augmentum, vt καθεύδω, (289,34.) ἐκάθευδον, quod & sine augmento καθεῦδον. non enim plus significat quàm simplex ἕζομαι, *sedeo*: cuius quoque futur. secund. med. ἑδοῦμαι, ἑδῇ, ἑδεῖται: & actiuum ἑδῶ ab ἕζω, fut. ἕσω: medium ἕσομαι: infin. ἕσεσθαι, poëticè geminato σ, ἔσσεσθαι: cum ἐπὶ, ἐφέσεσθαι, *insidere, collocare*. Pro ἕζομαι Dores dicunt ἔσδομαι, 4, 11. vnde in subiunctiuo ἐσδώμεθα, *sedeamus*. 2 Infinitiuus κατεδεῖσθαι, *mansurum esse*: part. κατεδήμενος, *sessurus*. 3 Ibi enim ait verba quartæ coniugationis, quæ sequuntur tertiam, habere Characteristicam δ in aoristis secundis, futuris secundis, & præterito perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ.

ἐφέσεσθαι. ἐσδώμεθα. 2 3

Appendix. Καλέω, *voco*. Imperfect. ἐκάλεον, ἐκάλεες: vnde tertia Ionica (170,30.) καλέεσκε pro ἐκάλει, *vocabat*: tertia plur. ἐκάλεον ἐκάλεον, & deposito augmento κάλεον, *vocabant*: in tertia plurali imperfecti passiui ἐκαλέοντο ἐκαλεοντο, reiecto augmento & Doricè ε in ου verso (119, 9. & 220, 8.) καλεῦντο, *vocabãtur*. Fut. καλέσω vel καλῶ, 213, 32. Præterit. κεκάληκα. & syncope κέκληκα: cum ἐγ, ἐγκέκληκα, *criminatus sum*: & futur. ἐγκαλέσω, *criminabor*. A κέκληκα passiuum κέκλημαι, κέκλησαι: vnde cum præpositione ὀπ, reiecto augmento, fit verbale ἐκκλησία, *ecclesia, conuocatio, cœtus*. sic à tertia persona κέκληται ducuntur κλητέος, *vocandus*; & κλητός, *vocatus*: vnde rursus possessiuum κλήσις, *vocatiuus*; & verbum κλητεύω, *in ius vocare*. Pluſquamperfect. ἐκεκλήμην, ἐκέκλησο, ἐκέκλητο: vnde reiecto ε, fit tertia plur. Ionica & poëtica (190, 16. & 33.) κεκλήατο, *vocati erant*, pro ἐκέκληντο: sic tertia perfecti κεκλήαται & κεκλέαται pro κέκληνται, *vocati sunt*.

καλέεσκε. κάλεον. καλεῦντο. κέκληκα. ἐκκλησία. κλητέος. κλητός. κλήσις. κλητεύω. κεκλήατο. κεκλέαται.

aoristus

aoristus prim. ἐκλήθην: part. κληθείς, *vocatus, inuitatus*. Aorist. sec. actiuus ἔκαλον: imperat. κάλε, & poëticè Syracusio more κάλον, 180, 6. & 378, 42. & 377, 38. cũ ἀνὰ, ἀνάκαλον, & poëticè (173, 14. & 36.) ἄγκαλον, *reuoca*. Futur. sec. καλῶ, quo Attici pro καλέσω vtuntur.

ἄγκαλον.

Κλάζω, *reſono, clango*. Futur. κλάγξω, & poëticè κεκλάγξω, *latrabo*, 172, 16. perfect. κέκλαγγα: aorist. prim. ἔκλαγξα: tertia plur. ἔκλαγξαν: particip. κλάγξας, *vociferatus*, à κλάζω. aorist. sec. ἔκλαγον: at præt. medium κέκληγα, pro κέκλαγα: (197, 28.) vnde participium κεκληγώς, ότος: ἡ κεκληγυῖα, τῆς κεκληγυίας, & Ionicè (121, 3.) κεκληγυῖαν, *clangens, entis*. Homerus dixit in masculino plurali οἱ κεκληγέοντες pro κεκληγότες, *clangentes, latrantes*: vel dicemus à præterito medio κέκληγα fieri præsens κεκληγω, vnde participium præsens κεκληγων, οντος, in plurali οἱ κεκληγοντες. Vide 379, 6.

κλάζω ἀ κλάγξω. κεκλάγξας. κεκλήγοντες.

Κραίνω, *perficio*: futur. κρανῶ, 157, 32. medium κρανοῦμαι, 198, 17. & 199, 25. infin. κρανέεσθαι, & dialysi Ionica (199, 39.) κρανέεσθαι, *absolutum iri*. Aorist. prim. actiuus ἔκρανα, Atticè ἔκρηνα, 177, 3. imperat. κρῆνον, quod & κρῆνον, κρηνάτω, *perfice, iat*: secunda plur. κρήνατε, *perficite*, tanquam à κρηαίνω; mutato priori ω in η, pro κρήνον, κρηνάτε. dicitur & κρᾶνον, & vtroque ω, reiecto ι.

Κραίνω ἀ κρᾶνω. κρανέεσθαι. κρῆνον. κρᾶνον.

Λ

λαγχάνω. λαμβάνω. λανθάνω. 25 1 Λαγχάνω, *sortior*: λαμβάνω, *sumo*: λανθάνω, *lateo*: μανθάνω, *disco*, tempora sumunt à 2 λήχω, 3 λήβω, 4 λήθω, 5 μαθέω. 1 2.3 4.5

λαγχάνω. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

1 Haec Est veluti quædam exceptio regulæ de finitis in άνω, quam assignauit 336, 31. lege quæ in eum locum annotauimus. 2 Futur. λήξω: perfect. λέληχα & Atticè (298, 23.) εἴληχα, *sortitus sum*. Aorist. sec. ἔλαχον (cum ἀφ', ἀπέλαχον, *sortitus sum*) & poëticè ἔλαχον, 297, 14.) Optatiuus λάχοιμι, λάχοις, λάχοι, & Attica formatione λαχοίμι, λαχοῖς, λαχοῖ, vt ποιοίμι, pro ποιοῖμι, 214, 14. dicitur etiam poëticè (172, 17.) λελάχημι: sic in subiunctiuo λελάχω pro λάχω, *sortitus fuero*: tertia plur. λελάχωσι, *sortiti fuerint*: infin. λαχεῖν: (hinc ἀφλαχεῖν, *sortitum esse*) particip. λαχών, *sortitus*. sumit quoque à κληρόομαι, fut. medium κληρώσομαι, *sortiar*: & perfect. pass. κεκλήρωμαι, ωσαι, ωται: hinc infinit. κεκληρῶσθαι, *sortito accepisse*: part. κεκληρωμένος, *sorte electus*. aor. prim. ἐκληρώθην. part. κληρωθείς. Præteritum med. λέλοιχα, *sortitus sum*, quasi à λείχω, 197, 22. vel à λοιχέω, 213, 35. 3 A λήβω, fut. λήψω: med. λήψομαι, λήψῃ, & Doricè (118, 40. & 119, 9.

1 2 3 λαγχάνω. λήξω. λέληχα. εἴληχα. ἔλαχον. λαγχάνω ἀ λήχω. λαμβάνω. λήβω. λήψομαι. λανθάνω. λήθω. μανθάνω. μαθέω.

3 ἀ λείχω vel λοιχέω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

λαψῆμμι: λαψεῦμαι: λαψῆ. ἐίληφα.

atque 170,6.) λαψῆμμι siue λαψεῦμαι, λαψῆ, *sumam, sumes*. Perfect. actiuum λέληφα, & Atticè (298,23.) ἔιληφα: vnde infin. εἰληφέναι: (cum σω, σωφληφέναι, *concepisse*) part. εἰληφὼς, *qui cepit*: hinc σωφληφώς: ἡ σωφληφῦα, *quæ concepit*. Perfectū passiuum λέλημμαι & ἐίλημμαι, *captus sum*: ἐίληπλαι, *assumptus est*: part. λελημμένος & εἰλημμένος, *deprehensus*: σωφλημμένος, *comprehensus, captus*. aoristus primus ἐλήφθην: infinitiuus ληφθῆναι, *captum esse*: participium ληφθεὶς, *captus*: cum ἀπὸ in nominatiuo plurali ἀπολαφθέντες, & Doricè (118,40.) ἀπολαφθέντες, *intercluſi*: ſic in part. perfecto ἀπολελαμμένος pro ἀπολελημμένος, *intercluſus*. † ab aoristo primo ἐλήφθην, ἐλήφθης, fit fut. prim. ληφθήσομαι, *capiar*. Aorist. ſecund. act. (178,4.) ἔλαβον, ἔλαβες: hinc tertia Ionica (170,30.) λάβεσκε, *ſumpſit*, pro ἔλαβε: pro ἔλαβε quoque poëtæ dicūt ἔλαβε, 297,14. Imperat. λάβε, & Atticè λαβέ, 305,39. ſubiunct. λάβω, λάβῃς, λάβῃ, & Ionicè (306,14.) λάβῃσι, *capiat*. infi. λαβεῖν, Doricè (119,5.) λαβεῖν, & Æolicè (119,42.) λάβεν: particip. λαβὼν, *nactus*. Aoristus ſecundus medius ἐλαβόμην, ἐλάβετο, ἐλάβεσθε, & poëticè (297,14.) ἐλαβόμεσθα: pro ἐλαβόμεθα dicunt etiā poëtæ (172,17.) λελαβόμεθα: hinc in infinitiuo λελαβέσθαι pro λαβέσθαι, *cepiſſe*. part. λαβόμενος, *qui cepit*. 4 Futurum λήσω: medium λήσομαι, λήσῃ, λήσεται, *latebo, is, it*, ſeu *obliuiſcar*: particip. λησόμενος. Perfectum paſſi. λέλησμαι, λέλησαι, λέληται, *oblitus ſum, es, eſt*? infinit. λελῆσθαι, *oblitum eſſe*: participip. λελησμένος, *oblitus*; pro quo Doricè η in α mutato (118,26.) inuenitur λελασμένος à λαθόμαι pro λήθομαι: vnde & λάθεται pro λήθεται, *immemor eſt*: in prima plurali perfecti λελάσμεθα pro λελησμέθα, *obliti ſumus*: & aoristus primus ἐλάθλων: infinitiuus λαθλάσαι, & Ionicè (182,6.) λαθλῆναι pro ληθλῶσαι, *oblitum eſſe*. Aoristus ſecundus act. ἔλαθον, ἔλαθες, ἔλαθεν, & poëticè (172,17.) λέλαθον, ες, ε, *latui, iſti, it*: Optat. λάθοιμι, λάθοις, λάθοι: ſubiunct. λάθω: infin. λαθεῖν: part. λαθὼν, ὁντος, *qui latuit*. Aoristus ſecundus medius ἐλαθόμην, & poëticè quoque λελαθόμην: vnde in Optat. λελάθοιτο, pro λάθοιτο, *oblitus fuerit*: & infinit. λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, *obliuiſci*. Rurſus pro ἐλαθόμην, ᾰ, ετο, Iones reiecto augmento & verſo α in η, ληθόμεθα, λήθεο, λήθετο: niſi malis imperfectum eſſe à λήθομαι. Perfectum medium λέληθα, ας, ε, *latui, iſti, it*: pluſquamperfect. ἐλελήθη, εις, ει, & Ionicè (300,27.) ἐλελήθεα, ἐλελήθεας, ἐλελήθεε, *oblitus eram, as, at*: tertia plur. ἐλελήθεσαν, & Atticè (300,13.) ἐλελήθεσαν, *oblitus fuerant*. participip. λελῃθὼς, ότος: hinc aduerbium λελῃθότως, *latenter, ſenſim*. 5 De hoc 337,17.

λαψῆμμι: λαψεῦμαι: λαψῆ. ἐίληφα.

λάβεσκε. ἔλαβε. λάβῃσι. λαβεῖν. λάβεν. ἐλαβόμεθα.

λελαβέσθαι.

λελασμένος. λάθεται. λελάσμεθα.

λαθλῆναι.

λέλαθον.

λελάθοιτο. λελαθέσθαι.

λήθετο.

ἐλελήθεε. ἐλελήθεσαν.

λαψῆμμι: λαψεῦμαι: λαψῆ. ἐίληφα.

λάβεσκε. ἔλαβε. λάβῃσι. λαβεῖν. λάβεν. ἐλαβόμεθα.

λελαβέσθαι.

λελασμένος. λάθεται. λελάσμεθα.

λαθλῆναι.

λέλαθον.

λελάθοιτο. λελαθέσθαι.

λήθετο.

ἐλελήθεε. ἐλελήθεσαν.

[1] Οἴομαι, & ſyncope οἶμαι, *puto*: Imperf. [2] ᾤμην. Futurum, [3] οἰήσομαι: Aoristus, [4] ᾠήθην, ab οἴομαι. Οἶδα, *noſti*, ab [5] εἴδω, *ſcio*: præteritū medium, οἶδα: ſecūda perſona οἶδας, Æolicè οἴδασθα, deinde per ſyncopen οἶσθα. Eſt autē pleonaſmus θα familiaris perſonæ in σ, [6] εἶσθα, *is vel ibis*: [7] ἦσθα, *eras*: [8] παρῆσθα, *aderas vel adfuiſti, interfuiſti*: [7] ἔφησθα, *dicebas vel dixiſti*: [9] ἐπεξίησθα, *eruperis*: [10] πίησθα, *biberis*: [11] ᾔδησθα vel ᾔδηθα per η, *noueras*.

Οἷος τε pro οἷος, *qualis, potis, poſſibilis*: vt ἐφ' ᾧ τε, pro ἐφ' ᾧ, *ob quod*. nam Ionicè abundat particula τε.

Ομνύω & [12] ὄμνυμι, *iuro*. Futurum, [13] ὀμόσω ab ὀμόω: Præteritum Atticum, ὀμώμοκα.

Οὐθὲν pro [14] ἔδεν, *nihil, nullum*, † Doricum eſt, vt [15] ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ, *pro nihilo habeo, ſperno*.

[16] Οφείλω, *debeo*. Futurum, ὀφλήσω, ab ὀφλέω, ſyncope autem ὄφλω: Futurum, [17] ὀφλήσω: Præteritum, [18] ὤφληκα: Aoristus primus, ὤφλησα: Aoristus ſecundus, [19] ὤφλον.

[1] VIDE 306,34. & 307,1. [2] Et abſque ſyncope ᾠόμην, ᾤο, ᾠοντο: tertia pluralis ᾤοντο. [3] Hinc aoristus primus med. ὠησάμην, ὠήσω, ὠήσεται, facta ſyncope & reiecto augmento † οἰσεται, & rurſus ſoluta diphthongo & geminato σ, οἴοσαται, *putauit*: ſic part. οἰοσάμενος, *ratus*: ſic & præſens οἴομαι, & participium οἰόμενος. [4] Perfectum, ὤημαι, ὤησαι, ὤηται: vnde ὠήθην, ὠήθης, ὠήθη: tertia plur. ὠήθησαν, *putauerunt, arbitrati ſunt*: infin. οἰηθῆναι, *putaſſe*. [5] Vide 377,29. [6] Quære 318,38. [7] De ἦσθα & ἔφησθα 319,9. [8] Componitur ex παρὰ & ἦσθα. [9] Vide ſed quaſi à πίνω, vnde aoristus ſecund. ἔπιον, vt ſuo loco dicetur. [11] Secunda perſona pluſquamperfecti ab εἰδω, 377,32. Penultima verò in ᾔδηθα ſcribitur per η pro ι, quadam analogia ad primam perſonam Atticam ᾔδη, quæ per η quoque ſcribitur, vt habes 300,12. [12] Ab ὄμνυμι, ὄμνυς, ὄμνυσι, imperfect. ὤμνυν, ὤμνυς: cum ἀπὸ, ἀπώμνυς, & poëticè ſeruato ο præpoſitionis ἀπὸ (172,30.) ἀποόμνυς, *deieratas*: imperat. ὄμνυθι, & apocope ὄμνυ, *iura*: ſic δαίνυ, pro δαίνυθι, *præbe conuiuium*, à δαίνυμι.

[1] Οἴομαι

O

οἴομαι. ὤμην. οἰήσομαι. ὠήθην. οἶδα.

ια adiectio Æolica.

οἷος τε. ἐφ' ᾧ τε. τε Ionicè abundat.

ὀμνύω ab ὀμόω. ὀμώμοκα.

ἐδέν. ἐξουθενῶ.

θ pro δ Doricè.

ὀφείλω & ſyncope ὄφλω ab ὀφλέω & ὀφλέω.

ὠόμην. οἴοσθε. οἰόσασθε. οἰοσάμενος. οἴομαι.

παρῆσθα. πίησθα.

ᾔδησθα.

infinit. ὀμνυώαν, *iurare* : particip. ὀμνὺς, ὑντ-ος : ὀμνυώτες, *iurantes*. Ab ὀμνύω, imperfectum ὤμνυον, ὤμνυες, ὤμνυε, accipitur pro aoristo secundo, id est, *iureiurãdo me astrinxi, isti, it*. [13] Poëticè ὀμῶμαι, ὀμῇ, & Atticè (306,35.) ὀμεῖ, *iurabo, iurabis*. videtur futurũ secundum med. ab ὀμόω, quamuis CLENARDVS (213,35.) dixerit tertiam coniugationem Circumflexorum nõ agnoscere futurum secundum : quod verum est in iis authoribus qui prosa oratione scripserunt. at poëtæ nihil non sibi permissum arbitrantur. † possumus tamen deducere ὀμῶμαι quasi ab ὄμνω, futurum ὀμῶ, mediũ ὀμῶμαι, 198,15. A futuro ὀμόσω, aoristus primus ὤμοσα, ὤμοσας, ὤμοσε, *iurauí, isti, it*: tertia pluralis ὤμοσαν : perfectum ὤμοκα, 158,6. vnde Atticum ὀμώμοκα, 297,25. [*Non est opus fingere* ὄμνω : ὀμῶμαι *enim ita est ab* ὀμόω, *vt* πεσοῦμαι *à* πεσέω. *sic etiam ex* δύπτω, *futuro verbi* δύπτω, *est compos. aor.* κατέδυπεν *apud Hesychium, & perf. med.* δέδυπεν *apud Homerum.*] [14] De hoc 143,27. [15] Hinc participium perfectum passiuum ἐξουθενημένος, *contemptus, nihili habitus*. augmẽtum non habet, quòd simplex ab υ diphthongo immutabili incipiat. [16] Vide 304, 10. [17] Ab ὀφλέω. sunt qui hæc tempora referant ad ὀφλάνω, quod ab ὀφλέω, vnde est formatum, tempora mutuatur, 336,31. & 40. [18] Infinitiuus ὠφληκέναι, *damnatum esse* : part. ὠφληκὼς, ὀτ *noxius*. [19] Optat. ὄφλοιμι : infin. ὀφλεῖν : part. ὀφλὼν, ὀντος, *damnatus*. Dicimus & in hoc aoristo sec. ὤφλον, ες, εν, ab ὀφλέω, 213,35. & ὄφελον, ες, εν, ab ὀφείλω, 178,14. & Ionicè depositο augmento ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, *debui, isti, it* : sumitur & pro aduerbio optandi : † ὤφελον, ὄφελον seu ὄφελον, *vtinam ego* : & *vtinam illi*, in tertia plur. ὤφελες, ὄφελες seu ὄφελες, *vtinam tu* : ὤφελεν, ὄφελε seu ὄφελεν, *vtinam ille*, cum significatione optationis, etiam personarum indicationem habet. [*Imperf.* ὤφελον, ες, ε : & *aor.* ὄφελον, ες, ε, *etiam in Optatiuis loquendi formis, verba manent, vt & flexio arguit, & structura : est autem in eiusmodi structuris absolutis ellipsis aduerbij* εἴθε *vel* ὡς, ô si, vtinam. *id quod satis apparet ex iis locis quibus præmitti aduerbia ista solent : vt Od.* μ, Αἰθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαιήκεσσι, ô si debuissem manere apud Phæacas. *Il.* γ, ὡς ὄφελες αὐτοῦ ἀλέσθαι, vtinam debuisses istic periisse. *Aristoph.* ἀλλ' ὄφελ' ἡ πενθερὶ ἀπολέσθαι κακῶς, vtinam pronuba debuisset malè perisse. *Sed interdum hic aduerbium omittitur, vt dixi : Sophocl.* ὄφελον ἐκλιπεῖν βίον, ô si deberem excedere è vita. *interdum omittitur etiam infinitiuus : Demosth.* ἐπειδὴ δ' ἐκ μήποτ' ὤφελε σωιέσθαι, postquam autem contigerunt ea quæ vtinam nunquam debuissent, s. contingere. *Magis aduerbialiter ponitur in hoc Callimachi loco apud Etymol.* ὤφελε μηδ' ἐχθρὸν θοαὶ νῆες, vtinam ne fuissent quidem celeres naues, *pro* εἴθε. *& in hoc Apollonij Argon. 3.* ὄφρα μὲ μήτε ἕκητι δόμων ἀπὸ πατρίδος αἴης, vtinam neque parentum tunc aspexissem domum. *nam* ὀφέλω *Æolicè & poëticè sæpe pro* ὀφείλω *vsurpatur. nisi malis*, Iuuaret me neque parentum tunc aspexisse domum : *ab* ὀφέλω iuuo. *Scribuntur autem hæc regulariter per ω, velut aucta temporaliter : apud poëtas vero sæpe per ο, neglecto augmento.*]

ὀμῶμαι. ὀμεῖ. 13

ANNOTATIO.

ὤφλον: ὤφελον: ὄφελον.

ANNOTATIO *de* ὤφλον.

Ὀλλύω, *pereo, perdo* : siue ὄλλυμι, vnde & passiuum ὄλλυμαι, *pereo* : in præterito med. ab ὄλλω, ὤλα, Atticè (297,25.) ὁλώλα, *perdidi*, vel *perij*. aorist. sec. ὤλον : medius ὠλόμην, ὤλω, ὠλεῖτο : tertia plur. ὤλοντο, sine augmento ὄλοντο, *perierunt*. Optat. ὀλοίμην, ὄλοιο, ὄλοιτο : tertia plur. ὄλοιντο, & Ionicè (190,30.) ὀλοίατο. *pereant*. Subiunct. ὀλωμαι, ὄλῃ & Ionicè (186,23.) ὄλῃαι, *sis perditus, pereas* : sic in præsenti ὄλλυμαι, ὄλλῃ & Ionicè ὄλληαι.

Appendix. ὀλλύω *siue* ὄλλυμι *ab* ὄλλω. ὄλοντο. ὀλοίατο. ὄλῃαι. ὄλωνται.

Πάσχω, *patior*. Fut. [1] πείσομαι, *patiar*, pro πήσομαι, η in ει, à πήθω : at πείσομαι, *parebo, aut credam*, à πείθομαι, *pareo*. Aorist. sec. [2] ἔπαθον, à πήθω. Præt. med. πέποιθα, à πονέω, *laboro* : vnde præt. [3] actiuũ, πεπόνηκα : mediũ, πέπονα, & pleonasmo literæ θ, [4] πέποιθα. Participium [5] πεποιθὼς, πεποιθότος. Πίπτω, *cado*. Futur. πεσοῦμαι, [6] Doricè vsitatum est pro πεσέομαι, à πέτω. Dores enim futura circumflectunt in omni coniugatione, pro πέσω dicentes πεσῶ, vnde futurum mediũ πεσοῦμαι. Præteritum, [7] πέπτωκα, à πτόω. Aor. prim. [8] ἐπέσησα : [9] Aorist. secundus, [9] ἔπεσον, à πεσέω : at ἔπεσαν, [10] tertia pluralis est aoristi primi, pro ἐπέσησαν, per syncopen, vt [11] ἔστησαν, ἔσαν, *steterunt*. [12] Πίνω, *bibo*. Fut. πώσω : Præt. [13] πέπωκα, à πόω. Aor. sec. [14] ἔπιον, à πίω. Imperat. [15] πῖθι. nam legitimum πῖσι assciscit pleonasmum syllabæ θι, πίεθι : deinde crasi ισ in σ longum, fit πῖθι. [16] Futur. sec. med. πίομαι, pro [17] πιοῦμαι, vt φάγομαι & ἔδομαι, *edam*, pro φαγοῦμαι, ἐδοῦμαι. [18] Πιω

Πάσχω à πηθω & πονέω. πείσομαι. η in ει. πέπονθα. πεπονθώς. πίπτω à πέτω, πτόω & πεσέω. *Dorismus.* ἔπεσον. πίνω à πόω & πόω. πῖθι. πίομαι.

πωθάνομαι à πάθομαι.

πέπομμαι.

πράτλω: πράξω, πέπρακα.

Duplex futurũ in quarta conius. -ζω & -σω.

πάθομαι.

παθεῖν.

ANNOTATIO.

πέποσθε.

πεπονήκασι.

πωθάνομαι, *interrogo*. Futurum, πάθομαι: Aoristus secũdus medius, ἐπυθόμην, à πάθομαι. Præteritum passiuum, πέπυσμαι, pro πέπυσμαι: vt etiam ἄφυκτος, *ineuitabilis*, pro ἄφθκτος, elidendo ε ex diphthongo.

Πράτλω, *facio*: Futurũ, πράξω: Præteritum, πέπραχα. sed πράτλω, *vendo*: Fut. πράσω: Præteritum, πέπρακα. Sunt verò in quarta coniugatione, quę eadem significatione, tamẽ duplex habent futurum: ἁρπάζω, *rapio*: βασάζω, *porto*: νυστάζω, *nuto, dormito*: παίζω, *ludo*: σαλπίζω, *buccino*, ζω & σω.

Α Πείσομαι, πείση, πείσεται, patticip. πεισόμενος, *passurus*: πεισόμενοι ἀγαθά, *beneficia accepturi*. Ab ἔπαθον, ἔπαθες, ἔπαθεν, Optatiuus παθοίμι, παθοῖς, παθοῖ: secunda pluralis παθοῖτε: subiunctiuus πάθω, πάθῃς, πάθῃ: prima pluralis πάθωμεν, & poëticè (306,15.) πάθομεν, *patiamur*: infinitiuus παθεῖν, & Ionicè (183,15.) παθέειν, *pati*: part. παθών, *passus, læsus*. Ab aoristo ἔπαθον, fit παθέω præsens, idem quod πάσχω. [*Vel potius ex futuro secundo* πάθω, *quemadmodũ supra pag. 360. & 361. ex Etymologo docui futura nonnunquam μεταγεσχ εἰς ονεσῶτας.*] futurum πεσοῦμαι: perfectum πεπόθηκα, Ionicè (235,35.) πεπάθημαι: particip. πεπαθώς, crasi (236,2.) πεπαθώς, *passus*: ἡ πεπαθυῖα, *passa*.

Et passiuum πέπονθμαι: in secunda plur. πέπονθθε, syncope πέποσθε, idem quod πέπονθατε, id est, *passi estis*: pluſquamperf. ἐπεπονήμεν, ησαν, ηθε, vnde reiecto augmẽto fit tertia pluralis Ionica (190,16. & 29.) πεπονήαθε pro ἐπεπόνηθε, *laborabant* vel *laboraverant*. Infinitiuus πεπονθέναι, *passum esse*. In pluralı πεπονθότες, πεπονθότων: hinc aduerbiũ πεπονθότως, *cum affectu*. Possemus quoque dicere, esse futurum secũdum medium, à πεσέω, vt aoristus secundus ἔπεσον. Terminatione verò cum futuris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & mediæ, idque per omnes modos & participia verborũ Barytonorum, Circumflexorum & in μι; præterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flectendi ratio à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porrò Dores in huiusmodi futurorum terminationibus pro σ non rarò θ vsurpant: dicunt enim πεσῦμαι & πισεῦμαι, *cadam*. (vide 119, 10.) huius infinitiuus πεσεῖθ, & Ionica dialysi (199,34. & 36.) πεσέ-

σεθ, *casurum esse*. In crebro vsu sunt hæc Dorica futura apud poëtas, & præcipuè apud Theocritum: hinc ἀξῶ, ἀξεῖς, pro ἄξω, ἄξεις, *ducam, duces*, ab ἄγω. [*Sed quum ἀξῆς sit Æolicum potius quàm Doricum*, (169,37.) *malim* ἀξεῖς, *vt apud Theocr. id. α, τὺ δὲ πὶν ὄϊν ὑστερον ἀξεῖς.*] ἁρπαξῶ, *rapiam*, pro ἁρπάξω vel ἁρπάσω, 168,44. sed non dicetur ἁρπασῶ: nam Dores pleraque futura in σω, per ξῶ efferunt, 167,27. hinc καθιξῶ pro καθίσω, *sedebo*: & in aoristo primo ἐκάθιξα pro ἐκάθισα, à καθίζω, *sedeo*: γελαξῶ, pro γελάσω: & in aoristo primo ἐγέλαξε, *risit*, pro ἐγέλασεν, à γελάω. at id non semper obseruatur: dicunt enim δώσω, *dabo*, pro δώσω, (228,9.) non autem δωξῶ: sic κλαυσοῦμαι siue κλαυσοῦμαι, κλαυσῆ, κλαυσεῖται, *flebo, is, it*, pro κλαύσομαι, κλαύσῃ, κλαύσεται, à κλαίω: futurũ κλαύσω, 304, 18. & 305, 30. νομιδύσῶ, *pascam*, pro νομιδύσω. ὀνασῶ, ὀνασεῖς, ὀνασεῖ, *iuuabo, is, it*, pro ὀνήσω, ᾔσ, ᾔ, (vbi quoque α pro η positum est, 118, 40.) ab ὀνάω siue ὄνημι, *iuuo*. Tertia pluralis Dorici futuri non in ῶσι, vt futurum secundum, sed in οωῦν desinit: hinc λεξῶνπ, *dicent*, pro λέξωσι, à λέγω. vide 170, 3. 7 Pluſquamperfectum ἐπεπλώκην, *ecideram*: tertia pluralis ἐπεπλώκησαν, & Atticè (300, 13.) ἐπεπλώκεσαν. participium πεπλωκὼς, ὁτος, & syncope siue Ionica formatione (235, 35.) πεπλῶς, ῶτος: ἡ πεπλῶσα, ώσης: τὸν πεπλῶτα, & epenthesi τῆ ε (237, 20.) πεπλεῶτα, *lapsum*. 8 Atque ἔπεσα, *cecidi*, à πίτω: vel est syncope pro ἔπέσησα. 9 Sine augmento πέσον, πέσες, πέσε, *cecidi, isti, it*, & πίσον, *ceciderunt*: cum, ὧν, ἔμπεσον, ες, εν, *incidi, it, it*: cum κῦ, καπέπεσον, & poëticè reiecto α, & mutato τ in literam sequentem π (173, 15. & 23.) κάππεσον, κάππεσες, κάππεσε, *decidi, corrui, isti, it*. Ab ἔπεσον, imperatiuus πέσε, πεσέτω: tertia pluralis πεσέτωσαν, *cadant*: infinitiuus πεσεῖν & Ionicè (183, 15.) πεσέειν, *cecidisse*: participium πεσὼν, όντος, *lapsus, prostratus*: πεσόντες, *strati, iacentes*. 10 ἔπεσαν malunt alij sine syncope deriuare à πίτω: eius enim fut. 1. πέσω, aor. 1. ἔπεσα. inuenitur sanè πέσῳ, ἔπεσα, & ωθσὲπέσαν, in quibusdam Noui testamenti codicibus, vt etiam διεξεπέσατο apud Polyænum. 11 De hoc 365, 32. 12 Infinitiuus πίνῳν, Atticè & Doricè (182, 6.) πινέμεν, *bibere*. 13 Pluſquamperfectum ἐπεπώκην, ᾔς, ᾔ, *potus seu ebrius eram, as, at*: 14 participium πεπωκὼς, *qui bibit*. 14 Infinitiuus πιεῖν, Ionicè (183, 15.) πιέειν, *bibisse*: particip. πιὼν, όντος, *qui bibit*: ἡ πιοῦσα, ὕσης, *quæ bibit*. 15 Atque † πῶθι, à πῶμι, 235, 6. & per apocopen πῶ, *bibe*. [πῶ & πῶθι Etymol. deriuat à them. πω. sic enim ille, Tertiæ coniugationis est vt μυρῶ, δεδῶ, sic etiam πῶ: è quo si πώθι fiat; πωθι ξπως est,

ANNOTATIO.

ἀξῶ.

ἁρπαξῶ.

καθιξῶ.

ἐκάθιξα.

ἐγέλαξε.

δώσω.

κλαυσεῖται.

νομιδύσω.

ὀνασεῖ.

λεξῶνπ.

ἐπεπλώκεσαν.

πεπλῶς, ῶτος.

πεπλεῶτα.

ἔπεσα.

πέσον.

ἔμπεσε.

κάππεσαν.

πεσέτω.

ANNOTATIO.

πιέειν.

πῶθι.

πῶ.

ANNOTATIO.

vt

vt in ζῶδι & ζῶδι. Innuit igitur ex imp. πῶϛ fieri primũ πῶ, deinde per paragogen πῶδι, vt ζῶδι & πλεῖδι supra 215,30. Idem annotat Æolicum esse hoc verbum, subiungens hoc exemplum χαῖρε κῇ πῶ, *lætare & bibe.*

πιεῖαζ. 16 affert & comp. σύμπωδι, *compota.*] 16 Vide 309,22. & 5 17 377,26. 17 A πῖμμι tamen reperitur infinitiuus πιεῖαζ, 18 *bibiturum esse.* 18 Non sequitur regulam finitorum in άνω & άνομαι, assignatam à CLENARDO, 336,32. vide quæ in eum locum annotauimus. Huius imperfectum ἐπωϑανόμην, & depositi augmento πωϑανόμην, *audiebam.* 19 Secunda persona πώϑεϛ & Ionicè (186, 23.) πώϑεαι, *audies*: particip. πωσόμενοϛ, *percontaturus.*

πεπύϑοιϛ. 20 20 Poëticè πεπυϑόμην, 172,17. hinc in Optat. πεπύϑοιϛ, *intelligat*: & in subiunctiuo πεπύϑωνται, *audiant.* Contrà detracto omni augmento dicitur πυϑόμην, ϰ, εϛ: tertia plur. πύϑονϛ pro ἐπύϑονϛ, *audierunt.* Imperat. πυϑέ, *interroga, audi*, Doricè (119,10.) πυθεῦ, & retracto accentu πύθου, *scisciture.* Optat. πυϑοίμην, πύϑοιο, πύϑοιτο, *intelligerem, es, et*: tertia plur. πύϑοιντο, & Ionicè (190,15. & 30.) πυϑοίατο, *rogauerint, intellexerint.* infinit. πυθέσθαι, *audiuisse,* 21 *accepisse*: part. πυθόμενοϛ, *scisciatus, edoctus.* 21 Hoc poëtæ pro πωϑάνομαι vsurpant: hinc secunda persona Ionica (186,23.) πώϑεαι pro πώϑῃ, *cognoscis*: tertia imperfecti sine augmento, πώϑετο pro ἐπώϑετο, *audiebat*: tertia pluralis præsentis Optatiui Ionica (190,15. & 30.) πωϑοίατο, *audirent*, pro πώϑοιντο: & part. πωθόμενοϛ, *interrogans.* 22 Tertia πέπυσμαι, *nouit, scit*: tertia plusquamperfecti πέπυστο sine ε (300,16.) pro ἐπέπυστο, *audierat.*

πέπυστο. 23 23 De hoc 353, 10. 24 Atticum est pro πτάσσω, 118,31.

πτήσσω. 24 Ionicè mutato α in η (118,28.) dicitur πτήσσω: πτήσσω τὰ πτήγματα, pro πτάττειν τὰ πτάγματα, *res administrare*: pas-

πτῆγμα. 25 sivum πτήσσομαι: imperf. ἐπτησσόμην, *conficiebar.* 25 Verbi πτάττειν in vendendi significatione nulla proferuntur exempla. eam ob causam malim futurum πτάσω cum temporibus inde formatis referre ad πιπτάσκω vel primitiuum eius πτάω. quemadmodum enim κτείνω per syncopen facit κτάνω, sic πτάω πτάσω: vt Etymol. quoq; testatur in πτήσσω & πτήσσω. Vtitur autem verbo isto in vendendi significatione Homerus aliquoties: sed propriè significat in vlteriora loca transportatum vendere, à πέρα vltra: vt Od. ξ, Κεῖσε δέ μ' ὡς πτάσασα, *illic vt me*

ANNOTATIO.

πέπτωκα. 26 *venderet.* 26 Est etiam πέπτωκα, *transiui*, pro πεπέτακα per syncopen, à πτάω. 27 Pauca quædam alia his similia enumerantur, 168,41. παίζω verò communiter facit παίξω, (vnde in aoristo primo passiuo ἐπαίχθη, *lusus est*: in

in particip. παιχθείς, *illusus*: in fut. primo pass. παιχθήσεται, *ludetur*) & Attice παίσω: vnde in aoristo primo infinitiui παῖσαι, *ludere.*

Πέπλω, *coquo, pinso, mollio*: futur. πέψω à πέπλω: aorist. prim. ἔπεψα: particip. πέψας, αντος. Communiter dicitur πέσσω: infin. πέσσειν, & Ionicè (182,6.) πεσσέμεν, *decoquere*, vel *cauponari.* *Appendix.* πέπλω à πέκω. πεσσέμεν.

Ῥέω, *fluo.* 1 Futur. ῥεύσω, & ῥυήσω à ῥυέω: Præt. ἐρρύηκα. Aorist. sec. actiuus ἐρρύην à ῥύημι: aut secũdus pass. à ῥυέω, 2 etiamsi ῥυῶ circumflexũ desinit in ω purum. Composita sunt διαῤῥέω, *influo*: διαῤῥέω, *diffluo*, per geminum ρρ. 3 nam vt ε augmẽtum syllabicum duplicat ρ, ita & præpositio finita in vocalem: ῥῆμα, *verbum*; ἐπίῤῥημα, *aduerbium*: ῥήγνυμι, *rumpo*; καταῤῥήγνυμι, *dirumpo*: ῥῆξαι, *rupisse*; ϖεριῤῥῆξαι, *circumcidisse*: proinde καταῤῥάκτης, *cataracta*, fit à verbo, ῥάσσω, *tundo*; καταῤῥάσσω, *deturbo*: sed καταράκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀράσσω, *tundo*; καταράσσω, *deturbo*, per vnum ρ: pro quo & † ἀῤῥάσσω dicitur, vnde συναῤῥάσσω, *confringo.* nam συῤῥάσσω, *confringo, collido*, à ῥάσσω. 1 P ῥέω à ῥύω, ῥυέω & ῥύημι. 2 3 ρρ *geminum in compositis.* καταῤῥάκτης *siue* καταράκτης *vnde ducatur.*

4 Ῥηγνύω & ῥήγνυμι, *rumpo.* Futurum 5 ῥήξω, à † ῥήγω: Aorist. sec. pass. 6 ἐῤῥάγην, *rupi.* Præt. med. 7 ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα: siquidem hoc verbum pro η sæpe capit ω: sic διέῤῥωγα, *diruptus sum*: διεῤῥωγώς, *diruptus*; vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς, *defensor, opitulator.* 4. 5 ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήγω. 6 7 ω *pro* η. διέῤῥωγα. διεῤῥωγώς. ἀρωγός.

8 Ῥωννύω & ῥώννυμι, *roboro.* Fut. 9 ῥώσω, à 10 ῥώω, Præteritum actiuum, ἔῤῥωκα, pass. 11 ἔῤῥωμαι: Plusquamperfect. ἐῤῥώμην: Imperatiuus, ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω, *vale, valeat*: Infinitiuus, ἐῤῥῶσθαι. 8. 9 ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥώω. 10 11

1 DE Hoc 304, 17. A ῥέω imperfect. ἔῤῥεον, ἔῤῥεες, ἔῤῥεε, & ῥέεν, absque augmento. subiunctiuus ῥέω, ῥέῃς, ῥέῃ, & poëticè (360,29.) ῥείῃ, fluat. 2 Dicit *etiamsi* ῥυῶ, &c. quia (213,37.) visus fuerat innuere, huiusmodi verba destitui aoristo secundo, fut. secundo; & præterito med. Potest hic aoristus etiã ab Æolico ῥύω, vnde & futu 1 ῥέεν. 2 ῥείῃ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

futurum ῥύσω, *deduci.* ab eo arist. secund. actiuus esset ἔῤῥυσον, (vt ἔφυγον à φεύγω, 178,10.) pass. ἐῤῥύλν, ἐῤῥύης, ἐῤῥύη, *fluxi, isti, it.* hinc subiunctiuus ῥυῶ, ῥυῆς, ῥυῆ, *fluxero, is, it*: prima plur. ῥυῶμεν: cum παρὰ, παῤῥυῶμεν, & poëticè (173,14.) παῤῥυῶμεν, *perfluamus.* infinit. ῥυλῶναι, *manasse, fluxisse*: part. ῥυεὶς, *qui fluxit.* futurum secundum, ῥυήσομαι, ῥυήσῃ, ῥυήσεται, *fluam, es, et.* 3 Vide 286,1. Sic etiam α priuatiuum, atque aliæ particulæ in vocalem finitæ, quando in compositione ante ῥ locum habent, geminant ῥ: vt ῥητὸς, *dictus* vel *dicendus, clarus:* ἄῤῥητος, *nefandus, non dicendus, obscurus.* poëtæ metri gratia idem obseruant ante alias quoque consonantes: vt αἰδὲ δείσασα, *verita*, pro αἰδέσασα, participium aoristi primi verbi αἰδέομαι, *vereor.* ἀναλέξας, *qui collegit,* pro ἀναλιξας, particip. aoristi primi ab ἀναλέγω. 4 De 15 hoc & similibus 333,28. & 335,28. 5 Hinc aoristus prim. ἔῤῥηξα, ἔῤῥηξας, ἔῤῥηξεν, *rupi, isti, it*: tertia plur. ἔῤῥηξαν, *fregerunt*: imperatiuus ῥῆξον, *rumpe*: ῥήξατε, *rumpite*: infinit. ῥῆξαι, *rumpere, tingere*: particip. ῥήξας, *qui rupit*: aoristus primus med. ἐῤῥηξάμην: tertia singularis sine augmento 20 ῥήξατο, *rupit.* 6 Ab ἐῤῥάγην, ἐῤῥάγης, ἐῤῥάγη, *ruptus sum, es, est*, tertia plur. ἐῤῥάγησαν, *rupti sunt*: subiunctiuus ῥαγῶ, ῥαγῆς, ῥαγῇ, *ruptus fuero, is, it*: infinit. ῥαγλῶναι, (quod & ῥηγλῶναι, *ruptum esse*: part. ῥαγεὶς, ῥαγεῖσα, *ruptus, rupta,* futurum secund. ῥαγήσομαι, vnde infinit. ῥαγήσεσθαι, *ruptum* 25 *iri.* Aoristus secundus actiuus ἔῤῥαγον, *obsoleuit.* 7 Ab ἐῤῥωγα, ἐῤῥωγας, ἐῤῥωγε, *ruptus sum, es, est*: pluſquamperf. ἐῤῥώγει: tertia plur. ἐῤῥώγεσαν, & Att. (300,13.) ἐῤῥώγεσαν, *rupti erant*: particip. ἐῤῥωγὼς, ἐῤῥωγυῖα, *ruptus, rupta*: sine augmento ῥωγὼς: cum αὐὰ, ἀναῤῥωγὼς, *apertus, hians.* Huiusmodi mutatio τῆς η in ω, Atticorum est. hucque referunt quidam † σωροχωκότε, id est, *coarctati, in angustum coëuntes*: particip. perfectum duale sine augmento pro σωροχηκότε, à σωροχέω, μ. ήσω, π. ηκα: quod deriuatur à σωροχή, ῆς, *coarctatio, angustia*, 216, 15. hoc verò verbale 35 est (262,36.) à σωρέω, *constringo, contineo*: sic μέμβλωκα, κας, κε, *veni*, & *curaui, isti, it*: quod per syncopen & τῆς β (euphoniæ gratia) interiectionem dictum est, vel pro μεμῴληκα à μῴλέω, (349,1.) vel pro μεμέληκα à μελέω τὸ μέλω, *curo.* è μεμβλωκε cum παρὰ fit παρμέμβλωκεν, & 40 8 poëticè (173,14.) παρμέμβλωκε, *aduenit, adest.* 8 De hoc 9 & similibus in νυω & νυμι finitis habes 338,36. 9 Hinc aoristus primus, ἔῤῥωσα, ας, ε, *roboraui, confirmaui, isti, it*: infinitiuus ῥῶσαι, *roborasse*: part. ῥώσας, *roborans*: futurum 10 medium ῥώσομαι. 10 Huius passiuum † ῥώομαι, *roboror*:

παῤῥυῶμεν.

α *in cõpositione ante* ῥ.

αἰδὲ δείσασα. ἀναλέξας.

ἐῤῥώγεσαν.

ἀναῤῥωγὼς.

σωροχωκότε.

item *fluo, ruo*: in imperfecto ἐῤῥώουν, *festinabãt, ruebant.* 11 Hinc particip. ἐῤῥωμένος, de quo 256,23. aoristus primus assumit σ, (307,34.) ἐῤῥώσθην, ἐῤῥώσθης, ἐῤῥώσθη: tertia plur. ἐῤῥώσθησαν: vnde particip. ῥωσθεὶς, ῥωσθεῖσα, *roboratus, confirmatus, a.* 11

1 Σβεννύω, σβέννυμι, *extinguo.* Futurum, 2 σβέσω 1. 2 & σβεσθήσομαι, à σβέω. Aoristus secundus, ἔσβην, à σβῆμι. 3 aut est aoristus secundus passiuus à σβέω: Aorist. sec. actiuus, ἔσβον: passiuus, ἐσβην. 3

4 Σεύω, *agito, concito, fugo.* 5 Aorist. primus, 4. 5 ἔσσευα, per α purum. Aoristus passiuus, 6 ἐσύθην, 6 pro ἐσεύθην.

7 Σπένδω, *libo.* Futurum, 8 σπείσω, à σπείδω: 7. 8 9 quandoque Æolicè pro subiunctiua vocali 9 consonans; σπείρω, σπέρρω, *semino:* 10 γείνατο, 10 γένατο, *genuit.*

11 Συνίημι, *intelligo.* Aoristus primus, συνῆκα, 11 & Atticè 12 ἐσυνῆκα, per geminum augmentum; vt 13 λωΐτερον, *turbabam*, & similia. Aoristus secundus, συνῶν: Imperatiuus, σύνες: Participium, συνείς. Atticè autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῶν, ξυνές, ξυνείς: vt pleraque alia communiter per σῦν, efferuntur Atticè per ξυν, συνοικος, ξυνοικος, *contubernalis.* 12 13

σεύω. ἔσσευα. ἐσύθην.

σπένδω à σπείδω.

Æolismus.

συνίημι. συνῆκα: ἐσυνῆκα.

συνῶν: σύνες. ξυν Atticè pro συν.

25 Συῤῥήγνυσθαι, *confringi*, compositum è συν, *cum, simul*, & ῥήγνυσθαι, *frangi.* 14 Quomodo verò se habeat σὺν in compositis, docere possunt subiecta exempla; βαίνω, *vado*: συμβαίνω, *contingo*: γράφω, *scribo*: συγγράφω, *conscribo*: ζάω, *viuo*: συζάω, *conuiuo*: κάμνω, *laboro*; συγκάμνω, *simul laboro*: λέγω, *dico* & *lego, id est, colligo*; συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *disco*; συμμανθάνω, *condisco*: παίζω, *ludo*; συμπαίζω, *colludo*: ῥέω, *fluo*; συῤῥέω, *confluo*: σείω, *quatio*; συσσείω, *concutio*: στέλλω, *mitto, traho*; συστέλλω, *contrahо*: φημὶ, *dico*; σύμφημι, *consentio, comprobo*: χέω, *fundo*; συγχέω, *confundo*: ψαύω, *tango*; 14

συῤῥήγνυσθαι. συν *in compositione fit.*

συμ ante { β μ π φ

συγ ante { γ κ χ

συ συσ συ συλ συῤ ante { ζ σ σ σ σ σ σ σ

Ita est de ν in præpos. ἐν, nisi quòd manet sequente σ.

συμ φαύω, *contingo.* Idem iudiciũ de mutatione ν in præpositione ἐν, *in*: βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, &c. nisi quòd ante σ non mutatur ν, σείω, *quatio*; ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *signo*; ἐνσημαίνω, *insignio, imprimo.*

σβέσαι.

ἀπεσβηκώς.

ἐσσύονθ.

σύπτ.

σεῦα.

ἐπισσύας.

σύᾳθ.

σύᾳθω.

ANNOTATIO.

ἀρηϊνός. ἄπερρε.

1 2 [1] VIDE 338, 36. A σβέννυμι participium σβεννὺς, *extinguens.* [2] Hinc aorist. prim. ἔσβεσα, ἔσβεσας, ἔσβεσε, (cum ἀπὸ, ἀπέσβεσεν, *extinxit*) sine augmento σβέσσα, σβέσσας, σβέσσε: tertia plur. σβέσαν: infinit. σβέσαι, *extinxisse.* Aorist. primus pass. ἐσβέσθην, ἐσβέσθης, ἐσβέσθη, *extinctus vel mortuus sum, es, est*: subiunctiuus σβεσθῶ, σβεσθῆς, σβεσθῇ: infinit. σβεσθῆναι: cum ἀπὸ, ἀποσβεσθῆναι, *extingui, supprimi*: futurum prim. pass. σβεσθήσομαι, *extinguar.* Pro σβέσα dicitur quoque σβέσσα: perfect. ἔσβηκα: participium ἐσβηκώς: cum ἀπὸ, ἀπεσβηκὼς, *extinctus.* 3 [3] Prior opinio verior videtur; quòd posterior repugnet ei quod dixit 214, 9. vide 218, 10. 4 Passiuum σσύομαι: imperfectum ἐσσυόμην: tertia pluralis ἐσσύοντο, & poëticè augmento positione producto (297, 14.) ἐσσύοντο, *ibant.* Aoristus secundus, ἔσυον (vt ἔφυγον à φαύω, 178, 10.) medius ἐσυόμην: tertia persona ἐσύτο, syncope ac deposito augmento σύτο, *concitatus est, proruit.* Alij volunt dictũ pro ἐσίσυτο in plusquamperfecto 5 passiuo, deposito omni augmento. Vide 301, 3. [5] De hoc 302, 11. sine augmento est σεῦα, σεῦας, σεῦε, *fugani, isti, it*: part. σεύας: cum ἐπὶ, ἐπισσύας, & poëticè (400, 12.) ἐπισσύας, *exhortatus.* aoristus primus medius ἐσσυάμην, σεύᾳθ, & deposito augmento, σσυάμην, σσύᾳ, σσύᾳθε, *rui, isti, it*: imperatiuus, σεῦαι, σσύᾳσθω, & syncope σσύσθω, *concitetur.* [*Porro σεύω quidem legitur, à σεύω τὸ σεῦα, de quo paulo post dicetur in pag. 408, v. 42. at σσύσθω per 6 syncopen pro σσυάσθω positum, nullibi inuenio.*] [6] Ab ἐσσύθην, ἐσσύθης, ἐσσύθη, id est, *impetu concitatus sum, es, est*, ducitur participium σσυθείς, *concitatus.* [7] Huius imperfect. ἐσσυδέσκε, ἐσσυδές: hinc tertia Ionica (170, 30.) σσυδέσκε, *li-* 7 *babat.* [8] Hinc aoristus primus ἔσσασα, ἔσσασας, ἔσσασε, sine augmento σσάσαι, σσάσας, σσάσε, *libauit, isti, it*: imperat. σσάσατω: subiunctiuus σσάσω, σσάσῃς: infin. σσάσαι: participium σσάσας. Aorist. prim. medius ἐσσασάμην: infinit. σσάσασθαι, *inducias facere*: perfect. pass. ἔσσασμαι: tertia persona ἔσσαται, *transactum est*: aorist. prim. ἐσσάσθην, *libatus vel immolatus sum*: ἐσσάσθησαν ἀνοχαὶ, *facta* 8 *sunt inducia.* [9] Sic ἀρηΐνος, *candidus*, pro ἀργῆνος: ἄπερρε pro

pro ἄπειρε, *abi in malam rem*, ab ἀπείρω: & simplex ἔρρε, *peri*: atque in imperat. pass. ἔρρε, *abi, peri*; ab εἴρω siue φθείρω, pro quo Æoles φθέρρω dicunt; deinde per aphæresim ἔρρω. A φθείρω, *corrumpo* (vt hoc obiter dicatur) futurum φθερῶ, 157, 32. perfectum ἔφθαρκα, 174, 26. passiuum ἔφθαρμαι, 188, 28. hinc particip. ἐφθαρμένος, *interemptus.* pro ἔφθαρμαι Æoles dicunt ἔφθορμαι, ἐφθόρσαι, ἔφθορται. sic à μείρω siue μείρομαι, *diuido, sortior*, fit μέμορμαι, μέμορσαι, μέμορται, *sortitus sum, es, est*, pro μέμαρμαι, μέμαρσαι, μέμαρται; quod & † μεμόρασμαι, μεμόρασαι, μεμόρασται: & rursus pro eodem, μεμόρημαι, μεμόρηται, μεμόρηται: vnde participium μεμορημένον, *factum, elaboratum.* Ab ἔφθορμαι & μέμορμαι in infinitiuo ἔφθορθαι, μέμορθαι, accentu in antepenultima, 120, 25. [μεμόρασμαι & μεμόρημαι *habent quidem eandem significationem cum* μέμαρμαι, *sed ab aliis orta sunt thematibus, à* μοιρῶ *scilicet & μορέω, quorum vtrumque significat* partior, diuido, *pass.* μοιρῶσθαι *significat etiam neutraliter, participem esse, vt in 16. epist. Bruti, ad Caunios,* φόβῳ μεμορασμένοι, participes sunt metus, cum metu sunt coniunctæ.] sic πέπορθα pro πεπάρθαι, à τείρω, μ. περῶ, π. πέπαρκα, id est, *infesto, sum molestus.* sed redeamus ad φθείρω: huius perfect. medium ἔφθορα, *corruptus sum*, 197, 22. aoristus secund. act. ἔφθαρον, 178, 12. passiuus ἐφθάρην, *perij*: particip. φθαρεὶς, ἐντος, *corruptus.* Pro φθερῶ futuro verbi φθείρω, Æoles dicunt φθέρσω, φθέρσῃς, φθέρσῃ, *vastabo, is, it*, 167, 6. & 332, 24. sic ab εἴρω idem quod φθείρω, futur. ἔρσω pro ἐρῶ: vnde aorist. prim. sine augmento ἔρσα, ἔρσας, ἔρσε: cum ἀπὸ, ἄπερσεν, & poëticè seruato σ (172, 30.) ἀπέρσε, *corrupit.* sic à κείρω, *tondeo*, μ. κερῶ, Æolicè κέρσω: vnde aor. prim. ἔκερσα, *totondi*: infin. κέρσαι, *totondisse*: à fut. κερῶ, infin. κερεῖν, & Ionicè (179, 30.) κερέειν, *tonsurum esse.* ab ἄρω, *coapto*, μ. ἀρῶ & ἄρσω, *coaptabo*: aorist. prim. ἄρσα: imperat. ἄρσον, *adapta.* à κύρω, *sum, incido, adipiscor, nanciscor*, μ. κυρῶ & κύρσω, *adipiscar*: aorist. prim. ἔκυρσα: in secunda plur. ἐκύρσατε, *incidistis*: tertia ἔκυρσαν, *inciderunt*: cum ἐν, ἐνέκυρσαν, *inciderunt, offenderunt*: particip. κύρσας: cum ἐν, ἐγκύρσας, *incidens*: vide 175, 18. parcicip. aoristi primi pass. κυρθεὶς, *adeptus.*

ἔφθορμαι. μέμορμαι. μεμόρασμαι. μέμορθαι. ANNOTATIO. πέπορθα. ἔφθαρμαι. ἄπερσε. ἔκερσα. ἄρσω. ἄρσον. κύρσω. ἐνέκυρσαν. ἐγκύρσας.

10 Vide 360, 4. [11] Componitur ex σεύω (pro quo Attici ξέω in compositis 249, 20.) & ἵημι, cuius inflexionem habes 319, 20. [12] Pro ἐσωῆκα, ἐσωῆκας, ἐσωῆκεν, Attici dicunt ἐξωῆκα, ἐξωῆκας, ἐξωῆκεν, *intellexi, isti, it*: atque ἐξωᾶκα, ἐξωένηκας, ἐξωένηκε, 298, 16. communiter verò συνέηκα, συνέηκας, συνέηκε. [13] De hoc 290, 11. [14] Quare ita

10 11 12 ἐξωῆκα. 13 14

Universidad de Deusto
Biblioteca

In compositis ex ἀνὰ pręterea dicunt

ἀγκ
ἀγχ
ἀγκ
ἀμβ
ἀμμ
ἀπτ
ἀμφ

} pro

ἀνακ
ἀναχ
ἀναλ
ἀναβ
ἀναμ
ἀνακ
ἀναφ

mutetur ν, vel elidatur, docuimus 7,14. & 10,12. Idem ferme iudicium de ν in ἀνὰ cùm poëticè, α finali deperdito, pręponitur cõsonantibus, velut 173,15. & 23. attigimus. nam ν ante κ & χ mutatur in γ: ante λ, in λ: ante β, μ, π, φ, in μ: vt, ante κ, ἀγκαλέω pro ἀνακαλέω, *revoco*: ἀγκλίνας pro ἀνακλίνας, *reclinans*, vt τύψας, 183,29. ab ἀνακλίνω. sic ἀγκρεμάσας pro ἀνακρεμάσας, *suspendens*, ἀναμ vt τύψας, 183,29. ab ἀναπρέμνημι, sed tanquam ab ἀνακρεμάω, μ. ἄσω: aorist. prim. ἀνεκρέμασα: tertia plur. ἀνακρεμάσαν, *suspenderunt*: part. aoristi primi pass. ἀνακρεμασθεὶς, *suspensus*. ἀγκοίνω pro ἀνακρίνω, *discrimino, discerno*. ἀγκρέομαι pro ἀνακρέομαι, *præludo*. huc etiam referri possunt ἀγκλίτ☉. pro ἀνάκλιτ☉, *tactabundus*: ἄγκων☉. pro ἀνάκων☉, *minister*: atque hinc ἀγκωνις, ιδος, *ministra*: & ἀγκωνέω ῶ, *diligens sum*: sic τὸ ἀγκορὲς quasi ἀνακορὲς, *insatiabile*. Ante χ, ἀγχαλάω pro ἀνακαλάω, *relaxo, remitto*. Ante λ, ἀγκύω pro ἀναλύω *resoluo, retexo*: vnde ἀγκύσκε Ionicè (170,30.) pro ἀνέλυε, *resoluebat*: & ἀγκύσαν pro ἀναλύσαν, *resoluens*. ἄγλεγον pro ἀνάλεγον, & hoc pro ἀνέλεγον, *collegi*: aoristus sec. sine augmento ab ἀναλέγω: vnde & in aoristo primo infinitiui act. ἀγλέξαι pro ἀναλέξαι, *collegisse*. Ante β, ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω, *ascendo*: vnde ἄμβασις pro ἀνάβασις, *ascensio*: ἀμβάτης pro ἀναβάτης, *ascensor*: ἀμβατ☉. *accessus, accessibilis*: τὰ ἄμβατα, *gradus*. ἄμβαλε pro ἀνάβαλε, & istud pro ἀνέβαλε, *reiecit, sursum iecit*: aoristus secundus ab ἀναβάλλω: (at ἄμβαλε pro ἀνέβαλε) [*hoc perperam vt supra pag. 4,19. animaduertimus.*] ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, *altè*: ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ, & ἀνβολὴν pro ἀναβολὴν, *procrastinatio, dilatio*: ἀμβολιεργὸς pro ἀναβολιεργὸς, *dilator operum, procrastinator*. ἀμβώσαντες, *reclamantes, exclamantes*, pro ἀναβώσαντες, & istud per crasim pro ἀναβοήσαντες, vt simplex βώσας pro βοήσας, 207,10. sic in appositione, ἀμβωμοῖσι seu ἀμβωμοῖσι (121,39.) pro ἀνὰ βωμοὺς, *ad altaria*. Ante μ, ἀμμίγδα pro ἀναμίγδα, *pœniteam*: ἄμμιγα pro ἀνάμιγα, *simul, vna*: ἀμμίγδην pro ἀναμίγδην, *permixtim, promiscuè*: ἀμμίξας pro ἀναμίξας, *permiscens*, ab ἀναμίγνυμι, sed tanquam ab ἀραμίγω, 333,30. & in appositione, ἀμμέγα pro ἀνὰ μέγα, *per magnum*: ἀνὰ μέσον, ἀμμέσον, *in medio*. Ante π, ἀμπαυσίην pro ἀναπαυσίην, *requiem recũtare*: aor. pri. infi. ab ἀναπαυίζω. ἀμπιπαλὼν, *vibrans*, pro ἀναπιπαλὼν, & istud pro ἀναπιπλὼν, cum augmento poëtico, 172,17. est participium aoristi secũdi ab ἀναπίπλω: vt à simplici πίπλω fit πιπαλὼν, *vibrans vel qui vibrauit*. ἀμπαύομαι pro ἀναπαύομαι, *quiesco*: hinc in aor. primo imperatiui medij ἀμπαύσασθε, *requiescite*: & verbalia τὸ ἄμπαυμα, ατ☉. *requies*: ἡ ἀμπαυσις, εως, *requies*: ἄμπαυστήριον, *sedes in qua quiescitur*: pro ἀναπαύσασθε, ἀνάπαυμα, ἀνάπαυσις, & ἀναπαυστήριον. ἀμπίτασον pro ἀναπέτασον, *extende, aperi*, vt τύψον, 179,30. ab ἀναπετάννυω, sed tanquam ab ἀναπετάω, 338,36. & 345,14. ἄμπηρ☉. pro ἀνάπηρ☉, *cæcus, mutilatus*. ἀμπλέκω pro ἀναπλέκω, *implico, amicio*: hinc ἀμπλακέω, *pecco, erro, implicor*: vnde participium aoristi secundi ἀμπλακὼν, *qui erranit*: & verbale ἀμπλάκημα, *peccatum*; inde dictum quòd implicet & inuoluat homines: sic & ἡ ἀμπλακία, *error, peccatum*. [*Attamen Etymol.* ἀμπλακεῖν *ab* ἀναπλέκειν *deriuat, quoniam homines implicentur* τοῖς ἀμπλακήμασι *siue* ἁμαρτήμασι *tum non minus commodè referetur ad* ἀναπλάζειν, *quod est* oberrare, sursum ac deorsum errare: *itidemque simplex* πλακία, *quod Hesyc. citat pro* delicto, *ad* πλάζειν.] ἀμπνοὴ pro ἀναπνοὴ, *respiratio*. ἀμπλάμβρ☉. pro ἀναπλάμβρος, *reuolans, subuolãs*: τὰ ἀμπλάμβρα, *reuolantia*: vide simplex πλάμβρ☉. 388,6. ἄμπωσις siue (quo oratores vti solent) ἀνάπωσις, pro *resorptio, reciprocatio siue recessus æstus marini*: vnde ἀμπωτίζω, *me reforbeo, refluo*. & in appositione, ἀμπεδίον pro ἀνὰ πεδίον, *per campum*: ἀμπέλαγος pro ἀνὰ πέλαγος, *per mare*: ἀμπόλιν pro ἀνὰ πόλιν, *per vrbem*. Ante φ, ἀμφέρω pro ἀναφέρω, *sursum fero*: ἀμφίερ☉. pro ἀναφίερ☉. *sursum fertur*: ἀμφυγία pro ἀναφυγία, *perpetuum exilium*. [Perpetuum tamẽ exilium melius ἀειφυγία dicitur cum ἀνὰ, (vt animaduertit Sylburgius) nihil tale: sed retro vel sursum in compositione significet.] & in appositione, ἀμφόνου pro ἀνὰ φόνου, *per cædem*: ἀμφυτὰ pro ἀνὰ φυτὰ, *per plantas*. Ante δ verò, ante θ, ν, σ, & τ, quamuis ἀνὰ perdat α finale, ν tamen manet inuariatum, tam in compositione quàm in casus appositione: vt †ἀνδηφάδες pro ἀναδηφάδες, *areæ*: [Legitur apud Hesych. quoque nominatiuo casu: alias reperitur etiam ἀνδηφάδας pro ἀνάδεμα, *vitta*: τὰ ἄνδηκα pro ἀνάδηκα, *flores*: ἀνδίκτις, *genus laquei*: ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *bifariam*: ἀνδενκάδων pro ἀναδενκάδων, *ex fideiussione*: ἀνδύναξ pro ἀνὰ δύναξ, *inter arundines*, ab ὁ δύναξ, ακος, *arundo*: ἀνδύεται pro ἀναδύεται, *emergit*: ἀνδρώσκω, pro ἀναδρώσκω, *resilio*: ἀννέκυας pro ἀνὰ νέκυας, *per cadauera*: ἄνησον pro ἀνάσησον, *excita*, aoristus primus imperatiui actiui ab ἀνίσημι, μ. ἀνασήσω: ἀνστρέφομαι pro ἀναστρέφομαι, *verser per, perpetuo, assiduus sum*: ἄνοχε pro ἀνάσχου, de quo 382,39. ἀνοχήσειν pro ἀναχήσειν, *toleraturum esse*. vide simplex

ἀμπαύσασθε.
ἄμπαυμα.
ἄμπαυσις.
ἀμπαυστήριον.

ἄμπηρ☉.
ἀμπλέκω.
ἀμπλακέω.

ANNOTATIO.

ἀμπνοή.
ἀμπτάμβρ☉.

ἄμπωσις.
ἀμπωλὶς.
ἀμπωλίζω.
ἀμπεδίον.
ἀμπέλαγος.
ἀμπόλιν.
ἀμφέρω.
ἀμφυγία.
ἀϊφυγία.

ANNOTATIO.

ἀμφόνου.
ἀμφυτά.

ἀνδεφάδες.

ANNOTATIO.

ἄνδεμα.
ἄνδηκα.
ἄνδιχα.
ἀνδενκάδων.
ἀνδέναξ.
ἀνδύεται.
ἀνδρώσκω.
ἀννέκυας.
ἄνησον.
ἀνστρέφομαι.
ἄνοχε. ἀναχήσειν.

ἀντόμω. ἀνζανύω. χήσεαζ 382, 17. ἀντόμω pro ἀνὰ τόμω, *per os.* ἀνζανύω pro ἀναζανύω, *extendo.* τ verò præpositionis κατὰ, quando

Poëta ita faciunt composita ex κτ, *vt dicant*

κφδδ
κφδδ
κφκκ
κφχχ
κφλλ
κφμμ
κφνν
κφππ
κφφ
κφῤῥ
κφσσ
κφθθ
κφττ

pro

κφζω π, κ: ante θ & τ, seruatur ipsum τ: ante alias mutas, & ante immutabiles λ, μ, ν, ῥ, mutatur in consonam sequẽti similem, nempe in β ante β, in δ ante δ, & sic de aliis: ante σ verò, ipsum τ prorsus deperit. sed exemplis res illustretur: ante β, κφββαλε pro κατέβαλε, & istud pro κατέβαλε, *deiecit*, aoriſt.ſec.abſq; augmento à καβάλλω: infinit. κφββαλεῖν pro καβαλεῖν, *strauisse*: & καββαλικώτερον, *ad prosternendo aptus*: & huius comparatiuus καββαλικώτερος, *ad prosternendum aptior, qui aptiùs prosternitur*: quibus & oratores vtuntur. [κφμμύειν quidem pro καμμύειν reperitur etiam in prosa: καββαλικώτερον autem apud Plut. in Apophthegm. Laconicis legitur non vt commune vocabulum, sed vt Laconicum, sicut etiã Hesych. tradit καμμῦσαι Lacones dicere pro καταδῦναι.] Ante δ, καδδραθέτω, *dormierũt duo*, pro καταδραθέτω, tertia dualis aoristi secundi à καταδαρθάνω, sed tanquam à καταδαρθέω: simplex δαρθέω, aoristus ſec. ἔδαρθον, & metatheſi ἔδραθον: tertia dualis reiecto augmento δαρθέτω, cum κτ, καταδαρθέτω, & poëticè καδδραθέτω. καδδῦσαι pro καταδῦσαι, *demersisse*, aor. pri. infinitiui actiui à καταδύω. & in appositione, καδδωμεν pro κτ δωμεν, *pro virili parte*: ἡ δώμις, ιος, τὴν δώμιν, vt ὄφις, 148, 37. καδδὲ pro κτ δὲ. hoc in tmeſi non rarò vſurpatur; quum ſcilicet verba composita ex κατὰ, diuiduntur, atque inter præpositionẽ κτ & verbum ſimplex inſeritur particula δὲ, ſiue ſola, ſiue cum aliis dictionibus: vt καδδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δὲ, id eſt, *strauit autem*, aoriſtus ſec. à καταβάλλω: καδδ' εἶσε pro κάθεισε δὲ, id eſt, *collocauit verò*: vide ſimplex εἶσε 344, 11. καδδ' ἔδρε pro κατέδρα δὲ, *deſiliit verò*; aoriſtus ſec. à καθέδρα. καδδ' ἕλον pro καθέλον δὲ, & hoc pro καθεῖλον δὲ, *detraxerunt verò*; eſt aor.ſec. ſine augmẽto à καθαιρέω, ſed tanquam à καθέλω, vt ſimplex αἱρέω ab ἕλω, 355, 9. καδδ' ἔπεσε pro κατέπεσε δὲ, *decidit verò*, aoriſt. ſec. à καταπίπτω, ſed tanquam à καταπεσέω: vide 395, 30. Ante κ, κακκῆαι pro καζακῆαι, pro quo etiam Homerus dixit καζακήμεν, *cremare*; aor. pri. infinitiui à καζακαίω, μι. καζακαύσω, aor.prim. κατέκαυσα & κατέκηα, 302, 12. vnde infin. καζακῆαι, & Ionicè καζακῆμεν: in prima plur. ſubiunctiui καζακήομεν, & poëticè (306, 15.) καζακήομεν, *crememus*. κακκρύπτων pro καζακρύπτων, *occultans, tegens*. & in appositione, κακκεφαλὴ, pro κτ κεφαλὴ, *circa verticem*. Ante χ, † κάκχαρτος pro κατάχαρτος, *latabũdus*; verbale à καζαχαίρω, *insulto*. κακχάω pro καζαχάω, *defundo, deijcio*. [κάκχαρτος Heſychio quoque eſt κατάχαρτος: fortaſſe tamen etiam pro κακόχαρτος dicitur, quod eſt, *malis gaudens*, vt κάμμοθος pro κακόμοθος, eodem teſte.] Ante λ, καλλείπειν pro καζαλείπειν, *relinquere*: hinc κάλλειπται, *relinquitur*: καλλείψω, *relinquam*: infin. καλλείψειν, *relicturum eſſe*: in aor.ſec. κάλλιπε, *reliquit*, ſine augmento pro κατέλιπε, & istud pro κατέλιπε. in appoſitione, καλλαπάρω pro κτ λαπάρω, *iuxta ilia*: λαπάρω accuſatiuus eſt Ionicus (121, 4.) pro λαπάρην, ab ἡ λαπάρη, *ile*, ſiue pluraliter *ilia*. Ante μ, καμμίξας pro καζαμίξας, *commiſcens*, part.aor.prim. à καζαμίγνυμι ſiue καζαμίσγω, ſed tanquam à καζαμίσω, 333, 30. καμμύω pro καζαμύω, *claudo*, quo & oratores vtuntur: hinc in futuro καμμύσω τὼς ὀφθαλμώς, *claudet oculos*: & in aoriſto primo ἐκάμμυσαν τὼς ὀφθαλμώς, *occluſerunt oculos*. καμμηνία, & Ionicè καμμοσύνη pro καζαμοσύνη, *victoria forti mãſione parta*. (huc referri poteſt κάμμοθος pro κακόμοθος, *infortunatus*, quaſi κάμμορος,) in appoſitione, καμμέσσον pro κτ μέσσον, *circa medium*: καμμὸ pro κτ μὸ, & in tmeſi, καμμὸ ἄρητρον ἄξαι, pro κατάξαι μὸ ἄρητρον, *aratrum quidem fregerint*: eſt κατάξαι aor.prim. Æolicus Optatiui (181, 1.) à καζάγνυμι, ſed tanquam à κατάγω. Ante ν, καννδύσας pro καζανδύσας, *annuens*; part. aoriſti primi à καζανδύω. Ante π, καππυέλισζα pro καζαπυέλισζα, *incendens*; part. fœmininũ aoriſti primi actiui à καζαπυέλιζω. in appoſitione, καππεδίον pro κτ πεδίον, *per campum, in campo*. Ante φ, κάπφαγε pro κατέφαγε, & istud pro κατέφαγε, *comẽdit*, aoriſt.ſec. ſine augmento à κατατρώγω, ſed tanquam à καζαφήγω. καπφωθεὶς pro καζαφωθεὶς, *vaſtatus*, part.aoriſti primi paſſiui ab inuſitato καζαφόω. in appoſitione, καπφάλαρα, pro κτ φάλαρα, *in phaleris*. [Nec καπφωθεὶς nec καζαφόω reperire potui. κεπφωθεὶς autem ἐκ καπνός. ac κεπφόζ quidem eſt leui momento impelli vel efferri, ita ſcilicet vt κέπφοι, *aues leuiſſimæ*: καπνόζ autem, *fumo macerari vel infeſtari*.] Ante ῥ, καῤῥίζειν pro καζαῤῥίζειν, quod & ipſum poëticũ eſt pro καζαῤῥέζειν, *peragere*: ſic part.præſens fœmin. καῤῥίζουσα, *peragens*. in appoſitione, καῤῥα pro κτ ῥα: καῤῥόον, & craſi καῤῥοῶ, pro κτ ῥόον, & κτ ῥοῶ, (quod & καζαῤῥοῶ coniunctè) id eſt, *ſecundo flumine*. Ante σ, κάχεσθε pro καπάχεσθε, *continete*: à κατέχω, ſed tanquam à καζαχέω, cuius aoriſt. ſecundus

καδδὲ.

καδδ' ἔβαλε.

καδδ' εἶσε.

καδδ' ἔδρε.

καδδ' ἕλον.

καδδ' ἔπεσε.

κακκῆαι.

καζακήμεν.

καζακήομεν.

κακκρύπτων.

κακκεφαλὴ.

καπάχαρτος.

ANNOTATIO.

καλλείπειν.

καλλαπάρω.

καμμίξας.

καμμύω.

καμμηνία.

κάμμορος.

καμμέσσον.

καμμέν.

καννδύσας.

καππυέλισζα.

καππεδίον.

κάπφαγε.

καπφωθεὶς.

καπφάλαρα.

ANNOTATIO.

καῤῥίζειν.

καῤῥά.

καῤῥοῶ.

κάχεσθε.

κατορῦσσε.

κατθνήσκω.

κατθάψω.

κάτθεσαν.
κατθεμήν.
κατθάλεσθ.
κατθάσθ.
κάτθετο.

ποτῖῶ.
ποτῖόν. ποτῖών.
ποτῖώς. ποτῖως.
ποτῖά.

παρϐολάδλω.
παρϐέμβοι.
πάρθεσαν.

παρκλίνω.
παρμένω.
παρπεπιθών.

παρρέω.
παρ.ιβέτο.
παρφάδς.
πάρφασις.
παρφέρομαι.

Appendix.
σάω ἢ σάω.

ANNOTATIO.

κατέχον, ες, ε : medius κατεχόμην : imperat. κατέχε, κατέχεσθω, secunda plur. κατέχεσθε & poëticè κάχεσθε : vide 381, 14. κατορῦσσε pro κατόρυσσε, *complanans* ; particip. præsens actiuũ à κατορύρυμι, vt ζεύγνῦσσι, 230, 22. Ante σ, κατθνήσκω pro κατϐνήσκω, *morior*: hinc in aoristo secundo ϛ κάτθανε pro κατέθανε, & istud pro κατέθανε, *mortuus est*, (387, 8.) atque pro imperatiuo κατάθανε, *morere, obi*: & part. κατθανὼν pro κατϐανὼν, *mortuus*. κατθάψω pro κατϐάψω, *sepeliuisse* ; aorist. prim. infinitiui à κατϐάπτω. κάτθεσαν pro κατέθεσαν, & istud pro κατέθεσαν, *deposuerũt*: vide simplex ἔθεσαν, 224, 21. κατθεμένη pro κατϐεμένη, *quæ deposuit* : vide 226, 20. Ante τ, κατθλίϐεσθαι pro κατατυπίσεσθαι, *vapulare*. & in appositione, κατθάδε pro κατὰ τάδε, *secundum hæc, in hunc modũ*: κατθέτο pro κατὰ τὸ τὸ, *iuxta hoc*. Sic præpositio Dorica ποτὶ, id est πρὸς, (249, 36.) præcipuè cum articulis, vt ποτῖῶ pro ποτὶ τῶ, id est πρὸς τὸν : ποτῖόν pro ποτὶ τὸν : ποτῖών pro ποτὶ τῶν, id est πρὸς τῶν : ποτῖώς pro ποτὶ τὼς, id est πρὸς τὲς : ποτῖως pro ποτὶ τὼς : ποτῖά pro ποτὶ τὰ : vide 246, 26. & 31. Παρὼ etiã in compositione sæpe amittit α ante consonantes, sed ϱ præcedens in aliã consonam non mutatur : vt παρϐολάδλω pro παραϐολάδλω, *permutatim seu cõparatim* : παρϐέμβοι pro παραϐέμβοι, *apponentes* : vide 226, 20. πάρθεσαν pro παρέθεσαν, & istud pro παρέθεσαν, *apposuerunt* : vide simplex ἔθεσαν 224, 21. παρκλίνω pro παρακλίνω, *detorqueo*; tertia pluralis παρκλίνεσι, *detorquent*. παρμένω pro παραμένω, *permaneo, adsum*. παρπεπιθών, *arte pelliciens, fallens*, à παραπείθω : simplex πείθω, aorist. sec. ἐπιθὸν (178, 11.) & poëticè (172, 17.) πέπιθον, part. πεπιθών, cũ παρὰ, παραπιθών. & reiecto α, παρπεπιθών. παρρέω pro παραρρέω, *præterfluo*. παρϐέτο pro παρεϐέτο, *apponat* : vide simplex πέθετο 224, 32. παρφάδς pro παραφάδς, *decipere malè suadere* : vide simplex φάδς 328, 26. hinc πάρφασις pro παράφασις, *deceptio*. παρφέρομαι pro παραφέρομαι, *perperam feror, transfuersus agor*.

† Σάω, *seruo, vado, irruo*: subiunctiuus σάω, σάῃς, σάῃ, *seruem, es, et*. Fut. σάσω à σάω: aorist. prim. ἔσασα: imperat. σῶσον, *vade*. Perfectũ imperatiui passiui σέσασο, & detracto augmento σῶσο, σωθω, *vade, at : rue, at* : σῶθι, *ite, ruite*. tamen σώθω & σωθι possunt censeri facta per crasim à præsenti imperat. passiui σάω, σάέσθω σωθω : σάεσθι, σῶσθι.

ANNOTATIO. Eustathius quoque duplex agnoscit σάω : consimiliter etiam Hesychius. vt enim σάῃς exp. σώζεις, *seruas* : ita σῆ exponit σῇς *curre*, ὁρμᾷ *rue*. itidemq; σᾶται non modo σώζεται *seruatur*, sed etiam διώκεται *agitatur*, & neutraliter ἔρχε

ἔρχεται *vadit*. Est autem σῶ imperat. contract. vel ex act. σόω, vel ex pass. σόω : σῶται vero indic. vel per crasin ex σόεται, vel per syncopen ex σάεται; vt apud eundem Hesychium λῶ & λῶται, de quibus supra. σῶσο quoque imperat. est formæ passiuæ, vel præt. perfecti, per aphæresin augmẽti, vt videtur ANTESIGNANO: vel præsentis, per crasin è σόεσο, vt ὀδωᾶσαι & καωχᾶσαι ex ὀδωάεσαι & καωχάεσαι, 306, 24. At futurum σάσω ex σάω deducere non est necesse, quum habeamus σάω. nam vt σδῶ fit ex σάω, ita σάω ex σόω, assumpto ν, vt tradit Eustath. atque inde est etiam Laconicum illud apud Xenophon. Μίνδαρος ἀπέσωνα, *Mindarus periit*: cuius idem Eustath. meminit. Reperitur etiam σώω, & quidem in vtraque significatione. in priore, σώεσκον *seruabant*, apud Etymologum: in posteriore, apud eundem ex Apollonio, σώσθω, προφάδλω, pro ὁρμᾶν.

Σαώζω poëticum pro σώζω, *seruo, tutor*: futurũ † σαώσω, σαώσᾳς, σαώσᾳ: infin. σαώσην, & Ionicè (182, 6.) σαωσέμεν, *seruaturum esse*. Aorist. prim. ἐσάωσα, tertia persona ἐσάωσε, reiecto augmento, & apocope poëtica σάω, *seruauit*: sumitur & pro σάωσον, id est σῶσον, *serua* : per eandem apocopen. [Fut. σαώσω, cum aor. ἐσάωσα, possumus etiã deriuare à σαόω, à quo apud Hesych. est σαοῖ, expositum σώζει, βοηθεῖ, *seruat, auxiliatur*. estque istud σαόω deriuatum ab adiect. σάος *salus*: at σᾶται apud eundem Hesych. pro διώκεται agitatur, & φᾶγε fugit, deriuatum est à substantiuo σάος, quod eidem Hesych. est ὁρμὴ, φορὰ, *impetus, motus*, 220, 34.]

σαωσέμεν.

σάω.

ANNOTATIO.

Τέμνω, *seco*. Fut. [1] τμήξω, à [2] τμήγω. Aorist. sec. [3] ἔταμον vel [4] ἔτεμον : Particip. ταμὼν vel τεμών. [5] Τίκτω, *pario*. Fut. [6] τέξω, à τέκω. Præt. med. τέτοκα. Aor. sec. [7] ἔτεκον, per ε: [8] nam secũdo aoristo verti ε in α, id ferme fit præsente aliqua immutabili ; δέρω, ἔδαρον, *excorio*: ϖλέκω, ἔπλακον, *plico*. [9] Τιτρώσκω, *vulnero*. Fut. [10] τρώσω, à [11] τρώω. Sæpe barytona quoq; habent reduplicationẽ; δράω, διδράσκω, *fugio*: μνάω, μιμνήσκω, *in memoriã reuoco*. [12] Τρέχω, *curro*. Fut. δρέξω, per θ. Præteritum δεδράμηκα, à δραμέω. Aorist. secundus [13] ἔδραμον, [14] à δρέμω. Futurum secundum med. δραμοῦμαι. Τρώγω, *comedo*. Aorist. sec. [15] ἔφαγον, à φάγω.

1. 2 Τ τέμνω à τμήγω. ἔταμον vel ἔτεμον.
3. 4
5. 6 τίκτω à τέκω. *Aoristus secundus quãdo mutet ε in α.*
7. 8
9 τιτρώσκω à τρώω. *Reduplicatio in Barytonis.*
10 τρέχω, à δραμέω & δρέμω.
11 δρέξω.
12
13
14
15 τρώγω à φάγω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

φάγομαι. Futurum ſecundum med. φάγομαι pro [16] φαγέομαι, [17] vt ἔδομαι & ϖίομαι, edam, bibam.

τυγχάνω à τεύχω & τυχέω. [18] Τυγχάνω, ſum, nanciſcor. Fut. [19] τεύξομαι, à [20] τεύχω. Aoriſt. ſec. [21] ἔτυχον. Præteritum [22] τέτυχκα, à [23] τυχέω: at [24] τέτυκῃ, eſt, & paratus eſt, tertia præteriti paſſiui pro [25] τέτευκῃ, à τεύχω.

* Pagina 353, verſu 13. Vide in * ἄφυκτος, ineuitabilis.

τμήσω. τεμῶ. [1] VEL τμήσω, à τμέω: vel etiam regulare τεμῶ, 157,27. prima plur. τεμεῦμεν, vaſtabimus: fut. med. τεμέομαι, 198,12. Perfectum act. τέτμηκα, 175,15. & 176,3. ſyncope τέτμην-κα, 365,23. hinc paſſ. τέτμημαι: part. τετμημένος, ſectus: aor. prim. ἐτμήθην, exciſus ſum: infinit. τμηθῆναι, vaſtari: part. τμηθείς, τμηθεῖσα, ſectus, ſecta. Cæterùm à fut. τμήξω fit aor. pr. ἔτμηξα: part. τμήξας: compoſita ἀποτμήξας, qui abſcidit: ἀϕατμήξας, qui diſſidit. [2] Hinc etiam aor. ſec. ἔτμαγον & ἐτμάγην: paſſ. ἐτμάγην: tertia plur. ἐτμάγησαν, Bœoticè, (192,29.) vel ſyncope (365,22.) ἔτμαγον, ſine augmento τμάγεν, ſecti vel ſeparati ſunt: part. τμαγείς & τμηγείς, ſciſſus. [3] Sine augmento τάμον, τάμες, τάμε: fut. ſec. ταμῶ: med. ταμέομαι. [4] Infin. τεμεῖν. [5] De hoc 309,15. [6] Medium τέξομαι, τέξη, τέξεται, pariam, es, et: perfect. act. τέτοκα: paſſ. τέτεγμαι, ξαι, κται: hinc aor. pri. ἐτέχθην, natus ſum: ſubiunct. τεχθῶ, τεχθῇς, τεχθῇ, in lucem editus fuero, is, it: infin. τεχθῆναι, naſci: part. τεχθείς, natus, genitus: fut. prim. τεκέομαι, pariar. [7] Sine augmento τίκον: tertia perſona τέκε, peperit; item genuit, de viro: aor. ſec. med. ἐτεκόμην, & reiecto augmento τεκόμην, τέκου, τέκετο. [8] Reddit rationẽ cur πίκτω ſiue τίκω nõ faciat in aoriſto ſec. ἔπεκον, cùm 178,5. dictum ſit penultimam ε mutari in aoriſto ſec. in α: verùm id, inquit, ſolùm habet locum, quum penultimam ε præcedit aut ſequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ϱ: atque hinc excipiuntur λέγω, φλέγω, βλέπω, σπέρχω: de quibus 303,31. & 302, 5. ſic interdum τίμνω, vt in verbo præcedenti dictũ eſt. [9] Hoc verbum cõtinetur ea regula quã aſſignauit 346,38. σκω & σκομαι, tanquã ω & ομαι. nam reduplicatio ι nõ ſeruatur niſi in præſenti & imperfecto, vt de verbis in μι dictũ eſt 221, 34. ſic à μιμνήσκω, fut. μνήσω: à δύσκω, ingredior, ſubmergor, fut. δύσω, perfect. δέδυκα: pluſquamperf. ἐδεδύκην: tertia plur. ἐδεδύκεσαν, & Atticè (300,13.) ἐδεδύκεισαν, ſubmerſi vel ſubmerſa fuerant. à κικλήσκω, voco, fut. κλήσω, à πίπτω, potum præbeo, fut. πίσω, aor. prim. ἔπισα. à πιπράσκω (Ion. πιπρήσκω) vendo, fut. πράσω, Ion. πρήσω. vel dic, huiuſmo

τμάγην.

τέκε.

τέκετο.

μνήσω.

iuſmodi verba à ſuis primitiuis tẽpora mutuari: nempe πιπράσκω à πρόω vel πρώω: μιμνήσκω à μνάω: διδύσκω à δύω: κικλήσκω à κλέω. cuius futur. κλήσω, & ſyncope κλήσω: πιπίσκω à πίω: πιπράσκω vel πιπρήσκω à πράω: hinc in participio aoriſti primi paſſ. πραθείς, venditus. tamen διδράσκω ſeruat reduplicationem in futuro, διδράσω, 375,15. διδράσω. Cæterùm hæc reduplicatio tam Barytonorum quàm circumflexorum (in quibus quoque locum habet) non ſolùm fit per ι, ſed etiam per ε, more Ionico, veluti de τίθημι dictum eſt 328, 32. vt κάμω, κεκήμω, laboro: κλῶ, κέκλω, iubeo. Hæc à præterito medio fieri innuit CLENARDVS, 379,4. Interdũ quoq; (vt de verbis in μι diximus, 232,32.) huiuſmodi reduplicatio fit repetitis duabus literis thematis initialibus; vt ἀλκέω, ἀλαλκέω, pro-pulſo. Vide quoque 298,28. [10] Hinc aoriſt. prim. ἔπραωσα: perf. πέπραωκα: paſſ. πέπραωσμαι, πέπραωσαι, πέπραωται, aſſumpto σ: vnde aor. prim. ἐπραώσθην: infin. πραωσθῆναι, ſauciari, vulneratum eſſe: part. πραωσθείς, læſus, ſauciatus. [Perfecta & aor. verbi πράσκω ſæpius ſine σ proferuntur in paſſiua diatheſi. quomodo apud Xenoph. ſunt πεπραμμένοι vulnerati: ἐπράθησαν, vulnerati ſunt, apud Herodianum: πραωθῇ, vulneratus ſit, apud Hippocr. Sic etiã verbalia πρᾶμα vulnus, πρατὸς vulneratus.] [11] Vel à πρόω. dicitur & πρῶμι: vnde imperf. ἔπρων, ἔπρως, ἔπρω: cum ἐξ, ἐξέπρω, abortum fecit. [12] De hoc 304,1. A fut. ϑρίξω, aor. pri. ἔϑρεξα, & poëticè (170,38.) ϑρέξασκον, cucurri & cucurrerunt, vel currebam & currebant. futurũ med. ϑρέξομαι, ϑρέξη, & Atticè (306,36.) ϑρέξῃ: cum ϖερὶ, ϖεριϑρέξῃ, circumcurret. [13] Infinit. ϑραμεῖν, & Doricè (183,15.) ϑραμεῖσθαι, cucurriſſe. [14] Poterat etiam duci à ϑραμέω, 214,1. ſed præt. medium δέδρομα, cucurri, à δρέμω formandum, (197, 22.) non à ϑραμέω: nam ex hoc fieret δέδραμα, 214,1. Quidam hæc tempora non ad τρέχω, ſed ad διδράσκω referunt. [15] Sine augmento φάγεν: imperat. φάγε: ſubiunct. φάγω, φάγῃς, φάγῃ: (cum ϖερὶ, ϖερὶ φάγῃ, ante ederit) prima plur. φάγωμεν, comedamus: infin. φαγεῖν. Facit quoque τράω in aor. ſec. ἔτραγον, 178,5. infin. τραγεῖν, comedere. [16] Quo etiam poëtæ vtuntur. [17] De his 309,22. & 377,26. atq; 395,39. Vide quoque 306,25. [18] Hinc τυγχανόντων, aſſequantur, pro τυγχανέτωσαν, 303,33. [19] Tertia perſona τεύξεται, conſequetur: infin. τεύξεσθαι, adepturum eſſe: part. τευξόμενος, adepturus, conſecuturus. [20] τεύχω in vſu habetur pro ſtruo, facio, fabrico: hinc in tertia plur. imperf. paſſ. ſine augmento τεύχατο, ſtruebant. In aoriſto primo act. τεῦξε pro ἐτευξε, fecit: tertia plur. ἐτευξαν, fecerunt. [21] Hinc

διδράσω. Reduplicatio Ionica per ε.

ANNOTATIO.

τυγχανόντων.

τεύχω.

τεῦξε.

impe

Universidad de Deusto
Biblioteca

τετυχόμεν. τετυκοῦσ. τετυκοίμεθα. τέτυχα. τύχησε. τετύγμεν, τέτυκτ: τετύχθαι. τετυγμένος. τελεσμένος. ἐτύχθη.

imperat. τύχε, *consequere* : Opt. τύχοιμι, τύχοις, τύχοι : tertia plur. τύχοιεν: Subiũct. τύχω, τύχῃς, τύχῃ: prima plur. τύχωμεν: infin. τυχεῖν: part. τυχών, τυχοῦσα, *nactus, nacta, consecutus, a, um.* Aoriſt. ſec. med. ἐτυκόμην, Ionicè (118,35.) ἐτυκόμιν, poëticè (172,15.) τετυκόμην & τετυχόμην, *paraui, ſtruxi* : hinc in tertia plur. τετύκοντο : & in prima plur. Optatiui τετυκοίμεθα. Ionicè τέτυχα, *nactus ſum*, 235,35. & 237,5. A τέτυκα, tertia perſona τέτυκε, *fuit, eſt*, ſine participio. Hinc etiam fit τύχησε, *contigit*, aoriſtus prim. ſine augmento. Sic in pluſquamperfecto pro ἐπεπόλεμει, dicitur ἐπετύγμιν, & ablato ε, πετύγμιν, *eram* ſeu *fui*: tertia perſona πέτυκτο, *erat*: imperat. πέπυζο, πεπύχθω, *ſis, ſit*: infi. πεπύχθαι, *eſſe*: part. πεπυσμένος, *factus, fabricatus*, vel *qui fuit*. inuenitur & πεπολεμένος, *confecutus*. Aor. pri. ἐτύχθην, ἐτύχθης, ἐτύχθη, *effectus ſum, es, eſt*. A πέπυκται fit tertia plur. Ionica (190,15.) πεπύχαται *fabrefacti ſunt*.

ὑπεσχέμην ab ὑπόσχεσις & φύσημι.

Ὑπισχνέομαι, *promitto*. Fut. ὑποσχήσομαι : Præt. ὑπέσχημαι: Aor. prim. ὑπεσχέθην : Aor. ſec. med. ὑπεσχόμην, ab ὑπόσχεσις. at fut. ὑποσχήσομαι, *promittam*, ab ὑφίσταμαι: Aoriſt. ſec. ὑπέσχον.

ὑπόσχες.

Hinc Infin. ὑπισχνῆσθαι, *promiſiſſe*. Imperat. ὑπόσχες & Ionicè (193,29.) ὑπίσχεο, *promitte* : infin. ὑποσχέσθαι, *ſpopondiſſe*: part. ὑποσχόμενος, *ſponſionem faciens, pollicitus*.

Quod componitur ex ὑπό & χέομαι : actiuum χέω, de quo in verbo ἔχω, 381,14, & 18, & 24. Quod etiam componitur ex ὑπό (172, 1. & 9.) & ἵστημι, 227,15. & 228,2. In ὑπίσχω, π præpoſitionis ὑπό non migrat in φ, vt in ὑφίσταμαι & ὑφίστημι. nam ſimplex ἔσχω (226,32.) lenem habet ſpiritum. Ab ὑπίσχω, tertia plur. ὑπίσχασι, & ſyncope ὑπίσχαν, *polliciti ſunt* : vt ſimplex ἔσχασαν ἔσχαν 365,31. tertia ſingularis imperatiui ὑποσχήτω, *promittat*: infinit. ὑποσχεῖν, *promittere*, 226,34. & 227,9.

ὑπέσχον.

ὑπόσχεο.

Φ

φάναι. φᾶναι. ἀποφῆσαι.

Φάναι, *dicere*: præſ. φημί: φᾶναι verò per ᾱ, *lucere, apparere*; aor. 1. à φαίνω, *luceo, appareo*; pro quo & φῆναι, ἀποφῆναι, *demõſtrare*, vt μιᾶναι, μῖναι, *fœdare*.

φέρω ab οἴω. ἐνέγκω, ἐνέχω. φρῶ & φρήσω. ἐνήνοχα à Φέρω. ἀνενεχθείς.

Φέρω, *fero*. Fut. οἴσω, ab οἴω. Aor. 1. ἤνεγκα ; ſec. ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. Præt. med. Att. ἐνήνοχα, *diuúlſi, excellui*; ab ἐνέχω. Aor. 1. paſſ. ἠνέχθην. Part. ἐνεχθείς. ſic ἀναφέρω, *refero, reſpiro, conualeſco*: ἀνηνέχθην, ἀνενεχθεὶς, *reſocillatus*. Cæterũ per ſyncopen dicta ſunt φέρω, φρεῖν, *ferre* : φέρω φῶ, *fero* : vnde

φρῶ

φρῆμι. Imperat. 2. aor. φρὲς, *fer*: εἴσφρες, *infer, admitte, irrumpe*: ἔνφρες, *effer, emitte*: vt Θὲς, *pone*. Aor. 1. ἔφρησα. Fut. φρήσω, εἰσφρήσω, *inferam, admittam*.

εἴσφρες ab εἰσφέρω. ἔνφρες ab ἐνφέρω. εἰσφρήσω ab εἰσφέρω.

Φθάνω, *aſſequor quod efficere cõtẽdo, præuenio*. Fut. φθάσω, à φθάω. Aor. 2. ἔφθην, à φθῆμι: opt. φθαίην.

φθάνω à φθάω ἐν φθῆμι.

Φθίνω, *tabeſco*. Fut. φθίσω, à φθίω. complura in νω, dum tempora formant, negligunt ν ; φθάνω, φθίνω, τίνω *bibo*, tanquam à φθάω, φθίω, τίω.

φθίνω à φθίω.

Φύω, *produco*. Fut. φύσω. Aor. 2. ἔφυν, à φῦμι.

Annotatio de finitis in νω.

φύω à φῦμι.

1 De Hoc 328, 14. 2 Ab aoriſto primo indicatiui ἐμείανα communiter, & ἐμεῖλα Atticè: vt habes 177,3. ſic à φαίνω, aoriſt. prim. ἐφαινα & ἔφηνα, ἔφηνας, ἔφηνε: cum ἐν, ἐνέφηνεν, *oſtendit*. Aoriſtus med. ἐφηνάμην, tertia perſona ἐφήνατο, *apparuit*. Huius perfectum paſſ. πέφασμαι, πέφανται, πέφαντο, 189,11. vnde aor. prim. ἐφάνθην & poëticè pleonaſmo τῦ α, ἐφανθέν, ἐφανθης, ἐφανθη, *apparui, iſti, it*. 3 Doricè οἰσῶ : fut. med. οἰσοῦμαι, οἰσῇ, *feram, feres*, (395,26.) pro οἴσομαι, οἴσῃ. Ab οἴω perfectũ eſſet ὦκα, 158,13. & 171,31. paſſiuum ὦσμαι, ὦσται, ὦσται: vnde reiecto augmẽto fit verbale (261,18.) οἰστὸς, *ferendus*: & οἰστέον, *ferendum eſt*: hinc etiam aoriſt. prim. ὤθθην, ὤθθης : vnde fut. prim. οἰσθήσομαι, *ferar*. 4 De hoc 302,6. & 16. Pro ἤνεγκα poëtæ dicunt ἤνεικα & depoſito augmento ἔνεικα, ας, ε : (cum κατ, κατένεικε, *detulit*.) & cum augmento Attico ε in medio (298,15. & 290,4.) †ἐνέεικα, ab ἐνείκω: in Opt. Æolico (181,2.) ἐνεικάτε, *tuliſſet*: infin. ἐνείκαμεν, *tuliſſe*: part. ἐνείκας, *qui tulit*. Aor. prim. med. ἠνεικάμην, *tuli* : tertia perſona ſine augmento ἐνεικατο, *tulit, portauit* : ſubiunct. ἐνεικωμαι, tertia plur. ἐνεικωνται, *tulerint*. 5 Sine augmento ἔνεικον, *tuli*: infin. ἐνεγκεῖν, *ſuſtinere, tuliſſe*: part. ἐνεγκὼν, *qui tulit*: ἐνεγκοῦσα, *quæ tulit* : ſumitur pro patria. 6 Attici enim (vt habes 297,25.) inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigũt duas priores literas præſentis. Hîc verò notandum in ἐνήνοχα, ε penultimam præſentis ἐνίκω, mutatam in ο more diſyllaborum, vt λέγω, λέλοχα, 197,21. polyſyllaba enim regulariter in mutant ε in ο. quamuis ab ἔχω ſimplici diſyllabo poſſit ductum videri. Ab ἐνήνοχα participium ἐνηνοχὼς, *qui tulit*. Pro ἐνήνοχα Macedones dicunt † ἄγνοχα : tertia plur. ἀγνόχασι. [ἀγνόχασι (*inquit Varinus*) *apud nullum reperitur τῶν ἀρχαίων, ſed tantum in epiſtola Philippi Macedonis. Ita Varinus : at mendoſè. ſcribendum enim* ἀγνόχασι.

ἐνήνοχα ἐνίκω. ἀγνόχασι.

ANNOTATIO.

ſic

Universidad de Deusto
Biblioteca

sic enim Phrynichus in Atticis ἐλλογᾶϊς *reſtuit* ἀγήοχε. *ac ſi quis dicat Lyſiam vſum eſſe compoſito* κἀξαγήοχασι, *non vult firmam illi fidem tribui, cũ Demoſthenes* ἤχασι *dicat, non* κἀξαγήοχασι. *eodemq; modo Thomas,* εἰσῆχε *(inquit)* ἠκολλιον ἢ εἰσαγήοχεν. *Vtitur tamen iſto præterito etiã Syneſius in epiſt. 31.* πεσαγήοχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα: *& participio Philippus in epiſtola quadam apud Demoſth. pro Corona,* ἵνα ἡμῖς φερεῖς εἰσαγηοχότας, ſcitote nos præſidia introduxiſſe.] 7 Et *λύειχθλω*, ſine augmento *ενείχθλω*, *latus ſum*: part. *ενεχθεις*, *latus*, ab *ενείκω*: *ενεχθλω* verò ab *ενέχω*, cuius perfect. paſſ. *λῦεσμαι*, vnde part. *λῦεσμδ-ος*, *latus*: cum ἀφ-, 8 *οἰλωεχμδ-ος*, *tranſportatus*. 8 Imperat. *ενεχθηι*, Opt. *ενεχθείλω*, *ενεχθείης*, *ενεχθείη*: ſubiũct. *ενεχθῶ*: infin. *ενεχθλῶαι*: cum κ-, *κατενεχθλῶαι*, *delatũ eſſe*, *deferri*: part. *κατενεχθεις*, *delatus*, *depreſſus*: *κατενεχθέντες*, *ad terram venientes*.

9 9 De hoc 235,11. 10 Aoriſt. primus *εισέφρησα*, vnde part. 10 *εισφρήσας*, *qui intulit*: aor. prim. med. *εισεφρησάμλω*: infin. 11 *εισφρήσασθαι*, *recipere*, *admittere*. 11 Perfect. *ἐφθακα*: pluſquamperf. *ἐφθάκειν*. Aor. pri. *ἔφθασα*, & Doricè (207,27.) *ἔφθαξα*, *præueni*: Opt. Æolicus *φθάσδε*, *φθάσδας*, *φθάσδεν*: infin. *φθάσαι*: part. *φθάσας*, *φθάσασα*, *præueniens*: *τὸ φθάσαν*, & cum *πρὸ*, *πρὸφθάσαν*, *quod præterit*. Eſt etiã aor. prim. *ἔφθησα*, *ἔφθησας*, *ἔφθησε*, ſine augmẽto *φθησε*, *præoccupauit*: à fut. *φθήσω*: vnde & medium *φθήσομαι*: tertia plur. *φθήσονται*, *præoccupabunt*. 12 Tertia perſona *ἔφθη*, ſine augmento *φθῆ*, *præoccupauit*: tertia plur. *ἐφθησαν*: ſubiunct. *φθῶ*, *φθῇς*, *φθῇ*: Ion. *φθέω*, *φθέῃς*, *φθέῃ*: poëticè *φθείω*, *φθείης*, *φθείη*: prima plur. *φθείωμδρ*, & poëtica ſyſtole *φθειόμδρ*, *anticipemus*. (vide 236, 41. & 306,15.) infin. *φθλῶαι*: inuenitur & *φθάναι*, quod præſens poteſt cenſeri à *φθῆμι*. part. *φθεὶς*, *qui præoccupauit*. Aor. ſec. med. *ἐφθάμλν*: vnde part. 13 *φθάμδρ-ος*, *præueniens*, *anteuertens*. 13 Perfect. *ἔφθακα*: paſſ. *ἐφθάμαι*, *ἐφθασαι*, *ἔφθαϛ*: hinc tertia pl. Ionica (190,16.) *ἐφθιαται*, *corrupti ſunt*: pluſquamperfect. *ἐφθίμλν*, *ἐφθισο*, *ἔφθιϛο*, *perierat*, *interierat*: cum ἀπὸ, *ἀπέφθιϛο*, *interierat*: ab *ἔφθιϛο* tertia plur. Ionica (190,16.) *ἐφθίατο*, *corrupti erant*: perfect. Optatiui *ἐφθίμλν* pro *ἐφθιμδρ-ος εἴλν*, more Circumflexorum (215, 1.) & verborum in *μι*, 238,15. & rurſus deperdito augmento *φθίμλν*: cum ἀπὸ, *ἀπέφθίμην*, *interijſſem*. ſic *λελύμλν*, *λελῦο*, *λελῦτο*: tertia plur. *λελῦντο*: & ſine augmento *λύμλν*, *redemptus eſſem vel redimerer*, pro *λελυμέν-ος εἴλν*, à *λύω*, *redimo*, *ſoluo*. Ab *ἔφθιμην* infin. *ἐφθίσθαι*, & ſine augmento *φθίαϛ*, *periiſſe*: cum κ-, *κατέφθίαϛ*, *interiiſſe*: vel *φθίαϛ* factũ eſt per ſyncopen à præſenti *φθίεαϛ*. ſic part. † *φθίμδρ-ος*, *mortuus*, *peremptus*, *defunctus*, per ſyncopen à præſenti *φθίόμδρ-ος*, vel pro perfecto *ἐφθιμέν-ος*, detracto augmẽto & mutato tono. ſic compoſitum *ἀποφθίμδρος*, *peremptus*, *mortuus*. A *φθίω* quoque inuenitur in ſubiunctiuo *φθίῃς*, *pereas*. à *φθέω* verò infinitiuus paſſ. *φθέεαϛ* & craſi *φθεῖαϛ*, *interire*. hinc etiã verbum *φθῆμι*: vnde in Optatiuo paſſ. *φθείμην*, *φθεῖο*, *φθεῖτο*, *defeciſſem*, *præteriiſſem*, *es*, *et*: vt *πθείμλν* (238,15.) ſed abſque reduplicatione, 231,16. 14 Sic *πίνω*, *luo*, *ſoluo*, 14 *pendo*: tanquam *πίω*. fut. *πίσω*: medium *πίσομαι*, *vlciſcar*: 10 aor. pri. med. *ἐπσάμλν*, *ſupplicium ſumpſi*: tertia perſona *ἐτίσαϛο*, ſine augmento *τίσαϛο*: Opt. *πσαίμλν*, *τίσαιο*, *τίσαιϛο*: tertia plur. *τίσαινϛο*, & Ionicè (190,16.& 30.) *πσαίαϛο*: infin. *τίσασθαι*: part. *πσάμδρ-ος*. optat. actiuus Æolicus (181,1.) *τίσαια*, *τίσαις*, *τίσαιε*: tertia plur. *τίσαιαν*, *luiſſent*. A *τίνω* imperfectum *ἔπινον*, *ἔπινες*: vnde tertia perſona Ionica (170,30.) *ὑπίνασκε*, *luebat*. 15 Perf. *πέφυκα*, *natura cõparatus ſum*, *ſoleo*: *πέφυκε*, *natura comparatum eſt*, *innatum eſt*: *πεφύκασι*, *cõſueuerunt*: pluſquamperfect. *ἐπεφύκη*, *ἐπεφύκει*, & ſine augmento *πεφύκει*, *creuerat*: infin. *πεφυκέναι*, *natura eſſe*, *eſſe adhærere*: part. *πεφυκὼς*, *πεφυκυῖα*, *πεφυκὸς*, *inhærens*, *natus*, *aptus*, *natura diſpoſitus*: Ionicè (235,35.) *πεφυὼς*, *natus*, *productus*: genitiuus *πεφυότος* & poëtica ectaſi *πεφυῶτ-ος*: accuſatiuus plur. *πεφυῶτας* pro *πεφυκότας*: & in nominatiuo plur. *πεφυῶτες*: cum *σὺν* (401,32.) *συμπεφυῶτες*, *concreti*, *conſiti*: fœmininum *ἡ πεφυῖα*, ſyncope *πεφῦα*.

15 *φθῆσε*. *φθήσαντες*. *φθῆ*. *φθείομδρ*. *ἐφθίατο*. *ἀποφθίμλν*. *λελῦτο*, *λελυῶντο*. *λύμλν*. *φθίαϛ*. *φθίμδρ-ος*.

φθῖνε, *φθείαϛ*. *φθεῖντο*. *τίνω à τίω*. *τίσαϛο*. *πσαίατο*. *τίσαιαν*. *τίνεσκε*. *πεφύκει*. *πεφυώς*. *πεφυῶϛ*. *συμπεφυῶτες*.

ANNOTATIO.

[Syncopata illa, *πεφῦα* & *ἐμπεφῦα*, non video qua ratione poſſint defendi, quum in iis Characteriſtica thematis litera ſit abolita. Apud Etymologum quidem inuenio ſcriptum *ἐμπεφῦα*, ſed mendosè, vt arguit non ſolum Homeri locus quem citat ex Il. *α*, ſed ipſa eius formatio. ſcribit enim *φῦμι* eſſe futurum *φύσω*, præteritum *πέφυκα*, participium *πεφυκὼς*, abiecto *κ*, *πεφυὼς*, fœmininum *πεφυῖα* ſicq; illum ſcripſiſſe, patet ex ipſo Homeri loco quem citat, *ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα*. ſi enim ibi legere velles *ἐμπεφῦα*, vitioſè choreus eſſet pro ſpõdeo vel dactylo. Monſtroſiorem ſyncopen infra commiſcitur in tuendo *σπυφῦαι*, infra in Inueſtigatione thematis præteritorum verborum in *ύω* & *ὑομαι*.] cum *σὺν* (402,2.) *ἐμπεφῦα*. *implexa*. Inuenitur etiã tertia plur. perfecti *πεφύασι* pro *πεφύκασι*, *producti ſeu nati ſunt*. A perfecto *πέφυκα* fit præſens *πεφύκω*: vnde tertia plur. imperfecti *ἐπέφυκον*, *pendebant*, *manabãt*. 16 Vide 231,16. 16 & 234,35. Ab *ἔφω* tertia perſona *ἔφυ*, & ſine augmento *φῦ*, *natus eſt*: part. *φὺς*, *natus*. Facit quoque *φύω* in aor. ſec. *ἔφυον*, vnde paſſ. *ἐφύλν*: tertia perſona *ἐφύη*, *enatus eſt*.

17 Hu

φώτο.

17 [17] Huius passiuum φύομαι, imperfect. ἐφύμην, ἔφυσο, ἔφυΣ: tertia plur. ἔφυΣ, & sine augmento φύντο, nascebantur.

X

χαίρω à χαρέω.

Χαίρω, gaudeo. Fut. χαρήσομαι: Aoriſt. ſecund. 1 passiuus [1] ἐχάρην, à χαρέω.

χάσκω à χείρω.

2 Χάσκω, hio, dehiſco. Fut. [2] χανοῦμαι: Præt. med. 3 κέχληνα: Aoriſt. ſec. [3] ἔχανον, à χαίνω.

χέω à χόω. ἔχεα.

4.5 Χέω, fundo. [4] Fut. χέσω. [5] Aor. pr. ἔχεα: Imper.

ἔχεον. ἐκχέαι. ἐκχεῶ.

χέον, ἔκχεον, effunde: Infinit. χέαι, ἐκχέαι, effudiſſe.

6 [6] Aoriſt. ſec. ἔχεον. Fut. ſec. χεῶ: ἐκχεῶ, effundam.

χρὴ. ἀπόχρη.

7.8 Χρὴ, oportet; à [7] χρῆμι, per apocopen χρῆ. [8] ἀπόχρη,

ἐχρῆν, χρῶν. χρῶσα.

9 χρὴ, ſufficit. Imperf. ἐχρῆν & [9] χρῶν. Infin. χρῶναι.

χάρη.

1 [1] Tertia Perſona ἐχάρη, & ſine augmento χάρη, gauiſus eſt: imperat. χάρηθι, gaude: Opt. χαροίην: χαρείην, gaudeat: ſubiunct. χαρῶ, ῇς, ῇ: χαρῆτε, gaudeatis. infin. χαρῆναι, gauiſum eſſe: part. χαρείς, χαρεῖσα, gaudens, oblectatus, a. Aor. ſec. med. ἐχαρόμην, & poëticè (172,15.) κεχαρόμην: vnde Opt. κεχαροίμην, οιο, οιτο: tertia plur. κεχαρόατο, & Ion. (190,16. & 30.) κεχαρίατο, gauiſi fuiſſent. perf. med. κεχαρμένος, 2 gauiſus ſum. Vide 213,35. [2] Et actiuum χαίρω, hiabo. vide 3 157,31. & 198,15. [3] Hinc in Opt. χάνοι, dehiſceret: in ſub- 4 iunct. χάνῃ, hiauerit: infin. χανεῖν, hiſcere, dehiſcere. [4] De hoc 304,17. fit χόσσα à χόω: vnde & in tertia plur. imperf. paſſ. ἐχόοντο, & ſine augmẽto χόοντο, attulerunt. & aor. pri. ἔχεύα, 302,11. ſine augmento χεῦα, aggeſſi: tertia perſona χεῦε, cũ θεὸ, θεχεῦε, circumfudit: imperat. χεύετω: tertia plur. χεύάτωσαν, & Att. (305,33.) χεύάντων, fundant. ſumit etiã χέω quædam tẽpora à χῶμι: vnde Aor. pr. infin. paſſ. χυθῆναι, diffundi: & part. χυθείς, fuſus: quod & χυθείς, χυθεῖσα (cũ ἀμφὶ, ἀμφιχυθεῖσα, circumfuſa) & aſſumpto σ † χυσθείς à χῶμι vel χόω. [Sed χυθείς quidem & χυτείς reperiuntur: de χυσθείς vero dubito, vt etiam de πεσθείς, 411,18. Verbalia ſanè χυτὸς & πεστὸς ſine σ proferuntur.] fut. χύσω: aor. pri. ἔχυσα: imperat. χύσατε, effunde: perf. κέχυκα, paſſ. κέχυμαι, νται, ντο: tertia plur. κέχυνται): pluſquamperf. ἐκεχύμην: ἐκέχυντο, & depoſito augmento χύντο, fuſus erat: hinc tertia plur. χυντο, effundebantur: part. κεχυμένος, fuſus. aor. pri. ἐχύθην: cum ἀμφὶ, ἀμφεχύθην, ης, η, circumfuſus 5 ſum, es, eſt. [5] Vide 302,11. A χέω cum ἀμφὶ, ἀμφιχέω, cir- 6.7 cumfundere. [6] Vide 218,13. [7] Vel à tertia perſona χρῆσι reiecto σ per apocopen. Dores pro χρὴ dicunt χρῆδε. [Quod tamẽ videtur potius eſſe pro χρῇς, coq; vel præſenti, quod Heſych. exp. χῄζεις vis, & χρῄζειν indiges, cupis: vel

χρῆδε.

ANNOTATIO de χρεὶς & χρεὶς.

χρὴ pro χρῇς.

ANNOTATIO

χύτο. χυντο.

vel præt. imperfecto. Vide 317,2.] 8 De hoc 354, 13. 8
9 Sumitur χρῶ pro præſenti χρῇ, atq; pro infi. χρῶναι inuenitur etiã ſubiũct. χρῇ, oporteat. Huc etiã referri poteſt χάζω, concedo, capio, anxiè ſollicitus ſum, hio: fut. χάσω: aor. 9 χρῶ pro χρὴ & χρῶναι.
5 ſec. ἔχαδον, ες, ε, 178,20. ſine augmẽto χάδον, χάδες, χάδε: infin. χαδεῖν, & Ion. (183,15.) χαδέειν, cepiſſe. rurſus pro ἔχαδον poëtę dicunt κέχαδον, 172,15. & Ion. (118,30, & 36.) κέκηδον, priuaui: part. κεκηδὼν, priuãs, curans: aor. ſec. med. κεκαδόμην: tertia pl. κεκάδοντο: ceſſerũt, priuarũt: paſſ. κεκάδω, ης, η,
10 vnde fut. ſec. κεκαδήσομαι, curabo: prima pl. κεκαδησόμεθα. A χάζω præt. med. κέχαδα, 197,11. part. κεχαδὼς, ὁτος: & poëticè pleonaſmo ῦ ν, κεχανδὼς, ὁτος: acc. τ κεχανδότα, capiẽtẽ. χαδεῖν, ες, ε. χαδέειν. κεκηδόν. κεκαδὼν. κεκάδοντο. κεκηδήσομαι. κεχανδότα.

Ὠθέω, pello. [1] Fut. ὤσω: Aor. prim. [2] Atticè, ἔωσα: 1. 2
Præt. paſſ. [3] ἔωσμαι, ab ὤθω. 3
15 † [4] Ὦταν, ô amice, heus tu, ô bone vir quæſo, pro 4
ὦ ἑτάν: [5] ἕτης, amicus, vnde ἑτὰν, vt Ἑρμῆς, Ἑρμᾶν: 5
μέγις Θ, μεγὶς ἄν, ὦ ἑτὰν, [6] ſed ſynalœphe con- 6
trahit in ὦταν.

[1] Et Regulariter ὠθήσω, pellam. [2] Vide 298,7. & 15. 1. 2
20 & 351,1. Ab ὤθέω imperfect. ὤθεον, ὤθουν, & Atticè quoque ἐώθουν, impellebam, 298,11. Pro ἔωσα, inuenitur etiam ſine augmẽto Attico ὦσα: tertia perſona ὦσε, pepulit, & Ionicè (170,30.) ὤσασκεν. aor. med. ἐωσάμην: tertia plur. ἐώσαντο, repulerunt. infin. ὦσαῦ, pellere: part. ὠσάμενος Θ, pellens. ὠθήσω. ἐώθουν. ὦσε: ὦσεισκε. ἐώσαντο.
25 [3] Tertia perſona ἔωσται, repulſus eſt: vnde aoriſt. prim. ἐώσθην, reiectus ſum: part. ὠσθεὶς, pulſus, truſus. Pro ἔωσμαι dicitur etiã ſine augmẽto ὦσμαι: vnde part. ὠσμένος Θ, pulſus. Variè ſcriptum inuenitur. [4] Suidas & Heſychius 3
ſcribunt ὦπὰν, circumflexa prima, & acuta vltima: quo- 4 ANNOTATIO
30 niã (inquit Suid.) non reperitur dictio quæ duos habeat circumflexos. Etymol. ὠπὰν, prima barytona, vltima circumflexa. apud Heſych. tamen & tertia eſt ſcriptura ὦπαν, penultima circumflexa, vltima barytona. Volunt autem hanc vocem alij (vt refert Etymologus) è duabus indeclinabilibus conflatam, ex ὦ & πὰ (vt δῆτα ex δὴ & τά) pleonaſmo τῆ ν. alij ex vna indeclinabili, ὦ, & altera
35 indeclinabili, Dorico videlicet vocatiuo nominis ἕτης, quod eſt ſodalis, ſocius, amicus. id enim communiter vocatiuo facere ἕτα, 265,27. Doricè ἕταν: (vt apud Pindarum eſt ἀκαμαντοχάρμαν pro ἀκαμαντοχάρμα, ab ἀκαμαντοχάρμας, teſte Herodiano atque Etymologo) cui ſi
40 præmittas ὦ, facta craſi, fieri ſecundum alios ὦταν, ſecũdum alios ὠπὰν, ſecundũ alios ὦπὰν, vt paulo ante docui.

Universidad de Deusto
Biblioteca

quibus si etiam craseos nota adiiciatur, nimirum ἀπὸ τοῦ ᾱ, (hæc enim significat vocalem tenuatam, ᾰ, in hac sine contractione siue elisione obliteratam esse) scripturæ varietas augetur, ὦ πᾶν, ὠπᾶν, ὠπᾶν, accẽtu nominis πᾶν nunc retento sua sede, nunc tralato simul & mutato. Vtuntur vero hac voce non tantum in virilis, sed etiam in muliebris sexus compellatione, & numero non singulari modo, verum etiam plurali, vt annotauit Suidas. sic enim Cratinus, ἆρά γ' ὦπαν ἐθελήσετον; *voletis ne ô amici?* & Aristoph. ὦπαν ἀπαλλάγητον ἀπ' ἐμοῦ, *discedite à me, ô amici.* 5 Ὁ ἅπας, ος, primæ declinationis, in vocatiuo ὦ ἅπα, 265,27. & Doricè (vt quidam volunt) ὦ ἅπαν: hinc per synalœphen faciunt ὦ πᾶν. CLENARDVS verò paulò aliter videtur sensisse: vt ab ἅπας, ος, primæ, faciat ἅπαν, ἅπαντος, quintæ: in vocatiuo ὦ ἅπαν, & synalœphe ὦπαν: vt à μέγας, ας, tertię, id est *maximus* (255,36.) fit nomẽ quintæ ὁ μεγιστᾶν, μεγιστᾶνος, cuius plurale tantùm est in vsu, οἱ μεγιστᾶνες, *magnates, megistanes*, qua voce & Latini vtuntur. Sic ab Ερμῆς, ῆ, primæ, fit Ερμῶν, ῶνος, quintæ, id est *Mercurius.* 6 Sic † ὦ γαθέ pro ὦ ἀγαθὲ, *ô bone vir:* ὦ ναξ pro ὦ ἄναξ, vel pro ὦ ἄνα, *ô rex*, 275,2. ὦ ἀνδρωπε pro ὦ ἄνθρωπε, *ô homo*: ὦ νερ pro ὦ ἄνερ, *ô vir*: ὦ ἐγγωπε pro ὦ δρίγνωπε, *ô valde insignis nota.* id dicitur fieri Atticè. Cùm autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem nominatiuo forment, (115,7.) dicunt quoque in vocatiuo ὦ ἀνθρωπος, ὦ ἀνηρ: vnde etiam ὦ ναξ pro ὦ ἄνα, à nominatiuo ὁ ἄναξ. Idem nonnunquam obseruatur in nominatiuo cum articulo ὁ, vt ὦ Ἄδωνις, pro ὁ Ἄδωνις, *Adonis, Veneris amasius.*

μεγιστᾶνες.

ὦ γαθέ.
ὦ ναξ. ὦ νθρωπε.
ὦ νερ. ὦ ἐγγωπε.

ὦ νθρωπος.
ὦ νηρ.
ὦ δωνις.

Thematis inuestigandi ratio.
* Aliam rimãdi viam ostendimus 158,35.

* Rimantibus verborum themata præcipuum sit, vt in promptu & tanquã ob oculos habeant coniugationem τύπτω, ποιέω & τίθημι: ac singulorum temporum exactè norint terminationes: deinde memores quomodo formentur tempora, sensim ascendant donec stabilitum sit præsens. Participium ὀφθησόμενος à futuro pr. ὀφθήσομαι. Aor. prim. ὤφθην. tertia præteriti pass. ὤπταμαι: prima ὦμμαι. Præteritũ act. esset ὦφα. Fut. ὄψω. igitur præsens ὄσσω, ὄπτω, ὀφῶ, ὄπτω: ὄσσομαι, ὄπτομαι, ὀφομαι, vel ὄπτομαι: sed adhibitum Lexicon commonstrabit ὄπτομαι, *video.*

PETRI ANTESIGNANI RAPISTAGNENSIS, DE THEMATIS VERBORVM *& participiorum inuestigandi ratione, tractatus.*

PRIMVM laborem in hoc velim impendat thematis inuestigator, vt conspecto aliquo vocabulo, ex illius ac totius clausulæ interpretatione certò discernere queat verbúmne id, siue participium, an alterius sit partis orationis. Deinde sit illius quod verbum aut participium esse constiterit, thema velit inquirere, ex ipsius tum terminatione, tum characteristica, tum etiam augmento (si fortè aliquod habuerit) perpendat, cum præsentíne, an cum futuro priori actiuo, an verò cũ perfecto eiusdem vocis (quæ tria tempora in verbis præcipuè sunt spectanda) cognationem habeat: reliquis denique consideratis accidentib. facilè statuet ad quot & quas coniugationes illud verbum referri possit. Iam ergo eius terminationem in ω aut ομαι mutet: deinceps augmẽto, si quod adsit, syllabico quidem detracto, in temporali verò mutatis η, ῃ, ως, ῳ, ᾱ, ηυ, in eas vocales aut diphthongos è quibus ipsæ conflari potuerunt, perquirat in Lexico themata quæ & idem habent cum huiusmodi voce, quæ iam est omni augmento destituta, principiũ, & vel eandem characteristicam, vel earum aliquam quas recipit præsens earum coniugationum, quas hæc propositi vocabuli characteristica indicauerit: vt ψ & φ, quæ semper verbum primæ cõiugationis esse ostendunt: ξ & χ secũdæ vel quartæ: σ & κ tertiæ, vel quartæ, vel sextæ, atque interdum quintæ, præcipuè si iungantur cum aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: sic γ secundæ & quartæ, δ verò tertiæ & quartæ. Si plura themata inueniantur cum eodem principio, & cũ ea characteristica è qua deduci possit propositum vocabulum, illud seligendum est quod sententiæ & loco maximè videbitur quadrare. At si ne vnum quidẽ hac ratione inueniatur,

Quid in rimando themate sit spectandum.

Cognatio temporum, & vnde colligenda.

Coniugationes ad quas referri possit thema quod inuestigatur, & eiusdem formatio.

Characteristicarum γ, δ, κ, ξ, σ, φ, χ, ψ, consideratio.

Eiusdem vocabuli plura themata.

Penultima quando spectanda.

aut eius quod fuerit inuentum significatio sensui nullo modo queat conuenire, tum spectanda erit penultima, hoc est, ea vocalis quæ ponitur ante characteristicam, quæ tamen in iis sextæ coniugationis temporibus, quæ cum præsenti cognationem habent, ab ipsa characteristica non differt: ac pro illa reponēdæ sunt identidem eæ vocales & diphthongi è quibus ipsa potuit consurgere. Si verò nec hoc pacto thema propriū inueniatur, illud aut in Lexico illo (vt sæpe fit) desiderari, aut dialectis poëticáve licentia inuersum esse, aut circumflexū, aut è verbis in μι, aut denique anomalum censendum est. quæ omnia quomodo etiam sint excutienda, singulatim postea differemus. Neque verò hîc nuda tantùm præcepta trademus, sed & eorum verborum nec non participiorum, quæ legendis bonis authoribus, atque in ipsis etiam lexicis extra thema ita poni offenduntur, vt de illo rudiores possint ambigere, tot exempla in hunc locum congeremus, vt iis semel cognitis, in aliis postea nullis, aut certè perpaucis dubitatio relinquatur vlla. Vt autem nostro labore tyrones accommodatiùs vterentur, singula fermè vocabula, nedum res præcipuas, quæ hîc & toto hoc opere excutiuntur, in indices huic operi præfixos optimo, ni fallor, ordine contulimus. Sed antequam vlteriùs progrediamur, ea quæ hîc in genere proposuimus, familiaribus exemplis illustremus. si harum vocum ἐτύψαθ, πεπτυφόμθ', πεπφένμι, ἐτύφθησαν, thema inuestigetur, mutentur terminationes αθ, όμθ', ναι, θησαν, in ω vel ομαι, & abiiciatur augmentum ε vel π, habebimus ex primis τύψω vel τύψομαι, è posterioribus τύφω vel τύφομαι: vbi Characteristicæ sunt ψ & φ, quæ verbum primæ coniugationis barytonorum ostendunt. inuestigētur igitur in Lexico ea themata quæ incepta ab eodem initio, nempe πτ, habeant aliquam è characteristicis præsentis primæ coniugationis, videlicet β, π, πλ, φ: & cùm hæc tantùm inueniantur τύπλω, τύπτομαι, & τύφω, iudicio sanè vtendum, vt illud deligamus cuius significatio loco cōgruat & sensui. Eodem modo in vocabulo ἀφθησόμθ' (cuius paulò diuersam thematis inuestigandi rationem demonstrat CLENARDVS 418,37.) cùm in eo nullum augmentum inesse conspiciatur, mutetur solùm terminatio θησόμθ' in ω vel ομαι, fiet ὄφω vel ὄφομαι: vbi φ, quæ verborum primæ coniugationis est index, innuit ea quoque themata inuestiganda, quæ incepta ab π, habeant pro characteristica β, vel π, vel πλ, vel φ: sed adhibi

Themata inuestigatu difficiliora.

Ab hoc libello quid expectandum.

Exempla.

In quatuor prioribus penultima nullii facessit negotium.

In quinto neque penultima neque augmentum.

adhibitū Lexicon demonstrabit tantùm ὄπθομαι: quamnis ad ὀρόω, vt postea dicetur, potiùs referri debeat. Sic in participio ᾠκισμθνος, id est, *condita*, versa terminatione μθνος in ω vel ομαι, & ᾠ initiali (quod augmenti causa ex οἰ fieri constat, cùm nullum thema ab ᾠ incipiat) in οἰ commutato, fiet οἰκίσω: vbi σ quatuor postremarum coniugationum figuratiuum, indicat ea themata inuestiganda quæ ab οἰκι inchoata, vel pro σ habeant aliquam literam quæ præsentis illarum coniugationum sit characteristica, vel excluso σ, verbum constituant sextæ coniugationis, in quo ι præcedens (quæ penultima aliàs appellatur) sit ipsa Characteristica: sed inspectum Lexicon, demonstrabit vnum οἰκίζω. In πεφηνὼς, id est, *ostensus, compertus*, reiecto augmento πε, ac versa terminatione ὼς in ω vel ομαι, remanet φήνω vel φήνομαι: vbi ν, cùm solius Quintæ coniugationis, & tantùm præsentis cum præsentive cognationem habentium temporum sit characteristicō, indicat φήνω vel φήνομαι pro themate debere inuestigari. sed cùm neutrum inueniatur, inspicienda est penultima η, considerandumque ex qua vocali aut diphthongo potuerit consurgere: quod fiet manifestum ex iis quæ de penultima 160,32. nempe ex ω. quærantur igitur φαίνω & φαίνομαι. In λελάχωσι, id est, *sortiti fuerint* (de quo 391,36.) abiecto incremento λε & terminatione ωσι versa in ω vel ομαι, fiet λάχω vel λάχομαι: vbi χ Characteristicon secundæ & quartæ coniugationis, designat ea themata debere inquiri quæ incipiant à λα, & quæ aliquam habeant præsentium sese offerent λάζω, id est, *insolesco, lasciuio nimia pabuli quoque ubertate*: λάζομαι, id est, *prehendo, corripio*, & λάκω, id est, *reſono, cano, do oraculum*: sed horum significatio à τῆ λε- illud ab horum aliquo non emanare. rursus si inspiciatur penultima σ, cōstabit ex his quæ de penultima loco citato tradita sunt, eam ex alia vlla non posse descendere, nisi fuerit aoristi secundi (vt re vera est) vel futuri posterioris: vbi ex his omnibus η, ω, ωι, ων, aut ε potuit consurgere. sed tum Characteristicon fuerit necessariò ipsum ζ, quòd ex alia in aoristo aut futuro secundo deriuari non possit. thema igitur inquirendum iudicaretur λήχω, λάχω, λαίχω, λαύχω, λέχω: aut λήχομαι, λάχομαι, λαίχομαι, λαύχομαι, λέχομαι, ex quibus inuenietur λέχομαι, *cubo*: λέχω, *facio cubare*: & λήγω, *desino*. [*Pro* λέχω *&* λέχομαι *manuit Eustath.* λέγω *&* λέγομαι: *sicut Etymologus*

In sexto & penultima & augmentum.

In septimo quòd sit anomalum, præter exactam terminationis characteristicæ, & penultimæ, & augmenti consideratione, significationis ratio, vt verum & receptum thema inueniatur.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto Biblioteca

quoque λέχος *deriuat* παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι. *Mendosè etiam* λήχω desino. *nam desinere Græcis est* λήγω: λήχω *vero idem quod deriu.* λαγχάνω, sortiri, *vt ipse agnoscit vers.20. ideoque malè hic thema istud reijcit.*] Sed horum rursus significatio cum ea quam habet λελάχωσι minimè conuenit. nondum igitur quiescendum: sed videndum num λαχῶ ῶ, aut λαχάω ῶ, circumflexa, è quibus etiam deduci posset, inueniantur: & denique num λε, quod augmentum censebatur, sit ex themate: sed neque hac via verum thema inuenietur: neque etiam à verbis in μι, cum quibus ne in terminatione quidem vllam habet affinitatem, formari posse deprehendetur. dialectis præterea aut licentia poëtica nihil hîc comperietur inuersum, nisi quòd aoristo secundo perfecti augmentum fuerit concessum. videndum igitur num inter verba anomala, præsertim à λ inchoata, inueniatur aliquod cuius & significatio vocabulo præsenti conueniat, & quod tempora capiat ab eorum thematum aliquo quæ in Lexico non potuerunt inueniri. ibi sese offeret λαγχάνω, id est, *sortior*, quod à λήχω, vnde λελάχωσι deriuari potest, tempora mutuatur: significatio quoque est eadē. λαγχάνω igitur thema natiuum censebitur. At in οἰσθήσομαι, id est, *ferar* (de quo 413,22.) versa terminatione θήσομαι in ω aut ομαι, perquisitísque & in Lexico thematibus quæ ab οι incepta aliquam habeant characteristicam præsentis illarum quatuor vltimarum coniugationum quas σ denotat, & inter anomala iis quę ab eodem οι inchoata, tempora sumant ab eorum vno quæ in Lexico inuestigari potuerunt, nihil certi poterit colligi. nam proprium thema est φέρω, quod tempora quædam accipit ab οἴω cùm igitur ne vnum quidem elementum sit in οἰσθήσομαι, quod nouitios proprij thematis φέρω admoneat, me rem gratam illis facturum putaui, si in eorum gratiam, hîc veluti in tabella quadam, ordine alphabetico recenserem ea themata exoleta, è quibus ea quæ recepta sunt, quædam tempora mutuantur, illorum vnicuique ex aduerso thema vsitatum collocando: vt si ex literis alicuius vocabuli cuius thema vsitatum indagatur, in illius cognitionem venire nequeant, in promptu saltem obsoleta habeant, è quibus, vbi probè quod in quæstione versatur se deducere posse conspexerint, ad thema receptum isti obsoleto è regione positum confugiant: cuius inspecta significatione, si loco proposito congruere cernatur, huiusmodi thema proprium & natiuum esse non dubitent affirmare. Sed quia obso-

In octauo nihil præter significationē apparet, quod nos recepti thematis admoneat.

Methodus ex obsoletis ad recepta themata perueniendi.

obsoleta themata cum receptis analogiam quandam ferè cernuntur obseruare, non abs re fuerit, eas leges quibus plura eiusdem generis astringuntur, priùs enumerare. atque vt illi qui in ea re nondum satis versati sunt, facilius agnoscant ad quas referre debeant ea quæ ex huiusmodi anomalis illarum aliqua continentur, variis arithmeticis notis vsi sumus, easdem vnicuique generi & illis obsoletis quæ sub idem genus cadere possunt, præfigentes. In his igitur vocabulis quorum thema, quamuis in eo rimando communis verborum regularium analogia exactè seruata sit, in Lexicis non potest inueniri, quærantur & cum * reduplicatione & sine reduplicatione finita in

1	ημι	
2	αώω	
3	έζω	
4	ενύω	pro έω vel ῶ, aut ήω. a
5	ίσκω	
6	ήσκω	
7	ίσκω	
8	ω barytonum	
9	ημι	
10	άζω	
11	άνω	pro άω vel ῶ, aut ήω.
12	αυτίω	
13	άσκω	
14	ήσκω	
15	ωμι	
16	ώζω	pro όω vel ῶ, aut ώω.
17	ωννύω	
18	ώσκω	
19	υμι	pro υω.
20	ύνω	
21	ίω	
22	άω	pro ημι.
23	άνω b	
24	ννύω vel ίνυμι c	

25	όω	pro ωμι.
26	εω vel ῶ pro ω barytono.	
27	εω vel ῶ pro είω.	
28	εω	pro σύω.
29	αίω	pro αύω.
30	γνύω siue γνυμι	pro γω.
31	σσω siue πτω.	
32	ζω	
33	ζω	pro δω.
34	σσω siue πτω	
35	άζω	pro άχω.
36	ίνω	pro ίω.
37	πτω	pro βω.
38	πτω	pro φω.
39	πτω	pro πω.
40	ίπτω	pro έπω.
41	κνύω seu κνυμι	pro κω.
42	κπω.	
43	ίκτω	pro ίκω.
44	λω	pro λω.
45	μνω	pro μω.
46	έω	pro ήω.
47	άω	
48	όω	pro ώω.

In deponentibus & aliis quæ solùm per vocē passiuam aut mediam inflectuntur, idem iudicandum de themate finito in ομαι, quod de iis quæ hoc loco sub terminatione ῶ proponuntur: item de ημαι aut αμαι, quod de ημι: atque etiam de ομαι, quod de ωμι.

* Maximè pro έω, de reduplicatione vide 221, 16. & 232,21.

a *Terminationem ήω repetit etiam paulo post, num. 12, & 26. Caninius vero η & ω eximit è characteristicis Sextæ cōiugationis, errare Herodianū scribens, quia ήω præsens esse putauerit, cum sit futurum poëticum.*

b *Ad άνω poteris adijcere αίνω. vt enim φθάνω pro φθῆμι, sic βαίνω pro βιβῆμι vsitatum est.*

c *Vbinam ένυμι sit pro ημι, non venit in mentē. si respexit ad ἀμφιέννυμι, ac pro ἀμφίημαι quari in lexicis vult ἀμφιέννυμαι, scribendū esset ἵημι. nam ι in ἀμφίεμαι nō est vltima præpositionis, sed prima verbi literā: vt Budæus quoq; tradit ἀμφιέσθω, τὸ ἀμφιέννυσθω, esse ἀπὸ τοῦ ἵεμαι. legitur autem istud ἀμφίεσθω apud Pollucem lib.7. c.12. inter hæc synonyma ἀμπίσχου, ἐσθίετω, ἐνδεδύκινα: moxque subiungitur ei participium ἠμφιεσμένῳ.*

49 Præterea pro thematibus quæ quis deriuata suspicabitur vel à futuro primo actiuo, vel à præterito medio, vel ab aoristo secũdo, si ea in Lexicis suo loco non inueniantur, inquirat primitiua, è quib. descendere iudicabit hæc tempora, quæ ex se alia themata, & hæc rursus alia tempora produxerunt. De his quæ à futuro formantur, exempla quædam habes 332,17,41. & 359,31. de iis quæ à præterito medio, vide 379,7. & 18.

Tabulæ sequentis vsus, & quid in ea arithmetica notæ designent.

RELIQVVM Est vt ordine alphabetico recensea-mus themata, quæ licèt omnino vel maxima ex parte desint inusitata, ab illis tamen, vulgari communium præceptorum Grammatices seruata analogia, infinita penè atque vsitatissima formantur tempora: ea verò quæ horum loco in Lexicis sint inquirẽda, vnicuiq; è regione collocemus. Cæterùm notæ arithmeticæ obsoletis præfixæ indicant hæc singularia sub eo genere quod in præcedenti tabula easdem notas habuerit, posse comprehendi: atque eandem rationem habendam esse de similibus, quamuis in hoc catalogo non enumerentur. Eorum autem numerorum qui thematibus receptis præponuntur, patebit vsus in sequentibus. quoties enim in medium producentur anomala tempora quæ ad huiusmodi themata, vel ad ea quæ ex his componuntur, sint referenda, illa paribus & iisdem numeris quibus & ista insigniemus. At ij numeri qui thematibus his receptis postponuntur, designant Institutionum Grammaticarum paginam & paginæ versum, vbi de istiusmodi vocabulo est quippiam tale præceptum.

Parum vsitata.

a *Pro ἀγάζω malim ἀγάω: vt id ex ἄγω fiat per solum anadiplasiasmum. ἀγάζομαι certè diuersum & originem habet & significationem.*

† Ἀγάζω 4
ἀγάζομαι
ἄγω
ἀδέω
21 αἴνυμι
21 αἴρνυμι
2 αἰσθάνομαι
8 ἀλεξέω
ἀλέω
ἄλωμι
2 ἁμαρτέω
4 ἀμφίεω
ἀνύω
ἀνέχομαι
49 ἄξω
7 ἀπαφίω

Recepta.

1	Ἄγω	332,12 30
2	ἄγνυμι	354,5
3	ἄγνυμι	333, 23. & 29
4	ἀνδάνω	336, 21. & 32
5	αἴνέω	231, 35
6	αἰρέω	308, 6 35
7	αἰσθάνομαι	336, 28. & 31
8	ἀλίξω	304, 22
9	ἀλίσκομαι	338, 1
10	ἀλίσκομαι	*ibidem*
11	ἁμαρτάνω	336, 32 40
12	ἀμφιέννυμι *seu* ἀμφίεμαι	338, 36
13	ἀνύω μι	354, 4
14	ἀνέχω	384, 28
15	ἄγω	332, 20
16	ἀπαφίσκω, *decipio*	

Parum

Parum vsitata.

ἀπαύρω
ἀπολέω
ἀπόλλω
5 ἀποζράω
ἀράρω
5 ἄρέω
49 ἀρήρεδμαι
2 αὐξέω
10 8 ἀχθέομαι

38 Βάφω
βάω
βείω
βῆμι
15 49 βήσομαι
25 βίαμαι
37 βλάσω
2 βλαστέω
βλίω
20 8 βυλίομαι
βεβήμι
18 βρόω

26 Γάμω
25 γένομαι
γείνω
γηθέομαι (μαι
γηθύνομαι & γόω-
13 γνωμόω
30 18 γνόω
γνῶμι

a Δαίω
† δαίζω
† δάπτω
35 2 δαρθέω
δεδίπτομαι
8 δέομαι
δέω
b † δειδίπτομαι
40 41 δείκω
δαίομαι vel δαίω (νέομαι

Recepta.

17	ἀπαυρόω	356,33
18	ἀπόλλυω vel ἀπόλλυμι	346,30
19	ἀπόλλυω vel ἀπόλλυμι	*ibidem*
20	ἀπόχρη	353, 6
21	ἄρω	356, 4
22	ἀρόσκω	346, 38
23	ἄρω	379, 22
24	αὐξάνω	336, 33
25	ἄχθομαι	350, 28

B

26	Βάπλω	309, 8
27	βαίνω	356, 39
28	βιάμαι	359, 8
29	βαίνω	356, 39
30	βαίνω	332, 41
31	βιόω	358, 38
32	βλάπλω	309, 5
33	βλαστάνω	336, 33
34	βάλλω	357, 44
35	βάλομαι	304,14. & 350,29
36	βεκῶ	386, 27
37	βρώσκω *seu* βιβρώσκω	346, 39. & 348, 23

Γ

38	Γαμέω	352,3. & 359,28
39	γίνομαι vel γίγνομαι	359, 37
40	γίνομαι vel γίγνομαι	*ibidem*.
41	γίνομαι vel γίγνομαι	*ibidem*.
42	γίνομαι vel γίγνομαι	*ibidem*.
43	γηθέσκω	346, 40
44	γιγνώσκω	360, 7
45	γιγνώσκω	*ibidem*.

Δ

46	Δαίω	376, 16
47	δαίω	*ibidem*.
48	δαίω	*ibidem*.
49	δαρθάνω	337, 43
50	δείδω	364, 37
51	δέομαι	363, 4
52	δεῖ	*ibidem*, 6
53	δείδω	364, 37
54	δείκνυμι vel δεικνύω	362, 41
55	δέομαι	364, 16
56	δεῖ	363, 6

a δαίω & δάζω pro-fecta sunt ex δάω. vt docui supra pag. 377, 5. δάπτω vero confingere ad formationẽ aoristi 2. ἐδάλω.

b Nescio cur δεδίπτομαι Poëtis vsitatissimũ, vt δεδίπτεται Hom. Il. α, μή π μι πίσχῃ κακὸν ἀχνύμενος, ὡς ἀθλεύσιόθω, ne me terrens.

Universidad de Deusto Biblioteca

Parum vsitata.

δήκω
46 δήω
διδάχω
13 διδράω
δίδρημι
δίω
49 δοάσομαι
26 δόκω
15 δόω
δραμέω
13 δράω
δρέμω
δρῆμι [a]
49 δύσω
49 ἐγρηγορέω [b]
8 ἐθελέω
8 εἰδέω
εἴδημι
εἴδω vel ἴδω
εἴπω
εἴρω
ἐλάω
ἐλεύθω seu ἔλθω [c]
ἕλομαι
ἕλω, ἕλλω
ἐνέγκω
ἐνείκω
ἐνέχω
ἐπιστάω
ἔργω
8 ἐρέομαι
ἐρέω
49 ἐρρίγω
ἕστημι
7 εὑρέω
εὕρημι
2 ἐχθέομαι
ἔχω, σχέω
8 ἑψέω
ἕω
ἕω
4 ἕω

Recepta.

57 δάκνω 362, 39
58 δέω 359, 10
59 διδάσκω 375, 15
60 διδράσκω ibidem, 17
61 διδράσκω ibidem
62 δείδω 364, 37
63 δοιάζω vel δοάζω 333, 2
64 δοκέω 351, 38. & 385, 1
65 δίδωμι 228, 15
66 τρέχω 409, 38
67 διδράσκω 375, 17
68 τρέχω 409, 38
69 διδράσκω 375, 17
70 δύω 332, 19

E

71 γρηγορέω 379, 11
72 ἐθέλω 385, 4
73 εἴδω seu potiùs ὁράω 379, 29
74 εἴδω seu ὁράω.
75 ὁράω, video.
76 ἀγορεύω, dico, loquor, nuntio, orationem habeo.
77 ἀγορεύω 354, 16
78 ἐλαύνω 383, 38
79 ἔρχομαι 384, 21
80 αἱρέομαι 355, 29
81 αἱρέω ibidem, 1
82 φέρω 412, 36
83 φέρω 413, 25
84 φέρω 412, 36
85 ἐπίσταμαι 327, 2
86 ῥέζω, facio.
87 ἔρομαι 379, 13
88 ἀγορεύω 354, 16
89 ῥιγέω ῶ 380, 3
90 ἵστημι 328, 38
91 εὑρίσκω 381, 8
92 εὑρίσκω ibidem
93 ἐχθάνομαι 337, 34
94 ἔχω 304, 3
95 ἕψω 352, 45
96 εἰμι 315, 23
97 εἶμι 317, 30
98 ἐννύω vel ἔννυμι

Parum

[a] Verius est δίδρημι, quod præcedit v. 6. vt ostendi supra in pag. 376, 4.

[b] Perperam è receptorũ thematum numero eijcitur ἐγρηγορέω. nam & regulare est, (deriuatũ scilicet è præt. med. ἐγρήγορα, vt πεποιθέω ex πέποιθα) & vsurpatũ ab Aristot. atq; Xenoph. Contra in γρηγορέω quod nõ minus est vsitatũ, sublata est princeps primitiui ἐγείρω litera. nam inde factum est præt. med. ἐγρήγορα, duabus initialibus verbi repetitis Atticè (297, 25.) & ρ pleonasticè inserto.

[c] Non opus est themate ἔλθω, quũ aor. ἦλθον, ἐλθεῖν, ἐλθὼν, & similia, habeant tantum syncopen τοῦ υ.

Parum vsitata.

1 ἕω
30 ζεύγω
17 ζώω vel ζόω
5 Θείνω
8 θελέω
28 θεύω
1 θέω
14 θνάω 6 θνέω
10 26 θόρω [a]
θοάω
θρέφω
θρέχω
1 ἰέω
15 ἵημι
ἱκνομαι
13 ἱλάομαι
ἴσχω
37 Καλύβω
20 καταδαρθέω
29 καύω
κείω
49 κεκράγω
8 κελέω
25 12 κεράω
κέω
2 κιχέω
27 κιχρείω [b]
35 κλάγγω
30 29 κλαύω
κλέω
κλήγω
κληρόομαι [c]
4 † κορέω
35 κραιαίνω
27 κρατείω
37 κρύβω
Λάμβω
λέγχω
40 49 λέξομαι

Recepta.

99 ἵημι aut ἧμαι 319, 20. & 324, 6

Z

100 ζεύγνυμι seu ζευγνύω 333, 3
101 ζωννύω 339, 3

Θ

102 Θνήσκω 385, 22
103 θέλω 385, 3
104 θέω 305, 27
105 τίθημι 224, 8
106 θνήσκω 385, 22
107 θορέω, salio.
108 θοόω 387, 28
109 τρέφω 304, 2
110 τρέχω ibidem.

I

111 ἵρημι 318, 13
112 εἶμι ibidem.
113 ἱκνέομαι seu ἱκνοῦμαι 388, 1
114 ἱλάσκομαι 346, 40
115 ἔχω 381, 13

K

116 Καλύπτω 309, 5
117 καταδαρθάνω 336, 34
118 καίω vel κάω 304, 19
119 κεῖμαι 326, 19
120 κράζω 379, 4
121 κέλω, iubeo.
122 κεραννύω seu κεράννυμι 339, 3
123 κεῖμαι 379, 4
124 κιχάνω 337, 1
125 κιχρέω ῶ 359, 34
126 κλάζω 391, 6
127 κλαίω vel κλάω 304, 18. 305, 31
128 καλέω 390, 27
129 κλάζω 391, 6
130 λαγχάνω 391, 38
131 κορεννύω seu κορέννυμι 339, 4
132 κραίνω 391, 17
133 κρατέω ῶ 359, 34
134 κρύπτω 309, 7

Λ

135 Λαμβάνω, sumo, capio.
136 λαγχάνω 391, 43
137 λέγω 333, 5

Parum

[a] Carere possumus hoc Themate θόρω. nam ἔθορον cum suo comitatu, ita fit à θορέω, vt ἤλιτον, ἥμαρτον, ἔκτυπον, ἔδυπον, & similia, à thematibus in έω, ἀλιτέω, ἁμαρτέω, κτυπέω, δυπέω, 303, 3. Etymol. sanè θορῶ tantum agnoscit, exponẽs ὁρμῶ καὶ πηδῶ, ruo & salio. De θοάω, quod sequitur, dictum est in pag. 387, 28.

[b] Vide pag. 361, 7.

[c] κληρόομαι & κορέω penè immerito de vsitatorũ tabula submouentur, ac præsertim κληρόομαι.

Universidad de Deusto Biblioteca

Parum vsitata.	Recepta.	
λήβω	138 λαμβάνω	391, 25
λήβομαι	139 ἁλίσκομαι	339, 7
λήθω	140 λανθάνω	391, 25
λήχω	141 λαγχάνω	391, 26
λογχέω	142 λαγχάνω	391, 43 5
	M	
8 Μαχέομαι	143 μάχομαι	350, 29
μεθύομαι	144 μεθύσκομαι	350, 2
8 μελέομαι	145 μέλομαι	350, 29
8 μελέω	146 μέλω	304, 11. & 309, 16
8 μενέω	147 μένω vel μίμνω	297, 23. 10
	& 307, 6. & 309, 12.	
30 μίγω	148 μίγνυμι seu μιγνύω	333, 30. 335, 7
14 μνάω 6 μνέω	149 μιμνήσκω	349, 27
30 μόργω	150 μόργνυμι seu μοργνύω	333, 30
	N	
28 Νεύω	151 Νέω	305, 27 15
	O	
2 Οἰδέω a	152 Οἰδάνομαι	337, 2
8 οἰέομαι	153 οἶμαι seu οἴομαι	350, 31. & 391, 1
49 οἴσω & οἴω	154 φέρω	332, 19. & 412, 36
8 οἰχέομαι	155 οἴχομαι	350, 30
ὄλλω	156 ὀλλύω seu ὄλλυμι	395, 12 20
30 ὀμόργω	157 ὀμόργνυμι	337, 31
ὀμόω	158 ὄμνυμι vel ὀμνύω	393, 13
ὄπτομαι	159 ὁράω, video	
30 ὀρέγω	160 ὀρέγνυμι seu ὀρεγνύω	337, 34
49 ὄρσω	161 ὄρω	332, 24 25
8 ὀφειλέω	162 ὀφείλω	350, 31. & 393, 17
8 ὀφλέω	163 ὄφλω seu ὀφείλω	ibidem
	Π	
Πείθομαι	164 Πάσχω	395, 20
49 πεπιθέω	165 πείθω	380, 29
49 πεποιθέω	166 πείθω	379, 9 30
49 πεποίθω	167 πείθω	380, 43
πέπτω	168 πέττω	399, 4
πεσέω	169 πίπτω	395, 26
12 πετάω	170 πεταννύω	339, 4
πέτω	171 πίπτω	395, 26 35
πεύθομαι b	172 πυνθάνομαι	396, 1
49 πεφύκω	173 φύω	415, 41
30 πήγω c	174 πήγνυμι seu πηγνύω	333, 30
πήθω	175 πάσχω	395, 20
36 πίω	176 πίνω	411, 10. & 412, 38 40

a οἰδέω legitur apud Hom. & Herodotũ: apud Plut. vero οἰδῶντι σώματι est ab οἰδάω. Nec οἰδάνομαι magis est vsitatum quàm οἰδαίνομαι & οἰδίσκομαι.

b πεύθομαι poëtis est vsitatissimum.

c Nec opus est themate πήγω, cum vsitatum sit πήσσω.

Parum

Parum vsitata.	Recepta.	
35 πλάγγω	177 πλάζω, disiicio.	
28 πλεύω	178 πλέω	304, 17
28 πνεύω	179 πνέω	304, 17
5 πονέω a	180 πάσχω	395, 20
πόω	181 πίνω	395, 34
13 πράω	182 πιπράσκω	410, 42
14 πράω	183 πιπρήσκω I.	ibidem.
22 πτάω	184 ἵπταμαι	388, 5
10 21 πτέω b	185 ἵπταμαι	ibidem
πτῆμι vel ἵπτημι	186 ἵπταμαι	388, 5
	P	
40 Ρέπω	187 Ρίπτω	309, 15
28 ῥεύω	188 ῥέω	399, 9
ῥέω ῥῶ	189 ἀγορεύω	354, 16
15 30 ῥήγω c	190 ῥηγνύω seu ῥήγνυμι	333, 31. 399, 24
1 ῥῆμι	191 ῥέω	381, 26. seu potius ἀγορεύω, dico.
17 ῥόω vel ῥώω	192 ῥωννύω seu ῥώννυμι	339, 4. 399, 30
ῥυέω	193 ῥέω	399, 9
ῥύημι d	194 ῥέω	ibidem.
20 ῥύομαι	195 ῥύσκομαι	350, 4
	Σ	
Σαώζω	196 Σώζω	408, 33
4 σβέω	197 σβεννύω seu σβέννυμι	401, 6
24 σβῆμι	198 σβεννύω seu σβέννυμι	ibidem.
38 σκάφω	199 σκάπτω	309, 8
25 σκλάω	200 σκάλλω	358, 1
σκλῆμι	201 σκέλλω seu σκάλλω	
σμύγω	202 σμύχω	310, 26
σόω c	203 σόω	408, 36
σπείδω	204 σπένδω	401, 13
30 σπῆμι	205 ἵσπω, (236, 27. & 381, 17.) vel ἕπομαι. sequor, aut ἀγορεύω, dico.	
9 στάω	206 ἵστημι	226, 27
4 στορέω	207 στορεννύω	339, 5
17 στρόω vel στρώω	208 στρώννυμι	ibidem.
σύω	209 σεύω	410, 10
35 σχέω	210 ἔχω	381, 15
σχῆμι	211 ἔχω	ibidem.
16 σώω	212 σώζω	413, 20
	T	
38 Τάφω	213 Θάπτω	385, 1
τέθνημι	214 θνήσκω	385,
40 43 τέκω	215 τίκτω	409, 31

a πονέω, & pag. praecedẽte πείθομαι, 28. sunt quidem vsitata themata, sed non eadem signif. qua πάσχω.

b Superuacuum videtur πτέω, quũ πτέσθαι per syncopen è πέτομαι deducere liceat.

c Non videtur necessariũ thema ῥήγω, cum extet ῥήσσω. ex his enim sunt verba in γνυμι, vt φράγνυμι, πλήγνυμι, & similia, à primitiuis in σσω, φράσσω, πλήσσω. Etymol. sanè πάγιος, παγὶς, item aor. ἐπάγην cum participio παγεὶς, è πήσσω deducit, 178, 1. 18. φώγειν tamẽ pro φώζειν siue φωγνύειν vsitatum esse Bithynis, idẽ testatur Etymol.

d Non magis indigemus verbo ῥύημι, quã supra (376.) verbo δάημι. ac vt ἐδάην, δαῆναι, δαεὶς, verius sunt aor. 2. passiui, à δαίω: sic ἐῤῥύην, ῥυῆναι, ῥυεὶς, & similia, à ῥέω siue Æolico ῥεύω.

e Vide pag. 408, 36.

Parum

Universidad de Deusto
Biblioteca

Parum vsitata.

a πέλω videtur omitti potuisse, cum præt. med. πέπελα sine omni impedimẽto possit è πελέω formari, vt ἔῤῥιγα à ῥιγέω, δέδια à δειμάω, & similia. Vide 309.

b Vsitatum quidem est πίω, sed ferè apud poëtas, & signif. diuersa. descẽdit tamẽ inde πίνω, vt πίνω ex πίω, φθίνω ex φθίω, φθάνω ex φθάω.

c τύχω & φύγω sine iactura potuisset præteriri, cum aor. ἔτυχον, ἔφυγον, & similia, referre liceat ad τεύ χω & φεύγω, 178, 10.

d ὑφίσταμαι pro ὑπισχνοῦμαι polliceor, nõ est inusitatũ. sic enim Xen. ὑφίστατο ἐγὼ, recipio & polliceor me habiturum.

e Vide supra τύχω. 8

f χαίνω vsitatiss. in prosa pariter & carmine. 17

g χέω & χύω potuissent & ipsa fortasse prætermitti. nã χύτο, χυεὶς & similia, possunt deduci vel à χύνω (189, 18. & 27.) vel ab Æolico χεύω, sublata præpositiua, 353, 15. itidemque in χύδην (vnde apud Eustath. est ἐκπόδην ἐκχύμενοι) Æolicè fortassis ita retractus est accentus, vt in φθίδην, κλίδην, & similibus.

h Et ψύχω vsitatum est & ψύχω, pro siccare.

26	πέλω	a
49	πέρσομαι	
49	πλεθάω	
36	πίω	b
	πιέω	
	πιέζω	
18	πτέω	
	πυχέω	
	πύχω	c
	Ὑποχέομαι	
	ὑφίσταμαι	d
	Φέρημι	
	φήγω	
11	φθάω	
23	φθῆμι	
36	φθῶω	
	φρῆμι	
	φρῶ	
	φύγω	e
	φῦμι	
30	φώγω	
	Χαίνω	f
8	χαρέω	
28	χεύω	
	χρῆμι	
17	χρέω vel χρώ	
	χῶμι	g
	χώω	
17	χώω vel χώω	
	Ψύγω	h
26	ὦζω	

Recepta.

216	τελέω ῶ	359, 35
217	πελέω ῶ	309, 16
218	τείρω	333, 6
219	τυγχάνω	410, 2
220	θάλλω	379, 39
221	πίνω	415, 9
222	τέμνω	409, 29
223	τέμνω	ibidem
224	πτερόσκω	409, 35
225	τυγχαύω	410, 5
226	τυγχαύω	410, 2
	Υ	
227	Ὑπισχνέομαι	412, 17
228	ὑποσχνέομαι	ibidem
	Φ	
229	Φέρω	386, 25
230	τρώγω	409, 41
231	φθείνω	413, 4
232	φθίνω	ibidem
233	φθίνω	ibidem, 5
234	φέρω	412, 36
235	φέρω	ibidem
236	φεύγω	353, 35
237	φύω	413, 9
238	φωγνύω, cremo.	
	Χ	
239	Χάσκω	416, 5
240	χειρέω	416, 15
241	χέω	304, 17. & 416, 7
242	χρὴ	416, 10
243	χρώννυμι sive χρωννύω vel χρώζω per pleonasmum ζ.	346, 21.
244	χύω	416, 17
245	χέω	ibidem
246	χωννύω seu χώννυμι	339, 5
	Ψ	
247	Ψύχω	310, 27
	Ω	
248	Ωθέω	417 35

HAEC

HAEC Igitur sunt themata & quædam alia regulis illis generalibus priùs positis comprehensa, quę etiamsi ne à poëtis quidem vix recipiantur, ab illis tamẽ multa deriuantur vsitatissima tempora, atque infinita penè ex his rursus composita: quæ omnia ad themata recepta è regione obsoletorum horum collocata, vel ad ea quæ ex iis cum eisdem præpositionibus aut aliis partibus orationis componuntur, referri debent. Cæterùm lexicographi plerique omnes, iique potissimùm qui hodie copiosiores & omnia pulchriùs ac rectiori ordine digessisse videri volunt, non solùm receptis, sed etiam obsoletis thematibus, imò & obuiis quibusuis ferè verborum personis, cuiuscumque numeri & temporis fuerint, (nulla sæpe illorum etymologiæ, pro qua assequenda huiusmodi libros componi satis constat, habita ratione) ita paginas omnes referciunt, seu potiùs confundunt, vt quamuis omnia quæ ex iis petere est æquũ, ordine alphabetico disposita inueniantur: in multis tamen vix, ac ne vix quidem, ad certam germanorum ac receptorum thematum cognitionem ij possint peruenire, qui ad eam rem percipiendam iustis sanè de causis omni studio ac maximis laboribus cõtendunt. Inflammato horum & laudando desiderio nos plenè cumulateque satisfacturos speramus in eo lexico, quod propediem, modò cœptis faueat Deus optimus maximus, in lucem edituri sumus, sed & interea dum illud paramus, hoc libello quo pacto lexica illa, quę iam illis præmanibus sunt, promptiùs & expeditiùs maiorique cum fructu hac in re ad suos vsus debeant conuertere, doceamus. Quamuis igitur per verbi thema, quod in lexicis debuerat colloçari, grammatici proprie intelligãt primam personam præsentis indicatiui desinentem, in Barytonis quidem vocis actiuę in ω quod nullo notetur accentu, & passiuæ in ομαι: in circumflexis verò vocis actiuæ in ῶ circumflexum, & passiuæ primæ & tertiæ coniugationis in ᾶμαι, & in ῶμαι secundæ: atque in verbis non anomalis finitis in μι primæ & secundæ coniugationis desinentem in ημι, tertiæ in ωμι; & vocis passiuæ in ᾶμαι primæ, in αμαι secundæ, in ομαι tertiæ, in υμαι quartæ: & quamuis hæ solæ terminationes pro thematibus essent in lexicis inuestigandæ: videas tamẽ in plerisque hæc sub aliis terminationibus assignari; ad quas interdum, si in primariis germana themata non inueniantur, erit confugiendum. Id autem fit præcipuè sub terminationibus præsentis infinitiui eiusdem vocis: quæ

Obsoletorum thematum vsus.

Lexica copiosiora quid præter recepta themata in verbis & participiis contineant.

Vocabulorum etymologia in lexicis tractanda.

Verbi thema quid, & quot eius terminationes.

In barytonis ω ομαι.

In circumflexis ῶ { ᾶμαι. ῶμαι.

In verbis in μι ημι { ᾶμαι. ωμι ομαι. υμι υμαι.

Infinitiuorũ præsentia pro thematibus

Universidad de Deusto
Biblioteca

posita, & eorum terminationes.

quæ in barytonis sunt ω pro ω, & εσθαι pro ομαι : in circumflexis εῖν, ᾶν siue ἄν, & ῆν pro ῶ, & εῖσι atque ᾶσι pro ῶμαι ; ᾶσθαι pro ῶμαι : in verbis in μι regularibus ἐναι & ἄναι pro ημι, όναι pro ωμι, ώναι pro υμι, & in voce passiua ᾶσθαι pro μαι horum exemplis, quòd nullibi non sint obuia, supersedendum duximus; in quibus, modò mutetur terminatio infinitiui in terminationem præsentis indicatiui eiusdem vocis, semper habebimus verum ac germanum thema. sed & plerumque in circumflexis, & nonnunquam in verbis in μι, meliùs exprimitur coniugatio infinitiui quàm per indicatiui terminationem. nam actiua circumflexorum in infinitiuo pro numero trium Coniugationum tres habent distinctas terminationes, εῖν pro prima, ᾶν vel ἄν pro secunda, & ῆν pro tertia, cùm præsens indicatiui vnicam tantùm pro omnibus habeat, videlicet ῶ: passiua quoque eorundem in infinitiuo primæ habent εισθαι, tertiæ ᾶσθαι, cùm in vtriusque indicatiuo sit ῶμαι. sic & verborum in μι actiuum infinitiui præsens in prima est ἐναι, in secunda ἄναι, cùm in vtriusque indicatiuo sit ημι. tertia quoque verborum in μι in voce passiua (licèt occurrat rarissimè) meliùs per infinitiui οσθαι quàm per indicatiui terminationem ομαι, quam cum barytonis communè habet, dignosceretur. Tamen in circumflexorum actiua voce, pro terminatione ῶ omnibus coniugationibus communi sæpenumero diseretionis gratia ponitur thema finitum in έω pro prima, in άω pro secunda, in όω pro tertia : & in voce passiua έομαι pro ῶμαι primæ, & όομαι pro ῶμαι tertiæ : sic & άομαι pro ῶμαι secundæ. Ponunt præterea Lexicographi aoristum primum infinitiui desinentem in αι cum characteristica futuri primi pro themate vocis actiuæ in ω vel μι : in θλῖψαι pro ομαι vel μαι vocis passiuæ : atque in ασθαι pro ομαι vel μαι vocis mediæ, veluti planum fiet quum de variis aoristi primi formis immensam exemplorum syluam adducemus. Solent rursus, & maximè in iis quæ veluti impersonalia sunt, tertiam personam singularem, & interdum pluralem præsentis indicatiui, vel etiam alterius cuiusuis temporis & modi, pro themate collocare : ac denique infinitum ferè numerum earum vocum seu personarũ, quarum thema vel erat incertũ, vt sæpe fit, vel inuestigatu difficile. Hæc nos vocabula & pleraque alia his similia, ita in puerorum gratiam paramus hoc opusculo tractare, vt non solùm quæ sint aut esse possint eorum themata demõstremus, sed & vnà methodũ tradamus,

Thematum circumflexorum terminationes.

Aoristus primus infinitiuorum thematis loco positus.

Impersonalium themata.

Quæ vocabula hoc libello excutiantur.

qua

qua iuxta horum analogiam in reliquis omnibus, tam simplicibus quàm compositis, iisque vel regularibus vel irregularibus, vniuscuiusque thema sit inuestigandum. Ac primùm quidem barytonorum, deinde circumflexorum, & tertio loco verborum in μι præsentia proferemus: postea ordine de cæteris temporibus singulatim agemus. Barytonorum præsentia facilè agnoscet quiuis ex iis quæ in ipso statim huius opusculi limine recensuimus esse in vnoquoque vocabulo consideranda. & certè in his nulla prorsus inest difficultas, nisi fortè in paucis, quæ dialecto aut figura quadam poëtica sunt inuersa. in aliis enim terminationis tantùm est habẽda ratio: quæ modò muterur in ω, si vocis sit actiuæ ; aut in ομαι, si sit passiuæ, proprium semper thema repræsentatur. cuius rei periculũ facere licet in sequentibus exemplis, quæ licèt difficultatem ferè nullam contineant, in medium tamen adducere placuit, veluti & nonnulla alia satis facilia : vt scrupulum omnem è quorundam mentibus tolleremus.

De barytonorũ præsentibus.

HAEC Igitur sunt indicatiui tertiæ singularis, ἀπέχῃ, *abstinet, abest* : ἐφύη, *superpluit*, id est, *pluuia statim sequitur* : λύῃ, *vtile est* : * μέλῃ, *futurus est* : μέλῃ, *curæ est* : μεταμέλῃ, *pœnitet* : πέλῃ, *est, fit* : πρέπῃ, *decet* : συγκατανεύῃ, *simul dirigit* : συμφέρῃ, *confert, prodest* : συμφορέσει, *placet* quoque : συνήκῃ, *conuenit* : ὑπενίφῃ, *subningit* : sed hæc ferè impersonalia sunt. ideoque neque thema magis proprium inuestigandum. at in sequentibus non item : vt in tertia plurali eiusdem modi φύωσι, *producunt*. In imperatiui secunda singulari, ἄπαγε, *apage, aufer, abi* : ἐπόπιζε, *obserua, reuerere* : ἔρρε, *vale, sanus sis* : ὕπαγε, *face esse hinc, apage* : quæ sunt veluti aduerbia. In tertia singulari, πιθέτω, *fidem faciat* : in secunda plurali, ἄκουε, *audite* : ἐλπίετε, *sperate*, (ab ἔλπω poëtico pro ἔλπω, vnde & in optatiuo ἐλποιμι, *sperarem*, & in præsenti vocis passiuæ ἐλπόμαι, *spero, puto*) ἔσπετε, *dicite*, pro ἔπιτε addito σ, ab tico πλώω. In Optatiui tertia duali, κιοίτην, *irent, abirent*. in tertia plurali, ἐποιεν, *tractarent* : καθίζοιεν, *subsisterent*. in participio masculino, ἀέξῶων, *semper viuens* : ἀενάων & ἀενάων, *perpetuò fluẽs* : εἴκων, *cedens* : μέδων, *rex, imperator*. Participia enim sæpe reddũtur per nomina : νήφων, *sobri*? ἄλων, *sanus* : πλώων & πλῶν, *nauigans* : [Pro acuto πλών, legitur, in vulg. Lex. inuenies circumflex. πλῶν, quasi cõtractũ ex πλώων, quod tamẽ pugnat cũ regula 212, 27. Sicubi ergo πλῶν reperitur, oportet vt per syncopen sit

In subiectis præsentibus vt habeas thema, mutẽtur terminationes.

* *Pro λύῃ, vtile est, apud Sophocl. inuenies* λύῃ πέλᾳ, *vnde compos.* λισπιτελεῖ.

ει
ασι
ε
έτω
ετε
οιεν
ων
οίτην

} *in ω.*

} *in ω.*

Participia reddi per nomina.

ANNOTATIO.

Ec

Universidad de Deusto
Biblioteca

factum vel ex πλέων *navigans*, vel ex πέλων *existens*, vt ἐπιπλώω ex ἐμπελόμην. At ἐπιπλώς apud Hom. per apocopen ex ἐπιπλώσας, teste Etymologo, Suida, Eustath.] συνάρχων, *collega*. in nominatiuo plurali, ἐπιπλώοντες, *procedentes, cum nauibus venientes*: κονίοντες, *puluerem excitantes*: νηίοντες, *cordati*: (hinc aduerbium νηιόντως, *cordatè, prudenter, consideratè*, quod & νηιδῶς) περιπλώοντες, *circumnauigantes*: προεξαίσσοντες, *priùs erumpentes*: ὑποφέροντες, *aduersarij*: in fœminino singulari, †ἀοιδοῦσα, *cantans, tragœdia carens*. [ἀοιδοῦσα citatur in 10 vulg.Lex. ex Hom. Odyss. cum iisdem interp. sed mendosè. scribendum enim ἀοιδάουσα: vt est Od. ε, ἔνδοθι δ' ἀοιδάουσα· ὅπι καλή, *intus cantans voce pulchra*. at Od. κ, Κίρκης εἰ' ἔνδον ἄκουον ἀοιδοῦς ὅπι καλῆ, ab ἀείδω, quod eiusdē est significationis, & in prosa disyllabos effertur 15 ἄδω.] διδυμοῦσα, *quæ fœtibus est gemillis*: πλώουσα, *natãs*: πεχούσα, *prominens*, à πέχω pro πέφυκα, 312, 1. χρεσσοῦσαι, *malè cultæ*: in plurali περικλείουσι, & resoluta diphthongo, versoque ε in η, περικλήϊσι, *concludentes, cingentes*. in neutro singulari, ἐλλείπον, *deficiens, defectus*. Participia 20 neutra interdum per nomina substantiua redduntur: μέλον, *cura est*: participia neutra, præcipuè quæ à verbis impersonalibus ducuntur, non ratò absolutè capiuntur, μὴ μέλλον, *cùm pœniteret*: τὸ συμφέρον seu Atticè (401, 23.) ξυμφέρον, *commodum & vtilitas*: τὰ συμφέροντα, *commoditates, res vtiles*: τὰ σὺν ἄλλοις, *secum aliud tollens*: τὰ σὺν ἄλλοις, *secum alia trahentia, quibus sublatis altera quoque tolluntur*. In tertia singulari indicatiui passiui, vbi multa impersonaliter sumuntur, ἀδελάχθη, *ornatur, deliciatur*. παρεῖται, *contrariatur*: παρῆϊδεται, *renititur*: εἰδάλλεται, *apparet, videtur*: ἐμμενεῖται, *saltat*: ἐνδέχεται, *licet, fieri potest*: ἐπιτύφεται, *aduritur*: ἰδάλλεται, *apparet, videtur*: κρύπτεται, *coërcet*: κορύσσεται, *attollitur, fastigiatur, efferuescit*: à κορύθομαι pro κορύσσομαι per poëticã metathesim. [Verũ Etymol. vel regulariter ortũ vult è κόρυς aceru°, vt fit, *acceruatur*: vel per syncopen è κόρυνδος *galea*, vt fit, *in morem galeæ assurgit*, pro κορυθύεται: vel per metathesin & tropen ex eodem κόρυς, pro κορύσσεται.] κρυσταίνεται, *glaciatur, refrigescit, cogitur*: λοῦχται, *dormit*. [Pro λοῦχται, quod extat etiam apud Hesychũ, scribendum fortasse λέχεται, vt pro λοῦχοι apud eundem Hesychium Suidas & alij habent λέχριον: nisi poëtica hic sit epenthesis. & περιστέται ὥρας citat idem Hesych. pro quo alibi περιστᾶται.] μείρεται, *partitur*, à μείρομαι poëtico pro μέρομαι: περιστέται, *circumit*: περινήχεται, *circumnatat*, ποσῆται

ονται
ANNOT.
in ω.
μαι
ον

Participia neutra pro nominibus substantiuis.

Participia neutra absolutè poni.

οῦμαι in ω.

In sequentibus ac similibus barytonorum præsentibus, vt habeatur thema, mutentur subiecta terminationes.

ANNOTATIO.

εται
ANNOT.
in ομαι.

ποῆται, *fidem habet*: προσαρήρεται, *adiungit, aptat*: μεμύεται, *texitur*, Doricum pro μεμύηται: σείνεται, *ladit, nocet*. [At pro Hesychij σείνεται, sine diphthongo reperies alibi ANNOT. σίνῃ: pro πηδόσῃ, alibi πηδοσύῃ), *cicuratur, mansuefit*.] συμμαφύνῃ), *innotescit*: πήδοσῃ), *mitescit*: τυρόῦνται, *in caseum coit, concrescit*: φαίνεται), *apparet, videtur*: ὑπαγορόῦ), *præcipitur*, ὑπορεχωῖται, *exundat*. in tertia plurali, ἐρίζονται, *in radice manent, innituntur radice*. [Sed mendosum est ἐρίζονται). verum ἐρίζωνται: idque non præsens, ANNOT. sed præteritum perf. à ῥίζόω, vt ἐρρύπωνται à ῥυπόω.] ἠερίαονται; *volitant sublimes, mouentur, sunt instabiles*: ἑλαίνου), *vertuntur, voluuntur*: πίλονται, *sunt, accidunt*: πρόσχου), *prætendunt*, à πρόσχημι, pro προσέχωμι, 312, 1. συγκατέρου), *vnà redeunt*: συναποδύου), *simul vestem exuunt*: ὑπεκφαίνου), *sublucent*. In secunda singulari imperatiui, ἄγχυ, *præsoceris*: οἶσ, *puta, crede*: περιοσόω, *superstes*: φαίνε, *fac vt videare*. in tertia eiusdem, πιλεόω, *sit*. In secunda singulari Optatiui, μαίνοιο, *insanias*. in tertia eiusdem, ὑποπαχύοιθ, *augeretur*. In tertia singulari subiunctiui, πίληται, *sit, fiat*. in tertia plurali, ἔδωνται, *edant*, & *edantur*, apud Phocylidem: vbi etiam legitur ἔδου), *edentur*, à futuro secundo indicatiui medij ἔδομαι, 309, 22. In participio masculino, εἰσόμενος, *pendens, perpetuus*: ἐνδεχόμενος, *possibilis, contingens*: ἐνηθόμενος, *moratus*. [ἐνηθόμενος pro *moratus*, *incessens*, alibi non reperio ANNOT. quam in vulg.Lexicis. videtur accipi etiam posse pro *infusus per colum*, ab ἤθω *colo*, per *colum transmitto*, quod & circumflexe ἦθῶ. at πτόμενος, verius est, *qui luitur, qui persoluitur*: *percussus*, seu, *qui percutitur*, est θηνόμενος.] †παυρεῖμενος, *hauriens*: †πτόμενος, *percussus*: μιλδόμενος, *tabescens*: οἰχόμενος, *mortuus*: ὀπιδνόμενος, *versans in conspectu*: πεπαγόμενος, *matures cens*: περιλιμπανόμενος, *supersites*: περιτηκόμενος, *liquefactus*: περιφαιόμενος, *vulgatus*: περιφλοιζόμενος, *tunicis conuolutus*: πεσσόμενος, *coctus*: παραφθορόμενος, *deprauatus*: σεβόμενος, *colens, religiosus*: στρεφόμενος, *supinus, securus*: συμπαρεκτεινόμενος, *simul extensus*: συνελιττόμενος, *implicatus orbibus*: συνεπισπόμενος, *sequens*. χωόμενος, *iratus*, poëticum est: ὠρυόμενος, *rugiens, eiulans, vlulans*. in masculino plurali, ἀμπλακίσκομενοι, *variantes*: ἀπαμυνλιτόμενοι, & in accusatiuo, ἀπαμυνλιτομένους, *placantes*: καθαλλόμενοι, *desilientes*: κεκλόμενοι, *inuocantes, hortantes*: ἀμφαγάμενοι, *affectu propensi, cupientes*. [ὀμφαγόμενοι legitur etiam apud Hesychium, itiANNOT. demque ἰμείρεται: alibi vero per ι, ἰμφαγόμενοι & ἰμείρεται).

ομαι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ομβρη
ομβρον
ομβρια
in ομμι.

apud eundem etiã eſt ἐξιστορμβρη, expoſitum πορθεμβρη alibi vero ἐξορμβρη, à πέρθω vaſto.] *συμπαρφθορμβρα, quæ vnà feruntur*: ψευδοζώομοι, *madefacti.* in fœminino ſingulari, ἐξιστορμβρη, *vaſtata*: ὑπονιφορμβρη, *niue leuiter madefacta.* in neutro ſing. ἐνυφολόμβρον, *quod contracta hypotheca concreditum eſt.* in plurali, τὰ ἀνπλεόμβρια, *controuerſa*: σωματοπλαστόμβρια, *congenita.* Sed hæc faciliora ſunt quàm quæ explicatione indigeant. veniamus itaq; ad ea barytonorum præſentia, quæ dialectis aut figura quapiam ſunt inuerſa. & certè ea non ſunt negligenda, quæ Attici è prima circumflexorum coniugatione fecerunt Barytona: de quibus 304,10. & 350,26. Hæc magna ex parte fiunt è finitis in ψέω, ξέω, σέω, λέω, aut ſi mauis ψῶ, ξῶ, σῶ, λῶ, retracto accentu, & præſentis Barytoni accepta terminatione, quæ in voce act. & med. à fut. primi terminatione non differt, niſi in quinta coniugatione, vnde fit vt huiuſmodi præſentia finita in ψω, ξω, σω, fut. temporis eſſe credantur, quòd ψ, ξ, & ſimplex σ, illius propriæ ſint characteriſticæ, præſentiũ autem regularium nunquam. In his cautio eſt adhibenda, ne eorum thema vt in futuris, ſed vt in præſentibus indagetur: vt videlicet ſola terminatio in iis quæ ſunt vocis act. mutetur in ω, & in ομμι in iis quæ ſunt paſſiuæ, vt φν in ω in ſequentibus, ἀναφέψω, *recoquere*: ἀφέψω, *decoquere*: ἀναφέψω, *incoquere*: ἐξέψω, *elixare*: καθέψω, *decoquere*, vnde & in paſſiuo καθέψεται, *decoquitur*, à καθέψομαι: συνέψω, *concoquere*, & in participio præſenti paſſiuo συνεψόμενος, *concoctus*, à συνέψομαι. πρόεψω, *ante coquere*: quæ componuntur ab ἕψω, *coquo*. Idem iudicium de compoſitis ab αὔξω, *augeo*, vt ἐξαύξω, *immodicè augeo, excreſcere facio*: προαύξομαι, vnde προαύξεται, *praaugeſcit*: ſic de cæteris ductis ab iis quę locis citatis ſunt enumerata, vt à μέλω in tertia ſing. imperatiui, μελέτω, *curæ ſit*: & à μέλομαι in tertia præſentis indicatiui paſſiui, μελέται, *curæ eſt*: quibus adde ὤομαι, *audeo*; & λωΐτω, *obtineo, obtinctio, opulor.* Ea quoque velim conſiderari, quæ communiter deſinunt in σσω, & Attice in ττω, de quibus 157,18. hæc enim in Lexicis offendes nũc cum hac, nunc cum illa, & quandoque ſub vtraque terminatione abſque vllo diſcrimine poſita. Æoles hæc interdum per ζω efferunt: ſub qua tamen voce vix inueniantur, ſed ſub σσω aut ττω. rurſus iidem quædam in πτω ſcribunt per σσω: vnde in participio præſenti paſſiuo ἐστόρδρομαι, *circumſpiciens*: & in tertia imperfecti eiuſdem vocis ἔστιζε, *videbat*, ſine augmẽto, ab ἔστιγμαι, ſi ἔπτιγμαι: & cum Dorica præpoſitione ποτὶ pro πρός, πολιόσσομαι, in tertia perſona πολιόσσεται, *aſpicit*. Dorica etiam quæ pro ζ habent σδ (de quibus 4,11.) non cunt σδ, ſed cum ζ ſunt inquirenda: vt μελίσδεται, *modulatur*, non in μελίζομαι, ſed in μελίζομαι. Interdum & alia figurâ immiſcetur, vt aphæreſis in φαιλίσδειν, *pila ludere*, pro σφαιρίζειν à σφαῖρα. Bœoti hæc ſcribunt per geminum δδ, vt ἀεζόδδην pro ἀεζίζειν, *metere, ætatem traducere.*

Præſentia Barytonorũ dialectis inuerſa.

Barytona facta è circumflexis Atticè.

Barytonorum præſentia cum ψ, ξ, σ, characteriſticis.

Themata in σσω quærenda in ττω, & contrà.

ζω in σσω aut ττω.

Aduertenda quoque ſunt compoſita è præpoſitionibus quas dialecti aut poëtæ pro communibus vſurpare ſolent, vt Attici ξυὸ pro σύν, 249,21. & 210,20. Dores ποτὶ παρά, ἀπά, ὑπά: & pro πρός, 249,35. Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, 250,3. & poëtæ ἀνὰ, κὰ, παρὰ, ἀπὶ, ὑπὸ: & rurſus ἀνά, κά, παρά ante cõſonantes abiecto α finali, & ν variè mutatis, veluti docuimus 404,5. & ſeq. 405,31. & ſeq. Huiuſmodi cõpoſitorũ tã præſentis quàm alterius temporis themata certiùs ac crebriùs cum cõmunibus & vulgatis præpoſitionibus, quàm cum aliis inueniẽtur. ſic in compoſitis ex κάτὰ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀνὰ, κὰ, μὰ, & verbis à vocali aſpirata inchoatis, quæ communiter abiecta propria vocali vltima, videlicet α, ι, ο, mutarent tenues π, τ, in aſpiratas φ, θ, (vt dictum eſt 172,1. & 10.) ſi Ionica dialecto retineant tenues π, τ, (118,30.) eorum themata certiùs cum φ, θ, inuenientur: vt ἀπηνέομαι Ionicum in ἀφηνέομαι, *narro*: καταῶ in ἀταρῶ, *reſpicio*: ἀποτίθομαι in ἀφοσιόομαι ἔμαι, *expio*: ἐπέλκω in ἐφέλκω, *attraho*: ἐπορῶ in ἐφορῶ, *adminiſtro*: ἐπορᾶν, *adminiſtrare*: κατέπτομαι in καθίπτομαι, *attingo*: κατήκω in καθήκω, *deuenio, pertingo*: (vnde impersonaliter κατήκει, pro καθήκει, *par eſt, pertinet*) κατίπτομαι in καθίπτομαι, *deuolo*: καθορέω, *deſpicio, proſpicio*, in καθοράω καθορῶ: è contracto καθορῶ ſolutione Ionica vocalis circumflexæ in εω, factum eſt καθορᾶ. ſic à ſimplici ὁρῶ fit Ionicum ὁράω, ὁρᾷς, ὁρᾷ, *cerno, inſpicio, is, it*: vnde & participium ὁράων, *cernẽs, videns, intuens*: vide 179,15. dicunt tamen & καθορῶν, vnde in participio καθορῶν & καθορέων, *deſpiciens, proſpiciens.*

Compoſita cum ξυὸ, ποτὶ, ἀμπὶ, ἐνὶ, κατὰ, παρὰ, ἀπὰ, ὑπὸ: & ante cõſonantes poëticè.

Cum ἀπὸ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀνὰ, κὰ, μὰ, ante vocales aſpiratas Ionicè.

Ioniſmus.

Cæterùm dialectorum diuerſitas quæ in Barytonorum præſentibus occurrit, vix vllam in rimando themate difficultatem afferre poteſt. nihil enim refert quam qualiſcumque fuerit, ſemper mutanda eſt in ω aut ομμι, vt habeatur thema. tantùm animaduertendæ ſunt perſonæ, quæ crebriùs ob dialectos in his terminationem variant: veluti ſecunda & tertia ſingulares præſentis indicatiui, quæ pro ῐς & ῐ, Doricè deſinunt in ῑσσ & ῑ, vt

In præſentium barytonorũ vocis actiuæ dialectis vt habeatur thema, mutentur terminationes.

ῑσσ } *in ω.*
ῑ }

Universidad de Deusto
Biblioteca

ομες
όμεθα
ονΐι
ένΐι
αισΐι
ηται
ίμθρ } in ω.

ίμθραι
ευ
αισσε
οισαν

συρίσδες συρίοδε, *sibilas*, *sibilat*, pro συρίζῃς, συρίζῃ: vbi & ζ Dorico more migrauit in σδ. tamen hæ terminationes rarius occurrunt: sæpius verò primæ personæ plurales cuiusuis temporis in μες & μεθα pro μθρ & μεθα: & tertiæ in ονΐι, ένται, & αΐι, pro κασι, ἔασι, & ασι: quorum non pauca exempla suis locis adducemus: illud etiam Dorum est proprium. Iones non rarò tertias singulares cuiusuis temporis subiunctiuorum in η, efferunt per ηται: vt, παμφαίνηται, *totus splendeat*, πάντηται vel *in totum luceat*. Tempora infinitiuorum in ῆν Barytonum crebrò iidem Iones per ίμθρ: sed mutetur ίμθρ in ω, habebis thema: vt, ἀκκέμθρ, *audire*, ἀκκέω, *audio*: sic βασσέμθρ, *regnare*: ἐνισσέμθρ, *minari, terrere*: ἁμαρτίμθρ, *sedere*: ὀπυέμθρ, *coire, uxorem ducere*: κοπιαζέμθρ, *speculare, specularī*. Dores hæc per ίμθραι efferunt, & interdum per αι: vt, συρίσδεν, *sibilare*, pro συρίζειν, vbi ζ quoque migrauit in σδ. iidem Dores in fœmininis Barytonorum participiis mutant ε in αι, vt, πλαταδέισαι, *ore patulo pronunciantes* vel *canentes*. [Non scribendum est πλαταδέισαι, quasi compositio sit ex πλατὺ & ἄδω, vt innuit interpretatio, *patulo ore canentes*; sed πλαταδέισαι, vt Theocriti (Idyll. 15.) & textus habet & scholia: Doricè nimirum pro πλατυάζουσα, 4, 10. & 119, 17. Sunt qui malint πλατάσδοισαι: vt poëtica epenthesi σδ. factũ sit ex πλατσ, quod apud Hesych. extat. Suidas pro codẽ habet πλατίζειν, quod (vt Hesych. suũ πλατάζειν) exp. ἀλαζονεύεσθαι at Schol. Theocriti πλατσεῖν, *loqui ore latius dilatato*.]

ANNOTATIO.

Mutentur sequentes terminationes.

ευ
εο } in ομαι.

Eodem modo in secunda singulari præsentis indicatiui vocis passiuæ, quæ Ionicè desinit in εαι pro ευ mutetur εαι in ομαι, habebis thema: vt, ἀνείρεαι, *interrogas*: ἀνείρομαι, *interrogo*: sic ἐξείρεαι, *interrogas*: ἐπιδδύεαι, *indiges*: δύχεαι, *gloriaris*: κοθίχεαι, *coërces*: μίμφεαι, *accusas*: μετέρχεαι, *adiens obsecras, precibus agis*: μίσχεαι, *misceris*: νέεαι, *iter facis*, à poëtico νείομαι pro νείσομαι, vnde & participium νεόμθρος, *rediens*, & in imperfecto νεόσθ, quod & νείοσθ, sine augmento pro ἐνείοσθ, *ibat*. Idem sentiendum de cæteris dialectorum vocis passiuæ terminationibus, quæ, vt habeas thema, mutandæ sunt in ομαι: vt in secũda singularis præsentis imperatiui, quam pro ε Iones efferunt per εο: vt, ἀείδεο, *cane*, verso εο in ομαι, consurgit thema ἀείδομαι, *cano*: sic ἄζεο, *cole*. ἀνείρεο, *interroga*: ἄλπεο, *spera*: ἐπίλπεο, *spera*: ἐπιθθήσεο, *oblinisce*: ἐπιθλίβεο, *doleas, ingemito*: θύεο, *vide*: μελίσσεο, *demulcere*: μετέρχεο, *transi*: μινύσκεο, *sis memor*: μινύεο, *memento*: μιύεο, *quære*: (hæc duo à poëticis μινύομαι, μιύομαι, quæ facta

facta sunt ex μινύομαι μιῦμαι, μιύομαι μεῦμαι) νείσεο, *vnde*: ὀδύρεο, *plora*: παρέζεο, *assîde*: ἀφείδεο, *aspice, circumspice*: ἀφείδεο, *parce*: σώζεο, *vale*: φείδεο, *parcè vtere*: φρήζεο, *clama, vocẽ ede, loquere*: ἐπάλθεο, *fuge, vita*: χώρεο, *irascere*: & similia. Dores hęc per σδ efferunt, ἐπιδάλσδυ, *aggredere*: migrante σδ in ομαι, redditur thema ἐπιδάλλομαι, *aggredior*. sic ἴζδω, *confide*: πίτδω, *vola*: πέρπδω, & Ionicè πέρπεο, *delectare*: φρήζδω, & Ionicè φρήζεο, *vide, perspice, considera*. Poëtæ interdum duarum dilectorum proprietates miscent: vt, ὠϊγάσδεο, *inspice*, pro ὠϊγάζῃ ab ὠΐ-γάζομαι, vbi Ionicè εο pro ε, & Doricè σδ pro ζ. sic βωκολιάσδεο, quod & βωκολιάσδῃ, *Bucolicè cane*, id est, *pastoraliter*, à βωκολιάζομαι: hinc in subiũctiuo βωκολιώσδεμεθα, *Bucolicè canamus*: & in futuro primo actiuo βωκολιάξεις, *bucolicè canes*, pro βωκολιάσδῃς: vide 397, 37. In Optatiuo tertia pluralis exit Ionicè in οίαθ pro οιντ: vt, ἀγοίαθ, *ducerentur*. versa terminatione οίαθ in ομαι, fit thema ἄγομαι. sic ἀποφεροίαθ, *reportarent*: ἐποίαθ, *sequerentur*: κοθαγοίαθ, *applicarent*: λαζοίαθ, *corripiant, ceperint*: συμφεροίαθ, *conuenirent, assentirentur*: φλεγοίαθ, *comburantur*. In subiunctiuo iidem Iones in secunda persona singulari pro η ponunt ηαι: vt, νέηαι, *eas*: ἐπαύρηαι, *fruaris*: vnde verso ηαι in ομαι fiunt themata νέομαι, ἐπαύρομαι.

οίαθ
ηαι
} in ομαι.

ANNOTATIO.

[Sed Etymol. ἐπαύρηαι non præsentis esse tradit, sed aor. 2. ideoq; exponit etiam ἐπλαύσῃ. Hesych. quoq; vt ἐπαύρασθε, sic ἐπαῦραι exponit per aor. ἐπλαῦσαι, 303, 1.] In passiuis Barytonorum præsentium participiis nihil quod thematis inuestigatorem remorari possit video, nisi fortè syncopen, vt in ἐγερόμθρ-, ἄλμθρ-, ἄρμθρ-, δέγμθρ-, ἐγερόμθρ-: de quibus pagina 370, versu 26. 32. *ta.* & pag. 372, versu 4. & 12. Idem verò est sentiendum de eorũ compositis, vt συναγερόμθρ- pro συναγερόμθρος, *congregatus*, à συναγείρομαι: ἐξάλμθρ- pro ἐξαλόμθρ-, *exiliens*, ab ἐξάλλομαι: ἐπάλμθρ-, *insiliens*, pro ἐφαλόμθρ-, ab ἐφάλλομαι: (præpositio ἐπὶ poëticè propriam vocalem non amisit) καθαπάλμθρ-, *desiliens*, pro καθαφαλόμθρ-, Ionicè (118, 30.) π præpositionis ἀπὸ non mutatum fuit in φ ante vocalem aspiratam: tamen nonnulli leni spiritu scribendum censent ἄλμθρ- ob syncopen. idem ergo iudicium in καταπάλμθρ-, *insiliens*, pro καταφαλόμθρ- à καταφάλλομαι: & in μεταπάλμθρ-, *transiliens*, pro μεταλόμθρ-, à μεταπάλλομαι: ὑπερπάλμθρ-, *transiliens, superfiliens*, pro ὑπερφαλόμθρ-, ab ὑπερφάλλομαι: ἐπαίρμθρ-, *aptus, congruens*, pro ἐπαιρόμθρ-, ab ἐπαείρομαι: ὑποδεγμένος, *sustinens*, pro ὑποδεχόμθρ-, ab ὑποδέχομαι, χ in γ

ANNOTATIO.

ante μ : ἀνωρόμδρ@-, *excitatus*, pro ἀνωρεμόμδρ@-, ab ἀνωρείομαι. sic ἐπάγμδρ@-, ἐπαγμδρη, *alliciens*, pro ἐπαγρμδρ@-, ἐπαγρμδρη, ab ἐπάγρμαι: ἐρύμδρ@-, *ructans*, pro ἐρυγόμδρ@-, ab ἐρύγρμαι. [ἐρύμδρ@- legitur apud Hesiod. Erg. 2. vbi Moschopulus quoque per syncopen dictum vult pro ἐρυγόμδρ@-. sed tum scribendũ potius ἐρύγμενο@-, cuius tantum ο, vt in ἄρχμδρ@-, ὄρμδρ@-, & similibus. alioquin eadem syncope factum videretur ex ἐρύομενο@-, à them. ἐρύω, quod Hesychio est ἐρύνω, *inuestigo*. Dorice esset pro ἐρυόμδρ@-, 119,15.] ἔχμδρ@-, *pendens ab aliquo, hærens*, pro ἐχόμδρ@-, ab ἔχομαι: πλόμδρ@-, *existens, natus*, pro πελόμδρ@-, à poëtico πέλομαι, *sum, fio*: hinc compositum cum ἐπι, ἐπιπλόμδρ@-, *accedens, profectus, insequens*. Atque hactenus de barytonorũ præsentibus, veniamus ad Circumflexa: in quibus hoc vnũ tempus, & indicatiuorum imperfectum sunt tantùm consideranda. nam cætera cum barytonis habent communia. Hæc duo tempora à barytonis & verbis in μι facilè vel accentu vel terminatione dignoscentur. si qua sit difficultas, sita est in dialectis, & vt vnam coniugationem ab altera discernere queamus. omnes enim communẽ habent terminationem in ipso themate, nempe ῶ, atq; eandem in prima singulari subiunctiui: & in prima plurali ῶμδρ, in tertia ῶσι: & in subiunctiuo passiuo seu medio, ῶμαι, ώμεθον, ώμεθα, ῶνται: in nominatiuo singularis participij masculini actiui ῶν. præterea prima & tertia coniugatio eadem habent terminationes per omnes personas optatiuorũ, & per omnes casus participiorum cuiusuis generis & numeri, ac cuiuscumq; vocis: adhæc per quasuis primas personas cuiuscumque numeri aut temporis, atque etiam per quasuis tertias plurales, nisi in imperatiuis. in imperatiuo verò passiuo & in imperfecto eiusdem vocis eandem habent secundam singularem, videlicet ῶ. In huiusmodi itaque locis iudicio est opus, vt vera & propria verbi cõiugatio agnoscatur: quod facilè fiet, si in Lexico pro themate ῶ, inueniatur (vt sæpe fit) έω, aut άω, aut όω: aut etiam infinitiuus in ῆν pro prima, in ᾶν vel ᾶν pro secunda, in οῦν pro tertia: & in deponentibus seu passiuis pro themate ῶμαι ponatur όμαι aut infinitiuus εῖσθαι pro prima, & όομαι aut ῶσθαι pro tertia: at thema ῶμαι indicat verbum esse secundæ coniugationis, non aliter quàm όομαι aut infinitiuus ᾶσθαι. Sunt & alia sæpe in Lexicis indicia, quibus dignosci potest ad quam circumflexorum coniugationem referri debeat thema vocis actiuæ in ῶ, & passiuæ in ῶμαι, atque alia tempora quæ in duabus aut omnibus coniugationibus communem habent terminationem: maximè verò quando ex aliis temporibus quæ vel in Lexicis cum ipso themate referuntur, vel ex authorum lectione sibi quisque comparauit, ea occurrunt quæ ambiguitatem hanc tollant. si enim in eorum contractione sit α vel ᾱ, vel ω, aut etiam ω præterquam in ipso themate actiuo, in subiũctiuis, & nominatiuo singulari participij masculini actiui, verbum necessariò est secundæ coniugationis. neque verò alias contractiones huic coniugationi in communi lingua recipit, veluti neq; tertia præter tres, ω, οι, ϑ: at prima & has quas tertia, & præterea tres alias, ζ, ν, & χ: quæ cùm communiter occurrunt, primam coniugationẽ demonstrant: tertiam verò futurum & perfectũ ac cognata eorum tempora, cùm ante Characteristicã habuerint ο vel ω. Vt paucis absoluam, si Lexici operâ fieri potest vt hæc coniugationum ambiguitas tollatur, eam statim agnoscet qui se vel paululum in his exercuerit. at si hæc notitia inde peti non possit, neque peritiores cõsulendi detur copia, expectandum sanè vt eam authorum lectio afferat. sed & sequentia exemplа, si non ex omnibus vocabulis, certè ex his ipsis quæ adducentur, dubitationem eximent: si autem de coniugatione certus sis, de themate non potes dubitare. Hæc igitur finita in οῖ (quæ terminatio & tertiæ personæ singulari indicatiui tertiæ coniugationis, & eidem personæ Optatiui primæ & tertiæ cõmunis est) sunt indicatiui tertiæ, ϑεοῖ, *deum facit, deificat*: κρτέυοδδι, *prosperat*: *νοδυοῖ, *terret, exasperat, monet*: ὀγκοῖ, *tumefacit*: ὁμοιοῖ, *similis est, speciem refert*: ϖεϱοχοῖ, Hesych. *cum eisdem humum aggerit*: πυρσοῖ, *incẽdit*: σιϱφοῖ, *verrit, scopis purgat*: συγκαλῶοι, *conuiuit*: συμβιοῖ, *simul viuit*: χαλινοῖ, *frænat*. quæ sequuntur, sunt Optatiui primę coniugationis, πϱοϱλιδοῖ, *prolabatur* (malim πϱοϱλίδοι, *prolapsus fuerit*, vt sit aor. secundi ab eodem themate πϱοϱλιδίω, quod tamẽ refertur ad παϱλιδάλνω) ἀδεκμκοῖ, & in subiunctiuo ἀδεκμκῇ, *malis succumbat*. Tertia pluralis indicatiui in ᾶσι primæ quoque & tertiæ coniugationi communis est: vt in prima ἐλαῦσι, *caprificãt*: *κλπεϱϑσμϑετῦσι, *Thesmotheta sortitò creari solent*. in tertia καθαίϱουσι, *arant*: μαϱῦσι, *obscurãt, delent*: *πιπϑοκαυτῦσι, *picis gratia vrunt*. In nominatiuo participij masculini actiui terminatio ῶν omnibus est communis: vt in prima, ἀλχχῶν, *admonens*. [Oxytonως scribendum est ἄγχιχων, siue coniungas, vt in Epigramm. coniunctè legitur ἀγχιἐδηκ: siue

In appositis exemplis vt habeas thema, mutetur terminationes.

οῖ *in* οω *vel* ῶ.

οῖ *in* ἐω *vel* ῶ.

* *Fortè legẽdũ diuisè* κλπεϱ ϑσμοϑετῦσι.

ῦσι *in* ἐω *vel* ῶ

ῦσι *in* όω *vel* ῶ

ῶν *in* ἐω *vel* ῶ

* πιπϑοκαυῦσι *alij deducũt à Them.* πιπϑόω.

ANNOTATIO.

Terminationes vnius cuiusque circumflexorum coniugationi peculiares.

Circumflexorũ præsentia.

Terminationes circumflexorũ duabus, & omnibus coniugationibus communes, & quomodo discernendæ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

diuidas, vt Il. π, diuisè reperitur ἄγχι παρέστηκεν. est enim temporis nõ præsentis, sed aor. 2. vt παρέχων & similia. In Romana & Basil. editione diuisè scriptũ ἄγχι ἐμεῖο κίφαλλο), Od. ε. vt paulo ante ἄλλῃ παρὰ σταθμῷ.] ἀκροεπὴς, turpiter loquens : ἀλφῶν, perspiciens : ὁ πρωτοπαθῶν, qui primus affectus est beneficio : κραιπαλῶν, ἀντ. grauatus capite : (οἱ κραιπαλῶντες, capitis dolore grauati) κροτῶν, plaudens, plausu excipiens : κυδιολυκῶν, propriè & aptè loquens : κυῶν, pragnans : μεσῶν, μεσῶντ. in medio existens. [μεσῶν ὄντος est potius à μεσῶ : nam inde apud Eurip. est, οὐδέπω μεσοῖ πήμα, nondum est in medio : & apud Plat. οὐδὲν γὰρ μεσοῦσθ' αὐτὸν, putabam eum adhuc in medio esse.] συνοικᾶν, coniunx : συσκηνῶν, in eodem morans tentorio, contubernalis : συστρῶν, simul vescens, consodalis : φιλοπαιγμοσυνῶν, cupidus literarum : ψυχροποτῶν, frigidam potans. In secunda coniugatione χρίσῶν, prandens : κναδεῶν, olidus, fœtens : κιχρῶν, qui commodat : μαδῶν, recalua ster, calunt totus : σκωληκιῶν, vermiculatus : τρυφῶν, deliciis, deliciis diffluens. In tertia, δηῶν, populans, vastans, à δηόω ῶ, pro δηιόω ῶ, facta synæresi ηι in η : τριτῶν, tertiò faciens. In reliquis casib. ac generibus prima à tertia non differt, sed secunda habet semper in contractione ω, vbi in cæteris duabus est ε : vt in nominatiuo plurali masculino primæ, ἀμηχανοιῶντες, consilij inopes : ἀπιθοῦντες, incredulj, non audientes dicto : ἀρμιπεδοῶντες, equos iugales nutrientes : *ἐπιπαλῶντες, & in datiuo ἐπιπαλῶσιν, iis quos epiala exeret. ἰσοδωναμοῶντες, pares adepti vires : (& in neutro, ut ἰσοδωναμοῦντα, aqualia) ἰχωρροῶντες, saniem emanantes : λοετροχοῶντες, laudantes, prædicantes : κιττοφορῶντες, hederam gestantes, bacchantes : λαβροφαγῶντες, vorantes : λοετροχοῶντες, in farinam terentes : *μεγαλορρῶντες, ostentantes sese : * οἰκτροκλαῦντες, miserè plorantes, quasi miserias sententes verbis, ex adhærent imperatoribus, exercitus : περιστρωτηριῶντες, qui adsidentes : περιοικῶντες, vicini : πορνοβοσκοῦντες, lenocinantes : συνοικῶντες, contubernales : συστιχῶντες, qui sunt eiusdem seriei & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt : τριχορροῦντες, qui patiuntur defluxum capillorum. ὑακινθοδοκῶντες, clarissima opinione imbuti : ὑψαυχενῶντες, ceruicem tollentes : ψυχροχαλῶντες, frigore pereuntes : ψυχρολουτοῦντες, frigidis vtentes balneis : ὡρομετροῦντες, explorantes horas. Sic in tertia, ὁμοιοῦντες, similes reddentes. [Malim ἀφομοιῶντες, ex ἀπὸ & ὁμοιόω. Sic tamẽ apud Suidam quoq; ἀφιμωπόσιν legi

Rectius εὖ πεπαιδῶν leges, diuisè, & tempore non præsenti, sed aor. 2. ab εὖ πεπάχω.

ANNOTATIO.

ῶν in άω vel ῶ.

ῶν in όω vel ῶ.

ῶντες in έω vel ῶ.

*Rectius ἠπιαλῶντες & ἠπιαλῶσιν : nam ὁ ἠπίαλος πυρετὸς dicitur παρὰ τὸ ἠπίως τρύλλοντας ἁλεαίνειν.

*Forsan μεγαλορρήμονες, grandibus vtentes verbis, ex adiect. μεγαλορρήμων.

* Forsan οἰκτροκλαῦντες, miserè gemẽtes, πεφυρμαλοχωῶντες, in narrandis rebus occupati : ab οἰκτρὸς, miserabilis, & κλαυθμὸς gemitus.

ῶντες in όω vel ῶ.

ANNOTATIO.

legitur expositum ἀποδῦσαι, exuere : quum ea signif. dicatur potius ἀμφιμῶσαι, (ex ἀπὸ ab, de, & ἵμας, quod vsitatius est ἱμὰς, & diminutiue ἱμάτιον, vestimentum) q. vestimenta detrahere : ἀμφιμάτωσαι autem (ex eodem ἱμὰς, & ἀμφὶ circum) vestimenta circumponere.] ἀφειδιῶντες, superfluites : ἀφιλλῶντες, seu potius ἀφιμπλῶντες, saturi : [Hesychianum ἀφιμπλῶντες, quod exp. saturati, est forte potius à neutro ἀφιμπλῶν, quod significet plenum esse vsque ad ambitum labiorum. nam ἀφιμπλᾶν actiuum est, vt apud Xen. ἀφιμπλῶσαι σιδήρῳ, circumducto labro ferreo. itidemq; ἀφιλλᾶν, sine diphthongo, esset abunde pascere vel saturare : illa, è τὸ χεῖλος labrum : hoc, è masc. χεῖλος pabulum.] συνοικειῶντες, adiungẽtes, conciliantes : χονδριῶντες, in grumum densescentes. Sic & in reliquis generibus vtriusque cõiugationis : vt in fœminino primæ, ἀγελαρχοῦσα, quæ gregi præest : ἀκηδεκτοῦσα, inofficiosum testamentum : εὐτεκνοῦσα, fœcunda bona prole : θλιβοδοῦσα, deplorans : πολυτεκνοῦσα, quæ habet multos filios : πρωτωδινοῦσα, quæ primum enititur : σχιζωσανιδοῦσα, celeriter nauigans, & in plurali, θηλυκτοῦσαι, fœminam parientes : λιποψυχοῦσαι, animi defectione laborantes : σιωπηροῦσαι, conterminæ. & in neutro plurali χρυσωνυχοῦντα, auro fulgentia. Pariter in tertia cõiugatione : vt in fœmininо singulari, ἐπιβεβαιοῦσα, confirmans : τεκνοῦσα, puerpera, pariẽs, gignens. & in neutro plurali, εὐχρηοῦντα, opportuna, ad manum. [Quod verius est à them. in ω. nam à them. in όω significationem haberet actiuam.] In indicatiuo passiuo sæpe occurrit tertia pluralis in ῶντω, tam in prima quàm in tertia coniugatione : in prima, vt ἀφλοῦντω, volutantur : συσπιτοῦντ), coniuuantur. in tertia, vt ἀκανθοῦ), horrescunt : ἀποτυφλοῦντω, excæcantur : ἐπιπολιοῦ), canescunt : πολιοῦντω, canescunt : ὑπονυκτοῦντω, soporantur quadantenus : χλοιοῦντω, viresc unt. In imperatiuo etiam secunda persona singulari in ῶ pro έω, primæ : vt, ποιῶ, fac : κοινῶ, commune fac, aut existima : παρεζηλῶ, æmulare : σῶ, vade : στεφανῶ, coronare : σφιγῶ, obsera, astringe & claude : τηρῶ, cauе. [Quod potius est è themate τηρέω.] Participia verò vocis passiuæ eum eadem terminatione nullibi non sunt obuia & in hac & in illa coniugatione : vt in nominatiuo singulari masculino primæ, ἀγνοιμῶμ., latens : ἀναπλώμ., emergẽs : [ἀναπλώμ. potius à them. in όω, qui se aliqua in re ἀμῶ. expandit. frequentius ἀναπλώμ. : vnde perf. ἀναπλώμ. expansus, explicatus.] ἀνθηρχώμ., saltantes imitans : ἀπιστώμ., qui suspectus est, cui fides non adhibetur

ἀπο

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀμαυρόμενος, *stupore attonitus, cunctabundus* : ἀκμολογόμενος, *vocans in ius* : ἐπικαλόμενος, *cognomento dictus*: * *Vereor ne diuisè scribēdum sit vel εὖ litate vel commodo affectus* : θεοφορούμενος, *fanaticus, diuino spiritu plenus* : κελαλαδόμενος, *celebratus* : κελαρύζομαι, *murmuro* : κελαρυστής, *murmurans* : κελαρυστύς, *murmur* : κελεύθεμα, *iter* : κελεύθιος, *viator* : κελεύθιον, *viaticum* : κελεύθιος, *viatorius* : κελεύθιος, *viatorius* : κελεύθιος, *viatorius

ἀμφιδονεῖ, vtrinque mouet: ἀντιμεταῤῥεῖ, refluit: ἀπαρκεῖ, sufficit: ἀχεῖ, strepitat (Doricum est pro ηχεῖ: sic in imperfecto ἄχε pro ἤχε, resonabat) Δοκιμαζεῖ, improbat: διοικεῖ, distendit. [Nisi scribendū διογκοῖ à them. in ὁω διοικόω.]

ἐγκολπεῖ, incolit: ἐπαρκεῖ, sufficiens vel idoneum est, fieri potest: ἐνδεῖ & sine crasi ἐνδεῖ, deest: ἐτεωνεῖ, vera loquitur: εὐθεῖ, perquā vtile est. [Sed ita in v. Lex. ἀμαρτύρους legitur.] ζηλυτεκεῖ, fœminā parit: *κεμνοδοξεῖ & κενοδοξεῖ, inanis gloria ducitur: καθαιρεῖ, cōprehendit, destruit: καθαρκεῖ, sufficit: κλεῖ, laudat: κηλοβαυδεῖ, florem sessilem gerit: λαπαδοτρωγεῖ, caret herbis: πελιαντεῖ & πελιοντεῖ, reuoluitur: περιπολεῖ, versat: πολυετεῖ, asseruatur multos in annos: πολυπληθεῖ, crescit: προπολεῖ, prius perdit, prodit: προσοδεῖ, insuper opus est: προσαυλεῖ, tibis canit seu ludit: ῥεῖ, fluit: σκαμφυσεῖ, indignatur, ægrè fert: σπερμοβολεῖ, semen genitale emittit: συμμεταποιεῖ, commutat: συμπτυσσεῖ, incidit: συνυποχωρεῖ, redit in suū locum: ταυτοδυναμεῖ, idem valet, tantū potest: ὑποικεῖ, subhabitat, subest. Idem sentiendum de ῥ cum accentu in penultima, in secunda persona singulari imperatiui: vt, ἀδολόῤῥ, sacrifica: ἐρώῤῥ, cessa: εὐάζῤῥ, feliciter piscare, id est, vale felix: ζώγρῤῥ, viuum cape seu ducito: ἡκῤῥ, Sed ἥιρου, suspectum est. sede: ἥιρῤῥ, conside: dicitur & ἥιρου pro eodem, vt sit dictū per syncopen pro ἥιρησου in aoristo primo imperatiui medij. Eodem modo in terminationibus quæ soli secundę Coniugationi cōueniunt, modò mutentur in terminationem thematis, de ipso nulla relinquitur dubitatio, vt ᾰ in ἀω vel ῶ in sequentibus, quæ sunt tertiæ personę singularis indicatiui vocis actiuæ, ἰκτᾰ, venit: καθαιρεῖ, deridet: καθαρκεῖ, satis est: κερατᾰ, struma laborat: νοᾰ, audit, persuadetur. [Pro νοᾰ apud Hesych. est κρᾰ, forsan è verbali ἀκρή per aphæresin. exponit enim audit, audiuit, scisciscitatur.] sic ῶσι in tertia plurali eiusdē temporis & modi: vt, ἀναπλυμεῶσι, deserunt: ἐπιστρωφῶσι, obeunt: παροξοῶσιν, acclamant: εἰῶσι, sinunt, à poëtico εἰάω ῶ pro ἐάω: σῶσι, seruant. α in secunda singulari imperatiui: vt, μελέτα, cura: πείρα, tenta, contende: σκίρτα, exulta. ατω in tertia: vt, ἱερᾶτω, sacrificet, pro ἱερᾱίτω ab ἱερᾱω & cum duplici crasi ἱερᾶ.. ᾶμι in Optatiuo: vt, ἐᾶμι, sinerem: λεᾶμι, vellem, perficerem. & in tertia plurali ὁρᾶεν, viderent. ῶντες in nom. plurali participij masculini act. vt, ἀμῶντες, metentes: hinc datiuus pluralis poëticus (150, 26) ἀμῶντοσι, metentibus: Δαϊζῶντες, in agene cōstituti, trepidātes. [Sed scribendum Δαϊζωῶντες.] Δεψητεῶντες, venatores: ληιῶντες, & in duali ληιῶντε, lippitudine cruciantes: (dicitur & γληιῶντες prepositio γ) ἡλοπερονῶντες, trāsfigētes: κιβδηλιῶντες, cibo vitioso vescentes, pallidi: σκοτοδινιῶντες, vertiginosi: στυνδανῶντες, fundis incessentes: σφενδονῶντες, lasciuientes: χονδριῶντες, in grumum densescentes: χολεραλῶντες, cholera laborātes: ψωραγριῶντες, feram scabiem habentes.

ῶσα in fœminino singulari: vt, καθαψῶσα, demulcens: τιλῶσα, titillans: κομῶσα, comata: ὀλῶσα, volens: πλαδῶσα, fluida, humida, poëticè πλαδέωσα Φαλαγγῶσα, exasperata, irritata. [Legitur φαλαγγόωσα etiā apud Hesych. sed malim φαλαγξῶσα, à phalangio, non à phalange facta deriuatione.] ῶσαι in eodem plurali: vt, μηλακιώσαι, torpescentes. & ῶντα in neutro plurali: vt, σκωληκιώδεα ὦτα, vermiculātes aures: & in accusatiuo singulari masculino: vt, φῶτα, splendentem. Sic in voce passiua eiusdē coniugationis mutandę sunt terminationes in ἀομαι vel ῶμαι: vt, ὦται in sequentibus tertiæ personæ singularis præsentis indicatiui passiui, ἀᾶται, ladit: ἀνταναπλᾶται, repercutit: θυμιᾶται, & Ionicè ac Doricè θυμιᾶται, fit thymiama: ἱερᾶται, est sacerdos, initiatur, ab ἱερᾶομαι & cum crasi duplici ἱερῶμαι: μηρυκᾶται; & Doricè μηρυκᾶται, ruminat: πελεκᾶται, securis adigitur: περιπατᾶται, circumuolitat: σμᾶται, tergetur: σπᾶται, trahitur, conuellitur: ῶνται in tertia plurali: vt, ἐπικλῶνται, infringuntur: ἰκμαίνονται, diuentilantur. [Quod apud Hesychium est λικμιῶνται.] ῶ in secunda singulari imperatiui: vt, κοιμῶ, dormi: κτᾶ, compara: πειρᾶ, experire, fac periculum: χρῶ, vtere. ᾶο in secunda singulari optatiui: vt, ἐρωτᾶο, interrogeris: χαμαιῶο, ossifices. ᾶτο in tertia: vt, ὁπλᾶτο, assetur: χρῶτο, vtatur. ᾶ in secūda singulari subiunctiui: vt, πτᾶ, prueris seu quaras. ᾰς ὡμενος in participio singulari masculino: vt, ἀσώμενος, nauseās: ἐνοχλώμενος, insidiis exceptus seu petitus: ἐξεγχυλώμενος, fideiussor: ἐπιβοώμενος, inclamās: ἐρώμενος, amasius, puer amatus: θλώμενος, quassatus: λυπαώμενος, contractus per limum: κλώμενος, reflexus, qui frangitur: λαγχανόμενος, constrictus: μεθυπαώμενος, attrahens, insequens, insectans: μνώμενος, procus, qui sibi vxorem petit: παραγρώμενος, qui contemnitur: περιπλανώμενος, pererrans, circumiens: περισπαώμενος, distractus, occupatus: περιστρωφώμενος, peruestigans: περιορώμενος, despectus, contemptus: πηρώμενος, deprauatus. [Sed Sylburg. notat scribendum esse vel πηρᾱμενος, vel πεπηρωμένος à πηρόω, mutilo: vel πειρώμενος, conans, à πείρομαι, conor.] πολιώμενος, obtestans deos. προσδοκώμενος, expectans. [Verius est προσδοκᾶμενος, vt dictū in Praxi.] σμώμενος, tersus: συσκηνώμενος, contubernio fruens: σωδιαπτώμενος, simul viuens: ὑποφοβούμενος, suspiciosus: φυσιώμενος, in naturā conuersus. ώμενοι in eiusdē plu

ANNOT. ANNOT. *κεμνοδοξεῖ significaret potius, nouā habet opinionem. ANNOT. ANNOT. ANNOT.

in ἐω vel ῶ. in ἀω vel ῶ. in ἀομαι vel ῶμαι.

Universidad de Deusto Biblioteca

Universidad de Deusto Biblioteca

plurali: vt, ἁλώμενοι, *erratici*: ἀναζωνύμενοι, *qui renascũtur*: ἡλιαποκώμενοι, *subfummates*: κνώμενοι, *scabẽtes*: ἀποδιερεύνωμενοι, *præscrutantes*. ωμένη in fœminino singulari: vt, ἀγαπωμένη, *amica*: ἀνακλωμένη, *reſonãs*, *refracta*: ἐραμένη, *amica*, *ſcortum*: ἀξιωματωμένη ἀποτροδία, *circumflexus accentus*. ὁ ὡμένου in neutro ſingulari: vt, ἐρεπώμενον, *contractum*: ἐρώμενον, *ſcortum*: χαλώμενον, *remiſſum*. ὡμένα in neutro plurali: vt, τὰ ἐλευθώμενα, *liberi*: καθαιρασμώμενα, *hiantia*, *oſcitantia*: ἀξελκώμενα, *refracta*, *circumfracta*: συμφυσλώμενα, *conſpirata*. Similiter terminationes tertiæ circumflexorum coniugationi peculiares, ſi ſint vocis actiuæ, vt habeatur thema, mutentur in ὁῶ vel ῶ: &, ſi ſint vocis paſſiuæ, in ὁομαι ſeu ὧμαι: vt ᾶται in ſequentibus, quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui paſſiui, ἀπαγωνίᾶται, *in angulũ ſe colligit*: γελοιδᾶται, *in nucleos diſcernitur*: ἐλλομπᾶται, *ſylueſcit*: ἐκζυλᾶται, *ligneſcit*: ἐμφλογοῦται, *inflammatur*: ἐξαυχμεῖται, *exiccatur*: ἐῖται, *rubiginem contrahit*: ξανθεῖται, *flaueſcit*, *rufeſcit*: πολιᾶται, *cãneſcit*: πομφολυγοῦ), *in pompholygem coit*, *in bullas tumet*: ῥυτᾶται, *rugatur*: σαργανᾶται, *faſcia inuoluitur*: τεφρᾶται, *cinereſcit*: ὑδατᾶται, *in aqueum humorem vertitur*: χαλαζᾶται, *concipit grandinem*. ſic ἄδω in tertia ſingulari imperatiui: vt μαστιγόδω, *flagelletur*. Atque hactenus de regularibus circumflexorum præſentibus: nunc de iis quæ dialectis aut poëtica licentia variant dicendum. Inter dialectos autẽ vix debet cenſeri, quòd Iones hæc verba ſæpenumero ſine craſi efferant: tum enim à regularibus ſextæ cõiugationis barytonis non diſſentiũt. Itaque vt habeas thema, mutetur ſola terminatio in ω, ſi ſit vocis actiuæ: & in ομαι, ſi fuerit paſſiuæ: vt è prima coniugatione ῐ in ω, in ἀποδεῖ, *deficit*: διάῐ, *perflat*: ζάῐ, *ſpirat*: quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui vocis actiuæ. ſic ωσι in eiuſdem tertia plurali: vt ἀλλοχρόωσι, *corporis colorem mutant*. [Vel potius ἀλλοχρόωσι, vel circumflexè ἀλλοχροῦσι, ab ἀλλοχρόω, ῶ, *alium colorem induo*.] ἐνδυνώουσιν, *induunt*. [Quod poteſt etiam futurum eſſe, per Ionicam dialyſin (179,15.) ab ἐνδυνώω: ſicut ἐντωνέουσι ab ἐντυνέω, *inſtruo*, *apparo*.] οι in tertia ſingulari optatiui: vt, ἐνδέοι, *deſit*: σάοι, *ſeruet*: à poëtico σάω. οιτε in eiuſdem ſecunda plurali: vt, τροφείοιτε, *deſipiatis*. η in tertia ſingulari ſubiunctiui: vt, ἐνδέῃ, *deſit*. ων in participio maſculino: vt, ἀ ἐθελέων, *ſemper vtrens*: ἀ εἰέων, *mutus*, *tacitus*, *ſilens*: ἡ ἀκέουσα, *tacita*: ἑλάων, *agitans*. οντες in maſculino plurali: vt, ἐλπέοντες, *ſperantes*, à poëtico ἐλπέω pro ἔλπω: ἐπισυρέοντες, *retrogradientes*: ποιμφαζέοντες, *herbis victitantes*: προσκρέοντες, *præcurrentes*. ον in neutro ſingul. vt, τὸ ἐνδέον, *quod deeſt*. η in ομην, in ſecunda ſingulari indicatiui paſſiui: vt, ἐξηγέῃ, *enarras*. εται in eiuſdem tertia ſingulari: vt, προσδέεται, *indiget*. ονται in tertia plurali: vt, ἀνέονται, *vacant*. [Sed metuit Sylburgius ne ſcribendum ſit ἀνέωνται, Atticè videlicet, pro ἀνεῖν) ab ἀνίημι, 320, 12.] οιο in ſecũda ſingulari optatiui: vt, ἐξελέοιο, *euites*, *effugias*. οιτο in tertia ſingulari, & οινο in tertia plurali: vt, μαχέοιτο, *pugnet*: μαχέοινο, *pugnent*, à poëtico μαχέομαι pro μάχομαι. η in ſecunda ſingulari ſubiunctiui: vt, δέῃ, *egeas*. ηται in tertia: vt, λάῃ), *velit*: προκέῃ), *proponatur*, à poëtico προκέομαι pro προκάλεμαι. ὁμενο in participio. vt, ἐξοφρυαόμενο, *ſupercilioſus*. [Pro ἐξοφρυαόμενο reperitur etiã ἐξοφρυοόμενο, à quo poſteriore eſt perfect. ἐξωφρυωμένο apud Suidam, Etymol. & Heſychium. Similiter & καθοφρυωθῆναι apud Baſil. & καπνοφρυωμένο apud Diog. Laërt. à καπνοφρυωθῆναι.] Hæc & ſimilia legibus barytonorum reguntur. Sunt & alia his contraria, quæ geminam contractionem recipiunt: vt ab ἐνοέω ῶ, in participio fœminino ἡ ἐννοέουσα, craſi ἐννοῦσα, & rurſus altera craſi ἔννουσα, *prudens*. [*Sed ſuſpectum eſt* ἐννοῦσα, *vt ſupra* ἐμφυῆα, 415,25. *verius enim* ἐννοῦσα *quod præcedit*, *&* ἐμπεφυῆα.] Sunt qui huc referant λοέομαι, λοῦμαι, λοῦμαι, *lauor*: vnde in tertia ſingulari λοῦται, *lauatur*: & in tertia plurali λοῦνται, *lauantur*: & participium λούμενο, *qui lauatur*. ſed hæc rariùs occurrunt. In prima coniugatione illud poëtis eſt familiare, vt nulla facta contractione, poſt ε coniugationis characteriſticon addant ι: tum pro themate εἰω ſæpe inueſtigandũ eſt ἐω: vt in his ſubiunctiuis actiuis, αἰνείῃ, *laudet*: νἑκείῃ ſeu Ionicè (228,33.) νἑκείῃσιν, *obiurget*: themata propria non ſunt αἰνέω & νἑκέω, ſed αἰνέω & νἑκεω. ſic participium χρείων, *vaticinans*, non ad χρείω, ſed ad χρέω referendum: & κρείουσα, *imperatrix*, *regina*, non ad κρέω, ſed ad κρέω. [χρείων & χρέων referenda ſunt ad χράω, ῶ. Iones enim è contracto χρῶ per dialyſin faciunt χρέω, atque inde poëtæ per epentheſin χρείω, 357, 21. legitur autem cõtractum χρῶ apud Hermog. in reſponſo quodam, ἀνδροφόνοις ἁ χρῶ: & apud Pauſaniam, ἡ Πυθία χρῷ: at χρείων apud Heſych.] tamẽ cùm ante ε habent σ, ξ, aut ψ, non ad circumflexa in έω, ſed ad futura σω, ξω, ψω, & hæc rurſus ad ſua præſentia ſunt referenda: vt participiũ præſens *τυραννισείων, οντο, *affectans tyrannidem*, ad futurum τυραννίσω, & iſtud ad præſens τυραννίζω: vide 302,25. In prima etiam coniugatione notandi ſunt

Mutanda terminationes.

ῐ, ᾶται ANNOT.

ANNOT.

ᾰι
ᾶτε
ῃ, ῶν
ᾶται
ῶντες

in ω.

ωμείνη
ὡμένου
ὡμένα

in ὁομαι vel ὧμαι.

De circumflexorum præſentibus quæ dialectis à communibus variant.

Inter dialectos quæ ſint referenda.

Pro εἰω quærendum thema in ἐω.

ANNOTATIO. *de* χρείων.

* *Recti* τυραννισείων, *à* τυραννίω, ῶ, *tyrannus ſum*: *vt* πολεμισείων *à* πολεμίω, ῶ.

Mutentur terminationes.

ον
η, ετον
ονται
οιο
οιτο
η
ηται
ὁμενο

in ομαι.

ANNOTATIO.

Gemina contractio in eadem ſyllaba.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

οἶω in ἐω vel ῶ. Optatiui Attici in οἶω, οἰης, οἰη, &c. pro οἰμι, οἰς, οἰ, de quibus 214,14. vt μετοίη, particeps seu medius sit. [Nisi fortè verius sit à themate in ὁω vt supra notauimus: ex Syburgio 442,10.] πεποίθοιη, confidat. sic in secunda φῶ, φῆς, φῆ, pro φημι, φῆς, φ: vt, ἰλιγγιφῆς, vertigine vexeris. Considerandа rursus in prima, contractio Dorica οῦ pro ε: vt in prima singulari præsentis indicatiui passiui, λχεῦμαι, leugo, tero, pro λχέομαι ex †λχίομαι: νεῦμαι, eo, vado, redeo, pro νέομαι ex νέομαι. sic participia in ούμενος pro οἰμενος ab ἐομαι ἔημαι: vt ἀνδρούμενος, vir factus: νωθηγούμενος, nauem compingens: πωλούμενος, accedens, in plurali πωλούμενοι, accedentes: πονούμενος, qui operatur: συλλυπούμενοι, miserantes, condolentes. [Nota tamē λειόομαι & ἀνδρόομαι falsa esse thema: vera enim sunt λειόομαι & ἀνδρόομαι. Doresque & Iones ε in ο vertunt (119,15.) non modo in primæ, sed etiam in tertiæ Coniugationis thematibus: vt apud Stobæum ex Eusebio, ὅτι ἀξιοῦσι ἀναχωρεῖν, pro ἀξιοῦσιν, ab ἀξιόω: & ἐδικαίου apud Herodot. p. 27. pro ἐδικαίεε. iusto afficiebat supplicio, à δικαιόω sic apud Hesyc. legimus ὀρῆτῶ pro ὀρῶῶ, ab ὀρῆω: & μιμεῖται pro μιμεῖται, à μιμέομαι. Apud Dores vero etiam ω, cōtractum ex αο vel αε, vertitur in ου. vt enim Theocr. idyll. α, dicit γελοῦσα pro γελῶσα rides, sic in Archilochi epitaphio, ἠράστεον pro ἠράσπων, amabant: à γελάω & ἀγαπάω.] In secunda circumflexorum cōiugatione sæpe occurrunt Doricæ contractiones in η pro α vel ᾳ: tum mutetur in ἀω vel ῶ terminatio actiua, & passiua in ἀομαι vel ῶμαι, & habebis thema: ita ex ὁρᾷς pro ὁράᾳς, vides, thema est ὁράω. similiter in sequentibus infinitiuis mutetur ῆν in ἄω, λπεζῆν, tenuiter viuere: πιζῆν καὶ κολαζῆν, diu viuere. περαωζῆν, perperam viuere. & in ἀομαι vel ῶμαι in sequentibus passiuis, χρῇ. uteris, in secunda præsentis indicatiui passiui. sic ᾖται in tertia: vt, παραγκωνίζῃται, abutitur: ἀποχρᾶται, utitur. ἤσθων in tertia duali imperatiui: vt, χρήσθων, utantur, faciāt, agant: sumitur Attice (193,33.) pro tertia plurali χρήσθωσαν. ἤσθαι in infinitiuo: vt, ἥσθαι, lactare: ἀσπαίρῃσθαι, adhibere. Si iidem Dores mutauerint ῶσι tertiæ pluralis indicatiui in ῶντι, vt λῶντι, volunt; aut in ᾶσι, vt βοῶσι, clamant: mutentur eæ terminationes in ἀω, habes thema. nam ob terminationis diuersitatem thema nō est inuestigatu difficilius, sed quòd hęc varietas ab inexercitatis non probè teneatur. Quum igitur poëtæ in hac secunda circumflexorum coniug. ponunt αε pro vnico α, in quod facta est crasis; & ὁω, atque interdum ὡω, & Iones ἐω, aç Dores ἀω pro contractione quæ fit in ω, mutetur tota illa terminatio in ἄω aut ἀομαι, habebis thema: veluti ἄας, quod ponitur pro ᾷς secundæ personæ singularis indicatiui: vt, ἰχμανάας, retines. ἄα pro ᾷ in tertia eiusdem: vt, ἰχθύα, venatur pisces: πεδάα, impedit, ligat: & pro α in secunda singulari imperatiui: vt, μνάα, pete uxorem. ἄαν pro ᾶν in infinitiuo actiuo: vt, ἀχαλάαν, ægrè ferre, dolere: παρεξελάαν, præter æquitare: περάαν, superare: sunt qui scribāt per diphthongum impropriam ἀχαλάαν, παρεξελάαν, περάαν. Sic terminationes passiuæ mutentur in ἀομαι seu ῶμαι: verbi gratia ἄασθε, pro ᾶσθε in secunda plurali imperatiui: vt, κερνάασθε, miscete, fundite. sic ἄαζ in infinitiuo: vt, ἀπαναάαζ, perfundi: ἀποτροπιάαζ, auersari: ἐμπαιάαζ, ludere, dicere: μηδιάαζ, consulere, deliberare: μηχανιάαζ, machinari: συνεδριάαζ, considere. Adducēda nunc exempla eorum quę in hac secunda coniugatione, contractione facta in ω, recipiūt epenthesim vocalis ο, aut alterius ω, aut ε, aut α: veluti in tertia plurali præsentis indicatiui ὁωσι pro ῶσι: vt, καγχαλόωσι, rident, lætantur: mutetur terminatio ὁωσι in ἄω vel ῶ, habebimus thema καγχαλάω: sic in ὑφόωσι, texunt. Eodem modo cùm est ὤωσι pro ῶσι: vt, ὑποδυόωσι, seruiunt, subministrant: & cùm est ἄωσι: veluti ναιετάωσι, habitant. [Est autem, ναιετάωσι indicatiuum Doricè, vt Etymol. tradit particip. fœmin. ναιετάουσα. Doricum esse pro ναιετάουσα. poëtæ ναιετάωσι dicunt: Homerus tamen simpliciter οἶκον ναιετάουσα, Od. δ': & πόλιν ναιετάουσαν, Il. ζ.] sic in participio masculino actiuo ὁων pro ῶν: vt, βοόων clamans: γλαυκώπων, glaucis seu felineis oculis terribiliter inspiciens: εὐδιόων, tranquillus, quietus: δυσδιόων, tranquillus, serenus, quietus: γαληνιόων, calescens: μελανιόων, nigricans: κνδιόων, cupiēs iter facere: κυδιόων, glorians: λαμπετόων, splendens: λιπόων, pinguis, nitidus: λυσσόων, rabidus: μεσημβριόων, meridiē agens: ὀρούων, vrgens: περιδρομόων, assidens: πνοιπόων, spirans: πτόων, compellens: τροχόων, currens: χιόων, niuem emittēs. huiusmodi participia in nominatiuo singulari masculino quibusdā videri possent ducta à verbis in ἐω sine contractione: at in cæteris casibus & in fœminino aut neutro genere discrimen statim apparet. nam facta è verbis in αω, vbique seruant ω post ο, quod alia mutarent in ε fœminino genere, alibi in ο. cùm ergo genitiuus est in ὁωντος, mutetur ὁωντος in ἄω vel ῶ, habebis thema. sic dariuus in ὁωντι: vt, γλαυκώπωντι, lacteſcēti, id est, nondum satis adulto semini: εὐδιόωντι, sereno: λαμπετόωντι, splendenti: χιόωντι, quasi ningenti. acculatiuus in ὁωντα: vt, ἀφρόωντα, tractantem:

ἄας, ἄα, ἄαν } in ἄω vel ῶ.

ἄαθε } in ἄομαι
ἄαζ } vel ᾶμαι

ὁωσι } in ἄω vel ῶ.

ὁωντι } in ἄω vel ῶ.

ὁωντα } in ἄω vel ῶ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὁῶντες
ὁῶσα
ὁῶστε
in άω vel ῶ.

λόωντα, *ridentem* : παμφαιόωντα, *omnibus conspicuum*. πρηχόωντα, *currentem*. nominatiuus plur. in ὁωντες : vt, γαληνιόωντες, *serenati, tranquilli* : ἐπιπαμφαλόωντες, *attoniti & tanquam numine afflati omnia circumspicientes* : ἠδιόωντες, *tranquilli* : κυλινδιόωντες, *oculis turgescentes* : μαλθόωντες, *consulentes, deliberates* : μυλιόωντες, *dentibus infrendentes* : παρελθοπόωντες, *obeuntes, peragrantes*. fœmininum singulare in ὁωσα : vt, ἀχνυόωσα, *desiderans* : γοόωσα, *lugens* : μαιμῶσα, *properans* : (malim μαιμόωσα per duplex μ, propter syllabam præcedentem, quę producitur. sic masculinum μαιμώων, *se mouens*, vide 220,29. sunt qui scribant μαιμόωσα per geminum σ) παμφαιόωσα, *omnino* seu *tota splendens, tota apparens*. Idem iudicium de voce passiua, vbi terminatio mutanda erit in ὁομαι vel ῶμαι: vt, ὁωντες pro ῶντες in ἐμμιόων), *ludunt* : μηχανιόων), *molimtur* : κατοκιόων), *obumbrantur* : quæ sunt tertiæ pluralis præsentis indicatiui passiui. sic ὁωντο pro ῶντο in tertia plur. imperfecti : vt, ἐμμιόωντο, *ludebant* : κοπτιόωντο, *mitigabantur* : augmento destituuntur. atque in tertia plur. optatiui ὡατο Ionicè pro ῶντο ex ὁοιντο : vt, πτερώατο, *conentur, tentent*. & in participio ὡμενος Ionicè pro ώμενος : vt, μηχανώμενος, *machinans* : in plurali μηχανεώμενοι, *excogitantes* : ἐπιχρεώμενοι, & fœmininum ἐπιχρεώμεναι, *necessaria* : εἰρωτεώμενοι, *interrogati* : & in voce actiua, εἰρωτεώντες, *interrogantes*.

De σ in μαιμώωσα duplicato vide 151,2 & 218, 5.

in ὁομαι vel ῶμαι

Verborum in μι præsentia.

Sed Hæc de Barytonorum & circumflexorum præsentibus dicta sufficiant. De præsentibus quoq; verborũ in μι aliquid dicendũ. Horum exempla in quarta coniugatione satis multa occurrunt : in aliis tribus perrara sanè, quorum saltem in Clenardi Institutionibus aut Scholiis nostris non fuerit facta mentio, aut quæ ex eis non componantur. In iis quæ quartæ sunt coniugationis, facilis est thematis inuentio. ipsum enim sine dubio habebimus, modò vocabuli oblati terminatione (id est, id omne quod ponitur post characterisiticam ν) mutemus in μι, si fit vocis actiuæ ; aut in μαι, si fuerit passiuæ : vt in ῥήγνυσι, *rumpit, emittit*, mutando σι in μι redditur thema ῥήγνυμι. sic θι in secunda singulari imperatiui : vt, ὄρνυθι, *concita, incita, hortare vt maturet*. του in tertia : vt, πνύτω, *luat, pendat*. νας in infinitiuo : vt, πρηχνώων, *accumulare* : προδεικνώων, *præmonstrare* : ῥηγνυμεναι, *rumpere* : συμπηγνώων, *coagmẽtare* : φυώων, *nasci, coalescere, insitum à natura esse*. μεναι pro νας Dorice in eodẽ infinitiuo : vt, εἰρύμεναι, *trahere*. ς in participio masculino : vt, λιποῦς, *fugiens, euadens* : προσμιγνὺς, *coniunctus*. ντες in plurali : vt, ἀνακρεμαννύντες, *suspendentes*. In voce passiua terminatio est mutanda in μαι : veluti ται in tertia singularis præsentis indicatiui, in ἄγνυται, *capit, aufert* : ἀνταλάζυ), *recipit, capessit* : ἰσρυ), *situs est* : σκεδάννυ), *dispergitur, euanescit*. θον in secunda duali : vt, ἄννυθον, *punitis*. μεθα in prima plurali : vt, ἐπιενύμεθα, *induimur*. νται & Ionicè ανται in tertia : vt, εἰρύανται, *custodiunt*. σθαι in infinitiuo ; vt, εἴρυσθαι, *seruare, custodire, trahi* : κατείρυσθαι, *detrahi, deduci* : ἔννυσθαι, *induere* : παραίνυσθαι, *adimere, auferre*. μενο in participio masculino : vt, ἐπεγκεραννύμενο, *immiscens* : κινύμενο, *qui mouetur* : παραπορθύμενο, *intercidens, disperiens* : ἱδρύμενο, *stans* : at ἱδρυμένο, *situs, positus*, accentu in penultima, perfectum est, ab eodem tamen themate. μενα in neutro plurali : vt, ἀμπεπεικνύμενα, *quæ contrariam indicationem habent* : συνεπεικνύμενα, *quæ indicationi conferunt*.

in μαι

Quod Autem attinet ad præsentia composita ex his verbis in μι, quorum coniugatio habetur in Institutionibus Clenardi, non habeo melius consilium aut expeditius, quàm vt huiusmodi simplicium coniugationes ad verbum ediscas suadeam. si enim hæ probè teneantur, nulla sanè incidet difficultas in rimando compositorum themate. sed vt rudiores ad manum & in promptu habeant vbi se possint exercere, ex huiusmodi compositis ea quæ sæpius occurrunt in medium proferamus : ac primùm loquamur de iis quæ componuntur è τίθημι : de quo 224,7. hæc in omnibus quorumuis præsentium personis è simplici semper seruant θε. si igitur quod has tres literas sequitur mutaueris in μι pro temporibus actiuis, & in μαι pro passiuis, verum habebis thema : vt in ἐπιτίθησι, *superimponit*, mutetur σι in μι, consurgit thema ἐπιτίθημι. sic μεν in prima plurali : vt, ἀναλίσκωμεν, *dicamus* : προσιτίθεμεν, *attribuimus*. η pro ει in imperatiuo, 235,16. vt διατίθεῖ, *dispone* : ἐπιτίθεῖ, *imponito*. ἐναι in infinitiuo : vt, ἐπιτιθέναι, *imponere* : προτιθέναι, *proponere, permittere* : συντιθέναι, *componere, conscribere* : ὑποτιθέναι, *supponere, instituere*. εἰς in participio, masculino : vt, ἀναλυθεὶς, *imputans* : παρελθεὶς, *structor* : προσαναλυθεὶς, *differens* : προσιθεὶς, *adiycens* : συνθεὶς, *conficiens* : ὑποτιθεὶς, *post habens*. Terminationes vocis passiuæ mutentur in εμαι : vt εται in tertia singulari indicatiui, διατίθεται, *disponit* : προσιτίθεῖ), *cingit se* : συντίθεῖ), *cõditur, inseritur* : ὑποτίθεῖ), *suggerit*. εσο in secunda singulari imperatiui : vt, ἀπόθεσο, *reconde*. εσθε in secunda plurali : vt, συντίθεσθε, *componite, pacisimini*. εσθαι in infinitiuo : vt, ἀπο-

Compositæ è τίθημι.

in ημι.

in εμαι.

Præsentia compositorum in μι quomodo excutienda.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἑρμῶ· ἑρμοι ἑρμοα } *in* εμαι

πήθεως, *deponere* : ἀμπήθεως, *disponere* : προσπήθεως, *accedere*: προπήθεως, *proponere*: σωνπήθεως, *animaduertere*. ἐμενος in participi. singulari masc. vt, ἀμφιθέμενος, *administrans*: παρακείθεμενος, *cui fercula apponuntur*: προκείθεμενος, *proponens, producens* : ὑποκείθεμενος, *subducens* : ὑπερθέμενος, *tardus*: ὑποκύθεμενος, *ponens, edocens*. ἐμενοι in plurali: vt, ἀναθέμενοι, *dicati* : ἀμφιθέμενοι, *constituentes* : σωνθέμενοι, *consentientes*. ἐμενα in neutro plurali : vt, παρακείμενα, *fercula*. Idem sentiendum de cæteris à πήμι aut τίθεμαι compositis.

Composita ab ἵημι.

PRAESENTIA Compositorum ab ἵημι, vbique seruant tres literas simplicis, nempe ιε : quicquid has sequitur, mutandum in ημι in temporibus actiuis, & in αμαι in passiuis, atq; hoc modo verum semper habebis thema: velut νσι in tertia singulari indicatiui : vt, ἀνίησι, *suscitat* : ἀφίησι, *pellit, auocat* : ἐξίησι, *reddit attonitum*: ἐπίησι, *præficit, adhibet*, ab Ionico (118,30.) ἐπίημι pro ἐφίημι : καθίησι, *constituit*: dicitur & καθιεῖ, *tuetur*, quasi à καθιείω, (236,19.) μεθίησι, *conuertit*. εῖεν in secunda duali: vt, ἐφίεῖεν, *consistitis*. αμεν in prima plurali : vt, καθίεμεν, *præficimus*. ατε in secunda : vt, ἀνίεῖτε, *excitatis*. ᾶσι in tertia : vt, ἐφιεῖσι, *statuto tempore celebrant* : καθιεῖσι, *præficiunt* : παρίεῖσι ν, *sistunt*. ν pro αθι in imperatiuo, 328,29. vt, ἐφίεῖ, *præfice*: καθίεῖ, *effice* : μεθίεῖ, *obijce*. sic κρήνων, *præcipita*, pro κρήμναθι à κρήμνημι. ατε in secunda plurali: vt, καθίεῖτε, *constituite*. In optatiuo αίμι, αίης: vt, ἀνιείαίμι, ἀνιείαίης, *inferam, inferas*. eiusdem formæ est καταθειαίη, *moreretur*, à καταθνήμι. άναι in infinitiuo: vt, ἀνιείαναι, *excitare, erigere*: διιείαναι, *dirimere*: ἐνιείαναι, *collocare* : ἐπικαθιείαναι, *substituere* : ἐφιείαναι, *collocare*: καθιείαναι. Ionicè (120,25.) καθιείαναι, *constituere*: μεθιείαναι, *amouere, dimouere* : σωνιείαναι, *constituere, communi consensu comparare, decuriare*. hanc formam sequuntur ἀμπιμπλάναι, *implere, satisfacere*: ab ἀμπίμπλημι : ἐμπιπράναι, *incendere*, ab ἐμπίπρημι : ὑποπιμπράναι, *succendere*, ab ὑποπίμπρημι. Pro άναι ab ἵημι legitur ᾶν, quasi ab ἰάω: vt, καθίεῖν, *inijcere*: παρίεῖν, *sistere*. Rursus pro reduplicatione ι sunt quæ habent ε, 329,2. vt, παρεῖναι, & Ionicè (182,10.) παρεῖμεν, *fauere*: προεῖναι, *undiq; claudi*: ἐφεῖναι, *præficere* : μετεῖναι, *secedere*, Ionicum est pro μεθιέναι, 118,30. παρεῖναι, *apparere* : προεῖναι, *præesse*: σωνεῖναι, *consistere* seu *constare*. sic & in prima plurali præsentis indicatiui, καθεῖμεν, pro καθίεμεν, *conlecti sumus*. in tertia, ἐφεῖσι pro ἐφιεῖσι, *imminent, impendent*: καθεῖσι, pro καθιεῖσι, *præfecti sunt*. in secunda plurali impera

νσι
ῶ
αίην
αμεν
ατε
ᾶσι
η
ατε
αίμι
άναι
ᾶν } *in* ημι.

ε *pro* ι *in compositis ab* ἵημι.

imperatiui, παρίεῖτε, *astate*, pro παρίεῖτε. sic in tertia singulari simplicis, ἑστάτω pro ἱστάτω. In his & huiusmodi, vt habeas thema, ε quod ponitur ante ς, mutandum in ι. [In ἑστάναι & sequentibus, ε non est pro reduplicatione ι, sed est augmentum : nec enim præsentis, sed præteriti temporis sunt ista verba, formata non simpliciter, sed per syncopen: ideoque significationem habent non actiuam, sed neutram. ἐφεστάναι igitur verius significat *præesse* quàm *præficere*. & καθέσταμεν non est pro καθίεμεν, quod significat *constituimus*: sed pro καθεστήκαμεν siue καθεστάκαμεν, *constituti sumus, consistimus*. sic ἐφεστᾶσι non est pro ἐφιστᾶσι *præficiunt*, sed pro ἐφεστηκασι, *præfecti sunt*, vel *instant*, contractum ex Ionico ἐφεστήκασι, 385,29. eodē modo παρέστατε significat *astate*: at παρεστὼς *statue iuxta vel prope* : & ἑστάτω *stet*, ἱστάτω *sistat, statuat*. nam ἵημι in præsenti, imperfecto, futuro primo, & aoristo primo, significationē habet actiuam, *sistendi, statuendi*: at in perfecto, pluſquāperfecto, & aor. 2. neutram, *stādi*: quod testimoniis probare non est opus, quum exempla passim occurrāt in carmine pariter & prosa. Esse autem præteriti temporis hæc ab ε inchoata, testatur Eustathius quoque. nam ἕσταμεν per syncopen factum tradit ex ἑστήκαμεν, & ἕστασαν ex ἑστήκεσαν. sic imperat. ἕστᾶθι ex ἑστάκαθι, *state*. at ἕστω per pleonasmum ex ἕστακε, *stat*, vt κλῦθι ex κλύε. In quibus manifestiora syncopes erunt vestigia, si referantur potius ad ἕστακα quam ad ἕστηκα: veluti si ἕστασαν ex ἑστέκασαν, nō ex ἑστήκασαν, factum dicas. Etymologus vero duplicari syncopen indicat, quum ἕστασαν ex ἑστήκασαν esse concisum docet. nam ex ἑστήκασαν siue ἑστέκασαν prima syncope fit ἕστασαν, de quo paulo ante : altera, ἕστασ : ἕστασ autem tenui spiritu, ex ἔστησαν, aor. 2. per eandem syncopen, vt idem testatur. Hoc tamen etiam ex Bud. commēt. notabis, ἑστακέναι actiuam quoq; significationem habere: vt apud Greg. ἑαυτὸν ἀναστακέναι, *seipsum suscitasse*: & Polyb. ἀνδρας ἐπιμελεῖς ἐφεστακέναι, *viros diligentes præfecerat*. Certius igitur exemplum ε pro ι Ionicè (328,32. & 38.) in reduplicatione vsurpati, est in Homerico ἀφεσταίη, Od. ψ, ὃ μέν κ' ἄλλην γ' ὧδε γυναῖκ' ἀποθέσθαι ἀνδρὸς ἀφεσταίη. in quo etiā ἀφεσταίη positum neutraliter, pro aor. 2. ἀποσταίη, *abstiterit*: hoc sensu, *haud sanè alia mulier adeo audaci animo abstiterit à viro suo*: vt paulo ante, πρὸ ὅτου πατρὸς νοσφίζεαι, *quid sic à patre secedis?* Vt, si omnino ἵημι placeat, accipiendum sit significatione neutra, pro *sto*: ἵημι vero actiua, pro *statuo, sisto, pono*.] In ημι verò, id omne quod sequitur ς, veluti

ANNOTATIO *in regulam Antesignani de mutatione* ε *in* ι.

ἕσταμεν *ex* ἑστήκαμεν.

ἕστασαν *ex* ἑστήκασαν.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ας
ασα
ωσα
ωσαν
} in ημι.

& in præcedentibus, atq; in sequentibus. ας in participio masculino: vt ὁ ἐπισωιστὰς, *qui concitat contra aliquem:* παυστὰς, *sistens, demonstrans:* ἀθροιστὰς, *undique injiciens:* σωιστὰς, *sollicitans, compellens.* huius formæ sunt βιβὰς, ἀντ. *gradiens,* à βιβημι τὸ βαίνω: & πιμπρὰς, ἀντ. *incendens,* in plurali πιμπράντες, *incendentes,* à πίμπρημι. ασα in fœminino: vt, ἐφιστᾶσα, *reprimens.* & interdum ᾶσα, tanquam à Circumflexo ἱστάω ἱστῶ: vt, κωδιστᾶσα, *efficiès:* παυστᾶσα, *statuens.* ᾶσαν in plurali: vt, προϊστᾶσαν, *præponentes.* sic in masculino plurali ᾶντες: vt κωδιστᾶντες, *confirmantes.* In præsentibus passiuæ vocis aut mediæ, mutetur in αμην id quod ponitur post σ: veluti ᾶσαν in secunda persona singulari indicatiui: vt, ὑφίσασαν, *suscipis, subis, sustines.* eiusdē formæ est ὑποδάμνασαν, *subigeris, vincēris,* ab ὑποδάμναμαι. ατην in tertia: vt, ἀνίσατην, *surgit:* ἐνίστατην, *instat, incumbit:* ἐξίστατην, *labat, alienatur, degenerat:* ἐφίστατην, *instat, supernatat:* προϊστατην, *tutorem & defensorem assumit:* συνεξανίστατην, *vnà consurgit:* ὑφίστατην, *suscipit:* quibus similia sunt ἀνίπτατην, *enolat.* ab ἀνίπταμαι: δάμνατην, *superat,* à δάμναμαι: πίτνατην, *volat,* à πίτναμαι. ἀμεθα in prima plurali: vt, συνιστάμεθα, *inter nos conuenit.* ωνται in tertia: vt, ἀνίστωνται, *surgunt:* ἐνίστωνται, *renituntur, aduersantur:* ἐξίστωνται, *obliuiscuntur:* συνίστωνται, *construunt, coëunt.* ασο in secunda singulari imperatiui: vt, κωδίστασο, *depone:* μεθίστασο, *depone:* παυέστασο, *adsta, intersis.* vel ω pro ασο, 238, 11. vt, ἐπανίστω, *surge.* ἀμείλω, ᾶο, ᾶτο in Optatiuo: vt, μεθιστάμειλο, μεθιστᾶο, μεθιστᾶτο, *migrarem, es, et.* eiusdem formæ sunt ὀπάναμαι, ὀπάνασο, ὀπάνατο, *fruar, fruaris, fruatur:* & tertia pluralis Ionica (190, 30.) ὀπανέατο, *fruantur,* ab ὀπάναμαι: περιάμειλο, περίωμαι, *emam, emas,* à περίαμαι: sed accentu variant. sic in Subiunctiuo περίωμαι, *emam, comparem,* non περιῶμαι: de qua re 238, 20. & 28. (ὀπαναίμειλο & περιαίμειλο possunt etiam censeri aoristi primi Optatiui medij, & περίωμαι subiunctiui, per syncopen pro ὀπαναίμειλο, ἤσαιο, ἤσαιτο, & περιαναίμειλο, περιάσαιο, ac περιάσωμαι, vt habes 365, 9. & 11.) ἦται in tertia subiunctiui: vt, ἐφιστῆται, *emergat.* [*Nisi fortè Ionicum: solent enim hæc per ατην flecti cōmuniter,* 227, 15.] ἀμεθα in prima plurali: vt, καδιστώμεθα, *subeamus:* προϊστώμεθα, *aggrediamur:* ασθαι in infinitiuo: vt, ἐνίστασθαι, *obsistere, se opponere:* ἐξίστασθαι, *decedere:* ἐφίστασθαι, *insistere, incumbere:* μεθίστασθαι, *migrare:* προϊστασθαι, *tueri & defensitare, proponere:* συναπίστασθαι, *rebellare,* Ionicum est (118, 30.) pro συναφίστασθαι: ὑπαπίστασθαι, *honoris vel officij causa assurgere, assurgendo cedere:* ὑπεξίστασθαι, *clàm se subducere:* ὑφίστασθαι, *sustinere, in rerum*

ηται ANNOT. ωμεθα ασθαι
} in αμην.

natura esse: eiusdem formæ sunt ἀλίασθαι, *vitare, fugere,* ab ἀλίαμαι: ἀλύσασθαι, *euitare,* ab ἀλύσαμαι. [Sed Etymol. ANNOT. ἀλίασθαι & ἀλύσασθαι deducit à verbis non in μι, sed in ω. nam ex ἀλῶ, quod contractum est ex ἀλάω τὸ πλανάω, fieri primum ἀλέω. Ionica dialysi τὲ ῶ: inde pleonasmo τὲ υ nasci ἀλεύω, vt σεύω & χεύω ex σέω & χέω, δεύομαι ex δέομαι. ex actiuo igitur esse participium ἀλεύας, vt σεύας, χεύας: ex medio, ἀλευάμενος, vt σευάμενος, χευάμενος, videlicet ἀπολεύσῃ τὲ σ, 302, 11. itidemque ἀλεύασθαι κῆφος μίλαινα exponit non per imperf. sed per aoristum ἐφυλάξαθ', *declinauit, vitauit.* Præs. imper. legitur apud Hesiod. ὐπαλεύεο φήμης, declina famam.] ἀπήναθαι, *frui:* ἐξαλέασθαι, *effugere:* ἐπαναχίρνασθαι, *rursus miscēri:* κωπαπίμπρασθαι, *comburi:* πρίασθαι, *emere, redimere:* ὐπεξαλίασθαι, *vitare, declinare:* quorū habebis thema, modò mutaueris ασθαι in αμην. ἀμὲν in participio singulari masculino: vt, ἀνιστάμενος, *excitans:* ἀφιστάμενος, *absistens, deficiens:* ἐνιστάμενος, *insistens, incipiens:* ἐξιστάμενος, *degenerans:* τὸ ἐξιστάμενον, *immutatum, quod degenerauit:* ἐφιστάμενος, *instans,* & Ionicè (118, 30.) ἱστάμενος, *stans, in summo, superstans:* (item *peritus,* ab ἵστημι, scio, 327, 2.) κρατεξανιστάμενος, *imminens:* μεθιστάμενος, *mutans locum, cedens locum:* τὸ μεθιστάμενον, *quod amissum est:* παρεστάμενος, *se offerens:* προεπανιστάμενος, *iniens:* προϊστάμενος ἦρος, *ineunte vere:* προϊστάμενος, *præsidens:* συνιστάμενος, *accedens:* συνιστάμενοι, *conuenientes, coniurati & coëuntes:* ὑφιστάμενος, *subsidens, qui est in imo, sustinens.* eandem formam habent, ἀναπεπαμένος, *suspensus:* μαραίνομενος, *dimicans, pugnans:* in plurali fœminino, κρεμαμενάμεναι, *dependentes, præcipites pluuia plenæ:* in quibus muta ἀμὲν & ἀμεναι in αμην, & eorum thema habebis.

ἀμὲν ἀμεναι
} in αμην.

Composita à δίδωμι.

In Præsentibus compositorum à δίδωμι retinentur è simplici tres literæ διδ: quicquid has sequitur, mutandum in ωμι in temporibus actiuis, & in ομην in passiuis: veluti ωσι in tertia singulari indicatiui: vt, ἀναδίδωσι, *producit:* ἀποδίδωσιν, *affert:* ἐκδίδωσι, *profert, exhibet, edit.* inuenitur & in eadem persona οῖ pro ωσι, quasi à circumflexo δίδεω δίδῶ: vt, ἐκδιδοῖ, *erumpit, exonerat se:* καταδιδοῖ, *influit:* μεταδιδοῖ, *impertit.* ῶσι in tertia plurali: vt, ἀναδιδῶσι, *producunt, existunt:* ἐκδιδῶσιν, *edunt, existunt.* pro ῶσι ponitur Ionicè όασι: vt, ἀποδιδόασι, *tradunt:* μεταδιδόασι, *impertiunt:* παραδιδόασι, *tradunt.* όναι in infinitiuo: vt, ἀναδιδόναι, *producere:* ἀποδιδόναι, *persoluere, reddere:* ἐκδιδόναι, *dedere:* ἐνδιδόναι, *præbere:* ἐπιδιδόναι, *crescere:* μεταδιδόναι, *communicare, distribuere:* παρεκδιδόναι, *remit-*

οῖ ῶσι όασι όναι
} in ωμι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὰς
ᾶσι
} *in ωμι.*

tere : προδιδόναι, *prodere :* ὑπανεδιδόναι, *terga vertere.* ὰς in participio masculino : vt, ἀποδιδὰς, *referens, committens:* ἐνδιδὰς, *dans, præbens, succumbens :* in plurali, ἐνδιδόντες, *dantes :* ἐπιδιδόντες, *tradens :* συνεκδιδόντες, *adiuuans ad collocandam puellam.* ᾶσι in fœminino : vt, ἀναδιδόασι, *prouenies :* ἐνδιδᾶσι, *ciens.* In voce passiua fiat mutatio in ομαι : veluti οται in tertia singulari indicatiui : vt, ἀποδίδοται, *concedit.* ῶται in subiunctiuo : vt, ἀποδιδῶται, *vendat.* οδαι in infinitiuo : vt, ἀναδιδόσθαι, *ingeri, distribui.* όμενος in participio masc. vt, συναναδιδόμενος, *vnà digestus, diffusus.* ομένη in fœminino, προδιδομένη, *proditionem molita.*

οται
ῶται
οδαι
όμενος
ομένη
} *in ομαι.*

Composita ab anomalis in μι.

SEQVNTVR Præsentia compositorum ab anomalis in μι, quæ in multis locis ne vnum quidem thematis elementum retinent, quod nos possit in illius cognitionem deducere. In his non habeo consilium promptius aut expeditius, quàm vt simplicium coniugationes ad verbum edisci suadeam: quibus probè memoriæ mandatis, thematis inuentio tam in simplicibus quàm in compositis non potest non esse facilis, & maximè in præsentibus, de quibus nunc habetur sermo. nam eodem prorsus modo se habent præpositiones in omnibus quorumuis præsentiũ verbi alicuius personis, quo & in ipso themate. Itaque vt habeas thema in iis quæ à verbis anomalis in μι composita esse cùm ex eorum significatione, tum ex præcognita simplicis coniugatione deprehenderis, muta id omne quod ex huiusmodi coniugatione retinetur, in ipsius simplicis primam personam indicatiui eiusdem vocis: & sic semper verum compositi thema habueris, cùm in priori compositionis parte nihil omnino varietur: veluti σωίζω, *seruo.*

Composita ab εἰμί.

saris cum, simul es, & ἄπεσι, *abest, deest,* ex εἰμί, id est, *sum,* componi, colligere non est difficile ex conformi significatione, & quòd in coniugatione præsentis εἰμί inueniatur in secunda persona εἶ, & in tertia ἐσί. mutentur igitur in εἰμι, vera habebis themata, σώεἰμι & ἄπειμι. idem iudicandum de aliis compositis quæ seruant εσι, vel quidpiam tale ex coniugatione præsentium τῦ εἰμί: vt, ἔνεσιν, *ineſt, licet:* ἔξεσι, *licet :* ἔπεσι, *præest, imminet, ineſt, licet :* μέτεσιν, *adest, est mihi copia :* παρεσιν, *adest, licet, datur:* πρόσεσι, *supereſt, redundat:* πρόσεσιν, *adest, additur :* impersonaliter ferè capiuntur. Huc refer μετὰ pro ἐμοῦ ἐσί.

εἶ
ἐσί
} *in εἰμι.*

ANNOTATIO. [Nisi cum Sylb. malis μοῦσι, vt ὦσι apud Aristoph. sæpe, pro ἐμοῦ ἐσι, σοῦ ἐσι, facta enclisi. at πρόσ (459.) pro tertia πρόσεσι *accedit*, non reperio. alias esset vel *adibat*, vel

vel *adi*, contractum ex πρόεσι, (vt innuit Etymol. in ἔξεσι *exi*) ab inusitato them. ἐω, quod inualuit apud Latinos.] Sic εσμεν in prima plurali: vt, πάρεσμεν, *adsumus:* & poëticè (316,22.) ἦμεν pro εσμεν : vt, ἐνῆμεν, *insumus.* εμεν
εστε in secunda plurali : vt, πάρεστε, *adestis, venitis :* ἐστι in tertia: vt, ἔνεισιν, *insunt :* πάρεισι, *præsto sunt, adsunt, aduenium :* πρόεισι, *supersunt :* πρόσεισιν, *insunt:* σώεισιν, & Attice (401,21.) ξυνείσι, *versantur cum.* Ionicè (316,23.) ἔασι pro ἐσι : vt, ἐνέασι, *subsunt, intus sunt.* ἴσθι in secunda singulari imperatiui: vt, ξυνίσθι, *simul sis.* ἔσω in tertia: vt, ἀπέστω, *absit :* συμπροστέσθω, *adhæreat.* εἴη in tertia Optatiui: vt, ἄπειν, *absit:* ἐξεῖη, *liceat:* ἐπείη, *insit, supersit :* μετείη, *particeps esset, interfit, versetur inter :* παρείη, *adesset :* πρόσειη, *supereſſet, supersit :* ὦ in subiunctiuo, & Ionicè (317,16.) ἐω : vt, πάρεω, & πάρεα, *præsens fuero, aduenero.* sic in tertia plurali, παρῶσι, & Ionicè παρέωσιν, *adfuerint, aduenerint,* vt simplex ὦσιν & ἔασι, *sint.* ῇς in secunda singulari : vt, πάρῃς, *incolumis sis.* ᾖ in tertia : vt, ἐνῇ, *insit, liceat :* μετῇ & Ionicè (317,19.) μετέῃσιν, *interfit:* πρόσῃ, *supersit :* πρόσῃ, *insit.* εἶναι, in infinitiuo : vt, ἀπεῖναι, *abesse:* ἐξεῖναι, *licere, fas esse :* μετεῖναι, *annumerari, participare:* παρεῖναι, *adesse:* πρόσειναι, *supereſſe, abundare:* πρόσεῖναι, *inesse :* συνεῖναι & Atticè (401, 23.) ξυνεῖναι, *versari cum.* Pro εἶναι Ion. dicunt ἔμεν (317,24.) & poëtæ geminato μμι, ἔμμεναι, *esse.* ὤν, ὄντος, in participio, & Ionicè ἐών, ἐόντος : vt, ἐνών, *qui ineſt, insitus, contentus :* ἐπιπαρών, *qui adest :* ἐπών & Ionicè ἐπέων, *qui ineſt :* παρών & παρέων, *præsens, impendens :* πρόσων & πρόσεων, *qui supereſt, superstes, viuens :* πρόσων, *qui adest :* συμπαρών & Ionicè συμπαρέων, *vnà præsens, qui simul adest :* σύνων, *versans & agens cum, præsens, qui adest, qui versantur cum.* ὄντες & Ionicè ἐόντες in plurali : vt, ἀπόντες, *qui absunt :* παρόντες & Ionicè παρεόντες, *præsentes, adstantes :* περιόντες, *qui superfuerunt, qui euaserunt :* συμπαρόντες, *qui simul adsunt, fautores :* πρόσοντες, *qui adsunt, aduenientes.* ὄσα in fœminino : vt, ἡ ἀπόσα, *absens, terra peregrina:* ἐνόσα, *quæ ineſt :* πρόσεσα, *abundè suppetens :* in plurali : πρόσεσα, *quæ supersunt, incolumes, extantes.* in neutro singulari ὄν, & Ionicè ἐών : vt, ἀπόν, *absens, indecens :* ἐνόν, *cùm liceat :* ἐξόν & Ionicè ἐξεόν, *cùm liceat :* ἐπόν & ἐπέον, *quod ineſt :* μετόν, *cùm liceat :* παρόν & παρέον, *præsens, quod adest :* & absolutè seu impersonaliter, *cùm liceat, cùm adsit facultas, cùm offeratur occasio :* πρόσεον, *quod supereſt, reliquum:* πρόσθεν, *quod supereſt, summa excurrens.* ὄντα & Ionicè ἐόντα in plurali : vt, ἐπόντα, *insita :* πρόσοντα, & Ionicè

ὄσα
ὄν
ἐών
ὄντα
ἐόντα
} *in εἰμι.*

πρόσ

Universidad de Deusto
Biblioteca

προότα, *priùs existentia, præterita* : τὰ προόντα, *partes bona, rationes, conditiones*: & simplex τὰ ὄντα, *existentia*.

Composita ab εἶμι. CONSIMILIS Ratio est obseruanda in præsentibus compositorum ab εἶμι, *vado, eo* & *ibo* : cuius coniugatio posita est paginis 317. & 318. Vt enim illorum themata habeantur, mutandum in εμι, id quod ea composita habuerint è coniugatione simplicis ἧμι: veluti ἧ in secunda singulari indicatiui : quæ quamuis à secunda τῦ εἶμι, id est *sum*, neque in simplici neque in compositis differat, significatione tamen facilè discernitur : quemadmodum & ipsa themata ex his duobus verbis composita, & quædam aliæ personæ, quæ solæ significatione dignosci possunt ab hocne an ab illo componantur : vt, † προῆσθ', *adis*, vel *adibis* : vsurpatur quoq; pro tertia, *accedit*. ἧσι in tertia: vt, ἄνῆσι, *succrescit, excrescit, ascendit* : ἄπῆσι, *abit, redit* : διῆσι, *transit, transmittit* : εἴσῆσι, *subit, ingreditur* : κάτῆσι, *descendit* : μέτῆσιν, *vlciscitur* : πάρῆσι, *prodit, accedit* : ἀμφῆσι, *ambit, circumit*, vel *circumibit* : προῆσι, *procedit* : προῆσαν, *accedit, obuenit*. ἦμεν in prima plurali : vt, μέτημεν, *petimus, prosciscimur*. (dicitur & ἴμεν, quasi ab ἴημι : vt, καθίμεν, *descendimus*) ἴᾶσι Ionicè in tertia plurali: vt, ἐξίᾶσιν, *exeunt* ἐπίᾶσιν, *irruunt, increpant* : μέθιᾶσιν, *animaduertunt in* : παρέᾶσι, *prodeunt, accedunt* : προσιᾶσι, *circumeunt, peragrant, oberrant* : συναπίᾶσι, *simul discedunt*. ἴθι in imperatiuo : vt, ἄπιθι, *discede, abi* : εἰσιθι, *ingredere* : ἔξιθι, *exi, abi* : hinc ἤξιθι, pro ἦ ἔξιθι, *vel exi* : ἐπίνιθι, *redi* παρέλθι, *accede, adesto* : προσθι, *accede*. ἴτω in tertia : vt, παρίτω, *veniat* : προσίτω, *accedat*. ἴετον in secunda duali : vt, ἐπίετον, *accedite* : προσίετον, *accedite*. ἴτε in secunda plurali : vt, πάρεστε, *adeste, transite*. ἶναι in infinitiuo : vt, καθιέναι, *descendere* : ὑπεῖναι, *subrepere, subintrare*. dicitur etiam poëticè ἴμεναι & ἰέμεναι, veluti & pro εἶναι ab εἰμι, *sum*, 317, 19. vt, ἐξέμεναι & ἐξιέμεναι, *exire*. sæpenumero quoque occurrit ἰέναι : vt, ἀντιπροσιέναι, *occurrere*: ἀπιξιέναι, *vindicare*. [Sed in vindicandi significatione verius dicitur ἐπιξιέναι, quod propriè significat *exire aduersus*, vt quum hostis propulsandi gratia exitur. ἀπιξιέναι esset *exire alicunde*.] εἰσιέναι, *intrare*: cum ὑπάγειν, ὑπαγαγεῖν, *subire* : ὀκταξιέναι, *ambire* & *vsquequaque circumdare* : ἐπιξιέναι, *egredi, persequi* : ἐπιέναι, *inuadere*: ἐπιπαρέλθειν, *accedere* : ἐπιουρίειναι, *conuenire* : ἐσιέναι, *ingredi* : καθίναι, *reuerti, descendere* : μέθιναι, *petere, capessere, persequi* : παρέναι, *ingredi* : περιέναι, *circumire, peragrare* : προϊέναι, *progredi*: προσιέναι, *adire, referre, ingredi*: ὑπαπιέναι, *abire* : ὑπερξιέναι, *prodire* : ὑπιέναι, *subire*. hic infinitiuus ἰέναι fit tanquam ab ἴημι. sic part. ἰεὶς : vnde † διεὶς, διέντος, *transiens*, in genitiuo plur. διέντων, *percurrentium*: διαξιεὶς, *perrumpens, irrumpens* : ἐμπαθιεὶς, *velox* : ἐξιεὶς, *exiens*: ἐπιεὶς, ἐντος, ἐνσα, in datiuo plurali ἐπιεῖσιν, *inuasoribus*. regulare tamen participium est ὁ ἰὼν, ἰόντος : ἡ ἰοῦσα, ἰούσης : τὸ ἰὸν, ἰόντος, *iens* : vnde composita, ἐπιὼν, ὀντος, *ascendens, oriens* : ἀναπαριξιὼν, *insequens, sese subinde opponens* : ἀπιὼν, *abiens*: εἰσιὼν, ἀσcendens : εἰσιὼν, *ingressus* : ἐξιὼν, *egressus*: ἐξιὼν, *exiens* : & de futuro *exiturus*. [*Nisi fortè quædam ex his & similibus compositis pertineant ad* ἰημι, mitto.] ἐπανιὼν, *reuersus, qui regreditur* : ἐπιξιὼν, *persequens*: ἐπιπαριξιὼν, *paulatim euadens, excedens, vitans, detrectans*: ἐπικαθιὼν, *descendens, desidens*: ἐπιπαρελθὼν, *superueniens*: ἐπιὼν, ἐπιόντος, *instans, insequens*: ἐσιὼν, *ingressus, concedens* : καθιὼν, καθιόντος, *decurrens, delabens* : μεθιὼν, *percurrens, ambiens*: παριξιὼν, παριξιόντος, *prætereiens, obequitans* : παρελθὼν, *transiens* : περιὼν, *circumiens* : προϊὼν, προϊόντος, *præcedens, prodiens, progressus*: προσιὼν, *accedens* : συγκαθιὼν, *vnà descendens*. ἰόντες in plurali : vt, ἐπισυνιόντες, *conuenientes*: μεθιόντες, *sollicitantes, vlciscentes* : παρεισπόντες, *introëuntes, ingredientes* : παρελθόντες, *prætereuntes*: ὑπαπιόντες, *discedentes*: ὑπαιόντες, *lacessentes*. ἰοῦσα in fœminino singulari : vt, διοῦσα, *quæ transcurrit* : ἡ ἐπιοῦσα, *postera ac proximè sequens, crastina dies* vel *nox* : καθιοῦσα, *descendens*. ἰὸν in neutro : vt, ἐπιὸν, *quod irruit, quod sequitur, quod in mentem veniebat*: προϊὸν, *quod superest*. ἰόντα in plurali: vt, τὰ εἰσιόντα, *ingredientia, cibus & potus* : τὰ προσιόντα, *obuentiones, reditus*.

Sunt qui malint huiusmodi participia esse aor. secundi, quasi à simplici εἶω, cuius aor. sec. ἶον: vnde & in Optatiui tertia plurali ἴοιεν, *irent, tenderent* : composita παριξιοιεν, *præterirent*: προσιοιεν, *adirent, accederent*. & in subiunctiuo ω, ῃς, ῃ : prima pluralis ὦμεν, & poëticè (306, 15.) ἴωμεν, *eamus* : tertia pluralis ὦσιν, *iucrint*. composita, ἐπίω, *aggrediar* : ἐπίωμεν, *aggrediamur* : dicitur & poëticè ἐπιάω, *inuasero*, seruato ι præpositionis ἐπὶ, 172, 29. in tertia persona ἐπίῃ, *inuaserit, succurrerit, in animũ venerit*. ἐσίῃ, *inesserit* : καθίῃ, *descenderit*: προσίῃ, *aduenerit, aduenarit*. Inuenitur & huius verbi vox passiua ἰεμαι, tanquam ab ἴημι : vnde μεθιεμαι, *adeo, aggredior* : pro actiuo μέτειμι : & in tertia plurali subiunctiui, † ἐπίωνται, *aggrediantur*, ab ἐπίεμαι pro ἔπειμι sic infinitiuus καθίεσθαι, *descendere*, à καθίεμαι pro κάτειμι.

PRAESENTIA Compositorum ab ἴημι, cuius

Composita ab ἴημι.

ἰεὶς
ἰὼν
ἰόντες } *in ἧμι.*
ἰοῦσα
ἰὸν
ἰόντα
ἰοιεν
ἰω
ἰῃ
ἰεμαι
ἰωνται
ἰεσθαι

ἧ
ἧσι
ἦμεν
ἴμεν
ἴᾶσι
ἴθι
ἴστω
ἴετον
ἴτε
ἶναι
ἰέμεναι
ἴμεναι
ἰέναι
ANNOT.
in ἧμι.

Universidad de Deusto - Biblioteca

coniugatio habetur paginis 319.& 320. vbique retinent reduplicationẽ ι. quod post hanc ponetur,in voce actiua mutandũ erit in ημι. & in passiua in εμαι : quod inde consurget,verum erit thema:verbi gratia,ης in secunda persona singulari indicatiui:vt,μεθης,negligis. ησι in tertia:vt,ἀφίησι,remittit:διΐησι,transmittit : ἐνίησιν, immittit: μεθίησιν,emittit:παρίησι,resoluit,languescere facit. dicitur & εἶ pro ησι,quasi ab ἰέω,236,19. vt ἐξιεῖ,excutit:καθεῖ,demittit,à καθίημι Ionico(118,30.) pro καθίημι. sic μεθεῖ,remittit, perfert, à μεθίημι pro μεθίημι. si hæc in ι,penultimam acuant,ἐξίῃ,καθίῃ,μεθίῃ,erunt tertię personæ singularis imperfecti,vel secundæ imperatiui:vt,ἐτίθη,234,20; & ἀπίθη,235,17. εμεν in prima plur.vt,ἀπιέμεν,emittimus,ab ἀπίημι Ionico pro ἀφίημι, 118,30. ᾶσι pro εἶσι Ionicè in tertia plurali : vt,ἐναφιᾶσιν,infigunt:ἐξιᾶσιν,ejiciunt,emittunt:ἐπαφιᾶσιν,admittunt: παρεᾶσι, remittunt,admittunt. ς pro θι in secũda sing.imperat.322,33. vt, παρεῖς,relaxa, remitte. στε in secunda plur.vt,μεθίετε,detrectate seu detrectetis.ῃ in tertia Subiũctiui:vt,ἀνῇ,cesset:ἀπιῇ,emittat, ab ἀπίημι Ionico (118,30.) pro ἀφίημι. ἐναι in infinitiuo: vt,ἀνιέναι,remittere,cessare:ἐφιέναι,injicere:καθιέναι,demittere,collocare:μεθιέναι & Ion.(322,38.) μεθιέμεν,negligere: παρίεναι,relinquere, permittere:παρεῖναι, permittere,concedere,largiri:ὑφιέναι,submittere. εἰς,ἐντ-,in participio masculino:vt,ἀνιεὶς,excitans:ἀφιεὶς,emittens:ἐπιεὶς,remittens:καθιεὶς,demittens:μεθιεὶς,permittens:παρεὶς,praetermittens. ἐντες in plur.vt,ἀνιέντες,dimittentes : ἀφιέντες, omittentes:ἀνιέντες,injicientes : καθιέντες,demittentes,à καθίημι Ionico (118,30.) pro καθίημι : παρίεντες, omittentes: ἀνιέντες,cedentes,remittentes, ab Ionico ἀνίημι (118,30.) pro ὑφίημι. εἶσα in fœm.singul.vt,ἐφιεῖσα,relaxans. ἐν in neutro:vt,μεθιέν,transmittens. ετω in tertia sing.indicatiui pass.vt,ἀνιέτω,euanescit : δίεται,traijcitur: ἀφίεται,admittit,patitur,animum inducit:ἐπαίρεται),extollitur:ἀνίεται, remittitur,ab Ionico ἀνίεμαι (118,30.) pro ὑφίεμαι. ἐμεθα in prima plur. vt,ἀφίεντω,emittunt,Ionicũ est pro ἀφιέᾶσι):ἐφίεται),petunt: ἀφίεται),admittunt. εσθαι in infin.vt,ἀφιέσθαι, pro derelicto habere:ἐφιέσθαι, studiosum esse:καθαφιέσθαι prauaricari,pro nihilo ducere:μεθιέσθαι,deserere:ἀφιέσθαι, projcere, prodere, cedere,largiri:ὑφιέσθαι,decedere. ἐμενος in part.sing.masc. vt,ἀνιέμενος,vagabundus: καθιέμενος,demissus,conjectus: ἀφιέμενος,emittẽs:ὑφιέμενος,cõcedens,remittens, se submittẽs:& simplex ἵεμενος,cupiẽs,cupidus. ειμένη in fœm.vt, καθειμένη,demissa,à καθίεμαι Ion.pro καθίεμαι,118,30. ἐμένα in

ης
ησι
εῖ
εμεν
ᾶσι
ῃ
στε
ῇ
ἐναι
εἰς
εντες
εῖσα, ἐν
στω
ἐμεθα
ενται
εσθαι
ἐμενος
ἐμένη
ἐμένα

} in ημι.

} in εμαι.

in neutro plurali : vt , τὰ ἀφίεμεν,missilia.

AB ἵημι(de quo 323,40.) componuntur ἄφημαι,vnde participiũ ἀφήμενος, sedens:παρήμαι,vnde παρήμενοι,assidentes:& κάθημαι,quod & Ionicè κάτημαι,118,30. hæc,& ex his rursus composita , quæ significatione facilè dignoscentur,seruant communiter καθ, & Ionicè κατ : vt habeas thema , muta in ημαι id quod ponitur post καθ, vel κατ Ionicè:vt ἕατται in κατέατται,cõstituti sedent,quod Ionicum est (324,6.) pro κάθηνται. ὥμεθα in prima plurali subiunctiui : vt,καθώμεθα, sedeamus. ἧμενος in participio:vt,καθήμενος & Ionicè κατήμενος, sedens,considens: ἀποκαθημένη , vnde ἡ ἀποκαθημένη, mulier menstruata: ἐπικαθήμενος & Ionicè ἐπικατήμενος,insidens : παρακαθήμενος,assidens : ἐγκαθήμενος & Ionicè ἐγκατήμενος,in plurali ἐγκαθήμενοι , discumbentes : ἐποκαθήμενος,obsidens,assidens : ἐνικαθήμενος,insidians.

Composita ab ἵημι.

ἕατται
ὥμεθα
ἧμενος
} in ημαι.

SEQVVNTVR Ducta à κεῖμαι, de quo 326,19. hæc communiter vbique retinent κι : quod hanc syllabam sequitur,mutandum in μαι,si hinc descendere significatio quoque demonstrarit, & habebis thema : veluti ται in tertia singulari indicatiui : vt,ἀπόκειται, repositum est: παρέγκειται, interpositum est,interiacet: ἔγκειται,circumdatus est: σύγκειται, certum est,constat,conscribitur : ἔνδεικται, praest : κατάκειται, constitutum est. σθε in secunda plurali:vt, σύγκεισθε,coniurastis. νται in tertia : vt,σύγκεινται,conscribuntur,constant. σο in secunda singulari imperatiui : vt, ἔγκεισο, redimire,circumfundere. σθω in tertia:vt,ἐπικείσθω, imponatur : ἐνδεικείσθω,differatur. σθαι in infinitiuo: vt, ἔγκεισθαι, incumbere : ἕπεσθαι , sequi : ὑποκεῖσθαι, prius editum seu subiectum esse:& simplex κεῖσθαι,iacere, positum esse. μενος in participio:vt,ἀποκείμενος, repositus, reconditus : ἀφεστηκείμενος,affectus,παρακείμενος,adiacens, recens praeteritum:ἔγκειμενος,circumdatus,circumfusus: ἐγκείμενος,exporrectus,praesens : ἐγκεκλιμένος,adhaerens: (hinc aduerbium ἐγκεκλιμένως,instanter,addictè) ἐπικείμενος, propositus : συγκείμενος, simul positus:ἐνδεικέμενος, super discumbens:ἐπικείμενος,praesens, subiectus: & simplex κείμενος, situs , inhaerens, incumbens. μένη in fœminino singulari,& μενα in plurali:vt,ἐπικειμένη,adiacentes , circumiectæ. μενον in neutro singulari : vt,ἀνεπικείμενον, oppositum,contrarium,repugnans : ἐπικείμενον,impendens:τὸ ἐγκείμενον:id de quo agitur:τὸ συγκείμενον,quod conuenerat. μενα in plurali:vt,ἐπικείμενα,imposita: ἐγκείμενα , adhaerentia,adiacentia. Pro κεῖμαι poëtæ vsurpant κέομαι & κέωμαι pro κεῖμαι.

Composita à κεῖμαι.

ται
σθε
νται
σο
σθω
σθαι
μενος
μένη
μενα
μενον
μένα

κείμαι & κέωμαι pro κεῖμαι.

fit

fit κέεπτμι, & infinitiuus κέεσθαι. vnde cum ἐπὶ, ἐπικέεσθαι, *incitū est*: & ἐπικέεσθαι, *infligi*. & à κέομαι Optatiuus κεοίμην, κέοιο, pro κείμην, κέῖο, *iacérem, iacéres*: κέοιτο, *iaceret* seu *iaceat, sit*: cum ἐπὶ, ἐπικέοιτο, *incumberet*.

Composita ab ἵσημι.

PRAESENTIA Orta ab ἵσημι (de quo 326, 32.) vbique seruant ισ, præterquam ἵπω, pro ἴστω, *sciat*, 326, 40. in reliquis verò quæ ab ἵσημι duci ex significatione vel ex illius coniugatione deprehendentur, mutetur in ημι id quod ponetur post ισ: vt μὴν in ποθέισμεν, *præscimus, præcognitum habemus*, primæ pluralis syncopatæ pro ποθείσαμεν. & in secunda ατε, & syncope τε: vt, κήπιστε, *scitis: σαώιστε, simul scitis*. in tertia ασι: vt, ποθέϊσασι, *præmorunt*, (pro simplici ἴσασι, dicitur Doricè ἴσανσι, *sciunt*, vt aliàs αὖσι pro ασι, 175, 24.) αθι in imperatiuo & syncope θι: vt, σαώιεθι, *sis conscius*. Idem censendum de compositis ab ἵστημι: & φημί, de quibus 327, 1. & 328, 1. nam in illis seruatur ισ, in his φ: vt, ποθεϊπεμέμεν, *tam scimus*, à ποθεπίσταμαι: καθάφημι, *affirmare*, à κατάφημι. Simplicis φημί, subiunctiuus est φῶ, tertia persona φῇ & Ionicè (228, 33.) φῆσι, *dicat*, poëticè φήῃ, vt σήῃ 237, 1. Et hactenus de regularibus irregularibusque Barytonorum, Circumflexorum, ac verborum in μι præsentibus: pergamus ad imperfecta.

ημι in ημι.

τε
ασι } *in ημι.*
θι

Composita ab ἵστημι

Composita à φημί.

IMPERFECTORVM THEMATA QVOMODO INVESTIGANDA.

Imperfecta augmento destituta.

IN Rimandis imperfectorum augmento destitutorum thematibus eadem omnino est obseruanda ratio quæ & in præsentibus. nam in barytonis terminatio actiua mutanda in ω, & passiua in ομαι: in Circumflexis etiam & verbis in μι, id quod terminationis loco positum est, in thematis terminationem vertendum. Idem quoque erit obseruandum in imperfectis quæ augmentum receperunt: sed illud priùs abiiciendum, & si qua literarum mutatio vel detractio ob augmentum facta fuerit, omnia in pristinum thematis statum erunt restituenda, vt suo loco docebimus; sed ea primùm in quæ incrementum nullum cadit, aut quæ illud poëticè abiecerunt, quia faciliora sunt, paucis expediamus. In

Imperfecta cum augmento.

In imperfectis quæ augmentum non habent.

Barytonis igitur actiuis, vt habeatur thema, mutetur sola terminatio in ω: veluti ἐν in prima persona singulari atque

atque in tertia plurali: vt, πλῶν, *nauigabam* seu *nauigabant*, *mutetur* in ον *gaui*: (interdum enim imperfectum aoristi secundi significationem habet, pro illoque vsurpatur) ἐρρέδον, *admonebant*: si ε esset ex augmento, dicendum esse ἐρρεδον, 28, 40. κατέκειτον, *induebant, cooperiebant*: κλάκον, *lugebant, flebant*. [*Non dubitat Sylburg. quin sit scribendū* ANNOT. κλεῦον flebant, *à* κλαίω.] ὄλεκον, *perdebant, perimebant*: ἔρεχθον, *lugebant*. [*Sed verius est* ὀρέχθεον *apud Hesych. ex* ANNOT. *Il.* ψ, *de bobus mactatis*, ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, ingemiscebant. *at Od.* ε, ῥόχθεε μέγα κῦμα, strepebat.] ὑπεκφέρεον, *efferebant*: φέεσκον, *horrescebant*: χρῖον, *vngebant*. ε, seu ει ante vocalem, in tertia singulari: vt, ὠνηκάδεε, *vicissim dormiebat* seu *dormiuit*: ἁρέσκετο, *aptabat* seu *aptauit*: ὠρε, *clamabat, insonabat*: βρόχε, *resonabat*: ἐδυνε, *induebat* seu *induit*: ἔντυε, *parabat*, & *para* in imperatiuo: ἐπιῤῥῶες, *veniebat ex aduerso*: ζώει, *viuebat*: κίρνατο, *miscebat*: κορύσσετο, *commouebatur*: κήλιε, *saliebat, cum saltu sursum ferebatur*: κατηρέδεον, *obsecrabat* seu *obsecrauit*: Ionicum est (118, 30.) pro κατηρέτεε: nam simplex κατέω aspiratur: κέλαε, *stridebat* seu *resonauit*: (potest etiam censeri perfectum pro κέκελαεν, à κελάζω, mutato γ in ν, ab eodem κελίζω, cuius futurum est etiam κελῶ) κίκλησκεν, *appellabat, vocabat*: (vide 411, 3.) πάσσε, *conspergebat*: ποδίζε, *circumcursabat, obambulabat*: περισσοβάκχιζε, *circumgemebat*: πλῶε, *nauigabat*: ῥέε, *fluebat*: ῥίπτε, *vergebat*: τίε, *cum honore excipiebat* seu *excepit*: ὗε, *pluebat*: ὑπέρριπτε, *deiectebat* seu *deiecit*: φάε, *lucebat*: φῦεν, *adhærebat*, seu *adhæsit*. In voce passiua seu media mutetur terminatio imperfecti in ομην: veluti ὁμίλουν in prima persona singulari: vt, ἠερεθόμην, *suspensus eram*, vide 331, 12. ετο in tertia: vt, καίετο, *ardebat*: κέκλητο, *hortabatur*: κήδετο, *curam habebat*: ἑπομένετο, *consequebatur*: ὄσσετο, *videbat*, Æolicum est pro ὤπτετο, ab ὀσσομαι pro ὀπτομαι: cum ποτὶ Dorica præpositione pro πρὸς προὐδόσσετο, *ante oculos proponebat*: vbi ποτὶ non abiecit, ante ο, 179, 29. περισσοβάκχιζε, *circumgemebat*: περιτρέφετο, *coagulabatur* seu *coagulata est, circumcreuit*: τελείετο, *perficiebatur*, à poëtico τελέομαι pro τελέομαι ἦμαι, 360, 29. ὑπερρέμβετο, *subruebatur*, seu *subrutus est*: χώετο, *irascebatur*. ἐσθω in tertia duali: vt, κορυσσέσθων, *armabantur duo*: τερπέσθων, *oblectabantur* seu *oblectati sunt*. οντο in tertia plurali: vt, ἀνείλοντο, *respondebant*. [*Sed sæpius est Aorist. 2. ab* ἀνωμι- ANNOT. εω, 355, 25. † δὺ πλίσσοντο, *pulchrè & pedetentim ibant*. [*Vel* εὖ πλίσσοντο *vel* εὖ πλίσσοντο *scribēdū, vt supra* 290, 20. ANNOT.

ον

ε

ου

ω.

ομην

ομαι

ετο

εσθω

ονο

in ομαι.

ANNOT. *in ομω.* notatum est.] ἠερέϑονϑ, *pendebant*, vide 331,21. [In ἠερέϑονϑ putant η ex incremẽto esse, sicut etiam in ἤγαρε ϑονϑ: easdemque in horum thematibus initiales esse quas in primitiuis ἀείρω & ἐγείρω. legitur tamen apud Hesych. etiam præsens ἠερϑοντες, præsenti quoque expositum, εἰς ἀέρα αἴροντϑ, *in aërem tolluntur*.] μινύονϑ & ἐμινύονϑ, *meminerunt*, à poëtico μινύομαι, ὀνηνόνϑ, *litigabant*, *asserè congressi sunt*. [*Sed rectius fortasse vt Sylburgius, vel* ὀνειόνϑ, *vt apud Eustath. est: vel* ωκελόνϑ, *vt apud Hesychiũ, à themate in ὁμω non in ορμω*.] ὀλίγονϑ, *peribant*: ἐρέονϑ, *interrogabant*: ὁρμιόνϑ, *procedebant* seu *processerũt*. [Pro πᾶξεμηχανιώνϑ, Odyss. ξ est πᾶξεμηχανόωνϑ, vt aliquanto ante ἐργάζωντο & ὀϊκείωντο, nimirum ω, quod ex ωο fuerat contractum, poëticè in οω dissoluto.] ὄφγονϑ, *impellebantur*: πᾶξελέονϑ, *circumoccidebant*: πᾶξεμηχανώνϑ, *struebant & moliebantur*: πωνακάσσονϑ, *reconciliabantur*: πυΐνονϑ, *extendebãtur*: τοΐχονϑ, *struebant*: τροφέονϑ, *crescebant*, *educabantur*. εο pro ε Ionicè (186,23.) in secũda singulari: vt, ἧζεο, *sedebas*, & *sede* in imperatiuo. [In superiore.edit. erat ἵζεο, ex Hesychio videlicet, apud quem legitur ἵζεο. ἐκαθέζῃ, *sedebas*, ι tenuato. sed veriora sunt ἵζεο & ἕζεο, quæ in illo sunt confusa: ac forsan occasionẽ illi præbuit ε in ἵζεο superscriptum literæ ι, ad significandam scripturæ duplicitatem: quod in manuscriptis libris est admodum frequens.]

CONIECTVRA *Sylburgij.*

Imperfecta ducta à futuro tanquam à præsenti.

NOTANDA Sunt imperfecta ducta à futuris, quæ pro præsentibus vsurpantur, de quibus 332,18. ea enim ad thema primigenium sunt referenda: vt, βάσϑ, *ascendebat* seu *ascendit*, potiùs ad βαίνω quàm ad eius futurũ βησομαι: & τέρσϑ, *siccabatur*, ad τείρω: vnde futurum Æolicum τέρσω, pro τερῶ, (333,10.) quod pro præsenti vsurpatur; hinc passiuum τέρσομαι, & participium τερσάμενος, *siccatus*. Idem etiam plerumque erit obseruandum in iis imperfectis quæ ducuntur à præsentibus poëticis: quæ si in Lexicis non inueniantur, quærenda erunt primitiua è quibus poëtica illa sunt deducta.

ANNOT. ANNOT.

HVC Quoque referri possunt imperfecta Ionica, quæ in Barytonis inter characteristicam & terminationem recipiunt epenthesin literarum εσκ, sed augmẽtum rarò admittunt. in huiusmodi si mutaueris εσκ, & terminationem sequentem actiuam in ω, & passiuam in ομαι, verũ habes thema, nisi mauis referre ad poëticum in σκω aut σκομαι: veluti εσκον in prima singulari & tertia plurali in sequentibus & similibus, σώεσκον, *seruabam* seu *seruabant*; πελήϑεσκον, *eram*: ζώεσκον, *viuebant*: cum ἀλῶ, ἀλιζώεσκον, *viuebant*: (sunt qui cum augmento legant ἠλιζώεσκον) κλύζεσκον, *inundabant*: παρφοίτεσκον, *præuertebant* & *superabant*: πλώεσκον, & cum augmento ἐπλώεσκον, *nauigabant*. sic εσκε seu εσκεν in tertia singulari: vt, ἔχεσκεν, *habebat*, *resonabat*. [Pro ἔχεσκε *resonabat*, (quod ex Herodoto proferunt v.l.) scribendum potius ἤχεσκε, ab ἠχέω, vt οἰχνεσκον ab οἰχνέω. forsan etiam pro Hesychiano ἐχάσκ, ἀνιᾶται, verius est ἀχέσκ, quum ἄχϑ & ἄνια synonymos dolorem significẽt nisi forte Ionica vel Æolica trope α versum est in ε, sicut in ἐρίωδος ὁσκος pro ἀρίωδος ὁσκός.] (inuenitur & præsens ἐχάσκω poëticè pro ἔχω, *habeo*: ἐχάσκ, *habet*, *indignatur*) ἐρδεσκε, *perpetrabat*, ab ἔρδω pro ῥέζω, 287,19. (inuenitur & ῥέζεσκε, *faciebat*, *sacrificabat*) δὔδεσκε, *dormiebat*: ἰάχεσκε, *clamabat* seu *clamauit*: (dicitur & ἰαχε) κλαίεσκε, *plorabat*: κλύζεσκεν, *abluebat*: κομέεσκε, *curabat*: μετεκϑάλεσκε, *transcendebat*: νείκεσκε (quod & νείκεε, pro ἐνείκ) *increpabat*: πλώεσκε, *lauabat*: πλωίζεσκεν, *aduehebatur nauibus*: ποϑέεσκε, *desiderabat*: πωλέεσκε, *vendebat* seu *vendidit*: σωτάεσκεν, *vnà habitabat*: σώεσκε, *seruabat*, *saluum fecit*: τρέπεσκε, *vertebat in fugam*. sic ἐσκϑ in tertia singulari imperfecti passiui, quæ terminatio vertenda est in ομω, vt habeas thema: veluti, λιτέσκϑ, *supplicabat*: παρέχεσκϑ, *præbebat*: φαίνεσκϑ, *apparebat*. at πωλέσκϑ, *obibat*, non à πώλομαι, sed à πωλέομαι ὁμω: si aliorum analogia seruaretur, dicendum esset πωλέεσκετο, vel facta contractione πωλέσκϑ, verùm ex diphthongo ῳ tollitur subiunctiua: vide 170,34. Sic in tertia plurali ἀέσκονϑ, *dormiebant*, non ἀέσκοντϑ aut ἀέεσκονϑ: & in voce actiua οἰχνεσκον, *prodibãt*, pro οἰχνείσκον seu οἰχνέεσκον. In iis quæ ducuntur à verbis secundæ conjugationis circumflexorum, hoc discrimen est manifestius. habent enim ασκ pro εσκ: vt εἴασκον, *sinebam*, à poëtico εἰάω ῶ. pro ἐάω ῶ: at ἐξερύσασκε, *extraxit*, aor. est pro ἐξείρυσε, vt ὥσασκε pro ὦσε, ab ὠϑέω. Poëtæ in huiusmodi nonnunquam aliud α inserunt, sicuti & aliàs cõtractione facta in ᾶ, 220,22. vt, à βοάω ῶ, βοάασκον, *clamabam*: βοάασκε, *vociferabatur*: à δημάω ῶ, δημάασκον, *populabar* vel *populabantur*: à ναιετάω ῶ, ναιετάασκεν, *habitabat*: à ποδάω ῶ, ποδάασκον, *impediebant*, *ligabant*. Ab ἐρδάω, fit ἐρδέασκεν, *irrigabat*, pro ἐρδάασκε, reiecta subiunctiua vocali υ. [Sed verius est à circumflexo ἐρδῶ, quod Etymol. agnoscit: à quo etiã est verbale ἐρδήμης, vt ἐερχϑμὸς ab ἐέρχομαι.]

ασκον, ασκε, ᾶσκον, ᾶσκε } *in άω ῶ.*

ἔσκεν *in όω.*

ANNOTATIO.

ADDVCAMVS Iam exempla quædam imperfectorum contractorum, in quibus augmentum deside-

Imperfecta cõtracta sine augmento.

in ω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ratur. horum sola terminatio coniugationem indicat, præterquam in prima & tertia coniugationibus, quæ in prima persona cuiusuis numeri & vocis, ac in secunda singulari passiua, atque in tertia plurali, eandem habent terminationem, quod εο & εω, atque οο & οω contrahantur in ω. in his si thema desinens in εω ῶ, aut ἑομαι ῶμαι, non inueniatur, quærendum erit in όω ῶ, aut όομαι ώμαι: at in aliis personis ambiguitas nulla potest incidere. si enim in contractione sit φ, vel etiam ϭ Doricè pro σ, verbum est primæ coniugationis: si ω, tertiæ: & si ω aut ω, secundæ. [Sed ϭ Doricè & Ionicè pro σ, non est tantum in primæ, sed etiam in tertię coniugationis verbis, vt docui supra pag. 450, 15.] In his igitur & similibus

ANNOTATIO.

φ in έω ῶ.
ετῶτο in ἑομαι ἕωμαι.
ω in όω ῶ.
ῶτο in όομαι ώμαι.
ων in άω ῶ.
α in άω ῶ.

mutetur φ in εω,] δυρησιλόγῳ, *infinitam orationis copiam fundebat*: λάγνῳ, *similis erat*: ὀρεχθῷ, *cupiebat*: & ετῶτο in ἑομαι ἕωμαι, σφαραγεῶτο, *raucè sonabant*: δατεῶντο, *diuidebant*. ω in όω ῶ, ἀποχαράκωμα, *vallo circumdabat*. ῶτο in όομαι ἕωμαι, ἐτεθριῶτο, *immutatus est*. ων in άω ῶ, γόων, *lugebam* vel *lugebant*: ἴλων, *agitabant*, à poëtico ἰλάω pro ἰλάσκω: κέρων, *miscebant*, à poëtico κεράω τὸ κεράννυω. α etiam in άω ῶ, ἀμφικεχιρώσα, *circumuertebat*: πίνω, *pandebat* seu *pandit*: potest censeri aoristi sec. pro πίτνη seu ἐπίτνη, à πίτνημι. vnde & in imperat. πίτνατε, *pandite*: & partic. πιτνὰς, *pandens, extendens*: φοίτων, *ibat, veniebat*: ἄτο in ἀομαι ᾶμαι, ἀλάτο, *errabat*: ἀμφιποιᾶτο, *circumolabat*: ὀρᾶτο, *intuebatur*. sic ἄσθε & poëticè (220,22.) ἀᾶθε: vt, ἐραάσθε, *cupiebatis*. & ῶντο seu poëticè (221,20.) ἀωνται, vt, ὀρῶνται, *intuebatur*: σκιόωντο, *inumbrabantur*: δύχεσθαντε, *profitebantur*: inuenitur & huius primæ singularis eiusdem formæ, δύχεσθάωμαι, *supplicarem*. si iota subscribitur, δύχεσθάωμαι, erit Optatiui. dicimus & in præsenti indicatiui, δύχεσθανται, *iactant, profitentur*.

ἄτο
άασθε
ῶντο
άωνται
άωμαι
in άομαι ᾶμαι.

Imperfecta à verbis in μι sine augmento.

DE Imperfectis verborum in μι, quæ augmento carent, nihil aliud dicendum, quàm quod de eorundem præsentibus dictum est 452,26. horum tamen exempla, quæ nobis alia colligẽtibus sese obtulerũt, proferamus.

Ducta à compositis

τίθημι, τίθεμεν, ἵημι, ἵεν

è compositis à τίθημι inueni, προτίθεσαν, *proponebant* seu *proposuerunt*: cum augmento diceretur προὐτίθεσαν. & Atticè (311,15.) πεπρόθεσαν, à προτίθημι: & in voce pass. seu med. προτίθενθ pro πεπρόθενθ, *proponebant, apponebant*. Ducta ab ἵημι nunquam recipiunt augmentum in imperfecto. quocirca, modò id quod ponitur post ι, mutetur in ημι in terminationibus actiuis, aut in αμην in passiuis, verum consurget thema: in voce act. vt, ἐστάθιεν, *statuebat*: συγκαθίη, *constituebat, confirmabat*: κατέστη, *constituebat* seu *constituit*: pro eodem legitur κατέστα, (vt simplex ἵστα, de quo 234,21.) ab Ionico κατίστημι pro κατέστημι, 118,30. rursus pro simplici ἵστη seu ἵστα, inuenitur ex poëticè ἔστασκε, *stabat*, Ionico more, vt dictum est 170,34. sed reduplicatio reiecta est: quamuis & aor. sec. possit iudicari. In voce pass. vt, ἐξίστω, *cedebat*: μεθίστω, *interuersabatur*: παρίστω, *astabat, sistebat*: συνίστω, *excitabat. seu excitauit*: ὑφίστω, *suscipiebat, conflabat*: καθίπτω, *incubabant* seu *incubuerunt*: συνίστωρ, *coniurabant, conspirabant, coibant*: ὑπεξίστωντο, *cedebant*. Idem iudicandum de similibus: vt, δίδην, *ligabat*, à δίδημι, quod fit à δέω: πίλναμεν, *appropinquabat, concurrebat*, à πίλνημι: πέρνατο: (quod & cum augmento ἐπέρνατο) *emebat* seu *emit*, à πέρημαι: πλῶντο, *implebantur, appropinquabant*, à πλήμι, seruant vocalem longam: vide 233, 10. & 301, 24. In quarta coniug. id quod ponitur post υ, mutandum in μι aut μην: vt, δέχνυσο, *capiebat*. & *cape* in imper. ὀπαόνυθ, *adimebat, eripiebat*, pro ἀπαίνυθ, ab ἀπαί-νυμην (poëticè ὀπὶ seruauit suam vocalem, 172,29.) ἐν-νυθ, *induebat* seu *induit*. [Tenuatur etiam ἔννυθι supra, 453,9. Ionicè forsan vel Æolicè communiter enim aspiratur, vt & primitiuum ἕω.] cum ἐξ, ἐξέννυθ, *exuebat*: ἕρυθ, *custodiebat*, & pass. *tenebatur*. [ἕρυμι agnoscit Etymol. quoque: sed ita vt ἑρύομαι dicat etiam perfectum esse posse, ab ἐρύω, poëticè videlicet sine augmento. vide supra 452,44. & 453,7.] πνύθ, *spirabat, intelligebat*: cum ἐν, ἐμπνυθ, *inspirabat* seu *inspirauit, ad se rediit*: κίνυντο, νθ *mouebantur*.

Ducta à
δίδημι,
πίλναμαι,
πέρημαι,
πλήμι.

In quarta coniug. mutetur in μι

in μαι.

In compositis ex εἰμι, sum, mutetur

IN Compositis ex εἰμὶ, *sum*, & ἴμι, *eo*, mutetur in φμι id quod ex eorum coniug. seruatur, accentu in antepenultimam retracto: vt, λῶ in ἐξλῶ, *licebat*, ab ἔξεστι. sic μετῆλῶ, *intereat, pertinebat*: παρῆλῶ, *licebat, venit, interfuit*: περῆλῶ, *supererat, licuit*: προσῆλῶ, *aderat, adhærebat*: ἐνῆλῶ, *in mentem veniebat, succurrebat*. ἦσαν in ἐνῆσαν, *inerant*: παρῆσαν, *aderant, venerant*, seu *adfuerunt, peruenerunt*: σῶῆσαν, *incolumes se præstiterunt, remanserant, reliqui erant*: σωῆσαν, *erant cum, simul erant*: ὑπῆσαν, *prominebant*. ἴσαν in σωίσαν, quod & Atticè (401,23.) ξωίσαν, *congrediebantur*. ἰᾶ pro φ in ἀπίφ, *abibat*: προσίφ, *accedebat*, ab ἄπειμι & προσέρχομαι, sed tanquam ab ἀπίημι, προσίημι, seu potiùs ἀπίεω ῶ, προσίεω ῶ: vide 318, 11. & 234,19. Idem sentiendum de compositis ab ἵημι, *mitto* seu *concupisco*: sed mutandum in ημι, id quod ponetur post ι: vt ἐμῶρ in ἐωίμῶρ, *desistebamus*: συνιμῶρ, *intelligebamus, intelligeremus*, seu *intelligimus*, vt sit præsens. ἴσαν in ἀφίσαν, *mo-*

In compositis ab ἵημι

ῶ
ῶμεν
ῶσαν
ἰᾶ
ἴσαν

εῦ, ευῦ } in ευω.

numittebant : ἐπίσευν, *vrgebant*, ab Ionico ἐπίημι pro ἐφίημι, 118, 31. πωλέεσκον, *prætermittebant*, *concesserunt*. εῦ vocis pass. in ἐφίετο, *petebat* : προσίετο, *probabant* : & in tertia plur. προσίευτο, & simplex ἵεντο, *cupiebant*. Ab ἀείρω legitur Ion. (170,34.) in tertia sing. imperf. act. ἄειρεσκε, ſ vel (vt alij malunt, ſeruata longa vocali) ἀείρεσκεν, *emittebat*, pro ἄειρεν. [ἀειρεσκεν est pro ἀειρέσκε, ab ἀείρω, (353, 9. & 105,9.) vt οἰχνεσκον ab οἰχνέω, 467,29. ἀείρεσκεν autem non videtur posse consistere, nisi fortè in ſecunda perſona ſit positum pro ἀείρεις αὖ, remitteres.] A προσκώμμαι, quod fit ex κώμμαι (324, 6.) inuenitur in imperfecto absque augmento προσκώμπτο, *obſidebat* ſeu *obſedit*. & à κείμαι (de quo 324,30.) κείμην, *iacebam* : κεῖτο, *iacebat* : in tertia plurali κεῖντο. & Ionicè κέατο, & poëticè κείατο, *iacebant*. ſic ab ἵσταμαι (de quo 164,4.) cum ἐξ & ἐπὶ, ἐξεπίστατο, *percipiebant*, *percepiſſent*, pro ἐξεπίσταντο.

ἥμαι, κεῖμαι, ἵσταμαι } ducta ex

Annotatio.

Imperfecta cum augmento.

Simplicia cum augmento ſyllabico ε in barytonis.

Annotatio.

In circumflexorum coniugatione prima.

Annotatio.

Pergamvs Nunc ad imperfecta quæ ſunt cum augmento : ac primùm de ſimplicibus, deinde de compoſitis agamus. In ſimplicibus quæ ε augmentum ſyllabicum receperunt, ε eſt abiiciendum, & imperfecti terminatio in thematis terminationẽ mutanda, eodem prorſus modo quo antea de præſentibus & imperfectis augmẽto deſtitutis dictum eſt : quod etiam in omnibus imperfectorum generibus eſt obſeruandum : vt, ᾤκιζον, *ibam* ſeu *iui*, à κιέω, quod fit è κίω, 331,17. ᾤκιε, *ſiliebat*, à κηκίω : cum ἀνὰ, ἀνακήκιεν, *exiliebat* : ἔχρῃζεν, *habebat*, à poëtico χρῄω, quod fit à χρίω τὸ ἔχω, 331,18. cum κῆ, κατακῆδε, *tenebat* : ἐβδύεσκον, *maledicebant*, à βδύω : ἐχέρσαιεν, *irruebat* ſeu *irruit*, *grauauit*, *inhæſit*, à χερόω. [Niſi verius eſt à χερσόω, quemadmodum 377, 2. ex Herodiano attuli ἔπιον à πίνω. χερόω enim hanc ſignificationem non habet, & à χερσόω eſt etiam aor. 1. χερώσαι apud Heſych.] ἐπιῤῥιμέω, *ſuffocabar*, *æſtuabam*, *angebar*, à πνίγμαι : ἐκέλευε, *iubebat*, à poëtico κέλομαι pro κέλομαι per pleonaſmum τοῦ κ : ſic in ἐσπαχίζετο, *ingemiſcebat* : ἐσσεύοντο & poëticè (297,13.) ἐσσεύοντο, *ruebant*, *properabant* : cum ἐπὶ, ἐπισσεύοντο, *inſequebantur*, *cum impetu ferebantur*. In circumflexis, ἐπλῶ, *nauigabat* : cum παρὰ, περιπλῶ, *tranſibat*, *præternauigabat*, à πλέω & πορπολέω : ſic in ἐπεπτώκειν, *in eminentiori loco collocabat* ſeu *collocauit* : ἐπόνεῖ, *cadebat* : vnde κἀπόνεῖ pro κἀγὼ ἐπόνεῖ, *& cadebat*. [Verius tamen, vt annotat. Sylb. ſcribendum eſt non ἐπόνεῖ, à πονέω, quod non extat : Sed ἐπόνεῖ, à ποδέω, *tundo*, *fodico*, ita ſcilicet vt ἡ ποδὸς ſolet fodicari vel decuti : Ariſtoph. Nub. κἄπειτ' ἔφλαμε κἀπόνεῖ, κἄπαιγε, κἀπίτριβεν.]

ἐφό-

ἐφόβει, *in timorem inducebat* : ἐπονεῖτο, *laborabat*, à πονέομαι ἐπόνουν. Ab Ionico ἠέομαι pro ἧμαι inuenitur ἐΐζετο, *inſidebat*, pro ἧστο, ἧιστο. In ſecunda coniugatione circumflexorum, ἐκατάδων, *inculcabam* : ἐκατάδε, *conſistebat* ſeu *conſumpſit*, à καταδέω ῶ. ſic ἐξέομεν, *depromebant*, *abſtergebant*, *poliebant*. [Verè tamen ἐξέομεν non eſt auctum in principio, ſed in medio : neq; ſimplex eſt thema, ξεσμάω, (quod hic & in indice fingit) ſed compoſitum, ἐπισμάω, ſignificãs extergo : ita videlicet vt ἐξέσσαν eſt ab ἐπισσάω.] ἐκρέμων, *vindemiabant* : ἐκρέμω, *ſuſpendebat* : ἐκολώα, *tumultuabatur*, *perturbabat* ſeu *perturbauit* : ἐσφενδόνα, *vibrabat*, & in voce paſſiua ἐκαταβῶτο, *diſſipabatur* : ἐστρατῶντο, *caſtra locabãt*, *ſtatiua habebant*, poëticum eſt (220,38.) pro ἐστρατῶντο à στρατόομαι. In tertia coniugatione † ἐκομπάζεσκον, *magnifica & ſuperba verba crepabam*, à κομπολαχάω ῶ. [*Vel potius à themate in* έω, *vt cenſet Sylburg.*] ſic ἐδείκηεσκον, *terrefaciebant* : ἐπλήσσεσκον, *complebant* : ἐχαράσσετο, *vallũ circumducebat*, in voce paſſiua, ἐκαθῆντο, *ſoli erant*.

In verbis in μι, ἐδέδεκτο, *tenebat*, *claudebat*, à δέκνυμι : ἐκιδνᾶτο, *ſpargebatur*, à κίδνημι : ἐκιχήμεθα, *vtebamur*, à κιχάνω : ἐκιδνάντο, *diſpergebantur*, à σκιδνάμαι : ἐκάνυτο, *vincebat*, à κάνυμαι. Idem iudicandum de ε augmento quod poëtæ vocalibus præfigunt : vt, ἐείδετο, *videbatur*, ab εἶδον : vide 298, 7. & 13. Et hæc de ſimplicibus cum augmento ſyllabico ε. veniamus ad ea quæ habent augmentum temporale.

Secunda.

Tertia.

In verbis in μι.

Annotatio.

Avgmentvm Temporale tam imperfecti quàm aliorum temporum ſitum eſt in vocalibus η, ω, & diphthongis ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, ῳ, vt ſatis conſtat ex iis quæ de illo dicta ſunt 286,17. & 171,18. ῃ, ηυ, & ῳ, ſemper ſunt ex augmento in verborum initiis, non item η, ω, & ᾳ. Cùm imperfectum aut aliud tempus augmenti capax ab harum aliqua inchoatur, ſi thema cum ea non poteſt inueniri, in illas identidem erit mutanda è quibus conflari locis citatis demonſtratum eſt. appoſuimus & hîc in margine tabellam, qua tota hæc materies oculis ſubiicitur. Notabis tamen, η debere interdum omnino abiici non aliter quàm augmẽtum ſyllabicum ε, quippe quod pro huiuſmodi ε Atticè nonnunquam vſurpetur : vt, ἐβουλόμεν pro ἐβουλόμην à βούλομαι. vide 290, 14. Idem cenſendum de ᾳ quod pro ας aut μς in perfectis, pluſquamperfectis & paulopoſtfuturis poſitum fuerit : de quo 298,23. In ſequentibus η prouenit ex α, ἤμυνε, *propulſabat* : ἤντεον, *occurrebant* : ἤρυον, *hauriebam* ſeu *hauriebant* : ἤνωγον, *imperabat* ſeu *imperauit* : ἤντεο, *occurriebant*.

Ob augmẽtum temporale verborũ ſimplicium quærantur themata inchoata

ab { η, α, ε } pro η
{ ω, ο, ᾳ } pro ω
{ ᾳ, ε } pro ᾳ
{ ῃ, ᾳ, ᾳ } pro ῃ
{ ηυ, ᾳ } pro ηυ
ει pro ῃ
η ex α.

Universidad de Deusto Biblioteca

rebat: quæ barytona sunt. sic in his circumflexis, ἴσκω, *exercebam*: ἴσκε, *exercebat*, *parabat*: (sunt qui legant ἴσκεν ante vocalem, veluti in ἴσκεεν incontracto) πείθε, *minabatur*: ἔρκε, *sufficiebat*: ἀρκέμεν, *negabam*: ἄνεπτε, *negabat*: ἄξιε, *dignum ducebat*, ab ἀξιόω ῶ, tertiæ coniugationis circumflexorum. præcedentia sunt primæ. In sequentibus η fit ex ε, ἤσθιον, *comedebam*: ἴσκεν, *assimulabat*: ἤρασκον, *scindebant*: ἠρχόμην, ἤρχε, ἤρχε, *veniebam, ebat*: ἤρων, ἤρας, ἤρα, *amabam, as, at*, ab ἐράω ῶ. inuenitur ἠπίστεῦε, *sciebat*, ab ἐπίσταμαι, de quo 327,2. η ferè fit ex αι: vt ἠγκωε, *deturpabat*: & ηυ ex αω: vt, ηὔδα, *loquebatur, dicebat* seu *dixit*, ab αὐδάω ῶ: & in voce passiua ηὐδᾶτο, *monebat*. Atticè tamen η fit interdum ex ῐ, & ηυ ex ῠ, vt habes 287,1. & 290,16. ω ex ο: vt in his, ὤνοον, *mouebant & circumagebant quasi asini molam trusatilem agentes*: ὤρεον, *videbam* seu *vidi* aut *viderunt*, ὠρεύμεν, *videbamus* seu *vidimus*, ab Ionico ὁρέω pro ὁράω ῶ, 437,34. ὤμωξε, *suspirabat, lugebat*. [*Apud Hesychium*: *sed series alphabetica indicat. scribendum* ὤμωζε *ab* οἰμώζω.] ὠρθρίζε, *manè surgebat* seu *surrexit*: ὤρσαν, *concitabat* seu *concitauit*: ὤτρυνε, *compellebat*: ὤεργον, *aduentabant*: ὠέχρον, *tegebantur*. [Vel verius ὠρόφουν, *tecti erant*; quod est plusquamperf. pass. ab ὀροφόομαι, 210,23.] Quæ Barytona sunt. sic in sequentibus circumflexis, ὠμίλε, *conuersabatur*: ὠμολόγε, *pollicebatur* seu *pollicitus est*: ὤρμει, *stationem habebat*: ὤρμεν, quod & sine crasi ὥρμεον, *stationem habebant*: ὠρρώδεν, *reformidabant, abhorrebant*: ὠχέετο, *sedebat*: quæ sunt primæ coniugationis: duo sequentia secundæ, ὤπλεον, *torrebam, assabam*: ὠείρασκον, *certabant*. sic ὤρνυε, *surgebat* seu *surrexit, concitatus est*, ab ὄρνυμι quartæ coniugationis verborum in μι. ω fit semper ex ο: vt in ὤδεν, *tumebam*, ab οἰδέω ῶ: ὤκει, *habitabat*, ab οἰκέω ῶ: in passiuo ὠκέετο, *incolebatur*: ὠγυιε, & (solutione diphthongi ω in ωι) ὠίγνυτο, *aperiebantur*, ab οἴγνυμι. sic ὠίετο, *meditabatur, putabat*, pro ὤετο, ab οἴομαι τὸ οἴμην, 393,21. ῐ interdum ex ε: vt, εἶρον, *interrogabam*, ab ἐρέω: in quibus præterea hoc contingat, vide 286,16. Et imperfecta quidem simplicia cum augmento sic habent: nunc ad composita pergendum.

De imperfectis verborum compositorum quæ augentur in medio.

VT Probè queas themata verborum compositorum inuenire in iis temporibus quæ augmentum recipiunt, notãda sunt ea quæ de eius varietate tradita sunt 172,1. & 289,40. & 290,20. atque 338,7. Quamuis hæc in quadruplici sint differentia, vt pag. 339. v. 13. annotauimus: hoc tamen loco de iis tantùm sumus verba facturi, quę in

η ex ε.

η ex αι.

ηυ ex αω.

ω ex ο.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ω ex οι.

οι ex ε.

in medio augentur. locis enim citatis ea ferè omnia enumerata sunt, quæ in principio & quæ vtrinq; aucta inueniuntur. illa verò quæ omni augmento carent, hîc paulò antè tradita sunt. Augmentum syllabicum ε plures litterarum mutationes affert, quam augmentum temporale: quocirca temporale primùm expediamus. In hoc nihil aliud requiritur quàm quod in simplicibus: nempe vt vocabuli propositi terminatione in thematis terminationem versa, vocales η, ω, & diphthongi ᾳ, ῃ, ηυ, ῳ (in quibus incrementum temporale situm est) cùm post dictionis compositæ præpositionẽ occurrent, in eas identidẽ mutentur, è quibus potuerunt emanare: vt η ex ω in sequentibus, ἐφιλώδεον, *placebat*: παρῆγε, *deciebat*, itẽ *deduxit*: ἀπολῆγε, *circumibat*: προῆγε, *progressum faciebat, profudit, promouit*: ἀπεσῆμηνε, *praedicebat* seu *praedixit*: συνωλίσθεν, *occurrebat*: ἐνωλίσθεον, *accumulabant*. [Quod non est à composito them. ἐνανέω, vt arbitratur Anresignanus, sed à simplici νηέω, vt pluribus ostenditur pag. 476, v. 30.] cum παρᾳ, παρενλώεον, *aceruabant*: ἐξαωρῆγον, *suspendebant, appendebant*: ἀπεσῆμαινε, *prouehebar*: κατηπείλεε, *contumelia afficiebat*: quæ Barytona sunt. & hæc circumflexa, διηπειλᾶτο, *minabatur*: κατωλόλυσαν, *fouebant*, à καλέω ῶ: παρημελῆντο, *contemptui erant*, à παρημελέομεν ἔμεν: κατηρᾶτο, *maledicebat, execrabatur*, à καθαρόομαι ῶμαι. sic in ἀμφιεννυ, *circumuestiebat* seu *circumuestiuit*, à ἀμφιέννυμι. Interdum η fit ex ε: vt in παρεγγυᾶν, *iubebam* seu *iubebant*, à παρεγγυάω ῶ: ἐβούλετο, *optabat, desiderabat*, à βούλομαι: κατηδίετε, *vescebatur*, (sunt qui legant κατεϊδίετε per ῐ) à κατεδίω. [Sed κατεϊδίετε, cum simplici εἴδετε, non continetur eorum catalogo quæ ab ε inchoata augentur assumpto ι, 286,16.] ω ex ο in sequentibus, ἐπώμυνον, *coniurabant*: σωιξόρμω, *excitare ac impellere nitebatur*, à σωιξορμάω ῶ: παρώρμων, *concitabant*, à παροροθέω ῶ: ἐπόμνυς, *deierabas*, ab ἐπόμνυμι: κατωμύμεν, *iurabam* seu *iurauit*, à κατόμνυμι: ὠώρθρυε, *surgebat* seu *surrexit*, ab ὀρθρύομαι. Sunt quædam (vt composita ab ὠθέω, ὠνέομαι, & ὁράω, 298,7.) quæ ante ω inserunt ε: quod, vt habeas thema, est abiiciendũ: & in deductis ab ὁράω ῶ, ω in ο, ex quo fit, restituẽdum: vt, ἀφεώρα, quod & cum simplici augmento ἀφώρα, *prospectabat*, ab ἀφοράω ῶ: sic διεώρα, quod & διώρα, *dispiciebat*: κατεώρα, & Ionicè (118,30.) κατώρα, *aspiciebat*: προεώρα, *prouidebat*: ἀπεωρέων, *contemnebant* seu *contempserunt*. at ἀπεώθεντο, quod & ἀπωθέοντο, *repellebant*, ab ἀπωθέομαι ἔθμαι, non mutato ω: διεωθέατο, *repudiabant*: à διω-

Augmentum temporale in medio compositorum.

ANNOTATIO.

In circumflexis.

In verbis in μι.

η ex ε.

ANNOTATIO.

ω ex ο.

ει ex ω ex ο

η ex αι. ἡέμην ἔμην: ἐξωνοῦντο, *redimebant*, ab ἐξωνέομαι ἔμην, η ferè fit ex αι: vt in his, ἐπήνεον & crasi ἐπήνεν, *laudabam*: παρήνει, *adhortabatur*: ὑπερεπήνει, *immẽsis laudibus extollebat*: συνήρει, *coniungebat* seu *coniunxit*: παρητέετο, *renuebat* seu *renuit*: ἀφαιρέετο, *auferebat* seu *ablatus est*: κατηωρέοντο (Doricè (220, 8.) pro κατηωρέατο, *dependebant*: & hæc omnia primæ sunt coniugationis circumflexorum: at σωρεπλάτο, vnà *accusauerat*, *in inuidiam simul adduxerat*, à σωρεπλάομαι ᾶμαι secundæ.

ηυ ex αυ. ηυ ferè ex αυ: vt, ἀφηύδων, *affabar*: ἀφηύδα, *conueniebat*, *verba faciebat*, *allocutus est*: μεπηύδα, *alloquebatur*, *verba faciebat*, ἀφηυδάω ῶ, & μεζωυδάω ῶ.

ω ex οι. ω semper ex οι: vt, ἐπήιξε, *adibat*, *inuadebat*, ab ἐποίχομαι.

ξ ex ι. ξ ex ι, sed id solùm in compositis ab iis quę enumerata sunt 286,17. vt, ἀνείρυε, *sursum trahebat*: ἀνειχόμην, & cum duplici augmento ἠνειχόμην, *sustinebam*: vnde ἠνείχοντο, *sustinebant*: κατέσχεν, *obtinebat*: μετέιχες, *particeps eras*, *in partem veniebas*: παρέιχε, *præbebat*: ἀφυσείρυσε, *serpebat*, *arrepebat*: ἀφυσείρυον, *proceſſerat*: ἀφυσεῖχον, *obſeruabam*, *attendi*: ἀφυσείρυε, *contrahebat*: ὑπεξείρυτο, *liberabat*, ab ὑπεξέιρυμαι.

Compoſita cum augmento ε in medio. RESTANT Compoſita, cum augmento ſyllabico ε in medio. Quando incrementum ε ponitur poſt præpoſitiones εἰς ſeu ἐς, ἀπὸ, ἀφὸ, ἀφὸς, & ὑπὸς, illud ſolum

ε abijciendum eſt abiiciendum. ſic υ in ἀφὺ, quod ponitur pro ἀφὺς ex augmento, 311,37. In ἀνε-, δὲε-, κατε-, μετε-, παρε-, ε mutandum in α. fiunt enim ex ἀνὰ, δὰ, κὰ, μὰ, παρὰ: ſed aduentu vocalis ε, hæ præpoſitiones propriam vocalem vltimam abiecerant, 172,1. In ἀμφε-, ἀνε-, ἐπε-, ε mutandum in ι, quòd fiant ex ἀμφὶ, ἀνὰ, ἐπὶ. In ἀπε-, & ὑπὸ-, ε in ο, quòd ex ἀπὸ & ὑπὸ. In ἐξε-, ε abiiciendum: & ξ mutandum in κ. In σωε- ſiue Atticè ξωσ-, & in ὀνε-, ε abiiciendum, ſed ν præcedens mutandum in μ ante β, μ, π, φ, ψ: in γ ante γ, κ, χ: in λ ante λ, & in σ ante σ poſt quod non ponatur τ: at ante ς, ante ζ & ξ, ipſum quoque ν cum ε eſt abiiciendum. tamen in ὀνεσ- ſiue ὀνες-, ε tantùm eſt reiiciendum. ſic quum poſt σωε- aut ὀνε- ſequitur δ, aut θ, aut τ. Si huiuſmodi præpoſitiones ad quas apponitur augmentum ε, aliam præpoſitionem ante ſe recipiant, quamuis in hac aliquid amiſſum aut immutatum conſpiciatur: in thematis tamen inueſtigatione illius tantùm eſt habenda ratio, ad quam incrementum ε eſt annexum: vt pro παρεξε-, inueſtigandum παρεκ-: & συγκαθ-, pro συγκατε-. hîc enim nihil refert quòd παρὰ amiſerit ſuum α ante ε præpoſitionis aut quòd σὺ mutauerit ſuum ν in γ ante κ.

ε abijciendum ex εἰσε- ἐσε- ἀδε- ἀφεσε- ἀφοσε- ὑπερε-

ε mutandum in α ex ἀνε- δὲε- κατε- μετε- παρε-

ε mutandum in ι ex ἀμφε- ἀνε- ἐπε-

ε mutandum in ο ex ἀπε- ὑπὸ-

Pro ἐξε quærendum in σωε- *ſiue* ξωσ- *in* ὀνε- *quærendum*

Notandum verò, haſce regulas non ſolùm habere locum in imperfecto, ſed & in aliis temporibus, in quibus ob augmentum ε, ſimile quippiam contigerit. De aliis ſuo loco, nunc de imperfecto exempla quædam proferamus: ἀφειτάπτο, *diſtendebatur*, *diſtrahebatur*, à ἀφὶ-μφὶπάομαι ῶμαι: ἀφείκτο, *tribuebatur*, à ἀφείκμαι, 326,20. ἀφειζήατο, *obſidebant*, *obſederant*, *obſederunt*, Ionicum eſt (324,20.) pro ἀφιεζώοντο, à ἀφιεζόμην: ἀφείωλεο, *ſuperaſti*, Ionicum eſt cum ſyncope pro ἀφιείπλεο, à ἀφὶ-γχείλομαι: vide 372,40. ἀφοσέδεε, *opus erat*, ex ἀφόδεῖ, quaſi ἀφὰ-δέω ῶ, 363,6. ἀφοσίθει, *addebat*, à ἀφοσίθημι, ſed ὀνταquam à ἀφοσιθέω ῶ, 234,20. ἀφοσείλυντο, *adhærebant*, ſ-à ἀφοσέλυμαι, 225,15. ἀφοσεπίλναζε, *appropinquabat*, à ἀφο-ζεπίλναμαι, vt ἐσάμην, 227,15. ἀφοσέκτο, *addicebatur*, *incũbebat*, *intendebat*, & ἀφοσέκλιζε, *inſtabãt*, à ἀφόσκλιμαι, 326,20. ὑπερεκίρων, *cornibus ventilabant*, ab ὑπερεκίρω ῶ. πεῤῥῶγες, *palam faciebant*, pro ἀφέφεργε à ἀφοφέργω: ſic in ſequentibus tollendum υ ex πεῤ, vt habeatur thema, πεῤεκδύομεν, *excuſabant*: πεῤέδαιζε, *deſignabat*, *creabat*: πεῤεφαίνετο, *extabat*: πεῤεκαλεῖτε, *prouocabat*, *hortabatur* ſeu *hortatus eſt*, & πεῤεκαλέοντο, *prouocabant*, à ἀφεκαλέομαι ἐμην. at πεῤειχόμεν, *efferebam* & *prætendebam*, eſt ſine augmento, pro ἀφειχόμεν, à πεῤέχομαι pro ἀφείχομαι. In ſequentibus pro abiecto ε reponendum α, vt eorum thema inueniatur, ἀνεπίθεν, *reponebam*, ab ἀναπίθημι, ſed tanquam ab ἀναπιθέω ῶ, 234,20. ſic διεπίθεν, *tractabant*, à διαπίθημι, quaſi à διαπιθέω ῶ: διέζη, *degebat*, *viuebat*, pro διέζα, à διαζάω ῶ, 213,22. κατέθει, *diſcurrebat*, *incurſionibus infeſtabat*, à κατθέω: κατέῤῥει, *defluebat*, à κατῤῥέω: κατεφίλων, *oſculabantur*, à κατεφιλέω ῶ: κατεκίρνα, *temperabat*, à κατακιρνάω ῶ: κατεγήρα, *conſeneſcebat* ſeu *conſenuit*, à κατα-γηράω: κατεβόων, *inclamabant*, *inuecti ſunt*, *accuſarũt*, à κατα-βοάω ῶ: κατεπύκνει, *referciebat*, à κατα-πυκνόω ῶ: κατεκαίοντο, *faces inijciebant*, *comburebant*, à κατα-καίομαι. στῆμι. formæ ἑστημι: κατεκέατο, *decumbebant* ſeu *decubuerunt*, Ionicũ eſt (190,29.) pro κατέκτο, à κατέκμαι, 326,18. συγκατεκλινόμεν, *vnà cubabam*, à συγκατακλίνομαι. μετέστεον, *ſuſpirabam*, *pœnitebat me*: μετεκάθην, & ſine augmento μεζωκάθε, *tranſibat* ſeu *tranſierat*, à μεζωκάθω, quod fit à μεζωκίω, 331,17. μετέμελε, *pœnitebat*, à μεζαμέλομαι: μετεμέλοντο, *pœnitentes erant*, *eos pœnitebat*, à μεζαμέλομαι: μετεκάλει, *accerſebat*, *vocabat ad ſe*, à μεζακαλέω ῶ. παρέχε-ται, *præbuerunt*, à παραχέω, quod fit à παραχέω τὸ παρέχω, 331,18. παρεῤῥωθοῦντο, *deſpiciebantur*, à παραῤῥωθέομαι ἤμην: παρεκάλεν, *inuitabant*, à παρακαλέω ῶ. In his pro abie-

thema habens μὲ- με- πὰ- φὰ- ψὰ- γὰ- χὰ- λὰ- μὰ- ρὰ- σὰ- τὰ- ζὰ- κὰ- *pro* παρε- *ex* παρα-

ἐπε- ex ἐπι- abiecto ι reponatur ι, ἐπικραίαινε, *perficiebat*, ab ἐπικραίνω τὸ ἐπικραίνω : ἐπίπλεον, *adnauigabant* : ἐπίχρων, *ingruebant*, *instabant* : ἐπιπέϑητο, *parebat*, ab ἐπιπείϑομαι : ἐπιπωλεῖτο, *uersabatur*, ab ἐπιπωλέομαι ὅμοι : ἐπισκεδάννυμι, *diffipabat*, ab ἐπισκεδάω ὦ τὸ ἐπισκεδάννυμι. In sequentibus ϛ pro ε ponatur ο, ἀπέκτανον, *occidebant*, ab ἀποκτείνω : ἀπόϑεν, *inferior erat*, ab ἀπόϑεω : ἀπέκλατο, *interficiebat*, ab ἀπόκλημι secundæ coniugationis verborum in μι : ἀπεκάμνετε, *uincebat*, ab ἀποκάμνυμι : ἀπέκειτο, *pendebat*, & ἀπέκειτο, *reposita erant*, ab ἀπόκειμαι, 326,18. ἀναπνιζέσϑω, *abluebant*, Ionicum est (190,15. & 29.) pro ἀναπνιζόντο, ab ἀναπνίζομαι. ὑπεπίπλων, *subigebant*, *subagitabant* : ὑποδέκεϑε, *recipiebat* seu *recepit*, & tertia pluralis Ionica (190,15. & 29.) ὑποδεκέαϑε, *receperunt*, *respondêrũt*, ab ὑποδέκομαι, Ionico pro ὑποδέχομαι, 118,35. ὑπέκειτο, *facultatis erat*, ab ὑπάκκειμαι, 326,20. In sequẽtibus & similibus ε est tollendum & ξ mutandum in κ, ἐξέκλειον, *excludebant*, *arcebant*, ab ἐκκλείω : ἐξέκαμνον, *deficiebã*, ab ἐκκάμνω ἐξενείχϑε, *ardebat*, ab ἐκκάομαι : ἐξεδέχϑε, *expectabat*, ab ἐκδέχομαι : ἐξεπελεῶντο, *perficiebantur*, Doricum est (220,8.) pro ἐξεντελλῶντο, ab ἐκτελέομαι ὅμοι : παρεξενέοντο, *praterueheabantur*, *transmittebãt*, à παρεκνέομαι : ὑπεξέφερε, *clàm efferebat*, ab ὑπεκφέρω : ὑπεξέκτο, *subductus est*, ab ὑπεκκομαι, 326,20.

De compositis cum σω aut ξυ-

Ex σωε- & ξυε- in sequentibus, ε tantùm abiiciendũ, & terminatio suo more in thematis terminationẽ mutanda, ξυνέδιδον, *permittebam*, *indulgebam* ; & ξυνεδίδε, *dabat*, *afferebat*, ab ξυνδίδωμι, sed tanquam ab ξυνδίδεω ὦ, 234,21.

ἐπεγη- ex ἐπεν- ἐπενέον & Atticè augmento syllabico ε, in η temporale commutato, ἐπενήεον, *accumulabam*, ab ἐπενέω. [ξυνεγ- ex ξυνεν-

ANNOTATIO *Sylburgij.*

(è quo compos. sunt ἐπενήεον & παρενήεον) supra (473,17.) ab ἀναγέω, hic autẽ ab ἀνέω : supra temporaliter auctum vult, α in η verso ; hic autem syllabicè primum, inserto videlicet ε ; deinde temporaliter, syllabico augmento ε in verso Atticè. ita vtrobique pro composito themate accipit. sed fallitur vtrobique. nam ἀνήεον est à simplici them. νηέω, ideoque à fronte auctum, vt satis patet ex Il. ψ, μῆρ' ἐκέαε νήεον ὕλην, *largam struebant materiam*. idemque etiam νηέω dicitur, vt Od. π, πῦρ ἐῦ νήησαν, *ignem probe struere*. ambo à νέω *aceruo*, *cumulo*, à quo apud Plutarch. est πυρὸν ἔνησαν, *rogum struxerunt* : & apud Herodot. 227. ϑερμὴν ὕλην τὸ ἄλσος, *materia coaceruata lucũ circumdare*. è νέω enim pleonasmo τοῦ η fit νηέω, exinde pleonasmo τοῦ ν νηέω.] σωεπίϑη, *conficiebat* seu *confecit*, à σωνίϑημι, sed quasi à σωνίϑεω ὦ, 234,20. σωεπίϑεσο, *componebat* seu *cõposuit*, à σωνίϑεμαι, 225,13. In his abiecto ε, præ- σωε- ex συγ- σωε- ex συμ-

cedens mutandum in γ, ξυνέϊσαν, *concipiebant*, ab ἐγκυέω ὦ : σωέκλαγε, *conuenerat*, à σύγκειμαι, 324,20. ξυεγρέμαϑεν, *screabat*, ab ἐγγρέμαϑομαι : σωέχεωε, *confundebat*, id est, *commouebat*, *perturbabat*, à συγχωέω. In ϛ sequentibus ν mutandum in μ, σωεϑεβαίε, *constituebat*, *confirmabat*, à συμβεβαιόω ὦ : ἐνεπίμπλασαν, *implebant*, ab ἐμπίμπλημι secundæ coniugationis verborum in μι, vnde & participium ἐμπιμπλὰς, ἀντος, *implens*, vt ἱστὰς, ἀντος, 227,10. ξυεφόρεε, *importabat*, ab ἐμφορέω ὦ : σωέφη & Atticè (401,22.) ἔωωφη, *concedebat*, *confitebatur*, & σωέφασαν, *confitebantur* seu *confessi sunt*, à σύνημι siue ξυμφημι, 328,2. Et hæc de imperfecto ad alia tempora quæ cum præsenti cognationem ob Characteristicam habent, veniendum.

ξυε- ex ἐγ-

σωε- ex συγ-
ξυε- ex ἐμ-
σωε- ex συμ-

ϛ AORISTORVM SECVNDORVM, AC FVTVRORVM ITEM *secundorum themata quomodo inuestiganda.*

Aoristus sec. & futurum sec. quomodo à cæteris temporib. dignoscantur. Augmenti, characteristica, penultima & terminationis examinatio.

HÆc duo tempora significatio tempore varians à præsenti & imperfecto maximè distinguet : terminatio vbique ferè & à sese & à perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ : characteristica à reliquis temporibus. Augmenti hîc nulla est habenda ratio præterquam in aoristis secundis indicatiuorum : vbi eodem prorsus modo quo in imperfectis est excutiendum. Characteristica est eadem quæ in themate, nisi sit vna harũ, π, κ, δ, μ, λ, quòd interdum π fiat ex πλ, κ ex κλ, γ & δ ex σκ siue πτ, aut ex ζ, μ ex μν, κ & λ ex ϰϰ. Præterea quum thematis Characteristica est γ vel α, in his temporibus atque in perfecto & plusquamperfecto vocis mediæ euanescit. penultima verò in horum temporum themate inueniendo negotium maximè facessit. quum enim hîc est α, in themate est nunc α, nunc η, nunc ω, nunc αι, nunc αω, nunc ε, nunc ϛ. fic ι fit ex ι, vel ex ϛ : υ ex υ, vel ex ου : ε ex ε, vel ex ϛ : ο ex ο, vel ex ω : vnde fit vt idem vocabulum ad multa themata referri possit : ex quibus, si plura quàm vnum in Lexico inueniãtur, illud Seligendum quod clausulæ sensui aptiùs accommodatur. si nullum potest inueniri, pro compositis simplicia, & pro obsoletis pagina 424. enumeratis visitata, quæ his ibidem apponuntur, erunt inuestiganda. Horum omniũ, quò res magis innotescat, plu-

π, κ, δ, μ, λ } ex { πλ, κλ, σκ, πτ, ζ, μν, ϰϰ

Penultima α ex α, η, ω, αι, αω, ε, ϛ.
ι ex ι, ϛ.
υ ex υ, ου.
ε ex ο, ϛ.
ο ex ο, ω.

Penultima examinatio. plurima exempla proferamus: atque hîc in penultima, in qua maior ineſt ambiguitas, inſiſtamus. verumtamẽ hoc loco non repetemus ea quorum themata vel in CLENARDI Inſtitutionibus, vel in Scholiis noſtris ſunt demonſtrata. Quum igitur aoriſti ſec. aut futi poſterioris penultima, ſiue vocalis quæ Characteriſticam præcedit, fuerit α, fit vel ex α: vt in voce act. ἔβαγχον, *bauit*, ſine augmento, à poëtico ἀδάγχω pro βράγχω: vnde regulariter ἐδόγχον, *ſonui*, & ἐδόαγχον, *inſonuit*: eſt etiam ἔδαγχον, *madefeci*, à βρέγχω. in voce paſſ. πεπεράφη, *ſcriptum eſt*, *antè ſcriptum eſt*, à πεπεράφομαι: πλαδεῖσα, *admota*, part. fœm. à πλάθομαι. in voce med. [Niſi commodius à πτλάω deduci velis, per ſyncopen, vt κεπλεῖσα à κεράω, πεπλεῖσα à πεπάω.] ἀπαδέδαχε, *narrare*, à ἀπεπάδω. μη [Sed ſuſpectum eſt aor. ἀπεπάδαχε. quare ſcribendum fortaſſe ἀπεπάδαχε tempore præſenti, quod ſignificat *paſſim decãtari & celebrari*, vel *cantu circumſonare*. vt docet Sylburgius.] Vel fit α ex η, vt in ductis à σήπω, *putrefacio*: τήκω, *liquefacio*. & eorũ compoſitis: veluti in voce actiua, ἔπακον, *liquefeci*: ἔσαπον, *putrefeci*: σαπών, *qui putrefecit*. in paſſ. ἐτάκλω, *liquefactus ſum*: ἐσάπλω, *putrefactus ſum*: κατασάπη, *putr.dus intabuit*. in ſubiunct. σαπῇ, *computruerit*, *putrefcat*: τακῇ, *liquefcat*: σωλακῇ, *colliquefcat*. In infin. σαπλῶαι, *putruiſſe*. In part. σαπεὶς, *marcidus*, *putrefactus*: Δαπεπεὶς, *putrefactus*, *tabe cõſumptus*: τακεὶς, *liquatus*, *liquefactus*: τακὲν, *liquefactum*, *liquatum*: ἀπολακεὶς, *liquefactus*: σολακεὶς, *idem*. & in futuro ſec. paſſ. τακήσομαι, *liqueſcam*: ἀπολακήσομαι, *liqueſcam*: σνλακήσομαι, *tabeſcam*. (Significatio paſſiua facile diſtinguet huiuſmodi futura à futuris primis mediis in ήσομαι ductis à verbis in έω vel άω, quæ actiuam ferè ſignificationem habent: alioqui terminatione conueniunt cum futuris ſecundis paſſ. idéque per omnes modos & participia.) Vel α fit ex ω, veluti in ductis à τρώγω, *comedo*: vt, ἀπέτραγον, ἀπέτραγες, ἀπέτραγε, *deuorauí*, *mordicus auulſi*, *iſti*, *it*: huius infinit. ἀποτραγεῖν, *comedere*: ἐνέτραγον, *comedi*: hinc ἔντραγες, *comede*: & σύτραγεῖν, *comedere*, *deliciari*: πυρέτραγες, *comedit*, à πυροτρώγω, Δαδραγεῖν, *erodere*: Δαδράγων, *perrodens*: πρὸς ἔτραγον, *comedi*: & in ſubiunct. πρὸς τράγῃ, *comedat*. Vel α fit ex ω, veluti in quibuſdam quintæ deſinentibus in αίνω vel αίρω, & Sextæ in αίω: vt ab σνάρω, ἔναρον, *interfecerunt*, quod eſt ſine augmento: μαραίνω, ἐμάρανε, *tabefecit*: φαίνω, ἔφανον, & Ionicè (170,30.) φάνεσκεν, *apparuit*, vel *apparebat*, vt ſit imperfect. à poëtico φαίσκω: ἐξεναίρω, ἐξενάρειν, *interfeciſſe*. μιλαίνω, in part. fœm. μελανεῦσα, *fuſca*, Doricè (119,10.) pro μελανοῦσα. in voce paſſiua: à καίω, κάω, *exuſtus ſum*, *arſi*: κάων πῦρ, *arſit ignis*, id eſt, *ignis exuſtis lignis reſedit & flamma*: ἐφάνομαι, ἐφάνθην, *apparui*, *emerſi*: ἀπομαίνομαι, ἀπεμάνθην, *inſanui*, *captus ſum*: φάνω, ἐφάνη & ſine augmento φάνη, *illuxit*: in tertia duali, φανήτην, *apparuerunt*: ἀναφαίνομαι, ἀνεφάνη, *extitit*, *apparuit*: κατάφαινομαι, κατεφάνη, *apparuit*: κατάκαίω, κατεκάην, *concrematus eſt*: παραμαίνομαι, παρεμάνησαν, *valde inſaniuerunt*, *valde gauſi ſunt*: παραφαίνομαι, παρεφάνησαν, *apparuerunt*. In imperatiuo, φάνηθι, *appare*: φάνητε, *apparete*: ἐπιφάνηθι, *præſtò ſis*. In Optatiuo, μανείην, μανείης, *inſaniam*, *inſanias*: φανείην, *viderer*. In Subiunctiuo, φανῶ, *viſus fuero*: φανῶσι, *pateant*, *conſpiciantur*: καῆ, *crematus ſit*. In infinitiuo, μανῆναι, *inſanire*, *deperire*: φανῆναι, *conſpici*, *ſe oſtendere*, *apparuiſſe*: ἐπιφανῆναι, *ſe oſtẽdere*: καταμανῆναι, & Ion. (182,6.) καταμανῆμεν, *arſiſſe*, *exuri*. In participio, καείς, *uſtus*, *crematus*: ἡ καεῖσα, *cremata*, μανείς, *mente captus*: ἡ μανεῖσα, *furore percita*: ἀπομανεῖσα, *furore inrita*: φανείς, *viſus*, *qui apparuit*: ἀναφανείς, *apparens*, *ſublimis*: ἐπιφανείς, *exiſtens*, *in conſpectum datus*, *apparens*, παραφανείς, *ſe offerens*: προφανείς, *proſpectus*: ὑπερφανέντες, *in conſpectum ſe dantes*. & in futuro ſec. eiuſdẽ vocis, μανήσομαι, *inſaniam*: καήσομαι, *ardebo*, *ignem accipiam*. Vel α fit ex ε, ſed id ſolùm, quum illud præcedit vel ſequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: vt à τρέπω, τράπω ſine augmento pro ἔτραπον, *vertit*: ἀποπέρδω, ἀπέπαρδον, *crepitum fecit*. in ſubiunctiuo, ἀποπάρδῃς, *crepitum ventris emittas*. In infinitiuo, κολοπαρδεῖν, *oppedere*: προσαπαρδεῖν, *idem*. In voce paſſiua, à τρέφω, τράφλω ſine augmento pro ἐτράφλω, *nutritus ſum*: τράφη, *educatus eſt*: ἐπιτρέπω, ἐπιτράπλω, *mihi cõmiſſum eſt*: στρέφω, ἐστράφλω, *verſus ſum*, *tortus ſum*: ἐστράφη τὸν πόδα, *pedem luxauit*, quaſi *tortus eſt pedem* vel *pede* per ſynecdochen: μεταστρέφω, μετεστράφλω, *conuerſus ſum*: συστρέφω, συνεστράφλω, *contortus ſum*, *conglobatus ſum*: μεταστρέφω, μετετράφη, *educatus eſt inter*: περιστρέφω, περιεστράφη, *circumtortus eſt*: τέρπω, τάρπησαν ſine augmento pro ἐτάρπησαν, *oblectati ſunt*: πολέκω, ἐπλάκησαν, *contexti* vel *contexta ſunt*: τρέπω, ἐτράπησαν, *verſi ſunt*: τρέφω, ἐτράφησαν, *educati ſunt*. In ſubiunctiuo, πλακῶ, *plicatus ſim*: τραφῶ, *ſis educatus*: στραφῇ, *verſus fuerit*: συστραφῇ, *contractus ſit*. In infinitiuo, βραχλῶαι, *madefieri*: πλαχλῶαι, *implicari*, *inuolui*, *coniunctum eſſe*: συμπλαχλῶαι, *congreſſum eſſe*, *manus cõſerere*: Δαδραφλῶαι, *diſtorqueri*, *ſuccumbere*: συστραφλῶαι, *coiiſſe*: ἐπιστραφλῶαι, *adnaſci*, *redintegrum fieri*.

α ex α.

α ex η.

α ex ω.

α ex ω.

α ex ε.

In

In participio, βεβλαχὼς, *madefactus, perfusus*: κεχαδδεχὼς, *madefactus*: προδεδοχὼς, *antè madefactus*: πεπλακὼς, *mulctus*: παρεπλακὼς, *missus*: συμπλακὼς, *consertus, implicitus, hærens*: γεγραφὼς, ἐντετορνευμένος, *contortus, versus*: γεγραφότες, *conuersi, terga dantes*: ἐπιγεγραφὼς, *conuersus, reuersus*: μεταγεγραφὼς, *conuersus*: συγγεγραφὼς, *conuersus, coactus*: συγγεγραφότες, *conspiratores, cõuenientes*: ὑποτετραφὼς, *auersus*: τετραφὼς, *nutritus*: συνεκτετραφὼς, *simul nutritus*. & in futuro secundo eiusdem vocis, δεδρήσομαι, *cadar*: διαδρήσεται, *vapulabit*: παρεδήσομαι, *pedam*: ἀντιπαρεδήσομαι, *oppedam*: ἐπιστραφήσῃ, *reuertar, reuertêris*. In voce media, à τρέπομαι, ἐπιτρέπομαι, *me contuli*: ἐτράπετο, *occupabatur, conuertit se*: ἐτράποντο, *animum conuerterunt, sunt dilapsi, diuerterunt*. In Optatiuo, τράποιτο, *verteretur*. In infinitiuo, τραπέσθαι, *verti, vertere se, concessisse*: ἀποτραπέσθαι, *reuerti*. In participio, τραπόμενος, *terga vertens*: παρατρόπωτος, & poëticè (172,16.) τετραπόμενος, *me oblectans*. Notanda sunt ducta à δέρκω, πέρθω, *deuasto*: quæ poëticam metathesin recipiunt, vt à δρέκω & πρέθω descendere videantur: vt ἐσδέρκω, ἐσδράκων, *vidi*: διαπέρθω, διέπραθον, *diripui*: διαπραθόμην, *expugnauimus*: ἐκπέρθω, ἐξεπράθομεν, *expugnauimus*. In infinitiuo, à δέρκω, δρακεῖν, *videre*: πέρθω, πραθεῖν, & Ionicè (183,15.) πρηθέειν, *populari*: διαπέρθω, διαπραθεῖν, *deuastare*: διαναπέρθω, διαναπραθεῖν, & Ionicè (183,15.) διαννηπρηθέειν, & rursus poëticè (173,13. & 30. & 404,1.) διαπρηθέειν, *deuastare*. In voce media, à διαπέρθω, διεπραθόμεθα, διεπράθετο πόλις, *direpta est vrbs*. Vel etiam α fit ex ε, nempe in disyllabis quintæ coniugationis finitis in εύω aut εἴρω: veluti in iis quæ ducuntur à κτείνω, *interficio*: τείνω, *tendo*: κείρω, *tondeo*: σπείρω, *semino*: φθείρω, *corrumpo*: vt à κατακτείνω, κατέκταν, sine augmẽto κατάκταν, poëticè reiecta α (173,13.) non κάτκταν (nam τ non ponitur ante κ, 5, 18.) sed κάπκταν, *occidit*, deperdito τ præpositionis κατὰ vnà cum α: in imperatiuo κατάκτανε, *interfice*. & in futuro secundo indicatiui, κατακτανῶ: tertia pluralis κατακτανέουσιν, & Ionicè (179,15.) κατακτανέωσιν, *occident*: ab ἀποτείνω, ἀποτενῶμεν, *producemus*. In aoristo secundo passiuo, ab ἀναφθείρομαι, ἀνεφθάρην: ἀνεφθάρης δεῦρο, *tuam perniciem huc accessisti*: διαφθείρομαι, διεφθάρη, *mortem oppetit*: ἀμφικείρομαι, ἀμφεκάρη, *circum truncatus est*. In imperatiuo; ἀποφθάρηθι, & syncope ἀπόφθαρθι: hinc ἀποφθαρθί μοι, *abi à me in malam rem*. In Subiunctiuo, κεδιαφθαρῇ *prius euertetur* seu *euertatur*. In Infinitiuo, κερῶσαι, *tonderi, detonsum esse*: φθαρῆναι, *corrũpi, occidere*: διαφθαρῆναι, *perire*. In Participio, διαφθαρείς, *corruptus*: ἐκφθαρείς, *eiectus*: σπαρείς, *satus, seminatus*: διασπαρείς, *dispersus, palans*: ἠ συνδιασπαρεῖσα, *dissipata*: διαπαρείς, *transfixus, traiectus*, à διαπείρω: potest & censeri aoristi secundi vocis actiuæ à διαπερόω, vt simplex εἰς ab ἵημι, 320, 6. In futuro secundo à φθείρομαι, φθαρήσομαι, *interibo*. Obseruanda hîc quę cum penultima α, habent pro characteristica vnam harum, γ, δ, π, μ, λ. ferè enim γ fit ex σσ siue τι, & interdum ex ζ: δ ex ζ: π ex πι: μ ex μι: & λ ex λλ. γ ex σσ siue τι, vt ab σφάττομαι, ἐσφάγην, *iugulatus sum*: ἐσφάγη, *iugulatus est*: προστάττομαι, προσετάγην, *præceptum est*: ὑποτάττομαι, ὑποτάγη, *subditus est, se submisit*. In imperatiuo, καταλλάγηθι, καταλλαγήτω, *reconciliare, reconcilietur*: καταλλάγητε, *in gratiam redite*: ὑποτάγητε, *subditi estote*. In infinitiuo, ἀπαλλαγῆναι, *libertatem consequi*: καταλλαγῆναι, *in pristinam redire gratiam*: συναλλαγῆναι, *transigere*: σφαγῆναι, *iugulari*. In participio, καταλλαγείς, *reconciliatus*: ἀπαλλαγέντες & syncope ἀπαλγέντες, *negligentes*. [Apud Hesych. rectius vno λ ἀπαλέντες, nimirum à verbo ἀπαλεῖν, quod exp. ἀμελεῖν, *non curare, negligere*: Æolica nimirum forma: vt φιλεντες pro φιλοῦντες, à φιλέω seu φίλημι in ipso etiam ἀπαλεῖν π & α Æolicè videntur ex μ & ε facta.] σφαγείς, *trucidatus*: ὑποφαγείς, *obtruncatus*: παγείς, *constitutus*: ὑποδαγείς, *subditus*: τὰ διεκκεκαφθόμενα, *cancellata*: φραγείς, *obturatus*. In futuro secundo passiuo, ὑποδαγήσομαι, *subijciar*. In ductis à πλήττω (vt habes 302, 38.) nunc retinetur η ante γ, nunc mutatur in α: vt ab ἐπιπλήττω, † ἐπέπληγον, *perculi, perculsi*: à πλήττω pro ἔπληγον dicitur poëticè (172,15.) πέπληγον, *percussi*: in voce passiua ἐπλήγην, *casus sum*: & ἐπλάγην, *fruputi*: à καταπλήττομαι καπεπλάγην, *percussus est*: & κατεπλάγην, *perculsus est*. In infinitiuo, πληγῆναι, *percussum esse, frangi*: καταπλαγῆναι, *conterreri, formidare*. In participio, πληγείς, *percussus*: πεπληγώτα, *percussa*: καταπλαγείς, *exterritus*: καταπλαγήτες siue καταπεπληγότες, *ad stuporem vsque suspicientes, admirantes*. In futuro secundo eiusdem vocis, πεπληγήσεσθε, *percussum iri*. Fit & interdum γ ex ζ: vt à κράζω, ἔκραγον, *clamaui*, κεκράγατε, *exclamauisti, vociferatus sum*: κεκράζω, ἐνέκραγον, *inclamaui*: ἀνακράζω, ἀνέκραγον, *vocem in altum sustulerunt*. à πάζω participium πεπαγών, & poëticè (172,15.) πεπαγών, *extendens*. à κράζω infinitiuus passiuus κεκραγῆναι, *clamatum fuisse*: participium κεκραγείς, *clamatus*: ab ἐπικλάζω, ἐπικλαγείς, *instillatus*: ἐπιστάζω, ἐπισταγείς, *infusus, instillatus*: & in subiunctiuo, ἐπισταγῇ, *instillatus sit*. E ζ etiam fit δ: vt à φλάζω, ἔφλα-

Notio de metathesi poëtica in ductis à δέρκω & πέρθω, *quasi à* δρέκω, πρέθω.

α ex ε.

Characteristicarum γ, δ, π, μ, λ, *examinatio.*

γ *ex* σσ *siue* τι.

ANNOTATIO.

Ducta à πλήττω.

γ *ex* ζ.

δ *ex* ζ.

δον, obstrepui: φραύζω, ἔφραυδον, & sine augmento φράδε, dixit, dissuit: ἐπιφραύζω, † ἐπέφραυδον, dixi, indixi: ἐπίφραδον, indixit: διεπιφραύζω, διεπέφραυδον, dissui, dixi: si legatur ἀμφιφραυδον, ducetur à ἀμφραύζω, per poëticam reduplicationem (172,15.) pro διέφραυδον, vt simplex πέφραυδον, pro ἔφραυδον, dixi: πέφραδε, dixit: in duali, πεφραδέτην, dixerunt. In imperatiuo, πέφραυδε, dic: item, dixit. In infinitiuo, πεφραυδέειν, & Ionicè seu poëticè (182,6.) πεφραδέμεν, dicere, prædicere. [ἐπέφραδον simplex potius quam compositum est verbum: vt enim ἐπέπιθον ex ἐπίθον per anadiplasiasmum fieri tradit Etymologus, sic ἐπέφραδον ex ἔφραδον per eandem reduplicationem factum esse probabili ratione dicemus: & consimiliter διεπέφραδον è διέφραδον: quamobrem etiã Homerus aoristi. εἶπε cum posteriore coniungit, Il.σ, ὡς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπε: & Hesych. cum Scholiaste exponit itidem per aoristum διεσάφησε. Eustath. imperfectum esse vult è præsenti πεφραδῶ: vt quemadmodum è πέπωλημαι fit πεπώλησο & ἐπεπώλητον, è πέφυκα, πεφύκω & ἐπέφυκον, sic è πέφραδα fit πεφραδῶ & ἐπέφραδον, cuius tertia est ἐπέφραδε; more Syracusano, 379,5. Itaque ἐπέπωλητον Eustathij iudicio non est aoristi. 2. à composito ἐπιπωλητέω, vt Antesignanus docet 481,27. sed imperfectum à simplici πεπώλησο, quod Syracusio more factum est è πέπωλημαι præterito medio verbi πωλέομαι: vel, secundum Etymologum, aor. 2. verbi πήσομαι, per poëticam reduplicationem è communi ἐπώλητον: Il. ε, de puluere, ὃν ἐπέπωλητον πόδες ἵππων, quem verberabant pedes equorum, id est, pedum percussione excitabant, vel excitarant.] π ex πλ: vt à μάρπτω, ἔμαρπτον, & poëticè (172,15.) μίμαρπτον, ceperunt. hinc in tertia plurali Optatiui, detracto ς vt α corripiatur, μιμάρπτιεν, corripuissent: sic & infinitiuo, μαπτέν pro μαρπτέειν, quod Ionicum est (183,15.) pro μαρπεῖν, capere: à κλέπτω, ἔκλαπον, furatus sum: passiuum κλάπτω, furto subtractus sum: participium κλαπείς, έντος, furto subtractus, deceptus: οἱ κλαπέντες, vasritie quadam perducti: κλαπὲν, furto subductum: ab ὑποκλέπτω, ὑπεκλαπείς, έντος, furto sublatus. Quæ habent penultimam α, & characteristicam λ, ducuntur omnia à thematibus in άλλω siue ἄλλομαι, aut ab ἔλω siue ἕλομαι. ab ἄλλω, vt ἆλμαι, ἅλμενος, vigui: σφάλλω, ἔσφαλεν, euertit, labefecit: ἐπιβάλλω, ἐπέβαλεν, iniecit, imposuit, impressit: περιβάλλω, περιέβαλε, commisit: ἀμφιβάλλω, ἀμφιέβαλε, cinxit, circumdedit: προσβάλλω, προσέβαλεν, adiecit, aggregauit: συνεξέβαλε, simul exegit: ὑποβάλλω, ὑπέβαλε, subiecit:

π ex πλ.

λ ex λλ.

ΑΝΝΟΤΑΤΙΟ Sylburgij.

ὑπερβάλλω, ὑπερέβαλε, superauit: προβάλλω, προέβαλε, siue Atticè (172,35.) πρὲβαλεν, & Ionicè (170,30.) προβάλεσκε, proiecit, obiecit: παρεμβάλλω, παρενέβαλον, in modum coronæ cinxerunt: συμβάλλω, συνέβαλον, commiserunt, conflictati sunt. In imperatiuo, ἔμβαλε, indue, veste contege. In Optatiuo, ἐπιβάλοι, iniecerit. In Subiunctiuo, ἐπιβαλῃ, inciderit: προσβάλῃ, incurrerit. In infinitiuo, καταβαλεῖν, soluere, pendere: ἐνιβαλεῖν, cingere, irretire: προβαλεῖν, procecisse: συμβαλεῖν, collidere, id est, inimicitiam inter duos & discordiam vicissim concitare. In participio, ἐπιβαλών, ὀντος, qui imposuit, qui prorogauit: ἐμβαλών, amplexus, implicans, subijciens: προσβαλών, ὀντος, oppugnans, adortus, impingens: ὑποβαλών, suggerens, admonẽs. In voce passiua ἀποσφάλλομαι, ἀποσφάλω, aberrauí, frustratus excidi. In Optatiuo, σφαλείην, aberrauerim: σφαλείης, aberraueris: σφαλείη, aberrauerit, fallatur, detrimentum accidat: tertia pluralis, σφαλείησαν, & syncope σφαλεῖεν, deciperentur, detrimentum acciperent, quasi à prima σφαλείμην, 308, 31. In Subiunctiuo, σφαλῇ, labetur, collabetur. In infinitiuo, σφαλλῆναι, lapsum esse: ἀμφασφαλλῆναι, aberrare. In participio, πολυβαλείς, qui multorũ in se telorum iactus excepit: σφαλείς, deceptus, qui accepit calamitatem, frustratus opinione: πὲ σφαλέντα, improspere cedentia, infeliciter gesta: ἀποσφαλείς, spe falsus. In voce media, à προβάλλομαι, προβαλλόμην, & Atticè (311,15.) περιβαλλόμην, circummuniui: περιβάλετο, muniuit, produxit: ἐνδύομαι, ἐνεδύσατο, induo est: tertia plur. ἐνέδυσαν, & poëticè 190,30. ἐνδύσαντο, adepti sunt. in imperat. ἔνδυσο, induere, indue: προβάλλου, oppone & obijce tanquam telum. In Opt. προβάλοιτο, protendatur: συμβάλοιτο, conduxerit ad: ὑπερβαλοίατο, & poëticè (190.30.) ὑπερβαλοίατο, superent, seu superassent. In Subiunctiuo, ἐνδύῃ, induarís: σφάλητε, minùs successerit. In infinitiuo, προβαλέσθαι, obiecisse, detrusisse: προβαλέσθαι, protendere: ἐπιβαλέσθαι, vnà aggredi, seu auspicari. In particip. συμβαλόμενος, qui fuit adiumento: σφαλόμενος, deceptus. Ab ἔλω, siue ἕλομαι, vt à ἁλ- ex ἑλ- ταμόμην, ἐτάμην, missus sum: συνέλομαι, συνεῖλη, cõtractus est: συνείλησαν, cõtracti sunt & reiecti: ἀναιρέομαι, ἀνειλόμην, se receperunt: προαποστέλλομαι, προαπέστειλα, praemisi sunt. In infinit. στεῖλαι, missum esse: ἐξαποστεῖλαι, emitti. In part. ἀμφιστελεὶς, qui discedens ruit: διαστελεὶς, ἰδιοστειλάμενος, contractus, contracta: προαποστειλεὶς, praemissus: συστελεὶς, addensatus. [Participium ἰδιοστειλάμενα legitur apud Philonem in libro De mundi immortalitate, sed in loco mutilo: ideoque magis suspectum, quia nomina

ΑΝΝΟΤΑΤΙΟ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

cum verbis aut participiis integris componi nõ solent. In Turnebi editione mutilus est locus: in aliis sic citatur, μενῶ ἡ τῆς Ἀμαζοσμενοιο ποιότης, ἐπ' ἐλάτιον@ ἐσμὸς τῆς τέτε, ἰδιοπλείστε κ) τῶν ἐκπύρωσιν. Vbi si legas, τῆς τότε ἰδίας, πελεῖσα, talis erit sensus, manet qualitas ipsa ς coagmenti, in minorem substantiam quam huius sit forma contracta.] μ ferè ex μν: vt à κάμνω, ἔκαμον, & μ ex μν. poëticè (172,15.) κέκαμον, *laborani*: πεκάμω, πεκάμοιμι, & Atticè (172,35.) πεκάμην, *laborauit*. In quibusdam penultima α ex ε: vt ab ἀποτέμνω, ἀπέτεμον, *præcidi*: ἀπο- ατ- ex εμν. τεμεῖν, *discindere*: περιτεμεῖν, *circumcidere*: προτέμνειν, *præscindere, prius arare*: προτέμων, *præcidens*: κατατέμων, *concidens*: κατατεμόντες, *concidentes*. In infinitivo medio, τετμῆχθαι, *incidere*. Nonnunquam huiusmodi ducta à τέμνω, non mutant ε in α 409,36. hinc à κατάτεμνω, κατέτεμε, *concidit, dissecuit*: περιτέμνω, περίτεμε, *circumcidit*: περιτεμεῖν, *circumcidere*: κατατεμεῖν, *dissecare*: συντεμεῖν, ἢ συντρέσαι, *compendio complectens*. In voce media ab ἀποτέμνομαι, ἀπετέμοντο, *separarunt, consecrarunt*. Atque hactenus de regularibus Barytonorum aoristis secundis & futuris secundis, quæ ante characteristicam habent α. Nunc ad ea quæ eodem loco alias habent vocales pergamus.

ι ex ι. Quorum Penultima est ι, illud nunc ex ι, nunc ex ϛ habent: ex ι, vt à κίω, ἔκιον, & sine augmẽto κίον, *ibi, veni*, & *iuerunt, venerunt*: ἔκιεν & κίεν, *venit, iuit*, seu *ibat*: μεθίκιω, μετέκιον, *adiui*: μεθίω, ἐμεθίουν & μεθίουν, *iratus est*, seu *irascebatur*: κρίνω, ἔκρινον & κρίνον, *iudicani, elegi*: κρίνεν, *elegit*, ἐπίπλω, ἐπίπλων, & pleonasmo syllabæ πα, ἐπίπαπον, *increpauit*. In subiunctiuo passiuo, ab ἀποπνίγω, ἀποπνιγῶ, *suffocer*. In participio, τριβεὶς, *tritus*: τρίβεις, *tritum*: κατακλινεὶς, *inclinatus*: κατακλινέντες, *discumbentes*. In infinitivo medio λιτέσθαι, *precatum esse*, à λίτομαι. In futuro passiuo, à πίτνημι, πιτήσομαι, *suffocabor*: ἀποπιτήσομαι, idem: κατακλινοῦμαι, κατακλινήσομαι, *inclinabor, discumbam*: ἐλιτοῦμαι, ἐλιτήσομαι, *complicabor*: κατατειβόμενα, κατατειβόπεται, *tædio afficietur*. Ex ϛ, vt à ϛείχω, ἔϛιχον, ι ex ϛ. ϛίχε, *discede*: διαϛείχω, διέϛιχον, *pertransiui*, & *pertransierim*: ἐϛείκαω, ἤϛικον, *secui*, & *secuerunt* seu *diuiserunt*: passiue κάω, *sectus sum*: ἐϛέπω, ἤϛεπον, & medium κεπόμην, *abrui*, κέκοπα *cecidi*: ἤϛεπε, & sine augmento ϛεπε, *cecidit*: δείω τὸ δείδω, ἔδιεν & δίε, *timuit*: vel est δῖς pro δέδιεν, à præterito medio δέδια, de quo 364,39. λείπω, ἔλιπον & λίπε, *reliquit*: ἐγκαλείπω, ἐγκατέλιπε, *reliquit*: συνεκλείπω, συνέλιπε, *simul defecit*: κατακλείπω, κατέλιπεν & Ion. (170,29.) κατε-

κατέλιπτοσε, seu potiùs κατέλιπτοσε, *reliquit*, vel *relinquebat*: πείθω ἐπίθοδον, & syncope, ac poëtica reduplicatione, πέπιθον, *persuasimus*: hinc in Optatiuo, πεπίθοιεν, *persuadeant*: & in participio, πεπιθών, quod & πιθών, *persuadens*: & in Opratiuo medio, πεπίθοιο, *credat*: ὀκλείπω, ὀκλιπεῖν, *mori*: ἀπόλιπεν, *deseruisse*: λιπών, *qui desiit & cessauit*: ἀπολιπών, *qui deseruit*: ἐξέλπων, ἐξέλποντ@, *prorumpens*, ab ἐξέρπω. In voce media à λείπομαι, ἐλιπόμην, & sine augmento λιπόμην, *sum relictus*: πείθομαι, ἐπιθόμην & πιθόμην, *parui, sum obsecutus*: πιθέ, *pare*: †δέομαι, δῆ), *pellat, transferit*, in Subiunctiuo. [Reperitur & δίω & δείω, vt ANNOTATIO. νίφω & νιφῶ, teste Eustathio: ac sicut à νείφω νέφ@, sic à δείω δέ@. Significant autẽ interdum neutraliter *metuo*, vt Il. ϛ, δείδι γὰρ δὶς νηυσὶν Ἀχαιῶν, *metuebat enim nauibus Achiuorum*. Interdum actiuè *terreo, territumque agito*, Od. φ, μή σε ἀγρόνδε δίωμαι, *ne te rus abigam*: Od. υ, ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι, *à stabulo abigere*. Priorem significationem sequitur δείδω, posteriorem δίωκω: quæ è primitiuis illis poëticis orta, in prosa quoque passim occurrunt. Sed est etiam tertium significatum, vt Il. χ, Hector de se, τρὶς περὶ ἄστυ δίον, *ter circum vrbem cucurri*, territus videlicet & fugatus à te Achille. Fortassis eodem referri poterit δίνεται quod Suid. exponit διέρχεται, *transit, peruadit*: nisi quis è διέμαι per syncopen formatum malit, aut per contractionem, vt δί@ ex δίε@.] πείθομαι, πιθήσομαι, *parebo*, in futuro secundo eiusdem vocis.

Penultima υ fit modò ex υ, modò ex ου: ex υ υ ex υ. quidẽ, vt ab ἀναφύομαι, ἀνέφυν, *enatus est*: ἀνέφυσα, *enati sunt*: συμφέρομαι, συνέφερα, συνέφερον, *arruerunt*: κατανύσσομαι, κατανύγω, *stimulatus sum*: κατενύγη, *compunctus est*: κατανύσσω, *compuncti sunt*. In imperatiuo, κατανύγητε, *compungimini*. in Subiũctiuo, à φύομαι, φυῶ, φυῇς, φυῇ, *natura comparatus sim, sis, sit*: ἐπιτύφομαι, ἐπιτυφῇ, *accendatur, ardeat*: συμφέρομαι, συμφερῇ, *simul frigatur*: ὀρύσσομαι ου ὀρύττομαι, ὀρυχῇ, *fossus fuerit*: ἀποφύομαι, ἀποφυῶσιν, *enascantur*. in infinitiuo, σκοτοῦσθαι, *lædi oculis & tantùm non obcæcari*: παρασυρεῖσθαι, *seduci*: συλᾶσθαι, *defatigari, veniendi laborem suscipere*, à σκάλλομαι. in Participio, σκαλεὶς, *conceptus*: νυγεὶς, *punctus, ictus*, à νύσσομαι seu νύττομαι: φυεὶς, *enatus*: ἐπιφυεὶς, *inhærens, insurgens*: ἐπιφυέντες, *cohærentes, complexi*: συρέντες, *tracti*: ἡ παρασυρεῖσα, ἡ παρασυρεῖσα, *attracta, attrectata*: τὸ κατασυρεὶς, *genitũ*. In voce media, à πιεζαδόμαι, παρεδύθη, *fraudulenter ingressus est*: παρεμφύομαι, παρενεφύη, *iuxta pullulauit*. In futuro secundo passi. à κατανύσσομαι seu κατανύττομαι, κατανυγήσομαι,

Universidad de Deusto
Biblioteca

καζανυγήσῃ, *stimulabor, stimulaberis* : καζεισύεθμαι, καζεισύεσαι, ἐκίνετο, *circumtrahebatur*. Ex ού verò penultima υ, vt à κούθω, ἔκυθον, *fine augmento* κύθον, *occultaui* : κύθεν, *occultauit, abscõdit* : ἐρεύγω, ἤρυγον, *eructaui* : ἤρυθον, *eructauit* : ἀνερεύγω, ἀνήρυγον, ἀνήρυγες, ἀνήρυγε, *eructaui, emisit, isti, it.* ἀποφεύγω, ἀπέφυγον, *aufugi* : ἀμφιφεύγω, ἀμφέφυγες, *euasisti* : ὑποφεύγω, ὑπεξέφυγον, & *fine augmento* ὑπεκφυγε, *subterfugit, elapsus est, clàm effugit* : ὑπεξέφυγον, *subterfugerunt* : καταφεύγω, κατέφυγον, *confugerunt*. in Optatiuo, καταφύγοι, *effugiat* : ὑπεκφεύγοι, *suffugerit, clàm effugerit*. in infinitiuo, ἀποφυγεῖν, *euadere* : ἐκφυγεῖν, *effugere* : προφυγεῖν, *profugere*. in participio, ἀποφυγών, *aufugiens* : ἐκφυγών, *qui elapsus est* : καταφυγών, *confugiens* : προσφυγών, ὑντος, *qui confugit* : προσφυγόντες, *se recipientes, confugientes* : προφυγών, *profugiens, aufugiens*.

υ ex ού.

ε ex ζ.

ε ex ι.

In Pauciſſimis polyſyllaborum thematum quintæ coniugationis penultima ε fit ex ζ : vt ὄφελον, *debui*, ab ὀφείλω : ἄειρον, *erexi, leuaui, extuli*, ſine augmento, ab ἀείρω. alibi in ipſo themate eſt ε : vt ab ὀλέθω, ὄλεθε pro ὄλεσον, *periit*. [*Legitur in vulg. Lex. ſine autoris nomine.* Ἐκλέγμαι, κατελέγμην, *delectus ſum* : κατελέγησαν, *cõgeſti ſunt, enumerati ſunt* : καταγγέλομαι, καταγγέλη, *annunciatus eſt* : συσκέπτομαι, συνεσκέπτοντο, *ſimul recenſiti fuerunt* : συλλέγμαι, συνελέγη, *collectus eſt, congregatus eſt*. in Subiunctiuo, συλλεγῇ, *collectus ſit*. in participio, συλλεγείς, *collectus* : φλέγω, φλεγείς, *combuſtus* : ἀναφλεγείς, *retorridus, combuſtus*. in ſubiunctiuo medio, ab ἔρομαι, ἐρώμαι, *interrogauero* : infinitiuus ἐρέσθαι, *interrogare* : at præſens eſt ἔρεσθαι accentu in antepenultima. A περκαπέδομαι, futurum ſecundum medium περκαπέδομαι, pro περκαπεδέσομαι, 309, 22. tamen inuenitur περκαπεδείτω, *prius edet*, à περκαπεδέσμαι.

ε ex ι.

ο ex ω.

Raro In horum temporum penultima inuenitur ο. Illud autem fit aut ex ω, aut ex ο : ex ω, vt ab ἀκούομαι, futurum ſecundum paſſiuum ἀκηόσομαι, *audiar* : ex ο, vt à κήπλω, κηπεῖν, *excidiſſe* : in Indicatiuo paſſ. ἐκήπη, *ſciſſus eſt* : περικήπλομαι, περικήπλω, *damno affectus ſum* : ἀνακήπη, ἀνεκήπη, *percuſſus eſt*. in infinitiuo, κηπλῶαι, *exciſum eſſe* : ἀποκηπλῶαι, *deſicere in explorandis veſtigiis* : in part. κηπεὶς, *caſus, detruncatus* : συγκηπεὶς, *contuſus, conciſus*.

οπ- ex οκλ-

Augmentum temporale locũ penultimæ ſubiens.

η ex α.

Quæ Habent in penultima η, ω, η, φ, ξ, ferè ſunt indicatiui modi, habentq; eiuſmodi penultimam ex augmento : cuius exequendi rationem demonſtrauimus, quum de temporali imperfectorum augmento ageremus. ſed & horũ exempla quædam proferamus : ἀκαγω, παρῆγε, *deduxit* : προσάγω, προσῆγε, *accerſuit* : προσῆγον, *pro-*

pro prè acceſſerunt : ὑπάγω, ὑπῆγον, *citauerunt, vocabant* : ἀναλῶ, † ἀνῆκε, *retulit* : ἐπανῆκε, † ἐπανῆκε, *reddit* : ἐσήκω, ἐσήκει, *introduxit* : vt ſimplex ἥκε, *venit*, ab ἥκω. [Pro ἀνῆκε *retulit*, ſcribendũ potius ἀωῆγε, ab ἀνάγω *reduco* ; quod ſ ἀναλῶ diuerſam in aor. 2. Characteriſticam habeat, diuerſas etiam ſignificationes, *appendendi & accendi*. Et ἐπανῆκε, eſt interdum aor. 1. ab ἐπανίημι *remitto, laxo* : at ἐσῆκεν *introduxit*, verſu ſequente, non eſt ab ἐσήκω, (quod neutrum eſt verbum, ſignificans *intro*) ſed ab ἐσίημι *immitto, intromitto* : vel ſcribendum ἐσῆγε aut ἐσῆκε, ab ἐσάγω *induco, introduco* : vt à ſimplici ἄγω apud Suidam, ἤγεν ἐπὶ τὸ οἶκον *domum duxit*.] ſi augmentum in eandem ſyllabam nõ caderet, η mutaretur in α in voce media, à προσάγομαι, προσηγόμην, *adductus ſum* : προσάγομαι, προσήγετο, *proauexerunt* : circumducta eſt : προσάγομαι, προσήγετο, *proauexerunt* : ἐξεροῦμαι, ἐρωτῶμαι, *interrogaui* : ἠρόμην, *percontatus eſt* : ἐξερόμην, ἐξηρόμην, *interrogaui* : ἐξήρου, *interrogauiſti* : ἐρόμαν, ἐπήρετο, *interrogauit* : ἐξερόμαν, & ſyncope ἐξρόμαν, ἐξηρόμην, *exurrexi, expergefactus ſum* : διῆρε, *diduxit*, à διαίρω. nam η ſemper hic fit ex ως ſic ω ex ο : vt ab ὄρω, ὤρουν, & poëtica reduplicatione ὀρωρόειν, *exiitaui*. & ζ ex ε : vt à καθέλκω, καθεῖλκον, *detraxi* : παρέλκω, παρεῖλκεν, *abundauit*, ſeu *abundaret, ſuperuacaneus eſſet* : ἑφόμαι, ἑφεῖτο, *eſt aſſenſus, inſecutus eſt*.

η ex ε.

η ex ω.

ω ex ο.

ζ ex ε.

De aoriſto ſecundo verborum circumflexorum.

Notentur Ducta à verbis circumflexis in έω & άω. hæc enim penultimam, ε aut α, quæ eadem eſt cum characteriſtica, amittunt : alioqui diuerſam terminationem à Barytonis non habent. itaque circumſpectè aduertendum ne conſona quæ terminationem præcedit, pro characteriſtica, néve vocalis quæ huiuſmodi conſonanti præfigitur, pro penultima accipiatur : atque ita fiat vt ad proprij thematis inuentionem non detur aditus. Quando igitur thema cum exacta huiuſmodi penultimæ ac Characteriſticæ examinatione non poteſt inueniri, detracto augmento mutetur ſola terminatio in έω aut άω, pro terminationibus actiuis, & in έομαι, aut άομαι pro paſſiuis. ſæpe enim hoc pacto thema ſtatim occurret, quod alia via inueniri nuſquã poterat. quomodo verò augmentum ſit detrahendum, docuimus quum de imperfecto ageremus. ſi augmentum nullum adſit, terminationis tantùm erit habenda ratio. Sed eorum quæ ſunt cum augmento, exempla quædam primùm producamus : à δαμάω, ἐδάμην, *domui* : paſſiuum δάμνημι, δαμνῶ, atq; à circumflexo δαμῶ, (quod ex illius futuro

Aoriſtus ſec. cũ augmento ſyllabico ε, à verbis circumflexis.

nascitur)deduci potest.]vnde in tertia plurali,ἐδάμασαν, &Bœoticè(192,29.)δάμμν, *domiti sunt*:à κιχάω,ἐκιχᾶ,*nactus est*:βορέω,ἔβορον, & sine augmento βόρον,βόρες,βορεν,*insilij, isti,it*: εἰσβορέω , ἐξέβορον,*exilij* : ἐξίβορε , *promicuit,exilyt*: μολέω,ἔμολε,*venit*:κλυπέω, ἔκλυπον,*obstrepui* : ἔκτυπε,*tonauit,resonauit* : νεοχμέω,ἐνέοχμον,*innouauit* : φυσάω,ἔφυσε,

ANNOTATIO. *inflauit*. [ἔφυσε pro *inflauit* , rarius esse puto,quum hoc sensu dici soleat ἐφύσησε : in progignendi vero significatione frequentius occurrit , etiam in prosa : vt apud Lesbonactem,δίκαιον τὺς παῖδας, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐφύσησε, οὕτως ψυ , *iustum est liberos, quoniam progenuisti,alere atque educare*.] ἐπιφονέω, ἐπέφονον , & syncope ἐπιφνε,*occidi*,

ANNOTATIO. *mactaui*. [Sed ἐπέφνον cum Herodiano,Etymologo & Eustathio rectius è simplici deduces themate , hoc pacto : è φῶ,τὸ κλείνω,fit φένω,per reduplicationem πιφένω, per syncopen πφνω , (cuius infinit. πφνειν extat apud Hesychium,expos. itidem κλείνειν,*occidere*) vnde aor. 2. ἐπιφνον. Sed tradit Etymol. & aliam formationis viam: à φένω est aor. ἔφενον per syncopen ἔφνον, per anadiplasiasmum ἐπιφνον,vt ἐπιφράδον,ἐπίπιθον,ἐπίπλαγον,& similia, ex ἐφραδον,ἔπιθον,ἔπλαγον. quia vero Hesychiana illa ἐπίφλυσε & ἐπίφραυσεν videri possunt ambigua , (nam & reduplicationem & compositionẽ habere dici possunt) sciendum est, reduplicationem istam se extendere non tantum ad aoristum vtrumque , sed etiam ad futurum. sic enim apud Homerũ legimus κιχείομεν pro χιχήσῃ, & κιχήσεσθαι pro χιχήσῃ sive χάσῃ,à them. χαίρω & χάζω, futuris secũdis in noua themata circumflexa translatis, vt supra pag. 360,30. annotaui. Quinimo fit ista reduplicatio in ipsis etiam compositis.affert enim idem Hesych.ἐπίφησεν (vel potius ἐπίφεσεν,de qua scriptura plenius te docebunt notæ in pag.491.) pro ἐφῆκαν immiserunt., ab ἐφίημι , sive inusitato them. ἐφέω , *immitto*: anadiplasiasmo indubitato : qualis etiam est in Homericis illis ἐνένιπε & ἐνένιπεν,ab ἐνίπω & ἐνίπτω,& præsentis temp. participio ἀναπεφυλινδόμενος. De simplicium anadiplasiasmo meminit ipse Antesign. 172,16.] κατέδυπε,*decidit corruit*,à καταδύπω : μεταπάω,μετέπαον,*assecutus sum*: ἀπειπάω,ἀπείπαον,*ingruit*. [μετέπαον,ἀπείπαον,

ANNOTATIO. & similia , non sunt è πάω composita , quod significat *traho* , sed è πέω. id autem formatum alibi è tenuato ἔπω, alibi ex aspirato ἵπω , pleonasmo τῆσ, & aphæresi τῆς, ita scilicet vt ἵκω ex ἔχω. atque vt μετέπαον & ἀπείπαον sunt à μεταέω & πεπαέω , sive μετέχω & ἀπείχω : sic μετέπαον & ἀπείπαον à μεταπέω & ἀπειπέω , sive μεθέπω & ἀφ-

ἑπέω.] Cum augmento temporali,ab ἁλιτέω , ἥλιτον, *Cum augmẽto temporali*.

peccaui : ἥλιτε , *peccauit* : παραλιτέω,παρήλιτον, παρήλιτες, *porali*.

offendi,offendisti : ὀσφραίνομαι τὸ ὀσφραίνομαι,ὤσφρανθε, *senserunt,odorarunt*:παραγίνομαι τὸ παραγίνομαι, παρέγρηθε,*prætulit* : malo deducere à παραγήνομαι , quàm à receptiori παραγίνομαι : quia si augmentum detrahatur , οι manet οι *in penultima aoristi secundi*. inuariatum , quamuis producatur , vt patet ex simplici οἰχήσομαι, οἴχε,*abij,abiisti* : ab οἰχέομαι,à quo Atticũ ὀἰχομαι sua tempora mutuari diximus 352, 30. Idem dici potest de ἥκω , quod in his temporibus seruat οι inuariatum, tanquam ab οἰγέω : vnde in futuro secundo passiuo οἰχήσομαι , *aperiar*. Ab ἀάω inuenitur in aoristo secundo ἄαθε,*molestus fuit* , pro ἤδε, solutione η in αα, 333,37. ab ἀάω ῶ , ἄλαλκον,ἄλαλκες,ἄλαλκε , *iuui, prostigaui,isti,it*, in aoristo secundo. pro augmẽto repetitis duabus primis literis. sic ab ἀχέω ὦ, participiũ ἀναχθόν,*mœstus,tristans*:in Optatiuo medio, ἀναχθιοίμην,ἀναχθιο,ἀναχθιοῖτο,*tristarer,tristareris,tristaretur*: vbi κ tenuis repetitur pro aspirata χ. In iis quæ augmẽto destituuntur, sola terminatio mutanda erit in εω aut ἐω,sive in ἐομαι aut ἀομαι : in ἐω , vt ἐνθορεν, pro ἐνίθορεν, *sine augmẽto à verbo* ἐνίσσω : ἐνίσπορε μέσον , *insiluit in medium* : πόρεν , *præbuit*: *bis prima coniugationis circumflexorũ* πόρε, *præbuit*:ὑπερθορεν, *saltu superaui*: ὑπερθορε,*transilijt*: ἄνθορεν , *exilijt* : à poëtico ἀνθορέω , pro ἀναθορέω , 173, 13. *in voce activa*. ἐπίθορεν,*irruit* : ἔθορεν,*insilijt* : ἔκμολεν , *exiuit* : cum augmento diceretur ἐξέμολεν : ἐνένιπε,*dixit,increpuit*:dicitur pro eodem , ἐνένιπεν, tanquam ab ἐνένιπέω. [ἐνένιπεν *verius est ab* ἐνίπω, *per reduplicationẽ poëticam*,vt v.14. ANNOTATIO. ἄλαλκεν *ab* ἄλκω,ἄλαλκον *ab* ἄρω : *augmenti scilicet loco repetitis duabus initialibus præsentis*.] In Subiunctiuo, πόλεται, *peccauerit,errauerit* : πόρῃ , *præbeat*, κίχωσι , *sortiti sunt,adierint*. in infinitiuo , θορεῖν,& poëticè (172,14.) τυγχέειν,*desiliisse*:ὀλισθεῖν,*cecidisse*:προσομολεῖν,*adire*. in participio , θορών , *saliens, qui exilijt* : καταθορόντες,*desilientes*: ἀναθορών,*prosiliens*:κιχών,*assecutus,nactus*:μολὼν,*profectus*: προσομολὼν, *procedens* : προσομολὼν,*ingressus*:ὀλισθὼν,*lapsus*: πόρων, *qui præbuit*. Sequentia vocis mediæ mutent terminationem in ἐομαι, vt habeatur eorum thema:ἄλθε, ἄλθομαι: ἀλίσκετε,*offenderũt*:ἐϊδέρμος,*veritus*: ἀναέδυμος,*vstus*. [Sed hoc vereor ne sit è mendoso loco ANNOTATIO. sumptum pro ἀποδύμω , à ἀποδέω *in cineres redigo* , & *cinerum more sodico*.] sic in futuro secundo medio ab ὑπερθορέομαι, ὑπερθορεῦμαι,& Ionicè (199,30.) ὑπερθορέομαι, ὑπερθορεῦμαι, *transiliendo*. Vel mutanda est terminatio in ἀω,aut ἀομαι : vt, ἀπόπτω,*discede,abi*. [Quod non minus est ab ANNOTATIO. ἀπόπτω quam ab ἀποπτάω.] μεταπάω,*accurrẽs,insecutus*,

Aoristus secundus

Reduplicatio poëtica

A verbis secundæ circumflexorum.

In voce media.

ANNOTATIO. ἁμιλλάω. [μιλλάω est è μεπαίω vel μεθίημι, vt μεθόλων è μελάσχω vel μετέχω. eodemque modo ἐπάσω, ἐπασείν, ἐπασών: & med. voce ἐπασέζ, ἐπασόμδρ@, ab ἐπασείω vel ἐφέπω. At πολλὰ δίεσε apud Etymol. non est à Δ|απάω, (alioquin enim paroxytonως dicendum foret δίεσε) sed sine augmento à δίεσω, vt δίεπε, ἀμφεπε, ἀμπέχε, à δίεπω, ἀμφίεπω, ἀμπέχω: de qua accentus diuersitate supra dictum est pag. 325. Est autem δίεσω nihil aliud quam δίεπω, atque adeo è δίεπω factum epenthesi τῶ σ, vt paulo ante dictum est in simplici.] δαμιῶσι, *domitum esse*, in infinitiuo passiuo, à δαμάομι: participium δαμεὶς, *domitus*: possunt etiam deduci à δέμνομι. In voce media, ἵπτεσθω, *volarunt*, in duali, à πεῖομι: ὀπτόμι.

ANNOTATIO. [πτέσθω æque est à πέτομι atque à πετάομι. An vero ὀπτόμ@ vt ὀσφρέσμδρ@ sit à them. in ἄομι, *non mihi constat: aliàs* ὀπτόμ@ *est præsentis temporis, ab* ὄπτομι, *video*.]

In aoristis sec. verborũ in μι thema quomodo inuestigandũ. Themata ad quæ referendi sunt aoristi secundi primæ coniugationis verborum in μι in contextu oppositi producti.

AORISTI Autem secundi verborum in μι ab aliis terminatione dignoscuntur. Vt eorum thema inueniatur, augmentum, si quod habuerint, est abiiciendum: & si in compositis præpositiones ob augmentum literam aliquam immutarint aut perdiderint, singula in suum locum reponenda. mutetur deinde terminatio actiua vnà cum characteristica, in ημι, vel ωμι, vel υμι, & media in ημην, vel αμην, vel ομην: in υμι quidem, si terminatio contineat υ: in ωμι, si ω vel ο, modò ω non sit in subiunctiuo: in ημην, si sit ε: in ωμην, si α: & in ημι, si sit alia quàm ω in subiunctiui primis personis aut tertia plurali. tum enim perquirendæ erunt omnes thematum in μι formæ, præterquam υμι: quòd omnes coniugationes, præter quartam (quæ subiunctiuo caret) habeant ω in iis subiunctiuorum personis. Præfigenda denique in quibusdam erit reduplicatio, de qua 221, 16. & 222, 30. atque 232, 18. sed in compositis non præpositioni, sed verbo simplici erit applicãda. Exemplis rem illustremus. Quæ ad ημι aut ημην primæ coniugationis referantur, vix alia inuenies quàm ducta à τίθημι aut ἵημι, vel ex eorum compositis. simplicis τίθημι coniugationem habes pagina 224. & Γ ἵημι 329. Composita diuersam ab eis coniugandi formam non recipiunt: verùm in compositis è θημι, quum augmentum ε assumunt, in præpositionibus sæpe aliquid immutatur aut deperditur. id quomodo fiat, vt paucis demonstrem, oculisque subiiciam, themata composita notis arithmeticis insignita ad marginem apposui, ad quæ referantur exempla quæ in contextu cal-

casse notas habuerint: quod & in multis aliis eiusmodi compositis postea breuitatis gratia factitabimus. Hæc igitur ducuntur à compositis è τίθημι & ἵημι: in indicatiuo, ἀνέθεμδρ, *suspendimus*: ἀνέθεσαν, *suspenderunt, consecrarunt, destinarunt*, [1]. vide in margine eorum thema ἀνατίθημι, cui vnitatis nota præfigitur. κατέθετε, *tribuistis*, [2]. ἀπετίθημι, ἀπέθεσαν, *attulistis*, [12]. διέθεσαν, *condiderunt, instituerunt*, [3]. ὑπέθεσαν, *oppignerarunt*, sine augmento ὑπόθεσαν, [20]. sic simplex θεσαν, *posuerunt*, pro ἔθεσαν. παρέσαν, & ectasi poëtica παρέασαν, *dimiserũt*, [32]. [Rectius πάρεσαν, vt ἔνεσαν *immiserunt*, κάθεσαν *demiserunt*, πρόεσαν *prodiderunt*, proparoxytonως, vt Etymol. quoque docet in ἄπεσαν. an vero ex ἄπεσαν factũ sit παρέασαν, quod à Suida exponitur ἐάσαν *siuerunt*, & ἀφῆκαν *dimiserunt*, quæri non immerito potest. existimarim potius esse aor. 1. pro παρῆκαν, ab inusitato παρέω, cuius simplex ἑω, quum retineat insitum ἐ, ἐπιτίθημι. ἐπέθεσαν. ἐπιθέμδρ@. ἐπιθέσθαι. ἐπιθέσθω. ἐπιθέσθων. ἐπιθέσθην. ἐπιθέσθη. ἐπιθέσθησαν. ἐπιθέσθησαν. ἐπιθέσθησαν

31 μεθίημι ex μετά. *mittere*,[16] ἀνεῖναι, *potestatẽ facere*,[22]. ἀφεῖναι, *dimittere*,[25].
32 παρίημι ex παρά. ἐφεῖναι, *appellare, de iudicio vno ad aliud prouocare*,[26].
33 ἐπαφίημι ὲ πεἰ ὅτ παρά. ἐπαφεῖναι, & Ionicè ἐπαφιέμην, *emittere*,[28]. vt simplex ἔμην, 322,37. quod & poëticè geminato μ, ἔμμην, *misisse, posuisse*: μεθεῖναι, *permittere*,[31]. παρεῖναι, *dimittere*,[34].
35 σωίημι siue ξυνίημι. In particip. ἀναθεὶς, *attollens, relinquens*,[1]. ἀφθεὶς, ἀφθέντος, *qui affecit*,[3]. ἑπιθεὶς, *prosecutus*,[5]. ἑθεὶς, *qui imposuit*,[6].
36 συνκαθίημι ex σὼ ἢ κατά. καθεὶς, *deponens, soluens, faciens*,[7]. βεβεὶς, *qui iniecit*,[12]. παθεὶς, *qui proposuit*,[16]. σωθεὶς, *componens, conscribens*,[17].
37 ὑφίημι ex ὑπό. συγκαθεὶς, *simul demittens*,[18]. ἀφεὶς, *deijciens, liberans*[19] *se*,[23]. ἐξανεὶς *qui remisit*,[25]. ἐφεὶς, *committens*,[26]. ἑπανεὶς,
38 ὑπανκαθίημι ex ὑπὸ ἢ κατά. *qui dimisit*,[27]. μεθεὶς, *qui omisit*,[31]. pro μεθεὶς dicitur Ionicè (118,31.) μετεὶς, μετέντος, *intermittens, repudians, im-*

ANNOTATIO. *mutans*: παρεὶς, *omittens*,[32]. [Quod à tribus est thematibus. nam quandoque est aor. 2. act. à verbo παρέημι,[15] vt hoc loco: quandoq; præs. act. à verbo πάρειμι *adsum*: vnde gen. plur. παρέντων pro παρόντων *præsentium*, apud Eustath. ex Alcæo) quandoque aor. 2. pass. à verbo πείρω, vt φθαρεὶς & κραρεὶς à φθείρω & κίρω: atq; inde seq. comp. ἀπεκπαρεὶς, non è ἀπεκπαίρω, quod non extat.[20]] ἀπεκπαρεὶς, *traiectus*,[33]. potest censeri participium aoristi secundi pass. à ἀπεκπείρω. ὑφεὶς, & Ionicè (118,31.) ὑπεὶς, *deponens*,[37]. in plurali, ἀναθέντες, *sustendentes, dicantes*,[1]. ἀφθέντες, & in datiuo ἀφθεῖσιν, *iis qui instituerunt*,[3]. παραθέντες, *apponentes*,[9]. huius genitiuus παραθέντων legitur vsurpatus pro tertia plurali imperatiui παραθέτωσαν, *apponant*, 305,33. ὑπαρθέντες, *tollentes*,[19]. ἀφέντες, *indulgentes, permittentes*,[22]. παρέντες, *omittentes, remittentes, admittentes*,[32]. in fœminino, ἀναθεῖσα, ἀναθεῖσης, *committens, prorogans*,[1]. ἀπεβεῖσα, *quæ tribuit*,[12]. ἀποθεῖσα, *apponens*,[13]. μεθεὶς, *qui omisit*,[31]. συγκαθεῖσα, τῆς συγκαθείσης, *considens*,[36]. in neutro ἐφεν, ἐντος, *immittens*,[26]. In indicat. vocis mediæ, ἀνεθέμην, *contuli*,[1]. Themata ad quæ referentur aoristi sequẽtes medij, per ε μεν potiùs quam per ημι sunt efferenda: ἀποσυνεθέμην, *adhibui in consilium*,[14]. ὑπέθε, *posuisti*,[20]. ἀνέθετο, *retulit, communicauit*,[1]. παρακατέθετο, sine augmento παρακατέθετο, & poëticè (173,13.) παρακατθέτο, *commendauit*,[10]. προέθετο, *perrexit*,[13]. ἀποθέτο, & Atticè (311,15.) πρόθετο, *proposuit*,[16]. συνέθετο, *composuit* seu *componebat, pacisce batur*:[4] sine augmento, σωθετο, *intellexit, audiuit*,[17]. ὑπεξέθετο, *exposuit, ostendit*,[21]. σωὶς & Atticè (401,22.) ξυὶς, *intellexit*,[35]. ὑπεθέμεθα, *posuimus, censuimus*,[20]. ἀπέθεντο, *deposuerunt, amiserunt*,[2]. διέθεντο, *disposuerunt, promiserũt, pacti sunt*,[3]. ἐπέθεντο, *imposuerũt, sanxerunt*,[5]. κατέθεντο, *de-*

posuerunt,[7]. παρέθεντο, *commendarunt*,[9]. προσέθεντο, *se adiunxerunt, instituerũt*,[13]. προσανέθεντο, *cõmunicauerunt*,[14]. συνέθεντο, & Atticè (401,22.) ξυνέθεντο, *pacti fuerunt*,[17]. ὑπεθέντο, *consuluerunt, admonuerunt*,[20]. ὑπεξέθεντο, *clàm exposuerunt*,[21]. ἐξεν, *exemerũt, ademerũt, deposuerũt*,[24]. sic simplex ἕντο, *miserunt*. In imperatiuo, ἀπόθε, *depone, reconde*,[2]. Atticum est, factum per crasim ex Ionico ἀπόθεο, & Ionicum à communi ἀπόθεσο: vide 239,3. & 7. sic ἀφθε, *pacisce, promitte, ineas*,[3]. ἔνθε, & Ion. ἔνθεο, *impone* vel *imposuisti*, in indicat. sine augmento, pro ἐνέθεσο,[4]. κατάθε, *depone*,[7]. βείθε, *coronare, circumponere sertum*,[12]. προθέ, *adde, admone*,[13]. προσανάθε, *repone, cõmunica*,[14]. συγκατάθε, *assentire*,[18]. ὑπόθε, & Dor. (293,14) ὑπόθεο, *da consilium, consule*,[20]. ἄφε, *libera*,[23]. ἀπόθεσθε, *reponite*,[2]. ἔφεσθε, *committite*,[26]. In Opt. παραθείμεν, *apponam*,[9]. μεθείμεν, *dimittam*,[31]. ὑφείμεν, *cedere m, concessurum*,[37]. παραθείτο, *apponat*,[9]. μεθείσθε, *relinquatis*,[31]. In subiunct. προώμαι, *deseram, remittam*,[34]. ἐπιῆται, *inciet*,[5]. παραθῆται, *ejiciat*,[9]. ἀναπόμεθα, *omittamus*,[1]. ἀφώμεθα, *vendamus*,[3]. μεταθῶμεθα, *sententiam, mutemus*,[8]. προώμεθα, *deseramus*,[34]. καταθῆσθε, *collocaueritis*,[7]. προέσθε, *prodatis*,[34]. ἀφθῶσι, *paciscantur, promittant*,[3]. προῶσι, *deserant, prodant, omiserint*,[34]. [Apud Suid. quoque proparoxytonos legitur προώμαι & προῶσι. ANNOTATIO. sed videntur eiusmodi aoristi esse non tanquã è verbis in μι, sed tanquam è circumflexis: quamobrem eorumdem etiam Optatiua pro ι characteristica verborum in μι, habent οι characteristicam verborum circumflexorum. vt enim χοῖτο & compositè ἀπόχοιτο, ἀ χῶ, sic etiam dicitur οἶτο, ἧοιτο, & compositè προΐοιτο, ἀπήοιτο, ab ὦ & ἧμι. testaturque id non Etymol. duntaxat, in ἀπόπροε, sed ipse etiam vsus. sic enim Aristot. Eth. 9. χρήματα προοῖντ' ἄν, *pecunias profunderent*: & Demosth. in Mid. ὅτοι χρήματα ἔχοντες, μὴ προοῖντ' ἄν. De imperatiuo autem προοῦ sic tradit Etymologus: οὗ (inquit) compositum cum monosyllaba præpositione, circumflectitur, vt προοῦ: cũ dissyllaba, grauatur, vt ἀπόθε, καπέθε.] Sunt qui hæc accentu in antepenult. retracto efferant, προώμαι, ἐπίηται, παρήται, καπήσθε, προώσι, ἀφθῶσι), προώντας. In infinit. ἀναθέσθαι, *emendare*,[1]. ἀφθέσθαι, *disponere, testamentum condere*,[3]. ἐπιθέσθαι, *insectari, incubuisse*,[5]. καταθέσθαι, *collocare, conferre, deponere*,[7]. μεταθέσθαι, *ab vno ad aliũ transferre*,[8]. παραθέσθαι, *addere*,[9]. παρακαταθέσθαι, *commendare*,[10]. προσθέσθαι, *conciliare, adiuuare, præsidio esse*,[13]. προσαναθέσθαι, *insuper aliquid oneris suscipere*,[14]. προθέσθαι, *proponere, po-*

testa

testatem facere,[16]. *προθέσθαι, consilium dare,*[20]. *προϊέναι, prodere,*[29]. *πρόεσθαι, dimittere, permittere,*[34]. *ὑφιέναι, vires remittere, vires submittere, condonare,*[37]. *ὑπεξιέναι, concedere, dimittere,*[38]. In part. *ἀναθέμενος, imponens, sustinens,*[1]. *ἀποθέμενος, qui abiecit, qui abrogauit,*[2]. *ἀφιέμενος, per testamentum relinquens, testatus,*[3]. cum *ἐπί, ἐπιδιαθέμενος, insuper pecuniam pactus: παρακαταθέμενος, qui deposuit,*[10]. *περιτιθέμενος, circumuenions, qui inseruit,*[11]. *ἐπιθέμενος, qui circumposuit,*[12]. *προστιθέμενος, additus, qui adest,*[13]. *προσαναθέμενος, qui consuluit, qui in consilium adhibuit,*[14]. *ὑποτιθέμενος, proponens,*[20]. *ἀφιέμενος, derelinquens,*[23]. *προϊέμενος, deserens, qui dimisit,*[34]. *καθυφιέμενος, subtrahens,*[30]. in duali, *ἀφιέμενω, missum facientes,*[33]. in plur. *ἀποθέμενοι, reseruantes,*[2]. *παραθέμενοι, periculo obiicientes,*[9]. *συνθέμενοι, constituentes,*[17]. in neutro sing: *συνθέμενον,* cõiunctum tetrachordum,[35]. [Alij *συνημμένον* legunt, à *συνάπτω*: quæ scriptura cum aliis locis defendi potest, tum hoc Plutarchi De frat. am. *καθάπερ ἐν ἁρμονίᾳ μέσαις φθόγγοι ἁρμόζουσιν, ἐ συναφὴν ποιοῦσι.* at *συνέσεις* hac significatione vsurpari non solet.]

ANNOTATIO.

Themata compositorum ex ἵημι, ad quæ referendi sunt aoristi secundi paribus arithmeticis notis in contextu oppositio insigniti,

1 *ἀμφιημι ex ἀμφί.*
2 *ἀνδιημι ex ἀνά.*
3 *ἀνθυφιημι ex ἀντὶ & κατά.*
4 *ἀνιημι ex ἀνά.*
5 *ἀφιημι ex ἀπό.*
6 *διημι ex ἀμφί.*
7 *ἀμφιημι ex ἀμφὶ & ἀνά.*
8 *εἰμι.*
9 *ἐξιημι.*
10 *ἐξανιημι ex ἐξ & ἀνά.*

ANNOTATIO. RARVS Est etiam aoristus secundus in secunda coniugatione verborum in *μι*, præterquam in *ἵημι*, & ex eo compositis: vt ex sequentibus exemplis fiet manifestum: in indicatiuo vocis actiuæ, *ἐξίσω, errani*,[9]. *ἐπίστω, astiti*,[12]. *κατέστω, astiti*,[14]. *ἄλω, fugi* ab *ἁλίσκομαι*,[35]. *ἐξέπτω, euolaui*, ab *ἐξίπτημι*. *παρέστης, adueniisti, ades*,[18]. *ἀνέτλης, sustinuisti*, ab *ἀνατέτληκα*, 328,35. *ἀνέστη, se collegit, euersus seu euersa est, discessit*,[4]. *διέστη, diuisus est*,[6]. *ὑπέστη, adfuit*,[8]. *ἐξέστη, vitauit, subterfugit, cessit*,[9]. *ἐξαπίνης, assurexit*,[11]. *ἐπέστη, astitit, imminuit*,[12]. *ἐπανέστη, insurrexit*,[13]. *κατέστη, peruenit, extitit, astitit, adfuit*,[14]. *παρέστη, astitit*,[18]. *συνέστη, cessit, euenit, circumstetit*,[23]. *πρόεστη*, & Atticè (311,15.) *πρύτη, præfuit, contrastetit*,[33]. *προδιέστη, discordare iam cœperat*,[22]. *προεξανέστη, præoccupauit*,[23]. *συνεπέστη, contigit, accidit*,[29]. *ὑπέστη, subijt*,[31]. *προσέφη, allocutus est*, à *πρόσφημι*: *ἔκτα* & sine augmento *κτά, percussit, scalpsit*, à *κτίνυμι*: *ἔστλω, steterunt*, pro *ἔστησαν*, in duali, à simplici *ἵστημι*. *μετέστημεν, destituimus*,[16]. *ἐπέστημεν, deuenimus*,[20]. *ἀμφέστησαν, circumsteterunt*,[1]. † *ἐνέστησαν, expulerunt*,[4]. *ἐξέστησαν, alienarunt, ad stuporem vsque perculerunt*, item *stupuerunt*,[9]. [*ἐνέστησαν, ἐξέστησαν* & similia, quum actiuam habent significationem, non sunt aor. 2. sed 1. vt apud Pausan. *Ἀργεῖοι τὸς Ὀρνεάτας ἐνέστησαν, Argiui Orneatas è sedibus suis expulerunt*: & Lucę vltimo, *γυναῖκες τινὲς ἐξέστησαν ἡμᾶς, mulieres quædam obstupefecerunt nos*. In secundo enim aoristo neutralem significationẽ habent, vel passiuam: vt apud Thuc. lib. 1. *οἱ κακοῦργοι ἐνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, malefici fuerant ab illo expulsi*: & Demosth. *ἐξέστησαν τῶν ὄντων, cesserunt bonis*. nam in præsenti, imperfecto, futuro primo, & aoristo primo actiuam significationem habet hoc verbum cum suis compositis: in cæteris vero neutralem vel passiuam, vt supra quoque monui. Fitque hoc in aliis etiam nonnullis: vt *ἑάλωκα* præsenti, imperfecto, futuro 1. & aor. primo, labefaciendi & subuertendi significationem habet: at aor. 2. *ἅλων*, collabendi & corruendi. similiter *ἑάλωκα capio*, & *ἥλισκον capiebam*: at *ἐάλωκα* & *ἐάλων capitus sum*. sic *θένω ferio, ἔθεινον feriebam*: at *θνῄσκω moriar*, & *ἔθανον mortuus sum*, proprié (vt videtur) è verberibus.]

ANNOTATIO. [Legendum vel *κατεφέστασαν*, per syncopen è *κατεφεστήκασιν, insurrexerant*: (de quo syncopatorum genere dictum est supra pag. 456.) vel *κατεπέστησαν*, vt Act. Apost. cap. 18. *κατεπέστησαν τῷ Παύλῳ, insurrexerunt aduersus Paulum.*]

11 *ἐξυπανίστημι ab ἐξ ὑπὸ & ἀνά.*
12 *ἐφίστημι ex ἐπί.*
13 *ἐπανίστημι ex ἐπὶ & ἀνά.*
14 *καθίστημι è κατά.*
15 *κατεφίστημι ex κατὰ & ἐπί.*
16 *μεθίστημι ex μετά.*
17 *μεθυφίστημι ex μετὰ & ἀνά.*
18 *παρίστημι ex παρά.*
19 *παρυφίστημι ex παρὰ & ὑπό.*
20 *πρόεμι.*
21 *πρόειμι.*
22 *προδιίστημι ex πρὸ & διά.*
23 *προεξανίστημι ex πρὸ, ἐκ sine ἐξ & ἀνά.*
24 *προϋφίστημι ex πρὸ & ὑπό.*
25 *συνίστημι & Attice ξυνίστημι.*

26 συναυίσημι ex συὸ & ἀνά.
27 συναφίσημι ex συὸ & ἀπό.
28 συνεξανίσημι ex συὸ, ἐξ & ἀνά.
29 συνεφίσημι ex συὸ & ἐπί.
30 συνεπανίσημι ex συὸ, ἐπὶ & ἀνά.
31 ὑφίσημι ex ὑπό.
32 ὑπεξίσημι ex ὑπὸ & ἐκ sine ἐξ.
33 ὑπεξανίσημι ex ὑπό, ἐξ & ἀνά.

offerre, *ſiſti*,[18]. παρυποστῶσι, *emerſiſſe*,[19]. συστῶσι, *in cœtum coire, in vnũ congregari*,[25]. συνυποστῶσι, *vnà rebellare*,[27]. συνεπαναστῶσι, *vnà coniurasse*,[30]. ὑποστῶσι, *ductare*,[31]. ὑπεκστῶσι, *se liberare*,[32]. ὑπεξαναστῶσι, *honoris causſa aſſurgere*,[33]. pro ſimplici στῶσι, Ion. diceretur στῆδε, 182,6. ex quo poëtæ correpta penultima faciunt στάδε, *ſtare*. In participio, ἑστηκὼς, *ſtans ex aduerſo*,[2]. ἀναστὰς, *ſurgens, traducens*,[4]. ἀποστὰς, *fugiens*,[5]. ἀφεστὼς, *diſtans*,[6]. ὑστὰς, *inſtitutus, conflatus*,[8]. ἐκστὰς, *deflectens, diſcedens, egreſſus, qui abſtinuit*,[9]. ἐξαναστὰς, *qui ſurrexit*,[10]. ἐπιστὰς, *imminens*,[12]. ἐπαναστὰς, *rebellans*,[13]. καθεστὼς, *regreſſus, perculſus, qui appulit, ſtans, commeratus, ueniens*,[14]. μεθεστὼς, *digreſſus, qui demigrauit, defunctus, ſemotus, tranſlatus, rebellis*,[16]. παραστὰς, *adſtans, aſtans*,[18]. περιστὰς, *circumſtans*,[20]. προστὰς, προστάντος, *præpoſitus, præſidens, antecellens*,[21]. προεξαναστὰς, *prius exurgens*,[23]. συστὰς, & Atticè ξυστὰς, *conſpirans, decurtatus, contractus, qui conſtiterit, conſtans, palæſtrita*,[25]. συνεξαναστὰς, *conſurgens*,[28]. ὑποστὰς, *ſe ſuſtinens, qui ſuſtinuit, qui reſtitit, qui excepit, adorſus*,[31]. horum formam imitantur, πρεσβὰς, *qui utendum dedit*, à πίπρημι: † πολύτλας, *miſer, multa patiens, multa paſſus, infelix*, quaſi à πολύτλημι ſeu πολυτίτλημι: συγκατακτὰς, *ſimul occidens, qui vnà occidit*, à συγκοπτέκτημι. In maſculino plur. ἑστηκότες, *conſiſtentes*,[3]. ἀναστάντες, *aſtra mouentes, eiecti, aſſurgentes*,[4]. ἀφεστάντες, *retrocedendo aditum facientes*,[6]. ὑστάντες, *ſecedentes*,[9]. ἐπιστάντες, *urgentes, imminentes*,[12]. περιστάντες, *circumſtantes*,[20]. συστάντες, *contracti, enecti*,[25]. συνυποστάντες, *qui ſimul rebellarunt*,[27]. ὑποστάντες, *excipientes, ſuſceuntes*,[31]. In fœmin. ſing. ἡ ὑστῦσα, τὸ ὑστὸς, *inſtans*,[8]. περιστῦσα, περιστὸς, *impendens*,[20]. προστῦσα, *proſtans, proſtituta*,[21]. προὐποστῦσα, *iam creata, præexiſtens*,[24]. ὑποστᾶσα, *quæ exiſtit*,[31]. In neutro plur. τὰ ἑστηκότα, *poſita, pacata, tranquilla*,[14]. In voce med. ab ἵστημι, non reperitur aoriſtus ſecund. in vſu. à φημὶ inuenitur ἔφαν, μέν: ſecunda perſona ἔφασο, Ionicè (186,23.) ἔφαο, & ſine augmento φάο, *dixiſti*: ἔφατο & φάτο, *dixit* ſeu *dicebat*, vt ſit imperfect. à φάμην, *dico*: cum ἐκ, ἐκέφατο, *dixit, euulgauit*, pro ἐξέφατο, ab ἔκφημι: vnde & in infinit. ἐκφάσθαι, *euulgare*: ſic προσφάσθαι, *alloqui*, à προσφημι: ἀπόφασθαι, *negare*, ab ἀποφημι: ab eodem in imperatiuo ἀπόφαθι, *nuntiate, declarate*.

Aoriſtus ſecundus medius ab ἵστημι non inuenitur.

A φημὶ & ab eo compoſitis.

De aoriſto ſecundo tertiæ coniugationis verborum in μι.

In Tertia coniug. vix inuenitur aoriſtus ſec. niſi à διδῶμι, βιῶμι & γιγνῶμι, aut ab eorũ compoſitis. De βιῶμι, γιγνῶμι, vide 358,38. & 360,7. necnon & iam in ſequentibus.

de δίδωμι, 228,20. huius compoſita quædam hoc loco videamus: in indicat. ἀπέδοτε, *detulerunt*,[2]. διέδοτε, *dederunt*,[3]. ἐνέδοτε, *præbuerunt*,[5]. ἐπέδοσαν, *creuerunt*,[6]. παρέδοσαν, *tradiderunt*,[7]. ab ἐκπίπλωμι, legitur ἐξεπλάγην, *enauigauimus*. In imperatiuo, προσπόδες, *addito*,[12]. *Compoſita à δίδωμι.*

ἀναδίδωμι.
ἀποδίδωμι.
διαδίδωμι.
ἐνδίδωμι.
ἐπιδίδωμι.
παραδίδωμι.
προδίδωμι.
προεκδίδωμι.
προσδίδωμι.
προσπροδίδωμι.
ὑπεκδίδωμι ex ὑπὸ & ἐκ.

ἐνδότω, *aſſerat*,[4]. ἐνδότω, *porrigat*,[5]. ἔκδοτε, *reddite*,[4]. In Optatiuo, ἐνδοίην, & Atticè (319,20.) ἐκδώην, *aſſerrem*,[5]. ἐνδοῖεν, *inclinauerint*, vide 365,19. In ſubiunctiuo, ἐνδῶ, *dederit*,[5]. παραδῶ, *tradiderit*,[7]. ſimplicis δίδωμι prima pluralis δῶμεν, & poëticè δώωμεν, 228,37. & rurſus δώουμεν, 306,15. In infinitiuo, ἀναδόναι, *ſubmittere, producere, ſurſum dare, reddere*,[1]. ἀποδόναι, *tradere*,[3]. ἐνδόναι, *præbere*,[5]. ἐπιδόναι, *creuiſſe*,[6]. προδόναι, *exponere*,[7]. προσδόναι, *ſuppeditaſſe*,[9]. προεκδόναι, *edidiſſe*,[4]. προσπροδόναι, *parcere*,[13]. In participio, ἀποδούς, *deditus*,[6]. παραδούς, *tradens*,[7]. προδούς, *proditus*,[9]. in plurali, ἀναδόντες, *perrigentes*,[1]. ἐπιδόντες, *indentes*,[6]. προδόντες, *proditi*,[9]. ſunt qui legant ἀναδάντες, ἐπιδάντες, προδάντες, ſed malè. In voce media, ἀπέδοτο, *redemit*,[2]. ἐξέδοτο, *locauit*,[4]. ἀπέδοντο, *venditarunt*,[2]. in imperatiuo, ἔκδυ, *matrimonio, loca*,[4]. προῖδυ, *paciſcere, fac ſponſionẽ*,[8]. In participio ἐνδύρμενος, *qui locauit*,[4]. Hæc media ad themata in ομαι potiùs quàm in ωμι ſunt referenda.

De Aoriſtis ſecundis verborũ quartæ conjugationis in μι.

Ducta à compoſitis ex δῦμι, κλῦμι & φῦμι.

Quarta Coniugatio verborum in μι aoriſtum ſecundum ignorat, niſi in verbis diſyllabis & ab eis compoſitis: & vix alia inuenias quàm ducta à δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio*: & φῦμι, *produco naſcor*. hinc ἐνέφλω, *inhæſit*, ab ἐμφυμι: ἐπεισεδύω, *ingreſſus ſum*, ab ἐπισεδύμι: ἐξέφυν, *enatus ſum, enatus es*, ab ἔκφυμι: εἰσέδω ſeu ἐσέδω, *ſum ingreſſus*, ab εἰσδυμι ſeu ἔσδυμι: περέδω, *obrepſi*, à παραδύμι: ἀνέδυ, *emerſit*, ab ἀναδύμι: διέδυ, *ingreſſus eſt*, à διαδύμι: κατέδυ, *occidit, ſe depreſſit, ſubmerſus eſt*, à καταδύμι: ſimplex ἔδυ, & ſine augmento δῦ, *ingreſſus eſt, ſubiit*: προσέφυ, *annexus eſt, adhæſi*, ὑπέδυσαν, *ſubierunt*, ab ὑποδύμι. In imperatiuo, δῦθι, *ingredere*: in hoc atque in ſequentibus, vbi nullum eſt augmentum, mutetur in μι id quod ponitur poſt Characteriſticam υ, & eorum thema habebimus: κλῦτε, *audite*. In infinitiuo, δῦναι, *ſubire, induere*: καταδῦναι, *ſubire, ingredi*, Atticè & Doricè καταδῦμεν, 182,6. ἐμφῦναι, *inhærere, conſcendere*: προσφῦναι, *adhærere*: ſi legatur προσφύναι, acuta penultima, præſentis erit temporis: idem aliorum eſto iudicium. In participio, δύς, δύντος, *ſubiens*: ἀμφιδύς, in-

dutus : καλῳδὸς, *ingressus* : παρεκδὺς, *elapsus, excutiens & abijciens* : ὑπεκδὺς, *discedens* : ὑπεξαναδὺς, *fallens emergendo* : ἐμφὺς, ἡ ἐμφύσα, *ingenitus, ingenita, inhærens* : ἐπιφὺς, *qui extitit* : προσφὺς, *adnatus*.

Parasceuè generalis ad inuestigationem receptorum thematum, quæ ab obsoletis quædam tẽpora mutantur.

QVI His regulis totque exemplis adiutus se paulum in rimandis aoristorum secundorum thematibus exercuerit, ad manum & in promptu habebit omnia themata ad quæ oblatus quiuis aoristus secundus referri possit. verum, vt iam sæpenumero monuimus, quoniam plerumque thema ad quod regulariter vocabulum aliquod refertur, obsoleuit, fit vt in Lexicis, quæ vsitata solummodo tradunt, obsoletum non inueniatur. quomodo verò ex obsoletis ad recepta themata sit perueniendum, pagina 423. quatuorque illam proximè consequentibus, in genere docuimus. Præterea CLENARDI tractatus de inuestigatione thematis in ea quæstione totus versatur. Ex eis locis petatur plenior huius rei doctrina. ibi tamen simplicia tantùm ex professo traduntur: compositorum autem rara fit mentio, quòd illis cognitis, nulla in his relinquatur difficultas, modò ad eam doctrinam mediocris accedat literarum in compositione connectendarum notitia, nonnullaque eius rei exercitatio. Nec verò longum aut difficile cuiquam fuerit absolutè cognitionem hanc sibi comparare ex iis quæ CLENARDVS tradidit 172, 1. & 401, 25. ac nos in nostris in eosdem locos Scholiis: atque 4, 31. quum de orthographia & consonantium nexu ageremus: & denique in hoc ipso libello, 474, 21. vbi de verbis compositis cum augmento syllabico in medio sermo habetur. nihil itaque reliquum est, nisi vt quamplurima à compositis & obsoletis thematibus doctorum temporum exempla in medium producamus: quibus iuniores & in compositionis ratione & in rimandis obsoletis thematibus, vsitatisque inueniendis sese exerceant. In his recensendis eadem methodo hic & postea in aliorum temporum tractatione vtemur, qua paulò antè, quum aoristos secundos compositorum à τίθημι, ἵστημι & δίδωμι, ad proprium thema referremus.

Arithmeticæ notæ quid in sequentibus exemplis designent.

Numerus igitur qui singulis eorum apponitur, illorum receptum thema, in margine eadem numeri nota insignitum, demonstrat, qui verò vnicuique eorum ordini præfigitur, is est cuius vsum pag. 424, versu, 20. pollicitus sumus. Hæc præfati, rem ipsam aggrediamur.

Aoristi secun. ducti è compositis ab ἄγνυμι quasi ab ἄγω.

3 A κατάγνυμι in infinitiuo passiuo καταγλῶναι. *frangi*: à περιάγνυμι particip. passiuum περιαγεὶς, *circumfractus*.

76 In

76 In indicatiuo, ὠνεῖπον, ἀνεῖπες, ἀνεῖπε, *de alto dixi*, Ἀναγορεύω *ab* εἶπω, *vel* ἴστημι, 1. ἀπεῖπον, & poëticè (172, 30.) ἀπὲιπον, & cum alte- ἔπω.
10 augmento (299, 33.) ἀπέιπον, *renui, negaui*, 3. ἐπαινεῖπον, 1 ἀναγορεύω.
declaraui, denuntiaui, 5. παρεῖπον, *admonui, persuasi, sedu-* 2 αὐτογορεύω.
5 *xi blanditiis*, 8. προεῖπον, *prædixi, priùs dixi, & insserunt*, 11. 3 ἀπαγορεύω.
προὔλιπον (289, 41.) & sine augmento, sed ν poëticè ge- 4 ἐπαγορεύω.
minato, προὐννέπον, *prædixi*, 12. προσεῖπον, & cum altero 5 ἐπαναγορεύω.
augmento (299, 33.) προσὲιπον, *appellaui, allocutus sum*, 6 καθαγορεύω.
affatus sum: προσεῖπεν & προσὲιπεν, *affatus est, appellauit*, 14. 7 μεθαγορεύω.
10 ἔειπον, *dixi, dicendo attigi*, 17. κατεῖπε, *patefecit*, 6. μετεῖ- 8 παραγορεύω.
pe, & poëticè (299, 33.) μετὲιπεν, *interlocutus est, inter alios* 9 παρεξαναγορεύω.
dixit, 7. Θέλειπεν, *ornauit, asseruauit*, seu *ornabat, foue-* 10 περιαγορεύω.
bat, 10. [καθεῖπω *non est è tenui* ἔπω, *sed aspirato* ἵπω, *à* ANNOTATIO.
quo etiam ἀμφίπω, διέπω, ἐφέπω, μέλπω. *ideo non opus est*
15 *Θελαγορεύειν ad supplendos huius thematis defectus aduo-*
care.] πρεῖπε, *præstituit*, 11. σωτεῖπε, *patrocinatus est, sepsit*, 16. 11 πρεαγορεύω.
Hæc tertiæ personæ, possunt etiã censeri aoristi primi. 12 πρεσβαγορεύω.
in eo enim dicimus εἶπα, εἶπας, εἶπεν, & εἶπα, ἔφπας, ἔφπε. 13 πρεσβαγορεύω.
vide 301, 7. & 298, 16. In imperatiuo, κατάφπε, *die, detege*, 14 πρεσπαγορεύω.
20 *ne rettice*, 6. πρόφπε, *iube*, 11. πρόφπε, *salutà*, 14. In Opta- 15 πρεσπεπαγορεύω.
tiuo, παρεξείποιμι, *præter veritatem loquerer*, 9. προείποι- 16 συναγορεύω.
μι, *salutarem*: προσείποι, *vocauerit*, 14. σωείποιμι, *pro ali-* 17 ὑπαγορεύω.
quo perorarem & consentirem, 16. ὑπαίποιμι, ὑπαίποις, *re-*
sponderim, responderis, 17. In subiunctiuo, παρείπω, *impo-*
25 *suerit*, 8. In infinitiuo, ἀνειπεῖν, *refellere*, 1. ἀντειπεῖν, *respon-*
dere, 2. ἀπειπεῖν, *negare*, 3. κατειπεῖν, *accusare, patefacere*, 6.
προειπεῖν, *denuntiare*, 11. προσφπεῖν, *alloqui, salutare, appella-*
re, 14. προστειπεῖν, *iterum ac tertiò loqui & dicere*, 15. συ-
μπείθειν, *suadere, patrocinari*, 16. In participio, ἀνφπών, ὀῦσα,
30 *referens, qui retulit*, 1. προφπών, *præfatus*, 11. προσφπών, *ap-*
pellans, 14. ὑπφπών, *subdens, respondens, præfatus*, 17.

1 In indicatiuo, ἐπανήγαγον, *reuocaui*, 2. ὑπεξήγαγες, Ἄγω *ab* ἀγάγω.
subduxisti, 10. συνήγαγε, & sine augmento συνάγαγε, *con-* 1 ἐπάγω.
uocauit, 8. κατήγαγον, *reduxerunt*, 3. In subiunct. παραγάγ- 2 ἐπαναγω.
35 *ης, conseleris*, 4. In infinitiuo, ἐπαγαγεῖν, *inducere, propo-* 3 καταγω.
nere, 1. καθαγαγεῖν, *deorsum egisse, reportare*, 3. περιαγαγεῖν, 4 παραγω.
prosequi, deducere, 6. In participio, καθαγαγὼν, *deducens*, 5 περιαγω.
qui reduxit, 3. παραγαγὼν, *qui deduxit*, 4. προαγαγὼν, *pro-* 6 παραγω.
gressus, qui euasit, 6. συναγαγὼν, *congregans*, 8. In indicati- 7 παρεισαγω.
40 uo vocis med. περιηγάγετο, *ad se perduxit, seu traduxit*, 7. 8 συναγω.
ὑπηγάγετο, *adduxit, pellexit*, 9. In infinitiuo, παρεισα- 9 ὑπαγω.
γέσθαι, *allicere*, 7. & simplex ἀγάγεσθαι, *ducere*. Tempora vocis 10 ὑπεξαγω.
mediæ referũtur ad themata in ομω potiùs quàm in ω.

80 & 81 In indicat. ἀφεῖλον, *abstuli*, 3. διεῖλον, *diuisi*, 4. Αἱρέω & αἱρήσομαι *ab*
παρεῖλον, παρεῖλες, παρεῖλε, *detraxi, auulsi, isti, it*, 12. ἕλω & ἑλοῦμαι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

1 αὐαιρέω ex ἀνά. ἀφεῖλον, dirui, ſum demolitus, circumcidi, 13. ſunt qui re-
2 ἀνθαιρέω ex ἀντί. ferant ad ἀφεῖλόω ὦ. καθεῖλε, demolitus eſt, Ionicè (118,30.)
3 ἀφαιρέω ex ἀπό. κατεῖλε, ſuſtulit, cepit, 9. μεθεῖλεν, & Ionicè (170,30.) μεθ-
4 διαιρέω, è Δ ϕ. λεσκε, cepit, accepit, ſeu capiebat, accipiebat, 11. ἀφεῖλαν,
5 ἐγκαθαιρέω ex ἐν & κατά. amouit, 13. καθεῖλον, & Bœoticè (303,9.) καθείλοσαν, deſtru-
xerunt, 9. In Optatiuo, καθέλοιμι, detraxerim: καθέλοι, am-
6 ἐξαφαιρέω, ex ἐξ & ἀπό. plexus ſit, 9. In ſubiunctiuo, ἐπιδιέλω, diſtribuero, 8. καθ-
ελῶ, deſtruxero, demoliar, 9. ſi legatur καθελῶ accentu
7 ἐπαναιρέω. circumflexo, erit futuri ſecundi indicatiui. ἐπανέλω, tol-
8 ἐπιδιαιρέω. lam, auferã, 7. ἀφεῖλω, detraxero, 13. καθέλῃς, & Ion. 118,30.
9 καθαιρέω & Ionicè καταιρέω. κατέλῃς, occidas, 9. In infin. δι-ελεῖν, partiri, diuidere, 4.
ἐγκαθελεῖν, capere, deijcere, 5. περιελεῖν, auferre, 13. συνελεῖν,
10 καθυπαιρέω. ὑπὸ capere, cepiſſe, 16. συγκαθελεῖν, ὑπὸ euertere, demoliri, 17
11 μεταιρέω è μετά. In part. διελὼν, diffringens, aperiens, 4. καθελὼν, καθελόντες,
12 παραιρέω. & Ionicè (118,30.) κατελὼν, vincens, peragens, 9. παρελὼν,
13 περιαιρέω. qui abſtulit, 12. περιελὼν, ὀντ&ω;: περιελόντες, qui ſuſtule-
14 ϖεϱιαιρέω. rũt, 13. συνελὼν, συνελόντ&ω;, qui cepit, 16. In indicatiuo vocis
15 ϖεϱοσαιρέω. mediæ, ἀφελόμαι, & ſine augmento ἀφελόμην, extorſi, 3.
16 συναιρέω. ἐξαφελόμην, abſtuli, 6. παρειλόμην, abduxi, 12. ϖεϱείλε, ele-
17 συϒκαθαιρέω è σὺν & κατά. giſti: ϖεϱείλετο, elegit, voluit, maluit, 14. ϖεϱείλε&, adiun-
xit, delegit, 15. αἱρέομαι, & ſine augmento ἀιρόμην, college-
18 ὑφαιρέω ex ὑπό. runt, 1. αἱρεόμε&, in alterius locum delegerunt, 2. καθαιρέ-
19 ὑπεξαιρέω. λον&, diuiſerunt, 10. In imperat. αἱρέσ&, collige, 1. In Optat.
παρέλοι&, ademiſſet, 12. ὑφέλον&, & Ionicè ſeu poëticè (190,
16. & 29.) ὑφελοίαν, ſurriperent, acciperent, 14. In ſub-
iunct. ἐπαιρέλωμαι, abroger, 7. In infin. ἐξαφελέσθαι, auferre,
aſſerere, 6. καθαιρέσθαι, diuiſiſſe, 10. παρελέσθαι, adimere,
auferre, 12. ὑφελέσθαι, ſubduxiſſe, ſuppilaſſe, 18. ὑπεξελέσθαι,
clam auferre, ſubtrahere, eximere, 19. In Participio, καθ-
ελόμεν&, & Ionicè (118,30.) κατελόμεν&, corripiens, 9. ϖα-
ϱελόμεν&, qui ademit, 12. περιελόμεν&, detrahens, 13. ϖϱο-
ϱελόμεν&, qui adlegit, 15. ἐπιδιελόμενοι, inter ſe partiti,
8.

Αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι. 7 Ἐπῃσθόμην, intellexi, ab ἐπαισθάνομαι: ϖαϱαισθόμεν&, præſentiens, à ϖαϱαισθάνομαι.

Ἁμαρτάνω ab ἁμαρτέω. 11 Ἁφήμαρτεν, & ſine augmento ἀφάμαρτεν, & meta-theſi poëtica ἀφάρμητεν, aberrauit, ab ἀφαμαρτάνω, quod
componitur ex ἀπὸ & ἁμαρτάνω. Ab eodem legitur ἀπήμ-
αρτον, aberrauí, mutato ſpiritu, vide 337,25.

Ἁλίσκομαι ab ἅλωμι. 10 Περάλων, περάλως, περάλω, prædam natus ſum, captus ſum, es, eſt, à ϖϱοαλίσκομαι.

Ἀπαφίσκω ab ἀπαφέω. 16 Ἐξάπαφε, deceptit, 1. ϖαϱήπαφε, 2. & ſimplex ἤπαφε, pro eodem. ſunt qui malint eſſe præteriti medij, vt pri-
1 ἐξαπαφίσκω. ma perſona ſit non ἤπαφον, ες, ε, ſed ἤπαφα, ας, ε: ſic ϖα-
2 ϖαϱηπαφίσκω. ϱήπαφα, &c.

Βαίνω à βίβημι. 29 In indicatiuo ἀπέβαν, diſceſſi, abij, 3. διέβαν, trã-ſmiſi, tranſiui, 5. ἐπέβαν, inſurrexi: ἐπέβη, inceſſit, 7. παρέβη, præterit, fefellit, 14. περιέβη, & ſine augmento ϖεϱέβη, circumuiuit, 15. ϖϱοσέβη, aſcendit, 17. συνέβη, & Atticè (401,23.) ξυμβῆναι, cõtigit, 20. Pro ſimplici ἔβη, dicitur Doricè, 118,42. ἴβαν, venit: (item ab ἰάω ῶ, ſino, imperatiuus ἄς, ἄτω, & Laconicè ἔβα, ſine, vt ἔβασαν pro ἐασαν, 288,31. ſic ἐβάτην pro ἐάτην) συνέβημεν, conuenimus, conuênit inter nos, 20. ἀπέβησαν, abierũt, 3. ἐξέβησαν, & ſyncope ἐξέβαν, exierũt, 6. ἐπέβησαν, & ſyncope ἐπέβαν, ſeu abſque augmento ἐπέβαν, peruenerunt, ingreſſi ſunt, inire fecerunt, 7. σὺνέβησαν, 8. ἀπέβησαν, depacti ſunt, 20. συμβάντες ſimul ſunt ingreſſi, 12. ὑπερέβη-σαν, tranſcenderũt, 23. In imperat. μεταβήθι, Atticè (356,42.) μεταβήτω, & ἀποcope μετάβα, tranſi, vade, 11. ſic ϖεϱόβα, progredere. pro ϖεϱόβαθι ſeu ϖεϱόβηθι, 16. ϖεϱοσαναβάθι, aſcẽ-de, 18. καταβήτω, & Atticè (356,42.) καταβάτω, deſcendat, 10. In ſubiunctiuo, ἐπιβῇ, ingreſſus fuerit, inuaſerit: ἐπιβῶ μὲν, & Ionicè (236,34. & 36.) ἐπιβέω μὲν, & poëticè ἐπιβείομεν, ingrediamur, aſcendamus, 7. μεταβῶμεν, transeamus, 11. συμβῶμεν, conueniamus, 20. ἐπιβῶσι, incurſent, 7. In infi-nitiuo, ϖοδὶ κοβῶν, repugnare, 2. ἐπιβῆναι, & Doricè (182,7.) ἐπιβᾶμεν, ingreſſum eſſe, 7. καταβῆναι, deſcendere, 10. περι-βῆναι, circumire, 15. ϖϱοσβῆναι, acceſſiſſe, 17. ϖϱοσεμβῆναι, inſilire, inſultare, 19. συμβῆναι, congredi, ſimul ire, 20. ὑπερ-βῆναι, tranſcendere, 23. In participio, ἀμφιβὰς, ἀντος, obam-bulans, 1. ἀσυμβὰς, ἀντ&ω;, non cohærens: hinc aduerbium ἀσυμβάτως, incongruenter, 4. [Rectius ἀσυμβάτως, à no-mine ἀσύμβατος. nam integra participia nõ ſolent cum a ſimilibuſque particulis componi: & πολύτλας, εὐκπέ-ϖ&ω;, ac conſimilia, ſunt poëtica.] ἐπιβὰς, ἀντ&ω;, ingreſſus, aſcendens, 7. ἐπαναβὰς, aſcendens, 8. ἐσβὰς, ingreſſus, 9. καταβὰς, deſcendens, 10. μετεκβὰς, tranſcendens, 12. μετεμ-βὰς, conſcendens, 13. ϖαϱαβὰς, qui violauit, qui tranſgreſſus eſt, 14. περιβὰς, qui circuiuit, 15. ϖϱοβὰς, progreſſus, 16. ϖϱοσβὰς, ἡ ϖϱοσβᾶσα, aſcendens, 17. συμβὰς, συμβὰντ&ω;, qui euenit ſeu contigit: in neutro συμβὰν, cùm accidiſſet, for-te, 20. συναναβὰς, ἡ συναναβᾶσα, ſimul aſcendens: συναναβὰ-σαι, quæ ſimul aſcenderunt, 21. ὑπερβὰς, tranſgreſſus, 23.

31 In indicatiuo, βιῶ, vixit: εἰ βιῶ, ſi vixiſſet, 2. Βιόω à βίαμι.
In Optatiuo, ἀναβιοίην, & Atticè (358,42.) ἀναβιώην, reui-
uiſcam, reduiuius ſim, 1. In infinitiuo, καταβιῶναι, vitam
agere, 3. ἐγκαταβιῶναι, vixiſſe, 4.

26 In indicatiuo paſſiuo, βέβαμμαι, tinctus ſum. in par-
ticipio. βαφεὶς, tinctus, demerſus.

32 In futuro ſec. infinitiui paſſiui, βλαβήσεσθαι, læſum iri. Βλάπτω à βλάβω.

41 In indicatiuo medio, ἐγένομην, natus ſum ex, 1. Γίνομαι à γένομαι.

1 ἀμφιβαίνω.
2 ἀνηβαίνω.
3 ἀνῆβ.
4 ἀσυμβαίνω ex ἀ priuatiuo & συμβαίνω.
5 Δαβαίνω.
6 ἐνῆβ.
7 ἐπῆβ.
8 ἐπαναβαίνω.
9 ἐσβαίνω.
10 καταβαίνω.
11 μεταβαίνω.
12 μετεκβαίνω.
13 μετεμβαίνω.
14 παραβαίνω.
15 περιβαίνω.
16 προβαίνω.
17 προσβαίνω.
18 προσαναβαίνω.
19 προσεμβαίνω.
20 συμβαίνω ſeu ξυμβαίνω.
21 συναναβαίνω.
22 συνῆβαίνω.

Annotatio.

23 ὑπερβαίνω.
24 ὑπανταβαίνω.

Βιόω à βίαμι.
1 ἀναβιόω.
2 Δαβ. 3 καταβ.
4 ἐγκαταβιόω.

Βάπτω à βάφω.

Βλάπτω à βλάβω.

Γίνομαι à γένομαι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

1 ἀπεξίνομαι.
2 ἐκτίνομαι.
3 ἐπιτίνομαι.
4 παραξίνομαι.
5 περιτίνομαι.
6 προτίνομαι.
7 προσεξίνομαι.
8 συνεξίνομαι seu ξυνέξ. ex σύν.

Γινώσκω à γνῶμι.
1 ἀπογινώσκω.
2 ἐπιγιν.
3 ἐπαναγ.
4 μετανγ.
5 παραγγ.
6 παρεναγινώσκω.
7 προγινώσκω.
8 συγγινώσκω è σύν.

Δείω à δέημι.

Δαρθάνω à δαρθέω.
1 ἀποδαρθάνω.
2 παρεκδαρθάνω.
3 συνεκδαρθάνω.

Διορύσσω à ὀρύττω.
1 Δι᾽ ὅλου διορύσσω.
2 συναποδιορύσσω.

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω seu ἐλθω.
1 ἀνέρχομαι ex ἀνά.
2 ἀντεισέρχομαι ex ἀντὶ & εἰς.
3 ἀπέρχομαι ex ἀπό.
4 διέρχομαι ex Δι᾽ ὅ.
5 διεξέρχομαι ex Δι᾽ ὅ & ἐξ.
6 εἰσέρχομαι siue εἰσβαίνω.
7 ἐξέρχομαι.
8 ἐπέρχομαι, ἐπί.

παρεξηλύθειν, adfui, 1. προεξηλύθει, superasti, 5. προσεξηλύθε, accessionis vice cessit, accessit, 7. ἐξεξηλύθασι, nati sunt ex, 2. παρεξηλύθοντο, adfuerunt, peruenerunt, 4. προσῆλθον, antè fuerunt, 6. In subiunctiuo, προεξηλύθῃσι, superior euadat, 5. In infinitiuo, ἀποξηλύσαι, occidere, 1. περιξηλύσαι, superesse, superare, 5. συνεξηλύσαι, & Atticè (401,23.) ξυνεξηλύσαι, conuenire, cõgredi, 8. In participio, ἐπιξηλύσαντα, qui accessit, 3. παρεξηλύσαντα, partus, 4. περιξηλύσαντα, viues, superstes, 5. προσεξηλύσαντα, qui accessit, 7. in plurali, ἀπεξηλύσαντοι, mortui, 1. in fœminino singulari, συνεξηλυσῶσα, compressa, 8.

45 In indicatiuo, μετέγνων, pœnitentia ductus sum, 4. προέγνω, præsciuit, antè agnouit, 7. συνέγνω, præbuit veniam, 8. In imperatiuo, ἐπίγνωθι, agnosce, discerne, 2. ἀναγνώθι, relege, 3. παραγνώθι, lege alteram legem vicissim, 6. σύγγνωθι, ignosce, 8. In infinitiuo, ἐπιγνῶναι, agnoscere, 2. μεταγνῶναι, pœnitere, 4. παραγνῶναι, conferre & recognoscere, recitasse, 5. In participio, ἀπεγνωκώς, ὀντος, desperatus, reprobatus calculo, 1. μεταγνούς, ὀντος, resipiscens, 4. μεταγνόντες, resipiscentes, 4. πρόγνως, ὀντος, præsciens, 7. συγγνούς, ὀντος, erratum agnoscens, συγγνόντες, ignoscentes, 8.

48 In infinitiuo vocis actiuæ, προδαθῆναι, prænouisse. In participio, προδαεὶς, ὀντος, prænoscens, præscisens, à προδάω [Sed hæc verius à δάω quàm à δάημι formari dictum est in Inuest. fut. 1. vocis actiuæ.]

49 In infinitiuo, ἀποδαρθεῖν, dormire, 1. παρεκδαρθεῖν, & metathesi poëtica, παρεκδραθεῖν, rursus Ionicè (183,15.) παρεκδραθέειν, concumbere, 2. In participio, συνεκδαρθών, qui vnà dormiuit.

69 In indicatiuo, διέδρη, & Doricè (118,42.) διέδρα, effugit, 1. In infinitiuo, συναποδρῶναι, & Doricè συναποδρᾶναι, simul aufugere, 2.

79 In indicatiuo, ἀνῆλθον, ascendi, 1. συνανῆλθον, ascẽdi vna cum, 24. ἐπῆλθον, & syncope ἐπῆλθον, accessi, aggressus, 8. κατῆλθον & κατῆλθον, descendi, reuerti, redij, veni, 11. ὑπῆλθεν & ὑπῆλθε, subiit, 26. διῆλθον, pernasi, 4. εἰσῆλθον, ingressus sum, seu ingressi sunt, 6. ἐξῆλθον, prodij, 7. ἐπεξῆλθον, exortus sum, inuasi, persecutus sum, 10. παρῆλθε, processi, euasi, & palam omnibus in medium prodierunt, 15. περιῆλθον, circumiui, oberraui, 10. συνῆλθον & Att. (401,21.) ξυνῆλθον, conueni seu conuenerunt, 23. ὑπεξῆλθον, me subduxi: ὑπεξῆλθε, se subduxit, 27. ὑπεισῆλθεν, in prioris locum successit, 2. ἐσῆλθε, subijt, 6. παρῆλθε, prodijt, est ingressus, 15. παρεισῆλθε, penetrauit, obiter subijt, 14. περιῆλθε, circumdedit, 16. προῆλθε, processit, 17. προσῆλθε perrexit, accessit, 21. συνῆλθε, conuenit, adijt, 23. ὑπῆλθε, subijt, imposuit, fefellit, decepit, 26. προῆλθον, præuenerunt, prouenerunt, 17. προαπῆλθον, præabierunt, 18. In imperatiuo, μετέρχε, quare, 12. παρέλθε, prateri, 13. προέλθε, procede, 17. In Optatiuo, μετέλθοις, reprimas, vlciscaris, 12. ἐπέλθοι, subiret, 8. κατέλθοιεν, descenderent, delapsi sint, 11. In subiunctiuo, περιέλθῃ, euadat, 16. εἰσέλθωμεν, & Doricè (119,24. & 384,26.) εἰσέλθω-μις, ingrediamur, 6. συναναβέλθωμεν, vnà ascendamus, 24. In infinitiuo, διελθεῖν, transire, 4. διεξελθεῖν, percurrere, enarrare, 5. εἰσελθεῖν, ingredi: εἰσελθεῖν δίκαιον, reum agi, vel vt litem incipere, 6. ἐπανελθεῖν, rediisse, 9. ἐπεξελθεῖν, persequi, 10. κατελθεῖν, descendere, redire, 11. μετελθεῖν, sumere vindictam, tueri, 12. παρελθεῖν, præuenire, superare, prætergressiũ esse, 13. παρεξελθεῖν, prætergredi, 15. περιελθεῖν, circuisse, euenisse, 16. προελθεῖν, prodire, nasci, 17. συνελθεῖν, conuenire, coire, conspirasse, 23. συμπαρελθεῖν, commigrasse, 25. ὑπεξελθεῖν, clàm exire, 27. Pro simplici ἐλθεῖν dicitur Doricè ἐνθεῖν, venire. In particip. ἀπελθών, mortuus, 3. διελθών, διελθοντος, qui transegit, 4. ἐπιξελθών, inuestigans, progressus, 10. μετελθών, inuadens, reprimens, vltus, 12. παρελθών, procedens, præteregressus: ἡ παρελθοῦσα, præstans, 13. παρεξελθών, egressus, 15. περιελθών, circumactus, 16. προελθών, prodiens, progressus, 17. προπαρελθών, vltrò se tradens, 18. προσελθών, qui præteryit, 19. προσελθών, accedens, 21. προσδιελθών, insuper narrans, 22. ὑπελθών, qui succurrit, incidens, subiens: τὸ ὑπελθόν, quod in mentem venit, 26. ὑπεξελθών, clam egressus, qui se subduxit, 27. In plurali, προδιεξελθόντες, prius pertranseũtes, 20. τὰ συνελθόντα, consentanea, contingentia, quæ contigerunt. 25

91 In indicatiuo, περιεῦρον, inueni, 2. In infinitiuo, ἐξευδρεῖν, deprehendere, 1. In participio, προσδρών, ὀντος, qui prior inuenit, 3. In indicatiuo medio, προσδίρετο, & Atticè (287,1.) προσηύρετο, adinuenit, adduxit, 4.

210 In indicatiuo, κατέσχον, obtinui, 5. παρέσχον, feci, prabui, 7. συνέσχον, continui, 11. προσέσχες, animaduertisti, 10. κατέσχε, compescuit, 5. παρέσχε, accidit, 7. ὑπέσχε, supposuit, subijt, sustinuit, promisit, 13. ὑπεξέσχε, profugit, subterfugit, se subduxit, 14. ὑπερέσχον, superiecerunt, 12. In imperatiuo, πεπάσθω, partem, porrige, 7. In subiunctiuo, μετάσχῃ, partem, capiat, 6. In infinitiuo, ἀνθέξειν, reluctari, obsistere, 1. ἀντιπαρέσχε, retribuere, 2. παρασχεῖν, & Ionicè (182,6.) παράσχεσθαι, porrexisse, 7. περισχεῖν, circumsedisse, obsedisse, 8. ὑπέσχεῖν, sustinere, subire, pœnas dare, 13. In participio, Δι᾽ ὅλου ἀνασχών, distans, procedens, 3. παρασχών, qui prabuit, qui præstitit, 7. ὑπισχνούμενος, supiciens, 13. In plurali, προσχόντες, appellentes, applicantes, 5. περισχόντες, superiores, 8. in fœminino singulari, περισχεθεῖσα, περισχόσης, undique exorta, 8.

1 ἐπανέρχομαι ex ἐπὶ & ἀνά.
2 ἐπεξέρχομαι ex ἐπὶ & ἐξ.
3 καθέρχομαι ex κατά.
4 μεθέρχομαι ex μετά.
5 παρέρχομαι ex παρά.
6 περισέρχομαι ex παρὰ & εἰς.
7 παρεξέρχομαι.
8 πρόσειμι.
9 προαπέρχομαι ex προ & ἀπό.
10 προδιέρχομαι ex προ & Δι᾽ ὅ.
11 προδιεξέρχομαι ex προ & Δι᾽ ὅ & ἐξ.
12 προσέρχομαι.
13 προσδιέρχομαι ex προς & Δι᾽ ὅ.
14 συνέρχομαι seu ξυνέρχομαι ex σύν seu ξύν.
15 συναντέρχομαι.
16 συνεξέρχομαι.
17 ὑπέρχομαι.
18 ὑπεξέρχομαι.
19 ὑπερέρχομαι.
20 ὑπερδιέρχομαι.
21 ὑπερεξέρχομαι.
22 ὑπερσέρχομαι.
23 ὑπερσυνέρχομαι.
24 ὑπερπαρέρχομαι.
25 ὑπερεξέρχομαι.
26 ὑπάρχομαι.
27 ὑπεξέρχομαι.

Εὑρίσκω ab ὀρέω.
1 ἐξανευρίσκω.
2 παρεξευρίσκω.
3 προσευρίσκω.
Ἔχω à σχέω.
1 ἀντέχω.
2 ἀντιπαρέχω.
3 διέχω.
4 ἐπέχω.
5 κατέχω.
6 μετέχω.
7 παρέχω.
8 ὑπέχω.
9 περίσχω.
10 συνέχω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

11 σωίζω.
12 ὑπερέχω.
13 ὑπέχω.
14 ὑπέξ.

plurali, ἰωλυχῆσαι λησεῖαι, assiduæ latronum infestationes, [1]. In indicatiuo vocis mediæ, ἐπέχετο, inhæsit, [4]. προέχοντο, prætendebant, [9]. In imperatiuo, πρόσχον, & Ionicè (193,29, & 383,2.) πρόσχεο, cõtine, defende, adiuua, curam, suscipe, [8]. In participio, ἐπιχόμενος, tenens, sustinens, [4]. κεκαλυμμένος, tectus, [5]. παρεσκόμενος qui præbuit, satis exercitatus, [7]. προσχόμενος, amplectens, [8]. προσχόμενος, prætendens, [9].

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 συζεύγνυμι ἐ σωύ.
2 ὑποζεύγνυμι.
Θάπτω à τάφω.
1 ἐνθάπτω.
2 συνθάπτω.
Θνήσκω à θείνω.
1 ἀποθνήσκω.
2 δυθν.
3 ἔκθν.
4 συναποθνήσκω.
5 ἐπαποθνήσκω.
6 κατεθνήσκω.
7 προθνήσκω.
8 συναποθνήσκω.

100 In indicatiuo vocis passiuæ, σωιζυγῶ, sum implicitus, [1]. ὑπεζύγ'ην, subij, [2]. In participio, συζυγείς, ἔντες, coniunctus : συζυγέντες, coniuncti, cum uxore agentes, [1].

213 In Indicatiuo passiuo, σωιτάφην, simul sum sepultus, [2]. In Imperatiuo, σωτάφηθι, una sepeliaris, [2]. In participio, ἐνταφείς, sepultus, [1]. συταφείς, consepultus, [2].

102 In Indicatiuo, ἐξέθανον, ἐξέθανες, ἐξέθανε, emortuus sum exanimatus, sum, es, est, [3]. ἐκπέθανε, vita functus est, occubuit, [4]. σωαπέθανον, una occisi sunt, [8]. In infinitiuo, ἐκθανεῖν, emori, [3]. In participio, θνηξαιών, ægrè seu morte difficili mortuus, [2]. ἐπαποθνηών, decedens, deficiens, [5]. (sunt qui pro eodem legant ἐπιποθνηῶν, vt sit participium præsens ab ἐπιποθνήω ῶ, quorum vtrumque apertè mendosum est ;) προθανών, qui obijt pro aliquo, [7]. In futuro secundo vocis med. ἀποθνεῦμαι, moriar, [1]. κατθανῆ, & poëticè (173, 14.) κατθανῆ, morieris, [6]. σωαποθανεῖσθε, simul moriemini, [8]. In part. σωαποθανόμενοι, commorientes, simul morituri, [8].

Ικνέομαι ab ἵκομαι.
1 ἀφικνέομαι ex ἀπό.
2 ἐξικνέομαι ἔκμαι.
3 ἐφικνέομαι ex ἐπί.
4 κατικνέομαι.

113 In indicatiuo medio, ἀφικόμην, & Ionicè (118,30.) ἀπικόμην, perueni, [1]. ἐξικόμην, perueni, consecutus sum, [2]. κατίκετο, attigit, tetigit : κατίκοντο, attigerunt, [4]. In infinitiuo, ἐφικέσθαι, consequi, [3]. Pro simplici ικέσθαι, poëtæ dicunt εἰκέσθαι, venire. In participio, κατικόμενος, prosecutus, [4].

ANNOTATIO. [Legitur etiam apud Hesychium εἰκέσθαι, cum indicatiuo εἶκτο, & actiuo εἶκε, venit : sed tenui spiritu. alias solet huius verbi initium esse ἁ aspiratum : idque in præsenti quidem productum, at in aor. 2. medio correptum : indicatiuum tamen ἵκετο nunc correptum, vt Il. Ψ, τὸ δ' ἄψ ἰκεθ' Ἕκτορα δῖον : nunc productum, vt Il. α, τὸν δ' ἐφέρεσκε ἰκέτης πένθος.]

Ἵπτομαι à πέτομαι.
1 ἀνίπτομαι.
2 ἐφίπτ.
3 κατίπτ.
4 μεθίπτομαι.
5 παρίπτομαι.
6 προσίπτομαι.
7 συμπαρίπτομαι.
8 ὑπερίπτομαι.

186 In indicatiuo vocis actiuæ, ἀνέπτην, subuolaui, [1]. παρέπτην, præteruolaui, aduolaui, [5]. ὑπερέπτης, superuolasti, [8]. In infinitiuo, παρπτῆναι, præteruolare, [5]. In indicatiuo vocis mediæ, συμπαρεπτόμην, simul volaui, [7]. ἐπέπτατο, aduolauit, [2]. προσέπτατο, & sine augmento πρόσπτατο, aduolauit, [6]. & simplex ἔπτατο, volauit. In subiunctiuo, προαπτήται, aduolet, [6]. In participio, καταπτάμενος, deuolans, volatu delapsus, [3]. μεταπτάμενος, transuolans, [5]. παραπτάμενος, παραπτάμενος, peruolans, peruolantis, [8].

προσπτάμενος, aduolans, [6]. & simplex πτάμενος, volans.

122 In subiunctiuo medio, κέρωνται, misceant. Κεράννυμι à κεράω.
134 Πεπτέκρυβεν, occultauit, à προκρύπτω. Κρύπτω à κρύβω.
141 In Optatiuo, σκλήροι, sortiatur, [2]. In infinitiuo, ἀπολαχεῖν, diuisisse, [1]. μεταλαχεῖν, adipisci, [4]. In participio, ἐπιλαχών, allectus per sortem, [3]. μεταλαχών, adeptus, [4]. Λαγχάνω à λήχω. 1 ἀπολαγχάνω. 2 συλλαγχάνω. 3 ἐπιλαγχαίνω. 4 μεταλαγχαίνω.
138 In indicatiuo, ἐπέλαβε, deprehendit, sensit, [1]. κατέλαβε, delegit, corripuit, & impersonaliter necesse fuit, necessitas coëgit, accidit, [3]. μετέλαβεν, assecutus est, [4]. προσελαβών, & Atticè (172,35.) προσέλαβε, processit, [5]. προσέλαβε, subijt, assumpsit, [7]. ὑπέλαβε, subduxit, [10]. simplex ἔλαβεν, & sine augmẽto λάβε, sumpsit, accepit. κατέλαβον, aduenerunt, [3]. In imperatiuo, ἐπίλαβε, siste, [1]. σύλλαβε, auxiliare, esto socius, [8]. In Optatiuo, προλαβοίμην, præmunieris, [6]. μεταλάβοι sumpserit, [4]. In subiũctiuo, προλάβωμαι, præsumpserint, [5]. In infinit. ἐπιλαβεῖν, opprimere, [2]. καταλαβεῖν, adesse, [3]. μεταλαβεῖν, assumere, [4]. προλαβεῖν, anteuertere, [5]. προσλαβεῖν, assumere, [7]. In participio, ἐπιλαβών, excipiens : ἡ ἐπιλαβοῦσα, τὸ ἐπιλαβόσης, quæ oppressit, obstruens, [1]. μεταλαβών, μεταλαβόντος, assecutus, [4]. συλλαβών, accipiens, [8]. ὑπολαβών, alterius loco respondens : ὑπολαβοῦσα, intersata, [10]. καταλαβόντες, ligantes, accipientes, [3]. προλαβόντες, maiores, antecessores, [5]. καταλαβόντα, quæ contigerunt, [3]. In Indicatiuo medio, ἐπελάβοντο, apprehenderunt, captarunt, amplexi sunt, [1]. In imperatiuo, ἐπιλαβοῦ, reprehende, [1]. In optatiuo, ἐπιλάβοιτο, reprehenderit, [1]. In subiunct. simplex, λάβωμαι, natus fuero : λάβηται, nactus fuerit. In infinitiuo, συλλαβέσθαι, & Atticè (401,23.) ξυλλαβέσθαι, suscipere, [8]. σωεπιλαβέσθαι, opitulari, [9]. In participio, ἐπιλαβόμενος, inuolans vim, qui apprehendit : ἐπιλαβομένη, nacta, [1]. συλλαβόμενος, qui comprehendit, [8]. Λαμβάνω à λήβω. 1 ἐπιλαμβάνω. 2 ἐπικαταλαμβάνω. 3 καταλαμβάνω. 4 μεταλαμβάνω. 5 προλαμβάνω. 6 προκαταλαμβάνω. 7 προσλαμβάνω. 8 συλλαμβάνω sive ξυλλαμβάνω ἐ σωὺ sive ξυ. σωεπιλαμβάνω. 9 ὑπολαμβάνω. 10

140 In indicatiuo, ἐξέλαθον, & poëticè (172,15.) ἐκλέλαθον, obliuiscendi fecerunt, [1]. In indicatiuo, med. ἐπελάθοντο, dederũt, obliuioni, [2]. In Optat. ἐκλάθοιτο, & poëticè (172,15.) ἐπιλάθοιτο, oblitus fuerit, [1]. In subiunctiuo, ἐπιλάθηται, obliuiscatur, [2]. vide 391,25. Λανθάνω à λήθω. 1 ἐκλανθάνω. 2 ἐπιλανθάνω.

In indicatiuo, κατέμαθον, intellexi, [2]. ἀπέμαθον, destiterunt, [1]. In imperatiuo, κατέμαθε, consule, [2]. In optatiuo, μεταμάθοις, te ad aliud discendum transtuleris, [3]. In infinitiuo, προμαθεῖν, præceperi, [4]. συμμαθεῖν, condocefieri, [5]. In participio, καταμαθών, intelligens, [2]. & simplex μαθών, discens, edoctus, gnarus, agnoscens, vide 391,25. Μανθάνω à μήθω. 1 ἀπομανθάνω. 2 καταμανθάνω. 3 μεταμανθάνω. 4 προμανθάνω. 5 συμμανθάνω.

148 In infinitiuo pass. προμιγλῶναι, coire, miseri, connare, à προμίγνυμι. Μίγνυμι à μίγω.

156 In indicat. vocis med. σωαπώλετο, simul perijt, [3]. Ὄλλυμι ἀὶ ὄλλω.

1 ἀπόλλυμι.
2 ὀλόλυμι.
3 σωαπόλυμι.
Ορῶ ab εἶδω seu ἰδω.
1 ἀφορῶ ex ἀπό.
2 διορῶ.
3 εἰσορῶ siue ἐσορῶ.
ANNOTATIO.
4 ἐνορῶ.
5 ἐφορῶ ex ἐπί.
6 κϑορῶ è κατά.
7 μεϑορῶ è μετά.
8 παρορῶ.
9 περιορῶ.
10 προορῶ.
11 προσορῶ.
12 συνορῶ.
13 ὑπερορῶ.
14 ὑφορῶ ex ὑπό.

In ſubiunctiuo, σωαπόλῃ, *ſimul pereat*,3. In infinitiuo, ἀπολέσϑαι, *mori*,1. διολέσϑαι, *diſperdi, diſperire*,2. & ſimplex ὀλέσϑαι, *periiſſe*.

75 In indicatiuo, ἐνεῖδον, ἐνεῖδες, *vidi, vidiſti*,4. ἐπεῖδον, *vidi*,5. κατεῖδον, *vidi, perſpexi, conſpexi*,6. παρεῖδον, *contempſi*,8. περιεῖδον, *contempſi*,9. προεῖδον, *præuidi*,10. προσεῖδον, *vidi*,11. ὑπερεῖδον, *ſuſpicatus ſum*,14. διεῖδες, *diſpexi*,2. περιεῖδε, *permiſit, conſpexit*,9. In ſubiunct. περιϊδῃ, *præuideat*: περιϊδητε, *præuideatis* ſeu *prouideatis, proſpiciatis*,10. & ἀπιδεῖν, penultima diphthongo, ita ſimplex εἰδωμεν apud Heſychium legitur, aoriſto itidem redditum ἴδωμεν *ſpectauerimus*, & κϑιδωμεν *didicerimus*. alias indicatiuè tantum εἶδον (poëticè interdum ἴδον) reliquis autè modis ſublata præpoſitiua ἴδε *vide*, ἰδοιμι *viderem*, ἴδω *videro*, ἰδὼν *conſpicatus*. eodemque modo in compoſitis, voce etiam media.] In infinitiuo, περιϊδεῖν, *ſinere*,9. In participio, ἀπιδὼν, *reſpiciens*,1. In indicatiuo medio, περιϊδοντο, *præuiderunt*,10. In participio, περιϊδόμενος, *proſpiciens*,10. Sæpe è diphthongo ϊ tollitur præpoſitiua ε: vnde pro ſimplici εἶδε, dicitur Ionicè (170,30.) ἴδεσκε, *vidit*. In imperatiuo, ἐσιδὲ, *vide*,3. κϑιδὲ, *deſpice*,6. In Optatiuo, ἐπίδοιμι, *videam*,5. In ſubiunctiuo, ἐπίδω, *inſpexero*,5. ἐσίδω, *videam*,3. περιίδῃς, *contempſeris*,9. κϑιδὼν, *perſpexerit*,6. παριδὼν, *contempſerit*,8. περιϊδωμεν, *proſpiciamus*: *præuideamus*: περιΐδωσι, *proſpexerint*,10. κϑιδωσι, *conſpexerint*,6. In infinitiuo, ἐνιδεῖν, *inſpicere, intueri*,4. ἐπιδεῖν: *vidiſſe*,5. κϑιδεῖν, *perſpicere*,6. μεϑιδεῖν, *contemnere, deſpicere*,7. περιδεῖν, *contemnere, negligere*, pro derelicto *habere, expectare*,9. περιδεῖν, *prouidere, proſpicere*,10. προσιδεῖν, *inſpicere, aſpicere*,11. ὑπερϊδεῖν, *deſpicere*,13. In participio, ἀπιδὼν, ὀντος, *intuitus*: ἀπιδοῦσα, *intuita, reſpiciens*,1. ἐνιδὼν, *intuitus*,4. κϑιδὼν, *conſpiciens, intuens, conſpicatus*,6. παριδὼν, *contemnens*,8. προιδὼν, προιδόντος, *præuidit, prouidens*,10. ὑπερϊδὼν, *diſſimulans, contemnens*: ὑπερϊδόντες, *non habentes honorem, deſpicientes*,13. συνιδόντες, *docti*,12. In ſubiunctiuo vocis mediæ, ἐπιδώμεϑα, *conſpiciamus*,5. In infinit. προιδέσϑαι, *præuidere, proſpicere*,10. ὑπιδέσϑαι, *ſubolere, ſuſpicari*,14.

Πάσχω à πήϑω.

175 In participio, προπαϑὼν, ὀντος, *antè affectus*: προπαϑόντες, *priùs, læſi*, à προπάσχω.

Πήγνυμι à πάγω.
1 ἀποπήγνυμι.
2 συμπήγνυμι è σύν.

174 In infinitiuo paſſiuo, συμπαγῆναι, *concretũ eſſe*,2. & ſimplex παγῆναι, pro eodem. In participio, συμπαγεὶς, *compactus*,2. In futuro ſec. eiuſdem vocis, ἀποπαγήσομαι, *cõcreſcam*, & ſimplex παγήσομαι, *figar, conſtituar*,1. Sed

[Sed παγῶ, παγεὶς, & ſimilia, verius à πάσσω quam à πήγω deducuntur, vt ſupra docui in pag. 429,25.]

ANNOTATIO.

176 In indicatiuo, σωίπτον, *ſimul bibi*,3; κατέπιεν, *abſorbuit*,2. In imperatiuo, συμπίετε, *ſimul bibite*,3. & ſimplex πίετε, *bibite*. In Subiunct. συμπίῃ, *combiberit*,3. πίωμεν, *bibamus*: πίητε, *ſitis bibituri*. In infinitiuo, κϑαπιεῖν, *deglutire*,2. συμπιεῖν, *combibere*,3. In participio, ἐπιπών, *qui bibit*,1. κϑαπιὼν, *qui deuorauit*,2. In futuro ſec. med. κϑαπίονται, *abſorbebunt*,2. pro κϑαπίονται nam in ſimplici pro πιέομαι dicitur πίομαι: vnde in ſec. perſona πίῃ, *bibes*: quæ & πίεσαι, vt φάγεσαι, *edes*, pro φάγῃ, 306,25. ſunt qui velint eſſe imperatiui modi: ego quomodo id fiat non video.

Πίπλω à πιέω.
ἀμφιπίπλω.
ἀποπίπλω.
ἀναπίπλω.
παρεμπίπλω.
περιπίπλω.
περικϑαπίπλω.
προεκπίπλω.
προσπίπλω.
συμπ. vel ξυμπ.
συνεκπίπλω.
ὑπερπίπλω.
ὑποπίπλω.

169 In indicatiuo, ἀπεκρίπισεν, & poëticè (406,5.) ἀπέπλω, *decidit, delatus eſt in*6. προσέπισε, *ſe coniecit*,1. *irruſit*,8. συνέπισον, & Atticè (401,23.) ξυνέπισον, *conſenerunt*,9. In imperat. συμπισέτω, *concidat*,9. ἀποπισέτωσαν, *decidant*,2. In Optat. ἀναπίσοιμι, *ſpe fruſtrarer*,3. In ſubiunct. ἀνερπίσω, *recidero* ſeu *recidam*,5. ὑπερπίσῃ, *illabatur*,11. & ſimplex πίσῃ, ac Ionicè (228,33.) πέσῃσι, *deciderit, moriatur in pugna*. In infin. παραπεσεῖν, *euenire*, *contingere*,4. περιπεσεῖν, *incidere in*,5. προσπεσεῖν, *irruere, ſe conijcere*,8. συμπεσεῖν, *competere, cõcurrere*,9. ὑποπεσεῖν, *ſe obijcere*,12. ſimplex πεσεῖν, & Ionicè (182,6.) πεσέμεν, *ce

3 παραῤῥέω.
4 παρεισρέω.
5 προσρέω.
6 συ|καταῤῥέω ὲ συν & κατά.

per vnicum ῥ,† quod à καταῤῥύω poteſt ductum videri,& καταῤῥύω ex κατὰ & ἀρύω compoſitũ) εἰσρυλῶω, influxiſſe,[1]. In part. εἰσρυεὶς, εἰσρυέντ⊙, illapſus,[1]. καταῤῥυεὶς, & poëticè (406,5.) καῤῥυεὶς, delapſus,[2]. παραῤῥυεὶς, praterfluens,[3]. προσρυεῖσα, affluens, accreſcens,[5]. συγκαταῤῥυεῖσα, quæ ſimul defluxit,[6]. Hæc omnia vocis erunt actiuæ, ſi à ῥύνημι ducti intelligantur: & paſſiuæ, ſi à ῥυέω, ῶ. ſic & futurum καταῤῥυήσ), defluet, ſi ducatur quaſi à καταῤῥύημι, erit primũ vocis mediæ: à καταῤῥυέω verò erit vel idem, vel ſecundum vocis paſſiuæ. ſi tamen quis paſſiua hæc eſſe contendat, malim à ῥύω formare: vide 399,35.

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀναῤῥήγνυμι.
2 ἐκῥήγνυμι.
3 καταῤῥήγνυμι.
4 παραῤῥήγνυμι.
5 περιῤῥήγνυμι.
6 ὑπεκῥήγνυμι.

190 In indicatiuo paſſiuo, ἀνερράγη, erupit,[1]. κατερράγη, diſciſſus eſt, erupit,[3]. In ſubiũct. ſimplex ῥαγῇ, erumpat. In infin. ἐκραγλῶω, erumpere,[2]. περιῤῥαγλῶω, alliđi vehemẽter & impingi,[5]. & ſimplex ῥαγλῶω, ruptum eſſe, rumpi. In part. ἐκραγεὶς, qui erupit: ἡ ἐκραγεῖσα, quæ erupit,[2]. καταῤῥαγεὶς, erumpens, commiſſus: ἡ καταῤῥαγεῖσα, τὸ καταῤῥαγεισης, conſerta erumpens,[3]. παραῤῥαγεὶς, diſruptus,[4]. περιῤῥαγεὶς, ruptus, obruptus, diſruptus,[5]. ὑπεκραγεὶς, erumpens,[6]. & ſimplex ῥαγεὶς, ruptus, fractus: ῥαγέσα, rupta. In futuro ſecundo infinitiui paſſiui, ἀναῤῥαγησεσθ, erupturum eſſe,[1]. & ſimplex ῥαγήσεσθ, ruptum iri. [Hæc omnia potius à ῥήσσω quàm à ῥήγω deducenda eſſe, docui, 429,15.]

Ῥίπλω à ῥίφω, 155,2.

In indicat. paſſiuo, ἐῤῥίφλω, & poëticè (287,8.) ἐείφλω, proiectus ſum. In ſubiunct. ῥιφῶ ῥιφῆς, proiectus fuero, is. part. ῥιφεὶς, ῥιφέντ⊙, iactus, iniectus.

Σκάπλω à σκάφω.
Τέμνω à τεμέω.

199 In infinitiuo paſſ. κατασκαφλῶω, dirui, à κατασκάπλω.

223 In tertia plurali indicatiui paſſiui, à διατέμνω, διετμήχησαν, & Bœoticè (192,29.) διέτμαγλο, diſſecti ſunt. [ἐτμήχησαν æquè deduci poteſt à τμήσσω atq; à τεμέω.]

ANNOTATIO.

Τίκτω à τέκω.

215 Ab ὤλικτο in infin. ὠντεκεῖν, parere: part. ὠντεκῶσα, pariens.

Τρέχω à δραμέω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἀντεκτρέχω.
3 διατρέχω.
4 ὑπτρέχω.
5 ἐπιτρέχω.
6 ἐπεκτρέχω.
7 καταπτρέχω.
8 παρατρέχω.
9 παρεκτρέχω.
10 περιτρέχω.
11 προτρέχω.

66 In Indicatiuo, ἀνέδραμεν, recurri, retrofugi, exilij,[1]. ἐξέδραμεν, excurri,[4]. ἐπέδραμεν, incurri,[5]. κατέδραμεν, incurſionibus infeſtaui ſeu infeſtarunt,[7]. παρέδραμεν, praterij,[8]. ἐξέδραμε, excurrit,[4]. ἐπέδραμε, incurſauit,[5]. κατέδραμε, incurſionibus, infeſtauit,[7]. παρέδραμε, feſtinans pratergreſſus eſt,[8]. περιέδραμε, circumijt,[10]. συνέδραμε, concurrit,[13]. In ſubiunct. ἐπιδράμω, incurrero,[5]. παραδράμω, praueniat,[8]. ὑπεκδράμῃ, effugerit,[16]. καταδράμωμεν, decurramus,[7]. παραδράμωμεν, pratercurramus,[8]. καταδράμωσι, incurſant,[8]. ὑπεκδράμωσι, praualicentur, ſubterfugiant,[16]. In infin. καταδραμεῖν, ſurſum currere,[1]. διαδραμεῖν, percurrere,[3]. ἐπιδραμεῖν, incurrere, graſſari,[5]. ἐπεκδραμεῖν, populari, prædonũ more percurſare,[6]. καταδραμεῖν, decurrere,[7] παραδραμεῖν, ſuperare curſu,[8]. περικδραμεῖν, tranſuerſum excurrere,[9]. προσδραμεῖν, accurrere,[12]. συνδραμεῖν, coire, concurrere,[13]. In part. ἐνδραμὼν, excurrens, erumpens,[4]. ἐπιδραμὼν, graſſatus, incurſans,[5]. παραδραμὼν, qui praterijt, qui ſuperauit,[8]. περιδραμὼν, circumcurrens,[10]. προσδραμὼν, accurrens,[12]. ὑποδραμὼν, præcurrens,[15]. ὑπεκδραμὼν, ſubterfugiens,[16]. ὠντεκδραμόντες, contra excurrentes,[2]. καταδραμόντες, docurrentes, peruagati, procurſantes,[7]. In futuro ſecundo actiuo, περιδραμεῖτε, circumcurretis,[10]. In medio, ἀνεδραμοῦμαι, recurram, ſurſum curram,[1]. ἐκδραμοῦμαι, excurram,[4]. ἐπιδραμοῦμαι, percurram,[5]. προσδραμοῦμαι, accurram,[12]. In infi. ἐπιδραμεῖσθ, & Ion.(199,39) ἐπιδραμέεσθ, percuſurum eſſe,[5]. In participio, προσδραμούμ⊙, præcurſurus,[11]. [Sed ἔδραμον, δραμεῖν, δραμὼν, & ſimilia ſimplicius à δρέμω deduci poſſunt,178,8. præſertim cum ab eodem ſit perf. med. δέδρομα, 197,22. Non nego tamẽ fut.2. δραμῶ reſolutum, in nouum transferri præſens, vt in aliis etiã fieri docui ſupra in pag.360,30. nam inde naſcitur perf. δεδράμηκα & verbale δράμημα.]

ANNOTATIO.

Τρώγω à φήγω.
1 διατρώγω.
2 ἐντρώγω.
3 ἐπιτρώγω.
4 καταπτρώγω.
5 παρατρώγω.
6 συντρώγω.

230 In indicatiuo, κατέφαγον, comedi, deuoraui,[4]. συνφάγομεν, comedimus,[6]. In imperatiuo, κατάφαγε, deuora,[4]. In ſubiunct. προφάγῃ, antè ederit,[5]. συμφάγῃ, vnà ederit,[6]. καταφάγωσι, deuorauerint,[4]. In infin. διαφαγεῖν, deuorare, deuorare,[1]. ἐμφαγεῖν, comeſſe, veſci,[2]. καταφαγεῖν, comedere,[4]. In participio, ἐπιφαγὼν, qui cibum ſumpſit, paſtus,[3]. In futuro ſecundo medio, καταφάγομαι, deuorabo,[4]. vt ſimplex, φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται, edam, es, et, pro φαγέμαι, ῃ, ῆται, 309,23.

Τυγχάνω à τεύχω ſeu τυχέω.
1 ἀντυγχάνω.
2 διατυγχάνω.
3 ἐντυγχάνω.
4 ἐπιτυγχάνω.
5 καταντυγχάνω.
6 παρατυγχάνω.
7 περιτυγχάνω.

219 & 225. In indicatiuo, ἐπέτυχον, ἐπέτυχες, ἐπέτυχε, nactus ſeu conſecutus ſum, es, eſt,[4]. συνέτυχον, conueni, obuius fui,[8]. In Optatiuo, αἱρετύχοιμι, accipiã, cõtrà ſortiar,[1]. In ſubiunct. ἐπιτύχῃ, incidat,[4]. περιτύχῃ, contingeret,[7]. In infinitiuo, διατυχεῖν, fruſtrari, aberrare,[2]. ἐπιτυχεῖν, adipiſci,[4]. καταντυχεῖν, aſſequi, ſortiri,[5]. περιτυχεῖν, reperire, nanciſci, incurrere,[7]. ſimplex, τυχεῖν, Ionicè (118,35.) τυκέειν, & poëticè (172,15.) τετυκεῖν, præparare: ſic τετύκοντο, præpararunt, pro ἐτύχοντο, in indicatiuo medio. In participio actiuo, διατυχὼν, fruſtratus,[2]. ἐντυχὼν, aſſecutus,[3]. [Vetum. Sylburg. ſuſpectum eſt particip. ἐντυχὼν cum ſuo themate ἐντυγχάνω.] ἐπιτυχὼν, nactus, humilis,[4]. καταντυχὼν, voti compos,[5]. περιτυχὼν, obuiam factus,[7]. προσυχὼν, quicunq; obuius factus eſt: τὸ προσυχὸν, obuium quodque,[8]. ὑποτυχὼν, protinus & commodè appoſitéque reſpondens, qui tempeſtiuè ſubdidit, qui reſpondit,[9]. παρατυχὼν, oblatum,[6].

ANNOTATIO.

227 In

Ὑποχεῖμαι ab ὑποδέομαι.
Φέρω ab ἐνέγκω.
1 ἀναφέρω.
2 ἐνφ.
3 ἐπιφ.
4 ἐπαναφέρω.
5 μεταφ.
6 παραφ.
7 περιφ.
8 προφ.
9 προσεισφέρω.
10 συμφ.
11 συμφέρω.
12 ὑποφέρω.
Φημὶ à φήμη.
1 παραφαίνω.
2 προφαίνω.
3 ὑποφαίνω.

Χαίρω à χαρέω.

ANNOTATIO.

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐγχάσκω ex ἐν.
2 ἐπεγχάσκω ex ἐπὶ & ἐν.
3 περιχάσκω.

227 In indicatiuo medio, καθυπέχετο, *vouit*: in subiunctiuo, καθυπέχῃ, *promittas*, à καταπιχήσμαι.

82 In imperatiuo, ἔξένεγκε, *deprome*,[2]. παρένεγκε, *affer, transfer*,[6]. προσένεγκε, *offer*,[10]. In Optatiuo, συνένεγκοι, *conferat, vtile sit*,[11]. In infinit. ἀνενεγκεῖν, *reducere, referre*,[1]. ἐξενεγκεῖν, *exportasse*,[2]. ἐπενεγκεῖν, *inferre, inducere*,[3]. ἐπανενεγκεῖν, *referre, reijcere*,[4]. μετενεγκεῖν, *transferre*,[5]. περιενεγκεῖν, *circumducere, circumferre*,[7]. συνενεγκεῖν, *conducere, prodesse*,[11]. ὑπενεγκεῖν, *transuehere, prænalere*,[12]. ὑπενεγκεῖν, *sustinere*,[13]. In participio, ἐξενεγκὼν, *qui exportauit*,[2]. παρενεγκὼν, παρενεγκάμενος, *superans, cùm superasset, exactus, exacta*: παρενεγκασῶν ἡμερῶν, *exactis diebus*, genitiui pluralis fœminini,[6]. προσενεγκὼν, *qui proposuit, qui allegauit*,[8]. προεισενεγκὼν, ὀντος, ὀντι, *qui antè contulit*: τοῖς προεισενεγκᾶσιν, *iis qui antè contulerunt*,[9]. ὑπερενεγκὼν, *antecellens*,[12].

232 In Optat.actiuo, παραφθαίη, *superet, præuertat*,[1]. sunt qui legant pro eodem παραφθείησι, cum paragoge syllabæ σι, quę in tertiis singularibus subiunctiuorum in η est familiaris: in optatiuis nō item. In participio, ὑποφθάς, *qui prauenit*,[3]. in voce media, ὑποφθάμενος, pro eodem. προφθάμενος, *anteuertens*,[2].

240 In indicatiuo medio, ἐχάρονθ', & poëticè (172,15.) κεχάρονθ', *lætati sunt*. [Notandum tamen ἐχάρονθ' non minus à χαίρω duduci posse (178,1.) quàm à χαρέω. χαίρω autem è χαρέω, futuro verbi χαίρω, per dialysin natum, alia magis propria gignit tempora, vt κεχάρηκα apud Aristoph. & particip. κεχαρηὼς apud Homerum, Ionicè extrito κ: (135,35. & 237,10.) necnon poëticum futurum κεχαρησόμενος, factum è communi χαρήσομαι, per anadiplasiasmum (172,14.) atque epectasin Ionicam, 182,7.]

239 In infinitiuo, ἐπιχανεῖν, *inhiare, irridere, decachinari*,[2]. In participio, ἐγχανὼν, *inhians os, aperiens*,[1]. προσχανὼν, *obuians, deuorans, arrodens*,[3]. [Sed χανεῖν, χανὼν, & similia, nō opus est anomalos à χάσκω deducere, quum regulariter ab vsitato χαίνω formare liceat, 178,1.]

ATQVE Hactenus de aoristo secundo & futuro item secundo. Restant perfectum & plusquamperfectum vocis mediæ ex his quæ cum præsenti cognationem habent.

PER

PERFECTI AC PLVSQVAMPERFECTI VOCIS mediæ thema quomodo inuestigandum.

Perfectum & plusquamperfectum vocis media cum quibus tẽporibus cognationem habeant & quam.

CREBRO In vsu habẽtur hæc duo tempora. Ab iisdem temporibus vocis actiuæ nec augmento nec terminatione differunt. at characteristica semper est diuersa, nisi in iis quæ ducuntur à thematibus in φω aut χω, in quibus omnium eadem est cum præsenti characteristica: aliàs in voce actiua est semper aut φ, aut χ, aut κ: in media eadem quæ in præsenti: sed vt in aoristis secundis, ita hîc pro σ & ζ, ponuntur γ & δ, & ex πδ, κδ, μν, κν, abiicitur secunda, τ, ν, λ: & è verbis in έω & άω, ε & α euanescunt. Penultima non differt ab ea quam habuerit thema, nisi hîc fuerit ο, aut οι, aut η. ο enim plerumque fit ex ε & in quinta conjugatione ex ϕ: οι ex ϕ: & η semper ex ω. Itaque horum thema facilè inueneris reiecto augmento & terminatione in thematis terminationem versa. nam penultima & characteristica nullum faceſſent negotium, nisi (vt dixi) penultima fuerit ο, aut οι, aut η, quæ mutandæ erunt in ε, ϕ, & ω: & pro Characteristicis σ, ζ, π, κ, μ, λ, nonnunquam reponendæ erunt γ, δ, πδ, κδ, μν, κν: aduertendum erit præterea num thema desinat in έω, aut άω, è quo abiectum sit ε aut α. Plurimis exemplis res illustretur. si offeratur vocabulum σέσηπα, id est, *putrui*, augmentum σε indicat esse perfectum; & characteristica π, vocis esse mediæ, abiecto igitur augmento σε, & terminatione α versa in ω, consurgit thema σήπω. Idem obseruandum in aliis terminationibus: vt ε in σέσηπε, *putrefactus est*: ὼς in participio masculino σεσηπώς, id est, *qui putruit*: υῖα in fœminino, σεσηπυῖα, *putrefacta*: atque in compositis: vt κατέσηπα, *emaraui, computrui*, à καθαίσηπω. Pro participio μεμερπώς, *corripiẽs, qui corripuit*: cùm non inuenias μέρπω, quære μάρπτω: & δήπω pro τεδηπότες, *perculsi*. [Verius tamen thema est δήπτω, quod non Etymol. tãtum agnoscit, sed etiam Hesychius, exponens δηπτόμενος *miror*, & ἐπιδυμᾶ *cupio*.] Rursus pro λελοιπὼς, ὀτος, *qui reliquit, qui vicit*, cùm non inueniatur λοίπω neque λοίπω, quæratur λείπω. sic προλείπω pro προλέλοιπα, *deliqui*: & προλελοιπὼς, ὀτος, *derelinquẽs*: ὀκλείπω pro ὀκλελοιπὼς, *qui defecit, qui euanuit*: ἀπολείπω & ἀπολελοιπότες, *desertores, victores*.

Exempla perfectorum mediorũ prima coniugationis ad primum thema reductorum.

ANNOTATIO.

π ex πδ.
οι ex ϕ.

EXEM

Exempla secunda. EXEMPLA Secundæ coniugationis, ἀποπεφόβως, ότ@, *absolutus*, ab ἀποφόβω : Δ@πεφοβώς, *detrectans*, à Δ@φοβῶ: κ@ωτίτηκα, *contabui, maceratus sum*, à κ@ωτήκω: à προσήκω, προσέτηκα, *intabui, intabesco* : προσέτηκεν, *affixus est, coagmentatus est* : σωτήκω, σωτέτηκα, *tabefactus sum*: ἀπείκω, τὸ ἀπτκὸς, ότ@, *indecens, absurdum*: ἐξείκω, ὁ ἐξεικὼς, ότος, *verisimilis*. [*Quod est etiam ab* ἐξίημι, *emitto*, 319,26.] τήκω, τετηκὼς, *resolutus, liquefactus, mœstus* : τετηκὼς, *resoluta*: καταπήκω, καταπετηκὼς, *tabefactus*: προσήκω, προσετηκὼς, *intabescens, affixus, deditúsque* : σωτήκω, σωτετηκὼς, *tabescens & macie extenuatus, addictus & ita incumbens vt anelli nequeat*: τὸ σωτετηκὸς, *liquefactum, colliquatum*.

Exempla tertia. TERTIAE, A γήθω, γεγήθα, *gauisus sum, cepi voluptatem*: part. γεγηθὼς, ότ@, *alacer, lætus, hilaris* : hinc aduerbium γεγηθότως, *læto & gestienti animo* : ab ἀμφιγήθω, ἀμφιγεγήθει, *est circumoblectatus. valdè delectatus est*. [Porrò & γήθω barytonως, & γηθῶ perispomenως dicitur: ab illo est γήθω *gaudere* apud Hesychium : ab hoc, γηθήσω *gauisum esse* vel *gaudere*, & γηθήσὼ *gauisurum esse*, apud Homerum. sic imperfectum ἐγήθεον apud Nonn. κρίεσσιν ἀρήσαντες ἐγήθεον ὥστε ἑταῖροι. ab eodem deduci γέγηθα potest, vt δέδηπα à δήπω, 214,1.] κεύθω, κέκευθα, τεκέκευθε, *texit, occultauit*: πλήθω, πέπληθε, *repletus est* : καβέλλω, καβέβλητα, *sum onustus*: καβεβλήκασι, *grauantur, onerantur*: πέρδω, πέπορδα, *pepedi*: πείθω, πεποιθὼς, ότ@, *fretus, confisus* : hinc aduerbium πεποιθότως, *cum fiducia*. Ab ἔθω verso ε in ο, diceretur ὄθα, & aucto ο, ὦθα, & rursus cum altero augmento ἐώθα, *consueui*, Æolicum est: communiter dicimus εἰώθα, 286,33.

ο, οι } ex { ι, ει

Exempla quarta. QVARTAE, A πτάσσω siue Atticè πτάττω, πεπταγὼς, & Ion. (118,26.) πεπτηγὼς, *egisse, actū esse*: πεπταγὼς, *affectus*: πτώσσω siue πτήττω, ὁ πεπληγὼς, ἡ πεπληγυῖα, *percussus, a, claudus, a*: κ@ωπτώσσω, καβαπεπληγὼς, *exterritus*: κέλομαι seu κέλζω, κεκελήγοτες, *incertè loquentes*: ἀκαχήζω, ἀκαχεκεγήτες, *exclamans* : ἐκαχήζω, ἐκεκεγήτες, & sine augmento ἐκεγήτες, *inclamantes* : τείζω, τετειγὼς, τετειγότος, & ectasi poëtica (150,35.) τετειγῶτ@, *tristem & exilem vocem emittens sicut vespertiliones ac pulli*: τὸ τετειγὸς, *stridulum resonans, stridens* : κάζω, κέκαδα, & pleonasmo τῆς ν, κέκανδα, *sum capax* : κάζω, κέκοδα, *cacaui* : ἐγκάζω, ἐγκέκοδα, *idem*.

γ ex σ siue π. γ ex ζ. δ ex ζ. ε ex ο.

Exempla quinta. QVINTAE, A γάλλω, τέθηλα, 197,28. hinc τεθηλασι, *pullularunt* : participium, τεθηλὼς, ότ@, *florens, vernans*: τὰ τεθηλότα, *virentia*: μαίνω, μέμηνα, *insaniui*: μέμηνε, *furor*, seu *ardor tenet*: μεμηνὼς, *insanus, furens*: σαίρω, σέσηρα, *apertus, hio, rideo*: σήσηρε, *simulatè risit* : σεσηρασι, *riserunt, obstupuerunt*: participium, σεσηρὼς, quod & σεσαρὼς, *lætabundus, abundè hians*: ἡ σεσαρῦῖα, *hiulca*: αὐαφάνα, αὐαπέφανα, *visus sum* : ἀμφιδάω, ἀμφιδέδηε, *circumaccenditur, circumardet* : ἀποκτείνα, ἀπέκτονα, *interfeci* : Δ@φθείρω, διέφθορα, *accepi corruptionem*: παραφθείρω, παρέφθορα, *corruptus sum* : in participio fœminino παρεφθορύῖα, *corrupta*: ὠκμάκω, ὠκμάκασι, & metathesi poëtica (299,44.) ἐξέμορε, *sortitus est*: ὦκ fit ἐξ ante vocalem, 249,25. o ex ν.

Exempla sexta. SEXTAE, A μηκάω, μέμηκα, *clamat, mugit* : particip. μεμηκὼς, ἡ μεμηκυῖα, & Doricè (118,40.) μεμακυῖα, *mugiens, vociferans vt capra*. A verbis in άω & έω euanescunt α & ε: à χλιδάω, κεχλιδὼς, *deliciis abundans*: Δ@χλιδάω vel Δ@χλανδάω, Δ@κεχλιδὼς vel Δ@κεχλανδὼς, *delicians, diffluens deliciis* : αὐαγάω, ἰώγα, & sine augmento αὐαγα, ἀυπτάω, αὐπτέτηκε, *perforauit* : αὐπτωνίω & Atticè (350,36.) ἀυπτάνω, αὐπτέτονε, *reclamauit*. [ἰωλυάω tātum abest vt sit Atticum, vt ne in communi quidem idiomate vel apud poëtas reperiatur: ideoque nulla eius apud Lexicographos est mentio. simplex etiam non est vsitatum nisi in quorundam deriuatorum formatione. ita enim Etymol. scribit è φωνῶ (φ in γ verso) fieri γωνῶ, atque inde γεγωνῶ per reduplicationem. Eustath. verò sic formar: verbi γώω perf. med. γέγωα, per metathesin γέγωα: eo in præsens tralato, more veteribus vsitato, (379,5.) fit γεγωνέω ῶ. cuius formationis apud Etymol. quoque vestigia cernuntur. sed legitur apud eundem Etymol. & tertia deriuatio, è Didymo petita, nimirum γεγωνεῖν ortum esse à γωνία angulus, vt sit omnes angulos sua voce replere: iuxta secundam vero deriuationem, γνωστὸν (id est ἐξάκουστον) βοᾶσι, ita vociferari vt exaudiatur atque cognoscatur vox clamantis. atque hæc originatio melius quadrat ad med. perf. γέγωνα. id enim nihil aliud ferè est quam ἔγνωσμαι, siue ἐξήκουσμαι καὶ ἔγνωσται ἡ φωνή μου, *exaudita & cognita est vox mea*. vt Il. ω, κώκυσε γεγωνέ τε πᾶν κατ' ἄστυ, *plorauit, atque auditus est per totam vrbem*. Od. ζ, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, *quanto* (l. spatio) *exaudiri potest qui clamauit*. sic Il. θ & ρ, ἤϋσεν δὲ Δαναοῖσι γεγωνὼς, *ita vociferatus est vt vox eius ad Danaos perlata sit & cognita*. At Sophocl. Philoct. γέγωνέ μοι πᾶν τόδ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, *clarè mihi totum hoc eloquitor, vt cognoscam quis sis*. Porro vt ex πέποιθα, perfecto medio verbi πείθω, nascitur πεποιθέω, (379,5. & 8.) sic γεγωνέω descendit è γέγωνα, perfecto medio verbi γνώω, καθ' ὑστέρησιν. atque inde est infin. γεγωνεῖν & Ionicè (182, 8.) γεγωνέμεν : item ἐγεγώνη, & plural. γεγώνιμεν pro ἐγεγώνειμεν, dem-

Exempla secunda. Tertiae. Annotatio. Exempla quarta. Exempla quinta. Exempla sexta. α euanescens ab άω & ἐω. Annotatio.

pto augmento, & ε Ionico ac Dorico more in ω verso: quæ omnia diuersis in locis exstant apud Homerum. apud Xenoph. quoque in Cyneg. γεγωνείτω *vociferetur, clara voce significet.* Ad hæc vt τερέσκω fit è τερέω, πελάσκω è πελάω sic γεγωνίσκω è γεγωνίω, apud Thucyd. ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων, *voce plurimum intensa vociferans, ita vt ab vniuerso agmine posset exaudiri:* Ex eodem præterito est nomen γεγωνος, *ita pronunciatus vt audiri & intelligi possit, clarus:* vt γεγωνὸς λόγος apud Philonem: & comparat. γεγωνότερον apud Etymol. & Suid. Itaque γέγωνα quidem ducitur vel è circumflexo γωνῶ, vel è Barytono γώνω: themata tamen illa non sunt vsitata, nec pro φωνῶ per antistœchon, nec pro γνώω per metathesin: multo minus γώνω Atticum est.] συγκρώω, συνέκρωε, *commisit, excitauit inter aliquos discordiam,* absq; reduplicatione, pro συγκέκρωε. [Quod tamen verius est imperf. actiuum quàm perf. med. à συγκρώω, 199,34.] Quod autem ad anomala attinet, ea omnia, saltem simplicia, CLENARDI tractatus de Inuestigatione thematis complectitur: atq; ideo illinc petenda. Simplicibus cognitis, composita facillimè inuenientur. Sed in rudiorum gratiam nonnulla hîc enumeremus, veluti quum de aoristo secundo ageremus.

ANNOTATIO.

Præterita media ducta à thematibus obsoletis.

Ἄγνυμι *ab* ἄγω.
Βάλομαι à βαλέομαι.
Γίνομαι à γείνω.
1 παραγίνομαι.
2 ἐπιγίνομαι.
3 φθάνω.
4 συνῆμι.
Δείδω à δίω.

Ἔρχομαι *ab* ἐλεύθω.
1 ἐπέρχομαι.
2 διέρχομαι.
3 ἐπέρχομαι.
4 παρέρχομαι.
5 ἐπέρχομαι.
6 προέρχομαι.
7 προσέρχομαι.
8 συνέρχομαι.

3 A κατάγνυμι, participium κατηγὼς, & cum altero augmento κατεηγὼς, *confractus:* vel fit per ectasin poëticam pro κατεαγὼς, de quo 333,36.

35 A προβάλλομαι, προβέβλεα, *malui.*

40 In indicatiuo, παρεκέγρεα, *accessi,*[1]. ἐπεκέγρει, *integrum esset, superasset,*[2]. συγκέγρε, *congressus est, coijt, compressit,*[4]. In participio, προσγεγρὼς, *præteritus, prisceus:* ἡ προσγεγρυῖα, *prisca, prior,*[3].

62 Περιδείδω, & ectasi poëtica περιδείδια, *pertimesco,* à περιδείδω: & à simplici δείδω plusquamperfectum ἐδείδιειν, *timebam:* vide 364,37.

79 In indicatiuo, διήλυθα, & cum Attica reduplicatione (297,23.) διελήλυθα, *transegi, percurri,*[2]. sic συνελήλυθα, *conueni, vnà adij,*[8]. ἐπελήλυθε, *subijt,*[3]. προελήλυθε *peruasit:* προελήλυθατε, *obsediſtis,*[5]. προῆλυθε, *processit, prodyt, peruenit,*[6]. προσεληλύθατε, *accessistis,*[7]. In Optat. προεληλύθοι, *peruenisset,*[5]. In infinitiuo, διεληλυθέναι, *confecisse,*[2]. παρεληλυθέναι, *vltrà sustinuisse,*[4]. In part. διελήλυθως, διεληλυθότος, *penetrans, consumptus,*[2]. προῆλυθώς, ότος, *progressus,*[6]. συνεληλυθότες, *qui cōuenerunt,*[8]. προελήλυθος, *reuolutum,*[5]. Simplex ἐληλυθὼς, & Æolicè ἐληλυθὼς, *profectus, qui venit:* ἡ ἐληλυθυῖα, *adueniens.* In plusquam

quamperfecto, ἀνεληλύθειν, *ascenderam,*[1]. προσεληλύθη, *accesserat,*[7]. In tertia plur. συνεληλύθησαν, & Atticè (300,13.) συνεληλύθεσαν, *conuenerant,*[8].

146 Participium μεμελὼς, ότος, & ectasi (309,16.) μεμέλεως, *curans,* item *qui curæ est, gratus:* τὰ μεμελήσετα, *de quibus cura est.* Μέλω à μελέω.

156 Ab ἐξαπόλλυω, ἐξαπῶλα, & Attica reduplicatione ὀλώλυω *ab* ὄλλω. ἐξαπόλωλα, *deperij:* ἐξαπολόλαπιν, *interciderunt.* Simplicis participium, ὀλωλὼς, *perditus.*

175 & 159 In indicatiuo, οἶδα, *perspectum habeo,*[1]. ἤδειν, *noui,*[2]. κάτοιδα, *noui scio,*[3]. σύνοιδα, *conscius sum, noui,*[5]. In secunda persona, ἔξοιδας, paragoge Æolica & syncope ἐξοισθα, *nosti,*[2]. sic κάτοισθα, *nosti,*[3]. δίοισθε, *dignoscit,*[1]. ἄδειστε, *nouit egregiè* seu *valde bene,*[4]. Sunt etiam ὀράω præteritum medium ab ὄπωμαι, quod est ὦπα, & Attica reduplicatione ὄπωπα, *vidi:* ὄπωπε, *vidit.* hinc in plusquamperfecto Ionicè ὀπώπεε, crasi autem Attica ὀπώπη, *viderat,*300,27. In participio, ὀπωπότες, *videntes, cognoscentes.* ὁράω *ab* εἶδω & ὄπωμαι. διοράω. ἐξοράω. ἠφοράω. ἀφειοράω. συνοράω.

180 In participio προπεπονὼς, & pleonasmo τὸ θ. προπεπονθὼς, ότος, *antè affectus:* οἱ προπεπονθότες, *iam iniuria lacessiti:* ἡ προπεπονθυῖα, *priùs affecta,*[2]. sic προπεπονθὼς, *magno affectu complexus,*[3]. τὸ ἀνταπεπονθὸς, *æquale repensum, talio, lex talionis,*[1]. Πάσχω à πονέω. ἀνταπέχω. προπέχω. προσπάσχω.

174 In indicatiuo, † παραπέπηγα, *hæreo,*[2]. παραπεπήγασιν, *hærent, accrescunt,*[2]. συμπέπηγε, *compegit, coaluit,*[4]. In infinitiuo, καταπεπηγέναι, *defixum esse,*[1]. In participio, προπεπηγὼς, *antè coneretus,*[3]. ἡ συμπεπηγυῖα, *in densitatem coiens,*[4]. Πήγνυμι à πήγω. καταπήγνυμι. παραπήγνυμι. πρόσπ. συμπ.

190 In indicatiuo, † ἀνέῤῥηγμαι, & verso η in ω (399,25.) ἀνέῤῥωγα, *rescissum est,*[1]. sic in infinitiuo, προσεῤῥωγέναι, *corruptum esse,*[6]. In participio, ἀνεῤῥωγὼς, ότος, *apertus, hians, patens,*[1]. ἀπερῥωγὼς, ότος, *abruptus,*[2]. καταῤῥωγὼς, *diruptus,*[4]. καταῤῥωγότες, *rupti,*[4]. τὸ ἐνεῤῥωγὸς, *rescissum,*[3]. τὸ παρεῤῥωγὸς, ότος, *fractum,*[5]. συνεῤῥωγὸς, *collisum,*[7]. In plusquamperfecto, συνεῤῥώγμ, *conflatum fuerat,*[7]. [Sed hæc duo themata πήγω & ῥήγω fileri potuisse dictum est supra pag. 429, v. 25. in ora libri.] Ῥήγνυμι à ῥήγω. ἀναῤῥήγνυμι. ἀποῤῥήγνυμι. ἐῤῥήγνυμι ex ἐν. κατάῤ. περιῤῥ. προσῤῥ. συῤῥήγνυμι è συν.

86 Ab ἔργω mutato ε in ο, & deinde præposito ε Attice (298,8.) fit præteritum medium ἔοργα, & ectasi poëtica ἐώργα, *feci.* [Porrò in perfecto scribi solet ἔοργα, vt ἔολπα & ἔοικα: at in plusquamperfecto ἐώργμν, ἐώλπης ἐώκη, aucta secunda, non prima, vt Etymol. & Eustath. tradunt. itaque videndum ne apud Hesych. pro ἐωργε, ἐώργεσαν, scribendum sit ἐώργη, ἐώργατο: præsertim cum Ῥέζω *ab* ἔργω.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

accentus hoc ipsum arguat. nam Florentina Hesychij editio paroxytonως habet ἐώργειν.]

Τίκτω à τίκω. 215 In participio, ὀντεκυῖα, *enixa, quæ peperit*, ab ὠδῖνα : & simplex, τεκυῖα, *puerpera, enixa.*

Τρέχω à δρέμω.
1 ἀναντρέχω.
2 ἐπιτρ.
3 ὠδειτρ.

68 & 66 In indicatiuo, ἀναδέδρομα, ἀναδέδρομας, ἀναδέδρομε, *percurri, isti, it* : ἀναδεδράμαμεν & syncope † ἀναδέδραμεν, *sursum cucurrimus, recessimus,*[1]. [ἀναδέδραμεν Hesychio est tertia singularis aor. 2. actiui. exponit enim ἄνω ἔδραμεν, & εἰς τὰ πίσω ἔδραμε : poëtico anadiplasiasmo factũ innuens ex ἀνέδραμε, vt ὀκλέλαθον iidem poëtæ dicunt pro ἐξέλαθον, 172,14. ἔδραμε vero è δρέμω, vt ἔδυτε è δύω, 178,1.] ἐπιδέδρομα, *incurri,*[2]. ἐπιδεδρόμει, *incurrit,*[3]. ὠδιδέδρομα, *circumcurri,*[4].

ANNOTATIO.

Φεύγω à φύγω. 236 In participio, ὀπιφυγὼς, *elapsus*, ab ὀπιφύγω.

ANNOTATIO. [Verum πεφυγὼς & similia non est opus ex inusitato φύγω deducere, cum regulariter è recepto φεύγω formare possimus. 178,10.]

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐπιχάσκω.
2 ὑποχάσκω.

239 In indicatiuo, ἐπικέχηνα, *inhiaui,*[1]. ὑποκέχηνε, *hiscit, hiauit,*[2]. In participio, ἐπικεχηνὼς, *inhians,*[1]. sic simplex, κεχηνὼς, ὁτος, *hians, os aperiens* : κεχηνότες, *hiantes, stulti.* In plusquãperf. simplicis, ὀκεχήνη, & Atticè (300,11.) ὀκεχήνην, & sine augmento κεχήνην, *hiabat, intentus erat.* In tertia plurali, ὀκεχήνεσαν, & Atticè (300,13.) ὀκεχήνεσαν, *intenti erant.*

Atque hactenus de temporibus quæ in characteristica cum præsenti indicatiui, id est cum ipso themate, cognationem habent. Dicendum nunc de futuro, & de perfecta vocis actiuæ, ac de aliis quæ horum seruant figuratiuam.

FVTVRORVM ET AORISTORVM PRIORVM VOCIS ACTIVÆ & mediæ themata quomodo inuestiganda.

In his temporibus considerandæ. Characteristica.

MAXIMA Est horum duorum temporum affinitas in characteristica : qua ĩpsa à reliquis omnibus temporibus ferè dignoscuntur. In voce tamen passiua, secunda persona perfecti & plusquamperfecti indicatiui & imperatiui, atque totum paulopostfuturum, ab his characteristica non differunt, nisi in quinta coniugatione : sed ab illis augmento aut terminatione facilè distinguentur. Termina

Terminatio.

minatione quoque hæc duo tempora à sese discernuntur. nam aoristus primus habet ferè α post characteristicas ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ, vbi futurum primum capit ε aut ο. imò terminatio vnius ab alterius terminatione semper est diuersa. Penultimam à themate dissimilem nunquam habent, nisi in quibusdam quintæ coniugationis & sextæ. in hac enim, si hæc tempora ante characteristicam σ, habuerint η aut ω, thema habet ε aut α pro η, & ο pro ω. In quinta verò si futurum habuerit α aut ε, thema sæpe habet αφ pro α, si characteristica sit ν aut ρ : & plerumque ει pro ε, præsertim si characteristica quoque sit ν aut ρ. & quum aoristus primus habuerit α aut η puncto subscripto, in themate est αι. quidam scribunt per η monophthongum : hoc tamen fit ex α, si characteristica fuerit λ. Præterea ζ interdum fit ex ε, præcipuè si figuratiua fuerit μ aut λ. In aliis penultimæ nulla est habenda ratio. Augmentum etiam hîc molestiam nullam exhibet, nisi in aoristo primo indicatiui : sed illius eadem est ratio quæ & in imperfecto & in aoristo secundo indicatiuorũ : de quibus antè pluribus egimus. Characteristicæ præcipua sit hîc consideratio : pro ψ, in themate est aut π, β, aut φ, aut πῖ : & κ, γ, χ, κῖ, ϖ, siue τῖ, aut ζ, pro ξ : τ, δ, θ, ζ, ϖ, siue τῖ, pro σ. Interdum characteristica σ erit abiicienda, & vocalis siue diphthongus præcedens retinenda pro characteristica : sed, vt diximus, pro η reponendum ε aut α, & ο pro ω. idem nonnunquam faciendum, cum ante figuratiuam σ ponitur ρ aut λ, vt scilicet hæ abiecto σ, pro characteristicis retineantur : sed istud tantummodo in dictionibus quibusdam Æolicis habet locum. communiter enim in quinta coniugatione hæc duo tempora eandem habent cum ipso themate characteristicam, nempe λ, μ, ν, ρ : verùm quum hîc sit vnicum λ, in themate ferè est duplex λλ : sic in themate plerumque est μν, quamuis hîc sit tantùm μ. Quod ad cætera attinet, si augmentum adsit, abiiciatur : deinde terminatio (id est, id omne quod ponitur post characteristicas ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ) mutetur in ω, si sit vocis actiuæ : & in ομαι, aut etiam in ω, si fuerit mediæ. Exempla plurima quibus tyrones reddantur exercitatiores, in medium proferamus : ac primùm adducamus ea quorum characteristica est ψ.

Penultima.

Augmentum.

Characteristica ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ.

ε ex η. α aut ω ex αο. α ex αφ. η ex αι. ηλ ex αλλ. ζ ex ε.

HAEC Habent ψ ex π : in futuro actiuo, ἐφίψω ab ἐφίπω, quod componitur ex ἐπὶ & ἵπω, infinitiuus ἐφίψειν, *insecuturum esse* : in futuro medio ἐφίψομαι, & ser-

ψ ex π.

uato: præpositionis ἐπὶ (172,30.) ἐπιέψεται, *insequetur, incidet, deueniet*: ἀφείψεαξ, *persecuturum esse*: à πελέπομαι. In aoristo primo indicatiui actiui, ἔλιψα, & poëticè (170,38.) ἐλείψασκον, *reliqui*, à λείπω: ὑπεξέπεμψε, *clàm emisit*, ab ὑπεκπέμπω. in participio, πρέψας, *assimilatus, qui conuenit*, à πρέπω: ἀμφιπρέψας, *excellens, splendidus*. In indicatiuo medio, ἐρείψαντο, *corripuerunt*, augmento destituitur, ab ἐρείπομαι, seu ἐρείπτομαι, pro ἐρέπτομαι.

ANNOTATIO. [ἐρείψαντο in corripiendi significatione non est ab ἐρείπομαι, quod significat *euertor prosternor*, sed ab ἐρίπτομαι, pleonasmo τῦ ι, quem in composito ἀνερείψαντο Eustathius agnoscit cum Etymologo. & sic infra 519,11. tradit ipse ANTESIGNANVS.] In participio, προτρεψάμενος, *exhortatus, hortatus*, à προτρέπομαι: ἀποπεμψάμενος, *qui repudiauit*, ab ἀποπέμπομαι.

ψ ex φ. Sequentia habent ψ ex φ: in indicatiui actiui aoristo, ἔρεψα, *texi, coronaui*: augmentum in eo desideratur. In infinitiuo, ἐπισυρέψαι, *conuocare*. In participio, στέψας, *qui coronauit*. In indicatiuo medio, ἐμέμψατο, *vituperauit*, à μέμφομαι.

ψ ex πλ. Hæc ex πλ: in futuro actiuo, ἀπολάψεις seu ἀπολέψεις,

ANNOTATIO. *linges, vorabis, diripies canum in morem*. [ἀπολάψεις quidem est à them. in πλω, à cuius simplici apud Hesych. extant λάπτει & λάπτοντες: ἀπολέψει verò à them. in πα, cuius primitiuum λέπω propriè significat *decortico, detego libro*, apud Aristoph. & alios.] ὑποκύψαν, *demissis oculis uisurum esse*. In medio, ἀποτύψονται, *desinent verberare*.

ANNOTATIO. In aor. actiuo, ab ἐξείρπω, ἐξείρψειν, *edidit*. [Quod & ipsum est à them. in πω, ἐξέρπω, auctũ assumpto ι, 286,36. atque vt Psalmo 104 est, ἐξεῖρψεν ἡ γῆ βατράχους, *protulit*, (seu *ex se proserpere fecit*) *terra ranas*: sic apud Hesych. ἀνέρπειν *ascendebat*, & ἀνέρπει *ascendit*. necnon apud Theocr. ἐίρπομες ἐκ πόλιος, *ibamus è ciuitate*. Imo & sequentes κατέρπυσε v. 40. poëticum est, vt & simplex σπάπω apud poëtas duntaxat reperitur: Apollon. Arg. 1, v. 544, de armis, σπάπτε οἱ ὑπ' ἠελίῳ, *fulgebant sub sole*. in prosa verò ὑσπάπω dicitur, nimirum πυρὶ τὸ ἄστρα: vnde Act. Apost. c. 9. περιέστραψεν αὐτὸν φῶς, *circumfulsit eum lux*, seu *lux tanquam fulguris eum circumdedit*.] ἐνεκόπτω, ἐνέπεψεν, *immisit*: καθεσπάπω, † κατέστραψε, *fulgurauit*, impersonaliter: ἐπιέρριπτω, ἐπέρριψε, *superiecit*: καθῆψεν, *annexuit*: συνάπτω, συνῆψε, *coniunxit, prælium conseruit cum*: ὑφάπτω, ὑφῆψαν, & Ionicè (118,30.) ὑπῆψαν, *succenderunt*. In subiunctiuo, ἰάψης, *miseris*. In infinit. ἀμμώψαι, *abstergere*. [Quod verius est ἀμμάξαι, cuius simplex thema est μάσσω, 169,14. Imo & quod sequitur ἄψαι, cum part. πεψυμμένον apud Hesychium, sunt potius à τύφω, vt πρέψαι & πεθραμμένον à τρέφω, 304,1.] ἐγκρίψαι, *incidere*: † ἄψαι, *succendisse, inflammasse*: περιάψαι, *detergere*: ὑπερνύψαι, *emergere, proferre caput*. In participio, ἡ ἐπιγνάμψασα, *inflectens, intorquens*. In indicatiuo medio, à συγκαλύπτομαι, σωσκαλυψάμενος, *me cooperui* seu *contexi*: ab ἵπτομαι, ἵψω, & Ionicè (186,23.) ἴψω, *nanciscor, lassisti*: ἐνεράπτομαι seu ἐρράπτομαι, ἐνερράψατο, *intexuit*: ἐφάπτομαι, ἐφῆψατο, *attigit*: ἀνερείπτομαι pro ἀνερίπτομαι, ἀνερείψαντο, *corripuerunt*: χερνίπτομαι, χερνίψαντο, *manus abluerunt*, augmentum non habet. In imperatiuo, ἔφαψαι, *amplectere*. In Optatiuo, ἄψαιο, *tetigeris*. In participio, κεκλεψάμενος, *iratus*. Et hæc de ψ.

ξ ex γ: in futuro actiuo, ἀνήξεις, *mutabis*, ab ἀνήγω. ξ ex γ.

ANNOTATIO. [*Apud Hesych. quoque legitur* ἀνήξεις, *expositum* κολυμβήσεις, *natabis. sed forsan geminato* γ *scribendum* ἀννήξεις, *vt Æolica syncope sit pro* ἀναννήξεις, (405,35.) *ab* ἀναννήχω, *emergo vel supernato.*] In medio, φοβήξομαι, *fugiam*, à φοβέω. In aoristo actiuo, à προσοίγω, προσέωξα, *adaperui*: vide 298,8. à καλέω, κατέλιξας, *numerasti*: λίγω, ἴλιγξεν, & sine augmento λίγξε, *sonuit*: ἐπεκλέγω, ἐπεξελέξαμεν, sine augmento ἐπεκλέξαμεν, *perlegimus*: παρέργω, παρέργαν, *prohibuerunt*: ψύγω, quod & ψύχω, ἔψυξεν, *siccauerunt*: καθαύγω, κατέυξεν, *timuerunt, oderunt*: συμπνίγω, συνέπνιξεν, *simul suffocarunt*. In imperatiuo, φλέξον, *adole, ure*: κατάλεξον, *dic, recense, refer*. In Optat. καθείρξαιμι, *includerim*: εὔξαιμι, *odissem*. [*De hoc verbo vide in* PRAXI.] λήξαι, & Atticè siue Æol. (181,1.) λήξειε, *desinat*. In Optatiuo, καθαύξαι, *odio habere, auersari*: λῆξαι, *desinere*: στέρξαι, *amauisse*: σφίγξαι, *constrinxisse*: In participio, φλέξας, *qui combussit*: εὔξασα & ἀπευξάσασα, *odio persecuta*, à εὔχω pro ηὔχω ὦ: ψύξας, *qui exiccauit*, à ψύγω vel ψύχω. In indicatiuo medio, à προσοίγνυμι, προσοίξω, & detracto augmento, προσαίξω, *antè congesserant*. [προσάξω à προσοίγω significat *adduxerant*: at προσοίξω *prius onerarant*, est à προσοίνυμι, cuius simplex σοίνω est *onero*. vtrumque sine augmento.] ab ἐπιφήγνυμαι, ἐπιφήξω, *responderunt*. In Imperatiuo, ἧξάσθω, *acuatur*. In subiunctiuo, φθέγξητε, *vocem edidisset*. In participio, ἀνακλεξάμενος, *deligens*: ἐμφαρυγξάμενος, *qui faucibus ruminauit, qui deuoranit*. [Quod alij malunt ab ἐμφαρύζομαι, vt πλαγθεὶς à πλάζομαι, epenthesi τῦ γ.] συλλεξάμενοι, & Atticè (401,23.) ξυλλεξάμενοι, *colligentes*, à συλλέγομαι, quod componitur ex σωὶ (401,31.) & λέγομαι. Ex κ: ξ ex κ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

in futuro indicatiui, ὑποείξομεν, *concedemus, condonabimus*, ab ὑποείκω. In aoristo primo, ab ἥκω, ἧξα, *veni*: περιέλκω, περιεῖλξε, *circumtraxit*: vide 286,16. In infinitiuo, κατερεῖξαι, *contundere*. In participio, ἐξείξας, *qui exiit*, ab ἐξίκω: sed potest referri ad ἐξικνέομαι, quod mutuatur tempora ab ἐξίκω seu ἐξίκνημαι, vt simplex ἵκνεμαι ab ἵκνημαι, 388,1. [*Sed Sylburgius scribendum arbitratur*, ἐξαίξας *ab* ἐξαΐσσω *erumpo*.] à παρήκω, παρήξας, & Dor. (118,40.)

ANNOTATIO. παρᾶξας, *insiliens*. [Quod etiam potest simpliciter deduci à παρᾴω *praetereo*; si vero, subscribas, est à παραΐσσω, quod per synæresin è παραΐσσω factum est, scribiturque etiam παρᾴσσω, per diphthongum propriam, sublata diæresi. Apriore ἄσσω legitur apud Sophocl. in Aiace, ἧξεν, *impulit*: & in Trachin. σὺ παχείας ἄσσεις, *cito abis*: sed ibi quidam codices à posteriore ᾄσσω habent ᾄσσεις, Scholiastes autem diphthongo soluta interpretatur ἀισσεις.] κρέκω, κρέξασα, *resonans*. Ex χ: à καπήρω, κατῆρξα, *incepi*: ὑπάρχω, ὑπῆρξα, *extiti*: ἐπάρχω, ἐπῆρξε, *licuit*. In participio, ἀβρεξίας, *omnipotens deus, sonans*. [Sed

ANNOTATIO. ἀβρεξίας in omnipotentis Dei significatione apud Basilidem (vt testatur Hieronymus) nomen verius esse videtur quàm participium. Pro ἄβρεχε vero, quod Hesyc. exponit ἦχησε, *sonitum dedit*, crebrius legitur ἔβρεχε, & sublato augmento βρέχε, à βρέχω, vt tradit Etymol.] In indicatiuo medio, à παρελκύομαι, παρειλξάμεθα, *cõcubuit*: ἀπάγχομαι, ἀπήγξατο, *sibi mortem laqueo conscisuit*: κατηρέμομαι, κατηρξάμεθα, *increpauit, castigauit, incepit*. In Optat. ἀπαγξαίμεθα, *me strangularem*: εὐξαίμεθα, *optarem*. In infinitiuo, κατεύξασθαι, *precibus interpellasse*. In particip. κατευξάμενος, *qui peregit preces*: ἡ δεξαμένη, *comprehendens*, humoris, *conceptaculum*. [Sed paroxyton ὁ δεξαμενὴς scribitur quum est participium, significans *quæ recepit*: cum vero substantiuè ponitur pro *cisterna* vel *simili aquæ conceptaculo*, solet ὀξυνόμενος, vt ἐμπλοκὴ, & similia, discriminis scilicet gratia.] Ex σσ siue ττ: in futuro indicatiui, ἀΐξω, *irruam*: νύσσω, *pungam*: μύξῃς, *lugebis*: πηνύσσει, *sonabit*.

ANNOTATIO. [μύξεις in *ægre ferendi* significatione, descendit à μύσσω, à quo etiam verbale μυγμὸς, sicut, μυγμὸς à νύσσω: quum videlicet compressis labiis, sonus quidam partim intus mugit, partim per nares exit, ingeminans mutũ sonum τῦ μ κγ ν, vt Etymologus, Aristophanis Scholiastes, & alij tradunt. atque ex hac onomatopœia videntur apud Latinos orta Mussare, Mutire & Mugire. apud Homerũ vero inde compositum est ἐπιμύζω, Il. 4, ὡς ἔφαθ'. αἳ δ' ἐπίμυξαν, Αθηναίη τε καὶ Ἥρη, *sic ait, illæ vero, Minerua & Iunо, ad verba ipsius intra sese murmurarunt, seu mussarunt*: vel, *clausis labris interius ingeminantes mutum sonum τῦ μ, significarunt illo murmure se dictis ipsius non acquiescere, se ægrè ferre*. sed est ab eodem futurum per σ, vt apud Plutarch. μύσας τῷ λογισμῷ, *secum mussans inter reputandum*. Præsenti vero Aristoph. vtitur in Thesmophor. τί μύζεις; πάνυ πεποίηται καλῶς, *quid mussas, mussandoque significas te ægrè ferre? quum omnia probe sint facta*. Apud Aristot. etiam delphines μύζουσι τοῖς γόοις, *mussant & gemunt*. At μύζειν καλάμους apud Xenoph. est *fugere arundines dulci succo refertas*: quod etiam circumflexè μυζᾶν dicitur ac μυζᾶν, & quidem sæpius. At μύσσω ξω significat *mungo*. vnde compos. in Epigr. τὼ ῥῖν' ἀπομύσσειν, *nares mungere*. Porrò ἔφρυξα quod de Aoristo subiungit v. 18. æquè à φρύγω est atque à φρύσσω: legitur autem illud φρύγω apud Aristoph. & Athenæum, pro *torrere* seu *frigere*.] In aoristo, à φρύσσω, † ἔφρυξα, *concremaui*: ἄϊσσω, ἧιξα, ἤϊξας, ἧιξε, *impetum feci, rui, isti, it*: ἐνάσσω, ἤϊξα, *regnaui*: εἰσαΐσσω, εἰσῆξα, ἐσῆξε *irrui*: ἐξοιμώττω siue ἐξοιμώζω, ἐξῳμωξα, *lamentatus sum*.

[Notat tamen Frideric. Sylburg. οἰμώττειν falsum, verum est οἰμώζειν, ex οἴμοι factum, vt αἰμάζειν ex αἷμα: Aristoph. εἰμωζόντων λέγουσι. sic vero etiam cætera fletum vel sonitum exprimentia, per ζω efferuntur, ὀλολύζω, μύζω, νύζω, τρύζω, σίζω, τρίζω, ἀραΐζω, κλάζω, στενάζω.] καθάπτω, κατέπηξας, *ad pauimentum impegisti, allisisti*: ἐλελίσσω, ἐλέλιξε, *mouit, tremefecit*. [ἐλίσσω quidem etiam in prosa dicitur: apud Homerum vero & cæteros poëtas mutato in reduplicatione spiritu ἐλέλιξε, ἐλελίχθη, ἐλελιξάμενος, non tantum ab ἐλίσσω vel reduplicato ἐλελίσσω, sed etiam ab ἐλελίζω: nam inde apud Nonn. est ἐλελιζόμενος αἴθοπι νώτῳ. Similis mutatio spiritus est etiam in ὁρμαίνω apud Herodot. pro ὀρνύω ab ὄρνυμι: vbi itidem pro augmento est reduplicatio.] θώυξε, *clamauit*: πλῆξε, *conterruit*: * τρόμαξεν, *intremuit*: hæc quatuor nouissima destituuntur incremento: itaque modò mutaueris ξε in σσω siue ττω, eorum habes thema. similium idem esto iudicium: à νύττω, ἔνυξε, *fodit, pupugit*: παίσσω, ἐπάπαξε, *percussit, inflixit*: καθαπλήττω, κατέπληξε, *perterruit*: παραπλήττω, παρέπαξεν, *admonuit*: καθαπλάττω, κατήλλαξε, *reconciliauit*: παραΐσσω, παρῆξεν, *accurrit, prorupit, cominus insiliit*: παραλλάττω, παρήλλαξε, *repetyit, reciprocauit*: καθαρπάττω, κατώρυξε, *desodit, obruit*: φρίσσειν, *horruerunt*: ἀπαρρήσσω, ἀπέρρηξεν, *fregerunt, collisserunt*: παραλλάττω, παρήλλαξεν, *præterierunt*

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

* *Quod alij malunt* à τρομάζω.

seu *praterijssent* : συγκαθεύδω, συγκατώρυξαν, *vnà defoderunt* seu *sepeliuerunt*. In imperatiuo, † ἐγκατάναξον, *infunde*. [ἐγκαθάναξον ab ἐγκαθανάσσω vbi inuenerit ignoro: apud Aristoph. vero legitur, ἄκρατόν μοι ἐγκανάξον μοι πολύ, *multum mihi merum cum sonitu infunde* : & apud Eurip. ὦ μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σε κλαὼς ; *non pulchrè tibi per guttur cum murmure descendit?* in quibus si syncope est, factum est ἐγκάναξον ex ἐγκανάχησον, & διεκάναξε ex διεκαναχησε, vt ἔδυξε & ἔφυξε alibi ex ἐδάκησε atque ἐσυγκαν formari à quibusdam docui. Ita vt thema sit vel Barytonum ἰκανάχω, vel Circumflexum ἰκαναχῶ, à quo apud Theocr. Idyll. 9. ἐγκαναχήσατο κόχλω, *concha insonuit, vel ad conchan sibi donatam lato cachinno risit.*] ῥάξον, *frange* : κηρυξάτω, *præco edicat* : κατασφάξατε, *interficite*: κατασφαξάτωσαν, *occludant*. In Optatiuo Æolico (181,1.) κατεσφαξειε, *raptim propripuerit*. In infinitiuo, ἀλαλάξειν, *se mutuò pellere*. [Quod apud Hesych. est forsan Dorico more (397,7.) ab ἀλαλάζω : est sanè mox apud eundem ἀλαλίζειν & pass. ἀλαλιζόμενοι. se mutuis insidiis infestare. Imo & videtur ἐκβαδάξειν quoque à them. in ζω deducendum : nam βαδάζειν apud Hesych. est, quamquam in balbutiendi, & garriendi significatione. Iidem & ἐκφλύξειν est à them. in σω & ζω : nam apud Hesych. & φλύξῃ, legitur & φλύσῃ, illud expositum ἀναζεῖ *effernet*, hoc verò ἐρυγγάνῃ *eructat*.] ἀφαιμάξειν, *sanguinem elicere* : βεράξειν, *deuorasse, comprehendisse, resonasse*: † ἐκβαδάξειν, *emouisse, excutere* : † ἐκφλύξειν, *dicere, ebullire, eructare* : θράξειν, *molestare, turbare*: θρίξειν, *lac cogere* aut *coagulare*. [θρίξειν *pro cogere seu coagulare falsum est* : *nam ea significatione* θρίψω *dicitur à* τρέφω, *vt testatur Hesychius, Eustathius, Etymologus* : *ac nominatim Etymol. affert istud hemistichium*, ἥμισυ μὲν θρίψας λύκιον γάλακτος, *dimidiam albi lactis partem cogens. Habet tamen* θρίψω *& aliam significationem, alendi, eamque visitatiorem: vt*, τὸν μὲν ἄρα θρέψασα τέκοῦσα. *at* θρίξω *est* currere, *vnde apud Hesych. est particip.* θρίξαντες, *& apud Etymol. indic.* θρίξασκον, *Ionicè siue poëticè pro* ἔθρεξεν, à τρέχω, 411,25.] θωρήξω, *armare* : θωΰξω, *clamare* : κατακόψω, *compungere*: κατακαύξω, *confringere, dejicere* : κηρύξω, *per præconem denuntiasse* : κηρύξω, *suppliciter, obsecrare, efflagitare* : κλείξω, *sepelire*, potest etiam referri ad κλειείζω. [Sed diuisè scribendum κτειείξω, vt Od. λ, σῆμά τε οἱ χεύσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερείξαι) idque non à them. in σω, vt vult ANTESIGNANVS, sed in ζω, vt patet ex hoc Apollonij, νέκυα κτερίζειν ὅμιλον, *defunctum funerabat*. est enim hic ξ more Dorico pro σ, (397,7.) vt satis patet è verbali ἀκτέριστος *infuneratus*, in Epigr. Sic à κτερίζω, quod eiusdem est originis & significationis, agnoscit Hesychius & κτερίσιμος & κτερίξιμος : à quorum illo in Pandectis est κτερίσιος *libitinarius*, & apud Hesych. compos. ἀκτέριστος *infuneratus, insepultus*.] μαλάξαι, *mitigare, mollire* : μαρύξαι, *contaminare, polluere* : νάξαι, *sacrificare* : ῥάξαι, *elidere*: πάξαι, & Ionicè (118,26.) πῆξαι, *egisse*: συγκαπύξαι, *annumerare* : συρίξαι, *confligere*: σφάξαι, *trucidasse* : à σφάπω vel σφάζω. In partic. ἀίξας, ἀίξασα, *irruens* : ἀίξαντες, *irruentes* : ἀναφρίξας, αντος, *setis horrens*. [Porrò setis horrens est ἀναφρίξας : ἀναφρίξας verò dicitur qui aperuit quod fuit obseptum : vtrumque à themate in σω.] ἀπαράξας, *ooturans* : ἐνδαλύξας, *valde percutiens* : καθαμάξας, *qui cruentauit* : κινάξας, *perturbans*: κλονευίξας, *sibilans, exhilans* : μετατίξας, *insecutus, festinans*: νύξας, νύξασα, *pungens*; *fodicans* : ὀρύξας, *fodiens* : παραιβάξας, *agitans*: ῥιγαλέξας, *tinnoluens* : ῥεμφάξας, *abstergens* : πλίξας, *surgens, transiens* : σπαδίξας, *detrahens*. [Quod fortasse potius est à them. in ξω more Dorico, 207,27.] ὑπωπίξας, *subrepens*: ἐσπαγλίξαντες, *irrumpentes* : λοιμώξαντες, *peste laborantes*, ῥοιβδαλίξαντες, *rotantes*. In indicatiuo medio, ἀκκήξατο, *cum tussi exput*. [Quod ex Hippoc. citant v. L. sed vereor ne mendosè pro ἀνεβήξατο, ab ἀναβήσσομαι, *tussio*.] ἐναπομάξατο, *impressit*, ab ἐναποσφάττομαι : ἐφερέκνισθο, & metathesi ἐφάρξαντο, *obstruebantur*, à φράττομαι. In infinitiuo, ἐμπαπάξασθαι, *percussisse, pulsasse*: ὀδάξασθαι, *mordicari, scalpi*. [Quod tamen verius est à them. ὀδάζω, à quo apud Hesych. ὀδάξῃ *mordicat*, apud Hippocr. ὀδάξονται *mordicantur*, apud Dioscor. ὀδάξασθαι *mordicari* : vel à puro ὀδάξω, à quo apud Dioscor. est particip. ὀδαξάμενος : ita videlicet vt ἀλέξασθαι apud Hom. & Xenoph. est vel à Barytono ἀλέξω, vel à Circumflexo ἀλεξῶ.] περιπλύξασθαι, *circumplecti*. In participio, ὀραξάμενος, *pugillo concludens*; πασσαξάμενος, *instructus*: περιπλυξάμενος, *amplexus* : παξάμενοι, *tributum imponentes*. Ex ζ: in futuro, πολεμίζομεν, *bellum geremus*. In infinitiuo, καθαπάξειν, *destillaturum esse*. In aoristo indicatiui, ἐξεναρίξατο, *interfecit, armis spoliauit*: † ἐπιλάλαξε, *lætos clamores edidit*. [Ferri potest ἐπιλάλαξε, sicubi poëticè vel Ionicè sine augmento sit positum pro ἐπιλάλαξε, ab ἐπιλαλάζω *acclamo* : à cuius simplici themate legimus apud Hesych. λάλαζε *vociferare*, & λαλάξαντες *vociferati*. alias visitatius est ἐπιλάλαξαν ab ἐπιλαλάζω, cuius simplex ἀλαλάζω passim occurrit apud historicos. atque ita mox ἀλάλαξαν & ἀνηλάλαξαν.

ANNOTATIO. ANNOTATIO. ANNOTATIO. ANNOTATIO. ANNOTATIO. ANNOTATIO. ANNOTATIO. ANNOTATIO. ANNOTATIO.

ξ ex ζ.

Por

Porrò v.3. ὑπάλυξε, & v.6. ὑπεξήλυξε, verius sunt à them. in σκω, ὑπαλύσκω & ὑπεξαλύσκω, 169,9.] μερμήλιξε, *mente versauit*: σηλιξε, *defixit*: ἐπάλυξεν, *effugit*: (in quinque præcedentibus desideratur augmentum) ἐσυφέλιξε, *pulsauit, euertit, infectatus est*, à συφελίζω: κατεπτέλιξε, *pronum precipitauit*: à καταπτελίζω: ὑπεξήλυξε, *clàm fugit, effugit*, ab ὑπεξαλύζω: ηλάλαξεν, *clamarunt*, ab ἀλαλάζω: ἀνηλάλαξαν, *exclamarũt*, ab ἀναλαλάζω: ἀνεβόρυξαν, *exclamarunt*, ab ἀναβορυάζω. In Optatiuo Æolico, ῥέξειε, *fecerit*: οἰμώξειαν, *fuerint lamentati*. In infinitiuo, ἀδηξέμεν, *à cibo sumpto dormire*: ἀποτρώξαι, vel ἀποτρώσαι, *trudere, ictus, infligere, vincere*. [Reperitur & πεώσαν apud Etymologum, & ἀποτρώζειας apud Æschyli Scholiasten. si quis igitur à priore malit fut. in ξω, à posteriore futurum in σω, per me licebit: vt scilicet à συρίζω est συρίσω, ἐσυρισμὸς, & similia: à συρίπω autem συρίξω, συριγμὸς, &c. si quis verò ab vtroque malit vtrumque deducere, tueri se poterit exemplis quæ citantur, 168, 44. & 169, 5.] ῥέξαι, *facere*, & *fac*, in aoristo primo imperatiui medij: στηλέξαι, *stabilire*. In participio, ῥέξας, *qui fecit, operatus*. Atque hæc de ξ.

ANNOTATIO.

σ ex δ.

Σ ex δ: in futuro medio, μήσομαι, *moliar, faciam*: ψεύσομαι, & Atticè (306,37.) ψεύσω, *falles, mentieris*: ἀρέσσεται, *gratum erit, admittet*. [ἀρεσσήσεται oblectabitur, est à ἀρεσσήσομαι: at ἀρέσσεται *admittet*, à ἀρέσεμαι: in illa significatione datiuũ, in hac asciscit accusatiuum.] In aoristo indicatiui actiui, à καθαρείδω, κατέδεισα, *timui*: ψεύδω, ἔψευσας, *fefellisti*: ἐπερείδω, ἐπέρεισεν, *impegit*, augmento destituitur: ὑποδείδω, ὑπέδεισαν, quod & poëticè (297,13.) ὔπεδδεισαν, *subueriti sunt, timuerunt*. In participio, ἀρεσσείσας, *exterritus, timore correptus*: σωσπερείσας, *excutiens & impingens, infligens sibi*: ὑποδείσας & poëticè (400,11.) ὑποδδείσας, *subueritus*. In indicatiuo medio, ab ἀπερείδω, ἀπηρεισάμην, *intendi, intendebam*: ψεύδομαι, ἐψεύσω, *mentitus es*: ἐψεύσατο, *fefellit*: μηδόμαι, ἐμησάμην, *adinuenit excogitauit*: ἐπερείδομαι, ἐπηρείσαντο, *irruerunt tentarunt*: alias ἐπερείσαντο, ab ἐπερείδομαι. [*Sed ἐρείδομαι non ponitur in eorum numero quorum initiale augetur assumpto ε, 286, 16. metuo igitur ne mendosum sit* ἐπηρείσαντο: ἐπερήσαντο *verò, Ionicè pro* ἐπερέσσαντο, *est à* περάω.] In Subjunctiuo, à καθεύδομαι, καθεύσωνται, *obdormierint*. [In vulg. Lex. citatur ex Herodoto κατεύξωνται pro *obdormierint*: id vertit ANTESIGNANVS in κατεύσωνται, Ionicè (118,34.) ductũ volens à καθεύδω *dormio*. sed vereor ne non satis bene

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

bene diuinarit: quum à καθεύδω & simplici εὕδω regularia futura non sint in vsu, vt ostendit Xenophontis illud οἶκον καθεύδήσειν. opinor ergo in vulg. Lex. rectè quidem esse scriptum κατεύξωνται, sed verius interpretãdum *deuouerint*, à καταύχομαι: vt pag. 191. apud Herod. Eurerpe, ἐπὶῳ κατεύξωνται, θύεσι τῷ βῶν, *bouem, vbi deuouerint, mactant*. nam paulo ante dicit, κεφαλὴ ἐκείνε πολλὰ καθαρησαμένοι, *capiti illius multa imprecati*.] Ex θ: in futuro actiuo, ἐπικεύσω, *celabo*. In infinitiuo, πείσειν, & Ionicè (182.6.) πείσιμι, *persuasurum esse*. In indicatiuo medio, πείσῃ, & Atticè (306,37.) πείσῃ, *adducêris, credes*. In aor. indicatiui actiui, à καθαπτήω, κατέπτησα, *incendi*: πτήω, ἔπτησα, quod & sine incremento πτῆσαι, *incendit, perflauit*. [Porrò aoristũ ἔπτησε, futurum πτήσω, & similia tempora, communia sunt tribus thematibus, πτάω, πτήω & πίπτημι: quorum duo posteriora deriuata sunt è priore, ac illo magis vsitata. sic ἔπτησε, πτήσω, & similia, æquè sunt à primitiuo πτάω, licet inusitato, atque à deriuatis πτήω & πίπτημι.] ἐμπεπτήω, ἐνέπτησεν, *incendit*: παρεμπείσω, παρέπεισε, *persuasit*: διαπίρω, διεπέρασμαι, *diruimus*. In Optatiuo Æolico, πείσιε, *persuaserit*. In infinitiuo, πέρσαι, *euertere, vastare*: πεῆσαι, *incendere*. In participio, πεσπείσας, *persuadens, permouens, decipiens*: πέρσας, *populatus*: σήσας, *qui cribrauit*. In participio medio, πλησάμενος, *qui impleuit, implens*. Ex ζ: in futuro actiuo, κωσαυλίσσω, *conuitijs incessam, obiurgabo*. In infinitiuo, κλήσειν, *intercluſurum esse*: κήσειν, *cacaturum esse*. In indicatiuo medio, ωὐχήσῃ, & Ionicè (186,23.) ωὐχήσεαι, *respicies*. In infinitiuo, κήσεσθαι, & Doricè (170,6.) κησεῖσθαι, *cacaturum esse*. Notanda sunt futura Attica à polysyllabis in ίζω, quæ σ deperdito efferuntur, ac terminatione cõueniunt cum futuris secundis eiusdem modi ac vocis. huius generis multa enumerauimus pag. 304. & 305. quibus adde sequẽtia: in indicatiuo actiuo, à λαρυγκίζω, λαρυγκιῶ, *vocem dilatabo*: sic μυῆλεῖω, *curabo*: οἰκιῶ, *condam*: πεσσοχθιεῖς, *offendêris*: σπαρμαλεῖ, *semenedet, faciet liberos*: ὀπωρεῖ, *fructus colliget*: προσοχθιεῖτε, *abhorrebit ab*: προσοχθιεῖτε, *offendimini*. In participio, ab ὀπωρίζω, ὀπωρεῶν, ἔντος: in plurali, ὀπωρεῶντες, & Doricè (119,9.) ὀπωρεωῶτες, *decerpentes*. In infinitiuo medio, ἀπωμοδιεῖσθαι, *ausurum esse*, ab ἀπωμοδιόζομαι. Sed redeamus ad σ quod fit ex ζ. in aoristo indicatiui actiui, ὀπάζω, ὤπασα, & sine augmento ὄπασα, *tribui*: ὄπασε, *tribuit*: ξενίζω τὸ ξενίζω, ἐξένισα, *hospitio excepi*: ξηλιάζω, ἐξηλίασα, *crucifixi*: ἐρίζω, ἤρισα, *contendi, certaui*. [ἐξηλίασα non est

σ ex θ.

ANNOTATIO.

Futura Attica à polysyllabis in ίζω.

ANNOTATIO.

est è simplici themate ξηλιάζω, sed è cõposito ἐξηλιάζω, quod augeri non potuit, quia simplex ηλιάζω, deriuatum ab ἥλιος, sortitum est initialem natura longam, 171,25. est autẽ ἐξηλιάζειν in Sole exiccare vel enecare, vt solent qui tolluntur in crucem. simplex ηλιάζοντες legitur apud Aristot. pro *apricantur, Soli se exponunt* : alterum compos. ἀνηλιάζοντες apud Athen. pro *insolantes, soli exponentes.*] αἱρετίζω, ἡρέτισα, *elegi* : ἐκσαώζω τὸ σώζω, ἐξεσάωσε, *liberaui* : ἐξεσάωσε, *liberauit, seruauit, eripuit*: πεσοχθίζω, πεσοχθίσω, *offensus sum* vel *eram, odi* : πεσοχθίσθησε, *abominatus est, impegit, infensus fuit* : συσσάωζω à σαόω & σώζω, σαώσωσε, *saluti fui, conseruaui* : ἐξοικίζω, ἐξῴκισε, *domo eieci*: εἰς Ῥώμλω ἐξῴκισε, *Romam habitatum traduxit* : ἐπεσέζω, ἐπέσεσας, *immisisti* : ἐξιδίζω, 1. ἐξίδισε, *cauit* : ἐπάζω, ἔπασε, quod & per apocopen ἔπα, *vulnerauit* : πελάζω, † πέλασεν, *appulit, admouit* : πέλασαν, *admouerunt* : πυκάζω, πύκασε, *texit, cooperuit*: κάζω, κάσε, *cohibuit, inhibuit* : κοπάζω, † ὀκόπασε, *cessauit, requieuit* : λακίζω, ἐλάκισε, *strepuit, crepuit*: ἀκλύζω, † ἤκλυσε, *tenebris obductus est* : ὀκλάζω, ὤκλασε, *procubuit* : ὀπάζω, ὤπασε, *dedit, donauit* : ἀναχαιτίζω, ἀνεχαίτισεν, *coma retraxit*, vel *erecta coma lasciuit* : ὀκνίζω, ἐξεκνισεν, *exscalpsit*: κολοπεάζω vel κολοπεύω, † κατεπείρασε, *tentauit* : πεσοχρήζω, πεσοχρησε, *proposcit, delegit* : ἀντερίζω, ἀντήεισε, *certauit, conflictatus est*: πεοικαρμάζω, πεοικάρμοσε, *circumaptauit* : συνκαρμάζω, συνκάρμοσε, *connunxit* : κατοικίζω, κατῴκισεν, *habitatum deduxit*: μετοικίζω, μετῴκισε, *migrare iussit*: ἐκκλείζω, ἐξεκλείσαν, *excluserunt* : πεοκαθίζω, πεοεκάθισαν, *obsederunt*: συσκολάζω, à σαόω & σκολιάζω, σαώσκολιασαν, *conuenerunt, collegerunt*: κατεθίζω, κατέθισαν, *confuefecerunt*, augetur per ϛ, 286,16. In imperatiuo, ἀποδρήθισον, *denora* : ἐπιχώεισον, *subduc*, * κάθρισον *legitur e-* *minue* : * κάθρισον, *sede* : κάθισον, & Ionicè (118,30.) κάτθρισον *etiam apud Hesychiũ* σαν, *colloca*: πεοέκχασον, *retrocede* : χρῆσον, *da mutuo*, à χρέω *expositiũ* κάθισον: *sed* ζω vel χράω In Optatiuo, χρήσαις, *mutuo dederis*: Æolica *haud scio an resti-* forma κομπάσας, *magnificè iactares* : πεοσκάσσει, *assimituẽdum eius loco sit larit.* In subiunctiuo, † ὀεμέσῃ, *bene vomitio succedat.* κάδρυσαν, *per syncopẽ* In infinitiuo, ἀδάσαι, *præclarè agere, extolli*: ἀλίσαι, *congre-* è κοθίδρυσαν, *colloca.* *gare* : † ἀχλύσαι, *tenebris obduci* : ἀναοάσαι, *reualescere*: ἀποκχενίσαι, *frenare, decollocare*: ἀπεμερμηνίσαι, *obdormire*: † ἀποσκολιῦσαι, *obumbrare* : ἀρυσσείσαι, *morari* : ἀμουσάσαι, *dispergere* : ἀμπαίκτισαι, *ludere*: † διελοκομπάσαι, *decipere.*

ANNOTATIO. [Rectius ex Hesychio & Suida leges δειλοκομπῆσαι, à δειλοκομπέω, *iactantia mea terrorem incutio.*] δικαδδιδράσκω, *effugisse, decepisse*: ἐκβόλδισαι, *radicitus & cum bulbo euellere*: † ἐκκαδδιδράσκω, *elabi astutè & periculũ declinare*: ἐμμάσσω, *fulcire.* [Verius ἐρμάσσω. ἔρμα. n. significat *ful-* ANNOTATIO. *crum, stabilimentum, saburram.*] ἐξονομάσαι, *nominare*: ἐξαμυσίσαι, *hausti m epotare, & sine respiratione*: * εσιμαλίσαι, *medium digitum ostendere contractis reliquis*: καθαγνίσαι, *mortuis immolare*: κηκήσαι, *deridere*: † κολαμπάσαι, Suida : nã in ἐσιμαλίσαι *colligere spicas*: κολαχαρῆσαι, *conterere animos*, item *coire*: λισε *apud Aristoph.* καλλιημμερέσαι, *in populũ distribuere*: κολακορμάσαι, *scindere, comminuere* : κολοκοσμῆσαι, *instruere aciem* : καλαυνέσαι, *deijcere, sternere*: καυνάσαι, *sortiri*: † κλάσαι, *frangere, fregisse*: κυβάσαι, *euertere*: κυβηλίσαι, *securi percutere* : μαλάξαι, *mitigare, mulcere*: † μλωίσαι, *irasci* : (μῦσαι, *connuere, inquinare* : potest referri ad μλω) οἰκίσαι, *condere, habitare fecisse* : πεοκατεοχάσαι, *præcurrere* : πεσεμπάσαι, *funditus euellere* : συγκρῆλίσαι, *conspirare, litem componere periculo imminente* : σωκερχαρεσιάσαι, *ire ad comitia ad danda suffragia* : χάσαι, *subito impulsu artus in pristinum statum reponere* : χρῆσαι, *rogare, efflagitare*. In participio, δωίσας, *mutuum dans* : † ἐπεγκλάσας, *oculis innuens* : κολαρμόσας, & Ionicè (118,30.) καθαρμόσας, *adaptans* : ξυμποδίσας, *qui pedes colligauit*: ὀρμίσας, *qui ad iram prouocauit*: † ἀπελπεισμένος, *inuoluens* : χάσας, *qui deiecit, qui cacauit*: † κατδυσκίσαντες, *probi*: † ἀπεπελάσαντες, *appropinquantes, propinqui, admoti, appulsi* : συγκλάσασα, *confringens* : ὀκλάσασα, *ingeniculans*. In indicatiuo medio, à μεθαρμόζομαι, μεθαρμόω, & Ionicè (186,23.) μεθαρμόσαο, *transmutasti, aptasti* : σεβάζομαι, σεβάσθη, *irreligiosum putauit & nefas, religiosè admiratus est*: φρήζομαι, ἐφράσθη, *animaduertit*: (ὀρίζομαι, ὥρισθε, *statuit, æstimauit* : ὀδύζομαι, * ὀδύσσθε, * ὀδύσσθε *cum suo* *comitatu Eustathius* *deducit à them. in* *comparauerunt*. In Imperatiuo, κέασαι, *scindito.* οσω, ὀδύσσω, τὸ ὀρύσσω. In infinitiuo, † ἀκέσασθαι, *expiare* : † ἀναμυρίσασθαι, *lucrari*: ζομαι, *trascor.* (αὐδήσασθαι, *loqui*, potest referri ad αὐδάομαι) † δηλήσασθαι, *pugnare*: ἐπισφραγίσασθαι, *consignare*: δωροδοκίσασθαι, *primitias facere* : † μηλίσασθαι, *molitum esse & machinatum*. [ἀκέσασθαι τὴν ἁμαρτάδα citant vulg. Lex. ex Herodoti lib. 1. ANNOTATIO *pro expiare scelus.* sed malè : scribendum enim ἀκέσασθαι de ἀκέσασθαι ἁμαρτάδα, ab ἀκέομαι, vt apud Platonem est θυσίαις ἀκεῖσθαι ἀδικήματα, *sacrificiis expiare delictum* : sed propriè mederi significat, 216,30. ἀναμυρίσασθαι esset *vnguentis se perungere* : nam simplex μυρίζειν significat *vnguentis delibuere*, à μύρον *vnguentum*. at ἀναμυρύσασθαι, quod Suidas exp. ἀνατεῖναι *extendere*, est à puro them. ἀναμυρύομαι : vnde apud Plutar. ἀναμυρύεται τὴν πλεκτάνην, *cirrum recolligit siue retrahit*, vt stamina fuso circumacto solẽt. δηλήσασθαι

vide

* Scribendum σιμαλίσαι ex Hesychio & Suida : nã in ἐσιμαλίσαι ε est augmentum.

videtur è δηείζω posse deduci, vt cognatum ἐρίπαζ ab ἐρίζω: purum tamen δηέω agnoscit Eustathius quoque, deriuatum inde tradens aor.1.pass. δηεχθῆναι. Itidemque Etymologus annotat, vt è κρύς sit primum Barytonum κρυίω, deinde circumflexè κρυῶ: sic è δῆρις δηρέω & δηριάω, vnde apud Homer. δηριόωντο *contendebant*, pro ἐδηριῶντο, 452,18. Hesychius affert etiam δηρίπλειν pro ἐρίζειν, *contendere*: vt quem admodum συρίζω dicitur & συρίττω, sic δηρίζω & δηρίπω,169,5. μπάσαζ æquè à puro them. est atque ab impuro in ζω: præsertim cum puri tantum meminerit Eustathius: atque vt paulo ante barytonum δηρέω parit circumflexum δηρῶ, sic è μπάω nascitur μηλῶ, à quo particip. μηλώσι *consultantibus*, & pass. μηλάασθαι *consultare*. Etymol. quoque, ἀπὸ τοῦ μέλω (inquit) μέλω, ὡς μῆτις μητέω.] ὀρχάσαζ, *commiscere, contemperare*: ἀμφιξιφίσαζ, *digladiari, gladio decertare*. In participio, ἀπαυθαδιάμβων, *minimè assentiens*: ἐπηλυγιάμβων, *obtenebrans*: ἐποιλυιάμβως, *miserabiliter queritur*: κλαικτιάμβων, *miserans*: * ἀμφιθαμβιάμβων, *amplexus*: ἀκασιάμβως, *continens*: ἐπαυθαδιάμβοι, *in eadem pertinacia perdurantes*: ὑπαυθαδιάμβοι, *qui arroganter egerunt*.

* *Pro Hesychiano* ἀμφιθαμβιάμβων *legëdum fortasse* ἀμφιπιδιάμβων, *luco & vestibulo ante circumducto.*

DE FVTVRIS ET AORISTIS HIC AB ANTESIGNANO POSITIS *Frid. Sylburgij censio.*

MVLTIS futuris & aoristis hic impura tribuuntur themata pro puris. tale est ἐξίδισε 526,14. vt satis arguit infin. simpl. ἰδῆν, *sudare*, apud Hippocr. & compos. aduerb. ἰδιδητι *citra sudorẽ*, apud Plat. Sic μηνίσαι 527,11. est à them. μηνίω, vt patet ex imperfecto ἐμήνις apud Homerum & Synesium, necnon è verbali μήνιμα apud eundem Homerum, Thuc. & alios. Similiter κλάσαι 527,9. à κλάω, (217,16.) quum κλάζειν sit *clangere*: quod ipsum intelligendũ est etiam de compos. ἐπιγκλάσας 527,18. & συγκλάσασαι ibid.v.23. verum autẽ thema esse κλάω cum iis aliunde patet, tum ex indicatiuo κλῶμεν *frangimus*, apud Paulum 1. Cor. 10. item è participio pass. κλώμενον apud eundem Paulum, Theophrastum & Dioscor. Tale videtur esse κλαμηλάσαι 527,5. Sed & ἤκλυσε 526,19. & ἀκλύσαι ibid.v.38. huius esse generis docet partic. ἐπικλύσασα caligans, in Argon. Apollonij. Interim & à puris & ab impuris descendunt nonnulla, velut ἐπέφρασε v.23. πέλασε ibid.v.16. cũ cõpos. προσπλάσαντες 527,22. An vero eiusdẽ generis sit ἀφεισαπειρόσιες ibid.21. non satis cõstat. purum sanè thema Suidas agnoscit, afferens inde parti

particip. ἀπειρώμβων, & compos. ἀφεισαπειρωθείς, συναπειρώντες & συνεισαπειρωμένοι: quibus adde ἀπείρωμα apud Hesych. & Ionicum perf. ἐπαείρηντες apud Aratum, à quo Ionicum itidem verbale ἀπείρημα apud Dionysium & Nicandrum. Dubium est etiam ἐκπάσαι 526,18. quod in vtriusque testamenti Bibliis legitur, agnoscitúrque etiam ab Hesychio & Suida. Videndum tamen ne sit à puro themate, vt affine ἐκοπίασαν in Ps. 125. nam præsens eius est ἀ κημῶ, *non laborant, non fatigant se labore*, Lucæ 10. & Matt. 6. At ὀρχάσαι & med. ὀρχάσασθαι (528,15.) tum demum sunt à them. in ζω, cum habent actiuam significationem, incitandi, præparandi, subigendi: at *turgere seu prurire desiderio*, pure dicitur ὀρχαω. In quibusdam etiã penultima est vitiosa. nam pro ὄιμλον 526,36. scribendum ὄιμηλον, ab ὄιμλέω, deriuato ex adiect. ὄιμος: vel diuisè ἐὺ ἰμλον, quòd simplex ἰμλω breuem characteristicam retineat in futuro, vt ostendit Attic. perf. ἐώμηκας *vomuisti*, & aor. comp. ἀπήμεσε *euomuit*, vtrumque apud Lucianum. sic κατευορκήσωντες scribẽdum 527, 22. à κατευορκέω, cuius simplex ὄορκέω, deriuatum ex ὅρκος, & ipsum breuem præsentis characteristicam in futuro auget temporàliter, 216,16. Veruntamẽ hic διπλοθαδιῶντες quædam. nam ὀκταξδικίσαι 526,43. apud Suidam quidem & Etymologum scribitur per ι, à them. in ζω, (vt etiam cognatum ἀμφαξδικίσαι apud Hesych. & decompos. διεκταξδικίσαι apud Suid.) apud Hesych. vero per η ὀκταξδικῆσαι, à them. in έω. Sic & pro ἀποσκοτίσαι, quod interpretatur obũbrare, 526,40. reperitur ἐπισκοτῆσαι, ab ἐπισκοτέω. à simplici vero σκοπζῖν apud Theophr. lact. est τὰ ἐσκολυσμένα φωτίζῃ, obtenebrata illuminat.

NOTABIS, Multa horum & similium quæ ante characteristicam σ habent α, posse etiam referri ad themata finita in άω vel άομαι, atque vtraque themata (in άζω scilicet & άω) in Lexicis plerumque inueniri. Sciendum præterea, poëtas metri gratia duplicare huiusmodi σ: quod eodem prorsus pacto in rimando themate erit excutiendum, ac si vnicum & simplex adesset tantummodo. In sequentibus fit ex ξ: in aoristo indicatiui actiui, à δαμάζω, δάμασα, *domui*: δάμασε, *domuit*, *imperio subiecit*: δάμασαν, *domuerunt*: pro δαμασα, δάμασε, δάμασαν: σκεδάζω, ἐσκέδασε, pro ἐσκέδασε, *dissipauit*, *dispersit*: ἐπίλασεν, *admouit*: μύζω τὸ μύω, * μύσαν, *concluſi sunt* vel *clauserunt*. In imperatiuo & μύσαν, *cationc*, *descendit à puro* μύω: *nam* μύζω, πιλάσειεν, *admouere*, pro πιλάσαιεν: vel erit præsens *aliud est, vt supra dofactum* à futuro, vt ἄξετε, (332,28.) ῥάσατε, *aspergite*, *cui in pag.* 520,37.

Notio.

σ *ex* ζ.

* μύσαν *sine* μύσαν *in claudendi significatione, descendit à puro* μύω: *nam* μύζω, *cui in pag.* 520,37.

rigate, perfundite. In subiunctiuo, πελάσῃ, *appulsus sit.* In infinitiuo, ἀνακνίσαι, *diuidere:* κνίσαι, *scalpere, pungere, molestare.* In participio, ἀμφικνίσας, & poëticè ἀμφικνάσας, *circumscindens, diuidens:* κνάσας, *partitus.* In indicatiuo medio, δοάσασθε, *visum est, putauit:* item *statuit, constituit, ratum habuit:* συμφρόσασθε, *agitauerat, simul consuluerat.* In infinitiuo, ἀναχώσασθαι, *retrocedere:* συμφρόσασθαι, *consilium dare.* In participio, ὀδυσάμενος, *iugens, iratus, odio habens:* & ὀδυσαμένοιο & Ionicè (121,39.) ὀδυσαμένοιο: χωσάμενος, *deuitans, recedens.*

σ ex ορ siue π. Σ In paucissimis fit ex ορ siue π: vt in his, in aoristo

* Nec ἀνάσσας nec indicatiui actiui, à πλάτω, ἔπλασα, *obleui formaui, finxi:* ἀνείσας inuenio: sed ἀνείτω, δνήσω, *traieci.* In infinitiuo, ἀποδόσαι, *exprime-* ἀνείξας ab ἀνάσσω, *re.* In participio, *ἀνάσας, quod & poëticè ἀνάσσας, *exor-* & *sublata diæresi tus:* crebrius vsurpatur ἀνάξας. In imperatiuo medio, ἀνείξαι ab ἀνείσω: λίσσῃ, *supplica, ora.* In participio, πλασάμενος, & poëticè *de quibus in p.* 520, πλασσάμενος, *formans, componens, fingens.*
v. 7.

σ abiectum ex ασ- & ασ- Saepenvmero, vt in ductis à thematibus sexcæ coniugationis, figuratiua σ erit abiicienda, & vocalis præcedès remanet characteristica: vt α in his, in futuro primo medio ἰάσομαι, quod & Ionicè ἰήσομαι, *sanabo.* In participio, ἰασάμενος, *curaturus.* In aoristo primo indicatiui vocis actiuæ, à κατρώω, κατήρασε, *deglutiit:* πρᾶω, πέρασαν, *deportarunt vt venderent.* In imperatiuo, πέρασον, *trayice:* πέρασον, *astringe:* φόρασον, *misceto, macera.*

Annotatio. [πόρασον potest ab impuro them. in ζω deduci: cum à puro apud Eurip. sit πόρημα: & apud Plutarch. atque Antiph. particip. comp. ἐμπεπορημένος: necnon ἐνεπεπράκει Ionicè apud Herodot. pro ἐνεπεπόρηντο. at πεπορασμένος apud Æschyl. Doricè pro πεπορημένος, 118,40. quem Dorismum si quis in πόρασον quoque statuere velit, nō refragabor: præsertim cum sic v. 44. sequatur ἐμηχανάσατο pro communi ἐμηχανήσατο.] In Subiunctiuo, πρᾶσῃ, & Ionicè (228,33.) πρήσῃσι, *venderet.* In infi-

* *Fortasse scribendū* nitiuo, ἀναθρῶσαι, *reficere:* ἐρῶσαι, *inanire: κνισῶσαι, *adole-* κνισῶσαι, à κνισόω: *re:* μειρώσαι, *distribuere:* φάσαι, *interficere.* In participio, *vel* κνισάσαι *Doricū* ἐξωμάσας, *humeris tenus nudatus.* [Sed tollendum *est pro* κνισῆσαι, *vt* penultimum, ac thema statuendum ἐξωμίζω, vt apud ἡμῶσαι *pro* ἡμῆσαι, Aristoph. Concion. ἐξωμισάσας τὸν ἕτερον βραχίονα, *altero* 118,40. *brachio ad humerum vsque nudato siue exerto.* sic enim

Annotatio. ibi & textus habet, & Schol. & Suidas: nec alterum α ferre metrum posset.] In indicatiuo medio, ab δέκομαι, ἠεσσάμην, *denoui:* πειρόμην, ἐπειρᾶσο, *tentasti:* κατηρᾶτο, *execratus es:* μηχανάομαι, ἐμηχανάσατο, *machinatus est, ratione inuenit:* ἐξεπάομαι, ἐξεπάσατο, *distra-*

xit: ἀποειλάομαι, ἀποηλασάμεθα, *causas ante, attulimus:* πάομαι, ἐπάσαντο, *gustarunt,* potest etiam referri ad πατέομαι, vt sit dictum per syncopen (365,10.) pro ἐπατήσαντο. In imperat. μεταμφίασαι, *mutato vestes.* In subiunctiuo, ὑπερεκκρεμάσωμαι, *suspendero:* (vel refer ad ὑπερεκκρεμάννυμαι) συνεπισπάσηται, *attrahatis.*

σ geminatum à thematibus in άω vel ἐνάω

Rvrsvs Et in his σ sæpe geminatum inuenitur: vt in indicatiuo actiuo, à νάω τὸ νήω, νάσσα, *habitaui:* κατέννασα, *deduxi, habitare feci:* κατέννασε, *habitare fecit, deduxit, collocauit:* πελάω, ἐπέλασσε, *tolerauit.* In indicatiuo medio, à κληνάομαι, κατεννασάμην, *habitaui:* κατενάσατο, *habitauit:* ἐνάσατο, quod & detracto augmento νάσατο, *habitauit,* item *migrauit:* ἀπονάομαι, ἀπενάσατο, *eiecit, migrare fecit,* item *commigrauit:* ἐρομένασατο, pro ἠράσατο, *amauit.* In infinitiuo, πάσασθαι, quod & πάσσασθαι, *gustare, comedere, saturari,* item *possidere,* tum α in πα producitur natura. In participio, πασσάμενος, *qui gustauit.*

σ abiectum ex ασ- & ασ- In Sequentibus abiecto σ, characteristica remanet ε: in futuro indicatiui actiui, κληρέσει, *sufficiet.* In aoristo eiusdem, ab ἐπίζημι, ἐπίζεσαν, *inferbuit, increuit:* προσεπαινέω, προσεπήνεσεν, *approbauit:* περαταίω, περέτεσσαν, *expauerunt:* πόθεσαν, *desiderarunt.* In imperatiuo, σύζεσον, *conferuefacito:* συναυάζεσον, *fac simul feruere.* In subiunctiuo, τελέσῃ, *perficiat.* In infinitiuo, ἐπιτελέσαι, *perficere.* In indicatiuo medio, à προκαλέομαι, προεκαλέσατο, *prius vocauit.* Et hîc quoque σ non raro geminatur: in indicatiui futuro medio, à λοέομαι, λοέσσεται, *lauabitur.* In aor. indic. actiui, à παραινέω παρήνεσα, *admonui, admoneo:* νείκεσσεν, *increpauit:* τρέσσαν, *tremuerunt, exterriti sunt, fugerunt.* In participio, λοέσας, *qui lauit.* In indicatiuo medio, ab ἀποδέομαι, ἀπέδεσσο, & Ionicè (186,23.) ἀπιδέσσεο, *impertiuisti, deligasti.* [Sed rectius in deligandi quidem significatione ab ἀποδέω dici posset ἀπέδασο poëticè, vt προκαλέσασθε à προκαλέω: (in prosa enim vsitatius est ἀπέδησας, à quo participium ἀποδήσας legitur apud Dioscor.) at pro *impertisti* rectius dicetur ἀπέδυσσεο, ab ἀποδύζομαι, de quo in pag. 376.] In infinitiuo, κρεσσάσθαι, *irasci:* dicitur & κρέσσασθαι, geminato ρ. In participio, κρεσσάμενος, *iratus.* Sæpius ante σ inuenitur η: quod vnà cum σ, ac tota terminatione, si mutaueris in *stis quæ ante* σ ha- ἄω siue ἄομαι, aut in ἐω siue ἰομαι, ferè vocabuli thema *bent* η. effeceris, modò & augmentum quoque, si quod adsit, exemeris. atque huiusmodi tempora in vsu versantur frequentissimo. In rudiorum itaq; gratiam hîc quædam

De futuris & aoristis

ηο- ex α- enumeremus: & priori loco ponamus ea quæ referuntur ad themata in ἀω, si vocis sint actiuæ: & in ἀομαι, si mediæ. In futuro actiuo, à ϰξέω, ϰξήσω, *accedam*: ϰξήσϙ, *veniet*: πειρήσω, *tentabo, nitar*: * πειρήσομϱ, *tentabimus, penetrabimus*: ϰαθαρχήσϙ, *satis erit*, melius referetur ad impersonale ϰαθάρχει. vt ἀποχρῆ ad ἀπόχρη, 353. 6. In infinitiuo, † ϰξήσειν, *accessurum, descensurum esse*. In indicatiuo medio, ϰτήσομαι, *acquiram*: λοχήσομαι, *insidiis petam*: ἐπιβοήσομαι, & crasi οη in ω (208, 26.) ἐπιβώσομαι, *acclamabo*: πειρήσομαι, & Ionicè (186, 23.) πειρέσσομαι, *experiêris*: ἀπολήσεται, *aberrauit*: ϰαθαιμαϰτήσεται, *deridebit*: ἀνησόμεθα, *vtilitatem capiemus*, refertur & ad † ὀνέομαι, atque ad ἀνάμμι, vt multa etiam alia ad ἄω, & ἔω, & ημι: siue ad ἀομαι, ἐομαι, ἄμμι, ὑμμι: ὀνήσεσθε, *fructum capietis*. [ὀνέομαι Ionicum potius est thema, Commune ὀνάομαι, vt satis ostendunt ἔναδϱ & ὀνίναδϱ, quæ inde manarunt vt ἴναδϱ è τέω, qua de re plura supra pag. 366, 44. ὀνήμϱη quoque dictum videtur vt βήμϱη, σήμϱη: licet Hesych. passiuè interpretetur ὠφεληθῆναι, adiutum esse. alias ὀνήμϱη particip. est fœmin. ab antiquo ὄνημι, è quo compos. ἀπόνητο apud Hom.] μωμήσονται, *vituperabunt, reprehendent*. In participio, ϰαθαιμαϰησόμενος, *qui deridebit*: ϰρησόμενος, *petiturus oraculum*. In aor. indicatiui act. ἐρεύνησα, ἠρεύνησα, *scrutatus sum*: μείδησε, *subrisit*: πεῖσε, *peruenit, accessit*: à ϰιχάω, ὀπίσσατο, *concepit*: ϰαμών, ὀπάσσαμεν, *comam aluit*: ἀλοάω, ἠλόησεν, *verberauit*: ὀρμάω, ὄρμησεν, *impetum fecit*: ὤρμησαν, *se proripuerunt, concurrerunt*: ἀμπηδάω, διεπήδησε, *prosiliit, exiliit*: μεταπηδάω, μετεπήδησε, *resiliit*: ἀφυσάω, ἀφύσησε, *absterſit*: ἀποσκάλλω, ἀπεσκάλλησε, *stercore perfudit*: ἀπαλοιάω, ἀπηλοίησεν, *amputauit*: ϰαθαντάω, ϰατέντησε, *peruenit, retorsit*: παρεγγυάω, παρεγγύησε, *denuntiauit, certiorem fecit*: σαλεύω, ἐσάλευσε, *lasciuisti*: διεκπερεύω, διεξεπέρησαν, * *traiecerunt*: ϰαθαλόω, ϰατηλόησαν, *tugularunt*: ἐφορμάω, ἐφόρμησαν, *mouerunt*. In imperatiuo, ϰαθαπτύφησον, *deliciare*. In Optatiuo Æolico, ϰυδοιμήτε, *se præcipitauerit* seu *præcipitare possit*: παλήοτε, *perijſſet* seu *abſcessiſſet*. In subiunctiuo, ϰαθαρτήσω, *restituam*: ϰαθαπτυφήσω, *eluxurier, delicier*: παρασιωπήσῃς, *sileas, longanimus sis*: ὑμεσήσπε, *succenſeatis*. In infin. ἐπιβλήσειν, *insidiari*: ἐφορμῆσαι & Ionicè (118, 30.) ἐπορμῆσαι, *immisisse*: ϰύδαπῆσαι, *gloriari*: ϰαθαιρῆσαι, *in tenues partes secare*: ἐπῆσαι, *decoquere*: παρεγγυῆσαι, *in manus tradere*: * ϰξῆσαι, *peruenire, peruenisse*: ἀπαλεῖσαι, *prætulisse*: συλῆσαι, *spoliare*. [A συλάω pariter & συλέω poterit deduci. etsi enim illud est vsitatius, tamen à posteriore

* *Ionicum est* πειράομϱ *vt superius* πειρήσω *& quod sequitur* πειρήσειν.

ηι- ex α- & ex ε-

* *Sed hoc est Ionicũ.*

* *Sed* πεῖσαι, *est Ionicum.*

ANNOTATIO.

citatur ex Isocr. συλάομϱ, pro quo Theocr. Dor. 119, 10. συλόομϱ dicit.] συμφυσῆσαι, *vnà spirare, vnà flare*: συμψῆσαι, *complanare & adæquare arenam*: σωτροχῆσαι, *obuiare, accumulare*. [Apud Hesychium, Etym. & Suid. est σωτροχάσαι, ab impuro σωτροχάζω. itaque σωτροχῆσαι foret Ionicum.] τελοῦτῆσαι, *exitum habere, vitam finire*. In participio, ἀναπτήσας, *cum anhelitu effundens*: ἐπιμειδήσας, *arridens*: ϰαθαψήσας, *demulcens*: ὀπλήσας, *assans, coquens*: παραρμήσας, *qui induxit*: συγκυκήσας, *committens, componens, commiscens*: συμψήσας, *vorticibus contorquens, complanans*: τολμήσας, *animi fidens*: * ϰξήσαντες, *transmissi*: ϰαθαρμόσαντες, *priùs nupta*. [Quod verius est à themate in ἐω.] In indic. medio ab ἐπικλάομαι, ἐπεκλήσω, *adeptus ero, insuper acquisiuisti*: βιάομαι, † βιήσαϱ, quòd & ἐβιάσαϱ, ϱ, & ἐξήσαϱ v. 14. cõgit: ἐξιάομαι, † ἐξήσαϱ, *sanauit*, † πρήσαϱ, *exploravit*: πεπήσαϱ, *composuit*: φυτήσαϱ, *produxit, peperit*: ϝοινήσαϱ, & cum augmento ἐϝοινήσαϱ, *cœnauit, comedit*: παλαμάομαι, ἐπαλαμήσαϱ, *excogitauit, molitus est*: ϰαθελιχμάομαι, ϰαθελιχμήσεται, *linxit*: ϰαθαπτάομαι, ϰαθαπτήσατο, *insuper acquisiuit* seu *parauit, protulit*: πιμήσαϱ, *honorarunt*: πεφάσμαι, ἐπειρήσαϱ, *experti sunt*. In imperatiuo, πείρησαι, *experire*: πειρήσεσθε, *experimini*. In Optatiuo, ϰαθιμησαίμεν, *pluris æstimauerint*: ϝοινήσαϱ, *voraret*: ϰαθαπτήσαϱ, *comparauerit*. In subiunctiuo, ϰαθαπτήσῃ, *asciueris*. In infinitiuo, ἐπήσαϱ, *sarcire*: ϰτήσαϱ, *acquirere, suscipere*: μαχανήσαϱ, *machinari*: μωμήσαϱ, *æmulari*: ϰαθαρμόσαϱ, *adhibere, opera vti*: χρήσαϱ, *vsum esse*: πιμήσαϱ, *honorare*: μήσαϱ, & syncope (365, 8.) μῆσαϱ, *mandere, edere*. In participio, λοχησάμϱ, λοχησαμένη, *insidiatus insidiata*: ϰαπησάμϱ, *qui succum expressit*: μυκησάμϱ, *reboans*: παραχρεησάμϱ, *contemnens*. Ex s in futuro actiuo ἀοξέω, *ministrabo*: sunt qui scribant ἀοζήσω, ab ἀοζέω. [Verius est ἀοζήσω per ζῆτα: nam coquos dictos volunt ἀόζες quasi πολυόζες, vt qui multos ὄζες (id est *ramos*) ingenti foco: nec alphabetica tantum series hanc scripturam postulat apud Hesych. sed probat etiam simplex ἐξία, quod idem exp. ϝεραπεία, *famulatus, cultus*.] ἐξόσομαι, *ingenuum reddam*: ϰωνοπήσω, *percutiam* seu *verberabo vt canem*: λιθαρχήσϙ, *in lapidem vertet*. In participio, ὀτλήσαντες, *toleraturi*. In indicatiuo medio, ϰιχήσομαι, *reperiam, consequar*: μεδήσομαι, *curabo, mihi cura erit*: * πυτήσομαι, *feriam, percutiam*: ϰαθιδησόμεθα, *circumligati erimus*. In participio, χρησάμϱ, *vrinam redditurus*. In indicatiui actiui aoristo, ab ὁμολογέω, ὁμολόγησα, *promisi*: ὁμολόγησε, *promisit*, ſpopondit: ϰαθοπλίω, ϰατεπλίησα, *percitatur*

* *In Indice scriptum* πυτήσομαι, *cuius theorimus*. In participio, *ma natũ est è* πυέω. *cabo*, à πυλέω *calco*.

ANNOTATIO.

* καζωναρκέω Ionicè *mulsi* : *καζωναρκέω, κατενάρκησα, *oneratus fui* : ϖεσσκωϊέω, *magis est quàm cõmune* : *malim igitur* ϖεσσκωΐησα, *adorauí* : ἐξαυδάω, ἐξαύδησα, ἐξαύδησας, ἐξαύδησεν, *efflorui, isti, it* : κατοικέω, κατώκησα, ας, εν, *habitaui, isti, it* : καζωναρκάω, *à cuius simplici apud Arist.* ac *Athen. est infin.* [Legitur apud Hesych. quoque ὠνεῖν non tantum pro ὠμεῖν, & particip. ναρκῶντες *apud Greg.* cum tertia significatione. exponit enim nõ modo *vendere*, sed etiã pro *frui* : eiusque verbale ὤνησις, etiam *ditio, emptio*; & *utilitas, salus* : verum etiam *vituperatio.* alias in emendi quidem significatione per ω scribitur ὠνειός, ὤνησις, & similia: at per omicron in fruendi signif. ὄνασθαι, in signif. vituperandi ὀνοσθαι: de quibus etiã supra.] ϖερενοχλέω, ϖαρλωϊχλήσας, *inquietasti* : ζαρδήσας, *magna vi egit* : * ϖελέκησε, *dolauit, securi poliuit* seu *aptauit*: ϖοίησε, *fecit*: ἀσεβέω, ἠσέβησεν, *impius fuit*: ὀκνέω, ὤκνησε, *gratus est, piger fuit* : ὁμοιόω, ὡμοίωσε, *contigit, concurrit, obuiauit* : ἐπινέω (quod & ἐπινήω) ἐπίνησε, *silauit, fatum dedit* : καζαρδέω, κατεζάρδησεν, *occidit*. [Scribendum καζαρδέω & κατεζάρδησεν ex Suida : pro quo apud Herodot. est καζαρδόω. nam vt apud Suidam furiosus quidam ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεζάρδησε, sic Cleomenes apud Herodotum 226. τὴν γαστέρα καζαρδόσας, *ventrem discindit.*] ἀπονεύω, ἀπένευσα, ἀπονεύσω, ἀπόνευσον, *respondi* : ἀπωσαμένη, *defecit*: ἐγκολάβεον. [ϖεγκολάβησε, *buccellam deuorauit* seu *deglutijt* : ἐπαπειλέω, ἐπηπείλησε, *comminatus est* : καζαλογέω, καζαλόγησε, *neglexit, praetermisit* : κατοικέω, κατώκησε, *commigrauit* : ϖαροινέω, ϖαρώνησεν, *ebrius fuit* : ὀρθοδρομέω, ὠρθοδρόμησα, *recto cursu cõtendimus*: ὠκοδομέω, ὠκοδόμησα, *aedificauimus, extruximus* : σωμολογέω, siue Atticè (401, 23.) ξωομολογέω, ξωομολογήσαμεν, *inter nos conuenit* : ἀδάκησαν, *ignorarunt, nescierunt* : ἀδόκησαν, *occurrerunt* : ἀδόμησαν, *sonuerũt*. [Pro ἀδόμησαν alibi inuenies ἀδμήσαν: vt & pro Hesychiano ἄδσαν alibi reperitur ἔδσαν. ἐδοκίμασα, ἠρέησαν, *otiosi fuerunt* : ἀμιλέω, ἀμίλησαν, *attigerunt*: ὁμολογέω, ὡμολόγησαν, *deditionem fecerunt*: ὀκνέω, ὠκνήσαν: *commoti sunt, gnauiter animo suspensi fuere* : ἐπιβρόμαω, ἐπεβρόμησαν, *infremuerũt*: ϖαρσένω, ϖαρσένησαν, *coacernarũt*. In imperatiuo, ἐπεχόρησον, *age familiariter cum eo* : ϖεσσκωπασον, *adora*, syncope ϖεσσκυσον: κατελεήσατε, *miseremini*. In Opratiuo Æolico, ἐσαθήκεν, *inspiceret, cerneret*. In subiunctiuo, ὀνήσης, *graueris*: ὁδηγήσω, *dux viã fuerit, deduxerit*. In infinitiuo, ἀδυσῆσαι, *nodu occurrisse* : ἀδαγκᾶσαι, *prurire, dolere* : ἀκανθοφυήσαι, *spinosum fieri* : ἀλλοτεροῦσθαι, *mutare*: ἀναπαύσω, *quieuisse*: ἀναλήσαι, *nutrire*: ἀπανασθήσω, *in cinerem redigere, è medio tollere* : ἀρμηξοφῆσαι, *equos*

equos iugales nutrire : βαρυσαθμῆσαι, *pondus* seu *grauitatem addere*: † ἀβαμφοδήσαι, *deuiare*: ἀβαξδίκησαι, *traducere, culpare*: ἀβαζᾶμῆσαι, *diuidere* : † ἀβασκαλφῆσαι, *unguibus terram scalpere*, quod auium est proprium: † ἀβαπλῆσαι, *cacare, excernere stercora* : διμερῆσαι, *totum diem aliquid facere* : δὶς λογῆσαι, *bis idem dicere*: εἰκοτολογῆσαι, *ex coniecturis dicere*: † ϖακκωφῆσω, *obtundere*, & *obsurdescere*. [Hoc tamen obseruandum est, ϖακκωφῆσω actiuum descendere à them. in άω : neutrum vero, à them. in έω: vt apud Synes. ἐξεκώφει τὸ καθαρμα, *exsurdescebat scelerum*. Iones tamen hoc quoque pro actiuo vtuntur, vt ὁρμέω pro ὁρμάω, per dialysin : atque inde videtur esse ϖακκωφέωτες apud Herodot. pro ϖακκώφωτες.] ἐκλῖσαι, è retib. *elabi, periculum effugere*: † ἐκτευπῆσαι, *erumpere* : ἐξαθυμῆσαι, *exanimari* : ἐξειλῆσαι, *effugere*: † ἐξοδῆσαι, *deuiare* : ἐπικυκλῆσαι, *inuoluere* : θαλατίοπορῆσαι, *nauigare per mare, transfretare* : θυροκοπῆσαι, *fores pulsare*: ἰαλεμῆσαι, *complorare, lamentari* : καλοκοπῆσαι & ξυλοκοπῆσαι, *ligna scindere*: σκιωποιῆσαι, *scenas struere*: καλαδοσκῆσαι, *depascere*: καλαθλῆσαι, *vincere*: † καλαλοχῆσαι, *instruere aciem*: κακοπατῆσαι, *calcibus petere*: νῆσαι & synoope νῆσαι, *struere, aceruare, aggerere*. [Imo contra ex νῆσαι per epenthesin factum νῆσαι, vt supra docui in pag. 477.] ὀγκολογῆσαι, *cum fastu dicere* : οἰκῆσαι, *habitare*: ὀλιθῆσαι, *labi*: ὀρέσσαι, *mingere*: ϖεινῆσαι, *congerere, constipare*: ϖεϊσοσοπῆσαι, *multa loqui*: ϖεϊωδῆσαι, *incantamentis & magica arte circumuenire & obtundere* : τριψοδικῆσαι, *dolis & varietate dicendi iura fallere, & causas inuertere* : † τωμυλαδῆσαι, *contrectare*. In participio, ἀναθρησήσας, *animum recipiens* : ἀναθρυῤῥήσας, *tumultuans*: ἀβαπονήσας, *qui elaborauit*: ἀβελίκησας, *tentatus*, vel *qui ad crepusculum durauit*: ἀνθρωπήσας, *qui humanam carnem assumpsit* : ἐξαπονήσας, *qui elaborauit*. [Verum is qui elaborauit, dicitur ἐξαπονήσας & ἀβαπονήσας. at ἐξαπονοήσας esset qui planè desponderit animum: nam ἀπονοεῖν est animum abiicere.] καλατεχνήσας, *qui excoluit, qui optimè fabricauit*: καθαρρωδήσας, *metuens, formidans, perterritus*: σκατορρωδήσας, *territus*. [Verus est κατορρωδήσας : nisi fortè comica scurilitate σκατορρωδῆσαι dictum quis velit quasi stercoreo [id est, putido & inani] timore percelli.] λευκηραφήσας, *albo colore depingens*: ὁδηγήσας, ασα, τὸ ὁδηγῆσαι, *deducens* : † οἰσρήσας, *furens*: ὀλιθήσας, *lapsus*: ὀτλήσας, *tolerans, passus*: ὀχθήσας, *indignabundus*: ϖαραπονθήσας, *fœdifragus*: ϖαραφωνήσας, *interclamans* : ϖεϊνήσας, *circundans* : ϖεϊρεμιδῆσας, *qui cepit*. [ϖεϊρεμιδῆσας nullibi reperio. apud

Universidad de Deusto
Biblioteca

Hesych. vero in expositione verbi ἀειλωδονίσαι, pro ἀειερεμβῆσαι scribendū ἀειδομβῆσαι *circumsonare, bombis circumdare.*] ἀειφδήσας, *incantans*: πιθήσας, *credens, fretus, persuasus*: σκιμφήσας, *crebris ictib. aërem manem feriens*: ἀεσσδήσας, *qui alligauit*: σωειλήσας, *qui congregauit, qui coëgit*: τυμβωρυχήσας, *qui suffodit sepulchrum*: ὠμοπλῆσας, *qui agrè* seu *indignè tulit*: ἀπηκκίσωντες, *securi, otiosi, negligentes*: ἀμφιτέσσωντες, *perterriti*: ἰσοδρομήσαντες, *pari concursu currentes*: ἀεσσαυλογήσαντες, *prætereà cogitantes*: πρωτάρχησαντες, *duces exercitus*: συγκομπήσαντες, *conflirantes*, vulgò * *complices*: συμφευγήσαντες, *pariurati verius dicuntur* συγκομπήσαντες: dicatiuo med. ab ἀναμέμφομαι, ἀνωλόμησα, ἐνωλόμησα, *enumeram* συγκομπεῖν est *continere, tueri.*

* *Complices siue cõdentes*: πεζηνήσαντες, *quæ tertium partum ediderunt.* In impetrauit, *purgauit*: ἀεσνοέομαι, ἀεσνοησάμην, & Attica crasi (311,16.) πτένοησάμην, *præcogitaui, prauidi*: πτένοησα, *prauidisti*: δένοημι, νρνήσω, *negasti*: ἀχέομαι, & cum reduplicatione poëtica ἀκαχέομαι, ἀκαχήσεται, *tristatus est*: ἐγκαναχέομαι, ἐγκαναχήσαται, *insonuit* seu *cachinnatus est.*

ANNOTATIO. [Sed scribendum ἐγκαναχήσεται, per χ. Etymologus enim hoc verbum cum primitiuo suo καναχὴ factum vult ἀπὸ τοῦ κανὸν ἀχεῖν. Sed dicitur etiam καναχέσαι à them. καναχέω, vnde imperf. καναχέσκε apud Hom. & Hesiod. sine augmento.] ἠέομαι τὸ ἠάομαι, ἠήσατο, *admiratus est*: μυθέομαι, μυθήσατο, *dixit*: λοχέομαι quòd & λοχάομαι, ἐλοχήσατο, *ex insidiis cepit.* [λοχέομαι Ionicum est, commune λοχάομαι. Sic pro ἐκτεχνέομαι v. 39. in communi sermone dicitur ἐκτεχνάομαι, quod confirmat cognatum ἀεκτεχνάσας apud Suidam, & simplex τεχνάσας apud Thuc. Sed & σκιελφήσαιας 537,5. & ὀσμητέμφοι ibid. v. 8. præsentis characteristicam habent α, nō ε, vt arguit σκιελφάσας apud Hesych. & ὀσμάομαι apud Pollue.] μέομαι, ἐμήσατο, *cogitauit, in animo volebat*: (sunt qui ducant ab

ANNOTATIO. ἐμέομαι, tum erit sine augmento.) [Nec μέομαι nec ἐμέομαι reperio in hac significatione. rectius igitur ἐμάσατο deduces ab impuro them. μήδομαι, quo Hom. aliquoties vtitur, vt Il. β, ἃ μήδετο ἔργα, *quæ moliebatur res.*] ἀμφιδήλεον, ἀμφιδήλησαν, *laeserunt*: ἐμφορέομαι, ἐνεφορήσαντο, *se ingurgitarunt*:] ἐκτεχνέομαι, ἐξετεχνήσατο, *commenti sunt*: σωωνέομαι, σωωνήσατο, & Attice (298,20.) σωωνάσατο, *coëmerunt.* In Opt. at. παρομνησάμην, *suaserim.* In subiunctiuo, κατομολογήσηται, *desponderit.* In infinitiuo, ἐφηγήσασθαι, *enarrare.* [Monstrosum verbum (inquit Syburg.) est ἐφηδιηγήσασθαι: pro quo scribendum vel ἐπιδιηγήσασθαι, vt inde fit ἐπιδιήγησις *repetita narratio* apud

Quin-

Quintil. lib. 4. c. 2. vel est vitiosa compositio indicatiui ἐφη *dixit*, & infin. διηγήσασθαι *narrasse.*] ἠπαφακεπήσασθαι, *extra consulere*: * μεθιωνήσασθαι, *auertere malum augurium*: * *Rectius apud Suidam* παραφορήσασθαι, *congerere, colligere*: ἀεθλιμυθήσασθαι, *alloqui*: dam est μεθιωνίσασθαι ἐπικεφρήσασθαι, *perfunctoriè quippiam agere, scarificare*, id *à verbo* μεθιωνίζοest, *per superficiem scindere.* In participio, ἐστικησάμβρων, μμ. *habitans*: κατασφοδομφρτυρησάμβρων, *qui adhibuit falsos testes*: κατομησάμβρων. *stans in acie, ordinans*: † ὀσμησάμβροι, *qui olfecerunt, qui senserunt*: ἀεσσαπλησάμβρων, *qui minas addidit*: ὑστερκυησάμβρη, *prægnans.* [In quibusdam ex ANNOTATIO. verbis quæ ε thematis in ης mutant pro ή reperies ι: Sic enim pro ἀμφιδικήσειν pag. 535. v. 2. Etymol. & Hesych. habent ἀμφιδικίσειν: & κατελόχησεν ibid. 20. verius est κατελόχισεν, vt ostendit κατελόχισε apud Plutarchum: Similiter pro ἐνεκλαδήσε, (quod 537. v. 24. adducitur ex Hesychio) Eustath. habet ἐνεκλάδισε ab ἐγκλαδίζω, veluti κλάδον *ingero in os*: Etymologus autem alij, (vt notat Hesych.) ἐνεκλάδασε ab ἐγκλαδάζω cuius simplex κλαδάζει legitur apud eundem Hesychium pro *deglutit, comedit.*] Quæ ante σ habent ω, ferè omnia reserenda ad themata in όω ῶ, siue όομαι ῶμαι, nam ω fit ex ωσ-ex ο. ο: & σ abiiciendum, veluti & augmentum, si adsit: deinde terminatio in thematis terminationem mutanda: vt in his, in futuro indicatiui actiui, ἐπιθλάσω, *turbabit*: μυλήσομβρ, *stercore linemus* seu *perfundemus.* In infin. χολῶσεν, & Ionicè (182,6.) χολώσεμβρ, *succensurum esse.* In part. κωμῳδλώσων, *laturus, gestaturus.* In indicatiuo med. ὀκναμβλώσεται, *nauigio exponetur*: χώσεται, *irascetur*: ὀγκωσόμεθα, *inflabimur, turgescemus.* In aoristo indicatiui act. ab ἀείρω, ἦισα, *euerti*: ἐρρίγω ex ἐν & ῥιγῶ, ἐνέρριγωσα, *infsi, infrixi*: ὀπλωσιν, *inuisum reddidit*: ἤμωσιν, *appropinquauit, fecit, coëgit*: μένωσε, *redegit ad vnitatem*: ξυνωσε, *reddidit, respondit*: πυχνόω, ἐπύχνωσε, *contristauit*: σπαργάω, ἐσπαργάνωσεν, *inuoluit fasciis*: ὀρφόω τὸ ὀρφανίζω, ὤρφωσεν, *orbauit*: ἐγκομβόω, ἐνεκόμβωσε, *fibula innexuit, illigauit*: κατατάω, κατετάωσε, *combussit*: συνοικειόω, συνῳκείωσε, *conciliauit, colligauit, coniunxit*: ἀπλόω, ἅπλωσαν, *explicarunt*: ὁρκόω, ὤρκωσαν, *ad iusiurandum adegerüt*: ἀμφιδιόω, ἀμφίδιωσαν, *ad extremum vixerunt*: ἐκδειόω, ἐξεβείωσαν, cõ- * διεβίωσαν *est etiam* fecrarunt: κατοπτεύω, κατεπόπτωσαν, *submerserunt*: παρορόλλω, παρεξήλωσαν, *irritauerunt, prouocauerunt.* In imperatiuo, κλόωσον, *circunda, appende pro collari*: κοίνωσον, *communica, imperti*: ἐκχαράκωσον, *vallo cinge.* In subiunct. ἐκμηδόσῃ, *viris impleuerit.* In infin. ἀμβλῶσαι, *abortire*, *abortiuum parere*, ab ἀμβλόω, quod & ἀμβλίσκω, & ἀμ-

mor. 2. verbi in μι, ου ἐγνωσαν, 358,41.

ἐλῶσκω : ἀποκτιμπρῶσαι, occidere: ἀπομφιγῶσαι, flagris ce-
ANNOTATIO. dere : ἀπομαστιγῶσαι, vilipendere. [Apud Hesych. est ἀπο-
μαστιμάσαι, expositum itidem ἐξαυτελίσαι : necnon ἐμμα-
ταμάζων, inani sermone immorans, ματαιολογῶν alibi vero
sine α penultimo ἀπομιτᾶσαι, vt apud Herodot. & Sto-
bæum, ἐπαιρως τὸ σκιλῷ, ἀπεμιτάισε, sublato rure, ven-
tris emisit crepitum. & in. serie τ μ habet idem Hesych.
ματιμῶν & ματῶν necnon ματιμοσύν, exponens μωραίνειν,
ματαιζειν, stolidos ineptosque gestus edere.] ἀποπιμῶ-
σαι, in editiorem locum pertrahere, item nudum obuertere
podicem : ἀποχαλιῶσαι, plagas erigere & furcis illis ve-
naticis fulcire : ἀποχῶσαι, aggere munisse : ἀφιματῶσαι,
exuere vestes : ἀφοσηκῶσαι, ferre, contrectare, pondus æsti-
mare manu : ἀμμαλθακῶσαι, mollem & dissolutum reddere:
*Verius est ἐμμελδύ- ἀμμορφῶσαι, exprimere : * ἐμμειδιῶσαι, subridere: ἐξαρθρω-
σαι, & παλαστιάσαι, dearticulare, artus loco mouere : ἐξινῶσαι, purgationibus
σαι v.29. illud à puro euacuare : ἐπεζυγῶσαι, claudere: ὑσαρκῶσαι, plenum corpus
them. in ά, hoc autē reddere : ϑοῶσαι, acuere, nitidum reddere, ignire : ϑυρῶσαι,
ab impuro in άζω. firmare, ianuis seu foribus munire : κιρπῶσαι, sacrificare:
κηδοτολῶσαι, turbidum reddere : κοσμιωσῶσαι, numeris & modis exornare, & venustius reddere : κοσμοντῶσαι, de-
mersisse, in mare demergere : κεδρῶσαι, cedro condire : κη-
μῶσαι, concludere, camo frenare : λεπυρλῶσαι, deglubere,
glumas excutere, excorticare : μυτῶσαι, immisso penicilo
lineamentove curare : μισσῶσαι, numeris & modis exorna-
re, venustius reddere : νεωχμῶσαι, noua moliri: ὀμμᾶσαι,
oculatum reddere : πικτῶσαι, obserare: παρακτῶσαι, intro-
ducere : ῥοικλῶσαι, labia obducere : πιλῶσαι, condensare:
†πολλαπλασιῶσαι, multiplicare : ῥοπεκπυρῶσαι, accendere:
ῥοπιλῶσαι, affigere: ῥοπληρῶσαι, adimplere : σευρῶσαι,
stipare, siccare, humidorum meatus contrahere : σλωιῶσαι,
salibus & conuitiis incessere : σωιδρῶσαι, consudare: χαλι-
δῶσαι, & ἀποχαλιδῶσαι, plagas erigere, & furcis illis vena-
ticis fulcire : τεκμηριῶσαι, indicare, attestari : τειχῶσαι, pri-
ANNOTATIO. losum reddere : ψῶσαι, calefacere. [Hesych. affert ψῶσαι
pro ϑάλψαι, fouere : Suidas autem particip. ψῶσαν pro
ϑάλψασαν ex Herodoto: quod & Corinthus Ionicæ dia-
lecto in hac significatione scribit esse familiare. alias
ψῶν, è quo particip. ψῶσαν factum est per contractionē,
significat tergere, radere, complanare, tenuare, tangere.
vide not. in pag. 539, v. 28. Part. ϑαμβώσας, quod sequitur,
citant vulg. Lex. è Luciano: sed metuo ne mendosè pro
ϑαμβήσας, à ϑαμβέω. nam ϑαμβῶσαι, ficubi reperitur,
actiuè potius significat obstupefacere, vt οἰσρῶσαι, ϑαμμα-
τῶσαι, & similia.] In particip. † ϑαμβώσας, stupefactus:
ϑυρω

θυρώσας, qui fabricauit portas : ἰκμανώσας, αντ@ αὐλι, qui
idoneum fecit : κηδευθιώσας, vita defunctus: κηδομώσας, in-
quirens. [κηδομώσας legitur in Hippocrateo Galeni Le- ANNOTATIO.
tico pro Inquirendi gratia demittens. Simplex eius the-
ma præteritur à cæteris Lexicographis, at legitur apud
Etymol. in μῶμος. nam verbi μῶ futurum esse dicit μώ-
σω : vnde fieri μῶμος, vt sit, qui in omnibus quærit quod
carpat. Ab eodem est verbale μῶσις apud Phurnutum,
ὑπὸ τὰς μώσας denominatas tradit ἀπὸ τῆς μώσεως, ὅ ἐστι
ζητήσεως, ab inquisitione seu indagatione : quasi ζητήσας,
quærentes indagantes. Alias μῶω legitur in hac significa-
tione, atque inde τὰς μώας volunt dictas. & vt ζῶω poë-
tice fit è ζάω, sic μῶω è μάω: vnde apud Epicharmum est,
μὴ τὰ μαλακὰ μώῃο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς, ne quæ mollia, ne
si forte cōsequaris dura: est enim μώῃο vt μνώῃο & χώῃο, 438,
44. Apud Hesych. legitur etiam μῶται, expositum ζητεῖ
quærit, & τεχνάζεται machinatur : itidemque μῶζ apud
Suidam, quod verbum dicit esse Laconicum pro ζητεῖν
quærere, & πολυπραγμονεῖν curiosius inquirere : per syn-
copen ex μώεται & μώεαζ, vt λᾶται & λᾶσθαι supra per
syncopen è λάεται & λάεαζ deduci à quibusdam anno-
tauit μῶμαι vero apud eundem Hesych. vel per syncо-
pen è μάομαι, vel per crasin è μῶμαι factum dici po-
test. Adhæc vt μᾶσα è μάασα, sic μῶσα è μώασα per crasin
ortum videri potest : licet hoc posterius tribuatur Do-
rico idiomati, vt & μῆσα, 119, 6. & 16. Hæc de verbo μῶ
libuit obiter annotare. è quibus coniicere licet, vt μῶσαι
fit à μῶ, sic paulo antè Hesychianū ϑῶσαι è ϑῶ deduci
posse : ac vt μῶ non tantum ex μάω contractum est, sed
etiam ex μόω, ita ψῶ è ψάω pariter & ψόω natum videri:
nisi fortè contra Grammaticorum opinionem (166, 28.)
ex poëtico ψάω formatum malis infinit. illum ψῶσαι.]
ῥοπλῶσαι, labra seu margines obducens : πιλώσας, qui
condensauit : ῥοπεκπυρώσας, qui nitro prius perfricuit : ῥοπ-
ληρώσας, naui progressus: ῥοπιθρώσας, imponens, decipiens: πα-
ραφρώσαντες, declinantes à via : ῥοπιφρώσαντες, operientes,
operculis tegentes. [ῥοπιφρώσαντες legitur apud Suidam ANNOTATIO.
quoque sic expositum : sed haud scio an mendosè pro
ῥοπιμῶσαντες : vt ῥοπιμῶσαι χύτραν eo in loco sit ob-
lam panno circumligato ita communire, vt os vrina-
torium circumpositō φιμῷ, vel deducendum est hoc
particip. ab impuro them. ῥοπιφῶζω circumtorreo, à cuius
simplici est aor. 1. act. φῶσαι apud Hesychium, & parti-
cip. pass. πεφοσμμένον apud Antesig. pag. 559. ex Etymolo-
go.] σαφιθῶσαντες τὴν σαφυλὴν, vuam passam facientes:
ἀπὸ

σημειώσιωτες, ἢ ἀποσημειωσοτέντων, *dantes signum.* In indicat. med. ἀ λυτξόομμι, ἐλυτξώσω, *liberasti*: καθαπτλώσσω, & Ionicè (186,23.) καθαπτλωόσσω, *precipitasti, pessum dedisti*: ἀγλεχώσατο, *neglexit*: μαώσατο, *obstetricata est*: ἀεικχώσατο, *vehementer iratus est.* In infin. ἀλαλήσασθαι, *coire*: ἀποστεφανώσασθαι, *deponere coronam, corena* * *Pro Hesychiano priuare*: ἐσωμοτώσασθαι, * *introducere*: μισθωσημειώσασθαι, *inscribẽdum fortassis* ἐσωμοτώσασθαι, *in conspectum & veluti in oculos* (ἐς τὰ ὄμματα) *introducere.* *signire, obsignare*: ναυθλώσασθαι, *nauem conducere*, item *nauem conscendere*: τροπώσασθαι, *religare ad scalmum.* In part. ἀπιγροσυσάμμω, *tonsus*: μιτωσεμμὴν, *texens*, ὀρθ. Occurrunt nonnulla habentia ω ante σ, quæ ad poëtica in ώω vel ωμι referuntur: vt ἔπλωσε, *nauigauit*, ad πλώω siue πλῶμι ἐξέπλωσεν, ἐξέπλωσας, *enauigaui, isti*, ad ἐκπλώω siue ἐκπλωμι, aut ἐκπέπλωμι. sic infinitiui διαπλῶσαι, *enauigare*: ἐκπλῶσαι, *enauigauisse, elapsum esse.* & participia πλώσας, ωσα, ον, *nauigans, trajiciens*: πλώσαντες, *nauigantes, cursum tenentes*: ἀναπλώσας, *nauigans, subuectus*: καθαπλώσας, *inuectus.* Pauca occurrunt habentia ι ante σ, quæ abiecto σ, debeant referri ad thema in ίω: vt participium πεφοικυλίσας, *qui aduoluit*, ad πεφοικυλίω. nam ferè omnia referuntur ad themata in ίζω aut ίζομμι, vt multis exemplis antea demonstrauimus. Hæc ad ύω: in indicatiuo med. πεφοσαποδύσεμμι, *exuam vltrà*, ad πεφοσαποδύομμι. In aoristo indicatiui actiui, à κύω, κῦσι, *osculatus sum*: κῦσε, *basiolum dedit*: ἀπανύω, * ἀπανῦσαι, *si mendo caret, significat magna virium contentione abduxit vel reduxit*: ἀπήνυσα, *rectà progressi sunt*: πεφεύω, πεφείφυσαν, & detracto augmento, ac σ poëticè geminato, πεφέφυσαν, *protraxerũt*: πεφεφύω, πεφείφυσαν, *adhæserunt.* [Quod in neutra significatione verius est aor. 2. 413,9. nam aor. 1. actiuè solet ANNOTATIO. vsurpari: quomodo ἔφησαν in aor. 1. significat statuerunt, posuerunt: at in 2. stetterunt.] πυρεύω, πυρείρυσαν, *prætenderunt*: ὑπεξερύω, ὑπεξείρυσαν, *subtraxerunt.* In imperat. καθέχυσον, *robora*: κῦσον, *da osculum, osculare*: παρέμβυσον, *insere, inculca, adijce.* In Opt. Æolico, ἐμβύσαιν, *inuaderet, destinaret.* In subiunct. καθέχυσητε, *contendatis.* In infin. ἀναρρύσαι, *reficere*: ἀποδῦσαι, *exuere*: ἀφῦσαι & poëtice. *nam factum dicit* ἀφύσσαι, *haurire, refundere*: δῦσαι, *subire, ingredi*: ἀνὰ τὲ ἐνδῦσαι, (*sic enim legendũ opinor qui circumlaceraut*: πασσας, *augens, multiplicans*: ἀπαπρο ἐνδήσαι) πεφοπὶ τὲ ῥύσαντες, *deliberantes.* In indic. med. ad ῥύομμι, ἐῤῥύσαθε, & sine augmẽto, ῥύσαθε, *seruauit.* In part. θυσάμμω, *mactãs.*

ἐμβρύσαι legitur apud Etymologũ quidem: sed, vt cõijcere licet, malè, pro ἐμβύσαι, quod est inferre. nam factum dicit ἐμβρύσαι, *imponere.* In part. ἀυσας, *properans*: πεφιξύσας, *augens, multiplicans*: ἀπαπρο ἐνδήσαι) πεφοπὶ τὲ ῥύσαντες, *deliberantes.* In indic. med. ad ῥύομμι, ἐῤῥύσαθε, & sine augmẽto, ῥύσαθε, *seruauit.* In part. θυσάμμω, *mactãs.*

Hæc

Hæc ad αἴω & ἀόμμι: in aoristo indicatiui, πατέω ἔπαισε. *σ abiectum ex aspercussit.* In infin. ῥάσσω, *perdere, destruere.* In infin. medio, ὀνασσασθαι, *perire, senescere.* Ad αὐω aut αὐομμι: in fut. *σ abiectum ex ασ* med. πεφοσαναπαύσομμι, *requiescant.* In indicatiui aor. 1 actiuo, ad αὐω, ηὔσα, ας, ε, (& soluta diphthongo ἄϋσα, ἄϋσας, ἄϋσε) *clamaui, isti, it*, augmentum cadit in ipsam penultimam: παύω, ἐπαυσε, *liberauit*: ἐπαύσαντε, *abrogastis*: παῦσαι, & detracto incremento παῦσαν, *finem fecerunt.* In subiunct. παύσῃ, *sedarit.* In infin. διαναυσαι, *traijcere*: παῦσαι, & Doricè per apocopen, παῦ, *cessare.* In imper. med. παύσασθε, *finem facite.* In infin. παύσασθαι, *finem imponere.* Ad εἰω aut εἰομμι: in aoristo indicatiui, ad κλείω, *σ reiectum ex εισ* κλῆσαι, & verso ῆ in η, & rursus soluta diphthongo η in ει, ἐκλήϊσαι, *clauserunt.* In infin. πεῖσαι, *rigare*, quod & πῆσαι, ἄπιω. In indicatiuo medio, ad σείομμι, ἐσείσατο, & detracto augmento, σεισατο, *quassauit, commotus est*: ἀποσείσομμι, ἀπεσείσατο, *excussit, sustulit.* Ad δύω aut δύομμι: *σ reiectum ex δυσ* in aor. indicatiui, ad δύω, ἔδυσεν, *vsit*: διαπυρδενδύω, διεπυρδένδυσε, *stuprauit*: ἐκνενδύω ἐξένδυσε, *declinauit, se subduxit* (vel, *ignotum & peregrinum se fecit*, & tum ducetur à themate simplici ξενδύω) καθαλδύω κατέλδυσαν, *lapidibus obruerunt.* In imper. καθαλδύσατε, *silentium impera.* In infin. ἐκβλυπεῦσαι, *elaborare, perficere*: περιπλεῦσαι, *decorticare.* [περιπλεῦσαι significat *circumnauigare*, à περιπλέω, 309,17. pro *decorticare* vero legitur quidem περιφλεῦσαι apud Theophr. Hist. plant. lib. 9. c. 5. sed eruditi legendum censent περιφλοΐσαι, cum hac significatione apud Dioscor. extet περιφλοίζω, φλύειν autem duntaxat in fluendi siue abundandi significato citetur à quibusdam, pro φλέω siue φλύειν.] προφητεῦσαι, *proretam esse*, id est, *proræ directorem, hominibus ad proram imperare*: πρωτογενεῦσαι, *facere*, seu *parere primogenitum*: συνεφηβῆσαι, *una adolescere.* In part. μεγδόσας, *inuidus.* [μεγάσσας, quod è Libanij Declam. citatur pro *inuidens*, falsum est, falsum etiam thema. nam inuidendi signif. μεγάσσειν dicitur, cuius particip. aor. 1. μεγήσας apud Hesych. legitur. natus est error è vitiosa coniunctione vocum separandarum, vt in sequ. εἰνοσιδύσαντες, ἀποκενεγχλαι, & similibus. Sic enim habet Libanius, (ea declamatione qua fingit quænam dixerit Andromache interempto Hectore) οἵας με γδόσας ὁ δαίμων φιλαμφίας ἀπεστέρησεν; hoc sensu, vt Erasmus quoque rectè vertit, *Quanta me felicitate, cuius gustum modo dederat, fortuna spoliauit?* à γεύω *gustandum præbeo*: vt apud Plutarch. Numa, δῶρα ἐγεύσατο πρὸς ἡδονῆς, *seruis præbuit gustũ*

hono

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

honoris liberalis. Ibidem non est dubium quin diuisè scribendum sit οἱ νοσηλεύσαντες, à verbo νοσηλεύω, quod significat *ægris subseruio, ægrotis necessaria officia præsto.*] †οἰνοσηλεύσαντες, *qui vinum administrarunt.* In infinitiuo med. μεταβουλεύσασθαι, *mutare consilium* aut *sententiam.* In part. παραγαγεσθύσαντα, *deducens* : συμπεπαγμένος θύσαντα, *qui vnà molitus est & laborauit* : ὑπεμνησθύσαντα, *qui desponsauit.* Ad ἔω: in aoristo ad ὀρνύω, ὄρσω, *impetū fecit* : ὄρσαν, *irruerunt* : ἐκόρυσσεν, ἐνέρυσσεν, *offenderunt.* Est etiam interdum abiiciendum σ ex his temporibus, cum inuenitur post ρ aut post λ remanentibus ρ & λ pro thematis characteristicis : sed pro vnico λ, geminū nonnunquam reponendum : quod habet tantummodo locum in verbis quibusdam Æolico more coniugatis. vide 167,5.17. & 333,9. atq; 403,26. in quibus locis quædam horum exemplorum adducuntur: quibus adiice sequentia : in indicatiui aoristo actiuo, à κέλλω, κέλσω, *appuli, ad portū veni, cucurri* : ἐνάρω, ἐνῶρσεν, *incitauit, iniecit* : ἔπειρσεν, ἐπῆρσεν, *adaptauit* : ἔπορσε, ἐπῶρσε, *incitauit* : ἔπωρσε, *misit, incitauit in* : κείρω, κέρσεν, *incidit* : κίλλω, ἔκελσεν, *appulit* : ἐπικέλλω, ἐπέκελσεν, *idem.* In imperat. ἔπορσον, *incita in* : ὄρσατε, *excitate.* In subiunct. ὄρσῃς, *excites, moueas* : ὀρσώμεν, *excitemus.* In infin. à κείρω, κέρζω, *totondisse* : κίλλω, κελζω, *appulisse, propinquasse.* In part. ἐπικύρσας, *incidens, nactus* : ἄρσας, *componens, aptans,* & in voce med. ἀρσάμενος, *idem.* Atque hæc de ψ, ξ & σ dicta sufficiant : pergamus ad immutabiles, λ, μ, ν, ρ.

σ reiectum ex ασ-

σ reiectum ex λσ- & ex ρσ-

De aoristis primis & futuris primis quæ habent λ pro characteristica.

De penultima η & ϛ ante λ.

ηλ- ex αλ-

Qvæ In his temporibus habent λ pro characteristica, in themate habent duplex λλ : & cum in aoristo primo ante λ est η aut ϛ, in themate est α pro η, & ϛ pro ϛ. Itaque vt horum habeas thema, abiecto augmento, si quod adsit, & verso η, quod præcedit λ, in α, & ϛ in ϛ, muta λ vnà cum tota terminatione in λω aut λομαι. Proferamus primùm exempla eorum quæ ante λ habent η ex α : in aoristo indicatiui act. à σφάλλω, σφῆλα pro ἔσφηλα, *fefelli* : ἰάλλω, ἶλα, *misi, emisi, extendi, incliui* : ἀγάλλω, ἤγηλα, *ornaui* : πίλλω, πῆλε, *vibrauit*, pro ἐπίλλω, ἐπῆλε, *immisit, extendit* : θάλλω, ἔθηλε, *floruit* : σφάλλω, ἔσφηλε, *fefellit* : ἀνασφάλλω, ἀνίσφηλε, *reuixit, renaluit.* ἀποθάλλω, ἀπέθηλε, *defloruit* : διασφάλλω, διέσφηλε, *fefellit.* παρασφάλλω, παρέσφηλεν, *auertit.* In Opt. Æol. ἀπαφήλειεν, *aberrauerit.* In subiunct. ἀγήλω, *ornauerim* : ἰήλω, *immiserò.* In infin. ἀγῆλαι, *ornasse, sacrasse, ad armentū egisse* : ψῆλαι, *cecinisse.* In part. ἀγήλας, *qui ornauit* : πήλας, *vibrauit* : ἀναπήλας, *qui vibrauit* : σφήλας, *decipiens, malè meritus* : ψῆλας, *qui cecinit* : καπηλεῶντες, *remigantes.* [Pro καπηλεῶντες legendum vel καπηλατῶντες tempore præsenti, vel καπηλατήσαντες aor. 1. à καπηλατέω : nam καπάλλω monstrosum est.] In indicatiuo med. ab ἅλλομαι, ἠλάμαι, *salij* : ἤλατο, *saltauit, salijt* : ἤλαντο, *exilierunt* : ἀφήλατο, *desiliit* : ἐσήλατο, *insiliit* : καθήλατο, *desiluit, desultauit.* In infin. καθήλασθαι, & Ionicè (118,30.) καθήλαθαι, *desilire,* remanente α inuariato. sic in part. ἐφαλάμενος, *assiliens,* pro ἐφηλάμενος. In iis quæ habent ϛ ante λ, detracto augmento, muta ϛλ- & sequentem terminationem in ελλω aut ελομαι, & eorum habebis thema : vt sequentibus exemplis fiet manifestum : in indicatiui aoristo, à ἀλασκέλλω, διεσκέλλω, διεσκέλας, *diduxi, isti* : ἐπιστέλλω, ἐπέστειλα, *præcepi* : ἀναστέλλω, ἀνέστειλε, *produxit* : συστέλλω, συνέστειλε, *contraxit, repulit* : ἐπιστέλλω, ἐπέστειλε, *misit* : ἐξαποστέλλω, ἐξαπέστειλεν, *emisit* : εἰσαγγέλλω, εἰσήγειλε, *detulit* : παραγγέλλω, παρήγειλε, *conuocauit, edicto præcepit* : παρηγείλαμεν, *ediximus, condiximus, constituimus* : ἐξοκέλλω, ἐξώκειλε, *deuenit* seu *prouectus est, pertraxit* : προσοκέλλω, προσώκειλεν, *impegit, offendit, applicuit* : ἐποκέλλω, ἐπώκειλαν, *impegerunt* : ἀποστέλλω, ἀπέστειλατε, *remisistis.* In imperat. ἄλασκε, *constitue* : ἐπαγγείλατε, *indicite* : παρηγείλατε, *edicite, pro potestate imperate.* In Opt. Æol. ὀφέλλειεν, *auxerit, augeret* : regulariter diceretur ὀφείλειε, sed Æolicè (vt sæpe aliàs) pro subiunctiua vocali ponitur consonans 401,13. In subiunct. σείλης, *miseris.* In infinitiuo, ἐσαγγεῖλαι, *nuntiū interuenire.* In Part. ἀλασσείλας, *soluens* : ὀνομακλησείλας, *qui indixit, qui nuntiauit* : ἐξοκείλας, αντος, *qui impegit* : εὐσείλας, *præparās, instruens* : προσείλας, *obuoluens, componens, ornans* : ὑπερτείλας, *supereminens, superoriens* : ἀποκείλαντες, *declinantes* : ἐποκείλαντες, *qui impegerunt* : ὀκείλαντες, *appellentes ad littus* : συσσείλαντες, *conglobantes.* In indicatiuo medio, ab ἀγγέλλομαι, ἠγγειλάμεθα, *nuntiaui* : ἀλασσέλλομαι, διεσκέλλομαι, *iussi* : διεσσείλατο, *iussit* : ὑποσέλλομαι, ὑπεσκέλλομαι, *suffugi* : ἵκέλλομαι, ἐσείλατο, *parauit, iter confecit* : ἐσείλαντο, & detracto incremento σείλαντο, *contraxerunt* : συντέλλομαι, συνετείλατο, *mandauit.* In participio, ἀμφισκέλλομαι, *accersens, accersendum curans* : ὑποσκέλλομαι, *veritus, metuens.* In iis quæ ante λ aliam habent vocalem quàm η aut ϛ, eadem est in ipso themate : vt futurum προσαποβαλεῖς, *insuper perdes, insuper amittes,* à προσαποβάλλω. aoristus infinitiui actiui, ἀποκεκπλαι, *excoriare, euellere,* ab ἀποκεκλίκω. [Sed apud Hesych. rectius diuisè legitur ἀποκ' ὲκπλαι, deglubere.] ὠσπίλαι, *decerpsisse,* à ὠσείλλω. Et hæc de λ.

ϛλ- ex σλ-

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Qvvm

De iis quæ habent μ pro Characteristica.

QVVM In his temporibus Characteristica est μ, in themate nonnunquam est μν, sed sæpius ipsum μ. Penultimam à themate diuersam non habent, nisi in aoristo primo sit ξ, pro quo in themate est ς: vt ἀ ἔνεμα, ἔνειμα, *tribui*: ἐνειμάμην, & sine augmento νεῖμαι, *tribuit*: ἐπένειμα, ἐπένειμε, *partitus apposuit*: ἀποσνέμω, ἀποσνεῖμαι, *adiecit, contulit*: νέμω, ἔνειμαν, quod & detracto incremento νεῖμαν, *distribuerunt*. In particip. νείμας, νειμάντος, *tribuens*. In indicatiuo med. à δέμομαι, ἐδείματο, *ædificauit* seu *ædificabat*: ἐδέμαντο, *construxerunt*: ἀνεδέμοντο, ἀνεδέματο, & sine augmento ἀνεδείματο, *readificauit*. In infinit. κεκτανείμασθαι, *possidere* & *frui*. Si alia sit penultima quàm ξ eadem est in themate: vt futurum ἀμεῖς *inuenies*, ab ἄμαω.

De ν & ρ. De penultima.

CHARACTERISTICAE ν & ρ à themate non variant: neque etiam vocalis præcedens ν aut ρ, nisi fuerit ε, aut α, aut η siue ῃ, aut ξ: quòd ε futuri fiat interdum ex ξ: & ξ aoristi aliquando ex ε: α verò & η siue ῃ, semper ex αι. η tamen siue ῃ non habet locum nisi in aoristo.

ε ex ξ & ε.

ξ ex ε & ξ.

α & η siue ῃ ex αι.

ε futuri ex ξ.

ε futuri ex ξ: vt in indicatiuo, πεῶ, *transfigam*, à πείρω, siue à πέρω. nam vtrumque inuenitur. In part. πεῶν, *transiecturus, transiturus*, à πείρω. In infinitiuo med. παρατενεῖσθαι, *dilaturum esse, protracturum esse*, à παρατείνομαι.

ξ aoristi ex ε.

ξ aoristi ex ε thematis: vt in indicatiuo, ab ὑπομένω, ὑπέμεινα, *sustinui*: παραμένω, παρέμεινε, *permansit*: δέρω, ἔδειρε, *corium detraxerunt*. In imperat. ἐπιμένω, ἐπιμείνατε, *expecta*: παραμένω, παραμείνατε, *manete*. In part. πήγω seu πάγω, πήξας, *figens*. Est & hîc ξ ex ξ thematis: vt in indicatiuo, ab ἄειρα, ἦειρα, quod & remoto augmento ἄειρα, *extuli, erexi*: ἦειρεν, *extulit*: est etiam ἦειρε, *nexuit*, ab εἴρω: vnde εἶρεν, & cum augmento poëtico (298,15.) ἠειρεν: & rursus verso augmento syllabico ε in tẽporale η, 290,15. ἤειρεν: ἐγείρω, ἤγειρα, *excitaui*: παραγείρω, παρεγείρα, *interserui*: οἰκτείρω, ᾤκτιρε, *miseratus est*: κλείνω, ἔκτανον, & syncope ἔκλον, *occiderunt, interfecerunt*: sic ἔκλες pro ἔκτανες, *interfeciſti*: vel est dictum pro ἔκτης: vide 232,15. In infin. ἐπικέρα, *attondisse, accidisse*. In part. ἀείρας, & syncope ἆρας, *tollens*: (tamen sunt qui malint referre ἆρας ad ἀείρω) ἀναπείρας, *suffigens*: κλείνας, κλείνασα, *interimens, occidens*: ἀφικείρας, *circumtondens*: ἀμπείρας, *infigens*. In indicatiuo med. à ἀφελείνομαι, ἀφετινάμην, *asserui, asseueraui*: εἰσαγείρομαι siue ἐσαγείρομαι, ἐσηγειρόμην, *congregatus est*.

ε futuri & aoristi ex αι.

In infin. κείραν, *tonderi*. α in vtroque tempore ex αι: vt in futuro indicat. à κυδαίνω, κυδανῶ, *decorabo*: ξανῶ, *carpam, lacerabo*: ποικανῶ, *pascam*: ψαρῶ, *attingam*: χολανεῖς, *claudicabis*: ἀγλαϊσανεῖς, & Ionicè (179,15. & 411,7.) ἀγλα-

ϊσανέεις, *perforabis, perforares, possis perforare*: πεφανεῖ, *proderit, erit copia vel facultas*: χαρῆσι, *gaudebunt*. In indicatiuo med. πημανέμεναι, *ladam* seu *ladar*. In part. πημανέμεν, *lasurus*. Hæc possunt & futura secunda censeri. In indicatiui aoristo act. à πέφαγα, ἐπέφαγα, ἐπέφανας, ἐπέφανε, *effeci, isti, it*: σημαίνω, ἐσήμηνα: *indicatiui*: ἐναίρω, ἔνανον, *interfeci*. [ἔῶρε est vt ἠνάλωσε. (339,25.) augmento in præpositionem translato: nam regulariter vt ἀνήλωσε dicit Xenophon, sic Hesiod. ἐνήρατο & κατενήρατο: compositoq; κατήναρες vtitur Callimachus hymno in Apollinem, τὸν μὲν σὺ κατήναρες, *quem tu interemisti*. In ἠνάρισε & ἠνάρξε apud Suid. diuersa est ratio: nam ἐναρίζω deriuatum à nomine ἔναρα, rectè augetur initio, more verborum è nominibus descendentium, vt docui supra pag. 289.] ἔωρεν, *interfecit*: δύφρανα, δύφρανας, *latificasti, lætũ reddidisti*: ἀμφικαίνω, ἀμφέκανεν, *inglutiuit, absorpsit*. [ἀμφέκανε significaret *circumquaque occidit*: at in deglutiendi signif. dicitur ἀμφέχανε, ab ἀμφιχαίνω: necnon ἀμφέχανε, à ἀμφεχαίνω: quæ propriè sonant *circumhiare*, ritu diducto *circundare, atque ita deglutire*.] συγκροτάνυσι, συνεκρότησε, *concussit, vibrantem motum ciuit*. Hæc quæ sunt tertiæ personæ numeri singularis, possunt & aoristi secundi iudicari. In Optatiuo Æolico, ὀργάνειας, *turbaris, irasci feceris*. In subiunct. χάωσι, *spargant*: nihil refert prioríne an posterioris aoristi esse dixeris. In infin. ὄρανα, *facere*: (vel est aoristi sec. à ὄρημι, pro ὀρῆναι, η in α Doricè mutato) ἐπικρᾶναι, *capite annuisse*: λύμαναι, *delere*: πεπᾶναι, *maturare, excoxisse*: ὑφάνναι, *texuisse*: ἀλέαναι, *aperire*: ἐπάραι, *erexisse, sursum tulisse*: συνάραι, cõserre: φάρεα, *texere, nectere*: penacutum inuenitur φάρηι: sed malim penanflexum. In participio, δύφρανας, *afficiẽs lætitia*: κναξάνας, *concrepens, lacerans*: ὠδάνας, *efficiens*: πετάνας, & Ionicè (411,7.) πετεώνας, *qui perforauit*: ἀφέρας, *diducẽs*: ἐπάρας, *attollens*: συνεξάρας, *qui simul extulit*: ὑπερφέρας, *qui superauit*. In infin. medio, συνάρασθαι, & Attice (401,23.) ξυνάρασθαι, *cum aliis suscipere, coniungere, componere*: sunt qui ξυνάρασθαι ad ξυναείρομαι referant. In part. ἐπαμήνας, *qui sustulit*. η siue (vt ferè scriptum inuenitur) ῃ pro α ex αι: quod Attic. est proprium, 177,5. in indicatiuo, à κραίνω, ἐκρηνα, & poëticè pleonasmo ξ η, ἐκρήνα, *perfeci*: ἐκρήνεν, *impleuit*: vel ducetur à κραιάω mutato vtroque αι in η: (sunt qui scribant ἐκρήλωσεν, absq; diphthongo: & alij ἐκρήνε cũ duplici diphthõgo) idem iudiciũ de imperatiuo κρήνον. & cũ ἐπὶ, ἐπικρήνον, *perfice*: ἐξυφαίνω, ἐξύφλωσα, *telam absolui, contexui*: ἐολδάνω, ἐέλδη-

η siue ῃ ex αι.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

να, certaui, contendi: ἐχαλέπηνα, grauis & molestus fui, difficilem me præbui: ἀσθμαίνω, ἤσθμηνα, anhelaui: ἀώμηνα, ηὔλωα, arefeci: μιγήρεω, ἐμίγηρεγ, inuidi: ἐμίγηρεν, inuidit: ἐξαίρω, ἐξῆρα, sustuli: ἐπαίρω, ἐπῆρα, idem: ὀνομαίνω, ὠνόμηνα, & detracto incremẽto ὀνόμηνε, nominauit, appellauit: πεσαίνω, πέσηνε, pro ἐπέσηνε, siccauit: πταίνω, & Ion. 411, 7. πεταίνω, πέτηνε, terebrauit: (sunt qui scribãt πέτηνε, sine ANNOTATIO. ε, à πταίνω.) [πέτηνε pro πέτηνε non video quomodo possit excusari: nam primitiuum eius est πτάω, & cognatum πέτημι: quamobrem apud Hesychium quoque, Suidam, Etymologum, & alios, non sine ε scripta reperiuntur: at πταίνειν cum significat tendere, nascitur è πέτω vel πάω: quũ vero pro vlcisci ponitur, oritur à πάω, à quo etiam Ὕννυμι] ἐπισημαίνω, ἐπισήμηνα, significauit: ἐχθαίρω, ἤχθηρεν, odit, oderat: ἀθεμηθαίρω, ἀθεμηθήρει, circũputauit: ὑπερεύρω, ὑπέρηρα, superauit: ἀμφιλώμβρ, irati sumus, pro ἐμφιλώμβρ: λειαίνω, ἐλείηνα, & λείηνα, explanarunt. In imperat. παράφληον, illumina: σήμηνον, significa. In Optat. Æolico, ἐχθήρεις, fastidiret, fugeret: πημήνειαν, læserint. In subiunct. ἐχθήρω, odio habeam: τεκμήρω, indicauerim: ἐξονομήνης, nominatim indixeris: κηλήνης, caueris, locum dederis: σημήνῃ, signum dederit: φλεγμήνῃ, intumescat, & inflammetur: ἐξυφλώσῃ, telam absoluerint: φλώσιν, ostenderint. In infin. ἀποφλεγμῆναι, tumorem deposuisse: ἀκφλῶαι, apparuisse: θερμῆαι, calefacere: κηθῆραι, purgare: παραφλῶαι, demonstrare: σημῆναι, significare, signum esse: φλεγμῆναι, intumuisse: φοβῆναι, tulisse. In part. ἐπήρας, attollens: ἐπιλήνας, leuigans, poliens, mitigans: θυμήνας, θυμήσασα, iratus, a: θυμήσασα, irata: τεκτήναντες, struentes. In indic. med. ab ἐπιμαίνομαι, ἐπιμήνάμην, insaniui: ἐπιμήατο, furore in aliquem correptus est, furiosè adamauit: λυμαίνομαι, ἐλυμήνατο, nocuit, læsit, corrupit: κηδαίνομαι, ἐτεκτήνατο, fabrefecit: ἀποφαίνομαι, ἀπεφήναντο, enuntiauit: τεκμαίρομαι, τεκμήραντο, pro ἐτεκμήραντο, coniecturam fecerunt. In infin. ἐπισημήνασθαι, signo notare, insignire: κηδεσημήνασθαι, insignire, obsignare. In part. κηθόμενος, piatus, purgatus: χρεώμενοι, qui abduxerunt: ὑφλωμένη, lota, humectata. Penultima aoristi primi, vt Grammatici volunt, pendet à futuri potiùs quàm à præsentis penultima. ideo cùm ea omnia quæ in aoristo habent η ante ν & ρ, in futuro scribantur per α, & in præsenti per αι, iuxta illorum sententiam η prouenient ex α futuri monophthõgum est: si ducatur ex αι præsentis, habebit punctum subscriptũ. nam α migrat in η, & αι in η: nuda scilicet vocalis in nudam vocalem, & diphthongus in diph

Notio de penultima η ex α futuri, aut η ex αι præsentis.

diphthongum. ne igitur mireris, si hæc & huiusmodi nunc per η, nũc per η scripta inuenias. cæterùm thematis illorum inuestigãdi ratio manet semper eadem. Quod autem attinet ad ea quæ ante ν aut ρ nullam harum ε, ᾱ, η, siue η, habent pro penultima, tum eandem habent cum themate penultimã: vt in futuro actiuo à πορπῶ, πορπῶ, præstabo, efficiam: οἰόνω, οἰονεῖς, existimabis, videbitur tibi. In part. μηκεωῶν, & Ion. (179, 14.) μηκεωίων. producturus. In aor. indicatiui, ὄρεινας pro ὤρεινας, commouisti, turbasti: κλίνω, ἔκλιναν, inclinati sunt, terga dederũt. In imperat. ἀγάθεωσον, bene fac. In infin. ἀνακλίναι. aperuisse: ἀμφιφῶαι, amplecti. [Procul dubio scribendum ἀμφιφῶαι, ANNOTATIO. aor. 2. inusitati them. ἀμφίφυμι, à quo particip. ἀμφίφυς, complexus, & velut à natura circumfusus.] In part. εὐκρίνας, & poëticè soluta diphthongo εὐκρείνας, *deligens, habito delectu*: Διαμαρτύρομαι, διστrahens, obtrectans. In indic. medio, à Διαμαρτύρομαι, διεμαρτυρόμην, διεμαρτύρω, testificatus sum, testificatus es. In Optat. ὑποκρίναιμι, ὑποκρίναιο. ὑποκρίναιτο, responderem, es, et. In part. μεμάρτυρος, causam prætexens. Atque hoc quidem pacto regulariter rimanda sunt themata in futuris & aoristis primis vocis actiuæ & mediæ. De iis autem quæ ab obsoletis deducuntur, loquemur in sequentibus, vbi de perfecto regulari, ac temporibus quæ cum eo cognationem habent, egerimus. Ad hæc igitur tranſeamus.

PERFECTI ET PLVSQVAMPERF. VOCIS ACT. ET PASS. ITEM *primi aor. primique fut. ac paulo post fut. vocis pass. thema quomodo inuestigandum.*

QVOTAECVMQVE Coniugationis sit verbum, eædem semper manent in his temporibus terminationes: quas memoria firma teneat oportet, qui exactam thematum inueniendorum rationem sibi volet comparare. eæ commodè pendentur, vel ex coniugatione verbi τύπτω, vel ex tribus illis figuris quæ pag. 162. & 163. describuntur, quibus tota terminationis verborum Barytonorum ratio continetur. Augmentum considerandum in perfecto, pluſquamperfecto & paulopoſt futuro omnium modorum & participiorum, & in aoristo priore indicatiui: alibi nequaquam. In aoristo eadem est augmenti conside-

Terminatio.

Augmentum &

Universidad de Deusto
Biblioteca

ratio quæ & in imperfecto, de quo pag. 467. atq; eadem etiam in reliquis temporibus, nisi cum ante augmentum syllabicum ε, repetitur prima litera thematis, vel tenues π, κ, τ, pro aspiratis φ, χ, θ: aut cum fit eiusmodi repetitio præfixo insuper altero ε: aut etiam quũ ſ

Attica reduplicatio. Atticè ante augmentum temporale η aut ω, repetuntur duæ priores literæ thematis inchoati ab α, aut ab ε, aut ab ο: vel pro α & ε repetitur ipsum η, & ω, pro ο. Verùm huiusmodi augmẽta siue repetitiones in rimando themate difficultatẽ penè nullam inferre possunt, nisi fortè in verbis compositis & in medio auctis, vbi ε ponitur ante consonantem repetitam cum altero ε: tum abiecta reduplicatione, ε ita erit cum præcedenti præpositione tractandum, vt in imperfectis compositorum quæ habent ε augmẽtum syllabicum in medio: de quibus 474. 15 repetitio verò primæ consonantis cum ε, quæ aliud ε præfixum non habet, abiiciatur solùm tam è compositis quam è simplicibus: & nulla præterea suscipiatur de augmento cura. Aliquando tamen ϝ ante λ aut μ, ponitur pro reduplicationibus λε & με. itaq; tum ϝ eodem modo erit abiiciendum: vide 298, 23. In reduplicatione Attica tollantur illæ duę literæ repetitæ: si sequatur ω, mutetur in ο: si η, mutetur in α vel ε, in eam videlicet quæ repetita fuerit. si in ipsa repetitione sit ω, mutetur quoque in ο, veluti & ω quod ponitur post reduplicationem. sic η, nunc in α, nunc in ε: vide 297, 23. & 300, 19. Quod ad

Penultimæ ο ex ε. penultimam attinet, hæc omnia tempora illam ferè eãdem habent cum ipso themate, nisi cum ante Characteristicas φ & χ ponitur ο, quod interdũ fit ex ε, 307, 8.

α ex { ω, ϝ, ε } ω quoque interdum fit ex ω, interdum ex ϝ, & nonnunquam ex ε, nempe à verbis quintæ coniug. (175, 7.) & ab iis quæ ante α habent ϱ coniunctum cum altera consonante, fit ex ε, etiam in reliquis coniugationibus, 307, 13.

η ex α vel ε: ω ex ο. Characteristica. η ferè fit ex α vel ex ε: & ω ex ο. Characteristicæ maxima est in his temporibus diuersitas. præcipua igitur sit illius cura & consideratio. In voce actiua tres tantùm inueniuntur, φ, χ, & κ: in voce passiua eædem, & præterea μ, ψ, π, γ, ξ, λ, μ, ν, ϱ & σ: atque omnes vocales, & omnes diphthongi: & denique apud Poëtas τ, δ, θ,

φ, μ, ψ, π. pro σ. ex his φ, μ, ψ & π, quandam inter se affinitatem gerunt. semper enim thema finitum in πω, aut βω, aut φω, aut πλω, siue in πομαι, βομαι, φομαι, πτομαι, de-

χ, γ, ξ, κ ante τ. monstrant. sic χ, γ, ξ, & κ positum ante τ, ostendunt thema in κω, γω, χω, κλω, σσω siue τλω, & ζω, siue in κομαι, γομαι, χομαι, κτομαι, στομαι siue τομαι, & ζομαι: λ in

λ in σομαι: με in μομαι, aut μνομαι: ν in νομαι: ϱ in ϱομαι: κ & σ reliquos omnes thematum exitus designãt. Sed has omnes characteristicas in tres classes distribuamus: primaque constituatur ex φ, μ, ψ, π: altera ex χ, γ, ξ, & κ posito ante τ: tertia ex κ, σ, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex λ, μ, ν, & ϱ. Quum igitur ante horum temporum, de quibus nunc sermo habetur, terminationes inueneris φ, aut μ, aut ψ, aut π, eas detracto incremento, muta identidem nunc in π, nunc in β, nunc in φ, & nunc in πl: & terminationem sequentem muta item nunc in ω, nunc in ομαι: præterea si penultima sit ο, aut α præcedente ϱ cum altera consonante, interdum mutanda erit in ε. Exemplis res illustretur. Hæc referantur ad themata in πω aut πομαι: in perfecto passiuo, πεφαλειλ(π), *omissum est*, ad παραλειπομαι, ἐπιτετράφα), *commissi sunt & crediti* (Ionicum est, 290, 15.) ad ἐπιτρέπομαι. Participium, το ἐγκαταλελειμμένον, *pro derelicto habitum*, ad ἐγκαταλείπομαι: παρατετραμμένος, *digressus*, ad παρατρέπομαι. In indicat. act. à τρέπω. Attici pro τέτροφα dicunt τέτροφα, *verti*: τέτροφας, *vertisti, transtulisti, & assumpsisti*. sic ab ἀντρέφω, ἀντέτροφεν & poëticè (249, 27.) ἀντέτροφεν, *enutriuit*: περιτρέφω, περιτέτροφα, *circumalui & circumalo*: περιτέτροφεν, *circumaluit*. Hæc ad βω aut βομαι: participium ἀλαπεπιφὼς, *qui contriuit*, ad ἀλαπεπίφω. In infin. pass. καταπεπιφθαι, *tædio affectum esse, defatigari*, ad καταπείθω. Particip. pass. πεπλιμμένος, πεπλιμμένη, *pressus, pressa*, ad πλίθω. Et hæc ducuntur à φω aut φομαι: in part. pass. à γράφομαι, γεγραμμένος, *pictus, scriptus, accusatus*: ἐπιγράφομαι, ἐπιγεγραμμένος, *suprascriptus*: παραγράφομαι, παραγεγραμμένος, *ascriptitius*: συγγράφομαι, συγγεγραμμένοι, *conscripti*: καταστέφομαι, καταστεμμένος, *coronatus*: τρέφομαι, τετραμμένος, *vergẽs, spectans, incumbens, mutatus, translatus*. [τετραμμένος *versus, vergens*, non est à them. in φω, sed à them. in πω, τρέπω *verto*. τρέφω autẽ significat *alo*, & facit part. τεθραμμένος, vt fusius infra.] ἀλαστρέφομαι, διεστραμμένα, *distorta & obliqua*: & διεστραμμένοι, *strabi*; *quibus acies oculorum est peruersa*: συστρέφομαι, συνεστραμμένος, *contortus, intortus*: hinc aduerbium συνεστραμμένως, *obliquè, contortè*: ἐκστρέφομαι, ἐξεστραμμένος, *inuersus*: hinc aduerbium ἐξεστραμμένως, *transuersè*: καταστρέφομαι, καταστραμμένος, *subactus, & qui subegit*: hinc aduerbium καταστραμμένως, *aduersè*: καταστρέφομαι, in plusquamperfecto κατέστραπτο, *subactus erat*: tertia pluralis Ionica (190, 15.) * κατεστρέφατο, *subacti sunt*. Hæc à πλω ἐστράφατο, 307, 31. vel πθομαι: in infinitiuo actiuo, à συνεπικύπλω, συνεπικι-

λ, μη, ν, ϱ.

Referenda ad themata in πω aut πομαι.

Referenda ad themata in βω aut βομαι.

Ad φω aut φομαι.

ANNOTATIO.

* *Visitatius est* κατεστράφατο, *vt simplex*

Ad πλω aut πθομαι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

κυφέναι, *simul incumbere.* In part. à προσκύπτω, προσκεκυφὼς, *inclinatus, aurem admouens:* ἐγκύπτω, ἐγκεκυφότες, *obstipo capite, proni, cernui.* In indic. pass. à σκέπτομαι, ἐσκεμμαι, *circumspicio,* cõsideratus sum: ἀπτομαι, ἧμμαι, *accẽsus sum:* κάπτομαι, κέκαμμαι, *scissus sum:* Δακάπτομαι, Δακέκαπ), *interscissum est, reprobatum est:* ἅπτομαι, ἧπται, *tactus est:* ἀνάπτομαι, ἀνῆπται, *dicatus est:* ἐφάπτομαι, ἐφῆπται, *exarsit, incumbit, imminet.* in plusquamperf. ἐφῆπτο, *attigerat.* In imperat. à ῥίπτομαι, ἐρρίφθω, *transeat, esto ita:* ἐρρίφθων, *proiecti sunto,* in duali. In infin. ab ἅπτομαι, ἅφθαι, *attigisse:* κάπτομαι, κάφθαι, *scissum esse.* In part. κεκαμμένος, *casus:* σὺν κάπτομαι, σύγκεκαμμένος, *qui inter aleas bona sua profudit:* σύγκεκαμμένη τ' ὀφθαλμὼ, *oculo capta altero:* παράκεκαμμένος, *delirus, insanus:* πεπυκμένος, *delicatus:* *πεπυκλαμμένον, *turbatum à procella:* (sunt qui referant ad ψυκλαίνω) κλέπτομαι, ἐγκεκλαμμένον, *furto subreptũ:* vide 307, 11. ἐγκλέπτομαι, ἐγκεκλαμμένος, *surreptus:* ῥάπτομαι, ἐῤῥαμμένος, *cõsutus:* συνάπτομαι, συνῆμμένος, *consutus:* σκέπτομαι, ἐσκεμμένος, *madefactus, cõsideratũ:* πρόσκεπτομαι, προσκεμμένος, *cõsideratus, circumspectus:* hinc aduerb. προσκεμμένως, *cautè, præmeditatè:* σκάπτομαι, ἐσκαμμένα, *fossæ, scrobes:* κατασκάπτομαι, κατεσκαμμένος, *dirutus:* ἀποσκολύπτομαι, ἀποσκολυμμένος, *denudatus, excoriatus:* συσκολύπτομαι, συσκολυμμένος, *contectus:* ἅπτομαι, ἧμμένος, *accensus,* & *qui tetigit:* ἐνάπτομαι, ἐνημμένος, *indutus:* συνάπτομαι, συνημμένος, *coniunctus, inditus:* hinc aduerbium συνημμένως, *continenter:* ἀφάπτομαι, ἀφημμένος, *accensus, ardens:* dicitur & Ionicè (118, 30. & 172, 15.) ἀπτομμένος, *ligatus:* sic ab ἐφάπτομαι, ἐπτομμένος, pro ἐφημμένος, *innexus:* à κάμπτομαι pro κεκαμμένος dicitur ob euphoniam κεκαμμένος, *flexus, crispus:* sic ab ἐπικάμπτομαι, ἐπικεκαμμένος, *arcuatus.*

Apud Varinum est πεπυκλαμένον: sed cum ἀπὸ τ' ὑείκης deriuatum tradat, nõ est dubium quin scribẽdum sit πεπυκλαμμένον, à them. nõ in πλω, sed in νω, ψυκλαίνω, vt μεμωκλαμένον à μωκλαίνω, 189, 11.

De aoristis primis & futuris pr. quæ ante θ habent φ.

IN Aoristo primo & fut. primo vocis pass. terminatio semper incipit à θ: vt θῶ, θῃς, θῇ, &c. θῆσομαι, θήσῃ, θήσεται, &c. ante quod θ, omnia quæ habent Characteristicam φ, ducuntur à thematibus in βομαι, vel πομαι, vel φομαι, vel πτομαι. itaq; vt in his inuenias thema, detrahe augmentum, si quod adsit, & muta φθ ac sequẽtem terminationem identidem in βομαι, πομαι, φομαι, πτομαι: nam ab horum aliquo deducitur: vt à πίπτομαι, part. πεσὼν, deductum censeri, λ metri causa geminato, vt in ἔλλαχε, ἔλλαβε, ἐλλιπε, & similibus. ἀμπλακέμεν sanè non reperio.] ἀμπίπτομαι, ἀμπεσέσθαι, & sine augmento ἀμπέσθαι, *circumuenti sunt.* In Optat. à τίρπομαι, τερφθείλω, *oblecter.* In infin. à τέρπομαι, τεταρφθῶμαι, *diuertere.* In part. à θάλπομαι, θαλφθεὶς, *calefactus, feruefactus:* ἀμπίπτομαι, ἀμπεσέσθαι, *circumuentus, assecutus:* τέρπομαι, τεταρφθεὶς, *uersus, animo immutatus:* προσκαλείπομαι, τὰ προσκαλειφθέντα, *insuper relicta, reliquiæ.* A φομαι: in indicat. à μέμφομαι, ἐμέμφθη, *incusauit:* καταῤῥέφομαι, κατερῥέφθησαν, *prostrati sunt:* sunt qui pro eodem legant κατερράφθησαν. [Sed legendum est vel κατερέφθησαν, aor. 1. vel κατεράφησαν. Aor. secundus.] In infinit. τρέφθῶμαι, *diuertere, deflectere.* In part. μεμφθεὶς, *succensens:* μεταῤῥέφθεὶς, *dans terga:* τρέφθεὶς, *tortus, in fugam uersus.* A πλομαι: in indic. ab ἀνάπλομαι, ἀνῆφθω, *accensus sum:* συνάπλομαι, συνήφθω, *congressus sum.* In imperat. ἀμπαράφητε, *illuminamini.* In part. ἀφθεὶς, *accensus:* ἀναφθεὶς & ἐξαφθεὶς, *idem:* συγχεμφθεὶς, *collisus, offensus:* προσφθεὶσα, *succensa, admota.* In paulò pòst futuro, καταλελείψεται, *relinquetur,* à καταλείπομαι. Et hæc de characteristicis φ, μ, ψ, π.

Referenda ad βομαι. Ad πομαι.

Ad φομαι.

ANNOTATIO.

Ad πλομαι.

De Characteristicis

IN Altero Characteristicarum ordine, detracto augmento, & penultimarũ ο & α habita ratione, vt habeas χ, γ, ξ, & κ posito thema, mutentur characteristicæ χ, γ, ξ, & κ præcedens *ante* τ, atque terminatio quæ huiusmodi Characteristicas sequitur, identidem in κω, γω, χω, κτω, σσω, siue τω, & ζω: vel in κθμαι, γθμαι, &c. In κω quidem aut κθμαι, veluti pareat ex sequentibus: in perfecto passiuo à πρόσειθμαι, *Referenda ad themata in κω aut κθμαι.* πρόσεῖγμαι, & (soluta diphthongo, mutatoque augmenti μαι gratia ε in η) πρόσηγμαι, πρόσῆξαι, πρόσηκται, *similis sum, es, est.* In participio perfecti passiui, πεπλεγμένος, *implicatus, iunctus,* à πλέκθμαι: συμπεπλεγμένον, *copulatum, coniunctum:* vnde aduerbium συμπεπλεγμένως, *coniunctim, vnà, simul:* à συμπλέκθμαι: ἐελσμένος, pro ἠελσμένος, *sectus:* ἠελγμένοι κύαμοι, *fressa faba,* ab ἐείκθμαι. [Vel rectiùs diphthongo ἐρείκθμαι, vt tradit Erymologus, at participium Atticum ἠρεγμένος suam habet rationẽ, 297, 31.] In aoristo indicat. eiusdem vocis à πέκθμαι, ἐπέχθη, *tonsus sum,* ἐπέχθη, *tonsus est.* In participio ἀμπλεχθεὶς, *amplexus,* à ἀμπλέκθμαι. In γω aut γθμαι: in indicatiui perfecto actiuo, συνῆχας, *collegisti,* à συνάγω, καλέλεχεν, & Atticè (307, 28.) καλέλοχε, *recẽsuit,* à καλέλεγω. In indic. pass. ab ἄρχθμαι, ἐάργμαι, *vinctus sum:* tertia plur. Ionica 190, 15. ἄιρχαται, (quod & ἔρχαται, ab ἔρχθμαι) pro εἰργμένοι εἰσὶ, *compressi* vel *clausi sunt:* προάγθμαι, προῆγμαι, *prouectus sum:*

Ad γω aut γθμαι.

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

σωάγημι, σωῆκ), *inductum est*: ἐπείγημαι, ἤπτημαι, *accelleratus sum*: ἀμφιλέγημαι, ἀμφιλέλεγμαι, & Atticè (307,28.) δειλεῖσμαι, *collocutus sum*. In infi. à ϖεθάγημαι, ϖεθῆχθαι, *ornatũ esse, prouectũ esse*. In part. ab ἔιργημαι, εἰργμένος, *vincti*: οἱ εἰργμένοι, *vincti & ergastularij serui*: ἀπείργμαι τὸ ἀπείργημαι, ἀπεῖργμένος, *coërcitus, præclusus*, augmẽto destituitur: ἠπάγημαι, πεπηπέναι, πεπηγμένος, *acutus, acuta*: φρύαγμαι, πεφρυγμένος, *tostus*: ἐπείγημαι, ἠπτάγμένος *qui festinauit*: hinc aduerbium ἠπτάγμένως, *festinanter*: ὁλλέγημαι, ὁλλελεγμένος, quod & Atticè (307,28.) ἐξειλεγμένος, *egregius, electus*: sic κατειλεγμένος, *relatus*, pro καθαλελεγμένος, à καθαλέγημαι: παραβήγημαι, παραπεβηγμένος, *exacutus*: ἐξάγημαι, ἐξηγμένος, *qui in certamen venit*: ἐπάγημαι, ἐπηγμένος, vnde aduerbiũ * ἐπηγμένως, *serio, diligenter*: ϖεϖαγμαι, ϖεϖηγμένος, *circumactus*: ϖεθάγημαι, ϖεθηγμένος, *deductus*: τὰ ϖεθηγμένα, *quæ primum locum obtinent, primi motus*: ὑπάγημαι, ὑπηγμένος, quod & sine augmento, *subiectus, minister, seruus*: ἀπϖεθάγημαι, ἀπεσταλμένος, *missus*: ἀπέσταλμαι, ἀπεστάλθαι, *abijci*: ἀπέστραμμαι, ἀπεστράφθαι, *auerti

Universidad de Deusto
Biblioteca

στραμμαι, *instratus sum*: παρώπλομαι, πεπαράγμαι, *turbatus sum*: πεπάτομαι, πέπραγα), *actum est*: πέπλομαι, πεπάχτημαι, *instructi sunt*, tertia pluralis Ionica, 190,15. pro πεπράγμενοι εἰσί. In imperat. à παλάσσομαι, πεπάλαχθε, *sortimini*. In particip. ab εἰλίπλομαι, εἰλιγμένος, *qui flexuosis orbibus est*: πελάσσομαι, πεπαλασμένος, *fœdatus*: πλήπλομαι, πεπλημμένος, *qui accepit calamitatem*: πάπλομαι, πεσσυμένος, *instratus, refertus, onustus*: παρώπλομαι, πεπαραγμένος, *turbatus, confusus*: hinc abuerbiũ πεπαραγμένως, *confusè, inordinatè*: πέπλομαι, πεπαγμένος, *ordinatus, statutus*: πεπαγμένοι, *stationes agẽtes*: hinc aduerbium πεπαγμένως, *ordine, ritè, destinatis* seu *ordinatis temporibus*: παρώπλομαι, κεκαραγμένος, *seruatus, infensus*: φοινιόσσομαι, πεφοινιγμένος, *colore rubens puniceo*: φράπλομαι, πεφραγμένος, & metathesi πεφαρμένος, *obstructus*: φυλάπλομαι, πεφυλαγμένος, *diligenter & cautè obseruans, cautus & circumspectus*: hinc aduerbium πεφυλαγμένως, *cautè, prouidè, obseruanter & circumspectè*: ἀπάτομαι, ἀπατεπαγμένος, *desposus, destinatus*: ἀπάτομαι, οἱ ἀπατεπαγμένοι, *in ordinem redacti*: πεσπάτομαι, πεσπεπασμένοι, *milites qui in fronte collocati sunt*: πεσσάτομαι, πεσπεπαγμένος, *præfectus, cui mandatum est*: ὑποπάτομαι, ὑποπεπαγμένοι, *subditi*: ὀκπλήπλομαι, ὀκπεπληγμένος, *animo perculsus, insanus*: καθαπλήπλομαι, καθαπεπληγμένος, *attonitus, timore perculsus*: παραπλήπλομαι, παραπεπλησμένος, *furibundus*: θρεκτεράπλομαι, θρεκτερασμένος, *serratus, disruptus*: συμφράπλομαι, συμπεφραγμένον, *conseptum, obturatum*: διαπάπλομαι, τὰ διαπαγμένα, *varia*: ἐξαπάπλομαι, ἐξηπαγμένον, *peregrinum, inusitatum, inauditum*: παραλάπλομαι, παρηπαγμένος, *alienus*: τὰ παρηπασμένον, *peregrinum, inusitatum & inauditum*. In plusquamperfecto, ἀπὸ καθαπλήπλομαι, κατεπέπληκτο, *perculsus erat*: νάσσομαι, ἐνένακτο, & Ionicè (301,6.) νένακτο, *implebatur*: καταλίσσομαι, κατελίχτο, *induti* seu *inuoluti erant*, Ionicum est (190,15.) pro κατελιγμένοι, ἦσαν: sic ab ὀρύπλομαι, ὀρύχατο, *fossi erant, cædebantur, macìabantur*, pro ὠρυγμένοι ἦσαν: ἐπιπάτομαι, * ἐπετέλεκτο, *annumerati erant. recensebantur*, pro ἐπιπεπαγμένοι ἦσαν: παραπάτομαι, παρατέλεκτο, *locati fuerant, in acie erãt*, pro παρατεπαγμένοι ἦσαν: πεσσάτομαι, πεσσατέλεκτο, *ordinati* seu *attributi erant*, pro πεσσεπασμένοι ἦσαν. In aoristo priore, ab ἐλελίπλομαι, ἐλελίχθω, ἐλελίχθης, ἐλελίχθη, *tremefactus sum, es, est*: πεπάχθομαι, ἐπάχθω, & Ionicè (118,26.) ἐπήχθω, *factus sum*: ἀϊσσομαι, ἤϊχθω, *exciti*: πεσσάτομαι, πεσσατέλεκτο, *imperiũ accepi, sub imperium redactus sum*: κηρύσσομαι, ἐκηρύχθη, *præconio iussus est*. In subiunctiuo, à καθαπλήπλομαι, καθαπλαχθῶ, *reconcilietur*. In infinitiuo, ἀραρχθῶναι, *armari*: λαπαχθῶναι, *euacuari*: πεχθῶναι, *constitutum esse*: τριαχθῶναι, *ter vinci*. In part. καθαράραχθεὶς, *ruptus, allisus, & vehementer incumbens*: ἡ καθαράραχθεῖσα, τὸ καθαράραχθέισης, *rupta, rupta*: † νεικθεὶς, *reuersus*: ἀνανεικθεὶς, *ad se reuersus*. [ἀνανεικθεὶς legitur in vulg. Lexicis: cui simplex fingit νάχθεὶς, à them. νεισσομαι. perperam: νείσσομαι enim futurum habet νείσσομαι, 168,25. vel potius è futuro transiit in præsens, vt δύσεται, δύσεται, & similia. pro ἀνανεικθεὶς ergo legendum ἀνεικθεὶς ab Ionico & poëtico ἀνεικάω: cõmuniter enim dicitur ἀνεικθεὶς ab ἀνείγκω siue ἀναφέρω *refero, restituo*. simpl. ἐνεχθεὶς & ἐνεικθεὶς, 412,39.] παρεχθεὶς, *consociatus & instructus*: πληχθεὶς, *percussus*: πλυχθεὶς, *plicatus*: συχθεὶς, *constipatus*: συναραχθεὶς, *collisus*: παρεχθεὶς, *consternatus*: φραχθεὶς, *septus*: ἰωχηθέντες, *inebriati*: καθαλλαχθεῖσα, *reconciliata*: πεσσεικτέον, *quod iussum est*. In part. futuro, πυκτευθήσομαι, *feriendus*. In ζω aut ζομαι: in perfecto passiuo, à στήλλομαι, ἐστήλγμαι, *stabilitus sum*: ἐστήκθ), *hæret, fixus est*. In participio, à καθαστίζομαι, καταστιγμένα, *punctis distincta*. In plusquamperfecto, à στάζομαι, ἐστάκτο, *stillabatur*. In aor. primo, à πελεμίζομαι, πελεμίχθη, pro ἐπελεμίχθη, *reiectus est & repulsus*: ἐμπαίζομαι, ἐνέπαιχθη, *illusus est*: & in aoristo primo actiuo, ἐνέπαξεν, *illusit, percussit*. In particip. ab ὑποσταλάζομαι, ὑποσταλαχθεὶς, *instillatus*: πρωίζομαι, πρῳωιχθεὶς, quod & πρωιχθεὶς, *præcipitatus*: ἴζομαι, ἑσχθεὶς, *factus*: ἴχθην, *factum*: σίζομαι, σιχθεὶς, *notatus*. Et hæc de χ, γ, ξ, κ posito ante τ. Pergamus ad tertiam Characteristicarum classem.

*Malim ἐπιπέλεκτο, *sine augmento plusquãperfecti vt versu seq.* πεφατέλεκτο: *gemmato scilicet Ionismo.*

Ad ζω aut ζομαι.

TERTIVM Characteristicarum ordinem constituimus ex κ, σ, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex immutabilibus λ, μ, ν, ϱ. Ac duæ quidem, κ videlicet & σ, incertam satis indicant thematis figuratiuam (respondẽt enim omnibus quatuor posttremarum conjugationum Characteristicis) at vocales præter η & ω, & diphthongi, & immutabiles ν & ϱ, cum sunt in his temporibus characteristicæ, eædem sunt & in ipso themate. pro η verò thema habet α vel ε: & si ita ponitur post μ, η nonnunquam erit abiiciendum, remanebítque pro thematis characteristica ipsum μ aut μι & pro ω, in themate est ο. pro λ ferè thema habet non vnicum sed duplex λ. Cæterùm litera quæ ponitur ante figuratiuas κ & σ, plerumque momenti plurimum habet ad certam thematis figuratiuam indicandam. nam ικ- & ικ- & ισ- ex ιζ- ad ἄζω vel ἄζομαι, aut ad ἄω vel ἄομαι: ικ- & ισ- ad ἐω vel

De characteristicis

α, ε, η, ι, ο, υ, ω: αυ, ει, ου, οι, ϰ.

η ex α aut ε.
μη ex μ aut μι.
ω ex ο.
λ ex λλ.

Penultima siue litera posita ante κ aut σ.

ικ- & ισ- ex ιζ- aut ιδ-

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto Biblioteca

ακ- & εσ- ex ε-
ικ- & ησ- ex ε- aut ά-
ωκ- & ωσ- ex ό-
ύκ- & υσ- ex ύ-
λκ- & λσ- ex λ- siue λ.
αλκ- & αλσ- ex ἀλ-
ιμκ- & μησ- ex μ-
αγκ- & αυσ- ex αιν-
υγκ- & υσ- ex υ-
αρκ- & αρσ- ex αιρ- vel ειρ- vel ερ-
ρκ- & ρσ- ex ρ.

Relata ad δω.

vel ἐομαι : ηκ- & ησ- ad ἑω vel ἐομαι, aut ad ἀω vel ἀομαι: ωκ- & ωσ- ad ὁω vel ὁομαι: ύκ- & ύσ- ad ὑω seu ὕομαι: λκ- & λσ- ad λω vel λομαι, aut (sed rarissimè) ad λω siue λομαι: interdum αλκ- & αλσ- referuntur ad ἑλω siue ἑλομαι: μηκ- & μησ- ad μω seu μομαι: αγκ- & ανσ-, & in genere αν-, ad αίνω vel αἴρομαι: sic υγκ- & ωσ-, & in genere ω-, ad ωὶω vel ωὸμαι: αρκ- & αρσ- ad αἴρω vel αἴρομαι, aut ad εἴρω vel εἴρομαι, aut etiam ad ἐρω vel ἐρομαι, & in genere ρκ- & ρσ- ad ῥω vel ῥομαι. Aliæ literæ haud crebrò positæ inueniuntur ante κ & σ: ideò rarò negotium poterunt facessere. tunc autem percurrendæ erunt omnes quatuor postremarum coniugationum Characteristicæ, donec thema quæsitum inueniatur. Notabis in his temporibus κ referri ad themata finita in ω, & σ ad finita in ομαι. Sequentibus exemplis quæ hoc loco diximus illustrabuntur. Hæc referuntur ad δω: in participio, ὀνηρεικὼς, ὀνηρεικυῖα, ὀνηρεικὸς, *inhærens*: τὸ ὀνηρεικὸς, *quæ inhærent*, ad ὀνηρείδω: ad κατείδω, κατικὼς, & Atticè (377,27.) κατεδηδοκὼς, *qui deuorauit*: (vnde passiuum † κατεδηδόσμενος, *comesus, deuoratus*: sic à ἀπείδομαι, τὸ ἀπεδηδοσμένα, *corrosa*) & ad ἐξέδω, perfectum indicatiui act. ἐξιδήδοκα, *exedi*. Hæc ad δομαι: in perfecto pass. ἧσμαι, *decantatus sum*, ad ἄδομαι. In infinit. κατεψῦδζ, *falsi esse*, ad καταψεύδομαι. In particip. ἐψυσμένος, *frustratus, falsus*, ad ψεύδομαι: ησμένος, & sine augmento, ac retracto accentu, spirituq; mutato, ἄσμενος, *gauisus, libens*, ad ἥδομαι. [In ἄσμενος si augmentum velis abiectum esse, non erit deducendum ab ἥδω, sed ab ἀνδάνω siue ἄδω, de quo supra dixi pag. 336,1. si nolis, ab ἥδω formandum erit per systolen initialis η. id enim cum natura sit longum, incrementum recipere non potest, sed duntaxat decrementum.] κατεπεπύσμένος, *festinatus*, vnde aduerbium κατεπεπυσμένως, *festinatò*, ad καταπεύθομαι. In plusquamperfecto, ad ἐρείδομαι, ἤρεισο, & Attica reduplicatione (297,23,39. & 300,19.) ἠνήρεισο, *inhæserat*. In aoristo primo, ad σωνήδομαι, σωνήθω, *congratulatus sum, vnà lætatus sum*: ψεύδομαι, ἐψεύσθω, *sum falsus*: ἐψεύσθημεν, *falsi sumus, nos fefellit opinio*: ἐψεύσθησαν, *falsi sunt*: In Optatiuo, ψεύσθείλν, *fallar*. In subiunct. ψεύσθῶ, ψεύσθῆς, *deceptus fuerim, is*. In infinit. ψεύσθῆναι, *falli, carere, priuari*. In particip. ψεύσθείς, ψεύσθεῖσα, *falsus, a, illusus, a*: ad ἄδομαι, ἀσθείς, *cantatus*. Ad ῥω: in perfecto indicatiui actiui, νένηκα, *neui*, ad νάθω: sunt qui malint referre ad νέω. In infinitiuo, ἠλκέναι, & Atticè (297,33.) ἀλλεκέναι, *moluisse*, ad ἀλήθω. Ad ῥομαι: in perfecto indicatiui pass. κέκλωσμαι, *fatatus sum*, ad κλώθομαι. In infinitiuo, πέρθαι pro πεπέρθαι, *vastatum esse*, ad πέρθομαι. In participio, ad κλώθομαι, κεκλωσμένος, *fatatus, fato destinatus*: κεκλωσμένον, *fatatum*: πήθομαι, πενησμένος, (quod & pro πενημένος à πένω) *cumulatus, plenus*: ἐπινήθομαι, ἐπινεμένα, *profata, agglomerata*: πεπῆσμαι, πεπῆσμένος, *incensus, crassus*: ἐμπεπήθομαι, ἐμπεπῆσμένος, *incrassatus*: πήθομαι, πεπησμένος, *cribratus, cribro excussus*: ἀλήθομαι, ἀλησμένος, quod & Atticè (297,33.) ἀλλεσμένος, *subactus, molitus*: legitur pro eodem, * ἤλεσμένος, sed locus videtur corruptus. In aoristo priore indicatiui, ad πλάθομαι, ἐπλάσθω, *propinquaui*. [ἐπλάθω & particip. fœm. πλαθεῖσα *deriuatum sit ab ἀλέω, vt* πετελεσμένος *à* πελέω, 214, 26. *atque adeo ab eodem sunt* ἀλέσας, ἀλεσθείς, *& ἀλεσθέος apud Dioscor.*

ponit πεπεπλαθεῖς, sine σ legendum esse πλαθεῖς, arguit & series alphabetica, & fœmininũ πλαθεῖσα, quod subsequitur. Illa sunt ex impuris thematibus πλάθω & πλαθλεσθεῖς, & ἀλεσθέος ζω, per syncopen è πελάθω & πελάζω factis: hæc autem e puro πλάω, vt κεκλεθεῖς è κεκλάω, per eandem syncopen. alias ἐπλάσθην, πλασθείς, & similia, sunt etiam à πλάσσω

Ad δομαι.

ANNOTATIO.

Ad ῥω.

Ad ῥομαι.

ANNOTATIO. fingo, cuius ambiguitatis vitandæ gratia, sine σ proferri solet. quæ appropinquandi significationem habent. A syncopato composito πεσσπλάζω legitur imperf. πεσσέπλαζε apud Hom. Od. λ: & verbale πεσόσπλαστος, ad quẽ appropinquare licet, apud Æschilum è quo compos. ὀνόπλαστος, (Doricè pro ἀπεόσπλαστος, 249,35.) *ad quem non licet accedere, inaccessus*. apud Hesych. legitur etiam simplex πλαστεῖ, expositum πεοσπλαστεῖ. alias significat etiam ficta, à πλάσσω.] πλήθομαι, ἐπλήσθω, *plenus sum*: πέθομαι, ἐπεπήθω, *crematus sum*: ἐμπεπήθομαι, ἐνεπεπήθω, *incensus sum*: πείθομαι, ἐπείσθης, *persuasus es, credidisti*. In imperatiuo, πείσθηλι, *crede pare*. In Opt. καταπηθείλω, *titillationem paterer*. In subiunct. πεσθῆς, *parueris*. In infin. καθέλκῦσαι, *adductum esse*. In participio, ἐμπεπηθεὶς, *incensus*: καταπηθείς, *scalptus*: πεθείς, *obsequens*: πλησθείς, *repletus*: πεθείς, *putrefactus*: συμπεθείς, *consentiens, in sententiam alicuius veniens*: ὑπερπλησθείς, *supra modum plenus*: πλασθεῖσα, *admota, propinqua facta*. In fut. priore indicatiui, πεθήσομαι, *parebo*, ad πείθομαι. In infin. πεθήσεσθζ, *persuasum iri*. Ad σομαι siue πομαι: in part. perfecti pass. ad καθέσομαι, ἐπιστμένος, *pistus*: καταπλάπομαι, καταπεπλασμένον, *cantus tibiarum*: * πεάπομαι, πεπεαμένος pro πεπεασμένος, *venditus*: πεοσπλάπομαι, πεοσπεπλασμένος, *adhærens*. In participio aoristi primi, μεταπλαθεὶς, *transmutatus*: μεταπλαθὲν, *transmutatum*. Ad ζω: in perfecto indi

Ad σομαι siue πομαι.

* πεπεαμένος non est à πεάπω per elisionẽ σ, sed è πεάω per syncopen ε, vt supra docui pag. 398,35.

* ἤλεσμένος cur reijciendũ sit non video, cum deriuatum sit ab ἀλέω, vt τετελεσμένος à τελέω, 214, 26. atque adeo ab eodem sunt ἀλέσας, ἀλεσθείς, & ἀλεσθέος apud Dioscor.

Ad ζω. indicatiui act. ad ἀσπίζω, ἤσπικα, *tutatus sum*: παραπλάζω, παραπέπλωκε, *prateruectus est*: potest referri ad poëticũ παραπλάω, vel ad παραπίπλωμι. In particip. ad φθονίζω, πεφθονικὼς, *solicitus, curans*: παρακμάζω, παρηκμακὼς, *qui defloruit, qui tempus legitimum superauit*: παρηκμακώτες, ἡ *ætate prouecti*: ἀπειδίζω, ἀπειδικὼς, *qui desuefecit*, augetur

Ad ζομαι. per ϛ, 286, 16. & 22. Ad ζομαι: in perfecto indicatiui pass. ad κνιζικνίζομαι, κνιζικέκνισμαι, *pruritu libidinis vexor*: ἱπποτροφάζομαι, ἱπποτέτροφασμαι, *feci*, augetur per ϛ, 286, 16, 22. sic κατεργάζομαι, κατείργασμαι, *perfectum est*: ἁρμόζομαι, ἄρμοσται, pro ἦρμοσται, *adaptatum est*: πολίζομαι, πεπόλισται, *constructa est*: scilicet ciuitas: ὑποδραποδίζομαι, ὑποδραποδίσται, *mancipatus est*: μεταχειρίζομαι, μετακεχείρισται, *tractauit, functus est*: ἀποτελπίζομαι, ἀποτετέλπισται, *tubarum clangore fuit excitatus*: σωφρονίζομαι, σωπέφρονται, *coagmentatum est*: ὁρίζομαι, ὥρισται, *definitus est & certus*: ὀνομαδίζομαι, ὠνώνυσται, *denominatus est*: οἰκίζομαι, ὤκισται, *situm est*: προμαχωνίζομαι, προμεμαχώνιδε, *priùs pugnastis*: In tertia plur. Ionica (190, 15. & 18.) ad ἀγωνίζομαι, ἀγωνίδαται, *decertati sunt*: χωρίζομαι, κεχωρίδαται, *discrepant, seiuncti aut separati sunt*: φράζομαι, πεφράδαται, *dicta sunt*: σκοπάζομαι, ἐσκοπάδαται, *instructi sunt*: ῥάπτομαι τὸ ῥάπομαι, ἐρράδαται, *aspersi sunt*; ὀνομάζομαι, ἀνομάδαται, *nominati sunt*: ἀγχίζομαι, ἠγχίδαται, & cum Attica reduplicatione (297, 23.) ἀκηχίδαται, & rursus deperdito augmento, seruata tamen

ANNOTATIO. reduplicatione, ἀκαχήδαται, *tristantur*. [ἀκηχίδαται & (deposito augmento, vel etiam Doricè, si α producatur) ἀκαχήδαται Eustathius ex ἀχέω facta scribit. communiter enim ex ἀχέω fieri ἤχηται, repetitis duabus initialibus præsentis ἀκάχηται, Ionicè ἀκηχάται, 190, 15. interposito δ, ἀκηχάδαται. quomodo etiam ἐλελίδαται reperitur in quibusdam Homeri codicibus pro ἐλελάαται siue ἐλέλαται, ab ἐλάω τὸ ἐλαύνω: necnon ἐστελάδατο pro ἐστάλατο, siue ἐστελμένοι ἦσαν, à στέλλω, præter δ inserto etiã α, 190, 27.] In imperat. ad πεφράζομαι vel πέφρομαι, πεπεφράδω, *perículum fiat*: ὀλίζομαι, ὤλισθαι, *finem faciat*. In infin. ad πεπαιτεφράζομαι, πεπαιτεφράζ pro πεπαιτεφράζ, *implicari*.

ANNOTATIO. [Rectius scribi πεπαιτεφράζ, tempore præsenti, per contractionem è πεπαιτεφάεζ, cùm interpretatio docet, tum cõfirmant ea quæ annotaui in pag. 528, 529.] λήζομαι, λελῆζ, *prædatum esse*: ἀπαγχονίζομαι, ἀπηγχονίζ, *præfocari*.

* *Forsan sine* κ *legendum est* ἐσκιασμένον, *à simplici* σκιάζω. In part. ad ἐσκιάζομαι, * ἐσκιασμένον, *adumbratum*, pro ἐξεσκιασμένον. ἐλλυχνιάζομαι, ἐλλυχνιασμένος, *accensus*, pro ἐλελυχνιασμένος, siue Atticè (298, 23.) ἐνελυχνιασμένος: σύγκλιζομαι, σύγκεκλισμένος, & poëticè soluta diphthongo, dicta

detracto augmẽto, & abiecto σ, ἐϋκλισμένος, *bene structus*. [Rectius proparoxytonως & dialelymenως ἐϋκλιδμένος. ANNOTATIO. dicitur enim κλίνω vt φθίνω, & similia, vel Æolicè pro ἐκλισμένος, vel per syncopen pro κλιζόμενος, vt alibi [præsenti itidem tempore) εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. vbi vero εὖ cõiungatur & disiungatur, docui supra 296, 15.] ἐξηλιάζομαι, ἐξήλιασμένος, *à sole adustus*: ἠλυσιάζομαι, ἠλυσιασμένος, *obscuratus, obtenebratus*: ἠμαυρίζομαι, ἠμαύρωμαι, *indutus*: καταλωλίζομαι, καταλώλισμαι, *in seruitutem redactus*: κατεργάζομαι, κατεργασμένος pro κατειργασμένος, *confectus, exercitatus*: πειρίζομαι, πεπειρισμένος, *priùs gestus*: τὰ πεπειρισμένα, *res priùs gestas*: καυτηλιάζομαι, καυτηλιασμένος, quod & sine augmento καυτηλισμένος, & καυτήλισμένος à καυτηλίζομαι, *notatus cauterio, inustus*:

* πεπίλωσμαι siue πεπίλωσμαι, πεπίλησμένος, *purus, per-* * *Verum thema est purgatus*, pro πεπιλησμένος. siue πεπιπλησμένος: σκεδάννυμι: πέπλησμαι: πεπλησμένος, σκεδασμένος, pro ἐσκεδασμένος, *palatus, dispersus*: πλίζομαι autẽ, quod βελίζομαι, βεβελισμένος, *obrutus*. [Sed βεβελισμένος verius *hic profertur*, *non* est à βελῶ seu pass. βέλομαι: vtrumq; enim neutraliter *inuenio*.

ὑφ' ὑφαίνω, ὑφασμένος, *textus*: ὑφίζω, ὑφισμένος, *sedatus*: ὑφίστημι, ὑφεστηκὼς, *subsistens*: ὑφίημι, ὑφεικὼς, *submittens*: ὑφορμίζω, ὑφορμισμένος, *ad anchoram stans*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπασμένος, *subreptus*: ὑφαρπάζω, ὑφήρπασμαι, *subripio*: ὑφαρπάζω, ὑφήρπακα, *subripui*: ὑφαρπάζω, ὑφήρπαγμαι, *subripior*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγήσομαι, *subripiar*: ὑφαρπάζω, ὑφηρπάγην, *subreptus sum*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησόμενος, *subripiendus*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησόμενος εἰμί, *subripiendus sum*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησόμενος ἦν, *subripiendus eram*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησόμενος ἔσομαι, *subripiendus ero*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησοίμην, *subripiendus essem*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησοίμην ἂν εἴην, *subripiendus essem*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησοίμην ἂν ἦν, *subripiendus essem*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησοίμην ἂν ἔσομαι, *subripiendus essem*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησόμενος ἂν εἴην, *subripiendus essem*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησόμενος ἂν ἦν, *subripiendus essem*: ὑφαρπάζω, ὑφαρπαγησόμενος

κραδίζομαι, ἐκκραδισμένα, lanaria herba radice curata: συμβιάζομαι, συμβεβιασμένα, simul per vim occupata: ἐξεμπλάζομαι, ἐξεμπλασμένος, exercitatus, probatus: ἐπιδικάζομαι, ἐπιδεδικασμένος, qui hæreditatem iure obtinet, & iudicio euictam & quæsitam: συγκλείζομαι τὸ συγκλείομαι, συγκλεισμένος, conclusus: συγκορδυλίζομαι, συγκεκορδυλισμένος, coaceruatus, mixtus: κεκαθέλκομαι, κεκαθελκασμένος, omnibus obuius, proiectus: καθαπίζομαι, καθαπισμένος, iacens: ἐπιτηδίζομαι, ἐπιτεπηδασμένος, quod contra aliquos munitum est ad bellum inferendum: ἀπεπλίζομαι, quod & ἀπεπλίσσομαι, ἀπεπλισμένος, purus & quasi decorticatus: ἑνσκευάζομαι, ἐνεσκευασμένος, paratus: παρασκευάζομαι, παρεσκευασμένος, idem: καθαπτεύζομαι, καπτεπτευσμένος, ambitiosum, ingenti studio factum: ἀπεχοινίζομαι, ἀπεχοινισμένος, fune seiunctus ab omnibus: ἀπεψηφίζομαι, ἀπεψηφισμένος, cõmuni decreto damnatus: ἀπεψλωίζομαι, ἀπεψλωισμένη, propinqua partui: ἐξελίζομαι, ἐξηλισμένος, qui est spectata virtute: καταναλίζομαι, καταλωλισμένα, occisa, perdita, spoliata: προβιβιμάζομαι, προβιβιμασμένος, praparatus: ἐξεργάζομαι, ἐξειργασμένος, elaboratus, augetur per ϕ: sic καταργάσμένος, κατειργασμένη, cultus, culta, subactus, a, à κατεργάζομαι: & συνειργασμένος, cultus, elaboratus, à συνεργάζομαι: ἐνυδίζομαι, ἐνυδισμένος, tinctus: ἀνθίζομαι, ἀνθισμένος, floribus distinctus: ἐξανθίζομαι, ἐξηνθισμένος, floribus exornatus: ἐξανδραποδίζομαι, ἐξηνδραποδισμένος, obnoxius, mancipatus: καταβλίζομαι, καταβλισμένος, compositus, perfectus: καταρτισμένοι, conserti, instructi: καταρτισμένα, absoluta: σωαπαρτίζομαι, σωαπαρτισμένος, perfectus impletus: σωαρμόζομαι, σωηρμοσμένος, coaptatus: καθασφαλίζομαι, κατησφαλισμένοι, communiti: ὁπλίζομαι, ὡπλισμένος, armatus, hinc aduerbium ὡπλισμένως, armatè, cum armis: ὁρμάζομαι, ἄρμασμένος, subactus, mollitus, paratus: ἐξοστείζομαι, ἐξωστεισμένος, luxatus: οἰκίζομαι, ᾠκισμένη, condita: καθικίζομαι, κατωκισμένος, habitans: μεθικίζομαι, μετωκισμένος, translatus. In pluſquamperfecto, à κάζομαι, ἐκεκάσμην, instructus eram: ἐκέκαστο, instructus erat: ὀρίζομαι, ὥρισο, definitus erat: κατειργάζομαι, κατεῖργασο, pro κατείργασο, subactus erat: προειρχάζομαι, προείργασο, prius gestum erat: παρασκευάζομαι, παρεσκεύαδεῦ, instructi erant, se apparauerant, pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, 190, 15. & 19. In aor. primo indicatiui, ad ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι, ἐρράδδω, aspersus sum: καθαίρομαι, ἐκαθηράδην, ἐκαθαρίδην, ἐκαθαρίδη purgatus sum, es, est: μεθικίζομαι, μετωκίδης, abisti, te habitatũ transiuolutus est; pro ἠλύδη: κατειράζομαι, κατειράδη, pro κατειράσθη, κατειρόμην, ut innuit ANTESIGNANVS, dum sine augmento positũ vult pro ὑπεπλιάδη: sed ex ὑπεπλα & λιάζομαι, vt patet ex hoc Il. ϕ, ὑπεπλα ᾗ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε. quo in loco vt dirempta sunt ὑπεπλα & λιασθεὶς, sic apud Eustathium & alios diuisè scriptum ὑπεπλα λιάδη: & apud Homerũ alibi, ὑπεπλα ῥέων: & Apollon. κοίλη ὑπεπλα νάπη.] βαίζομαι, ἐβεβάϊδη, efferbuit, tempestate est eiectus: πειράζομαι, ἐπειράδη, tentatus est: ἐπειράδησαν, tentati sunt: σύνδρονίζομαι, συνέδρονιδη, sedit in solio: καθαφεδρίζομαι, κατεφεδρίδη, obsignatus est: συγκαθαψηφίζομαι, συγκατεψηφίδη, cooptatus est in numerum, annumeratus est suffragiis, siue calculis additus est: παρωνομάζομαι, παρωνομάδη, cognominatus est: προσοχθίζομαι, προσωχθίδη, offensus est: προσδύνάζομαι, προσδυνάδη, & Atticè (287, 1.) προσηνώδη, acquieuit: καθικίζομαι, καθικίδησαν, pro κατωκίδησαν, incoluerunt: σεβάζομαι, σεβάδησαν, pro ἐσεβάδησαν, coluerunt: ἐλυγίζομαι, ἐλυγίδησαν, uersati sunt: πίεζομαι, ἐπιέδησαν, pressi sunt: φαινίζομαι, ἐφανίδησαν, apparuerunt. [φανίζω legitur etiam in vulg. Lex. pro manifesto, φαίνω: sed apud Hesych. verò φανίζοιτο, φαίνοιτο: & paulo ante φαΐζει, φαίνει, quod est vsitatius: at ἠφανίδησαν est à them. ἀφανίζω, quod significat è conspectu tollo: deriu. ex adiect. ἀφανὴς, non apparens, è conspectu sublatus.] προσορμίζομαι, προσωρμίδησαν, applicuerunt in portum: καθδυνάζομαι, καθδυνάδησαν, & Bœoticè (192, 29.) κατδύναδεν, cubuerunt. In imp. καθαρίδηλι, mundus esto: σεβάδηλι, venerare: ἐπεργαδήτω, operetur. In Optat. κελαδίζω, impellerer: κελδοίη, impelleretur: παρακελδοίη, impediretur. In subiunct. ὀργιδῆς, irascaris. In infinit. ἐξανθρωπιδῶσαι, ex humana forma mutari: ἐξωκεανιδῶσαι, in Oceanum egressum fuisse: καρπαδῆναι, dispergi: πεφαδῶσι, tentari: πλασθῶσαι, propinquare: ἀδειφλοισθῶσαι, detrahi corticem, cortice nudari: χασθῶσαι, scissum esse. In particip. βεβασθεὶς, feruefactus: ἐλυσθεὶς, ντος, * inuolutus, tectus, * Habet purũ thema ἐλύω agnoscit listi: * ἐλύζομαι, quod & ἐλύσσομαι & ἐλύομαι, ἐλύδη, sunt qui referant ad ἐλύσσομαι: ἐμπλασθεὶς, coagulatus: in ύω, ῦσω in ῦσσω in ἐμπλασθὲν, coagulatum: ἐξοδιασθεὶς, ab eunte illatus: ἐπαύσω vt dictum pag. κεκαγκασθεὶς, coactus: ἱππασθεὶς, equitandi artem edoctus: præcedenti. ἰχασθεὶς, diuulsus, diuisus. [ἰχασθεὶς legitur etiam in vulg.

Etymologus, Suidas, Eustathius: ἐλύσσειν & disparuit: πελάζομαι, πελάδη pro ἐπελάδη, appropinqua- apud Hesych. legiuit: ὑπαιθαλιάζομαι, ὑπαιθαλιάδη, pro ὑπηθαλιάδη, in tur. tertium ἐλύζω obliquum declinauit seu in anteriorem partem. [ὑπαιθα- nescio vnde sit petiλιάδη coniunctè scriptum legitur apud Etymologum tum. ANNOTATIO.

Universidad de Deusto Biblioteca

Lex. sed procul dubio mendosè pro ῥισθεὶς fissus, à ῥίζω findo. καθελκυσθεὶς quod sequitur, & ἐμπλυσθήσομαι v. 22. verius sunt à puris thematibus καθελκύω, (288,15.) & ἐμπλύω. verius etiam esse ἀδιαπειρασθεὶς è puro, quàm ἀδιαπειρασθεὶς ex impuro, patet ex iis quæ in pag. 528. annotaui.] καθελκυσθεὶς, *detractus* : καθαλυσθεὶς, *ablutus*: καθαμαλθακισθεὶς, *fractus animo, mollitie affectus* : καθικνισθεὶς, *incolens*: λιασθεὶς, *separatus, egressus*: λοχισθεὶς, *insidiis exceptus* : μετεωρισθεὶς, *euectus, suspensus* : νοῦσθεὶς, *madefactus*: ξενισθεὶς, *muneratus, donatus muneribus hospitio susceptus*: ὀπασθεὶς, *à tergo ligatus*: πεφασθεὶς, *tectus*: * ἀδιάπλυσθεὶς habet ἀδιαπλυθεὶς, *pistus*: † ἀδιαπειρασθεὶς, *inuolutus, implicitus*. sunt qui legant sine σ, ἀδιαπειρᾶθεὶς: πεισθεὶς, *fectus, districtus*, potest referri ad πέτομαι : πῶσθεὶς, *pistus* : (vel refer ad πώσομαι) πυκασθεὶς, *coopertus* : πολυπλασιασθεὶς, *multiplicatus*: συμβιβασθεὶς, *compactus, connexus*: σωτειχισθεὶς, *subdio vnà posita*: χασθεὶς, *missus, immissus*: ὠσφρασθεὶς, *animaduertens*: χμασθεὶς, *tempestate iactatus*: χρονισθεὶς, *dilatus, cui tempus interiectũ est* : ψευσθεὶς, *leuiter irroratus*: οἰκισθέντες, *qui sedes collocarunt*: ἐσοικισθέντες, *coloni, immigrantes* : τὰ χρησθέντα, *res commodatæ, pecuniæ mutuæ*, item *edita oracula*. In futuro priore indicatiui, † ἐμπλυσθήσομαι, *conspuar*, referri etiam potest ad ἐμπλήσομαι : καθεδήσομαι, *sedebo* : ἀνακαθεδήσῃ, *præsidebis* : συνυπασθήσονται, *somniabunt*. In participio, καθικισθησόμενος, *qui habitatum ibit*, σθησόμενος mutandum in ζομαι. Ad κω: in perfecto actiui indicatiui, ἀνατέτακεν, *exortus est*, ad ἀνατέτακα : interdũ enim hîc penultima α prouenit ex ε. Ad κομαι : in perfecto indicatiui passiui, ad ἀγγέλομαι, ἤγγελμαι, *nuntiatus sum* : ἐντέτακται, ἐντέταλμαι, *iussus sum*: ἐντέταλται, *præceptũ est*: ἐπίσταλμαι, ἐπέσταλται, *missus sum*: πεποίκιλται, πεποίκιλται, *euariauit*. In infinitiuo, ad σωλλόμην, σωλέσθαι, *pauore contrahi*. In participio, ad πτελλόμενος, πτελλόμενος, *inuolutus, indutus* : πτελλόμενος, πτελλόμενος, *vulsus* : σκυλλόμενος, ἐσκυλμένος, *diuulsus, diuexatus* : σφάλλομαι, ἔσφαλμένα, *errata*: πεκαλλόμενος, πεκαλλόμενος, *qui habet nasum aquilinum*, item *curuatus, inflexus, aduncus* : καθαπτωμύλλομαι, καπτωμύλλομαι, *garrio, in orbem rulus*: ἐπαγγέλλομαι, ἐπηγγελμένος, *qui promisit*, aut *promissus est* : τὰ ἐπηγγελμένα, *promissa, minæ*. In sequentibus α positum ante λ fit ex ε : στέλλομαι, ἔσταλμαι, *indutus*: ἀνασταλμένος, *sublatus* : ἀνεσταλμένος pro ἀνεσταλμένος : διεστάλμενα, *iussa* : ὑποστέλλομαι, ὑποστεσταλμένος, *qui compositus est ad frugalitatem* : συστέλλομαι, συνεσταλμένος, *contractus, timidus*: hinc aduerb. συνεσταλμένως, *parcè*: συντέλλομαι, τὰ συντεταλμένα, *mãdata*. In plusquamperfecto, ad τέλλομαι τὸ τέλλομαι, ἐπεταλμένος, *iussus eram*: ἐπεπτάλη, *iussum erat*: ἐξεφάλλομαι, ἐξέφηλα, & poëticè (370,41.) * ἐξέπαλτο, *exiluit*. In aoristo primo indicatiui passiui, ad ἀγγέλομαι, ἠγγέλθη, *nuntiatus sum* : ἀναγέλλομαι, ἀνηγέλθη, *allatus est nuntius*: ἐξαγγέλλομαι, ἐξηγγέλθη, *idem*. In infinitiuo, ad τίλλομαι, πλθῆναι, *velli* seu *depilatum esse*. In participio, ἐσαγγέλλομαι, ἐσαχθεὶς, ἐντος, in genitiuo plur. ἐσαχθέντων, *nuntiis aduenientibus, nuntiis acceptis*.

Ad μω : in perfecto actiuo, βεβρίμηκα, *strepui*, ad βρίμω. Ad μομαι in perfecto indicatiui passiui, ad ἀποτίνομαι, ἀποτέτισμαι, *ascripti estis*. In aoristo primo, ad νέμομαι, ἐνεμήθην, *tributus sum*. Imperat. νεμηθήτω, *distribuatur*. participium, νεμηθεὶς, *tributus* : ἀποτεμηθεὶς, *ascriptus*, ad ἀποτίνομαι. Ad νω eadem manente penultima, & ν deperdito : in perfecto actiuo, ad κλίνω, κέκλικεν, *inclinauit*. Ad νομαι : in perf. indicatiui passiui, ad κλίνομαι, κέκλιμαι, *inflexus sum, inclinatus sum*: καθακλίνομαι, καθακέκλιμαι, *stratus est* : παρακλίνομαι, παρακέκλιμαι, *adiacet* : καθαπλύνομαι, καθαπέπλυται, *obsorbuit*. In partic. ad κλίνομαι, κεκλιμένος, *innixus*: παρακλίνομαι, παρακεκλιμένος, *sua sponte incitatus*: κρίνομαι, κεκριμένος, *qui causam dixit, iudicatus, electus*: παρακρίνομαι, παρακεκριμένος, *dispositus*: πτύνομαι, πεπτυμένος, *elotus, lotus*. In aor. pr. indicatiui, ad καθακλίνομαι, κατεκλίθην, *decubui in lecto*: συγκρίνομαι, συνεκρίθη, *concretus est*: συνεκρίθησαν, *contracta sunt*: ὑποκλίνομαι, ὑπεκλίθη, & poëticè (308,13.) ὑπεκλίνθη, *subnixus est* : διακρίνομαι, διεκρίθησαν, & Bœoticè (188,15.) διεκρίθεν, *dirempti sunt*. In Opt. διακριθείητε, & syncope, ac poëticè seruato ν (307, 14. & 36.) διακρινθεῖτε, *separemini*. In subiunctiuo, πλυθῇ, *lotus sit*. In infinit. κριθῆναι, *iudicari, sententiam pronuntiari* : ἀποκριθῆναι, *secerni, respondere* : ἐγκριθῆναι, & poëticè (249,17.) ἐνκριθῆναι, *ascribi* : διακέκριμαι, διακεκρίθαι, & poëticè (308,18.) διακεκριθῆναι, & Dor. (182,6.) διακεκριθῆμεν, *disiungi*. In part. κλιθεὶς, *discumbens*: καθακλιθεὶς, *idem* : συγκαθακλιθέντες, *vnà cubantes* : ὑποκλιθεὶς, & poëticè (308,13.) ὑποκλιθεὶς, ὑποκλιθέντος, *suppositus*: κριθεὶς, *iudicatus*: ἀποκριθεὶς, *qui præstare iudicatur, antepositus*: συγκριθεὶς, *concretus*: διακριθεὶς, & poëticè (308,13.) διακριθείς, ἐντος, in duali διακριθέντε, *separati, diuisi*: πλυθεὶς, πλυθέϊσα, πλυθέν, *lotus, lota, lotum* : καθαπλυθεὶς, *ablutus*. Ad νω aut νομαι deperdito ν & penultima α proueniente ex ει : in participio perfecti actiui, ad κείνω, κεκακὼς, ὀτος, *qui occidit* : τείνω, τετακὼς, *qui tetendit*: πρόσκειμαι, προσκεκακὼς, *instans, vrgens, contendens*. In perfecto

* ἐξέπαλτο *est etiam monui pag. 371, 5.*

Ad μω.

Ad μομαι.

Ad νω aut νομαι cũ eadem penultima, & ν abſque.

Ad εἴνω aut εἴνομαι

Universidad de Deusto Biblioteca

indicatiui pass. ad παρῳδέω, παρῳδέπατο, *exporrectus est*: ὀπτείνομαι, ὀπτέπατο, *exporrectus* seu *extensus est*: ὀποτείνομαι, ὀποτέτο), *idem*: tertia pluralis, ὀποτίτω), *exporrecti sunt*. (hoc loco ν nõ ad characteristicam, sed ad terminationem spectat. illud enim assumunt & alia verba, quæcumq; in tertia singulari habent τω purum: vide (189,8.) In part. ad τείνομαι, τεταμένος, *porrectus, tensus, pertinens*: ἀπολείνομαι, ἀποτεταμένος, *dependens*: ἀφοτείνομαι, ἀφοτεταμένος, *distentus*, hinc aduerbium ἀφοταμένως, *intentis viribus*: ἐντείνομαι, ἐντεταμένος, *intentus*, hinc aduerbium ἐντεταμένως, *intensè, constanter*: σωλείνομαι, σωτεταμένος, σωτεταμένη, *intentus, intenta*: σωτεταμένη γνώμη, *intento animo*: hinc aduerbium σωτεταμένως, *summopere, magnopere*. In aor. indicatiui, ad παρεκλείνομαι, παρεξετάθης, *distentus es*: παρατείνομαι, παρετάθην, *productus est, extẽsus est*: καπακλείνομαι, κατεκτάθησαν, & Bœoticè (188,15.) κατέκλαθεν, *occisi sunt*. In Subiũct. ad τείνομαι, τανύωσιν, *tendantur*: ἐπιτείνομαι, ἐπιτανύωσιν, *amplientur*. In part. τανθείς, *tensus*: ἀμφιτανθείς, *circumextensus*: ὀποτανθείς, *productus, porrectus*: ὀπτανθείς, *extensus*. Ad νυομαι, in perfecto indicatiui pass. ad ἡδύνομαι, ἡδυται, *edulcatus est*: κατηχύομαι, κατήχυται), *erubuit*, quod & poëticè κατηχυται, vnde formatur regulariter (189,8.) tertia pluralis κεκήχυται, *erubuerunt*: atque ita fit vt hîc & in quibusdam aliis eadem sit vox pro tertia singulari ac tertia plurali: vt λαμπύνομαι, λελάμπυται, *resplenduit & resplenduerunt*. [κατήχυται mihi non licuit inuenire: nec video qua ratione possit defendi, quum elisionem τε admittant disyllaba tantum, 175,20. Non minus suspectum est quod scribit, in aliis etiam eandem vocem (mirum ωται) esse pro tertia singulari ac tertia plurali. etiam si enim λελάμπυται) occurrit alicubi pro *resplenduerunt*, vt ipse tradit; tamẽ illud Attico duntaxat more fieri cẽseo, vt de κεκράγω monui 191,16. apud Aristoph. sanè in tertia singulari legitur de Pluto, ἐξομμάτωται κόραις, *oculis instructus est, nitidus & factus pupillis*, id est, oculi eius & pupillæ visum receperunt.] In partic. ad πληθύομαι, πεπλήθυμένος. *qui increuit*, seu potiùs Attico more (307,3.) πεπληθυσμένος: vix enim hîc inuenias μ pro ν ante μ, at σ sæpissimè: vt ἡδύομαι, ἡδυσμένος, *voluptuosus, iucundus, suauis*: σωηδύομαι, σωηδυσμένος, *conditus, delicatus, suauis*: λεπτύομαι, λελεπτυσμένος, *attenuatus*: μολύομαι, μεμολυσμένος, *conspurcatus, contaminatus, inquinatus*: παχύομαι, πεπαχυσμένος, *addensatus, spissatus*. In aor. priore indic. ad φαιδρύομαι, ἰφαιδρύθην, *nitidus factus sum, alacer factus sum*: ἀδρύομαι, ἠδρύθην, *magnificatus sum*: δύθυόμαι, δύθυσθη, *damnatus est, conuictus est*: ἀχαθυόμαι, ἠχαθύσθη, *gauisus est*: ἰδρύομαι, ἰδρύθησαν, *collocati sunt*. In Optat. αἰχμυθείλω, *verear*: παροξυθείης, *impulsus fueris*: πληθυθείην, *multiplicetur*. In infinitiuo, λαμπρυθῦναι, *illustrari*: πληθυσθῆναι, *multiplicari, plures fieri*. In participio, ἀχαθυθείς, *gauisus*: ἰδρυθείς, ἐντος, *situs*: ἰδρυθέντες, *qui sedes posuerunt*: λαθύνθείς, *extenuatus*: παροξυθείς, *irritatus*: παχυθείς, *corpulentus, spissatus*: σωμυθείς, *iactabundus, exultans*. In futuro priore indicatiui, καθαρεῶ, θήσομαι, *placabor*. In participio, ὀμυκυθησόμενοι, *protrahendi*. Ad αἴνομαι: in perfecto indicat. pass. ad φαίνομαι, πέφασμαι, *apparui*, Attico est (307,3.) sed ab omnibus receptum: imo communiter πέφαμμαι vix in vsu habetur: idem esto de reliquis iudiciũ & in indicatiuis & in participiis. κεκράνομαι, κέκραντται, & pleonasmo τᾶ α, κέκραμαι, * *perfectus* seu *absolutus est*, potest quoq; censeri Ionicè (291,20.) tertiæ pluralis. In infinitiuo, ad πεπαίνομαι, πεπάνθαι, *excoctum esse*, pro πεπεπάνθαι: σωνφαίνομαι, σωνφάνθαι, *contextum esse*. In participio, ad ὑφαίνομαι, ὑφασμένος, *textus*: συνυφαίνομαι, σύνυφασμένος, *intertextus*: παρυφαίνομαι, παρυφασμένος, *obtentus, prætextus*: σωνφαίνομαι, σωνφασμένος, *textus*: λυμαίνομαι, λελυμασμένος, *qui labefactauit*: μωραίνομαι, μεμωρασμένος, seu potiùs μεμωρασμένος, *stupidus*: περαίνομαι, πεπερασμένος, *finitus, à suis finibus exactus*: πεπερασμένον, *conclusum*: σημαίνομαι, σεσημασμένος, *obsignatus*: ἐπισεσημασμένα, *insignita*: καθασεσημασμένος, *obsignatus, clausus*: παρασεσημασμένος, *adulteratus*: φαίνομαι, πέφασμένος, *manifestatus*, hinc aduerbium πεφασμένως, *palàm, apertè*. In pluſquamperfecti tertia singulari, †ἐπέφαθε, & poëticè abiecto ν, ἐπέφαθε, à qua tertia pluralis ἐπέφαθε, *apparebant*, pro πεφασμένοι ἦσαν. In aortsto primo indicatiui, ad ἰαίνομαι, ἰαύθην, *florui, exhilaratus sum*: ἰαύθη, *floruit, exhilaratus est, lætatus est*: πικραίνομαι, ἐπικράνθην, & deperdito ν, ἐπικράθην, * *amarus factus sum*: *ἐπικράθην *deperdito* ν *nescio quomodo possit consistere, si de* ἐπικράνθη, *lasus est*: μαραίνομαι, ἐμαράνθη, *marcuit, etiam velis è* πικραίνομαι, ἀπεμαράνθη, *emarcuit*: ἀποναίνομαι, ἀπεμναίνθη, *resedit, euanuit*: ἀπομαραίνομαι, ἀπεμαράνθη, *emarcuit*: ἀποναίνομαι, ἀπεγλυκάνθη, *dulcis euasit*: ἀφαυξάνομαι, διεφαύνθη, *traductum est, exactum est*: ἀναφαίνομαι, ἐξεφάνθη, & pleonasmo τᾶ α, ἐξεφάνθη, *emersit, extitit*: sic à φαίνομαι, φάανθεν, prò φάνθεν, & istud Bœoticè (192,29.) pro ἐφάανθησαν, *apparuerunt*: vide 413, 17. μωραίνομαι, ἐμωράνθησαν,

Ad ὠόμαι ex υσωσωλ & ωθ

Ad αἴνομαι.

ANNOTATIO.

ϑησαν, *stulti facti sunt* In subiunctiuo, μωρανθῇ, *insa-*
* πεφυρωνθεὶς, & *tuatus fuerit*: ἀναγλυκανθῶσι, *dulcedinem ceperint*: πεπυ-
v. 15. χροωθεὶς, non ϑωσι, *maturuerint*. In infinitiuo, μωρανθῆναι, *tapefactum*
dubito quin depraua *esse*: ὀσφρανθῆναι, *olfacere*: πημανθῆναι, *obleſum esse*: πε-
ta sint ex πορφυρω- σωθῆναι, *reſiccari*: ὑφανθῆναι, *texi*. In participio, αὐανθεὶς, ἡ
ϑὶς & χροωθὶς, ac *arefactus*: ἀφθερμανθεὶς, *calefactus*: ἀφαξανθεὶς, ϑεῖσα, ϑέν,
nō participia, sed no- *carptus, criminatus, a, um*: ἀφ. ωξανθεὶς, ἀφ. ωξανθεισα, ex-
mina, cōpoſita ex πορ *plicatus, a*: ἐνυφανθεὶς, *intertextus, intextus*: ἐξυγρανθεὶς,
φύρω, χρόα, & ἄνθος: *humefactus*: ὑφανθεὶς, *oblectatus*: ϑερμανθεὶς, *calefactus*:
id qđ & *uersio prio-* καλλαξανθεὶς, *conceptus*: λελυκανθεὶς, *dealbatus*: μωρανθεὶς, *in-*
ris indicat, & neutrū *fatuatus*: ξυρανθεὶς, *siccatus*: ὀσφρανθεὶς, *qui olfecit odora-*
λροωθεὶς apud Heſy- *tus*: πεπανθεὶς, *maturus*: * πορφυρανθεὶς, *qui florem purpu-*
chiū. Vt igitur πορ- *reum habet*: περιῤῥανθεὶς, *priùs aſperſus*: σωκλαυθεὶς, *con-*
φυρανθὶς dicitur cui *tritus, ſimul tritus*: φανθεὶς, *qui apparuit, noctu viſus*:
purpureus eſt flos, χλιανθεὶς, *tepefactus*: χροανθεὶς, *pollutus*: †χροανθεὶς, *nitidus*,
ſic χροωθὶς cui flos *lucidus*: κραυθεῖσα, quod & κρωθεῖσα, *victrix, regnans*.
eſt coloratus, Heſy- [Vel potius τεπερατα, *miſta*, per ſyncopen à κεραω, 345,7.]
chio luminoſus. μελανθὶν, *nigreſcens*: τὸ συμπεφανθεν, *concluſum, concluſio*.

Ad εθημι cum ea- Ad εθημι, eadem manente penultima, in infinitiuo paſ-
dem penultima. ſiuo, ad ὄρω, ὄρθω, *motum* ſeu *concitatum eſſe*, pro ὀρῶσθαι
ſiue ὀρᾶσθαι, per Atticam reduplicationem, qua hoc ver-
bum gaudet: vnde in præterito medio ὄρωρα, ὄρωρας,
ὄρωρε, *concitatus ſum, veni, iſti, it*: in pluſquamperfecto,
ὀρώρει, pro ὠρώρη, *excitabatur*, 300, 19. in ſubiunctiuo,
ὀράρῃ, *moueatur*, pro ὄρωρα, per metatheſin dicitur ὤραρα,
impuli, agitaui, impulſus ſum: ſic pro ἄρεραι, ab ἄρω, 379, 19.
inuenitur ἤρερμαι, *accomodaui*: ἤρερε, *congruit, aptauit, li-*
gauit. In participio, ad φύρθημι, πεφυρμένος, *permixtus,*
perfuſus, acceníus, συμφύρθημι, συμπεφυρμένος, *commixtus,*
confuſus: ἀνασύρθημι, ἀνασεσυρμένος, *impudens, obſcœnus*.
In particip. aor. primi, ad ὀλοφύρθημι, ὀλοφυρθεὶς, *tædio*

Ad εἰρθημι ex ερ- *affectus, lugens*. Ad εἴρθημι, cum penultima eſt ε: in par-
ticipio perfecti paſſiui, ad ἀείρθημι, ἠερμένος, *ſublatus*.
In pluſquamperfecto, ad ἀνείρθημι, tertia plural. Ionica (190,15.) cum Attica reduplicatione (297,8.) ἀγερθε, *congregati erant*. In aoriſto primo indicatiui, ad

Ad εἴρθημι ex αρ- πυκνείρθημι, πυκνέρθη, *ſuſpenſum eſt*: ἀναείρθημι, ἀνηέρθη-
σαν, *ſuſcitati ſunt*. Ad εἴρθημι, cum penultima eſt α: in
infinitiui perfecto paſſ. ad πείρθημι, ἐπάρθαι, *ſatum eſſe*:
συμπείρθημι ſiue συμπέρθημι, συμπεπάρθαι, *confixum eſſe*,
tranſfixum eſſe. In part. ad κείρθημι, κεκαρμένος, *tonſus,*

* πεῖρμαι pro πείρθημι non inuenio. *ornatus*: πείρθημι ſeu πέρθημι, * πεπαρμένος, *tranſfixus, tra-*
iectus, punctus: ἐμπείρθημι ſeu ἐμπέρθημι, ἐμπεπαρμένος,
infixus, innexus: ἀποθείρθημι, ἀποθαρμένος, *moriens*: κα-
τα φθείρθημι, καταφθαρμένος, *corrupti*: συμπείρθημι, συμπε-

πεπαρμένος, *fato connexa*, Atticum eſt (298,23.) pro συμπε-
πεπαρμένος. Interdum quæ habent α ante ρ, referuntur ad
ἴρω ſiue ἐίρθημι, aut ad αἴρω ſiue αἴρθημι: vt perfectum in-
dicatiui paſſ. δεδαρμαι, *excoriatus ſum*, ad δέρθημι. In *Ad ἐρομαι ex αρ-*
infinit. καθάρθαι, pro κεκαθάρθαι, *purum factum eſſe*, ad *Ad αἴρομαι ex αρ-*
καθάρθημι. In particip. κεχαρμένος, *gauiſus, ſe oblectans*,
ad χαίρθημι, ϑυμαρμένον pro πεϑυμημένον, *gratum*, ad ϑυ-
μαίρομαι. [Legitur apud Heſych. quoque paroxytonως ANNOTATIO.
ϑυμαρμένον: malim tamen pro paroxytonως ϑυμάρμενον, vt
non ſit participium è ϑυμαίρω, quod non reperitur, ſed
nomen, ſignificans τὸ ϑυμῷ ἄρμενον, *animo aptum*, id eſt
acceptū, gratum, quod etiam ϑυμάρεις, ab eadem origine,
ϑυμὸς ſcilicet, & ἄρω τὸ ἁρμόζω.] ſic ad ἐπαίρομαι, ἐπηρ-
μένος ſiue ἐπηρμένος, *elatus*, vbi augmentum mutauit α
in η monophthongum, vel αι in η puncto ſubſcripto.
[Etymologus in his η diphthongum ſtatuit, ad diffe- ANNOTATIO
rentiam. nam ἤρτο, σὺν τῷ ι, eſſe ab αἴρω: ἠέρθη vero ſine ι,
ab ἀείρω & quemadmodum idem annotat, imperf. ἠείρ-
μην, quum eſt ab αἴρομαι τὸ κρεμάζομαι, habere ι: quum
vero eſt ab ἐίρομαι τὸ ἐρωτῶ, ſine ι ſcribi: ſic ἤρμαι eſt ab
αἴρω, at ἦρμαι ab ἄρω.] vide 546,38. eodem modo in plus-
quamperfecto, ad ὑπαείρομαι, ὑπῃέρτο, *ſubleuarat*, vel
ſuperlatus erat. Ad ἄω aut ἄομαι penultima manente α: *Ad ἄω aut ἄομαι ex*
in perf. indicat. act. ad πάω, ἔπασα, *attraxi*. In particip. *ακ-* & *ασ-*
ad φαάω, πεφαασκὼς, *in furto deprehendēs*, vel *ſuſpicatus*:
σωαάω, σωασκὼς, & Atticè (298,7.) σωεαασκὼς, *con-*
templatus. In pluſquamperfecto, ad ὁράω, ἑωρακύῖα, *vide-*
ram, 298,7. In perf. indicat. paſſ. ad ϑράομαι, τεθάασμαι, *ſpe-*
culatus es. In infin. ad πάομαι, πεπᾶσθαι, *paraſſe*: ϑράομαι, * ἐφεισαμένος *legi-*
πεϑῆσθαι, *coiuiſſe*: παρασάομαι, παρεωσᾶσθαι, & Atticè (298,7.) *tur apud Heſych. pro*
παρεωρᾶσθαι, *neglectum eſſe*: σωρασάομαι, σωρασᾶσθαι, *conſpectū* conuiuio exceptus
eſſe. In particip. ad ἐφεισάομαι, ἐφεισασμένος, * *conuiuatus*: atque exhilaratus:
ἐπιλάομαι, πεπλασμένος, *fraſſus*: φυσάομαι, πεφυσαμένος, *per-* *apud eundem tamē,*
mixtus, conſperſus, ſubactus, pro πεφυρασμένος, non ad- *& alibi, ſine* σ *repe-*
ſpirato σ, quamuis α non fuerit mutatū in η: vide 311,24. *riuntur*, ἐσιάθη, ἐσια-
sic à περιξυσάομαι, περιεξησμένος, *antè ſiccatus*. [Vt hic θεὶς, ἐσίαμαι, ἐσιάτω;
περιεξησμένος affertur, à puro them. περιξησάομαι, ſic & *ſimilia*.
apud Theoph. De cauſ. pl. lib. 2. c. 13. legitur, τῷ ξησᾶσθαι ANNOTATIO.
ϑερμάσαι, *arefcendo* (vel *dum ſiccatur*) *dehiſcit*. at περιεξη-
σμένος eſt à περιξαίνω, vt νέκυς ἠκρυμμένος, *cadauer*
ſæ datum, apud Hom. Il. σ, ab ἀκρύω.] καλλιάομαι, κα-
τηρασμένος, *maledictus*: παρεάομαι, παρεωσμένος, & Atti-
cè (298,7.) παρεωρασμένος, *deſpectus, contemptus, omiſſus*:
ἀπολάομαι. ἀπολελαυμένοι, *cōmunes*, quaſi *in populum diſtri-*
buta, vulgata. [ἀπολελαμένοι legitur apud Heſychium, ANNOTATIO.

sequente κοινάς, quod ANTESIGNANVS cum vulg. Lex. ἀ λαὸς deriuatum iudicans, interpretatur *communes vulgatasq;*. sed cum Hesychius apud Hippocratem legi subiungat, arbitror sublata distinctione, & κοινάς in κοιλίην verso, legendum esse ἀπολελαμμένην κοιλίην, vt nuda Hippocratis verba sint, quemadmodum apud eundem Hesych. & Suidam passim nuda autorum verba sine expositione citantur. legitur enim ἀπολελαμμένην κοιλίην apud Hippocr. γυναικείων lib. 1. vt κοιλίης ἀπολελαμμένης Prorrheticῶν 1. ab Ionico scilicet themate ἀπολάμπω, pro ἀπολαμβάνω, (sic apud Herodot. 218. κατελαμψόμενον τὰ πρήγματα, pro κατελήψόμενον, *occupaturum*) *intercipio, inhibeo, astringo*: sicut Erotianus quoque interpretatur ἀπειλημμένην, ἐστεγνωμένην.] & in aor. priore indicatiui, à πειράομαι, ἐπειράθην, *expertus sum, tentaui*: sic perfectum

* *In* ἐμπικτοὶ, *&* πεπείσμεν. *pro eodem*: ἐφορώμενοι, ἐφορᾶσθαι, *visi sunt, v. 30. in* ἐπιδεῖσθαι, *&* *conspecti sunt.* [Et etiam *deprehensi sunt* à simplici them. *v. 36. in particip.* ἐπιφωρεῶν.] In imperatiuo, πειράθηλι, *fac periculum*. In subiunct. πειρᾶθαι, *nitar*: ἰαθῇ, *sanetur, saluus sit.* ὀφθῇ, *conspiciatur. v. eriora enim ciatur.* In partic. ἀλοασθεὶς, *tritus*: ἀλοασθέντα ἀτέρμονα, *tritura excussa semina*: * ἐμπικτοὶ, seu ἐμπικτάδες, *suffitus, visus*: πειρηθεὶς, *tentatus, expertus*: φορηθεὶς, *deprehensus, fraudis compertus.* Quædam verò assumunt σ ante θ: vt in eodem aor. indic. ἀ νόμος, *habitauit*: ἐρράσθη, *amauit, amore captus sum*, vel *fui*: ἐπιάσθη, *prehensus est*. [Quod verius est ab impuro them. πιάζομαι, quod etiam Hesych. agnoscit.] ἐθλάσθησαν, *sunt castrati*, aut *collisi*. In infinit. ἐρασθῆναι, *adamasse*: ἀπασθῆναι, *congenere perspicere potuisse*. In part. ἐρασθεὶς, *auidus*: ἐρασθεῖσα, *amore captus* vel *persuasus*: κλασθεὶς, *fractus*: ἐπιφρασθεὶς, *occupatus, distentus*. In fut. indicatiui, ἐρασθήσομαι, *amabo*. quædam ex iis quæ sumunt σ, possunt etiam referri ad themata in ἄζομαι. Ad ἀω aut ἀομαι, cum penultima siue Characteristica est η: in perfecto indicat. vocis actiuæ, ad ἀγαπάω, ἠγάπηκα, *dilexi*: ὁρμάω,

* πειρηθέω *Ionicum* ὥρμηκα, *in animo habeo*: πειρηθάω siue * πειρηθέω, πειρηθήκατε, *statate processistis*. In partic. ad ἥβαω, ἡβηκώς, *adultus*: *apud Herodotũ.* ἀφηβηκώς, & Ionicè (118,30.) ἀπηβηκώς, *pubertatẽ egressus*: *cõmuniter enim hæc* παρηβηκώς, *ætatem transgressus puberem*: συνέω, συνεκώς, *qui familiaritatem habuit cum, qui consuenit*: αὐδάω, *in ἀω desinunt.* ηὐδη-

κώς, *qui dixit*: ἀπαυδάω, ἀπηυδηκώς, *enectus*: ὁρμάω, ὡρμηκότες, *qui animum appulerunt*: τλάω, τετληκώς, & Ionicè (237,12.) τετληώς, ότος, *tolerans*: τετληότι θυμῷ, *patienti animo*: πλάω τὸ πλήσσω, πεπληώς, πεπλῆγα, *trepidus, trepida*: cum κῆ, καταπεπληώς, καταπεπλῆγα, *exterritus, a*: ἐμμάω, τὸ * ἰμμεμάομαι, ἐμμεμηκώς, & Ionicè ἐμμεμαώς, ἐμμεμαῖα, * ἐμμεμαότα, *quod incitatus, incitata*, vt simplex μεμαώς, μεμαῖα, 236,8. simplicis nominatiuus plur. μεμάοτες, & poëticè 237,20. μεμαῶτες, *prompti*. & tertia pluralis indicatiui, μεμάασι, μεμάᾱσι, *expetiuerant*: pro secunda verò μεμάατε, inuenitur μέμηκε, *vobis præsens est animus*. In perfecto indicat. pass. πέφαται, *sum exercitatus*: πεπείρημαι, *comprehensus est*. [Sed hæc sunt Ionica: vt & πεπτηλον, μεμάασιν. ANNOTATIO. πεπτηώς, & similia. communiter enim πέφαμαι in futuro & temporibus inde formatis α suum retinet.] ἀκήκοα, ἠκήκημαι, *sum acutus*: δέδαμαι, δέδημαι, *appensus sum*: ὁρμάομαι, ὥρμημαι, *elaboraui*: χράομαι, κέχρημαι, *mutuatus sum*: πετάομαι, * πεπέτημαι, *volasti*: πωτάομαι, πεπότημαι, *volauit*: μεμηχάνημαι, *solerti ingenio adhibitus est, cum machinatus est*: καταχρῆται, *abusus est*: σπαρτάομαι, συνέρραπται, *connexus est*: λελώβωται, *mutilati sunt*: ἀπατεώμαι, ἀπατήλωται, *decepti sunt*: ποτάομαι, πεποτήται, & Ionicè (190,15. & 35.) πεποτήαται, *volarunt*. In infin. † πεπειρῆσθαι, *expertum esse*: ἐξαπειρῆσθαι, *tentare, periculum facere, experiri*, augmento destituitur. [Ab ἐκπέφαμαι sine augmẽto diceretur ἐκπειρῆσθαι, & similiter ἐξαποπειρῆσθαι à decomposito ἐξαποπέφαμαι. quamobrem aliud thema quærendum est infinitiuo ἐξαπειρῆσθαι, nimirum ἐξαπαρέω, quod perf. mutuatur ab inusitato ἐξαπείρεω, 354,21. significant autem ista *non tentare, periculum facere*, sed *prorsus, despondere animum, animum planè abijcere*: interdum etiam *penitus interdicere vel negare*.] ὁρμάομαι, ὥρμηκα, *elaborare*: ἐξεύδομαι, ἐξηύδηκα, *vades dedisse vt quis vadimonio obstrictus dimittatur*: σπαρτάομαι, σπαρτήκατε, *adhærere*. In part. ἀπηνθρώς, pro ἀπηνθρώς, *assus*: δμάω, δεδμηνθρώς, *domitus, subactus*, cõfectus: (item *erectus, extructus*, per syncopen, pro δεδεμηνθρώς à δέμω, vide 368,28.) κεχρηνθρώς, *mutuatus, indigens*, item *oracolo prædictus*: διακεχρηνθρώς, *particulatim elocatus*: λελωβηνθρώς, *depranuatus, truncatus*: μεμελετηνθρώς, *curæ habitus*: μεμηχανηνθρώς, *arte cõpositus*: * πεπειρηνθρώς, *expertus*: * πεπφηνθρώς *&* πεπερηνθρώς, *traiectus & venditus*: πεπαλαγηνθρώς, *vitiosus, errabundus*: πεποτηνθρώς, *volans*: πεφυσηνθρώς, *inflatus*: πεπραγηνθρώς, *vindemiatus*: τὰ τεπλημένθρα, *ansa factitia*: ἐμβροντηνθρώς, *attonitus, stupefactus*: σκληδιατηνθρώς, *in-*

* πεπφηνθρώς *&* πεπερηνθρώς *sunt Ionica uerso α communi in η.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

temperans, qui ordinato victu non vtitur: ἀθεισυνηθρῷ⊙, *spoliatus, surreptus:* ἀποτέλμηθρῷον, *pignori acceptum à marito, vel à marito datum pro dote accepta.* in aor. prim. ἀπέλμηθεν, *idem:* τὸ θρασυτολμηθρόον, *audacia exemplum, audacter factum:* ὁρμάομαι, ὡρμηθρῷ⊙, *incitatus, praecipitatus:* ἀπαρτάομαι, ἀπηρτηθρῷ⊙, *suspensus, discretus, remotus:* ἐπαρτάομαι, ἐπηρτηθρῷ⊙, *impendens:* παρσαρτάομαι, παρσηρτηθρόον, *coniunctum, appensum:* ἐξεχυμάομαι, ἐξεχυνηθρῷ⊙, *dimissus,* qui vulgò *elargitus* dicitur. In pluſquamperfecto, ad πτάομαι, πεπότηθε, *volauerat,* ſeu *volauit,* pro ἐπεπότητο, 300,16. ἐκδιαπάομαι, ἐξεδεδίηπτο, *transgreſſus erat,* augetur vtrinque, vide 343,44. παραρτάομαι, παρήρτηθε, *appenſus erat:* καθαρράομαι, κατεκέχρωτο, *profudiſſent.* In aoriſto priore indic. ad κτάομαι, ἐκτήθην, *partus ſum:* * ἐπρηθην & ἠπιήθη à ἐκτήθη, *quæ parta ſunt,* πράομαι, ἐπρήθην, *expertus ſum:* *Ionica ſunt verſo α ἀλοάομαι, ἠλοήθην, *contuſus ſum:* ὁρμάομαι, ὡρμήθην, *paratus:* ὡρμήθη, *paravit, inſtituit:* ἠπιάομαι, †ἠπιήθη, *mitigatus eſt:* ἀπαλωδάομαι, ἀπελωδήθη, *cõtumeliam accepit:* παρακωμάομαι, παρεκωμήθη, *concubuit:* πεθοδοκάομαι, πεθοδοκήθη, *ſperatũ eſt.* [Vt hic πεθοδοκήθη, ita ſupra πεθοδοκώμ⊙, 447, 42. frequentius tamen in his & cognatis eſt πεθός: cum πεθοδοκῶν (& vt apud Heſych. eſt) πεθοδοκᾶσθαι ſit obſeruare, inſidiis excipere.] πλανάομαι, ἐπλανήθημεν, *errauimus:* ἐπλανήθησαν, *errauerunt.* In imper. κλιθήθω, *adiunge te.* In Opt. σωθυνηθείην, *ſomnum vnà caperem:* ἀσηθείη, *moleſtia afficiatur:* πρηθείημεν, & ſyncope (308,31.) † πρηθεῖμεν, *experiamur.* In infin. θυνηθῆναι, *dormire, cubare, & concumbere, viro ſuccumbere:* κοιμηθῆναι, *cubare, ſopiri* ſeu *ſopitum eſſe, dormire:* παρακοιμηθῆναι, *concumbere:* *Eſt etiam Ionicum, vt ſuperius πρηθεῖμεν. κυδηθῆναι, *glorificari, decoratum eſſe:* *πρηθῆναι, *laceſſere:* πλανηθῆναι, *obire & luſtrare, errare:* πεθοκλιθῆναι, *agglutinari:* σωθυνθῆναι, *concumbere:* τυχηθῆναι, *vimdemari, decerpi.* In partic. ἀληθεὶς, ἐντ⊙, *errans:* ἀσηθεὶς, *triſtatus, dolore affectus:* ϝηθεὶς, *defletus:* ὀτυφθεὶς, *ludificatus:* ἐπιμωσθεὶς, *inſuper manſus, pòſt manducatus:* λωθεὶς, *læſus:* μεζομηθεὶς, *excogitatus:* ὀπληθεὶς, *coctus, roſtus:* πλανηθεὶς, *errans, vagatus:* πλανηθέντες, *errantes:* πωτηθεὶς, *volatu raptus:* σιγηθεὶς, *ſilentio præteritus:* σωθυνθεὶς, *qui concubuit, qui congreſſus coiuit:* συμπληθεὶσα, *contritus, vulneratus:* ὑποδμηθεὶς, *ſubactus:* ὑποδμηθεῖσα, *ſubacta:* ὁρμηθεῖς, ὁρμηθεῖσα, *citatus, citata:* δύνηθεῖσα, *concumbens, compreſſa:* ἀσθολήθεν, *fuligine tinctum, altum:* μετεζυγήθεν, *apud ſequeſtrem depoſitum.* In fut. pr. indicatiui, πεθεκλιθήσεται, *idhærebit.* In paulò pòſt fut. ad φάομαι, πεφήσομαι, *interficiar:* πεφήσῃ, & Ionicè (186,23.) πεφήσεαι, *interficieris.*

Ad

Ad ἰόμαι, cùm penultima eſt ε: in infin. perf. paſſ. πεπλέσθαι, *perfectum eſſe.* In part. ἀποτετελεσμένος, *abſolutus:* ἀπεξέομαι, ἀπεξεσμένος, *politus:* συγξέομαι, συγξεσμένα, *expolita.* In aor. pr. indic. ad σωαντέομαι, σωαντέθην pro σωωτέθην vel σωϝήτην, *occurri, obuiaui.* [Suſpectum eſt σωαντέθην. apud Homerum eſt σωαντεσθην, aor. 2. medij, perſonæ tertiæ dualis: Il. η, ἀχαιλοισι ϝ' τό γε σωαντεσθην πορϕ Φηγῷ, *porro illi duo alter alteri occurrebant apud fagum:* à Barytono σωαντομαι, inquit Euſtath. ſed addit, non extra analogiam fuiſſe ſi dixiſſet ἀχαιλοισι συναντήσθην, veluti à circumflexo σωαντῶ ήσω. Tunc autẽ eiuſdem quidem numeri eſſet ac perſonæ, ſed temp. pluſquamperf. paſſiui: at σωαντέτην eſt aor. 2. act. à Barytono σωαντω, vel Circumflexo σωαντῶ, 213,37. pro quo proſa σωωτησάτην diceret, aor. 1. vt Etymologus quoq; tradit pro poëticis σωώτητο & ἀπώτητο in proſa dici σωώτησε & ἀπώτησε.] ἀποξέομαι, ἀπεξέσθης, *abraſus es:* σωτελέομαι, σωετελέσθη, *perfectus eſt.* In imperat. καταιδεσθήτω, *reuerere.* In partic. ζεσθεὶς, *ferueſcens* ſeu *feruefactus:* ξεσθεὶς, *raſus.* Ad ἐω aut ἰόμαι, cum penult. eſt η: in perfecto act. ad ἠθέω, ἠθηκα, *colaui:* δυπλόηκα, *ſecundis ventis nauigaui:* νεωνηέω, Doricè (118,40.) νεωαγέω, νεναυηγηκα, *naufragium fecerunt.* [νεωηγέν Ionicum eſſe cenſetur, vt etiam νεωηγὸς, νεωηγὴ & νεωήγιον, cum νεωαγεῖν, νεωκληρία, νεωάγιον & νεωαγὸς legãtur apud Demoſthenem, Lucianum, Xenophontem, & alios: dicit tamen Polybius, πρὸς τῇ γῇ νεωηγεῖσι, non νεωαγοῦσι, & ipſe in naufragij ſignificatione. quum vero nauis ductor ac rector ſignificatur, communiter quidem νεωηγὸς dicitur, vt στρατηγὸς, Doricè vero νεωαγὸς: itidemque in deriuatis.] πεϕαύρηκα, *auſus ſum:* πεϕαυρήκασι, *conſiſi fuerunt:* δεδυσήκα, *infelix fui:* Δ[α]πεϕάνηκεν, *extremam vocem edidit, expirauit:* ἀσκέω, ἤσκηκα, *exercui:* οἰδέω, ὤδηκα, *intumui:* ὠδήκασι & Doricè (119,45. & 175,24.) ᾠδήκασι, *intumuerunt:* ᾤκηκεν, *habitauit:* παροικοδόμηκασι, *iuxtà ædificauerunt:* παροινέω, πεπαροίνηκα, *debacchatus ſum:* παρακολυθέω, παρηκολούθηκας, *vſque ſecutus es:* παρσμελέω, παρημέληκας, *neglexiſti.* In part. ἐξαθηκὼς, pro ἐξιθηκὼς, *ſcatens:* καθαρῳδηκὼς, pro κατηρῳδηκὼς, *ſolicitus:* παροιθηκὼς, pro παροιδηκὼς, *prolapſum:* ὑπολιθηκὼς, pro ὑπολισθηκὼς, *lubricus:* πιπονηκὼς, *vitioſum:* πεϕαρρηκὼς, *auſus,* hinc πεϕαρρηκότως, *audacter, audenti animo & cum fiducia:* τὸ συγκεχωρηκὸς, *conceſſum:* ἐσκιατραφηκὼς, *in vmbra nutritus:* ἀθλέω, ἠθληκὼς, *qui certauit:* ἀδυνέω, ἠδυνηκὼς, *languens:* ἐξαδυνέω, πεθεξηδυνηκὼς, *prius iam debilitatus:* ἀπαλάω, ἀπηλ

Ad ἰόμαι ex ετ-

ANNOTATIO.

Ad ἐω ex ηκ-

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὠπληχηκὼς, qui dedoluit siue perdoluit, quiq; eò duritiæ peruenit, vt ad omnem doloris sensum obsurduerit: παρηκολυθέω, παρηκολυθηκὼς, assectator assiduus: συνοικέω, συνῳκηκὼς, qui confluxit, qui coijt: συνοικίω, συνῳκισμένος, quæ cohabitauit: κωφέω, κεκωφηκὼς, spirans, qui expirauit, § Ionicè (235,35. & 237,10.) pro κεκωφηκὼς: sic ad πέω, πεπηκὼς, ὁτ. mœrens: πεπηότες, mœrentes, tristes. In plusquamperfecto, ad ἠτέω, ἠτήκειν, poposceram: ὁμολογέω, ὡμολογήκει, conuenerat: παρηδέω, siue παρηδάω, παρηδήκει, & Ionicè (300,27.) παρηδήκεε, senuerat, seu senuit: sic ad καθαρρωδέω, καθαρρωδήκεε, perterritus erat: κληρυχέω, ἐκληρυχήκεσαν, obtinuerant, in sorte acceperant, vide 300,13.

Ad ἰόμαι ex ἠναι ποιήσω

In perfecto pass. ad μεθαπτέομαι, μεθαπεπτόμην, acquisiui: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγράφημαι, adumbratus sum: σκιδνάω, ἐσκέδασμαι, fictus sum: ἠγέομαι, ἤγημαι, existimaui seu existimo: ξυρέομαι vel ξυράομαι, ἐξύρημαι, rasus sum: ἀναιρέομαι, ἀνῄρημαι, sublatus sum: προαιρέομαι, προῄρημαι, statui, volo: προτίθεμαι, elegisti: οἴκημι, sita est: νενομοθέτηται, sancitum est, legibus comparatum est: πεπίλνται, stipatus est: τεθρύλληται, diuulgatum est seu celebratum est: * σμικρώφηται: & κεκώφηται, obsurduit: καθαρέομαι, καθάρχημαι, liberatus est: σωτέτρωται v. 26. ὁμολογέομαι, ὡμολόγηται, confessum est: καθομιλέομαι, καθωμίλημαι v. 37. μίληται, in adagium exiuit: διαιρέομαι, διῄρηται, & sine augmento, cum Attica reduplicatione, διαφαίρηται, distribuitur v. 39. ἐξομπωλημένος v. 39. τέθνηθι, tristitiam esto: κωβίκλω), incolo 573, 25. λελοχημένος, & διαλελοίπασι: †σωτέτρωται, perforati sunt simul: κεκίνωται), & Ionicè σεσήμανται v. 29. 30. κεκινέαται, moti sunt: sic μεμετρέαται), mensuratum est: νενέαται), & νέαται, habitantur: σωνενέαται, positi sunt, coaceruati sunt, sunt qui legant cum simplici ν, Ionicè quidem habet rati sunt: νινέαται), & νέαται, habitantur: σωνενέαται, positi thema in ἐω, compositum, coaceruati sunt, sunt qui legant cum simplici ν, muniter vero in ἀω. σωνιᾶται. [Sed rectius gemino ν scribitur σωννέαται, ANNOTATIO. cum à simplici νέω non sit σύεται sed νενέαται. significat autem νέαται non tam *habitantur*, (vt ANTESIG. interpretatur) quàm *structi sunt*, à νέω *struo acerno aggero.*] ὑννέαται, *celebrati sunt*. In infin. ad διαιρέομαι, διῃρῆσθαι, *diuidi*: αἰωρέομαι, ἠωρῆσθαι, *attolli*, *suspendi*. In part. ad ἀπαιρέομαι, ἀπῃρημένος, reiectus: ἀκπεφυλλοφορημένος, condemnatus: †ἐκπεπορπημένος, fibulatus: σκιαρραφημένος, stupens, attonitus: ἐσκιαγραφημένος, adumbratũ, vmbratili pictura descriptum: †ἐξεμπωλημένοι, diuenditi: ὑδημένος, stillans, colatus: καταδυφημημένοι, laudati: κατηχρεωμένα, obiecta crimini: κατηγημένος, & præsens κατηχέμενος, institutus, initiatus: κωδικημένος, habitans, stationem habens: οἰκημένη, sita: οἰκοφθορημένος, domo carens: ποιημένος, vel (accentu in antepenultima, vt sit veluti nomen factum ex participio) ποιήμενος, *factus* seu *factiuus*: ποιήμενον, *factiuum*: ἀδεποιημένον, *arte singulari & industria factũ*: ἀδημένος seu ἀδήμενος, *stupefactus, gaudens, attonitus, admirans*: †ὑπαειρημένος, *sublatus*. [Scribendum potius ANNOTATIO. ὑπαερμένος, vt pag. præced. v. 24. ἀφαίρηται, & suprà ἀπαειρημένη, 355,35. quæ Ionica sunt, augmentique loco habent Atticam reduplicationẽ duarum præsentis initialium, 297,25. communis enim lingua in his pro ἀρα ponit η, ἤρητο dicens pro Ionico ἀφαίρητο. ὑπαφαιρημένος, igitur erit pro communi ὑφηρημένος, ab ὑφαιρέω *subripio*, *subtraho*. ὑπαφαιρέω autem non reperitur: & si vel maximè inueniretur, ὑπὲρ in eo non significaret *sub*, sed *super vltra*, vt cum ex aliis patet, tum ex ὑπερῴρω *extollo super*.] hæc præcedentia *augmento destituuntur: * *Excipe* ἐκπεφυλλοφορημένος *pag. præced. v. 36.* & ἐσκιαγραφημένον *ibid. v. 38* quod quomodo fieri possit, non *quæ habent augmentis* videó. [λελιημένος sic format Etymologus: ἐὰ λῶ, *tum suum*. ANNOTATIO. quod est θέλω καὶ προθυμοῦμαι, fit λιλῶ, cuius perf. λελίληκα, pass. λελίλημαι, part. λελιλημένος, ejecto λ λελιημένος *innuit tamen etiam simpliciter deriuari posse à* λιάω, quod è λίεται sit deriuatum. λιλαίω autem, quod præsenti & imperf. passiuo vsitatum est poëtis è λιλῶ factum est, vt Eustath. γαίω è γῶ, καίω è κῶ, μαίω è μῶ promanasse tradit.] † λελοχημένος, *intus latens*, potest etiam referri ad λοχάομαι: μεμιμημένος, *imitatione factus & effictus*: μεμυθημένον, *factum, paratũ*: πεπημένος, *tristatus, cruciatus*: ὠπεπημένος, *afflictè*: τετραγῳδημένον, *tragicis fabulis persimile*: † πεπημένος, *cruciatus, confossus*: συγκεκραμένος, *conflatus, in procinctu existes*: †ἀφανελωθημένος, *corruptus*: ἀπομεμιμημένος, *ab exemplari effictus formatusq;*: ἀπονενοημένος, *arrogans, insipiens*: τὸ ἀδεινενοημένον, *alta mente excogitatum*: ἀωπαπεπληγμένος, *stupefactus*: ἐωπεποιημένος, * συμπεπιεσμένος *accersitus*: *συμπεπεσημένος, *compeditus*: ἀμπεφορημένος, *thema habet vtrũque* ἐω *& ἀω. dispersus & diuulsus*: συμπεφορημένος, *comportatus*: καθαπτέομαι, καθάπτημαι, *perhorrescens*: καθαπτεμωμένος, *admirata*: Nicãdri enim scholiastes πεδῶσι (*quod* πεδάω, ἐζωγρέομαι, ἐζωγρημένος, *vius captus*: ὑπαξυρέομαι siue *liastes* πεδῶσι (*quod* ὑπαξυράομαι, ὑπαξυρημένος, *subrasus*: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγράφημαι, *in vmbra enumeratum*: ἐσκιαγραφημένον, *adumbratum*: ἐσκιαγραφημένος, *in vmbra enumeratus*: πεδῶσι, 451,21.) *exadumbratum*: ἐσκιαγραφημένος, *adumbratum*: ἐσκιαγραφημένος, *in vmbra enumeratus*: πεδῶσι, 451,21.) *extritus*: καθαρραθυμέομαι, καταρραθυμημένα, *per socordiam ponit per* πεδῶσι, *veperdita*: καθαίρινέομαι, καταρρινημένον, *limatum, expolitum*: *lut notius. attamen* ὑποψιλόομαι, ὑπεψιλωμένος, *recutitus, circumcisus, sine Homerus quoque* πραπουτίον: παραπονδέομαι, παρεπονδημένος, *qui per fidem dáa & πεδάκοσον ma violatur, & qui fiducia fœderis violatus est*: ἐλεέομαι vel *luit quæ supra re*ἐλεάομαι, ἠλεημένος, *misericordiam consecutus*: ἀγγυάομαι, *censentur*, 451, 2.

διηγνον

ἀγνωνημένον, ignoratum: ἀναπεληρέομαι, τὰ ἀνηπελημένα, contumelia: ἐξασκέομαι, ἐξησκημένον, elaboratum: κατατέλομαι: κατηθλημένος, exercitatus: καθαμελέομαι, κατημελημένος, neglectus, hinc aduerbium κατημελημένως, neglectim: παρημελημένος, & παρημελημένως, idem: καθομολογέομαι, καθομολογημένη, desponsa: διαιρέομαι, διηρημένος, distinctus, diuisus, hinc aduerbium διηρημένως, diuisim distinctè: ἐφηρημένος, in alterius locum electus: ὠθισμένος, subilatus: συνηρεμένος, concinnatus: τὸ συνηρεμένον, contractum congregatum, hinc aduerbium συνηρεμένως, contractè: ὑφηρημένος, qui sub duxit: ἐξαυλέομαι, ἐξηυλημένος, extritus, euanidus, quasi extibiatus: παρεξηυλημένος, euanidus, & quasi extibiatus: οἰκοδομέομαι, οἰκοδομημένος, conditus, congmentatus: φυσημένος, inflatus: παροινέομαι, πεπαροινημένος, ludibrio habitus, augetur vtrinque: sic ἐμπεπαροινημένος, qui iniuriam passus est: συναγείρομαι, συνηγερμένος, qui coëmit, vide 298,7. & 11. ἀφαιρέομαι, ἀφῃρημένος, & Ionicè (118,30.) atque Attica reduplicatione (197,23. & 355,30.) ἀπαρηρημένος, fraudati: sunt qui legant* ἀπηρερημένος. In plusquamperfecto, ad αἰολίσμαι, ἀόλητο, pro ἠόλητο, & verso α in ε ἐόλητο, agitatum erat, κατοίκητο, habitabat, pro κατῴκητο: ἀπόνημι, ἀπόνητο, cum eo bene actum est. [Quod imperfectum quoq; censeri potest ab ἀόνημι, vt Od.λ, ἦγε δέ, οὐδ' ἀόνητο, ducebat quidē, sed non iuuabatur inde: & Od.ρ, ῥίπτε δέ, οὐδ' ἀόνητο, aliuit quidē, sed sine fructu. alibi vero, (vt hoc etiam obiter moneam) in vno eodemque versu, ὄνημι quidem iuuandi, ὄνασθαι autem vituperandi significatione posuit, Il. ε, ἦ ἥδεος ἀόνητο, ὅτε μιν ὄνατο καὶ μετέειπε, à sua iuuentute adiutus est, (seu è sua iuuentute fructum percepit, sua ei iuuentus profuit) quum me vituperauit & sustinuit. vbi Eustath. annotat, voluisse illum non modo παρηγόρησεν, sed illa ipsa παρηγόρησε differentiam istorum verborum ostendere. veteres enim in vtilitatis significatione ὄνατο dixisse, (vt etiam ὀνήμενος Od.β) in vituperio autem ὄνατο, ambo ab eodē inusitato them. ὄνημι: posteros autem Homeri ὄνατο & comp. ἀπόνασθαι vsurpasse pro ὠφελήθη.]† ὁρμέομαι, ὥρμαθον, & Ionicè (190,15.) * ἀρμαθῆναι, profecti sunt: sic à παρεγορέομαι † παρηγορέω, solicitauit, pluralis pro singulari, & plusquamperfectum pro perfecto. [Sed nullum est augmentum: nam præsenti quoque παρηγορέω dicitur, vt κατηγορέω, συνηγορέω, & similia, quæ Eustathius non ad verso. falsum ergo est παρεγορέομαι, quod statuit Antiphanes.

* ἀπαρερημένοι scripturam habet vitiosam, veram esse ἀπαρηρημένοι, patet ex iis quæ annotaui in praced. pag. v. 3.

* ὁρμέομαι, & πρέομαι 575,3. nō sunt recepta in cōmuni sermone, sed ὁρμάομαι & πρόομαι ὥρμην, ὁρμώμην & πρώμην apud Herodotum Ionicā habent resolutionem τῦ ἀ in ε ἐω, 452,21.

ANNOTATIO. SIGNANVS. suspectum est etiam quod hoc ipsum παρεγορέω

γορέω ab eodē ANTES. & vulg. Lex. redditur sollicitauit, cū sit potius sollicitauerāt vel sollicitabant, hortabantur.] πρέομαι τὸ πρόομαι, ἐπεπρέω, experti fuerant. In aoristo priore indicatiui, ad πυτέομαι, ἐπυθόμην, conculcatus sum: πλεονεκτέομαι, ἐπλεονεκτήθη, lassus sum: ἀπιστέομαι, ἠπιστήθη, diffidi, item sciui, compertus sum, ab ἐπίσταμαι, (327,2.) quasi ab ἐπιτάω, ὀνίσμαι, ἐωνήθη, ἐωνημένος, ἐωνήθη, comparatus seu emptus sum, es, est: vide 298,7. & 11. ὀνομάνθη, bonis legibus præditus est: κατηκόη, auditum est: κατηκόησαν, audiuerūt: ἀσκέομαι, ἠσκήθη, exercitatus sum: ὁμολογέομαι, ὡμολογήθη, conuenit, receptū est: ἀμφιπονέομαι, ἀμφεπονήθη, consumpsit, depastus est: ἀκούομαι, ἐξεμισήθη, exosus fuit: καθαπυτέομαι, κατεπυτήθη, conculcatus est: πεπυκάδημαι, audiuimus, ed nos perlatum est: κατηρτήμεθα, & sine augmento καθαρτήμεθα, euacuati estis: οἰκοφθορήθησαν, rem domesticam absumpserunt: ὀρχέομαι, ὠρχεσάμην, ὠρχήθην, sunt castrati aut collisi: ἐξαπορέομαι, ἐξηπορήθησαν, animo defecerunt. In subiunctiuo, ἐλεηθῶσι, misericordiam consequantur. In infinitiuo, ἐξαπορηθῆναι, vinci tædio, deliberare: * ἰοινηθῆναι, vorari: ἠρονθῆναι, turbatum esse: πυκινηθῆναι, accolere: * σωμηθῆναι, magno æstimari res venales: στερηθῆναι, & Ionicè (182,6.) στερηθέμεν, ac per syncopen στερῆσθαι, priuari. In participio, ἀορτηθείς, ἐντος, pendens & affixus: ἐκπαγηθείς, stupefactus: ἐπιφορηθείς, consessus: ζωγρηθείς, viuus captus: ἠρονθείς, turbatus: κατατρωθείς, Φηθείς, malè alitus: καλινδηθείς, volutatus: καπληθείς, ἐντος, receptus, qui se recepit: κληρονομηθείς, hæres inscriptus: κυηθείς, conceptus, genitus: μεσολαβηθείς, interceptus, in medio fortunæ cursu præreptus: μισηθείς, inuisus: οἰστρηθείς, furore percitus: οἰστρηθέντες, instimulati: ὁμολογηθείς, promissus: ὀξυθυμηθείς, iratus: πελεκηθείς, ascitus, dolatus: ὠθισμένος, involutus & indutus: πολεμηθείς, bello implicitus: ὡραιωθείς, maturè satus: στρατωθείς, subditus ductori exercitus: σωφληθείς, σωφληθέσα, coactus, a: πολαιπωρηθείς, fessus: φθονηθείς, fraudatus: φιληθείς, adamatus: ὠθισμένος, obstructo ædificio clausi: ἐπιγαμηθέσα, έσης, secunda vxor: πυκνωμένος, contra leges data: πιληθέσα, pressa, coagulata: κατηγορηθείς, reprehensione non carens: ὠθισμένος, circumscriptum: πτίοκαπηθεντα, offensa, vel pice oblita. In futuro primo indicatiui, ἐπορεῖται, inuehetur. Ad ὄω aut ὄομαι, cum penultima est ω: in participio perfecti actiui, ἀναβεβιωκώς, & sine augmento ἀβιωκώς, qui reuixit: ἀβεβιωκώς, superuiuens. In plusquamperfecto, ad ἀπαμύω, ἀπαμύκω, consumptum est, obriguit, obduruit.

* ἰοινηθῆναι & σωμηθῆναι, non sunt apud them. in ω, quæ sicubi leguntur, Ionicam habet dialysin, sed à them. in αω.

Ad ὄω ex

In

[In consumendi significatione rectius dicitur ἀπηναλώκη, *absumpserat*, ab ἀπαναλίσκω, 338,9. ἀπηνωμένη verius est *efferauerat*, ab ἀπήνεος, quod Hesychio significat *inhumanus, crudelis*, vt primitiuum eius ἀπηνής : ambo ex λπὸ & αἶνος : quamobrem etiam augmentum non cadit in præpositionem, vt supra docui pagina 289.]

ANNOTATIO.

Ad ὄμαι ex ωσ-

In perfecto indicatiui passiui, ad *ἐοσόω, τὸ ἐοσόω, ἐοσωμαι, *victus sum* : δηόομαι, δεδήωμαι, *spoliatus sum* : ἐστεφάωμαι, *coronatum est* : ἐστεφάωται, *coronatum* : ζημιόομαι, ἐζημίωμαι, *mulctatus sum* : ἐνόομαι, ἐώωμαι, *vinctus sum* : ἀμφιτόμαι, ἠμφίτομαι, *cruentatus sum* : ἠλίωται, *solis exposition est* : κεκλῶται, *aerugine vitiatum est* : μεμέσωται, *sonitum edit* aut *edidit*, *concentu resonat* : πεπόπωται, *ad scalmum religatus est* : ἐπῖερωται, *alatus est* : ὠκικέφωται, *quorū tamen passiua surdus factus est*. σωνόομαι, συνώωται, *iunctus est*, *vinctus est* : προσοικείομαι, προσφκείωται, *accommodatum est* : πεφασκάομαι, πεφάσκωται, *quasi corona cingunt*. In imper. πιφίμωσο, *obtumesce*. In infinit. ἱερῶσθαι, *sacratum esse, sacra facere* : προσηλῶσθαι, *affigi, suspendi* : βεβλαισῶσθαι, *torqueri*.

Citatur etiã aspiratè ἐοσῶσθαι & ἐοσωθῆναι ex Herodoto: in prosa vero non ησόω dicitur, sed ησσόω, & Atticè ἠπάω, quorū tamen passiua duntaxat forma recepta est.

ANNOTATIO.

[Ita legitur in vulg. Lex. sed perperam procul dubio pro βεβλαισῶσθαι, vt apud Aristot. ἐβλαίσωται *intortum* seu *inflexum est*, à βλαισὸς *valgus, cui crura sic intorta sunt, vt genua coëant, tibiæ verò cum pedibus extrorsum tendant*.] κεκωμῶσθαι, *alto sopore opprimi* : μωρῶσθαι, *destitutum esse, derelictum esse* : σρωγῶσθαι, ἐσφαρῶσθαι, *rotundum* seu *obtusum esse* : σκληραίνομαι, σκλήρωσθαι, *incrustari, indurari* : καθαγνύπομαι, κατεγνύπωσθαι, *dissolutũ & infirmum esse* : ἀραιόομαι, ἠραιῶσθαι, *efferatum esse* : ἀπηρεῖσθαι, *exasperari, agrestem esse* : ἐνόομαι, ἠνῶσθαι, *viri*. In part. * εἰλκόομαι, εἰλκωμμένος, *exulceratus* : potest & referri ad ἐλκόομαι, quòd augeatur per ϕ, vt ἕλκω, 286,18. ἐλκόομαι, ab ἕλκος de * ἐμφαλκωμμένος, *amplexus* : si antepenultima acuatur, ἐμφαλκώμμενος vero dicitur est supra in pagina 269.

* εἰλκόομαι *falsum, verum thema est* ἐλκόομαι, *ab* ἕλκος *de* * *Datiu.* ἐμφαλκωμμένοις *apud Suid. præ sentis potius quã præteriti formã habet.*

ANNOTATIO.

ἐξινωμμένος, *purgatus*. [ἐξινωμμένος *euacuatus*, & ὑπεξινωμμένος *supra modum euacuatus*, legũtur apud Polluce lib. 4. c. 25. vna cum verbo ἐξινῶσαι *euacuare, purgare* : vt hæc participia tertiæ coniugationis esse satis liqueat. Apud Hesych. verò tempore præsenti, coniugatione secunda, legitur ἐξινώμμον, quod itidem præsenti exp. ὀκενέμμον, ab ἐξινόομαι : & ὑπεξενάμμενος apud Erotianum ex Hippocr. pro ὑπεξκωμμένος : eodemque modo simplex ἰνῶσθαι citat idem Hesychius pro κενῶσθαι *vacuari*, & particip. ἰνώμμενος pro κενέμμενος : Sed prima coniugatione apud Galenum in Lexico Hippocrateo reperies ἰνές, κενοῖ : & pass. ἰνέεται, κενῶται. E quorum duobus

duobus posterioribus apud Hesych. est particip. ἰνηθεῖσα *vacuata, purgata* : & verbalia ἰνηθμὸς atque ἰνησις, *vacuatio, purgatio*, apud Hippocratem : & compos. ἠκβέβινησις *nimia euacuatio* apud Galenum, cùm αἱ ἴνες (id est, *fibræ venæque*) nimium, euacuantur.] κεκωμένος, *rubigine obsitus* : κεκυπνωμένος, & Ionicè (118,30.) κατυπνωμένος, *sopitus, summum capiens* : νεωμένη, *nouata*, scilicet terra, id est, *veruactum, nouale* seu *noualis ager*. [νεωμένη potest etiam præsentis esse temporis, à νεόομαι, cùm apud Theophr. legamus νεῶν *nouare*, scilicet Tellurem, indeq; fit verbale νεωτὸς *nouatus, renouatus*.] ὀδοντωμένον, *dentatum* : οἰνωμένος, *inebriatus, vinolentus* : οἰνωμένοι, *vino temulenti, ebrij* : προσηλωμένος, *affixus, incumbens* : in præcedentibus participiis augmentum desideratur. βεβορωμένος, *in quinatus* : βεβωμένα, *celebrata* : γεγηγωμένος, *senio confectus* : γεγαυρωμένος, *elatus*. [βεβωμένα potest etiam per Ionicam contractionem duci è βεβοημένα, vt νενωμένος è νενοημένος : de quo cõtractionis genere supra dixi pag. 373,34. Item verius est γεγηρηκὼς, ἀ γήρως *vetulus, senex* : nisi malis (vt apud Hesych. est) γεγηρακὼς, *exolutus viribus, ἠτονηκὼς*. Et v. sequ. verius est γεγαυρωμένος, à γαῦρος *superbus, ferox*.] γεγαυρωμένος, *delectatus* : γεγηνατωμένος, *geniculatus* : γεγηνιωμένος, *angulosus* : δεδηωμένος, *depopulatus, spoliatus* : κεκηρωμένος, *soporatus, honoribus nimiis mente externatus ac stupens* : κεκηρυμβωμένος, *mutilatus* : κεκηρυμβωμένος, & systole poëtica κεκηρυμβωμένος, *fastigiatus* : κεκορσωμένος, & κορσωμένος, *incultus & squalens* : λελιμνωμένος, *aqua stagnante repletus* : λελογχωμένος, *ferratus, hastatus* : λελυθρωμένος, *cruentatus* : λελυκωμένος, *à lupo deuoratus* : μεμιλτωμένος, *miniatus, minio infectus* : μεμωραμένος, *solus, factus, destitutus* : μεμωραμένος, *informatus* : μεμωραμένα, *infatuata* : νενεκρωμένος, *mortuus, emortuus* : πεπηρωμένος, *incolumitate orbatus* : πεποιωμένον, *qualitate aliqua præditum* : πεπωμένος, *obcæcatus* : σεσαρωμένος, *scopis mundatus* : σεσιδωμένοι, *parum inducti, turbati, inordinati*. [Procul dubio scribendum πεπωρωμένος, à πωρὸς *cæcus* : alias πεπωρωμένος significat etiam *induratus, qui occalluit*, à πῶρος *callus, lapidosa duricies*, at πεπεζωμένον esset *prora instructus*. Et pro σεσιδωμένοι rectius apud Hesych. est σεσιμωμένοι, *sine expositione*. nam σεσοδημένοι, quod apud eum sequitur, non exponit vocem præcedentem, sed à sequentibus exponitur, vt satis patet è Suida, apud quem σεσοδημένον cum iisdem interpretamentis legitur, nulla τῆ σεσιμωμένον facta mentione. σοβεῖν certè *abigere* est,

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

summouere & concitare : σιμῶν verò (deriuatum à σιμὸς *simus*) *simum ac repandum efficere, retundere*: eodemque modo affertur compos. ἀποσιμωμένῳ pro *repandus.*] πεϑαλασσωμένῳ , *aqua marina dilutus* , aut *conditus*, aut *factus* : πεϑυμωμένῳ, & ϑυμωϑεὶς, *indignatus, iratus* : πεϱιχωμένῳ, *pilosus* : ἀμφιβεβοστϱυχωμένῳ, *qui cirros gestat, ac componit capillum* : ἀβϱοβεβοϱημένῳ, *ablaqueatus* : ἐγκεκοσμημένῳ, *nimis accuratè ornatus*: ἐγκεκοισυρωμένη, *ambitiosè ornata*: εἰσκεκοισυρωμένῳ, *arrogans, mollis* : ἐγκεκϱιμένῳ, *frenatus*: κολλοπεπελμωτωμένα, *pictacijs consuta*: τὰ ἀποσεσημειωμένα, *regesta*: ἐπιστετυρωμένῳ, *lasciuus* : σεσιαλωμένῳ, *inclusus* : ἐντετυλωμένη, *cum betis cocta*: πεϱιεϱγασμένη, *allaqueata, coniuncta* : ζημιόομαι, ἐζημιωμένοι, *mulctati, puniti* : ξυλόομαι, ἐξυλωμένῳ, *ligno stratus*: ῥακόομαι , ἐῤῥακωμένῳ , *pannosus, laceratus* : ἐῤῥικωμένα, *distorta, contracta* : ἐῤῥυϑμωμένῳ, *rugatus* : ἐσταλαγμένῳ, *stipatus* : ἐσφηκωμένα, *constricta*: ἐφιλωμένῳ, *mudus & deplumis* : διαπεκλόομαι siue ἀμπεκλεῖσϑαι, διεπεκλωμένη siue διεπλεκωμένη , *subagitata* : ἐνδόομαι, ἠνωμένῳ, *vnitus, continuus*: σωηναμένῳ, *iunctus, vnitus* : κρυϑροδανωμένῳ, & sine augmento ἐρυϑροδανωμένῳ, *rubricatus, rubia radice tinctus*: ἀνεμόομαι, ὠνεμωμένῳ, *ventis agitatus*: ἀπηκριβωμένον, *exquisitè compositu, ad amussim factum*, hinc aduerb. ἀπηκριβωμένως, *bona fide, citra vllum figmentum* : δηκριβωμένῳ, *exactus* : hinc δηκριβωμένως, *exactè* : ἐξερημόομαι , ἐξηρημωμένῳ, *destructus, desolatus, denastatus* : ἐξηκμοξωμδρῷ, quod & sine augmento ἐξαμαξωμδρῷ, *de curru delapsus* , metaphoricè *qui de sententia* aut *spe decidit*: ἀναπτόομαι, ἀναπτωμδρῷ, *explicatus*. Sequentia habent ω ex ο in augmento, ἀρχωμένῳ, *elatus*: ὠρυφωμένη, *tecta, habens culmen*: ὀπταμένη, *putamine oui obtecta* : ὀφρυωμένῳ, *elatus , supercilioſus* : κατωφρυωμένῳ , *supercilioſus, in ſæueritatem* vel *faſtum faſtidiúmque compoſitus* : ἐξωσιωμένον, *dicatum consecratum*: κἀθωσιωμένῳ, *consecratus*, & *sceleris purus*: διοινόομαι, διωνωμένῳ, *vino refertus* : κατωνωμένῳ, *inebriatus, vinolentus*. In pluſquamperfecto, ad πολεμόομαι, ἐπεπολέμωτο, *hoſtis erat* : πεϱάομαι, ἐπεπεϱάτωτο, & ſyncope (374,24.) ἐπέπεϱτο , *fatatum erat* : χολόομαι , ἐκεχόλωτο , & Ionicè (190,15. & 35. & 300,16.) κεχολώατο, *irati erant, irascebantur*. In aoriſto primo indicatiui, ad χαίδομαι, ἐχανώθην , *gauiſus ſum* : πεϱαόομαι, ἐπεϱαώθην, *transfectus ſum, transmiſi*: ἐπεϱάωσαν, *transfretarunt*: τομόομαι, ἐτομώθην, *apertus ſum*: ἐτομώθη, *aperiebatur* : ἀνδϱόομαι , ἠνδϱώθην , *ad virilem ætatem perueni*:

ἐπικϱατῳόομαι, ἐπεκϱατῳώθην, *prævalui* : ἐπαλαιώθη, *antiquatum est*: ὑδϱώθη, *in hydropen incidit*: κατοδοδώθη, *profluerum factum est*: κεκιχνώθη, *exiccatus est, attenuatus est*: βέομαι, ἐτεθώθη, *celebratus est, habitus est*, interponitur σ. λιμνόομαι, ἐλιμνώθη, *in lacum redundauit*: πιϑόμαι, ἐπισώθη, *persuasus est, certus factus est* : συσαυϱόομαι, σωεσαυϱώθη, *simul est crucifixus* : ἐξαϱτιόομαι , ἐξηϱτιώθη, *afferatus est*: ϑανατόομαι, ἐϑανατώθητε, *mortificati estis* : δεικνόομαι, ἐδεικνώθην, *supplicio affecti aut necati sunt*. [Sine diphthongo scribendum ἐδικώθησαν, à δίκη ius , vt ἐλιμνώθησαν à λίμνη *palus*. Et sic apud Ciceronem est, Verr. 7. ἐδικώθησαν, inquit : hoc est , vt Siculi loquuntur , supplicio affecti ac necati sunt. Sed annotat Lambinus, se in duobus libris manuscriptis reperisse ἐδικαιώθησαν, quod verius esse iudico , præsertim cum id Etymologus & Suidas in hac significatione vsurpatum fuisse probet idoneis exemplis. ita vt δικαιοῦν inter alia sit *iustis affici pœnis* , vel *pœnis expensis iniusto fieri iustum* , vt expiari apud Latinos, sic enim Cic. dicit, *tua scelera in nostros milites expiauerunt*.] In imperatiuo, φιμώθητι, *obmutesce*: σωφϱονίσϑητω, *temperetur, consolidetur*. In Opt. λυσαιωθείης, *insanias, rabie percellaris* : χαϱαδϱωθείη, *lacunosus esset* : κυκλωθεῖεν pro κυκλωθείησαν , *circumueniantur* , vide 308,31. & 33. In Subiunct. ἀμβλωθῇ, *abortiatur* : ἀνϑϱακωθῇ, *redigatur in carbones*: γλοιωθῇ , *pinguiter lenteſcat* : ἐπικυλινδϱωθῇ , *cylindro superimuoluto coërceatur* : κϱειττωθῇ, *exuperantior fuerit*: ἐῤῥωθῇ, *rectè cederet* : πισσωθῇ , *picè linatur* seu *cruſtetur*: πακϱωθῇ , *eliqueſcat* : κολαξιώθητε, *ligni habeamini, liceat vobis*: ἀχϱωϑῶσι, *paleis fuerint aſperſi* : ἀνδϱωϑῶσι, *in virilem ætatem adoleſcerent*. (322,44.) ἀνδϱωϑείσι, *in virilem ætatem adoleſcerët*. In infin. κηλωθῆναι, *vertigine capi*: μυσωθῆναι, *à muſis eruditi*: ῥιζωθῆναι, *radices capere* : στϱωθῆναι, *ſterilitatem pati*, ἀνδϱωθεὶς v. 33.) Ionicè ἀνδϱωθέωσι, *vir cè ἀνδϱωθέωσι, ab ἀνδϱόομαι liberis priuari*: πεφλωθῆναι, *excæcari*. In part. ἀνδϱωθεὶς, *vir cè ἀνδϱωθέωσι, ab ἀνδϱόομαι factus* : ἀνεμωθεὶς, *vento inflatus* : γνωθεὶς, *mutilatus* : δηϑϱόομαι ἔμαι, *non ἀνηλωθεὶς, insolatus*: ἐκθιχωθεὶς, *corruptus, compressus*. [Quod ἐκθιχωθεὶς *ab* ἀνδϱόομαι legitur etiam in vulg. Lex. cum his expositionibus, sed ὁμαι, *quod non repe*è deprauato magis deprauatum, nimirũ ex ἐκτειχωθεὶς, *ritur*. quod apud Suidam legitur, sed malè pro ἐκτυχωθεὶς, vt non solum veteris codicis autoritas, sed ipsa etiam interpretatio arguit. exponit enim ἐκπαωθεὶς *elisus* , ἐκφϑαρεὶς corruptela velut extritus, ab ἐκτυχῶ *extero*. Si quis tamen ἐκτοιχωθεὶς omnino retinendum iudicet, significabit potius eum qui elisus est vt paries , vel cuius parietes sunt elisi, à τοῖχος , *paries*.] ἐκτειχωθεὶς, *euulsus*, * *De* ἐναγκωθεὶς *lasus*: ἐναγχωθεὶς, * *oppressus*: ἐνσκιρωθεὶς, *induratus, infixus*: *valde dubito.*

ANNOTATIO.

* *Communiter* ἀνδϱωθῶσι *dicitur* , (à quo participium ἀνδϱωθεὶς v. 33.) Ionicè liberis priuari: ἀνδϱωθέωσι, *vir cè* ἀνδϱωθέωσι, *ab* ἀνδϱόομαι *factus*

ANNOTATIO.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἡλιωθεὶς, *Sole æstuans*: οἱ ἡλιωθέντες, *Sole æstuantes*: θωυμασθεὶς, *summa admiratione habitus*: κακωθεὶς, *male perpessus*: καθαχυρωθεὶς, *damnatus*: κεκλιξιωθεὶς, *dignus habitus*: κεκαρβλωθεὶς, *contortus*: κεκωσωθεὶς, *æstuans, sudans*: κεραυνωθεὶς, *ictus fulmine*: κεπφωθεὶς, *elatus, inescatus, ridiculus*: κεκιναθεὶς, κεκινωθεῖσα, *communis, copulatus, mixtus*: κυμαπωθεὶς, *restagnans*: μασιζωθεὶς, *cæsus*, aliàs μασιηωθεὶς, * *Insertio σ procul dubio mendosa est, de aërem sublatus, a, um*: μοναθεὶς, & Ionicè μεινωθεὶς, *solus cuiusmodi mendo p. 367. in ora libri.* *derelictus*: ἡ μοναθεῖσα, *vacans*: νεκρωθεὶς, *neci datus*: πελαγωθεὶς, *inueteratus*: πλαγωθεὶς, *transmissus, qui transfretauit*: πιθωθεὶς, *is cui fides facta est, qui iam fidē rei accepit*: πεπειτρωθεὶς, *nitro antè perfrictus*: πεπτελειωθεὶς, *adultus*: πυρωθεὶς, *candens, qui ignem sensit*: ῥιζωθεὶς, *terræ inhærescens, radicibus adhærens*: σκιρρωθεὶς, *induratus, qui secit callum*: σταφιδωθεὶς, *passus*: συσταυρωθεὶς, *vnà crucifixus*: τεφρωθεὶς, *qui in cinerem abiit*: φωλαπωθεὶς, *qui videre visus est*: φιμωθεὶς, *obturatus*: χαραδρωθεὶς, *lacunosus factus*: οἰνωθέντες, *inebriati*: οἰνωθὲν ὕδωρ, *aqua in vinum versa*: πυρωθέντες, *coagulati*: πεπηγωθεῖσα, *contristata*. In fut. pr. indic. πεμωθήσομαι, *radar*: χερσωθήσομαι, *desolabor*: πελαγωθήσουν), *inueterascent*. In infin. χερσωθήσεσθαι, *desolatum iri*. In pauloposttut. ad χολόομαι, κεχόλωσο), *irascetur, inquo animo feret*. Ad ὑω: in perfecto indic. act. *Ad ὑω ex υη-* ἀναδέδυκεν, *emanauit*: παραδέδυκε, *subdolè irrepsit*, potest & referri ad παραδέω & ad παραδέομαι: συσπέφυκα, *adhæreo, adnascor*: συσπεφύκασιν, *adhæserunt*: συμπέφυκεν, *coaluit*: ἀνερύω, ἀνείρυκα, *sursum traxi, sustuli*, augetur per ϛ, 286, 16. ἐμέω τὸ ἤμυν, ἤμυκεν, & Attica reduplicatione (397, 23.) ἐμεμυκεν, & cum præpositione ὑπὸ, ὑπεμέμυκεν, *est tristatus* vel *deiectus, deflexit*: inuenitur & ὑπεμνήμυκε, cum ANNOTATIO. pleonasmo τοῦ ν. [ἐμέω nescio vbi legerit. Eustathius & Etymologus nullam eius faciunt mentionem. ἐμέω deriuant ἤμυν, cuius perfectum ἤμυκα, Atticè ἐμήμυκα, correpta præsentis initiali, quia huiusmodi reduplicationes Atticę à breui solent incipere, vt etiam in Ionico ἀκάρηκα ab αἰρέω. pleonasmum verò τοῦ ν in ὑπεμεμήμυκε apud Hom. Il. χ, agnoscunt iidem Grammatici, Etymologus & Eustathius.] In infinit. ἀλανύω, ἀλωνικέναι, *peregisse*. In part. πεμυκὼς, *qui sacrificauit, qui mactauit*: ἀναπεφυκυῖα, *existere faciens*: ὀκπεφυκότες, *enati*: πεπεφυκὼς, *ante natus*: πεπεπεφυκὼς, ότ@, *coalitus*, hinc aduerb. πεπεπεφυκότως, *cohærēdo strictè, totis viribus*: συμπεφυκὼς, ότ@, quod & Ionicè (235, 35.) συμπεφυὼς, ὦτ@. *obseptus, consitus concretus*: συμπεφυκότες, *obsepti, concreti, obductiobca-*

cati: συμπεφυκυῖα, *coagmentata*: τὸ συμπεφυκὸς, *compressum quod coaluit*: ἡ συνυπεπεφυκυῖα, & Ion. (235, 35.) συνυπεπεφυῖαι, deinde per syncopen & remoto augmẽto συνφυῖαι, *compages adhærentes*. Ad ὑομαι in perfecto indicatiui pass. ad πύομαι τὸ πινύομαι, πέπυμαι, πέπυσαι, πεπύνται, *sapiens sum, es, est, spiro, as, at*: συνιέλυ), *simul participiũ* συνφυῖαι *solutus est*. In Opt. λύμαι, λῦο, λῦτο, *redimerer*: poëticũ est *non modo verbũ* pro λελυμένος εἶμι. In infin. ἐκλελῦσθαι, *enuntiari, exprimi*: *Ad ὑομαι ex υ- ὑνυσ-* *minisciturr, sed portamen quæ in vulg.* *rum in μι*. In particip. κατηρεμένος. *situs, collocatus*: *Lex. tribuitur huic* ἐγκαθηρεμένος, *suum habens domicilium, situm & collo- voci, non participiũ* κατηρεμένος, *collocatus*: ἀπονενημένος, *prudens*: πεπυμένος, *mactatus*: παρα- *esse, sed nomẽ arguit.* λελυμένος, *dissolutus, resolutus*. In aor. pr. indicat. ἐπα- *quoniam ergo inter-* νύομαι, ἐπανύσθην, *perfectus sum*. [Quod potest etiam ab *pretãtur* compages impuro ἐπανύτου deduci: præsertim cùm à puro themate adhærentes, *opinor* sint ἀνήνυτος, δυσήνυτος, & cætera quæ σ non habent: *esse scribẽdum* συνύαντος autem, ἀσυσπάστος, & similia, potius ab impuro.] φεσω, *vt sit nomen* ὕδη, *pluuiam recepit*: πεπύομαι, ἐπανύσθη, *exporrectus est. substantiuum ex ad-* In infin. ὑπερεμεθυσθηναι, *admodum esse temulentum*: ὑσθη- *iectiuo* συνφὴς *con-* ναι, *pluuia humectari*. In part. κεκλυσθεὶς, *limo obductus*: textus. ξυσθεὶς, *rasus, in ramenta redactus*: παρασυσθεὶς, *infertus*: πανυσθεὶς, *extensus*, ὑσθεὶς, *pluuia perfusus*. Et hæc quidem habent σ ante θ, at sequentia non item: in indic. θύομαι, ἐτύθην, ob euphoniam pro ἐθύθην, *immolatus sum*: ἐτύθη, *immolatus est*: τυθῆναι, *sacrificatum esse* seu *immolatum*: συγκύομαι, συνελύθη, *reconciliatus est*: ἐρητύομαι, ἐρήτυθεν, Bœot. (192, 29.) pro ἠρητύθησαν, *inhibiti sunt*: sic λύθεν, *soluti sunt*, pro ἐλύθησαν, à λύομαι. In part. ἐκλυθεὶς, *exolutus*: ἱδρυθεὶς, εἰσπεσὼν, ἐν, *collocatus, a, um*. Ad αἰω aut αἴομαι: in perf. ind. act. ἐπεπαταίαθε, ἐπεπαταίεπικεν, *irrupit*. In partic. ὑπερπαίων, τὸν ὑπερπεπαικότα, *excedentia*. In indicat. pass. κεκάομαι, κεκεκαυσμαι, *excitatus sum*. In part. ἀμφικαίομαι, ἀμφικεκαυσμένος, *maceratus, tabefactus, corruptus*. In pluſquamperf. κατεδεδάεσθε, *dissectus est, diuisus est*. In part. aor. primi, ῥαίομαι vel ῥαΐζομαι, ῥαισθεὶσα, *euersa*. [Falsum ANNOTATIO. thema est ῥαΐζομαι, verum ῥαίομαι, vt ostendunt act. imperf. ἔῤῥαισε, & Subiunct. præs. ῥαίηοι (438, 7.) apud Homerum. at ῥαΐζομαι apud Hesych. & alios est *reualesco* seu *conualesco*.] Ad αὐω aut αὔομαι: in perf. act. παραπολαύω, παραπολέλαυκεν, *est fruitus præter destinatum institutum, luit*. In perf. pass. πέπαυμαι, *desit*. In infi. παπαῦσθαι, *cessare, remedium quærere*. In part. τετραυσμένος, *fractus, vulne-*

Ad ὑω.
Ad αἰομαι.

Ad αἰω.
Ad αὔομαι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ratus. In aor. pr. indic. ἐθρώφθη, contristatus est. In part. *Ad ὁμω.*
ψωθεὶς, compactus, contactus. Ad ὁμω: in perf. pass. πε-
σθομαι, sum emotus, tremisco. In part. κεκλειμθ-, quod
ANNOTATIO. & κεκλεισμέν-, clausus. [κεκλειμέν- è Demosthene ci-
tatur: sed cùm apud eundem, & alibi passim, cum σ le-
gatur κεκλεισμέν-, suspecta redditur in priore τῆς σ
omissio: imò κεκλειμέν- sine σ, videtur potius ad poëti-
cum κλείω referendum esse, quod significat celebro: vt,
quemadmodum eius verbale κλειτὸς, sic etiam partici-
pium κεκλειμέν- sine σ proferatur, cùm ab altero κλείω,
quod est claudo, nascatur κλειστὸς & κεκλεισμέν-.] πε-
κεκλεισμέν-, cinctus, undique clausus. In aor. pr. indic.
ἐκλείσθην, inclusus sum: κατακλείομαι, κατεκλείσθης, & Dor.
κατεκλάσθης, inclusus eras, vide 167,30. κατεκλείσθησαν, con-
clusi sunt: πεπαλασείομαι, πεπαλασείσθη, palàm agitatus
est, seu agitabatur. In part. σεσθεὶς, motus: ἐπαλασθεὶς, vi-
bratus. Ad δέω aut δόομαι: in perf. act. πέπιθα, credidi. *Ad δέω.*
In perf. pass. βεβούλημαι, deliberaui. In part. † κεκιδη- *Ad δόομαι.*
λημέν-, iners, piger: πεφυημέν-, ante conceptus. [κε-
ANNOTATIO. κίδηλημέν- legitur apud Hesychium quoque: forsan
comica allusione ad κεκιδηλημέν-: vt *deses* pariter &
adulterinus significetur isto vocabulo: nam κεῖδος *iacere*
est, & κιδηλεύειν *adulterare*. πεφυημέν- inuenire non
potui, nec video qua ratione possit consistere. forsan
deprauatum est è πεφυκημέν-, quod Ionica augmenti
neglectione fit è πεφυκέω *prius ineo*. Sin retracto ac-
cẽtu scriptũ occurrat πεφυκήμος, Dorico more (119,16)
factum est è πεφυκήμη- *pratenturus*, cuius thema est
πεφύκω seu πεφυκέω, 381,13. at πεφυκήμη- præsentis esset
temporis, Doricè itidẽ & poëticè contra regulã (212,26)
contractum è πεφυκεήμη-, (vt κεκωνεήμη- apud Non-
num è κεκωνεόομη- descendens) cuius actiuum thema
est πεφυκέω *affundo*.] μεθερμηνευόμενα, *translata*: hæc tria
postrema carent augmento: βεβουλευμέν-, *de industria*
consultans: παραπεπαφυῖα δόμενα, *arduus, ex periculo pe-*
titus: μεμινηκόμενα, *vxor petita*: κεκωμωλευτόδομαι, κατ-
ωκλεκτόδομέν-, *attonitus, attenuatus*: κεκωβόλακτόδομέν-
& κατακλακτόδομέν-, *supinus, iners*, vide 338,21. κεκημμ-
ξόδομαι, κεκημμιξόδομέν-, *tritus*: κεκημμιξόδομένα, & Ion.
(118,30.) κατημμιξόδομένα, *vulgaria, trita, conculcata*: κεδε-
δόδομαι, κεκινδόδομέν-, *perlustratus*. In aor. pr. indic.
μαντεύομαι, ἐμαντεύθη, *oraculum redditum est*: ἀγορεύομαι,
ἠγορεύθησαν, *renuntiati sunt*. In Subiunct. πεδεύσομεν, *pro-*
ficiscamur. In part. καμινευθεὶς, *excoctus in fornace*: μοι-
χευθεὶς, ἡ μοιχευθεῖσα, *adulteratus, a*: προδυθεὶς, *profectus*:
φαρμα-

κευθεὶς, *cui data est potio venenata*: χορευθεὶς, *sub*
specie saltationis expressus: σαλευθέντες, *mobiles*: νυμφευ-
θεῖσα, *quæ nupsit*: καλαγευθεὶς, *gustu victus*, assumit σ ante
θ, pro καλαγεὶς: sic κελευθεὶς pro κελευθεὶς, *iussus*. In
fut. primo indic. πειστεύθήσ-), *abundantior reddetur*.
Ad ἄω aut ὁμω: in perf. act. ἄκηκα, pro ἤκηκα, *audiui*. In *Ad ἄω.*
part. πεφυκρυκὼς, quod & sine augmento πεφυκρυκὼς, *Ad ὁμω.*
qui inimicus est factus, offensus. In perfecto pass. παραγκε-
κρυσμ cum σ, *decepit, seduxit*: παραγκέκρυ-) sine σ, *deceptus*
seu *circumuentus est*: tertia plur. Ion. (190,15.) παραγκε-
κόαθ), *insaniuerũt* seu *insaniebãt*. In part. λελυμένος, *lotus*.
In aoristo primo infinitiui, παραγκρυσθῆαι, *falli, decipi*.
In part. παραγκρυσθεὶς, *deceptus*: ἀκουσθεν, *auditum*.

ATQVE Hæc de Characteristicis perfecti ac tempo- *De iis quæ dũcuntur*
rum quæ cum eo cognationem habent, quomodóque *à thematibus ob-*
eorum thema regulariter sit inuestigandum, dicta suffi- *soletis.*
ciant. De anomalis siue iis quæ ducuntur à thematibus
obsoletis, hîc aliud consilium non habeo, quàm id quod
dedimus cum de aoristo sec. ageremus, 498,5. Et hîc
igitur eadem methodo, qua illic, & horum temporum,
atque vnà cum his (veluti antè polliciti sumus) futu-
rorum quoque prim. atque aoristorum item primorum
vocis act. ac med. à thematibus obsoletis ductorum, plu-
rima exempla proferamus: & ad quæ recepta themata
sint referenda, demonstremus. *Tempora ducta è cõ-*

3 In aor. pr. indic. act. σωῆξαν, siue Atticè (401,23.) *positis ab ἄλνυμι qua-*
ξωῆξαν, & solutione η, in εα, ξωΐαξαν, *confregerunt*: sic in *si ab ἄγω.*
infin. ξωνάξαι, *confregisse*, [2]. In imperat. κατᾶξον, *frange*, [1]. 1 κατάγνυμι.
In Opt. Æol. κατᾴξειε, *fregerit*. In subiũct. κατᾴξῃ *frangat*. 2 σωάγνυμι.
76 & 77, & 88 atque 189. In futuro primo act. tanquã *Ducta è compositis*
ab ἐάω, siue ab eo cõpositis, κατεῶ, quod & Ion. (179,15.) *ab ἀγερόω, tanquã*
κατεῶσιν, *edisserent*, 7. πεσερῶ & πεσ- *ab εἴρω, ἔπω, ἐρέω,*
ερέω, *accusabo*: κατερῶσιν, *edisserent*, 7. πεσερῶ & πεσ- *ab εἴρω, ἔπω, ἐρέω,*
ερέω, *prædicam*, 9. σωερῶ, *patrocinabor*, [11]. πεσερῦμαι, *di-* *ῥέω.*
cemus, [10]. ἀπερῦσι, *lassabuntur, recusabunt*, 3. In infin. κα- 1 ἀναγερόω.
περῶν, & Ionicè (179,15.) κατερέειν, *dicturum esse*, 7. πεσε- 2 ἀνὰπεσπαγερόω.
ερῶν, *laudare*, [10]. & simplex ἐρῶν, *dicturum esse*. In part. 3 ἀπαγερόω.
πεσερῶν, ῶντ-, & Ionicè πεσερέων, ἐοντ-, *prædicturus*: 4 Δαγερόω.
πεσερέοντες, *edicturi*, 9. πεσερῶν, & Ionicè πεσερέων, con- 5 ἐξαγερόω.
sulturus, [10]. σωερῶν, *patrocinaturus*, [11]. παρεξερῦσα & 6 ἐπαγερόω.
παρεξερέουσα, *temerè effutiens*, [8]. Aoristus primus veluti 7 καθαγερόω.
& secundus (499,1.) sumitur tanquam ab ἔπω, quod au- 8 παρεξαγερόω.
getur per ϕ (286, 16. & 23.) & præsentis non futuri cha- 9 πεπαγερόω.
racteristicam seruat, 302,6. vt in indicatiuo, ἐξεῖπα. ἐξεῖ- 10 πεπαγερόω.
πας, ἐξεῖπε, *dixi, isti, it*: ἐξεῖπε, potest censeri aoristi se- 11 σωαγερόω.
cundi ab ἐξεῖπον, vndè imperatiuus ἔξειπε, *dic*, *eumlga*:

Universidad de Deusto
Biblioteca

ANNOTATIO.

infinit. ἐξειπεῖν, *efferre, reuelare*: partic. ἐξειπών, *elocutus, dicens, in medium efferens*: & ab vtro vis aoristo, in subiunct. ἐξείπω, *edixero*,3. sic δίειπε, *vulgauit, gubernauit*: refertur ad δίεπε vel ad δίειπον: ab hoc imperatiuus δείπε, *enarra*: à δίεπε verò Indicatiuus med. δίεπόμην, *lingua nuncupauit*, & participiũ διεπόμενος, *nuncupans*,4. [δίειπε cùm diuulgandi significationem habet, non malè refertur ad ἀμφιέπω: quum vero significat *administrare*, rectius à regulari δίεπω formatur, vt ostendit non modo Homericum hemistichium, χεῖρες ἐμαὶ δίεπον πυκι, verum etiam istud Aristot. ὁ τὸ σύμπαν δίεπον θεός: eiusque simplex non est tenuatum ἔπω, sed aspiratum ἕπω, vt satis arguunt cognata ἑφέπω & μεθέπω.] Participium act. ἐπείπας, *qui insuper dixit*, referendum ad aorist. prim. ἐπεῖπα: at ἐπιπών, *subdens*, & infinitiuus ἐπιπεῖν, *postea dicere*, ad secundum ἐπεῖπον,6. κατεῖπα, *detulisse*, ad primum κατεῖπα, non ad secundum κατεῖπον. Quando tamẽ terminatio vtriusque aoristi est eadem, vt in toto Subiunctiuo, & in tertia persona sing. indicatiui, malim referre tempora ducta ab hoc verbo ad aoristum secund. quàm ad primum, quòd secundus in crebriori vsu versetur. Perfectũ mutuatur ab ἐρέω, quod etiam augetur per ϛ, 286, 16. & 19. in indicatiuo act. ἀπείρηκα, *defessus sum*: ἀπερήκασι, *interdixerunt*,3. διείρηκε, *disseruit, dixit*,4. προσειρήκει, *allocutus est, appellauit, dixit*,10. In infinit. ἀπειρηκέναι, *desponsisse animo*s,3. In participio, ἀπειρηκώς, ότος, *fessus*,3. καταπεπρηκώς, *denuntians*,7. συναειρηκότες, *patrocinati*,11. In indicatiuo passiuo, ἐξείρημαι, *dictus sum*,5. ἀπείρηται, *interdictum est*,3. διείρηται, *disputatum est, renunciatum est*,4. In particip. ἀπειρημένος, *interdictus, vetitus*: τὰ ἀπειρημένα, *prohibita*,3. διειρημένος, *dictus*,4. ἀνειρημένα, *dicta iussa*,1. In plusquamperfecto, ἀπείρητο, *interdictum erat*,3. ἐξείρητο, *dictum fuerat*,5. In paulopostfut. καταρήσεται, *dicetur, exponetur*,7. Aoristus primus pass. accipitur tanquam à ἐρέω: in indicatiuo, ἀπεσείρανθη, *respondit, contrà salutatus est*,2. προσερρήθη, *salutatus est, appellatus est*,10. In infinit. ἀπορρηθῆναι, *abdicari*,3. In participio, ἀπορρηθείς, *dictus, creatus*,1. προρρηθείς, *prædictus, antè dictus*,9. προσρηθείς, *salutatus*,10. ἀπορρηθέν, *vetitum*,3.

Ἄγω 332, 12.
1 ἐπανάγω.
2 εἰσάγω.
3 κατάγω.
4 ἀναγκάζω.

IN Perfecto act. ἐπανηγόχα, *reuocaui*,1. καθηγόχα, *deduxi*,3. προσηγόχα, *adduxi*: προσηγόχασιν, *adduxerunt*,4. In infinitiuo, συναγηοχέναι, *coëgisse, congregasse*,3. In participio, εἰσαγηοχώς, *qui reuocauit*,1. εἰσαγηοχώς, correpta antepenultima, *introducẽs*,2. In pluſquam

quamperfecto, συναγηόχη, *comportauerat, aggregauerat*,3. 5 συνάγω.

5 In aor. pr. indicat. pass. ἠνέθην, *laudatus sum*: & in Αἰνέω ab αἶνημι. actiuo, ἤνεσα, *laudaui*.

6 In aor. primo indicatiui pass. παρηρέθησαν, *sublati* Αἱρέομαι ab αἴρημι.
5 *sunt*,3. simplex ἠρέθη, *creatus est, delectus est*. In Subiunct. 1 ἀφαιρέομαι.
ἀφαιρεθῶ, & Ionicè (118,30. & 322,44.) ἀπαιρεθέω, *exuerer*, 2 καθαιρ.
*priuarer*1. In infinit. καθαιρεθῆναι, *euerti*,2. προσαιρεθῆναι, 3 παραιρ.
excitere, deijcere,4. ὑποξαιρεθῆναι, *in locum substitui*,5. In 4 προσαιρέομαι.
participio, καθαιρεθείς, *euersus*,2. simplex αἱρεθείς, & in 5 ὑποξαιρέομαι.
10 perfecto ἠρημένος, *electus*.

8 In participio fut. ἐπαλεξήσων, *adiuturus*, ab ἐπαλέξω. Αλέξω ab ἀλεξέω.

9 In aoristo primo indicatiui act. παραναλῶσαι, *con-* Αλίσκομαι ab ἁλόω.
sumpsit, augmento destituitur,4. In partic. καταναλώσαν- 1 ἀναλίσκομαι.
τες, *qui consumpserunt*,3. In perfecto participij act. λώ- 2 ἐξαναλίσκομαι.
15 λωκώς, *qui consumpsit*, & sine augmẽto ἀναλωκώς, *idem*,1. 3 καταναλίσκομαι.
sic simplex ἁλωκώς, quod & ἠλωκώς: ἠλωκότες, *damnati*: 4 παραναλίσκομαι.
& in indicatiuo ἄλωκα, *captus sum*, pro ἥλωκα. In indicat. 5 προσαναλίσκομαι.
pass. προσαναλῶται, *interijt*, sine augmento,6. In particip. 6 προσαναλίσκομαι.
ἐξαναλωμένος, *exhaustus*,2. simplex ἠλωμένος, *captus*. In
20 aoristo pr. infinitiui eiusdem vocis, προσαναλωθῆναι, *prius abſumi*,5. In part. ἐξαναλωθέντων, ἐξαναλωθέντων, *exhausti*,2.

11 In participio perfecti passiui, προημαρτημένα, *pre-* Αμαρτάνομαι ab ἁμαρτέομαι.
cepta, peccata, à προαμαρτάνομαι.

22 In aor. pr. subiunctiui medij, ἐξαρίσηται, *prorsus* Αρίσκομαι ab ἀρέσμαι.
25 *placauerit*, ab ἐξαρίσομαι: simplicis aoristus prim. infiniti-
tiui act. ἀρέσαι, *placere, conuenire*: participium aoristi
primi pass. ἀρεσθείς, *delectatus, qui probauit*.

24 In aor. pr. infinit. act. ἐπαυξῆσαι, *adaugere, amplifi-* Αὐξαίνω vel αὐξω ab
care,2. In part. perfecti pass. συναυξημένος, *simul auctus*: αὐξέω.
30 συναυξημένα, *quæ simul creuerunt*,3. In aor. pr. indicatiui 1 ἀναυξάνω.
pass. ἀναυξήθη, *auctus est*,1. συναυξήθη, *vnà auctus est*,3. 2 ἐπαυξάνω.
In subiunct. συναυξηθῇ, *coaluerit*,3. In infinit. συναυξη- 3 συναυξάνω.
θῆναι, *vnà creuisse*,3.

25 In aor. primo indicatiui pass. συνηχθέσθην, *contri-* Ἄγθομαι ab ἀχθέο-
status sum: συνηχθέσθησαν, *contristati sunt*, à συνάχθομαι. μαι.
In part. ὑποφερόχθεσις, *permolestè ferens*, ab ὑποβάχθομαι.

27 In fut. indicatiui act. ἐπιβησόμεθα, *imponemus*,7. In Βαίνω à βάω.
infin. ἐπιβησέμεν, & Ionicè (182,6.) ἐπιβησέμεθα, *ascensurum* 1 ἀναβαίνω.
esse,7. In indicatiuo medio, προβήσομαι, *procedam, exa-* 2 ἀμφιβαίνω.
dam,12. ἐπιβάσῃ, pro ἐπιβήσῃ, *ibis*,8. In infin. καταβήσεσθαι, 3 καταβαίνω.
deflexurum esse,9. In aor. primo indic. act. ἐπέβησε, *fecit* 4 Δραβαίνω.
ut ascenderet,7. & simplex βῆσε pro ἔβησεν, *imposuit*. In imperat. 5 εἰσβαίνω.
ἐπίβησον, *fac vt assequatur*,7. In particip. εἰσβήσας, ἐντες, 6 ἐμβαίνω.
imponens,5. In indicat. medio, ἐπιβησόμαι, *ingressus sum*, 7 ἐπιβαίνω.
imy: ἐπιβήσετο, *ingressus est*,7. καταβήσεσθε, *descendit*,9. 8 ἐπιβαίνω.

9 κᾰθεύδω. προσεβήσατο, adijt,[13]. In particip. ἀναβησόμενος, qui tradu-
10 παρεκβαίνω. xit, qui in nauem posuit,[3]. In perfecto indicat. act. ἀμφι-
11 περεκβαίνω. βέβηκα, ἀμφιβέβηκας, ἀμφιβέβηκε, circuiui, lustraui, isti, it,[2].
12 πρόβαίνω. προβέβηκας, processisti : προβέβηκε, præfuit,[12]. ἀγχιβέβηκε,
13 πρόσβαίνω. & Doricè ἀγχίβεβακε, propiùs accessit,[1]. συμβέβηκε, con-
14 συμβαίνω. tigit, accidit, accidēs est,[14]. ὑπερβέβηκεν, excessit, præstat,[15].
15 ὑπόβαίνω. ὑποβέβηκε, subest,[16]. In particip. ἀλαβεβηκώς, diuaricatus:
16 ὑπαίνω. οἱ ἀλαβεβηκότες, qui tibias vehementer diductas habent, varici,[4]. ἐμβεβηκώς, & Ion. (236,9.) ἐμβεβαώς, ingressus,[6]. ἐπιβεβηκώς, qui conscendit, insidens : οἱ ἐπιβεβηκότες, insidentes, vecti,[7]. ἐπιμβεβηκώς, & Ionicè (172,15. & 235,35.) ἐπιμβαώς, & crasi ἐπιμβώς, ingressus, insscendens,[8]. παρεμβεβηκώς, deductus de mente,[11]. προβεβηκώς, progressus, transgressus, atate prouectus : προβεβηκότες, prouecti,[12]. συμβεβηκώς, ός, ὸν, accidens, quod contigit. τὰ συμβεβηκότα, euenta, rerum attributa, hinc aduerbium συμβεβηκότως, per accidens,[14]. ὑποβεβηκώς, ός, ὸν, vnde aduerbium ὑποβεβηκότως, penitus,[16]. In pluſquamperf. ἐμβεβασαν, ingreſſi erant, pro ἐνεβεβήκεισαν, vt ſimplex βέβασαν, (357,17.) In infin. perfecti paſſ. παρεβεβάσθαι, præuaricatum esse, violatum esse,[10]. In particip. παρεβεβασμένος, violatus, retinet α & aſſumit σ. At in aoriſto primo σ abiicitur, παρεβάθεις, violatus,[10], παρεβάτην, præterij. In particip. παρεβαθείς, violatus,[10], perfecti paſſ. eſt παρεβεβασμένος, 238,1. itaque pro παρεβεβασμένος violatus, non dubito quin ſcribendum ſit παρεβεβιασμένος, à παρεβιάζομαι violo, per vim transuerſum ago.]

ANNOTATIO.

Βάλλω à βλίω.
1 ἀλαβάλλω.
2 ἐπιβάλλω.
3 κᾰθεβάλλω.
4 παραβάλλω.
5 περιμβάλλω.
6 περιβάλλω.
7 προβάλλω.
8 προσβάλλω.
9 προσαλαβάλλω.
10 συμβάλλω sive ξυμβάλλω.
11 ὑπερβάλλω.

34 In perfecto indicatiui act. ἐπιβέβληκεν, incubuit,[3]. In infin. ἐπιβεβληκέναι, incubuisse,[2]. In particip. συμβεβληκότες, compressi,[10]. In indicat. paſſ. περιβέβλημαι, indui,[6]. καθεβέβλητο, decidit,[3]. In infin. προβεβλῆσθαι, causari, excusare,[7]. In particip. ἀλαβεβλημένος, traductus, ſuſpectus, condemnatus,[1]. παρεβεβλημένος, obiectus,[4]. περιβεβλημένος, munitus, ſuccinctus, circumamictus: hinc aduerbium περιβεβλημένως, ambitu quodam,[6]. προβεβλημένος, dubius, propoſitus, obiectus, defensor,[7]. προσβεβλημένος, dimicans pro : τὸ προσβεβλημένον, propoſitiuum,[8]. συμβεβλημένος, & ſine augmento ac retracto accentu, συμβλήμενος, obuius factus,[10]. potèſt & cenſeri præſentis temporis à σύμβλημαι, vide 233,23. ὑπερβεβλημένος, quæ ſuperauit omnes : aduerbium ὑπερβεβλημένως, plus quàm oportet,[11]. περιμβεβλημένον, intercalare, id eſt, quod interſeritur, aut interponitur,[5]. In pluſquamperfecto, σπερβέβλητο, & abſque vllo augmento σύμβλητο, quod & Atticè (401,23.) ξυμβλήτην, occurrebat congreſſus eſt : σύμβλωτο, occurrebant,[10]. In aor. priore indicatiui, προσβήθω, habui ius patronatus,[7]. ἐπιβλήτη ζημία, mulcta iniuncta eſt,[2]. In Optat. προσαλαβεῖν, in inuidiam adduceretur,[9]. In infin. παραβλῆσθαι, comparari,[4]. συμβληθῆναι, idem.[10]. In particip. ἀλαβλητός, ἠτόν, delatus,[1]. ἐπιβλητείς, iniectus,[2]. καθεβλητείς, fundatus,[3]. προβλητείς, nominatus, qui habuit ius patronatus,[7]. Futurum actiuum regulare eſt: vt καθαλῶ, deiectam, notabo,[3]. παρεμβαλῶσι, figent tentoria,[5].

Βρώσκω à βρέω ſeu βρώω.
1 ἀποβράσκω.
2 ἀλαβρ.
3 ἐπιβρ.
4 καθεβράσκω.
5 παρεβράσκω.
6 προβράσκω.
7 ὑποβράσκω.

37 In perfecto indicat. paſſ. ὑποβέβρωται, ſubroſus eſt,[7]. In infin. ἀλαβεβρῶσθαι, contabuiſſe exeſum eſſe,[2]. In part. καθεβεβρωμένος, comeſtus, abſumptus,[4]. παρεβεβρωμένος, exeſus, eroſus,[5]. In aor. primo ſubiunctiui paſſ. καθαβρωθῇ, deuoretur,[4]. In particip. ἀποβρωθείς, exeſus, eroſus,[1]. ἐπιβρωθείς, poſtea in cibos ſumptus,[3]. προβρωθείς, in cibo præſumptus,[6]. καθαβρωθείς, deroſus, & in particip. act. καθαβρώς, qui deuoranit,[4]. Doricum eſt,167,27.

43 In aoriſto primo indicat. act. κατεγήρασε, conſenuit: κατεγήρασαν, conſenuerunt, à καθαγηράσκω.

Γηράσκω à γηράω.

41 In particip. paſſ. perfecto, ὠγηρακώς, ῶτος, ἡ ὠγηρακυῖα, progenitus, progenita,[1]. Ionicum eſt (236,9.) pro ὠγηρηκώς. Legitur & in indicatiuo eadem ferè forma τεγήρατον, enati ſunt duo : per craſim ex ὠγηράατον, & iſtud pro ὠγηρήκατον, quaſi ab ὠγηράω. [In perfecto quidem dicitur ὠγήρακα, vt ἐγγήρακεν ab ἐγγίνομαι, apud Etym. ἄμφω δ' ἐγγήρακεν φυτοσυβρύτε ἠελίοιο. aſt ὠγηρακάτων apud Apollonium pluſquamperf. temporis eſt, ab ὠγήνομαι enaſcor, exorior, idque ex ὠγηρακάτων factum, non per craſin, vt ANTESIGN. placet, ſed per ſyncopen, vt ſatis patet ex correptione τε α, quod, ſi craſis eſſet, producendum foret. Rectius autem hęc ex Ionico præterito γέγαα quàm (vt Etymol. vult) è medio γέγονα per ſyncopen formari, perſpicuum eſt ex infinitiuo ὠγηρακάμεν, quem Heſych. citat pro ὠγηρηκώς, enatum ſeu exortum eſſe. is enim non ex ὠγηρονέναι, ſed ex ὠγηρακέναι formari poteſt. nam inde Dorica epentheſi fit ὠγηρακέμεν, 182,9. ſyncope ὠγηρακμεν, Ionica apocope ὠγηρακεν, 182,10. Similis ſyncope eſt in ἐμβεβασαν 586, 18.] Perfectum paſſ. ſumitur quaſi à γλυόμαι, ab eo cōpoſitis: ἐξηγλυμμένος, in infinit. ἐξηγλυφθαι, euaſiſſe,[3]. In particip. ἐξηγλυμμένος, qui ſuperior euaſit,[3]. προγλυφθείς, priùs factus, prior, ſuperior : προγλυμμένοι, qui priùs fuerunt, antiqui: τὰ προγλυμμένα, res geſtæ hactenus,[4]. προσγλυμμένος, qui acceſſit,[5]. In aoriſto primo participij paſſ. παραγλυφθείς, præternata,[2]. quaſi à παραγλύνομαι.

Γίνομαι à γείω, γλύφομαι, ac γλυνάομαι.
ὠγίνομαι.
1 παραγλύνομαι.
2 ἐξαγλύνομαι.
3 προγλύνομαι.
4 προσγλύνομαι.

ANNOTATIO.

44 In

Universidad de Deusto
Biblioteca

Γινώσκω à γνόω.
1 ἀπογινώσκω.
2 Ἀφαγινώσκω.
3 καθαγινώσκω.
4 μεταγινώσκω.
5 παραγναγινώσκω.
6 προγινώσκω.
7 προκαθαγινώσκω.
8 συγγινώσκω.

Δεύω à δάζω ἀναδαίω.

ANNOTATIO.

Δείκνυω à δίκω ἀναδείκνυω.

Δείνυμι à δείκω.
1 Ἀφοδείνυμι.
2 ἐπιδείνυμι.

Δέομαι à δέομαι.
1 ἐνδέομαι.
ANNOTATIO.
2 ἐπιδέομαι.
3 καθεδ.
4 προσδ.

Δέω, vide 363,2.
1 ἐπιδέω.
2 καθυδέω.
3 προσδέω.
4 ὑποδέω.

ANNOTATIO.

Διδάσκω à διδίσκω.

Δίδωμι à δόω.
1 ἐγκαθιδρυμι.
2 ἀποδίδωμι.

44 In fut. primo indicatiui medij, συγγνώσομαι, συγγνώσῃ, συγγνώσεται), *ignoscam, ignosces, ignoscet*, [8]. In perfecto indicatiui act. *διεγνωκα, diiudicaui, decreui*. In aoristo sec. dicitur *διέγνων*, pro eodem, [2]. In partic. *ἀπεγνωκώς, dissisus*, [1]. *μετεγνωκώς, pœnitentia ductus*, [4]. In perfecto participij passl. *ἀπεγνωσμένος, expers, desperatus*, [1]. assumit σ, 220,2. *κατεγνωσμένος, damnatus, reprehensus*, [3]. *προκατεγνωσμένος, præcondemnatus*, [7]. *παρεγνωσμένος, recitatus*, [5]. In aor. primo indicatiui passl. *μετεγνώσθη, de sententia deductus est*, [4]. In infin. *προγνωσθῆναι, præcognosci*, [6]. simplex in fut. primo indicatiui passl. *γνωσθήσομαι*, secunda persona Attica (306,33. & 37.) *γνωσθήσῃ, noscéris, notus, eris*.

47 In aor. primo infinitiui med. *ἀναδάσασθαι, diuidere*: participium, *ἀναδασάμενος, partitus, diuidens*. In aor. primo participij passl. *ἀναδαθεῖσα, excitatus*. simplicis futurum prim. medium, *δαήσομαι, intelligam*, quam à *δαίω*. [*ἀναδαθεῖσα* procul dubio corruptum est ex *ἀναδοθεῖσα*, quod aliquanto post sequitur, pag. seq. v. 15.]

57 In aoristo primo partic. passl. *ἀναδηχθεὶς, remorsus*, simplicis futurum prim. med. *δήξομαι, morsum infigam*.

54 In aor. primo indicatiui act. *διέδειξεν*, & deperdita subiunctiua vocali *διέδεξε, indicauit, cordi fuit, audiuit, accepit*, [1]. simplex *ἔδειξεν*, & sine augmẽto *δεῖξεν, ostendit*. In perf. part. passl. *ἐπιδέδειγμένος, qui specimen præbuit*, [2].

51 In fut. priore indicat. medij, *ἐνδεήσομαι, indigebo*, [1]. In aoristo priore indicatiui passiui, *ἐπεδεήθης, indiguisti, tibi defuit*, [2]. [Quod legitur etiam in Indice: sed vitiatus *ἐπεδεήθης*, cum augmento, in carmine quoque.] In Optatiuo, *προσδεηθείη, precetur, precari queat*, [3]. In participio, *προσδεηθείς, indigens*, [4].

In aor. primo indicatiui, *κατέδησαν, deligarunt*, [2]. In subiunctiuo act. *καθέδησι, coniunxerint, conuicerint*, [2]. In perf. indicatiui passl. †*προσδέδε*), *alligatus est*, [3]. In part. *ἐπιδεδεμένος, obligatus*, [1]. *καθυδεδεμένος, velatus*, [2]. *ὑποδεδεμένος, calceatus, adherens*: hinc aduerb. *ὑποδεδεμένως, calceatè, cũ calceis*, [4]. *προσδεδεμένος, addicti, alligati*, [3]. In aor. primo partic. passl. *προσδεθείς, alligatus*, [3]. [*δεδεμένος* cum suo comitatu rectius ad *δέδημι* refertur, 238,1.]

59 In aoristo primo indicatiui medij, *προσεδιδάξατο*, & contractione Attica (311,15.) *προσεδιδάξατο, antè docuit*, à *προδιδάσκομαι*.

65 In fut. primo indicatiui act. *ἐπιδώσω, addam: ἐπιδώσῃ, proficiet*, [6]. *ἐνδώσετε, remittetis: ἐνδώσουσι, remittent*, [5]. *Δαδώσουσι, tradent*, [3]. In infi. simplex *δώσειν*, & Dor. 182,8. *δώμεν*

δώσομαι, daturum esse. In aor. primo indicatiui, *ἐδώκα*, 3 Ἀφαδίδωμι.
profudi, [1]. (futuri Characteristica non seruatur, 302,6.) 4 ἐνδίδωμι.
ἐδώκατο, est conuersus, se dedidit, [5]. *ἐξέδωκε, prodidit*, [4]. 5 ἐνδίδωμι.
ἐπέδωκε, creuit, [6]. *μετέδωκε, distribuit, largitus est*, [7]. *ἐξέδωκε*, 6 ἐπιδίδωμι.
& sine augmento *ἐδίδωκε, prolixè dedit*, [9]. *συνεξέδωκε, in matrimoniũ dedit*, [11]. *διέδοσαν, transfuderunt*, [3]. 7 μεταδίδωμι.
ἐπέδωκαν, contulerunt, [6]. In perf. indicatiui act. *ἐπιδέδωκεν, increbruit*, [6]. In part. *ἐνδεδωκώς, locans*, [4]. *ὑπιδεδωκώς, qui creuit, qui processit*, [6]. *παραδεδωκώς, exponens*, [8]. In 8 παραδίδωμι.
perfecto indicatiui passl. *ἀποδέδοται, licet*, [2]. penultima corripitur, vide 238,1. In particip. *παραδεδομένος, traditus*, [8]. *προδεδομένος, priùs datus*, [10]. In aor. primo indicatiui passl. *παρεδόθης, incidisti*, [8]. *ἐκδόθη, effusus, est*, [1]. *διεδόθη, euulgatus est, volitauit*, [3]. In infinit. *ἀναδοθῆναι, scatere*, [1]. In particip. *ἀναδοθείς, ἀναδοθεῖσα, excitatus, excitata*, [1]. *Δαδοθείς, dissipatus, euulgatus*, [3]. eiusdem formæ est *νοηθείς, ἐντος, animatus: οἱ νοηθέντες, animati*, à *νόω*. [Legitur etiam in vulg. Lex. *νοηθέντες animati*: sed suspectũ. Verius est *νοωθέντες*, à *νοάω*: id autem à *νόος* mens, vt *ῥοάω* à *ῥόος*.] In futuro primo indicatiui passl. *ἀποδοθήσεται), concedetur*, [2]. In particip. *ἀποδοθησόμενος, ἀποδοθησομένη, precarius, precaria*, [2].

64 In aor. primo indicatiui act. *μετέδοξα, consilium mutaui. μετέδοξε, mutato consilio visum est, consilium matum est*, [2]. In subiunct. *μεταδόξῃ, pœnituerit capti consilij*. In particip. *καταδόξας, ratus*, [1]. *μεταδόξας, qui mutauit consilium*, [2]. In perf. participij passl. *μεταδεδογμένος, qui est mutata opinione & consilio*, [2]. In plusquamperfecto passl. *προσδεδόκτο, constitutum fuerat*, [3].

96 In fut. indic. medij, *ἀπέσομαι, abero*, [1]. *διέσομαι, διέσῃ, perseuerabo, abis*, [2]. *ἐπέσομαι*, & poëticè (317,6.) *ἐπέσσομαι, superero*, [4]. *μετέσομαι*, & *μετέσσομαι, interero: μετέσσῃ), intercedet*, [5]. *παρέσομαι*, & *παρέσσομαι, adero: παρέσσῃ), aderit*, [3]. *ἔσσεται, ἔσσεται, superior ero: ἄμεινόν ἐστι), quod & ἄμεινον ἐστι, superior erit, erit superstes, aderit*, [7]. *ἐξέσσεται, licebit*, [3]. *ἐπέσσεται, aderit*, [4]. *προσέσσεται, addetur: προσέστιν), addentur, accedent*, [8]. simplex *ἔσται), & Doricè (317,6.) ἔσσῃ), erunt*. In infin. *παρέσσεσθαι, præsto futurum esse*, [6]. *ἄμεινεσθαι, victurum esse, superiorem fore*, [7]. In part. *ἐπεσόμενος, futurus*, [4]. *παρεσσόμενος, instans, impendens, affuturus*, [6]. *ἄμεινόμενος, superaturus*, [7]. *συνεσόμενος, coiturus, victurus cum*, [9]. In plusquamperf. passl. *παρήμην, aderam*, [6]. à simplici *ἦμην* in plurali *ἦμεθα, fuimus, fuissemus: ἦσθα, fuisti, eratis*: dicitur & *ἦστε* pro eodẽ, sed est imperfectum pro *ἦτε*, vt *ἦσαν*, pro *ἦταν*, 316,35.

Εἰμὶ ab ἔω.
1 ἄπειμι.
2 διειμι.
3 ἔξειμι.
4 ἔπειμι.
5 μέτειμι.
6 πάρειμι.
7 ἄμεινω.
8 προσειμι.
9 συνειμι.

97 In

Universidad de Deusto
Biblioteca

Εἶμι ab ἴω & εἶω.
1 ἄνειμι.
2 ἀντέπειμι.
3 ἀντεπέξειμι.

97 In fut.indic.medij, ἐπείσομαι, *vadam*,[8]. vide 318,22. In aor.pr.indicatiui act. μετῆσαν, *adibant*,[12]. ἐπαῆσαν, *redibant*,[9]. vt simplex ἦσαν, 318, 2. quod & soluta diphthongo ἴσαν, *ibant*: vnde προσήϊσαν, *accesserunt*: sunt qui per metathesin legant προσισαν, *tendebant, adierunt*,[18]. 5

ANNOTATIO. [Nec compos. προσίημι, nec simplex ἴημι, apud vllum è Græcis Lexicographis inuenire potui, aut consentaneam eius tuendi rationem excogitare. quapropter vitiosa transpositione deprauatũ opinor è προσίσαν, quod posuit versu præcedente. & quod sequitur μετεῖκε dicitur etiam Ionicè (118, 31.) pro μεθῆκε, à μεθίημι *dimitto, remitto, omitto*.] ὑπεξέσαν, *se subduxerunt*,[22]. In infin. ἀνεῖναι, *in sublime ac sursum tendere*,[1]. In præterito perf. act. † μετεῖκε, *præterijt*,[12]. in voce verò media dicitur μετήϊεν, *adijt*, vt simplex ἤϊα, ἴϊας, ἤϊε, per solutionem diphthongi pro ἦα, ἦας, ἦε, 317,40. vnde etiã ἀπήϊα, *abij*,[5]. πρσήϊεν, *obuenit*,[18]. παρῄϊ, *præterijt*,[13]. παρεξήϊεν, *idem*,[14]. κατήϊεν & κατεῖεν, *descendit* seu *descendebat*,[11]. [κατῄϊς (quod Ionicum est, κατεῖς commune. nam è simplici εἶς Hesych. etiam agnoscit, exponens ἐπορεύετο, proficiscebatur) per ectasin fit ἧς, Ionica dialysi ἴης. sunt autem hæc, vt ANTESIGN. quoque notauit, non modo perf. medij, sed etiam imperf. vel aor. 2. actiui. prima perfecti medij legitur apud Herodot. pag. 10. οὐκ ἂν ἴϊα ἐς ἄεθλον τοιόνδε, *non adierim tale certamen*: prima aor. 2. act. apud Nonn.184. ὑμῖν ὅτι πῶτα δίκιον, *quia vobis hac percurri*, id est, dixi.] Istud potest censeri aoristi secundi, 319, 11. In pluspquamperf. ἀπῆειν, *abieram*,[5]. εἰσήειν, *intraueram*,[6]. ἐπῆειν, ἐπῄεις, ἐπῄει, *adieram, as, at*,[8]. παρῆειν, *circumibam, circumibat*, itẽ *circumibat*, pro παρῄει,[15]. sic προσῄειν, *adibam*, & idem quod προσῄει, *adibat, accedebat*,[18]. ἀντεπῄει, *contrà exiuerat*,[3]. εἰσῄει, *in memoriam veniebat, subibat, incessebat* seu *incessit*,[6]. ἐπῄει, *adibat*,[8]. μετῄει, *descendebat*,[12]. κατῄειν, *idem*: κατήειμεν, *descendebamus* seu *descendimus*: 35 κατήεσαν, *descendebant* seu *descenderunt*,[11]. παρῄει, *accedebat, superabat*,[13]. προῄει, *progrediebatur, procedebat*,[16]. προαναῄει, *antè ascendebat*,[17]. σωιξῄει, *simul exibat*,[20]. & simplex ἤϊ, *ibat*. ἀπήειμεν, & syncope (365,24.) ἀπῆμεν, *regrediebamur*: tertia pluralis Attica (318,1. & 300,13.) ἀπῆσαν, *in occursum ierè* vel *ierant*,[2]. ἀντεπεξῆσαν, *è conuerso exierant*,[3]. ἀνεπροήεσαν, *obuiam prodierant*,[4]. ἐπῆσαν, *obierunt*,[8]. ἐπεξῆεσαν, *irruerunt*,[10]. προσῆεσαν, *accedebant*,[18]. σωνῆεσαν, *reconciliabantur*,[19]. σωεξῆεσαν, *simul exierũt*,[20]. ὑπαπῆεσαν, *paulatim abibãt*,[21]. Aor.2. sumitur ab ἴω, 318, 33. vnde † ἔσον, *ingressus sum*,[6]. ἔξιον, *exiui*,[7].

4 ἀνυπεξέειμι.
5 ἄπειμι.
6 εἴσειμι seu ἔσειμι.
7 ἔξειμι.
8 ἔπειμι.
9 ἐπανέειμι.
10 ἐπιέξειμι.

11 κατέειμι.
12 μέτειμι.
13 πάρειμι.
14 παρέξειμι.
15 πρόειμι.
16 πρόειμι.
17 προσέρχομαι.
18 πρόσειμι.
19 σύνειμι.
20 συνέξειμι.
21 ὑπάπειμι.
22 ὑπέξειμι.

78 In aor.primo indicat. κατήλασε, *duxit in minuta*,[6]. ἐλάσσω, *currum egi, prodire feci*,[7]. In infin. ἐπελάσσαι, *intulisse*,[5]. κατελάσσαι, *coire*. προεξελάσσαι, *antè equitare*,[9]. In part. ἀντεξελάσσας, *repellens*,[1]. ἀντεπεξελάσσαντες, *contrà equitantes, in occursum progressi*,[2]. In perfecto indicatiui act. ἀπήλακα, & cum Attica reduplicatione (297,23.) ἀπελήλακα, *ablegaui*,[3]. ἐξελήλακα, *expuli*,[4]. In part. ἐξελήλακώς, *qui eiecit*,[4]. In pluspquamperfecto παρεξεληλάκει, *præterierat*,[8]. In perfecto 8 Ionicè (301,2.) παρεξεληλάκεσαν, *præterierat*,[8]. In perfecto participij passi. ἀπελήλαμμαι, *submotus, pulsus*,[3]. ἐξελήλαμμαι, *eiectus*: ἐξελήλαμμένα ποιήματα, *ductilia opera*,[4]. In aor.primo infin.passi. σωελασθῆναι, *compulsos esse*,[10]. In part. ἐξελασθεὶς, *exactus, expulsus*,[4]. σωελασθεὶς, *cõpulsus*,[10].

1 ἀντεξελαύνω.
2 ἀντεπεξελαύνω.
3 ἀπελαύνω.
4 ἐξελ.
5 ἐπελ.
6 καθελαύνω.
7 παρελαύνω.
8 παρεξελαύνω.
9 περιεξελαύνω.
10 συνελαύνω.

98 In aor. pr.infinitiui act. ἐφέσαι, & poëticè (172,29.) ἐπίσσαι, *induere*: sic in infinit. medio, ἐπίσσασθαι, *idem*,[3]. In aor.pr.indicat.medij ἐσσάσατο, & poët. detracto augmento & geminato σ, ἐσσάσατο, *indutus est*,[5]. sic in infin. ἔσσασθαι, *induere*: & simplex in fut. indicat. act. ἕσσω, pro ἕσω, *induet*: & in pluspquamperf.passi. ἕσσο pro εἶσο vel ἦσο, *indutus eras* vel *esses*. In perf.part.passi. ἐσσυμένος, *bene vestitus*,[2]. [Sed rectius diuisè scribitur εὖ εἱμένος, & in margine εὖ ἐννύω, vt supra docui in pag. 296,15.] ANNOTATIO. ἐρεμμένος, & poëticè (172,29.) ἐπιεσμένος, *indutus*,[3]. καδδεδμένος, & poëticè κατασσεμένος, *tectus, densus*,[4]. ἐσσυμένοι, *induti*,[5]. augmento destituitur.

Ἕννυμι *vel* ἐννυμι ab ἕω.
1 ἀμφιεννύω.
2 δύεννύω.
3 ἐφεννύω.
4 καθεννύω.
5 ῥεσεννύω.

87 In fut.indicatiui medij, ἀντερήσομαι, *vicissim percontabor*. simplicis perfectum passiuum sine augmento ἔρημαι, *volo interrogare*.

Ἔρεσμαι ab ἐρέομαι ἀντερεσμαι.

79 In fut.indicatiui med. ἀπελάσσομαι, *abibo*,[2]. ἐπελάσσομαι, *accedam*,[4]. μετελάσσομαι, *adibo*,[5]. παρελάσσομαι, *præteribo, superabo*: παρελάσῃ, & Ionicè (186,23.) παρελάσσεαι, *superabis*: παρελάσσει), *transibunt*,[6]. περελάσσομαι, *præcedam*,[7]. ἐξελάσσει), *exibit, educetur*,[3]. In infin. περσελάσσεσθαι, *aditurum esse*,[8]. ἀνελάσσόμενον, *ascensurus*,[1]. 8

Ἔρχομαι ab ἐλάω.
1 ἀνέρχομαι.
2 ἀπέρχ. 3 ἐξέρχ.
4 ἐπέρχ. 5 μετερχ.
6 παρέρ. 7 περιέρ.
8 προσέρχομαι.

91 & 92. In fut.primo infinitiui act. σωιξεύρησεν, *vnà excogitaturum, simul inuenturum esse*,[4]. In aor. primo med. ἐφεύρατο, & syncope (365,11.) ἐφύρατο, *consecutus est, accepit, reperit*,[2]. pro simplici εὕρεμι, ω, αο, *inuenitur* Attico & Æolico more (286,35. & 120,33.) νύρεμι, *inueni, isti, it*. In perfecto participij passi. ἐξεύρημαι, *qui compertum habet*,[1]. παρεύρημαι, *fictus, adinuentus*: τὸ παρεύρημα, *excogitata cauillatio*,[3]. In aor. primo subiunctiui passi. παρεύρεθῇ, *compertum fuerit*,[3].

Εὑρίσκω ab εὕρεμι & νύρεμι.
1 ἐξευρίσκω.
2 ἐφευρίσκω.
3 παρευρίσκω.
4 συνεξευρίσκω.

210 & 211 In futuro indicatiui act. κατασχήσει, *possidebit*: ἔχω à σχέω & σχήσω.

κατέ-

Universidad de Deusto
Biblioteca

1 ἐνίεμι.
2 ἐξίεμι.
3 κατίημι.
4 παρίημι.
5 προΐημι.
6 προσίημι.
7 συνίημι.
8 ὑπερίημι.

Ἕψω ab ἑψέω
ἀναφέψω.

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 Ἀφιζεύγνυμι.
2 ἐνζεύγω.
3 ἐπιζεύγω.
4 καθιζεύγνυμι.
5 παραζεύγνυμι.
6 παραδιεζεύγω.
7 προσζεύγνυμι.
8 συζεύγνυμι.
9 συγκαθιζεύγω.
10 ὑποζεύγνυμι.

Ζωννύω à ζόω.
1 ἀπεζωννύω.
2 Ἀφιζωννύω.
3 περιζωννύω.
4 ὑποζωννύω.

Ἴημι ab ἴω.
1 ἀνίημι.
2 ἀνιείημι.
3 ἀνεφίημι.
4 ἀφίημι.
5 ἀποπροΐημι.
6 ἐνίημι.
7 ἐξίημι.
8 ἐφίημι.
9 ἀναφίημι.

καλεσάμενοι, appellent, occupabunt, 3. In infin. καλεσάσθαι, occupaturum esse, 3. simplex ἑξειν, 381,13. & Doricè (182,7.) ἑξέμεν, habiturum esse. In perfecto indicatiui act. ἐζηκα, excellui, 2. προσεσχηκεν, astitit, 6. ὑπεσχηκε, subijt, 8. In pass. κατεχημαι, detentus sum, 3. παρεσχησαι, fecisti, 4. In part. κατεχημενος, detentus, 3. παρεσχημενος, qui præbuit, 4. In aor. pr. indicatiui pass. tanquam à ἐχημι: ἐνεχθησαν, inferuntur, 1. In subiunct. συνεχθῇ, cohibeatur, 7. In infin. συνεχθῆναι, & simplex ἐχεθῆναι, cohiberi. In particip. καθεχθεὶς, coërcitus, 3. προκαθεχθεὶς, antè coërcitus, 5.

95 In aoristo primo participij act. ἀναφεψησας, qui incoxit. In pass. ἀναφεψηθεὶς, & in perfecto sine augmẽto ἀναφεψημένος, quod & Ionicè (118,30.) ἀναπεψημένος, in aliquo coctus.

100 In aor. primo indicat. act. παρεζεύξα, admiscui, 5. προσεζεύξεν, adiunxit, 7. συνεζεύξε, copulauit, 8. In infin. καθεζεῦξαι, castra ponere, 4. συγκαθεζεῦξαι, connubio iungere, 9. In part. παραζεύξας, admiscens, 5. ὑποζεύξας, qui iunxit: in medio, ὑποζευξάμενος, idem, 10. In perfecto pass. συνέζευχε), coniunctus est, 8. συγκαθέζευκται, pro συγκατέζευκται, conflictatus est & vexatus, 9. ὑπέζευκε), iunctus est, 10. κατέζευχθε, obstricti estis, 4. In part. διεζευγμενον, desiunctum, 1. ἐπεζευγμένος, connexus, 3. παραδιεζευγμένον, vitiosè distinctum, 6. συνεζευγμένος, coniugatum, 8. simplex ἐζευγμένος, & sine augmento ζευγμένος, iunctus. In aor. primo, συνεζεύχθη, coniunctus est, 8. In particip. ἐνζευχθεὶς, & poëticè (249,27.) ἐνιζεύχθεὶς, iunctus, 2.

101 In aoristo primo med. περιεζωσατο, præcinctus est: περιεζώσαντο, accincti sunt, 3. In imperat. περιζωσαι, præcinge, 3. In perfecto participij act. ὑποζωκὼς, succingens, 4. In infin. pass. περιεζῶσθαι, cinctum esse, 3. In particip. ἀποζωσμένος, exauthoratus, 1. διεζωσμένοι, brachati, 2. περιεζωσμένοι, præcincti, 3. In aor. primo infinitiui pass. ἀποζωσθῆναι, recinctum esse, 1.

99 In fut. primo indicatiui act. μεθήσω, dimittam, 15. παρήσω, admittam, sinam, 16. σιωπήσω, intelligam, 20. ἐφήσεις, immittes, vrgebis, 8. ἐξανήσει, dimittet, 11. ὑπερήσει, superabit, 21. simplex ἥσει, mittet. παρήσομεν, sinemus, permittemus, 16. In infin. ἀφήσειν, proiecturum esse, soluturum seu nauigaturum esse, 4. μεθήσειν, relicturum esse, 15. παρήσειν, dimissurum esse, 16. In indicatiuo, med. ἐφήσομαι, iubebo, imponam, 8. παρήσομαι, omittam, 16. προήσεται, proferet, emittet, 18. In Optat. σιωπάω, dimitterem, 4. In infin. προήσειν, permissurũ esse, In

In particip. ὑφησόμενος, submissurus, cessurus, 22. In aor. pr. indicatiui act. ἐφῆκα, immisi, 8. futuri characteristica non seruatur, 302,6. ὑφῆκας, desisti, 22. ἀνῆκε, compulit, 1. ἀφῆκε, liberauit, 4. ἀναφῆκεν, & Ionicè (118,30.) ἀναπῆκεν, inseruit, immisit, 9. ἐφῆκεν, immisit, 8. καθῆκε, quod & Ionicè (118,30.) κατῆκε, misit, deiecit, demisit: sic καθῆκαν & κατῆκαν, demiserunt, 13. παρεξῆκε, superfedit, 17. ὑφῆκε, submisit, 22. ἀποπροέηκεν, & poëticè (298,16.) ἀποπροείηκε, dimisit, 5. sic ἀνέηκεν, emisit, edidit, 1. ἐφέηκεν, impulit, 8. ἐπεφέηκε, transmisit, immisit, 12. προσέηκεν, admisit, 19. καθυφήκαμεν, subtraximus, 14. παρήκαμεν, dimisimus, 16. In indicatiuo med. ἀνεῖνήκατο, sustulit, 2. [At in tollendi significatione verius dicitur ἀνενείκατο, ab Ionico ἀνενείκω pro communi ἀνενέγκω siue ἀναφέρω, subueho, in altum fero, item refero. ἀνενίημι vero, à quo ἀνεῖνήκατο deduxit, sicubi reperitur, significat potius rursum immitto, vel sursum immitto.] προῆκατο, dimisit, prodidit: προῆκατο, prodidit, 18. In infin. προῆκαθαι, proiecisse, 18. In perfecto indicatiui, act. παρεῖκε, deduxit, 16. In Optat. παρείκοι, occasio data fuerit, 16. In subiunct. παρείκῃ, promptum fuerit. In pluſquamperfecto, παρεῖκει, dimiserat, 16. In indic. pass. παρεῖμαι, dissolutus sum: item admisi, 16. προεῖμαι, proiectus sum, permissus sum, 18. ἀνεῖται, dissolutus est, remissum seu permissum est, 1. ἀφεῖται, licitum est, permissum est, 4. ἐφεῖται, idem, 8. παρεῖται, dimissum est, neglectum est: παρεῖντο, permiserunt, admiserunt, 16. προεῖντο, perierunt, amissi sunt, 18. In infin. ἀνεῖσθαι, solutum esse, laxatum esse & apertũ, 1. ἀφεῖσθαι, absolui, 4. καθεῖσθαι, dimitti, indi, irrumpere, 13. προεῖσθαι, proiectum esse, nglexisse, 18. In part. ἀνειμένως, licenter agens, vagabundus: ἀνειμένα, attributa, 1. ἀπερρηγμένος, fractus, debilitatus, 10. ἐξειμένος, permissus, 11. ἐφειμένος, & poëticè (172,29.) ἐπειμένος, immissus, 8. μετειμένος, prætermissus, 15. παρειμένος, dimissus, 16. προειμένος, amissus: τὰ προειμένα, amissa, 18. ὑφειμένα, concessa, permissa, id est, cui concessum est, 22. ὑπανειμένος, remissus: hinc aduerbium ὑπανειμένως, remissè, 23. In pluſquamperfecto, καθεῖτο, submissum seu longum habebat, 13. παρεῖτο, prætierat, neglectũ erat, 16. In aor. pr. ἀφείλω, mihi permissum est, dicitur & ὠφείλω, 343,12. & sine augmento ἀφείλω: ἀφίη, defecit, 4. In subiunct. ἀφείῃ, repudietur, 4. παρείβη, abiectus fuerit, 16. ἀνεῖῶσι, restringantur, 1. In infinitiuo, ἐνεῖλύειν, & ectasi ἐνειλύειν, immissum esse, 6.

113 In perfecto part. pass. καθιγμένος, desidens, 1. In pluſquamperf. πρόσφιχθε, prius abierat, 2. simplex ἴκω, venerat seu venit, vt sit aoristi sec. per syncopen, pro ἔικθε.

Ἰκνέομαι ab ἱκνεομαι.
1 καθικνεομαι.
2 προσφικνεομαι.

ANNOTATIO.

Ἵπλημι ἀ πλάω ἐφίπλημι.
Ἵστημι ἀ στάω.
1 ἀνίστημι.
2 ἀνθίστημι.
3 ἀνθυφίστημι.
4 ἀφίστημι.
5 ἀποκαθίστημι.
6 διίστημι.
7 ἀμφισβίστημι.
8 ἐνίστημι.
9 ἐξίστημι.
10 ἐφίστημι.
11 ἐπανίστημι.
12 ἐπισυνίστημι.
13 καθίστημι.
14 μεθίστημι.
15 παρίστημι.
16 παρακαθίστημι.
17 περίστημι.
18 προΐστημι.
19 προσφίστημι.
20 προστοφίστημι.
21 συνίστημι sive ξυνίστημι.
22 συνοφίστημι.
23 ὑπεξίστημι.
24 ὑπερανίστημι.
25 ὑφίστημι.
26 ὑποκαθίστημι.

184 In futuro medio, ἐπιπλήσομαι, *adiolabo*. Infinitiuus, ἐπιπλήσεσθαι, *aduolaturum esse*.

206 In fut. primo indicatiui act. ἐπιστήσω, *locabo*,[10]. καθιστήσει, *praficiet*: καθιστήσομεν, *praficiemus, delegabimus*, [13]. In indicatiuo med. ἀποστήσομαι, *deficiam*,[4]. περιστήσεται, *perueniet*,[17]. simplex στήσεται, *quiescet*: καθιστησόμεθα, *recidemus*,[13]. ὑποστησόμεθα, *proponemus*,[25]. Infin. παραστήσεσθαι, *subiturum esse*,[15]. Particip. ἐνστησόμενον, & poëticè (249,27.) ἐνστησόμενον, *qui imminebit*,[8]. In aoristo primo indicatiui act. ἐξεστησεν, *eripuit*,[9]. ἐπέστησε, *locauit, prafecit*,[10]. κατέστησε, *constituit*,[13]. παρέστησεν, *osteudit*,[15]. παρεκατέστησεν, *adhibuit*,[16]. περιέστησε, *cinxit, obsedit, circumegit*,[17]. ὑπέστησε, *produxit, supposuit*,[25]. ἐπέστησαν, *prafecerunt, inhibuerunt*,[10]. κατέστησαν, *inusserunt, redegerunt*,[13]. συνέστησαν, *conscribebant, decuriabant*,[21]. Imp. παράστησον, *produc, expedi*,[15]. Opt. καθιστήσαμι, *cooptarim*,[13]. παραστήσαμι, *ob oculos exhibeam*,[15]. simplex στήσαμι, στήσεις, *sistam, sistas*. ἀναστήσαι, & Atticè siue Æolicè (181,1.) ἀναστάσαι, *submoueret*,[1]. Subiunct. παραστήσῃ, *sistat*,[15]. μεθιστήσωσι, *moueantur*,[14]. Infin. ἀναστῆσαι, *efficere, erigere*,[1]. ἀνθαναστῆσαι, *excitare contra*,[3]. ἀποστῆσαι, *auertere, restituere*,[4]. ἀμφισυστῆσαι, *constituere, instituere*,[7]. ἐπιστῆσαι, *praficere, cõsiderare*,[10]. καθιστῆσαι, *redigere, efficere*,[13]. μεθιστῆσαι, *mutare*,[14]. παραστῆσαι, *exhibere, probare*,[15]. περιστῆσαι, *adduxisse*,[17]. προστῆσαι, *prostituere*,[18]. προσαποστῆσαι, *ultrà sollicitare, trahere ad defectionem*,[20]. συστῆσαι, *confirmare, coniungere, cõparasse*,[21]. simplex στῆσαι, *statuere, sistere*. Part. ἀναστήσας, *euertens*,[1]. ἀμφιστήσας, *dirimens*,[6]. ὑστήσας, & poëticè (249,27.) ἐνστήσας, *animo incumbens*,[8]. ἐπιστήσας, *quum adhibuisset, qui adhibuit, qui collocauit*,[10]. καθιστήσας, *compellens*,[13]. παραστήσας, *sistens, ostendens*,[15]. παρακαθιστήσας, *iuxta collocans*,[16]. περιστήσας, *redigens, cingens*,[17]. συστήσας, *adiungens, corrugans, contrahens, conglobans*,[21]. ὑποστήσας, *substituens, proponens*,[25]. simplex στήσας, *statuens*: στήσαντες, *statuentes*. In indicatiuo imperf. med. παρεστήσατο, *ad deditionem compulit*,[15]. συνεστήσατο, *formauit*,[21]. ὑπεστήσατο, *constituit*,[25]. ἐνεστησάμεθα, *instituimus*,[8]. παρεστήσαντο, *subegerunt*,[15]. περιεστήσαντο, & sine augmento περιστήσαντο, *sistebant*,[17]. προεστήσαντο, *praposuerunt*,[18]. συνεστήσαντο, *constituerunt, confiarunt, suscitarunt, sollicitauerunt*,[21]. Imper. καθίστησαι, *constitue*,[13]. Subiunct. ἀμφιστησώμεθα, *diuiserimus*,[6]. παραστησώμεθα, *statuamus, subigamus*,[15]. Infin. ἐνστῆσαι, *instituisse*,[8]. καθιστῆσαι, *confirmare, constituere*,[13]. συστῆσαι, *fingere, formare, constituisse*,[21]. Particip. καθιστηκυῖαν, *inuenem, constituens*,[13]. παρα-

παρεστηκώς, *recuperans, cõsistens*,[15]. προεστηκώς, *prætendens, plus tribuens*: item *qui præfecit*,[18]. ὑποστησάμενος, *qui instituit, qui supposuit*,[25]. In perf. indicatiui act. ἀνθέστηκα, *restiti*,[2]. διέστηκα, *disto, diduor, sum discretus*,[6]. προέστηκας, *præsides, præes*,[18]. διέστηκε, *differt, dissidet, distat*,[6]. ὑφέστηκε, *cõtrouersum manet, commissum est, instat, urget*,[8]. καθέστηκε, *fuit, est, constat*,[13]. μεθέστηκε, *demigrauit, immutatus est*,[14]. παρέστηκε, *venit in mentẽ, astat, admotus est*,[15]. πέπαυται, *cessit, euasit, euenit*,[17]. συνέστηκε, *constat*,[21]. ὑφέστηκεν, *in rerum naturam extitit*,[25]. Infin. ἐξεστηκέναι, quod & ἐξεστακέναι, *dementatum esse*,[9]. συνεστηκέναι, *consistere* seu *constare*,[21]. ὑφεστηκέναι, *in rerum naturam existere*,[25]. Part. ἀφεστηκώς, *absistẽs, anuulsus, disiunctus, qui abstinuit*,[4]. ἐνεστηκώς, *adhuc vigens, nondũ finitus*,[8]. ἐξεστηκώς, *digressus, deductus de mente, pauens*,[9]. ἐφεστηκώς, *imminens, aduentans*: ἐφεστηκότες, *præfecti*,[10]. καθεστηκώς, & Ionicè (118,30.) κατεστηκώς, *qui est*,[13]. μεθεστηκώς, *qui demigrauit*,[14]. παρεστηκώς, παρεστηκυῖα, *astans*,[15]. προεστηκώς, *præfectus, superpositus*,[18]. πεποσεστηκώς, *adiũctus*,[19]. συνεστηκώς, & Att. (401,23.) ξυνεστηκώς, *constans, cõpactus*,[21]. ὑπαιρεστηκώς, *sublatus*,[24]. ὑποκαθεστηκώς, *sublectus*,[26]. simplex ἑστηκώς, *stans*, ἐφεστηκότες, *erecti*,[1]. ἀνθεστηκότες, *aduersarij*,[2]. περιεστηκότες, *qui circumsteterunt*,[17]. προεστηκότες, *præfecti*,[18]. ἐνεστηκυῖα ἐπικαιρεκία, *contestata lis*,[8]. καθεστηκυῖα, *constituta*,[13]. μεθεστηκυῖα, *quæ defecit*,[14]. συνεστηκυῖα, *communi consensu comparata*,[21]. simplex ἑστηκυῖα, *stans*: ἑστηκυῖα ἡλικία, *matura ætas*, ἀφεστηκότα, *remota*,[4]. καθεστηκὸς, *constitutum, fixum*: καθεστηκότα, *composita, pacata, tranquilla*,[13]. τὰ ξυνεστηκότα, *excrementa alui compactiora*,[21]. ὑπερεστηκότα, *præ cæteris eminentia*,[24]. ὑφεστηκὸς, *quod subsistit, quod in rerum naturam cadit*,[25]. Est & alia horum participiorum forma, de qua 235,34. & 236,2. ἐφεστὼς, ὥτος, *imminens, præfectus, præses*,[10]. ἐπισυνεστὼς, *pòst concretus*,[12]. ὁ & τὸ καθεστὼς, τοῦ καθεστῶτος, *constitutus & constitutum*,[13]. παρεστὼς, *qui præstò est*,[15]. προεστὼς, *antè stans, præses eminentissimus, præfectus*,[18]. ἀνθεστῶτες, *qui non cedunt*,[2]. ἐφεστῶτες, *principes*,[10]. καθεστῶτες, *constituti*,[13]. παρεστῶτες, *qui astabant*,[15]. προεστῶτες, *præfecti*, τοῖς προεστῶσιν, *antè stantibus*,[18]. συνεφεστῶτες, *præpositi*,[22]. ἀνεστῶσα, *insurgens*, τοῖς ἀνεστῶσιν, *insurgentes*,[1]. ἐνεστῶσα, ἐνεστῶσης, *inita, conflata*, ά,[8]. καθεστῶσα, καθεστώσης, *cõfirmata*, ᾶς,[13]. προεστῶσα, *quæ præest*, τῇ προεστώσῃ,[18]. ὑφεστῶσα, *subsistens*,[25]. τὰ ἀφεστῶτα, *abscedentia, diffluentia*,[4]. διεστῶτα, *dissidentia*,[6]. μεθεστῶτα, *quæ transmutarunt*,[14]. συνεστῶτα, *conuenientia*,[21]. Rursus poëtæ huiusmodi participia contracta efferunt per epenthesim τῦ ε, 237,20.

vt ἑστεὼς, ὧτος, *stans, qui astitit*, Ionico more (118,30.) ω non mutatum fuit in φ,[10]. ἐπαωρτεὼς, *qui insurrexit*,[11]. καθεστεὼς, ὧτος, pro καθεστὼς, *constitutus, versatus*: καθεστῶτες, *constituti*: οἱ καθεστῶσαι, *dispositæ*,[13]. ἐφεστῶτες, *præpositi*,[10]. παρεστῶτες, *astantes*: παρεστῶτα, *assistentia*,[15]. προεστῶτες, *principes, primores*,[18]. In plusquamperfecto, ἀνειστήκειν, ἀνειστήκης, ἀνειστήκη, *surrexeram, as, at*, seu *surrexi, isti, it*,[1]. ἐφειστήκειν, *præfueram* seu *præfui*,[10]. ὠφειστήκη, *refferat*,[17]. μεθειστήκη, & Ionicè (118,30. & 300,27.) μετεστήκεις, *retro abierat* seu *abiit*,[14]. sic προειστήκειν, *præsidebat*,[18]. hoc plusquamperfectum sæpe per ϙ auctum inuenitur, quasi sit vocis med. ab ἑστήκω (286,26.) vt ἀφειστήκη, *defit*,[4]. διειστήκη, *in seditione erat*,[6]. προειστήκη, *præerat*,[18]. συνεστήκη, *exortũ est, exarsit*,[21]. προειστήκεσαν, quod & Att. (300, 13.) προεστήκεισαν, *præfuerunt, præcipui authores extiterũt*,[18]. sic καθειστήκεσαν, *constituti erant*,[13]. παρειστήκεσαν, *astiterant* seu *astiterunt*,[15]. In perfecto passiuo, καθέσταται, & Ionicè (118,30. & 190,15.) καταστέατται, *constituti sunt*,[13]. In aoristo primo indicat. pass. ἀποκατεστάθην, *restitutus sum*,[5]. ἐπεστάθην, ἐπεστάθης, *incubui, isti*,[10]. κατεστάθησαν, & Bœoticè (192,29.) κατεστάθεν, *constituti sunt*,[13]. In subiunctiuo, καθεσταθῶσι, *constituti fuerint*,[13]. simplex σταθῶ, *steterim*: & in singulari, σταθῇ, *consistat*. In infinitiuo, καταστῆναι, *constitutum esse*,[13]. simplex στάθω, *stare*. In participio, ἀποστάθεις, *longè stans*,[4]. ἐπιστάθεις, *insistens*: ἐπιστάθεντες, *insistentes*,[10]. καθεστάθεις, *constitutus*,[13]. συστάθεις, *constitutus, concretus, commendatus*: συστάθεντες, *commendati*: ἡ συστᾶθεῖσα, *conspirans* seu *conflata*: τὰ συστάθεντα, *constituta*,[21]. ὑποστάθεις, *subsistens*,[25]. simplex στάθεις, *positus, erectus, stans*. In futuro primo indicatiui, καθεστήσομαι, *constituar*: καθεστήσεται, *constituetur*,[13]. simplex στήσεται, *statuetur, stabit*: στήσονται, *statuentur, stabunt*.

118 In aor. primo imperat. actiui, καῦσον, *deure*,[4]. In infinitiuo, καῦσαι, *comburere*,[4]. ὑπακαῦσαι, *succendere*,[7]. In participio, καύσας, *comburens*,[4]. simplex καύσας, *incendens*. In participio med. ἐγκαυσάμενος, ἐγκαυσαμένη, *inurens*,[1]. Simplicis καίω, aor. primus actiuus est etiam ἔκηα siue ἔκησα, vt dictum est 302,13. Hinc κατέκηα, *combussi*: in subiunct. καύκήομεν, & poëticè (306,15.) καύκήομεν, *comburamus*,[4]. In infin. καύκῆαι & Ionicè καύκήμεν, *cremare*. Rursus pro ἔκηα legitur etiam ἔκεια, & sine augmento κεῖα, *incendi, ussi, adoleui*: & in imperatiuo κειον, *ure*, quasi à κείω, siue à κίω, cum pleonasmo τῦ ι. In perf. participij pass. ἐγκεκαυμένος, *inustus, depictus*,[1]. ἐπικεκαυμένος, *adustus*,[3]. καύκεκαυμένος, *deustus*,[4]. συγκεκαυμένος, *ambustus*,[5]. χαλκοκεκαυμένος, *es combustum*,[8]. [Quod legitur etiam in vulg. Lex. & quidem è Galeno citatum. quam compositionem tueri videntur ἰλυσπάζ, παμφαίνειν, χερνίπτεαζ, & similia: præsertim cùm apud Lysiam quoque legatur, ἐχερνίψατο ἐκ τῦ ἱεροῦ χέρνιβος, *manus lauit è sacro malluuio*. Quia tamen raræ sunt istius modi compositiones, è nominibus & verbis integris, vereor ne occasionem huic compositioni dederit compendium scripturæ non intellectum, nimirum ο dextro consonantis humero impositum pro ος. vt enim passim in veteribus libris occurrit κείμθρο, πεϱ, & similia, pro κείμδρος, πεϱος: ita suspicor χαλκὸ κεκαυμδρος in veteri codice scriptum fuisse, ab iis autem qui compendium istud ignorarunt, vitiosa compositione versum fuisse in χαλκοκεκαυμδρος. auget verò hanc suspicionem, quod actiui χαλκόω, aut aliorum inde formatorum temporum nulla proferuntur exempla.] Simplex, κεκαυμδρος, *crematus, incensus, adustus*: τὰ κεκαυμδρα, *ambusta, combustiones*. In participio aor. primi pass. καυθεὶς, *crematus, combustus*,[4]. συγκαυθεὶς, *exustus*,[6]. simplex καυθεὶς, *ustus*. In futuro priore indicatiui pass. ἐκαυθήσεται, *exuretur*,[2]. καυκαυθήσομαι, *deurar*,[4]. simplex καυθήσομαι, *urar, comburar*. In futuro secũdo eiusdem vocis ac modi, καυκαήσομαι, *exurar*,[4]. regulare est.

128 In aor. primo infinitiui act. ἐπικλῆσαι, *vocare*,[1]. In particip. συγκλήσαντες, *conuocantes*,[6]. In perfecto indicatiui pass. ἐπικέκλημαι, *inuocaui*,[1]. παρακέκλη), *exhortatus est*: part. παρακεκλημδρος, *rogatus*,[3]. huc referri potest θεοκλήδρος, *à Deo vocatus*. [Homer. Od. ο, Θεοκλύδρος legitur, idque proprium variis nomen, per appositum, ὡς τὸ ἐκ θεῶν κλύων, inquit Eustath.] In aor. pr. indicatiui pass. παρεκλήθη, *misertus est*,[3]. προσεκλήθη, *adhæsit*,[5]. In partic. ἐπικληθεὶς, *cognominatus*,[1]. καυκληθεὶς, *euocatus*,[2]. παρακληθεὶς, παρακληθέντα, *exoratus, exorata*,[3]. προκληθεὶς, *pronocatus*,[4]. προσκληθεὶς, *citatus*,[5]. In paulò post futuro infinitiui, προσκεκλήσεαζ, *aduocatum iri*,[5]. simplex κεκλήσεαζ, & in fut. primo κληθήσεαζ, *vocatũ iri*.

122 In aor. pr. infinitiui act. καυκερᾶσαι, *temperare*,[2]. In part. μιγακεράσας, *qui transfudit*,[3]. In indicat. med. συνεκεράσατο, *contemperauit*: συνικεράσαντο, & sine augmento συγκεράσαντο, *contraxerunt*,[4]. In part. perfecti pass. συγκεκραμδρος, *coniunctus, commixtus, confusus*,[4]. In aor. pr. indicatiui pass. συνεκράθη, *mixtus est, in unitate personæ coagmentatus est*,[5]. In part. ἀναχραθεὶς, *permixtus*,[1]. συναναχραθεὶς, *admixtus, commixtus*: συναναμιγείς

Κεῖμαι à κεῖω.
1 ἐγκεῖμαι.
2 ἐπικεῖμαι.
3 ἐπικεῖμαι.
4 καθεκεῖμαι.
5 ὠφέλκεμαι.
6 συγκεῖμαι.
7 ὑπεκκεῖμαι.
8 χαλκοκεῖμαι.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Κεράννυμι à κεράω, seu κεμάω.
1 ἀναπεράννυμι.
2 καθακεράννυμι.
3 μιγακεράννυμι.
4 συγκεράννυμι.
5 συναναπεράννυμι.

κεκραθεῖσα, *mixta, temperata*, 5. Simplicis fut. pri. indic. κερᾶ ἥσομαι, *temperabor, praditus ero*: κεκραθήσεται, *praditus erit*.

Κλαίω à κλαύω.
1 μεθακλ.
2 περικλ.
Κορέννυμι à κορέω.

127 In participio aoristi primi actiui, περικλαύσαντες, *priùs deflentes*, 2. In futuro primo indicatiui medij, μεθακλαύσονται, *deplorabunt*, 1.

Λαγχάνω à κληρόομαι
1 περιλαγχάνω.
2 συλλαγχάνω.
Λαμβάνω à λήθω.
1 ἀναλαμβάνω.
2 ἀπολαμβάνω.
3 ἀβλαμβάνω.
4 ἐγκαθιλαμβάνω.
5 ἐπιλαμβάνω.
6 καθαλαμβάνω.
7 παρακαλαμβάνω.
8 περιλαμβάνω.
9 περικαθαλαμβάνω
10 περιλαμβάνω.
11 περικαθαλαμβάνω
12 περιλαμβάνω.
13 συλλαμβάνω ex σύλ.
14 ὑπολαμβάνω.

131 In aoristo primo infinitiui actiui, κορέσαι, *satiare*, à κορέννυμι.

130 In aoristo primo indicatiui pass. περιεκληρώθησαν, *sortitò adiuncti sunt*, 1. In infinitiuo, συγκεκληρωθῆναι, *sortitum esse*, poëticum est (172,16.) pro συγκεκληρῶσθαι, vel pro perfecto συγκεκληρῶσθαι, 2.

138 In fut. primo infinitiui med. συλλήψεσθαι, *adiutorem fore, auxilio futurum*, 13. In perf. indicatiui act. διείληφα, *diuisi, intercepi*, 3. Atticum est (298, 23.) pro ἀφείληφα: sic ὑπείλυφα, *arbitratus sum, opinor*, pro ὑπολέληφα, 14. περιείληφεν, *occupauit*, 10. κατείληφε, *deprehendit, corripuit*, quod & καθειλάβηκε, tanquã à καθαλαβέω, 6. sic simplex ειλάβηκε, *cepit, occupauit*, quasi à λαβέω. In infin. ὑπειληφέναι, *opinari*, 14. simplex εἰληφέναι, *assecutum esse*. In particip. ἀνειλημμένως, *contractus*, 1. ἀπειληφότες, *consecuti*, quamperfecto, περικατειληφώς, *occupauerat*, 11. διειλήφεσαν, *moderabantur*, 3. vide 300,13. In perfecto indic. pass. περιειλημμαι, *circumuentus sum*, 8. περικατείλημμαι, *anteuerti*, 11. ἀνείληπται, *contractum est*, 1. In infin. κατειλῆφθαι, *intercipi, præoccupari*, 6. περιειλῆφθαι, *undique comprehensum esse*, 8. In part. διειλημμένος, *interceptus, distinctus*, 3. ἐγκατειλημμένος, *conclusus*, 4. ἐπειλημμένος, *apprehensus*: ἐπειλημμένοι, *correpti*, 5. κατειλημμένος, *deprehensus, interceptus, adactus, impressus, constitutus, vestitus* 6. περιειλημμένος, *undique comprehensus, obuelatus*, περιειλημμένοι, *præoccupati*, 10. περιλημμένος, *assumptus, comprehensus*, 12. ὑπειλημμένος, *præsumptus*, 14. In aor. primo indicatiui pass. παρειλήφθην, παρειλήφης, παρειλήφη, *adhibitus sum, es, est*, 7. In infin. συλληφθῆναι, *conceptum esse*, 13. In part. περιεκαλυφθείς, *deprehensus*: περικαλυφθέντες, *deprehensi*, 9. καταληφθείς, *deprehensus*, 6. inuenitur & pro εοδε Ion. καθαλωφθείς, quasi à καθαλάμβανομαι: sic in futuro primo participij medij καθαλαμβόμενος, pro καθαλήψόμενος, *suscepturus*, 6. atque simplex in Optatiuo aoristi primi passiui, λαμφθείη, *deprehendatur*, & in infinit. λαμφθῆναι, *comprehensum esse*, quasi à λάμβανομαι.

Λανθάνω à λήθω.
ἐπιλανθάνω.

140 In futuro primo indicatiui med. ἐπιλήσῃ, & Attice (106,37.) ἐπιλησῇ, *obliuiscêris*. In perfecto indicatiui passiui, ἐπιλέλησμαι: & in aoristo primo, ἐπιλήσθην, *sum datus obliuioni*.

146 In futuro pr. indicatiui act. μεταμεληθήσῃ, *pœnitebit*. Μέλω à μελέω. sic μεληθήσῃ, *futurus erit*, à μέλλω, sed tanquam à μεληέω. μεταμέλω, & imper. In infin. μεταμεληθήσειν, *pœnitentiam acturum*. In participio *sonaliter* μεταμελήσ. medio, τὸ μεταμεληθησόμενον, *pœnitentia, cuius pœnitebit*. In aor. pr. indicatiui act. μετεμέλησε, *pœnituit*. In Optat. Æolico, μεταμεληθείης, *pœniteret*. In subiunctiuo, μεταμεληθῇ, *pœniteat*. In perf. indicatiui act. pro μεμέληκε, μεμέληκας, μεμέληκε, legitur μέμβλωκα, μέμβλωκας, μέμβλωκε, *curaui, isti, it*, facta videlicet syncope, & pleonasmo τοῦ β ad euphoniam, quòd μ ante λ nunquam ponatur (7,9.) & denique η Attico more (400,31.) in ω mutato. Dicitur etiam μέμβλωκε, pro μεμόληκε, id est, *transiuit*, iisdem figuris à μολέω: cum παρὰ, παραμέμβλωκε, quod & poëtica forma (173,14.) παρμέμβλωκε, *permansit seu permanet, adest, cupit*.

Μίγνυμι à μίγω.
ἐγκαθαμίγνυμι.
καθαμίγνυμι.
παραμίγνυμι.
προσμίγνυμι.
συμμίγνυμι.

148 In futuro primo indicatiui act. συμμίξεις, vtêris *familiariter, communicabis*: συμμίξομεν, *præliũ conseremus cum*, 5. In aoristo pr. σὺν ἔμιξα, *egi cum, communicaui*, 5. 2 περιέμιξε, *promouit, congressus est*: περισύμιξαν, *conflixêre*, 4. 3 In infin. πρόμιξαι, *ad manus venire, accessisse, coniungere se cum*, 4. συμμίξαι, *concurrere, commiscere*, 5. In participio, 5 καθαμίξας, *miscens*, 2. παραμίξας, *admiscens*, 3. προσμίξας, *congressus, qui accessit*: προσμίξαντες, *admouentes*: ἡ προσμίξασα, *quæ adhæsit*, 4. συμμίξαντες, *propiùs accedẽtes ad*, 5. In perfecto part. pass. ἐγκαθαμεμιγμένον, *admixtum*, 1.

Μιμνήσκω à μνάω.
ἀπομιμνήσκω.
ἀναμιμνήσκω.
ἐπιμιμνήσκω.
παρομιμνήσκω.
προμιμνήσκω.
ὑπομιμνήσκω.

149 In fut. participij act. ὑπομνήσασα, *admonitura*, 6. In indicatiuo medio, ἀπομνήσομαι, *recordabor, reddam, rependam*, 1. ἐπιμνήσομαι, *mentionem faciam*, 3. In aor. pr. indicatiui act. ὑπέμνησα, *memoraui*: ὑπέμνησεν, *impressit memoriam*, 6. In infinitiuo, ὑπομνῆσαι, *commonefacere*, 6. In indicat. medio, ἀπεμνήσαντο, *rependerunt, retulerunt*, 1. In imperatiuo, ἀπόμνησαι, *repende*, 1. In infinitiuo, ἐπιμνῆσθαι, *meminisse*, 3. In part. προμνησταμένη, *pronuba*, 5. [Sed προμνησταμένη, cum significat *pronubam*, non referendum ANNOTATIO. est ad defectiuum thema προμεμνήσκομαι, vt vult ANTESIGNANVS, sed ad regulare προμνάομαι, cuius simplici non Homerus tantum est vsus, sed etiam Lucianus & Herodianus. vt enim ille dicit γάμον μνᾶσθαι *nuptias ambire*, ita hic μνᾶται τὴν ἀρχὴν *ambit imperium*.] In perfecto indicatiui pass. ἐπιμέμνημαι, *insuper memini*, 3. παραμέμνημαι, *memoro, facio* seu *feci mentionem*, 4. simplex μέμνημαι, *memini*, vide 286,9. hinc μίμνησθε, *memoria tenetis*: μιμνῶνται, *commemorant*: in plusquamperfecto ἐμέμνητο

μνῶς, *meminerant*: in imperatiuo, μέμνησο, *memento*, pro quo etiam legitur μέμνησ̃ο: in Optat. μεμνήμην, μεμνῆο, μεμνῆτο, *memor essem* seu *meminissem*, es, et, vide 215,1. pro μεμνῆτο legitur Doricè apud Pindarum † μεμναίατο, apud Cratem μεμνοῖτο, apud Xenophontem μεμνῷτο, & apud Homerum μεμνέωτο, *memor esset* seu *promptus fuisset*: in subiunct. μεμνώμεθα, *memoremus*: in infin. μεμνῆσθαι, *meminisse*: 2. ἀμνημοσύνη, *memoria tenere*, 2. In part. μεμνημένος, *memor*, *memoria tenens*: ἐπιμεμνημένοι, *allegantes*, 3. In aoristo pr. indicatiui, ἐπιμνήσθην, *verba feci*, *memoraui*, *memini*: ἐπεμνήσθη, *meminit*, 3. vide 307,37. In subiunctiuo, simplex μνησθῶμεν, *memoremus*. In infinit. ἐπιμνησθῆναι, *meminisse*, *reminisci*, 3. In participio, ἐπιμνησθείς, *reminiscens*, 3. ὑπομνησθείς, *submonitus*, 6. In futuro primo indicatiui pass. ἐπιμνησθήσομαι, *commemorabor*, 1, 15

ANNOTATIO. [Si μεμναίατο, quod Etymologus quoque Δωρικώτερον esse dicit apud Pindarū, est tertiæ singularis, epenthesin habet τὸ α, pro μεμνῶντο. nam Ionicè est tertiæ pluralis, vt μνησαίατο pro μνήσαντο, 349,31. De μεμνέατο vero Eustathius aliter quoque sentit, scribit enim illud fieri vel ex μεμνέοιτο, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, vel è μεμνῶντο epenthesi τοῦ ε, vt χρεώμενος aliquanto post pro χρώμενος. simplicius dixisse Sophoclem, χρῆς ὅ τ' ὀῆς μηδαμῶς μεμναμένη. E quibus coniicere licet, μεμνῶτο & μεμνοῖτο, cum resolutis μεμνῶτο & μεμνοῖτο, nō tam perfecti esse remporis, quam præsentis, à μεμνέομαι & μεμνέωμαι, quæ per Ionicam reduplicationem (328, 32.) facta sint è μνάομαι & Ionico μνέομαι siue μνέωμαι. Vtitur autem illo μεμνέατο Homerus Il. ψ. ὡς μεμνέατο δρόμου, καὶ ἀληθείῃ ἀπέειπεν, *vt mamori mente cursum notaret, & veritatem diceret*. Herodianus (vt testatur Suidas) in libro De Homerico accentu, properispomenos legit μεμνῆτο, vt apud Aristoph. quoq; in Pluto, ἵνα τἀμοῦ ἡμᾶς φορῶν μεμνῆτο μᾶλλον, id μεμνήσκοιτο, *memor esset*. idque regulare est plusquamperf. Optat. (208,1.) à μνάομαι siue μεμνήσκομαι.]

Μόργνυμι à μόργω.

150 In aor. pr. indicatiui medij, ἀπεμόρξατο, quod & sine augmento ἀπομόρξατο, *abstersit*. ἀπεμόρξατο, *abstergerunt*.

Νέω à νεύω.
1 ἀνανέω.
2 ἐννέω.
3 καταννέω.

151 In futuro pr. indicatiui act. ἐπινεύσω, *annuam*, 2. In indicatiuo medio, ἀνανεύσομαι, *renuam*, 1. καταννεύσομαι, *annuā*, 3. In aor. primo indic. act. κατένευσεν, *annuit*, 3. simplex ἔνευσεν, *annuit*, item *natauit*: ἔνευσαν, *natarunt*, pro ἔνηξαν: nam in hac significatione facit in futuro

ANNOTATIO. νήσω: vide 305,29. [Futuro νεύσω & temporibus inde promanantibus non video cur in hac nuendi significatione quæ

quærendum sit anomalum thema νέω, cum regulare νεύω vsitatissimum sit in prosa pariter & carmine. nam vt Aristotelis, Alexandri, Polybij, & aliorum fileam testimonia, non tantum Hesiodus dicit, νεύσαν ἔρυξε, sed etiam Theophrastus νεύσῃ εἰς βυθόν. & νέω non significat *no*, sed *eo*, *nato*, *neo*, *glomero*, *aceruo*: in quibus significationibus propemodum omnibus ε præsentis in futuro mutat in η: in *natandi* tamen significatu facit etiam νεύσω, assumpto υ ad ε præsentis, 304,17. vnde verbalia νεῦσις *natatio*, νευστικὸς & νευστὸς *natatilis*, νευστὴς *natator*, & similia, sed νῆσος, νῆσσα, νήχομαι, & cætera, æquè ad νάω referri possunt, atque ad νέω, quum huius quoque futurum in fluendi significato sit νήσω.]

IN Futuro pr. indicatiui act. ἀποζέσῃ, *olebit*, *computrefcet*, 1. simplicis futurum est ὀζέσω & ὀζήσω. In aoristo primo, ἀπώζεσε, *computruit*, 1. πεσοσωζεσαν, *oluerunt*, *computruerunt*, 2. Ὄζω *ab* ὀζέω, 305,29. ἐπόζω. πεσοσόζω.

155 In perfecto indicatiui act. παρέγνκε, *praterijt*. In partic. παρεγκώς, *prateritus*: & in passiuo παρεγκόμην, παραγέγομμαι, *idem*. Οἴχομαι *ab* οἰχέομαι. παραγέγομμαι.

156 Ab ὄλλω: in futuro pr. indicatiui act. ἐξολῶ, *perdam*: ἐξολεῖ, *perdet*, 3. In infin. ἀπολεῖν, *euersurum esse*, 1. ἐξολεῖν, *disperaturū esse*, 3. hinc ἀπολεῖν, καξολεῖν, pro τὸ ἐξολεῖν, *perditurum & euersurum*. In indic. medio, ἀπολέομαι, *peribo*, ἀπολῆ, & Att. (306,37.) ἀπολεῖ, *peribis*, 1. simplex ὀλέομαι, ὀλῆ, ὀλεῖται, *peribo*, *peribis*, *peribit*. In infin. ἀπολέεσθαι, *esse perierum*, 1. διολέσθαι, & in aor. secundo διολέσαι, *disperdi*, *disperire*, 2. In participio, ἀπολέεσθαι, *perdendus*, 1. Ab ὀλέω, futurum medium in simplici, ὀλέσομαι, ὀλέσῃ, & poëticè geminato σ, ὀλέσσομαι, ὀλέσσῃ, *perdam*, *perdes*. In aor. primo iudicatiui act. ἀπώλεσα, *perdidi*, 1. simplex ὤλεσα, *idem*: πεσοσαπώλεσαν, & sine augmēto πεσοσαπόλεσαν, *amiserunt*, 4. In Optat. Æolico, ἐξολέσσαι, *perdat*, 3. In subiunctiuo, πεσοσαπολέσῃ, *perderet*, 4. In infin. διολέσσαι, *perdere*, *euertere*, 2. In perfecto indic. act. ἐξώλεκα, & cum Attica reduplicatione, 297,23. ἐξολώλεκα, *perdidi*, 3. simplex ὀλώλεκα, *idem*. Particip. ἐξολωλεκὼς, *qui profligauit & euertit*. Ὄμνυμι *ab* ὀμόω.

158 In aor. primo indicatiui act. σωωμόσαμεν, *iureiurando promisimus*: σωώμοσαν, *simul iurauerunt*, *conspirarunt*, 4. ἐπώμοσαν, *iusiurandum interposuerunt*, 3. In infin. ἀπομόσαι, *abiurare*, 1. In part. σωομόσαντες, *coniurati*, 4. In indicatiuo med. διωμοσάμεθα, διωμόσω, διωμόσατο, *iureiurando affirmaui*, *isti*, *it*, 2. In infin. ἀπομόσασθαι, *abdicare*, 1. διομόσασθαι, *iureiurando affirmare*, 2. ἐπομόσασθαι, *idem*, 3. In part. ἐπομοσάμενος, *adiurans*, *iureiurando affirmans*, 3. In

1 ἀπόμνυμι.
2 διόμνυμι.
3 ἐπόμνυμι.
4 σωόμνυμι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

participip.perfecti act.συωμοκότες,*collecti,iusiurandi participes,coniurati*,4. simplex ὀμοκότες, & cum Attica reduplicatione (297,23.) ὀμωμοκότες, *iudices,quasi iurati*. In plusquãperf.simplex ὠμωμόκη,*iurauerat*:vide 300,19.

Ομόργνυμι ab ὀμόργω.

157 In fut. primo indicatiui medij,ἐξομόρξομαι,*extergam*,ab ἐξομόργνυμαι. Participium aoristi primi pass.ἀπομορχθεὶς,*expressus*, ab ἀπομόργνυμαι.

Ορῶω ab εἶδέω & ὄπλομαι.
1 ὁιορῶω.
2 ἐξορῶω.
3 ἐφορῶω.
4 κωλοορῶω.
5 περιορῶω.
6 προορῶω.
7 προκαθορῶω.
8 προσορῶω.
9 συνορῶω.
10 ὑπερορῶω.

75,& 159. Ab εἶδέω : in perfecto infinitiui act.δεδοικέναι, *pernouisse, perspexisse*,1. per syncopen pro δεδηκέναι, vide 377,29. sic ἐξοιδέναι, *scire,animaduertere*,2. προοιδέναι, *expertum esse*,6. προσδέναι,*agnoscere*,8. συνοιδέναι,*conscium esse*:τὸ συνειδέναι,*conscientia*,9. In part.κατειδώς,*qui nouit,qui perspexit*,4. προειδώς,προειδυῖα,*expertus,experta*,6. συνειδώς, συνειδότος,*conscius*,9. simplex εἰδώς, pro quo abiecto ε reperitur ἰδὼς,*qui nouit*. In plusquamperfecto,προῄδειν, *præuideram* seu *præuidi, prænotaui, prædixi*,6. vide 377,33. Ab ὄπλομαι in futuro med.ἐπόψομαι, *videbo,inspiciam*,3. καθόψομαι,κατόψομαι(306,34.) *videbo,is,it,aspiciam,es,et*,4. προσόψει, *aspicies*,8. ὑπερόψει,*despicies*,10. ἀμελόψει,*negliget, permittet, patietur*. In infin. ἀμελόψειν,*neglecturum esse*. In part. ἀμελοψόμενος, *neglecturus*,5. προσκαθοψόμενος, *exploraturus*,7. simplex ὀψόμενος,*spectaturus*. In plusquamperfecto act.simplex ὤψειν,*videram*. In perfecto indicatiui pass.σεώπται,*cognitum est,visum est, exploratum est,intellectum est*,9. In infinitiuo, ἀμελῶφθαι,*neglectum esse*,5. In partic. ἀμελωμμένος,*neglectus*,5. simplex ὠμμένος,*visus*. In aor. primo indicatiui pass. σωώφθη, *conspectus est,deprehensus est*,9. ὑπωώφθη,*contemptui fuit*,10. simplex ὤφθαι,ὤφθης,ὤφθη, *conspectus* seu *visus sum,es,est*:ὀφθῆναι,*conspecti sumus,visi sunt*. In subiunct. ὀφθῇ,*visus sit*:ὀφθῶσι,& Ionicè(322,45.) ὀφθεῦσι,*cernantur*, In infinit.ὀφθῆναι,*videri*:συνοφθῆναι, *conspectum esse*,9. In part. ὀφθείς,*qui apparuit,conspectus*.

Πάσχω à παθέομαι seu πήθομαι.

164,& 175. In futuro primo indicat. medij, προπείσομαι, *prior accipiam detrimentum*, à προπάσχω. simplicis infinitiuus,πεῖσθαι, *passurum esse*. Participium,πησόμενος, & πησάμενος, *passurus*.

Πιθάνω à πείθω. καταπιτάνω.

170 In aoristo primo indicatiui act.κατεπίτασα,*cooperuit* : simplex ἐπέτασα,& poëticè geminato σ, ἐπέτασσα, *aperuit*. Participium,πετάσας,*extendens*. In aoristo primo indicatiui pass. ἐπετάσθη,*volauit*. In participio,καταπεταδείς,*extentus* : καταπεπαδεν,*extentum*.

Πέτω à πέτομαι.
1 καταπέτω.
2 ἀναπέτω.

168 In aor.primo infinitiui act.καταπέψαι,*cõcoquere*,1. In aor.primo patt. pass. ἀπεπθείς,*deceptus*,2. simplex πφθείς,& in perfecto πεπεμμένος,*coctus*. In aoristo primo subiunctiui, πφθῇ,*coctus sit*. In fut. pri. indicatiui pass. πφθήσομαι,*concoquar*:πφθήσῃ,& Ionicè (186,23.) πφθήσεαι, *coquêris*. † *occidêris*.

Πήγνυμι à πήγω.
1 καταπήγνυμι.
2 παραπήγνυμι.
3 συμπήγνυμι.

174 In aoristo primo indicatiui act.συνέπηξε,*compulit in vnum & admiscuit*,3. simplex ἔπηξεν,& sine augmẽto πῆξε, *struxit, ædificauit*. In infinitiuo,καταπῆξαι,*defigere*,1. simplex πῆξαι,*construere, vel construe*, vt sit imperatiui medij,aut infinitiuus pro imperatiuo. In participio,καταπήξαντες,*defigentes*,1. In indicatiuo medio,περιπήξατο, *constituit*,2.

Πίνω à πόω. ἐκπίνω.
καταπίνω.
προπίνω.
συμπίνω.

181 In perf. indicatiui pass. προπέπομαι, *præbibitus est*, id est, *proditus est*,3. In infin. καταπεπόσθαι,*deuorari*,2. In aor.primo indicatiui,κατεπόθην, *sum absorptus*:κατεπόθη, quod & κατεπώθη, *potu hausius est,absorptus est* : κατεπόησαν,*absorpti sunt*,2. In subiunct.καταποθῇ,*deglutiatur*,2. In infin. καταποθῆναι,*absorberi*,2. simplex ποθῆναι,*potari*. In particip.καταποθείς,*absorptus,inundatus,consumptus*,2. simplex ποθείς,*epotus,hausius* : ποθέν,*bibitum* : ἐκποθέν,& ectasi ἐκπωθέν,*exorptum*,1. συμποθέν,*absorptum, deglutitum*,4. In fut.primo indic.pass.καταποθήσεται,*absorbebitur*,2.

Πίπλω à πέπλω,395,30.
ἀναπίπλω.
καταπίπλω.
παραπ.
περιπ.
συμπίπλω.

In perf. indicatiui act.πεπίπλωκεν,*est deiectus, & decidit*,4. συμπέπλωκε,*contigit*,6. In part. ἀναπεπλωκὼς, *qui recidit,lapsus*,1. καταπεπλωκὼς,*tabefactus*,2. περιπεπλωκὼς, *subiectus*,3. προπεπλωκὼς, *collapsus*,4. προσπεπλωκὼς, *collapsus* : ἡ προσπεπλωκυῖα, *exarefacta & iam rugosa*:τὸ προσπεπλωκὸς, *quod collapsum est & concidit*,5. συμπεπλωκὼς, *compressus, contractus* : ἡ συμπεπλωκυῖα,*compressa* : τὸ συμπεπλωκὸς,*quod collapsum est & exaruit*,6.

Πλάζω à πλάγξω. ἀποπλάζω. παλιμπλάζω. παραπλάζω.

177 In fut.pri.indic.med.παραπλάγξομαι,*aberrabo*,3. simplex πλάγξομαι, *errabo*. In aoristo primo indicatiui act.περιέπλαγξε, *seduxit,abduxit ab*,3. In aor.pr.indicatiui pass.ἀπεπλάγθη,ἀπεπλάγχθης,*aberrauit,aberrasti*,1. περιεπλάγθη,*aberrauit*,3. simplex ἐπλάγχθη,ἐπλάγχθης, ἐπλάγχθη,& sine augmento πλάγχθη, πλάγχθης,πλάγη, *erraui,isti,it*. In part.παλιμπλαγχθεὶς,*iterum oberrans*,2. simplex πλαγχθεὶς,*errans,vagatus, percussus* : inuenitur & regulare πλαχθεὶς absque γ, à πλάζω, μ. ξω.

Πλέω à πλόω. παραπλέω. συμπλέω.

178 In fut. primo indic. medij,παραπλεύσομαι, *præteruehar*,1. simplex πλεύσομαι,*nauigabo*:πλεύσῃ,& Ionicè (186,23.) πλεύσεαι, *nauigabis* : dicitur & Dorica forma (170,6.) πλευσέομαι,πλευσῇ,πλευσεῖται,*nauigabo,is,it*: πλευσέμεθα,*nauigabimus*:πλευσεῖσθε,*nauigabitis*. In infi. πλεύσεσθαι,*nauigaturum esse*. In aor.primo indic. act.περιέπλευσαν, *prætervauigarũt*,1. In part.παραπλεύσας,*præteruectus*,1. συμπλεύσας,*vnà nauigans, consentiens*,2.

179 In

Πνέω à πνδ́ω. ἐμπνέω.

179 In fut. primo indic. medij, ἐμπνδ́σομαι, *inspirabo*: simplex, πνδ́σομαι, quod & Doricè (170,6.) πνδσθήσομαι, πνδσῆ, πνδσεῖται, *spirabo, is, it.* In aor. primo indic. act. ἐνέπνδσα, *inspiraui*: simplex, ἔπνδσα, *spiraui.* In part. medio, ἐμπνδσάμενος, *qui inspirauit & animum addidit.*

Παυθάνομαι à πνδ́θομαι.

172 In futuro primo indicatiui medij, ἀκπδ́σομαι, ἀκπδ́σῃ, *audiam, audies*, ab ἀκπωθάνομαι.

Ῥέω à ῥυέω & ῥδ́ω.
1 ἀπορέω.
2 καταῤῥέω.
3 παραῤῥέω.
4 συῤῥέω.

193, & 188. In aor. primo indic. act. ἐξερρύησα, *effluxi*,[1]. In partic. τὸ καταῤῥυὲν, *defluens*,[2]. tanquam à καταῤῥδ́ω. In perfecto indicatiui act. συνερρύηκε, *confluxit*,[4]. In infinitiuo, παρεῤῥυηκέναι, *praefluxisse*,[3]. In part. ἐξερρυηκώς, ὁτ⊙, *effluens, effusus*: ἐξερρυηκότα γράμματα, *litera exolescentes*, quasi *defluentes*,[1]. καταῤῥυηκὼς, *qui defluxit*,[2].

Ῥίζω ab ἔργω.

86 In participio aor. primi act. ἀπέρξας, *qui confecit*, ab ἀπαῤῥίζω: περιέρξαντες, *circumstantes*, à περιῤῥίζω. [περιέρξαντες *circumstantes* non est referendum ad περιῤῥίζω, quod longè diuersum significat Hesychio, sed ad regulare περιέργω circumcludo.]

ANNOTATIO.

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀφαῤῥήγνυμι.
2 καταῤῥήγνυμι.

190 In aor. pr. indicatiui act. κατέῤῥηξεν, *impulit*,[2]. simplex ἔῤῥηξε, *rupit*. In partit. perfecti act. διερρηχὼς, *qui dirupit*,[1]. In pass. ἡ κατερρηγυῖα, *fragilis*,[2].

Ῥώννυμι à ῥόω siue ῥώω.
1 ἀνερῤῥώννυμι.
2 ἐπιῤῥώννυμι.
3 καταῤῥώννυμι.

192 In aor. primo indicatiui act. ἀνέῤῥωσε, *conualuit*,[1]. ἐπέῤῥωσαν, *animum addiderunt*,[2]. In infin. ἐπιῤῥῶσαι, *confirmare*,[2]. In indicatiuo med. ἐπερρώσαντο, & in tmesi, ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο, *vibrarunt autem*,[2]. In particip. perf. pass. καταῤῥωμῥ⊙, *constipatus, firmus factus*,[3]. In pluſquamperfecto pass. ἐπέῤῥωντο, *animo erant confirmati*. In aoristo primo indicatiui pass. ἐπῤῥώθη, *conualuit, melius habuit, corroboratus est*: ἐπῤῥώθησαν, *animo sunt cõfirmati*,[2]. sunt qui legant absque σ. sic in partic. ἐπῤῥωθεὶς, & ἐπιῤῥωθεὶς, *corroboratus, animo erectus*,[2]. ἀναῤῥωθέντες, *reualescentes*,[1].

Σβέννυμι à σβέω.

197 In aoristo primo participij act. καταβέσας, *qui extinxit*, à καταβέννυμι. In aoristo primo subiunctiui pass. ἐγκαταβεσθῇ, *extinguatur*, ab ἐγκαταβέννυμι. In participio, ἀνασβεσθεὶς, *extinctus*, ab ἀνασβέννυμι.

Σεύω à σύω.
1 ἀποσεύω.
2 ἐπισεύω.
3 ἐπισείω.

209 In perfecto indicatiui pass. ἐπέσυμμαι, *impellor*, pro ἐπαίσυμμαι,[3]. vide 300,11. sic in particip. ἐπεσυμμ⊙, *concitatus*,[3]. In pluſquamperfecto ἀπέσυτο, *exilijt, emicuit*,[1]. ἐξέσυτο, & in tmesi ἐκ δ' ἔσυτο, pro ἐξέσυτο δὲ, *exiuerat* siue *exibat autem*,[2]. In aoristo primo ἐξεσύρθη, *erupi*,[2]. ἀπεσύθησαν, & Bœoticè (192, 29.) ἀπέσυθεν, *eruperunt*: simplex ἔσυθεν, & sine augmẽto σύθεν, *impetum fecerunt*. In imperatiuo, σῦσι, per syncopen pro συθῆι, *festina*: vel est aoristi secundi actiui, tanquam à σῦμι.

200 In

200 In perfecto indicatiui act. κατέσκληκα, *morbo vel fame contabui, macie confectus sum*,[2]. simplex ἔσκληκα, & Ionicè (237,10.) ἔσκληκα, *exarui*: συνέσκληκεν, *impegit*,[3]. In participio, ἐξεσκληκὼς, *induratus*,[1]. In pluſquamperfecto, κατεσκλήκει, *contabuerat*,[2]. simplex ἐσκλήκει, *obriguerat*.

Σκέλλω à σκλέω.
1 ἀποσκέλλω.
2 κατασκέλλω.
3 συσκέλλω.

204 In fut. primo infinitiui act. καταπείσειν, *libaturum esse*, à καταπένδω. In partic. aoristi primi, ἐπισπείσας, *libans, sumptis libamentis*, ab ἐπισπένδω.

Σπένδω à σπείδω.

207 In aor. primo indicatiui act. κατεστόρεσε, *constrauit*: συστορέσαντες, *strauerunt*, à καταστορέννυω.

Στορέννυω à στορέω.

208 In fut. primo indicatiui act. ὑποστρώσω, *substernam, subijciam*,[3]. In participio perfecti pass. πεϕυποστρωμμ⊙, *prius substratus*,[2]. ὑπεστρωμμ⊙, ὑπεστρωμμὴ, *substratus, substrata*,[3]. In pluſquamperfecto pass. κατέστρωντο, *prostrati sunt* seu *erant*,[1].

Στρώννυμι à στρόω.
1 καταστρώννυμι.
2 πεϕυποστρώννυμι.
3 ὑποστρώννυμι.

222 In perfecto participij act. διατετμηκὼς, *qui discidit*,[3]. si in hoc & sequentibus syncopen agnoscas, regularia erunt: vide 365,23. In perfecto indicatiui pass. κατατέτμηται, distinctus est,[6]. In part. διατετμημμ⊙, *incisus*,[3]. ἐκτετμημμένοι, *castrati, spadones*,[4]. ἐντετμημμ⊙, *incisus*,[5]. κατατετμημμ⊙, *idem*,[6]. simplex τετμημμ⊙, *sectus*: τὰ τετμημμένα, *segmina*. In pluſquamperfecto ἀπετέτμητο, vel cum augmento perfecti (300,16.) ἀποτέτμητο, *detruncatus erat*,[2]. In aoristo primo indicatiui, ἀπετμήθη, *amputatus est*,[2]. In imperatiuo, περιτμήθητι, *circumcisionem accipe*,[7]. In Optat. διατμηθείλω, *dissectus* seu *concisus fuerim*,[3]. ἀποτμηθείης, *praecidaris*,[2]. In infin. περιτμηθῆναι, *circumcidi*,[7]. simplex τμηθῆναι, *secari, vastari*. In particip. ἀνατμηθεὶς, *sectione apertus*,[1]. ἀποτμηθεὶς, *truncatus*,[2]. καταπτμηθεὶς, *concisus, excisus*,[6].

Τέμνω à τμέω.
1 ἀνατέμνω.
2 ἀποτέμνω.
3 διατέμνω.
4 ἐντέμνω.
5 συντέμνω.
6 καταπέμνω.
7 περιτέμνω.

105 In futuro primo indicatiui act. περιθήσω, *adijciam*: περιθήσεις, *admonebis, adijcies*,[11]. ἀναθήσει, *imponet*,[1]. προσεπιθήσομεν, *apponemus*,[8]. In infi. καθεθήσειν, *soluturum esse*,[6]. In part. ἐπιθήσων, *exacturus*,[5]. In indicatiuo med. διαθήσομαι, *disponam, condam*,[3]. ἐπιθήσομαι, *imponam*,[5]. ὑποθήσομαι, *consiliũ dabo, admonebo*,[14]. συγκαθήσῃ, *consenties*, μοι, *mihi*,[13]. In infin. καθεθήσειν, *collocaturum esse*,[6]. In aor. primo indicatiui act. κατέθηκα, *posui*,[6]. futuri characteristica non seruatur, 302,6. ὑπέθηκας, *vertisti, mutasti*,[14]. ἀνέθηκε, *fixit, dicauit, retulit*,[1]. διέθηκεν, *animauit, affectu imbuit*,[3]. ἐπέθηκε, *misit*,[5]. κατέθηκε, *deposuit*,[6]. περιέθηκε, *tribuit, statuit*,[9]. ὑπέθηκε, *credidit, submisit*,[14]. διέθηκαν, *tractarunt*,[3]. κατέθηκαν, *indiderunt*,[6]. In indicat. med. συνεθήκατο, *contraxit, iniuit*,[12]. ὑπεθήκατο, *instruxit*,[14]. In perf. indicatiui act. περιτέθεικεν, *attribuit*,[11].

Τίθημι à θέω.
1 ἀναπίθημι.
2 ἀποτίθημι.
3 διατίθημι.
4 ἐπιτίθημι.
5 καταπίθημι.
6 μετατίθημι.
7 παρατίθημι.
8 περιτίθημι.
9 προσπιθημι.
10 συνατίθημι.
11 ὑποτίθημι.

penul

Universidad de Deusto
Biblioteca

penultima scribitur per ϕ pro π, Bœotico more: vide 218, 5. In part. ἀνατεθεικώς, ότ@, *tribuens*: ἀναπεθειφότες ἐσμέν, *tribuimus*,9. simplex τεθεικώς, *qui posuit*. In indicatiuo pass. ἐπιπέθειϕ, *incidit in*,5. In part. ἀποτεθειμμένα, *reposita*,2. συντεθειμένη@, συντεθειμένη, *constitutus, constituta*,12. συγκατατεθειμένη@, *qui consensit*,13. In aor. primo indicatiui pass. ἀπετίθη, *redditus est, multatus est*,3. vide 238, 9. προστέθη, *datũ est & ascriptum*,11. ἀπετέθησαν, *affecti sunt*,3. προστέθησαν, *accesserunt*,11. In Opt. ἀλαλατεθείη, *afficiatur, disponatur*,3. ἀποτεθεῖεν, *referrentur*,2. pro ἀποτεθείησαν, 308, 10 31. & 37. sic simplex τεθεῖεν, *ponerentur*, pro τεθείησαν. In subiunct. simplex τεθῇ, *ponatur*: τεθῶσι, *positi fuerint*. Infinitiuus, τεθῆναι, *poni, positum esse*: σφετεθῆναι, *conditam esse legem*, quasi σφι siue σφίσι τεθῆναι, *sibi impositum esse*.

ANNOTATIO. [Diuisè scribendum σφι τεθῆναι. est enim ibi σφι per 15 apocopen aut syncopen pro σφισὶ seu σφίσι. cumque ista particula sit enclitica, præcedenti verius annectitur quã sequenti, vt apud Herodot. 124. καὶ σφι ἔδοξε, *ac visum ipsis est*: & 66. ἔ σφι ἔξεστι, *non licet ipsis*. atque adeo illa ipsa pag. 66. legitur, τὸν νόμον τόνδε σφι τεθῆναι, *hanc legem* 20 *ipsis positam esse*: & paulò ante, ὅτω σφι νενομοθέτηται, *ita ipsis lege impositum est*. Dissimilia sunt apud Hesych. σφεδανὸς & σφισίμολο@. at σφεζόμενοι apud eundem est pro ἐφιζόμενοι, *insidentes*.] In partic. τεθεὶς, *positus*: ἀναπεθεὶς, *impositus*: ἀναπεθεῖσα, ἀναπεθείσης, *reposita*, ε, 1. ἀλαπεθεὶς, *affectus, dispositus, cõstitutus*,3. ἐκπεθεὶς, *expositus*,4. μεταπεθεὶς, *transmutatus, defunctus*,7. προστεθεὶς, *additus, appositus, adnatus, accrescens*,11. συντεθεὶς, *compositus*,12. τὰ παρατεθέντα, *quæ inhærent*,8. τὰ ὑποτεθέντα, *supposita* seu *præsupposita, prima fundamenta*,10. In futuro primo indicatiui, προστήσομαι, *adjiciar*,11. ἀνατήσεται, *reponetur, suspendetur, dicabitur*,1.

Τίλω à τίκω. ἀπόλικτω.

215 In futuro primo indic. medij, ἀποτίξομαι, *enitar, fœtum, edam*: infinitiuus, ἀποτίξεσθαι, *enixuram esse*.

Τίνω seu τινύω à τίω.

221 In aor. pr. indicatiui act. ἔξεπορ, *pœnas dependit*. In indicatiuo med. ἐξήσατο, & sine augmento ἐκίσατο, *pœnas pependit*. In Optatiuo, ἐκίσαιτο, *pœnas sumpsisset*, ab ἐκίνω siue ἐκίνυμι.

Τιτρώσκω à τρόω. καλατιτρώσκω.

224 In fut. pr. indicatiui act. καλατρώσω, *vulnerabo*. In participio aoristi pr. καλατρώσας, *qui sauciauit*. In perfecto indicat. pass. καλατέτρωμαι, & simplex τέτρωμαι, *vulneratus sum*. participium, τετρωμένο@, *vulneratus, lasus*. paulopostfuturum, τετρώσομαι, *sauciabor*.

Τρέφω à θρέφω. ἀναπρέφω.

109 In aoristo primo indicatiui actiui, ἐπήρεψα, *educaui*,3. simplex ἔθρεψα, & sine augmento θρέψα, *nutrini*. In

infinitiuo, ἐπιθρέψαι, *aluisse, educauisse*,3. συνεκθρέψαι, *simul educasse*,5. In participio medio, ἀναθρεψάμε@, *qui educauit*,1. In perfecto indicatiui passiui ἐκτέθραπται,2. & simplex τέθραπται, *educatus est*: vide 307, 13. In participio ἐκτεθραμμέν@, *educatus, adultus*,2. (si scribatur ἐκπεπαμμέν@ per τ, ducetur ab ἐκπεῖπομαι, *inuertor*: vnde ἐκπεπαμμένη πολιτεία, *mutata respublica*) συνεκτέθραμμαι, *simul enutrita*,5. simplex πέθραμμέν@, *educatus*: τὸ πεθραμμένον, *educatio*. In aor. primo indicatiui ἐθρέφθω, & sine augmento θρέφθω, *nutritus sum*: cur non dicatur ἐθρέφθω, vide 308, 11. infinitiuus, θρεφθῶναι, *educatum esse*. futurum indicatiui medij, θρέψομαι, *nutriar*: θρεψόμεθα, *nutriemur, alimentum capiemus*: θρέψονται, *nutrientur*.

110 & 66 In fut. indicatiui act. ἐπιθρέξω, *curram*,2. In infinit. ἀποθρέξειν, *recursurum, esse*,1. In aor. pr. infinitiui act. καταθρέξαι, *percurrere*,3. In participio, ἐπιθρέξας, *percurrens*,2. παραθρέξας, *qui præcurrit*,4. Perfectum sumitur à δραμέω: vnde in pluſquamperfecto καταδεδράμηκεσαν, & Atticè (300, 13. & 16.) καταδεδραμήκεσαν, *incursionibus vastarant* seu *vastarunt*,3.

Τρέχω à θρέχω, & à δραμέω. ἀποτρέχω. ἐπιτρ. καταρ. παραθρέχω.

219 & 225 A τύχω, vt in fut. pr. infinitiui medij, ἐντυγχάνεσθαι, *usurum esse*,2. simplex τύξεσθαι, *fruiturum esse, fore*. In part. ἐντυξόμε@, *usurus, consuetudinem habiturus*,2. In perf. infinitiui pass. προστετύχθαι, & abiecto ε ex οὐ, προστυχθῆναι, *prius fuisse, obuiã fieri*,4. In part ἀποτευξύμενο@, *frustratus, cui malè successit*: τὸ ἀποτευξύμενον, *quod voto non respondit*,1. ἐπιτευξύμε@, *obnoxius*,3. A τυχέω, vt in perfecto indicatiui act. ἐπιτετύχηκε, *nactus est*,3. In infinit. συμπροστετυχέναι, *coharere*, per syncopen pro συμπροστετυχηκέναι,6. nisi mauis deducere tanquam à συμπροσοίχω. In particip. προστετυχηκὼς, *qui interfuit*,5.

ἀποτρέχω. ἐπιτρέχω. συντρέχω. συντρέχω. συνεκτρέχω.

Τύχω à τεύχω. ἀποτυγχάνω. ἐντυγχάνω. ἐπιτυγχάνω. προστυγχάνω. προστυγχάνω. συμπροστυγχ.

Φαύσκω à φαύω, vide 346, 39. ἀλαφαύσκω. ἐπιφαύσκω.

IN. Futuro primo indicatiui act. ἐπιφαύσω, *illuceſcet*,2. In aor. pr. διέφαυσεν, *diluxit*,1. simplex ἔφαυσεν, *exortus est*, illuxit. In subiunctiuo, ἀλαφαύσῃ, *illuxerit*,2.

Φέρω ab οἴω, ἐνείκω, & ἐνίκω. ἀναφέρω. ἀποφέρω. ἀλαφέρω. εἰσφέρω siue ἐσφέρω. ἐκφέρω. ἐπιφέρω. ἐπαναφέρω. καταφέρω.

154 & 82, 83, 84. Futurum pr. sumitur tanquam ab οἴω: vt in indicatiuo act. ἀνοίσω, *referam*,1. ἀποίσω, *auferam*,2. διοίσω, *differam*,3. ἐξοίσω, *efferam*: ἐξοίσοι, *efferet, deferet*: ἐξοίστρδν, *efferemus*,5. ἐπιοίσῃ, *injiciet*,6. ἐπανοίσω, *sursum feram, efferam*,7. παρεισοίσω, *abrogabo*,11. προσοίσω, *afferam*, admouebo: προσοίσεις, *admouebis*, (legitur & προσοίσῃς, *admoueas*, vt sit aor. primi subiunctiui: sic in subiunctiuo medio, προσοίσηαι, *suscipiatis*) προσοίσεται, *offeretis*,14. συνοίσῃ & Atticè (401, 23.) ξυνοίσῃ, *conferet, erit vtile*,15. ὑποβρύσω, *subueham*,17. In infin. ἐξοίσειν, *patefacturũ esse*,3. καλοίσειν, *alluturum esse*,8. σωοίσειν, *quadraturum esse*, pro futu

9 μεζοφέρω.
10 παραφέρω.
11 περισφέρω.
12 περιφέρω.
13 προφέρω.
14 προσφέρω.
15 συμφέρω.
16 συνεισφέρω.
17 ὑποφέρω.
18 ὑπερφέρω.

futurum esse,15. In part. τὸ συμφέρον, *quod conferet, utilitas*,15. In indicatiuo pass. συμφερόμεθα, *conferar, coniungar*,15. In medio, προίσεται, *exportabor : προίσεται, exportabitur*,3. ἐξοίσονται, *efferent, se recipient*,5. προσοίσομαι, *capiam cibum*,14. συμοίσομαι, *congrediar : συμοίσεται*, & Atticè (401,23.) ξυμοίσεται, *continget, vertetur in vtilitatem, conferet : συμοιόμεθα, concurremus, congrediemur, præliabimur*,15. In Optatiuo, προσοίτο, *accipiat*,14. In infinit. συμοίσεσθαι, *actũ iri*,15. In part. προσιόμενος, *confligturus*,14. συμοισόμενος, *occursurus*,15. Aoristus pr. vocis actiuæ & mediæ, veluti & secundus, sumitur ab οἴσω : sed futuri Characteristica hîc non seruatur, quin potiùs præsentis,302,6. vt in indicatiuo act. εἰσήνεγκα, *intuli*,4. ἐξήνεγκα, *protuli, extuli*,5. κατήνεγκα, *detuli : κατήνεγκε, demisit, intulit, abstulit : κατήνεγκαν, detulerunt, accusarunt*,8. μετήνεγκε, *diuertit*,9. προσήνεγκε, *suscepit*,12. προσήνεγκα, *contulit, obtulit : προσήνεγκατε, obtulistis*,14. συνήνεγκα, *conduxit & contulit, operæpretium & vtile fuit*,15. συνεισήνεγκε, *contulit : συνεισήνεγκαν, contribuerunt*,16. ἐσήνεγκαν, *retulerunt*,14. In imperatiuo, εἰσένεγκον, εἰσένεγκατε, *infer, inferat* seu *intrò ferat*,4. (est etiam εἰσήνεγκον, aoristi secundus indicatiui sine augmento, pro εἰσήνεγκον, *induxi* : vnde & infinitiuus εἰσενεγκεῖν, *inducere*) περίνεγκε, *traducite*,12. In Subiunct. διενέγκῃ, *deportaret*,3. προσενέγκῃ, *offerat : προσενέγκωμεν, offeramus*,14. possunt etiam censeri aoristi secundi. nam in hoc verbo, veluti in ἔπω τὸ ἄγω δύω, (584, 18.) vterque aoristus eandem habet vocem in toto subiunctiuo atque in tertia persona singulari indicatiui act. In infinitiuo, ἀπενέγκαι, *auferre*,2. συνεισενέγκαι, *simul conferre*,16. In part. διενέγκας, & in aoristo secun. διενεγκών, *præstans, eximius*,3. ἐξενέγκας, αντος, *efferens, qui extulit*,5. προσενέγκαντες, *conferentes, adhibentes*,11. προσενέγκας, *qui obtulit*,14. συνέγκας, *qui comportauit*,15. In Subiunct. med. ἐξενέγκωμαι, *exportauero*,5. In infinit. ἀπενέγκασθαι, *referre, reportare*,2. προσενέγκασθαι, *proferre*,13. προσενέγκασθαι, *adhibere*,14. In participio, ἀπενεγκάμενος, *qui abstulit*,2. ἐξενεγκάμενος, *qui transportauit*,5. ἐπενεγκάμενος, *importans*,6. προσενεγκάμενος, *qui attulit, qui sumpsit, qui esitauit, qui cibum sumpsit*,14. Apud poëtas in his aoristis pro γ ponitur κ : aut si mauis, hæc tempora sumuntur ab οἴσω, seruata quoque præsentis Characteristica : vt in indicatiuo act. ἐξήνεικεν, & deposito augmento ἐξένεικεν, *extulit, porrexit*,5. ὑπαλύεικαν, *subduxerunt*,18. In Optatiuo, simplex

* συνείκῃ *Varinus* συνίκῃ, & pleonasmo τοῦ κ * συνείκῃ, *ferat*. In infinit. ἐξενεῖκαι, *efferre, extulisse*,5. In participio, ἀνενείκας, *referẽs: affert è Theocrito, cũ* ἀνενείκαντες αὖθι, *tollentes*,1. ἐξενείκας, *qui extulit*,5. ἐπενείκας, *qui intulit*,6. In infinit. medio, ἐσενείκασθαι, *intulisse*,4. πίτνε ὄχνας ἐνείκασθαι, *transtulisse, expilasse*,5. In participio, ἀνενεικάμενος, *victus*,1. Perfectum & tempora ab eo formata Atticè vocis est actiuæ, (297,17.) communiter verò est vocis mediæ, (412,37.) semper autem inest reduplicatio Attica : vide 413,33. sic μετενήνοχα, *transtuli*,9. συνενήνοχα, *protuli, produxit*,13. προσενήνοχεν, *protulit, produxit*,13. προσενήνοχεν, *obtulit*,14. In participio, ἐξενηνοχώς, *qui extulit*,5. In part. pass. περισεσυνηνεγμένος, *abrogatus*,11. προσενηνεγμένος, *qui se gessit*,14. συνηνεγμένος, *ingressus*,15. vide 307,8. In aoristo primo indicatiui pass. περιηνέχθη, *euagatus sum*,12. ἀνηνέχθη, *perlatus est*,1. ἀπηνέχθη, & sine augmento ἀπενέχθη, *delatus est*,2. κατηνέχθη, *decidit, delapsus est, delatus est* : κατηνέχθησαν, *delati sunt*,8. προσηνέχθη, *accessit, oblatus est* : προσηνέχθησαν, *admoti fuerunt*,14. συνηνέχθη, *euenit, contigit*,15. παρηνέχθημεν, *aberrauimus*,10. In subiunct. περιενεχθῇς, *alucineris*,12. In infinit. ἀπενεχθῆναι, *deferri*,2. συνενεχθῆναι, *contigisse*,15. quod & συνενεχθῆναι : vide 414,13. In participio, ἐξενεχθείς, ἐξενεχθέντος, *delatus, euectus*,5. ἐπενεχθείς, ἐπενεχθεῖσα, *obiectus, obtecta*,6. μετενεχθείς, *translatus*,9. παρενεχθείς, *allatus*,10. προσενεχθείς, *oblatus, deuoratus*,14. συνενεχθείς, *collatus, coportatus, coatingens*,15. ὑπερενεχθέντες, *qui superarunt*,17. καπενεχθεῖσαι, *delatæ, euersæ*,8.

In Aoristo pr. indicatiui act. κατέφησεν, *affirmauit*,1. In optatiuo simplex φήσαι, Atticè siue Æolicè (181,1.) φήσῃς, *dixerit*. In infinit. καταφῆσαι, *affirmare*,1. In perfecto indicatiui pass. πέφατται, *dicitur* seu *dictus est* : †προπέφαται, *prædicta sunt*,2. item *manifesta sunt*, à προφαίνομαι : atque ab hoc, potest censeri & tertię singularis & tertię pluralis : vide 564,25. In imperatiuo, πεφάσθω, *sit assertum, dictum sit*.

231 In fut. indicatiui act. προφθάσει, *præueniet*,3. In aor. pr. προεφθασεν, *anteuertit, præuenit, occupauit*,3. περιέφθασαν, *præueni, circumuenti sunt*,2. In imperat. προφθασαν, *præueni*,3. In participio, παραφθάσας, & poëticè geminato σ, προφθάσσας, *præueniens*,1. προφθάσας, *qui anteuertit*,3.

[Verum προπέφαται, cum descendit è προφαίνω, esse tantum tertię singularis, non itè pluralis, satis euidenter cognoscitur ex iis quæ annotaui supra in p.564. & 565.]

231 In aor. pr. imperatiui act. ἀπόφθιτον, & simplex φθίτον, *perde*. In Optat. Æolico ἀπόφθισις, *perdiderit*,1.

1 μάρ, *victus*,1. *tiones quas quidem murmurantur ab* εἴκω : vt in indicatiuo, ἐξενήνοχα, *extuli*,5. *ego viderim, etiam communiter* ἐνήνοχα, *Romana, habẽt* ἐνήνεικα, *Attica* : vide 413,33. sic μετενήνοχα, *transtuli*,9. συνενήνοχα, *protuli, produxit*,13. προσενήνοχεν, *obtulit*,14. In participio, ἐξενηνοχώς, *qui extulit*,5. In part. pass. περισεσυνηνεγμένος, *abrogatus*,11. προσενηνεγμένος, *qui se gessit*,14. συνηνεγμένος, *ingressus*,15. vide 307,8. In aoristo primo indicatiui pass. περιηνέχθη, *euagatus sum*,12. ἀνηνέχθη, *perlatus est*,1. ἀπηνέχθη, & sine augmento ἀπενέχθη, *delatus est*,2. κατηνέχθη, *decidit, delapsus est, delatus est* : κατηνέχθησαν, *delati sunt*,8. προσηνέχθη, *accessit, oblatus est* : προσηνέχθησαν, *admoti fuerunt*,14. συνηνέχθη, *euenit, contigit*,15. παρηνέχθημεν, *aberrauimus*,10. In subiunct. περιενεχθῇς, *alucineris*,12. In infinit. ἀπενεχθῆναι, *deferri*,2. συνενεχθῆναι, *contigisse*,15. quod & συνενεχθῆναι : vide 414,13. In participio, ἐξενεχθείς, ἐξενεχθέντος, *delatus, euectus*,5. ἐπενεχθείς, ἐπενεχθεῖσα, *obiectus, obtecta*,6. μετενεχθείς, *translatus*,9. παρενεχθείς, *allatus*,10. προσενεχθείς, *oblatus, deuoratus*,14. συνενεχθείς, *collatus, coportatus, coatingens*,15. ὑπερενεχθέντες, *qui superarunt*,17. καπενεχθεῖσαι, *delatæ, euersæ*,8.

In Aoristo pr. indicatiui act. κατέφησεν, *affirmauit*,1. In optatiuo simplex φήσαι, Atticè siue Æolicè (181,1.) φήσῃς, *dixerit*. In infinit. καταφῆσαι, *affirmare*,1. In perfecto indicatiui pass. πέφατται, *dicitur* seu *dictus est* : †προπέφαται, *prædicta sunt*,2. item *manifesta sunt*, à προφαίνομαι : atque ab hoc, potest censeri & tertię singularis & tertię pluralis : vide 564,25. In imperatiuo, πεφάσθω, *sit assertum, dictum sit*.

231 In fut. indicatiui act. προφθάσει, *præueniet*,3. In aor. pr. προεφθασεν, *anteuertit, præuenit, occupauit*,3. περιέφθασαν, *præueni, circumuenti sunt*,2. In imperat. προφθασαν, *præueni*,3. In participio, παραφθάσας, & poëticè geminato σ, προφθάσσας, *præueniens*,1. προφθάσας, *qui anteuertit*,3.

[Verum προπέφαται, cum descendit è προφαίνω, esse tantum tertię singularis, non itè pluralis, satis euidenter cognoscitur ex iis quæ annotaui supra in p.564. & 565.]

231 In aor. pr. imperatiui act. ἀπόφθιτον, & simplex φθίτον, *perde*. In Optat. Æolico ἀπόφθισις, *perdiderit*,1.

1 ἐξενεῖκαι, *efferre, extulisse*,5. In participio, ἀνενείκας, *referẽs: affert è Theocrito, cũ* ἀνενείκαντες αὖθι, *tollentes*,1. ἐξενείκας, *qui extulit*,5. ἐπενείκας, *qui intulit*,6. In infinit. medio, ἐσενείκασθαι, *intulisse*,4. πίτνε ὄχνας ἐνείκασθαι, *transtulisse, expilasse*,5. In participio, ἀνενεικάμενος, *victus*,1. Perfectum & tempora ab eo formata *enim Theocriti edi-*

1 μάρ

2 καθαφθίγω.

Φωγνύω à φώγω.

Χέω à χόω, ὑπὸ à χύω.
1 ἀναχέω.
2 ἀποχέω.
3 διαχέω.
4 ἐγχέω.
5 ἐπιχέω.
6 καθαχέω.
7 παρεγχέω.
8 περιχέω.
9 συγχέω.

In infinit. ἀπόφθσαι, *perdere*,[1]. In pluſquamperfecto, ἀπέφθιτο, *interijt*,[1]. κατέφθιτο, *perijt*,[2].

238 In aor. pr. participij paſſ. περιφωγθεὶς, *antè toſtus*, à περιφωγνύω.

245 & 241 A χόω: vt in aor. pr. indicatiui act. ἐχεύα, quod & ἐχεῦα, *infudi*, *libaui*,[4]. futuri characteriſtica abiicitur, atque υ apud Oratores ex diphthongo ου: à poëtis verò non rarò ſeruatur ου, κατέχουα & κατέχευα, *defudi*: κατέχουας, *infudiſti*: κατέχουεν & κατέχευε, *effudit*: κατέχουαν, *deiecerunt*,[6]. ἐπέχουε, *ſuperfudit*, *offudit*,[5]. συνεχύαμεν, *confudimus*,[9]. διέχουαν, *diffuderunt*,[3]. Infinit. συγχέαι, *turbare*, *confudiſſe*,[9]. In partic. ἀποχέας, *qui defudit*,[2]. περιχέας, & poëticè περιχόυας, *circumfundens*, *perfundens*,[8]. συγχέας, *qui confudit*,[9]. ſimplex χέας, *qui fudit*. In infinit. medio, χέασθαι, *fundere*. In partic. χεόμενος, *fundens*. A χύω: vt in perfecto participij paſſ. ἀφυκτὸς, *ſolutus*, *diffuſus*: ἀφυκτύμενοι, *effuſi*, *ſoluti*, *moliter educati*,[3]. περικτύμενοι, *imminentes*, & *effuſi*,[8]. συγκεχυμένος, *confuſus*: hinc aduerbium συγκεχυμένως, *confusè*, *promiſcuè*,[9]. In aor. pr. Optatiui paſſ. ἀφχυθείην, *exhilararentur*,[3]. pro ἀφχυθείημεν, 308, 33. In participio, ἀναχυθεὶς, *redundans*,[1]. ἀποχυθεὶς, *effuſus*,[2]. ἀφχυθεὶς, *exporrectus*, *exhilaratus*,[3]. ἐπιχυθεὶς, *infuſus*,[5]. παρεγχυθεὶς, *affuſus*,[7]. περιχυθεὶς, *circumfuſus*,[8]. inuenitur etiam παρακεθεὶς, *adfuſus*, à παραχέω, ſed tanquam à παράχημι. nam à χέω regularis aoriſtus pri. indicatiui eſſet ἐχάθλω, vel ἐχόθλω: at à χῆμι fit ἐχέθλω, *fuſus ſum*: vide 381, 24.

Χρὴ à χρῆμι ſiue χρέω.

242 In aor. pr. indicatiui act. ἐπίχρησε, *ſuffecit*, *ſatisfuit*, ab ἐπίχρη: ἐξέχρησε, *ſuffecit abundè*, ab ἔχρη. ἐπίχρησε non tantum impersonaliter ſignificat *ſufficit*, verum etiam perſonaliter *viciſſim vtendum dedit*, ab ἐπιχράω, à quo eſt ἐπίχρησις apud Armenopulum, cum debitor creditori pignus tamdiu dat vtendũ donec creditum reſtituat, vt domũ aut fundum pro pecunia.

ANNOTATIO.

Χρώννυμι à χρόω.
1 ἐπιχρώννυμι.
2 καθαχρώννυμι.

Χώννυμι à χόω.
1 ἀναχώννυμι.
2 ἐπιχ.
3 καθαχ.
4 περιχώννυμι.
5 περιχ.
6 συγχ.

243 In aor. pr. infinit. act. καθαχρῶσαι, *tingere*, *fucare*,[2]. In perf. participij paſſ. ἐπικεχρωσμένος, *per ſumma coloratus*,[1]. καθακεχρωσμένος, *tinctus*,[2].

246 In aor. pr. indicatiui act. συνέχωσαν, *obruerunt*,[6]. In infin. ἐπιχῶσαι, *aggerem cumulare*,[2]. In partic. περιχώσας, *aggerens*,[4]. περιχώσας, *qui aggeſſit*, *qui exaggerauit*,[5]. ἀναχώσαντες, *qui aggeſſerunt*,[1]. συγχώσαντες, *qui obſtruxerunt*, *obruentes*, *obturantes*,[6]. In perf. infinitiui paſſ. περικεχῶσθαι, & poëticè ſine reduplicatione περιχωσθαι, *exaggeratum eſſe*,[4]. ſimplex κεχῶσθαι, *exaggeratũ eſſe*. In aor. pr. part. paſſ. ἀναχωσθεὶς, ἰνὸς, *aggeſtus*,[1]. καθαχωσθεὶς, *obrutus*,[3].

248 In

248 In fut. pr. indicatiui act. ἀπώσω, *prohibebo*,[2]. In medio, ἀπωσόμεθα, *reijciemus*,[2]. In aor. pr. infinitiui act. ἀνωσαι, *reuerti*, *referri*,[1]. In particip. ἀπώσας, *repellens*,[2]. διώσας, *emeritus*, *rude donatus*,[3]. παρώσας, *dimittens*, *negligens*,[4]. In indicatiuo medio, ἀπώσαντο, *recuſarunt*, *repulerunt*,[2]. augetur Atticè 298, 8. In infinit. διῶσασθαι, *per interſtitiũ vi impellere & propellere*,[3]. παρώσασθαι, *reijcere*, *differre*: inuenitur & cũ augmento Attico παρεώσασθαι,[4]. In partic. ἀπωσάμενος, *qui repudiauit*,[2]. παρωσάμενος, *expellens*,[4]. In perf. indicatiui paſſ. ἀπέωσμαι, *repulſus eſt*,[2]. περιεώσμεθα, *ſumus abiecti*,[5]. augentur Atticè. ſic participium παρεωσμένος, *proiectus*, *repudiatus*,[4]. at ἀπωσμένος, *exagitatus*, *qui repulſam accepit*,[2]. eſt ſine augmẽto. In aor. pr. ſubiunctiui paſſ. περιωθῶμεν, *repulſam accipiamus*,[5]. In particip. ἀπωθεὶς, *depulſus*,[2]. περιωθεὶς, *reiectus*, *excluſus*,[5].

ab ἄνημι. ἀνωγέω.
ἀπωγέω.
διωγέω.
παρωγέω.
περιωγέω.

SED Modus tandem aliquis imponatur huiuſmodi præceptis, ac congeriei vocabulorum ſiue anomalorum, ſiue à thematibus obſoletis deductorum, ſiue quorum thema ob dialectum, aut licentiam poëticam, aut ob tropum ſiue figuram aliquã, aut ob aliam quamcunque literarum mutationem, eſt rudioribus inuentu difficile. Si quis enim hæc omnia vnum in locum coaceruata habere deſiderat, profectò *Plus* (vt cum Ouidio loquar) *quàm quod fieri res ſinit, ille petit*. poterunt tamen (vt opinor) ea quę hoc libello ac toto volumine ſuis locis ſparſim adducuntur (quæ omnia optimo, ni fallor, ordine in Indices operi præfixos relata ſunt) ita ſedulis adoleſcentibus ſatisfacere, vt nihil, aut certè parum, futurum ſit in thematis inueſtigandi ratione obſcurum aut difficile, quod horum adminiculo, quaſi lumine, non poſſit elucere.

ET DE ETYMOLOGIA HACTENVS.

Universidad de Deusto
Biblioteca

DE SYNTAXI, TERTIA GRAMMATICES PARTE, IOANNE VARENNIO *Mathliniensi autore, adiectis vbi is ieiunior visus est, tum ex veteribus tum ex recentioribus Grammaticis notis & appendicibus.*

DE singulis orationis partibus hactenus dictum est: Restat vt de coniunctis præcipiatur: igitur ex his partibus conficiendæ orationis ratio συντάξις est. Est enim hæc partium orationis coherẽs inter se dispositio, & veluti structura quædam, ad representandum certam aliquem animi sensum: Sed cum Quintiliani Consilium (vt Græcè discant pueri priusquam sciant Latinè) iamdudum explosum esse videam. Nec Græcæ litteraturæ patere studia nisi Latinis admodum promotis: Hac in parte Varennij sequutus sententiam, ita hanc partem persequar, vt ea quæ cum Latinis habet hæc lingua communia, aut omnino præteriantur, vt potè suo loco à Grammaticis Latinis discussa, aut leui tantum brachio attingantur. Qui verò fusiorem hac de re disputationem vehementius flagitet, Apollonium, Theodorum Gazam, Lascarim, qui eam partem sic posteritati tradiderũt absolutam, vt illis quoque ad percipiendam eam linguam sufficiat, qui Latinè ignorant, diligentius legant & cõsulant: IOANNIS itaque VARENNII libellum huic loco aptissimum cẽsui: vbi vero breuior, aut quam oportet obscurior est Varennius, ex aliis vel vetustioribus vel nostri temporis Grammaticis vt è re visum, accesserũt ad Scholij instar appendices, vel illustrationes.

PORRÒ quæ Syntaxin aggressuris εἰσαγωγῆς ratio tradi solet, eam fusè pertractat Apollonius, lib. 1. c. 1. 2. 3. Nobis igitur hoc tantum dicendũ, constructione mutari nonnumquam syllabicas vocum affectiones, & in contextu earum ab Etymologiæ præceptis aliquantum aberrari.

1 Nam & quantitates, mutat interdum vocum constructio: adeo vt syllabæ finales, natura per se breues fiant longæ: contra, natura sua longæ, breues reddantur.

2 Deinde accentum quoque mutat constructio, cùm in aliis Oxytonis, tum potissimum in Enclyticis.

3 Tertiò litteram sæpè pro litteris substituit Syntaxis.

4 Quartò aliquam vel asciscit vel abiicit: cuius postremi generis est multiplex per apostrophen siue crasis siue synaliphe, alio loco fusius explicanda.

DE

DE SYNTAXI NOMINVM.

De Conuenientia Substantiui & Adiectiui.

Conuenientia substantiui & adiectiui.

NOMEN substantiuũ tum adiectiuo conuenit in genere numero & casu, vt σοφὸς ἄνθρωπος, *sapiens homo*, καλὴ γυνὴ, *pulchra mulier*, μέγα ξύλον, *magnũ lignum*. Idem accidit in pronominibus, participiis & articulis præpositiuis; Nam postpositiui, etsi necessario conueniunt cum suis antecedentibus in genere & numero, non tamen necessario in casu, vt Οδυσ, α.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. ———

Virum mihi dicito musa multorum morum, qui nimis multa errauit.

TALIA sunt relatiua qualitatem numerum aut magnitudinem significantia: quæ sibi inuicem respondent, vt τοῖος, vel τοιοῦτος *talis*, οἷος, vel ὁπῖος *qualis*: vt οἷος ὁ τρόπος τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος, *qualis mos talis & sermo*. ὁποία ἡ δέσποινα τοῖαι καὶ θεραπαινίδες, *qualis domina tales & famulæ*. τόσος vel τοσοῦτος *tot*, ὅσος vel ὁπόσος *quot*, Iliad. β, ἀλλ' οὐ τόσσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες ἀχαιοί. *At non tot erãt quot oculis volubiles Achæi.* τηλίκος vel τηλικοῦτος, *tantus*, ἡλίκος, *quantus*. Demosthenes, καὶ κατεστήσαμεν τηλικοῦτον, ἡλίκος οὐδείς πω βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας, *Et constituimus tantum, quantus nemo vnquam rex fuit Macedoniæ.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

Itidem horum interrogatiua ποῖός ἐστι, *qualis est?* respondetur καλὸς *bonus* πηλίκος, *quantus:* ἡλίκος σύ, *quantus tu?* πόσοι εἰσί, *quot sunt?* τρεῖς, *tres:* πόσος ἐστί, *quotus est?* τρίτος, *tertius.* ποσταῖος ἀνέστη ὁ Λάζαρος? *quoto die surrexit Lazarus?* τεταρταῖος, *quatriduanus,* vide infra in Appendice.

Articismus.

Prima adiectiui anomalia.

2. anomalia.

Anomaliarum causa.

Prima obseruatio.

Zeugmatis leges.

IN Adiectiui & substantiui nominis constructione, sæpe substantiuum omittitur, & auditori relinquitur subaudiendum. Vt Arist. histor. Animal. τὸ ἦλυ ἀκινητότερον δ' ἄρρενος scilicet ζῶον, βοῦς, vel simile quid. Eius generis αὐτλεῖν ἀμφοτέραις, adag. *Haurire ambabus*, deest χερσὶ *manibus.* Xenoph. ἐὰν στρατεύσταί πε εἰς πολεμίαν, si quando exercitum ductent in hostilem, subintelligitur χώραν, *regionem.* vide infra, in 3. Append. Hanc constructionem Atticorum esse scribit Franc. Vergara, lib. 3. cap. 2. Sic etiam Latini *Oriens, Occidens,* subauditis Sole & terra. In Adiectiuo prima anomalia est generis, Attici enim substantiuis fœmininis subiungunt epitheta masculina, vt apud Homerum κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτὴ, inclyta χρήσιμος ὕλη *vtilis materia,* γνώτμος ἴυγξ, *nota Iunx*, & eius generis alia multa, ad Thucididis & aliorum Atticorum imitationem vsurpata, qualia sunt quæ in μος, ερος & ος, purum desinunt, vide infra in 2. Append. Magis poëticam generis anallogen habent ista Homeri ἀλλ' βαθεῖα, ἀλλὰ δία: & contra ἦλυς ἐέρση apud Hesiod. ἱερὸς ἄυτμή: apud Nicandrum ψολόεντος ἐχέθρης. Secunda anomalia est numeri, vt apud Aristot. Analyt. ἐξ ἀμφοῖν φόβων. Homer. Il. ψ, πάπτασε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἠδ' ἀρῆος. vide 4. Append. Hanc sine generis siue numeri anomaliam facit plerumque Synthesis, hoc est structuræ ad intellectum relatio vt Athenæus ex Machaone Comico ἡ Γναθαίνιον ἢ Γλυκέριον. Sic Paus. Διοσκόρων ἀγάλματα φέροντες τὰς λοχίππου. In priore enim loco articulus respicit fœmininum ἐτάρω, in posteriori participium refertur ad masculinum Διοσκόρω. Obseruandum quoq; cum pluribus substantiuis vnum adiectiuum tribuitur commune istud adiectiuum aliquando propiori substantiuo respondet per Zeugma, vt Homer. Παρθένικαί τε καὶ ἠίθεοι ἀπάλα φρονέοντες. Aliquando per Syllepsin respondet digniori etiã remotiori: vt Pausan. 141, 20. πύργοι καὶ ἐπάλξεις εἰσὶν ἐμπεδομμένοι. Quæ quidem substantiua si rerum sint inanimatarum adiectiuum neutro genere (quod Latinorum regulis præceptum est) sæpe ponetur Arist. de Anima ὅταν ὁ λόγος καὶ ἡ ἐπιθυμία ἐναντία ὦσι, imo etiã animatis rebus Isocrates tribuit adiecti-

adiectiuum neutrum, ad Nicocl. πρὸς πολίτας ποιεμένους τὰς πόλεις τὰς ἑαυτῶν, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ μᾶλλον ὀργιζομένους τοῖς εἰς ταῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Item substantiuum in hac constructione mutato casu interdum ponitur partitiuè, sic οἱ σοφοὶ ἄνδρες, καὶ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνδρῶν. Æschines πρὸς μὲν τὰ μεγάλα καὶ παραδόξα τῶν πραγμάτων. *Ad magnas quidem & præclaras res.* Polyb. τὰ βαρέα τῶν ὅπλων, *grauis armatura.* Id structuræ genus Plinius non raro imitatur, vt lib. 8. *Nigræ lanarum nullum colorem bibunt,* pro nigræ lanæ. Et interpres D. Lucę ad Græcorum morem transtulit *non sum sicut cæteri hominum.* Sicut etiã scriptum est ab Apuleio, *roscida vallium*, & *globosa camporum.* Quod si adiectiuum vice versa in Genitiuum ita transeat, vt ipsum à substantiuo alterius casus regatur: non manebit idem sensus: vt cùm dico ξύλα τῶν μεγάλων, ligna quædam ex magnis significo, cum autẽ τὰ μεγάλα τῶν ξύλων ligna quæuis magna: Duo quoq; adiectiua hoc modo iungi possunt: vt τὰ μέτρια τῶν κακῶν *mediocria mala.* Item adiectiuum & participium, Isocra. χαίρει μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, καὶ λυπεῖ μετρίως ἐπὶ τοῖς γινομένοις τῶν κακῶν, *Gaude ob quæ contigerint bona, & moderatè dole ob mala quæ inciderint.* Similli forma nomini aut pronomini singulari subiungitur Genitiuus, sic εἰς τοῦτο ἦκε μανίας, *Hucusque insaniæ processit.* Rursum hæc anallage interdum fit per periphrasim vt Dionys. Halicarn. χρῆμα βοσκημάτων σὺν ὀλίγῳ pro σὺν ὀλίγα βοσκήματα: Sicut Latini quoque, *magnam pecorum vim*, pro *multa pecora.* Habet quoque non raro hæc periphrasis ellipsin substantiui, vt τὸ βαρβαρικὸν τῆς γλώττης τὸ Ἰωνικὸν τῆς στολῆς ibi enim subauditur substantiuum χρῆμα vel quid simile: breuius enim dici potuisset ἡ βαρβαρικὴ γλῶσσα ἢ Ἰωνικὴ στολή, *Barbara lingua, Ionicus, amictus,* 623, 40. Interdũ verò enallage, ellipsis & periphrasis cõcurrũt, vt in his Euãgelij locutionibus ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας. *homo peccati.* Plenior enim constructio fuisset ὁ τὴν ἁμαρτίαν δεδωκὼς ἄνθρωπος. Adiectiui periphrasis fit interdum per articulum & præpositionem subaudito participio: vt ὁ ἀπὸ Ἰωνίας τρόπος ὁ μετὰ δικλείας ἀθάνατος breuius enim dici posset, ὁ Ἰωνικὸς τρόπος, & ὁ δικλεὴς θάνατος, *tropus Ionicus, gloriosa mors.* vt nostri homines, *vitam cum turpitudine coniunctam*, pro *vitam turpem.* Præterea nomina quædam adiectiua inter se copulari gaudent. vt πᾶς ἕκαστος, πᾶς τις, *vnusquisque*, πᾶς ὅστις, *quicunque*, πολλὰ ἄττα, ἕτερα ἄττα, & πάντες ὅσοι, vnusquisque, ποῖος *qualis*, ἄλλο τι omnia sine interrogatione. Nam τι neutrũ sæpe aliis sic appenditur, vt abundare videatur, vt τεκνία τι,

Notio ex Vergara.

Duo adiectiua iuncta.

2.

3.

4.

Notio de τι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

δίκαιόν ἦ, &c. Adhæc πῆς quibusuis verbis præponitur quum interrogat; vt πῆς ἀγορεύειν βέλεται, *quis concionari vult.*

π οὐκ pro οὐδέν. Quod & subiecta negatione pro οὐδὲν sumitur. π οὐκ vel π οὐχὶ quid non Demosth. π κακὸν οὐχὶ πασχόντων, id est, *nihil non mali patientibus.* Adiectiuum vsurpatur interdum etiam 5
5. pro aduerbio Homer. εὕδειν παννύχιοι, Herod. 88. πάννυχος λύχνῳ παραικάθετο, sicut Gellius quoque de Socrate: *Stare solitus pertinaci statu perdius atque nox:* pro per totum diem totamque noctem. Crebrius hoc fit in neutro genere vt ὀξὺ βλέπειν, *clarè cernere.* Sic Polyb. παχὺ συναθροισθῆναι, *cito congregata.* At Homericum istud ὀξέα κεκληγώς, & istud Aristoph. δεινὰ κέκραγμαι, Peculiaria sunt Poëtis: vt etiam istud Virgelij: *stabat acerba fremens.* Frequentissimè quoque aduerbialiter vsurpãtur comparatiua singularia, & superlatiua
6. pluralia, vide Append. 4. Denique generis enallagen habere videntur ista apud Demosth. πονηρὸν ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι πονηρὸν, ὁ συκοφάντης, καὶ παντάχοθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον, *improba res est ô viri Athenienses, improba certè, & vndequaque inuida atque infesta Sycophanta.* & καὶ ὅλως ἄπιστον οἶκημα, πολιτείαις ἢ τυραννίς, *& planè infida res est opinor rebus publicis tyrannis.* Sed potius est in eis ellipsis eaque duplex (si Syburgio credimus) verbi scilicet substantiui & nominis: desideratur enim ἐστὶ seu χρῆμα πέφυκε. Sic Silius lib. 4. *Mite & cognatum est homini Deus.* Et Virgil.

Triste lupus stabulis, maturis frugibus imbres.

Nominum porrò inter se cõuenientia (vt idem est si Syburgius author) est non tantum adiectiuorum, sed etiam substantiuorum. Nam & substantiua interdum eodem casu ponuntur, cum alterum alteri declarationis caussa adiicitur: vt apud Ptolem. Ἀσωπὸς πόλις, *Asopus oppidum:* & cum articulo, ὁ Ζάρηξ τὸ ὄρος, *Zarex mons.* Item postposito articulo: Herodot. Ἱστιαῖος ὁ Μιλήτου τύραννος, *Histiæus Mileti tyrannus.* Hic interdum substantiui appositi ellipsis est: vt Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, scilicet υἱός, *Alexander Philippi filius.* Sic apud Lysiam, Ἀλκιβιάδῃ τῷ Ἀρίφρονος, scilicet ἀδελφῷ: vt declarant sequentia, Ἀρίφρονα τὸν ἀδελφὸν τῷ Ἀλκιβιάδου. Interdum duplex hic ellipsis est, substantiui appositi, & participij: vt apud Euangelistas, Μαρία ἡ Ἰακώβου, scilicet νομιζομένη μήτηρ, *Maria quæ Iacobi putabatur mater:* sicut adnotat Theophylact. 372. Sic apud Ptolem. Πεῖσα ἡ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει, scilicet κειμένη πόλις, *Prusa ad Olympum montem sita vrbs.* Eius generis alia vide infra in Syntaxi articuli. Interdum in appositione fit enallage: vt Ἀθῆναι ὧν πόλις, Τεγέης πολιήτης, pro Ἀθηναίων ἡ πόλις, Τεγεᾶτις ἡ πόλις. (nisi potius ibi periphrasin esse velis; sicut in istis Homeri, βίη Πριάμοιο, pro Πριαμίδου: ις Τηλεμάχοιο.

Substantiua in eodem casu posita.

Substantiui appositi ellipsis.

Ellipsis duplex.

Appositionis enallage.

Cuiusmodi à Latinis quoque poëtis vsurpata sunt; *Buthrotē vrbs, Auentini mons; Odora canum vis, Fortis equi vis.* Similis periphrasis per substantiuum πεφυκὼς, vsitata est etiã in prosa oratione. In tali periphrasi pro genitiuo ponitur interdum adiectiuum: Theogn. Οὔποτε δ' ἀλκὴ κεφαλὴ εἰδῆται πέφυκε. ibi enim ἀλκὴ κεφαλὴ pro ἀλκὴ κεφαλὴ ponitur: hoc autem, pro ἄλκου. Sic in prosa ὦ φίλη κεφαλή: pro ὦ φίλε.) Casus enallagen habere videntur ista Homerica, ἱππότα Νέστορ, & μειλίχιε Ζεῦ, νεφεληγερέτα Ζεῦ, ac cõsimilia: quippe in quibus vocatiui terminatio posita sit pro terminatione nominatiui. Aliquando in substantiuorum connexione, casus quidem similitudo retinetur, sed mutatur pars orationis. Aristot. Rhet. 2. ὡς ὁ ἔχθρας καὶ τῆ μισεῖν: dicendum enim fuisset τὸ μίσος.

Pro genitiuo adiectiuum.

Casuum similitudo mutata parte orationis.

GENITIVVS POST NOMEN.

COMPARATIVVS Genitiuum exigit, significantem rem excessam: Ἀχιλλεὺς ἰφθιμότερός ἐστιν Αἴαντος. *Achilles est fortior Aiace.* ἀδύνατος χεῖρον, *nihilominus.* Hinc est quod 1. Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη legimus, *maior horum est charitas:* pro *maior his.* & ad Hebr. 3. καθ' ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτὸν, *quanto ampliorem honorem habet domus, qui fabricauit illam:* pro *ampliorem domo:* vel *ampliorem, quàm domus.* Et multò latiùs patet hic vsus comparatiui cum genitiuo apud Græcos, quàm cum ablatiuo apud Latinos. Frequenter enim illi per comparatiuum cum suo casu explicant quæ Latinis vocibus eodem modo sermonis absurdè dicerentur. Sed addendum est, quàm aut aliud simile. δεῖ προσέχειν τῷ ἐμπείρων δόξαις, ἢ πᾶσιν τῷ δι' ἀποδείξεων, *assentire oportet opinionibus expertorum, non minus, quàm demonstrationibus.* κάλλιόν ἐστιν εὖ ποιεῖν φίλους ἢ ἐθνείων, *honestius est amicis benefacere, quàm alienis.* τοῖς εἰδόσι τὰ ζητούντων ἡδίων ἡ ἀγωγὴ, *sciẽtibus vita suauior est, quàm indagantibus.* μᾶλλον νομίζω σε φίλον ἢ ἐχθρὸν, *magis puto te amicum, quàm hostem.* κρείττων λόγου, ex-

Comparatiuorũ regimen.

1 ἀδὲν χεῖρον est, *nihilominus.*

Comparatiui cũ genitiuo vsus quam latè pateat apud Græcos.

cellentior quàm dici posset. κρείττων τ῀ παιδείας, *excellentior quàm quem doctrina emendare posset.* κρείττων μέμψεως, *maior quàm vt reprehendi debeat.* σθεῤῥότερος λόγων, *firmior quàm dici posset.* ἰσχυρότερος πειθοῦς, *fortior quàm credi posset.* μεῖζον λόγῳ ἔργον, *opus maius quàm sermone explicari posset.* ἥττων ὀργῆς, vel ἔρωτος, *minor quàm vt irasci, vel amare posset.*

Comparatiua cum ἢ coniunctione. 3

2 CONSTRVITVR nonnunquam comparatiuum intercedente coniunctione, ἢ, idq; quandoque cũ Genitiuo, ὡμίλησα ἀρείοσιν ἢ ὑμῶν. 3 Quandoque cum eo casu, quem postulat verbum adiunctum, ὡμίλησα ἀρείοσιν ἢπερ ὑμῖν, *conuersatus sum cum viris melioribus, quàm vos estis.* Quandoque cum κτ῀, & Accusatiuo: πλέον ἢ κατ' ἄνθρωπον, *plus quàm secundum hominem.* Quandoque cum infinitiuo,

Cum κτ῀ & accusatiuo. 4

† νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, *ægritudo maior quàm vt feratur.* Cui interdum interponitur ὥστε aduerbium digressiuum: τὸ νόσημα μεῖζον ἢ ὥστε δυνατὸς φέρειν, *ægritudo maior quàm vt possit ferri.* At superlatiuum nihil horum post se admittit.

Comparatiua cum Aduerbijs. 5

Admittunt etiam comparatiua plurima aduerbia, λίαν, πάνυ, μᾶλλον, & similia: vt § πάνυ μεῖζόν ἐστιν, *multo maius est: μᾶλλον εὐθυμότεροι, multò promptius.* Verùm superlatiua, quia significant summam intentionem, non item.

Superlatiua cũ genitiuo pluralι. 2

2 SVPERLATIVA adsciscunt genitiuum, sed pluralem duntaxat, ἰσχυρότατος ἁπάντων, *fortissimus omnium.* Cæterùm illud, ἄριστα ἑαυτῷ διελέχθη, *optimè sui ipsius disseruit*, ponitur loco huius, ἄριστα τῶν ἄλλων ἑαυτῷ διαλέξεων διελέχθη, *optimè aliarum sui ipsius disputationum disseruit*, id est, inter alias. Non enim fit comparatio ad eam personam, quam significat Genitiuus singularis, sed ad alias ipsius disputationes. Similiter, αὐτὸς ἑαυτῷ κράτιστος, ponitur loco huius, κράτιστος τῶν ἄλλων ἑαυτῷ πραγμάτων. & ita in aliis.

3 SVNT

Adiectiua superlatiuorũ eminentiam sortita gaudent Genitiuo.

3 SVNT etiam nomina quædam, non quidem superlatiua, sed in se habentia natiuam quandam superlatiuorum eminentiam, & ob id similem superlatiuis sortiuntur constructionem: vt, δῖα, μόνος, κορυφαῖος, ἔξοχος. δῖα θεάων, *diua Dearum.* μόνος ἁπάντων, *solus præ omnibus.* κορυφαῖος, ἔξοχος πάντων, *excellens, eximius præ omnibus.*

Atticismus.

Atticè ponitur superlatiuum pro comparatiuo, & illius constructionem obtinet: quo fit, vt tunc addatur Genitiuo tam singulari, quàm plurali, πολεῖσόν σε ἐμόγησα, pro πολλῷ πλεῖόν σε ἐμόγησα, *multò plus te laborauì.* τὰ ἄῤῥενα κινητικότατα ἐστι τῶν θηλέων, pro κινητικώτερα, *longè agiliores fœmellis sunt masculi.*

Comparatiua loco superlatiuorũ usurpata.

Et econtrariò, comparatiua capiuntur loco superlatiuorum, πάντων σοφώτερος ἦν ὁ Σωκράτης, pro σοφώτατος. Sic 1. Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, *maior his charitas.* μείζων dixit, pro μεγίστη. Quale & illud Catulli, *Hesperе qui cœlo luces iucundior ignis,* pro *iucundissimus ignis.*

Superlatiuum præter genitiuũ admittit aliquot adiectiua. 6

Superlatiuum præter Genitiuum admittit etiã aliquot adiectiua, πλεῖστος, πολλῷ, ὅσος, & similia. πλεῖστα ἀδαιμονέστατος, *maximè felicissimus*, πολλῷ μάλιστα, multo maximè. ὅσον πλεῖστον, *quantum plurimum*: ὅσος μέγιστος, *quantus maximus.*

ὡς præpositũ superlatiuo.

Præponunt etiam superlatiuis ὡς, intercedente δυνάμει, aut οἷόν τε, aut alio simili, ἐξώπλισε στρατείαν ὡς ἐδυνάτο κάλλιστα, *armauit exercitum quàm potuit pulcherrimè.* ὡς οἷόν τε ἄριστα, *quàm potuit optimè.*

Loco cuius etiam licet ponere participium verbi ἐνδέχομαι, mutato superlatiuo aduerbiali in nominale. Aristot. 7. Politicῶν: ἡ ὦ πόλις κοινωνία τίς ἐστι ἕνεκεν ζωῆς τ῀ ἐνδεχομένης ἀρίστης, *ciuitas est societas quædam vitæ gratia quàm fieri potest optimæ.*

Adiectiua neutri generis abnũ nunquam abstractorum loco, & more illorum

4 NOMINA adiectiua neutri generis accipiuntur

admit

Universidad de Deusto Biblioteca

Fractorum loco posita adscisciũt genitiuum.

7 admittunt Genitiuum. τὸ σοφὸν τ῀ Πέτρε, pro ἡ σοφία τ῀ Πέτρε, *prudentia Petri.* τὸ τ῀ ἀνθρώπε καρτερικὸν, pro ἡ τ῀ ἀνθρώπε καρτερία, *hominis patientia.* τὸ ἀγαθὸν τοῦδε, pro ἡ ἀγαθότης τοῦδε, *huius bonitas.*

Adiectiua gaudẽt genitiuo ἐλλειπικῶς.

5 ADIECTIVA crebrò regunt Genitiuum ἐλλειπικῶς deficiente ἕνεκα: vt, μακάριος τ῀ θέας, id est, ἕνεκα τ῀ θέας, *beatus qui ista videris.*

Adiectiua facta per α priuatiuã.

6 ADIECTIVA facta per α particulam priuatiuam adsciscunt Genitiuum vel accusatiuum, intercedente præpositione πρὸς: vt, ἄκληρος τ῀ πατρῴων, *exhares patrimonij.* ἀθεατος τ῀ ἀληθείας, vel, πρὸς τὴν ἀληθειαν, *qui non videt veritatem.* ἄπιστος τέτε, vel πρὸς τοῦτον, *non credens huic.* Sic Virg. in 9. Æneid.

——*Fidúsque ad limina custos.*

Adiectiua possessionem significantia.

7 NOMINA adiectiua possessiua aliquoties transeunt in substantiua neutri generis, & tunc habent Genitiuum sui substantiui: vt pro ἰωνικὴ στολὴ, sæpe dicitur, ἰωνικὸν τ῀ στολῆς, Ionica stola.

Adiectiua substantiuè posita.

8 SVNT & alia quædam adiectiua, quæ substantiuè posita Genitiuum admittũt. εἰς ὀλίγον δόξης, pro εἰς ὀλίγα δόξαν. ὅτι μέγιστον δόξης, pro ὅτι μεγίστη δόξα. ὅτι μέγα δόξης, pro ὅτι μεγάλη δόξα. Quod non solùm fit in neutro, sed quandoque etiam in eo genere, cuius est Genitiuus adiunctus, πολλὴ τ῀ ὁδε, pro πολὺ τ῀ ὁδε, vel πολλὴ ὁδὸς, *multa via.* ὠμὴ τ῀ μερίδος, pro ὠμὸν τῆς μερίδος, vel ὠμὴ μερὶς, *pars cruda.* πολλὴ τ῀ Σικελίας ἐπέδραμεν, pro πολὺ τ῀ Σικελίας, *multam partem Siciliæ incursauit.* οἱ ἡμίσεις τ῀ ἄρτων, *dimidia pars panum.*

Adiectiua dignitatis, siue per quæ habitus aut peritia indicatur.

9 ITEM hæc, ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος, & similia Genitiuo gaudent. Matth. 3. ποιήσατε καρπὸς ἀξίνες τ῀ μετανοίας, *facite fructus dignos pœnitentia*, Luc. 10. ἄξιος ὁ ἐργάτης τ῀ μισθῦ αὐτῦ, *dignus est operarius mercede sua.* ἀνάξιος τοσέτων δώρων, *indignus tantis muneribus.* Et verbalia in κος, ποιητικὸς ὀπτικὸς εἰσω, ποιητικὸς τοῦδε. Quæ differentiam significant, ἕτερον, διάφορον

ἄρρον, ἄλλο, & similia, ἄλλος τέτε, *alius ab hoc.* διάφορον ἐκείνε, *ab illo diuersum.* Nomina priuatiua: πένης, γυμνὸς, ὀρφανὸς, ἐνδεὴς: vt, ἐνδεὴς πάντων, *indigus omniũ.* Et plenitudinis nomina. πλέως τ῀ πραγμάτων, ἀποπλεως, πλήρης. Quoduis adiectiuum partitiuè positum, adsciscit Genitiuum: οἱ γνήσιοι τ῀ φίλων, *qui inter amicos ingenui sunt*, quale etiam illud Plinianum, *Quorum oblonga.*

Priuatiua.

Plenitudinis.

Partitiua.

Nomina laudis aut vituperij. huiusmodi tamẽ ἐλλείψις est adiectiui μέτοχος, πλήρης, vel participij ὤν.

10 CVM significatur aliquid inesse, siue adesse cuipiam, quod ad laudem siue vituperium pertinet, per Genitiuum effertur: ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, *vir magna virtute.* Quod & per Accusatiuum dicitur συνεκδοχικῶς, ἀνὴρ μέγας ἀρετὴν.

Genitiuus per se abominantis.

11 GENITIVVS quandoque per se positus est abominantis: τ῀ ἐξουσίας, *ô licentiam hominum:* τ῀ τύχης, *ô fortunam.* Ponuntur enim huiusmodi orationes loco harum, ὦ τ῀ τύχης, vel φεῦ τ῀ τύχης.

1 QVOD Latini dicunt, *nihilominus*, Græcis est, οὐδὲν ἧττον. Herodianus 1. historiarum: πλὴν οὐδὲν ἧττον ἡ νόσος ἐπικλείσειν ἤκμασε. Et Xenophon: τ῀ δυσχωρίας ὅτι δέοι φυλάττειν, οὐδὲν ἧττον ἢ τὰ ὅπλα, *nihilominus, nihilo secius.* Thucyd. 2. ἀπολμητέραν ἢ μηδὲν ἀξιῶν πρὸς τὰς πολεμίους ἀφίσιαν ἔχειν, *nihilo ignauiorem animum.* Sed οὐδενὸς ἧττον, haud scio, an non semper respondentem constructionem requirat, ad nomẽ comparatiuum, vnde motum in aduerbialem significationem transiit. Similiter & χείρων οὐδενὸς, & κάκιον: vt sicut dicitur, ἧττον, χείρων, κακίων παλαιστὴς οὐδενὸς, ita congruenter dicatur, ἐπολέμησεν ἧττον, χεῖρον, κάκιον οὐδενὸς. Dixit & Terentius ὑπερβολικῶς, *minus nihilo*, hoc est, quàm nihil: vt Æschylus Prometheo, μοὶ δ' ἔλασσον ζῶσὸς ἢ μηδὲν μέλῃ. 2 Ambiguæ significationis in vsu comparatiuorum apud Græcos, & hoc fuerit exemplum Thucyd. 2. ξυνεβεβήκη δὲ ἀπὸ τῦ πάνυ δεδρᾶν ἐταίρων μᾶλλον Αθωναίοις τᾶτο, *magis vsus veniebat hoc Athenienſibus quàm aliis.* Et Herod. Εφατοῖ ἀπὸ ὅ τέτε τ῀ ἔργε, κρὴ τ῀ πρότερε τότε. Homer. ιλιαδ. α. οὐτὸς ὡτὸς περίτιον, *præclarius se gessit quàm vnquam aliàs*, id est nunquam hactenus tale ingenij & virtutis suæ specimen edidit, facta ad se ipsum comparatione Nestor. 3 Quandoq; 3 copulante consimiles casus. Plato in Politico: πλέον ἔπ τᾶτο ἔργον ἢ ἐκεῖνο πολλῷ ἀφροδιτώτερον, id est, responsu mul

multo difficiliora. 4 Docuit hoc Theodor. Gaza, sed ad constructionem comparatiui propriè non pertinet, & de orationis deficientia, si videbitur, semel vno in loco dicemus. 5 Ita πολὺ μᾶλλον, & πολλῷ μᾶλλον: & παρὰ πολὺ σὲ πλεσωτέρων, Lucian. Est & quædam quasi diminutio præstantis significationis comparatiui, talis, μικρῷ πρότερον, Lucian. Θουκυδίδης ὅμοιός ἐστιν, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων. apud eundem: μικρῷ ὕστερον. Sed & superlatiuo adduntur. παιδείας ἀ. Περσῶν μὲν πολὺ κάλλιστος ὁ ἐμὸς πατήρ. Et Herodot. μακρῷ γὰρ μαλακώτατόν, *longè pulcherrima, & multò maximè admirabilia.* Antigona, πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει, sed idem posteà quoq; dicitur. Habent & intentionem ὡς & ὅτι superlatiuæ significationis, ὡς ἥδιστε, ὡς κάλλιστε, ὡς τάχιστα. βαλόμην δ' ἂν ὡς ἥδιστα δειπνεῖν, Xenoph. Et cùm dicitur, σὺ τοῖς ὅτι μάλιστα φίλοις, *inter præcipuos amicos.* Πολιτ. δ' ὅτι δεῖ πρῶτα, καὶ τὴν παιδείαν, ὅτι μάλιστα κοινὴ τὴν τῶν φίλων ποιεῖσθαι. Sunt & tales ἐπίρρησις, μειζόνως μέγιστος, κάλλιστα κάλλιστος. Præterea vsitatum est, sine aliquo casu efferre comparatiua atque superlatiua: vt γεραίτερος, *senior.* ἡσυχαίτερον. & Homericum, σιγῇ τερον ἄκουε νέκυος, & ζωρότερον ἢ κέρασον. ῥᾴδιον ἄλγιον. Οδυσσ. π'. ἄλγιον ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, quorum positiua etiam non facilè inueneris, nisi alterum à ῥεῖα, quod & ῥᾶον, alterum à verbo deducere volueris. tale est & ὕστερον. Æsch. ἀλλ' ὕστερον πολιτοῦν τὴν νόμων. Iliad. ἡ. ὕστερον αὖτε μαχησόμεθα. & πρότερον. Θουκυδ. ἔτι πρότερον ἐδυνάμεθα ὑθεῖσιν, ἔτι ὕστερον, & ibi ὁμιλεῖν σφι μεζύνας. & Plauto, plusculum se inuitauit. Item, comparatiuum, cum ὅσῳ. Xenoph. καὶ χάριν σοι μᾶλλον ἴσμεν, ὅσῳ αὖ πλειονάκις εἰσίης ὡς ἐμέ. Et apud eundem notandum, ἵνα ὡς ἥδιστα τὰ δίκαια πράττοιμι, *quo minus.* Huic respondet ποσῷ τῷ Æschin. ὅσῳ ἄν τις ἄμεινον λέγῃ περί τινος γράφας, ποσῷ τις μείζονα ὀργὴν τοῦ ἔχειν, *quanto fuerit eloquentior is, qui suis decretis leges euertit, tanto maiore in odio futurus est.* Herodotus autem ita, Ἑρμοτὶς, ἑαυτὸν ἢ ἡμᾶς τοσοῦτο ἐκείνων ἄνδρας ἀμείνονας, ὅσον περὶ αὐτῶν ἀπολέσαι τὰς πλαστάς. Quod accipi ἐλλειπτικῶς potest, καὶ τοσοῦτο. Item, πολλῷ, Herodotus, ὡς ἐδ' ἐκείνη πολλὸν ἐδέετο. Xenoph. ἀ. παιδείας. εἰ μέλλοι γε πολλὰν ἕξειν. Tale & ἔλασσον. Thucyd. καὶ ἐνόμισαν αὐτοὶ ἐκείνους ἔλασσον ἔχειν ἐν τῷ ἔργῳ, *inferiores se fuisse.* Superlatiua autem sola, εἷς & μὴ κάλλιστος. παιδείας β'. ὅτι κράτιστα ἕκαστα γίγνεται, οἱ αὖ ἀφειμένοι ἢ πολλοῖς πρόσεχειν τὸν νοῦν, ἐπὶ τὸ ἔργον τρέποντες. Huiusmodi sunt μάλιστα, ἄριστα, κάκιστα, ἥκιστα. Item, ῥᾷστος, in quibus omnibus intelligi proprius casus videtur. Interdum comparatiuis additur Datiuus modi, Aristo. de Cœlo μείζων βάρει βάρος βαρέι. Dionys. Halicar. μακρῷ κρείττους πάντων. In comparatiuis etiam fit interdum anallage paraphrastica vt cum pro genitiuo ponitur præpositio cum suo casu Xenoph. ἐμπειρότερον, ὡς ἐπὶ τὰ ναυτικὰ βελτίω εἶναι. Theoph. φρονιμώτερος ὡς ἐπὶ τὸν τροφόν. Aristo. Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιήταις. Dicendum enim fuisset τῶν ναυτικῶν, τῶν τροφῶν, τῶν ποιητῶν. Sic Latinè quoque dicimus interdum, peritus in agricultura, præstantissimus inter poëtas. Item, notandus hic vsus comparatiui, cùm ita dicunt, κρεῖσσον ἀνάγκης, λόγος, χρημάτων, ἐλπίδος. Similiter & ἥσσων χρημάτων, ἑαυτοῦ, & ὡς ἐμοὶ ἑαυτῷ. Similiter δεῖται, & ἐπιμελὴς μᾶλλον ὡς ἑαυτῷ apud Platonem, πολιτειῶν δ'. vbi hanc figuram sermonis explicat, qua dicitur *aliquis seipso melior.* Et Latinè seipsum vincere. Nam in hac & similibus diuersitatem personæ respectus mutationis introducit Thucyd. ἀ. δίκαιον ἐν ἡμῖν μήτε τὰ πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τὰ δόξαν ἐνδεεστέρους, nimirum τὰ πρότερος. Herod. Κλεισθένεϊ ἐπειτα ἔδοξε αὖτα ἀνυτῆς ἐνείκη ἐπὶ τεσσερσίοισι ἐπιφέρει. *Intelligendum solidam fertilitatem centenaria exuperatione vinci.* Item comparatiua sibi respondent, vt vir prudentior quàm audacior. Æschines: τῶν εἰρηνῶν ἀναγκαιοτέρων ἢ καλλίων ὑπολαμβάνοντες εἶναι. Et Archidamo, ἀλλ' ἀναγκαῖον ἴσως σωφρονέστερον ἢ σαφέστερον ἀληθεύειν. 6 Antigone, ὅσῳ κρείσσων κλύειν τῶν ἐμῶν 6 δυσβουλία; Ibidem, ὅσον γ' ἄναξ πάσχεις. Ibidem, δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὰ ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

Est & huius particulæ vsus non semper cùm superlatiuo. Lucia. Lapithis, ἡδὺ μάλιστα ὅσων νήφοντες ἐν εἰρήνῃ ἐστασόμεθα, *hoc maximè gratum conuiuium futurum est, quòd & sobrij, & in pace celebrabitur.* Quod & ὅσον, & plenè καθ' ὅσον, ac εἰς ὅσον, dicunt: εἰς ὅσον γ' ἐγὼ θέναι. Philocte. & Isocr. καθ' ὅσον ἐστὶν ἐν ἐμοί. Lucian. Εὐχαίς, ἐγὼ δ' ὀλίγαν ὅσον ἠμπεδόην τὸ πρὸ διπύλου ἐπλήρωμα. & mox, παῖδας ὅσον δυνάμενος. 7 Eurip. τὸ σοφὸν δ' 7 ἡ σοφία, τότε μὴ φυτὸν φρονεῖν, *sapientiã sæpenumerò stultitiam esse dicit, vt cùm humanitatem relinquat.* Trachiniis, ἡ καλὰ τὰ πρὸς τὰ ἀληθείας νέμειν. Huiusmodi sunt, καλὸν, *honestum.* ἀγαθὸν, *bonum.* κακὸν, *malum.* δίκαιον, *iustum*: & complexa, τὸ ζῆν, *viuere*, & illud, *Euge tuum & bene*, τὸ σὸν εὖγε. Neque profectò dissimilis figura, ἰωνικὸν τὸ σχολῆς, valde frequens in omnibus linguis: *decus aui*, & *herba veneni*, æuum eximiũ, & herba venenata. Sed nunc de adiectiuis mentio fit. Vbi sciendum, formam quidem esse adiectiuorum, sed reuerà in genere neutro substantiuam habere significationem, vt rectum, honestum, decorum. Neque enim est ἰωνικὸν τὸ σχολῆς, aliud quàm Ionismus. & ἀττικὸν τὸ γλώσσης, Atticismus, μέγεθος τὸ ἀρχῆς, *magnitudo imperij.* ὀφρῦον τὸ διάγραμμον. & τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φιλύρᾳ, καὶ κεχαλασμένῳ. & καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ ἐνάγωγον, Lucia. in simulacris. Estque omni

Comparatiua & superlatiua sine alio casu vsitata.

Comparatiuum cum ὅσῳ.

Superlatiua sola.

Notandus comparatiui vsus.

vbi instituitur cõparatio eiusdem, sed diuersq; respectu. quæ phrasi dixit Cicero Crassum à se superatum.

Comparatiua sibi respondent.

ὅσον particulæ vsus.

omnino frequentissimus huius figuræ vsus, vt diximus.

8 8Vt lingua Latina dignus dicitur etiã odio & malo. Terent. *Dignus es cum tua religione odio.*

ita ἄξιος ὀργῆς, Æschin. Isocr. ἄξιοι ἀλιδότεως, μεγίστης ζημίας ἀξίους. 9 ψφέλαις, τὸ μοχθηρὰς τὸν δῆμον νομίζειν ὄντως πλεονεκτεῖν, est autem ἔλλειψις, de qua figura fortassis semel dicemus.

Appendix.

SILENTIO inuoluit Varennius ea quæ ex Latinæ Syntaxis præceptis peti potuerunt: vt Substantiuum à substantiuo cũ regitur genitiuo casu ponitur varia significatione, vt ἔργα νέων, βελαὶ ὑῶν μέσων, σύχαι ὑ μεθύντων. Porro non raro genitiuus facta enallage per periphrasin exprimitur, vt ἀτυχία ἡ περὶ τὸ βίον, pro ἡ τοῦ βίου ἀτυχία: sic κοινωνία ἡ ὑπὸ τοῖς κινδύνοις. Est autem poëtica enallage, cum interiecta copula duo substantiua eodem casu ponuntur, quorum alterum genitiuo casu poni aut adiectiuè efferri debeat. vt ιλ. γ. ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα πέλυται, *Nostrum autem vtri mors & factum paratum est*, pro ἡ θανάτου μοῖρα, seu ἡ πεπρωμένη μοῖρα, *sors fatalis*: sic Theognis, μὴ πίνοτ' ἄστρ καὶ κώμος ὀρχηθμός, pro κώμος τοῦ ἄστρος, seu compositè κωάστρος, ἀστροκώμος: Virgilius quoque sic dicit: *Pateris libamus & auro*, pro *pateris aureis*: Id Grammatici nunc ἐν διὰ δυοῖν, nunc δύο οἱ ἑνός appellant. In materialibus autem illis στέφανος κισσοῦ: αὐλὸς κεκλάμενος: βωμὸς λίθου. est ellipsis participij πεποιημένος, cum præpositione vt est à Sylburgio annotatũ fusius. Eadem quoque ellipsis in adiunctis laudis aut vituperij & in exclamationibus frequens est. vt ἀνὴρ μεγάλης βελῆς subaudi μέτοχος, πολίτης, vel participium ὤν, ἀλλὰ δὴ τὸ τῆς ἰδιωτείας, scilicet πλεονεκτεῖν, Latinè diceres, *sed ô licentiam*, vide pag. 621. v. 10. & 15. Quædam substantiua κατὰ συμπάθειαν, (vt Prisciani lib. 11. verbis vtar) duplicem admittunt casum, respectu diuerso, sic Plato τὰ κοινὰ τοῦ πόλεως, quæ alibi dicuntur τὰ κοινὰ τῇ πόλει. & Arist. Rheto. ad Alex. τὸ συμφέρον τοῦ πόλεως, pro τὸ συμφέρον τῇ πόλει. Quædam denique ratione commodi aut consimilis significationis iunguntur datiuo: vt cum Aristo. de Mundo νέμεσιν dictam ait διὰ τὸ ἐκάστῳ ἁρμονιώτατον. Sic in Rhetor. ad Alex. τῷ πράγματι μὴ εἰδότα δήλωσις. *Expositio qua res enarratur iis qui nesciunt.* ADIECTIVORVM quoque regimini addit Sylb. post Vergar. Adiectiua studij curæ & contra alienationis & contemptus. Arist. ὀρεκτικοὶ μεγάλων. Idem περιττοὶ χρημάτων. Item & prætij, Aristo. πάντα ὤνια εἶναι πλούτου. Imo & ordinis. Thucyd. ἀρετῇ δόξης ὕστερον Athenæ νόμων ἐμπείρως δόξαις δύστερον quod Virgilius, *nulli virtute secundus.*

Enallage poëtica quid.

Notio.

Substantiua duplem habentia casum.

Substantiua datiuo iuncta.

DATI

DATIVVS POST NOMEN.

COMPARATIVVS gaudet Datiuo, significante quantitatem, siue modum excessus: μείζων ἐμοῦ ἑνὶ δακτύλῳ, *maior me vno digito.* πολλῷ μείζων, *multo maior.*

Imò datiuus eiusmodi est absolutus, mensuram, aut quantitatem significans.

2 ADIECTIVA composita à σύν & ὁμοῦ, Datiuum postulant σύτροφος ἐμοὶ, *collactaneus*, seu cõnutritus mihi. ὁμόφυλος ἐκείνῳ, *cum illo eiusdem sententiæ.* ὁμόψυχος ἐμοὶ, *vnanimis mecum.*

3 ADIECTIVA quæ passiuè capiuntur, adsciscunt Datiuum, ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, *vulgo ignotum.*

4 GRAECI per duos Datiuos, intercedente coniunctione καὶ, ea proferunt, quæ Latini per vnum Datiuum, cum aduerbio congregandi, siue cum Ablatiuo, præcedente præpositione cum. Ioan. 2. τί ἐμοὶ, καὶ σοὶ γύναι; *Quid tibi mecum negoty est mulier?* Et Matth. 8. vociferantur dæmones, τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ, *Quid tibi rei nobiscum est Iesu fili Dei?* Et cap. 27. μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ. *Ne quid rei tibi sit cum iusto illo.*

Vide Bud. in Commen. in dictione τίς. 1

ITALE & hoc τί ἐμοὶ καὶ μαχαιρῖς αὐλοῖς, περιληκύθη, σοὶ ὃ καὶ τούτοισι τοῖσι πράγμασι τί ἐστι, *cur tu ista curas*, in quibus est ellipsis. subauditur enim κοινὸν ἐστι πράγμα vel quid simile. 1

DATIVVM adhæc exigunt nomina quoties acquisitio significatur, aut commodum damnumve, vt Xenoph. ὀφείλω τε αὐτῷ καὶ ἀγαθὸν εἶναι. φίλος σοι, *amicus tibi*, ἐναντίος νόμῳ, *aduersus legi*, ἀδεὴς πιστὸς, nulli fidus, ἄπιστος τῇ πολιτείᾳ, *reipublicæ infidus*, γείτων ἡμῖν, *vicinus nobis.* Hesiod. ἀνόμοιος ἐστι φυτοῖσι. Amicitiæ & contrarij. Homer. φίλος ἀνθρώποις Aristoph. ἐχθρὸς θεοῖς. Item quæ qualitatem & similitudinem aut contra denotant. Demosth. ὁμοία ἡ παῖς πάντα τὰ τοῦτο, ὁμοία τῷ πατρὶ, *similis patri*, ἀνόμοιός σοι, *dissimilis tibi*, Demosth. τοῦτο γὰρ ἔχειν δεῖ τὸ ταὐτὰ λυπεῖσθαι, καὶ ταὐτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς: *At hoc habere oportet, vt eadem doleat, eademque gaudeat cum plebe.* Sic τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ, *idem cum illo.* Sic quæ morem & consuetudinem significant. Dionys. Hal. πάτρια τοῖς τότε, *vsitata illius ætatis hominibus.* Facilitatem aut difficultatem: Aristoph. πρόχειρον ἑαυτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. Aut proprietatẽ & communionem. Arist.

Appendix. Datiuum volũt nomina significãtia commodũ & incommodũ.

2 *Amicitiam & odium.*

3 *Qualitatem similitudinem.*

4 *Morem & cõsuetudinem.*

5 *Facilitatẽ & difficultatem.*

ἴδιον τᾶτο τοῖς ἀνθρώποις. Plato, ἔργον πᾶσι κοινόν: Quorum pleraque ex Latinæ linguæ præceptis colligi possunt.

6 Verbalia quorum verba regunt datiuum.

Datiuum ascisciunt etiam multa verbalia, ad verborum suorum imitationem. Aristo. 1. Rhet. ἀφειδητὸς τοῖς τυχοῦσι, *quibusuis*, (vel *in quosuis*) *profundere solens*. Idem 1. Eth. 5 τοῖς παθητικὸς ἀνηλεητικὸς & lib. 8. ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ. Modus denique gaudet datiuo, & causſa etiam hoc casu exprimitur. Arist. ἴσα τῷ ἀριθμῷ ἀά, oua numero paria. Porro ex superioribus quædam datiuo & genitiuo iungi possunt vt ὁμοιος, γείτων σὲ καὶ σύ, σύμμαχος, φίλος, ἐχθρος, συμμαχικὸς τῇ πόλει καὶ τῇ πόλεως, κοινὸς, ἰδιος ἡμῶν καὶ ἡμῖν. Quædam præter datiuum adsciscunt etiam genitiuum: Aristo. Met. ὁ ἄλλοις ἐμπορικὸς τοιούτων λόγων.

7 Modus & causa exprimuntur datiuo.

Notio. Datiuũ vel genitiuũ regentia.

Datiuũ & genitiuũ regentia.

ACCVSATIVVS POST NOMEN.

GRAECIS passim construuntur Accusatiuo nomina adiectiua per Synecdochen, in oratione soluta: πλῆς ῥῖνα κορύζης μυσὶς, *nares muco plenus*. κόσμιος τῷ ἀναβολῇ, *ornatus vestem*. τὸ ἦθος ἁρμόττον, *habitum decorus*. Quod etiam per Datiuum dici potest, κόσμιος ἀναβολῇ, ὅμοιος τὸ μέγεθος, vel τῷ μεγέθει. ἀνόμοιος ὄψιν, vel ὄψει.

2 IN accusatiuo ponitur etiam quod est secundum aliquid, σοφὸς τὰ μηχανικά.

3 ADIECTIVA gaudent Accusatiuo, si subintelligas, κτῆν, 1 vt Σύρος καὶ τὰ γένομα καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus & nomine & patria*. ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, *pauci numero*. Sic Virgil. in 5. *Cressa genus*.

4 VERBALIA in εον adsciscunt Datiuum vel Accusatiuum. Hoc fit, quòd huiusmodi verbalia resoluuntur per hoc nomen ἄξιον, & per infinitiuum. Vnde 2 Datiuus refertur ad hoc nomen 3 ἄξιον, quod gaudet Datiuo: vt χρηστέον ἐμοὶ, 3 id est, ἄξιόν ἐστί μοι τὸ χρῆσθαι. ἀποδοτέον ἐμοὶ. id est, ἐμοὶ ἄξιόν ἐστι τὸ ἀποδοῦναι. ἰτητέον ἐμοὶ, ἄξιόν ἐστί μοι τὸ ἰέναι. Accusatiuus verò ad infinitiuum refertur, qui ex natura sua ante se poscit Accusatiuum, vt χρηστέον ἐμὲ, hoc est, ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ χρῆσθαι. ἰατέον τῷ νόσον ἀμε-

λεῖσθαι τῆς αἰτίας. id est, ἄξιόν ἐστι τὸν ἀμελεῖσθαι τῆς αἰτίας ἰᾶσθαι τὸν νόσον, *medendum est morbo ei, qui negligit causam*.

Præter hunc Datiuum, vel Accusatiuum, regunt casum sui verbi: vt, ἀποστατέον ἐμοὶ, vel ἐμὲ τοῦ πράγματος: quia ἀφίστημι τοῦ πράγματος δοτέον ἐμοὶ, vel δοτέον ἐμὲ τῷ φίλῳ ἀργύριον: quia δίδωμι τῷ φίλῳ ἀργύριον. γραπτέον ἐμοὶ ὑπογολῶ, quia γράφω ὑπογολῶ. Sæpe etiam additur his verbalibus verbum substantiuũ, vt sit sermo plenus, ἔστι γραπτέον ἐμοὶ, λεκτέον ἐστίν. Loco cuius vtuntur quandoque participio, Atticè: vt ἔγνων μυητέον ὤν, *cognoui manendum esse*. οἶδα γραπτέον ὄν, *noui scribendum esse*. Dicunt & pluraliter, γραπτέα ἐμοὶ, pro γραπτέον ἐμοὶ, Attrico more: quorum est vti pluralibus loco singularium.

Imò participiũ ὤν refertur ad verbum sensum connotans, ἔγνων videlicet & οἶδα.

Efferuntur etiam more nominum adiectiuorum, λητέος νόμος, γραπτέα γράμματα, γραπτέα ὑπογολή, & ita in aliis,

1 EADEM quoque est constructio per ellipsin præpositionis εἰς, πρὸς, vel alius cuiusmodi. Xen. ἐδόξε μὴ κάλως, ψυχὴ ὁ φιλανθρωποτατος. Sic Dionys. Hal. λάρ ὄνομα, Πορσίνας ἐπίκλησιν, *nomine Lar, cognomine Porsena*. Idem, τὰ πολέμια ἄλκιμος: τὰ πολέμια ῥωμαῖος: τὰ πολέμια λαμπρὸς, & huius generis alia multa. Pro eo accusatiuo vsurpatur interdum datiuus. Priore modo Herodot. 84. ἐόντας τὸ μέγαθος ἐλάσσοσι πίσσων: posteriore idem p. 81. ἐόντως μεγάθεϊ πρέπουσι. Interdum præpositio exprimitur. vt enim sine præpos. Dionys. Halic. dicit τὰ πολέμια δεινὰ πατος, ita Plutarch. cum præpos. οἱ περὶ ταῦτα δεινοί: & Aristot. δεινὸς περὶ τὴν νεμησιάσεις: & Aristoph. δεινὸς εἰς τὰ πάντα. Sic Virg. quoque, *acerrimus armis Hyrtacides*: &, *acer in armis Romanus*.

1

Datiuus pro accusatiuo.

INFINITIVVM quoque pro accusatiuo capiunt adiectiua potentiæ, facultatis, & similia. Thucyd. λέγειν τε καὶ πρᾶξαι ἀδυνατώτατος. Lysias, ἱκανώτατος εἰπεῖν καὶ γνῶναι καὶ πρᾶξαι. vt Virg. quoque — *ambo cantare periti*. Homer. θέειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, *similes ventis in currendo*. Eius generis apud Dionys. Halicarnass. est, καλὸς μὲ ὀφθῆναι, γλυκὺς ὁ πνεῦσαι, *aspectu pulcher, potuq; suauis*. Idem de Isocr. elocutione, θαυμάζειν ἄξια, *admiratu digna*, significatione passiua

Infinitiuus pro accusatiuo.

Universidad de Deusto
Biblioteca

2 vt Arist. histor. Animal. δεινὸν ἰδεῖν *aspectu hispidum.* 2 Dicendum potius erat datiuum referri ad verbum ἐστί vt indicauit Guillonius, quoniam ἄξιος (620,30.) genitiuo perpetuo
3 construitur: Nisi fortè dicere velimus, iungi etiam datiuo ratione commodi vel incommodi. 3 Hanc formam Græci Grammatici Aduerbialem faciunt, & ita facta Aduerbia ἐλεγκά nominant, quę sanè Gerundialem, vt vocant, naturam præ se ferunt, & Participialem interdum, vt Sophoc. Philoct. ἠδ' ὁδὸς πορευτέα: & κατὰ ἀγνοίας ἢ λεκτέων. Additur & verbum substantiuum, Isocrat. Archidamo, ἡμᾶς ἀμεμπτότερον ἐστί Philoctete ὁποῖα δρᾶσαί ἐστιν. Thucid. & ἢ γὰρ παλάσσης πρῶτον ἐτόλμησεν εἰπεῖν ὡς ἀντεκτέα ἐστί. Figuratè quæ dicuntur, id est, τὰ τῆς λέξεως πάθη, rectissimè exquiruntur separatim: similiter & ἁμαρτήματα, quarum est apud Græcos magna varietas.

APPENDIX I.

Atticismus.

Atticis eleganter obliquis casibus antecedentibus, oratio recto casu clauditur: vt, ἄριστον ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις ἀλληλοφονίαν, μοιχείαν, ἐπιορκίαν, ἀνδραποδισμοὺς, τὸ πάντων ἔχειν κακῶν, ἰδωλολατρείαν: pro καὶ ὅ, τι ἐστὶν ἔχειν πάντων κακῶν, ἰδωλολατρείαν, *& quod omnium malorum primum est, idololatriam.* Ζῆν ἀνθρώπους ἔτη ὀγδοήκοντα, ἢ ἐνενήκοντα, ἢ ἑκατὸν, τὸ μακρόταται, id est, ὅτι ἐστὶ τὸ μακρότατον *.

**Cùm lõgissima est vita.*

Vocatiuus pro nominatiuo apud Atticos, Macedones contra nominatiuũ pro vocatiuo ponũt.

Attici vsurpant Vocatiuum pro nominatiuo: Macedones verò & Thessali econtrariò Nominatiuum pro Vocatiuo. Homerus: αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονα λᾶπε φορλῶν. Vocatiuum Θυέστα posuit pro nominatiuo Θυέστης. Quorum imitatione Latini dicunt in Nominatiuo poëta, pro poëtes: propheta, pro prophetes.

APPENDIX II.

Poëtæ nõ semper adiectiuũ iungunt substãtiuo in eodem genere vel casu.

Apud poëtas adiectiuum sæpe non respondet suo substantiuo, neque genere, neque casu: κλυτὸς ἱπποδάμεια, pro κλυτὴ ἱπποδάμεια. Θῆλυς ἔερση, pro θήλεια ἔερση. ἦλθον ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων, pro ἔχουσα. αἰδὼς ἠ νέμεσις καλυψαμένω, pro καλυψαμένα. Apud Hesiodũ, Ἀπόλλωνα ἀσράπλων, pro ἀσράπλυντα. Apud alios scriptores videtur etiam sæpenumero non respon

respondere genere, Atticorum more, qui participiis singularibus verborum impersonalium iungunt neutra nomina pluralia: vt, τῷ δόξαν ἡμῖν, pro τῷ δόξαντα ἡμῖν. de quo latiùs posteà.

Adiectiua in ος iunguntur substantiuis fœminini generis.

1 Item substantiuis fœmininis iungunt adiectiua in ος: Chrysostomus, τετρυμένῳ θλίψεις διαφόρους, καὶ ποικίλας, *sustineo afflictiones diuersas & varias.* Hoc eò fit, quòd Atticis adiectiua in ος communiter accipiantur, maximè in compositis & deriuatis: vt, ὁ καὶ ἡ ῥιζοφάγος, ὁ καὶ ἡ ἀρχηγὸς, ὁ καὶ ἡ δημιουργὸς, κακοῦργος, ἐπακτὸς, ἐπαγωγὸς, φιλόδωρος, & similia.

Et in desinentibus in ος purum, & in ρος: vt ὁ καὶ ἡ θυραῖος, ῥαγδαῖος, παραδαῖος, βιαῖος, διάφορος.

Et in μος, vt ὁ καὶ ἡ βάσιμος, θανάσιμος, δικάσιμος, γνώσιμος, δόκιμος, ὤνιμος, πλωϊμὸς, ἕτοιμος. Præter hæc etiam καῦνος [1] & ἐξίτηλος, vt ἡ καῦνος γῆ, ἡ ἐξίτηλος συμφορά. 1

Neutrum pro masculino & fœminino.

Item, pro masculino & fœminino eleganter vtuntur neutro: δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν, ἀδικία ἐν ἔστι πορδαλεώτερον δικαιοσύνης. ἡ φύσις ἐστὶ φιλότεκνον.

Plurale iunctũ singulari.

Iungitur in hoc schemate interdum plurale cum singulari, χρήσιμον εἰς ἀγυιὰς αἱ νηοῦσαι. quæ locutiones emphasim quandam habent.

1 PRORSVS est Atticus vsus masculino genere fœminino vti. Trachiniis, σὺ δ' οὐ καινὸς ἀρσένων ἅπτου κλαγγά. Item, ὁμοῦ φίλη τῇ βαρβάρᾳ. Item, κοὐ δὲ σιγηλὸς εἶ. Philoctete, μηδὲ τὰ τύχης. Item, ἔρημος, δύστηνος, τίμιος. Item, ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα. Παιδείας ἀ. & τὼ χεῖρε, τὼ φύσει, Platoni. sic Electra, τηλικοῦτος. & mox, ἰδοὺ δὴ, τὼ δὴ τὼ καπιχήτω, & paulò post, τούτω φιλεῖν χρή. Suntque plurima huiusmodi passim obuia. Neutri incongruens vsus is est, quem appositionis voce notamus: vt, *Triste lupus stabulis, Fama malum.* Soph. ἦν' ἄχαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ πεφυκέναι. Thucyd. ἀ. καὶ ὅπ μυκλῶσι μικρὸν ὦδε. Quæ figuræ ἐλλειπτικὴν ferè sunt. Herodotus autè posuit totum, πυραννὶς χρῆμα σφαλερόν. Comparatiua etiam pluraliter efferunt, vt reliqua neutra aduerbialiter: vt Antigona, πότερα πατρὸς, ἢ πρὸς οἰκείας χερός. & Electra, πότερα παρὸν ἐδὲ, ἢ βίᾳ κἀδόκ' ἔπ. forma enim certè saltem compa-

Neutri incongruens vsus in appositione.

Comparatiua elata aduerbialiter.

ratiui. δεινῶς ποιεῖν & δεινότερα. Polymnia, καὶ δὴ καὶ πάνυ πολλῶ τε δεινότερα ἔπαιεν, *multò tulit grauius.* vide quæ à nobis de Conuenientia Substantiui & Adiectiui dicta sunt.

APPENDIX III.

In quibusdam adiectiuis subaudita substantiua.

In quibusdam adiectiuis certa quædam subaudiũtur substantiua, quorum aliquot adscribemus exemplis, è quibus etiam cætera facilè intelligentur. πρὸς ὀρθὸν, subauditur γραμμὴν, vel γωνίαν, *ad rectam lineam, vel ad rectum angulum.* ἐπ' εὐθείας ἔβη, subauditur γραμμῆς. τὸν ὅτι θάνατον ἦναι. id est, τὸν ὅτι θάνατον ἄγειν ὁδὸν ἦναι, *ire viam, quæ ducit ad mortem.* ἢ ὅτι θανάτῳ κεκόμφθω, subauditur ὁδόν. id est, *condemnatus ad mortem.* ἑτέραν τρέπεσθαι, subauditur ὁδόν. ἀξίαν ἀποτίνειν, subauditur τιμωρίαν.

APPENDIX IIII.

Attici pro singularibus usurpant pluralia.

Loco singularium nonnunquam usurpant Attici nomina pluralia: vt, ἃ δ' ὅσια πράττειν τάττω, pro ἃ δὲ ὅσιον: Sic τὰ πρῶτα, *primum.* τ' ἀρχεῖα, *olim.* τὰ τελευταῖα, *ad vltimum.* τὰ μάλιστα, *maximè.* τὰ ὕστατα, *postremò.* πολλαπλάσια, *multipliciter.* πολλὰ, *multum.* μέτρια, *mediocriter.* μεγάλα, *magnificè.* μηδέτερα, *neutrum.* θάτερα, *alterum.* ὁπότερα, *vtrumlibet.* ὅτι θάτερα, *in diuersum, in alteram partem.* ὅτι τάδε μὲν, ἐκεῖνα δὲ, vel sic, ὅτι θάτερα μὲν, ὅτι θάτερα δὲ, pro *citrà & vltrà* dicunt. Et ἕκαστοι, pro ἕκαστος, *vnusquisque.* Similiter superlatiua, ἀλυπότατα, *lætissimè.* ἀοκνότατα, *impigerrimè.* ἀκλεέστατα, *ignauissimè.* κεχαρισμένως τατα, *grauissimè.* Comparatiua verò non item. nam semper per singulare enuntiantur.

Comparatiua semper per singulare enuntiãtur.

APPENDIX V.

Numeralia cõposita proferuntur interiecta cõiunctione καὶ.

Nomina numeralia composita, dum numerus minor præcedit, proferuntur in oratione interiecta coniunctione καὶ, vt τριακαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, ἑκκαίδεκα, τρίτος & τριακοστός: loco cuius etiam potest dici, τρίτος πρὸς τοῖς τριάκοντα, vel

vel τρίτος ὁπὶ τριακοστῷ, *triceſimus tertius.* Sed dum numerus maior præcedit, efferuntur sine cõiunctione: δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, δεκαέξ: & ita in aliis, quæ sunt infra centũ. Nam supra centum proferuntur etiã intercedente coniunctione, maiore numero præcedente, vt, ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα.

Numeralia cardinalia proferũtur vt dictio composita.

Cæterùm nomina numeralia cardinalia iuncta sine coniunctione quidem proferuntur, vt dictio composita, non vt oratio, δεκατρία, εἰκοσιτέσσαρα, εἰκοσιέξ. Si verò media sit coniunctio καὶ, proferuntur modò vt dictio composita, modò vt oratio: vt, τρία καὶ δέκα, vel τριακαίδεκα. τέσσερα καὶ εἴκοσι, vel τεσσαρακαιεἴκοσι.

Ordinalia semper efferuntur vt oratio, nisi constet ex altero cardinali.

Ordinalia verò semper efferuntur vt oratio: εἰκοστὸς πρῶτος, ἑβδομηκοστὸς δεύτερος. Nisi constet ex altero cardinali, & altero ordinali, ἑπτακαιδέκατος, ἑνδεκαιδέκατος.

Numeri aduerbiales.

Similiter si iungantur plures numeri aduerbiales, erit oratio, non dictio composita: vt, ἐννεάκις, εἰκοσιάκις, καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκις, id est, nouies vicies supra septingenties.

Numeri cardinales cum aduerbialibus.

Si verò præcedant numeri cardinales, & postremus sit aduerbialis, proferentur vt vnica dictio composita, non vt oratio: vt, ἐννεακαιεἰκοσιπεντακοσιοπλασιάκις. quæ dictio valet, nouies & vicies supra septingenties.

Vndeuiginti & cætera, quomodo Græcis dicãtur.

Quæ Latini dicunt, vndeuiginti, duodeuiginti, vndetriginta, & similia, Græcis dicuntur hoc modò: δυοῖν δέοντα ἑκατὸν ἔτη, *duodecenteni anni.* δυοῖν δεούσας ἑκατὸν μνᾶς, *duodecentenas minas.* δυοῖν δεκαῖν εἴκοσι ναῶν, *duodeuiginti nauium.*

Vel per Genitiuum absolutum, τριάκοντα μιᾶς δεούσης τριήρεις, *vndetriginta triremes.* δυοῖν δεόντων εἴκοσι ἀνθρωποι, *duodeuiginti homines.* ἑνὸς δέοντος εἴκοσι, *vndeuiginti*, pro quo licet dicere, ἑνὸς δέον εἴκοσι, posito scilicet impersonali δέον, loco genitiui absoluti,

more Attico, vt in participiis notabitur.

Potest etiam in omnibus his loco numeri maioris poni Datiuus numeri ordinalis: vt pro μιᾶς δεούσης τριάκοντα τριήρεις, dicamus μιᾶς δεούσης τριακοστῇ τριήρει. & pro ἑνὸς δέοντος εἴκοσι ἄνδρασι, ἑνὸς δέοντος εἰκοστῷ ἀνδρί, & in aliis similiter.

Dicunt etiam, ἵππος χίλια, pro *mille equites*, quasi millenarius equitatus: & μύρια ἵππος, pro μύριοι ἱππεῖς. Quod genus loquēdi nō est apud Latinos.

Interrogatiua numeralium sunt πόσα, ad quod respondetur, δύο, τρία, & alij cardinales: ποσάκις, ad quod respondetur, δίς, τρίς, & alij aduerbiales. πόστος, ad quod respondetur, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, ordinales. ποσημόριον, id est, quotæ partis, quasi πόσον μορίου ἐστίν: ad quod respondetur, τριημόριον, *triens*, τεταρτημόριον, *quadrans*, & ita in aliis. pro quo etiā dicitur, τρίτον ὁπὶ μορίων, & τέταρτον ὁπὶ μορίων, πέμπτον ὁπὶ μορίων. Sic πολλοστόν, vel πολλοστημόριον, *pars vna è multis*, id est, particula minima. ὀλιγοστόν, *pars vna è paucis*. μυριοστόν, *ex infinitis vna pars*. χιλιοστόν, *è mille pars vna*, hoc est, millesima. His similem formam habet, δυοστόν, hoc est, δεύτερον ὁπὶ μορίων, *semiquinque*: quod tamen legisse se apud autores negat Budæus.

1 [1] *Duodecenteni anni*. Hoc vtrum sic rectè verti possit, quærendū videtur: vt sit quemadmodum dicitur duodeuiginti, etsi scio illud duode, coniunctim cum numerali voce, quod Græci aiunt ὑφεν, vsurpari, neque respondere ad dictionem, cui adiicitur numerus: vt Cicero *duodeuiginti partibus maiorem dixit*. Iam illud elegans, non proferre compositè numeros minores cum maioribus, vt apud Thucyd. β'. τίσασθαι ἓξ καὶ δέκα ἔτη, & πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει. Exemplū superioris figuræ apud Thucyd. πεντήκοντα δυοῖν δέοντα, *duodequinquagintā*. sed & multum demitur apud eundem, τὸ δὲ πλεῖστα τριακοσίων ἀπὸ δέοντα μύρια ἐγκύου, hoc est, *plenam illam pecuniam publicam absoluisse decies M. talenta, minus trecentis*. Item hīc, πέμπτον ἡμιτάλαντον, ἕβδομον ἡμιτάλαντον, τρίτον ἡμιόβολιον, quo significantur quatuor talenta & dimidium talenti, sex & dimidium, denarij duo & denarij dimidium. In hac enim figura sermonis numerus is, qui proximè antecedit cōprehensum cū dimidio, integer esse debet, & dimidiū ad illum apponi. Notanda & illa, ὡς μοι δωδεκατάῳ apud Theocritū, & Herod. ὥστε τριτάῳοι ἐκ Σπάρτης ἐγκύους ἐν τῇ ἀτλαντικῇ ἔσεσθαι. & ibid. δευτεραῖος ἐκ Ἀθηναίων ἄγεος ἔως ἐν Σπάρτῃ: significatur enim tempus, vt ille intelligatur abesse iam dies duodecim: & fuisse in Attica Spartanos tertio die ex quo profecti essent, & hunc cursorē postridie Spartam venisse. Notāda & hæc, δίμοιρον, τρίμοιρον, *bes & dodrās*: vt illud accipiatur, trientes duo: hoc, quadrantes tres, quorum prius dixit Thucyd. duabus vocibus, ναῦς μὴ πλείους ἢ ὀλίγῳ ἐλάσσους ἢ β'. μοιρῶν. Notanda & numeratio dierum Mensis, & ista denominatiua numerorum, δυὰς, τριὰς, ἑνδεὰς, δεκὰς, χιλιὰς, & χιλιοστὺς, μυριάς. Sed mensis descriptionem subiicere visum, qui ad Athenienses fuit dierum XXX.

α'	πρώτη	ἱσταμένου μηνός.
β'	δευτέρα	
γ'	τρίτη	
δ'	τετάρτη	
ε'	πέμπτη	ἱσταμένου.
ς'	ἕκτη	
ζ'	ἑβδόμη	
η'	ὀγδόη	
θ'	ἐνάτη	
	Δέκας.	
ια'		
ιβ'	πρώτη ἐπὶ δέκα	
ιγ'	δευτέρα	
ιδ'	τρίτη	
ιε'	τετάρτη	
ις'	πέμπτη	ἐπὶ δέκα.
ιζ'	ἕκτη	
ιη'	ἑβδόμη	
ιθ'	ὀγδόη	
κ'	ἐνάτη	Æsch. τῇ ὀγδόῃ καὶ ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα.
	Εἰκάς.	
κα'		
κβ'	πρώτη ἐπὶ εἰκοστῇ. eadem, δεκάτη φθίνοντος.	
κγ'	δευτέρα	ἐνάτη θ'
κδ'	τρίτη	ὀγδόη η'
κε'	τετάρτη	ἑβδόμη ζ'
κς'	πέμπτη	ἕκτη ς'
κζ'	ἕκτη	πέμπτη ε'
κη'	ἑβδόμη	τετάρτη δ'
κθ'	ὀγδόη	τρίτη γ'
λ'	ἐνάτη	δευτέρα β'
		ἐπὶ εἰκοστῇ. φθίνοντος.
	Τριακάς.	

Τελαμὼς autem appellabatur ἔνη καὶ νέα. Et Homerum hunc diem ita designasse tradunt,

Τὴ μὲν φθίνοντ@ μείω δ' ἰσταμένοιο.

Inter reliquos dies τετράς tam ἰσταμένε μείως, quàm φθίνοντ@ celebratur. Fuit autem natalis Mercurij τετρὰς δ' ἰσταμένε, vt in hymno Homerico: τετράδι τῇ πρώτερη τῇ μιν τέκε πότνια μήτηρ. τῇ ἐδόθμην, dabatur otium, & permittebantur lusus pueris. τῇ δεκάτῃ, nomina imponebantur quondam infantibus: vnde est, ποιῆσαι, & ἐστιᾶσαι δεκάτιον, apud Demosth. πρὸς Βοιωτὸν, περὶ δ' ὀνόματ@, & περὶ πρώτης. Verùm hæc δεκάτη, non mensis intelligenda, sed decima, siue dies, seu nox post genitum puerum. Inter dies, ἀποφρὰς, ater, seu, nefastus dicebatur. & ἐπίδοσις propriè, ἡ μεθέορτος, proximè sequens feriæ: quasi ἐπιδᾶς, vt Etymologici aiunt. Pindarus translatè est vsus, cùm dixit, auaros post festiuitatem cupiditatum suarum non euitare nequaquam gratam, neque iucundam diem, quæ illas excipiat. Πυθίων 4. σὺ δ' μὴ θναπῶν φρένας ὠκύτερον κέρδος αἰνήσαι, πρὸς δίκας, δόλιον τραχεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπίδοσιν ὁμῶς.

APPENDIX VI.

Quædam nomina construuntur aduerbiorum loco, vt ὅσον, *fermè, circiter.* vnde ὅσον αὐτίκα, *quamprimùm,* ὅσον, ὁδέπω, fermè, ὅσον ἥκει ἐπ' ἐμὲ, *quatenus ad me pertinebat.* ὅσον τάχ@, vel ὅτι τάχ@, *quàm celerrimè.* Quando autem postponitur dictionibus, significat valde. ἀμήχανον ὅσον, *valde difficile.* θαυμαστὸν ὅσον,
1 *mirum in modum,* pro eodem capitur [1] θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic ὀλίγοι ὅσοι, *admodum pauci.*

Item χολῇ γε, pro, *multò minus, nullatenus:* vt εἰ δὲ μὴ τέτων, [2] χολῇ τοῦ γε ἄλλων ἔσαι τὰ ἐμὰ πρὸς τὰ
2 εἴδη, *si verò non horum, multò minùs, siue nullatenus aliorum erunt genera præter species.*

3 Sic etiam hi Accusatiui, [3] βλέπειν σεμνὸν, βλέπειν βλοσυρόν τι, βλέπειν βασιλικὸν, βλέπειν μανικόν.

1 [1] HVIVS generis sunt, θαυμαστὸν ὅσον ἡδέως, *mirum quàm.* Lucia. de Historia cõponendia, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα μέλλεται ἀκέσεσθαι, *vt iam quadam miracula expectent.* Ponitur & ὅσον, & οἷον, vt Græci aiunt, ἐπὶ θαυμασμοῦ: vt, τὸ ἀναιδείας ὅσον, hoc est, ὁ *impudentiam singularem.* Plato, ὅσοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυὼν ἐλάνθανον. Tale potest accipi & hoc Platonicum, εἰσὶ δ' οἳ καὶ ὁ τῆς ἐμπύρου ἑστίας θεὸς χαλκὸς οἷ@ καθεζόμενος. Πολι-

Πολιτεῶν ς'. hoc est, *fuerit autem & mirificum in cohibendo fœnum illud amici nostri Theagis.* Vel παρόδαγμα significat, vt sit sensus, In coërcendo quoque valuerit multum fœnũ, quale Theagis amici nostri. Sic & Æsch. οἷον τὰς τ' ἱερείας καὶ ἐμὲ ἱερείας ὑποδύντας εἶναι κελεύει ὁ νόμ@. hoc aduerbialiter ita ponitur, & plurali etiam formatione οἷα. Herodot. οἷα ἐλεύθερος γενόμενος. Lucian. πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς οἷ@ καὶ πράγμασι χρήσασθαι εἰς ἐπιτροπεύειν. & mox, δὲ οἷ@ πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι. id est, *qui & rebus satisfacere possit, & cuius fides non pendeat de narrationibus aliorum.* Thucyd. β'. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ δηλοῦσθαι, ἔργῳ καὶ διὰ βραχέος τοῦ μῦθος, οἷα καὶ νῦν περὶ τοῦ πάρον τόνδε δημοσίᾳ παραγγέλλεται ὁρᾶτε, οἷος τε, & οἷα τε, promptitudinis, & facultatis significationẽ habet: Poly. ὁ δ' Ἀπελλῆς δὲ ὡς ἔλεγε τὸ ἐπιβολῆς, ἀλλ' οἷός τε λῷ ἄγειν ναῦν τὸ ζυγὸν πρὸ καθεζομένου τὸν Ἀχαιὸν, *operã dabat, aut adnitebatur.* Herod. οἵοί τε ἐστὲ ὑπερβαλλόμενον τὸν ἀναγκαίως εἶναι ἐλεύθερον, hoc est, *poteritis victis hostibus esse liberi.* Idem Ἐρατοῖ, πλὴν σὺν ἐστερωμένον τὸν ἄλλον, ἃ δ' οἷά τε λῷ, non enim fieri poterat.

10 Item notanda repetitio relatiuorum: vt illud, Quæ quibus antè feram. Soph. Ἠλέκτρα. οἷ' ἔρχ' ὁράσεις, οἷα λαγχάνω κακά. Isocrat. τίς σὺν οἶδεν ἐξ ὧν συμφορῶν εἰς ὅσην δυσδαιμονίαν κατέστημεν· ἐδὲν οἷον, *nihil vetat.* Plato Gorg. ἐδὲν οἷον τ' αὐτὸν ἐρωτᾶν ὅσον ἔπω, & ὅσον ἀδέπω. & ὅσον σὺν ἤδη, *mox, iamiam.*
25 Ἀληθῆς ἱστορίας ἀ. ὅσον ἀδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσαν ἐμελλον. *iamiam & ipsi fructum esse laturi videbantur.* Herodot. ἀ. ἡμεῖς δ' τ' σὸν χρῷ@ ὅσον ἀδέπω ἀπολάμψα, *sumus proximi exitio.* Et mox, ἡμεῖν δ' ἐσόμενον ὅσον ἀδέπω, *iamiam nobis quoque futurum.* Thucyd. vltim. καὶ ὅσον σὺν ἤδη ἐνόμιζον αὐτὸς παρεῖναι. & Ἑλληνικῶν ς'. καὶ δ' ἐλέγετ' ὅτι Ἱφικράτης ὅσον σὺν ἤδη παρείη. [2] Minimè, nequaquam. Oedipo Tyranno. ἐπεὶ χολῇ σ' ἂν ὦκα ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐστιλάμην, *si enim hoc scissem, non accersite iussissem.* Solet autem illi aduerbiali Datiuo adiungi ferè γε. Plato Lyside, ὅ δ' αὖ αὐτῷ αὐτῷ ἀνόμοιος εἴη, καὶ ἀλλοφορᾳ χολῇ γε λέγει τῷ ἄλλῳ ὁμοίου ἢ φίλου χρῄζειν. Phædone, καί τι εἰ αὖται τὰ περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσὶ μηδὲ σαφεῖς, χολῇ γε αἱ ἄλλαι, *non possunt aliæ esse.* [3] Neutra aduerbialiter posita: est quidem hiic vsus frequentissimus. λοιὸν βλέπειν, βλοσυρόν. Alcestide, τί σεμνὸν καὶ περφρονικὸς βλέπεις; Pluto, βλέποντ' ὀξυτέρως δ' ἀκριβέστερον & λυγκέως. Ibidem figuratè Accusatiuo est similiter vsus. βλέπειν δ' αὐτικρυς δέξεις μ' ἄρα, *planè martium intelliges me tueri.* Rursum Luciano, τραγικὸν βλέπειν, & φοβερὸν, ac ἀπληκτικῶς βλέπειν. Καταπλαγ. Sic etiam dixere, φλέγεσθαι μέγα. Et Lucian. Εὐχαῖς, ἐφλέγετο ἐπισυρριζόν τι, καὶ σπουδῇ, καὶ ἐπίτροχον, *confusum loquebatur, & indistinctũ, ac festinum.*

Sunt

Universidad de Deusto Biblioteca

APPENDIX VII.

Sunt etiam nomina, quæ nonnunquam ornatus gratiâ inseruntur, & ad sententiam ipsam nihil conferunt, sed planè abundant: vt τὶς, vel τί: Lucianus, πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην, *ad hoc igitur ego respondi.* Hinc dicitur, ὅπως τι, σχεδόντι, πάνυτι, quod & πάνυτοι dicitur. Et ποῖός τις interrogatiuè, pro ποῖος. ποίους τινὰς, pro ποίους. πόσος τις, pro πόσος, & ὁπόσος τις, pro ὁπόσος. ὁποῖός τις, pro ὁποῖος. ὁιός τις, pro οἷος. Sic Græcorum imitatione apud Ciceronem Philippica secunda abundat, quid: *Nescio quid conturbatus esse videris.*

Gullo. ὁποῖόν τι quale quidque.

Ex hoc schemate fit, quòd interrogatiua Græcis nonnunquam duplicentur, hoc modo: ποῖα ποίοις, ποῖος ποίῳ, τίς τίνι. Sic Aristoteles in 4. Politic. τίς δὲ πολιτεία τίσι, καὶ ποῖα συμφέρει ποίοις, ἐχόμενόν ἐστι τῶν εἰρημένων διελθεῖν.

SYNTAXIS VERBORVM.

Nominatiuus ante verbum.

Nominatiuus pluralis neutri generis cũ verbo singularis numeri. 1

NOOMINATIVVS pluralis neutri generis Atticis construitur cum verbo singulari. [1] τὰ παιδία παίζει, pro παίζουσι, *pueri ludunt.* ζῶα τρέχει, pro τρέχουσιν, *animalia currunt.* Hoc poëtis etiam fit in masculino, & fœminino. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, pro ἦσαν, *illius erant tria capita:* μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, pro τέλλονται, *dulcisoni hymni facti sunt initia posteriorum sermonum.*

Neutra pluralia iuncta participiis singularibus verborum impersonalium.

2 Inueniuntur etiam hoc modo neutra pluralia Atticè iuncta participiis singularibus verborum impersonalium. vt Plato in Protag. δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, pro δόξαντα δὲ ἡμῖν ταῦτα, *cùm hæc inter nos conuenissent.* Quo in loco etiam Accusatiuus participij verbi impersonalis ponitur loco Genitiui absolu

soluti, vt latiùs dicemus in cap. de Participiis.

Ἄμφω & δύο cum verbis pluralibus.

3 Ἄμφω & δύο, tametsi sint tantùm dualis numeri, construuntur etiam verbis pluralibus, ἄμφω τρέχετον, vel ἄμφω τρέχουσιν, *ambo currunt.*

Nomina significatione dualia iunguntur verbis pluralibus.

4 Nomina quæ formatione quidem sunt pluralia, significatione verò dualia, vel singularia, non iunguntur verbis dualibus vel singularibus, sed pluralibus duntaxat: ἀθῆναι φιλοσοφίαν ἔτρεφον, non ἔτρεφε, *Athenæ philosophiam nutriebant.*

Genitiuus pro nominatiuo ante verbum.

Ante verbum ponitur nonnunquam Atticè Genitiuus loco Nominatiui, εἴθε μοι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ γένοιτο νῦν, *vtinã illius boni mihi nunc fiat.* Quale illud Ciceronis: *Cùm illius temporis mihi venit in mentem.*

Verbũ resoluitur per cognatũ nomen vel per nominatiuũ vel per genitiuum.

Verbum quod ante se habet Nominatiuum, resolui potest quandoque quidem in cognatum nomen, idque vel per Nominatiuum, vel per Genitiuum: vt, λύκιοι συνεμάχουν τοῖς τρωσὶν, *Lycij auxiliabantur Troianis.* sic resoluitur, σύμμαχοι τοῖς τρωσὶν ἦσαν, vel sic, τῶν συμμάχων ἦσαν, *ex auxiliaribus erant.* Quandoque verò in participium itidem, [2] vel per Nominatiuum, vel per Genitiuum sic, συμμαχοῦντες ἦσαν, vel sic, συμμαχούντων ἦσαν. Semper enim loco Nominatiui, quem post se habet verbum substantiuum, licet ponere Genitiuum pluralem Atticè: vt, ἐκεῖνος ὑπάρχει δίκαιος, vel ἐκεῖνος ὑπάρχει τῶν δικαίων. ἔστιν εὐγενὴς, vel τῶν εὐγενῶν. 2

Synthesis quid.

[1] ENALLAGE frequens est ea, qua verbum singulare tribuitur nomini plurali neutro: more Attico. Aristo. vno eodemque in loco Atticam & communem structuram cõiunxit: Metaphy. 2. ἐξ οὗ τὰ ἄλλα ἤρτηται, καὶ δι' ὁ λέγονται: In priori enim commate Atticismum, in posteriore simplex loquendi genus vsurpauit. Contra verò Synthesis appellatur, cùm nomini singulari ob significationem multitudinis tribuitur verbum plurale: Hom. ὥς φάσαν ἡ πληθύς. Pausan. τὸ ἔθνος τὸ Αἰτωλικὸν ἀπέστελλαν. Sic etiam Virgil. *Turba ruunt* & Ouid. *Turba ruunt in me luxuriosa proci.* Porrò cum vni verbo tribuuntur plura singularia aut vnum collectiuum pro

pro plurali numeri anomalia frequens est: Pausan. πολλοὶ Ἠλεκτρα καὶ Κοῖτος ῥέωσι, pro *Electra & Cœtus fluuij ruunt.* Idem, τὸ πλῆθος ὥρμησεν ἀποκτενοῦντες τὸ μνῆμα: Illic enim à fronte anomalia est numeri: Hic à tergo anomalia est numeri & generis: significatum videlicet spectans, nó vocem. 2 sensus enim est, οἱ ὄχλοι ὥρμησεν ἀποκτενοῦντες. 2 De hac verbi periphrasi per verbum substantiuum dicetur infra in participio: vbi & de varia participiorum quæ verbis subnectuntur significatione fusius agetur.

Appendix.

1. In nominis & verbi conuenientia, quæ in numero ac persona consistit, varia est anomalia. Pro nomine ponitur interdum verbum infinitiuum aut infinitiua oratio cum articulo. Menander, πολλῶν τε μεῖόν ἐστι τὸ ζλῶ φεύγεδαν. ibi enim τὸ ζλῶ positum pro ἡ ζωή. Sic Cic. pro Mur. *Huic donis militaribus patris triumphum decorare, fugiendum fuit?*

2. Nomen, seu infinitiua oratio, interdum subaudiendum relinquitur. vt, εἴθέ μοι τότε τ' ἀγαθῷ χρῄσιο νῦν: pro τὸ λαλεῖν τότε τ' ἀγαθῷ: *vtinam mihi nunc bono isto frui (seu boni istius fruitio) daretur.* Sic φασὶ, μυθολογοῦσι: item εἰώθασι, φιλοῦσι, scilicet οἱ ἀνθρωποι. vt apud Latinos quoque *Aiunt, Ferunt, Solent.* Sic item ἐβρόντησε *tonuit*, πρήσῃ *fulgurauit*: οὐτω *pluat*, νιφέτω *ningat*, & similia.

3. Verbi quoque duplex anomalia incidit. Nam & ipsum vel omittitur, ac modo ex antecedentibus subaudiendum relinquitur, modo extrinsecus intelligendum est: vel diuerso numero ponitur, ἔλλειψις crebra est verbi substantiui. Menander. πλεονεξία, μέγιστον ἀνθρώποις κακόν. Aristot. Rhet. δεῖ τὴν λέξεως τὴν εἰλιγίζειν.

4. Verbum substantiuum, inter diuersi numeri nomina interiectum, sæpe non habita potioris ratione, respondet proximiori: eique interdum antecedenti: Paus. 144,36. τῇ πόλει ἐπὶν ὅμορος Κολωνίδες, pro *Colonides locus sunt vrbi confinis.* interdum sequenti: Arist. Rhet. 1. αἱ γὰρ πίστεις ἔντεχνόι εἰσι μόνον. Sic Dion. Hal. ἔτι ὁ χῶρος Μέκιοι λειμῶνες καλέονται. illic enim regula postulat plurale εἰσὶ, & hic singulare κατέχει: sicut Pausan. 144,41. ὄνομα δὲ αὐτοῖς Δρύοπες. Huc referri potest etiam hoc Aristot. Magn. moral. 61,18. νῦν μὲν δὴ, καθ' ὅσον λόγος, καὶ ἐπίσημα, παντελῶς ἀκριβῆ τί ἐοικεν εἶναι. ibi enim verbum, quod pluribus singularibus plurali numero respondere debuisset, relatum est ad proximum singulare.

5. Verbo postpositum adiectiuum, sæpe aduerbij vicem obtinet. Greg. Naz. εἰσελθὼν πρὸς δρομάδα, *cursim* seu *curriculo introibit.*

DE

DE CONSTRVCTIONE VERBORVM SVBSTANTIVORVM.

Verbum τυγχάνω[1] cùm sit substantiuum, vtrinq; habet Nominatiuum, meliùs tamen postponitur ei Nominatiuus participij verbi substantiui εἰμὶ, cum alio Nominatiuo, hoc modo: Σωκράτης τυγχάνῃ ὢν σοφὸς, *Socrates est existens sapiens.* 1

Quòd si ei postponatur participium verbi adiectiui, non opus erit præterea alio Nominatiuo. Perfectè enim dicimus, Σωκράτης τυγχάνῃ περιπατῶν, *Socrates est ambulans.* Σωκράτης τυγχάνῃ διαλεγόμενος, *Socrates est disputans*, omisso participio ὤν.

Construitur etiam quandoq; verbum substantiuum ἔστι cum articulo subiunctiuo, & in recto & in obliquo, tam singularis quàm pluralis numeri, hoc modo: ἔστιν οἵ τινες, hoc est, *aliqui.* οὐκ ἔστιν οἵ τινες παρέχωσι, *nulli currunt.* ἔστιν οἷς, *pro quibusdam.* φωνή τις ἐστὶν οἷς ἐξηκούετο, *vox quædam quibusdam exaudiebatur.* ἔστιν οὓς, *aliquos*, vt ἑώρων πολλοὺς μὲν ἐκ μάχης φεύγοντας, ἔστι δ' οὓς εἰς θάνατον πεσόντας, *vidi multos è conflictu fugientes, & aliquos in morte prostratos:* pro quo etiam dicunt, ἔστιν ὅς τινας. ἔστιν ὧν, *quorundam.* ἔστιν ὅς, *quidam.* ἔστιν ᾧ, *cuiusdam.* Et sic de aliis casibus.

Construitur etiam hoc modo, ἔστιν ὡς, pro, *quodammodo, quadamtenus*: vt, ἔστι μὲν ὡς καὶ ὕλη μέρος τινὸς λέγεται, ἔστι δ' ὡς οὔ, *quodammodo materia pars alicuius dicitur, & quodammodo non.*

Etiam ἔστ' ὅπως, significat *quodammodo*: ἔστιν οὐ τρόπον, pro *quodammodo, quadamtenus.* τοῦτο μὲν οὐκ ἔστιν ἔτως ἔχον, ἀλλ' ἔστιν οὐ τρόπον. *non planè ita est, sed quodammodo.* Quod quidem ita dicitur per ἔλλειψιν præpositionis κατὰ, articulo subiunctiuo τὸν accepto, pro hoc nomine infinito τινὰ: ita vt ἔστιν οὐ τρόπον, sit loco huius ἔστι κατά τινα τρόπον. ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, *aliqua causa.*

Con

Universidad de Deusto Biblioteca

1 [1] Constructio verbi substantiui εἰμί cum sequentis articuli postpositiui comprehensione, diligenter animaduertenda. nam articulus ad sequentia respondet: vt apud Herodia. ἐστι δ' ὧν κ) πεῖρα μετέχον τὸ βασιλικωτ), ἡ δημοσιας ἐπιτροπιας ῥηθήσ@. Παιδείας β'. κ) ἔστιν οἱ ἐτύγχανον, κ) θεᾶσκαι, κ) κρέῤῥων, ὁ, ἢ κ) μηδὲ, ὃ κνημιδος, Thucyd. ἀ. τ' τε ἄλλης ἑλλάδος ἐστιν ἃ χωρία. Et postea, ὃ ἐστιν ἃ κ) πολίσματα εἶλεν. Ἐκλωικῶν δ'. κ) ἐκείνῳ τῷ ἐτῇ ἐστι μὲν ἃ τ' ἀθλῶν δὶς ἐνικήθη, ἐστι δ' ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐπεξῆλθον, *illo anno bina accidere quorundam certaminum victoriæ, & bina de iisdem præconia.* Thucyd. 8. etiam plurali verbo est vsus, εἰσὶ δ' αἱ τ' νεῶν, κ) ἐς σίγνον κατῆραν. Adiunguntur & aduerbia loci, ac temporis, similiter verbo substantiuo, ἔστιν ἡ, ἔσθ' ὅπε. Item, ὅτ@ ἔσθ' ὅπως, Thucyd. ἀ. ἐν γὰ θεμελίοι πᾶσιν λίθων ἐπόκειν), κ) ἀξυνεπιχασιδήλων ἐστὶ ἡ, *fundamenta enim varia saxa habent congesta, & ne quadrata quidem alicubi cernere est.* Electra, ἀ γὰ ἔσθ' ὅπως ὁ δ' ὅτ@ Ὀρέστης ἐστ, *profecto enim Orestes hic est.* Herod. δ'. εἴτε διηκόζοιτο τὸ εὐωλίᾳ ἐφοῤῥοιπο ἐπ' ὀλίγῳ τ' διηκοσμένων ἔσθ' ὅπε. Et mox, ἔσθ' ὅπη κ) ξυλίνοις ξοάνοισι τισὶ θεσπεσίη, *nonnunquam.* Ac paulò post, ἔσθ' ὅπε ἡ κ) χαλκᾶς εἰδώλ@ ἀξίας εἰκόνας, *nonnullas etiam videmus ridicula simulachra.* Item cum casu apposito ad præpositionem, Thucyd. ἀ. ὡχυρὸι τ ἐσὶ περὶ οἷς μεγάλοι κ) ἀπ' αὐτῶν κ) λιμοὶ ξυνέβησαν. Iungitur cum verbo τυγχάνω, participium verbis εἰμί. Isocr. Archid. ᾧ ἡ δυσπραξία ταχέως καθαφυεῖς ποιῆσιν, οἷοιπερ ἐκεῖνοι τυγχάνουσιν ὄντες, cum aliis participiis. Electra, αἰχμὸς πάντων ἔρχα δρῶσα τυγχάνεις. Similiter & apud Poëtas, κυρῶ, εὖ κυρεῖ. τῶν ποτ' ἂν κυρεῖς. Ibidem & Trachiniis, ὧν γ' ἂν ἐξεισδὺς κυρῶ, & ἐπιπλαγχθὴ κυρῶ. Adiunxere autem frequenter participiis aliorum verborum substantiua planè περιφραστικῶς, vbi Latini verbis modò vtentur, Herodot. κρηνὴν τοῦτον εἶη Γ' ὠναξ ἐξειργασμένη@. Plato Epitaphio, ἅπα πολλὰ κ) μακρὰ χρὴ καθεδεδιλαιμένη ἐν ἡ Πρωτέως δρχῇ, hoc est, domuerat, κατεδεδάμνη. Et Plato, ὁ δὲ πολὺ μᾶλλον σώτας ἐστὶν ἐξολωλεκώς, id est, ἀπώλεσε, *perdidit.* Huius figuræ sunt illa, ἐν λίγων, ἐν πατὴρ, κεκλήμεν@. Huc pertinent & illæ περιφράσεις cum verbo γίνομαι, ἐγένε ἐπὶ Σκύθας αὐτὸς Δαρεῖος ἔλασις, Μελπομένη Sed in his nonnunquam est quædam ἔμφασις, vt cùm Latinè dicitur, *Non is erat, qui virtuti nervos incideret.* Herod. Σαρδάπις γὰ ἦτος, κ) ὁ τ' πάλεμον ἐν σωάψας. Et mox, ἔτ@ τῆς νυκτὸς ἐπ μαχόμενο@ ἐγένετο ἡ ἡμέρη ἐγένετο, *hic ille est, qui dimicauit cum Lydis, quo tempore interdiu obtenebrauit commisso prælio.* Verbum substantiuum in modo infinitiuo, & Accusatiuum proprium illius modi casum admittit, & alium respondentem ad vocabum finitum, vt πρεῖον αὐτὸ βασιλέα γενέσθ, *cùm Regem esse potestas illi fieret.* Plato Epitaphio, κ) ἡμῖ μ' ἐδὲν θαυμαστὸν εἶναι εἰπεῖ.

Verbum substãtiuum cum aduerbiis loci.

Verbum substãtiuũ cum casu apposito ad præpositionem.

Cum participiis aliorum verborum.

In modo infinitiui accusatiuũ admittit.

GENITIVVS POST VERBVM.

Verba sensus significantia.

5 VERBA sensuum significatiua gaudent Genitiuis, velut ἀἰσθάνομαι, ἀκούω, ἅπτομαι, γεύομαι, ὀσφραίνομαι: vt, ἀἰσθάνομαι τ τῆ λόγων ἡδύτητος, *sentio sermonis suauitatem.* μὴ γεύεσθαι μελανούρων, *ne gusta ex iis, quibus nigra est cauda.*

Videndi verba exigunt accusatiuum.

Excipiuntur ea quæ visum significant, veluti 10 ὁρῶ, ὁρῶμαι, θεῶμαι, βλέπω, & similia, quæ exigunt Accusatiuum, quòd visus cæteris sensibus sit certior & penetrabilior. Verùm Attici omnia sentiendi verba construunt cum Accusatiuo.

Atticismus.

ἀἰσθάνομαι cum nominatiuo & accusatiuo.

Cæterùm verbum ἀἰσθάνομαι quandoque signi- 15 ficat *intelligo*, & tum si referatur ad eandem personam, construitur cum participio Nominatiui casus. ἀἰσθάνομαι καλῶς ποιῶν, *intelligo quòd bene faciã.* ἀἰσθάνῃ καλῶς ἀναγινώσκων, *intelligis te rectè legere.* Sin verò ad aliam personam, construitur Accusatiuo 20 ἀἰσθάνομαι σε ποιοῦντα τόδε. *intelligo te hoc facere.*

ἀκούω vtrinque nominatiuo.

Item, ἀκούω capitur nonnunquam pro vocor, & tunc habet vtrinque Nominatiuum, more * Vocatiuorum. Sic Gregorius de Seruatore ait, Σαμαρίτης ἀκούῃ, *vocatur Samaritanus.*

** Latinorum.*

Affectionẽ animi significantia.

25 2 ITEM verba quæ animi affectionem significant. ἐρᾶν Θέτιδός τε κ) γαλατείας ἃ δύναται, *non potes Thetidem simul & Galateam amare.* 2 ὀπθυμῶ σε τ φίλα μι, *desidero te amicum meum.* πάντα ἀγαθ τιν@ ἐφίεσθαι δοκεῖ, *omnia bonum aliquod appetere videntur.* 3

2

3

Affectionem significantia cum infinitiuis.

30 Construuntur etiam hęc verba cum infinitiuis, additis articulis Genitiui casus, ἐφίεμαι τ ἀναγινώσκειν, *desidero legere.* ὀπθυμῶ τ μανθάνειν, *cupio discere.* φιλῶ, ἀγαπῶ, ἐλεῶ, οἰκτείρω, & similia.

Curandi.

3 QVIBVS iunguntur verba curandi: 4 φροντίζω, 35 ὀπιμέλομαι, μέμνημαι.

4

Universidad de Deusto Biblioteca

Participandi. 4 ADDVNTVR Genitiuis etiam verba participandi, κοινωνῶ σοι τῆς δόξης, *sum tecum particeps gloriæ.* μετέχω σοι τῶν πάθεων, *particeps tecum sum afflictionis.* quod etiam per accusatiuum dicitur, μετέχω σοι τὸ πάθος. Vnde & illud Comici, ἃ γὰρ μετεῖχες τὰς σὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ, *non enim participabas pares plagas mecum.*

Imperandi. 5 VERBA imperandi Genitiuis gaudent, ἄρχω μηδενὸς, *nulli impero.* βασιλεύω, κυριεύω πάντων, *dominor omnibus.* τυραννῶ κρατῶ τῆς ἑσπερίων, *dominor Occidentalibus.* Ad hanc formam legimus Matth. 20. *Principes Gentium dominantur eorum*, pro *dominantur eis.*

Atticismus. Græcè enim est, κατακυριεύουσιν αὐτῶν. Atticè additur his verbis Datiuus.

βασιλεύω cum accusatiuo. Construuntur etiam cum Accusatiuo. βασιλεύω σε, δεσπόζω σε, κυριεύω σε, verùm tunc significant βασιλέα σε ποιῶ, *Regem te facio.* δεσπότην σε ποιῶ, *dominum te facio.* Et ita in aliis.

Priuandi & erroris. 4 6 PRIVANDI verba & erroris σφάλλομαι τούτων, ἁμαρτάνει τῆς ὁδοῦ ὅλης, *errat tota via.* ἐλαττῶ σε ἑταίρου. 4

Differendi. Distandi. *Assequendi. Frustrandi.* 5 7 QVIN & verbis differendi, aut distandi apponitur Genitiuus. διαφέρει πάντων, *differt ab omnibus.* χωρίζομαι, ἀπέχω, διίστημι, διέχω. Et verbis assequēdi & frustrandi. 5 ἀτυχῶ, ἀτυχῶ, ἀποτυχῶ, & similia: ἐπηγγελμένων τυχεῖν ἀγαθῶν, *assequi bona promissa.* Similiter verbis concedendi, συγχωρῶ, ὑπείκω: Prohibendi, κωλύω. 6

Concedendi. Prohibendi. 6

Plenitudinis. Copiæ. Inopiæ seu implendi & vacuandi. 8 GENITIVO gaudent verba plenitudinis, copiæ, aut inopiæ. γυμνῶ σε ἀγαθῶν, *nudo te bonis.* κενῶ σε πραγμάτων, *euacuo te rebus.* πληρῶ σε ἀγαθῶν, *impleo te bonis.* πληθύειν τὴν πόλιν ἀνδρῶν, *ciuitatem plenam esse viris.* γεμίζω φιαλὴν ὕδατος, *impleo phialam aqua.* Matth. 22. ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων, *nuptiæ impletæ sunt discumbentibus.* 7

Licitandi, quæ appretiatiua dicuntur. 9 APPRETIATIVA verba admittunt Genitiuum significantem pretium, ὠνοῦμαι πέντε δραχμῶν, *emi*

quinque drachmis. πολλοῦ πωλεῖς, *magno vendis.* δέκα ταλάντων τιμῶμαι, *decem talentis æstimo.* τιμῶμαί μοι θανάτου, *meipsum morte dignum censeo.* Quod etiam quandoque dicitur præcedente præpositione πρὸς, vel ἀντὶ, aut simili. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττων, *modicis lucris vitam commutans.* ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, *pro morti obnoxio corpore gloriam comparare immortalem.*

ἐλλειπτικῶς *constructa, vtpote deficiente ἕνεκα.*

10 CREBRÒ regunt verba Genitiuum ἐλλειπτικῶς, *deficiente*, ἕνεκα: vt, ἀποδέχομαί σε τῆς προαιρέσεως, hoc est, ἕνεκα τῆς προαιρέσεως, *suscipio* siue *approbo te, quod ad voluntatem attinet.* δαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc est, ἕνεκα τῆς τύχης, *beatum te prædico propter fortunam,* aut quod ad fortunam attinet: vtrumque enim significat ἕνεκα. Huius schematis est etiam quod dicitur, εὖ ἔχει φρενῶν, pro φρόνιμός ἐστιν, εὖ ἔχει παιδείας, *eruditus est.* Quem morem Latini imitantur nonnunquam in huiusmodi orationibus, *Populi seruandi laborat, Reipublicæ defendendæ periclitatur, in quibus deest, causâ.*

ἐλλειπτικῶς *desiderata præpositione.*

11 QVANDOQVE deficiente alia quauis præpositione, quæ postulat Genitiuum. λύω σε τῆς δεσμάτων, pro ἀπὸ τῶν δεσμάτων. διώκω σε τῆς οἰκίας, pro ἐκ τῆς οἰκίας. παύω σε τοῦ κακοῦ. παύω σε τοῦ παίζειν. κωφίζω σε τοῦ χρέους, pro ἀπὸ τοῦ χρέους. ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, pro ἐκ τοῦ πυρός.

Accusandi. Damnandi. Absoluendi.

12 VERBA accusandi, damnandi, absoluendi, & consimilia, Genitiuum adsciscunt, qui significet crimen: quod nonnunquam etiam effertur per Accusatiuum. Per Genitiuum quidē: vt, διώκω σε φόνου, *accuso te cædis.* αἰτιῶμαί σε τοῦδε, *criminosè hoc tibi obijcio.* ἁλίσκω σε τούτου τῆς ἀδικήματος, *conuinco te huius iniuriæ.* ἑάλω κλοπῆς, *damnatus est furti.*

Quod etiam licet sic dicere, ἑάλω κλέπτων, vel sic ἑάλω ὅτι κλοπῆ, & ita in aliis similibus, διώκω σε πληγῶν, ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, *ago tecum iniuriarum ob*

Universidad de Deusto Biblioteca

verbera. φάγω δ' αλείας, *causam dico super statu controuersia.* φάγων φόνε, *postulatus cædis.* φάγων ὕβρεως, *postulatus iniuriæ.* φάγων ἀνθρωποφονίας, *reus homicidij.* καταγινώσκω σε φόνε, *damno te cædis.*

Per Accusatiuum, καταγινώσκω σὲ τόδε, hoc de te iudico & æstimo. καταγινώσκω σὲ ἀμαθίαν, *iudico te imperitum.*

Pœna condemnationis etiã per accusatiuum.

13 EFFERTVR etiam per Accusatiuum, quod pœnam significat condemnationis. καταγινώσκω σὲ θάνατον, *mulcto te morte.* καταγινώσκω σὲ θάνατον, *damno te ad mortem.* Quod etiam passiuè dicitur per Nominatiuum, κατέγνωσαί σε θάνατος, καταγέγνεταί σε θάνατος, *rei capitalis damnatus es, & vltimo supplicio.* Vel per Accusatiuum, καταγίνομαι θάνατον, καταγινώσκομαι θάνατον, *damnor ad mortem.*

Passiua cum genitiuo.

14 VERBA passiua exigunt Genitiuum intercedente præpositione ὑπὸ, vel παρὰ, aut simili: sicut Latinis Ablatiuum intercedẽte præpositione à vel ab. τύπτομαι ὑπὸ σοῦ, *verberor abs te*, loco cuius quandoque ponunt Datiuum, πεπόμπταί μοι, pro ὑπ' ἐμοῦ. λέλειπταί σοι, pro ὑπὸ σοῦ. διδάσκομαί σοι ῥητορικὴν, pro διδάσκομαί ὑπὸ σοῦ, *doceor abs te Rhetoricam.*

Datiuus pro Genitiuo cum præpos.

Quædam genitiuum, &c.

15 QVÆDAM verba regunt Genitiuum, quia resoluuntur in nomen, cui iungitur Genitiuus. ἀξιῶ σε τιμῆς, pro ἠγοῦμαί σε ἄξιον τῆς τιμῆς. γυμνῶ σε ἐνδυμάτων, pro καθιστῶ σε γυμνὸν τῶν ἐνδυμάτων. Ad Hebræos 3. πλείονος δόξης ἔτος παρὰ Μοϋσῆν ἠξίωται, *ampliori gloria præ Moyse dignus habitus est.*

Species temporis.

16 QVIBVSLIBET verbis apponitur Genitiuus significans speciem temporis, hoc est, cùm interrogatio fit per quando: vt, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐργάζεται; *noctu diuq; operatur.* ἑσπέρας ἥκει, *venit vesperi.* χειμῶνος ἔαρος αἱ κοιλίαι θερμαί εἰσιν, *hyeme & vere sunt ventres calidi.*

Spatium temporis.

17 SIMPLICITER spatium temporis, hoc est, cùm interrogatio fit per quãdiu, ponitur in Genitiuo, quan

quando tempus præteritum significatur negatiuè. οὐκ εἶπον χρόνε πολλοῦ, *non dixit multo tempore.*

Per breue tempus.

Aut quando per breue tempus aliquid accidisse declaratur: μικροῦ παρῆλθεν, *paululum præteriit.*

Tempus continuatum.

In aliis ponitur spatium temporis in Accusatiuo: ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, *tota die operatus sum.* Ioan. 15. τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμὶ, *tanto tempore vobiscum sum.* εἰμὶ ἐνταῦτα πάντα τὸν πόλεμον, *sum hic toto tempore belli.* ἔζη πᾶσαν τὴν τοῦ Τραϊανοῦ βασιλείαν, *vixit toto tempore regni Traiani.* Quod & per Dati-

Tempus continuatum in Datiuo.

uum effertur, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀπεδημήκας, *viginti totis annis peregrinatus.* Dicũt & per Nominatiuum sic, ἐξῆλθε ἤδη ἔτος τρίτον, *annum ab hinc tertium.* τοῦτο μὴν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μὴ τὸ ἀπεδάζειν ἐμὲ, *iam triennium est à quo studere desij.*

Et in Nominatiuo.

Materia.

18 QVOD materiam significat, in Genitiuo ponitur. ἐποίησε λίθου, *fecit è lapide.* Cui quandoque additur præpositio ἐξ: vt, ἐποίησε ἐξ λίθου.

Pars.

19 SIMILITER & id quod significat partem: κρεμῶ σε τοῦ ποδὸς, *suspendo te pede.* πίνω τοῦ ὕδατος, *bibo de aqua.* δρέπομαι τῶν ἀνθῶν, *carpo de floribus.* Si totum significent, vtuntur Accusatiuo: πίνω τὸ ὕδωρ, *bibo aquam.*

Totum in Accusatiuo.

Subſtantiuum verbũ, cum quo ita subauditur.

20 VERBVM substantiuum adscisci nonnunquam Genitiuum, τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, *horum, aut de numero horum est Plato.* Quod verbum quandoque omittitur, οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγὼ, *neque ego sum de numero nocentium.*

1 ISOCRATES τῆς ψυχῆς οὐδὲν φροντίζοντες, *nihil curantes animum.* Cum περὶ quoque iunctum inuenitur apud Xenoph. περὶ τοῦ τοιοῦδε φροντίζειν. Item cum περὶ sequente genitiuo, Apud Demosth. Philip. 4. ὃ μόνον οὐδὲν φροντίζει περὶ αὐτῶν ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. Alteri item præpositioni reperitur iunctum, nempe ὑπὲρ apud eundem Demosth. vt Olynt. 1. εἰ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε. Denique iungitur etiã accusatiuo, vt in hoc Aristoph. loco, μὴ νυν τοῦτό γε φροντίζετε, *ne hoc curetis.* Porrò aliam interpretationem passa vbiq; inuenitur iuncta accusatiuo, nimirum pro studeo, operam

impendo,&c. de quo dicetur inferius. Nec raro etiam inuenitur iunctum particulis ὡς, vel ὅπως vel εἰ. Isocrat. *φεῦγε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς πρώτης ταύτης ποιήσῃ. Da operam ne quid isto honore indignum facias.* Plato. lib. 1. de Repub. ἔοικας ἡμῶν ὀλίγον κηδεσθῆναι, ὀλίγου φροντίζειν εἴτε χείρων, εἴτε βελτίων βιωσόμεθα, & cum Participio iungit etiam Demosth. in Mid.

2 [2] Demosth. ἀρχῆς ἐπιθυμήσαι, *imperium concupiscere.* Dionys.

3 Halic. ἐρῶντες δυνάστειας, *potentiam appetentes.* [3] His adde, apprehendendi Pind. φθόνος ἅπτεται τῶν ἐσλῶν, *inuidia arripit & tangit bonos.* Dionys. Hal. ἐπιλημψόμενοι τοῦ ἀνδρὸς *virum arrepturi.* Sic contra, abstinendi & dimittendi: Aristoph.

4 οἴνου τοῦ ἀπέχειν καὶ γυμνασίων, *abstinere vino & exercitiis:* Idem τούτου μὴ μεθήσεσθαι, *hunc non dimittere.* [4] Sic contra communi-

5 candi. Xenoph. μεταδιδόναι τοῦ βάρους, *communicare onus.* [5] Plato, τοῦ σκοποῦ τυγχάνοντος, *scopum assecuturus.* Polyb. πτοήσεως

15 φωλεὸς, *nacti otium.* Herodot. ψευσθεὶς ἐλπίδος, *spe frustratus.*

6 [6] Dionys. Halac. εἶργον τοῦ μεταξὺ ἰέναι, *prohibebant transitu.* Xen.

7 κωλύειν καὶ κωλύειν, *impedire quominus irant.* [7] Sic Demosth. τοσαύτης παρανομίας καὶ μανίας ἀνεπλήσθησαν, *tanta iniquitate ac iniquitate impleuit miseros.* Aristot. prob. κακῷ

20 φιλοῦντες καὶ πάθει, *malo leuatus.*

Appendix. GENITIVVM quoque adsciscunt verba fruendi:

1. Isocr. ἀπήλαυε τῶν παρόντων, *fruebatur præsentibus.* Huc per-
2. tinent illa φαγόντες ἐχίδνας, *cùm de vipera comedissent:* πιόντες οἴνου, *cum de vino bibissent:* apud Aristo. & alibi. Item libe-

25 randi: Philo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθεὶς, *domina difficili liberatus.* Isocr. ἀπηλλάγησαν δουλείας, *liberati sunt seruitute.*

3. Incipiendi & desinendi: Thucid. μάχης ἄρχειν. Isocr. λήγειν
4. τῶν πόνων. Æsop. παῦσαι καὶ κλαίειν. Sic etiam Horat. *Desine*
5. *mollium querelarum.* Admirandi: Isocr. θαυμάζω τῶν πρεσβυ-

30 6. τέρων, *miror autem seniores.* Dolendi: Euripid. Ἑλλάδος τῶν παλαιτέρων στένω, *Græciam miseram deploro.* Arist. πολὺ ἀλλήλων διεστῶτα, *longè à se inuicem distantia.* Sic excellendi & contra.

7. Isocr. περιεῖναι τῶν ἄλλων, *cæteros antevellere.* Item superandi: Xenoph. κρατεῖν τῶν ἡδονῶν, *superare voluptates.* Greg. πεπλῆσθαι

35 τοῦ γλυκέως, *à gustu superatus est.* Esse in significatione possessionis, pertinentiæ, causæ, Heliodo. μὴ τῆς ὀργῆς χάριν ὅλον. *Ne prorsus iræ succumbe:* Basil. σεαυτὸν ἡμῖν πάλιν. *Rursus tui fieri compotem.* Aristophan. ὥστε οὐκ ἔστιν ὑβρίζειν, *Diuitiarum est insolescere.* Esse in ortus significatione. Homer. ἄμφω

40 ἐσθλοῦ γενεήν, *Bono sanguine ortus es.* Esse in adiunctæ laudis aut vitij significatione. Arist. Histor. animal. τὸ μὲν ἀκίνητον μᾶλλον καὶ ἄφρον καὶ ἐλεύθερον τροφῆς ἐστι, *& pauciores cibi est.* Denique multa genitiuum regunt vi præpositionis cum qua sunt composita. Lucia. ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου *expellere à*

conuiuio. Aristoph. ἐκβαλῶ σε οἰκίας *ejiciam domo.* Idem ταυτὶ κεφαλῆς σου, *Hæc in te effundo.* Horum quoque multa vel ellipsin aliquam habent, vel alium casum alio respectu adsciscunt.

5 DATIVVS POST VERBVM.

VERBA sequendi exigunt datiuum, ἕπομαι τοῖς παλαιοῖς, *sequor veteres.* ἀκολούθει μοι, *sequere me.* Hom. ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι, *vt ipse te sequar.* *Sequendi.*

2 SIMILITER verba certandi, μάχεσθαι κυσὶν ἐν *Certandi.*
10 φρέατι, *in puteo cum canibus pugnare.* τοῖς θεοῖς μάχεσθαι, *pugnare cum diis.* φιλονεικῶ σοι, *contendo aduersum te.* πολεμῶ τοῖς πολλοῖς, *luctor aduersus multos.* παυροτέροις πολεμεῖν, *aduersus pauciores belligerare.* Sic Virg.

Placidóne etiam pugnabis amori?

15 Quibus nonnunquam additur Genitiuus, ἀμφισβητῶ σοι τούτου, vel περὶ τούτου, *certo tecum de hac re.* *Quibus additur genitiuus.*

3 QVODVIS verbum admittit Datiuum significantem qualecunque instrumentum, [1] aut modum actionis. πολεμίζειν γλώττῃ, *bellare lingua.* *Instrumentum.* 1

20 χρεὼ δ' ἐστὶ σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ θυλάκῳ, *manu serere oportet, non toto thylaco.* τίνι τρόπῳ γράφεις; *quo modo scribis?* His finitima sunt, quæ causam significant. [2] φθόνῳ τοῦτο ποιεῖ, *inuidiâ hæc facit.* *Causa.* 2

4 NONNVNQVAM & pretium ponitur in *Pretium.*
25 Datiuo: Chrysostomus, ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον φθείρων, *propria morte gregem emens.*

5 VERBIS significantibus motum ad locum additur sæpe Datiuus loco Accusatiui, cum præpositione: vt, ὁρμᾷ δι' τοῦ ἀέρος τῇ πόλει, pro εἰς πόλιν. *Quæ significant motum ad locũ.*

30 6 CVM verba regunt Datiuum pronominis αὐτὸς, sæpenumerò intelligitur præpositio σὺν, vt ἀποτέμνω αὐτοῖς ὠλένας τὰς χεῖρας, hoc est, σὺν αὐτοῖς ὠλένας. αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν ἄνδρας, hoc est, σὺν αὐτοῖς ὅπλοις, *vnà cum armis accepit viros.* [3] *Cum datiuo pro nominis αὐτὸς, σὺν subauditur.*

35 7 ἜΧΩ pro habeo gaudet Datiuo, sicut apud Latinos. οὐκ ἔχω μοι ἀργύριον, *non habeo argentum.* Et *ἔχω pro habeo.* 3

Universidad de Deusto Biblioteca

familiariter adsciſcit ſibi duos Datiuos, βελομένῳ, ἀχθομένῳ, & ſimiles, οἷς βελομένοις ἐῶ, ſuo arbitratu. ἐπ' ἐῶ βελομένῳ μοι ταῦτα, hæc non placuerunt mihi. ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη ταῦτα, quo non inuito hæc eſſent.

Χρῶμαι datiuo conſtruitur.

8 Χρῶμαι & χρῆσθαι, & ſimilia, conſtruuntur Datiuo. χρῶμαι τοῖς φίλοις, vtor amicis. καλῶς ἑαυτῷ χρῆσθαι, honeſtè ſe habere.

Datiuo verbi Χρῶμαι additur τι, vel ὅ, τι.

Et huic Datiuo additur nonnunquam Accuſatiuus τὶ, vel ὅ, τι: vt, οὐκ ἔχω, ὅ, τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, incertus ſum quid agam. οὐκ ἔχω τι χρήσωμαι τούτῳ, neſcio quomodo eo vti debeam.

Datiuus in Accuſatiuum mutatur.

Mutatur etiam hic Datiuus nonnunquam in Accuſatiuum. χρῶμαι τοῖς σοῖς, vel χρῶμαι τὰ σὰ, vtor rebus tuis.

Quæ genitiuo & datiuo gaudent.

9 Hæc autem Genitiuo & Datiuo, φθονῶ, μεμ-φομαι, κοινωνῶ, συγγινώσκω: vt, φθονῶ σοι τούτου, inuideo tibi hanc rem. φθονῶ σοι τῆς πόλεως, inuideo tibi diuitias. μέλει μοι τούτου, huius rei tecum particeps ſum.

10 Item hæc impersonalia, δεῖ, μέτεστι, μέλει, μεταμέλει, διαφέρει, προσήκει: vt, μέλει μοι τούτου, vel περὶ τούτου, huius mihi cura eſt. διαφέρει μοι τούτου, vel περὶ τούτου, huius mea refert. προσήκει μοι τούτου, vel περὶ τούτου, huius me decet. δεῖ μοι τούτου, opus eſt mihi hac re.

11 Loco Datiui licet quandoque ponere Genitiuum, antecedente præpoſitione. ἐπέχω τὸν γνώμην τούτῳ, & ἐπέχω τῆς γνώμης περὶ τούτου. ἐφίστημι τῆς γνώμης τούτῳ, & περὶ τούτου, adhibeo animum huic rei.

12 Ἀμύνομαι, τιμωρῶ, ἐκδικῶ σοι, vel ὑπὲρ σοῦ, vlciſcor iniuriam tibi illatam.

Cum accuſatiuo verò ſignificant hæc verba, crucio, vindico, ἑαυτὸν τιμωρούμενος, ſeipſum crucians. ἀμύνομαι, vel ἐκδικῶ σε, vindico te.

1 [1] Instrvmentvm vt Ariſto. Oecon. ἡθμοῦ ὠτιλεῖν colo haurire. Modum: Ariſtoph. ῥᾴμην πεφεύγειν, γνώμην βεβουλεῦσθαι, *Animo & mente deliberare, viribus exequi.* Demoſth. κρατῆσαι τοῦ πολέμου, *bello victi.* [2] Ariſto. χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ, *gaudio & mœrore ob quæ affici oportet.* Ariſtoph τοῦτοις ἀχθῇ

ἀχθῇ, *His offendère, ſeu hæc ægrè feres.* Xenoph. ἡδεῖν τοῖς τοιούτοις, *talibus delectetur.* Sic Homer. ἀλκὴ πεποιθὼς, *viribus fretus.* Inſigne exemplum eſt hic Pauſan. 132, 39. ἀνανδρίᾳ δὲ καὶ ὑπὸ δειλίας, καὶ ὑπὲρ κακίαν ὀδεμίαν, φυγεῖν αὐτόν. Ibi enim datiuus cauſalis mox effertur per præpoſitiones cauſales ὑπὸ præ & ἀμφὶ, *propter.* [3] Imo licet nulla interueniat mentio pronominis αὐτὸς, multa verba adſciſcũt Datiuum vi præpoſitionis ἐν vel σὺν. Thucyd. ἐμμένειν ταῖς σπονδαῖς, *manere in pactis*, id eſt, *ſeruare pacta.* Plato in Epiſt. ξυγχωρῶν & ἄλλοις, *cum aliis verſans.* Sic etiam pleraque compoſita cum præpoſitione ἀντὶ, ἐπὶ, παρὰ, πρὸς, in repugnandi, occurrendi, vel certandi ſignificatione aliiſve ſimilibus. Xenoph. τούτοις ἀντιλέγων, *his contradicens.* Plutarch. ἐπιχειρεῖν τῷ ἔργῳ, *opus adgredi.* Sophocl. Τούτῳ παρέστης, *huic adſtitiſti*, ſeu *aſſuiſti.* Gregor. Nazianz. προστρέχειν τῷ δωρήματι, *accurrere ad donum.*

1 3 3 3

Universidad de Deusto Biblioteca

pandi, Obiurgandi. Isocr. τοῖς ἀμφεσβωμβροις ἐπιτολήσει, delicta reprehendere. Occurrendi, Incidendi. Sophocl. ὡστήσας σοι, obuiam tibi factus. Aristot. Eth. αὖ πεμπαμικαῖς τύχαις ἐπέσῃ, si in Primicas calamitates inciderit. Conuemendi seu

12 *Occurrendi.*

13 *Congruendi.*

14 *Decendi.*

seu Congruendi. Dionys. Halicarnass. ὡς ἥκιστ' ἐμοὶ ζῆν, vt mihi conueniebat viuere. Sic Decendi. Arist. ἃ πρέπει ἐλευθερίοις, quæ liberos decent. Sufficiendi. Plato, εἰ αὐτοῖ μὴ ἀπαρκέσει ταῦτα, si hæc ei non suffecerint. Plutarch. δεχεσθεὶς τούτοις, his contentus. Placendi, & Displicendi. Thucyd. εἰ τοῖς πολίταις ἀρέσκοντες ἐσμεν, τοῖς δ' αὖ μηδεὶς ἐκ δικαίως ἀπαρέσκοιμεν, si cum pluribus placemus, his solis haud iure displicuerimus. Xenop.

15 *Temporis notatio.*

οἷς ἀπήχθετο, quibus exosus erat. Temporis quoque notatio fit hoc casu vt εἰκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας, totis viginti annis peregrinatus. Plato χρόνῳ δ' ὀλίγῳ πᾶσα μετέπεσε, intra tempus non longum. Dionys. Halicarnass. χρόνῳ δ' ὕστερον, aliquanto post tempore, vel temporis progressu.

ACCVSATIVVS POST VERBVM.

ACCVSATIVVM admittit quoduis verbũ a nominis ab eo deducti. μάχομαι μάχῳ, pugno pugnam. ζῶ ζωὴν, viuo vitam. δουλεύω δουλείαν, seruio seruitutem. [1] Sic Terentius:

1

Cantilenam eandem canis.

Aut nominis relatiuum: ἡ ἀδικία ἣν ἀδικῶ σε, iniuria qua te afficio.

2 QVODVIS verbum construitur etiam Accusatiuo, si subaudiatur κατά. γέγραφε τὴν εἰρημένον τρόπον, pro κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, scripsit dicto modo. ἐποίησε ἀκριβείαν τὴν ἐνοῦσαν τρόπον, id est, κατὰ τὴν ἐνοῦσαν τρόπον, quàm fieri potuit maximè. Sic ad Philip. 4. ἀντιβάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν, pro κατὰ τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν,

2

reuiguistis in sentiendo de me. [2]

Verba adorãdi.

Miserandi.

Supplicandi.

3 ACCVSATIVO gaudent verba adorandi, τιμῶ, σέβομαι, κολακεύομαι, θωπεύω, αἰχυνόμαι. Miserandi: ἐλεῶ, οἰκτίρω, κλαίω, θρηνῶ. & Supplicandi: ἱκετεύω, λιταίνω, ἀντιβολῶ, ἐκλιπαρῶ.

Accusatiuo per synecdochen vtuntur.

4 GRÆCI passim vtuntur etiam in oratione soluta Accusatiuis per Synecdochen. πλήττομαι τὸν πόδα, percutior pedem. ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, doleo caput.

5 ATTI

5 ATTICI vsurpant Accusatiuum loco Datiui, vbi significant bene aut malè fieri cuipiam. οἷά με ποιεῖς, pro ἐμοὶ, *qualia facis mihi.* Matthæi 27. τί οὖν ποιήσω Ιησοῦν, τὸν λεγόμενον Χειστὸν, *quid igitur faciam Iesu, qui dicitur Christus?* ποιῶ σε ἀγαθὸν, pro ποιῶ σοι ἀγαθὸν. δρῶ σε τόδε, pro δρῶ σοι τόδε. Sic passiuè: vt enim dicunt, εὖ ποιῶ σε, sic etiam passiuè, σὺ εὖ ποιοῦμαι παρ' ἐμοῦ, pro *tibi bene fiet à me.* Sic & Actuum 12. dicitur, τί ἄρα ἐγένετο ὁ Πέτρος; *quidnam factus est Petrus?* pro *quidnam factum est Petro?* Sic item Matth. 11. πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, *pauperes annuntiantur Euangelium*, pro *pauperibus annuntiatur Euangelium.*

Accusatiuus loco Datiui, vt placet autori. Rectius autem dixeris verba faciẽdi construi cum duobus accusatiuis.

Nota benedicere & maledicere cum Accusatiuo pro modo loquendi nõ Latinorũ, sed Græcorum.

Hinc fit, quòd ad imitationem Græcorum passim legitur in sacris literis, *benedicere, & maledicere,* cum Accusatiuo significante eum, de quo quis bene & malè loquitur, qui & ipse benedici & maledici dicitur.

6 PASSIVA insuper adsciscunt Accusatiuum cum, quem verbum actiuum habet post Datiuum acquisitiuum: vt, ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίκαιαν, *defers mihi arbitrium.*

Passiua habent accusatiuũ sui actiui.

Sic passiuè, ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τὴν δίκαιαν, *ego deferor arbitrium*, pro *arbitrium mihi delatum est.* Sic 1. Timoth. 1. κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ, *secundum Euangelium, quod concreditus sum ego*, pro *secundum Euangelium, quod mihi concreditum est.*

7 ATTICÈ ponitur Accusatiuus pro Genitiuo, ἀπορεῖ σε τὰ χρήματα, pro τοῦ χρημάτων, *prius te pecuniis.* Et conuersò, Genitiuus pro Accusatiuo: τοῦ ἅλματος ἀποψῶσα, pro τὸ ἅλμα ἀποψῶσα. Quod plerunque fit, subaudiẽdo alium casum, quem poscit oratio: vt, μὴ ἔχειν χρημάτων, id est, χρήματα. ponitur enim pro μηδὲν ἔχειν χρημάτων.

Accusatiuus loco genitiui Atticè.

Genitiuus loco accusatiui, sed ἐλλειπτικῶς.

8 GRÆCIS sunt plurima verba composita, quæ tametsi casum suum includere videantur, tamen insuper constrauntur Accusatiuo, & tum

Nota. Composita pro simplicibus sumendi.

capiun

Universidad de Deusto
Biblioteca

capiuntur pro simplicibus: οἶνον ἀνοχοεῖν, *fundere vinum*. παῖδα παιδαγωγῶ, *puerum guberno*.

Nota. Accusatiuus cũ verbis loco Aduerbij.

9 ADDITVR etiam verbis Accusatiuus nonnunquam loco aduerbiorum: ὀξὺ γράφῃς, pro ὀξέως γράφεις. καλὸν ποιεῖς, pro καλῶς ποιεῖς. καλὰ ἐβουλεύσω, pro καλῶς ἐβουλεύσω, βλέπειν μανικόν, pro μανικῶς βλέπειν. βλέπειν βλοσυρόν τι. pro βλέπειν βλοσυρῶς.

Tempus continuatum.

10 ACCVSATIVO ponitur insuper cõtinuitas temporis, vt dictum est suprà. Cæterùm nullum verbum est Græcis quantumuis intransitiuum, quod non admittat interdum Accusatiuum alicuius actionis significatiuum. ὅσα ὑβρίσθην, *in quantis affectus sum contumelia*. ὅσα ἠδικήθην, *in quantis affectus sum contumelia*. ὅσα ἠδικήθητε, *in quantis affectis estis iniuria*. πάντα ἐξηπατημένοι, *in omnibus decepti*. γεραίρομέν αὐτὸν τὰ εἰκότα, *honoramus eum, vt par est*, vel *pro dignitate*. ἀτυχῶ πολλά, ὧν δέον μαρτύρομαι, μεγάλα εὖ ἔπαθον, ἔπαινῶ σε τούτῳ, ὧν κἀγὼ τὰ τοιαῦτα ἐγκωμιάζωσι τὴν δικαιοσύνην. [3] Sic Terent. *Id operam dare*,

Nota.

Verba substantiua cũ Accusatiuo construũtur, vel κατὰ subaudiendum est.

11 ETIAM substantiuis verbis hoc pacto apponunt Accusatiuum: τοῖς παροῦσι σώζειμι τὰ εἰκότα, *cum præsentibus conuersor, vt par est, & pro dignitate*.

Verba cõstructa cum duobus Accusatiuis.

12 SVNT quæ geminum admittunt Accusatiuũ. αἰτιῶμαί σε τοιαῦτα, *obijcit contra te talia*. διώκω σε γραφὴν ταύτην, *reum te criminis huius facio*. τοιαύτας δίκας τοῦτον ἀπέφυγον παρὼν τὰ, *talibus causis hoc præsente absolutus sum*. ἐκλέγω τὰ τέλη τῶν παραπλεόντων, *exigo vectigalia à prætereuntibus nauigiis*. ἀφαιροῦμαί σε τὰ χρήματα, *auferò tibi res*. αἰσχύνομαι τοῦτον τὸν μεθύοντα, *fœdum vt hunc pudeat mutatum videri*. προκαλοῦνται ἡμᾶς φορὰν κλησιν, διδάσκει μαθητὰς ποιητικὰ, παιδεύω σε παιδείαν, ἁμαρτάνω σε ἁμαρτίαν, κλέπτω σε τὸ ἔνδυμα, ζημιῶ σε χρυσίον, κρύπτω σε τὰ ἐμὰ, δέομαί σε χρήματος, vel χρήματα, ἀφαιρῶ σε τὰ βιβλία, vel βιβλίων, ἐνδύω σε τὸ ἱμάτιον, μύω σε τὰ μυστήρια, εἰσπράττω σε χρήματα, ἀπαιτῶ σε τὰ χρήματα. Horum passiua regũt vnum Accusatiuum, vt apud Latinos.

Inter

Quæ mutãt Datiuum in Accusatiuum, & Accus. in datiuũ.

Inter ea quæ construuntur Datiuo & Accusatiuo, sũnt quę mutant Datiuum in Accusatiuum, & Accusatiuũ in Datiuum. δωρεῖταί σοι βιβλίον, δωρεῖταί σε βιβλίῳ, χαρίζομαί σοι τοῦτο, χαρίζομαί σε τούτῳ.

Hactenus de Accusatiuo.

1 SIC Herod. τίνα λέγεις λόγον. Idem ἔπεισε τὸν πρέσβυν, Barth. 2. ἰδόντες τὸν ἀστέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, *Videntes autem stellam gauisi sunt gaudio magno valde*. Sic Latini quoque, *Suum gaudere gaudium, Duram seruire seruitutem*, & similia. Apud Aristot. in Polit. est non tantum ἀρχὴν δεσποτικὴν δέχεσθαι, *herili imperio regere*: Sed etiam passiuum ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχὴν, *seruili imperio regi*. In quibus vt Pleonasmi quædam species est, ita in illis quę cum nomine aliquo sunt composita. Homer. νέκταρ ἐπινοεῖ: Isocrat. οἰκονομεῖν τὸν βίον: Sed quemadmodum in superiorum pleriſque, ita etiam in his dici potest emphasis quædam esse: Nam νέκταρ ἐπινοεῖ, significat *infundebat nectar vt pincerna qui vinum infundit*; & οἰκονομεῖν τὸν βίον, est, *vitam ita instituere, vt peritus œconomus res domesticas*. Sic 1. Corinth. 6. ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι, *An nescitis quia iniqui regnum Dei non possidebunt?* id est, *regnum Dei velut hæreditatem adibunt*. At Iliad. ε, ἐχ ὅτε ἄνδρ' ἄφατον θεὸς πάντα μαίνεται, significat vel *per furorem hæc agit*, vel *in his insanit ac furit*. 2 Similis ellipsis statui potest in temporis expressione. Demosth. μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, scilicet κατὰ *per omne vitæ tempus meminisse*. Idem, χρόνον τινὰ παρέσχεν ἑαυτὸν, *per aliquod tempus sese præbuit*. Sunt etiam multa verba quæ Accusatiuum ascisc unt per ellipsin aliarum præpositionum vt ἀφὲ apud Alex. Aphrod. ἰσχύσι τοὺς μαχάλας pro περὶ τοὺς μαχάλας. Aristo. πάντα νῦν καὶ τὸ σῶμα διαφθαρέντες, *vitiati & animo & corpore*. Sic Euripides τἄλλα δ' εὖ σεῖν χρεών, Vt & Latini quoque, *Cætera pietatem cole*, pro *in cæteris*. Et præpositionis εἰς in isto Aristopha. μηδὲν εἰπῇς φλαῦρον ἄνδρας δεξίους, Nisi quis malit Atticam esse enallagen; ij enim sæpè accusatiuum vsurpant pro Datiuo, vt Plato ἅπερ αὐτὸν δοίησαν, *quæ ipsi placeant*. Idem Epist. 7. πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους, *multa mala cæteris facere*. In isto verò apud Pausan. 179, 23. σύνηθες τοῖσιν παῖδας, *pueros vincebat in stadio*: Ellipsis quædam clarius agnoscitur. 3 Sic Aristot. τὸν θάλατταν ἐργάζεσθαι, *mare tractare*. Sic item ἐσθίειν κρέα, οἶνον πίνειν, *carnes comedere, vinum videre*, & similia. Porrò accusatiuus interdum tribuitur verbo finito qui iure ad infinitiuum pertinebat, vt fusius infra in Infinitiuorum Syntaxi docebitur.

Atticissimus.

VOCA

VOCATIVVS POST VERBVM.

Verba imperatiui modi.

VOCATIVVM asciscunt verba imperatiui modi, & similia. vt, Hesiod. ἐργάζου νήπιε Πέρσα, *labora stolide Persa.* Atticè hîc nonnunquam nominatiuus vsurpatur. vt Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπε, *exi spiritus impure.* & Sic Virg. *Adsis latitia Bacchus dator.* & Lucanus, *Degener & populus.* At in isto apud Stobæum, ἀκούετε λεώς, est præterea etiam numeri ac personæ anomalia.

DE VERBIS CONSTRVCTIS *cum diuersis casibus.*

NIHIL vetat, quò minùs eidem verbo diuersi casus apponantur diuersæ rationis.

Approbandi & reprobandi verba.

Vnde approbandi & reprobandi verbo addi potest Accusatiuus cum Genitiuo ἐλλειπτικῶς, subaudiendo ἕνεκεν, vel Genitiuus cum Accusatiuo ἐλλειπτικῶς, similiter subaudiendo κατὰ. δοκοῦσέ μοι σὺ τοῦ σοφοῦ, vel δοκοῦμαί σε τοῦ σοφοῦ. καταγινώσκω σε φόνου, vel καταγινώσκω σε φόνε. μακαρίζω σε τῆς θέας, vel μακαρίζω σε τὴν θέαν. ζηλῶ, δαιμονίζω, & similia.

Ἀγαπῶ.

Item, ἀγαπῶ construitur Accusatiuo: quia actiuum. ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σε, *diliges Dominum Deum tuum.*

Nota de ἀγαπῶ.

Et Datiuo, quando significat, boni consulo, contentus sum, ἀγαπῶ τοῖς δεδιητημένοις, *contentus sum, siue acquiesco arbitrorum sententiæ.* Quo significatu construitur Atticis etiam cum Accusatiuo ἀγαπῶ τὴν κρίσιν, *iudicio contentus nolo prouocare.* Similem constructionem habet verbum

στέργω, ἔχω.

στέργω, & ἔχω, dum est actiuum, habet Accusatiuum, ἔχω ἀργύριον, *habeo argẽtum.* Dum significat possum, exigit infinitiuum. Luc. 7. οὐκ ἐχόντων αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο, *non valentibus reddere donauit vtrisque.*

ἔχω nota.

Cùm significat affectum esse erga aliquem, postulat Datiuum, ἔχω σοι, *tibi affectus sum.* Vel Genitiuum cum aduerbio, οὕτως γνώμης ἔχω, *huius sum sententiæ.* καλῶς ἔχω τοῦ σώματος, *corpore rectè valeo.* ἀπαδῶς ἔχω τῶν γραμμάτων, *rudis sum literarum.*

Nota ἄχθομαι, &c.

Dicimus etiam ἄχθομαι, χαίρω, ἥδομαι τούτοις, vel τοῦτο. πάσχω κακὰ, vel πάσχω κακοῖς. βόσκομαι τόδε, & βόσκομαι τῷδε. ἄρχομαι λόγου, & ἄρχομαι λόγε. ἐξάρχω ᾠδῆς, vel ᾠδῇ. χορεύω σε ἄρτῳ. & χορεύω σε ἄρτου. φθονῶ σοι τὸν πλοῦτον, vel τοῦ πλούτε.

QVONIAM hanc partem Syntaxeos Grammatici, vel leui tantum brachio attigerunt (facilius eam assidua authorum lectione quam præceptis vllis addiscì posse arbitrati) vel si qui fusius persecuti sunt, magno exemplorum chao indigestam molem reliquerunt: libuit totam ea qua est à nostri temporis subtili Grammatico pertractata methodo hic attexere. Cuius ferè hæc sunt verba. Verba casu variãte, significatione quoque variant vt plurimum. Herod. πατρὶ τῆς πρωρέων, *patris iniuriam vindicans*; seu, *iniuriam patri illatam vlciscens*: at Act. Apost. 26. πρωρέων αὐτοὺς, *persequens & puniens eos.* Sic Thucyd. ἀμυνόμενοι σφίσιν αὐτοὺς, *defendunt seipsos*: at Plut. ἀμυνόμενοι τοὺς πολεμίους, *propulsabat hostes.* Rursus, τὸ τῆς θερμότητος κοινωνήσαντα apud Plat. significic. actiua, *quæ se ad calorem applicarunt*: at mixta significic. Isocr. ἐκοινώνησε συμφορῶν, *calamitatum fuit particeps.* Item ἀφέξει αὐτῆς, *ab eo differt*: at ἀφέξει αὐτῷ, *eius interest, eius refert*, Thucyd. Sunt tamen quæ eadem aut certè non multum diuersa significatione casum regunt diuersum; respectu s. diuerso.

Genitiuũ & datiuum regentia manente eadem significatione.

Genitiuum & datiuum: vt Homer. Il. α, Τενέδοιο ἀνάσσεις, *Tenedum regis*; seu, *Tenedi regnum tenes*: & mox ibidem, Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, *Myrmidonas rege*; seu, *Myrmidonibus impera.* Eurip. πείθομαι σέθεν, *obsequor tibi*: Plato, πειθεὶς τῷ νόμῳ, *legi obsequens.* Item Genitiuum & datiuum instrumentalem seu modalem. Nonnus, χάριτος πέπληθε, *plenus fuit gratia.* Diodor. γῆν παντοδαποῖς καρποῖς πεπλῆσθαι, *terram omnis generis fructibus abundantem.*

Genitiuum & accusatiuum.

Genitiuum & accusatiuum. Aristot. αἰσθάνεσθαι τοῦ ὀσμῶν, *sentit odores.* Idem, αἰσθάνεσθαι τὰ παρόντα, *sentiunt præsentia.* Luc. ἀκούσας τοῦ μύθου, *cùm sermonem istum audisset.* Idem, ἀκούσεσθε τὰ μὲν πρῶτα, *audietis sequentia.* Aristoph. ὄζω μύρου, *oleo vnguentum.* Dioscor. ὄζουσι γεώδες, *terreum quiddam olens.* Plut. ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος, *incipiens pæana victoria.* Xen. ἐξῆρχε παιᾶνα τοῦ νομιζομένου, *incepit solennem pæana.* Sic Isocr. τοῦ φιλίας τοῦ πατρικῆς κληρονομεῖν: at Matth. 19. ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Eius generis sunt etiam μιμνῄσκεσθαι *meminisse*, ἐπιλανθάνεσθαι *obliuisci*: item θαυμάζειν *mirari*, καταφρονεῖν *cõtemnere*: μεταδοῦναι *communicare*, μετέχειν *commune habere*, ἀπολαύειν *frui*

frui seu *fructum percipere*, & similia.

Genitiuum, datiuum & accusatiuum.

Genitiuum, datiuum, & accusatiuum admittere dicuntur θαυμάζειν *mirari*, ἀπολαύειν *frui*. itidemque affertur πάσχω τῶν κακῶν, πάσχω τοῖς κακοῖς, & πάσχομαι τὰ κακά. Sed eorum pars suspecta est, pars vt structuram, ita & signif. habet diuersam. Vt enim de postremo tantum agam, δεινὰ πάσχειν est *atrocia pati*: at κακῶς πάσχειν τοῖς χρήμασι, *mulctari pecuniis*. Aptius exemplũ petemus à verbo μέμφεσθαι. cum genit. enim Thuc. dicit, ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, *quos nemo vituperauit*. cum accus. Plato, τὰ τοιαῦτα μεμφεσθαι, *talia reprehendere*. cum dat. & to accus. idem, τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι, *in hoc merito incusantur*. Temporis quoque notatio triplici casu fit; vt in superioribus expositum: sed significatio tamen plerumque diuersa.

Datiuum & genitiuum.

Datiuum & genitiuum. Herodot. πείθομαι τῇ γυναικί, *obsequens mulieri*: vt etiam Plato, πείσει τῆ παρρησίᾳ. at Eurip. πείθομαι σέθεν: sicut etiam Agathon, ὡς ἡδύ, τὸ φυσαντων πείθεσθαι τέκνα, *quàm iucundum est natos obsequi parentibus!* Huc referri queant etiã ista; Homer. νήσων ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον: vt Aristoph. Pluto, τοῖς τύφλοις ἡγεμεύειν: at Xenoph. τῶ πόλεως ἡγεῖσθαι, vt Homer. quoque Παφλαγόνων ἡγεῖτο. Sed ibi structuræ diuersitas nasci videtur potius è diuersitate significationis. nam ἡγεῖσθαι cum datiuo significat *Praire*, *Ducere*, cum genitiuo autem, *Praesse*.

ἡγεῖσθαι cũ genitiuo & datiuo.

Datiuum & accusatiuum.

Datiuum & accusatiuum: Matth. 15. ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις ἀναπεσεῖν: & cap. 14. κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι, *iubens turbam vt recumberent*. Aristoph. λοιδορήσαι τοὺς πονηρούς: Xenoph. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, *conuitiis eum incessebat, conuitia ei dicebat*. Sic Plato ἐμποδίζειν τὴν θήραν, *impedire venationem seu inuestigationem*: at Aristot. ἐμποδίζειν ἀλλήλοις, *impedient se mutuo*. His adde ista; Ioan. 3. χαρᾷ χαίρει: & Matth. 2. ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. vt apud Latinos quoque *Gaudere gaudium*, & *Gaudere gaudio*. Sic apud Aristot. τῇ αὐτῇ κινήσει κινεῖσθαι, & κινεῖσθαι τὴν αὐτὴν κίνησιν: item βιαίᾳ φορᾷ φέρεσθαι, & φέρεσθαι φορὰν βιαίαν: aliaque consimilia; quæ apud Latinos etiam vtroque modo efferri solent.

VERBA CVM DVPLICI CASV.

DVPLICEM etiam casum ascisc unt verba permultra; ac plerumque alterum personæ, alterum rei; nonnunquam tamen vtrumque personæ, vel vtrumque rei; sed ita vt alter tantum actionis passionisve regimen obtineat.

Genitiuum cum datiuo.

Genitiuum cum datiuo: Isocr. προτρέχεις τῷ ἄλλων τῇ φρονήσει, *antecelles ceteros prudentia*. Dionys. Halicarnass. λειπόμενος ἀρετῆς οὐδενός, *nulli virtute inferior*. Plutarch. ὑστέρησαν τῇ μάχῃ ἡμέρᾳ μιᾷ, *vno die tardius venerunt quàm committitur est prælium*; seu, *venerunt postridie prælij*.

Genitiuum

Genitiuum cum accusatiuo.

Genitiuum cum accus. Aristoph. βύρσης κάκιστον ὄζων, *pessimum corij odorem referens*. Idem, δέομαί σε τοῦτο, *hoc abs te peto*. Xenoph. πολλῶν τοῦτο ἀκηκόειν ἔφη, *è multis se hoc audire dixit*. Aristoph. ἀπέλαυσ' αὐτοῦ ἀγαθὸν οὐδέν, *nihil ex eo percepi boni*. Diog. L. μῶν τι σε κατέλησται; *num quid in te effudit?* At in isto, τὸ φαῦλον διαφέρειν οὐδέν, *nihil à malis differre*, ellipsis dici potest præpos. κατὰ. sensus enim est ἐν οὐδενὶ, *nulla in re*.

Datiuum cum genitiuo.

Datiuum cum genitiuo: Anacr. οὐ μοι μέλει Γύγαο, *non est mihi curæ Gyges*; seu, *nõ curo Gygem, nec Gygis opes*. Sic verba participandi, communicandi, inuidendi, irascendi, ignoscẽdi, & similia: præsertim in quibus subaudiri potest μέρος, *pars*, aut περὶ seu ὑπὲρ, *de, ob*. Plato, κοινωνεῖν αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς, *tota vita cum eo consuescere*. Xen. μεταδιδόναι τοῖς φίλοις τοῦ βάρους, *amicis dare partem oneris*. Phocyl. μὴ φθονήσῃς ἀγαθῶν ὑποθήσις, *ne inuideas socijs bona*. Isocr. ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου, *contendo tecum de prædio*. Plutarch. ἐξισάζομεν αὐτῷ τῆς ἡγεμονίας, *cedens illi imperio*. Sic μεμφεσθαι, συγχωρεῖν, παραχωρεῖν & similia.

Datiuum cum accusatiuo.

Datiuum cum accusatiuo: Xenoph. συνειδὼς αὐτῷ πολλὰ καὶ πονηρά, *conscius sibi multorum malorum*. Aristoph. τῷ γὰρ λοξίᾳ μεμφὼν δικαίαν μέμφομαι τούτῳ, *Apollinem in hoc iure possum incusare*. Isocr. ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτῶν αὐ συμβουλεύσας, *quæ tuis ipsius liberis consulueris*. Hesiod. οἳ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἔοικε, ἄλλῳ κακὰ τεύχων, *sibi ipsi mala struit, qui alij mala struit*. Xenoph. τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν, *amicis opem ferre in rebus iustis*. Plato, εἰ πείθομαί σοι ταῦτα, *non credo tibi hac*: seu *in his*. potest enim in his duobus posterioribus ellipsis dici præpositionis ἐς, κτ, vel consimilis.

Accusatiuum cum genitiuo.

Accusatiuum cum genitiuo. Aristot. οὐδ' αὐτὸν τὸ κάλλιστον ἀπηξίωσε, *nec eam dedignatus est pulcherrimis*. Chrysost. πολλῆς τιμῶμεν τὴν ἡμετέραν τιμώμενοι φιλίαν, *magni amicitiam nostram æstimans*. Aristoph. γράφομαί σε παρανόμων, *accuso te iniuriæ*. Sic verba Damnandi & Absoluendi: item Liberandi, Prohibendi seu Arcendi, Eiiciendi, Priuandi; & contra: Implendi, Satiandi: præterea Permutandi, Emendi, Vendendi, & similia. His adde in quibus est partis significatio, subaudita præpositione ἐκ. Aristoph. Pluto, τὸ ὀρχεῶν κρεμῶμεν τὸ Λαερτιάδε, *Laërtiadem suspendemus è testiculis*. Item in quibus est ellipsis quædam causalis aduerbij ἕνεκα: vt ζηλῶ σε τὸ σύνεσθαι: δύσδαιμονίζω σε τὸ τύχης, *beatum te iudico ista fortuna*; id est, *ob istam fortunam*.

Accusatiuum cum datiuo.

Accusatiuum cum datiuo. Plutarch. διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις, *ciuitates inter se conciliat & consociat*. Aristot. διαφέρειν αὐτοὺς ἀλλήλοις, *alterum apud alterum traducere* seu *ca-*

lumniari. Plutarch. ἐπεῖχε τὸν γνώμονα τῷ πολέμῳ, *intendebat animum bello.* Libanius, κώνωπα ἐλέφαντι παραβάλλειν, *culicem elephanto conferre*, id est, *cum elephanto comparare.* & similia infinita. Item cum datiuo instrumentali seu modali. Plutarch. ἐφιέναι χάριτας τοῖς ἀδικίας ἀνθρώπων, *hominum iniurias condonare*, vel *cohibituros esse litteris*; id est *per litteras.* Luc. οἶνῳ ἰσχνὸν μεθύσκειν, *cùm se inebriasset vino.*

Idem casus geminatus.

Geminari etiam idem casus solet nonnunquam, vel rei, vel personæ, vel alterutrius.

Genitiuus geminus.

Genitiuus geminus. Æschines, κατηγορῶ σε ἁπάντων τῶν πεπραγμένων, *accuso te de omnibus quatuor.* Phalaris, κατηγορῶ μου τῆς ἀναλγησίας, *accuso me indolentiæ*, in quibus est ellipsis præpos. ὑπὲρ seu περὶ: vt declarat istud Demosth. περὶ ὧν μου κατηγόρουν, *de quibus* (seu, *ob quæ*) *me accusabant.*

Datiuus geminus.

Datiuus geminus. Demosth. σαυτῷ σαυτὸν ἀδικοῦντι, *conscius tibi eras iniuriæ*; seu, *conscius tibi eras te iniustè facere.* Idem, τούτῳ μοι προσέχετε τὸν νοῦν, *huic mihi mentem attendite*: id est, *huic quæso animum aduertite.* Sed est hîc alter datiuus interdum instrumentalis seu modalis. Aristot. Rhet. Alex. Συρακουσίοις τιμήσειν σύνεια βοηθήσαντες, *Syracusanis honorem tribuerunt ob opitulati.*

Accusatiuus geminus.

Accusatiuus geminus. Xenoph. διδάσκειν τοὺς πολίτας τὰ συμφέροντα, *docere ciues quæ conducunt seu prosunt.* Lysias, τὴν θυγατέρα ἐκρυπτε τὸ θῆλυ τοῦ ἀνδρός, *filiam celabat mortẽ viri.* Sic verba Postulandi, Exigendi. Aristoph. ἀπαιτῶν μου χρήματα, *pecunias me postulans.* Æschines, τὰ τέλη τῶν παραπλεόντων ἐξελογᾶτο, *vectigalia exigebant à prætereuntibus.* Hac structura efferũtur præterea verba Rogandi, Interrogandi, Accusandi & Euadendi, Impertiendi & Implendi; & contra Adimendi ac Priuandi; Induendi & Exuendi; Arcendi & Prohibendi; denique Faciendi seu Afficiendi. Accus. geminus cum datiuo. Demosth. παράδειγμα ποιησάμενοι τοῦτον τοῖς ἄλλοις, *hunc ceteris statuentes exemplum*; id est, *pro exemplo.*

Accusatiuus geminus cum datiuo.

Verba casus geminantia secũdum casum variè elatum patiuntur.

In his posterior casus variè interdum effertur. Genitiuo & accusatiuo: vt Demosth. ἐγκαλεῖν αὐτῷ μισθώσεως, *incusare illum elocationis nomine.* Plutarch. ἐνεκάλουν αὐτῷ προδοσίαν, *accusabant eum proditionis.* Sic ἀμφισβητεῖν, & similia contendendi atque accusandi verba. Item verba participandi & communicandi. Thucyd. μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολίταις, *pericula cum multitudine communicare*: at Herod. μεταδιδόναι Εὐρυβιάδῃ πάλαιζε πέντε, *impertit Eurybiadi quinque talenta.* Rursum Plato, μετέχοι τῶν πραγμάτων αὐτοῖς: at Aristoph. ὁ χρὴ μετέχειν τοῖς ἴσοις πολίταις ἐμοί. Cum verò Demosth. dicit κοινωνεῖ σοι ὧδέ, ellipsis videri potest præpositionis κατὰ: quæ in aliis quoque frequens est. Eandem structuram sequuntur etiam

etiam verba significationis contrariæ, Inuidendi, & similia. Item ea quę præter accusatiuum personæ, habent rei modo genitiuum, modo accusatiuum: vt sunt verba Accusandi, Implendi, Priuandi, & similia. vt δίκαιόν σε φόνου: & δίκαιόν σε τοῦτων τῶν χρεῶν. Sic Plutarch. δῆλος ἐγένετο πρὸς ἐλαύνοντας: at Eurip. βάλῃ σε γόμου μέρη; *vis vt tibi vinum gustandum præbeam?* Rursum Xenoph. ἀδένα ἀγαθῶν ἀποτέρηται: at Aristot. αὐτὸν ἀποτερεῖ τῶν παρακαταθήκων, *priuat seu fraudat eum depósito.* Genitiuo & datiuo: vt Chrysostom. ὁ μὴ χρημάτων, μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ πρόβατον περιαιρούμενος, *qui non pecuniis, nec alio huiusmodi pretio, sed sua morte gregem redemit.* Sic etiam verba Implendi, & similia. Datiuo & accusatiuo: vt, πίμπλημί σε γάλακτι, & πίμπλημί σε γάλα. itidem σίτιζω, χορτάζω, & huius generis alia. Sic Psalmo 50. ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ: at Numer. 8. περιῤῥαντεῖν αὐτοὺς ὕδατι. Quædam triplici casu. Genitiuo enim Isocr. dicit, γεμίσαι τοὺς νεὼς σίτου: datiuo Eustathius, μύθοις μεμυημένος: accusatiuo autem Psal. 147. σῖτον πυρὸς ἐμπιπλῶν σε, *implens te adipe frumenti.* Interdum pro posteriore casu ponitur verbum infinitiuum, aut præpositio cum suo casu. Chrysost. τὸν ἱερωσύνην αἰτιᾶσθαι τούτων τῶν κακῶν, *sacerdotium accusare horum malorum.* Idem, εἰς ὑπερφανίαν αἰτιώμενος τοῦτον, *superbiæ hunc accusans.* Æschines, αἰτιώμενός τινας ἐμποδίζειν, *incusans quosdam sibi obstare.*

Personæ quoque casus variatur interdum. In quo genere verbum auferendi triplicem habet structuram. Simplici enim ratione Homerus dicit, σῖτον ἀφ' σφιν ἀφεῖλε: Ratione præpositionis Xenophon, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενος χρήματα: Atticè Galenus, τὸν ζωὸν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. De præpositionum in verbis regimine, deque earundem transpositione & ellipsi, dicetur infra.

Verbi auferẽdi triplex structura.

Reciproca etiam in quibusdam structura est. Aristot. enim dicit περιβάλλειν τῇ πόλει τεῖχος: at Dionys. Halicarnass. & Pausan. τὴν πόλιν περιβάλλειν τείχει καὶ πύργοις. vt Latini quoq; *Vrbi murum circumdare*, & *Vrbem circumdare muro.* Sic Xenoph. τῷ Ὑρκανίῳ ἵππον ἐδωρήσατο, *Hyrcanio equum donauit*: at Dionys. Halicarnass. δωρεῖται τὴν κόρην ἵππῳ πολεμιστῇ, *donat virginem equo bellatore.* Sic Thucyd. ποιεῖσθαί τινι ὀργήν: at Demosth. ποιεῖσθαί σε ὧν ὀργῆς, *irascor tibi.* Rursum personaliter, μέλει μοι τούτου, *hoc mihi curæ est*; & impersonaliter, μέλει μοι τούτου, *est mihi cura huius*: nulla significationis differentia.

Structura reciproca.

Universidad de Deusto
Biblioteca

DE CONSTRVCTIONE VERBORVM IVXTA GENERUM diuersitatem.

Actiua passiuè significantia.

PLVRIMA verba actiua sortiuntur Græcis significationem [1] passiuorum, quare & eorundem obtinent constructionem. ἀπαλλάτλω, pro ἀπαλλάτζομαι, *defungor, liberor.* ἀπαλλάτλω ὑπὸ σοῦ, *liberor abs te.* τελῶ, *censeor, contribuorq;.* τελῶ εἰς ἄνδρα, *censeor inter viros.* ἀναλαμβάνω, *recreor.* ἀνακάμπλω, *reflector.* ἐπανακάμπλω, *idem,* ὑπανακάμπλω, *flector.* ὑπαναστρέφω, *reflector.* ἀνταποδίδωμι, *vicissim reddor.* ἀποδίδωμι, *reddor.* ἐξαλλάτλω, συναλλάτλω, συνάπλω, *coniungor.* ἀνιστρέφω, *retrorsum agor.* ὑπλιάζω, pro ὑπλιάζομαι, pro ἐξυπλιάζομαι, ἐπέχω, *retineor, sistor.* ῥίπλω, *iactor.* ἀσκῶ, *exerceor.* κρύπλω, *occultor.*

Nota actiua passiuè significantia, gratia breuioris sermonis absolutè posita.

Quandoque etiam compendio sermonis sortiuntur absolutorum constructionem. μεταλλάτλω, pro *morior*, seu *migror* dicunt, subaudientes τὸν βίον μεταλλαχὼς, *defunctus.* καταστρέφω, quod significat *finem facio*, pro *desino* dicunt, & pro *morior.* ἀποτείνω, pro *longam operationem habeo.* καταλύω, pro *morior.* hoc est, καταλύω τὸν βίον. Quomodò & Latini hoc verbum, *verto*, absolutè accipiunt pro *euenio*, quemadmodum apud Terent.

Quæ res tibi malè vertat.

Passiua actiuè significantia.

QVEMADMODVM actiua, vt dictum est, sortiuntur nonnunquam passiuorũ constructionem, sic & econtrariò passiua sortiuntur Atticis quandoque constructionem Actiuorum, [2] κολάζομαι, pro κολάζειν. τοῖς χρήμασι ἐγκαλεῖσθαι, pro ἐγκαλεῖν. τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβληκότα τὴν πόλιν, pro ἐμβεβληκότα τὴν πόλιν, *qui ciuitatem in grauissima infortunia coniecit.* ὡς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνθ', pro παρείκασι, *quos in arces admiserunt.* σωίς ανθ' ἱς ἑς, pro σωις ᾶσι. ἀντεῖλε, pro ἀνεῖ. αι. παρεπᾶτο, pro παρέπατα, *insultabat.*

VERBIS

Neutra passiuè significantia.

VERBIS neutris, quamuis absolutis, vtuntur pro passiuis, eandémque cum illis constructionẽ eis tribuunt. ἀποθνήσκειν ὑπὸ τῆς δικασῶν, τελευτήσας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, συμπέπλωκεν ὑπὸ τούτου τοσαύτης συμφορᾶς.

Media cũ constructione actiuorum, & passiuorum, quia tam actiuè, quàm passiuè significant.

Media habent constructionem actiuorum & passiuorum, quia tam actiuè, quàm passiuè significant. βιάζομαι τὸν φίλον, *violo amicum.* & βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, *violor ab amico.* ἄγομαί σε, *duco te.* ἄγομαι ὑπὸ σοῦ, *ducor abs te.*

Datiuus post verb. passiuum sine præpos.

[1] PASSIVORVM proprius casus (vt supra, in verbis quæ genitiuum regunt diximus) est genitiuus cum præpositione ὑπὸ, παρὰ, πρὸς. Dionys. Halicarnass. τὰ ὑπὸ ἐμοῦ γραφόμενα, *eorum quæ à me scribuntur.* Idem, τὰ παρὰ τῆς βουλῆς ὁμολογηθέντα, *ea quæ à Senatu promissa seu concessa erãt.* Idem, ἀγνοοῦνται πρὸς Ἑλλήνων, *ignorantur à Græcis.* Interdum datiuus sine præpositione. Demosth. τὰ ἐμοὶ πεπραγμένα, ἃ μεμνῆσθαι, *eorum quæ à me acta sunt.* Sic Virg.

Nulla tuarum audita mihi, neque visa sororum.

Priorem structuram retinent interdum etiam verbalia passiua. Aristot. De gen. & corr. ποιητικὰ ἀλλήλων, καὶ παθητικὰ ἀλλήλων, *& à se inuicem patiuntur*, seu *afficiuntur.*

Quæ in actiua diathesi duplicem accusatiuum habuerũt, personę & rei, ea rei accusatiuum in passiua forma retinent. Paus. 94. 34. διδάσκονται τὴν ἄλωσιν τὴν Σπάρτης, *Sparta capiendæ rationem edocentur.* Plutarch. ἀπαιτούμενοι τὰ ἐνέχυρα, *cum reposcuntur ab eis pignora deposita.* Dionys. Hal. ἃ ἀφῃρέθημεν ὑπὸ αὐτῶν, *quæ nobis ab illis impacta sunt calumniæ.* Hanc structuram imitantur etiam ea interdum, quę in actiua diathesi cum rei accusatiuo habent datiuum personæ. Luc. ὡς ὁ Ἄρης ἐπιτραπῇ τὴν δίκην, *si Marti permittatur arbitrium.* Dionys. Hal. κομισθῆναι Ταρκυίνιον τὰς πελέκεις, *allatas esse Tarquinio secures.* Aristoph. ἐξεκόπην τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ, *excussus mihi est oculus lapide.* [2] Passiua, cum actiuorum & neutrorum significationem induunt, structuram quoque illorum sequuntur. Xenoph. ποιεῖσθαι ἑαυτῷ φίλον, *amicum sibi facere.* Luc. 20. ἐφοβήθησαν τὸν λαὸν, *metuerunt populum.* Plutarch. ἐκπλαγεὶς τὸν πλῆθος, *nauium multitudinem reformidans*; vel etiam, *nauium multitudine perterritus.* At ἐκπλαγεὶς πνίαν apud Dionys. Halicarnass. partim hac regula potest excusari, partim ellipsi infinitiui verbi φέρειν, aut alius consimilis. Quintilianus quoque sic dicit, *Quæ si quos grauabitur.*

IMPERSONALIVM SYNTAXIS.

IMPERSONALIA personalium structuram sequuntur. Demosth. δεῖ γὰρ χρημάτων, *opus est enim pecuniis.* Horum etiã quædam diuersum casum admittunt, respectu diuersi. cum enim dicitur συμφέρει ὑμῖν ποιεῖν, *conuenit vobis facere,* impersonale respicit nomen: cùm vero dicitur συμφέρει ὑμῶς ποιεῖν, *conuenit vos facere,* impersonale respicit verbum infinitiuum. Quædam & impersonaliter efferuntur, & personaliter. vt, δεῖ μοι χρημάτων, *opus est mihi pecuniis*: &, δέομαι χρημάτων, *opus habeo pecuniis.* sic μεταμέλει μοι τούτου, *pœnitet me huius rei*: & μεταμέλομαι ἐπὶ τούτῳ, *pœnitentia ob hoc ducor.*

DE CONSTRVCTIONE MODORVM.

Indicatiuus pro Optatiuo.

INDICATIVO vtuntur nonnunquam loco Optatiui. Gregor. ἄδηλον ὂν, εἰ προσήσει, *incertum erat, si admissurus erat,* προσήσει dixit, pro προσήσοι.

Indicatiui Græcorum pro Subiunctiuo Latinorum.

Per Indicatiuum etiam multa dicunt, quæ Latini efferunt per Coniunctiuum. οὐδ' ἐποίησα οὐδέν, ἐφ' ᾧ ἠσχύνθη, *neque feci quicquam, ob quod erubuerit, vel erubescere debuerit.* Χριστιανῶν οὐδείς ἐστιν, ὃς τις μὴ ἐβαπτίσθη, *nullus est Christianus, qui non sit baptizatus.* Quod etiam per Optatiuum dici potest, addito ἄν, ὡσπερεί, hoc modo, Χριστιανῶν οὐδείς ἐστιν, ὃς τις μὴ βαπτισθείη ἄν.

Optatiuus cum ἄν vocula significante potentiã futur. tempus connotat.

PLERVMQVE etiam verbum Optatiuũ constructum cum particula potentiali ἄν, habet sensum futuri, ὅ, τι ἂν ποιήσειε, *quod facere possit, vel poterit.* Sine ἄν verò, quandoque capitur pro præterito, ἃ δέοι, *quæ opportuna erant.*

Quandoque verò propriè, hoc est, Optatiuè, & ei vel additur εἴθε, vel subauditur. εἴθε γράψειεν, *vtinam scriberet.* μὴ σύγε τοιούτῳ κειτῆ τύχοις, *absit vt in huiusmodi iudicem incidas.*

Optatiuus pro indicatiuo.

Optatiuus præterea sæpe ponitur pro indicatiuo. Plat. in Prot. ἔλεγες γὰρ, ὅτι ὁ ζεὺς ἢ δικαιοσύνῃ, καὶ τῷ αἰδῶ πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις: πέμψειε dixit, pro ἔπεμψε.

Hoc

Optatiuus post ὅτι, &c.

Hoc fit plerunque, vbi Optatiuus construitur post ὅτι, & ὥσπερ, & ὡς, & ὅσοι, & ὅτι, & ὅτε, & ὥς: vt, ὃς τοὺς ἄνδρας κατακρημνήσειε. id est, κατακεκρημνήκοι, *qui præcipitauerat.* Id autem adeò valet apud Græcos, vt

Nota.

etiam futuro Optatiuo vtantur de præterito loquentes. Xenophon: οἱ δ' ἀπεκρίναντο ὅτι καὶ αὔριον ἔφθειν, εἰ παραδοῖντο καταληφόντες, id est, *cõprehensuri essent.*

Optatiuus pro Subiunctiuo.

Accipitur etiam Atticis pro Coniunctiuo: vt, ἐὰν ἔλθοις, pro ἔλθῃς.

Subiunctiuus etiam sub voce præsenti futurũ connotat.

MODVS Coniunctiuus sæpe accommodatur futuro, etiã in voce præsenti: ὁπόσα βούλῃ, *quæcunque volueris,* ὅς ἂν ἐθέλῃς, *quoscunque volueris.* ὅσῳ ἂν πλεονάκις εἰσίῃς εἰς ἐμέ, id est, *ingressus fueris, vel adieris.*

Cum subiunctiuis subauditur ἵνα, &c.

In verbis Coniunctiuis sæpe subauditur ἵνα, vel aliud quidpiam simile. Chrysost. concione 2. de Fato, ἑτέρως λυμαίνῃ τὸ πεῖθειν ὁπηχειρῶν, vt *alio pacto noceat, persuadere conatur.*

Interrogatiua cũ subiunctiuo.

Coniunctiuis construuntur interrogatiua dubitatiuè accepta. πότερον σιωπῶ; *an sileam?* τί λέγω; *quid dicam?*

Et in vniuersum, omnis interrogatio admittit verbum coniunctiuum. βούλει εἴπω; *vis dicam.*

Præteriti Subiunctiui varius vsus.

Coniunctiuo præteriti perfecti vocis actiuæ rarò vtuntur Græci, & loco eius plerumque ponunt participium, vt latiùs patebit.

Infinitiui constructio duplex, primum τελικῶς cõstruitur, &c.

INFINITIVVS cõstruitur Græcis dupliciter: Primùm τελικῶς, quãdo scilicet infinitiuus potest resolui per ἵνα, id est, vt, quia finem denotat. διδάσκω σε διαλεγέσθαι, *doceo te disputare,* id est, *vt disputes.* δέομαί σε βοηθῆσαι, *precor te iuuare,* id est, *vt iuues.* δίδωμί σοι ἀργύριον, πρίασθαι ὧν ἂν δέῃ, *do tibi pecuniam, emere quibus indiges,* id est, *vt emas ea quorum indiges.* κοινωνῶ σοι ἀγαθῶν, μὴ φθονερὸς εἶ δοκεῖν, *communico tibi bona, ne inuidus esse videar.* Sic Matthæi cap. 7. βλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος, *videbis eycere festucam,* hoc est, *videbis vt eycias festucam.* Latinis verò vi-

Universidad de Deusto Biblioteca

Infinitiuis additur ὡς vel ὥστε, vel articulus τοῦ ἐλλειπτικῶς desiderato ἕνεκα, vel præpositio cum articulo.

det eiicere, qui videt eiicientem. Quandoque tamen maioris declarationis causa addendum ὡς vel ὥστε, vel articulus Genitiuus τοῦ, ἐλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα, vel præpositio vnà cum articulo, prout vsus exegerit. παρακαλῶ σε ὡς τυχεῖν, vel παρακαλῶ σε τοῦ τυχεῖν, vel παρακαλῶ σε ἐφ' ᾧ τυχεῖν τιμῆς καὶ δόξης, *hortor te, vt assequaris honorem & gloriam.*

Infinitiuus secundò construitur εἰδικῶς.

Secundò construuntur εἰδικῶς, quando scilicet potest infinitiuus resolui per ὅτι, *quòd.* λέγω Σωκράτη γεγονέναι σοφὸν, *dico Socratem fuisse sapientem*, hoc est, *dico quòd Socrates fuerit sapiens.* Hoc secundo modo construuntur infinitiuis verba προαιρετικὰ, hoc est, electionis & voluntatis expressiua: vt sunt θέλω, βούλομαι, προαιροῦμαι. Et verba ἐφετικὰ, hoc est, desideratiua: vt sunt, ἐφίεμαι, ὀπτιθυμῶ, ἱμείρομαι, ὀρέγομαι, γλίχομαι, ἔλδομαι.

Nota.

προαιρετικὰ & ἐφετικὰ verba cum infinitiuis.

ἐφετικὰ verba cõstruuntur infinitiuo cui præfigatur articul⁹ genitiui casus:

προαιρετικὰ cum infinitiuo, cuius nullus sit antisites articulus.

προαιρετικὰ & ἐφετικὰ cũ infinitiuis præsentibus & aoristis.

Inter quæ hoc interest, quòd hæc quidem iungantur Infinitiuo præfixo articulo Genitiuo τοῦ. ἐφίεμαι τοῦ ἀναγινώσκειν, ὀπτιθυμῶ τοῦ ἰατρεύειν. Illa verò sine articulo, θέλω γράφειν, βούλομαι λέγειν.

Cæterùm προαιρετικὰ verba, & ἐφετικὰ construuntur Infinitiuis præsentibus & præteritis. προαιροῦμαι φιλοσοφεῖν, βούλομαι ἐᾶν, βούλομαι ἐλθεῖν, θέλω, ὀπτιθυμῶ, κελεύω, ἀξιῶ, ὁρμῶ, & similia.

Quæ polliceri & expectare significant, cũ futuro construuntur.

Quæ verò significant pollicitationem aut expectationem, construuntur cum Futuro, ἐπαγγέλλομαι ποιήσειν, ἐλπίζω γνώσεσθαι, προσδοκῶ ἔσεσθαι. In quibus cùm ἂν particula potentialis additur, præteritum Infinitiuum futuri locum obtinet, vt infrà dicetur, vbi de huius particulæ constructione loquemur. ἐλπίζω σφόδρ' ἄν σε ἐργάτην ἀγαθὸν γνῶναι, id est, γνώσεσθαι.

Nota naturam potentialis particulæ ἂν.

Verùm προσδοκῶ & ἐλπίζω, vbi quidem secundum se manent, construuntur cum Futuro, vt dictum est, & cum præsenti. προσδοκῶ ἐλθεῖσθαι, vel ἔρχεσθαι, ἐλπίζω ἐλθεῖσθαι, vel ἔρχεσθαι. Vbi verò resoluun

soluuntur, cõstruuntur cum Futuro* & Præterito προσδοκίαν ἔχουσι σωθήσεσθαι, vel σωθῆναι. ἐλπὶς ἔστιν αὐτὸς ὕτω φοβηθώσιν, vel φοβηθήσεσθαι. ἐλπὶς ἦν βέλτιος γνῶναι, vel γνώσεσθαι.

* *Et ἀορίστῳ dicendum erat.*

Εὔχομαι, δέομαι, ζητῶ, construuntur cum * Præteritis. δέομαι συγκαταγεῖν ὑμᾶς, ζητῶ κατελθεῖν.

* *Vel potius τῷ aoristῷ.*

Impersonalium constructio.

Impersonalia construuntur Infinitiuis præsentibus, vel aoristis, sed nunquam futuris, etiamsi de futuro fiat sermo: vt, δεῖ φάναι, *oportet dicere.* χρὴ λαβεῖν, *oportet accipere.* ἐνδέχεται εἶναι, *licet esse.* φιλεῖ γνῶναι, *solet fieri.*

μέλλω cum infinitiuis præsentibus & futuris & aliquãdo cũ aoristis, cũ perfectis nunquã.

Verbum μέλλω construitur etiã infinitiuis præsentibus & futuris. μέλλω δρᾶν, vel μέλλω δράσειν, *sum facturus.* Interdum etiam cum Aoristo: μέλλω γνῶναι, *ero.* Sed cum perfecto nunquam.

Nota φημὶ, &c.

φημὶ, ὀμνύω, ὅρκω, cùm de præterito fit sermo cum præterito construuntur. ὀμνύω δεδωκέναι, *iuro dedisse.* Cùm verò de futuro fit sermo, construuntur cum futuro, ὀμνύω δώσειν, *iuro me daturum.*

Et in reliquis similiter, quorum significatio nec in præteritum, nec in futurum per se spectat, tam præteritis, quàm futuris vti licet. Futuris quidem vbi res in futurum confertur, nisi ἂν potentialis addatur, vt infrà patebit. ὑπεσχόμην χορηγήσειν, *promisi me daturum.* ἔφη δώσειν ἀργύριον, *dixit daturum se argentum.* προσποιεῖται & πράξειν τι, *simulans se aliquid moliturum.* Vbi verò res non refertur in futurum, vtendum erit præteritis aut præsentibus: οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, *non ausus est sponsionem facere.* δεινὸς ψεύσασθαι, καὶ εἰπεῖν, *fallacissimus & facundissimus.* δεινὸς φαγεῖν, *voracissimus.* οἱ νόμοι παραχάραξαν δεδώκασι, *leges excipere permittunt.* In quibus interdũ præsenti vtuntur pro præterito, διδάσκων αὐτὸς ἔφη, *docuisse se dixit.* ἔφη αὐτὸς ἀκούειν, *dixit se audiuisse.*

Infinitiuus cum verbis motus ad locum.

Infinitiuus construitur verbis motus ad locum. Matthæi 5. οὐκ ἦλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι τὸν

νόμου, non veni ad ſoluendum, ſed ad implendum legem. Ioan. cap. 14. πορεύομαι ἑτοιμάσαι ὑμῖν τόπον, vado paratum vobis locum. Cui quandoque additur præpoſitio, πρὸς, cum articulo neutro. ἔρχομαι πρὸς τὸ παρακαλεῖν, vado oratum.

Infinitiuus cum infinitiuo.

Conſtruitur etiam Infinitiuus cum altero infinitiuo, ὁρῶ σε μελετᾶν ἀναγινώσκειν, video te meditari vt legas.

Relatiua cum infinitiuis.

Nomina relatiua iunguntur Infinitiuis. οἷος δ' ἀφράναι, pro οἷος ἀφράνειν, vel pro οἷος ἀφρανεῖν δύναται ἀν, quale poſſit afficere gaudio. οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, dij ſunt, qui non mutentur. τοιοῦτός ἐστιν, οἷος μὴ ἥδεσθαι, talis eſt, vt non delectetur. οἷος καθεύδειν, pronus ad dormiendum. οἷος ποιεῖν, potens ad faciendum. οὐδὲν οἷός προσθεῖναι, nihil vetat, quo minùs addamus. ὅσα κἀμὲ ὁρᾶν, quantum ego cernere queam. Et nomina adiectiua: καλὸς ἰδεῖν, pulcher viſu. ἀνδρεῖος μάχεσθαι, fortis ad pugnã. Lucian. in Luctu, βαθεῖα τε περᾶσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διαννῆξαι πολλὴ, id eſt, profundior quàm vt pedibus tranſiri poſſit: & ſpatioſior, quàm vt tranari queat. Sic Virg.

Adiectiua cum infinitiuis.

Cur non Mopſe boni, quoniam conuenimus ambo,
Tu calamos inflare leues, ego dicere verſus.

Accuſatiuꝰ ante infinitiuũ vbi fit tranſitus perſonarum.

pro, boni ad calamos inflandos, & ad dicendos verſus.

Vbi nullus eſt tranſitus perſonarũ, poteſt deſiderari eiuſmodi accuſatiuus.

Quando infinitiuus & verbum præcedens pertinent ad diuerſas perſonas, opus eſt Accuſatiuo ante Infinitiuum λέγω σε εἰδέναι ταῦτα, dico te ſcire hæc.

Vbi nullus eſt tranſitus perſonarum, ſuppoſitũ infinitiui eiuſdem caſus erit cũ ſuppoſito verbi finiti modi, à quo pendet infinitiuus.

Sin autem pertineant ad eandem perſonam, non eſt opus accuſatiuo. ἔφη ποιήσειν, dixit factiurum, nempe ſe. Sic Terentius:

Pollicitus ſum ſuſcepturum.

Infinitiuus non tam Accuſatiuum habet ante ſe, quàm Nominatiuum. φησὶν αὐτὸς αὑτὸν γενέσθαι, dicit ſe autorem fuiſſe. ὥστε πάντα εἰδὼς μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tam alienus eſt ab ſi arrogantia, vt cùm omnia norit, tamen ſe nihil ſcire putet. Id

Id autem fit, ſi caſus verbi finiti præcedens trahat ad ſe caſum Infinitiui.

Superiores caſus attrahunt ad ſe inferiores.

Hoc pacto etiam trahitur ante Infinitiuum Genitiuus à Genitiuo, Datiuus à Datiuo, δέομαί σου τοῦ φίλου, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοῦντος γενέσθαι, ἱκετεύω σε τοῦ φίλου μου, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοῦντός γενέσθαι.

εἶναι & γενέσθαι cum quibuſlibet caſibus cõſtruuntur.

Hinc etiam fit, quòd Infinitiui εἶναι & γενέσθαι, admittant poſt ſe quoſuis caſus.

Nominatiuum, οὐδὲ τοῖς βασιλεῦσιν ἄξιόν ἐστι φίλοις, neque dignum cenſent regibus eſſe amici. Genitiuum, σοφῶν ἐστι ἀνθρώπων, eſſe è numero ſapientiſſimorum. Datiuum, ᾧ πρῶτον μὲν ὑπάρχει ἰατρῷ, ἔπειτα ἀγαθῷ ἰατρῷ, cui primùm contigit eſſe medico, deinde bono medico. Accuſatiuum, λέγω σε καλὸν εἶναι φίλον, dico te bonum eſſe amicum.

Plerumque etiam poſtponunt infinitiuo eum Accuſatiuum, qui tamen à parte anteriori regitur: χρὴ μὴ προμελῆσαι τὰ δοσεβείας ἐνθυμουμένους ὅπως ἂν διατελέσειαν, oportet eos non negligere pietatem, qui animo reuoluunt, quomodò perficiant.

Nota ἐν καλῷ.

His orationibus, ἐν καλῷ, id eſt, honeſtum, commodum: ἐν καλλίστῳ, honeſtiſſimum, commodiſſimum. Rectè additur Infinitiuus, intercedente articulo Genitiuo τοῦ: ἐν καλῷ τοῦ ποιεῖν, commodè ad faciendum. ἐν καλλίστῳ τοῦ ποιεῖν, commodiſſimè ad faciendum. Cæterùm quomodo Infinitiuus conſtruatur articulis, infrà dicetur.

Infinitiuo figuratè vtuntur.

Vtuntur & figuratè infinitiuo: ὡς ἰδεῖν τὸν ἄνθρωπον, pro ὡς εἶδεν ὁ ἄνθρωπος: ὡς ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας, pro ὡς ἤκουσαν οἱ παρόντες. τοῦτ' ἀκοῦσαι τέτον, pro τοῦτ' ἤκουσεν ἕκαστος. τοῦτ' ἂν γενέσθαι, pro τοῦτ' ἂν ἐγένετο. In quibus τοῦτ' tantum valet, quantum μὴ τὸ, vt ſit ſenſus, μὴ τὸ γενέσθαι.

ἐπιδὴ pro μὴ τὸ.

Nota. Infinitiuus pro participio impersonalium.

Ponitur etiam infinitiuus nonnunquam loco participiorum impersonalium: ἐμοὶ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκοῦντι, cùm mihi viſum eſſet. δεῖν, pro δέον, cùm oporteret.

Sic

Sic etiam in simili voce πλεῖν, pro πλέον, *plus.*

Formula quib⁹ Græci explicant id quod Latini dicunt, vt vno verbo absoluã.

Quod Latini dicunt, *Vt vno verbo absoluam*, id Græci plerumque efferunt per Infinitiuum expressum, vel subauditum, his modis: σωτελόνλι ὃ εἰπεῖν, ἑνὶ λόγῳ ὃ εἰπεῖν, ἑνὶ λόγῳ, σωτελόνλι ὃ φάναι, ἢ σωτελόνζαι ὃ φάναι, σωτελόνλι ὃ, καθόλα μὴ ἂν εἰπεῖν, quod etiam fit per Optatiuum sic, σωτελῶν ὃ φαίλω ἀν.

Hactenus de Infinitiui constructione.

Appendix de Infinitiuis.

Infinitiuis pro supinis.

INFINITIVA sæpe vsurpantur pro Latinorum Gerundiis, & Supinis. Pro priore supino, vt Matthæi, 20. ὁμοία γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τῶ οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρωῒ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ, *Simile est regnum cœlorum homini patrifamilias qui exiit primo manè conductum operarios*, seu *ad conducendum operarios*, id est, *vt conduceret operarios, in vineam suam.* Pro supino posteriore. Plato, ἡδὺ καὶ εὔπετες κλήσασθαι, *suaue ac comparatu facilè.* Sic ἀδυνάτα ἁπλᾶ, *factu impossibilia, quæ fieri non possunt.* Cuius generis alia suprà in adiectiuorum regimine notata sunt.

Infinitiuus pro Gerundio in DI.

Pro Gerundiis in DI. vt, ὥρα ἐρᾶν, ὥρα ὃ γαμεῖν, ὥρα ὃ πεπῶσθαι, *tempus est amandi, tempus ducendi vxorem, tempus requiescendi.* Sic Xenoph. ὥρα πορεύεσθαι ἐπὶ, *tempus est proficiscendi.* Itidemque Propert. lib. 3. *Non datur ad musas currere lata via*, pro *via currendi.*

Pro Gerundio in DVM.

Pro Gerundio in DVM. vt Homer. δῶκε φέρειν, *dedit ferendum.* Sic δίδωμι χρήσασθαι, *do vtendum*, & similia. vt Virg. quoque, *magnum dat ferre talentum.* Sed

Notio.

hîc præponitur sæpe articulus, perspicuitatis gratia. Demosth. τὸ καιρὸν ὃ λέγειν, *tempus dicendi.* Aristot. Eth. ὃ παίζειν χάριν, *ludendi gratia.* Sic alteris gerundiis in DO & DVM, suus apponitur articulus. Arist. τὸ πλουτεῖν ἐστι οὐ τῷ κρεῖττον ἢ οὐ τῷ κεκτῆσθαι, *diuitem esse, positum est magis in vtendo quam in possidendo.* Polyb. τῷ πεφυκὼς πρὸς τὸ διδασκαλεύειν, *natura factus ad deducendum.* Menand. ὀξὺς εἰς τὸ πάντ' ὁρᾶν, *acer ad perspiciendum omnia.* Sic Lucr. *ad sedare sitim fontes fluuiiq; vocabant*, pro *ad sedandam sitim.* In horum vtrisque videtur interdum ellipsis committi; vt cùm Homer. dicit,

Ellipsis in Infinitiuis pro Gerundiis.

θέειν ἀϋτμῆσιν ὁμοῖοι, pro οὐ τῷ θεῖν, *similes ventis in currendo.* & Orpheus in Argon. ὑμὰς ἐποτρυνῶ λέξαι, pro εἰς τὸ λέγειν, *instigat ad dicendum.* quod Ouidius imitatus initio Metamorph. dixit, *animus fert dicere.* Sicut autem in his posteriora supina & gerundia ponuntur pro nominibus, ita alibi quoque sæpe Infinitiua pro Nominibus vsurpantur; sed

Infinitiua pro nominibus præmisso articulo.

præmisso articulo. Plutarch. τὸ λίαν φιλεῖν, ὃ μὴ φιλεῖν αὖπαν, *nimius amor, amorẽ sæpe exstinguit.* Idem, ἀρχὴ ὃ καλῶς βιῶναι, τὸ

κακῶς ἀκοῦσαι, *malè audire, initium est honestè viuendi.* id est, *calumniæ ac probra, viam nobis patefaciunt ad vitam honestam; monent nos vitæ honestæ.* Antiphanes, ἐπισκοτεῖ γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν, *sumptio* (munerum scilicet) *tenebras offundit menti & prudentiæ.* In quibus vides casus variè trajectos esse. Concisius adhuc idem Plutarch. ὃ φιλοσοφεῖν τὸ ζητεῖν, scilicet ἐστὶ, *philosophiæ est inquisitio*, id est, *ad philosophiam pertinet indagatio & perscrutatio veritatis.* Sic Cicero in Academ. q. *Docto homini & erudito, cogitare est viuere.*

Et sine articulo.

Item sine articulo: vt δοῦναι φαγεῖν καὶ πιεῖν, pro δοῦναι βρῶμα καὶ πόμα. quo modo & Terentius, *iussi ei dare bibere*, pro *dare potum, dare quod biberet.* itemque διδάσκω σε διαλέγεσθαι, *doceo te rationem disserendi.* Vsurpatur infinitiuus modus etiam pro imperatiuo. Pausan. 132, 21. σὺ ὃ σώζειν με Μεσσηνίους, καὶ σωφρονεῖν ὃ καὶ σωφρόνειν, *tu vero & Messenios tutare, & te quoque conserua.* Phocyl. μηδ' ἀλογίστως σωτὸν ἔχειν, *neque inconsiderate te habe.* In quibus ellipsis esse videtur imperatiui μίμνησο *memento*, θέλε *velis*, aut alius consimilis. Pro cæteris

Infinitiuus pro imperatiuo.

Infinitiuus pro finitis modis cũ coniunctione ὡς.

etiam finitiuis modis vsurpatur infinitiuus, præmissa coniunctione ὡς. Herodian. in Seuero, ὡς μηδένα οἴεσθαι τὸ ἔργον σωθῆναι, ἀνὴρ ὃ λίθε πᾶν πεποιῆσθαι, pro ὥστε ἀθεὶς ὠφεῖν, *ita vt nemo putaret compositum esse opus, sed ex vno lapide factum esse.* Hesiod. Ergon 1. ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἦμαρ ἐργάσαιο, ὥστε σε καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα, pro ὥστε seu ἵνα ἔχῃς, *vt etiam in annum habeas vnde viuas, etiamsi ab opere vaces.* Sic Horat. 1. Carm. Oda 11. dixisse putatur, *vt melius, quidquid erit, pati*, pro *vt melius patiare quidquid acciderit.* Huc pertinent etiam ista: Thucyd. ἔφθασε τοσοῦτον ὅσον Πάχητα ἀναχωκέναι, *pro dum Paches legeret.* Aristoph. ἐκ, ὅσον γε μὴ εἰδέναι, *non, quod quidem ego sciam.* In quibus omissum videtur verbum συμβαίνῃ, vel aliud simile. Sic cum Arist. de Anima dicit, δύναμίς ἐστιν οἷα σώζειν τὸ ἔχον αὐτὸ, omissum videtur πίφυκε, aut tale quid; *talis est vis quæ tueri queat id quod ea præditum est.*

De casu infinitiui appendix.

CASVM porro infinitiuus adsciscit accusatiuũ; qui mutata structura in nominatiuũ vertitur præmissa ὅτι, ὡς, ὅπως, aut alia consimili particula. Thucyd. ἐλπὶς γὰρ μᾶλιστα αὐτοὺς ἔτι φοβηθῆναι, *spes enim est eis sic maximè incussum esse metum.* Finitiuè Act. Apost. c. 14. ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ, pro ἐλπίζων δοθήσεσθαι αὐτῷ χρήματα, *sperans sibi datum iri pecunias.* Sic quod ad Hebr. 6. dicitur, οὐ οἷς ἀδυνάτον ψεύσασθαι Θεὸν, Latinè mutato modo & casu vertes, *in quibus fieri non potest vt Deus mentiatur*; & breuius, *in quibus Deus non potest mentiri.* In hac resolutione accusatiuus infinitiuo debitus Atticè tribuitur verbo finitiuo. Dionys. Hal. συγγνώμην ἔχω

Universidad de Deusto Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

τ' ἀνθρώπινον βίον ὡς ἐπὶ μικρᾶς αἰωρεῖται ῥοπῆς. communis enim ſtructura eſt, σκηνωμένη τ' ἀνθρώπινον βίον αἰωρεῖσθαι λέγει μικρᾶς ῥοπῆς: vel, ſoluta oratione infinitiua, σκηνωμένη ὡς ὁ ἀνθρώπινος βίος αἰωρεῖται λέγει μικρᾶς ῥοπῆς: Latinè, *cogitans vitam humanam dependere à leui momento.* Idem, ἐδὲ σαυτὸν ἢ ἐξ ὧν ἔφυς ἐπιμέμνησαι, *nec amplius recordaris ex quibus natus ſis.* Et Theophr. in Charact. ἡ τοὺς ξένους ἢ εἰπεῖν ὡς δημοτικωτέρα λέγει τῶν πολιτῶν, *atque adeo dicere peregrinos iuſtiora dicere quàm ciues.* id eſt, *atque adeo dicere iuſtiores eſſe peregrinorũ rationes quam ciuium.* Sic item Soph. Electra, Καίτοι πολλὰ γ' οἶδα κἀμαυτῇ ὅτι Αλγῶ πὶ τοῖς παροῦσι: pro, *tantum ſcio, me dolere præſenti rerum ſtatu.* quo ferè modo etiã Terent. in Eun. *ego illum neſcio qui fuerit.* Infinitiui caſus à tergo, reſpondet ei qui eſt à fronte. Nominatiuus: vt, Ariſtot. Metaphyſ. 9. τὰ ἢ, ſcilicet ἐναντία λέγεται, τῷ λείψεις εἶναι καὶ ἀπολαύειν τούτων, *alia vero contraria dicuntur eo, quod defectus ſint horum & amiſſiones.* Genitiuus: vt Ariſtot. Metaphyſ. 3. περὶ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι ὑγιοῦς, *de eo quod futurum eſt ſanum.* Datiuus: vt Ariſtot. Metaphyſ. 1. ἀληθέστερον τὸ τοῖς ὑστέροις αἴτιον εἶναι ἀληθείαν εἶναι, *verißimum eſt, quod poſterioribus cauſſa eſt vt ipſa ſint vera.* Accuſatiuus: Ariſtot. Metaphyſ. 4. τὸ ἓν καὶ τὸν στιγμὴν δοκεῖς τινὰ δοκεῖ εἶναι, *videtur quibuſdam, vnum & punctum eſſe principia.* vt Cicero Leg. 1. *Ego me cupio non mendacem putari.* pro, *cupio haberi non mendax.* Nam poſtremum hoc genus finite quoque mutato caſu efferri poteſt; vt, τὸ ἓν καὶ ἡ στιγμὴ, δοκεῖ τισιν εἶναι φαίνονται, *vnum, & punctum, videntur quibuſdam eſſe principia.* In hoc eodem genere cùm finitiuum & infinitiuum verbum ad eandem perſonam referuntur, antecedens caſus omittitur. Demoſth. ὅταν φῇ δημοτικὸς εἶναι, pro, *cum dixerit ſe popularem eſſe.* Plutarch. ὑπέσχετο βοηθήσειν, *pollicitus eſt ſe opem laturum.* Hæc quoque Latini imitantur nonnunquam. Lucanus, *tutúmque putauit iam bonus eſſe ſocer.* Catullus, *Phaſelus hic ait fuiſſe nauium celerrimus.* Terentius, *Pollicitus ſum facturum*, ſcilicet me. Interdum tamen poſterior caſus infinitiuum verbum reſpicit, non caſum antecedentem. Pauſ. τοῖς εὐτυχῶσι παρεκελεύοντο ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, *obuios quoſque cohortabantur vt ſtrenuos ſe præſtarẽt viros.* Apud Ariſtot. poſterior caſus etiam dandi forma effertur. vt Rhet. 1, 26, 24. τοῦτο γὰρ μᾶλλον τὸ μεῖζον ποιητικὸν εἶναι, pro ποιητικὸν εἶναι, *id enim erat maioris efficiendi vim habere.* Sic alibi ſæpe. Relatiuum quoque hic interdum non infinitiuum verbum reſpicit, ſed infinitiuum extrinſecus ſubauditum. Pauſ. 175, 18. τὸν αὐτὸν σφίσι Ἡρακλέα, ὃν καὶ Τύριοι, σέβεσθαι, *colere ipſos Herculem eundem quem & Thaſij*, ſcilicet colunt.

Infinitiui caſus à tergo.

APPENDIX I.

Verba omittuntur ornatus gratia.

VERBA in oratione ſæpe omittuntur ornatus gratia: ὡς λόγος, *vt fama eſt.*

Sic, ἀπόδειξις ἦ, σημεῖον ἦ, τεκμήριον ἦ, inſeruntur orationibus in modum parentheſeos, pro, *cuius rei demonſtratio eſt, cuius rei indicium eſt,* & ſubauditur, ἔστω, vel εἴη, ἄν.

Vſus verborum poſitorũ loco totius orationis.

Et econtrariò quibuſdam verbis vtuntur ſolis loco totius orationis, ſic γίνομαι capitur pro ſeruum eſſe: αὐτὸς γλυκόμυθος, hoc eſt, *ipſius ſeruus.* Et ἦν, pro, *eſſe filium.* λέγουσιν τοῦτον ἦν ἐκείνου, *dicunt hunc eſſe filium illius.*

APPENDIX II.

Quæ planè vacãt in oratione.

QVÆDAM etiam quandoq; ponuntur quidem in oratione, ſed planè abundant, & prorſus nihil conferunt ad ſententiam: cuiuſmodi ſunt φέρω, ἔχω, εἰμὶ, φάναι, εἰπεῖν, & ſimilia. φέρω, vt Gregor. τῷ μέντοι κλήρῳ φέροντες ἑαυτὸς ἐγκατέλεξαν, *nomina inter clericos dare cœperunt.* Chryſoſtom. de fato, concione prima: οἱ ὃ καθάπερ ἐν ἀκροπόλει τῇ κεφαλῇ φέρων ὀφθαλμοὺς ἐγκατέθηκεν, *tibi autem in capite velut in arce oculos impoſuit.* Hinc ſi tollas φέροντες & φέρω, eadem manebit ſententia. Ἔχω: vt μαθὼν ἔχω, pro ἔμαθον: συλλαβὼν ἔχω, pro συνέλαβον. Εἰμὶ: vt ἐν τῷ νεῷ ἦν, pro ἐν τῷ νεῷ, *in præſentiarum.* ἑκὼν ἦν, pro ἑκὼν, *voluntarius.* ἑκόντες ἦσαν, pro ἑκόντες, *voluntarij.*

φέρω.

Εἰμὶ.

Φάναι & εἰπεῖν, paſſim vacant.

Φάναι & εἰπεῖν, vt ἔφη φάναι, ἔφη εἰπεῖν, pro ἔφη, quaſi Latinè dicas, infit dicere. φθάνω: vt, ἔφθασε ποιήσας, pro ἐποίησε: φθάνει ἀναλισκόμενος, pro ἀναλίσκεται. ἐφθάκειν πυθόμενος, *audieram.* τυγχάνω: vt, τυγχάνω ὤν, pro εἰμὶ. διατελῶ; vt, διατελῶ ποιῶν, pro ποιῶ.

φθάνω.

τυγχάνω.

Διατελῶ.

Οἶμαι Græcis abundat, quemadmodum Latinis, credo. τοιαῦτα ζηλωτά ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρὰ, *huiuſmodi admiranda ſunt, credo, & præclara.* Οἴει: vt, οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεσθαι, *nonne cogetur, an non tandem cogetur?*

Οἶμαι vacat.

APPENDIX III.

Attici loco pluralium verborũ abutuntur singularibus.

Verbis singularibus abutuntur Attici loco pluralium. ἐὰν ὑπονεάσῃ, pro ὑπονεάσωσ. ὥπως ἐμέτῃ, pro ἐμέσωσ. vtuntur Græci frequenter implicita orationis structura: ἐμὲ μηδὲν ἔχεις, ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, pro μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ με τοῦτο ποιήσεις, nihil habes, quamobrem hoc mihi facias. εὖ δεῖς ἔκων ὑπομένῃ τὴν ἐλεύθερον τὼ τοιούτῳ ἀρχὼ, pro εὖ δεῖς τὴν ἐλεύθερον ἔκων ὑπομένῃ, &c. nemo liber volens perfert huiusmodi principatum. ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν, pro μὴ εἰδότες ὅταν βαδίζωμεν, ignorantes quò imus.

Implicita structura orationis.

SYNTAXIS PARTICIPIORVM.

Participiũ construitur cũ casu sui verbi, ni ponatur loco nominis per ἀλλοίωσιν.

PARTICIPIVM sortitur constructionem sui verbi, quemadmodũ apud Latinos. Cæterùm illud, τόξων εὖ εἰδὼς, arcuum bene sciens, poëticum est, per antimeriam: [1] ac si dicamus, τόξων εἰδήμων, arcuum peritus, hoc est, peritus sagittandi.

1

Participij genitiuus absolutus.

Participij Genitiuus absolutè ponitur, quemadmodũ Latinis Ablatiuus: [2] ἐμοῦ διδάσκοντος, me docente.

2

Participium solum.

Quandoque participium solum, intelligendo casum rei conuenientis: ἐλθόντων ἦ, vbi aute venissent.

Accusatiuus pro genitiuo Atticè.

Atticè pro hoc Genitiuo est Accusatiuus, & fermè cum ὡς & ὥσπερ: ὡς τ' ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, pro τ' ἀνδρὸς τοῦτο ποιήσαντος, viro hoc faciente.

Nota.

Et est istud frequentissimum in participiis impersonalium per omnia tempora. ἀκουσθὲν αὐτῷ, pro ἀκούσαντος αὐτῷ, vbi ipse audiuisset. δόξαν ἐμοὶ γράψαι, vbi statutum esset mihi scribere. ἄδηλον ὄν, cùm incertum sit. δέον ἕτερα, pro δεόντων ἑτέρων, cùm aliæ res conuenirẽt. ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, cùm permissum esset ipsi facere. ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanquam nihil eius interſit. ἐνὸν, προσῆκον, παρὸν, ἀνδεχόμενον.

QVOD

QVOD GRÆCIS PARTICIPIORVM VSVS SIT latior quàm Latinis.

Participia loco Subiunctiui Latinorũ cum aduerbio Cum.

MVLTÒ latior est vsus participiorũ Græcis, quàm Latinis. Quod enim dicimus per Coniunctiuum, præcedente aduerbio, *Cùm*, hoc illi plerumque elegantiùs efferunt per participium. ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν, οὐ συῆκεν, homo cùm in honore esset, non intellexit. οὐκ οἶδας τοῦτο ὁ τηλικοῦτος ὤν; tu hæc ignoras, cùm sis tantus?

Vsus participiorum pro verbis apud Atticos.

Consueuerunt etiam Attici loco verborum vti participiis: οὗτός ἐστιν ὁ διοικῶν πάντα τοῦτο, hic est qui omnia administrabat. τίς ὁ φενακίσας τοῦτο; quis est, qui hanc fraudem commentus est? ἔδεισκον ἐδαμῶς ἂν ἄλλως διαπραξάμενος τοῦτο, reperiebam nulla alia ratione posse hæc me perficere.

Participiũ coniunctum nomini substantiuo exprimitur casu obliquo, loco verbi & nominatiui.

Fit etiam nonnunquam, vt participium coniunctum nomini substantiuo, in obliquo ponatur loco verbi & Nominatiui, idque propter alium obliquum præcedentem: νομίζω σε, ὡς φίλον με γενόμενον, pro ὡς φίλος με ἐγένου, puto quòd sis factus amicus meus. πιστεύω ἡμᾶς ὡς ἕξοντας τὴν τοῦ Θεοῦ βασιλείαν, pro ὡς ἕξομεν τὴν τοῦ Θεοῦ βασιλείαν, credo habituros nos regnum cœlorum. ἡ γραφὴ λέγει περὶ τοῦ γυναικὸς, ὡς αἰτίας γενομένης τοῦ ἁμαρτημάτων, pro ὡς αἰτία ἐγένετο τοῦ ἁμαρτημάτων. τοῦτ' ἔστιν τοῦ ἀνθρώπων, ἵππων καὶ ὄνων γενομένων, pro οἱ ἵπποι καὶ ὄνοι ἐγένοντο. σώοιδα ἐμαυτῷ, μὴ προσποιημένῳ, pro σώοιδα ἐμαυτῷ, ὅτι μὴ προσποιοῦμαι, conscius sum mihi, quòd non dissimulem.

Præteriti perfecti actiui modi Subiũctiui loco vtuntur sæpius participiis præteriti temporis eiusdem verbi, quibus superaddit verbum

Et loco Coniunctiui præteriti perfecti actiui plerumque vtuntur Græci participiis, ἐὰν ἠδικηκὼς τυγχάνῃ, si iniuriam fecerit. ἐὰν τύχῃ τεθηλακὼς, si lactauerit. ὅταν ὦσι βεβληκότες τὰς ὀδόντας, quando eiecerint dentes.

Quod etiam fit nonnunquam in Optatiuis: συμβεβηκὸς ἂν εἴη, contigisse videatur. γεγονότες ἂν εἶεν,

substantiū modi subiunctiui. Regula proximè antecedens locū habet nonnunquam in optatiuis, & in futuris indicatiui modi.

Apud Atticos idem fit in omnibus temporibus & modis, verbis τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω adiunctis.

3 *Participia loco infinitiui Latinorū ponuntur, & potissimum post verba perseuerādi & desistendi.*

Et post verba animi affectionē significantia.

facti esse videantur. Et in Futuris indicatiui, ἀδίκητυχηκὼς ἔσῃ, pro ἐφιτάξῃ. κεχαρισμένος ἔσῃ, pro χαρίσῃ. Et Atticis idem fit in omnibus temporibus ac modis, adiunctis his verbis, τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, τίς σὺ τυγχάνεις ὤν; *quis tu es?* ἀπεκτακώς ἐστι τὸν ἄνδρα-5 πον, *interfecit hominem.* ἀνηρηκὼς ἔσῃμαι, *sustulero.* ἆρ' ἐχθρός γε ὑπῆρξεν ὤν, *non erat quidem inimicus.* ἔσεσθε ἐψυσισμένοι, *censueritis.*

Ponitur præterea participium nonnunquam vice verbi infinitiui. Matth. 1. εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἐχούσα, pro ἔχειν, *reperta est habere in vtero.* hoc est, *reperta est esse grauida.* [3] Id quod plerumque fit cum verbis perseuerandi: ἀγαπῶν με διατελῇ, id est, ἀγαπᾷν με διατελῇ, *perseuera me amare.* Matth. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, pro διατάσσειν, *cùm consummasset Iesus præcipere, & præcipiendi fecisset finem.*

Et in verbis desistendi, ἐ παύσομαι φιλῶν, pro φιλεῖν, *non cessabo amare.*

Et in verbis significantibus affectionē animi, idque variè: nempe in Nominatiuo, aut in Accusatiuo. μέμνημαι ἰδών, vel μέμνημαι ἰδόντα, pro μέμνημαι ἰδεῖν, *memini vidisse.* ἐ σωίεται μάτην πονοῦντες, vel πονοῦντας, pro ἐ σωίεται μάτην πονεῖν, *non intellexerunt se frustrà laborare.* συνοίδα ἐμαυτῷ ἀδικῶν, vel συνοίδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντα, pro συνοίδα ἐμαυτῷ ἀδικεῖν, *conscius sum mihi iniuriæ.* [4] Aut etiam in alio quouis casu, cuius est substantiuum, aut Pronomen illi adiunctum: vt συνοίδα ἐμαυτῷ ἀδικοῦντι, *conscius sum mihi iniuriæ.* Sic Virgilius:

Sensit medios delapsus in hostes.

1 [1] ELLIPSIN hic esse contendit Sylburg. accusatiui τεχνῶν, τόξων εὖ εἰδώς, *artem mittendarum sagittarum bene sciens.* Sicut apud eundem Homerum διδασκόμενος πολέμοιο, scilicet ἔργα: & ἐπιζάμενος πέρ ὀδοῖο, scilicet ἄβη: esse autem in postremo, satis declarat hoc eiusdem poëtæ: Il. γ. 35

2 διέπρησσον πεδίοιο, *properabant per campum.* [2] Elegans est vsus participiorum apud Græcos, sed præcipuè eorum, quæ abso-

absolutè ponuntur. δέον, δέξαν, ἐξὸν, μεῖον, παρὸν, τυχόν. Lucian. Λαπίθας, ὅτῳ οἷμαι τυχόν. Herodot. 1. εἰ παρὸν αὐτῷ βασιλέα ἦσαν, *cùm potestas illi fieret.* Thucyd. ά. ὡς ἐ μεῖον αὐτοῖς Ἐπιδάμνῳ. Sophoc. Electra. νῦν δ' ἐξὸν πάντος πάντων ἀρίστου παῖδα καλεῖσθαι, *cùm tibi concedatur.* δέξαν δέ σφι ἐποίευν τοιόνδε, *cùm placuisset.* Lucia. Rhetorum, διδασκάλω, τοσαῦτα καμόντι, ἐδὲν δέον. Tale est & μέλον. Lucianus, Τόξασο, ὥσπερ ἐ πάνυ σοι μέλον εἰ ἀπολωθείης τὴν γλῶσσαν, *quasi parum solicitus sis, ne lingua tibi victo præcidatur.* Item ὄν. Thucyd. ά. ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν, καὶ ἅμα ἀτείχιστον ὄντων, ἄλλῳ ἁρωρήσει, *cùm esset inexploratum.* Et mox, ὡς βεβαίῳ ὄν, *tanquam loco tuto:* quod tamen accipi potest, vt sit Atticè positum participium in significatione verbali: vt Oedipo Tyran. οἷσθ' ὡς ποιήσων, *seu quid facias.* φρόνει βεβὼς ὡ νῦν ἐπ' ξυνοῦ τύχης, *scito te constitisse:* estque hoc frequentissimum. Est & peculiaris Græcis vsus infinitiui substantiui talis. Herod. Εὐτέρπη, μεγάλα ἐπήρατο χρήματα ὡς ὡ εἶναι ῥοδῶπιν, *vt quæ quidem Rhodopis esset,* & Κλειοῖ, ὦ ἀδελφὴ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι. Παιδείας β'. ἀδὲ μὲν φίλοις γε, ἀδὲ ξένοις ἐκὼν εἶναι γελᾶσθαι παρέχει. Herodian. ἐ. ἀδὲν ἂν εἶναι αὐτῷ ἐλαφρὸν τῶν Ἀντωνίνῳ βελευομένων, *nihil igitur illam eò loci constitutam fugiebat,* &c. Huc referātur & hæc, ὂν τῷ νῦν εἶναι, *in præsentia.* & ἀλλόγως ὁ, τί ἰῶ εἶναι. Participium verbi substantiui adverbialiter affirmatiuum est, ὄντως, *reuerà*, quod & τῷ ὄντι dicitur & veritatem notat. Plat. Epitaph. καὶ τῷ ὄντι τὸ παρεὸν ἀνεθρέψατο. Μελησόμεθα, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὅμηρος τῶνδε τε ἄπειρα ἐπίσταται. & Κλειοῖ, καὶ τὸ ἐὸν ἔμμεναι δίκαιος ἀποφαίνειν, *iustas ferre sententias.* [3] Vt Xenoph. οἱ Πέρσαι λέγονται ἐσθίοντες κάρδαμον καὶ πίνοντες ὕδωρ, *Persæ dicuntur edere nasturcium, & bibere aquam.* Demosth. οὓς ἂν αὐτοὶ δοίησθε δωροδοκοῦντας, *quos sentirent munera capere.* [4] In hoc genere crebra & elegās est ellipsis nominatiui pro accusatiuo reciproci. Demosth. δείξω πεποιηκὼς, pro δείξω αὐτὸς πεποιηκὼς, *ostendam me feciisse.* Xenoph. Pæd. συνοίδα ἐμαυτῷ μὴ προσποιουμένῳ, *conscius sum mihi me non simulare seu fingere.* Aristoph. λέληθας δρῶν, *latuit te seruire.* at Aristot. λανθάνῃ πράττων, *latet alios eum hoc facere;* seu, *nō animaduertitur hoc facere.* Lucian. αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, *sentio me ferri extra tēporis limites.* Sic accipi & illud potest, οἶδα ἰδών, *scio me vidisse*: & apud Demosth. οἶδα ἀκούων ὅτι, *scio me audisse quod.* sed reddi posset etiam per relatiuum; *Scio, vt qui viderim; Scio, vt qui audierim:* sicut apud Eurip. οὓ δ' ἐποίησας μαλὼν, *rectè feci qui veneris.* Accipi etiam non raro solet participium. Pro Supino priore. Apollon. Argon. 3. βαῖνον ἐποψόμενοι, *ibant inspectatū.* Ilocr. ἦκον ἀμυνοῦντες, *veniebant opitulatum.* Pro Gerundio

in DO. Aristot. Hist. Anim. ὁ ἡττηθεὶς μαχόμενος, *qui victus est pugnando:* & aliquanto post, ζῇ γὰρ ἐχθυοφαγοῦσι, *viuit enim comedendo pisces.* quæ breuius etiam & aptius per nomen reddideris; illic, *victus pugna*; hic, *viuit esu piscium*, seu *estatione piscium.* Pro Gerundio in DVM: vt μεταξὺ λουόμενος, *inter lauandum*: μεταξὺ ὀπτώμενα, *inter assandum*; seu, *interea dum assantur.* Nam etiam pro aduerbio quandoque participium ponitur. vt apud Aristot. ὡς εἶπον δεχόμενος, pro ἀπ' ἀρχῆς γὰρ λόγος, *sicut dixi ab initio huius tractatus.* Cum autem participio præmittitur verbũ φθάνω aut ἀφαιρέω, verba ista per aduerbium exprimuntur commodius, & participiũ per verbum. Plutarch. ἔφθασαν ἀναλώσαντες αὐτὰς ἢ τυχόντες ὧν ἤλπισαν, *prius eos absumpserunt quàm assecuti sunt quæ sperabant.* Philo, ἄφθαρτος ὢν ἀφαιρεῖ, *perpetuo est incorruptus.* Sic etiam λανθάνω ἐκπίπτουσα reddi potest, *latenter excidit.* Sicut autem contrahendæ orationi seruiunt interdum participia, ita nonnunquam seruiunt eidem dilatandę: quæ periphrases apud Atticos sunt vsitatissimæ per participium & verbum substantiuum, εἰμὶ, τυγχάνω, νόμος, aut aliud eiusmodi. In actiua forma: Soph. ἐ σιωπήσας ἔσῃ; pro ἐ σιωπήσεις; *annon tacebis?* Sic Dionys. Halicarnass. ὡς αὐτῷ κεκτημένῳς ἃς ἐτύγχανε, *quas ei quidem attulerat.* Psal. 129. γενηθήτω τὰ ὦτα σου προσέχοντα, *attendant aures tuæ.* Rursum Aristot. ὅσοι φαύλως ἔχοντες προϋπάρχουσι, *qui iam ante malè habent.* In passiua diathesi: Dionys. Halicarnass. 36, 2. ἦσαν οἰκούμενοι, pro ᾤκουν το, *habitabantur.* Aristot. Analyt. 129, 15. καθ' ὧν τυγχάνει λεγόμενον, *de quibus dicitur.* Idem Topic. 397, 10. ἀνηρημένῳ ὑπάρχει, *sublatus est*: & mox v. 20. ἀνασκευαζόμενον γίνεται, *refutatur*: vt in Problem. 32, 12. ἐκλελυμένον γίνεται, *exsoluitur.* Esse autem hunc periphraseon istarum sensum, docent hæc eiusdem Aristot. Metaphys. 80, 5. ἐδὲν δὲ ἀφέξει τ' ἄνθρωπος ὑγιαίνων εἶναι, ἢ τὸ, ἄνθρωπος ὑγιαίνει, *nihil enim est discriminis cum dico, Homo est valens, vel cum dico, Homo valet.* Apud Latinos in passiua quidem diathesi frequens est hæc periphrasis; sed rarior in actiua: vt apud Cic. De Oratore; *Est, vt scis, quasi in extrema pagina Phædri, his ipsis verbis loquens Socrates.* Similes periphrases per verbum ἔχω & ἥκω. At cum Dion. Hal. ad imitationem Herodoti dicit, περὶ ὧν ἔρχομαι λέξων, non tantum reddere possumus, *de quibus dicam*; sed etiã, *de quib. dicere aggrediar.* Eiusdem generis est & ista periphrasis Attica apud Thuc. τῷ πλήθει δ' βελομένῳ ἦν, pro τὸ πλῆθος οὐκ ἐβούλετο, *plebs nolebat.* Eam periphrasin apud Latinos imitati sunt Salustius, Tacitus, Macrobius; vt docet Paulus Leopardus Emendationũ lib. 4. c. 23. De pleonasmo participiorũ ὤν, ἔχων, φέρων, & similium, pag. seq. ver. s.

APPEN

APPENDIX.

Participia fiunt nomina.

PARTICIPIA transeunt quandoque in nomina, & illorum more construuntur, non vt participia: τὸ καθῆκόν σε, *officium tuum.*

Vacant aliquãdo participia.

Et quandoque superuacuè ponuntur, sic vt ipsis substractis eadem maneat sententia: ᾠχόμην ἀπιών, pro ᾠχόμην. ὄιχεται ἀπιών, pro ὄιχεται. παίζεις ἔχων, pro παίζεις. φλυαρεῖς ἔχων, pro φλυαρεῖς. ληρεῖς ἔχων, pro ληρεῖς. τονιῶ ἔχων, pro τονιῶ, *nunc.*

DE GERVNDIORVM SYNTAXI.

Appendix.

GERVNDIA & ipsa verborum suorum structuram imitantur. Isocr. ἀφεκτέον ἐ συμβουλεύειν, *abstinendum à consulendo.* Aristot. δεικτέον αὐτοῖς, καὶ πιστέον αὐτὸς, *ostendendum eis est & persuadendum.* Quod Latini (licet rarius) imitati. Plaut. *Aliqua consilia reperiendum*, potius autem & sæpius dicitur per Gerundiua, *Consilia reperienda.* Gerundiis additur interdum datiuus, Isocra. θάνατον ἡμῖν αἱρετέον ἐστὶ, *mortem nobis eligendum est.* Aliquando accusatiuus duplicatur. Aristot. ἐποκεπτέον ἕν τε μὲν αὐτὸν, τὴν δὲ τὴν γυναῖκα, *Considerandum igitur alia quidem ipsum: alia verò vxorem*, id est, alia debet ipse considerare, vxor alia: Imo aliquando absq; casu ἰστέον ὅτι, *sciendum quod*, sic λαθητέον, ποιητέον, *latendum faciendum.* Quin & cum nominatiuo reperiuntur gerundia nonnunquam apud Aristotelem: vt Org. 349, 28. 352, 18. Metaphys. 107, 18. De part. anim. 16, 19. sed non immerito ibi suspecta est exemplarium fides: ac verendum ne librarij non intellectis scripturæ compendiis, nominatiui terminationem ibi posuerint pro terminatione accusatiui, τες pro τας. Periphrasi quoque interdum exprimuntur gerundia. Eurip. Phœniss. δεῖ δ' κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών, *inscitiam eorum qui obtinent, ferre oportet.* ibi enim φέρειν χρεών positum est pro οἰστέον, *ferendum est.* Sic Plato, ὦ καὶ ἡμῖν ἴσως δεόντως πορευτέον, pro ὦ καὶ ἡμᾶς ἴσως πορευτέον, *quæ & nobis fortassis eunda est*; vel, vt Cicero vertit, *quam nobis quoque ingrediendum sit.* vbi nota & ipsum gerundio tribuisse casum verbi, vt Virg. quoque, *pacem Troiano ab rege petendum.*

Gerũdia iuncta Datiuo.

Iuncta accusatiuo geminato.

Gerundia sine casu.

Universidad de Deusto
Biblioteca

SYNTAXIS PRONOMINVM.

Genitiui primitiuorũ pro possessiuis passim ponuntur.

GRÆCI ferè semper vtuntur Genitiuis Pronominum primitiuorum pro possessiuis: πατήρ μου, pro πατὴρ ἐμός. πάτερ ἡμῶν, pro πάτερ ἡμέτερε, *pater noster.*

Possessiua cum genitiuo construuntur.

Possessiua adsciscunt quandoque Genitiuum: Lucian. ὅλως δέτ' ἐμὰ ἔτοι παθὼν τ' κακοδαίμονος, *ubi prorsus mea infelicis dilapidant*, ἐμὸν αὐτοῦ βίον, *meam ipsius vitam.*

Nota de possessiuis.

Possessiua tertiæ personæ cum diuersa persona copulari nequeunt, sine altera voce possessorem significante. Solœcismus enim est, si quis dicat: ὁ σφέτερος πᾶις φιλεῖ με, *suus filius diligit me*: sed dicendum est, ὁ σφέτερος αὐτῶν πᾶις φιλεῖ με, *suus ipsorum filius diligit me*: vel sic, ὁ πᾶις αὐτῶν φιλεῖ με, *filius ipsorum diligit me*, sine possessiuo. Et hæc extra reciprocationem: In reciprocatione enim potest possessiuum tertiæ personæ per se poni. δέονται σου τοῖς σφετέροις ὅπως ῥῆτας, *rogãt te, vt suis præbeas auxiliũ.*

Singulis casibus demonstratiuorum additur i acutitonum.

Demonstratiuis additur in contextu orationis ί acutũ ad vim significationis intendendam: τοσί, τηλοῖ, τηλωί, τηλοῦ, ἐκεινοσί. Quemadmodum Latini ad intendendam significationem addunt met, te, pte, ce: egomet, tute, meapte, huiusce.

DE PRONOMINE αὐτός.

Relatiuorũ constructio Nominis ἴδιον subiũgitur identidem pluralis genitiuus αὐτῶν, αἱρὲς relatiuũ, loco reciproci.

RELATIVVM αὐτός postponitur omnibus personis, ἐμὲ αὐτὸ ἀκούω, *memet audio.* σὲ αὐτὸ ἀκούω, *teipsum audio.* ἐκεῖνος αὐτὸς λέγῃ, *ille dicit.* Luc. 2. σὲ ὃ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελάσει ῥομφαία, *tuam ipsius animam, siue tuam propriam animã pertransibit gladius.*

Genitiuus pluralis αὐτῶν postponitur frequenter huic nomini ἴδιον: ἰδίοις αὐτῶν ἀγαθοῖς, *suis propriis bonis.* Quomodo etiam dixerunt veteres Latini, *suo sibi gladio hunc iugulo.*

Et

Et ponitur αὐτὸς quandoque loco reciproci: Gregor. ὁρῶν ἂν τὴν τ' δημου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, *videns igitur in se motum populi.* ἐπ' αὐτὸν posuit, pro ἐφ' ἑαυτόν. Et contrà, reciprocum pro relatiuo. ὡς ὅτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, *tanquam ipsi quicquid libet liceat*: vbi ἑαυτῷ, pro αὐτῷ ponitur. *Reciprocũ loco relatiui.*

Attici composita pro simplicibus & simplicia pro cõpositis accipiunt.

Hæc more Atticorum fiunt, qui composita pro simplicibus, & simplicia pro compositis accipiunt.

Sic ὅς, &c. Nominatiuus ὁς in primitiuo nõ est in vsu.

Sic ὅς, ἥ, οἵ, ἕ, modò reciprocè, modò non reciprocè accipiuntur. Reciprocè, τοιαῦτα οἵ συνοίδε κακὰ, *talium sibi conscius est malorum.* Non reciprocè, Gregor. ὅπως ὁι φανῆναι πολὺν τ' πολὺ, *postquam ingens visa est ei multitudo.*

σφᾶς pro σφέας legendum per crasin.

Sic σφᾶς, pro *seipsos*, vel pro *eos* ponunt, σφισὶν, pro *sibiipsis*, vel pro *ipsis.*

Appendix.

PRONOMINA primitiua genera habent confusa, personas tamen discretas, idque vt plurimum eum emphasi, ἐγὼ γράφω, *ego scribo*, non alius pro me, nec verbis tantum apponuntur sed etiam nominibus & participiis: & his quidem interdum articulate declarationis alicuius gratia, illis vero absque articulo. Imo & *αὐτὸς* aliquando habet emphasin sicut primitiua, vt αὐτὸς ἔφα, *ipse dixit*, certus quidam & egregius scilicet, pro quo sæpe positum inuenitur ὅ οἱ ἐ primitiuum relatiuè citra reciprocationem: Compositum vero cum nominibus reciprocè significat vt αὐτοδίδακτος, *sui doctor*, φίλαυτος, *sui amator.* Primitiui pronominis genitiuus sæpissimè vsurpatur pro possessiuo, vt 2. Corinth. 12. ἐ ζητῶ τὰ ὑμῶν pro τὰ ὑμέτερα, *non quæro quæ vestra sunt.* Possessiuis præmittitur articulus, sine præponantur siue postponantur, vt cum Aristo. Rhet. lib. 3. tradit idem esse τ' γυναικὸς τ' ἡμετέρας, & τ' ἡμετέρας γυναικὸς, sed illud longius hoc breuius. Possessiua vsurpantur interdum pro primitiuis. Lucia. ἅπαι παιδῶσι πέμῳ ᾧ κακοδαίμονος, *Hi dissipant mea infelicis bona.* Vbi etiam ponitur (vt sæpe) genitiuus aliorum nominum qui possessorem explicat. Dionys. Halic. 214, 33. ὑπ' τ' ἐμῆς ἐνὸς ὄντος προστασίας, *è mea vnius tutela.* Sic Plato, δίκαια δ' ἐρῶ τῇ σῇ, *dicam erga tua beneuolentia*, id est, *pro mea erga te beneuolentia.* Possessiuum per hypallagen à poëtis tribuitur interdum ei substantiuo, cui minus aptè cõuenit, Eurip. in Phœn. τ' ἐμὸν ὠδίνων πόνον, pro τ' ἐμῶν ὠδίνων πόνον, *Genitiuus primitiui pro possessiuo.* *Possessiuis præmittitur articulus.* *Possessiua pro primitiuis.* *Possessiui per hypallagen cõstructio poëtica.*

Pronomen ἐγὼ datiuo inseritur orationi abundanter.

meorum dolorem laborem. Primæ personæ pronomen datiuo casu pleonasticῶς interdū inseritur orationi. Demost. *τοῦτ μοι προσέχετε τ̃ νοῦ, huic mihi mentem attendite.* Philemon, *Σύρα, Σύρα τί ἐστι; πῶς ἡμῖν ἔχεις, Syra, Syra, quid est? quo modo nobis habes?* Sic Terent. *Quid ait nobis Sannio.* Virgil. *Vbi nunc nobis Deus ille magister.*

COMPOSITA.

PRONOMINA composita possunt diuisim cōstrui, in prima quidem persona & secunda singulariter tantum, & in tertia pluraliter tātum. Verùm dum compositè dicuntur, capiuntur absolutè. Diuisim verò dicuntur discretionis, aut emphasis causa, *διδάσκω ἐμαυτ̃ υἱὸν*, vel *διδάσκω ἐμ̃ αὐτ̃ υἱὸν, doceo filium meum, vel meiipsius.* *σαυτ̃ φίλ, vel σὶ αὐτ̃ φίλ, tibi ipsi amicus:* ita & in aliis casibus. In tertia persona diuisim dicimus, *σφῶν αὐτῶν, σφισὶν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς.* Et coniunctim, *ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς.*

Cùm in se vel suã possessionem fit reflexio qua constructione sit vtendum nota.

DVM fit reflexio in se, vel in suam possessionē, neque primitiuo vtuntur Græci, neq; deriuatiuo, sed compositis: *ὅρα σαυτὸν, vide teipsum. ὅρα σαυτ̃ υἱὸν, vide tui ipsius filium. ἑαυτοῖς βοηθ̃μεν, nosipsos iuuamus. ἑαυτῶν υἱοῖς βοηθ̃μεν, nostrorum ipsorum filios iuuamus.* Neque rectè dicimus: *σφᾶς τύπτεσι*, sed dicendum compositè: *ἑαυτοὺς τύπτουσι, percutiunt sese.*

Nota.

Verùm quia composita primæ & secundæ personæ proferūtur duntaxat singulariter, ideò tam in duali, quàm plurali ponunt simplicia cum relatiuis. In duali, *νῶϊ αὐτ̃ ὠφελ̃μεν, nos ipsos iuuamus. νῶϊν αὐτοῖν ἁπτ̃μεθα, nobis ipsis iungimur.* In plurali, vt *ἡμ̃ αὐτ̃, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς αὐτούς, nostrorum ipsorum, nobisipsis, nosipsos.*

Cum à possessione in possessorem fit reflexio, qua constructione sit vtendum.

DVM verò fit reflexio à possessione in possessorem vtuntur simplicibus, & non compositis. Quare non rectè dicitur, *Κικέρωνα φιλεῖ ὁ ἑαυτ̃ υἱός, Ciceronem amat suus filius:* nisi more Attico compo-

situm pro simplici accipiatur, *ἑαυτ̃*, pro *αὐτ̃*. Dicendum est enim, *Κικέρωνα φιλεῖ ὁ αὐτ̃ υἱός, Ciceronem amat suus filius.*

Cum fit in adiunctũ reflexio.

Similiter dum fit reflexio non in se, neque in suam possessionem, sed in aliud adiunctum, vtuntur simplicibus: *θέλ ἐκεῖνός με ἔρχεσθ πρὸς αὐτὸν, ille vult quòd ad se veniam.*

ἑαυτ̃ cuiusuis persona esse potest.

VTVNTVR Græci hoc pronomine *ἑαυτ̃* in omni persona: *ἑαυτὸς ὠφελ̃μεν, ὠφελεῖτε, ὠφελ̃σι, nosipsos iuuamus, vosipsos iuuatis, seipsos iuuant.* Et id non modò in plurali, verumetiam in singulari. Xenophon 2. *Ὑπομνη. Οὕτω γὰ παιδεύεις τὸς ἑαυτ̃ φίλους, sic enim tuos instituis amicos:* verba sunt virtutis ad voluptatē. Ioan. 18. *σὺ ἀφ' ἑαυτ̃ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλ σοι εἶπε περὶ ἐμ̃; tu à te ipso hoc dicis, an alij tibi dixerunt de me?* Lucia. in Apologia: *Τοῦ μὲ πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐλέξαμεν σι. ἑαυτὸν* dixit, pro *σαυτὸν:* cùm Latini solùm in tertia persona seruent hanc constructionē, id est, sui, sibi, se, à se: quod sicut caret Nominatiuo, ita & Græca reciproca composita.

Singul. caret in duali ἀλλήλοιν, ἀλλήλαιν, &c. & in tribus casibus plural. genit. datiuo, & accusat. idq; in omni genere.

Caret etiam Nominatiuo hoc nomen *ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλας*, & similem habet cum pronominibus cōstructionem, in omni persona, eo modo quo Latinis inuicem, siue inter, eum Accusatiuo, *φιλεῖν ἀλλήλους, inuicem amare*, vel *inter sese amare. ἀλλήλους ἐλ̃μεν, nos nostri inuicem miseremur, nos nostri inter nos miseremur. ἀλλήλοις χαρίζεσθε, inuicem vobis indulgetis, ἀλλήλους ἀπολαύουσιν, inuicem se potiuntur.* Si verò componatur cum præpositione, habebit Nominatiuum: *ἐπάλληλα, διάλληλα*, verùm tunc non recipit constructionem reciprocam.

APPENDIX I.

Personarum & numerorũ mutatio.

FREQVENS est apud poëtas in Pronominibus personarum & numerorum mutatio. Personarum: *σφέτερον πατέρ ὑμνείουσαι*, pro *ὑμέτερον. τίς τ*

ἄρ σφωέ; pro αὐτώ. Numeri: ἀτρείδη νιῶ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω, pro ἡμᾶς.

APPENDIX II.

Pronomina aduerbiorum loco posita.

CONSTRVVNTVR etiam Pronomina aduerbiorũ loco: vt ταῦτά τοι, ταῦτ' ἄρα, τῷ ὄ, τῷ δή, id est, *proinde, ad hæc, prætereà.* In omnibus his subauditur præpositio, διά. ταύτῃ, *hoc pacto, hac ratione, hac de causa, ideò.* ταύτῃ τοι, *itaque, propter hoc.* ταύτῃ, ὅπῃ, vbi simul ponuntur, valent, ὅπως, ὅπως. ἕως ταύτῃ, ὅπῃ ἐπολαμβάνει, *sit sic, vt creditur.*

SYNTAXIS ARTICVLORVM PRÆPOSITIVORVM.

OFFICIVM ARTICVLORVM in oratione.

Articulus certũ quid & præcognitũ cõnotat.

ARTICVLVS præpositiuus in oratione certi alicuius præcogniti mentionem fieri denotat, vt si quis dicat, ἄνθρωπος ἦκε, *homo venit*, incertum est de quo homine dicat. Sin verò dicat, ὁ ἄνθρωπος ἦκε, certum: nempe de eo, de quo prius facta est mentio. Sic & Ioan. 1. Iudæi interrogantes Baptistam, ὁ προφήτης εἶ σύ; non rogabant, an propheta esset quispiam, sed an ille propheta, quem velut eximium pollicitus erat Moses, Deut. 18. Et Ethic. lib. 1. τὸ ἀγαθὸν, nõ capitur simpliciter pro quouis bono, sed pro illo eximio, de quo Philosophi disputant, summo bono. Hinc est, quòd quibus

Articulus non præfigitur iis quibus significatio ineſt dubia & hæsitans seu incerta.

ineſt significatio hæsitans ac dubia, minimè habeant articulum. Qualia sunt in primis nomina infinita: ὁπόσις, ὁποῖος, ὁπότερος, in quibus ὁ non est articulus, sed dictionis pars. Et interrogatiua nomina, quòd interrogatio sit de re incerta, τίς, ποῖος, πότερος, πόθος, πηλίκος, ποδαπός, ποσαῖος.

Vsus articuli

Verùm cùm id quod dictum est, iteratò interroga

rogatur, addi potest articulus: τὰ ποῖα; *qualia?* τὰ τίνα λέγεις; *quæ dicis?* ὁ τίς ἐρωτᾷς; *quis interrogas?*

vbi quod dictũ est iteratò interrogatur.

Quòd si in priori interrogatione inueniatur articulus præpositus interrogatiuo, referendus est non ad interrogatiuum, sed ad aliud sequens expressum aut subintellectum: ἡ ποίας μείδος, pro ποίας ἡ μείδος. τὰ ποῖα λέγεις, pro ποῖα τὰ ῥήματα λέγεις; ὁ τίς τῷ τολμήσας; pro τίς σὺ ὁ τῷ τολμήσας.

Nota quæ pendent ex antecedentibus.

Articulus ante relatiua inchoata à τ, &c.

Relatiuis inchoatis quidem à τ, addi potest articulus: ὁ τοιοῦτος, ὁ τηλίκος, ὁ τόσος.

Inchoatis autem à vocali, non additur: non enim dicitur, ὁ οἷος, ὁ ὅσος.

ἕτερον & ἄλλο distributiua articulum admittere possunt. At ἑκάτερον & ἕκαστον non item.

Quatuor sunt nomina distributiua, ἕτερον scilicet, & ἄλλο, quibus addi potest articulus: ἑκάτερον & ἕκαστον, quibus non additur. Cætera nomina adiectiua construuntur cum articulis, quando subauditur participium substantiuum, ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης φιλοσοφεῖ, pro Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθὸς φιλοσοφεῖ, *Socrates qui bonus est philosophatur.*

Articulus præponitur adiectiuis cum participiũ verbi substantiui subauditur.

Idem erit, si nomen substantiuum præponamus sic, ὁ Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς, vtrique præponentes articulum.

Articulus præponitur & substantiuo & adiectiuo per regulam antecedentem.

Hinc fit quòd in epistolarum inscriptionibus cùm nomini proprio additur adiectiuum, necessarius sit articulus, secundum Apollonium. Διονύσιος Τρύφωνι τῷ ἀγαθῷ τῷ χαίρειν: Ἰουλιανὸς Σαραπίωνι τῷ λαμπροτάτῳ. Hoc tamen Autores non semper obseruant, vt, Πλάτων Δίωνι Συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Βασίλειος Εὐσταθίῳ φιλοσόφῳ.

Nota. Absque articulo.

Sine articulo verò ponitur, quando verbum substantiuum solum, aut ponitur, aut subauditur inter ipsum & suum substantiuum. Σωκράτης ἐστὶν ἀγαθὸς, *Socrates est bonus.* Ἀριστοτέλης σοφὸς, *Aristoteles est sapiens.*

Adiectiuũ ma-

Poterit etiam huiusmodi adiectiuum mutari in

Universidad de Deusto
Biblioteca

tatur in genit. pluralem, videturq; regi à subaudiẽdo numerali εἷς, μία, ἓν.

Genitiuum pluralem, cui tunc addetur articulus: Σωκράτης τῆς ἀγαθῶν λῶ, Ἀριστοτέλης τῆς ζοφῶν: *Socrates bonus erat, Aristoteles sapiens.*

Ex his fit, quòd adiectiuum postpositum suo substantiuo, si habeat articulum, cohæret ei absque vllo medio: si verò non habeat, in prædicati locum recedit: vt cùm dicitur, Σωκράτης ὁ ἀγαθός ἐστι: subiectum est, Σωκράτης ὁ ἀγαθὸς: hoc est, Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθὸς: & prædicatum, ἐστίν. Si verò dicamus, Σωκράτης ἀγαθός ἐστιν, subiectum erit, Σωκράτης, & prædicatum, ἀγαθός.

IDEM est iudicium, quando vni substantiuo præponitur aliud substantiuum. Si enim posterius habet articulum, cohæret priori absque vllo medio, & subauditur participium substantiuum: Αἴας ὁ υἱὸς Τελαμῶνος πολεμεῖ: *Aiax qui est filius Telamonis, belligeratur.*

Vbi deest alterũ substantiuum.

Quod Attici dicunt per defectum alterius substantiui. Matth. 4. Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, [4] *Iacobum filium Zebedæi.*

4

Nota.

SI verò posteriori substantiuo non præponatur articulus, erit prædicatum subintellecto verbo ἔστιν. vt ἄνθρωπος ζῶόν, *homo est animal.*

APPENDIX I.

Articulus sine nomine.

INVENIVNTVR frequenter articuli sine suo nomine: & tunc vel subauditur nomẽ præcedens, [5] vt λόγος μὲν ὅδε πρῶτος, δεύτερος δ' ὃν ὁ τῆς φιλοσόφων, *oratio quidem hæc prima, secunda verò ea quæ est philosophorum.*

5

Vel subauditur participium verbi substantiui, idque potissimùm si articulus sit neutri generis, vt, τὰ θαλάττης, pro τὰ ὄντα θαλάττης, *existentia, siue quæ sunt maris*, hoc est, *res maritimæ.*

Articulus neutri generis ornatus causa citra

Interdum verò nihil subauditur, veluti cùm ornatus causa articulus neutri generis, tam in singulari, quàm in plurali, cum Genitiuo quidem

singu-

singulari ponitur loco nominis singularis: & cum Genitiuo plurali, loco nominis pluralis eius casus, cuius est articulus: vt τὰ τῆς ὀνύχων, vel τὸ τῆς ὀνύχων, id est, ὄνυχες. Et, τὰ τοῦ ὄνυχος, vel τὸ τοῦ ὄνυχος, id est, ὄνυξ. Et τοῖς τῆς ὀνύχων, vel τῇ τῆς ὀνύχων, id est, ὄνυξι. Et τοῖς τοῦ ὄνυχος, vel τῇ τοῦ ὄνυχος, id est, ὄνυχι. τὰ τοῦ ἐπανόδου, vel τὸ τοῦ ἐπανόδου, id est, ἐπάνοδος, *regressio.* Sic Gregor. τὰ τῆς ἐλπίδων, dixit, pro ἐλπίδες, *spes.* Et αἰσχρὰ μὲν τὰ τοῦ ἐκστρατείας, dixit, pro ἐκστρατεία, *expeditio quidem turpis.*

necessitatẽ inseritur orationi.

APPENDIX II.

Articulus postpositus suo nomini.

ARTICVLVS postpositus suo nomini, aut alieno etiam, vim habet exponentis. [6] Chrysost. ἠκούσατε τοῦ σάλπιγγος, τοῦ ἐκ τῆς οὐρανῶν, *audiuistis tubam, tubam inquam, quæ è cœlo descendit.* Paul. 1. ad Tim. 1. καὶ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἐλπίδος ἡμῶν, *& Domini Iesu Christi, qui est spes nostra.*

6

APPENDIX III.

Plures continui inter se articuli.

SÆPE articuli à suis nominibus ita seiunguntur, vt quidquam intercedat aliud: οἱ τὰ φρονтίδα ἔχοντες, *curam habentes.* Quo fit, vt plures inter sese continui ponantur articuli, neque eandem seruent constructionem, sed inuersam. Nam vbi duo sunt articuli, primus est secundi nominis, & secundus primi: vt, οἱ τὰ φροντίδα ἔχοντες. Si verò tres fuerint continui, referentur ad sua nomina eo modo, quo in hoc exemplo, οἱ τὰ ἁπάντων φροντίδα ἀνειληφότες, *omnium assumentes curam.* Continui autem inter sese poni possunt plures articuli in ea oratione, in qua præponitur ea dictio, quæ regitur: aut ipsius adiectiuum, sequente ea quæ regit: τὰ τῆς βίου πράγματα, *negotia vitæ.* ὁρῶ τὸν τοῦ σῆς μερίδος ὄντα, *video eum, qui est partium tuarum.* Verùm non rectè dicitur, τοῦ τὰ πράγματα βίου, neque ὁρῶ τὸν τοῦ σῆς ὄντα μερίδος.

[1] NON

1 [1] NON poteſt intelligi articulorum natura de Latino ſermone, propterea quòd illa prorſus articulis non vtitur. Eſt autem particula hæc orationis eiuſmodi, vt ſubducta ſuo loco, aut alieno inculcata, mirificè orationem deformare videatur: quod quidem quale ſit, nullis præceptis poteſt explicari, ſed totum poſitum eſt in obſeruationis diligentia. Quod quidem ferè docent, articulum aliquid quaſi priùs dictum deſignare, rectiùs, vt opinor, diceretur, articuli generalem ſignificationem eſſe ἐμφατικὴν, & habere ἔνδειξιν, vt fit in adiectionibus & appoſitionibus, demõſtrationibus, explicando, diſcernendo. Creberrimæ etiam ſunt ἐλλείψεις vocum, quæ in articulis intelliguntur. Iam contra præcepta vſus illorum valde multa reperias apud autores linguæ Græcæ, vt ſic oporteret loqui: ὁ τοῦ ποιητοῦ γάμος, ἡ τῶν φαύλων ἀμαθία, τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύματι. Sed idem tamẽ Iſocrates ſic etiam, ἀλλ' ὁ μὲν τῷ Περσῶν τραυματίᾳ τῷ Μήδων ἐνίκησεν. Et Herodot. δευτερεύοντα ἐπὶ τοῦ ἀθλιωτάτου ἔστω. Quorum & illud erat, τῷ τραυματίᾳ τῶν Περσῶν. & hoc, ἐπὶ τοῦ ἄστεος τῶν ἀθλιωτάτων. Iam hoc adiectiuum adiunctum ſubſtantiuo ſolui in Genitiuum οὐαρτερον. Neque ipſum ſeruarunt, τῆς σώφρονος βροτῶν, & οἱ δ' ἀνασμένοντες βροτῶν. Phyloctete. & Thucyd. τὰς βοηθησούσας λοκρῶν μάχῃ ἐκράτησε. Hæc admonere paucis viſum, vt ſtudioſi linguæ Græcæ ſcirent in hac parte ſibi nequaquam verſanda negligenter ſcripta veterũ, neque adnotationibus parcendum eſſe. [2] Præpoſitiuus articulus tamen adiungitur nomini τις interpoſita cõiunctione, ſic ὁμοῦ τις, id eſt, *quidam, vnus*, itidem ὁτὲ τις, *alter, alius*. vbi τις abundat, quãdoquidem hæc idem valent quod ὁμοῦ, ὁτὲ. In neutra ſignificatione τὸ μὲν ἢ & τὸ δὲ ἢ etiam pro *cum & tum*, ſiue *partim & partim* ponuntur. [3] Præter nomina vniuerſaliter negantia diſtributiuè, quibus articulus non habet neceſſe adiungi, vt ἀδὲν ὑγιὲς, *nihil ſanum*, πλησμονὴ γὰρ ἁπάντων, *ſatietas enim eſt omnium*. ἀδὲ πάντη, ἔτι παρὰ πάντων, *neque omnia, neque paſſim, nec ab omnibus*. quandoque tamen τὰ πάντα legimus. Numeralibus quoque iungi recuſat, quod ea per ſe certitudinem habeant, Lucia, τιθεὶ πέντε δραχμὰς καὶ ὀβολοὺς δύο, *pone quinque drachmas & duos obolos*. D. Luc. ὅτου εἰσὶν ἡμῖν πλείω ἢ πέντε ἄρθμοι καὶ δύο ἰχθύες, Niſi cum certum numerum, ſiue alias prædictum indicamus. Lucian. ἐπὶ τοῦ ἐνενήκοντα ἔτη ἃ βεβίωκε, ad nonaginta illos annos quos vixit. [4] Cum Græci filium vel filiam alicuius efferre volunt, id per articulum maſculinum vel fœmininum genitiuo patris vel matris præpoſitum faciunt, vt ὁ Αἰνησιδάμας ſubaudi cum articulo, vel υἱὸς vel υἱὸς vt ſenſus ſit, *filius Æneſidami*: ſic ἡ Διὸς filia Iouis, ὁ Ἐπάφου, *filius Epaphi*.

[5] Elli

[5] Ellipſis articuli huius varia eſt, vt παὶ τῶν φίλων, & παὶ τῶν τύχης, generalius ſubaudiri poteſt, vel ſubſtantiuum πράγματα, vel participium ὄντα. Sed nonnunquam ſubaudiendum eſt aliquid ſpecialius, vt παὶ Ἡροδότου, ſcilicet συγγράμματα. *Herodoti ſcripta*. Sic apud Herod. 23. πρὸς Κροῖσον ἐσελθεῖν τὸν τοῦ Σόλωνος, ſcilicet διάθεγμα, *Cræſo in mentem venisse Solonis dictum*. In quibuſdam periphraſis quædam videtur eſſe: vt apud Chryſoſt. αὔξεται αὐτοῖς παὶ τὰ πρωμήας: & ἐν τῇ γνώμῃ παὶ τὰ εὐθυμίας ἰσαζέτω πέφυκε. Ibi enim παὶ τὰ πρωμήας, & παὶ τὰ εὐθυμίας idem ferè eſt quod ἡ πρωμία, *pœna*: & ἡ εὐθυμία, *latitia ſeu tranquillitas animi*. Quamquam in talibus quoq; aptum intelligi ſubſtantiuum poteſt. Rurſum cùm legimus παὶ τετράποδα, οἱ φορήμοι, illic ſubauditur ζῶα. hîc ἄνθρωποι, quæ partitiuè quoque efferuntur, τὰ τετράποδα τῶν ζώων, οἱ φορήμοι τῶν ἀνθρώπων. [6] Collocationem articuli diligenter perſecutus eſt Sylburgius, his ferè verbis. Subſtantiuis nudè poſitis præponitur: vt Ioan. 1. αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου, *tollens peccata mundi*. In tali ſubſtantiuorum conſtructione ſæpe cõtinuatis articulis ſubſtantiuum regens poſtponitur elegantius: vt Iſocrat. τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπιβλέπειν, *cæterorum infortunia intueri*. Adiectiuis quoque præponitur, tum nominalibus, tum pronominalibus, tũ participialibus, & aliis; ſed ita vt cum adiectiuo ſuo ſubſtantiua modò antecedat, modò ſequatur. Antecedit enim, cum ſubſtantiuo non apponitur aliud à fronte attributum. vt, οἱ γνήσιοι φίλοι: & partitiuè, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, *genuini & veri amici*. Poſtponitur, cum ſubſtantiuum à fronte alium habet articulum: vt Iſocr. τῶν ὁσίας τῶν πατρικῆς κληρονομεῖν. Sic in appoſitione: Herod. ἐς τὸν Ὄλυμπον τὸν ὄρεα, *in Olympum montem*. In ſubſtantiui & demonſtratiui copulatione, articulus præponitur ſubſtantiuo, demonſtratiuo nunc præpoſito, nunc poſtpoſito: vt, τάδε τὰ ἔπη, & τὰ ἔπη τάδε. Sic Dionyſ. Hal. 201, 41. περὶ αὐτὸ τοῦτο τόπου, *de ipſo loco*; & mox, τοῖς ἤθεσι αὐτοῖς, *diis ipſis*. Sic item Thucyd. πατρὶ τῷ στρατοκλεῖ: & Æſchin. τὸ οἰκεῖον ἁβρὸς πάσης. Quantitatis tamen & qualitatis demonſtratiuis præponitur interdum articulus. Dionyſ. Hal. 201, 17. ἐς τοσάνδε μυριάδας: & 419, 33. ἐς τοσαύτας μυριάδας, *tot milia*. Idem 347, 15. ἐπὶ ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς, *poſt tales clades*: & mox, ἐπὶ ταῖς τηλικαύταις εὐπραγίαις, *poſt tantas felicitates, ſeu tam felices rerum ſucceſſus*. Sic Pauſan. 176, 27. ἐπὶ τῷ τοιῷδε, *ea de cauſſa, eam ob rem*. Item ἡ πᾶσα Σικελία, *vniuerſa Sicilia*, apud Thucyd. Articulus cõfuſius interdum multiplicatur. Pauſ. 275, 11. τῷ ὄ Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τὸ Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον. breuius enim & clarius ita ſonat ſenſus, τὸ δὲ Ἀθηνᾶς τὸ Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα, *porro vetus Minervæ Aleæ ſimulacrum*.

Sic

5 *Articuli præpoſitiui varia ellipſis.*

6 *Sedes articuli in oratione.*

Articulus præpoſitus adiectiuis.

Poſtponitur cũ ſubſtantiuũ alium habet articulũ à fronte.

Articulus demõſtratiuis qualitatis & quantitatis præpoſitus.

Articulus confuſius multiplicatus.

Sic idem 178,30. καθῆκεν ἐς τ̃ ἵππων τ̃ δρόμον τ̃ πελείων τὰς πώλας, pro καθῆκε τὰς πώλας ἐς τ̃ δρόμον τ̃ πελείων ἵππων, *pullos immisit in adultorum equorum cursum*; seu, *pullos cum adultis equis in cursus certamen commisit*. Interdum etiam regés subſtãtiuum cum ſuo articulo longius poſtponitur. vt apud Ariſt. De Anima, ἄδηλον ὃ καὶ δ̃ κύκλῳ φέρεται τ̃ οὐρανὸν ἢ αὐτὸν, *ſed & cauſſa cur calum in orbem* (ſeu *circulari motu*) *feratur, obſcura eſt*.

Subſtantiuum regens cum ſuo articulo poſtpoſitum in oratione.

ARTICVLVS CVM PRONOMINE.

1 *Pronomina.* 2 *Nota.*

PRONOMINA[1] ſiue primitiua ſint, ſiue demonſtratiua, ſiue relatiua, [2] non ſuſcipiunt articulum, quòd ex ſeſe ſatis certa ſint, niſi fortè ad maiorem emphaſim, ὁ αὐτός, ὁ αὐτὸς, *idem*. τὸν αὐτὸν, *eundem*.

Deriuatiua verò ſuſcipiunt eo modo, quo nomina adiectiua: eandem enim cum illis vim, eandémque omnino conſtructionem habent: ὁ ἐμὸς οἶκος, *mea domus*. ἡ ἐμὴ οἰκία, *mea habitatio*. τὸ ἐμὸν οἴκημα, *meum domicilium*. Verùm tunc ad ſequentia nomina neceſſariò referri intelliguntur: ὁ ἐμὸς οἶκος, id eſt, ὁ οἶκος μου: τὸ ἐμὸν οἴκημα, id eſt, τὸ οἴκημά μου.

Pronomen infinitum δεῖνα eſt capax articuli: ὁ δεῖνα, ἡ δεῖνα, τὸ δεῖνα: Vnde πρὸς τ̃ δεῖνα dicunt Græci, quando ſignificant ad quendam certum hominem, quem tamen non nominant. Item ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα dicitur pro, *hic & ille*. τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τ̃ δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, *huic ſuccenſens, illum indignum eſſe dictitans*. Et, τὸ δεῖνα χρυσὸν μένη, καὶ τὸ δεῖνα αὖ, *nunc in hanc, rurſus in illam ſpeciem transformata*.

1 [1] ARTICVLVS tamen pronomini poſſeſſiuo præponitur: Plato, εὔνοια γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ, *Beneuolentia enim dicam tua*. Eurip. τύμβον δ̃ βελοίμαν ἂν ἀξιάμβρον τ̃ ἐμὸν ὁρᾶν, *Tumulum autem velim honoratum meum videri*. Interdum tamen non præponitur. Heſiod. ἐμόσδε πατὴρ καὶ σός, *meuſq; pater & tuus*.

2 [2] Præponitur relatiuo αὐτὸς. Iſocrat. Nicocl. νομίζειν δ̃ τ̃ αὐτὸς εἶναι ζημίας ἀξίους τοὺς συγκρύπτοντας τοῖς ἐξαμαρτάνουσιν, *Exiſtimatur eadem eſſe multa occultantes peccantibus*. Porrò huic relatiuo præpoſitus mutat eius ſignificationem: Nam ὁ αὐτὸς ſignificat *idem*, ἡ αὐτὴ *eadem*: τὸ αὐτὸ vel cõtractè τωὐτὸ *idem*. Sic οἱ ἄλλοι, οἱ ἕτεροι *cæteri*, cùm ἄλλοι & ἕτεροι generalius ſignificet *alij*.

Articulus mutat ſignificatum relatiui.

ARTICVLVS CVM VERBO.

Infinitiuo præponitur articulus τ̃ pro gerũdio in DI.

ARTICVLVS Genitiuus cum verbo infinito ponitur Græcis eo loco, quo Latini vtuntur Gerundiis in DI, addentes cauſa, vel gratia: aut verbo Coniunctiuo præcedente: vt, τ̃ ποιεῖν, cauſa faciendi, aut, *vt faceret*. τ̃ φαγεῖν, τ̃ λέγειν. Lucæ vlt. καὶ εἰσῆλθε τ̃ μεῖναι σὺν αὐτοῖς, *& ingreſſus eſt manendi gratiâ cum illis, ſiue, vt maneret cum illis*. Eodem cap. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τ̃ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτὸν, *oculi autem eorum tenebantur, vt non agnoſcerent ipſum*.

Infinitiuo præponitur ἐν τῷ pro gerundio in DO.

DATIVO articulo cum verbo infinito, antecedente præpoſitione ἐν, vtuntur loco Gerundiorum in DO: ἐν τῷ παιδάζειν προκόπτομεν, *ſtudendo proficimus*.

Nota.

Quandoque etiam ponitur pro Genitiuo abſoluto, adiecto nomine Accuſatiui caſus, ἐν τῷ βασιλεύειν Τραϊανὸν, pro βασιλεύοντος Τραϊανοῦ, *regnante Traiano*. Sic Luc. vltim. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν, pro κατακλιθέντος αὐτοῦ, *hoc factum eſt ſedente eo*. Et ſine præpoſitione ἐν æquiualet vltimo ſupino, τῷ προσκαλεῖν, *oratu*.

Infinitiuo præponitur πρὸς τὸ, pro gerundio in DVM, *vel primo ſupino.*

ACCVSATIVO articulo, præcedẽte præpoſitione πρὸς, vtuntur loco gerundij in DVM, vel primi ſupini: ἔρχομαι πρὸς τὸ προσκαλεῖν, *vado oratum, vel ad orandum*.

Infinitiuus pro nomine.

Præponitur etiam commodè verbis infinitis, quoties pro nomine ſumuntur.

Sumuntur autem verba infinita pro nomine,

Universidad de Deusto
Biblioteca

non solùm vt Latinis in Nominatiuo & Accusatiuo, sed in omni casu. In Nominatiuo, τὸ φιλοσοφεῖν καλόν ἐστιν, *philosophari res est honesta.* In Genitiuo, τοῦ φιλοσοφεῖν οὐδὲν ἥδιον, *nihil iucundius quàm philosophari.* In Datiuo, τῇ φιλοσοφεῖν ἐναντιῆται ἡ Ἀφροδίτη, *philosophiæ aduersatur Venus.* In Accusatiuo, τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν εἶναι λέγομεν, *philosophari dicimus honestum esse.*

ARTICVLVS CVM PARTIC.

Articulus necessarius antistes participiorum, &c.

PARTICIPIIS necessarius est articulus, quoties resoluuntur in verba: ὁρῶ τινα ἄνθρωπον τὸν κωλύοντα, id est, ὃς τὸν κωλύσει, *video quendam hominem, qui hæc inhiberet & impediret.* ἦσάν τινες οἱ διασύροντες, pro οἱ διέσυρον, *erant quidam qui carpebant.* δεῖ τὸν σώζοντα τὸν, *oportet esse qui ea seruet.* Quoties verò non resoluuntur in verba, eo modo se habent ad articulos, quo nomina adiectiua.

CVM præponitur articulus participiis certam vocabuli limitationem significat: vt οἱ φρονοῦντες, *ij qui sapiunt.* & substantiuè, τὸ φρονεῖν, pro ἡ φρόνησις prudentia.

ARTICVLVS CVM PRÆPOSITIONE.

Si articulus sit antistes præpositionis, &c.

SI articulus iungatur præpositioni cum suo casu, intelligitur commodum aliquod participium: ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὤν, aut οἰκῶν. ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, subauditur ἐλθὼν, vel καταβάς. Sic Matth. 15. τότε προσέρχονται τῷ Ἰησοῦ οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων γραμματεῖς, *tunc accesserunt ad Iesum Scribæ, qui erant ab Hierosolymis,* siue *Hierosolymitani.* οἱ κατ' ἀγοράν, *qui versantur in foro,* hoc est, causidici. τὰ κατ' ἀγοράν, *quæ sunt in foro,* id est, *res forenses.*[1]

Compendia orationis notanda.

AD hanc formam compendij gratiâ vtuntur eleganter huiusmodi orationibus, τὸ κατ' ἐμέ, τὸ ἐπ' ἐμέ, *quod ad me attinet:* pro quo etiam dicunt τὸν' ἐμὲ, vel τὸ ἐμόν. τόν' ἐπ' ἐκεῖνο, *quantum in eo fuit.* τόν' ἐφ' ἡμῖν, *quantum in nobis fuit.* τὰ ἐν μέρει, τὰ ὅπη μέρη, *particularia.* τὰ μέχρι τέτε, *hactenus.* τὸ ἐντεῦθεν, *hinc.* τὸ κατ' ἐμαυτὸν μέρος, *quantum in me fuit, pro mea virili.* τὸ κατὰ σαυτὸν μέρος, *pro virili tua, quantum in te fuit.*

Quod etiam sæpenumerò dicunt subaudientes præpositionem: τὸ σὸν μέρος, τὸ μέρος, τὸ ἐπ' αὐτὸν ἥκον μέρος, *quantum in se fuit, quantum ad se pertinebat.*

A consiliis, &c. Nota.

Eas etiam orationes, quas Latini dicunt, *à consiliis, à libellis, à mensis, à secretis* & similes secundum hanc formam, eleganter efferuntur Græcis hoc modo: οἱ πρὸς τοῖς ἀπορρήτοις, οἱ ὅπη τῶν ἀπορρήτων, id est, οἱ τῶν ἀπορρήτων προϊσάμυροι, *à secretis.* οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, οἱ ὅπη τῶν κυλίκων, id est, οἱ τῶν κυλίκων προϊσάμυροι, *à calicibus.*

Nota de articulo.

Articulus tam singularis quàm pluralis, cum præpositione κατὰ, & nomine singulari ἕκαστος, vel εἷς, tantundem valet, quantum nomen plurale eius casus, cuius est articulus: vt, οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, id est, ἕκαστοι, *singuli,* τὰ καθ' ἕκαστον, vel τὸ καθ' ἕκαστον, id est, ἕκαστα, *singula.* ἡ καθ' ἑκάστην, vel αἱ καθ' ἑκάστην, id est, ἕκασαι, *singulæ.* τῶν καθ' ἕκαστον, vel τῶν καθ' ἕκαστον, id est, ἑκάστων, *singulorum.* τῶν καθ' ἑκάστην, vel τῶν καθ' ἑκάστην, id est, ἑκασῶν, *singularum:* & in aliis casibus simili modo. Item ὁ καθ' ἕνα, vel οἱ καθ' ἕνα, *singuli.* τὸ καθ' ἕν, vel τὰ καθ' ἕν, *singula.* ἡ κατὰ μίαν, vel αἱ κατὰ μίαν, *singulæ:* similiter in aliis casibus.

περὶ & ἀμφὶ præcedente articulo.

Articulus pluralis numeri cum præpositione περὶ vel ἀμφὶ, aut simili, & nomine proprio, tantundem valet, quantum nomen proprium Attricis. Chrysostom. οἱ περὶ Παῦλον καὶ Πέτρον, id est, *Paulus & Petrus.* τοῖς περὶ τὸν Ἀλκινόου, pro τοῦ Ἀλκινόου. οἱ περὶ Πλάτωνα, pro Πλάτων. εἰς τὰς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα, pro εἰς τὸν Ζήνωνα. οἱ ἀμφὶ τὸν Σωκράτην, pro ὁ Σωκράτης.

Nota.

Quoniam antè hic sermo sub voce plurali singulare significat, fit vt possit adiungi verbo singulari quidem figuratè: οἱ ἀμφὶ Σωκράτην ἔλεγε, So-

Universidad de Deusto
Biblioteca

crates dicebat. Plurali verò simpliciter, οἱ ἀμφὶ Σωκράτ-
λω ἔλεγον, *Socrates dicebat.*

Nota. ALIQVANDO tamen accipitur non modò pro homine, sed etiam pro eius comitatu, vel sodalitate: οἱ ϖερὶ Σωκράτ-
3 λω,[3] id est, *Socrates & tota quæ apud ipsum est sodalitas.*

1 [1] SIC οἱ ϖρὸ ἡμῶν, scilicet γεγονότες, *qui ante nos fuerunt, maiores nostri:* οἱ μετ' ἡμᾶς, scilicet ἐσόμενοι, *qui post nos erunt, posteri nostri:* οἱ μετ' Ἀχιλέως, scilicet ὄντες, *qui cum Achille sunt, Achillis socij:* οἱ ἐν τέλ-
ει, scilicet ὄντες, *qui in censu sunt, potentiores:* οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς, scilicet διάγοντες, *qui in agro degunt, agrestes, rustici.* Sic οἱ κατ' ἀγορὰν, *qui versantur in foro, forenses:*
2 οἱ ϖερὶ τὰ ἱερά, *qui administrant sacra, sacerdotes.* [2] Formulas per ἀμφὶ & ϖερὶ, iidem Latini imitantur. Terent. *Quæ circum illam erant ancillæ.* Æmilius Prob. *Qui circum Antigonum*
3 *erant.* [3] οἱ ϖερὶ Πλάτωνα, *Platonis sectatores:* vt οἱ ἀμφὶ τὸ Ὀρφέα, *sectatores Orphei.* οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, *qui sunt à Platone,* vt Cic. quoque loquitur in Orat. pro Mur. & Virg. Æn. 1. *tum Belus & omnes à Belo,* scilicet orti; seu, qui post Belum fuerũt. item οἱ ἀπὸ τῆ βουλῆς apud Appianum, *qui sunt de Senatu, senatoris ordinis homines.* Item οἱ ϖρὸς ἀνδρῶν, scilicet ϖεφυκότες, *qui ex parte virorum nobis sunt propinqui, qui ex parte*
1 *virorum nos attingunt.* at οἱ ϖρὸς ταῖς κύλιξι, scilicet ὄντες, *qui sunt ad pocula, præfecti poculis, pocillatores.* Hæc Latini quoque sic efferunt interdum. Sueton. in Claudio, *Super hos Polybium à studiis, Narcissum ab epistolis, & Pallantem à rationibus.* Idem addito substantiuo in Cæsare dicit, *Philomenem à manu seruum:* itidemque Cic. ad Att. *Pollucem seruum à pedibus Romam misi.*

ARTICVLVS CVM ADVERBIO.

Articulus præfixus aduerbio. ADVERBIO additus articulus vim habet nominis adiectiui: Mar. 4. ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν ϖαραβολαῖς τὰ ϖάντα γίνεται, *illis autem exteris omnia fiunt in parabolis.* Iob 1. ϖεριέφραξας τὰ ἔσω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω, *vallasti interiora eius, & exteriora.* Ioan. 4. ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἔστε, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμὶ, *ego è supernis sum, vos ab inferis estis.* τὸ νῦν, *in præsentia.* τὰ ἐν ᾅδου, *ea quæ apud inferos.*

ARTICVLI etiam temerè aduerbiis, & quorum est aduer

aduerbialis significatio, adduntur, aut non adduntur, ἐγχωρίως, τὸ ἐγχωρίως. τέλος, τὸ τέλος. ϖαρὰ ϖολύ, ϖαρὰ τὸ ϖολύ. ἐπὶ ϖλεῖον, ἐπὶ τὸ ϖλεῖστον. ϖαραυλίκα, τὸ ϖαραυλίκα. ἀπὸ τότε, τὸ ἀπὸ τότε. μὴ τοῦτο, τὸ μὴ τοῦτο. ἐπὶ τούτοις, τὸ ἐπὶ τούτοις. ϖαρὰ ϖολὺ, τὸ ϖαρὰ ϖολύ. Quæ quidem scribunt, ac legunt ὑφ' ἓν, τὸ ὑφ' ἕν, τὸ ἐγχωρίως, ἐπὶ ϖλεῖον, τὸ ἀϖὸ τότε. Huiusmodi sunt, τὸ ἐγχωρίως, ϖαμφιλίως, τὸ ϖερισσότερον, τὸ ϖαρὰ ϖολύ.

Est & elegans repetitio articuli præpositiui cum particula δὲ, ad hunc modum, ὅσον μὲν χρόνον ϖρῶτα τὸ κράτος ἐν τῇ εἰρήνῃ, μετρίως ἐχρῆτο, καὶ ἀσφαλῶς διεφύλαξεν αὐτὴν, καὶ ἐμέτρησε σκέψει μετρίᾳ. ἐπειδὴ δὲ ὁ ϖόλεμος κατέσχε, ὁ μὲν φανεὶς καὶ ἐν τούτῳ ϖρέπων τὴν δυνάμιν. *Quandiu enim præfuit reipub. in pace, moderatè est principatu vsus, & incolumem illam conseruauit, quæ illo tempore ad ingentem magnitudinem excreuit. Cùm verò bellum inuasisset, no tum quidem vires hunc fugerunt, &c.* Herod. οἱ μὲν ϖαρόντες ὅκως μὲν τοῖσι δώσουσι Μιλτιάδεϊ ἀργύριον οὐδὲν, διενοεῦντο, οἱ δὲ ὅκως φυλάξουσι τὴν ϖόλιν τοῦτο ἐμηχανῶντο, *Pariis quidem argentum dare Miltiadi animus non erat, hoc autem omni ratione agebant, vt defenderent vrbem.*

APPENDIX I.

Articulus præpositus dictioni & orationi materialiter acceptæ. NON modò omnibus orationis partibus, sed orationi quoque materialiter acceptæ præponitur articulus in neutro genere: τὸ ἄνθρωπος, *hæc dictio* ἄνθρωπος. τὸ γυνὴ, *hæc dictio* γυνή. τὸ λέγω, *hæc dictio* λέγω. τὸ Σωκράτης διαλέγεται, *hæc oratio,* Σωκράτης διαλέγεται.[1]

1 *Nota.* Itaque Græcis hîc valet articulus in neutro genere, quod Dialecticis nostri seculi particula Ly.

Præponitur etiam articulus neutri generis orationibus positis vice [2] Nominatiui, τὸ τὴν νέον ἔτι οὖσαν φιλοκαλεῖσθαι, θαυμαστὸν οὐδέν, *quòd is qui adhuc iuuenis est, sit bonarum rerum studiosus, nihil mirum.*

2

APPENDIX II.

Atticis abundat articulus. ATTICIS sæpè abundant articuli:[3] ἐλπίδα ἔχω καὶ τοῦ ἐλαχίστου, *spem habeo ne minimam quidem.* Quod plerumque fit ante nomina numeralia, τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη. Et dum præponitur superlatiuis, ὁ ϖάντων ὁ βδελυρώτατος. Sæpe enim repetitus articulus efficit orationis phrasim venustiorẽ. Lucia.

3

Repetitus articulus.

ϰ᾽ ὁ νωῦ πένης, ὁ δ᾽ δεῖν, ὁ βελάσαμβός τι πρὸς ἀγρονόμ ἔτω λέγης, μέλ᾽ ὀλίγον ἅπασι ζηλωτός, ϰ᾽ ἐπίφθονος ἔσῃ, &c.

4 *Articulus supprimitur Atticis.*

Rursus Atticorum est articulum supprimere: ἔστω δ᾽ ὡς ἁβρὸς ὤστε ϰαὶ ἀϰοντίῳ ὑπερέχειν, pro ὥστε ϰαὶ τῷ᾽ ἀϰοντίῳ ὑπερέχειν. Id quod frequenter faciunt in nominibus propriis: φίλιππός ἐστιν, pro ὁ φίλιππός ἐστιν.

Fit & quandoque in participiis, δεῖ τί ἦτον μισθύσκου δ᾽ μεγάλας ϰωθωνιζόμενοι, pro οἱ ϰωθωνιζόμενοι.

Interdum autem nusquam supprimunt, sed singulis dictionibus addunt suum articulum. Interdum verò partim supprimunt, & partim non, prout postulat oratio.

APPENDIX III.

Articuli in diuisionibus.

HABENT insuper locum articuli in diuisionibus, adiuncta Coniunctione ἤ & μέν, per omnes casus. Per nominatiuum, ἄνθρωποι οἱ μὲν ἤδη εἰσέτρεχον, οἱ δ᾽ παρεσϰεύάζοντο, *homines alij quidem iam incursabant, alij verò apparabant.* Per Genitiuum, τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἕλληνες, οἱ δ᾽ βάρβαροι, *hominũ alij quidem Græci, alij verò Barbari.* Per Datiuum, ἀρεταῖς δ᾽ μὲν ἐναντιοῦται Ἀφροδίτη, δ᾽ ἤ μέθη, *virtutibus quibusdam quidem aduersatur Venus, aliis verò ebrietas.* Per Accusatiuum, στρατηγὲς τὸς μὲν ἕλαβον, τὸς δ᾽ λαβεῖν οὐδαμῶς ἠδυνήθησαν, *duces alios quidem ceperunt, alios verò capere haudquaquam potuerunt.*

In quibus sumuntur etiam quandoque aduerbialiter pro *partim, partim:* vel *tum, tum:* vel *simul* geminatum, τ᾽ ἀνθρώπειον γένος τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δ᾽ φαῦλον, *humanum genus partim quidem bonum, partim verò malum.* ἐθεράπευσεν ὁ χειρὸς τοῦτο μὲν σώματι, τοῦτο δ᾽ ψυχῇ ϰάμνοντας, *Christus curauit laborantes tum corpore, tum anima: vel simul corpore, simul anima.*

Refertur autem in his diuisionibus, ὁ μὲν, propriè ad proximum, & ὁ δ᾽, ad remotius, sicut Latinis *hic & ille.*

FIT

FIT etiam nonnunquã, vt in diuisionibus loco articuli præpositiui ponatur subiunctiuus. *ὅς subiunctiuus articulus in diuisionibus.*

5 Ad Rom. 15. ὁς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁς δ᾽ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει, *alius quidem credit se vesci quibusuis, alius verò infirmus oleribus vescitur.* Rursus eodem cap. ὁς μὲν ϰρίνει ἡμέραν παρ᾽ ἡμέραν, ὁς δ᾽ ϰρίνει πᾶσαν ἡμέραν, *hic quidem iudicat aliquid interesse inter diem & diem, ille verò idem sentit de quouis die.* Vnde sumũtur articuli nonnunquam pro Pronominibus demonstratiuis, ὅς pro τοῦτον, τῷ pro ταύτῳ, vt ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν, ibi ὁ, pro οὗτος ponitur: id quod crebrũ est adiectis Coniunctionibus δε, γε, ὅδε, ἥδε, τόδε, ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, 6 αὕτη, τοῦτο, *hic, hæc, hoc.* *Articulus pro demonstratiuo pronomine.*

6

Itidem in reliquis casibus, τοῦδε, τῷδε, τόνδε, *huius, huic, hunc.* τόνδ᾽ ἀπαμείβόμενος προσέφη πόδας ὠϰὺς Ἀχιλλεύς, pro τοῦτον: idque in compositione. Verùm extra compositionem ὁ δὲ, ponitur pro οὗτος δέ. *ὁ δὲ pro ὅστις δέ.*

Dicitur etiam ὁδέτις oxytonum, pro ὁδὲ, *alter, alius:* sicut ὁμέϋλις, pro ὁ μὲν, *vnus.* In quibus τις abundat, ornatus gratiâ. Sed ὅδε͂λις grauitonum ponitur pro οὗτος, *hic.* Cæterùm philosophis τόδε͂λι vocatur Substantia.

Nota.

7 Capiuntur & articuli pro nominibus interrogatiuis, τῷ pro τίνι, 7 *cui?* Et pro infinitis, ἑ͂τῳ, pro ἑτέτνι, *si cui.*

APPENDIX IIII.

Articulus cum suo nomine pro aduerbio.

VTVNTVR præterea articulis vnà cum suis nominibus aduerbiorum loco: τὸ μέγιστον, *ad summum.* τὸ ἐλάχιστον, *ad minimum.* τὸ ὕστατον, *postremum.* τὸ πλεῖστον, *frequentissimè.* Sicut Terent. in Phor.

Vbi plurimum est.

Dixit pro, *vbi frequentissimè est.* Significat etiam *ad summum.* τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, *primum.* πρῶτα ϰαὶ ὕστατα, *quamprimùm.* πρῶτα πρώτιστα, *principio, à prima ætate.* πρῶτα μάτην, *frustrà.* τ᾽ ἄλλα, *cæterùm.* τὸ ἧϰον, *pro virili, quantum possibile est.*

1 [1] LICET hic adscribere illud Polyb. ἐὰν ἀφέλῃ τις τὸ ἀλλὰ π, καὶ ὧδε, καὶ τίνος χάριν ἐπεφάχθη, καὶ τὸ πραχθὲν πότερον ὄλοιτο ἔχῃ τὸ τέλος, τὸ καθολοιπόμενον ὠφέλῃ τὸ παραπαν, *Si sustulerit quis illud propter quid & quomodo, & cuius gratia factum sit, & quod factum est, vtrum probabilem finem habeat, & reliquum nihil profuerit omnino.* [2] Neutri generis articulus præponitur quibuscunque vocibus absolutè captis. Aristo. de Gener. animal. ὥσπερ μὴ τὸ Παῖς ἀνὴρ γένῃ, *Quemadmodum postquam* PVER *aliquis esse desierit, fit vir.* Idem, Analyt. pr. μὴ προσθεὶς τὸ Πᾶσαν, *Nisi adiecerit vocabulum* OMNEM. [3] Quomodo pleraque vacant adiectiua. Hesiod. ὀδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, ὀδὲ κ παῖδες, *Neque pater filiis similis, neque quid filij.* Lucian. ὡς ἐλπίσαι χαμαιστὶ ἡλίκα, *Vt sperarent mira quanta:* Hic π & ἡλίκα vacãt. [4] Imo idem interdum venustè duplicatur, ita vt prior totum attributum spectet, posterior partem eius. Aristot. 3. de Cœlo. cap. 2. ἄλλαμέν καὶ τοῦτο ἄπορον, τὸ, τὸ ἄπειρον ἄπαυστον ἔχειν κίνησιν, *Verum enimuero hoc quoq; absurdum est, quod infinitum habeat motum inordinatum.* Sic Alex. Aphrod. προσδεήσει καὶ ἄλλων τινῶν πρὸς τὸ τὸ ἴδιον ἔργον ἀποδοῦναι, *Indigebit etiã aliis quibusdam, ad id vt opus suum absoluat.* [5] Et contra præpositiuus pro relatiuo ὅς. Herodot. in Euterpe ὕστατον αὐτῆς βασιλεύσαι Ὧρον τὸν Ὀσίριος παῖδα, τὸν Ἀπόλλωνα Ἕλληνες ὀνομάζουσι, *Postremo eius regnum tenuisse Orum Osiris filium, quem Apollinem Græci nominant.* Hic τὸν est pro ὃν: Et verbo mutato in participium, vt dicetur in [6] articulo postpositiuo. [6] Homer. ιλ. υ, Ζεὺς δ' αὐξάνει ἄνδρα καὶ ὀφέλλει μάλα θεῖτε. Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κράτος ἀμφὶς ἅπαντας.

Iupiter verò virtutem viris augetq; minuitq;

Quomodocumque voluerit. Ille enim est validissimus omnib. Herodotus in Clione ὀδεὶς οὕτω ἀνόητός ἐστιν, ὃς πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, ἐν μὲν γὰρ τῇ οἱ παῖδες τοὺς πατέρας θάπτουσι, ὀδὲ τῷ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας, *Nullus adeo inconsideratus est qui bellum pro pace eligat, in hac enim liberi parentes sepeliunt, in illo autem parentes liberos.* Hic enim ὁ est pro ὃς *qui*, item τῇ pro ταύτῃ *hac.* & τῷ pro ἐκείνῳ *illo.* Item pro τοσούτῳ *tanto.* Iliad. θ.

τῷ κρείσσων ἧσι Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρήεντων

Tanto præstantior est quidem Iupiter fluuiis in mare fluentib.

[7] Lucian. τῷ προφὴ δ' ἐνηλλάγη, *Quomodo verò immutata est?* Item, τῷ τοῦτο ἔχεις τεκμαίρεσθαι, *Quo id potes coniicere.* Et pro Infinito πνὸς πνι. Xenoph. ἵν τε τῷ τι ὑποχθέντι, *Et si cui quid pollicentur.* Sophocl. εἰ φόβος τις γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει, *Si metus alicuius gratia linguam inclusam habeat.* Ponitur quoque articulus pro substantiuo: vt Eurip. τὸ τῆς τύχης ἄφατον οἱ προσδόκητον: *fortuna incertum quorsum sit enasura.* Sic τὸ τοῦ Διογένους πρὸς Ἀλέξανδρον, *illud Diogenis ad Alexandrum.* Sed hic ellipsin esse substantiui libentius dicerem, vt fusius suprà dictum est.

Neutri generis articulus absolutis vocibus præponitur.

Articulus neutri generis duplicatus.

Articulus pro substantiuo.

SYNTAXIS ARTICVLORVM SVBIVNCTIVORVM.

ARTICVLVS subiunctiuus [1] præponitur huic indefinito nomini τὶς inclinatiuo: vt, ὅς τις, *quicunque.* Quod etiam fit nonnunquam antecedente nomine, πᾶν: πᾶν ὅ,τι, *quodcunque.* πᾶς ὅστις, *quiuis, quicunque.* Et id quidem in singulari, sed non in plurali. Non enim dicimus, πάντες οἵ τινες, sed πάντες ὅσοι. Fit etiam præcedentibus negationibus, ὀδεὶς ὅστις, *nullus.* ὀδενὸς ὅτου, *nullius.* ὀδεμίαν ὠτινα, *nullam:* & ita per alios casus.

Nota ὅστις. *Præponitur infinito* τις. πᾶν ὅ,τι. πᾶς ὅστις. πάντες ὅσοι. ὀδεὶς ὅστις.

Et subiungitur interdum ἄν: vt ὀδεὶς ὅστις ἄν, μήδ' ὅστις ἄν, *nullus.* & ὅστις ἄν, *aliquis.* ὅτου ἄν, *alicuius.* & sic in aliis casibus. Dicitur etiam, ὅτε ἄν, & ὅτῳ ἄν, pro ὅτου ἄν, & ὅτιν' ἄν.

Nota ὅστις ἄν. ὀδεὶς ὅστις ἄν.

Præponitur etiam Coniunctioni περ, ὅσπερ: & χὡσοῦτος: & πω, ὅσπω: & δή, ὃς δή: & ἅτις, ὃς ἅτις. Poëtæ etiam, ὅσπα, & ὅσσα dicunt.

Præponitur Coniunctioni.

CVM verò quis vult significare, se ignorare, etiam πῶς annectit post τὶς, & post δή. ὅστις ποτὲ ὧν ἐκεῖνος; *quis nam erat ille?* ὁπόστις & ἁπόστις, *quotuis, quæuis.*

ὅστις ποτὲ.

Sæpenumerò non ad casum, quem exigit verbum sequens redditur articulus subiunctiuus, sed ad eum, quem postulat præcedens, licet ab eo sit alienus: ἀπολαύω ὧν ἔχω ἀγαθῶν, pro ἃ ἔχω, *fruor bonis quæ habeo.* χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, *vtor libris quos habeo.*

Refertur ad casum verbi præcedentis.

Hinc sunt illa, ἀνδρὶ οἵῳ ζῆν, ἄνδρα οἷόν σε.

Sic Virgilius,

Vrbem quam statuo, vestra est.

Et Terent.

Populo vt placerent, quas fecisset fabulas.

Ponitur sine suo antecedente.

Et ponitur plerumque sine suo antecedente: ἐξ ὧν ἔπεμψας ὀψιςολῶν, ἔμαθον, id est, ἐκ τούτων, ἃς ἔπεμψας, ὀψιςολῶν. ὧν ἔπαθεν ὀργιῶ ἔχῃ, id est, ἐκ τούτων, ἃ ἔπαθεν ὀργιῶ ἔχῃ. Sic 2. ad Corinth. 12. μή τις εἰς ἐμὲ λογίσηται, ὑπὲρ ὃ βλέπει με, *ne quis existimet, supra id quod videt esse me.*

Quod etiam fit in relatiuo nominis, ὡδὶ οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα ἀγαθόν, id est, ὡδὶ τοιοῦτον, οἷον χρὴ εἶναι ἄνδρα ἀγαθόν. μακαρίζω σε, οἷα ἔργα ἐποίησας, id est, μακαρίζω σε ὅτι τοιαῦτα ἔργα, ἃ ἐποίησας.

Anomalia numeri.

Refertur articulus subiunctiuus interdum singulariter ad verbum plurale: ἀνθρώπους τίνυσι, ὅσις κ' ἐπίορκον ὀμόσῃ, *homines puniunt, quisquis falsum iuramentum iurauerit.* Interdum verò econtrariò, ad verbum singulare inuenitur reddi pluraliter: μή τις ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθῃ βαλὴφόρος, οἱ τέ μοι ἀεὶ βουλὰς βουλεύουσι, *ne quisquam Græcorum huc veniat consultor, qui mihi semper consilia consulunt.*[2]

ὃς *respondet interrogationi* τίς.

Per articulum subiunctiuum respondetur huic interrogationi τίς. τίς ἐποίησεν Ὀδύσσειαν; ὃς καὶ τὴν Ἰλιάδα ἐποίησε, *quis fecit Odysseam? qui & Iliada fecit.* Vel sine verbo, τίς ἐποίησεν Ὀδύσσειαν; ὃς καὶ τὴν Ἰλιάδα, *quis fecit Odysseam? qui & Iliada.*

Nota.

Potest etiam huiusmodi responsio fieri per articulum præpositiuum, si verbum mutetur in suum participium: τίς ἐποίησε τὴν Ὀδύσσειαν; ὁ καὶ τὴν Ἰλιάδα ποιήσας, τίς ἀνήγαγε Κέρβερον; ὁ καὶ τὸν λέοντα ἀνελών, *quis eduxit Cerberum? is qui & leonem interfecit.*

Præpositiuus pro subiunctiuo articulo.

Passim etiam ponitur articulus præpositiuus loco postpositiui, verbo mutato in participium. Σωκράτης ὁ πολλὰ ποιήσας ἀγαθὰ, pro Σωκράτης, ὃς πολλὰ ποίησεν ἀγαθὰ, *Socrates qui multa fecit bona.*

ὅστις ἢ ὁπόστις *pro articulo subiunctiuo.*

Ponuntur etiam loco articulorum subiunctiuorum hæ dictiones ὅς, & ὁπός, in omni numero & casu. Lucian. ἃ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τὰς ἀνθρώπους πείθει, id est, ἃ τὰς ἀνθρώπους πείθει, *non dico ea quæ in terris aguntur, quæ tu persuades hominibus.* Hinc fit, quòd πάντες ὅσοι dicitur pro πάντες οἵ τινες, *omnes qui.* πάντα ὅσα, *omnia quæ.*

πάντες ὅσοι.

Articulus ἧ *sumitur aduerbialiter.*

Articulus subiunctiuus ἧ sumitur nonnunquã aduerbialiter, pro, eo modo, ea ratione, & respondet aduerbio πῇ, *quomodo, qua ratione.* Respondet etiam ταύτῃ, accepto aduerbij vice, pro *eatenus,* Respõdet ταύτῃ.

eò, ea ratione. ταύτῃ ἀβλιώτερος, ἧ πλουσιώτερος, *eatenus, vel eo miserior, quò vel quatenus opulentior.* Capitur

Capitur pro ὡς.

interdum pro ὡς: ἧ οἱ δοκεῖ, pro ὡς οἱ δοκεῖ, *vt tibi visum fuerit.* Significat etiam *ex quo, quocirca,* ἧ

ἧ δῆλόν ἐστιν, *ex quo manifestum est.* Capitur etiam ἔ

ἔ *loco aduerbij.*

aduerbij loco, pro, vbi, ἔ ἂν θέλῃς ἔκλεινόν σε τὴν χεῖρα, *vbi velis, extende manum tuam.*[3]

1 Relativvm Græcis est ὅς ἢ ὅ, vt Latinis, *qui, quæ, quod.* Isocrat. ἃ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα νόμιζε, μήτε λέγειν καλὸν ἡγοῦ. *Quæ facere turpe, hæc puta neque dicere esse pulchrum.* Et cum antecedente conuenit in genere numero & casu: vt verò Latinè, sic Græcè primum relatiuum conuenit elegantèr, duorum substantiuorũ genere differentium posteriori, Plato λόγοι μὲν οὖν ἐκάστοις ἡμῶν εἰσιν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν. *Rationes quidem in singulis nostrum sunt quas spes appellamus.* Et quamuis naturæ ordine sequatur, non inelegantèr tamẽ interdum præmittitur. Demosth. χρὴ μὲν δι' ἃ χιλίων Διοπείθης πρόεται τῇ πόλει δυνάμει καλῶς ποιεῖν, τούτων βασκαίνειν καὶ ἀφθόνως πρᾶξαι, ibi enim naturæ ordo postulabat talem seriem ἃ βασκ. τούτων τὸν χιλίων διοπ. id est, *oportet me Hercule non inuidiosè perstringere ac conuellere vires quas Diopithes vrbi adstruere nititur.* Sic Cicero, *vt quam possessionem habet in agro Volaterrano eam.* Idem præpositioni postponi cùm solcat, quandoque præponitur: Aristo. Polit. 2. ἄπεφυε ἡ τῶν ἐπιχωρίων φύσις: ἧς πρὸς τὸν ἀνακωλύσειν οἱ πολλοὶ ζῶσι. Idem sibi antecedens interdum postponit: casu eiusdem ad suum casum conformato. Theophrast. ἀπὸ ὑδάτων καὶ ἐν οἷς ἄλλοις ἐστὶ γλυκύτης, pro ἀπ' ὑδάτων καὶ ἄλλων ἐν οἷς, *à floribus & aliis in quibus est dulcedo.* Idem ejecto nonnunquam antecedente, eiusdem casum sibi vsurpat. Dionys. Halic. τριάκοντα σταδίους ἀπέσχεν ἀφ' ἧς τὸ πάθος ἐξήνεγκε πρᾶξις, pro ἀπὸ ἧς πρᾶξις ἐνήνεκτο, *triginta stadiis aberat ab eo loco in quo clades accepta erat.* Aristo. ἀντὶ τούτου παραπλήσιόν ἐστιν ἧς ἀφείη, pro ἀντὶ τούτου ὃ, *per commutationem aliquid accipiens pro eo quod dimittit.* adde

Articulus præpositus præpositioni.

Præponitur aliquando antecedenti.

Vsurpat casum antecedentis eo ejecto.

ἐφ'

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐφ' ᾧτε, pro ἐπὶ τούτῳ ὥστε, *ea conditione vt*. Sic Terent. *Restitue in quem me accepisti locum*, pro, restitue me in locum in quo me accepisti. & Cic. *Recipe te ad nos, ad quod tempus confirmasti*, pro, ad id tempus quod confirm. seu, eo tempore quo te vent. conf. quib. addi potest ex Virg. Æn. 7. *ad muros quã dicitur vrbem Acrisioneis Danaae fundasse puellis*; pro, ad muros eius vrbis quam Danae. Hanc brachylogiam volũt esse Atticam. Sed inueniuntur etiã communis Syntaxeos exempla; in quibus scilicet antecedente suo loco posito, relatiui casus respondet sequenti. Dionys. Hal. 454. πε ἅπαντα ὅσων ἔδη τῇ γραλιᾷ. Idem, 485. χάριν οἶδα τ πμῆς ἢ μς πμῶντε. & 497. ὧδε τ νόμων οὓς ἐπαίδευζον οἱ δήμαρχοι γραφλῶας. itidemque apud Aristot. & alios. ² Genus quoque sæpe ad intellectum conformat. Aristot. Rhet. 32, 12. ὅπως ὦ δοὐπέρ πίς, *quod*, id est, *quæ ratio*. Sæpe genus conformat cum sequenti substantiuo. ³ Adhæc articulus postpositiuus periphrasticis etiam formulis inseruit. Plato Minoë, ὧν ἔσιν οἵπνες ἀπέχ τ συμποσίων ἢ Κρῆτες. ibi enim ὧν ἔσιν οἵπνες periphrastice vsurpatum pro οὐδένες *nulli*. vt apud Horat. quoque, *Sunt qui non habeant, est qui non curet habere*; pro, quidam non habent, quidam habere negligunt. Vsurpatur etiam pro demonstratiuis pronominibus, id est, pro ὅτ & ἐκεῖν. Hesiodus, εἰς ἕτερον γὸ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χαλίζων, Πλέσιον ὅς πέδοθι μᾶλ' ὀρόμμενα ἠδὲ φυτεύειν, *In alterum enim quis intuitus opere carens. Diuitem ille properat quidem arare atque plantare.* Polyb. 5. τ μέγισον, ἐν οἷς μὲν τε πλεῖσόν ἐςι τ περάτεως τ ὑπὸ τ πολεμίων, ἐν οἷς δὲ αὐτοτελὴς ἡ νίκη γίνεται τ ἡγεμόνων, *Quod maximum est, in his quidem est plurimum actionis subditorum, in illis verò perfecta victoria ducum.* Et pro interrogatiuo τίς *quis*, pro infinito τις *aliquis*. Porrò & qualitatis relatiuũ ὁποῖος Atticæ brachylogiæ & ipsum aliquando inseruit, Herodot. οἱῶτε ἔονλι λογίζεαδ, id est, τοιάτῳ ὄνλι ὥστε λογίζεαδ, *tali qui posset perpendere*. Inde plerumq; vsurpatur pro δυνατὸς *potis, possibilis*. Sic οἷονπε, pro τοιῦτον οἷος σύ: & οἷων pro ἐν τοιούτων. & consimilia.

Brachylogia Attica.

Articulus inseruit periphrasticis formulis.

Sumitur pro ὅτ & ἐκεῖν.

Articul⁹ pro interrogatiuo τίς, & infinito τις.

ὁποῖος Attica breuitati inseruit & sumitur pro possibilis.

SYNTAXIS PRÆPOSITIONVM.

Ἐ N.

ἐν. EN gaudet Datiuo: ἐν ἥβῃ τ ὥρας, ἐν ἀκμῇ, ἐν ἄνθῃ, *in ipso ætatis flore, in robore ætatis.* ἐν γαςρὶ ἔχειν, *ferre vterum, prægnantem esse.* ἐν καλῷ, *commodũ, honestum.* ἐν καλλίςῳ, *commodissimum.* ἐν παιδί, *in pueritia.* ἐν παιδοτρίβῳ, *in schola.* ἐν ὀργῇ ἔχειν, *offendisse.*

HVIVSMODI verò, ἐν ἄδῃ, *in Plutonis.* ἐν διδασκάλῳ, *in præceptoris*, per defectum dicuntur: subauditur enim Datiuus ὄικῳ, τόπῳ, vel alius quispiam, quem postulat oratio. ἐν ἄδῃ.

Quandoque etiam capitur vnà cum suo casu, aduerbij loco: ἐν οἷς, *quamobrem.* ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀρις ερᾷ, quemadmodum Latini dicunt aduerbialiter, sedere dextrà, vel sinistrâ, ἐν μέρῃ, *vicissim, sigillatim.* ἐν δέον, *opportunè.* ἐν ἀκαρεῖ, *subitò, momento.* ἐν βραχεῖ, *paucis, in summa.* ἐν κύκλῳ, *circum circa, vndique, in vniuersum, nullo prætermisso.* ἐν ὀλίγῳ, *summatim.* ἐν πφαγύςῳ, *latenter.* ἐν παρόδῳ, *obiter.* ἐν τάχῳ, *interea.* ἐν τῷ παραυλίκα, ἐν τῷ πφαχθῆμα, id est, ἐν τῷ παρόνλι, *impræsentiarum.* ἐν κύτῃ, ἐν χρῷ, *ad cutem, ad viuum, propè.* ἐν ᾧ, *quando.* ²

¹ Præpositionum aliæ cum vno, aliæ cum duobus, aliæ cum omnibus tribus obliquis construuntur: significatione multiplici: quippe quæ aliâs loci aut temporis, aliâs causæ, modi, aut alius circumstantiæ notationem habent. Genitiuo tantum seruiunt duę monosyllabæ ὐπ vel ἐξ & πρό: Duæ disyllabę ἀντὶ & ἀπὸ. Datiuo tantum seruiunt duæ, ἐν & σύν. Accusatiuo tantum duæ εἰς vel ἐς & ἀνά. Cùm duobus obliquis construuntur, genitiuo scilicet & accusatiuo, quinque ὑπὲρ, κτ, ἀμφὶ, κτ, περὶ, Denique tribus seruiunt obliquis, genitiuo, datiuo & accusatiuo itidem quinque ἀμφὶ, ἐπὶ, κατὰ, παρὰ, μετὰ. Has VARENNIVS non regiminis ordinem sed syllabarum numerum intuitus, singulatim persequitur! Verum cùm præpositiones duas non excedant syllabas, enumeratis monosyllabis, Disyllabas primum quæ in α, desinunt quinque ἀνὰ, κτ, ἀμφὶ, κτ, παρὰ; Deinde quæ in ι quatuor ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ. Tertio quę in ο duas ἀπὸ & κατὰ, Denique in ρ vnam ὑπὲρ disponit. Compendiosam verò hanc casuum methodum post Ramum sequutus est Sylburgius. ² Significat etiam, *cum*. Xenoph. ἐν πέλτας τε ἀκοντίοις, *cum peltis & iaculis*. Inter: Theoc.

λυκίδα φίλε φαυλιπνπάντες
ἐμμὶ συρικζὰν μέγ' ὑπείοχον ἔν τενομεῦσιν
ἐντ' ἀμητῆρσι. ———

O Lycida amice, aiunt te omnes,
Esse fistulatorem eximium & in pastoribus

¹ *Præpositionum constructio.*

Numerus præpositionum.

Præpositionum dispositio.

² ἐν pro cum. ἐν pro inter.

Et

Universidad de Deusto Biblioteca

Et in messoribus.

Pro, PRO. Vbi ἐν significat *inter*, vt Latinè *in oratoribus*, id est, *inter oratores*. Sic ὄνος ἐν μελίτταις *asinus inter apes*. PRO: in æstimatione: vt ἐν μηδενὶ τίθεσθαι *pro nihilo habere*. Interdum in versione Latina non exprimitur, imo prorsus abundat, Interdum redditur participio aut nomine vt ἐν ἐργῷ εἶναι *in uisum esse*, ἐν καλῷ εἶναι, *honestum esse*. Ponitur etiam pro εἰς Xenoph. ἐλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι *veniret in Græciam*. Cum articulo est pro Nomine, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, *cœlestis, vel qui est in cœlis*. In compositione variè exprimitur, vt ἐγχειρέω non tantum *manus injicio*, sed & *aggredior*. Poëticè ἐνι & interdum εἰν pro ἐν prout tulerit metrum. Doricè accusatiuo seruire scribit Eustathius.

ἐν abundans.
ἐν redditũ participio aut nomine.
ἐν cum articulo pro nomine.
ἐν in cõpositione.
ἐνι & εἰν pro ἐν.
ἐν Doricè cum accusatiuo.

ΕΙΣ.

εἰς. ΕΙΣ Communiter, ἐς Atticè, semper Accusatiuo construitur: ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, *periculum sui facere*. εἰς τὸ ἔσχατον, *ad summum discrimen*. εἰς τετάρτην, *die quarto*. εἰς πέμπτην, *die quinto*. εἰς τἀμπαλιν, *in contrarium*. εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος, *pro virili*. εἰς νέωτα, *in futurum, in sequentem annum*: & deinceps aduerbialiter εἰς κόραυας, *ad coruos*.

εἰς exponitur ablatiuo.

εἰς in.

CÆTERVM εἰς ᾄδω, εἰς διδασκάλους, defectiuè dicuntur, quemadmodum de ἐν præpositione dictum est. Quomodò & Terent. in Adelph.

Vbi ad Dianæ perueneris.

εἰς & πρὸς differunt.

In rebus quidem inanimatis maximè vtendum est εἰς. In rebus verò animatis πρὸς: πορεύομαι εἰς ἀγοράν, *eo in forum*. πέμπω χρυσίον πρός σε, *mitto aurum ad te*.

εἰς ad.

Etiam εἰς vtimur in laudem & relationem: ἀνήνεγκε εἰς ἄρχοντα, *retulit ad prætorem*. ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, *hymnos in laudem Apollinis*. πρὸς verò, vbi significabimus aduersari, πολεμεῖ πρὸς ὁμόρους, *belligeratur aduersus finitimos*. In qua significatione inuenitur quandoque & εἰς: ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς, *ingrati fuerunt in nos*.

εἰς aduersus.

εἰς vsque.

Quandoque significat vsque, εἰς ἐμὲ, *vsque ad ætatem meam*.

εἰς apud.

Quandoque, *apud*, εἰς τοὺς Μακεδόνας, *apud*

apud Macedones. Quandoque *circiter*, εἰς ἄνδρας διακοσίους, *circiter ducentos viros*. Quandoque ob, εἰς δυσχρείαν λοιδορεῖν, *ob ignobilitatem conuitiari*.

Circiter.

Ob.

Ponitur præterea pro ἐν: εἰς τὸ παρὸν, pro ἐν τῷ παρόντι: quod dicitur tam de tempore quo loquimur, quàm de alio instanti, pro eo quod est, in præsens. Chrys. εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες, pro ἐν στήλῃ χαλκῇ. Marci 2. καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι, & *auditum est, quòd in domo esset*.

Nota εἰς pro ἐν.

Capitur etiam vnà cum suo casu quandoque aduerbialiter, εἰς τὰ μάλιστα, εἰς τὰ πρῶτα, εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὸ ἀκριβέστατον, εἰς ὑπερβολήν, ἐν τοῖς μάλιστα, *summè, maximè*. εἰς δύναμιν, *quàm potuit maximè*. εἰς δέον, *opportunè*. εἰς καλὸν, *commodè*. εἰς ἕν, *simul*: sicut Latini dicunt, conuenire in vnum. εἰς ἅπαξ, εἰς τὸ ἅπαξ, *simpliciter, omnino*. εἰς ὅσον, *quamdiu*.

εἰς cum suo casu aduerbij loco.

1

1 QVOD Sueton. itidem, *in vacuum* dixit: & Propert. *in vanum*. Articulum à fronte habens subaudit à tergo participium, vt τὸ εἰς ἐμέ, scilicet καθῆκον, *quod ad me attinet*.

1

In compositione vero exprimitur interdum præpositione planè diuersa, vt εἰσακούω *exaudio*.

Nota.

ΕΚ.

ἐκ seu ἐξ.

ΕΚ præpositio eadem quæ & ἐξ: sed illa vtimur consonante sequente. hac, vocali: & vtraque Genitiuo iungitur. ἐξ ἁμαξῆς λαλεῖν, *è plaustro loqui*. ἐξ ἀπραξίας πράγματα, *ex otio negotium*. ἐκ τῆς Διὸς, δέλτου, *è Iouis tabulis*. ἐκ λύκου τόμους, *ex ore lupi*. ἐκ παραλόγου, *ex inspherato*. ἐκ παλλήλου, *per alternitatem*: vel, vt Gellius ait, *ex geminatione*. ἐκ παρέργου, *extra propositum*. ἐκ λοξοῦ ὁρᾶν, *obliquis oculis videre*. ἐκ ῥίζης, *à radice, ab initio*. ἐξ ὑποθολῆς, *ex ordine, ex congrua consequentia*. ἐκ νέας, ἐκ νέου, ἐκ παίδων, ἐκ παιδὸς, ἐκ νηπίου, ἐκ μειρακίου, hoc est, *à puero, ab incunabulis, ab ineunte ætate*. ἐξ οὐρίου φέρεσθαι, *ferri secundis ventis*. ἐκ πλαγίου, *de latere*. ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, *ex tempore*. ἐκ παντὸς, subauditur τρόπου, *omni pacto*: quod etiam sic dicitur, παντὸς τρόπου,

subau

Universidad de Deusto Biblioteca

subaudita præpositione ἐκ: vel sic, κ̓ τρόπον, vel πάντα τρόπον. ἐκ προαγωγῆς fieri dicitur, quod cum accessione fit, sensim crescente. Hinc ἔλαττον ἐκ προαγωγῆς, *minus ac minus*: quod etiam dicitur, κ̓ μικρὸν ἧττον, vel sic, ἐπ' ἔλαττον. ἐφ' ἑξῆς, *quæ admodum*. ὁπλέον ἐφεξῆς, & κ̓ μικρὸν ὁπλεῖον, significat *magis ac magis*.

ἐκ *cum suo casu loco aduerbij.*

Capitur etiam hæc præpositio vnà cum suo casu aduerbij loco, ἐκ προνοίας, ἐκ προαιρέσεως, *consultò*. ἐκ παλαιῶ, *olim*. ἐκ πολλοῦ ἤδη, *iam pridem*, ἐκ τοῦ, *propterea quòd*. ἐξ ὧν, *propterea quòd*, *eò quòd*. Quod soluitur quandoque per tmesim: ἐκ μοὺ ὤν, pro ἐξ ὧν μέν. ἐκ γὰ ὤν, pro ἐξ ὧν γάρ. ἐξ ὅ, ἐξ ὅτου, ἐξ ὅσου, *postquam*. In quibus subauditur, χρόνος, *sicut*. ἐκ τούτου, *ex hoc tempore*.

Sic Herodot. ὸ δεῖ γενέσθ ἐκ τ θεῶ, *Quod diuinitus accidere oportet*. Imo & quandoque sibi assumit Aduerbium, vt ἐκ τότε seu coniunctè ἐκτότε, *ex eo tempore*. Articulum à fronte habens nominis vicem gerit: vt οἱ ἐκ τ στοᾶς, *Stoici*. οἱ ἐκ τ κήπου, *Hortenses*, *Epicurei*. Cum verbis composita, variè pro loco redditur, vt ἐκμανεὶς, *furore incensus*.

ἐκ *cum aduerbio.*
ἐκ *cũ articulis vicem nominis gerit.*
ἐκ *cum verbis compositis.*

Π Ρ Ὸ.

πρὸ *ante, pro.*

Πρὸ cum Genitiuo, *ante*, siue *pro*: significat enim locum & tempus. Aristoph. Vesp. πρὸ θυρῶν, *pro foribus*. πρὸ ἔργου θρασὺς, *ante negotium audax*. πρὸ νίκης ἐγκώμιον, *ante victoriam encomium*. πρὸ μυστηρίων, *ante mysteria*. πρὸ τ γραιὰ διδάσκεις τὺς γέροντας, *ante barbam doces senes*. πρὸ δούλου δεσπότης, *dominus præstat seruo*. πρὸ ἔργου, siue πρόεργου, *quod operæ pretium est, præuertendumq́, & conducibile*: pro quo etiam capitur, πρὸ ὁδοῦ, quod significat etiam *promptum & obuium*. πρὸ ὀλίγου, *paulò antè*.

πρὸ, *præ.*

Προ, id est *præ*, πρὸ τ ἰδίων, *præ suis & propriis*. Herod. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρεῖτε, *Bellum paci præoptat*. Articulum à fronte assumens, subaudito à tergo participio nominis vicem gerit: οἱ πρὸ ἡμῶν, *scilicet* γενόμενοι, *maiores nostri*. Sequente ο vel ε nonnunquam per crasin Atticè cum suo casu conflatur, vt πρωλίγου pro πρὸ ὀλίγου, *paulò ante*. Item in augmen

πρὸ *præpositio articulo subaudito participio gerit vicem nominis.*

augmentis verborum vt fusè supra est explicatum, 311, 312. & 313. Seruat autem in compositione significationes suprà dictas, vt plurimum: in nonnullis tamen variatur Præpositio Latina, vt προάστιον, *suburbium*.

Π Ρ Ὸ Σ.

πρὸς *cum genitiuo.* 1

Προς cum Genitiuo significat aut motum à persona, πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθὰ, *à Deo bona*.[1] Aut originem, πρὸς μητρὸς γίγνομαι, *genus à matre*. Aut quantum pertinet, πρὸς τοῦ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, *quantum pertinet ad deos, aut ad homines*. Quomodo Plaut.

πρὸς *pro vel ex officio.*

A morbo bene valui, ab animo æger fui.

pro, quantum ad morbum, quantum ad animum. Aut officium, πρὸς ἡμοῦ ἐστὶν, *officij nostri est*. οὐ πρὸς ἰατροῦ τοῦτο ποιεῖν, *non est medici hoc agere*. Aut coram, πρὸς γε θεῶν μακάρων, *coram diis beatis*. Aut refertur ad iuramentum, & ad obsecrationem, πρὸς θεῶν, *per deos*. ἦκε πρὸς θεοῦ, *venit per Deum*.

πρὸς *coram.*

πρὸς *per.*

Habet etiam cum Genitiuo peculiares quasdam constructiones, quales sunt hæ, πρὸς τρόπου ἐστί μοι, *est mihi conueniens, est mihi consentaneum*. πρός τινος εἶναι, *alicui studere, fauere, & eum tueri*, sicut apud Ciceronem, à reo dicere, à causa bonorum stare. πρὸς κακοῦ ὂν, *incommodum*. πρὸς κακοῦ εἶναι, *nocet*. πρὸς ἀγαθοῦ, id est, ἀπ' ἀγαθοῦ.[2]

πρὸς *cum Genitiuo peculiares constructiones.* 2

Cvm Datiuo significat *prope*, πρὸς τοῖς ποσὶν, *prope pedes*. Aut *prætereà*, πρὸς τούτοις, *ad hæc, prætereà*. Aut *apud*, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις, *apud iudices*. Aut assiduitatem, πρὸς τούτῳ εἰμὶ, *sum deditus, siue occupatus in ea re*. πρὸς λόγῳ ἐστὶν, *meditatur & occupatur in oratione*. πρὸς ἀυτὸν εἶναι, *secum meditari*.[3]

πρὸς *cũ Datiuo.*
Prope.
Prætereà.
Apud. 3

Cvm Accusatiuo significat motum ad rem quampiam, maximè animatam, vt dictum est, πρός σε ἔρχομαι, *ad te venio*. Aut habitudinem siue rationem, ὡς τὰ δύο πρὸς τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς ὀκτὼ, *sicut duo ad quatuor, sic & quatuor ad octo*.

πρὸς *cum Accusatiuo.*
Motum ad rem.
Habitudinem.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ad. *πρὸς.* Aut exemplum, οὐδὲν πρὸς τὼ χορδίω, *nihil ad fides.* πρὸς ἔπος, πρὸς λόγον, *ad rem quæ agitur, ad rem pertinens.* ὄνος πρὸς αὐλὸν, *asinus ad tibiam.* Aut contrà: μὴ πρὸς λέοντα δόρκας, *ne caprea contra leonem.* πρὸς Κόρυκον, *aduersus Corycum.* πρὸς κέντρα λακτίζειν, *contra stimulos iactare calcem.* Aut inter, πρὸς ἡμᾶς φιλία, *amicitia quæ inter nos est.* Aut conuenit permutationibus & compensationibus. πρὸς ἀργύριον πωλεῖσθαι, *vendi pecunia.* βίον πρὸς κέρδη καταλλάττεσθαι, *vitam vendere lucris.* Aut propter, πρὸς ὃν λέγω, *propter quem dico.* πρὸς χάριν, id est, τῆς χάριτος ἕνεκεν, *propter gratiam.* Aut seruit comparationi, πρὸς ῥόδα ἀνεμώνη, *cum rosa componitur anemone.* οὐδὲν πρὸς Παρμένοντα ὤν, *nihil se conferatur Parmenonis filii:* quod Latini dicunt, præ illo. Aut apud, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, *apud iudices.* 4

Inter. *Conuenit permutationibus.* *Propter.* *Seruit comparationi.* *Pra.* *Apud.* 4

Singularia sunt illa, πρὸς αὐτὸν αὐτὸς, *sibi conuenienter.* πρὸς τὸ δοκοῦν, *prout visum fuerit.* πρὸς τὸ πρόσωπον, *prout vnicuique conueniens est.* πρὸς ἐχθρὸν, *inimico animo.* πρὸς ὀργὴν, *iracundè.* πρὸς ἑαυτὸν, *secum, ipse solus.* πρὸς τὸ παρὸν, *in præsenti.* πρὸς δύναμιν, *pro viribus.*

Prout. *Pro.*

πρὸς, πρὸς ὃ, πρὸς ἔτι capiuntur loco aduerbiorum, præterea, amplius. εἴκοσι καὶ πρὸς, *viginti & amplius.* δώδεκα καὶ πρὸς ἔτι, *duodecim & amplius.*

Loco aduerbij præterea, amplius.

1. 2 *πρὸς contra.* *Et ex.* 3 *Aduersus.* 4 *Cum.* *Aduerbio exprimitur.*

[1] ΚΈΠΕΣΕ φλὸξ πρὸς ἔρυθρὰ, *Cecidit flamma de cœlo.* [2] Exponitur etiam contra: Dionys. Halic. 457, 46. πρὸς ἐχθρὸν ἐπιφέρων τὴν ψῆφον, *contra inimicum ferens suffragium.* Et ex Plato, τὸ ἐρᾶν τῶν καλῶν πρός τινος ὁπόθεν ἐνὸς, *amorem pulchrorum ex moribus deliget vnusquisque.* [3] Aduersus, Sophocl. Aiace, πρὸς ἀτρείδαισιν ἤχμασας χέρα, *aduersus Atridas armasti manum.* [4] Cum: Dionys. Halicar. σπονδὰς ποιεῖται πρὸς αὐτοὺς τοὺς φίλους, *fœdus cum eis facit.* Lysias, πρὸς τοὺς οἰκείους ἀμφισβητεῖν, *cum domesticis disceptare.* Aduerbio quoque exprimitur, vt πρὸς ἀνάγκην, *coactè*, πρὸς ἀχθηδόνα, *grauatè*, πρὸς φιλίαν, *amicè*, πρὸς ἀκρίβειαν, *exactè*, πρὸς ὑπερβολὴν, *nimis*, πρὸς ὀλίγον, *paululum.* Articulum à fronte gerens subaudit à tergo participium: vt οἱ πρὸς γυναικῶν, *qui ex parte vxorum nobis sunt affines.* οἱ πρὸς τοῖς κύλιξι, *qui sunt à poculis*, vt Horatius, puer qui ad cyathum statuitur. Item τὰ πρὸς ποσὶ, *quæ ante pedes sunt.* τὸ πρὸς ἑσπὼ κρέας, *caro offi-*

contigua. In compositione significat *ad insuper* & similia. *πρὸς in compositione.*

ΣΥΝ.

ΣΥΝ semper cum Datiuo: σὺν θεῷ, *cum Deo.* σὺν λόγῳ, *cum ratione.* σὺν θεῷ εἰρῆσθαι, *dictum esse Deo bene volente & fauente.* σὺν θεοῖς, *deorum pace, diis exoratis.* σὺν ἀσπίδι, σὺν δορὶ, *cum hasta, cum scuto.* ἅμα σὺν ναοῖς καὶ βωμοῖς, *vnà cum phanis & aris.* [1] 1

σὺν.

Litera initialis huius præpositionis Atticis vertitur in ξ, tam in compositione, quàm in appositione. ξὺν, enim pro σὺν habent: Iliad. υ. καὶ ἦλθεν Ἀργυρότοξος Ἀρτέμιδι ξύν. *Et venit Apollo cum Diana,* & ξύνοικος, pro σύνοικος, *cohabitator.*

ξὺν pro σὺν.

[1] MENANDER, οὐδ' ὡς εἰμὶ σὺν θεοῖς ὑπόξυλος, *ligneus, vt deorum statua.* Aduerbio quoque redditur interdum, vt σὺν νόμῳ *legitimè.* σὺν χρόνῳ *tandem.* subauditur etiam in quibusdam σὺν vel ἅμα. In compositione vt plurimum. Latina præpositione CON redditur, nonnunquam tamen etiam variatur: vt συντελῶ, *consummo* vel *ad finem perduco.* Cum numerali nomine compositum, est pro nomine distributiuo, vt σύνδυο *bini*, σύντρεις *terni*, συνεκκαίδεκα *seni deni.* 1

σὺν redditũ aduerbio. *σὺν in compositione.* *σὺν cũ nomine numerali.*

ΑΝΑ.

ΑΝΑ semper cum Accusatiuo, ἀνὰ μέλαν αἷμα, *per atrum sanguinem.*

ἀνὰ per.

Significat etiam distributionem: ἀνὰ πᾶν ἔτος, *quotannis.* ἀνὰ μέρος, *partim.* Lucæ 9. ἀνὰ δύο χιτῶνας, *singuli duas tunicas.*

Poëticè tamen cum Datiuo ponitur, pro σὺν, vt, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, *cum aureo sceptro.*

SIGNIFICAT & contra ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλεῖν, *contra flumen nauigare.* Per, quoquo versum. Plutarch. ἀνὰ τὴν πόλιν πορεύεσθαι, *per vrbem præcedebant.* In Xenoph. ἀνὰ στόμα ἔχειν, *in ore habere*: In compositione duabus potissimum præpositionibus exprimitur, *sub*, id est, Sursum, & RE, vt ἀναλείπω *suspicio*, ἀνακτῶμαι *recupero.*

Contra. *Per.* *Ita.*

ΚΑΤΑ.

ΚΑΤΑ cum Genitiuo significat *contra, aduersus.* μὴ κατὰ βοὸς ἄρχε, *ne contra bouem opta.* οὐ κατὰ θύρας, *haud contra ostium*, id est, *non propriè ad rem.* κατ' Αἰσχίνου λόγος, *in Æschinem oratio.* Aut super, κατὰ πιστῶν σπεί-

κατὰ cum genitiuo. *Contra.* *Aduersus.* *Super.*

Universidad de Deusto Biblioteca

ρεις, *super saxa seminas.* κ᾽ γῆς κάθημαι, *super terram sedeo.* Aut de, ab. κ᾽ νώτου, *à tergo.* κ᾽ πάντ̃ς εἰπεῖν, *de omnibus*, hoc est, *in vniuersum dicere.* Poëticè verò pro ab, κατ᾽ Ολύμποιο καρυώων, *ab Olympi verticibus.*

De, ab.

κατά. Cvm Accusatiuo significat *secundum.* κ᾽ μοῖραν, *secundum fatum*, hoc est, *ritè*, vt decuit. κ᾽ Νικόστρατ̃ν, *secundum Nicostratum*, siue more Nicostrati. κ᾽ λόγον, *secundum rationem*, hoc est, probabiliter, & meritò. κατ᾽ αὐτ̃ μέρ̃, *secundum suam partem*, hoc est, quantum in se fuit. κ᾽ νῶν πρ̃χωρεῖ, *secundum mentem procedit.*

Secundum hanc significationem dicitur breuitatis causa: κ᾽ τἀμὰ ἐμοῦ, pro, *mea quidem sententia.* καθ᾽ ὅ, *secundum quod, cuius causa, ob quod.* Aut significat *circa*, aut in aliquo. καθ᾽ ἕν, *in vno, in aliquo.* οὐδὲ καθ᾽ ἕν, *in nullo.* κ᾽ ναῦν, *circa nauem:* κ᾽ ῥῦν, *in fluxu*, hoc est, secundo æstu, κ᾽ πρόσωπον, *in faciem, coràm, in conspectu omnium.* κ᾽ τομα, *in initio*, metaphoricè. κ᾽ τ̀ αὐτὰ, *eodem modo*, κατ᾽ αὐτό, *eodem tempore.*

Circa.

καθ᾽ ἑαυτὸν. Inde & καθ᾽ ἑαυτ̃ν dicitur, *secum ipse solus.* κατ᾽ ἐμὲ, pro eo quod Latini dicunt, è viribus meis, pro meis facultatibus.

Aut significat tempus, καθ᾽ ἡμᾶς γέγονεν, *nostris temporibus factum est.*

Nota. Aut quod Latinis significant aduerbia in im, καθ᾽ ἔτ̃, *annuatim*, siue *quotannis.* κατ᾽ ἄνδρα, *viritim.* κατ᾽ ὀλίγον, *paulatim.* Sic Luc. 8. κ᾽ πόλιν καὶ κώμην, *oppidatim, castellatim.* id est, per singulas ciuitates & castella. κ᾽ μέρ̃, *vicissim, sigillatim.* καθ᾽ ἕνα, *singuli.*

Dicitur etiam cum Accusatiuo. κ᾽ θεὸν, pro, *diuinitùs, instinctu diuino, Deo volente & fauente.* κ᾽ τύχην, & κ᾽ δαίμονα, pro, *fortè fortuna.*

Omittitvr quoque non raro, vt Aristo. εἰσὶ δ᾽ πέντε κ᾽ τ̀ ἀριθμὸν, *Sunt autem numero quinque.* Aristoph. μαίνεται κ᾽ καινὸν τρόπον, *insanit nouo more:* sic in aliis multis. Expressa præpo

κ᾽ subauditum.

positione dicit Aristo. de Gener. anim. ὁ γίνεται κ᾽ οὐδένα τρόπον, *non fit vllo modo.* Dionys. Halic. γυναῖκα ἐπιφανῆ κ᾽ λόγ̃, *mulierem illustrem genere:* Item κ᾽ ὄνομα Νομᾶν, *Nomine Numam.* Articulum etiam à fronte recipit, subaudito post se participio, vt οἱ καθ᾽ ἡμῶν, *qui contra nos sunt:* τὰ καθ᾽ ἡμᾶς, *qui pro nostra conditione sunt.* Item τὰ καθόλ̃ *vniuersalia*, τὰ κ᾽ μέρ̃ *particularia*, τὰ καθέκαστα *singularia.* Vbi etiam nota præpositionem cum suo casu nonnunquam coniungi, sicut in illis καθό, καθόσ̃, καθότι, καθότ̃ς. Item cum aduerbio καθὼς καθάπαξ. In compositione redditur tum supradictis præpositionibus, tum aliis: vt καταπίπλω *concido*: & κατηγορῶ *accuso*, cum propriè sonet *dico contra* seu *aduersus.* Sæpe significat De, id est *Deorsum*, vt ἀνὰ sursum.

Expressum. Cum articulo à fronte. Præpositio cum suo casu iunctа. κ᾽ cũ aduerbio. κ᾽ in compositione.

Δ Ι Ἀ.

Δ Ι Ἀ cum Genitiuo significat, *per*: δι᾽ παλαιᾶς ἡμέρας, *per antiquum diem.* δι᾽ πυρὸς καὶ μαχαιρῶν, *per ignem & enses.* ὗς δι᾽ ῥόδων, *sus per rosas.* δι᾽ τοίχου λαλεῖν, *per parietem loqui.* 2 δι᾽.

Dicunt etiam λέγειν δι᾽ πλειόνων, δι᾽ βραχέων, pro, *multis, & paucis dicere.* Et δι᾽ μακρ̃, δι᾽ πολλ̃, δι᾽ χρόνου, pro, *longo interuallo, diu, multò post.* Et, δι᾽ τιμῆς ἄγειν, *in honore habere.* δι᾽ αἰδ̃ς ἄγειν, *venerari, veneratione dignari.* δι᾽ μνήμης ἄγειν, *memoriam alicuius scriptis mandare & monumentis.* Et, δι᾽ τρίτης, *tertio die.* δι᾽ τρίτης ἡμέρας, *tertio quoque die.* δι᾽ βίου, *per totum vitam.* δι᾽ τέλους, *continuè, assiduè.* δι᾽ μιᾶς γνώμης ψυχόμενοι, *vno animo consentientes.* δι᾽ δοράτων μάχεσθαι, *eminus pugnare.*[1] Pro. In. Per. 1

Cvm Accusatiuo significat propter: διά σε τοῦτο ποιῶ, *propter te hæc facio.* Dicunt etiam δι᾽ ἐμέγε, *quantum in me est.* Homerus tamen etiam cum Accusatiuo profert interdum δι᾽, significans per medium: διά τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, *per arma & atrum sanguinem.*[2] Propter. 2

1 Significat & ex, in significatione materiæ. Plutarch. δι᾽ ἀλφίτου πεπεισμένος, *è farina confectus.* 2 Item per: Arat. δι᾽ νύκτα μέλαιναν, *per noctem opacam*: vel vt vertit Virgil. *Noctisq; per vmbram.* Demosth. δι᾽ θεὼν ἐσωθην *per Deos seruatus sum*, seu *à diis.* Componitur interdum cum suo

1 Ex. 2 Per 2 δι᾽ cũ suo casu composita.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀμφὶ cum articulo. *ἀμφὶ in compositione.*

casu: vt ἀμφαδόν, *celeriter*, ἀμφὶ *cur*, διὸ & διόπερ *quapropter*, διότι *propterea quod*. Articulum à fronte gerens subaudit à tergo participium, vt τὰ ἀμφὶ μέσα, scilicet ὄντα, *intermedia*. τὰ ἀμφὶ κρόκῳ, *è croco confecta*. In compositione variè redditur, *per, trans, dia, se*, aliisque similibus particulis.

ΜΕΤᾺ.

μετὰ. Cum.

ΜΕΤᾺ cum Genitiuo significat, *cum*: ἡδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος, *suauis cum amicis vita*. Illud autem, μετὰ τρισὶ τοῖσι ἄνασσε, *cum tertiis imperauit*, poëticum est.

Post. In vel inter.

CVM Accusatiuo significat post: μετὰ τὴν ἑορτήν, *post festum*. μετὰ πόλεμον ἡ συμμαχία, *post bellū auxilium*.

VSurpatur etiam quandoque pro ἐν, vel διά: μετὰ χεῖρας εἶχεν, *in manibus habuit*.

μετὰ cum Dativo poëticè.

DATIVO iungitur etiam poëticè. Theocrit. Id. ὅπα μετὰ τῇσι χορεύεις, *quod non cum eis saltas*. Homer. μετὰ τοῖσι, *inter primos*. μετὰ πᾶσι, *inter omnes*. sicut Hesych. quoque exponit. Articulum quoque à fronte capit, subaudito à tergo participio: vt οἱ μετ' ἡμῶν, *qui nobiscum sunt*, τὰ μετὰ τὰ φυσικά, *quæ post physica tractantur*. Coniungitur interdum cum suo casu, vt μετὸ, *postquam*. In compositione significat itidem *cum*, *post*, *inter*, item *trans* in significatione mutationis. Absolutè quoque ponitur, pro, *post*.

μετὰ cũ suo casu. μετὰ in compositione.

ΠΑΡᾺ.

παρὰ. à, ab.

ΠΑΡᾺ cum Genitiuo significat motum à persona. παρὰ Θεοῦ τ' ἀγαθὰ, *à Deo bona*. παρ' ἐμοῦ δοῦναι, *de mea, siue, de mea pecunia dare*. [1] Siquidem ἀπὸ & ἐξ, motui qui est à loco, maximè sunt peculiares: παρὰ verò & πρὸς, motui à persona.

ἀπὸ & ἐξ motui à loco: παρὰ & πρὸς motui à persona peculiares.

Apud, prope.

CVM Datiuo, *apud, prope*. παρ' ὀντέροις ὁ κύων, *iuxta intestina canis*. παρά σοι, *in te est situm, penes te est*. παρ' ἐμοὶ, *apud me*. [2]

[2] *παρὰ cum Dativo rei animatæ.*

Et construitur plerumque Datiuo, significante rem animatam. Vbi verò fit sermo de re inanimata, iungitur Accusatiuo in eodem sensu. παρὰ θάλασσαν καθ-ὅμαι, *iuxta mare sedebo*.

παρὰ. Ad. Propter.

CVM Accusatiuo etiam significat *ad*, παρὰ σὲ ἔρχομαι, *ad te venio*. Aut *propter*, παρὰ τί; *propter quid, unde, quamobrem?* παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρεῖα, *propter iniu-*

iniuriam supplicium. Aut *præter*, παρὰ τὸ μέλον, *præter, seu extra cantionem*, hoc est, ineptè. παρὰ γνώμην συμβαίνει, *præter opinionem accidit*. παρ' ἕνα, *præter vnum*, hoc est vno minus: vt παρ' ἕνα τοσοῦτοι, *vno dempto totidem*. Aut relationem, πλὴν πορφύραν παρὰ πορφύραν, *purpuram iuxta purpuram*. παρ' ἄλλας ἄτιμός ἐστιν, *præ cæteris vilis est*. Aut *supra*, siue *vltra*, ὡραῖος παρὰ τοὺς υἱοὺς, πρὸ ἀνθρώπων, *speciosus supra filios hominum*. Hoc modo Hieronymus secundo aduersus Iouinianum libro, vertit illud ad Rom. 14. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, *alius iudicat diem plusquam diem*, hoc est, *vnum supra alium*. Aut significat intercessionem. Sic Diuus Augustinus in quæstionibus Epistolæ ad Romanos, interpretatur dictum loco ad Rom. 14. ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, *alius quidem iudicat alternos dies*. Sic ἔτος παρ' ἔτος, *alternis annis*. μῆνα παρὰ μῆνα, *alternis mensibus*.

Præter. *Relationem.* *Supra, vltra.* *Intercessionem.*

POTEST etiam dici hoc modo: παρ' ἡμέραν, παρ' ἔτος, παρὰ μῆνα, *alternis diebus, alternis annis, alternis mensibus*. παρὰ μέρος, *vicissim, alternis vicibus*. Cui potest etiam addi nomen numerale: παρὰ μίαν ἡμέραν, *alternis diebus*. παρ' ἡμέρας πέμπτας, *quinto quoque die*. παρ' ἡμέρας ἑβδόμας, *septimo quoque die*, & sic de aliis.

παρὰ. Nota.

Potest insuper dici: παρὰ τρίτην ἡμέραν, *tertio quoque die*, hoc est, dierum singulorum interuallo. παρὰ τετάρτην ἡμέραν, *quarto quoque die*, & ita vlteriùs.

Neque de tempore tantùm vtuntur hoc modo loquendi, sed etiam aliis de rebus interiectis: παρὰ πλαγὰν, siue πλαγὰν παρὰ πλαγὰν ἑκατέρωθεν ἐντρίψω, *alternas plagas incutiam*, hoc est, vtrinque vicissim cædam. παρ' ἕνα, vel ἕνα παρ' ἕνα χορεύουσι, *alternatim choreas ducunt*.

Inde dicuntur παρενιαυτοφόρα, *quæ alternis annis fructus ferunt*.

Quandoque importat tempus idem: παρὰ τὸ δεῖπνον, *tempore cœnæ*. παρὰ τὸ πλοῦν, *inter nauigandum*.

παρὰ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

παρὰ αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, *protinus admissis delictis*: quod Iurisperiti dicunt, adhuc flagrantibus delictis. παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, *in re præsenti, in præsens, in præsentiarum.* παρὰ τὸς καιρὸς ἑκάστους, *vnoquoque tempore.* παρὰ πάντα χρόνον, *omni tempore.* παρ' ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam, à toto tempore vitæ.* Hinc fit, παραυτίκα, & παραυτὰ, & παραυτόθεν, *iam inde, ex illa hora.*

παρὰ. *Contra.*

Quandoque significat *contra*: οὐδὲν παρὰ τὸν Θεὸν δίκαιον πράττει, *nihil contra legem Dei agit iustus.* Aut post, παρὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερον, *post mala prudentior.*

παρὰ *Aduerbialiter.*

DICITVR etiam aduerbialiter, παρ' οὐδὲν παρὰ μικρὸν, *fermè, pro nihilo.* παρ' ὅσον, vel παρ' ὅσα, *quatenus, quoniam.* Pro quo etiam quandoque capitur παρ' ὅ.

Nota.

Item, παρὰ πολὺ, nunc capitur pro *multo*, seu *plurimo*: nunc pro *modico*: sic vt παρὰ πολὺ, dicatur, quasi ἐκτὸς πολλοῦ, vt παρὰ πολὺ τὴν ἐλπίδα ἐποίησα, *minus quàm spes erat, feci.* Sic παρὰ τοσοῦτον, modò capitur pro tantum, siue tam multùm: modò pro tantulum, siue tam parum. [3]

Nota.

3

1 παρὰ *præ vel supra.*

[1] PRAE vel supra exprimitur illud Eurip. Phœniss. ἔχει πιν' ὄγκον Ἄργος Ἑκτέων πάρα, *habet Argos aliquid eminentiæ præ cæteris.* De: Iſæus, παρ' ἐμαυτοῦ ἀναλώσεις, *sumptibus de meo factis.* Et ex: Xenoph. λέξον ταῦτα παρ' ἐμοῦ, *hæc illi ex me dicere.* id est, meis verbis. affertur etiam à Luciano παρ' ἐμοῦ ἐλθοῦσα, *à me soluere.* Ea significatione, qua dixit Cicero, *Iaborat, vt tibi quod debet ab Egnatio soluat.* [2] In: Sic enim affertur ex Plutarchi Othone; παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν, *in ciuilibus bellis mori.* [3] Exprimitur etiam *prope, iuxta*, Theoc. Id. 9. παρ' ὕδωρ ῥέον ἀνθρωπεῖν, *ad aquam fluentem sub dio cubare.* Quod dicit Tibull. *ad riuos prætereuntis aquæ.* Inter, in, Dionyſ. Halicar. παρὰ τὸς κινδύνους, *inter pericula*, seu *in periculis.* ἡ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμία, *audentia in periculis.* Aduerbium etiam cognatæ significationis ascisciit. Dionyſ. Halic. παρὰ σμικρὸν ἐλλεῖπτε δεινὰ παθεῖν, *parum abfuit quin patiantur iniuriam.* Articulum à fronte capit subaudito à tergo participio. Sic Iſocrat. αἱ παρὰ ἐκείνων δεήσεις, *illorum preces*, τὰ παρὰ νόμους, *quæ sunt præter leges.* Xenoph. ἡ παρὰ τούτων εὔνοια, *horum beneuolentia.* Coniungitur etiam interdum cum ſuo caſu: vt παρὸ pro παρ' ὅ, *quapropter.* τὸ παρεξαίρειν, *omnino.* πάρεξ, & παρεκτὸς, *præter, extra.* In cõpoſitione quoque mirè variat: non enim tantum acceſſum ſignificat, ſed etiam exceſſum & tranſgreſſionem: interdum præterit ionem, & in hac ipſa ſignificatione ſpecialiter interdum valet, *tranſuerſim, obiter, perperam*, & ſimilia. Porrò apud poëtas metri cauſſa interdum ad finale α aſſumit ι: vt παρὰ πρὶ κάππεσε, *decidit ad pedes*, Et in compoſitione παραυβασίη, tranſgreſſio. Interdum hoc ipſum α planè amittit, πὰρ Διὸς, à Ioue: Et in compoſitione ἄκρη παρκλίνησι δίκας, *ius alio detorqueat.* Ab eiſdem etiam poſt ponitur ſuo caſui, vt σέθεν παρὰ, *abs te.*

De.
Ex.
A.
2 *In.*
3 παρὰ *eſt prope.*
Inter, in.
παρὰ *cum aduerbio cognatæ ſignificationis.*
παρὰ *præced. articul.*
παρὰ *iuncta ſuo caſui.*
Cum aduerbio & præpoſitione.

παρὰ *in compoſitione.*

παρὰ *pro* παρὸ.

πὰρ *pro* παρὸ.

παρὰ *poſtpoſita ſuo caſui Poëticè.*

ANTÌ.

ἀντὶ.

ANTÌ ſemper conſtruitur Genitiuis, & ſignificat pro, ſeu contra. ἀντὶ σοῦ, *contra, ſeu pro te.* ἀντὶ σώματος σκιὰ, *pro corpore vmbra.* ἀντὶ λέοντος μῦς, *pro leone murem.* ἀντὶ κυνὸς σῦν, *pro cane ſuem.* ἀνθ' Ερμιόνης, *Hermionis vice.* Dicunt etiam ἀνθ' ἡμέρας, *per totum diem.*

Pro vel contra.
Prouerbium.
Per.

Aduerbialiter etiam dicunt, ἀνθ' ὧν, *quamobrem, quare.* Significat etiam, *eò quòd*, propterea quòd. Lucian. ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, *redde pro eo quòd te tranſuexi.* ἀνθ' ὅτου, idem eſt quod ἀνθ' ὧν, licet habeat vocem ſingularem. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου, *neſcio quamobrem*: ſicut Latinis pro eodem ſumũtur, *quamobrem & quas ob res*, licet vnum habeat vocem ſingularem, alterum pluralem.

Aduerbialiter.
Eò quòd.
ὧν ἀνθ' ὧν.

ὡσὶ *ſubauditur.*

Ex.

In compoſitione.

SVBAVDITVR etiam interdum, vt apud Xenoph. πόσου διδάσκει. Lucia. διδάσκει μισθοῦ. Interdum ἀντὶ *ex*, quoque ſignificat. Thucyd. ἀντ' ἀγαθῶν κακοὶ γεγενῶνται, *ex bonis mali effecti ſunt.* In compoſitione quoque ſignificat *pro, contra*, ἀντιλέγειν, *contradicere*, ἀνθίστημι, *reſiſtere, obſiſtere.* Significat etiam viciſſitudinem: vt, ἀντευεργετεῖν, *viciſſim beneficio afficere, reddere beneficium.* Item comparationem: vt ἀνθεῖος, *Deo æqualis, qui cum Diis comparari poſſit.*

ἘΠΙ CVM GENITIVO.

ἐπὶ cum Genitiuo, *in*, vel *circa*: βοῦς ὀπὶ γλώττης, *bos in lingua.* ὀπὶ καλάμης ἀρεῖν, *in culmo arare.* ὀπὶ ῥιτὸς διαπλεῦσαι, *in vimine nauigare.* ἐπ' ἐαυτῷ, *ſecum, ipſe ſolus.* Aut *ſuper*, ὀπὶ καθέδρας Μωσέως, *ſuper cathedram Moſeos.* ὀπὶ βύρσης ἀναθέσθαι, *ſuper tergus bouis*

ἐπὶ cũ genitiuo.
In vel circa.
Super.

desidebat. ἐπὶ ἄκρων δακτύλων, *super summos pedum articulos.* Aut tempus, ἐφ' ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων, *temporibus nostris, & temporibus maiorum nostrorum.* ἐπὶ τοῦ Κρόνου, *temporibus Saturni.* Capitur etiã aduerbialiter, ἐπ' ἄλλων, *aliàs.* [1] ἐφ' ἑνὸς ἄγειν, *singulatim ducere.*

Tempus.

Alias. 1

ἐπὶ cum datiuo significant propter.

CVM Datiuo significat *propter:* ἐπὶ τούτοις, *ob hac vel inter hæc:* ἐπὶ οὐδενί, *propter nullum fructum.* ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, *in arbitrio Regis sunt res subditorum.* Aut *post,* ἐπὶ τούτοις πολλ' ἕτερα διεξῆλ, *post hæc multa alia narrabat.* Aut *super,* ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, *ædificati super fundamentum Apostolorum & Prophetarum.* Aut *in,* ἐπὶ γνάθοις βοῦν φέρε, *in faucibus bouem portat.* βοῦς ἐπὶ σωροῦ, *bos in aceruo.* βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *bos in præsepi.* ἐπ' ἡμέρας, *intra vnum diem.* Aut modum, ἐπὶ ῥητοῖς, *certis conditionibus, legibúsque.* ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, vel ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, *æquali vtrinque conditione.* Dicitur etiam aduerbialiter, ἐπ' ἀριστερᾶ, *sinistrorsum.* [2]

Post.

Super.

In.

Prouerbia.

Modum.

2

ἐπὶ cum accusatiuo significat motum ad aliquid.

CVM Accusatiuo significat motum ad aliquid, ἐπὶ ἴδιον ἐξέραμα ὁ κύων, *canis ad proprium vomitum.* ἐπὶ ὄνους, *ad asinos.* ἐπὶ πῦρ δάλου, *ad ignem titio.* Secundum hanc formam dicitur etiam, ἐξουσίαν ποιεῖν, *ad dignitatem & autoritatem, & potentiam promouere.* ἐπὶ ἐξουσίαν καθίσασθαι, *in potentiam & autoritatem constituere.* ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζειν, *ad larem sedere.*

Ad.

In.

CÆTERVM cum Genitiuo hoc idem quandoq; significat: nam ἐπὶ τοῦ οἴκου, *in domum.* ἐπὶ τῆς χώρας, *in regionem,* rectè quidem & Atticè dicitur, verùm non admodùm vsitatè.

Aduerbialiter cum suo casu.

Dicitur etiam aduerbialiter cum suo casu, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, *plerumque, plurimum.* ἐπὶ τὸ πολύ, *magna ex parte.* ἐπὶ χρόνον, *aliquamdiu.* ἐπὶ ὀλίγον, *paucis, paxillum.* ἐφ' ὅσον, pro quo Atticè dicitur, ἐφ' ὅσα, *quatenus in quantum.* ἐφ' ὅ, *secundum quod, cuius causa, ob quod.* ἐφ' ᾧ, *quamobrem.* [3]

3

Varia huius præpositionis constructio.

Et variam sortitur constructionem. Construitur enim cum indicatiuo in præterito. ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, *quare scripsit.* In futuro, ἐφ' ᾧ τὰς ἄνδρας κομεῖται, *eo vt viros accipiat.* Et cum Infinitiuo in præsenti & in præterito. ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, pro ἐπὶ τῷ μεμνῆσθαι, vel ἕνεκα τοῦ μεμνῆσθαι. Pro quo etiam dicitur, ἐφ' ᾧτε, abundante τε, more Ionico. Iones enim ἐφ' ᾧτε dicunt. Et in futuro, ἐφ' ᾧ βοηθήσειν, *eò vt ferat auxilium.* Pro ἐφ' ᾧ etiam dicitur ἐφ' ὅτῳ μηδὲν ἔχεις, ἐφ' ὅτῳ με τοῦτο ποιήσεις, *causæ nihil est, cur in me hoc committas.* ἐφ' οἷς, *in eo quòd, pro eo quòd.* ἐφ' οἷς τοῦτ' ἐποίησας, ἐγχώσω φίλῳ, *in eo, vel pro eo quòd hoc feciſti, factus es amicus.* Iungitur etiam aduerbio, Act. 10. ἐγχύσει ἐπὶ τρεῖς, *factum est ter.*

Præterito indicatiui.

Futuro.

Infinitiuo præsenti & præt.

Et in futuro.

Cum aduerbio.

1 Ἀποπλέοντες ἐπὶ οἶκον, *abnauigantes domum versus.* ἐπὶ παλαιῶν λέγεται, *de ciuitatibus dicitur.* ἐπὶ τοῦ Κρόνου, *sub Saturno.* ἐπὶ ἀρχόντος Καίσαρος, *Imperante Cæsare.* ὁ ὢν ἐπὶ πάντων θεὸς εὐλογητός, *qui supra omnia Deus est benedictus.* Dionys. Halicarnass. ζητήσεις ἐφ' ἑαυτῶν ποιεῖσθαι, *per se inquirere.* Arist. ἐπὶ θεῶν πίστεις δοῦναι, *per Deos fidem dare.* ἐπὶ ἐξουσίας, *coram magistratu.* Dionys. Halicarnass. ἐπὶ τοῦ δήμου ἔστω ἡ κρίσις, *penes populum esto iudicium.* ἐπὶ τὴν ὁδόν, *propè viam.* Dionys. Halicarnass. ἐπεφύλον ἐπὶ πολλῆς ἐξουσίας τὰ δίκαια ποιεῖσθαι, *magna cum libertate.* Arrian. τὰς ὑπασπιστὰς διαβαίνειν τὸ πολέμιον, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὰς τάξεις τῶν μακεδόνων, *Clypeatos transire fluuium, & post hos sequi ordines Macedonum.* [2] Propè: Thucyd. ὧν ἐπὶ ποταμῷ, *ad fluuium situs erat,* in qua significatione etiam inngitur genitiuo Aduersus: Dionys. Halicar. ὡς ἀεί τι κακὸν ἐπὶ τοῦ πλήθους μηχανωμένων, *quasi semper aliquid mali aduersus populum machinarentur.* Ob, propter, Xenoph. ταῦτα ποιῶν ἐπὶ τῷ κέρδει, *hæc lucri causa facere.* Cicero in hac significatione vertit non modò *propter,* sed etiam *ex.* vt in Paradox. Stoicorum, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, *ægritudo suscepta, propter alterius res secundas.* & λύπη ἐπ' ἀναξίως κακοπαθοῦντι, *ægritudo ex miseria alterius iniuriæ laborantis.* [3] Articulum à fronte gerens, subaudit à tergo participium, vt οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, *qui sunt in dignitate.* οἱ ἐπὶ τοῦ πραγμάτων, *qui præsunt rebus.* Itidem triplici casu eadem significatione: ἀπάγειν τινὰ ἐπὶ θανάτου, τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, & τινὰ ἐπὶ θάνατον. scilicet φέρειν τινὰ ἐπὶ θάνατον, *abduci eam viam quæ ad mortem fert.* In compositione quoque variè redditur, *Super, In, Insuper, Ad, Ob, Post.* Componi

1

Versus.

De, sub.

Ablatiuo absoluto.

Supra.

Per.

Coram.

Penes.

Propè.

Cum.

Post.

2

Ad.

Aduersus.

Ob, propter.

3

ἐπὶ cum articulo.

Triplici casu eadem significatione.

In compositione.

Eius compositio. ponitur autem non modò cum nominibus & verbis sed etiam cum aduerbiis, vt ἐπάνω, *Super, Supra.* In hac quoque ἐπὶ *pro* ἀπὸ & ὑπὸ *mendosè.* præpositione sæpe suspecta est exemplarium fides: cum scilicet pro ἀπὸ & ὑπὸ reperitur.

ΠΕΡῚ CVM GENITIVO.

περὶ. *De, Pro.*

ΠΕΡῚ cum Genitiuo significat *de*, vel *pro*, περὶ τῶν κρεῶν λαγὼς, *de carnibus lepus.* περὶ πάτρας ἀμύνεσθαι, *pro patria pugnare.* λαλεῖν περὶ ἀλλήλουλήροιμίας, *loqui de institutione, quæ inter aliquos sic conuenit, vt prior decedens alterum relinquat hæredem.* περὶ ἀλλήλων, *de sẽ inuicem.*[1]

ILLVD verò, περὶ τοῦ δεδοικέναι, *de aliquo metuisse*, priuati iuris est.

Cum Genitiuo cũ verbo ποιῶ.

CONSTRVITVR peculiariter cum Genitiuo, vnà cum hoc verbo ποιῶ. περὶ πλείονος σὲ ποιῶ ἐκείνου, *pluris te facio quàm illum.* περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην, *magni facerem.* περὶ ἐλάττονός σε ποιεῖ ἐκείνου, *contemni te præ illo.* περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, *parui facere.* περὶ πλείστου ποιεῖσθαι ἁπάντων, *omnium maximè facere.* περὶ οὐδενὸς ποιεῖσθαι, *nihili facere.* Quod etiam fit cum verbo substantiuo, περὶ πολλοῦ ἡμῖν τυγχάνῃ ὤν, *magni sit apud nos.* Quandoque etiam fit cum aliis quibusdam verbis, περὶ οὐδενὸς ἡγεῖτο, *pro nihilo ducebant.*

Cum verbo substantiuo τυγχάνῃ.

Et cum aliis verbis.

Cum Accusatiuo.

CVM Accusatiuo significat *circum, iuxta:* περὶ ἅλα, καὶ κύαμον, *circa salem & fabam.* περὶ θύρας, *circa foras.* περὶ ὁ, *quocirca.* Verùm illa, περὶ δορὶ, περὶ πύργῳ, *circum hastam, circum turrim,* poëtica sunt.[2]

1 [1] Homer. Odyss. περὶ σπείους, *circum spelunca.* Ob. Ioan. 10.

Circum, ob. περὶ καλῷ ἔργῳ σε λιθάσομέν, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, *de bono opere non lapidamus te, sed de blasphemia,* id est, ob vel pro-

Præ, supra. pter bonum opus. Dionys. Halicar. περὶ παντὸς ἥλεον, *præ omnibus cupere.* Solo etiam genitiuo vel ablatiuo redditur

περὶ cũ dat. 2 vt in verbis pretij. Dionys. Halicarn. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, *magni facere.* [2] Eadem quoque structura vtuntur Oratores:

Circum. Circum, Dionys. Halicarnass. περὶ τοῖς βραχίοσιν ἐφόρεσαν, *circum brachia gestabant.* περὶ τοῖς σώμασιν ἔχειν, *circum corpora habere.* id est, induti esse. At περὶ τοῖς σκέλεσι, περὶ τοῖς ὤμοις, περὶ

περὶ ὕδατι, apud eundem reddi potest non tantum *circum*, sed etiam *propè*: Apud seu παρά. Idem Dionys. τὸ νικᾶν ἀεὶ περὶ τοῖς αὐτοῖς ἔμενε, *Apud eosdem semper manebat victoria.* In, vel εἰς. Idem: περὶ αὐτοῦ σφάλλειν, *in seipsum corruere, vel sua ipsius mole collabi facilari.* Odyss. ο, ὃν περὶ κῆρι φίλει, *quem ex animo amabat.* Cum verbis metus Latinè non exprimitur, Thucyd. περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀκνῶ, *meo ipsius corpori metuo.* Sic idem: περὶ βοσκήμασι διαφθείρεσθε, *Telis perimebantur*, & id genus pleraque. Porrò articulum à fronte gerens desiderat à tergo participium: Sic Gregor. τὰ περὶ τὸν ἄλλον, *quæ creaturam circumstant*, seu *quæ in creaturam cadunt.* Item τὰ περὶ τὰς ναῦς, *res nauales*; τὰ περὶ ἐμὲ, *res meæ*: At τὰ περὶ τὰς μοίρας apud Plato. *fabula de parcis.* Et mascul. gen. οἱ περὶ τὸν θάλασσαν, *qui occupantur in mari, qui tractant mare.* Comites quoque aĉ sectatores frequentissimè hoc loquendi genere significantur. Xenoph. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, *cum suis.* Sic οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonis sectatores.* Sed interdum hac periphrasi designatur cum sectatoribus ipsa etiam princeps persona: vt apud Plutarch. τὸν περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκὸν, *Arcesilaum Academicum cum suis assectis.* Interdum sola persona princeps: vt Dionys. Halicarnass. 317, 33. τοῖς περὶ Ο Υαλερίου πρέσβεσι, pro Ο Υαλερίῳ τῷ πρεσβευτῇ, *Valerio legato.* Ad hoc loquendi genus respexisse videtur Quintilianus lib. 2. *doctores artis sero iam & circa Tisiam & Coraca repertos.* nam, vt idem lib. 3. ait, *artium scriptores antiquissimi Corax & Tisias Siculi.* In compositione significat *Circum, Ob, Per*: nec tantum *excellentiam* & *exsuperantiam*, sed etiam *neglectum*: vt περιφρονῶ & περιοράω, *neglego tum mente & cogitatione, tum oculis*, id est, *despicio, contemno.* Hæc quoque præpositio multis in locis pro παρὰ per errorem à librariis videtur esse supposita: vt apud Dionys. Halicarnass. 606, 17. περὶ τὰ δεινὰ φεύγων: at 643, 3. & alibi, παρὰ τὰ δεινά.

Propè. *Apud.* *In, Contra.* *Pro ἐν vel ἐξ.* *περὶ nõ expressa cum verbis metus.* *περὶ cum articulo.* *περὶ per periphrasin.* *Comitatũ quoq; significat περὶ.* *περὶ in compositione.* *περὶ mendosè pro παρὰ.*

ΑΜΦῚ.

ΑΜΦῚ constructur eisdem casibus, quibus περὶ, & idem quod περὶ significat. Dicitur tamen ὀμφ' ἀμφ', *pro illo, siue, illius causa.*[1]

ἀμφὶ.

1

1 Ἀμφὶ à præcedente περὶ nihil nec structura differt, nec significatione: nisi quod magis est Ionica, præsertim cum genitiuo & datiuo. Coniungitur quoque à poëtis cum Synonyma περὶ. Il. β. ἀμφὶ περὶ κρηνὼ. Apollon. Arg. 2. ὄφις ἀμφὶ δὲ περὶ πεῖτ' ἀμφὶτ' ἔχυτο. quod à Plauto quoque inter Latinos fact

1

ἀμφὶ & περὶ iuncta Poëticè.

ἀμφιπελ in compositione. ἀμφι cum articulo.

factum, *sculpturire vngulis circumcirca.* Sic in compositione ἀμφιδεικηύζειν & similia. Articulum à fronte gerens, desiderat à tergo participium: vt τὰ ἀμφι τὰς ἀγρὰς, *res rusticæ.* Item masculi gen. Dionys. Halicar. Νεοπτόλεμος σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν, *Neoptolemus cum sociis.* Hoc quoque loquendi genere, significatur interdum persona princeps cum suis assectis: vt οἱ ἀμφι Κύρον, *Cyrus cum suis.* Interdum dumtaxat persona princeps, vt οἱ περὶ Κορινθίους, *Corinthij*: apud Herodot. In compositione redditur non tantum *circum* sed etiam *am*, vt ἀμφιδοξεῖν, *ambigere, dubitare.*

ἀμφι in compositione.

Ἀ Π Ὸ.

ἀπὸ semper cum genitiuo. è vel ex.

Ἀ Π Ὸ semper cum Genitiuo: ἀπὸ σκοπιᾶς, *è specula.* ἀπὸ κώπης, *à remo.* ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων, *à bis septem vndis.* ἀπὸ θύρας λύκου, *à venatu lupi.* ἀπὸ βαλλιδίων, *à repagulis.* ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν, *memoriter recitare.* ἀπὸ τῆς ἴσης ἁλίας, *ex æquis viribus.*

ἄποθεν.

Quandoque habet vim aduerbij huius ἄποθεν, *procul.* Hinc fit quod dicitur, ἀπ' ἄκατος, *procul ab auribus.* ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, *præter propositum, præter intentionem & consilium.* ἀπὸ τρόπου, *alienum ab honestis moribus.* Huic opponitur πρὸς τρόπου: quemadmodum Latinis, è re, opponitur illi, ab re. ἀπὸ καιροῦ, *intempestiuum.*

Præter. Ab.

Loco aduerbij ἀφ' ὧν.

Dicunt etiam loco aduerbij, ἀφ' ὧν, *propterea.* ἀφ' ὧν ἔπραττον ἔτοι, id est, ἐξ ἃ τούτοις πεπραγμένα ἀπ' ἄρτι, *post hoc, ex hoc tempore.* ἀπ' ἐκείνου, *iam, tum, ex illo tempore.* ἀπὸ μέρους, *aliquantulum, ex parte.* ἀπὸ τότε, *ex eo tempore.* ἀπὸ ταὐτομάτου, *fortuitò.* [1]

1

ἀπὸ solo ablatiuo expressa. ἀπὸ iuncto aduerbio. ἀπὸ abundans.

[1] Interdvm nudo ablatiuo exprimitur: Plutarch. ἀπὸ γαμήτης λέγειν, *ore & verbis referre quod iniunctum.* Aristoph. ἀπὸ σμικροῦ τινος ἀφορμῆς, *leui impensa efficere aliquid.* Aduerbium quoque pro genitiuo sibi adsciscit, vt ἀπὸ τότε, *ex illo tempore.* Sic ἀπὸ πόλλου, *è longinquo.* quod Latini quoque *de longè.* In hoc autem Homeri ἀπ' ἐρχομόθεν pleonasmus esse videtur præpositionis vt etiam illo Lucæ ἀπὸ μακρόθεν: Nam terminatio θεν per se motum de loco significat: vt etiam non raro eadem Præpositio subauditur. Articulum quo

ἀπὸ cũ articulo.

quoque à fronte capit subaudito à tergo participio, vt οἱ ἀφ' Ἡρακλέους, *Heraclidæ Herculis nepotes.* in originis scilicet & sectæ significatione: sicut etiam Ouid. 3. Trist. *Nauita ab Italia*: & Virgil. 3. Georgicõn *Pastor ab Amphyso.* ἄπο Barytonos.

ἄπο Barytonos.

tonos, remotionis significationem habet: Paus. Phoc. οὐκ ἀπὸ γε οἰκότος εἶη, *non abhorruerit à verisimili.* Sic οὐκ ἄπο τρόπου, *non inconuenienter,* οὐκ ἄπο καιροῦ, *non intempestiuè,* οὐκ ἀπὸ πράγματος, *non abs re.* & similia. Postponitur etiam in carmine: Simonides, ἄτω κακῶν ἀπ' ὀδύν, *sic nihil est absque incommodis.* In compositione suas significationes retinet: in multis etiam variat, immo in vna eademque voce interdum significationes habet planè diuersas: vt ἀποπτὸς apud Aristo. *qui conspici alicundè potest.* Apud Sophocl. & Dionys. Halicarnass. *à conspectu remotus*: Sic ἀπιπεῖν, interdum est *abdicare*, interdum, *interdicere*, interdum, *renunciare.* & huius generis alia crasin etiam in compositione patitur, vt ἀπεργοί pro ἀποεργοί *loca secreta.* ἀπέρας pro ἀπείρας seu ἀπέρατας.

ἀπὸ postpositum in carmine. ἀπὸ in compositione.

Crasin patitur.

Ὑ Π Ὸ.

ὑπὸ cum genitiuo. Sub. Propter.

Ὑ Π Ὸ cum Genitiuo significat *sub*: ὑπὸ κόλπου τὰς χεῖρας ἔχειν, *sub sinu manum habere.*

Aut *propter*: οὐδ' ὑπὸ πενίας ἀεργετῶ, *neque bene facio propter paupertatem.* [1]

1

Ὑ Π Ὸ CVM DATIVO.

ὑπὸ cũ datiuo. Sub.

Ὑ Π Ὸ cum Datiuo etiam significat *sub*, ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ, vel ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, *in potestatem suam redigere, potestatis suæ facere.* [2]

2

[1] Plutarch. ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται, *ab igne consumitur.* Plato μήπως ὑπὸ Μελίτου τοσούτων δίκας φεύγοι, *Ne à Melito tot criminum reus agat.* Ex, in significatione modi vel causæ: ὑπὸ σωφρονισμοῦ, *ex composito.* Dionys. Halicar. ὑπὸ σκότους, *per tenebras.* Item προσφωνεῖν ὑφ' ἑνὸς, *compellare per vnum.* ὑπὸ σπουδῆς, *præ festinatione.* Dionys. Halic. ὑπὸ χαρᾶς, *præ gaudio.* Citatur quoque ex poëtis pro μετὰ, *cum.* Cum Accusatiuo, quoque non raro construitur. Sub. Plutarch. ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν, *super terra & sub terra.* Aristot. Hist. anim. ὑφ' ἡγεμόνα εἰσὶ, *sub duce sunt, duci sunt subiecta.* Xenoph. ὑφ' ἑαυτοὺς ποιοῦντες, *sibi subijciunt.* Item in signif. temp. ὑπὸ τὴν ἠῶ, *sub auroram*: ὑπὸ νύκτα, *sub noctem*: ὑπὸ κυνὸς, *sub caniculam, sub ortum canicula.* & Thucyd. ὑπὸ τὸ ἔαρ

1 Ab. Ex. Per. Pra. Pro μετὰ. 2 ὑπὸ cum Accusatiuo. Sub. Tempus.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ad ἐπί. *Aduerbio exprimitur.* *ὑπὸ iuncto articulo.* *ὑπὸ in compositione.* *Pro ἀπὸ & ἐπί mendosè.*

τ᾽ σεισμὸν, *tempore terræmotus.* Ad ἐπί. Homer. Il. β, ὑπὸ τ᾽ Ἴλιον ἦλθε, *ad Ilium venit.* Aduerbio etiam exprimitur: vt ἐχώρεον ὑπὸ πόδα, *retrocedebant*, seu *pedem referebant*, apud Dionys. Halicarnass. Articulum à fronte gerens, subaudit à tergo participium. Theophr. τὰ ὑπὸ γῆς, *quæ sub terra sunt.* Isocr. 5 τοὺς ὑπ᾽ αὐτοῖς, *subditos ipsorum.* Herodian. οἱ ὑπὸ τὸν ἀνατολὴν, *qui sub orientali cœli plaga sunt, orientales populi.* Dionys. Halicar. τοὺς ὑπὸ χεῖρα, *subditos atque obnoxios.* In compositione significat *Subter, Latenter, Paululum, Retro, Rursum*, & similia. Reperitur nonnunquam pro ἀπὸ & ἐπί: sed 10 sæpe magis librariorum errore, quàm auctorum voluntate.

ΥΠΕΡ CVM GENITIVO.

ὑπὲρ cum genitiuo. *Super, de.* 1 *Supra.* *Pro.* 2 *Contra.*

ΥΠΕΡ cum Genitiuo significat *super, de*: ὑπὲρ σκιᾶς ὄνου, *de asini vmbra.* Dicunt etiam, ὑπὲρ ἡμῶν, *de nostra.* [1] Aut *supra*, ὑπὲρ κάπνου, *supra fumum.* Aut 15 *pro*, ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, *pro Ctesiphonte oratio.* ὑπὲρ τοῦ φίλου κινδυνεύω, *pro amico periclitor.* [2] Quod idem nonnunquam etiam significat cum Datiuo poëticè: ὑπὲρ τῷ φίλῳ κινδυνεύω. Nonnunquam etiam capitur pro *contra.* Sic Homerus, ὑπὲρ σέθεν, 20 pro κατὰ σοῦ, dixit.

ΥΠΕΡ CVM ACCVSATIVO.

ὑπὲρ cum accusat. *Plus, vltra.* *Aduerbialiter.* 3

CVM Accusatiuo, *plus, vltra*, & omnino excessum significat: ὑπὲρ λόγον, *suprà quàm dici posset.* Et ὑπὲρ ἡμᾶς, *ea quæ sunt supra nos.* ὑπὲρ καταλόγον, *supra catalogum*, id est, eximius. ὑπὲρ τὸν πάρον φρονεῖν, *vltra peram sapere.*

Capitur etiam Aduerbialiter cum suo casu, ὑπὲρ ὧν, *idcirco.* [3]

1 *Pro, loco.* *Pro, id est, pro salute.* 2

[1] SVPER, id est De; sicut etiam Virg. *multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Dionys. Halicarnass. ὑπὲρ ἧς ἐν οἰκείῳ τόπῳ λαλήσομεν, *de qua suo loco dicam.* Sic ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ λαλῶ καὶ μανθάνω, *de pietate & loquitor & discito.*

[2] Pro, Loco. Dionys. Halicarnass. ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων γράφειν, *in defunctorum locum alios conscribere milites.* Pro, id est, Pro salute. 2. Corinth. 5. εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανε, *vnus pro omnibus mortuus est.* Demosth. ὑπὲρ πάντων πραγμάτων

πράττειν τι, *pro salute reip. aliquid agere.* Sic in defensionis & adiumenti significat. Lucæ 9. ὃς οὐκ ἔστι καθ᾽ ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστι, *qui non est contra nos, pro nobis est.* Et Dionys. Halicar, ὑπὲρ ὑμῶν ἐστι, *pro vobis facit, in rem vestram est.* Pro, id est Nomine, Gratia. Plutarch. Lyc. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐγκρατεῖς, *latendi gratia tolerans.* Idem Fabio, παρέδωκε τὰς δυνάμεις ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, *tradidit copias ea conditione vt ne manus consereret.* Affertur etiam ex Demosth. δίκαιον ὑπὲρ αὐτοῦ λαβεῖν, *pœnas de illo seu ab illo sumere.* 3 Supra ἡ Ῥοδόπη τὸ ὄρος, ὑπὲρ Νέσσου τοῦ ποταμοῦ κεῖται, *Rhodope mons, supra Nesum fluuium sita est.* Cum articulo etiam construitur per ellipsin participij. Theophr. τὰ ὑπὲρ γῆς, *quæ supra terram exstant plantæ.* Sic τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *quæ supra nos sunt*; id est, quæ captum & vires nostras superant. Coniungitur etiam cum cognatæ significationis aduerbiis: vt ὑπεραίρω, *supra*: ὑπερφυῶς & ὑπερλίαν, *supramodum, egregiè.* 2. Corinth. 11. τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων, *eximiis seu præstantibus Apostolis.* Absolutè quoque ponitur. 2. Corinth. 11. Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; ὑπὲρ ἐγώ, id est, ὑπὲρ τοῦτο, *supra id, amplius quàm Christi minister.* In compositione alias significat *Pro*, alias *Supramodum*: vt ὑπερασπίζειν, *protelare*; ὑπεραττικίζειν, *in Atticismis affectandis modum excedere.*

Pro defensionis. *Pro, id est Nomine.* *3 Supra.* *Cum articulo.* *Cum aduerbis cognatæ significationis.* *Absolutè.* *In compositione.*

APPENDIX I.

Præpositiones subaudiuntur. *τὸ subauditum.*

PRÆPOSITIONES sæpe subaudiuntur Græcis, ἐπὶ τῶν ἐπαθεν ὀργιῶ ἔχει, id est, ὑπὲρ ὧν, *irascitur pro his quæ passus est.* μηδὲν αὐτῷ καταθεὶς, pro μηδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλλιπὰς. σὸν χάριν λέγω, pro πρὸς σὸν χάριν, *tua causa dico.*

SIMILITER vbicumque δυοῖν θάτερον ponitur in oratione, vt μὴ αὐτῇ μεγάλα, ἵνα δυοῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ, subauditur κατὰ, vel ἐξ δυοῖν θάτερον, ac si diceret, ne per alterum horum, aut assecutus, &c.

Nota: præpositiones cũ verbis compositæ suum habent casum.

Præpositiones verbis compositę propriã etiam seruantes significationem, eundem casum, quem extra compositionem postulant: κατηγορῶ σε, *accuso te*: quia κατὰ σοῦ dicitur. ἀφίσταμί σου, *absisto siue desicio abs te*: quia ἀπὸ σοῦ dicitur. Præter possessiua & acquisitiua, ἐμφορᾶμαι, ἐντρυφῶ, ἀπολαύω σου, *fruor te.* περιτίθημί σοι, *circumpono tibi.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

κατὰ in compositione.

Item, κατὰ composita etiam intendit cum casu verbi. κατεσθίει πάντα, *deuorat omnia.* κατεῖπέ μοι, *enarrauit mihi.* Et sic destituitur à proprietate præpositiua.

Nota.

Habet autem se ad modum præpositionis, cùm dicitur, κατειπεῖν ἑτέρου, *contra alterum dicere:* quòd tunc iungatur cum Genitiuo, quem etiam præpositio postulat.

Præpositiones cõpositæ cum alia dictione, epenthesi alterius dictionis dissoluuntur.

Celebre est poëtis præpositiones compositas dissoluere per alterius dictionis epenthesim: κατὰ γαῖα κάλυψε, pro γαῖα κατεκάλυψε. ἐκ δὲ ἐγέλασα, pro ἐξεγέλασα δὲ ἐξ ἔρον ἔντο, pro ἔξεντο ἔρον. Interdum plures dictiones intercedunt. οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, pro κατήσθιον. Sæpe etiam componunt eas cum dictionibus, à quibus resoluendæ sunt. Ιθάκην κατακοιρανέουσι, pro κοιρανέουσι κατὰ Ιθάκην.

DE PRÆPOSITIONVM INVERSIONE.

Inuersio præpositionum.

INVERTVNTVR præpositiones monosyllabę quidem in fine carminum: Οδυσσ. δ. οὐ μέντοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ, *Non tamen malus videtur, neque ex malis.* Ιλιάδ. υ. καὶ ἦλθεν ἀργυρότοξος ἀρτέμιδι ξὺν, *Et venit Apollo cum Diana.*

Dissyllabæ verò & in oratione soluta inuertuntur, & in carmine, tono acuto posito supra penultimam, præter διὰ & ἀνὰ, idque ne coincidant, hæc quidem cum Vocatiuo, ὦ ἄνα, *ô rex:* illa verò cum Accusatiuo, δία, *Iouem.*

Præpositiones quæ non patiantur inuersionẽ.

Cæterùm trium temporum dissyllabæ, hoc est, quæ constant altera longa, & altera breui, non inuertuntur, velut, ἀντὶ, ἀμφὶ, quemadmodum neque in quibus, ι, redundat: vt καταὶ, παραὶ, ὑπερὶ, tanquam factæ trium temporum.

Nota de inuer-

Porrò ἐν quando assumit, ι, & fit ἐνὶ, inuertitur more

sione præpositionum.

ἐν quando inuertatur.

more disyllabarum. Ιλιάδ. α. ἡμετέρῳ ἔνι οἴκῳ, *ædibus in nostris.* Et, ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶται, *quo in loco puella cubat.* Si inter duo nomina, alterum proprium, alterum appellatiuum vel adiectiuum, sit præpositio, hanc inuerti necesse est, vt ante totam construatur orationem: ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος, *fluuio à Selleente.* Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι, *Xantho in verticoso.*

Præpositio inter nomẽ & verbũ.

Si verò præpositio sit inter nomen & verbum, seu participium, poterit secundum diuersam sententiam & constructionem inuerti, & nõ inuerti: vt, Ιθάκην κατακοιρανέουσι. Si enim κατὰ referatur ad Ιθάκην, significans locum, inuertitur hoc modo, Ιθάκην κατὰ κοιρανέουσι, *iuxta Ithacam dominantur.* Si verò referatur ad verbũ κοιρανέουσι, vt illi maiorem addat emphasim, non inuertetur. Simile est in hoc: εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον. Quod potest etiam sic legi, εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον.

AD hunc autem modum fit si inter propria duo, vel appellatiua, cadat præpositio, cõiunctione ipsam sequente: νηῶν ἄπο, καὶ κλισιάων, *nauibus ab, atque tentoriis.* Αγαμέμνονος πέρι, καὶ Αχιλλέως, *Agamemnone de, atque Achille.*

Item, si media inciderit, nullaque alia orationis pars interueniat, modò postponatur dictioni, quam debebat præcedere, inuertitur: ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, *quo in loco multum laboraui.* Θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, *à Diis consilia sciens.* Si verò inter præpositionem & verbum, vel nomẽ ad quod pertinet præpositio, intercedat alia pars orationis, non reflectitur. τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο, *hunc autem Tydides inuasit.* Intercedit enim coniunctio δέ. idque nisi sit in fine sententiæ: tum enim inuertitur, etiam si quicquam interueniat, πάντων ἔπτυσε πολὺ κάτα, *omnes autem excreauit multum contra.*

Quæ verò patiuntur elisionem vocalis, non reflectuntur, nisi punctum subsequatur, aut signi-

ficatum corrumpatur non conuersæ. Ιλιάδ. τ. ἐνεῦθε γὰρ ὑφαίστοιο παρὰ ὁτέρμυρ ὅπλα, *statuebat enim à Vulcano ferre arma.* Vnde Poëtæ post præpositionem quandoque punctum faciũt. Oratores verò non, præterquàm in præpositione πρὸς: hanc enim solam ante punctum locant: vt in hoc, καὶ μικρόν τι πρὸς, *& ad paruum quippiam.*

Vel potius, pluscule quid praterea.

GENERALES DE PRÆPOSITIONIBVS REGVLAE.

PRAEPOSITIONES interdum à casibus suis, interiecta vna vel altera dictione dirimuntur: vt, οὐ μὰν γὰρ τῆς δύτυχίας πολλὰς, ἐν ᾗ τῆς δυσπραγίας μόλις ἂν ἕνα φίλον εὕροις. Sed sunt hic quædam poëtis dumtaxat vsitatæ tmeses: vt apud Apollon. Argon. 4. ἐν ᾗ ῥόθος ἔσκεν ἀγυιᾶις, pro ἐν ᾗ ῥόθος ἐν τῆις ἀγ. *erat q murmur in vicis seu plateis.* Sic Pind. Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα παυσάλαν λάμβανε, *Doriam citharam à paxillo sume.* Eleganter etiam ordine mutato inter adiectiuum & substantiuum præpositio interiicitur: vt, πολέων ἐκ πολίων: μάχην ἐνὶ κυδιανείρη: χρυσὸν ὑπὸ σφιτέρηφι: ἐμῷ πρὸς δώματι, & similia. quomodo apud Latinos etiam in prosa passim vsurpantur *quam ob rem, qua de caussa.* apud Virg. autem magis poëticè, *mijciunt ipsis ex vincula sertis*; pro, ipsis ex sertis iniiciunt ei vincula. Item inter duo substantiua, quorum alterum regitur, alterum regit: vt πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο. Ac rursum inter duo commata copulatiua: vt νηῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων. Interdum casui suo postponitur præpositio: vt, Ἀρτέμιδι ξυὺ: κακῶν ἐξ: Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται). In hac postpositione disyllabæ pleraque accentum ex vltima in penultimam retrahunt: nominatim autem περὶ etiam in prosa: vt, τάπων ᾧ πέρι ἐν ἐπέροις λεχθήσεται· ἀμφὶ tamen & παρὰ retinent accentum; forsan ad differentiam vocat. ἄμφι, & accus. ἄμφω, à nom. Ἄμφις & Δίς, 275, 6. Aliàs accentus retrahitur etiã in mutatione significationis: vt ἄπο Barytonως scribitur cum significat *Procul, Absque*: cuius significationis supra quoque suo loco facta est mentio. Sic πέρι, cum significat excellentiam seu exsuperãtiam. Homer. τιμήσαι πέρι πάντων, *honore supra omnes enectum esse.* Hesiod. πάντων πέρι μήδεα εἰδώς, *consiliis pollens supra omnes.* Item absolutè sine casu, Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι κρατερὸς ἔσσι, *Tydide in bello quidem eximiè viribus polles.* Ad hæc accentus retrahitur, cum præpositio nuda ponitur pro verbo cum præpositione composito: vt ἔπι, ἔνι, πάρα, κάτα, pro ἔπεστι, ἔνεστι, πάρεστι, μέτεστι. Sic Sophocl. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, pro ἀνάστα, *sed exsurge è sede.* quomodo vsurpatum est istud Virgilij; *nec fuga eam super vlla pericli*: & hoc Silij, *Saucius haud illi comitum super vnus*, pro, supereſt. Cum alieno casu ponuntur in ellipsi casus regentis: vt οὐ ᾠδῆς, & εἰς ᾅδου: de quibus supra. Sic apud Latinos Terentius ait, *vbi ad Dianæ veneris*: & Vlpianus iureconsl. *superficiem ex vicini in suum deriuare*: pro, ad Dianæ fanum; ex vicini fundo. Pleonasmus quidam est cum præpositio & nomini simul præponitur & verbo: vt 1. Thess. 5. ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε, *ab omni genere mali abstinete.* Aristoph. Conc. ἐν ᾗ οὐ νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστι, *non enim in iunioribus inest sapientia.* Dionys. Halicarnass. ἐπ' αὐτοῖς ἐπίκειται, *eis incumbit.* Idem pleonasmus fit in cognatarum præpositionum geminatione. Eurip. ἐς ὄμματ' ἄνευ φωτὸς ἐμβλέψαι, γλυκύ. Isocr. ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, *è concione abire.* Rursum Matth. 21. εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν: at Marci 15. εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον. Sic etiam Cicero, *cum in Sigeo ad Achillis tumulũ adstitisset*: & Næuius apud Prisc. *tibi serui multi apud mensam adstant.* Pleonasmus etiam esse præpositionis videtur cùm aduerbio præponitur: vt εἰς ἅπαξ siue εἰσάπαξ, *semel*: itidemque εἰσαῦθις & ἐξαῦθις, *itetum*: παραυτίκα (& apud Theocr. καταυτίκα) *statim*: item ἐπάνω, ὑπεράνω, ὑποκάτω, ἐφεξῆς, καθεξῆς, περιττῶς, & similia: quippe in quibus præpositio ferè nihil ad simplicis aduerbij significationem addit. Contra omittitur interdum præpositio: vt, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, pro ὑπὲρ ὧν, *ira æstuat ob ea quæ passus est.* Sic πόσου διδάσκει; *quanti docet?* pro ἀντὶ πόσου, *pro quanta mercede.* cùm enim Homerus sine præpositione dicat, χάλκεια χρυσείων ἀλλάξατο, Isocrates expressa præpositione αἰσχύνεσθαι θνητὸν σῶμα τῆς ἀθανάτου δόξαν ἀνταλλαξάμενον, *corpus mortale immortali gloria permutare*, seu *vitam mortalem cum immortali gloria commutare.* Rursum Heliodorus sine præpos. it. ἐνεφορεῖτο τῶν κρειῶν: at Matth. 15. cum præpos. it. ἐχόρτασθησαν ἐκ τῶν ψιχίων: itidemque Aristot. Probl. 65, 25. μικρὰ παρεσπεύκασθαι ἐξ ἄρτου, *sumpto modico panis.* Sic in aliis quoque multis subaudiri εἰς, κατὰ, περὶ, aut aliam præpositionem sensui conuenientem, tum ex supradictis clarum est, tum in sequentibus etiam latius exponetur.

Tmeses præpositionum.

Præpositio casui postposita.

Retrahitur accentus præpositionis disyllabæ.

PRAEPOSITIO sæpe cum casu suo composita, transit in aduerbium. Hæc compositio ita interdũ fit, vt vel accentus, vel aliud vocis accidens mutetur: vt, ἐπίπαν, pro ἐπὶ παῦ, *in vniuersum.* sic ἐπίπαν δὲ & ἐπίκεινα, pro ἐπὶ πάν δὲ εἰς, ἐπ' ἐκεῖνα *vltra.* Sic etiam ἐκποδών, pro ἐκ ποδῶν. Multo adhuc maior mutatio est in ἐμποδὼν & ἐξεπίτηδες, pro ἐν ποσὶ & ἐξ ἐπιτηδεύματος. quæ vt sine insigni mutatione diuidi nõ possunt,

Præpositiones iunctæ alieno casui.

Præpositionum pleonasmi.

Abundat præpositio cũ aduerbio iungitur.

Præpositio omissa.

Præpositio cum suo casu composita.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ita nec ἐπιπολῆς. vnde quidam compositè dixerunt ἐξ ἐπιπολῆς, & κατ' ἐπιπολῆς: quæ tamen à Luciano & Phrynicho repudiantur. Aduerbia etiam quædam in hac compositione accentum suum amittunt; vt πρόπυλαι, πρόχθες: ἐμπροσθεν, ἔμπαλιν: ἐμπαλιν, ἀνάπαλιν. Quædam tamen accentum suum retinent; vt tum ea quæ præcedenti paragrapho sunt exposita, tum hæc, ὀκτώκλινος, ὀκτώτονος. & consimilia. Sic ὑπείροχος quidem, accentu amisso: at ὑπερφίαλον, & ὑπεράλιον, accento retento. Rursum accentum amittunt etiam numeralia cum σῶς composita: vt σώδυο bini, σώτρεις terni; de quibus supra. Accedit in hac compositione nonnunquam etiam articulus pleonasticῶς: vt τὸ παρόπιν, omnino: τὰ πρότερ, antea.

Aduerbia accẽtum remittunt aliquando cum præpos. coposita.

Præpositio cum verbo composita.

IN compositione cum verbis, præpositio casum sæpe retinet, præsertim cum significatio eius obtinet. Sic multa vi præpositionis ὑπό, ἐξ, πρός, ἀντί, ὑπέρ, genitiuum: vi præpositionis ἐν & σύν, datiuum: vi præpos. εἰς, πρός, παρά, περί & ἀμφί, accusatiuum adsciscunt. Genitiui & datiui exempla quædam supra enumerata sunt in verborum Syntaxi. Accusatiui exempla sufficiant hæc: Epigr. εἰσηλάσαι εὑρὼν, *in or-cum inuehi*: Act. Apost. 20. παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, *præternauigare Ephesum*. Musæus, κυμάτιον ἀμφιχυθεῖσα, *sponso circumfusa*. Sic μέτοπεν φάμφοί με, *mittentes post me*, id est, *accessentes me*, & similia. Horum quædam modo accusatiuum, modo datiuum asciscunt: vt εἰσῆλθέ με ἔρως, Chrys. & εἶσερ. χρῆναι αὐτῷ φόβον, Plato: vt Liuius quoque, *incesserat eum cupido*; & *incessit patribus cura*. Sic Æschines πρόσεισιν τὸ δικαστήριον: at Demosth. πρόσεισιν τοῖς δικασταῖς. quemadmodum alia etiam multa composita cum præpos. πρός, παρά, περί, ἐπί, ἀντί, quædam etiam cum μετά & ὑπό, datiuum regunt vi verbi. Immo vt ἐπί tres casus regit, ita etiam verbum ἐπιβαίνειν in vna eademque inscendendi significatione. Cum genitiuo enim Plutarch. Themist. ἐπιβαίνειν τῶν αὐτῶν πείρατος: cum datiuo Thucyd. τοῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο: cum accus. Apollon. Argon. 2. Κολχίδα γῆν ἐπιβάντες. In quibusdam etiam præpositio magis nomini quàm verbo competere videtur. vt apud Hesiod. ἐρανὸν ἐμβασιλεύει, *regnabat in cœlo*. Plut. ἐνδιατρίβειν τῇ περὶ τὰδε ἀναγραφῇ, *in his perscribendis morari*. Xenophon, σὺν ὀχήμασι περιπεμπώμεθα, *non grauate circum hæc vagamur seu oberramus*. vt & Virg. *hanc vrbem afferimur*, pro, ferimur ad hanc vrbem. Contra poëræ præpositionem sæpe à verbo suo diiimunt interiectis aliis dictionibus. Hom. Il. γ, ἐπὶ λᾶαν ἧκεν, pro λᾶαν ἐφῆκεν, *lapidem immittit*. Idem, κλίσι τε κλίσιν σύμβαλεν, pro κλίσιν τε κλισίην κατεκόλλησαν, *aruinasq; contexerunt*. Hesiod. μή ἑ λάθῃ χρήματ' ἔλπεσθαι, pro μὴ ἀφέλησθαί σε τὰ χρήματα, *ne tibi adimat pecunias*. cuius generis tmesis apud Herodot. quoq; legũtur; interdum etiam apud Platonem: vt in eo loco qui à Dionys. Halicar. 128,8. dithyrambici tumoris notatur, ξυμμοι λαβεσθαι τοῦ μύθου, pro ξυναδεσθαί μοι τοῦ μύθου, *sermonem mecum capessite*; seu, *in fabula me adiuuate*. Geminatam præpositionem habẽtia, nonnunquam verbi, nonnunquam præpositionis regimen sequuntur. Homer. προπροκυλινδόμενος πατρὸς, *ad patris genua se prouoluens*. Idem Odyss. θ, ἀλλ' ὅ οἱ χάρις ἀμφικεκλιμένη ἐπέεσσι, *at non ineſt eius verbis gratia*; seu, *non comitatur eius verba vlla gratia*. Præpositio cum præpositione raro componitur. In eo genere περιξ, cum in significatione præpollet παρὰ. accusatiuũ regit. Il. ι, πολὺν ὃ περιξ ἅλα φῦκος ἔχουσιν, *multam algam socius mare suderant*. Odyss. ο, μή μοι πάρεξ ἄγε νῆα, *ne me præter nauem ducito*. Cum vero præpollet ἐξ, regit genitiuum: Il. κ, περιξ ἰὼν ἐν νεκύεσσι κλιθήτω, *extra viam*. Absolutè quoque ponitur. Hesiod. Clyp. Herc. ἀλλὰ περιξ ἔχε δίφρον, pro *extra viã emoue currum*. vbi Scholiastes annotat, oxytonon περιξ, cum accusatiuo construi, & significare *prope*: at Barytonon πάρεξ, construi cum genitiuo, & significare *extra*: atque illud poëticum esse; hoc vero etiam in communi sermone receptum. Etymologus vero πάρεξ Barytonως tum demum dici scribit, cum vsurpatur pro χωρὶς, vt πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους: in prioribus vero significationibus, pro παρὰ & ἐξ, efferri oxytonως παρέξ. Apud Latinos quoque rara est ea compositio. Ouid. Metamorph. 2. *Argolica quod in-ante Phoronide fecit*. Propert. 2. *Hic dominam exemplo ponat in-ante meam*. Præterea vt verba præpositionis regimen sequuntur interdum, ita etiam aduerbia è præpositionibus orta: vt ἔξω οἰκίας, κάτω χθονός: qua de re infra quoque in Aduerbiorum Syntaxi. Absolutè ponuntur paucæ præpositiones: inter ceteras μετὰ *post*, πρόσω *ad hac*, ὑπὲρ *supra* seu *vltra*; & composita πάρεξ, de qua modo dictum est. Sic apud Sallust. *supplicia in post futuros composuit*, εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, id est, εἰς τοὺς μετέπειτα χρονικοὺς.

ἐπιβαίνειν cum triplici casu.

Præpositio in cõposit. cui competat.

Præpositiones suis verbis diremptæ poëticæ.

Geminatas præpos. quænam sortiantur.

Præpositio cum præpositione cõposita.

περιξ oxytonῶς.

Præpositionis regimen aliquando verba sequuntur.

Præpositiones abundantes.

PRÆTEREA præpositionibus aliquando aliquid vel accedit vel decedit, vel mutatio accidit aliqua; idq; tam extra compositionem quàm in compositione. Accedit apud poëtas, metri caussa: vt, εἰν ἀιδαο δόμοισι: ὑπ' ὄλα: ὑπαίθριον ἀφείσιο: ibi enim vt ε in ἐν & ὑπὸ producereturr, adscitum ei est ι. Rursum in fine adscito ι, vsurpatur ἐνι, παρὴ, κατὴ, pro ἐν, παρὰ, κατὰ: vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, *ad imum Idæ pedem*. Decedit, vel per apostrophum, 8,11. vt κατ' ἀμαλογίαν: vel per compositionem, vt ἀπόλλυμι, ἀπώλεσα: vel per vtrumque, vt ἀπὸ ἐρύω, ἀπέρυσα. Mutatio accidit, vel in ipsa præpositione, vt ἀπὸ ἐρύω, ἀπέρυσα: vel in ea quæ præpositioni adiungitur, vt ἐκ ἔρδω, ἐξέργω: vel in vtraque, vt ἐν βάλλω, ἐμβάλλω. Quæ omnia in Etymologia & Prosodia fusius explicantur.

Præpositionum mutatio, illarũq; facta accessio vel decessio. Accedentia.

Decedentia.

tionem,172,1. vt ὑπ̓ἐχω. Sic πὰρ pro παρὼ in metro vsurpari,supra docui. quemadmodum etiam ἀν pro ἀνὰ: vt Hesiod. ἀν φυτὰ βαίνῃ, *per plantas scandat*,seu *plantas ascendat*. Homer.ἀν ῥ̓ ανὸρώτης ἵστατο, *surgebat autem subulcus*. In hac abiectione si posterior dictio ab aspiratione incipiat,finalis ſ in præpositione tenuis mutatur in aspiratã,8,16.172,10. Impura σὺν,sequẽte consona,finale ν interdũ amittit,interdum cum sequenti conformat: qua de re supra quoque, 401,27. σὺ quoque,& poëtica ἄν, mutationes illas patiuntur,402,2. 404.1. quinetiam κ multo plures,406,2. ἀπὸ & ὑπὸ patiuntur vnam tantummodo. non enim nisi ante β omicron abiiciunt,& π in β vertunt: vt ἀμβάλε *abijce*,ὑββάλλ *subijcit*. Sic Dorica ποτὶ, tantum ante vocales & ante τ,finale ι perdit,408,15. σὺ tamen & σὺν interdum immutatæ manent; vt συνεφάπλειν, pro ἐφάπλειν,*insuere*: & apud Hesych. συνεισκάπτειν, συνεγγύᾶν, *inrigere*: apud Suid. σωγνῶν, *cognatus*, *frater*. sic apud Latinos quoque *inritus*, *inlustris*,*conclusio*, & similia. ποθὲ, sequente ο vel ε, crasin pati, supra in ea præpositione docui:docuit idem etiã cum Clenardo Antesignanus 172,33. 311,31. Idem etiam in ἀπὸ nonnunquam fieri docui. Sed fit interdum etiam in ὑπὸ: vt declarat ὑπερχὸς contractum ex ὑποερχὸς. Eodem modo ὕπερθε quoque contractum dici potest ex ὑπόθθε, *montibus subiecta*. Doricam crasin habere videntur ποφόρα, ἀπώλεια, ὑπώρεια, ὑπωπτίᾳ, & similia: quippe in quibus duo οο non communi more in ω cõtracta sint,sed Dorico more in ω. Verum breues in compositione migrare interdum in longas, etiam sine crasi, satis docet σωώννμος,σωώμοθες: ἐξώνυξ,πολυώνυξ:item ναωηχὸς,πδεωηχὸς, σωήχρᾳ, σὐλώεμος: ad hæc σὐήρης, δύήρης, διήρης, τριήρης, ἐξήρης,& ποδοήλυθοι, σωήλυδες, σωηρεφέες,& similia, in quibus ο, α, & ε, sine vlla crasi per compositionem versa sunt in longas ω & η. simplicia enim sunt ὄνομα *nomen*,ὀμόσαι *iurare*,ὄνυξ *unguis*: ἄγνυσθαι *frangi*,ἀγορεύειν *loqui*,ἄνεμος *ventus*: ἐρέσσειν *remigrare*,ἐλθεῖν *venire*,ἐρέφειν *tegere*.

σὺ aliquando amittit ν.

σὺν.

ἀπὸ, ὑπὸ.

ποτὶ Dorica.

οο in ω cõtracta.

SYNTAXIS ADVERBIORVM.

Aduerbia cum genitiuo cõstructa.

ADVERBIA si post se casum habent, construuntur cum Genitiuo: μάλιστα πάντων,*maxime omnium*. λάθρα τ̃ ἄλλων, *clam aliis*.χωρὶς τ̃ ἄλλων,*absque aliis*.ἅπαξ, ἢ δὶς τ̃ ἡμέρας, *semel aut bis in die*. χάριν ἐκείνυ, ἕνεκα οὗ ἐκείνυ, *quantum ad illum attinet*. πότε τ̃ χρόνυ; *quo tempore?* φεῦ κακῶν,*heu mala*.

Congregãdi aduerbia cum datiuo.

EXCEPTIS aduerbiis congregandi,quæ Datiuo adhærent: ἅμα τοῖς ἄλλοις, *una cum aliis*. ὁμῦ τοῖς ἄλλοις, *simul cum aliis*. Et iurandi,quæ Accusatiuo:

Aduerbia iurãdi cum Accusatiuo.

νὴ δ̓ ἐκ εἶπον, & μὰ δ̓ ἐκ εἶπον, *per Iouem non dixi*. Quæ hoc inter se differunt, quòd νὴ per se significet affirmationem, μὰ verò negationem: μὰ δία, *non per Iouem*. νὴ δία, *ita est per Iouem*. Et νὴ δ̓ ἀλλὰ, valet, *at*, siue, *at enim*. Et deriuatis,quæ primitiuorum structuram sequuntur. ἄξιος λόγυ,*dignus ratione*. Sic ἀξίως λόγυ, *dignè ratione*. καταφρονῶ τ̃ρ ἀτελεστέρων, *contemno abiectiores*. sic καταφρονητικῶς τ̃ρ ἀτελεστέρων, *contemptibiliter abiectiorum*. ὅμοιος τοῖς ἄλλοις, *similis aliis*. sic ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, *similiter aliis*. καταβεβλημένος τ̃ γνώμης, vel τὴ γνώμλω, *abiectus animo*. sic καταβεβλημένως τ̃ γνώμης, vel τὴ γνώμλω, *abiectè animo*.

Derinata aduerbia sequuntur structuram primitiuorum.

Exclamandi ὦ cum nominatiuo.

EXCEPTIS etiam aduerbiis exclamandi,quibus competit constructio huiusmodi,ὦ acutitonum iungitur Nominatiuo, ὦ λόγος,ὦ φρένες, ὦ σωτεσις, ὦ ἐπιχειρήματα, verba sunt admirantis orationem Libanij.

Idem cum Genitiuo.

Construitur etiam cum Genitiuo,ὦ θαύματος, *ô rei miraculum*. Cui quandoque subiicitur Accusatiuus, ὦ θαύματος τὴ παρθένον τικτεῖαν τ̃ Θεόν. *ô rei miraculum,virginem parientem Deum*. Sicut etiam Latini dicunt, ô Dij immortales, rem miseram & calamitosam.

Absolutè.

Interdum sine casu construitur,ὦ πῶς ἀδακρυτὶ τὴ τάτων ἐνέγκω τὴ μνήμλω. Sic Virgilius,

O cohibete iras. Et,
O quæ iam satis ima dehiscat Terra mihi.

ὦ Circumflexũ.

ὦ circumflexũ cum Vocatiuo,ὦ Ἄπολλον,*ô Apollo*.

Græci inuocationibus vtũtur

VTVNTVR Græci in inuocationib. Genitiuo & Vocatiuo eo loco, quo Latini Accusatiuo & Vo-

in genitiuo & vocatiuo. catiuo: ὦ Ἄπολλον δυδαιμονίας ὑπερβολῆς, ὦ *Apollo, magnam felicitatem.* Quem Vocatiuum mutant interdum in Genitiuum, præcedente præpositione πρὸς, ὦ πρὸς τῶ Θεῶν ἃ συμφορᾶς, ὦ *Dij, rem calamitosam.*

Vocatiuum vocandi mutant Græci in genitiuum.

φεῦ cũ genitiuo. Φεῦ cum Genitiuo, φεῦ τῆς ἀτιμίας, *heu ignominiam.*

ὄιμαι gaudet Recto & genitiuo. Ὄιμοι, Recto & Genitiuo. Recto, ὄιμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα, *hei infelix, vt perij.* Genitiuo, Lucian. ὄιμοι τῆς ἀγρῶν, verba sunt deplorantis agros perditos. Ponitur etiam sine casu, ὄιμοι, *hei mihi.*

Nota de exclamatione. Loco exclamationis ponitur nonnunquam solus Genitiuus, vt dictum est superiùs.

Ἄ Ρ Τ Ι.

ἄρτι nõ iungitur futuro. Ἄρτι construitur omnibus temporibus, dempto futuro: ἄρτι ποιῶ, ἐποίουν, ἐποίησα, πεποίηκα, &c.

Ἄ Υ Θ Ι Σ, Ε Ἰ Σ Α Ε Ἰ.

αὖθις & εἰσαεὶ iunguntur futuris. Ἄυθις & εἰσαεὶ adsciscunt futurum, εἰσαεὶ ἔσται κίνησις, *semper erit motus.* αὖθις διδάξω, *rursus docebo.*

Ἀ Υ Τ Ί Κ Α.

αὐτίκα reijcit futurum. Ἀυτίκα construitur omnibus temporibus, dempto futuro.

Ἕ Ω Σ.

ἕως gaudet indicatiuo. Ἕως, *quamdiu*, gaudet indicatiuo: ἕως ἔζη, *quamdiu viuebat.*

Et Coniũctiuo. Et Coniunctiuo, ἕως κρύπτηται, *quamdiu occultetur.* ἕως ἂν coniunctiuo: & vbi loquimur de re præterita, Optatiuo. ἕως ἂν γένηται, *quamdiu fiat.* ἕως ἂν γένοιτο, *quamdiu fieret.*

Et infinitiuo. Construitur etiam ἕως & ἕως ἂν infinitiuis, ἕως πᾶν ἀλείνεσθαι, *donec porrigam.*

Μ Ε Χ Ρ Ι.

μέχρι cum genitiuo. Μέχρι & ἄχρι ad hunc ferè modum construuntur cum cæteris orationis partibus, μέχρι παντὸς, *sine præfinitione temporis.* sicut δεῦρο παντός. μέχρι τινός, *quousque.* μέχρι ζωῆς, *per totam vitam.* μέχρι πρὸς, *vsque ad.* μέχρι πρὸς τὸ τέλος, *vsque ad finem.* μέχρι πρῴρης, *diu.* μέχρι πρώην, *nuper primùm.*

μέχρις ἐνταῦθα, μέχρις τῆδε, *hactenus.* μέχρις ἔ ἂν. *quoad.* μέχρι πρὲ ἂν ἔ, *quousque.* μέχρις ἂν & ἄχρις ἂν, *quamdiu.* μέχρι ἔ, & ἄχρι ἔ, *quoad, quousque.* Et construitur plerumque indicatiuo, μέχρι πῆ, & ἄχρι πῆ, *vsquequo.* Præponitur infinitiuis, μέχρι πῆ, vel ἄχρι πῆ καὶ ἐρυθριῶν, *vsquequo erubescerem.*

Cum Indicatiuo.

Et infinitiuo.

Ν Υ͂ Ν.

νῦν respuit plusquamperfectũ. Νῦν omnibus temporibus accommodatur excepto plusquamperfecto: νῦν πειράθημαι, νῦν πειράται, νῦν ἐξαπόλωλε, νῦν ἐπύνθανον, νῦν ἐνίκησε. Et non est inchoatiuum orationis, sed semper coniunctioni ὅ coniungitur: ὦμίλει ταῦτ' ἐκεῖνον ἐρεῖν, νῦν ὅ ἀδὲν τῶτον εἴρηκε.

Semper habet iunctam cõiunctionem ὅ.

Η Ἤ Δ Η.

ἤδη gaudet imperfecto & pluſquamperfecto. Ἤδη, quando significat tempus, solùm construitur imperfecto, ἤδη ἔγραφον. & indefinito, ἤδη ἔγραψα. & plusquamperfecto, ἤδη ἐγεγράφειν.

Π Ά Λ Α Ι.

πάλαι. Hvic similem constructionem habet aduerbium πάλαι.

Ὅ Τ Ε Ε Τ Τ Ό Τ Ε.

ὅτε & τότε respuũt perfectũ. Ὅτε & τότε construuntur omnibus temporibus præterquàm perfecto: ὅτε νοῶ, ὅτε ἐνόουν, ὅτε ἐνενόηκειν, ὅτε ἐνόησα, ὅτε νοήσω, sed non ὅτε νενόηκα.

Ὁ Π Ό Τ Α Ν.

ὁπόταν iungitur Optatiuo. Ὁπόταν, cùm fit sermo de re præterita, iungitur Optatiuo: τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν ὁ θεὸς βιάζηται; *nam quid ageres, cùm diuinitus cogerere?*

Σ Ή Μ Ε Ρ Ο Ν.

σήμερον respuit pluſquamperfectum & futurũ. Σήμερον, omnibus temporibus adiungitur, præterquam pluſquamperfecto & futuro.

Ο Υ̓ Δ Ε ́ Π Ο Τ Ε.

οὐδέποτε gaudet Præterito. Οὐδέποτε solùm construitur præterito: τῶτ' οὐδέποτε ἐγένετο, *hoc nunquam contigit.*

Π Ρ Ὶ Ν.

Πρὶν construitur præterito indicatiui: πρὶν ἦκεν, πρὶν cũ præteri-

Universidad de Deusto Biblioteca

to indicatiui, & infinitiuo intercedente ἢ.

εἶπεν, *priusquam dixit.* Et infinitiuo, πρὶν εἶπειν, *priusquam diceret.* Quod etiã fit intercedente ἢ, Matt. 1. πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, *priusquam ipsi conuenirent.* Quemadmodum interuenit ἂν cùm additur Cõiunctiuo in re futura, aut Optatiuo in re præterita: πρὶν ἂν γένηται, *priusquam fiat.* πρὶν ἂν γένοιτο, *priusquam fieret.*

Optatiuo & Cõiunctiuo.

IVNGITVR etiã πρὶν ἢ optatiuo & coniunctiuo in re præterita: πρὶν ἢ γένοιτο, & πρὶν ἢ γένηται, *priusquam fieret.* Iungitur etiam in eodem sensu indicatiuo: πρὶν ἔλυσε, *priusquam absolueret.*

Redditiuorum constructio.

QVEMADMODVM nominibus τοῖος, τόσος, τηλίκος, respondent οἷος, ὅσος, ἡλίκος: Sic aduerbiis τῆμος, τότε, τέως, τηνίκα, τόφρα, respondent ἦμος, ὅτε, ἕως, ἡνίκα, ὄφρα. Et in Syntaxi sese mutuò præcedunt & sequuntur, quemadmodum illa nomina: τόφρα δ' ἐπὶ τρῴεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσι, *eousque Troianis vires adde, quousque Græci filium honorent meum.*

LOCALIA.

Loci. Atticismus.

ATTICIS aduerbiorum localium circumstantiæ confunduntur, ita vt quæ significant ad locũ, ponantur pro significantibus in loco, & contrà, vt ἔνδον, pro εἴσω, ἔνδοθεν, pro ἔνδον. Quo modo Virgilius,

-- *Eiectum littore egentem Suscepi,*

dixit, pro Eiectum ad littus.

Aduerbiis annexa præpositio ἐξ.

Aduerbiis de loco addunt nonnunquam præpositionem ἐξ, quamquam per se eam includant. Dicunt enim ἐξ ἐμέθεν, pro ἐμέθεν: ἐξ οὐρανόθεν, pro οὐρανόθεν, hoc fit secũdum eum Tropum, quo coniungunt æquiualentia, sicut & τήμερον ἡμέραν, pro τήμερον: & βάσκ' ἴθι, pro ἴθι.

QVALITATIS.

Qualitatis quibus verbis gaudent.

ADVERBIA qualitatis gaudent his verbis, ἔχω, διάκειμαι, & similibus. ἐνδεὼς ἔχω, *indigeo.* πονηρῶς ἔχω,

ἔχω, vel διάκειμαι, *malè affectus sum.* Quibus addi potest Genitiuus, significans id quod afficitur. οὕτως ἔχω γνώμης, *sic animo affectus sum.* πονηρῶς ἔχω τοῦ σώματος, *malè affectus sum corpore.*

ΠΛΗΝ.

πλὴν cum genitiuo.

EXCEPTIONIS aduerbium πλὴν, quando construitur cum Genitiuo, valet præter: πλὴν ἄλλων, *præter alios.* Sine Genitiuo quandoque significat *præterquam.* Lucianus de sacrificiis, αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταὶ, πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, *sacrificia apud illos sunt eadem, præterquam quòd hostiam lugeant.*

Sine genitiuo.

Quandoque *verùm, veruntamen.* Matth. 26. παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο, πλὴν οὐχ' ὡς ἐγὼ θέλω, *transeat à me calix hic, veruntamen nõ vt ego volo.* Quod idem nonnunquam significat, vbi construitur cum ἀλλὰ. Lucian. in Iudicio dearum, οὐκ ἐπὶ δώροις τὰ ἡμέτερα, πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, *veruntamen abi.*

πλὴν cũ ἀλλὰ.

πλὴν abundãs.

Nonnunquam etiam abundat in oratione, veluti cùm πλὴν ἀλλ' ἢ, ponitur pro ἀλλ' ἢ, & πλὴν εἰ μὴ, pro εἰ μὴ, vt Aristotel. 1. Metaph. οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, *is qui medetur, non sanat hominem, nisi per accidens.* Sic etiam χωρὶς εἰ μὴ, non plus valet, quàm εἰ μή.

οὕτω sæpe subauditum.

HIS contrarium est in aduerbio similitudinis οὕτω, quod frequenter non expressum subauditur, vt Matth. 6. γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, pro οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, *fiat voluntas tua, quemadmodum in cœlo, ita & in terra.* Et Ioan. 20. καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς, pro καὶ οὕτως ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς, *quemadmodum misit me Pater, ita etiam ego mitto vos.* Dicitur etiam οὕτως ὄναιο, quod est bene precantis, sicut Latinis, *Macte virtute.*

Ὡς Σ.

ὡς cum superlatiuis.

Ὡς præponitur Superlatiuis, ὡς λαμπρόταζον, *quàm splendidissimum.* ὡς τάχιστα, *simul vt.* Quod etiam fit intercedente ὅτι: ὡς ὅτι λευκόταζον, *perquam candidum.*

Intercedēte ὅτι.

ὡς postpositum.

Quandoque etiam postponitur, & tum significat λίαν, ὑπερφυῶς μὴν ἔφη, ὡς βέλομαι, *magnopere, inquit, cupio.* θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονε, *mirum in modum miser factus est.* θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα, *mirum in modum petij.* In quo etiam significato nonnunquam præponitur ὡς ἀληθῶς, *quàm verè.* ὡς ἑτέρως, *longè aliter.*

ὡς præpositum infinitiuo valet ὥστε.

Si verò præponatur infinitiuo, valet ὥστε. ὅτως ἔστιν ἀπαίδευτος, ὡς μηδὲν εἰδέναι, *tam est ineruditus, vt nihil sciat.*

Atticismus.

Atticis autem cõstruitur Accusatiuis pro πρὸς, & pro εἰς. ὡς Λακεδαιμονίους, *ad Lacedæmonios.* ὡς Μακεδονίαν, *ad Macedoniam.*

Ὥς Σ.

ὡς idem quod ὅπως.

Ὡς acutitonum idem est quod ὅπως. Vnde illud, ἔστιν ὡς, pro *quodammodò* & *quadantenus* ponitur, vt dictum est superiùs.

Ὥστε.

ὥστε cum indicatiuis.

Ὥστε aduerbium digressiuum construitur Indicatiuis: ὥστε λέγει, *itaque dicit*, idque Atticè. & Optatiuis: ὥστε λέγοι ἄν, *itaque dicat.* & infinitiuo, ὥστε λέγειν.

ὥστε post nomen & post aduerbium.

Significans autem similitudinem aut æquipærantiam, construitur tam post nomen quàm post aduerbium. Post Nomen, vt τοιοῦτός ἐστιν, ὥστε καλῶς νοεῖν, καὶ λέγειν τὰ δέοντα, *talis est vt cogitet, & dicat quæ oportet.* τηλικοῦτός ἐστιν, ὥστε πάντας ὑπερβάλλειν, *tantus est, vt omnes superet.* Post aduerbium, οὕτως ὥστε πάντας θαυμάζειν, *sic vt omnes admirentur.*

DE

DE NEGATIVIS ET PROHIBITIVIS.

Græci præponũt negationẽ vtrique verbo.

In orationibus negatiuis Græci plerumq; præponunt negationem vtrique verbo, quam Latini dumtaxat alteri præponunt: οὐ φημί σε εἰδέναι, pro φημί σε οὐκ εἰδέναι, *dico te nescire.* μὴ προσποιοῦμαι ταῦτ' εἰδέναι, pro προσποιοῦμαι τοῦτο μὴ εἰδέναι, *dissimulo hoc scire.* οὐκ ἀξιῶ τοῦτο ποιεῖν, pro ἀξιῶ τοῦτο μὴ ποιεῖν, *indignum puto hoc facere.* οὐ νομίζω εἶναι, pro νομίζω μὴ εἶναι. οὐκ ὀίομαι δεῖν, pro ὀίομαι οὐ δεῖν, & sic de aliis.

Nota Anastrophen.

Quòd si quandoque inueniatur negatio postposita verbis, hoc fit per figuram Anastrophen. κοιμησόμεθα οὐ, pro οὐ κοιμησόμεθα.

οὐ & οὐκ.

Οὐ, si præcedit dictionem incipientem à vocali non aspirata, scribitur οὐκ: οὐκ ἔχομαι, οὐκ ἐποίησα, οὐκ ἔστιν. Si verò præcedat eam, quæ incipit à vocali aspirata, scribitur οὐχ: οὐχ ἡμεῖς, οὐχ ὁρᾷς, οὐχ ἕλκει. Sed si præcedat inchoatam à consonante, scribitur οὐ: vt οὐ ποιεῖς, οὐ λέγω.

Constructio aduerbij οὐ cũ aliis partibus.

In hunc ferè modum construitur negatio οὐ, cum cæteris orationis partibus peculiariter: ὅσον οὐ, ὅσον οὔπω, μόνον οὐ, pro, fermè, circiter. ὅσον οὐδέπω, ὅσον οὐκ ἤδη, pro, quamprimum, iamiam, οὐ μόνον ὄν, dicunt pro, *neque hunc solum*, vel *neque has solas*, vel *neque hic solus*, vel *neque hæc sola*: & ita per omnia genera, & per omnes casus, ἀπέκτεινε τὸς φίλους, οὐ μόνον ὄν ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα, *occidit amicos, & non hos solum, sed etiam patrem.* ἀπολείπονται γείτονες πάντες, οὐ μόνον ὄν, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ, *relinquuntur omnes vicini, & non hi solum, verumetiam pater.*

οὐδέν τι μᾶλλον. Atticismus.

Οὐδέν τι μᾶλλον, Atticis capitur pro οὐδαμῶς, vel potiùs pro nihilo magis. τοῦτο μὲν εἰδὼς οὐδέντι μᾶλλον ἔσπασάμην γράμματα, *hoc cùm nouissem, nequaquam, vel nihilo magis nouissem literas.*

Composita ex negatione & nomine

Composita ex negatione & nomine numerali nonnunquã soluuntur, & quandoq; per tmesim: οὐδὲ

mine numerali per tmesim soluta.

οὐδὲ εἷς, pro οὐδείς. οὐδὲ ἕν, pro οὐδέν. οὐδ' ἂν εἷς, pro οὐδεὶς ἄν. μηδ' ἂν εἷς, pro μηδεὶς ἄν. μηδ' ἂν μία, pro μηδεμία ἄν. οὐ τίν' ἕν, *nullum penitus.* οὐδ' ὅτι ἕν, *nihil quicquam.* οὐχ ὅλον, οὐχ οἷον, *nedum.* οὐκ ἐπ' ὅπως, *nullo pacto.* vt οὐκ ἐπ' ὅπως οὐκ ἔσται, *fieri non potest quin sis.* οὐκ ἐπ' ὅτι, *nihil.* οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, *in nullo.* οὐκ ἔστιν οἵ τινες, *nulli.* οὐ γάρ, *nónne, an non.* οὐ γὰρ δή, *valet, absit.* Pro quo etiam capitur, οὐκ ἀγαθέ, *absit.* οὐ γὰρ ἄν, *alioqui non.* οὐ γὰρ ἄν που, & οὐ μὴν δὴ, *nequaquam, minimè verò.* οὐ γὰρ ἀλλά, *enimuerò, verùm enimuerò.* Ponitur enim abundante negatione pro καὶ γάρ: vt, μὴ σκῶπτε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, *ne cauillare, etenim malè habeo.* οὐ γὰρ ὅπως, *non enim hoc modo, neque enim tantummodò.*

οὐχ ὅπως.

Οὐχ ὅπως, *non solùm, non solùm non.* significat etiam non vt. Et pro eo οὐχ ὡς, sæpe dicitur.

μὴ ὅπ.

Μὴ ὅτι, *non solùm, non solùm non.* Idem significat οὐχ ὅτι, quod etiam capitur pro *non quod*, & tum solùm construitur indicatiuo: οὐχ ὅτι μὴ, *non quin.* οὐχ ὅτι μὴ καλὸν ἔῃ) εἶμαι, *non quin honestum esse censeam.* ὅτοι, *nequaquam.* ὅτι, id est, ὅ: abundat enim τι, sicut in πάντυ τι, ἄττα, *an fortè, num fortè.*

οὐ μὴν ἀλλὰ.

Οὐ μὴν ἀλλὰ, vel οὐ μὴν ἀλλά γε, *enimuerò, at verò, quin etiam, sed tamen.* οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω, *verùm esto, sed sit sanè,* quod concedentis est. Interdum per tmesim profertur: οὐ μὴν αὐτός γε, ἀλλά, pro οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε.

Nota de οὐ μὴν ἀλλά.

Quòd si ex οὐ μὴν ἀλλὰ, tollatur ἀλλὰ, iam erit negatio: οὐ μὴν, *nec verè.*

οὐ μέντοι ἀλλά.

Quandoque dicunt, οὐ μέντοι ἀλλὰ, & οὐ μέντοι ἀλλά γε, pro *veruntamen.*

οὐ μέν γε.

Οὐ μέν γε, *non quidem.* ἔρμαν, *certè non, veruntamen non.*

οὔτε μήν.

Οὔτε μήν, οὐδὲ μήν, *nec verò, nec tamen.* οὐ μήν πω, *haud dum tamen.* οὐ μὴν οὐδέ, οὐ μὴν οὔτε, *non tamen, veruntamen non.*

Negationes duæ affir

Quandoque fit apud græcos, vt duę negationes

affirment, sicut Latinis: οὐκ ἐᾷ ὅπως οὐκ ἔχετε μοῦ τὰ χρήματα, *certè vos habetis pecuniam meam.* Aristoph. οὐκ ἐᾷ ὅπως οὐκ ἐξελῶ σ' ἐκ οἰκίας, *nullo modo non ejiciam domo,* hoc est, *omnino ejiciam & abdicabo.* *aliquando apud Græcos affirmãt.*

Vt plurimũ negant vehementius.

Verum vt plurimum duæ negationis vehemẽtiùs negant, vel altera abundat. οὐ μὴ ποιήσω, *nequaquam faciam.* Sic Ioan. 15. χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν, *sine me non potestis facere quicquam.* Homerus, οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, negationis habet repetitionem. Nec est similis loquendi ratio in ναὶ μὰ: nam μὰ per se negat, vt μὰ Δία, *non per Iouem.* ναὶ μὰ, verò affirmat. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, pro τὴν τόδε σκῆπτρον, *per hoc sceptrum:* quo in loco μὰ abundat.

οὐδαμῇ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῇ οὐδαμῶς, *nullo prorsus pacto.* Hic etiam negatio videtur ex superfluo addita, & est solùm ἀριθμικόν. Verùm μηδαμῇ μηδαμῶς, idem significat. sed ἀπαγορευτικὸν, etiam esse potest.

πάντῃ πάντως.

His opponitur πάντῃ πάντως, *vsquequaque.* Et οὐ γὰρ ἀλλά, ex abundantia negationis capitur quãdoque pro οὐ γάρ. Aristoph. in Ranis, μὴ σκῶπτε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, *ne cauillare, etenim malè habeo.*

οὐδὲ ποσῶ δεῖ.

Similiter in hoc, οὐδὲ πολλῷ δεῖ, *nequaquam, multum abest.* virtute geminatur negatio, vt patet, cùm dicitur, ὦ μήπω γέγονεν, οὐδὲ πολλῷ δεῖ, *hæc nondum facta sunt, & multum abest, vt fiant.* Nam nihil refert si negationem auferas, & dicas, ὦ μήπω γέγονεν, καὶ πολλῷ δεῖ, *& multum abest vt fiant.* Quin & contraria dictione idẽ significatur, οὐδ' ὀλίγῳ δεῖ, *neque parum interest,* id est, *multum abest.* Quia hîc negatio vim suam seruat, quę in illo, οὐδὲ πολλῷ δεῖ, ornatus causa & Atticè ponitur.

Abundãtia negationis.

Fit etiam ex abundãtia negationis, quòd Attici addant negationes verbis quæ per se sunt negatiua, qualia sunt, ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνέομαι, ἐπέχω, &c. ἔξαρνός εἰμι μὴ ποιῆσαι, *nego me fecisse.* κωλύσαι μὴ ἐξάγειν, *vetare, quò minùs exportent.* οὐκ ἐξαρνεῖσθαι,

Universidad de Deusto
Biblioteca

μὴ γεγονέναι ἐρωτικὸς, *non eo inficias, me in amorem fuisse procliuem.*

Negationis geminatio.

IN locutionibus quoque, quæ per infinitiuum efferuntur, geminatur quandoque negatio per μὴ οὔ, vel μὴ οὐχί: vt οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς εἶ υἱὸς εἶναι, *non posses negare, quòd sis filius meus.* οὐ θέμις, μὴ οὐχὶ πρόθυμος εἶναι τοῖς φίλοις, *nefas est, quòd non sis paratus amicis.*

Quæ duplicatio negationum quandoque seruata eadem constructione, significat *nisi*: μὴ ἔλπιζε τὸν θεὸν ἱλάσκεσθαι, μὴ οὐκ ἀπέκεσθαι κακίας, hoc est, ὡς μὴ ἀπέχῃς. In qua locutione ἐφ' ᾧ, vel ὅτι πρὸ, subaudiri videtur, quasi dicatur: ἐφ' ᾧ μὴ οὐκ ἀπέχεσθαι.

Significat etiam seruata eadem constructione, *quin, quò minus*: ἢ γὰρ ἕτερον ὀφθαλμὸν οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, *nullo pacto fieri potest, quin alter oculus obtusius viderit.*

μὴ οὐ cum participio.

Constructur etiam μὴ οὔ, vel μὴ οὐχὶ, quando significat *quin*, vel *nisi*, cum participio. οὐκ ἂν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον ἀληθῆ σάφ' εἰπών, *non esset credendum quod dico, nisi prius vera dixissem.* οὐ γὰρ ἐκεῖνα ἀναστρατεύειν μὴ οὐχὶ, καὶ τούτων ἀναπεσόντων, *fuere illa non possunt, quin & hæc concidant.*

Cum infinitiuo addita καὶ.

Item ponitur pro *non etiam*, quando construitur cum infinitiuo, addita καὶ Coniunctione: τόδε μὲν ἥδιστα μὴ καὶ πάσχειν αὐτὸν πολλὰ ἕτερα, *illud nequaquam facilè fit, vt qui in alios multa mala committit, non etiam patiatur & ipse multa alia.* Quod etiam per alteram tantùm negationem dici potest: μὴ καὶ πάσχειν αὐτὸν, vel οὐ καὶ πάσχειν αὐτὸν, *non & patiatur & ipse.*

μὴ οὐ cum indicatiuis.

Inuenitur etiam μὴ οὔ, vel μὴ οὐχὶ construi indicatiuis, pro nequaquam: Aristot. 2. Politicῶν, μὴ γὰρ οὐ μάλιστα πρὸς ἑαυτὸν αὐτὸς ἔχῃ φιλίαν, *nequaquã temerarium est, quòd sibi sit vnusquisque amicus.*

οὐ μὴ poscũt subiunctiuum.

Quòd si has particulas inuertas, vt sit οὐ μὴ, Subiun

Subiunctiuum ferè poscunt, rarò etiam Indicatiuum, aut Optatiuum, eodẽ significato, hoc est, pro *nequaquam*. Lucian. θάρρει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, δικαιοσύνης ταύτης παρούσης, *confide, haudquaquã enim iniustum fieri potest, cùm iustitia adsit.* Cum Indicatiuo, τὰς μὲν γὰρ πονηρὰς οὐ μήποτε βελτίους ποιήσετε, *prauos nequaquam reddetis meliores.*

Cum Optatiuo, οὐ γὰρ μήποτε καλιχύσειε τὰ πεφυκότα, *nequaquã prævalere posset aduersus ea, quæ accidunt.*

Sicut Atticis quoque abundat negatio, ita etiam eisdem sæpe deest, & subauditur. Sic Demosth. Φιλιππ. πρὸς ἓν οὐδ' ὁτιοῦν τούτων ὁμολογήσεται, dixit pro, πρὸς οὐδὲν οὐδ' ὁτιοῦν ὁμολογήσεται.

Atticis & abũdat & deest negatio.

μὴ negans cum indicatiuo.

Μὴ negatiuum iungitur Indicatiuo in præteritis, & in præsenti: δέδοικα μὴ λελήθαμεν, *vereor ne non intelligamus.* δέδοικα μή πως καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν, *vereor ne te quippiam horum conturbarit.* In præsenti, φοβοῦμαι μὴ δυσκολότερόν τι νῦν διάκειμαι.

Nota cũ Optatiuo.

Iungitur etiam μὴ, similiter ὅπως μὴ, & ὡς μὴ, Optatiuis: ἐγώ σε κήδομαι μὴ, vel ὅπως μὴ, vel ὡς μὴ ἀδικοῖτο, *ego gero curam tui, ne quis afficiat te iniuria.*

Cum coniunctiuo.

Similiter Coniunctiuis, ἐλλειπτικῶς, deficiente scilicet σκόπει, vel ὅρα, aut alio simili verbo: ἀλλὰ μὴ λάθωμεν ἑαυτούς, vel sic, ἀλλ' ὅπως μὴ λάθωμεν ἑαυτούς, *sed videndum nobis, ne per imprudentiam erremus.*

μὴ pro οὐ, sed nũquam contra.

Et accipitur sæpe μὴ pro οὐ, sed nunquam οὐ pro μὴ. μὴ ἀπαγορευτικῶς construitur omnibus modis, dempto indicatiuo: μὴ λέγε, *ne dic.* μὴ γνῷς, *ne noscas.* μὴ γνῶις, *ne noueris.* μὴ γνῶναι, *ne noueris.*

Dum est interrogatiuum, iungitur indicatiuo: μὴ θέλεις φαγεῖν; *an non vis comedere?*

Nota de compositis à μὴ & οὐ.

Vt μὴ construitur ἀπαγορευτικῶς, & οὐ, ἀρνητικῶς: sic eorum composita, videlicet μήτοι, μήτοι γε, μήπω, & similia, ἀπαγορευτικῶς. Et οὔτοι, οὔπω, οὐδῆτα, & alia huiusmodi, ἀρνητικῶς. atque apagoreutica pro arneticis accipiuntur: non contrà arnetica

Universidad de Deusto
Biblioteca

pro apagoreuticis.

Nota de μὴ cũ cæteris orationis partibus.

CONIVNGITVR μὴ cæteris orationis partibus in hunc ferè modum, μῶν μὴ, *nónne. μήτις, numquis. μήτι, numquid,* vel *nequid. μήπολε, an,* conſtruitur non tam percunctanter, quàm dubitanter: ἀλλὰ ἢ μήπολε ἀ τοῦτο ἦ τὸ αἴτιον, ἀλλὰ τὸ προειρημένον; *an potiùs non hæc cauſa eſt, ſed ſuprà dicta? μήπολε ἄγαν ἄνθες ἦ, haud ſcio, an ſtultum ſit.*

Cum Coniũctiuis & Indicatiuis.

Conſtruitur Coniunctiuis & Indicatiuis, vnde licet dicere, *μήπολε λέγεται,* vel *μήπολε λέγηται.*

Cum Optatiuo.

EST etiam quandoque negatiuum, vel optatiuum: *μήπολε τοσοῦτον ἀμελήσαιμεν ἀ ἀρετῆς, abſit vt tantùm negligamus virtutem.*

Capitur etiam pro ἐδέπολε, *nunquam. μήτοι γε nequaquam, ſaltem, certè. ὅτι μὴ, niſi. μήτι, μήτι δὴ, μή τι γε, μήτι γε δὴ, μήτε δήγε, μήτοι γε, μὴ ὅτι γε,* valent, *nedùm.* Et huic poſtremo reſpondet in conſtructione ἀλλὰ, vt μὴ ὅτι καλὸν, ἀλλὰ κάλλιστον, *non ſolùm honeſtum, ſed honeſtiſſimum.*

Μὴ γὰρ ὅτι, *non ſolùm enim. μὴ δῆτα, abſit:* vt μὴ δῆτα φίλε, hoc eſt, *abſit, vt hoc facias amice.* Ponitur etiam pro *dij auertant, dij meliora.* Pro hoc etiam ponitur μὴ γὰρ δὴ, vel μὴ γάρ γε: vt μὴ γὰρ δὴ γνώμης ἡμᾶς κατίσχυε ἡ τύχη, *abſit enim vt præualeat propoſito noſtro fortuna.* ὅπως μὴ, pro, μὴ ponitur. Lucian. in Iudi. dearum, ὅπως μὴ χαλεπλώητε δικαστῆ, *ne moleſti ſitis iudici.*

CONIECTANDI.

Coniectandi cũ Indicatiuo.

ADVERBIA coniectandi iunguntur Indicatiuis, ἴσως ἐρῶ, *fortaſſis dicam.* Quòd ſi Optatiuo iungantur, aut coniunctiuo, non fiet ſine cõiunctione ἄν expreſſa, vel ſaltem ſubaudita: ἴσως φαίη ἄν, *fortaſſe dixerit.* ἴσως ἂν ἔλθω, *forſitan venero.* quod cõmune eſt omnibus aduerbiis cum verbo conſtructis.

Εὖ ἂν ἔχοι, *bene habeat.* πόρρω ἂν εἴη, *procul abſit.* νὴ δι' εἴποι μ' ἄν, *per Iouem dixerim:* & ita in aliis.

Impe

Aduerbia coniectandi Imperatiuis non iunguntur.

Imperatiuis verò non conſtruuntur aduerbia coniectandi: non enim dicitur, τάχα γράφε, τυχὸν λέγε.

INTERROGANDI.

Interrogandi quibus verbis præfixa.

INTERROGANDI aduerbia præponuntur verbis: πόθεν πορεύῃ; πόθεν ἦλθες.

QVOD ſi quando poſtponantur, id fiet per figuram anaſtrophen. ἔρχῃ πότε; ὑπαίγεις πόθεν; Quæ figura frequentius fit in aduerbio πῶς, vt ἔσαι ὃ τοῦτο πῶς; *at hoc quónam pacto fieri poterit? γλύψεις ὃ πῶς; at id quónam modo euenturum eſt?*

πῶς pro plurimùm.

PONITVR etiam πῶς interdum nõ interrogatiuè, ſed emphaſeos gratiâ ſignificans *plurimùm*, & quaſi admirabundè profertur: ἐγὼ ὃ τέτυ τ' τρόπυ πῶς εἰμὶ ἀεὶ, *at ego mirè hoc ingenio præditus ſum.*

πῶς ἐ.

Πῶς ἐ, in reſponſionibus aſſenſionem ſignificat: πῶς γὰρ ἔ; *quid ni? πῶς οὐ ἀδικεῖς; nónne tu improbus es? πῶς οὐ αἰσχρόν; nónne turpe eſt? πῇ; quomodo? quaratione?* Huic reſpondet ἦ, vt dictum eſt.

πῇ μὲν πῇ δέ.

CVM autem apponitur μὲν & δέ, ſignificat partim: πῇ μὲν διαφέρει, πῇ δὲ ὁμοίως ἔχει, *partim differt, partim ſimiliter ſe habet:* quod etiam ſignificat τῇ μὲν, τῇ δέ, vt dictum eſt ſuperiùs. *πῶς & πῇ.*

πῶς & πῇ dum accipiuntur interrogatiuè, circumflectuntur, alia verò acuuntur in penultima: dum verò capiuntur indefinitè, loci aut figuræ, aut modi ſignificatiua, inclinãtur, niſi fuerint triſſyllaba. Nihil enim inclinatur, quod ſit plus quàm diſſyllabum, πόθεν ἔρχῃ; *vnde venis?* ἐρχόμενος δέ πόθεν, *alicunde veniens.* πῶς ἔχει; *quomodo habet?* ἔτω πῶς ἔχει; *ſic habet.* πότ' ἦλθες; *quando veniſti?* ἦλθεν δέπολε, *veni aliquando.* Et hoc pacto frequenter poſtponitur πότε, dictionibus infinitis intercedente Coniunctione δὴ, ὁποσοδήπολε, *quantuſcunque.* ὁποσοσδήπολε, *quotuſlibet.* ὁπότερος δήπολε, *vterlibet.* ὁπόπολε, ὁπαδήπολε, *vbicunque.* ὁπωσπολε, ὅπως δήπολε, ὅπως δήποτ' ἔν, ὅπη δήπολε, *quouis*

Universidad de Deusto
Biblioteca

modo, quomodocunque, vtcunque. ὅ δήποτε, ἅ δήποτε, ὅ,τι δήποτε, *quoduis.* ποῖος δήποτε; *interrogatiuè, qualis tãdem?*

OPTANDI.

εἴθε ἐν ἄφελε optandi cũ verbis modi Optatiui.

ΕἼΘΕ & αἄθε, aduerbia optandi conſtruuntur verbis Optatiui modi, εἴθε γράψειεν, *vtinam ſcriberet.* ἄθε γράφοιμι, *vtinam ſcriberem.*

Cum Indicatiuo.

Cùm autem adduntur indicatiuis, faciunt, vt optatiuam recipiant conſtructionem: εἴθε ἔγραψεν, *vtinam ſcripſiſſet.* εἴθε ὠφελεῖν, *vtinam licuiſſet facere.*

αὐθ' ὄφελες.

αὐθ' ὄφελες, habet quidem ſignificationem optationis, verùm hoc differt ab aliis optandi aduerbiis, quòd ſemper conſtruatur in ſecunda perſona. Ιλιάδ. α. αὖθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀτήμων ἧσθαι, *vtinam ſederes.*

ὡς ὄφελες.

Dicitur etiam ὡς ὄφελες. Interdum enim ὡς additur, interdum non additur. Dicunt præterea καὶ γὰρ ὄφελον, pro ὄφελον.

Qualitatis aduerbia ſæpe inſeruiunt periphraſi.

Circumſcribũtur per nomen ſubſtãtiuum cũ præpoſitione.

μᾶλλον additur comparatiuis.

ACCOMMODATA huic loco mihi viſa ſunt quæ de Aduerbiorum Regimine, acutè & doctè noſtri temporis Grammaticus: Aduerbia (inquit) non verbis tantum, ſed etiam nominibus & participiis, quin & ſuo ipſorum generi apponuntur ad exprimendam aliquam circunſtantiam. Ariſtot. εὐδαιμόνως ζῶν, *beatè viuere.* Plato, μὴ πάνυ ἀξιονώνητον, *non admodum communicatione dignus.* Idem, ἅπαξ γε οὕτως, *tam diu.* Qualitatis aduerbia ſæpe inſeruiunt periphraſi. Demoſth. κακῶς ἔχων νόμος, pro κακὸς νόμος, *mala & iniqua lex.* Ariſtoph. ἀναγκάζομαι ἔγωγε μοι ζῶντα ποιεῖν, pro ἀναγκάζομαι τοῦτα ποιεῖν, *cogor hæc facere.* Eadem rurſus circumſcribuntur per nomen ſubſtantiuum cum præpoſitione. Iſocr. τὰς μετ' εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ζώσας, pro τὰς εὐσεβῶς καὶ δικαίως ζώσας, *eos qui piè ac iuſtè viuunt.* Demoſth. οἱ μετ' ἀληθείας τι σκοποῦντες, pro ἀληθῶς, *verè.* Efferuntur eadem etiam per datiuum modalem. Ariſtot. ἀὴρ καὶ ὕδωρ καθ' ἑαυτὰ τῇ φύσει λευκά, *aër & aqua per ſe & ſua natura ſunt alba.* id eſt, φυσικῶς, *naturaliter.* Sic Virg. Æn. 7. *Conſilio hanc omnes animiſque volentibus vrbem aſſerimur*; pro, conſulto ac ſponte. Comparatiuum aduerbium μᾶλλον, comparatiuis ſæpe additur; pleonaſmi quidem ſpecie, non tamen ſine emphaſi. Eurip. ἡνιῶν δ' εὖ εἶη μᾶλλον εὐτυχέστερος. Sic Dionyſ. Hali

Halicarnaſſ. 3. 11, 9. πρεσβύτερον μᾶλλον ἢ φρονιμώτερον, *promptius quam prudentius.* Sic item Alcimus lib. 1. *Quoque magis natura hominis ſublimior exſtat.* Contra idem quandoque deeſt: vt apud Homer. quoque, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, *malo ego populum ſaluũ eſſe, quàm perire.* Negandi aduerbia interdum iterantur, aut per ſynonyma duplicãtur, ad negationis vim magis intendendam. Ariſtoph. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὔκ, ὦ, οὐ γε μὴ ὀμόσῃς ἐμοί, *non, per Apollinem; non; niſi mihi iuraueris.* Sic Demoſth. οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον, Ἀριστογείτων· οὐκ ὅμοιον, οὔ, *non eſt enim ſimile, Ariſtogiton; non ſimile, non.* Sic item Cicero de Aruſp. reſp. *Non ignouit, mihi crede, non: niſi fortè tibi ignotum putas.* Sic negatiuorum nominum & coniunctionum negatiuarum adiectione intenditur aduerbiorum negatiuorum efficacia. Plato apologia, σὸν ἔστιν οὐδὲν ἀγαθὸν κακὸν οὐδέν, οὔτε ζῶντι, οὔτε τελευτήσαντι. Sicut etiam Lucilius apud Nonium, *Proprium nil neminem habere,* (μηδένα μηδὲν ἔχειν ἴδιον) pro, Neminem quidquam habere proprium.

μᾶλλον ſubauditum in oratione.

Negantia iterata.

Aduerbiorum negatio intenditur.

Aduerbia, præmiſſo à fronte articulo, ſubaudito à tergo participio, nominum vicem gerunt. vt, Xenoph. τὰ ἔμπροσθεν ὄντα ἅμα καὶ τὰ ὀπίσθεν ἰδεῖν, *anteriora pariter & poſteriora videre.* ſic οἱ πέλας, οἱ πλησίον, οἱ ἐγγύς, ſcilicet ὄντες, *propinqui.* Sic item οἱ πάλαι, *veteres*: οἱ νῦν, *qui nunc ſunt*: εἰς τὸ αὖριον, *in craſtinum.* cuius generis alia ſupra quoque notata. Item ὁ πάνυ, *excellens, præſtans*: ὁ ἄγαν, *nimius*; & ſimilia. Horum imitatione Virg. dixiſſe putatur, *peccare fuiſſet ante ſatis:* vt ſit τὸ πρότερον ἀμφότερα: & Terent. Hecyra, *omne quod eſt interea tempus*, πᾶς ὁ μεταξὺ χρόνος. Interdum tamen etiam pleonaſticῶs aduerbio præmittitur articulus. vt τὸ πρῶτον, *prius*: τὰ νῦν, *nunc*: τὰ μάλιστα, *maximè.* itidemque τὸ ἐξ ἀρχῆς, & τὸ κατ' ἀρχὰς, *initio*: τὸ ἐπὶ τέλους, *exinde*: τὸ ἐπὶ πλεῖστον, *vt plurimum*, & ſimilia. quæ nonnunquam etiam (velut compoſita) coniunctè ſcripta reperiuntur; τοπρῶτον, πανυ, &c. In diuiſa ſcriptura ellipſis quædam videtur ſtatui: vt τὸ πρῶτον ſignificet, *ſi priora ſeu ſuperiora ſpectes*: τὰ νῦν, *ſi ſpectes ea quæ nunc ſunt*; ſeu, *quod attinet ad præſentem ſtatum.*

Articulus abũdans ante aduerbium.

Deriuata ſeruntur ſtructuram originis.

CASVM porro alium ſibi ſumunt aduerbia. Deriuata ſuæ originis ſtructuram plerumque imitantur. Plato, ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, *ita vt viro bono dignum eſt.* Ariſtot. Ethic. Eud. ἰσαχῶς τῷ ὄντι, *tot modis quot ens.* Demoſth. ὁμοίως τοῖς μάλιστα, *vt qui maximè.* Sic aduerbia è verbis & participiis deriuata. Hom. ἔξοχα πάντων, *ſupra omnes, præſtantius quam omnes.* Dionyſ. Halicar. συμφερόντως τῇ κοινῇ, *ita vt conducit reipub.* Sic item è præpoſitionibus orta. Homer. ὀτρυνέμεν πόλιν εἴσω, *cogere intra vrbem*, ſeu *in vrbem.* Apollon. ἐκβῆναι πύργων βεβήκει, *è turribus egrediebantur.* Quædam etiam pro-

prios sibi casus asciscunt, partim significationis natura, partim nominum imitatione, partim alio quopiam respectu.

Aduerbia regẽtia genitiuum.

GENITIVVM regunt Localia: vt, ἐγγὺς τ῀ πόλεως, *prope vrbem*: πλησίον τ῀ ἀγορᾶς, *prope forum*: πόρρω ἡμῶν, *procul à nobis*: ἐνώπιον ἐμοῦ, *coram me, in conspectu meo*: πρόσθε ποδῶν, *ante pedes*: πρόσθε θυρῶν, *ante fores*: ἕως τ῀ λόφου, *vsque ad collem*: μεταξὺ τ῀ ἄκρας καὶ τ῀ Καπιτωλίου, *inter arcem & Capitolium*: πέραν τ῀ Ἰορδάνου, *vltra Iordanem*: πέρα τ῀ μέτρου, *vltra modum*: εἴσω τ῀ χάρακος, *intra vallum*: ἐντὸς ὑμῶν, *intra vos*: ἔνδοθι κρήνης, *in fonte*: ἐκτὸς τ῀ σώματος, *extra corpus*: ἔξω τ῀ πόλεως, *extra vrbem*. Temporalia: vt οὖδας τ῀ δείπνου, *statim à prandio*: μέχρι τ῀ ἑσπέρας, *vsque ad vesperam*: εἴσω πεντήκοντα ἡμερῶν, *intra dies triginta*. Horum quædam genitiuum regunt respectu partitionis. vt πῆ γῆς; *vbi terrarum?* πανταχῆ τ῀ χώρας, *per omnes regionis partes*: ἐντεῦθα τύχης, *in hac fortunæ conditione*. Item, πότε τ῀ χρόνου; *quo temporis articulo?* περὶ τ῀ ἡμέρας, *matutino diei tempore*: ὀψὲ τ῀ ἡμέρας, *vespertina diei parte*. Sic illa Numeratiua, ἅπαξ τ῀ ἐνιαυτοῦ, *semel in anno*: πεντάκις τ῀ ἡμέρας, *quinquies in die*: vel *semel quot annis, quinquies quotidie*. Seriei & cohærentiæ aduerbia: vt, ἐφεξῆς τ῀ ἑνός, *deinceps post vnum*. Separationis aduerbia: vt ἀκινδύνως, *sine periculo*: χωρὶς τ῀ ἄλλων, *sine ceteris*: item apud poëtas, ἀπόνου πόνου, *absque labore*: δίχα δόμων, *sine domi*: νόσφι Διός, *sine Ioue*. Sic exceptionis aduerbia: vt πλὴν γυναικῶν, *præter mulieres, exceptis mulieribus*. Celandi aduerbia: vt λάθρα τ῀ φίλων, *clam amicis*: κρύβδα Διός τ' ἄλλων τε θεῶν, *clam Ioue aliisq; diis*. Causſæ: vt τ῀ ἀγαθῆ ἕνεκα, *boni causſa*: τ῀ ἀληθείας χάριν, *veritatis gratia*: τ῀ κέρδους ἕνεκα, *propter lucrum*. Similitudinis seu comparationis: vt, πολέμου δίκην πυρὸς, *instar fluuij aut ignis*. Sic Philo, ἐρπυσάσης νοσήματος τρόπον ἀμφάγη, *more serpentis vlceris perederit*. Comparatiua & superlatiua: vt, μᾶλλον τ῀ φύσεως, *magis quàm natura postulat*: πλέον τ῀ δέοντος, *magis quàm oportet*: μάλιστα πάντων, *omnium maximè*: ἥκιστα πάντων, *omnium minimè*.

Temporis.

Numerandi.

Cohærentiæ.

Separandi.

Excipiendi.

Celandi.

Causſandi.

Similitudinis.

Comparatiui & superlatiui gradus.

Regunt datiuũ Aduerbia congregandi.

DATIVVM regunt Congregatiua: vt ὁμοῦ τοῖς συμμάχοις, *vna cum sociis*: ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, *vna cum prima luce*.

Accusatiuum iurandi.

ACCVSATIVVM regunt Iuratiua aduerbia: vt, νὴ τ῀ Δία, *ita per Iouem*: μὰ τ῀ Ἀπόλλω, *non per Apollinem*. At τί in μεγαλωστί, νεωστί, & similibus, pleonasmi habet speciem, aliquantum tamen significationem adauget: vt in νυνί, ὁδί, adiectio finalis demonstrat efficacius; velut demonstratiuum ἰδού.

τί pleonasticως.

Aduerbia regẽtia duos casus.

DVOS etiam casus quædam adsciscunt; modo genitiuum, modo datiuum. Ioan. 19. ἐγγὺς ἦν τ῀ πόλεως, *erat prope vrbem*: at Aristot. ἐγγὺ ἐστὶ τῇ κοιλίᾳ, *vicinum est ventri*. Rursum

Rursum Ioan. 4. πλησίον τ῀ χωρίου, *prope prædium*: at Aristot. τ῀ πλησίον τοῖς ἀγγείοις πεπεμμένων, *eorũ quæ prope vasa ponũtur*. Rursum Galenus, ἐφεξῆς αὐτῶν, *post eos*: at Aristot. Polit. ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις λεχθήσεται, *consequenter post supra dicta dicamus*. Rursum Epigramm. lib. 1. ἄμμιγα νεκρῶν κεῖμαι, *inter mortuos iaceo*: at lib. 3. ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων, *inter Musas & Gratias exercuit*.

Quædam aduerbia sibi adsciscunt Præpositionem.

QVAEDAM præpositionem sibi adsciscunt. Aristot. μέχρι τ῀ ἡλίου, *vsque ad Solem*. Aratus, μέσσα παρ' αὐτὴν ὀφρύν, *vsque ad ipsam caudam*. Cum verbis autem quam variè constructuntur, fusius exposui.

Aduerbia Synonyma iuncta.

CONIVNGVNTVR etiam interdum aduerbia synonyma. Hesiod. Ergon. 1. νόσφιν ἄτερθε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο, *sine malis & absque difficili labore*. Sic apud Aristoph. μάλα σφόδρα, *magnopere*: & apud Platonem πάνυ σφόδρα, *omnino*. vt & apud Cic. de legibus, *Sanè quidem Hercule*; *& est ista rectè docendi via*.

Ordo aduerbiorũ in oratione.

ORDINE quoque variant. nam cætera ferè omnia præcedunt suum casum; sed causſæ ac similitudinis aduerbia plerumque sequuntur. interdum tamen illa postponuntur, hæc præponuntur.

Aduerbia in oratione absolutè posita.

ABSOLVTE quoque sine casu ponuntur quædam. Thucyd. ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, *anni prope trecenti*. Dionys. Halicarnass. ὡσεὶ πεντακόσια ἔτη, *annos fermè quingentos*. Idem, ἐτῶν ὡσεὶ πεντακοσίων, *annis fermè quingentis*. Aristoph. σὺ ἔστιν οὐκ῀ ἄλλο ἐγὼ, *non est alius præterquam ego*.

Aduerbia quæ per ellipsin reticentur.

PER ellipsin reticentur interdum causſalia. Sic apud Thucyd. lib. 1. διότι δ' ἔλυσαν, ὡς ἀλλίας ἔγραψα πρῶτον καὶ οὐκ ἀφορμὰς, τ῀ μήπινας ζητήσαι ποτὲ ἐξ ὅτου τοῦτο πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη, id est, ἕνεκα τ῀, seu ὑπὲρ τ῀, *eam ob rem, seu ea de causſa, vt ne quis fortè quær.* Sic Terent. Adelph. *Ne id assentandi magis, quàm quod habeam gratum, facere existimes.* Sallust. *Regium imperium, quod initio conseruandæ libertatis atque augendæ reipub. fuerat.* nam in his quoque subauditur gratia, causſa. itidemque Institution. Iustin. lib. 3. *laudamus quidem prætores suæ humanitatis.*

SYNTAXIS CONIVNCTIONVM.

CONIVNCTIONES non modò reliquas orationis partes connectendi vim habẽt, verùm etiam inter seſe, & vnà cum aduerbiis variè connexæ, variam obtinent signifi-

cationem & constructionem: quarum hîc aliquot subiiciemus exempla.

Ἀ ΛΛΑ Ἀ.

ἀλλὰ. ΑΛΛΑ γὲ, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ νὴ δία, vel νὴ δῖ' ἀλλὰ, id est, *at enim. ἀλλὰ ἦν, saltem, tamen, potius. ἀλλὰ μὴ, nunquid?* Quandoque non interrogatiuè, pro *non autem. ἀλλὰ δὴ καί, quinimò, atque etiam, esto*, concedendi. *ἀλλά τε, atqui, at verò. ἀλλὰ μὲν, atqui, at verò.* In principio orationis significat *enimuerò. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ, neque verò, sed neque. ἀλλ' ἢ, sed nunquid. ἀλλ' ὅτι, ἀλλ' ὅτι ἢ; vtrum, nunquid? ἀλλ' ὅτι, nisi quòd, quàm quòd*: vt, οὐχ ἕτερον ἀλλ' ὅτι, *non aliud, nisi quòd, vel quam quòd. ἀλλ' εἰπέρ*, de quo dicetur posteà.

Δ Ὲ.

δὲ. ΔΈ τε, δέπου, δέτοι, *autem.* ὃ δὲ, *porrò autem*: vt, ἐὰν μὴ ὃ δὲ συμφέρῃ, *porrò autem si conferat. μεταβατικόν ὅτι.*

Μ Ὲ Ν.

δὲ & μὲν se consequuntur. ΔῈ & μὲν sese in oratione mutuò consequuntur: sic vt μὲν quidem præcedat, δὲ verò sequatur: ΟΥ̑ΤΟΣ μὲν λαλεῖ, ἐκεῖνος δὲ σιωπᾷ, *hic quidem loquitur, ille verò silet.*

ΗΜΈΝ, ΗΔῈ.

ἡμὲν & ἠδὲ inchoatiua orationis. SIMILITER sese consequuntur eorum composita, ἡμὲν & ἠδὲ, quæ quidem sunt inchoatiua orationis: & ἡ μὲν quidem præcedit, ἠδὲ verò sequitur. ἡμὲν ὅσοι ναίουσι οὐρανὸν, ἠδὲ ὅσοι κληρώσαντο χθόνα, *& quicunque sortiti habitant cœlum, & quicunque sortiti sunt terram.*

ΜΈΝΤΟΙ.

μέντοι. ΜΈΝΤΟΙ, *verò, sanè*, assentientis est, interdum ornatus causa magis, quàm significationis ponitur, vel explendæ orationis gratia: vt τοῦτο μέντοι τοιοῦτο, *hoc sanè tale est.* Sic Aristoph. in Pluto, καὶ δῆτα μέντοι καῦτα, quæ locutio est Attica, pro eo quod est, atque hæc quidem sunt huiuscemodi, vel ita se habent: clausula est superioris sermonis, & transit ad

ad alium. Dicitur etiam sic, καὶ δὴ μέντοι ταύτῃ, *sed de his hactenus.*

Accipitur etiam μέντοι, vt respondeat particulæ μὲν, sic vt μὲν præcedente, sequatur μέντοι, positum pro δέ.

Est etiam aduersatiuum, sicut Latinis *verùm.*

ΜΈΝΤ' ἄΝ.

μέντ' ἄν. ΜΈΝΤ' ἂν, *atqui, at.* δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον, *atqui iustè morte affectus fuissem.* μαίνοιτο μέντ' ἂν, *at insaniret.* μὲν ἔνγε ναὶ, *quinimò, verè, atqui.* μέντοι πῶς, μέντοιγε, *nimirùm, tamen.*

Κ Α Ὶ.

καὶ præcedit dictiones τε sequitur. ΚΑΊ præponitur dictionibus in oratione, τε verò sequitur inclinata θεοίτε, καὶ ἀνέρες, *diique, & viri.* & ita inter sese construuntur, vt τε præcedat, καὶ sequatur.

Καίτοιγε, καίτοι, *atqui, etiam, verùm, sed, quamquam, & quidem, proinde, itaque.*

καὶ Atticis geminatum. Καὶ δὴ, *continuò, protinus*, hoc est, *ideo.* καὶ μὲν, *atqui.* καὶ Atticis sæpe geminatur, καὶ μέντοι καὶ, *atque etiam.* καὶ γὰρ καὶ ἐγὼ, *etenim ego quoque.* καὶ δὴ καὶ, *equidem etiam.* καὶ τοὶ καὶ, *atque adeo.* καὶ αὖ καὶ, *& rursus etiam.* καὶ ἵνα δὴ καὶ, *& vt etiam.* καὶ μὲν καὶ, *quinetiam.* καὶ ἔγωγε καὶ αὐτὸς, *& ego ipse.* Nam καὶ Atticis quidem παρέλκει.

Κ Ἂ Ν.

καὶν cũ Coniunctiuis. ΚἈΝ pro καὶ ἐὰν, *& si, vel quòd si, vel sin*, construitur Coniũctiuis, κἂν ἀναγκασθῇ, *quòd si cogatur.* Cùm verò significat quamuis, gaudet Optatiuis, etiamsi tanquam de præsenti sermo sit. Quomodò & Plato 2. de Repub. de cane loquens, ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ, ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι, *quemcunque conspexerit notum, salutat, quamuis nihil vnquam ab eo susceperit boni.* Cùm autẽ significat *atque adeò*, vel *etiam*, iungitur etiam Optatiuo, atq; Indicatiuo. Indicatiuo, κἂν ἐπήνεσεν, καὶ

Et Optatiuis. καὴ στεφανῶν ἐπήνεσον, *ego laudassem, & coronandos censuissem.* Optatiuo, Aristoph. κἂν προσκαθεύδωμεν γ' ὡς ὁμόσαι πριώβολον. Significat etiam saltem.

Et quando sæpe geminatur in oratione, ponitur pro siue. Est etiam quandoque particula potentialis.

ΚΑΝ ΕΙ.

κἂν εἰ cum Indicatiuo. ΚΑΝ εἰ Indicatiuo iungitur: κἂν εἰ πάντα ταῦτα ὑπῆρχεν, *& si in eo omnia hæc essent.* Ponitur etiam cum Optatiuo, & per tmesin, κἂν ἀσέβειαν εἴ τις καταγνώσκοι τις, *& si impietatem condemnet quis.* Vnde frequens est apud Aristotelem, κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, *& si quid aliud simile.*

ΚΑΝ ΕΙ ΜΗ.

κἂν εἰ μὴ. ΚΑΝ εἰ μὴ, *etsi, tametsi, si non:* vt, κἂν εἰ μὴ διὰ ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, *etsi non ob aliam causam, certè ob istam.*

Nota. Κἂν etiam per se significat, *etiam si:* vt πότερ' ἂν μηδὲν ἀδικῶν φαίνηται τὴν πόλιν, ἢ κἂν ἀδικῶν, σκοπεῖτε, *vtrum si publicè insons sit, an etiam si nocens, considerate.*

Ἢ.

ἢ definitè vel declaratiuè. Ἢ, *vel, dum* capitur definitè, vel declaratiuè, sola iacet, vt Ιλιάδ. ά. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόν ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, *ego malo populum saluum esse, & non perire.* Quo in loco ἢ significat, *& non.*

Dubitatiuè. Capitur etiam dubitatiuè: τί ἦ λαὸν ἤγαγεν ἐνθάδε; ἢ οὐχ Ἑλένης ἕνεκόμοιο; *quid autem populum adduxit huc? an non propter Helenam formosam?*

Ἤτοι.

ἤτοι pro μὲν. Ἤτοι quandoque idem valet quod μέν, & est initialis in oratione: vt ἤτοι ὃγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, *ille quidem sic fatus consedit.*

Quandoque est disiunctiua æquiualens Coniunctioni ἤ, quam præcedit in oratione: ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον, *vel bonum, vel malum.*

Ἤπερ. Ἤπερ valet ἤτοι, & eodem modo postponitur ei in

in oratione ἤ, vt εἰ ζῷον, ἀκούω ἥπερ λογικὸν, ἢ μὴ, *si animal, igitur rationale est, vel irrationale.*

Ponitur etiam pro ἤ, *quàm,* post comparatiuum: vt πολὺ μᾶλλον ἥπερ τὶς ἄλλος, *multò magis quàm quiuis alius.*

ΕΙ.

εἰ cum Indicatiuo. ΕΙ construitur plerumque indicatiuo, & habet vim Optatiui, vel Optatiui certè loco ponitur, cùm ei additur ἂν particula potentialis. Ioan. 8. εἰ ὁ θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμὲ, *si Deus esset pater vester, diligeretis me.*

Cum Optatiuo. ΝΟΝΝΥΝΟΥΑΜ cum Optatiuo: εἰ ἡδονὴ τἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία, *si voluptas ipsum bonum esset, hoc pacto definiri posset felicitas.* Interdum cum Coniunctiuo, præsertim si cum aliis coniunctionibus capiatur: Ιλιάδ. ά. εἴπερ γάρ τε χόλον γε κἀὴ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, *quòd si iram ipso die concoxerit.* εἰ μὴ, id est, *nisi:* vt τί δε, εἰ μὴ, *quid aliud, nisi.* εἰ δ' ὃ μὴ, *sin minus, alioqui.* εἰδ' ἄγε, *age, agedum.* εἰγὰρ, *si saltem.* εἰ γὰρ ὤφελον, dicitur, pro εἴθε ὤφελον, *vtinam.* εἰδ' ἄρα, εἴπερ ἄρα, ἀλλ' εἴπερ, ἐὰν δὲ, hæ clausulæ dum per parenthesim inseruntur orationibus, significant, quòd si quando id faciendum sit, vel, quòd si quoddam est huiusmodi, aut aliud simile, prout oratio postulat: ἄμπελον δ' οὐ δεῖ ἄπλεθαι περικάζοντος βότρυος, ἀλλ' εἴπερ ὅταν ἀπεμελάνθη, *quòd si quando id faciendum sit, tum certè demum, cùm nigra iam vua fuerit.* ἀπέχονται οἱ μοναχοὶ τῆς σαρκοφαγίας, εἰδ' ἄρα, ἐν ἀσθενίᾳ, *abstinent monachi ab esu carnium: quòd si quando vescantur carnibus, id in ægritudine est.* οὐδεὶς εἰς ψάμμον σπείρει, ἐὰν μὴ, τῆς γεωργίας ἄπειρός ἐστιν, *nullus arenæ mandat semina, quòd si quis sit huiusmodi, is agriculturæ inexpertus est.*

ΕΑΝ, καὴ ΕΠΕΙΔΑΝ.

ἐὰν ἐν ἐπιθεὶν gaudent Coniunctiuo. ΕΑΝ & ἐπειδὰν gaudent Coniunctiuo, vt ἐὰν θέλῃς, *si velis.* ἐπειδὰν ἴδωσι, *cùm vidissent.*

ΕΠΕΙ

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐπεὶ ὅτ' ἐπειδὴ cũ indicat. & infinitiuo.

ΕΠΕΙ ET ΕΠΕΙΔΗ.

ΕΠΕΙ & ΟΤΗ iunguntur indicatiuo & infinitiuo. ἐπεὶ ὃ ἄφθη, ΟΤΗ ὃ ἠλθέτην, ΟΤΗ τάχιστα, *simul atque, simul vt*, hoc est, ὡς τάχιστα.

ΙΝΑ.

ἵνα cum Coniũctiuis. Et Optatiuis. Et Indicatiuis.

ΙΝΑ construitur Coniunctiuis: ἵνα διδάξω, *vt doceam*. Et Optatiuis, si de re præterita fiat sermo: ἀφίκετο ἵνα θεᾶτο, *venit vt spectaret*. Et Indicatiuis in præterito imperfecto, perfecto, & indefinito, vbi aliquid de re præterita volumus subesse, aut non subesse: ἐκέλευ αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν, ἵν' εἶχεν ἢ νόμος ἀπαιτεῖν, *oportebat eum accipere syngraphan, vt posset iure exigere*.

γὰρ quibus iungatur.

ΓΑΡ.

ΓΑΡ his coniungi potest, γάρτοι, γάρδη, γὰρ αὖ, γάρ που, γὰρ δήπου, γὰρ τἄν, pro γάρτοι ἄν.

ὅτι cũ Indicat. Optatiuo. Superlatiuis.

ΟΤΙ.

ΟΤΙ gaudet indicatiuis, λέγει ὅτι ἥξει, *dicit quòd veniet*. In locutione narratiua additur Optatiuo, ἠγγέλλετο ὅτι γένοιτο, καὶ εἴη, καὶ ἔθοι, *nuntiabat quod fieret, & esset, & erit*. Iungitur quandoque superlatiuis, ὅτι πλεῖστον, ὅτι μάλιστα, *quàm plurimùm, quàm maximè*.

ἄρα.

ΑΡΑ, ΑΡΑ.

ΑΡΑ aliis dictionibus constructa significat dubitationem, ἐκ οἶδα ὅ, τι λέγοι ἄρα, *nõ noui quid diceret*. ἐγεγόνει ἄρα, *fuisset*. διατεθείη ἄρα, *constituisset*. ὅπως ἄρα φεύγοις, *sic fugias*. ὡς δέδοικα ὅποι ἄρα ὀκνοίμην, *quàm timeo quorsum euadas*.

ἆρα in principio orationis.

ΑΡα verò hoc modo construitur: ἆρ' ἔν, ἆρά γε, *vtrum*. ἆρα ἔν, *itaque*: & ponitur in initio orationis ἆρ' ἐν, *vtrum, an non*. ἆρά πολε, *vtrum a tandem*. ἆρα μὴ, *nunquid, vtrum*, idem valet quod ἀλλὰ μὴ, in consequentia orationis.

ΟΤΝ

ΟΤΝ.

ΟΤΝ ἂν post nomina infinita.

ΟΤΝ postponitur nominibus infinitis, ὁποιοσιοῦν, *qualiscunque*. ὁποσισοῦν, *quantuscunque*. ὁποσοσοῦν, *quotuslibet*. ὁπηλικοσοῦν, *quantuscunque*. ὁποδαποσοῦν, *cuiascunque*. ὁποσιπλασιῶν, *quamlibet multiplex*. ὁποτεροσοῦν, *vterlibet*. ὁπωσοῦν, ὁπωσιοῦν, ὅπη ἔν, *quouis modo, quomodocunque*.

ἄττα iungitur adiectiuis.

ΑΤΤΑ.

ΑΤΤΑ multis adiectiuis iungitur: vt, ποῖ ἄττα, ποῖ ἄττα, πολλ' ἄττα, ὀλίγ' ἄττα, ἕτερ' ἄττα, ἰδιαῖ' ἄττα.

Sunt enim additamenta, plus ornatus quàm significationis afferentia orationi, veluti Latinis, *quis tandem, quisnam, qualisnam*.

ἄττα pro τινα.

Ponitur etiam per se, pro τινὰ: vt ἔλεγον ἄττα, *dicebam quædam*. Quare subiungitur quandoque substantiuis nominibus, εἰς δείματ' ἄττα, *in terrores quosdam*.

ἄττα cum Substantiuis.

Seruit interrogationibus.

Seruit & interrogationibus, cùm est aspiratum: vt, πῶς καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη; *quomodo, & quæ disseruit?* Nam relatiua interdum pro interrogatiuis ponuntur.

ἦπου seruit interrogationi.

ΗΠΟΥ.

ΗΠΟΥ, *vtique, profectò, nimirùm*, seruit etiam interrogationi, vt Latinis, *nempe*.

ἦπου & ἠπάγε sequuntur ὅπου.

Significat etiam ἦπου, & ἠπάγε, *multò magis*, & præponitur illis ὅπου: vt, ὅπου ἐκεῖνοι οἰκεῖσαι πόλεις οἷοί τε γεγόνασιν, ἦπου ἡμεῖς ἂν δυνηθείημεν κατασχεῖν, *quandoquidem illi valent inhabitare ciuitates, multò magis nos possemus*.

Pro multò minùs.

Eadem seruata Syntaxi Significat etiam nonnunquam, *multò minùs*: vt, ὅπου αὐτοκράτωρ δ' δυνατα, ἦπου ἡμεῖς ἰδιῶται δυνηθείημεν ἄν, *quandoquidem imperator non potest, multò minùs nos priuati homines possemus*. Sic Athenæus lib. 11. ἀδυνατῶν ὃ καὶ Φαῖδρον καὶ Σωκράτει γενέσθαι, ἦπου γε καὶ ἐρώμενον αὐτὸ γενέσθαι, *fieri non potest, vt Phædrus Socratis ætate fuerit, multò minùs*

vt

vt amasius eius fuerit, vel *nedum, vt amasius eius fuerit.*

Quandoque illi subiungitur χολῇγε, quod etiã significat *multò minùs*: & dicitur coniunctim, ἦπε χολῇγε, pro *multò minùs*, Atticè.

ἦπε χολῇγε. Atticismus.

ἦ ἤν.

Ἦ ἤν ποτε, *ecquando autem.* ἦ γάν, *nónne*, pro quo quandoque dicunt, ἦ ἄ.

ἦ γὰρ ἀὼ.

Ἦ γὰρ ἄν, *alioqui, alioqui si, nam si.* Ιλιάδ. ά. ἦ γὰρ ἂν Ατρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, *nam alioqui nunc vltimum improbo tibi esse contigisset.* Chrysost. 2. de fato, ἦ γὰρ ἂν ἐποπτεύσαντες αὐτὸν εἶη) ἐχθρὸν, ἔφυγον, *nam si existimassent vel, alioqui si existimassent ipsum esse hostem, fugissent.*

ἦ μὰν apponitur iureiurando.

Ἦ μὰν, *verè*, apponitur ferè iureiurando: νὴ δῆτα ἦ μὰν ἐγὼ ἔπαθόν τι τοιοῦτο, *verè per Iouem tale quippiam ego passus sum.*

Post interrogationem & exclamationem.

Conuenit etiam post interrogationem & exclamationem: ὦ Ζεῦ, ἦ μὰν καλὸς ἐφάνη οὗτος, *ô Iupiter, verè formosus hic apparuit.*

Additur etiam sponsionibus & promissionibus: ἦ μὰν ποιήσω, *certè faciam.*

Γ Ε.

γε iungitur Coniunctionibus.

ΓΕ omnibus fermè iungitur Coniunctionibus, ἀλλὰ μήγε, καὶ μήγε, & sic de aliis.

Δ Η.

δὴ post alias cõiunctiones.

ΔΗ etiam aliis subiungitur, καὶ δὴ, *continuò*, *protinus*, *hoc est*, *ideò.* ἀλλὰ δὴ, *at enim.* οὐδὲ δὴ, *nec verò.* φέρε δὴ, *age verò.* εἶεν δὴ, *esto verò.* ἴθι δὴ, *id est*, ἴθι. ὃς δὴ, pro ὅς. οἷος δὴ, pro οἷος. τί δὴ, *quid tandem*: pro quo etiã dicunt, τί μὴν, ποῖον δὴ, *quale tandem.* ὅ δὴ, *porrò.* δή που, *vtique, nimirùm, profectò.* ἆρα δήπου; *nunquid?* δήπουθεν, *vtique, nimirùm.* ὅπου δήποτε, ὅπου δή, id est, *vbicunque.* ὁ δήποτε, ὅ τι δήποτε, ἃ δίποτε, *quiduis.* ὁπωσδήποτε, ὁπωσδή, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπηδήποτε, *quouis modo, quomodocunque.* πόσος δήποτε, *quot tandem.*

M H N.

τί μὴν concedentis.

ΤΙ μὴν, *quid nam.* Aliquando etiam concedentis est, pro *quid ni?* γε μὴν, *verò.* καὶ μὴν, *atqui.* ὅμως μὴν, *tamen.*

Π Ο Υ.

που conuenit interrogationi.

ΠΟΥ interdum conuenit interrogationi, vt ἆρ' ζῴων ἐστὶ, τὸ μὴ που λογικὸν, τὸ δὲ μή, *est animalium aliud quidem homo, aliud verò non.*

Est etiam nonnunquam in oratione otiosum, quemadmodum δή & γε, & τοι, & μὴν, & αὖ: & postponitur, vt in his, μέν που, γέπου, ἤδή που, ἄτου που, ἴσως που, δή που, ἤδη που, δήπουθεν, ἦ που, ὅπου, ὅπου, ἄχρι που, μέχρι που.

T O I.

τοι construitur cum multis dictionibus.

ΤΟΙ cum multis construitur dictionibus: ἄτοι, πάνυ τοι, γάρτοι, δέτοι, & ita in aliis, ornatus tantùm gratiâ, & explementi orationis. In τοιγάρτοι etiam geminatur.

Interponitur etiam sine compositione, διά τοι τοῦτο; *quamnam ob rem est hoc?*

τοίνυν ante Coniunctionem ἂν.

Τοίνυν, quando præponitur Coniunctioni ἄν, valet *at, atqui*: vt ὑπὸδ' τοίνυν ὑδ' ἂν εἷς, *atqui nullus est omnino vestrum.*

Nota de τοίνυν in assumptionibus.

In assumptionibus *etiam*: vt ἀλλὰ μήν, ponitur. ἔτοίνυν παρῆλθεν ὑδείς, *at nemo tum prodiit.*

τοίνυν proinde.

Significat etiam *proinde* συλλογιστικῶς: ἐν μὲν τοίνυν τοῦτο ἄρτι ἂν ἐποεισάμεθα, ὥστε δοκεῖν τι λέγειν; *proinde vnum hoc inuenimus, vt aliquid dicere videamur.*

τοίνυν igitur.

Aliquando significat *igitur*: ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχει τ' ἀμά, *audi igitur, vt sese habent res meæ.*

Ponitur etiam pro μέντοι: ἐνταῦθα τοίνυν πάντες προσέβλεψαν ἀυτῷ, *hic quidem omnes intuebantur eum.*

Expletiuum.

Est etiam nonnunquam expletiuum: μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς, *tu verò ne dicas.*

ἔτι, τοίνυν.

Ἔτι, τοίνυν, *iam verò, atque etiam.* ὐ τοίνυν, *neque verò.* Et ponitur pro ἀλλαμὴν ὐ, ὅτι τοίνυν, *quod verò, quòd autem, itaque quòd.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἂν.

ἂν cum imperatiuo. Aristophanes in Ranis. ὅιμοζε μᾶτ' ἂν.

Ἂν cõstruitur Græcis & δυνητικῶς, hoc est, vt denotet potentiã, & ἀοριστολογικῶς, hoc est, *infinitè*. δυνητικῶς, *quidem*, vt εἰ καὶ μὴ ποιήσειε, ἀλλ' ἐποίησεν ἄν, *& si non fecit, fecisse tamen credi posset.*

ἂν habens vim verbi taciti.

Et habet quandoque vim verbi taciti, ac subaudiendi: τοσαύτῃ ἐποιήσαντο σπουδῇ, ὅσῃπερ ἂν τὴν ἑαυτῶν χώρας σπουδαίας, *tam enixè contenderunt, quàm facere potuissent, si suum agrum populantes vidissent.*

ἂν adfert compendium in oratione.

Adfert enim particula hæc compendium in oratione: vt, δόξαν μοὶ ἐγὼ γ' ἂν συγχωρεῖν, τὰ δ' ἕτερα ὡς ἐκ ἂν: ibi ἐκ ἂν, *ponitur pro non etiam, vel non itidem concederem.*

Iungitur δυνητικῶς, *omnibus temporibus.*

Ἂν CVM PRÆSENTI.

ἂν cum præsenti Optatiui.

Præsenti quidem in Optatiuo, ἐκ ἂν λέγοις, ἐκ ἂν φαίης, *non diceres.* σὺ γὰρ ἂν ἐκεῖνον περιορῴης, *tu sineres illum.* Et in Coniunctiuo. Plato in Phædro, καλὸν γὲν ἂν εἶδος ἢ καταγνοίης ὁ τοῦτο λαβὼν, *atqui bellam speciem is intellectu perciperet, qui hoc assequi posset, vel intellectu perceperit, qui hoc assecutus fuerit.*

Coniunctiui.

Infinitiui.

Et infinitiuo, τί ποιεῖν ἂν, ἢ τί οἴεσθε λέγειν; *quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos?*

Ἂν CVM PRÆTERITO.

ἂν cum præterit. Indicat.

Præterito verò in indicatiuo, cùm de rebus præterita loquuntur, τίς οὕτως ἄγριος, ὅστις ἐδυνήθη ἂν τοῦτο ποιεῖν; *quis tam immitis, qui posset hoc facere?*

Per Optatiuum loquẽdo de præsenti.

Potest hoc & per Optatiuum enuntiari, sed ita vt loqui videamur in re præsenti: ὅστις δυνηθείη ἂν τοῦτο ποιεῖν, *qui tamen posset hoc facere.*

Iunctum præteritis omnibus.

Et inuenitur hoc pacto iunctum præteritis omnibus etiam perfectis, & plusquamperfectis. Perfecto, vt Demosth. πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν ἂν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρεσκευάσθαι, *conabor eo modo dicere, quo mihi videmini, &c.*

Plusquam

Plusquamperfecto.

Plusquamperfecto, ὅτι μὴ δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι, ἐκκνῆσαι ἂν, *quòd quidem oporteat scire literas, &c.*

Per præteritum loquũtur de futuro.

Per præteritum item sæpe loquuntur de futuro, addita particula ἂν, tam in verbis, quàm in participiis: vt, ποιήσασθαι ἂν, pro ποιήσεσθαι: ἐλεχθέντων ἂν, pro ἐλεχθησομένων: ἂν ὑποστάς, pro ὑποστησόμενος: ἡγησάμενον ἂν, pro ἡγησόμενον.

Ἂν CVM FVTVRO.

ἂν futuris optatiui.

Futuris item additur in Optatiuo: ἐκ ἂν λέξοις. Insuper indicatiuo & infinitiuo, licet id sit rariùs: ἐλπίζω ὅτως ἂν ἄριστα πράξειν, *puto me hoc pacto optimè facturum.* Id fit plerumque in verbis quæ futurum poscunt: vt, νομίζω, οἶμαι, ἐλπίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ προσδοκῶ, & similibus: licet etiam sine his verbis inueniatur additum futuro apud autores, vt est illud Isocrat. in Areop. ἡμεῖς γὰρ ὡς μὲν ὅτως οἰκοῦμεν τὴν πόλιν, ὥσπερ νυνὶ οἰκοῦμεν, ἐκ ἔστιν ὅπως ἐκ ἂν βελτίω σόμεθα καὶ πολεμήσομεν, &c. *nos si inhabitaremus ciuitatem, quemadmodum nunc inhabitamus, quouis modo consulturi essemus & bellaturi.*

Indicatiuo & infinit. rarius.

Nota quod Latini per Coniũctiuũ per se positum, hoc Græci per alios modos addita Coniunctione ἂν.

Itaque quod Latini per coniunctiuum per se positum, hoc Græci etiam per alios modos efferunt, addita coniunctione ἂν: vt, διδαξαίμην ἂν, vel ἐδιδάξαν ἂν εἰ ἐβουλήθης, *docuissem, si discere voluisses.*

Item quod Latini exprimunt per imperfectum coniunctiuum, dum de rebus transacto tempore promissis vel cogitatis loquuntur, hoc Græci per præsens, vel futurum loquũtur: τὶ πράξοι ἂν, ἐνοεῖν ἤρξατο, *quid ageret, cœpit cogitare.* ἐλεξε μέλλοντας, ὅτι ποιήσειεν ἂν ὀρθῶς, *dixit futuros, qui rectè facerent.* τί ἂν λέγοιτο ἐκ οἶδεν, *non nouit, quid diceret.*

ἂν modò præcedit, modo sequitur verbum.

Et modò præcedit, modò sequitur verbum, ad quod refertur: ὅστις ἂν ὡς ἔχοι λέγειν, vel ὅστις ταῦτ' ἔχοι ἂν λέγειν, *quicunque hæc possit dicere.*

Cum particula γὰρ.

Construitur etiam cum particula γὰρ interrogatiuè: σὺ γὰρ ἂν ἐκεῖνον περιορῴης; *sineres tu illum?* Cùm

Universidad de Deusto
Biblioteca

autem sine γὰρ ponitur, non habet eandem vehementiam: vt, τί ποιεῖν ἂν ὄιεσθε; *quid facturos fuisse existimatis?*

ἂν cum ὅπως. Construitur etiam cum ὅπως, & cum ὡς, & tum Optatiuo Subiunctiuoque conuenit: ἀγωνίζομεν, ὅπως ἂν τὴν νίκην προλάβωμεν, *certamus, vt victoriam præripiamus.* μόνον σπουδάζω ὅπως ἂν χαρισαίμην σοι, *solùm studeo, quónam pacto gratificer tibi.* διδάξω ὡς ἂν τῆς σοφίας βάθος μὴ ἀγνοίης, *docebo vt sapientiæ profunditatem non ignores.* διηγήσομαι ὡς ἂν τοῦτο καλῶς γένοιτο, *narrabo quónam pacto hoc bene fieret.*

ἂν ἈΟΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΩΣ.

ἂν indefinitè sumptum. ἂν indefinitè acceptum plerumque Subiunctiuo construitur: ὅ τι ἂν λέγῃς, *quodcunque dicas.* ὅτῳ ἂν διαφέρῃς, *quantocunque differas.* ὁπόδαπος ἂν ᾖ, *cuiascunque sit.* ὁπότερος ἂν ᾖ, *vterlibet sit.* ὅπῃ ἂν ἔλθῃ, *quacunque eat.*

Cum Optatiuo quoties res præterita narratur. Interdum cũ Optatiuo, sed tum demum, cùm res præterita narratur. ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέοι, *cùm oporteret, vel cùm oportebat dicere quippiam aduersus hæc.*

ἂν & ἐὰν pro ἢν. Ἂν & ἐὰν, pro ἢν acceptæ, inueniuntur etiam cum Optatiuo: ὡς ἐὰν, siue ὡς ἂν πρότερός τις εἴποι, *quasi verò si quis prior dixisset.*

APPENDIX.

ἂν potentialiter sumptum. ἂν potentialiter acceptum, siue indefinitè sæpe deest in oratione. Demosth. οὐδείς ποτε ἀνθρώπων εὕροι τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθὲν, pro εὕροι ἄν, *nemo vnquam hominum inuenire posset delictum aliquod in me.*

ἂν abundat. Sæpe item abundat. Aristoph. in Pluto: ἤ τοι γ' ἂν ἔχοι τίς ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι, *quod iustum posset quispiam adhuc contradicere.* In quo loco abundat alterum ἄν.

Coniunctiones aliquando orationi adferunt ornamentũ sed nihil sententiæ. Ponuntur enim Græcis tum cæteræ orationis partes, vt dictũ est, tum præcipuè coniunctiones, sic

sic vt orationi adferant nonnunquam ornamenti aliquid, sed nihil sententiæ: quod potissimùm fit in coniunctionibus expletiuis, & in iis, quæ hic sequuntur.

ὅΥΝ.

ὅΥΝ: vt ὅπερ οὖν ἐποίησεν, pro ὅπερ ἐποίησεν, *quod fecit.* ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει, pro ὥσπερ καὶ ἔχει, *quemadmodum se habet.* ὡς οὖν, pro ὡς. *οὖν.*

ὦΝ Ιωνικῶς.

ὦΝ non modò abundat, sed etiam inter præpositionem, & verbum compositum interponitur: ἀπ' ὧν ἔδοντο, pro ἀπέδοντο, *reddebant.* ἐξ ὧν εἷλον, pro ἐξεῖλον. ἀπ' ὧν ἔβαψεν, pro ἀπέβαψεν. κατ' ὧν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε. *ὧν abundat, & inter præpositionem & verbum compositum inseritur.*

ΤΈ.

ΤΈ: vt ἐφ' ᾧτε, pro ἐφ' ᾧ. *τὲ.*

ΚΑΊ.

ΚΑΊ: vt καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ λόγος ἀληθής ἐστιν, *etenim sermo ipse verus est.* *καὶ.*

ἄΤΤΑ.

ἄΤΤΑ, vt ποῖ' ἄττα, ἕτερ' ἄττα, vt suprà dictũ est. *ἄττα.*

ὅΤΙ.

ὅΤΙ, vt Ioan. 1. ὡμολόγησεν ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ Χριστὸς, *confessus est, non sum ego Christus.* Nam nisi abundaret ὅτι, sensus esset, Baptistam esse confessum, Euangelistam non esse Christum. Et cap. 4. καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω, *bene dixisti, virum non habeo.* Quo etiam in loco, si ὅτι non abundaret, nihil significaret aliud, quàm rectè dixisse Samaritanam, quòd Christus virum non haberet. *ὅτι abundans.*

Item Marci 13. λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι, *dicentes ego sum.* Quo in loco, si nõ abundaret ὅτι, sensus esset, venturos qui dicerent, Christum esse Christum. Rursus Apocal. 3. λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι, *dicis, ego sum diues:* cùm alioqui esset sensus, tu dicis me esse diuitem.

Ὡ Σ.

ὡς abundans.

Integræ orationes aliquando Græcis abundant.

Ὡ Σ, pro ὅτι, vt λέγεις ὡς καλός εἰμι, *dicis, ego sum formosus.* Neque solùm abundant Græcis orationis partes, sed nonnunquam totæ orationes: veluti, εὖ οἶδ' ὅτι, vt Παῦλος (ὡς πᾶσι εὖ οἶδ' ὅτι ἐν γραφεῖς δῆλόν ἐστι) τὸ Πέτρου ἐπετίμησε, *Paulus (vt omnibus per scripturas manifestum est) Petrum increpauit.*

Εὖ ἴσθι.

εὖ ἴσθι abundãs.

ABVNDAT etiam interdum εὖ ἴσθι, quod Græcis vsui est eo loco, quo Latinis, mihi crede: vt οὐδεὶς ἴσθι, τοῦ ἀνόμων σωθήσεται, *nemo, mihi crede, iniquorum seruabitur.*

QVOD hæc Coniunctionum Syntaxis confusius hic à VARENNIO tractata sit quàm vt vlla certa præceptionum ratio rudioribus ex ea tradi, imo vel colligi possit, è re is studiosorum visum est, quæ de Coniunctionum Syntaxi, ordine & compositione sunt à recentioribus tradita hic attexere.

Coniunctionum Syntaxis.

CONIVNCTIONVM itaque Syntaxis, est eadem fermè quæ apud Latinos. Copulatiuæ, disiunctiuæ, ac discretiuæ, similes plerumque voces requirunt; sed sortiuntur interdum dissimiles. Plutarch. ὀδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσόνδε πίνει καλὸν γῦρα, ὡς δόξα ποιεῖ καὶ τὸ τιμᾶσθαι μεθ' ἡνωμένως πόνον ἡδὺ, καμάτων τ' ἀνήκεστον. ibi enim; vt similes essent dictiones, dicendum fuisset ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ, *gloria & honor.* Sic modos interdũ diuersos sortiũtur. Aristot. Rhet. Alex. 174, 9. ἐαὶ μὴ δωνατὸν ἢ τὸτο ποιεῖν, ἀλλὰ νομίζεις δεῖξαι τὸ ἐναντίον. vt apud Ouid. quoque Metamorph. 4. *Tecta repente quati, pingues̃q; ardere videntur Lampades; & rutilis collucent ignibus ædes; Falsaq; sæuarum simulacra vlulare ferarum.* nam ibi etiam veteres codices (teste Georg. Fabricio) indicatiuè habent *collucent*; cum in cæteris commatibus modus sit infinitiuus. Similiter etiam aduerbia relatiua diuersos quãdoque casus sortiuntur. Aristot. Eth. Eud. 187, 5. οἱ δὲ, ἀδὲ πίστις ἐνδιαλαμβάνουσιν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι ἀξιοῦσι πιστεύειν, ὡς ἐξαπατῶντες καὶ πεποιημένοις. ibi enim regula dandi casu postulat, ὡς ἐξαπατῶσι καὶ πεποιημένοις: *alij ne iis quidem qui in rebus aduersis nobiscum permanent, credendum existimant, quippe qui simulent & decipiant.* Paulo melius excusari potest hic eiusdem locus Metaphys. 134, 26. ἀμφίεσιν δὲ ἢ ῥυσμὸς, ὅ ἐστι σχῆμα· ἢ τροπὴ, ὅ ἐστι θέσις· ἢ ἁφὴ τάξις, ὅ ἐστι τάξις. ibi enim sequentis nominis casus cum relatiuo conformatus est; cum alioqui cum antecedenti conformari debuisset, sic τροπὴ σχήματι.

Aduerbia relatiua sortiuntur diuersos casus.

Syntaxis copulatiua καὶ.

COPVLATIVA καὶ, à viginti ad centum, præponit numeralium nominum minus; post centum, postponit minus. Sic Herod. 92. μίλιοι τε καὶ πεντεκόντοντα καὶ τριηκόσιαι: & mox, ὀκτὼ μυρίοισί τε ἔτεσι καὶ χιλίοισι, καὶ τριηκοσίοισί τε καὶ πεντεκόντοντα. Mixte Pausanias 332, 8. ἑξήκοντά τε καὶ τετρακοσίους πεντήκοντα, pro, *ad quadringenta & septuaginta stadia.* Interdum hic pro copulatiua ponitur præpositio πρὸς, ἐπὶ, vel μετὰ, Diog. L. πέντε πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα. Plutarch. τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Pausan. ὀλυμπιάδι τῇ πρὸ τῆς μετὰ δέκα καὶ διακοσίας: quod Latinius dixeris, *Olympiade post ducentesimam vndecima.* Copulatiua interdum præter morem inseritur. vt Pausan. 95, 16. μία ἢ καὶ δέκα νίκαι: & 179, 17. δύο μὲν ἐπὶ ταύταις ἔτη καὶ δέκα. compositè namque sine copula dici solet δυοῖν δέοντα & δώδεκα, vt etiam apud Latinos. Eadem interdum contra morem omittitur: vt Demosth. μίαν ἐξήκοντα: & rursum, χιλίας τριακοσίας πεντήκοντα μίαν: quorum prius Latinis planè inusitatum est, posterius vsurpatum etiam à Plinio. Similis coniunctionis ellipsis est in istis: Pausan. 252, 41. ἐλλιπὲς τὸ πόλεως σταδίοις ἀπέχοντα ἑπτά: Dionys. Hal. in Dinarcho, ἐγγεγράμμενα σὺν ἐλάττῳ εἴκοσι μνῶν ἄξια. ibi enim subaudienda est aduersatiua ἢ *quam*: vel transposito commatum ordine, καὶ: quemadmodum scilicet idem Pausan. 79, 21. πεντακοσίοντα καὶ ὀκτὼ σταδία. Sic Cæsar quoque, *amplius septingenta à litore discesserant.* & Liuius, *plus quinquaginta hominum milia ceciderunt.* ac rursum, *minus duo milia hominum effugerunt.* itemque Plautus, *minus quindecim dies sunt quòd minas* XL *accepisti.* nam ibi quoque subaudiẽdum quidem. Rursum pro copulatiua καὶ extra numerationem quoque vsurpatur præpositio μετὰ cum genitiuo: vt, τοὺς μικροὺς μετὰ τῶν μεγάλων, *paruos cum magnis*; pro, paruos simul & magnos: sicut etiam Virg. *Remo cum fratre Quirinus Iura dabunt*, pro, Quirinus & frater Remus iura dabunt. itidemque Silius, Horatius, Terentius. Itidem etiã Apollon. Arg. 1. ἠΰτε ἀίσσοντες ὕπερθε ἅλος ἄμμιγα πυρὸς ἄϋτμὴ, *grandes cum paruis*, seu *grandes inter paruos.* De καὶ post ὁμοίως dicetur in sequ. paragr.

Copulatiua præter morem inserta.

Imo & omittitur.

Ellipsis coniunctionum.

μετὰ pro καὶ.

Ordo Coniunctionum in structura orationis.

AD ordinem porro quod attinet, Gaza tradit coniunctiones alias antecedere, alias in medio collocari, alias consequi: ac rursum antecedere & consequi vel orationem, vel dictionem, vel vtrumque. Periodum ordiri possunt καὶ, τε, cum composita ἤτοι: εἰ, cum suis compositis, εἰώθει, εἴθε, ἐπεὶ, ἐπειδὴ: itemque cognatæ illius αὖ, ἐαὖ, ἰὼ: ad hæc ἀλλὰ, & in carmine αὐτάρ: ἄρα, μὲν: ὅπ, διότι: ἵνα, ὅπως: τοιγὰρ, τοιγάρτοι. Post principia secundo tertióve loco sequuntur τε, γὰρ, μὲν,

Universidad de Deusto
Biblioteca

μὲν, δὲ, γὲ, ἔν, τοίνυν: itidemque potentialis ἂν: & apud poëtas κεν, ῥα, ceteræque expletiuæ. Modo præponuntur, modo postponuntur δή, ἄρα, τοιγαροῦν. atque hæ quidem absolute, ac magis antecedentium quam consequentium respectu.

Coniunctionum consociatio.

In quibusdam vero consociatio quædam est, mutuusque connexus; vnde ἐπακολουθητικοὶ & ἀναφορικοὶ συνδέσμοι appellantur: quibus scilicet duo pluráve periodi membra mutuo quodam consecutionis nexu copulantur. Harum quædam geminantur: vt Xenoph. καὶ ἄλλοθι, καὶ ἐν ὑφῇ, ἐν *alibi, & in textura*: seu, vt Cic. vertit, *tum in cæteris, tum in textili.* Sic τε apud poëtas: nonnunquam tamen etiam in prosa: Pausan. 148, 32. τοῖς Ἀχαιῶν παισί τε καὶ τῷ ἐπιχωρίῳ, βασιλείας τε μετεῖχε σφίσι. Frequentissimè autem in compositione: vt, εἴτε-εἴτε: εἴτεν-εἴτεν: αὖτε-αὖτε: ἑαυτε-ἑαυτε, *siue.* Sic ἔτε-ἔτε: μήτε-μήτε, *neque*, cum synonymis ἠδὲ-ἠδὲ: μηδὲ-μηδὲ, aliisque consimilibus. Sic etiam disiunctiua ἤ-ἤ, *aut.*

Coniunctiones quæ in connexione variãtur.

Quædam variantur: vt πολλά τε καὶ μεγάλα, *cum multa, tum magna.* Sic Plato, εἴτε ἔχει, καὶ εἰ μὴ, *siue sufficit, siue non.* Sic etiam ἤτοι-ἤ, *aut.* Sic concessiuæ μέν, infertur aduersatiua δέ. Xenoph. δίκαιον μέν, σοφὸν δ' οὔ, *iustum quidem, at non sapientem.* In hac connexione interdum omittitur μέν: interdum pro δὲ ponitur ἀλλὰ, ἀτάρ, ὅμως, vel alia synonyma. Nonnunquam etiam plures aduersatiuæ copulantur: vt Aristot. Analyt. post. 258, 22. ἀλλ' ἄρξασθαί γε ὅμως ἀνάγκη, *at incipere tamen necesse est.* Sic De mundo, τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει πεφύκεν, ἡ μὲν τῇ γε οὐσίᾳ, *diuinæ potentiæ quidem conuenire, at non item substantiæ.* Sic aliis etiam concessiuis aut positiuis conditionibus suæ inferuntur aduersatiuæ. Paulus 1. Cor. 9. εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμί, *si fortè aliis Apostolus non sum, at vobis saltem sum Apostolus.* Homer. Il. α, εἰ καὶ χόλον γε κεῖται ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' ἄγε καὶ οὕτω ἔχέτω χόλον, *etsi enim eo die iram deuorarit ac repressérit, seruat tamen eam in posterum.* Sic post κεν infertur interdum δέ, interdum ἀλλά. nonnunquam etiam vtrinque fit reduplicatio: vt Aristot. Meteorol. 1. de stellis, κἂν εἰ μείζους κἂν ἐλάττους φαίνονται, ἀλλ' ὅμως ἀδιαίρετοί γε καθ' ἑαυτὰς εἶναι δόξουσι, *etiamsi maiores aut minores videãtur, attamen indiuiduæ per se certè esse videntur.* Idem de Cælo lib. 1. κἂν εἰ μὴ ἄπειρον μέν τὸ σῶμα τὸ πᾶν, ἡμεῖς μὲν ἀλλὰ τοσοῦτόν γε ὡς εἶναι πολείας ἀρκούσας, *ac licet non infinitum sit corpus vniuersum, attamen tantum saltem est vt plures sint cæli.* Sic ἡ μόνον-ἀλλὰ καὶ, *non tantum-sed etiam.* cuius generis sunt etiam illa, ἔχ ὅπως-ἀλλὰ καὶ: & ἔχ ὅσον-ἀλλὰ κἄ: & ἔχ ὅπως-ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον: item hæc vtrinque negantia, ἔχ ὅπως-οὐκ' ἀδέ: & ἔχ ὅπ-οὐκ' ἀδέ quorum exempla in Indice Dionys. Halic. à Sylburgio notata sunt. Ea Latinè dupli

dupliciter enuntiari possunt: vt, *non dicam eruditus, sed ne primis quidem elementis initiatus*: &, *non modo non doctus, sed-*. Similis consecutio est inter εἰ & potentialem ἂν; & quidé ordine reciproco, sed ita vt εἰ ponatur initio, ἂν vero vel in medio, vel in fine. vt Plutarch. Apophth. ἔλαθον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἥλω, *accepissem, si Alexander essem.* Aristot. De Anima, εἰ κινεῖ γε αὐτὴ ἑαυτὴν, κἂν αὐτὴ κινοῖτ' ἄν, *si ipsa seipsam mouet, etiam ipsa moueatur.* Demosth. εἴπερ ἄρχειν μοι δοίη, τῶν ἐμαυτῆς πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην, *si quis optionem mihi daret, nostræ ciuitatis fortunam eligerem*; seu, *electurus essem.* καὶ quoque post ἴσος, ὅμοιος, ὁμοίως, & similes particulas, relatiuam quandam vim habet: quippe quæ ponatur pro aduerbio ὡς, sicut apud Latinos *Ac* & *Atque*. Eius generis exempla apud Pausan. 493, 21. sed reperiuntur etiam apud Aristot. Meteorol. 71, 26. De poëtica 231, 3. itidemque in Organ. 148, 25. τὸν τὸ σημαῖνόν κ- *idem significat ac-*. Tanta vero in hoc genere est varietas, vt etiam Aristoteles ad Theodecten, particularum collocationem & ἀναπόδοσιν inter primum elegantis orationis munus recensuerit. quamobrem bonorum auctorum lectione melius quàm nostris præceptionibus eius rei cognitio comparari poterit. Et post pauca subiungitur earum compositio his verbis.

εἰ & ἂ consecutio.

Particularum connexio quantũ orationi conferat.

Componvntvr etiam Coniunctiones nonnullæ: vt εἴτε, εἴπερ, εἰ ἄρα, καὶ ἄρα: καίτοι, ἤτοι, γάρτοι: τοιγάρ, τοίνυν: item tres, τοιγάροῦν, τοιγαροῦν, εἴτεν. Ipsa etiam γέ, composita videtur ex γὲ & ἄρ, vt γεῶ ex γε & ἔν. sic ἐαὼ ex εἰ & αὖ: κἂν ex κὴ & ἄν, per crasin: itidemque ὦ ex ἐαὼ. Componuntur etiam cum aduerbiis, vt ὅπαν, ὁπόταν: ὥστε, ὡσανεί: ἔτε, μήτε: ἠδὲ, μηδέ. Sic etiam ἐπεί composita videtur ex ἐπὶ & εἰ: atque inde ἐπειδή, ἐπειδήπερ, ἐπειδάν. ἔν, ὁπότε, ἄν. Nominibus & aduerbiis annectuntur ea signif. qua *cumque* apud Latinos: vt ὁπισοῦν, *quicumque*: ὁτεοῦν, *cuiuscumque*: ἅτιν, *quicumque*: ὁποιοσοῦν, *qualiscumque*: ὁποσοσοῦν, *quantuscumque*: ὁποτερασοῦν, *vtercumque*: ὁποσαπλασιοσοῦν, *quotuplexcumque*: & ὁπεοῦν, *vbicumque*: ὁπωσοῦν, *vtcumque, quomodocumque*: apud Xenoph. etiam ὁδ' ὁπωσοῦν, *nequaquam*. Item ὁποιοσδήποτε, *qualiscumque*: ὁποιδήποτε, *quocumque*. & Eurip. ὅπεπερ ἐγὼ, *vbicumque est.* qua significatione vsurpatur etiam ἂν & ἐαὰν extra compositionẽ. περ apud poëtas annectitur, pro καίπερ: vt ἱέμενοί περ, *quamuis cupientes.* δὲ accusatiuis nominum annexa, fungitur apud poëtas vice præpositionis εἰς. Sic interdum etiam in prosa, μεγάνδε. *Megara versus.* atque inde aduerbia localia in ζε. Eadem δὲ fungitur vice demonstratiui verbi ἴδε, in ὅδε *hic*, ὁποιόσδε *talis*, τοσόσδε & τηλικόσδε *tantus*, ὧδε *sic* & *hic*: Atticeq; vertitur in δί, ὁποῖδί, τοσουτοδί, τηλικουτοδί, ὠδί: ad intenden-

Coniunctionum compositio.

Cum aduerbiis.

Nominibus & aduerbiis.

δὲ pro εἰς.

δὲ pro demonstratiuo.

dam demonstrationis vim. idem enim est ὅδε quod ὅτῳ ἵδε: & ὧδε idem ac ὅπως ἵδε: sicut etiam *hicce* apud Latinos vsurpatur pro *hic ecce*. Non raro tamen absque vllo significationis augmento, numeri tantum explendi gratia, annectuntur hæ particulæ: vt, ὅσπερ, & apud poëtas ὅστε, nihil amplius significant quàm simplex ὅς. sic ὥστε, ὡσπερ, ὅπερ, καθάπερ, καθότι, καθάπερ sic etiam in τοιόσδε & τοιοσδί, postremæ particulæ expletiuæ sunt. Antesign. supra 350,31. καί quoque cũ varij generis vocibus per apostrophũ cõtrahitur, 229,27. vbi Etymologicon hanc tradit regulam, ι tum demum subscribi, cum in sequentis dictionis initio fuerit ϛ vel ο: vt κἀστι, ex καὶ ἐστι: κἀν, ex καὶ ἐὰν sic κἀγὼ factum esse ex καὶ ἐγὼ: at κᾠ ex καὶ οἱ. Caussalis ἵνα nonnunquam vice Præpositionis ἕνεκα ponitur. Aristoph. Nub. ἵνα δὴ τί τῶνδ' ἕνδον ᾠκοδόμηκεν; id est, ἕνεκα τί δή, *cur igitur?* sic idem alibi, ἵνα τί χρῆν; *cur enim?* qui loquendi modus passim in Bibliis est obuius.

καὶ cum varij generis vocibus.

ἵνα pro ἕνεκα.

Coniunctiones cumulatæ in oratione.

CONIVNCTIONES etiam cumulantur interdum in oratione. vt Il. γ, ἦ μὲν δὴ πρίν γ' αὖχέ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ Σὴ πρὸ βίη καὶ χερσὶ καὶ ἐγχείῃ φέρτερος εἶναι. Sic etiam potentialis ἄν geminata reperitur in vno eodemque commate apud Dionys. Halicarn. in Isæo, 106,2. τίς ἂν οὖν οὐκ ἂν ὁμολογήσαι; nisi fortè legendum ἄρ' ἄν. Sæpius ea geminatio fit in κε: quamquam significatione variante. Lucian. καί που καὶ ἐῶσιν κἀκεῖ ῥήγνυται, *& alicubi etiam vestis dirumpitur.* Sic καὶ γὰρ κε, καὶ μὲν κε, καὶ δὴ κε, passim obuia. Contra Asyndeton orationis schema dicitur quod Coniunctionibus caret. In hoc genere de copulatiuæ omissione dictum supra. Sic Aristotel. Magn. mor. lib. 2. ἀγαθὸς δὲ, δίκαιον, πλοῦτον, δόξαν, τιμὴν, τὰ τοιαῦτα. & in fine lib. 3. Rhet. εἰρηκα ἀκηκόατε, ἴσχε, κράτει.

Asyndetõ quid.

μὲν omissum.

E concessiuis omittitur interdum μέν: (sicut etiam è disiunctiuis prior nonnunquam omittitur, ἤ, vel ἤτοι) & contra interdum aduersatiua ὅμως seu ἀλλὰ. Omittitur etiam nonnunquam caussalis ἵνα seu ὅπως: & potentialis ἄν. Sic etiam Optatiuæ εἴθε & εἰ γάρ.

Et ἵνα.

DE INTERIECTIONIBVS.

Cum nominatiuo.

INTERIECTIONVM quæ Latinis appellantur, sua etiam rectio est, sed varia. Eurip. οἰ ἐγὼ μελέα, *hei ego misera.* ὦ λόγος, ὦ φρένες, ὦ σωτῆρες, ὦ ἐπιχειρήματα, ὦ ἀρμονία, ὦ σεμνὴ νίκη, ὦ σύνεσις, ὦ ὁμόνοια, *o sermo, o mentes, o prudentia, o epicheremata, o concinnitas, o concordia.*

Cum

Cum genitiuo.

Αἰ, φεῦ, ὦ, οἰ, ἰὼ, βαβαί. Fauorin. αἰὴ αἰὴ τῶν νεογνῶν μου παίδων, *heu heu recèns natos meos liberos.* Soph. φεῦ τοῦ θανόντος, *heu mortuum.* Aristophanes, ὦ μοι σοφίας, *ô sapientiam: ô mei insaniam tuam.* Lucian. οἵ μοι τῶν κλημάτων, οἵ μοι τῶν ἀρῶν, *heu possessiones, heu agros.* Suid. ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδυνίων, *ô ô vulnera dolorifica.* Fauor. ὦ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος, *ô meam ærumnam.* Idem, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας, *papæ, quæ est hæc fœlicitas!*

Cum datiuo.

ἰὼ, οἰ, ὦ, αἰ. Sophocles, ἰὼ μοί, μοί, *hei mihi, mihi*: vel, *hei mihi misero.* Aristophanes, οἰ μοι, ἀπολώλεμμαι μόνος, οἵ μοι μᾶλλ' ὠλῶμι, *hei mihi, obuolutus sum solus, hei mihi valde ruinus.* Fauor. ὤ μοι τοῦ δειλοῦ, *hei mihi misero.* Idem, αἰὴ αἰὴ μοὶ τῶν ἀρῶν, *hei hei mihi propter agros.*

Cum vocatiuo.

ἰὲ, ἰὲ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, *ahu, ahu, ô Iupiter rex.* ἃ μὴ λέγε, ὦ πονηρέ, *ah ne dic, ô improbe.* Aristoph. ἰὼ ἰὼ τέκνον, *ohe ohe fili.*

Sine casu.

PLERVMQVE sine casu sunt. Sophoc. φεῦ φεῦ φροντίς, *papæ papæ sapere.* Aristoph. φεῦ, εἴθ' ὄφελ' ἡ σεμνὴ σὴ πολίτας κακῶς, *eheu, vtinam auspex nuptiarum periisset male.* Gregor. ὤ πῶς ἀδακρυτὶ τῶν τοιῶνδε συνέγκω μνήμῳ; *ô quomodo sine lacrymis horum feram memoriam?* Idem, ὦ τίς Ἱερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν, *ô quis Ieremias deplorat nostram confusionem.*

DE ABSOLVTA RECTIONE, AC PRIMVM DE EFFICIENTE.

HABENT Latini rectionem absolutam ex ellipsi aduerbij in nominibus causæ & mensuræ, quam Græci Grammatici nominatim profitentur ex eadem ellipsi proficisci. Hanc magnus sui temporis declamator sic est persecutus.

EFFICIENS ponitur in genitiuo: πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι, *patre strenuo & bono natum esse.* Sic caussa per quam; κρεμῶ σε ποδὸς, *suspendo te pede*: λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, *lupum auribus teneo.* Item caussa propter quam. Phal. τίνι δὴ τῇ πέρυσι αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῷ τρόπον ἐπιμωρώμεθα, *cui igitur ob artem ipsum laudantes, ob mores multabamus.* Andocyd. ἐγὼ δὲ τῇ μὲν τύχῃ, ἧ ἐχρησάμην, δικαίως ἂν κατὰ πάντων ἐλεη

Efficiens in Genitiuo.

Caussa per quã.

Propter quam.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐλεηθείλω, ego ob fortunam, qua vsus sum, meritò apud omnes misericordiam consequar. Sic ζηλῶ σε τ̃ ἐλευθεριότητος, admiror te ob liberalitatem. εὐδαιμονίζω σὲ τ̃ παῤῥησίας, beatum te iudico propter libertatem loquendi. φιλεῖ αὐτὸν τ̃ ἀρετῆς, amat illum ob virtutem. ἀξιῶ σε τιμῆς, dignor te honore. In primo genere subaudiunt ὀν, in secundo ὀν vel ἀφ', in postremo ἕνεκα.

Præpositio addita efficienti.

ALIQVANDO præpositio additur. λίθοι ὑπ' πυρὸς ἀφ' φωείς, lapides ex igne transluentes. Hesiod.

δοῦ μὲν μετρεῖσθ παρ' γείτονος, δοῦ δ' ἀποδῶναι,
αὐτῷ τῷ μέτρῳ. ——
Bene quidem mensurator à vicino, bene verò redde,
Eadem mensura. ——

Xenoph. ὑπ παντὸς τρόπου ζητεῖ, ex omni modo quarit, pro omni modo.

Efficiens datiuo expressa.

HIC aliquando datiuus adhibetur. Aristot. οὐκ εἰκὸς τοὺς θεοὺς χαίρειν ταῖς δαπάναις τ̃ θυομένων, ἀλλὰ ταῖς εὐσεβείαις τ̃ θυόντων, non verisimile est deos delectari sumptibus sacrificiorum, sed pietate sacrificantium. παρούσης ἀγαθῆ τύχη, abi bona fortuna. πάσῃ δυνάμει σοι βοηθήσω, totis viribus tibi auxiliabor. τῷ ξίφει ἐπάταξε, gladio percussit. ἐστεφάνωσεν αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ, coronauit ipsum aurea corona.

De Materia.

Materia in Genitiuo.

MATERIA similiter in genitiuo ponitur, λίθου λευκοῦ ἐποίησε τ̃ νεών, lapide candido fecit templum. νόμισμα χρυσοῦ & ἀργύρου κεκομμένον, numisma auro & argento cusum.

Præpositio materiæ apposita.

PRAEPOSITIO tamen hîc frequens est. Herodot. οἶνῳ ἐκ κεδρίνων πεποιημένῳ ἀφεψέοντα, vino ex cedreis confecto vtuntur. Theophr. ἐκ τριήρεις ὑπ κέδρου ποιοῦσι, triremes ex cedro faciunt. Ioseph. εἰσενήνεικε καὶ κάννου σκεύη, λυχνίαν, τράπεζαν, βωμὸν, ὑπ χρυσοῦ πεποιημένα, importauit & noua vasa, candelabrum, mensam, aram, ex auro facta.

Materiæ Datiuus.

DATIVVS hîc etiam aliquando est. Demosth. ὑπὲρ μὴ καυχᾶσθαί ταῦτα σεμνύνομαι, οὐδὲ γραφεὶς ἀποφυγεῖν, non eo glorior quòd hæc non prodiderim, neque eo quòd accusationem effugerim. Talis illa rectio est Latinis, authoritate grauis, humanitate politus.

De Mensura.

Mensura in Accusatiuo.

MENSVRA ponitur in accusatiuo. Thucyd. ἀπέχει δὲ ἡ Πλάταια τ̃ Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα, abest autem Platæa à Thebis stadia septuaginta. Arrian. ἀπέχει σταθμοὺς τρεῖς, distat stathmos tres, id est, iter trium dierum.

Cum præpositione.

MENSVRA aliquando à præpositione regitur. Polyb. de lõgitudine Hispaniæ, ἀπέχει δ' κατ' Ἡρακλείους στήλας σταδίους

μυρίους ὁ τόπος οὗτος ὀκτακισχιλίους σταδίους, distat ab ostio secundum columnas Herculis, circiter octies millena stadia.

De Tempore.

Tempus Accusatiuo exprimitur cum nota-tur quãdiu, vel.

DEINDE etiam temporis, tanquam mensuræ, accusatiuus est, cùm exprimitur *quamdiu*. Demosth. οἱ χρηστοὶ πρέσβεις ἔτοι καθῆντο ὑπ Μακεδονίαν τρεῖς ὅλους μῆνας, isti boni legati sedebant in Macedonia tres totos menses. Idem, ὥστε ἅπαντα τ̃ βίον ἀναδύνειν εἶναι ὁμολογῶ, itaque me omnem vitam esse obnoxium confiteor. Item, cùm exprimitur *quando*, sed rarius.

Quando.

Idem, κατέπλευσαν δεῦρο τρίτον ἔτος, huc enauigarunt tertium abhinc annum. Idem, ἐξῆλθον ἔτος τρὶ τρίτον, exij annum abhinc tertium.

Sed sæpius est genitiuus pro quando.

CVM exprimitur quando, genitiuus est sæpius. Hippocr. αἱ κοιλίαι χειμῶνος καὶ ἤρος θερμότεραι φύσει, ventres hyeme & vere calidissimæ naturâ. Thucyd. χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν, hyeme appetente regressi sunt.

Iuncto participio.

HIC participium frequenter est, ἐμοῦ παρόντος, me præsente. Aliquando participium solum, ἐληλύθοντων δὲ, vbi autem venissent.

Atticismus Nominatiui.

Atticismi.

ATTICE pro genitiuo absoluto, qui ad quando respondetur, est nominatiuus, vt ἀκοῦσθεν, εὐδεχόμενον, πεπραγμένον, cùm esset auditum, cùm contigisset, cùm mandatum esset. Aristot. ἀνοίγοντες & σώματος πόρους, πάλιν γίνεται τὸ πῦρ, apertis meatibus corporis, rursus fit ignis.

Atticismus Dativi.

DATIVVS hîc est aliquando. Isocr. οἷς θνητοῖς, πῶς οὐκ ἀνήκεστα μέγα φρονοῖμεν; quibus factis, quomodo non meritò magnificè de te senseris? Xenoph. παρελθόντι τῷ ἐνιαυτῷ φαίνεσι πάλιν οἱ Ἔφοροι φρουρὰν ἐπὶ τῷ ἦλιν, circumacto anno, deserunt denuò Ephori custodiam in Elin.

Atticismus Accusatiui.

QVA forma & accusatiuus sumitur, & ferè cum ὡς vel ὥστε: vt ὡς τ̃ ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, pro τοῦ ἀνδρὸς ποιήσαντος, cùm vir istud fecisset. Sed id frequentissimum est in participiis impersonalium, δέον, cùm oporteat: δέησαν, cùm oportuerit: ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, cùm ipsi permissum esset facere: ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanquam nihil eius interesset. Xenoph. δόξαν δ' ταῦτα, συνήρυξαν ἅπερ ποιῆσαι, his verò decretis, edixerunt sic facere. Plat. δόξαν δ' ἡμῖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα, his verò per nos decretis, proficiscebamur.

Genitiuus pro quamdiu.

ITEM, cùm quamdiu exprimitur, aliquando genitiuus est. Aristoph. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς ἐγὼ οὐκ ἑώρακα χρόνου, nam longo tempore eos non vidi.

Datiuus temporis.

PRO quo datiuus simili modo ponitur. Thucyd. ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπὶ Τεγέαν ἐστράτευον, insecutis temporibus aduersus

Tro

Universidad de Deusto
Biblioteca

Troiam exercitum duxerunt. Idem, τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ αὐτοῖς συνέβη, *eadem autem die ipsis euênit.* Arrian. ἐτελεύτα δὴ Ἀλέξανδρος τῇ τετάρτῃ καὶ δεκάτῃ ἑκατοστῇ Ολυμπιάδι ἐπὶ Ἡγησίου ἄρχοντος Ἀθήνησιν, *decessit igitur Alexander centesima decimaquarta Olympiade, Hegesia imperante Athenis.*

Tempus cum præpositione.

TEMPVS à præpositione aliquando regitur. Hesiod.

νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
αὐτόμαται φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι.
Morbi autem hominibus in die atque in nocte
Spontanei veniunt, mala mortalibus afferentes.

Heracl. ἅπας ἀναπαύεται πόλεμος ἐν χειμῶνι, *omne cessat bellum in hyeme.* κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοὶ ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον, *hordei verò medimnus erit tibi in quolibet die prandiũ.* Sic ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, *per totum diem, vel in dies singulos.* ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, *sub eosdem dies.* Huc referuntur genitiui illi, μικροῦ ἐξέφυγε, *parum abfuit quin effugeret:* μικροῦ διῆλθε, *ferè euasit.* Item ὀλίγου δεῖν, *fermè.*

De Nominibus vrbium.

Nomen vrbis regitur à præpositione.

NOMEN proprium vrbis, regitur à præpositione. Homerus,

Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
In Argo equorũ nutrice mori, & fatalem sortem attrahere.

Ioseph. καθιδρύσας αὐτῷ ἐν Ἱεριχοῦντι βασίλειον, οὐδὲν τῆς εἰς πλῆθος κακώσεως παρέλειπεν, *vbi collocasset ipsi in Hierichunte regiam, nihil afflictionis in populum prætermittebat.* Sic ἐς Λακεδαίμονα, *in (vel ad) Lacedæmonem:* ἐς Πέλλιον, *in Pellium.* Hæc ille. quæ & nobis de Syntaxi visa sunt satis.

DE

DE PROSODIA QVARTA PARTE GRAMMATICES.

GRAMMATICI *cum suam artem in membra partiuntur, vltimam sedem, Prosodiæ concedunt: eaque non ineptè à Pratteolo sic definitur. Prosodia est apta orationis conceptæ pronunciatio: Sicut enim contexendæ orationis Syntaxis, ita prosodia pronunciandarum vocum rationẽ continet. Vocum itaque pronunciandarum ratio est duplex: Aut enim syllabas idoneo tempore & accentu moderatur: aut dictiones conuenienti morula & respiratione distinguit. Prior* λεξιφωνία *appellatur: posterior respiratio: de hac alias, nunc de Lexiphonia dicendũ: Est ergo Lexiphonia quæ syllabarum quantitatem & accentum demonstrat. Porrò Græci in angustum* προσῳδίας *contractum nomen, Apicibus quibus in scribendo vtuntur imponunt. hi enim ab illis* προσῳδίαι *vocantur, id est, accentus: qui & decem sunt, quadrifariam diuisi.* εἰς τόνους, πνεύματα, χρόνους, καὶ πάθη, *id est,* in tonos, spiritus, tempora & passiones.

Duplex ratio pronunciandarum vocum.

Lexiphonia.

Tonus.

TONI, *id est, apices eleuationem ac depressionem syllabarum indicantes, sunt tres, acutus, grauis & circumflexus. Acutus, à dextra sinistram versus descendens in syllabam acuendam defertur: hac figura,* ʹ *vt* Αἰνείας. *Grauis à sinistra ad dextram in syllabam grauandam, hoc modo,* ˋ *vt* περὶ μὲν τούτων. *Circumflexus ex acuto & graui compactus, syllabam circumflectendam vtrinque contegit, hac formã, vt* μοῦσα. *hos verò apices ex litera* θ *conficiẽdi viam docet F. Vergara lib. 4. cap. 5. in suo Scholio.*

Spiritus.

APICES *spirituum duo sunt: Tenuis, qui sic pingitur,* ʼ, *vt* ἀὴρ, *& crassus cui respondet. Aspiratio Latina sic,* ʽ *vt* Ἕκτωρ.

Tempora.

TEMPORA *seu notæ temporum, quæ longitudinem & breuitatem suppositarum vocalium designant, duo sunt: longum & breue: longum est virgula porrecta, hoc modo* –, βρισηΐς. *Breue est* ◡ *minutum, vt* πάρις.

PASSIO

Universidad de Deusto
Biblioteca

PASSIONES *seu virgulæ indicantes dictionem affici sunt tres,* ἀπόστροφος, ὑποδιαστολὴ, & ὑφὲν, *de quibus quædam supra, cùm de orthographia, dicta sunt: quædam infra dicentur.*

Puncta. ΣΤΙΓΜΑΙ, *id est, puncta sunt duo, Colon & Comma, de quibus fusè in Latinis.*

Notio. PORRO *aduertendum, etiam interrogationis signum apud Græcos, hoc modo scribi;* τι ποιεῖς; quid agis? *Item quod duo puncta supra vocalem distingunt ipsam, ne cum præcedente coëat in diphthongum. vt* ὄϊς *dissyllabum est,* ὄϊς *sine punctis monosyllabum.*

ITEM, *quod longi temporis virgula supra dictiones porrecta, etiam nomina propria indicat, vt* Διονύσιος γράφει, Dionysius scribit. *Et litteras: vt* τὸ ῑ φωνῆ ἐν ἐστι δίχρονον ι vocalis est bitemporanea. *Quandoque etiam dictiones, vt* τὸ διαλέγομαι ἴσον τῷ ὁμιλῶ, ὅθεν ἡ διαλεκτικὴ, *id est,* disputo idem est quod colloquor, vnde ars disputatoria. *Interdum etiam syllabas in compendium contrahit: vt* σρ σωτήρ κς, κύριος: *Plura hoc loco præmonenda ex Pratteoli in prosodiam præfatione petantur. Nos institutam accentuum rationē ex Gulielmo Baillio, quem vnicum huius partis præceptorem idoneum copiosúmque iudicauimus, ipsis Autoris verbis persequamur.*

GVLIEL

EX GVLIELMI BAILLII E' SOCIETATE IESV DE ACCENTIBVS GRÆCORVM LIBELLO.

De Accentuum in pronunciando adiumento, & eorum apud antiquos momento.

SI aliquod ad nos si non viuum & expressum, saltem mediocriter adumbratū, & non inuenustis omnino lineamētis ductum veteris illius Atticæ pronunciationis peruenit simulacrum; illud certè non tam Ludi magistris, à quibus primam linguæ Græcę hausimus & expressimus cognitionem, non tam hominibus natione Græcis, qui hoc tempore fœda barbarie deturpati, vix aliquam suauitatis pristinæ retinent vmbram; quàm Accentuum notis, quæ veluti lectissimæ nutrices nos tanquam in cunis balbutientes & in pronunciando hærentes mira arte & facilitate formant, acceptum referre debemus. Equidem tantum virium delitescere in Accentibus ad pronunciationem in suo auito suauitatis splendore conseruandam existimo, quantum olim adiumenti Gracchus in seruo fistulatore ad vocem suam rebus, de quibus dicebat, accommodandam, & ad omnem motum, quem orationis vis & impetus postulabat, inflectendam, collocabat. Hic enim, vt meminit Cicero in tertio de Oratore Dialogo, quoties cōcionem instituebāt, si in iracundia non incitatum, acutum, & crebrò incidens vocis genus: si in miseratione non flexibile & interruptum flebili voce: si in timore non demissum & hæsitans: si in voluptate non effusum & lene: si in grauioribus amplificationum machinis non vehemens & contentum suscepisset; toties seruus admodum peritus, eburneola fistula instructus, illi occultè à tergo attentus aderat, & admirabili prorsus industria tenuem illam fistulam aut celeriter, aut remissè, aut grauiter, aut exiliter inflabat, vt eo

Accētuum vtilitas.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ſigno percepto herus, qui perorabat, aut ſe languentem excitaret, aut excitatum à contentione reuocaret, vocemque ſuam inæquabili varietate, qua aures renouarentur & reficerentur, prudenter temperaret. Accentus autem ſine vllo ſtrepitu non tanquam ſerui tibicines, ſed tanquam eruditi & muti magiſtri, certis admodum ſignis demonſtrant, quãdo ſyllabam attollere, quando deprimere, quando medio quodam ſono temperare debeamus; ſi vel oculos legendo, vel memoriam loquendo, vel mentem cogitando in illos conuertamus. Etenim ſi vt priſcis illis Ariſtotelis & Demoſthenis temporibus, (vt paulò poſt aperiemus) in quibus nulli accentus in iis, quæ Græcè litteris mandabantur, aut pauci certè ad ambiguitatis mæandros in cauſis grauioribus effugiendos notabantur; ita & hac ætate in iis, quæ vel typis excuſa, vel amanuenſium labore ſcripta, nobis relicta ſunt, nulla etiã accentuũ ſigna depicta cernerẽtur, aut quælibet, vt animus meus auguratur, natio ad propriẹ & patriæ linguæ tonum pronunciationem Græcam cum ſumma cõfuſione detorſiſſet, aut ad Latinę pronunciationis normam, in qua interuallorum longorum & breuium ſola ſpectatur ratio, ineptè deflexiſſet. Quid autem auribus mediocriter eruditis & Atticis iniucundius & moleſtius accidere poteſt, quàm ſi in Latinum traducta ſonum aut libera, aut numeris vincta oratio Græca percipiatur? Quis vel tenuiter Græcus non totus horreat, ſi hoc primum Heſiodi metrum more Latino pronunciari audiat?

μοῦσαι πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι.

Hic non tantum claudicat, & quaſi fluctuat delicatus ille Græcorum concentus, ſed tanquam peregrinus, & vi quadam de patrio & auito patrimonio deiectus ac in acerbum ſeruitutis iugum redactus, eneruatus & exanimatus langueſcit. Si autem quaſi iure poſtliminij ſuis ſedibus, reſtitutus more Attico ita deuoluatur,

μοῦσαι πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι.

Græci à Latinis quare in pronũciando diſſentiant.

Quanto aures teretes & Græcos oblectationis ſenſu cumulabit? Nec verò mirandum eſt, tam diſſimiles, & inter ſe diſcrepantes Græcos & Latinos in pronunciandi ratione exiſtere, cùm ſi omnium nationũ & linguarum varietatem vnum in locum cogamus, & inuicem comparemus, nihil cognatum, nihil ſimul cohærens, ſed maximè inter ſe diſiunctum & diſſimile reperiemus: Nam quemadmodũ quælibet natio, propria habet, quibus inter ſuos ciues familiariter vtitur, vocabula, ſic certum & definitum in proferendo ſonum & accentum, quo patria lingua tanquam quadam teſſera

teſſera inter peregrinas & exteras nationes, etiam ſi earum mutuetur loquendi genus, niſi in eo diu multumque fœliciter ſe exercuerit, facilè dignoſcitur. Hoc olim in Græcis dum Latinè, in Latinis dum Græcè, in Gallis dum Italicè, in Italis dum Gallicè, in Germanis dum Hiſpanicè, in Hiſpanis dum Germanicè, &, ne longius excurrat enumeratio, in omnibus populis id licet contemplari, qui quoties in alieno ſolo natum ſermonem addiſcunt, toties à germano accentu deflectentes, & riſum vberrimum excitant, & ſibi tantum placent, præterea nemini. Quamuis enim aliquis ſit ita lingua expeditus, vt non hæreat & titubet; ita memoria firmus, vt ſumma facilitate omnia animo complectatur, ita in agendo venuſtus, vt nullum geſtum niſi aptum & rebus conſentaneum effingat; ſi tamen peregrinæ alicuius gentis, cum qua diuturnum & familiare non inierit commercium, orationem velit vſurpare, Nearchum vt ſcribit ille deorum & hominũ deriſor Lucianus, πρὸς τὴν ἀπαίδευτον πολλὰ βιβλία ὠνούμενον ridiculè imitabitur; qui dum ſibi aliena induſtria laudem aliquam conciliare cuperet, ratus conatus ſuos fœlicem euentũ habituros, ſi Apollinis Lyram, quę in quodam Lesbiorum templo ſumma diligentia ſeruabatur, poſſet ſubripere, ſacerdotem templi cuſtodem magna vi auri & argenti corrupit, & eo furto inſolentior factus, ſibi facilè perſuaſit, ſe inſtar Orphei cantus ſuauitate flumina à ſuo curſu in contrarium detorſurum, ſyluas & ſaxa tracturum, animalia ad mitiorem naturam ferina omnino exuta reuocaturum, hominum denique mentes quocunque cantus incubuiſſet, ad nutum & arbitrium impulſurum; quæ dum apud ſe commẽta & ſomnia animo verſaret, nocte quadam dum ſe parum tutum videret, & incluſum ſuburbio, in quo flagitium commiſerat, animaduerteret, Lyram cuius dulcedine ſe periculum carceris iam iam imminens vitare poſſe confidebat, cœpit ſine arte digitis pulſare, ſed ſtridore planè ruſtico & agreſti omnes Canes excitauit, qui furibundi cõmuni impetu facto eum miſerrimè laceratum & laniatum in fruſta diuiſerunt. Sic priſcis illis temporibus dum vel Scythæ vel aliæ remotiores nationes linguæ Græcæ ſibi nequaquã vſitatæ, & minimè natiuæ verba pronunciabant, ſono & accentu planè ingrato, non minus quàm Nearchus ſuo ſtrepitu, omnium Athenienſium aures acerrimas & delicatiſſimas obtundebant, eorumque in ſe odiũ conflabant. Norunt omnes, Atheniẽſium Senatum pecunias à barbaro quodam, quas ille liberaliter largiebatur, reieciſſe, & planè recuſaſſe, in ſummis etiam bellorum turbinibus, & totius Reipublicæ anguſtiis, ea ſolùm ratione, quòd Barbarus eas

Nearchi error & ſacrilegium.

Summa Atheniẽſium in cõſeruando patrio accentu diligẽtia.

offerendo,& ab accentu loquendo deflexisset & in solœcismum dicendo δανειῶ pro ἐγω δανείζω turpiter coram omnibus incidisset. Quamuis autem diuersæ fuerint apud varias gentes pronunciandi leges,plures tamẽ communi quadam conspiratione & consensu Græcorum viam sunt sequutæ, qui Accentibus non syllabarum quantitati totius pronunciationis imperium concésserunt; paucæ verò & ferè nullæ Latinorum vestigiis inhæsêre,qui solis spatiis vel productis vel correptis totius pronunciationis vires metiuntur: imò verò etiam apud Latinos dum in vno eodemq; verbo Accentus & quantitas occurrunt, & inter se tacitè de dominio decertant, cedit tandem iure antiquitatis deuicta contra peruagatas leges ipsa vocum quantitas Accentibus.Etenim cuius auribus non erit dulcior ea pronunciatio,Mercúri penultima,vt volunt peritiores Grammatici,vi toni acuti eleuata, quàm Mercŭri penultima contracta & vnico tantùm temporis puncto celerrimè pronunciando comprehensa? Equidem dum seueris carminis legibus compulsus ita Horatianum illum Saphicum versum percurro,

Gracorum pronũciationi plurimæ gentes adhæserunt.

Latinorũ verò paucæ.

Mercŭri facunde nepos Atlantis,

Toties videor mihi vim inferre, & aures meas illiberali concentu lædere. Itaque meritò Græci tam appetentes & cupidi Accẽtus patrij & εὐμουσίας studiosi fuerunt, vt si quẽ aut peregrinum,aut ciuem vel vocis sonum exprimere putidiùs,vel exiliter exanimatum efferre,vel inflatum & quasi anhelatum grauiùs producere, vel extra modum absonum effingere deprehendissent, eum cachinnis, & sibilis exciperent. Sciunt omnes, vt testatur Cicero in libro de Claris oratoribus, Theophrastum diu tamen multumque Athenis versatum, dum familiariter loqueretur, ab anicula Attica peregrinum fuisse cognitũ, & ridiculè ab eadem tractatum. Quem ego cùm à diuinitate quadam loquendi nomen duxerit,nihil perturbatum ac discrepans vel præposterum aut in genere,aut in personis, aut in numero dixisse existimoi sed in Accentu solo fuisse lapsum mihi non obscurè persuadeo. Nec mirũ si Theophrastus vir externus derisus fuerit, cùm Demosthenes sæpius in publicis concionibus à tono natiuo deflectens tumultum excitarit, maximè verò vt ait Plutarchus in eius vita, ἤρυθεν ἐκίνησεν, ὤμνυε γὰρ τὸν Ἀσκλήπιον εἶναι γοῦν τὸν ἵππιον. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλάκις ἐθορυβήθη. φολάσσων δὲ Εὐβουλίδη τῷ Διαλεκτικῷ Μιλησίῳ ἐπαναφθόγγους πένθα. *Theophrastus ab anicula Attica reprehẽsus.*

Theophrastus errauit in accentu.

Demosthenes à natiuo tono deflexit.

In vita decem Rhetorum.

tumultum commouit; maximè cum iurauit per Æsculapium nec ἀσκλήπιον acuta penultima more Attico, sed acuta antepenultima ἀσκλήπιον (more vt sibi videbatur consentaneo) pronunciauit,atque ostendit rectè se dicere,esse enim Deum illum ἵππιον hoc est propiciũ; Atque ob hoc sæpè explosus est, sed institutione vsus Eubulidæ Dialectici Milesij correxit omnia.

Populus quippe Athenienſis tacito quodam consensu sine vlla arte,sola consuetudine duce & magistra,quæ essent in pronunciatione recta ac praua diiudicabat, & eam maximè laudabat, in qua nihil displicere, nihil animaduerti possit, nihil sonare, nihil olere peregrinum; Adeo autem nouæ pronunciationis fucum & cincinnos odio prosequebatur, vt infucata huiusmodi vitia in summis etiam oratoribus nulla ratione tulerit. Voluit idem Demosthenes interdum concinnam & ornatam in quibusdam verbis,nouam tamen pronunciationem affectare, sed quoties id tentauit, toties ludibrio seipsum exposuit,ita vt (teste Cicerone in Oratore perfecto) ab Athenienſibus exagitaretur vt putidus. Ipso quidẽ primo initio quo ex vmbraculis Rhetorum emersus forensem palæstram frequentare ac in Solem & puluerem ciuilium cõcertationum venire cœpit,sæpius quædam non ἀττικώτερα proferens, & tonum illum Atticorum pressum & delicatum non ita venustè & enucleatè exprimens, à multitudine reclamante in ipso orationis cursu explosus est,& in Theatris à Comicis poëtis, qui eo tẽpore vitia ad risum captãdum suis fabulis inserebant, & histrionica imitatione eadem verba & eundem accentum repetebant, acerbiùs notatus est,vt testis est idem Plutarchus in ipsius vita,dum inquit: προελθὼν ὁ πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας νεωτερικῶς τινα λέγων, διωθεῖτο ὡς καινοφωνήσων αὐτὸν τοῦ Ἀντιφάνους ἢ Τιμοκλέους: id est,rursus in conciones progressus cum nouè quædam dixisset & pronunciasset, explosus est,ita vt ab Antiphane Comico & Timocle exagitaretur. Tantam autẽ ob eam causam animo concepit molestiam, vt spem omnem forensium rerũ penè abiecerit,& de alio vitæ genere ineundo cogitarit,nisi eum senex quidã sua auctoritate confirmasset,& subselliis Areopagi facilè dominaturum prænunciasset auctore Plutarcho in eo libello, in quo quærit, an natu grandiori sit gerenda Respublica,cum ait λέγεται ὁ κὺ Δημοσθένης ὀκπατάντ@ ὲν τῷ δήμῳ, κὴ βαρέως φέροντ@, ἄψασθ παλαιόν τινα γέροντος τ ἀκηκοότων Περικλέους κὴ εἰπεῖν, ὡς ἐκείνῳ πάνυ πρεσβυτικῶς τὸν φύσιν ὁ δικαίως αὐτὸς κατέγνωκεν. ἔτυ ὁ κὺ Τιμόθεον Εὐριπίδης συκτιθέμενον ἐπὶ τῇ καινοδομίᾳ κὴ παρανομεῖν εἰς τὸν μυσικὸν δοκοῦντα, θαῤῥεῖν ἐκέλευσεν, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ τ θεάτρων τὸν αὐτὸν ἡδυπαθέστερον: id est, fertur olim senex quidam, qui Periclem dicentem audierat Demosthenem explosum à populo, eam ignominiam graviter ferentem castigasse,cùm diceret eum,qui præstanti illi viro similis esset ingenio, desperando sibi ipsi inurere iniuriam. *Athenienſis sola consuetudine accentus distinxit.*

Demosthenes dũ nouam pronunciationem affectaret à populo derisus.

Demosthenes animum à forẽsi studio diuertens senis auctoritate reuocatus est.

Sic & Timotheum Euripides cum ob affectationem nouitatis tanquam legum musicarum violator exibilaretur bono animo esse iussit, quòd non ita multò post theatra in ipsius potestate futura essent. Quem locum ideo hîc inserui, quia ex eo non obscurè colligimus Periclem, & Timotheum summos Oratores interdum obmurmuratione totius cœtus à dicendo fuisse retardatos, cùm Accentuum leges non ea religione, quam Atheniensium aures desiderabant, colerent. Hinc Demosthenes cùm iam assidua exercitatione eloquentiæ suæ neruos corroborasset, & totius Græciæ concursum ad ea fulmina audienda, quæ numerosè contorta in animos iudicũ vibrabat, fieri videret, in celeberrimo totius Græciæ congressu dedita opera, vt Æschinem aduersatium pecuniarum à Regis Macedonum Legatis acceptarum subtiliter insimularet, in oratione pro Corona eum μίσθωτον accentu corrupto, & in antepenultima collocato appellauit, vt dum aliquis vel è numero Iudicum, vel è populo suas aures religiosissimas offensas cerneret, alta voce eandem dictionem repeteret & ritè μισθωτὸν accentu in vltima pronunciaret; quo audito ipse Demosthenes ansam & occasionem dicẽdi abriperet, Æschinem ipsius etiam populi suffragio mercenarium fuisse iudicatum. Nec augurium eum fefellit, nam vbi μίσθωτον antepenultima corruptè acuta dixit, statim, aliquorum opinione, totius populi clamor, aliorum autẽ sententia Meander Comicus in hunc modum erupit, μισθωτὸν vltima acuta. Qua expectata, & de industria quæsita reprehensione, audita, Demosthenes ad Æschinem facetè conuersus tanquam si communi omnium iudicio mercenarius damnatus fuisset hæc argutè subuinxit. ἀκούεις ἃ λέγεται; id est, *audisne quid dicant?* Sed clariùs sales & in dicendo argutiæ apparebunt, si verba Demosthenis subiungam, & quę in illa commentatus est, Vlpianus connectam. Sic igitur Demosthenes, cùm animum Æschinis à Philippi & Alexandri legatis pecuniis adulteratum fuisse ostendere vellet, & ab auditoribus, quorum naturam in accentu reprehendendo perspectam habebat, nihil minus cogitantibus testimonium extorquere, dixit. ἀλλὰ μισθωτὸν ἐγώ σε Φιλίππου πρότερον καὶ νυῦ Αλεξάνδρου καλῶ, καὶ ἔστι πάντες. εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐρώτησον αὐτούς, μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦτ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. πότερον ὑμῶν ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι μίσθωτός ἐστιν ἢ ξένος εἶναι Αλεξάνδρου δοκεῖ; ἀκούεις ἃ λέγεται. id est, *sed mercenarium ego te Philippi olim, & nunc Alexandri voco, & hi omnes. Quod si id non credis, interroga eos, atque adeo ego ipse tuo loco id faciam. Vtrum vobis Athenienses μίσθωτος*, id est, *mercenarius Æschines an hostes Alexãdri esse videtur.* (populus autem ad reprehendendum accentum natura sua paratus dixit μισθωτός, accẽtu legitimo, quo responso percepto Demosthenes subridens adiunxit) *Audis ne quid dicant?* In quem locum sic scribit Vlpianus, πῶς εἰρήκασιν ὅτι ἐκὼν ἐν τῷ ἐρωτᾶν ὁ ῥήτωρ ἐβαρβάρισεν ἐξιπίτηδες μισθωτὸν λέγων. εἶτα ἐπιλάβοιτό τις αὐτοῦ ὡς διορθούμενος, καὶ ἐροῖτο τὸν ἴδιον τόνον μισθωτός. εἶτα τοῦτο διόρθωσιν ἀπήγγειλεν, καὶ βεβαίωσιν εἴρηκεν, οἱ δέ φασιν ὡς Μένανδρος ὁ κωμικὸς φίλος ὢν αὐτοῦ, καὶ ὢν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀπηχθημένος χαριζόμενος; ἢ ἵνα τοῦ φωνοῦ ὡς ἐν πάντων ἐδέξατο. id est, *quidam dixerunt oratorem vltro & de industria μίσθωτος barbarè pronunciasse interrogandum, ac deinde ab aliquo reprehensum emendante & clamante suo iam tono natiuo μισθωτὸς. Posteu Demosthenẽ correctionẽ pro responso & confirmatione amplexum. Alij dicũt Menandrum Comicum amicum eius sedentem in numero Iudicum respondisse in eius gratiam, cuius vocem vnius vt vniuersorum acceperit.* Sed quid diutius in re satis probata immoror, cùm omnibus constet Græcos & Athenienses tum ob alias causas, tum ob hanc maximè τὰς τέττιγας cicadas fuisse appellatos; quia sicuti cicadæ natura sua vocales sunt, & ad cantum expeditæ, ita Græci & Athenienses vnum maximè linguæ cultum & ornatum eumque non vulgarem, sed planè singularem, & politum ac suauem quendam τὴν περιττῳδίαν concentum mirificè adamabant. Hinc putarim esse orta illa facetè dicta tùm Philippi, tùm Demadis in Athenienses; quorum alter τοὺς Ἀθηναίους ἔικαζε τοῖς ἑρμαῖς ὡς τόμῳ μόνον ἔχουσι, *Athenienses comparabat statuis quibusdam Mercurij, quæ nihil aliud quam oris figuram haberent*; Alter verò τοὺς Ἀθηναίους εἴκαζεν αὐλοῖς ὧν εἴ τις ἀφέλοι τὸν γλωττίαν τὸ λοιπὸν λεκτὸν οὐδὲν ἔστι, *Athenienses similes esse tibiis & fistulis dicebat, quibus si linguam adimas, in his nihil reliquum rationis inesset.* Constat siquidem eos potius laborasse de sono vocis recto & simplici sine peregrina imitatione in suo pristino & antiquo splendore retinendo, vt non asperè non hiulcè, non rusticè non vastè, sed presse & æquabiliter, & leniter excurreret sermo; quàm de imperio latiùs armis propagando, aut iam parto vigilantiùs conseruando. Quem enim aurium religioni nõ inseruientem ferre potuerunt? Norunt omnes vt testis est Philostratus Pausaniam Cappadocem Herodis Attici discipulum suo tempore in primis clarum Grammaticum & Aristidi æqualem, cum vitio pinguioris & crassioris linguæ laboraret, & ideò minus distinctè Accentuum sedem obseruaret, ὀψοποιὸν *coquum*, quasi omnia miscęret, & confunderet, fuisse iniuriosè cognominatum. Nam cùm nihil sit tam tenerum, neque tam flexibile, neq; quod tam facilè sequatur quocunque ducas, quam voce, si

Athenienses τέττιγας cur appellati.

Philippi & Demadis in Athenienses dictum.

Pausanias coquus cur iniuriosè vocatus.

nulla Accentuum varietas, quæ fessas aures recreet, percipiatur, languescimus ex testimonio Plutarchi περὶ παίδων ἀγωγῆς cum ait, μουσικὴ γὰρ ἐν ἅπασίν ἐστι πολυσμιόν τε καὶ ποικίλον ἔχουσα, *vno tenore modulata vox in omnibus rebus satietatem & molestiam parit.* Cum autem Attica auris reliquas iudicij subtilitate superaret, nec talis esset, qualis illa de qua in vetere Senario.

Ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὗς
Asinus lyram audiebat, sus autem buccinam.

Sed potius ad illam Apollinis, quem quatuor auribus, vt in suis Symbolis Pierius meminit, instructum Lacedemonij pinxerunt, syncerã & incorruptam de omni sono iudicandi religionẽ accederet, si quid agreste, quod ab ore excidisset, audiebat, illud repudiabat. Talis fuit auris erudita Theocriti de quo sic loquitur Stobæus ἐν τῷ λόγῳ τῆ ἀφροσύνης Θεόκριτος γραμματοδιδασκάλῳ φαύλως ἀναγιγνώσκοντι παρελθών εἶπε, Διὰ τί γραμματεῖν ἃ διδάσκεις; ὁ δ' εἰπόντος ὅτι σὺ οὐκ οἶδα, καὶ τί τοῦτ' ἔστιν; οὐδὲ γὰρ ἀναγιγνώσκειν: id est, *Theocritus ad Ludi magistrum quendam Grammaticum corruptè pronunciantem accedens, dixit. Quorsum Geometriam non doces? is verò cùm respondisset, quoniam nescio. Quid illud refert, dixit. Nam pronunciare & legere quoque nescis.* Hoc vno præclarè dicto vir in reprehendendo acutus, significauit, magnã esse inter Geometriam & Græcorum pronunciationem affinitatem. Quemadmodum enim Geometræ decempedis, aliisve instrumentis agrorum & Arearum spatia metiuntur, & omnia suis limitibus ac finibus certa lege circumscribũt; Sic qui Græcorum pronunciationem sartam & tectam volunt instar alterius Stentoris omnium, qui ad Troianam expeditionem profecti sunt, teste Homero, Græcorum vocalissimi, singulas proprio tono metiuntur syllabas, qui si de sua sede, ordine perturbato in aliam transferatur, omnis in dicendo venustas deformata labitur. Hinc Ammonius Philosophus Græcus in suis in libros Aristotelis de Enunciatione Commentariis, ait, nomen στοιχεῖα aptiùs pronunciationi, quàm litteris conuenire, cùm vt inquit Dionysius στοιχεῖον, id est, pronunciatio, quæ eleganti metaphora quasi elementum dicitur σῆμα quendam atque ordinem habeat, quem si vel minimum perturbaris, in te illud Horatianum detorqueri poterit,

Geometria est cum recta pronunciatione affinitas.

—— *Amphora cepit*
Institui, currente rota cur vrceus exit?

Quid inquit Ammonius magis inauditum est & insolens, apud Græcos quàm ordine mutato dicere ὁ πῖς ἄνθρωπος ἐλήλυθε? Accentu corruptè in vltima relicto, contra Enclitica

clitícarum dictionum leges, quæ illum transferunt? Hæc tamen est trita & peruagata huius ætatis labes & macula, quæ inueterata in multis Gymnasiis consedit, vt adolescentes quàm primùm ad elementa Græca & modum legendi promouentur, de Accẽtu seruando & aptè collocando nihil audiant, sed more Latino Græca verba vacillantes legant, in quos aptè caderet illud Caij Iulij dictum, qui vt est apud Ciceronem in Bruto, dum Curionem dicentem & huc illuc laterum motu fluctuantem vidisset, facetè exclamauit, *quis loquitur è lintre?* Si tamen illis vnâ cum Nominum & Verborum inflexionibus ex simili aliorum omnium, tùm Nominum tùm Verborum analogia familiaris Accentuum ratio explicaretur, ita altis in ipsa prima puerili institutione fibris & radicibus defigeretur, vt dum manus est admouenda stylo, non ad Lexica in singulis propemodum vocabulis accurrerent, sed sponte quadam πεσσοδίας rationem animo caperent. Ego verò cùm viderem non singula à Varennio, non omnia à Vergara, nihil ferè à Clenardo viris tamen eruditis, aliqua tantùm sed obscura & huc & illuc diffusa ab Herodiano, Moschopulo, Gaza, Chæroboſco, Aristarcho, Æschirone, Zenobio, Heraclide, Etymologo Eustathio, Chrysolara, Chalcondila, Apollonio, Corintho Philopono & aliis antiquis Græcis, quæ ad Accentus spectant explicata fuisse, hunc in gratiam adolescentium laborem suscepi, vt illis facilẽ & compendiariã viam munirem.

Gymnasiorũ in Græcis addiscẽdis mos corruptus.

Autoris intẽtio.

Quibus de causis Accentus sint inuenti.

1. *Quatuor ad inuentionẽ accentuum causæ cõcurrerunt.*

QVATVOR ad inuentionem Accentuum causas concurrisse, qui voluerit diligentiùs indagare, peruias reperiet. Quarum prima & omnium antiquissima hæc mihi esse videtur, vt inter easdem vocales nunc longas nunc breues vsurpatas aliquod discrimen intercederet. Etenim priscis illis temporibus antequam Simonides vocales longas η, & ω adinuenissent, hisque Græcorum elementa locupletasset, qui eo sæculo viuebant, cogebantur vti earum loco ε, & ο, quæ si aliquo in vocabulo longæ occurrerent, vt à seipsis breuibus distinguerentur, eo signo, quod ad Circumflexum significandum posteri vsurparunt, hoc modo notabantur, ο, ε. Sed mos ille nullum amplius locum habere cœpit, cum tota Græcia η & ω à Simonide inuentas ad reliquas vocales adiunxit.

Simonides longarũ vocalium auctor.

2. *Pronunciationis necessitas.*

ALTERA verò causa fuit pronunciationis necessitas, cuius suauitas teste Demetrio Triclinio omnino periisset, nisi eo tempore, quo Græcia barbarie fædari cœpta est, notæ aliquæ, quæ eam posteritati integram tradidissent, vsum

familiarem sibi vendicassent.

3. *Ne nomen & verbum cũ aliis partibus cõfunderentur.*

TERTIA autem accessit, ne præcipuè partes orationis nomen & verbum interdum cum aliis minoribus confunderentur. Vt enim inquit Ammonius Philosophus Græcus in suis in libros Aristotelis de Enunciatione commentariis. Quemadmodum malus, & reliqua, quæ in naui sunt ligna, præcipuè partes censentur, claui autem, glebæ terræ & pix ad singulas partes connectendas & rimas resarciendas adhibentur; sic apud Græcos duæ principes sunt Orationis partes, Nomen & Verbum; Articuli autem, Aduerbia, Præpositiones, Coniunctiones, & Pronomina vicem clauorum ad orationis iuncturam & fabricam connectendam subeũt. Hæ tamen partes interdum à rudioribus confunderentur, nisi definita Accentuum sedes accederet. Quis enim μέτα esse verbum pro μέτεστι cognosceret, nisi longius in litteris Græcis progressus aut ex sensu id colligeret, aut accentus hoc indicaret, qui in huiusmodi Præpositionibus cum pro verbis non sumuntur, aut casibus suis postponuntur, in vltimam cadit μετὰ?

Nomen & verbũ præcipuæ orationis partes.

μέτα pro μέτεστι.

4. *Ad tollendam ambiguitatem.*

QVARTA denique causa fuit, vt omnis ambigendi ansa amputaretur, quam variæ dictiones, quæ ad res inter se discrepantes solo mutato accentu transferuntur, passim præbuissent. Quis enim aliquod esse discrimen animaduerteret, inter παιών Apollinem vltima acuta, & παιὼν Pæona metri genus penultima acuta, nisi accentus interuenirent?

De vario apud diuersas Græcorum prouincias accentu; & de causa varietatis.

Scientiæ in quo occupatæ.

CVM omnes scientiæ aut in diuersis hominum moribus cognoscendis sint occupatæ, aut in vi eorum, quæ vel in terra vel in mari nascuntur indaganda positæ, aut in natura rerum superiorum inquirenda defixę: hæc verò omnia singulari Dei prouidentia, non vni nec terrarum nec cælorum parti sint concessa, sed longissimis spatiis distincta; factum est vt primi Græci doctrinæ cupidi non vulgari quadam & populari suorum ciuium laude contenti, è terra natali & solo patrio longiùs digressi varias & longinquas nauigationes, & in exteras terras excursiones susciperent. Inde verò ad suos reuersi longa variarum gentium familiaritate vsi, quæcunque præclara & noua viderant, suis ciuibus cum admiratione narrabant, variorum locorum fœcunditatem & multarum vrbium magnitudinem prædicabant, diuersorum verò populorum fœlicitatem collaudabant. Qua vna reliqui permoti, aut alio migrarunt, aut ciuitates inter se de bello gerendo & imperio dilatando cõuenerunt, quæ tanta animorum conspiratione & consensu in id incubuerunt, vt breui tempore vel amore & vitæ cultu, quo multos ad se traxerunt, vel armis, quibus initio plurimum valebant, de tota pœnè Asia triumpharint; Vt verò gentes deuictæ & superatæ ab imperio Græcorum non diuellerentur, aut in societatem ascitæ prouincię firmiori amicitiæ vinculo coniungerentur, variæ ex diuersis totius Græciæ locis, in varias Asiæ partes erupêre Coloniæ, quæ aut nouas ciuitates fundarunt, aut iam excitatas incoluerunt. Quia verò natura loci ad noua instituenda cum aliis populis commercia, & familiaritatem ineundam inuitabat, è vestigio orta est aliqua tùm loquendi, tùm pronunciandi & accentus collocãdi dissimilitudo: quę & si non in omnibus, in quibusdam tamẽ ab antiqua & prioribus Græcis familiari pronunciatione & dicendi ratione discrepabat. Talis autem dissimilitudo partim ab aëris diuersi natura, partim & maximè à societate, quam cum regionum exterarum incolis contraxerunt, potuit manare. Aërem quidem vel temperatum, vel subtilem, vel crassum ad quandam sonorum & pronunciationis varietatem creandam, valere quis potest inficiari? Cur ij, qui se se in Septentrionẽ inclinant populi, veluti Getæ, & Scythæ ad suauissimos scientiæ fatus excipiendos non ita sicut reliqui populi sunt exculti, nisi quòd spiritum crassum & frigidum à pueris de cœlo hauserint, & cum aliis gentibus politioribus familiaritatẽ nullam inierint? Mirata est antiquitas Thraciam, è qua pauci admodum profluxerunt eruditi, vnum Orpheum & sapientiæ & pronunciationis, ac dictionis suauioris magistrum tulisse; quem tamen ideo Androtion è numero sapientum reiiciendum esse existimauit, eo solo nomine, quòd ex Thracia oriundus esset, quemadmodum refert Ælianus lib. 8. Variæ historiæ. Cur qui in Meridiem, aut in Ortum vergũt populi, vt Ægyptij, & Arabes, Chaldæi, & Æthiopes & ad Mathematicas, & ad omnes occultas scientias capiendas ita sunt expediti, vt nõ labore formati, sed nati, non vigiliis eruditiores, facti, sed à natura effecti, nõ exercitatione exculti, sed sponte ad omnia elaborati videantur, nisi aliquid roboris in aëris varietate aut ad ingenij & linguæ tarditatem excitandam, aut ad subtilitatem retundendam collocetur? Palladem eam vnam ob causam sapientiæ domicilium Athenis in loco saluberrimo & aëre purissimo posuisse legimus; & Hippocratem librum scripsisse scimus, in quo quærit, quid efficiant & valeant tùm ad ingenium, tùm ad corpus vel reficiendum, vel debilitandum, cœli, aquarum, & locorum dissimilitudines. Et ne in genere de omnibus nationibus agere videar, ad Græ

Coloniarũ quæ in Græcia primum ductæ sunt origo.

Accẽtuum dissimilitudo vnde manarit.

Aërem valere ad sonorum varietatem.

Scythæ & Getæ cur ad scientias inepti.

Thracia paucos produxit eruditos.

Orpheus solus in Thracia sapiens inuentus.

Pallas cur Athenis domicilium posuisse fingitur.

Bœoti cur in pronunciãdo rudes.

Græcos me reuoco, quorum ij, qui Bœotiam petierunt, pronunciationis & cantus suauitatẽ amiserunt, hinc Horatius,

Bœotum crasso miraris in aëre natum?

& non alio ex fonte manarunt illa prouerbia, quibus insuauis accentus perstringebatur: *Molchus resonat quid Bœoticũ: Bœotica cantio; Bœotica tibia; Bœotica auris,* & similia, quæ arguunt, satis omnes Bœotos & in pronunciando & in cantando minus elegãtes fuisse. Nec verò Solonem missum faciã, qui cum coloniam Athenienſiũ in Ciliciam duxisset, & ciuitatem à fundamẽtis illis excitasset, & à proprio nomine Solõ appellasset ipso primo ciuitatis exordio tãta est inter ipsos ciues alioquin Athenienses nata barbaries, vt nullum

Solœcismus vnde dictus.

pristinæ eloquentiæ & pronunciationis aut perexiguũ eluceret vestigiũ. Hinc factũ est, vt si quid inconditum, si quid

Oratoriæ actionis duæ partes.

in fabrica orationis horridũ deprehenderetur, solœcismus metaphora à dialecto, qua Soles vtebãtur, ducta vocaretur. Quod vocabulũ ad ea quoq; vitia significãda trãsferebatur, quæ in vtraq; parte actionis oratoriæ committebãtur, quarum altera in gestu consistit, altera in voce & accentu. Cum enim auctore Philostrato histrio quidã in Ludis Olympicis ὦ γῆ, ô *terra*, exclamasset, & manũ in cœlũ eleuasset, & paulò post ὦ Ζεῦ, ô *Iupiter*, subiunxisset, & manum in terram depressisset; Polemõ Sophista, qui quasi arbiter & iudex Ludis præerat, cœpit & ipse exclamare ὦ σολοικίζων, ô *solœcisans*, & tanquam ineptum è numero histrionum illum remouit. Si verò quæ Solœci proprio dicendi genere scripserũt litteris contestata haberemus, miram non tantùm in ipso dictionis ornatu, sed etiam in Accentuum sede deformitatem deprehenderemus. Et ne in his solis videar immorari, referam quod scribit Cicero in Oratore perfecto eos, qui Cariam, Phrygiã & Mysiam incolunt, cùm minimè politi minimeq; elegantes sint, asciuisse aptũ suis auribus opimum quoddam & tanquam adipatum dictionis genus, quod eorum vicini non ita lato interiecto mari Rhodij nunquã probauerunt, reliqui autẽ Græci multò minus, Athenienses verò omnino repudiarunt. Sed vt reliquos Græcos minus in dicendo elaboratos prætermittam, ad Atticos, Dores, Æoles, & Ionas venio. Attica quidẽ Dialectus cum gaudeat cõtractionibus & Synalephis vt ποιῶ pro ποιέω πατρῶ pro πατρόω natura sua, si de Accentu agatur, est περισπωμένη aut περισπαστική, id est, *circumflexũ aut in penultima aut in vltima amat.*

Attica dialectus gaudet cõtractionibus & Synalephis.

Cum tamẽ interdum Accentũ in priorem remittat vt ὄφεων Μενέλεως Æoles ea in re imitatur. Æolum dialectus est tota παροξυτονουμένη in trisyllabis nominibus vt βάσιλεύς πόσις pro βασιλεύς πόσις aut παροξυτονουμένη in dissyllabis, vt κάλως pro

Æolum dialectus.

pro κῆλος, ἄξυς pro ὀξύς, tradit enim Dionysius hoc esse innatum Æolibus, vt dictiones dissyllabas, quæ natura sua acuto in fine notarentur, ab ipsis contra aliorũ consuetudinem παροξυτόνως proferrentur, præterquam in Coniunctionibus & Præpositionibus, in quibus nunquam Accẽtum retrahunt. De Ionibus autem & Doribus hoc possum affirmare, eos maximè Accentum in iis collocasse vocalibus, quas in deliciis habebant. Dores quidem, qui pleniorem & grandiorem quendam sonum appetebant ἄλφα mirum in modum adamabant, & vt eam litteram sonantiorem redderent, in ea libenter accentum collocabant, vt apud Hesiodum & Theocritum δυοσμῴων ἐπιτελλομῴων idque in omnibus Genitiuis primæ & secundæ declinationis simplicium contra peruagatam rationem, quæ Accentum in vltima inflexum postulat, præstiterunt, vt Αἰνειάων, μεσσάων, quod licet Bœotis & Æolibus vulgò tribuatur, à Doribus tamen hic mos profluxit, qui huiusmodi Genitiuis, α, inseruerunt. Hinc facetè à Theocrito Edyl. 15. inducuntur duæ mulieres Syracusanæ Gorgo & Praxino, quæ cùm more Dorum Accentum sæpius in huiusmodi vocali collocarent, & lato ac diducto ore pronunciarent, & in sacris Adonidis omnia strepitu implerent, offensus tali accentu & pronunciatione peregrinus quidam, qui religionis causa sacris aderat, subcontumeliosè & asperè illis silentium imperauit, quarum altera irata Gorgo scilicet respondit:

In præpositionibus non retrahitur accentus.

Ionum & Dorũ dialectus.

Dores ἄλφα adamabant.

——πελοποννάστι λαλεῦμες
ἀνελόδεν δ' ἔστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.
—— *Sicut in Peloponneso loquimur,*
Et vt mihi videtur, Doribus Doricè pronũciare permittitur.

Hinc apud Dores, vt notarunt antiqui Grammatici vsitatissimum erat, dicere in Aoristis ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλάβον, ἐφύγον Accentu ex antepenultima in penultimam retracto. Ionas autem, quorum aures molliores erant, effœminatum quendam tonum aucupabantur, & si ad ε, ι, vel ει, aut η, commodè accentum reuocare possent, quia hæ vocales minus cauo ac patulo ore proferuntur, non aspernabantur. Hinc apud Herodotum qui totus Ionicus est φοιτέωσι non φοιτάωσι ξείνῳ non ξένῳ & apud Poëtas ἀληθέως non ἀληθῶς πθεῖω non πθῶ πτῶ non πτέω & his similia pleraque leguntur. Qui autem in finibus, quibus terminabatur imperium Græcorum degebant, tanquam Hybridę tùm sermonem, tùm pronunciationem ex varietate quadam partim Græca, partim Italiæ finitimam incoluerunt, ex Plauto in Menæchmis auguror, qui cùm aliqua vocabula partim Græca, partim Lati

Ionum aures molliores.

Latina ad risum mouendum festiuè contexuisset, ea in re Siculos imitatus, in fabulæ argumento ita auditorem præmuniuit

Atque adeo hoc argumentum Græcissat tamen
Verum non Atticissat, at Sicilissitat.

Lacedæmonij auitum dicendi genus non corruperunt.

Soli autem Lacedæmonij nec auitum & antiquum dicendi genus, nec pronunciationem corruperunt: cum ciues suos peregrinari proposito capitis supplicio non paterentur, ne & nouum tùm viuendi, tùm loquendi genus in Spartam asportarent, & ideo tanquam ea in re seueriores διαμεζίους sunt appellati. Mirum tamen non est tantam inter Græcos & pronunciādi & loquendi dissimilitudinem ortam fuisse, cùm in reliquis artibus voluptates oblectent dispares: vna quidem est ars & ratio cælandi & fingendi, in qua Phidias, Myro, Scopas & Polycletus excelluerunt, hi tamen omnes inter se dissimiles fuerunt, & in dissimili genere laudem nō mediocrem reportarunt. Et si hoc in omnibus etiam muris artibus est mirandum, quantò admirabilius in pronunciatione humana, quæ quocunque volueris mira & facilitate & varietate inflectitur?

Quo tempore accentus notari cœperint coniectura.

CVM antiqui vna cum nutricis lacte accentuum rationem haurirent, eos scribendo non pingebant, sed loquendo pronunciabant, quod veteres quidam codices, in quibus nullæ accentuum notę deprehenduntur, satis aperte testantur, & talem se vidisse Callimachum in suis Miscellaneis cap. 80. scribit Politianus, quem & ipse typis mandandum curauit, nullis accentibus expressis: & c. 58. fatetur se legisse quosdam versus Sibyllinos in vetustissimis quibusdam codicibus citra vlla fastigia. Ego quidem vetus quoddam manu scriptum Dictionarium vidi, in quo accentus nō collocabantur; his tamen motus testimoniis nullos scribendo olim accētus adhibuisse asseuerare vix auderem, nisi grauis Aristotelis accederet auctoritas, qui c. 3. Elenchōn dum Sophistarum in argumentandō captiones aperit, id clarissimis verbis confirmat cum ait περὶ ὧν πλὼ πεσαφδίαν ἐν μὲν τοῖς ἀνὸ γραφῆς, Διαλεκτικοῖς δ' ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον, ἐν δὲ τοῖς γραμμάτοις ἢ ποιήμασι μᾶλλον. id est, *ex accentu quidem in iis quæ sine scripto fiunt concertationibus Dialecticis non est facile sophisticum sermonē facere, in scriptis autem & poëmate multo magis.* Quasi dicat Græcos distinctissimè accentus loquendo pronunciasse, & ideo in familiaribus & mutuis Dialecticorum congressionibus, in quibus alter argumenta pro

proponeret, alter eadem in aduersarium retorqueret, ex accentu fallaciam Sophisticam contexere facilè non fuisse; At in scriptis sæpius ex ambiguitate accentus cōtrouersias grauissimas, cum non notarentur, profluxisse. Ideo cum nullæ accentuum notæ Aristotelis tempore in Homeri carminibus scriberentur, non paruum teste eodem Aristotele ab his versibus Iliad. ψ. manauit dissidium:

ἔστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυιὴ ὑπὲρ αὔης
ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης τὸ μὲν ἐν καταπύθεται ὄμβρῳ.

Quidam enim contendebant, poëtam voluisse significare partem ligni illius querni, quod terra affixum prominebat imbribus putrescere, aliam verò partem, quæ delitescebat virescere, & ideo ἓ esse legendum ἐφιστομένῳ: Alij verò in contrariam inclinabant sententiam. Tandem vt testis est Aristoteles 3. Rhetoricorū, & Alexander Aphrodisæus in c. 3. Elenchōn Hippias Thæsius omnes scrupulo exemit, & ἓ negationis more legendum esse statuit. Iam verò hæc carmina Homerica ambiguitate sublata ita pinguntur, Iliad. ψ. vers. 328. vbi de meta, & equis ad eam currentibus agitur:

ἔστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυιὴ ὑπὲρ αὔης
ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης τὸ μὲν ἐν καταπύθεται ὄμβρῳ.

Id est, *Stat lignum aridum quantum vlna supra terram*
Siue quercus, siue piceæ, quod quidē non putrescit imbribus.

Alterum locum Aristoteles ex Homero, vt ipse ait deprompsit, citat, vbi de somnio Agamemnonis agitur:

διδοῖμι δὲ οἱ ὄνειρος ἀρειῆς

In quo anceps & ambiguus sensus tempore Aristotelis delitescebat, an scilicet esset legendum παρξυτόνως,

διδόῖμι δὲ οἱ οὖνος ἄρειῆς

vt διδόῖμι sit pro διδοίμην & διδοίην quasis his verbis Iupiter imperet somno, vt det Agamemnoni quod maximè expetebat. An verò esset legendum περιπαρξυτόνως

διδοῖμι δὲ οἱ οὖνος ἄρειῆς

vt sint verba Iouis, quibus proprio imperio voti compotem facit Agamemnonem, quasi sit prima pluralis, *damus Agamemnoni*. Sed hoc postremum exemplum ab Aristotele fictum, & apud Homerum minimè legi Alexander Aphrodisæus contendit; siue verò ille versus sit Homericus, siue illi falsò ascriptus non est iam nostri instituti inquirere; sed hoc vnum ad propositum nostrū facit, veteres in scribendo nulla accentuum signa finxisse: sicut nec Hebræos sua puncta nisi paulò post tempora Honorij Imperatoris, vt notauit lib. 2. suæ Chronologiæ vir omnium linguarum peritissimus Genebrardus. Ideo existimarim clarissimum illud Christianæ Reip. lumen D. Hieronymū ea arte punctorum non

Hebræorū puncta quando primum scribi cœperunt.

D. Hieronymus qua difficultate linguã Hebraïcam pronunciarit.

nondum inuenta destitutum, Latinæ & Græcæ linguę splédore nõ contentum, tamdiu in Hebræis vocibus addiscendis desudasse, & cùm stridores & anfractus more Iudęorum spiritu aspero & horrido pronunciare non posset, vt omnẽ impedimenti ansam præscinderet, ætate iam decrepita cuidam Barrabano Iudæo, qui ad ipsum, vt aliorum furorem declinaret, nocte diuertebat, se excolendum tradidisse, & dentes anteriores lima contriuisse. Sed ne à Græcis ad Hebræos defluat sermo, ad Græcos redeo; quibus præter vulgatum & maximè tritum scribendi genus à sinistra ad dextram, aliud quoddam præsertim poëtis interdum vsitatum fuisse scio, cuius ratio nullum sine confusione maxima accentibus locum permittebat. Scribit siquidem Pausanias poëtis quoddam scribendi genus permissum fuisse, quod Græci βυστροφηδὸν appellabant, cùm scilicet ad finem prioris versus peruentum est, non iterum ad principium, videlicet à sinistra ad dextram, recurritur, sed à dextra ad sinistram conuersis tabellis, deuenitur; vt in diaulo cursu fit, dum ad metam quis appulit, facie conuersa eadem quidem via, sed vestigiis cõtrariis ad idem, vnde pedem extulerat, punctum se recipit; Aut, vt clariùs exponam, vt ab Aratoribus fit, qui dum ad partem extremam sulci peruenerunt, bobus cum Aratro conuersis, alterum sulcum in contrarium ducunt, & ad talem morem T. Quintum Attam in sua Comœdia allusisse existimo, dum dixit, *vertamus vomerem in ceram, mucroneq; aremus osseo*: & inde versus nomen detortum fuisse autumo; Consuetudinem autem scribendi, quam, βυστροφηδὸν, vocabant, talem fuisse, coniicio (licet nõ ignorem quosdam probabiliter non ita sentire, & dicere Hebræorũ more ordine, præpostero litteris inuersis scripsisse)

Græcorum scribendi genus à sinistris ad dexteram.

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν

Talis autem scribendi ratio vix accentus patiebatur, cùm si hoc factum fuisset, superiorum & inferiorũ vocabulorum Accentus in eundem ordinem cum summa confusione & ambiguitate incidissent. Quamuis autem me in suas facilè partes alliciat, quod superius ex Aristotele attuli testimonium, puto tamen in testamentis & aliis tabularum grauiorum generibus aliquos, raros tamen Accentus ab antiquis collocatos fuisse; præsertim dum aliquod occurreret vocabulum, quod ex varietate Accentus alienam à mente vel legislatoris, vel testatoris, alteriúsve personæ pactũ incũntis significationẽ indueret: secus inde forensium rixarum non

Quando accẽtus ab antiquis apponi soliti.

minora orta fuissent seminaria, quàm olim ex notis quibusdam ad celeriter & breuiter scribendum expeditis, & à Mæcenate, vt vult Dion Nicæus in Augusto, inuentis, de quibus loquitur Martialis cum canit.

Currant verba licet, manus est velocior illis,
Vix dum lingua suum, dextra peregit opus;

quæ tandem cùm passim ab amanuensibus & tabellionibus vsurparentur, infinitam quandam litium multitudinem excitarunt, quibus cum vix senatus vacare posset, ne quis in posterum huiusmodi notis vteretur lege prohibitum est. Si enim hoc quod apud Thucydidem in 2. libro legitur oraculum Apollinis

ἥξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ

Veniet Doricum bellum & pestis cum ipso.

Cum quidam Apollinem λιμὸν, id est, famem, alij λοιμὸν, id est, pestem prænunciare dicerent, ita Athenienſium animos rei euentu suspensos & ambiguitate fluctuantes tenuit, vt veritatem nunquam assequuti fuerint, donec Doricum bellum pestis calamitas, quæ vniuersam penè ciuitatem deleuit est subsequuta; quantò maiores & frequentiores pepererissent discordias nõ pauca vocabula Græca, quæ si Accentu germano spoliata fuissent, & lectorum, & Iudicum oculos ambiguitatis tenebris excæcassent? Quis siquidem non videat maximum intercedere discrimen inter φάος *insula nomen*, & φᾶος *vestem*, inter μυρία *infinita* & μύρια *decem millia*, inter κύων *canem* & κυῶν *prægnantem*, quod tamẽ non apparebit, si sola verba à suis Accentibus diuulsa depinguntur. Quo autem tempore in singulis dictionibus Accentus notari cœperint, & apud quos nemo, quẽ legerim, scriptum reliquit, ego verò quid sentiam libenter aperiam. Itaque existimarem paulò ante Ciceronis tempora aut ipsis Ciceronis temporibus, quibus aut Romani adolescẽtes Athenas ad eloquentiam addiscendam proficiscebantur, aut ad docendũ Athenis Romam nobiles tum Rhetores, tum Grammatici vocabantur, Accentuum collocandorum rationem vsurpari cœptam fuisse. Liuius quidem & Ennius, qui Ciceronis ætatem multis annis præcesserunt, vt Suetonius Tranquillus fatetur, primi ferè omnium in Vrbe Græcè docuerunt, & si quid Latinè animo cõcepissent, illud è scripto prælegebant, qui, cùm, summa omnium Romanorum admiratione, Græcè, Oscè, Latinè scirẽt teste Agellio, tria corda habuisse dicti sunt; horum verò alter Ennius scilicet Marcum Portium Catonem suprema senectute affectum auctore Plutarcho in eius vita lingua Græca tinxit, cuius pronunciationem non est verisimile tam citò eum assecutum

Quo tempore singulis dictionibus Accentus cœperint apponi, coniectura.

Ennius & Liuius primi Romæ Græcè docuerunt.

Lib. 17. cap. 17.

Secunda coniectura.

fuisse, nisi aliquæ Accentuum notæ tanquam præsidia facillima accessissent. Sed esto: sit minus probabilis hæc coniectura, verisimilior tamen erit ea, quæ ex Ciceronis ætate depromitur, in qua ferè omnes Romani, in linguâ Græcam auidè aduolabant, cuius nunquam suauitatem attigissent, nec comprehensam conseruassent, nisi aut diu multumque Athenis morati fuissent, quod omnes præstare non potuerunt, aut tonorum signa familiaria habuissent, quod credibilius iudicarim. Quasi verò Publ. Crassus teste M. Valerio lib. 8. c. 7. in Asiam ad Aristonicum debellandum missus, ipso nauigationis & itineris tempore, quod breuissimum fuit, quatuor linguas Doricam, Ionicam, Atticâ & Æolicam tanta celeritate didiscisset, si accentuum adminiculo destitutus fuisset? Nihil dico de Molone Rhetore qui teste eodem Valerio lib. 2. c. 1. linguam & studia Ciceronis exacuit, primusq; Græcis actionibus in curia Romana aditum muniuit, & multos Romæ Græcè erudiendos suscepit. Ætate autem Ciceronis agresti tono corrumpebatur ipsa suauis & Attica pronunciatio; nam & Romani, qui sua lingua ius vbique dicebant, nō parum Græcam minuebant, suam verò augebant, cui tantum tribuebant, vt Ciceroni, ipso teste in Verrinis, Senatus Romanus grauiter succensuerit, quod Senatui Syracusano Græcè responderit; & Asiatici homines peregrini vt fatetur idē Cicero in 3. de Oratore libro, capti nomine & vrbis auctoritate propriis domiciliis relictis Athenas aduolarunt, ibi domicilium fixerunt, ciuitatem nobilissimam peregrinis impleuerunt, qui licet eruditissimi homines essent, eos tamen quiuis verus Athenensis indoctus nō verbis sed sono vocis, nec tam benè, quàm suauiter loquendo superabat. Corruisset autem Græca pronunciandi consuetudo præsertim inter Romanos & alios externos, aut semper ex Græcia noui aliqui fuissent vocandi magistri, nisi accentuum pingendorum mos locum habuisset. Linguæ enim Latinæ maiestas & splendor adeo linguam Græcam obscurârat, vt in ipsa etiā Græcia tempore Plutarchi eodem teste, omnibus pœnè familiaris fuerit Latinæ linguæ vsus, adeo vt mihi ea quoque ætate etiam inter Græcos necessariæ videantur fuisse accentuum notæ, ne crebræ de antiquo sono orirentur difficultates & contentiones. Ætate autem Plutarchi accentus fuisse notatos videtur satis innuere ipse Plutarchus in eo opusculo, in quo Virtutem posse doceri demonstrat, cum inquit: *ἆρ' οὐ πάνυ γιγνώσκω, πότερον πλῶνας ἀναγνωστέον*, id est, *neque potest aliquis dicere de accentu factam fuisse seditionem an sit legendum πλῶνας* (scilicet accentu circumflexo an alio) quo ex

P. Crassi in lingua Græca addiscenda celeritas mira.

ex loco colligo & lectos & notatos fuisse eo tempore summa diligentia accentus, imò vt latius exponam cùm de Spiritibus agam, tempore Athenæi teste Eustathio in Iliad. χ. p. 1271. non tantùm in iis vocalibus, quæ primum in vocabulis locū sibi vendicant, sed in iis, quæ in medio vocabulo collocantur Spiritus fuisse notatos constat, hoc modo *λάος*, *δξύαλος*. Nec mihi aliquis obiiciat antiquissimos quosdam illius temporis, si qui sint, codices, in quibus nulla Accentuū vestigia elucent, cùm & alij reperiantur vetustate commēdatissimi, in quibus Accentus omnes exprimuntur, & liceat testimonium testimonio euertere. Eos verò, qui eo tempore Accentibus præscissis libros exararunt, fuisse veteris illius Aristotelicæ ætatis æmulos & antiquitatis amantes verisimile est; Reliquos autem qui Accentibus adhibitis scripserunt, morem Ciceronianæ ætatis & consuetudinem quæ posteà vbique inualuit, sequutos fuisse probabile est. Possem autē citare pro meæ causæ patrocinio octingentos ferè codices manu scriptos & antiquitate celebres, à Græcis hominibus, & in Græcia olim exaratos, multis ante sæculis, quàm in Turcarum ditionem ea prouincia veniret, & in Bibliotheca Catherinæ Medicis, Regum quondam Galliæ matris repositos, quos vt id in quo versor, obseruarem perlustraui, & Accentus vix in vllo desiderari deprehendi. Addam & illud non infirmum testimonium, me Anicij in templo Diuæ Mariæ sacro vidisse vtriusque testamenti volumen manu scriptum, quo Diuum Hieronymum vsum fuisse Canonici certò tenent, in quo nullæ Accentuum notæ desiderantur.

Spiritus olim fuisse notatos in vocalib. in medio vocabulo collocatis.

An Accentus, & Spiritus in iis, quæ maiusculis scribuntur litteris sint pingendi.

Vsvs, qui est alter rerum magister apud omnes typographos talem sibi peperit auctoritatem, vt in iis, quæ maiusculis scribuntur litteris, Spiritus & Accentus prætermittantur; sed quàm illud & rationi & Græcorum consuetudini consentaneum sit, sub *Iudice*, vt ait poëta, *lis est*. Equidem scio rationes illis, quibus se tueantur & tegant non defuturas: Obiiciēt enim venerandam antiquitatem, quam tanquam ducem & magistram se sequi clamabunt. Opponent veterum quorundam codicum exemplaria; Adferent statuarum marmorearum perbreues inscriptiones, qualis fuit ea, quæ tempore Martialis visebatur, cuius & ipse meminit lib. 9. Epigrammatōn, dū loquitur de statua Herculis:

Græcè nunquid, ait, poëta nescis?
Inscripta est basis, indicatq; nomen

Maiusculis an apponendi Spiritus & accentus.

ΑΥΣΙΠΠΟΥ *lego, Phidiæ putani.*

Egò verò & si eorum sententiæ iam à viris eruditis probatæ non audeam ita refragari, vt eam omnino reiiciam; vix tamen possum illis assentiri. Si enim sola spectetur antiquitatis auctoritas, ne in iis quidem, quæ minoribus scribuntur characteribus Accentuum notæ sunt depingendæ, cùm apud antiquos tempore Aristotelis nullus omnino Accentuum scribendorum floreret vsus; Si verò non priorum illorum Græcorum, qui Aristotelis præcesserunt ætatem, sed posteriorum, qui Ciceronem sunt subsequuti, habeatur ratio, nullum habent aut illud perexiguum, quo à maiusculis excludant Accentus, testimonium: cùm in antiquis Codicibus scriptis à mille, nongentis, octingentis, septingentis, sexcentis & quingentis annis, sæpius, vt curiosè obseruaui, maiusculæ & spiritu, si leni posteriore parte vocalis, H, hoc modo ɪ, si aspero, priore parte eiusdem vocalis hoc pacto, Ⱶ, & Accentu natiuo notarentur. Nolim tamen negare aliquos etiam videri, in quibus à maiusculis accentus excluditur, cum semper aliqui fuerint, qui priscum illum Græcorum morem retinere voluerint; ratio tamē tacitè postulat, vt in omnibus Accentus collocentur, cùm & æquè in iis, quæ grandioribus scribuntur characteribus, sicut & in iis, quæ angustioribus pinguntur, possit lectorum lingua labi, quæ Accentu tanquam tacito magistro dirigitur. Et ne aliquid nouum confingere videar, in medium profero, quæ in Bibliotheca Reginæ regū quondam Galliæ matris, seruātur D. Greg. Nazianz. opera Græcè summa cura scripta, & pictura illuminata, ac olim Basilio Constātinopolis & Græcorū Imperatori qui à 700. annis tēpore Adriani 2. Pontificis imperauit, data, ac ab eodē & filiis conseruata, in quibus quamuis ferè vbique videantur maiusculæ litteræ, nihilominus sōferter & Spiritus, & Accentus ponuntur, & hoc vnum opus vt potè Imperatorium ac ab erroribus, vt vidi, alienum præferrem omnibus marmoreis inscriptionibus: Nec hoc solo contentus propugnaculo, vidi in aliis libris eleganter manu exaratis breues titulos, & concisa in fine epigrammata, litteris antiquis scripta, hisque maiusculis, in quibus nulli Accentus & Spiritus in nominibus etiam propriis requirebantur, quę si hic insererem longiùs, quàm institutum postulat, libellus excresceret. Sed hac in re liberum censeo, quod quisque velit & probet, imitari, & tueri, sola contentus admonitione & obseruatione.

Veterum apponendi maiusculis accentus & spiritus ratio.

Quid sit προσῳδία, & quot eius genera.

Accentus quid. ACCENTVS Græci προσῳδίας & τόνος, hoc est numerosas quas

quasdam modulationes & eleuationes, quæ concentum in pronunciando temperent, sapiēter appellarunt. Latini verò teste Agellio lib. 13. c. 6. Græcos imitati eos *tonores, tenores, tonos, vocum notas & moderamenta, accentiunculas*, & *vocalationes* nominarunt: quibus & nouum nomen imposuit Martianus Capella cùm eos *fastigia* & *cacumina* vocauit, quia tanquam vocum domini superiorem dum scribimus sibi vendicarent ordinem. Non defuerunt, qui eos τὰς ψυχὰς φωνῶν, id est, *animas vocum*, καὶ τὰ μουσικῆς σπέρματα, id est, *Musices semina*, esse dixerunt: vt enim omnes motus interiores, quibus tùm reliquorum animalium, tùm nostra corpora cientur & agitantur, ab animo deriuantur, qui vbi superiorem cerebri partem neruorum omnium receptaculum calore quodam vitali & suaui effecit, nerui admirabilibus diuerticulis in reliquas corporis partes diffusi tacito cōcentu omnia vel minima membra mouent; sic Accentus suaui quodam motu syllabas afficiunt, cuius iucunda varietate sponte sua oratio quadratur, & naturali quadam concinnitate nullo externo voluptatis accersito aucupio aures dulciter titillantur. προσῳδίας autem nomen, vt & ipsa nominis derivatio & compositio satis indicat, à cantu & Musica arte quadam comparata, ad naturales vocum sonos & Accentus significandos translatum est. Hesychius enim προσῳδίαν esse dicit τὴν μὴ ὀργάνῳ ᾀδομένην, & Critias teste Polluce lib. 4. c. 9. προσῳδίας τοὺς πρὸς κιθάραν ᾄδοὺς appellauit, Pollux autem musica instrumenta προσῳδοὺς ὀργανα, ad differentiam τῶν ἐμπνευστῶν vocauit. Suidas verò in eundē incidere sensum videtur, qui προσῳδὸν & μελῳδὸν tanquam synonima collocauit. Hinc factum est, similitudine quadam ab instrumentis Musicis deducta, quæ suaues dum aptè & scienter tanguntur & tractantur emittunt sonos, vt non solum Accentus, sed & syllabarum quantitas & Spiritus, quæ omnia aliquo in genere vocum concentum moderantur, προσῳδίας nomine, latè sumpta significatione includerentur. Si enim Accentus, quibus syllaba vel attollitur, vel deprimitur, vel quantitatē, qua vel producitur, vel corripitur, vel Spiritum, quo vel asperè, vel tenuiter effertur, spectemus, hæc omnia veluti in Lyra disposito neruos esse deprehendemus, quibus voces; prout aurium iucunditas postulat, variè commutantur. Hinc Cicero ait in tertio de Oratore Dialogo, voces vt chordæ sunt intentæ, quæ ad quemcunque tactum respondeant; acuta, grauis, cita, tarda, magna, parua; quas tamen inter omnes, est suo quæque in genere mediocris. Atque etiam illa sunt ab his delapsa plura genera, lene,

Accētuum Latina nomina.

προσῳδία quid. Hesychio. Critiæ. Polluci. Suidæ. Aristophani.

asperum,contractũ,diffusum,continenti spiritu,intermisso, fractum,scissum,flexo sono,attenuatum, inflatum. Nullum est enim horum similium generum, quod non arte ac moderatione tractetur; Hi sunt Oratori vt pictori expositi ad variandum colores. Quamuis autem προσῳδία tanquam genus ad Accentus,Spiritus, & syllabarum quantitatem significandum latè transferatur, sumitur tamen Synecdochicῶς & Antonomasticῶς pro solis Accentibus,qui magis proprio vocabulo τόνοι à Græcis appellantur. Τόνος autem vocabulum ad varia significanda à Græcis auctoribus detortum fuisse reperiemus: & in primis: si natiuam illius significationem inspiciamus,τόνον ἀπὸ τοῦ τείνειν deductum, quandam intentionem seu cõtentionem significare dicemus, ita vt Accentus nihil aliud sit,quàm quędam vocis contentio,quę clarius in alia syllaba,in quàm cadit Accentus,elucet,quàm in aliis eiusdem vocabuli syllabis, quæ remissiores quasi langueſcunt:vt dum dico τυπτόμενος,tertia à fine syllaba,πτό, quasi viribus grandioribus assurgit, & intenditur, reliquæ autẽ demittuntur. Mathematici quoque motus celerrimos, quibus superiores & cœlestes globi conuertuntur, quosque φορὰς alio vocabulo dixerunt, eosdem τόνους appellarunt. Hinc Latini Philosophi cùm de motu lationis loquuntur, ad nomen τόνου alludentes, cœlestem illam conuersionem, intensissimam hoc est incitatissimam & celerrimam communi artis nomine vocant; sic cùm in omnibus vocabulis quidam motus vigeat,quo ab vna in aliam deuenitur syllabam, is certè motus inter reliquos sonantior percipitur,qui in syllaba Accentu affecta deprehenditur. Galenus autem corporis vires passim τόνους appellat, & apud eundẽ τὸν τόνον ἀπολύειν nihil aliud est,quàm vires ita debilitare,vt omnino fractæ & dissolutæ concidant: eodem planè modo Hippocrates stomachum debilem & calore destitutum, quem nausea singulis ferè momentis inuadit,ἄτονον στόμαχον nominat:Sic similitudine inde deducta Accentus, dictionũ robur & vires non ineptè dicemus.Apud alios verò Medicos Græcos,maximè apud Hippocratem,nerui τόνοι dicuntur,& metaphora inde deprompta Vitruuius teste Turnebo lib. 2. Aduersariorum cap. 4. funes,quibus Catapultæ bellicæ machinæ intendebantur,τόνοι vocauit:quemadmodum & Pollux libro primo loreos neruos, qui curribus admouentur, & lib. 5. retia ex variis neruis contexta τόνους quoque appellauit. Eadem sanè ratione Accentus,neruos quibus tota vis pronunciationis fulcitur,licebit nominare.Apud Herodotũ autem lib.1. idem est tonus & versus, dum inquit, τρίμετρον τόνον χρῆν,id est,*trimetro versu vtitur*; quam significationem nostro

προσῳδία quàm latè pateat, & eius præcipua significatio.

τόνος vocabulum quid significet Græcis.

Accentus quid propriè.

nostro quoque instituto accommodare possumus; quemadmodum enim versus egregia quadam pedum iunctura & fabrica aures ad se allicit, sic Accentus suauiter pronunciatus easdem ad se trahit. Nec supersedebo ab ea significatione, cuius meminit Plinius lib. 35. c. 5. cùm,inquit,splendorem intermedium inter vmbram & lumẽ in imaginibus & picturis τόνον appellari: vt enim in tabula picta potior laus est in lineis, quæ separant lumen & vmbram,quarum ope, id quod est illuminatum magis extat & eminet: sic syllaba ea, in qua Accentus ponitur,clarior & eminentior reliquis eluceſcit.Sæpiùs verò & communiùs omnes omnino soni τόνοι appellantur: frequentius tamen Antonomasticῶς varij hominum apud diuersas nationes pronunciandi, & canendi ritus τόνοι quoq; dicuntur, hinc Aristoteles lib.5. de Genera. animalium ait τόνος ὁ ἡδιστος ἦχος καθ' ἑκάστην λύδιος τόνος, καὶ φρύγιος τόνος. Sed variis enumeratis significationibus ad definitionem generaliorem veniamus, quam ita tradit Lascaris lib. 1. προσῳδία ἐστὶ τόνος φωνῆς πρὸς ὃν ἄδομεν, *Prosodia est tonus vocis ad quem canimus.* Plures Grammatici sic eam describunt προσῳδία ἐστὶ τόνος τῆ φωνῆ ἐγγραμμάτου, *Prosodia est tenor vocis eius, quæ litteris exprimitur.* Latini verò prosodiam largè definiunt,modum omnem, quo syllaba afficitur,tùm loquendo, tùm scribendo. Eius verò decem genera vulgò enumerantur ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, βραχεῖα, μακρὰ, ψιλὴ, δασεῖα, ἀπόστροφος, ὑφὲν, ἁφὴ λή, tres quidem postremas diuisionis partes ἀπόστροφον, ὑφὲν & ἁφὴν meritò quidam à prosodia reiiciunt, cùm sint potius πάθη,id est,affectiones,quæ non ad quantitatem, vt prosodiæ species,sed ad qualitatem referendæ sunt. Moschopulum tamen nõ dubitem dicere ridiculum esse, dum causam adfert, cur propriè sint tantum septem προσῳδίας formæ Apostrophus autem,hyphen, & hypodiastole, non nisi catachristικῶς:quia inquit cæterę prosodiæ ex elemẽtis fiunt: nam λάμβδα maiusculum, Λ, sectum in duas partes ' ' acutum & grauem accentum procreat,vt ipsa figura satis indicat, ἧτα, verò, Η, in tres partes diuisum longam,breuem,& circumflexam prosodiam gignit: superior enim pars ^ fuit nota circumflexi, pars verò inferior ˇ est signum interualli & temporis breuis,linea verò, quæ medium corpus secat – est indicium temporis longi; Spiritus autem ex littera ἧτα, Η, bipartita emergunt, sed ὑφὲν, ἀπόστροφος, & ἁφὴ λὴ ex elementis non oriuntur, & ideo è numero προσῳδιῶν remouentur: hanc Moschopulus rationem finxit, sed quàm subtilem cuiusuis examinandam iudicio relinquo. Quia tamen hæ tres postremæ partes tùm ad bene scribendum, tùm ad

προσῳδία quid.

Prosodia quid Latinis.

Moschopuli error.

bene pronunciandum multum faciũt, aliqua de iis dicemus quæ non satis explicata à Grammaticis video.

ὑφὲν quid. Ὑφὲν quidem legitur; sed vt opinor corruptè pro ὑφ' ἓν quasi intelligatur μίερος λόγε, id est, sub vna orationis parte. ὑφ' ἓν itaque appellatur à Latinis subunio, seu coniunctio, cuius beneficio duas discretas voces aut plures sic nota aliqua coniungimus, vt simul vnitæ videantur. Signum autem huius affectionis aut est semicirculus pandus hoc modo ⁀, tanquam si σίγμα maiusculum Ϲ supinum colloces, ↄ, Aut est linea recta ‾, aut est linea semicirculo in medio collocato ⌒ vt apud Latinos ante dux. Iam verò apud Græcos rarus est huius affectionis vsus, & vsus vulgo in vocabulis ita coniunctis nullam notam deprehendimus, vt licet intueri similibus vocibus ὁποιοσῶν, ὁποιοσπεσῶν, καθαπερεί, ὁπωσῶν ὡπερῶν, ὁσισδήν, in quibus dictionibus ad ostendendam varietatem particularum σίγμα quod in fine tantum solet adhiberi, & quod in medio valere solet, στ, collocatur, nec mirum est non fingi tales notas, cùm interdũ in vno & eodem vocabulo tres essent scribendæ, vt si disiungas ὁποιοσδηποτῶν, hac ratione ὁποῖ⊙ - δή, ποτ' - ῶν. Cum verò sic scribuntur Accentus & spiritus non sunt prætermittendi. Porrò quæ sic per Hyphen coniunguntur, non vnam solam orationis partem efficere putãdum est, sed talem inter similes particulas affinitatem intercedere, vt vna aliam quasi Homerica Catena liget & ad se trahat.

Διαστολὴ quid. Διαστολὴ est superiori affectioni opposita & disiunctio seu diuisio à Latinis appellatur, ab Eustathio pag. 1465, χωρισμός, id est, *separatio*, seu *distinctio*, cuius auxilio voces, quas imperitè possumus coniungere separamus, eius nota apud aliquos est dextra pars circuli ad imas litteras depressa hoc modo ⸦, Apud alios est sinistra pars circuli, vel incisum quod vulgò dicitur, virgula hoc pacto, ⸧, ὅ, π interiecta nota inter ὅ, & π ad discrimen aduerbij ὅπ, eodem planè modo scribimus φ, π & ὅ, πε vt ab Aduerbiis ὅπε & φπε distinguantur, sic ὅ, π ad differentiam Aduerbij ὅπε, & hanc notam inserẽdam esse existimo, cùm ambiguitas aliqua oriri potest, secus ab ea abstinendum. Ideo non probarim eos codices maximè Aldinos (in aliis tamen laudabiles) in quibus ὅτι, π & ὅϥ, π inciso interposito scribuntur: quæ enim ambiguitas inde nasci potest? Latini quoque ea, dum opus est nota, vtuntur vt apud Horatium

Me, tuo longas pereunte noctes, &c.

Iulius Cæsar nunquã dictiones diuisit. Ne ab imperitis legatur *metuo*. Ab hac autem affectione ita Iulius Cæsar abhorruit, teste Suetonio, vt nunquam dictiones diuiserit.

Restat

Apostrophus. Restat Apostrophus, de qua affectione cum ad priorem Grammatices partem commodius referatur, nihil habeo quod dicam, præter pauca, quę ad pronunciationem Græcam faciunt, & ideo cum Accentibus mihi cõiungenda videntur. Habeo igitur, vt ante me alij subdubitarunt, illam præceptionem Grammaticorum dubiam, quæ iubet duas dictiones Apostropho affectas instar vnius esse proferẽdas. Iudicarem enim moram aliquam esse faciendam, vel certè leniter & aliquantulũ suspẽdendam esse vocem ad omnem ambiguitatem tollendam. Et ex Aristophane in Ranis non obscurè colligimus peritiores olim moram aliquam, quæ elisionem posset indicare, in communi colloquio vsurpasse: Is enim pro more suo comico mordaci & scurrili irridet Histrionem, qui cum in scena recitasset hunc versum Euripidis in Oreste:

ὦ κυμάτων γὸ οὐδὲς οὐ γαλήν' ὁρῶ.

nullam moram in Apostropho adhibuerat, & auditorum aures quasi incertas reliquerat, vtrum γαλήν' ὁρῶ pro γαλὴν' ὁρῶ dixisset, an γαλῶ ὁρῶ. Sic interdum risum excitasse dicunt hunc Epicharmi versum

ὁ ζῶς μ' ὀκάλεσε πέλοπι γ' ἔρανον ἐπῶν.

Auditores enim existimabant dixisse histrionem γέρανος non γ' ἔρανον.

Sed prætermissis his Prosodiæ formis, & generali illa Prosodiæ definitione, eam quæ Accentibus maximè conuenit aperiamus. Est igitur Accentus, *mensura syllabæ, quæ seruatur aut scribendo, aut pronunciando, prout certa aliqua ratio & lex, aut consuetudo postulat.* Mensura est genus; ad quantitatem enim, vt egregiè notauit Augustinus Nyphus in caput 3. Elenchũ Aristotelis, & subtilis Scaliger lib. 2. de Causis linguæ Latinæ, non ad qualitatem, vt ferè omnes Grammatici putant, Accentus spectat. Voces enim, quæ vel lentiùs vel tardius, vel citius, vel vehementiùs, vel sonantiùs pronunciantur, ab aëre circumfuso & in orbem agitato ad aures transferuntur; singularum autem syllabarum altitudinem, quæ Accentum constituit, quasi media quantitate metimur, & id quidem aut quasi linea perpendiculari, quæ ascendit hoc modo ˊ & hinc nascitur acutus: aut quæ descendit hoc pacto ˋ & hinc oritur grauis: aut partim ascendente & descendente, simulque concurrente instar circini aperti hac figura, ˆ, & inde circumflexus proficiscitur. Reliqua verba in definitione posita differentiæ partes sustinent, & in primis, dixi esse *mensuram syllabæ*, quamuis enim in singulis syllabis vocabulum vnum constituentibus aliquis accentus resideat, Accentus tamen, qui dicitur prædominans

Accentus quid.

Accentus prædominans.

& princeps in vna sola syllaba collocatur,& est veluti mensura reliquarum,vt dum dico τύπτομαι, Accentus prædominans,acutus scilicet, primam sibi vendicat syllabam, quam metitur,in reliquis vero Accẽtus,qui dicitur syllabicus subintelligitur. Syllabam verò appello spiritus comprehensionem,ad vocabulum aliquod si illud sit monosyllabum, aut partem vocabuli si vnã excedat syllabam,exprimendam.Est autẽ in triplici discrimine cõstituta,nam vel ex alia vocali, α, ι, η, ε, ο, ω, vel ex duabus vocalibus in mixtam vnam coëuntibus,vt ex diphthongis,quæ gemini- sonæ vocãtur, vel ex consonante altera, aut pluribus adiuncta aliqua vocali cõflatur.Adiunxi tandem in definitione,esse mensuram syllabæ,*quæ seruatur aut pronunciando aut scribendo*,quoniã dum pingimus notam quoq; aliquam Accẽtus delineamus, & dum loquimur syllabam accentu affectam quadam vocis varietate indicamus. Denique hæc verba sunt adhibita *prout aut lex , aut consuetudo postulat*. Lege quidem intelligimus analogiam,similitudinem , & regulas,quas traditurí sumus ; consuetudine verò diuersam Dialectum , quæ pro more nationis & populi Accentum commutat.

Accentus syllabicus.

Quot sint Accentus,& quæ eorum notæ, ac qua ratione singuli sint pronunciandi.

Vocum tres formæ.

Accentus tres.

Cvm tres tantùm censeantur vocum formæ,acuta,grauis & intermedia seu temperata ; sic tres solùm Accentus numerantur acutus, grauis , inflexus , quod confirmat grauissimum Ciceronis in Oratore testimonium : *Mira est*, inquit, *natura vocis,cuius quidem è tribus sonis omnino, inflexo, acuto , & graui , tanta sit & tam suauis varietas profecta in concentibus*. Et Theagus Pythagoricus , qui Doricè scripsit apud Stobæum, inquit : ἁδ' ὲν τᾷ μωσικᾷ ὲν τᾷ ὑπεξλείᾳ τὲ ὀξὺ , καὶ τὸ βαρὺ τὲ σύμφωνον πέπλωκεν. ἀλλ' ὲν τᾷ ταῦπί πως συναρμόξαᾳ συναρμογὰν τᾷ ὀξέος , καὶ τᾷ βαρέος τὸ μὲν σύμφωνον ἀναπλαμβάνε τὲ ὃ διάφωνον ἀπέρκε. Id est : *Nec in Musica , si adimas acutum & graue harmonia & concentus creabitur : sed si hæc quodam modo iuncta fuerint concinnam modulationem acuti & grauis toni facient , & ibi concentus percipietur , & quæ dissonantia sunt expellentur.* Alij similitudine quadam ab aurificis statera deducta hanc tripartitam diuisionem ante oculos subiiciunt. Quemadmodum enim alterum stateræ latus sursum eleuatur , alterum verò deprimitur , aut si in vtraque lance æquale sit pondus in neutram partem se inclinat: sic vox , interdum vehementiùs & altiùs emissa in aures acutè,aut debilius prolata grauiter, aut moderatius pronunciata inflexè,& temperatè influit. Non desunt , qui totam hanc varietatem ad motus naturales referant , in quibus triplex vicissitudo cernitur; corpora quippè leuiora, vt ignis è conspectu nostro procul è terra in superiorem partem, abripiuntur, & hunc motum Accẽtum acutum imitari volunt, qui quasi sagitta contorta superius ita euolat, ' ; grauiora verò corpora vt lapides , & quæ è venis & visceribus terræ eruuntur metalla , maximo impetu è superiori loco demissa ad centrum terræ deferuntur , & hunc motum grauem accentum æmulari asserunt, quasi enim columna delapsa, & se in latus inclinatura depingitur hoc pacto, '. Sunt verò alia corpora mediæ cuiusdam naturæ, vt venti & exhalationes, quæ è terra radiis Solis excitantur , & in orbem posteâ per aërem agitantur, & hunc motum accentum inflexum exprimere dicũt: illius enim altera pars sursum , altera deorsum vergit, hac ratione ^. Porrò acutum & graue homonyma sunt , vt testatur Aristoteles in libris de Physico auditu , & in Topicis , cùm nec eadem ratione ensem acutum , Angulum acutum , pyramidem acutam, vocem acutam dicamus,nec eodẽ modo ferrum graue, vocem grauem appellemus. Ensem quidem eum acutum nominamus,qui vi quadam subtili,vel vulnus infligere , vel aliquid transfigere potest ; sic angulum acutum Mathematici testantur eum esse , qui recto est compressior.Eadem quoque similitudine vocem acutam censemus, quæ clarius & vehementius aures ferire solet , quales sunt voces firmiores virginum & puerorum, quæ subtiliùs, validiùs,& altiùs exaudiũtur.Ea autẽ vox inter cæteras laudatur;hinc Horat.lib.3.carm.Od.4.sic alloquitur Calliopem:

Acutũ & graue homonyma.

Descende cœlo, dic age tibia
Regina longum Calliope melos,
Seu voce nunc mauis acuta,
Seu fidibus citharáve Phœbi.

& Homerus quotiescunque alicuius vocem commendat, toties eũ hãc præclaro epitheto exornat ὀξὺ βοήσας. Quemadmodum autem id graue & retusum vocamus,quod facilè alia corpora penetrare non potest ; sic grauem vocem dicimus , quæ raros motus in aërem spargit , ac velut imbecillior & cadens in aurem incurrit. Flexum autem sonum quasi ἀδιάφορον & μέσον temperatum , & intermedium constituimus , cùm nec altiùs erigatur, nec remissiùs deprimatur, in quo pronunciando multos peccare animaduerto. Quoties enim circunflexus ponitur in penultima,vt ποιεῖτε, βοᾶτε , toties à multis ita vox contenditur , & attollitur, vt videatur omnino acutus adulterinus ποιεῖτε, βοᾶτε, cùm tamen & vox ipsa sit temperanda,& longiori quodam spiritu & mora

Error multorũ in efferẽdo Circumflexo accentu.

& mora dilatanda, tanquam si diceres ποιειτε, βοαατε: cauendum tamẽ est ne altiori sono spiritus protrahatur, tunc enim acutus putaretur. Cùm verò circumflexus postremum locum occupat, vt ποιῶ, βοῶ, corruptè ab innumeris tanquam grauis effertur: ποιὼ βοὼ cùm tamẽ sonus debeat sensim vanescere, interposito sine contentione vocis altiori, maiori temporis interuallo, tanquam si diceres ποιαω βοαω. Hîc mihi occurrit controuersia non tacenda, quam interdum inter conditos ortam vidi, eorum aliqui cùm adolescentem quadam vocis contentione, & conatu interrogationẽ Græcam formare audiuissent hoc modo ταῦτα λέγεις, hanc contentionem, quæ in fine adhibebatur reprehenderunt, & dixerunt, interrogationem Græcam non ita, vt Latinam adhibito in fine vocis acumine, & conatu esse efferendam: ea enim ratione subiungebant hoc incommodum emergere, vt dictio interrogationi proxima duplici videretur Accentu notari, scilicet acuto in vltima vi interrogationis, & altero sibi naturali, quasi scriberetur hoc modo ταῦτα λέγεις; alij verò rectiùs obiiciebant interrogationis vim esse efferendam, vocémque in vltima acuendam, & hoc postulare signum interrogationis, quæ alterius Accentus acuti vim obtinet, & hoc vnum certissimum esse indicium quòd τίς interrogatiuum in concursu, & iunctura orationis contra trita præcepta non grauetur, sed semper acuatur, cum aures ferire, & quasi excitare ad responsionem debeat. Ea re indicata, reliquum est, vt notas & signa ipsorum Accentuum paucis attingamus. Quamuis autem innumeræ potuerint ab antiquis excogitari Accentuum notæ, veluti & aliarum rerum, quemadmodum apud Euripidem belli signum est fax accensa in aërem vibrata, apud Lacedæmonios carmen modulatum, apud alios clangor tubæ: placuit tamen antiquis Græcis ex λάμδδα maiuscula littera Λ Accentuum notas depromere quam si bifariam diuidas, ʼ, pars anterior, ʼ, acutum, posterior, ʽ, grauem indicat; si verò integram fingas, ^, inflexum præ se fert. Obseruaui tamen in multis codicibus Græcis manu scriptis, qui in Bibliotheca Catherinę Medicis quondam Galliarum Reginæ seruantur, Accentum circumflexum sic fuisse olim fictum, vt Lunarem formam non plenam, sed bicornem, imitaretur, hoc modo ⌒ βοᾶτε ποιεῖτε. Hinc factum est vt Martianus Capella inflexum formari dixerit ad modum, quo σίγμα pingimus: loquitur autem de eo quod est Lunare, & quod ita fingitur, Ϛ, cuius meminit Martialis:

Aspice Lunata scriptum testudine sigma.

& Agatho Tragicus, qui alludens ad hoc nomen ϑησεὺς tertiam

Interrogatio Græca, vt proferenda.

τίς cur semper acuatur.

Accentuum nota.

rtiam huius nominis litteram cum arcu Scythico comparat, cùm inquit:

Σκυθικῶ τε τόξῳ τέλτον ἦν φορεμφέρες.
Scythico sed arcu tertium compar, fuit elementum.

Et Euripides ad idem nomen quoque alludens, sigma illud cum cincinno calamistrato, vel annulo, qui in capillis intortis cernitur, confert, cùm ait:

Τέλτον ϑ' βοστρυχός τις ὡς εἱλιγμῶ.
At tertium (elementum) *cincinnus vt contortilis.*

Quasi dicant eo tempore sic scriptum fuisse nomen Thesęi ΘΗϚΕΥϚ, & certè hoc sigma inuersum, & pronum figuram cincinni, vel arcus Scythici præ se fert, & notam Accentus circunflexi in antiquis codicibus gerit, hoc modo ποιῶ. Factum autem est posterioribus temporibus, vt amanuensęs, qui delitias, venustatem & interdum celeritatem in scribendo aucupantur, circunflexũ ita formarint ~ βοᾶτε, quem modum Typographi posteà sunt sequuti. Non negarim tamen in antiquis codicibus manu scriptis circunflexum sic formatum reperiri ^ βοᾶτε.

Quid sit ἄρσις, & quid ϑέσις in Accentu pronunciando.

ΑΡΣΙΝ & ἐπίπασιν omnes appellant contentionem, seu sublationem vocis, qua syllaba Accentu notata ab aliis separatur: ϑέσιν autem κάϑεσιν, remissionem seu vocis moderationem & positionem, qua reliquę syllabæ Accentu destitutæ æquabili quodam tono pronunciatæ quasi signo certissimò internoscuntur, verbi gratia, cùm pronuncio, παῤῥησιάζομαι, in tertia à fine syllaba, quæ quadam contentione attollitur, ἄρσις residet: in reliquis verò ϑέσις, quæ, vt puto, conueniẽtiori nomine ὁμοφωνία, more earum vocum Musicarum, quæ æquabiliter canuntur, diceretur: in tribus enim prioribus syllabis huius verbi, παῤῥησιάζομαι, non dicor deponere vocem, cùm eam nondum contenderim, sed potius sonum quemdam æqualem tenere: hinc Musici concentus in quibus nulla est ἄρσις, ὁμοτόνους appellant.

De sedibus propriis singulorum Accentuum.

VT corpora naturalia certis locis ac regionibus conseribuntur; sic Accentus certas & determinatas sedes occupant. Acutus quidem tanquam proprium locum sibi vendicat primam, secundam, & tertiam à fine syllabam, quartam autem nunquam: vt enim aures in fine circuitus & periodi, in qua sententia perfecta & absoluta conquiescit vnum, in qua sententia perfecta & absoluta conquiescit vnum, duos, aut tres ad summum pedes, religiosè obseruant; sic eædem in singulis vocabulis Græcis vltimas syllabas aduertunt,

Acuti sedes.

Universidad de Deusto Biblioteca

tunt, præcipuè verò antepenultimam, penultimam, & vltimam, & in harum aliqua accentum tanquam numerum, quo recreentur desiderant. Cur autem acutus in quarta syllaba à fine, aut in quinta, aut in sexta in nominibus polysyllabis non reponatur, facilè est causam reddere. Initio enim vocabuli plenissima & clarissima voce vti, qualem acutus postulat, Barbarum & agreste videtur, & naturæ contrarium, quæ non statim se profundit, nec repente euolat, sed leuioribus initiis vtitur, & ad id, quod maius est, tandem accedit. Acutus autē cùm est in fine vocabuli nunquam in concursu orationis, nisi sequatur enclitica, aut nisi tale vocabulum claudat, & terminet periodum, pronunciatur. Si enim quando oratio coniungitur, acutus in vltima pronunciaretur, illa vltima syllaba ad verbum, quod in serie orationis subsequitur, videretur spectare. Nec verò illud permittit periodi natura, quæ cùm vno spiritu, & animæ ductu decurratur, & vox ceu flumen quoddam pleno syllabarum cursu labatur, fieri commodè non potest, vt in fine multorum vocabulorum, quæ acuto fortè in fine notarentur, quasi rupibus & obice obiecto consistat, & continuum suum cursum frangat, quod tamen necessario eueniret, si passim in vltima syllaba acutus proferretur. Hinc fit vt dicamus ἀγαθὸς ἄνθρωπος, non ἀγαθός ἄνθρωπος; excipio tamen τίς interrogatiuum, quod semper acuitur in orationis etiam contextu & fabrica, vt τίς ἄνθρωπος: in fine autem periodi quando impetus ille vocis deferbuit, cùm sensus omnino est perfectus, auris attentio, quæ tunc conquiescit acutum in vltima non repudiat. Circunflexus autem qui fit ex acuto & graui simul concurrentibus in penultima & vltima tantum notatur, cuius rei nullam firmam rationem reddi possi video, præter antiquorum institutum consuetudine confirmatum. Grauis autem duplex constituitur, alter syllabicus, qui nunquam pingitur, sed in singulis syllabis, in quibus nullus exprimitur accentus subintelligitur; deprimuntur enim omnes syllabæ tanquam graui accentu affectæ, in quibus non est aut acutus, aut circunflexus: Alter autem appellatur prædominans & princeps, qui pingitur, idque tantùm in vltima in orationis consequutione, vt Θεὸς ἡμῶν.

Acutus cur in quarta, quinta. vel sexta syllaba non ponatur.

Circunflexi sedes in vltima & ponultima.

Grauis duplex.

Grauis prædominātis sedes tantum in vltimis.

Quomodo Accentus inter se commutentur, & procreentur.

QVOD in mutua quatuor elementorum concretione solet euenire, illud idem in accentuum collocatione sæpius contingit: vt enim illa veluti indicto bello se inuicem corrum

rumpunt, & veluti pace conciliata se mutuò gignunt, sic accentus interdum aliis sedem suam relinquunt, interdum eosdem de ea deiiciunt, aliquando verò omnino euertunt. Acutus enim in grauem in orationis coagmētatione commutatur vt φωνὴ βοήσας, contra verò grauis in acutū transit subsequente enclitica vt Ἰουλιανός φησι. Interdum verò acutus à circumflexo expellitur vt οὐρανὸς οὐρανοῦ, contra verò circumflexus de dominio suo ab acuto deturbatur, dum quantitas eadē in inflexione non retinetur vt μοῦσα τῆς μούσης. Eorum verò mutua procreatio sic emergit ex graui & acuto exoritur acutus vt κύριος: cùm enim grauis in omnibus intelligatur syllabis, si ad illum acutus accedat fiet acutus. & ex acuto & graui vice versa circumflexus proficiscitur, vt ποιέομεν ποιοῦμεν.

Acutus in grauem commutatur.

Grauis in acutum.

Acutus à Circumfl. expellitur.

An nomina Græca Latina facta suum debeant in pronunciatione Accentum seruare.

NONNVLLI in nominibus Græcis ciuitate tamē Romana iamdudum donatis nulla habita ratione quantitatis accentum Græcum obseruant, dicunt enim Philosophiam, phantasiam vt Græci φιλοσοφίαν φαντασίαν, quibus ego facilè subscriberem, nisi viderem eos vbique constantes non esse, Si enim in his vocabulis Accentus Gręci rationem habent, cur non in aliis vt Alexándria, Thália acuta antepenultima more Græco Ἀλεξάνδρεια Θάλεια, dicendum igitur esset Alexándria Thália quasi penultima breui. At reclamant omnes Latini, qui vbi ea vocabula peregrina quidem iure ciuitatis & societatis donarunt, in his non tam accentū, quàm quantitatem seruarunt, dixerunt siquidem ThalIa AlexandrIa maiusculo I, signo apud antiquos syllabę longioris, inserto; imò verò poëtæ dum ει in similibus dissoluerunt ε produxerunt vt Ouid. Eleg. 1. lib. 3. Am.

Venit odoratos elegëia nexa capillos.

Imò vero vsu receptum est accentum non seruari, sed quātitatem in plerisque, quæ à Græcis Latini acceperunt vt eclypsis, theatrum. Vt enim antiqui Romani sonum eorum verborum, quæ ab exteris nationibus acceperunt non seruarunt, sed ad Romanam pronunciationem sapienter reuocarunt; Neque enim sonum Gallorum imitati sunt in Rheda, sonum Britannorum in Couino, sonum Germanorū in essedo, sonum Hispanorum in Lancea, sonum Sardorum in Mastruca, sonum Carthaginiensium in Mappa, sonum Persarum in Gaza sonum Macedonum in Phalange; sic nec sonum Græcorum in iis, quæ ciuitate donarunt, vocabulis. Suum tamen hac in re, cùm rationes in vtramque partem

partem non desint, quilibet sequatur iudicium. Cogimur enim inuiti etiam in quibusdam Græcorum morem imitari vt dum dicimus Paralippoménon, talia enim non videntur olim ciuitate donata, sed purè Græca. Nolim tamen eos excusare, qui antiphœnam quasi penultima correpta abusu quodam inueterato efferunt.

Quæ ratio Spirituum fuerit apud Antiquos.

VBI Simonides Melius, e, longum excogitauit hoc est, H, & eius figuram ex duplici maiusculo ἐψιλον breui sibi quasi opposito traxit hoc modo, ⊦, ⊣, & ex eo simul coniuncto perfectum, H, formauit, Græci, qui eum sunt subsequuti, perspecto illius vocalis sono, nullum quod melius naturam Spiritus asperi signũ exprimere posset, repererunt, quàm, H, cuius natiua pronunciatio vberiori quodam flatu quasi fauces stipat, & spiritum densum omnino efformat. Cùm enim, H, cõtinuo quodam spiritu, qui per fauces quasi hærendo sensim transeat ab antiquis fuerit pronunciatum, & apud eos idem quod duplex ss valuerit, teste Platone in Cratylo, quasi dicas (eeta) non (ita) vt multi proferunt, certè antiqua huius vocalis pronunciatio Spiritum asperum aptè repræsentabat. Ideo veteres illi & priores Græci, communi quadam conspiratione, eam integram vocalem notam esse Spiritus asperi voluerunt, & aliis vocalibus eadem serie seruata præposuêrunt, hoc modo, HEKATON, & in apicem signũ non deiecerunt, quemadmodum iam solet fieri ἑκατὸν. Hinc factum arbitror vt in antiquis numerorum notis, H centum significaret, quia primam sedem in hoc vocabulo HEKATON sibi vendicabat. Quod verò ante Simonidis tempora signum spiritus asperi apud primos Græcos exiterit, neminem qui scripserit scio: An verò statim post Simonidem spiritus lenis aliqua nota fuerit, nullum attigisse video, coniicio tamen solum asperum Spiritum, qui integrã, non dissecta vocali, H, designabatur ab illis fuisse notatum: Spiritum autẽ lenem ab iisdem fuisse prætermissum. Quem priscum morem Latinos sequutos fuisse nemo est, qui non videat: cùm apud eos lenis Spiritus, qui tenuiter syllabam sine flatu effert, nusquam aliquam notam obtinuerit, & hoc videtur attigisse Athenæus lib. 9. dum ait οἶμαι ὃ καὶ ἀλλοι τῶν ἡμῖν ἀρχαίων ἡ τοιχεῖα τυποῦσιν τὰς παλαιὰς τῶν διασεῖων διὸ καὶ ἡμεῖς Ῥωμαῖοι πάντων ἐν διασιωμένων ὀνομάζομεν τὸ, η, *veteres Græcos arbitror, η, elemento aspirationem formasse, quamobrẽ Romani omnibus aspiratis nominibus* H *præscribunt.* Tandem Græci vt erant ad excogitandũ prompti, & ad linguam suam locupletandam nati, H, in duas partes diuiserũt & sinistram partem, ⊣, notam esse Spiritus lenis voluerunt, dextram autem, ⊦, Spiritus asperi: vtramque verò non in apicem & culmen dictionum deiecerunt, sed in eodem ordine inseruerunt, vt nonnulli probant ex antiqua hac inscriptione numismatis, ⊦ HPAKAEΩN quod non tantum factitabant in Spirituum notis pingendis, sed etiam in ἰῶτα, ἰῶτα non subscribebatur, sed cum litteris ipsis cohærebat, minori tamen forma quam præcedens: quæ scribendi consuetudo adhuc remansit in litteris capitalibus Aι, Hι, Ωι, Tandem verò è dictionum contextu notam Spiritus in superiorem partem reiecerunt, & omicron in duas partes diuiserunt, c, ɔ, cuius dextra pars, c, signum fuit densi, læua verò, ɔ, tenuis, & hoc quidem in minoribus litteris vsurparunt, in maiusculis verò auitam consuetudinem seruarunt, & alteram partem H in apice primarum aut vocalium aut diphthongorum collocarunt hoc modo. A῾ΘHNAῖOI vt licet in antiquis codicibus contemplari. Non minus autem religiosi in Spiritu pronunciando fuerunt, quàm in accentu seruando, quod vnum Demosthenis studium indicat, qui canem latrantem & bobantem diligenter & attentè audiebat, vt & concursum huius diphthongi impropriæ ω & simul Spiritum tenuem venustè pronunciaret. ὠ enim est vox canina vt ex Comœdiis Aristophanis licet colligere, qui dum canum latratum effingit, ingeminat ὠ ὠ. Qua verò ratione Spiritus sint pronunciandi, hoc vno proposito exemplo ante oculos subiiciam, ἅ spiritu leni est vox hominis dolentis, qui enim dolent, tenuiter pulmones mouẽt, & sine vehementia per arteriam asperam flatus in palatum influit: ἁ vero teste Eustathio Spiritu aspero, est vox hominis ridentis, cùm in risum vberrimè erumpit, qui cùm impetu maximam copiam flatus effundat, vehementer asperam arteriam concutit, & fauces omnes occupat, quod natura Spiritus asperi postulat. Vt verò apud ipsos Græcos non erat eadem Accentuum collocandorum ratio, sic nec spirituum. Eretrienses, & qui eos sequebantur, spiritũ asperum mirum in modum adamabant, quod indicat prouerbium peruagatum ἐρετριέων ῥῶ, *Eretriensium rho.* Hinc Plato in Cratylo οἶσθα ἓν ὅτι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἡμεῖς μὲν φαμὲν σκληρότης ἐρετριεῖς δὲ σκληροτὴρ. Hoc nonnulli in pronunciandis quibuslibet spiritibus affectant, & tenuem asperè, asperũ autem insuauiter, quasi per confragosa aliqua loca vox excurreret, efferunt; Cùm tamen in vtroque spiritu pronunciando temperies quædam, quæ nihil hiulcum, nihil horridum, nihil rusticum oleat, sit seruanda; deridendus autem Arrij

Spiritus asperi nota antiqua.

H cur centenarij nota.

ἰῶτα subscribi quãdo cœperit.

Varia apud Græcos collocandorũ Spirituũ ratio.

modus qui vt est apud Catullum:

Chommoda dicebat, si quando commoda vellet
Dicere, & hinsidias Arrius insidias.
Ac tum mirificè credebat se esse loquutum
Cum quantum poterat, dixerat hinsidias.
Credo sic mater, sic Liber auunculus eius,
Sic maternus auus dixerit, atque auia.
Hoc misso in Syriam requierant omnibus aures,
Audibant eadem hæc leniter & leuiter.
Nec sibi post illa metuebant talia verba,
Quum subito adfertur nuntius horribilis.
Ionios fluctus, postquam illuc Arius esset,
Iam non Ionios esse, sed Hionios.

Æoles à Spiritu aspero abhorruerunt.

Æoles autē Eretrienſibus contrarij ab omni Spiritu aſpero abhorruerunt, & vt illum vitarent, digamma quoddam excogitarunt, hac figura, F, quod aſpiratis vocalibus præpoſuerunt, vt FΕλένη, Fέλενιον, pro ἑλένη ἐλένιον. Si verò, ῥ, littera natura ſua aſpera initio vocabuli occurreret ad ſonum leniendum β præponebant, hoc modo, βῥήτωρ, βῥόδον, pro ῥήτωρ ῥόδον. Æoles autem priſcos Latinos ſequutos fuiſſe, teſtis eſt Fabius, dum fordeum, nō hordeum dixêrunt, cuius rei meminit Terentianus Maurus his trochaicis verſibus,

Nominum multa inchoata litteris vocalibus
Æolicus vſus vertit, & digammon præficit.

Hinc Cicero libro 9. Epiſtolarum ad Atticum, ad fundum ſuum Formianum alludens, lepidè digamma appellat. Reliqui verò Græci Æoliſmum nec ferre, nec audire, nec pronunciare potuerunt, & hæc vna res vt refert Fabius Ciceroni riſum mouit, qui cùm teſtem natione Græcum ſed nō Æolem pro Fundiano teſtimonium dicentem audiret, nec ab eo primum huius nominis Fundiani digamma extorquere poſſet, ſed reſtem repetere Hundianum non Fundianū perciperet, in cachinnos erupit. Lacones verò & Argiui, Eretrienſes imitati, ſigma è pleriſq; dictionibus exemerunt, & aſpiratum Spiritum loco illius in medio etiam vocabulo & in fine repoſuerunt, vt μέσσα, μῶσα, μεσσικὴ, μοϊσικὰ, πᾶσα, πᾶδα, σὺ, σοί, εὖ, οἵ quæ eſt bacchantium acclamatio. A Laconibus autem & Argiuis morem in mediis etiam dictionibus & in nonnullis quoque conſonantibus Spiritus notandi deriuatum fuiſſe exiſtimo, qui vbi latiùs ſeſe effudit tempore Athenæi ab omnibus ferè receptus fuit, & ab eodē diligenter commendatus. Huius verò conſuetudinis meminit Euſtathius in Iliada pag. 150. cum ait ὅτι πολύμυθον ἐπὶ τῶν Ἀχαικῶν φωνέντων ἀπὸ κοινῆς ἐπὶ τῆς Δῆμ μέσσα τῶν λέξεων καὶ χρῆσιν Ἀχαϊκὴν ἐπήνεγκε. id eſt, *non ſolum Spiritus in primis*

Lacones & Argiui è pleriſque dictionibus exemerūt ſigma & eius loco Spiritū aſperum repoſuerunt.

Lacones medias ſyllabas notabāt ſpiritibus.

primis vocalibus, ſed etiā in medio dictionum, prout antiquus vſus poſtulabat, collocabant. & in Iliada pag. 1271. πὲ ὐπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόμαζε ὧν ἡ λήξασα εἰς ος κεφαλὴν ψιλὴν τὸ λῆγον. *nomina, quæ vnam excedunt ſyllabam: & in ος purū deſinunt, ſpiritum lenem ſortiri in vltima, docet.* Vt πρᾶος, ἥως, λαὸς, κελὸς, πηὸς, ζῆος, κεῖος, ζωὸς, λαγωὸς, νεὸς, λεὸς, πωδαρεὸς: πεὸς etiam Atticè ex Tryphonis traditione cum denſo. Sic Latini inter vocales in media dictione aſpirationi ſuum locum dedêre, vt vehemens, prehendo. Alio verò loco in Iliada pag. 524. oſtendit nomina compoſita, ſi propria ſint, Spiritum aſperum ſimplicium, à quibus componuntur mutare in lenem vt ἐυαίμων φίλιππος μελάνιππος, ἀρύαλος, ὑιὸς. Si verò tanquam Epitheta in orationis fabrica cum aliis coniungantur denſo notantur vt φίλιππος ἄνηρ ὡς, *equorum amans vir*, λιμὸν πάνδορμος, ἀμφίαλος Ἰθάκη, ὕφαλος πέτρα πέρηλος πόλις, μελιηδὴς οἶνος. ad eum planè morem Ariſtarchus ſcripſit, ἐξεσία cum denſo, cui tamen repugnauit Neoptolemus Parianus & pinxit cum tenui ἐξεσία. In verbis illud idem licuit intueri vt ἐσῆλθε, imò aſſerit idem Euſtathius in conſuetudine fuiſſe poſitum apud Græcos tres cōſonantes tenues Spiritu tenui, tres aſpiratas Spiritu denſo notare: & ex χάζω factum eſſe ἅζω Spiritu denſo indè probat, & alibi quàm in principio ſolitos priſcos litteram, ῥ, πλύζειν, fretus auctoritate Ariſtarchi confirmat, qui cum tenui ſcripſit πλαὼρίνος, quamuis Tryphon cum denſo ſcripſerit, & compoſitam eſſe dictionem ex πλαὸς & ῥινὸς exiſtimauerit. Sed huiuſmodi priſcæ conſuetudines contrario vſu perierunt, & in ſolis vocalibus, quæ dictiones auſpicantibus iam præponuntur. Concidit quoque conſuetudo Pamphyliorum, qui Æolicum digamma æmulati, vt tradit Heraclitus, omnibus vocalibus, β, loco Spiritus præpoſuerunt, vt φάος, φάεος, ἀέλιος, βαϵέλιος. Spirituum autem regulæ & peruiæ & faciles ſunt: cùm ferè omnes vocales & diphthongi tenui ſpiritu notentur, paucis exceptis: exceptiones autem paucis foliis Anteſignanus complexus eſt, * & ideo hic ab Spirituum tractatu vt potè facili & iam perfecto ſuperſedi. Equidem Georgij Zigabeni antiqui Grammatici Græci libellum de Spiritibus, manu ſcriptū, octo aut nouem minoribus foliis conflatum mihi ab amico quodam antiquitatis & perito & cupido mutuò datum, in lucē edendum curaſſem; ſi in eo aliqua rara, quæ vel in Vrbano, vel in Anteſignano non fuiſſent ſcripta, deliteſcere animaduertiſſem. Eundem verò Auctorem manu ſcriptum Geſnerus teſtatur ſe vidiſſe Viennæ in Bibliotheca Imperatoris, quem facilè aut alium in manus Vrbani veniſſe crediderim, cuius de

Græcorum mos notandi conſonantes ſuo ſpiritu.

Pamphyliorum mos concidit.

**Quæ in fine Opuſculi licet intueri.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

ſpiritibus Canones cum illis Georgij Zigabeni contuli, & paruum intercedere diſcrimen obſeruaui. Et hæc quidem habui, quæ curſim attingerem priuſquam ad præceptiones artis generales venirem.

ARS PROSODIÆ GENERALIS.

Explicatio nominum, quibus in ſignificandis Accentibus Grammatici Græci vtuntur.

Vocabula, quæ	Acuunt	Antepenultimam.	Vocãtur	προπαροξύτονα, vt πάνδημος.
		Penultimam.		παροξύτονα, vt λύχνος.
		Vltimam.		ὀξύτονα, vt ἰσθμὸς.
	Circumflectunt	Penultimam.		προπερισπώμενα, vt κῆδος.
		Vltimam.		περισπώμενα, vt κοσμῶ.
	Non acuũt nec inflectũt	Vltimam.		βαρύτονα, vt σῶμα & πανοπλία.

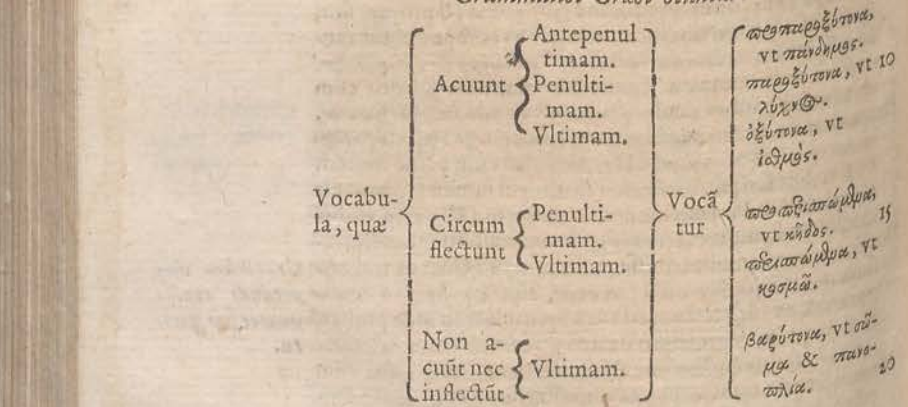

Canones artis generaliores.

1. NOMINA vel ex rerum inanimarum, vel ex ipſorum animalium imitatione expreſſa, vt ſunt ea, quæ ad fragores fulminum & rotarum, ad clangorem tubarum, & ad alios ſimiles ſtrepitus ſignificandos de nouo formantur, tono eo ſunt notanda, quem res ipſas, quas effingere volumus ſeruare attentior auris aduertit. Sic Ariſtophanes in Ranis vbi earum coaxationem imitatur, Accentum, quem ipſe edunt, obſeruauit hoc modo

ὤοπ ὄπ ὤοπ ὄπ
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.

Et ita ſentiẽdum eſt, de cæteris per onomatopeïam effictis.

2. SECVNDA ſyllaba à fine breuis ante vltimam breuem, ſi in ea ſit Accentus, acuitur, vt λόγος.

3. PENVLTIMA ſiue breuis, ſiue longa ſit, ante extremam natura ſua longam, ſi Accentum habeat, acuitur, vt γυμνάζω ἥρως, ἔρως, φιλία.

4. CVM vltima eſt longa acutus non poteſt eſſe in antepenultima, vt δύσμικτος, δυσμίκτου, δυσμίκτῳ, excipe Attica vt Μενέ

Exceptio.

Μενέλεως, & Gignendi caſum Ionicum primæ Simplicium, vt Αἰνείεω, & ſimiles Atticos ἔλλαμψις, ἐλλάμψεως, ὄφις, ὄφεως, ὄφεων, quem morem tùm Iones, tùm Attici ab Æolibus antiquis ſunt mutuati.

5. TONVS qui in penultimam cadit, ſi in inflexione augeatur, numerus ſyllabarum, non ſyllabam, ſed ſedem tantum mutat, vt τύπτω, τύπτομεν, τύπτετε, ἀγριότης, ἀγριότητος. ſi verò tonus ſit in antepenultima & amplificetur numerus ſyllabarum, non ſedem, ſed ſyllabam mutat, vt αἵρεσις, αἱρέσιος tono ſemper in tertia à fine ſede conſeruato.

6. VLTIMA ſyllaba quæ breuis eſt, ſi in eam cadat Accentus, acuitur vt Θεὸς, ἐπῳδὸς.

7. SYLLABA breuis, aut poſitione longa non eſt capax circumflexi, ſed ea tantùm, quæ eſt natura longa, vt κῆδος, ἠρακλῆς, ſi tamẽ ſit poſitione & natura longa circumflexum non repudiat, vt μᾶλλον, τυπῶντος.

8. LONGA natura ante extremam vel natura breuem, vel poſitione longam circumflectitur, vt σῶμα, ἑλικῶπις, αὖλαξ, πῖδαξ: dum modo id ſit in vna orationis parte; compoſita enim ab encliticis & altera monoſyllaba longa ab hoc Canone excluduntur, vt εἴθε, μήτε. Dictum autem eſt ante extremam poſitione longam: nam ſi vltima ſit natura, nõ poſitione longa, tunc ſecunda à fine acuitur, vt δῆμος, δήμου, μοῦσα, μούσης, nunquam enim inflexus ſecundam à fine ſedem occupat, dum extrema eſt natura ſua longa.

Exceptio.

9. OMNIS diphthongus finalis circumflectitur, ſi Accentum recipiat, præter ἰδοὺ *ecce*, & ἰοὺ. nolim tamen includas hoc Canone αι, & οι, de quibus infra regula 12. dicam.

Exceptio.

10. CIRCVMFLEXVS, qui erat in penultima, in acutum vertitur, dum numerus ſyllabarum amplificatur, vt ἑλικῶπις, ἑλικώπιδος, βῆμα, βήματος, quia antepenultimam nunquam ſibi vendicat, circumflexus. In vocabulis tamen, quæ encliticam in compoſitione ſuſcipiunt, quæ natura cum illis non cohæret, circumflexus videtur antepenultimam ſibi vendicare, vt ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, οἷστισι, ſed ὅς ſumendum eſt tanquam ſeparatum non compoſitum, & τις tanquam enclitica, quæ ſubſequitur.

Circumflexus quando in antepenultima recipitur.

11. ACVTVS, qui propter vltimam breuem, in fine notabatur, in circumflexum mutatur, propter vltimam longam, vt ἀγαθὸς, ἀγαθοῦ, ἀγαθῷ; aut idem acutus, qui vltimam occupabat longam, ſi accedat ſyllaba breuis, naturam inflexi induit ἀγελαιὼν, ἀγελαιῶνος, κανονὶς, κανονῖδος, quod in monoſyllabis locum non habet, vt φὼς, φωτὸς.

Exceptio.

12. IN ſuperioribus regulis ſi ratio accentus habeatur, αι, & οι, diphthongi in fine dictionis cenſentur tanquam breues,

αι & οι in fine dictionis cenſentur breues.

Universidad de Deusto
Biblioteca

non sequente in eadem syllaba consonante, quæ claudat dictionem; & ideo nec Accentus mutatur, nec in alteram sedem retrahitur, vt ἔλλογες, ἐλλογει, ἄνθρωπος, ἄνθρωποι, μῦσαι, μῦσαις; si autem subsequatur finalis consonans, & retrahitur & interdum mutatur Accentus, vt ἔλλογει, ἐλλόγεις, μῦσαι, μύσαις, ἄγκυραι, ἀγκύραις, Excipe ab hac regula Aduerbia, in quibus αι, vel οι, diphthongi vltimam syllabam terminant: tunc enim censentur longæ, vt οἶκοι (οἴκοις verò est nominādi casus ab οἶκος) αι tamen in πάλαι & ἐκπάλαι breuis putatur. Exime quoque à prioribus verbis regulæ, tempora & casus cōtractos, in quibus dictæ diphthongi longę omnino habentur, vt λητοῖ, λητοῖ, σαπφοῖ, sic vocandi casum λητοῖ (λητοῖ enim est numeri pluralis) à nominib. quartæ Contractorū: Hinc etiam exime Optandi modos, qui in fine αι, & οι, in tertiis personis singularibus sortiūtur, & pro longis habentur, vt φοῖτοιμι, φοῖτοις, φοῖτοι. ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι. Τυπτοίμι, τυπτοῖς, τυπτοι. In reliquis verò personis & modis breues habentur, vt τύπτοιμεν, τυφθεῖεν, τύπτοιεν. ποίησαι in aoristo priori verbi Medij in modo imperandi: ποιῆσαι autē penultima inflexa in aoristo priori Infinitiui, in verbo actiuo, & ita de similibus sentiendum est.

1. Exceptio. 2. Exceptio. 3. Exceptio.

13. *Contractio ex acuto & graui circumflectitur.* 1. *Exceptio.* *Error Vrbani & Antesignani.* 2. *Exceptio.*

Omnis contractio, quæ ex acuto & graui emergit, circumflectitur, vt βοάετε, βοᾶτε, ποιέω, ποιῶ, δῦηοί, δύηοῦς, ἀνωλός, ἀνωλᾶς: Hinc excipe Accusandi casus quartæ contractorum λητόα, λητώ, ἀιδόα, ἀιδώ: non ἀιδῶ vltima circumflexa, vt errarunt Vrbanus & Antesignanus, qui docent accusatiuos quidem à nominibus in ω, vt λητῶ acui, à nominibus verò in ως, vt ἀιδῶς in accusatiuo ἀιδῶ circumflecti, quorum tamē opinioni antiqua, & fide digna exemplaria repugnāt, in quibus acutus in vltima deprehenditur, vt ante me Henric. Stephanus obseruauit. Hinc etiā excipe dualia in ω cōtracta, vt σφῶι, σφὼ, νόω, νώ, quæ nunquā circumflectuntur.

14. *Ex contractione grauis & acuti nō exoritur circumflexus.*

Ex contractione grauis & acuti nunquam inflexus exoritur, sed acutus, vt γεγαὼς, γεγὼς, μεμαὼς, μεμώς, sed hæc & similia Participia præteriti perfecti Ionica accentū suorum primitiuorum tuentur; vt ab ἑστακὼς, fit ἑστακὼς, ἑστώς, à βεβηκὼς, fit βεβεᾶκὼς, βεβὼς. Æoles tamen in priorem syllabam Accentum retrahunt βέβως, ἔστως, μίμνως.

15. *Syllaba, in quam non incumbit contractio, eundem tonum, quem ante sibi arrogabat retinet,* 1. *Exceptio.*

Syllaba, in quam non incumbit contractio, eundem tonum, quem ante sibi arrogabat retinet, vt Δημοθένεος, Δημοθένης, τερήρια, τερήρη ab hac tamen via deflectunt quædam Ionica, quæ metalla significant, in quibus ex duobus graui-bus contra reliquorum consuetudinem inflexus gignitur, vt à χρύσεος, fit χρυσᾶς, à χάλκεος, χαλκᾶς, ab ὄχυρος, ὀχυρᾶς, quæ imitatur κεράμεος, κεραμᾶς. Ad hæc accedunt aliqua nomi-

nomina, quæ colores & materiam significant, vt πορφύρεος, πορφυρᾶς, λίνεος, λινᾶς, ἐρίεος, ἐριᾶς. Quæ omnia & similia, vt veteres Grammatici Græci obseruarunt, in neutro in plurali non circumflectuntur ἐρια, λινα, ὀχυρά, Attici tamen ea circumflectunt ὀχυρᾶ, χαλκᾶ, πορφυρᾶ, χρυσᾶ. Hæc duo verò nomina ἀδελφιδᾶς ab ἀδελφίδεος, ἐψιαδᾶς à ἐψιαδέος sunt superiora æmulata. 2. Exceptio. *Atticismus.*

Omnia nomina monosyllaba neutra circumflectuntur, vt πῦρ, πᾶν, sicut omnia monosyllaba ex contractione orta, vt πεῖς. 16.

Monosyllaba, quæ fiunt ex Aphæresi, quæ est elementi à capite syllabæ præcisio, si sint longa, inflectuntur, vt ἔφλω, ἔφης, ἔφη, ablato ε à capite φλῶ, φῆς, φῆ, sic ab ἔφω, ἔφυς, ἔφυ. φῶ, φῦς, φῦ: (χρὴ autem à χρημὶ fit per Apocopen quæ est ablatio litteræ vel syllabæ in fine.) Si verò monosyllaba quæ ex Aphæresi resultant breuia sint, acuuntur, vt ab ἔβαν sublato, ε, fit βάν. 17.

Nomina monosyllaba quæ fiunt ex Apocope longa circumflectuntur, vt βεῖ pro βείαρον: ἦλ apud Eustathium pro ἦλθε: κεῖ pro κεῖμενον: si verò ea syllaba, in qua erat Accentus abscindatur, in primam migrat, vt γλαφυρόν, γλάφυ, δαΐ pro δαΐλι. Nec tamē in huiusmodi monosyllabis acutus mutatur in circumflexum, sed tantum retrahitur, sic reperitur ὅ pro ὅπ. Si verò Apocope iam facta nomē sit duarum vel trium syllabarum, Accentum, quē ante habebat, retinet. vt δάκρυ pro δάκρυον, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα, ἰδρῶ pro ἰδρῶτι, si tamen penultima sit natura longa, & vltima breuis, acutus in circumflexum transit, vt ἄκρι pro ἄκριδε. 18.

Syncope, quæ est vnius syllabæ in media dictione reiectio, aut Accentum retrahit, aut mutat, vt ἐγαπέρα, ἐγάπαρα: ἄνδρα pro ἀνέρα: ex ὄιμμα verò fit οἶμα Accentu mutato, sic Aoristi passiui dum in Optandi modo patiuntur syncopem, quæ imitatur quodam modo contractionem, circumflectuntur, τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. Interdum verò syncope & contractio simul coalescunt, vt ab ἑστήκασι, ἑστᾶσι, ἑστᾶσι. 19.

Proschesmatismvs seu paragoge, quę est vnius litteræ aut syllabæ in fine dictionis collocatio, vix Accētum retrahit, vt Αἰνείησι, pro Αἰνείαις, ἀφανίαφι, pro ἀφανία, λόγοισι pro λόγοις, nisi cùm necessariò est dimittendus in antepenultimam ob additam syllabam, vt βημάτεσσι, à βήματα, pro βήμασι, Αἰνιᾶνες, Αἰνιᾶσσι; Aut cum omicron præcedit syllabam finalem, quæ per paragogen adiungitur, In his enim semper Accentus est in penultima, vt πάντες, πάντοφι, κατυληδών, κατυληδόνος, κατυληδονόφι, sic ἐμεῦ pro ἐμοῦ. 20. *Paragoge.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

Error Antesignani.

QVA in re lapsus est Antesignanus, qui in similibus tertiam à fine acuit, cui repugnat Lascaris, & correctiora Auctorum exemplaria, hanc quoque regulam sequuntur, ea omnia vocabula, quibus in fine adiicitur δε, quæ si à simplicium significatione non discedant, & nihil amplius quàm simplicia significent, tonum habent in penultima, vt ἐνθάδε, ὠδάδε, *hic* τοῖοδε, τοιόσδε *talis*. Mutatur autem in proschesmatismo Accentus, cùm superiores regulæ id requirunt, vt πιμπλῆ, πιμπλῶφι, σῆθεν, σήθεφι. Quod etiam fit in metaplasmo, qui est, quasi vnius declinationis in aliam traductio, vt τῇ ὑσμίνῃ tanquam si esset Quintæ, pro ὑσμίνῃ, τῇ ἄλκι pro ἄλκῃ τοῖς ἔγκασι, pro τοῖς ἐγκάτοις, ab ἔγκαλον, τοῖς πέπλοισι, pro τοῖς πεπλοῖς à πέπλον, τοῖς ποσὶ pro ποδάτοις, à πούδαλον, sic τοῖς διλημμάτοις, pro τοῖς διλήμμασι. Quando autem in fine adiungitur iota indicandi gratia, vltima acuitur, vt ἕπεσι, ποδοῖ, δουρὶ, νωῒ, τεῷνῑ: sic in oratione pro Corona τυτῷῑ pro τύτῳ, & apud Aristophanem ὁπῆ pro ὅπι.

21. SI nomen aut verbum in fine patiatur Apostrophum, & Accentus acutus in vocalem, quæ abiicitur, natura sua cadat, idem acutus in præcedentem migrat, vt χαλεπὰ ἄλγεα, pro χαλεπὰ ἀλγεα. ἀκὰ tamen & omnes Præpositiones elisę Accentū non retrahunt, sed amittunt, vt ἀκ' ἔτως, μετ' αὐτῶ, κατ' αὐτὸν, ne si Accentus retrahatur, videatur Præpositio posita pro verbo, vt μέτ' pro μέτεστι. πὰρ tamen quando poëticè eliditur, ante cōsonantes suum Accentum non amittit, vt Iliad. π, vers. 190.

τὸ μὲ πὰρ πόδ' ἐὸν χαμάδις βάλε —

In nominibus autem & verbis dissyllabis dum penultima est natura sua longa & vltima breuis, nonnulli ante Apostrophum circumflexum collocant, vt πὰ χρῆς' ἔλεξε pro πὰ χρῆσ' ἔλεξε, malim tamen in similibus cum Henrico Stephano, ne acutus vllo modo mutetur in circumflexum, sed ita scribatur πὰ χρέσ' ἔλεξε, cui sententiæ fauent antiqui. Poëtæ enim olim scripserunt, per Apocopen non dissimili modo δαΐ vltima acuta, pro δαΐ: nō δαῖ circumflexa vltima. Cùm verò τίς, πῶς, quod non est interrogatiuum eliditur, Accentum omnino prætermittendum cum aliquibus fide dignis exemplaribus censeo. hinc non probo eam scripturam apud Sophoclem in Oedipo:

πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ λάϊος χρόνῳ.

Hic enim scribendi modus τίς interrogatiuum confundit cum altero, & ideo ad euitandam confusionem Accentus debet prætermitti.

22. NOMINA composita vt plurimum accentum in priorem compositionis partem retrahunt, vt ἀγαθὸς, πανάγαθος, ἀδελ-

φὸς, μητράδελφος: maximè verò cum hæ particulæ α, ευ, δυς, ζα, aut Præpositiones aliquæ compositionem ingrediuntur, vt ἄλογος, εὔθυμος, δύσκολος, σύμμετρος.

VALDE tamen hac in re inconstantes sunt Græci, cum vbique accentum non retrahant, vt ἀγὴς, ἀναγης, δύαγὴς: sic ἐπαγωγὸς, δημαγωγὸς, cùm tamen dicant ἀσπιάγωγος, ἀνάγωγος, sed modum artis excederem, & lōgior, quàm par sit, essem, si composita nomina, quæ excipiuntur, insererem, quæ vsus facilius subministrabit. Hîc verò obseruādum est, interdum sex aut plures dictiones ad compositionem concurrere, nec ideo compositum pluribus Accētibus notandum, sed vnico contentum esse; quod interdum mirum est in quibusdam compositis, quæ plurima alia vocabula cōplectuntur, quale est illud Aristophanicum Lepidum in fine ἐκκλησιαζουσῶν: λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκομψολεψανοδριμυποδοτεμμαδοσιλφιοπαραμοιμελιδοκηλαικεχυμενοκικλεπικοασυροφοιβεισεραλεκτρυονοπτικεφαττικιζαλοπλειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων. hoc verò è partibus duodetriginta conflatū reperies. id est, *olla succidia cartilaginea, mustelli, caluariarum reliquiæ, vna cum intrito Laser melle interfuso, motacillæ, merulæ, columbæ, Gallorum tosta capitula, motacillarum, columbarum, leporum intinctu insperſa vna cum alis.* Hanc quidem facetam Aristophanis componendi rationem æmulati sunt interdum Lucillius & Plautus, sed infœliciter satis, dum Nugipolyloquides, Argentiextenebronides, Hippocampelephantocamelus & alia ridicula finxerunt. Apud Græcos autem mirum est quātum lepōris habeant epigrammata ex similibus contexta, quale est illud Hegesandri veteris poëtæ in Sophistas, quod ab Henrico Stephano in Appendice Anthologiæ titulo in Grammaticos mutato, repositum est.

Notio.

Ὀρφανιστασίδαι μινεγκεφαπηξογλῆνοι
Σακκοβρυεκτεφόροι καὶ λοπαδαρπυλίδαι
Ἰμφλωνοδεῖσκαλοι νηλιποκαβλεπίλαιοι
Νυκλιαθραυοφάγοι νυκτεπιπαπαλάμοι
Μειρακιξαπάται καὶ συλλαβοπδυσιλαβητὴν
Δοξομαθεμοσύφοι ζητερετησιάδαι

Quod Lucilliana imitatione Iosephus Scaliger in suis in Varronem coniectaneis tentauit exprimere hoc modo,

Silonicaperones, vibrissasperomenti,
Manticobarbicolæ, exterebropatinæ,
Planipedatquelucernitui, suffarcinamicti
Noctilatentiuori, noctidoloſtudij
Pullipremoplagij, ſutelocaptiotricæ
Rumigeraucupidæ, Nugicanoricrepi.

QVAE in posteriori parte compositionis accipiunt no- 23.

men,quod à præterito medio deriuatur, si actionem significet, aut per eam resoluantur,Accentu in penultima acuto notantur,vt ὀλιγόν pro ὀλιγεόν, à γέγονα *paucos generans*, λυγκεύς. Si verò passionem significent, aut per eam resoluantur, Accentum in antepenultima acutum sortiuntur, vt ὀλιγόφορος *qui pauco cibo & tenui est contentus*, κομψὸς *cui caput est amputatum.*

ALIAE regulæ generales quidem, sed magis singulis orationis partibus propriæ,commodiùs suis locis infrà tractabuntur.

Quomodo Latini à Græcis Accentuum suorum regulas generaliores deprompserint.

TANTA est affinitas inter eas præceptiones,quæ à Latinis de Accentibus traduntur, & superiores Græcorum regulas,quas iam attigimus, vt Latinos iisdem ferè vestigiis Græcos sequutos fuisse non obscurè deprehenderit Fabius. Quod vt facilius contempleris in breues gyros Latinorum de Accentibus præcepta redegi,quę poteris cum Græcorum Canonibus comparare.

Polysyllaba habent penultimã vel
- longam vel
  - Positione,& illã acuunt,vt Camillus.
  - Natura, & tunc eam inflectunt, vt Romãnus,si tamẽ vltima longa esset, circumflexus vertitur in acutum, vt Románo.
- breuem
  - Et tunc tertiam à fine acuunt,vt Horténsius, pópulus.

Dissyllaba habẽt penultimã vel
- longam
  - Natura,& eam circumflectunt, vt lex lêgis,lêge,mêta,Rôma: si verò accedat vltima longa,acuũt penultimam, vt Rómæ,métas,léges.
- breuem
  - Et tunc penultimam acuunt,vt Déus, sálus.

Latini Æoles secuti.

LATINI sunt Æoles sequuti, qui in polysyllabis, aut dissyllabis in vltima Accentum non collocabant. Hinc Priscianus & alij antiqui Grammatici dixerunt,in polysyllabis & dissyllabis tenorem in vltima apud Latinos nunquã scribi. Nec refert quod iam hæc Aduerbia doctè,peritè,& similia graui notentur:nõ enim est tam Accẽtus,quod facilè est cernere in pronunciatione,quẽ nemo obseruat;quàm quædã distinctionis nota,qua nomina ab Aduerbiis secernãtur.

Aduerbia in è quare graui notentur.

Monosyllaba vel sunt.
- longa
  - Vel Positione,& acuuntur,vt núx.
  - Aut natura,& circũflectuntur,vt môs.
- breuia
  - Et acuuntur, vt sál.

LATINI

Veteres Latini accentibus carebant.

LATINI verò antiqui Accentus non notabant,quemadmodum veteres Græci, quod & nos hoc tempore seruamus,nisi in quibusdam dictionibus.

QVOT MODIS APVD GRÆCOS *Accentus varietur, & eius locus mutetur.*

1. Inflexione,vt ἄγχεσι,ἀγχέσης,ἀγχέσῃ.
2. Quantitate,vt ἶσος pro ἴσος.
3. Variatione terminationis, vt σκληρότης apud Eretrienses, σκληρότητος apud reliquos. sic anagrammatismo sæpius Accentus mutatur, vt ex ἥρως fit ἀήρ, vt scribit Eustath.in vers. 55. Iliad. α, ὅτι ἡ ἥρως ὁ ἀὴρ δηλοῦται φασι, καὶ οὐκ ἂν ἀναγραμματισθείη, ἐξ ὧν καὶ ἡ ἥρως γραμμάτων οὐκ ἔστιν λαλεῖται καὶ ἀήρ. & paulopost, καὶ τὸ φλύαρος φλαῦρος παρ' Ἀττικοῖς.
4. Dialecto,vt κάλως Æolicè primâ acuta, pro κᾶλος communiter vltima acuta: sic Attici hæc mutant, μωρὸς, μῶρος, πηρὸς, πῆρος, τρόπαιον, τροπαῖον, ἕτοιμος, ἑτοῖμος, ἔρημος, ἐρῆμος, sic πόνηρος, μόχθηρος contra analogiam. *Atticismus.*
5. Metaplasmo,vt διχομήνυ, διχόμηνι, μελικράτω, μελίκρατι.
6. Elisione per Apostrophum, vt ἐλεεῖν ὑποβλέπων, pro ἐλεεινὰ ὑποβλέπων.
7. Variatione significationis, vt μόνη *sola* penultima acuta, μονὴ *mansio* vltima acuta σκαφὴ *effossio*,σκάφη *scapha*.
8. Compositione,vt χείρες,δύχειρες.
9. Syncope,vt οἶμα pro ὄιμημα, ἡγάτερα,pro ἡγατέρα, ἀνήκαμεν pro ἀνήκαμεν.
10. Diæresi,vt νηῦς pro νεῦς.
11. Hypertheſi,vt δέρυ, pro δορός.
12. Anadiplosi,vt κίκλυθι pro κλῦθι.
13. Proschesmatismo,vt πόντος, ποντόφι.
14. Systole,vt νέας pro νῆας, εἰδιμεν pro εἰδῶμεν.
15. ἔλειψις, vt pro ἑταῖρος,ἑτᾶρος.
16. Prothesi,vt ἔηκεν pro ἧκεν.
17. Orthographia diuersa, vt δυμαθεια, δυμαθία, πελωνεῖον, πελώνιον, πορμηθεια, πορμηθία maximè verò variantur ea,quæ ab ἦθος, κέρδος & à πυθεῖν & μαθεῖν deducũtur, vt φιλοκέρδεια & φιλοκερδία, ἀήθεια, & ἀηθία, δύπαθεια & δύπαθία.
18. Aphæresi,vt βῆ pro ἔβη.
19. Adiũctione dictionis encliticę, vt ἀδελφός σε.
20. Anastrophe, vt λόγων περὶ pro περὶ λόγων.

Quot

Universidad de Deusto Biblioteca

Universidad de Deusto Biblioteca

Quot sint dictiones, quæ carent Accentu.

DVO articuli præpositiui accentu carent, ὁ & ἡ. Aduerbia ὀ & οὐκ sequente vocali tenui spiritu notata, & ὀχ in consequutione orationis sequente aspirata vocali.

Præpositiones hæ ab ε inceptæ εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, Coniunctiones εἰ & ὡς.

Ποι Aduerbium cùm significat *aliquò* & non est interrogatiuum sine accentu ponitur.

Notio. QVANDO ὀ periodum claudit Accentu acuto notatur, hoc modo ὄ: sic cùm ἐξ aut in fine versus apud poëtas, aut in fine periodi apud oratores collocatur, Accentum acutum admittit, sic Theoc. Eidyl. 27. vbi periodus iam terminatur.

εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' ὄ. & Eidyl. 26.

——— ἐπεὶ ὀ σέ γε φημὶ κακῶν ἔξ ἔμμεναι.

Et alibi:

——— ἀμφοτέρων ἔξ
τείχων ἄνδρες ἔβαινον

De Litteris.

LITTERARVM, aut diphthongorum characteres nullo accentu notantur, nisi in aliquam orationis partem ad quampiam affectionem significandam transferantur, sic ἅ ἅ ἅ est Aduerbium hominis ridentis apud Eustathium, sic αἴ αἴ *vox hominis dolentis.* Apud Aristophanem autem in Pluto ὖ ὖ est imitatio hominis auidè nidorem haurientis, dum inquit,

ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ

In quem locum Scholiastes hæc annotat διὰ τῶν ψιλῶν τούτων ὖ δείκνυσιν, ὅτι χοιρείων κρεῶν ὀσμῆς ἤσθετο, ἀλλὰ ὖ ὖ ἐπίρρημα θαυμαστικὸν ἢ ὁ φραινόμενος τοῦτο φησί: significat per hæc ypsila sycophantam carnes suillas olfactu percepisse. Cæterum ὖ ὖ est quoque aduerbium admirantis, vel vox olfacientis.

De Nomine.

Accẽtuum difficultas. TOTA Accentuum difficultas in rectis nominum consistit, quæ tanta est vt vix præceptis comprehendi possit, siue enim ad formationem, siue ad analogiam & similitudinem, siue ad deriuationem te conuertas, vix vllam certam viam reperies, qua artem perfectam formare possis. Hinc qui de Accentibus præcepta aliqua tradiderunt, aut nihil de rectis nominum dixerunt, aut breuiter & cursim aliqua, eaque leuia percurrerunt. Etenim si ad vocum & terminationis similitudinem accurras, quæ in hac arte elaboranda optima

optima est dux & magistra, te in eas angustias & mæandros cõiectum videbis, è quibus vix teipsum Dædalo etiam duce expedire possis, ὀρανός quippe & πεδιόν vltimam acuũt, cùm tamen κόρανος & στάδιον antepenultimam acuant. Quę porrò maior varietas cerni potest, quàm in his tribus αἰγιαλὸς, αἰμύλος, αἴσυλος licet eadem analogia terminentur. Ne tamen hac in re labori pepercisse videamur, regulas, quæ rariùs fallant tibi proposuimus, in quibus interdum vsi sumus exemplis, quæ non passim in Dictionariis occurrunt, qualia sunt quædam propria, à probatissimis tamen & veteribus auctoribus vsurpata, quæ quia interdum magis ad nostrum institutum faciebant quàm alia, ea lubentiùs nostris præceptionibus inseruimus. Nec verò mireris si aliquando ab Accentibus, quos in vulgaribus, & tritis Lexicis deprehendes, dedita opera discedamus; Illa enim non in vno tantum loco, sed in plerisque, mendis scatere obseruauimus. *Lexicorum errata in Accentibus.*

DE ACCENTV SIMPLICIVM DECLINATIONVM.

De Recto nominum primæ declinationis: & primum de penultima acuta.

Acuũt vt plurimũ penultimam terminata in

- ας — Dum modo non sint Dorica, vt Αἰνείας, ἑρμείας, ὑμναγόρας, ἀκανθίας, ἐπαμινώνδας.
- ης — Nomina in ης, vel simplicia, vt χρύσης, Ἀγχίσης, vel aliunde deducta, vt à πέδη fit πεδήτης, ab ἀβρότονον, ἀβροτονίτης. sic dissyllaba verbalia, siue à barytonis, siue à contractis oriantur, vt βήτης, κτήτης, κράτης, ψάλτης.
- ης — Excipe κριτής quod vltimam acuit, etiam in compositione, si coniungatur cum aliqua Præpositione, vt ὑποκριτής: si verò cum nomine copuletur retrahit in penultimã, vt δικαιοκρίτης. *Exceptio.*
- ης — Acuunt quoque penultimam verbalia deriuata à tertia Coniugatione Contractorum, si in penultima omicron retineatur, vt ἀρότης.
- ης — Acuuntur quoque in penultima, quæ in της desinunt supra duas syllabas, si habeant τ purum & penultimam sortiantur breuem, vt ἐργάτης: excipe εὑρετής. *Exceptio.*

Acuunt

Universidad de Deusto
Biblioteca

Acuũt vt plurimũ penultimam terminata in

Atticiſmus.

ης — Acuunt etiam penultimam finita in ης, quę in penultima aliquam immutabilium, λ, μ, ν, ρ admittunt, vt ὑφαίνης, κηδέστης, quæ tamen Attici in vltima acuunt, vt κηδεστὴς. Denique omnia ferè acuunt penultimam quæ iota in eadem penultima habent, vt μεσίτης, ὀξίνης, ὀπλίτης.

De vltima acuta.

Vltimã ferè ſemper acuunt terminata in

ας — Verbalia polyſyllaba, quæ proficiſcuntur à verbis Cõtractis, maximè verò à prima, vt ἀγερασίης, ἀκεσθὴς, ab ἀγείρεω & ἀκέομαι, ſic alia verbalia polyſyllaba, quæ penultimã obtinẽt longam, vt βραχεάτης, & ſimilia, vt μαχητὴς, quorũ normam ſequuntur ea, in quibus reperitur ω, in penultima, vt κρυσωτὴς, excipe aliqua ἡλικιώτης, ἑταιρώτης, ἰδιώτης, πατριώτης, δεσμώτης.

Exceptio.

De vltima Circumflexa.

Vltimã circũflectũt terminata in

ας — Dorica in ας, vt φωκᾶς, κοσμᾶς, κηφᾶς.

ης — Dorica in ης, facta à nominibus in ας, ϑωλέας, ϑωλῆς, Ἀπελλέας, ἀπελλῆς, quod tamen non fit in omnibus: neque enim rectè dicerẽs Ἀνδρέας, ἀνδρῆς.

DE OBLIQVIS PRIMÆ DECLINATIONIS.

De ſingulari.

GIGNENDI & Dandi caſus ſi Accentus in recto fuerit, in penultima acutus, penultimam quoque acuunt, vt Παυσανίας, Παυσανίᾳ, Ἀλκέους, Ἀλκέᾳ, Ἀλκέᾳ, ſic Παυσανίαι in Dandi caſu. Si verò in recto ſit acutus in vltima, Gignẽdi & Dandi caſus circumflectuntur, vt ἀγερασῆς, ἀγερασῆ, ἀγερασῇ, Dorica verò circumflexum vbique retinent, vt Θωμᾶς, Θωμᾶ, Θωμᾷ.

Genitiuus Ionicus.

GIGNENDI verò caſus Ionicus qui terminatur in εω, & ſæpe occurrit apud poëtas, ſi nominatiuus ſit Barytonus antepenultimam acuit, vt Αἰνείας, Αἰνείαο: ζώγρης, ζώγραο: Si verò nominatiuus ſit oxytonus, vel periſpomenus, Genitiuus Ionicus eſt paroxytonus, vt à ποιητὴς, fit ποιητέω pro ποιητῆ, βορέω autem apud Heſiodum in Theogonia ponitur per ſyncopẽ pro βορέεω à Ionico Nominatiuo βορέης pro βορέας.

Genitiuus Æolicus & Bœoticus.

Æolicus autem & Bœoticus Genitiuus ſequitur, normam Ionici: antepenultimam enim acuit ſi proficiſcatur à recto paroxytono, vt ab Αἰνείας fit Æolicus genitiuus Αἰνείαο, penultimam verò acuit, ſi fluat à Nominatiuo oxytono, vel periſpomeno, vt à ποιητὴς fit ποιήϊο.

Accuſatiuus ſingularis.

ACCVSANDI caſus Nominatiuum ſequitur, vt Αἰνείας, Αἰνείαν, λῃστὴς, λῃστὴν, Ionicus verò Accuſatiuus qui exit in εα regulam Genitiui Ionici ſequitur, nam ſi in nominatiuo acutus ſit in penultima, accuſatiuus tertiam à fine acuit, vt Αἰνείας, Αἰνείαν, ſi autem ſit in nominatiuo acutus in vltima, accuſatiuus ſecundam à fine acuit, vt ἀκεσθὴς, ἀκεσθέα.

Accuſatiuus Ionicus.

Vocatiuus ſingularis.

VOCANDI caſus Nominatiui acutum retinet, præterquam in ις, quorum rectus exit in ης, quæ cùm in vocandi caſu α breue ſortiantur, ſi cõtingat penultimam eſſe natura longam Circumflexum recipit, cùm in nominatiuo acutum admittat, vt ϑεοφάνης ὦ ϑεοφάνη quorum naturam imitantur poëtica in ης, vt ὁ κυώπης ὦ κυώπη, reliqua. verò in ης quæ penultimam natura longam nõ habent, Accentum Nominatiui ſequuntur, vt πρέσβις, πρέσβι, præterquã hæc, quę antepenultimam acuunt δέσποτα, μήλοπι, ἀνάκτα, σύριπα.

Exceptio.

De duali.

Duales nominatiui non patiũtur Circumflexum.

LICET vltima Nominatiui, Accuſatiui, & vocatiui dualis ſit ſemper longa, nunquã tamen circumflexum admittit, quod etiam locum habet in aliis declinationibus, ſed nominatiuum ſingularem ſequitur, vt ab ὁ μαθητὴς in duali τὼ, τὼ μαθητᾶ non μαθητᾶ vltimâ circumflexa. Si verò in nominatiuo ſingulari ſit acutus, in penultima, erit quoque acutus in eadem ſede in nominatiuo & accuſatiuo duali, vt ὁ Αἰνείας dualis τὼ, τὼ Αἰνείᾱ. Genitiuus verò & datiuus dualis ſequuntur Genitiuum ſingularem, vt ἑ Αἰνείᾱ in duali τοῖν Αἰνείαιν ἕ μαθητᾶ τοῖν μαθητᾶν.

De plurali.

NOMINATIVVS & vocatiuus pluralis ſequuntur totum nominatiui ſingularis, vt ὁ μαθητὴς οἱ, αἱ, τὼ μαθηταὶ. Si verò penultima ſit natura longa & nominatiuus ſingularis ſit paroxytonus, in plurali penultima circumflectitur: quia vltima diphthongus, ratione Accentus cenſetur tanquam breuis, vt ὁ πεδήτης: in plurali οἱ, αἱ, τὼ πεδῆται, ὁ Αἰνείας, οἱ, αἱ, τὼ Αἰνεῖαι.

Genitiuus pluralis.

GENITIVVS pluralis in quibuſuis nominibus vltimã circumflectit, Αἰνειῶν, χρυσῶν, μαθητῶν, exceptis his tribus quæ more Æolico cõtra aliorum Canonẽ penultimam acuunt, ὁ κλέπτης τῶν κλεπτέων, ὁ χρέστης τῶν χρεστέων, & οἱ ἐτησίαι τῶν ἐτησίων, hinc etiã excipe omnes Æolicos Genitiuos in αων, vt Αἰνειάων & Ionicos, qui eandem rationem ſeruant, quam Genitiui ſingulares Ionici, vt Αἰνείαω qua in re imitantur Atticos.

Genitiui Æolici, & Ionici.

Datiuus plur.

DATIVVS pluralis datiui ſingularis accentum retinet, τῷ

τῷ Αἰνείᾳ, τοῖς Αἰνείαις, τὸ μαθητῆ, τοῖς μαθηταῖς. Accusatiuus pluralis Accusatiuum quoque singularem sequitur, communis quidem communem, τὸν Αἰνείαν, τὰς Αἰνείας Ionicus autem Ionicum, vt τὸν Αἰνειᾶ, τὰς Αἰνειάς.

DE RECTO NOMINVM SECVNDÆ DECLINATIONIS simplicium.

De fœmininis adiectiuorum.

Canon. 1. ADIECTIVA, quæ à nominibus tertiæ declinationis simplicium deducũtur semper vltimam producunt, & ideo penultimam aut vltimam acuunt: tanta est enim vltima similium fœmininorum, quanta est vltima genitiui singularis masculini, cùm autem in tertia declinatione illa perpetuò protrahatur, vtporè, quæ in ε, terminatur, longa quoque erit vltima fœminini à nominibus tertiæ declinationis detorti. Quapropter si in recto masculini fuerit Accentus acutus in antepenultima, migrabit in penultimam in fœminino, vt δαιμόνιος, δαιμονίᾱ, δαιμονία, δαιμόνιον: ὄλβιος, ὀλβίᾱ, ὀλβία, ὄλβιον: σοφώτερος, σοφωτέρᾱ, σοφωτέρα, σοφώτερον: excipe πότνιος, ποτνίᾱ, πότνια, πότνιον: & πέπερος, πεπέρᾱ, πέπερι, quæ vt dixi in quantitate contra aliorum institutum, vltimam corripiunt. Si verò in recto masculinorum sit Accentus Circumflexus in penultima, vertetur in acutum in fœminino, vt γυναικεῖος, γυναικείᾱ, γυναικεία, γυναικεῖον: excipe δῖος à δῖος quod vltimam contra aliorum morem corripit. Dum autem in recto masculinorum est tonus acutus in penultima vel vltima, idem quoque acutus in fœminino seruabitur, vt δεινός, δεινή, δεινόν. Hîc aduertendum est interdum occurrere substantiua, quæ si terminationis ratio habeatur, videntur adiectiua, vt ἐχθρός, ἐχθρὰ *inimicus, inimica.* ἔχθρα *inimicitia.* Nonnulla etiam alia tyrones turbare possunt, quæ sunt tamen merè substantiua, vt δαναός, δαναή, πόλος, πόλη, χόλος, χόλη, βίοτος, βίοτη.

Notio.

Fœminina deducta à nomin. quintæ declinationis.

EADEM quoque ratio in fœmininis deductis à nominibus quintę declinationis seruatur, vt μέλας, μέλαινα, πέλας, πέλαινα; eandemque viam sequũtur, quædam substantiua à masculinis deducta, ῥαφεύς, ῥαφεύτριᾱ, ῥαφεύτρια, λάκων, λάκαινα, λέων, λέαινα. In ις verò masculina habent fœmininum in ειρα & antepenultimam acuunt, vt ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα. εἰς autem propter vltimam longam circumflexum mutat in acutum, εῖς μία. Nomina autem gentilia, vel quæ illa imitantur, quorum fœminina in ασσα vel ττα terminantur si dissyllaba sint, in fœmininum secundam à fine circumflectunt, vt ῥᾶξ, ῥᾶσσα, κρῆς, κρῆσσα, sic πῆς, πῆττα: si verò sint trisyllaba tertiam à fine acuunt, vt κίλιξ, κίλισσα, λίβυς, λίβυσσα, sic βασιλεύς, βασίλισσα, αὐλαξ, αὔλακος. Quæ verò deducuntur à masculinis in ης præcipit Theodorus in εια proparoxytona esse, σὐηθὴς, σύηθεια, ἀσθενὴς, ἀσθένεια. Ionες autem talia per iota efferunt, ἀσθενίᾱ, σύηθεια. Denique fœminina in εια, quæ deriuantur à masculinis in υς declinatis per εος, si in masculino Accẽtus sit in vltima acutus, in fœmnino erit circumflexus in penultima, ὀξὺς, ὀξεῖᾱ, ὀξεῖα, ὀξὺ, ταχὺς, ταχεῖᾱ, ταχεῖα, ταχὺ: excipe ἐλαχὺς, ἐλάχεια, λιγὺς, λίγεια quæ in veteribus & correctis codicibus antepenultimam acuunt. Si autem in masculino acutus occupet vel tertiam vel secundam à fine, vel si penultima circumflectatur, tunc fœminina antepenultimam acuunt, vt ἡμισυς, ἡμίσειᾱ, ἥλυς, ἡλεία.

Fœminina in ια à masculinis in ης.

Fœminina in εια à masculinis in υς declinatis per εος.

Exceptio.

De fœmininis quibus more poëtico inseritur ακτ.

QVAE per paragogen more poëtico in fine ακτα suscipiunt, si à primitiuo dissyllabo, quod vltimam acuat, deriuentur, facta iam adiectione penultimam acuunt, vt ab ἀδλὴ fit ἀϊλακτα: si verò fluant à dissyllabo penacuto, facta paragoge tertiam à fine acuunt, vt φάκη, φάκακτα: Si verò primitiuum duas superet syllabas tonus, vt plurimum, erit in penultima acutus, vt σελώνη, σελωνάκτα non circumflexus, cùm illud α finale sit longum.

Canon. 2.

DE ACCENTV RECTI NOMINVM TERMINATORVM IN α.

De antepenultima acuta.

Antepenultimã ferè semper acuunt terminata in

- ω — Desinentia in α non purum, & præcedente consonante, vt ἄκαρνα, τράπεζα, μέλισσα.
- ϑα — Multa polysyllaba in ϑα, vt κίσσαϑα, ἄκανθα.
- ρα — Polysyllaba in ρα, dum modò non sint fœminina adiectiuorum, vt ὄγκυρα, ὄλυρα, δημήτηρα: si verò sint substantiua, in quibus α præcedat ρ, penultimam acuunt, vt ἐχάρα, πάρα, κιθάρα.
- ικα — Nomina mulierum officia significantia, vt ποιήτρια, συμπότρια.
- ειρα — Polysyllaba in ειρα, quæ à verbis in εύω nõ deducuntur, vt σωάγκειρα, σεβάστρα: sic antepenultimam acuũt deriuata à nominibus in ης, vt ab ἀληθὴς, ἀλήθεια. veteres autem Attici nomina tùm in ειρα, tum in οιρα pro-

Universidad de Deusto Biblioteca

Antepenultimã ferè sem per acuunt terminata in

ducebant, & acuto in penultima notabãt, vt Ἀναιδεία, προνοία; sed mos ille exoleuit, neque enim locum habet in omnibus.

οια Pleraque, vt ἄγνοια, εὔνοια.

ουσα Participia omnia præsentis temporis in ουσα, vt τύπτουσα: & alia nomina polysyllaba substantiua, vt ἄγχουσα, μέδουσα.

Exceptio. ια Polysyllaba, vt ἄρπια, αἴθια, his exceptis oxytonis ὀργιὰ, μητριὰ, ἀγιά.

De penultima acuta.

Penultimam sępius acuunt terminata in

δα Dissyllaba maximè, vt λήδα.

εα Vt ἰτέα, αἰγανέα.

θα Dissyllaba, vt μάρθα.

ια Polysyllaba etiam, vt ἀνδραγαθία, & ea quę à participiis fiunt, vt ἐξουσία, sic quæ à verbis in εύω manant, vt προσεδρεύω, προσεδρία, συμβουλεύω, συμβουλία, παρθενεύω, παρθενία, ἀσωτεύω, ἀσωτία, ἡγεμονεύω, ἡγεμονία.

ρα Dissyllaba, quæ monophthongum ante ρ, vt η vel ω vel υ sortiuntur, θύρα, χώρα, λύρα, excipe φηρὰ & πυρὰ, quæ vltimam acuunt: Multa etiam alia dissyllaba, quorũ regula certa non est, penultimam acuunt, vt ἄβρα, ἄγρα, quæ in compositione Accentum non retrahit ποδάργα.

Exceptio.

οα Dissyllaba, vt πόα, χρόα, & alia.

αια Polysyllaba, vt ἐλαία, ἀγλαία.

εια Quæ à verbis in εύω deducuntur, vt δουλεύω, δουλεία, πρεσβεύω, πρεσβεία, βασιλεύω, βασιλεία, sic dissyllaba in εια, quæ substantiam non significant, vt μνεία, χρεία.

υα Sæpius, vt καρύα.

σσα Dissyllaba, dum modò non sit penultima natura longa, vt λύσσα.

De vltima acuta.

Vltimã ferè acuunt terminata in

ια Nomina appellatiua, quæ cõgregationem significant, vel tanquam loca aliquid continent, & vulgò appellantur contentiua, vt λαλία, παιδιά, vna cum αἱμασιά quod corruptè in quibusdam Lexicis penacuitur.

ρα Dissyllaba pleraque si non pręcedat vel ω, vel η, vel υ, vt χαρὰ, δορά, & aliqua polysyllaba, dum præcedit ο, vt ἀγορὰ.

Dissyl

Vltimã ferè acuunt terminata in

εια Dissyllaba, quæ substantiam significant, vt χειὰ, ζειὰ, φειά.

οια Dissyllaba, vt ποιὰ, ροιά malum Punicum, ροία enim paroxytonum significat volutabrum equorum.

De penultima circumflexa.

Penultimam sępius circumflectũt terminata in

ρα Dissyllaba, si habent in penultima diphthongum, vt μοῖρα, σφαῖρα, aliquibus tamẽ exceptis, vt φαίδρα, σαύρα, αὔρα, λαύρα, quorum aliqua corruptè in Lexicis circumflectuntur. *Exceptio.*

ουσα, αισα Dissyllaba, quorum penultima est natura longa, vt αἶσα, μοῦσα.

τα Aliqua, quorum penultima est diphthongus, vt οἰνοῦντα.

αια Dissyllaba, vt μαῖα, γαῖα.

ια Participia omnia præteriti perfecti, vt τετυφῖα: & alia nomina dissyllaba, vt μυῖα.

De vltima circumflexa.

Vltimã circumflectunt,

ᾶ Quæ per crasim & contractionem à nominibus in αα deducuntur, vt Ἀθηνᾶ, Ναυσικᾶ, μνᾶ, ab Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

De nominibus desinentibus in η.

OMNIA nomina Ionica, quæ formantur à nominibus in α, quorum vltima est longa, verso α in η, eundem Accentum retinent, quem terminatio in α sortiebatur, vt ab ἡμέρα fit ἡμέρη. Hic porrò notandum est fœminina Ionica in η aliquando adiectionem εια suscipere, vt Πηνελόπη, Πηνελόπεια, ἐρήμη, ἐρήμεια. *Canon. 1. Ionismus.*

QVAE habent, ο, in penultima, & quæ deriuantur à verbis, quorum penultima in præsenti est ε, vltimam acuũt, vt à τρέπω, τέτροπα, τροπὴ, à νέμω, νένομα, νομὴ, sic ἐπιτομὴ, & ferè omnia quæ à præterito medio deducuntur; vt φεύγω, πέφυγα, φυγὴ, quando autẽ poëticè in similibus paragoge, id est, adiectio syllabæ φι inseritur, penultima circumflectitur, vt τροπῆφι, νομῆφι, φυγῆφι, In reliquis verò, in quibus Accentus est in penultima paragoge, non mutat Accentum, vt βελόνη, βελόνηφι, idem etiam dicendum est de nominibus in α terminatis, vt ὀρανία, ὀρανίαφι: si verò esset circumflexus in penultima, vertitur in acutum paragoge iam facta, vt μοῖρα, μοίραφι; in his autem, quæ antepenultimam acuunt, Accentus propter paragogen descendit, vt ἄκανθα, ἀκάνθαφι. *Canon. 2. Paragoga syllabæ φι,*

QVAE terminantur in η præcedente consonante ad- *Cautio de ter.*

minatis in ν præcedente consonante.

modum sunt incerta, alia enim tam dissyllaba, quàm polysyllaba nunc acuuntur in fine, vt πολιηὴ, δρεπὴ; alia verò penultimam acuunt, vt Ῥώμη, πύργη, ἀγάπη, ἀγαπήτη, μελέτη, sequentes tamen obseruationes iuuabunt.

De penultima acuta.

Penultimã ferè semper acuũt terminata in

- δη — Dissyllaba, quæ in penultima non habent diphthongum, vt σίδη.
- ειη — Ionica quædam, vt παρθαλέη, quæ postea circumflectuntur παρθαλῆ.
- ιη — Omnia ferè, vt ἐρεσκέη.
- κη — Polysyllaba, vt φοινίκη, μυρίκη: paucis exceptis, vt ἄϊκη.
- λη — Dum modò in penultima non sit diphthongus, vt κρωβύλη, *reticulum quo coma contegitur.*
- μη — Quando inseritur aliqua vocalis ante μ, vt φήμη, βρόμη: exceptis paucis, vt πμὴ.
- νη — Cum inseritur aliqua vocalis ante ν, vt μελίνη, aut cùm ante ν, ponitur ρ, si sint dissyllaba: excipe φερνὴ.
- ονη — Si substantiam significent, vt βελόνη, πρόβονη.
- ωη — Substantiua, & præcipuè actionem significantia, vt πελαμησωνὴ, βορβορωνὴ, sic alia in ωη, vt ἀθρησωνὴ.
- ωνη — Vt μεθώνη, & omnia ferè, quę in penultima habent ω exceptis paucis, vt ἀγωγὴ, ἐδωδὴ, ῥωὴ, ζωὴ, ϑωὴ, φωνὴ, quæ à verbis ῥῶ, ζῶ, ϑῶ, φῶ deducuntur, vnà cum ἰωκὴ, ἀκωκὴ.
- οη — Si præcedat aspirata consonans, vna cum altera, vt χνόη, φθόη, χλόη, & alia maximè dissyllaba.
- τη — Quæ habent monophthongũ in penultima, vt ἀφρηδίτη: exceptis paucis, vt δρεπὴ.
- υη — Dissyllaba in υη, vt λύη, φύη.

De vltima acuta.

Vltimã ferè semper acuunt terminata in

- δη — Dissyllaba, quorum penultima est diphthongus, vt αὐτοδὴ, αὐδή. (gus, vt αὐλὴ.
- λη — Dissyllaba, vbi est in penultima diphthõ-
- μη — Quæ ante μ habent aliquam consonantem, vt χραμμὴ, ἀκμὴ, ὀσμή. (νὴ, κηλιονὴ.
- ονη — Quæ rem nõ substantẽ significant, vt ἡδονὴ.
- οη — Quæ deriuantur à verbis in εω, vt πνοὴ à πνέω, χοὴ à χέω.
- φη — Præcedente υ, vt κρυφὴ, γλυφή.

De

De vltima Circumflexa.

Vltimã circumflectunt ῆ

- Nomina pellium, aut quæ propriè sunt Ionica & patiuntur contractionem, vt παρθαλέη, παρθαλῆ: sic nomina arborum
- Ionica, ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ, & alia quædam, quæ morem Ionicum imitantur, vt γαλέα, γαλῆ, νέα, νῆ.

DE ACCENTV OBLIQVORVM.

De singulari.

Si in nominandi casu sit acutus in antepenultima, in Genitiuo & Datiuo erit in penultima, propter vltimam lõgam, vt σύεργα, σύεργείας, σύεργείᾳ. Si verò sit acutus in penultima, remanebit Accentus in eadem sede, vt ἀθρησωὴ, ἀθρησωὴς, ἀθρησωὴ; σοφία, σοφίας, σοφίᾳ: excipitur ἡ μία τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ. Si autem sit circumflexus in penultima, vertetur in acutum, vt μῆσα, τῆς μέσης, τῇ μέσῃ, σφαῖρα, σφαίρας, σφαίρᾳ. Denique si sit acutus in vltima, vertetur in circumflexum, vt πμὴ, πμῆς, πμῇ, si verò sit circumflexus, seruabitur in reliquis casibus, vt ἀθλωᾶ, ἀθλωᾶς, ἀθλωᾷ. Accusatiuus & vocatiuus Accentũ nominatiui sequuntur, vt τὴν τράπεζαν, τὴν πμὴν, τὴν σύεργαν: Vocatiuus ὦ τράπεζα, ὦ πμὴ, ὦ σύεργα. *Exceptio.*

De duali.

Si Accentus fuerit in antepenultima in nominatiuo singulari, erit in nominatiuo vocatiuo & accusatiuo duali in penultima, quia cùm α in duali sit semper longum, in penultimam Accentum trahit, vt ἡ τράπεζα, in duali τὼ κρὴ ὦ τραπέζα, τὼ κρὴ ὦ σύεργεία: Hinc si fuerit in nominandi casu singulari circumflexus in penultima, in duali vertetur in acutum, vt ἡ μῆσα: dualis nominatiuus accusatiuus & vocatiuus τὼ κρὴ ὦ μέσα. Si verò in nominatiuo singulari fuerit acutus aut in penultima, aut in vltima, eundem retinebit in duali, vt ἡ σωφρησωὴ, ἡ καλὴ: in duali τὼ κρὴ ὦ σωφρησωὰ, καλά. Genitiuus & datiuus dualis genitiui & datiui singularis Accentum amplectuntur, vt τοῖν τραπέζοιν, τοῖν μέσοιν, τοῖν πμοῖν, In genitiuo duali τοῖν τραπέζαιν, μέσαιν πμαῖν.

De plurali.

Nominativvs & vocatiuus pluralis tonum nominatiui & vocatiui singularis retinent, vt ἡ τράπεζα, ἡ μῆσα, ἡ πμὴ: nominatiuus & vocatiuus pluralis αἱ κρὴ ὦ τράπεζαι, μῆσαι, πμαὶ. Si tamen penultima nominatiui singularis esset acuta, & natura sua longa, in plurali penultima circumflectetur, quia diphthongus αι censetur tanquam breuis, vt ἡ *Exceptio.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

φήμη ἡ ὀλκαία nominatiuus & vocatiuus pluralis αἱ κὴ αἱ φῆμαι ὀλκαῖαι. Fœminina autem ab adiectiuis tertiæ declinationis deducta Accentum suorum masculinorũ sequuntur, & talis est Accẽtus in nominatiuo plurali fœminino, qualis est in plurali masculino, vt ὄλβιος, ὀλβία, ὄλβιον in plurali ὄλβιοι & in fœminino ὄλβιαι in antepenultima non ὀλβίαι vltima acuta, licet deriuetur ab ὀλβία.

Genitiuus pluralis. GENITIVVS pluralis omnium substantiuorum in vltima circumflectitur, vt ἡ πρέσβυς τῶν πρεσβέων, ἡ μῦσπι τῶν μυσπέων, excipitur vnicum substantiuum, quod penultimam acuit, ἡ ἀφύη τῶν ἀφύων. Genitiuus autem fœmininorum adiectiuorum, à nominibus tertiæ declinationis descendentium eodem Accentu notatur, quo genitiuus pluralis masculinus, vt ὄλβιοι τῶν ὀλβίων, sic αἱ ὄλβιαι τῶν ὀλβίων; reperitur tamen apud Pindarum πολιῶν pro πολλῶν, sed hoc fit Doricè.

Exceptio. Excipitur verò τῶν πορνῶν à πόρνη quod à πόρνος deriuatur, nisi malis dicere non esse adiectiuum. Reliqua verò fœminina ab adiectiuis, iisque imparibus, nominibus vel participiis facta, vltimam Genitiui pluralis inflectunt, vt ὁ βαρὺς ἡ βαρεῖα, τῶν βαρειῶν, ὁ μέλας, ἡ μέλαινα τῶν μελαινῶν, ὁ τύπλων ἡ τύπλαινα τῶν τυπλαινῶν.

Datiuus pluralis. DATIVVS pluralis datiui singularis Accentum retinet, vt ἡ μῦσπι τῇ μύσπι, in plurali τοῖς μύσπαις: τῇ πρεσβᾷ, τοῖς πρεσβαῖς.

Accusatiuus pluralis. ACCVSATIVVS pluralis communiter vltimam semper habet longam, & ideo necessario tonus est, vel in penultima, vel in vltima acutus, vt τοὺς μύσπας, τοὺς πρεσβᾶς, τοὺς τιμᾶς. Dores tamen, tam in nominibus primæ, quàm secundæ simplicium vltimam syllabam ας corripiunt, & ideo in secunda declinatione si penultima sit natura longa, eam circumflectunt, vt ἡ κρεμών ἡ φήμη, τοὺς κρεμῶς τοὺς φήμους in accusatiuo plurali Doricè.

DE TERTIA DECLINATIONE SIMPLICIVM NOMINVM.

De Recto.

Canon. 1. NOMINA appellatiua dissyllaba ferè omnia penultimam acuunt, vt λόγος: Adiectiua verò vt plurimum dissyllaba vltimam acuunt, vt χρηστός. Omnia autem interrogatiua dissyllaba penultimam vel acuunt, vel circumflectunt, vt ποῖος, πόστος, si verò ab interrogationis vi & significatione recedant, vltimam acuunt, vt ποιός, ποσός.

De Nominibus deriuatis & compositis.

Canon. 2. DERIVATA à præteritis passiuis circumflexis vltimam acuunt, vt ἀγαπᾶτός, ab ἀγαπάω, ἀγαπήσομαι, ἀγαπητός ab ἀγαπάω. Com

Composita verò & deriuata à verbis Passiuis quintę coniugationis antepenultimam acuunt, vt ἄφατος, ἄπαρος. Composita autem à verbis χέω, βάλλω, πλέω, cum Præpositione quidem acuunt antepenultimam, vt περίχυτος, ἀμφίβολος, περίπλοος: cum alia verò parte orationis acuunt penultimam, vt οἰνοχόος, ὀλιγόλογος, ὀνειροπόλος. Composita ab ἔχω, si habent in penultima diphthõgum, ου, eam circumflectunt, vt ὀφιοῦχος: si verò in penultima habeant tantum simplex ο omicron, antepenultimam acuunt, vt αἰγίοχος. Composita autem ab ἔργημι, vltimam acuunt, vt δημιοργός: legitur tamen πανοῦργος, μηχανοῦργος, κακοῦργος.

De Antepenultima acuta.

Acuunt ferè semper antepenultimã terminata in

- ατος — Quæ, à nominibus descendunt, vt à τέρας fit τέρατος.
- ις — Vt λύδις, ἄειρις, ἄγις.
- λος — Quæ, in penultima habent η, dum modò sint propria, aut appellatiua, vt κάμηλος: quorum rationem communia imitantur, vt ὁ κὴ ἡ βέβηλος.
- αμος — Si sint tribracha, vt κάλαμος: aut habeant primam positione longam, vt ἄρχαμος, τύρβαμος: aut si sint nomina propria, quæ antepenultimam natura producant, vt πύραμος: à priori tamen parte regulæ quædam excipiuntur, vt πολέμιος, ἰάμβος. *Exceptio.*
- εμος — Vt πόλεμος, ἄνεμος.
- ιμος — Adiectiua maximè, vt ἀφέλιμος.
- νος — Cùm, ν, finale non concurrit cum aliqua consonante præcedente, vt ἀοργῆνιος, ξύλινος: aliqua tamen excipiuntur, vt ἐκτῆνος, ἐχῖνος, γελασῖνος: φιλῖνος, πυλακῖνος, ἀγαθῖνος, τραξῖνος, ταυκινος, καρκῖνος, ἀληθινος. *Exceptio.*
- τερος — Adiectiua in ερος, quæ assumunt τ, quo in primitiuo carebãt, vt ab ἀγρὸς fit ἀγρότερος, sic ἡμίτερος: si verò in primitiuo sit, τ, acuitur vltima, vt κρατερός à κράτος. Comparatiua autem antepenultimam acuunt, vt σωφρότερος.
- ωρος — Præcedente duplici ρ, vt νάρκισσος, excipe ἰλιονὸς nomen proprium. *Exceptio.*
- ερος — Vt ἀμαυρότερος, nisi fuerint simplicia, vel ante ε habent π, vt ἰαπετός: vel fuerint à verbis inflexis deriuata, vt ἐπιμενετὸς. *Exceptio.*

Universidad de Deusto Biblioteca

Acuunt ferè ſem per ante penultimam terminata in

- τος — Superlatiua, vt κάλλιστος.
- αιος — Quæ in tertia à fine ſyllaba ιῶτα habent, & à fœmininis ſecũdę declinationis deſcendunt, vt à τιμὴ fit τιμαιος, ſic βίαιος, acuũt quoque antepenultimam deducta à verbis, vt μάταιος, λύαιος.
- ειος — Poſſeſſiua, vt ἀνθρώπειος.

De penultima acuta.

Acuunt vt plurimum penultimã terminata in

- εος — Quæ fiunt à tertia perſona præteriti paſſiui, vt à λέλεκται, fit λεκτέος.
- ιος — Tribracha in propriis, vt Κλονίος: excipe Ἅλιος, Κρόνιος, Ἄνιος, Ξένιος, ſi tamẽ non ſint propria acuuntur in antepenultima.
- κος — Si ſint vnius tantum generis, & dibracha ſint, vt κρίκος: κακὸς, enim eſt adiectiuum, & trium generum.
- λεος — Vt θαρσαλέος: excipe ea, quæ fiũt à nominibus in ειος: vt δαιδάλεος à δαιδάλειος.
- ολος — Diſſyllaba, quæ habent ο ante λ, vt στόλος: excipe θολός.
- ιλος, υλος — Vt ποικίλος, αἰμύλος: excipe ea quorum penultima eſt longa natura, vt πῖλος: multa tamen in υλος, quæ priorem producunt, antepenultimam acuunt, vt δάκτυλος, αἴσυλος.
- ος — Omnia fere diſſyllaba appellatiua, vt λόγος, maximè ſi ab ο initium ſumant, vt ὄκνος: aut ſi penultima habeant ορ, vt χόρτος: excipe φορμὸς, ὀρθὸς.
- οος — Diſſyllaba, & pleraque polyſyllaba, vt πλόος, νόος, ὀγδόος: paucis exceptis, vt θοὸς, cùm compoſitis πάνθοος.

De vltima acuta.

Acuunt ſępius vltimã terminata in

- ζος — Ab aduerbiis facta, vt πρωϊζός.
- θος — Quæ habent innatum τὸ θέω, vt ἀγαθὸς, βοηθός.
- αλος — Vt ὁμαλός: quibuſdam tamen exceptis, vt πάνταλος, ἄτταλος.
- ακος — Adiectiua polyſyllaba præcedente α, vt μαλακός, ſic poſſeſſiua, & quæ illa imitantur, vt ἀττικὸς, ὀφθαλμικὸς, ἀγανακτικός.
- ηλος — Adiectiua, vt σιγηλὸς, μιμηλός.
- ωλος — Maſculina, vt ἁμαρτωλὸς, πακτωλός.

Quæ

Acuunt ſępiùs vltimã terminata in

- μος — Quæ ante μ, θ, ſortiuntur, vt πορθμός: excipe κρῆθμος, vel κρῆθμον, de quo Lycophronis, & Homeri interpretes certant: alij enim volunt eſſe oxytonum, alij paroxytonum: putarim tamen melius circumflecti acuunt quoq; vltimã, quę ante μος habẽt, vel α, vel λ, vel σ, vt φωριαμὸς, αἰγιαλὸς, ὀφθαλμὸς, συλλογισμὸς: quæ pleraque alia in μος ſequũtur, vt ἀγυρμὸς, αἰνιγμὸς: quibuſdam tamẽ exceptis, vt ὄλμος.
- ανος — Propria, vt Ἰουλιανὸς, Κλαυδιανὸς.
- νος — Adiectiua trium generum non compoſita, quæ conſonantem aliam ante ν habent, vt πυκνὸς, πυκνὴ, πυκνὸν, quorum normã alia pleraque imitantur, vt ἀκμηνὸς; ſubſtantiua verò multa variè notantur, vt ὕμνος, ἶνος.
- σος — Diſſyllaba pręcedẽte duplici σ, vt κισσὸς, excipe Νέσος proprium nomen.
- εος — Quę à verbis in εύω manant, vt à σωρεύω, σωρεὸς.
- ιος — Nomina auium, quæ tres excedunt ſyllabas, vt ἐρωδιὸς.
- πος — Vt ἀλλοδαπός.
- ρος — Diſſyllaba fere omnia, vt ἀβρὸς, ἀγρός, δαρός: & polyſyllaba habentia penultimam, vel natura, vel poſitione longam, vt ὀλισθηρὸς, ἰσχυρός: quibuſdam tamen exceptis, vt ἄιγειρος, ὀλίγορος.
- στός — Quæ numerum ſignificant, vt εἰκοστός.
- ψος — Polyſyllaba, vt χηραψὸς, καλυψός.
- αιος — Diſſyllaba trium generũ, vt βαιὸς, σκαιός.

De penultima circumflexa.

Ferè ſem per circunflectunt penultimã terminata in

- κος — Quæ penultimam natura producunt, & diſſyllaba ſunt, nec formant à ſe fœminina, vt σῶκος: excipe σηκὸς.
- ηλος — Diſſyllaba propria, vt Τῆλος, Μῆλος: nõnulla tamẽ acuuntur in vltima, vt Χηλὸς.
- ουλος — Vt δουλος.
- ινος — Gentilia, aut propria, vt σκοπελῖνος.
- ρος — Subſtantiua præcedente ω, vt Δῶρος, nomen proprium, aut præcedente ου in diſſyllabis, vt κοῦρος: σωρός autem ponitur pro σωρεὸς.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ferè semper circumflectũt penultimã terminata in

- ιτος — Dissyllaba vnius generis præcedente ι, quod sit natura longum, vt πῖτος, κέλης.
- αγος — Quæ deriuantur à fœmininis in α vel η, vt ab ἀγελη, ἀγελεᾶος, ab ἀγέλα, ἀγελαῖος; vel quæ habent ante αγ, χ, vt ἄρχαγος; aut quæ in priori syllaba habent immutabilem, vt χρησταγος, ὀρφναγος, exceptis paucis, vt ἄχαιος, εὐρυσχαιός.
- οις — Polysyllaba, vt ἄκλοις.

Exceptio.

De Neutris in ον.

Canon. 1. NEVTRA ab adiectiuis deducta suorũ masculinorum tonum retinent, vt χρηστὸς, χρηστὴ, χρηστὸν; ἅγιος, ἁγία, ἅγιον: sequentes autem obseruationes quid in substantiuis statuendum sit indicabunt, si prius aduerteris sæpius substantiua polysyllaba antepenultimam acuere, vt ἀγκύλιον, ἀδοῦπνον, ἄγκιστρον, ἱερήιον.

De antepenultima acuta.

Acuunt sæpiº antepenultimã terminata in

- αιον — Quæ à verbis fiunt, vt ὄχαιον, φεύγειν.
- ιον — Diminutiua, vt ψυχίδιον, γραφείδιον, ἀσπίδιον: & quæ sunt trium syllabarum breuium, vt φλέβιον, φρόνιον: & quæ fiunt à verbis, vt παίγνιον à παίζω.

De penultima acuta.

Acuunt sæpiº penultimã terminata in

- ον — Dissyllaba, quorum penultima non est natura longa, vt κίνδυν.
- ιον — Diminutiua deducta à nominibus incipientibus à longa, vt à τυφὼς, fit τυφίον, à τεῖχος, τειχίον: sic polysyllaba dactylica, vt κυμβίον, ψαμμίον, si tamen sit ante ι, altera immutabilis sæpissimè antepenultima acuto notatur, vt ἰχθύιον.

De penultima circumflexa.

Circumflectunt sæpiº penultimã terminata in

- ους — Dissyllaba, quorum penultima est natura longa, vt λέπρους, φῦλον.
- ειον — Quæ à nominibus in οῦς, vel verbis in οὐω manant, vt βραδεῖον à βραδοῦς, βραδύνω, γραμματεῖον à γραμματοῦς, βασίλειον autem adiectiuum est. Eandem ferè rationem sequuntur omnia substantiua in ειον, exceptis quibusdam propriis, vt λάχνιον, κωνοδρόμειον, χλάνειον, λαυρεῖον.

De

De Accentu obliquorum.

Genitiuus & Datiuus.

SI in nominandi casu fuerit Accentus, aut circumflexus in penultima, aut acutus in antepenultima; in Genitiuo & Datiuo tam singulari quàm duali & plurali, nec non in nominatiuo & accusatiuo duali, sicut & in accusatiuo plurali erit acutus in penultima, vt ὁ ἄγγελος, τοῦ ἀγγέλου, τῷ ἀγγέλῳ: dual. nominatiuus & accusatiuus τὼ ἀγγέλω, genit. & datiuus τοῖν ἀγγέλοιν, Genitiuus pluralis τῶν ἀγγέλων, Dat. τοῖς ἀγγέλοις, Accusat. τοὺς ἀγγέλους, sic ἀγελαῖος, ἀγελαίου, ἀγελαίῳ, Dual. ἀγελαίω, ἀγελαίοιν. Pluralis ἀγελαίων, ἀγελαίοις, ἀγελαίους: si tamen sit neutrum, circumflexus in accusatiuo plurali, non mutabitur in acutum, vt τὰ γραμματεῖα.

Accusatiuus.

ACCVSATIVVS autem singularis cum vocatiuo tam singulari quàm plurali, vna cum nominatiuo plurali accentum recti non mutat, ὁ ἄγγελος, ὦ ἄγγελε, τὼ ἄγγελον. Pluralis οἱ & ὦ ἄγγελοι, sic ὁ ἀγελαῖος, τὼ ἀγελαίω ὦ ἀγελαῖε, pluralis οἱ καὶ ὦ ἀγελαῖοι: Si verò in nominandi casu sit acutus in vltima, in Genitiuo & Datiuo tam singulari quàm duali & plurali vertetur in circumflexum, vt ὁ θεὸς, τοῦ θεοῦ, τῷ θεῷ, Dual. τοῖν θεοῖν, Plural. τῶν θεῶν, τοῖς θεοῖς. Accusatiuus autem singularis, dualis & pluralis vna cum nominatiuo & vocatiuo vtriusque numeri tonum recti singularis retinet, vt ὁ θεὸς, τὸν θεὸν, ὦ θεὲ, dualis τὼ θεὼ: Pluralis οἱ καὶ ὦ θεοὶ. Porrò notandum est ex hortis Adonidis, maximè ex Chœroboſco, Dorienses veteres in proparoxytonis Accentum perpetuò retraxisse in penultimam, maximè in nominatiuo plurali, vt φιλοτοφοι penultima acuta, quod etiam seruarunt in participiis passiuis, vt κωλυμῶοι, τυπτομῶοι.

Notio.

De Accentu Quartæ declinationis.

QVARTAE declinationis nomina seruant prorsus eundem tonum quem communia tertiæ declinationis, à quibus formãtur, obtinebant, vt à λαὸς fit λεὼς, à Μενέλαος, Μενέλεως.

Exceptio.

excipe ὀφεὼς nomen piscis ab ὄφεως, paroxytono, non oxytono, vt corruptè in quibusdam Lexicis legitur. Et Λαγὼς Ptolomei pater à Λάγος paroxytono, teste Herodiano, qui hæc duo ὀφεὼς & Λαγὼς excipit. Alia verò reperiuntur, quiæ à communibus non deriuantur, sed aliunde proficiscuntur, quæ si sint dissyllaba penultima breui, acuuntur in penultima, vt χάλως ἅλως; si verò polysyllaba in antepenultima: Sin autem monosyllaba, qualia sunt quædam fœminina vrbium propria, circumflectuntur, vt πέως, κῶς, θλῶς, ξῶς.

De

Universidad de Deusto Biblioteca

De obliquis.

OBLIQVI Accentum recti in hac declinatione sequuntur, neque enim in Genitiuo & Datiuo acutus retrahitur in penultimam, vt ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ. Dualis τοῖν Μενέλεῳν, Plural. τῶν Μενέλεων: nec acutus qui erat in vltima in circumflexum vertitur, vt ὁ νεὼς τοῦ νεὼ, λεὼς τοῦ λεώ, sed vbique seruatur acutus. ω enim finale apud Atticos nunquam circumflectitur, nisi in Apocope Attica, vt cùm dicimus in quinta declinatione ποσειδῶ pro ποσειδῶνα.

DE QVINTA DECLINATIONE ET RELIQVIS CONTRACTIS.

De Adiectiuis.

Canon. 1. Adiectiua in ων.

ADIECTIVA in ων in masculino acuũt penultimam, vt μείζων, ἀρείων, βελτίων: in neutro autem quia vltima est breuis, aut Accẽtus retrahitur in antepenultimam in polysyllabis, vt βέλτιον: excipe εὐδαῖμον ab εὐδαίμων quod ineptè à multis in antepenultima acuitur; aut in dissyllabis si penultima sit longa, vertitur in circumflexum, vt τὸ μεῖζον. Reliqua autem adiectiua se inuicem sequuntur, vt μέλας, μέλαινα, μέλαν, πᾶς, πάσα, πᾶν, εὔχαρις τὸ εὔχαρι, ὀξὺς, ὀξεῖα, ὀξὺ. in quibusdam autem retrahitur, vt προσάντης τὸ πρόσαντες, sic ὁ χαρίεις τὸ χάριεν, quod inscitè Grammatici aliqui in penultima acuunt.

CAETERVM in rectis huius declinationis tanta est varietas, vt de omnibus regulę certę tradi non possint. Quæ enim maior dissimilitudo potest elucere quàm in nominibus in ων quorum alia acuunt penultimam, vt πρίων, alia vltimam, vt ἀμπελών, alia circumflectunt, vt Ξενοφῶν? Quę maior etiam varietas potest deprehendi, quàm in nominibus in ης, & υς, quorum alia antepenultimam acuunt, vt ἥμισυς, alia sunt paroxytona, vt λέβης, alia sunt properispomena, vt θῦλυς, alia oxytona, vt προβλὴς, ὀξὺς; sequentes tamen animaduersiones facilitatem aliquam suppeditabunt.

De Antepenultima acuta.

Antepenultimã sæpius acuũt terminata in

- α — Polysyllaba, vt ποίημα, ἀθήρωμα.
- αρ — Polysyllaba, vt δέλεαρ.
- ι — Vt σύνηπι.
- ις, υς — Polysyllaba, vt αἵρεσις: & maximè composita, vt πρόμαντις, ἄδακρυς, reliqua verò omnia declinata per δ, vel τ, acuunt antepenultimam, vt Ἄδωνις, ἔπηλυς.

De

DE PENVLTIMA ACVTA.

Penultimam sępius acuunt terminata in

- α — Dissyllaba, si penultima non sit natura longa, vt γράμμα.
- αξ — Dissyllaba maximè, vt ἄναξ.
- αν — Composita, vt ἑρμόπαν.
- αρ — Dissyllaba, vt μάκαρ.
- ας — Quæ in obliquis per ντ, vel per ν inflectuntur, vt αἴας, αἴαντος; πικίας, πικίαντος, μέλας, μέλανος, excipe ἀνδριάς factum ab ἀνδρός genitiuo.
- ι & υ — Dissyllaba dum modò non sit penultima longa natura, vt μέλι, ἄστυ, δόρυ, γόνυ.
- ην — Adiectiua, vt τέρην, & quædam composita, vt ἐριαύχην.
- ηξ — Vt μύρμηξ, πήληξ.
- ης — Nomina propria, vt Δημοσθένης: exceptis cõtractis, vt Δαφνῆς, Ἡρακλῆς, acuũt quoq; penultimam dissyllaba iambica, vt λάχης.
- ρης — Vt τριήρης, exceptis paucis, vt ἀχηρής.
- της — Vt κακότης: exceptis paucis, vt ταχυτὴς, βραδυτὴς, ἁδροτὴς, δηϊοτὴς, ἐσθής.
- λων — Polysyllaba, vt ἀσκάλων: paucis exceptis, vt βαβυλὼν, μιμαλλὼν, ἀμπελών.
- ιν — Composita, vt τριγλώχιν.
- ις — Dissyllaba, vt ὄφις, πόλις: & omnia simplicia, quæ vltimam corripiunt, vt λέξις: excipe ea fœminina, quę producunt iota in obliquis: illa enim acuunt vltimam, vt σφραγὶς, σφραγῖδος, κανονὶς, κανονῖδος.
- ιξ — Vt ἕλιξ.
- ος — Neutra ferè omnia in ος dissyllaba, maximè ea quę ab oxytonis in υς deducuntur, vt à τάχυς, τάχος.
- υξ — Vt ἄντυξ.
- υρ — Dissyllaba, vt μάρτυρ.
- ψ — Vt κίνυψ, si tamen penultima sit natura longa circumflectitur, vt λαῖλαψ.
- ωδης — Vt πηλώδης.
- ων — Non contracta, propria, gentilia & appellatiua, vt θέων, τεύτων, εὐδαίμων, & cõposita, vt χαλκοχίτων: nisi significent locũ, (vt προθυρών.
- ρως — Masculina, vt ἥρως.
- ωρ — βουάγωρ, νέστωρ: paucis exceptis, vt ἰχώρ.
- εις — Vt χθίεις: excipe participia, vt τυφθεὶς, & Bœotica à nominibus in ης, vt εὐγενεῖς.

De

Universidad de Deusto
Biblioteca

De vltima acuta.

Acuunt sæpi⁹ vltimā terminata in

- αν — Dum modo non sint composita & adiectiua, vt παιὰν, τιτὰν.
- ας — Quæ in obliquis assumunt δ, vt ἀρκὰς, λαμπὰς, ἀγριὰς.
- αις — Vt δαὶς, σταὶς: excipe παῖς.
- ειρ — Monosyllaba non contracta, vt χείρ.
- γων — Quę in genitiuo mutant, ω in ο, vt σιαγών.
- δων — Si habent ι, aut η ante δ, vt χελιδὼν, ἀηδών.
- εὺς — Vt ἀιγιαλεὺς: Æoles tamen talia in antepenultima acuunt, Dores verò paroxytonως efferunt.
- ὴν — Simplicia, vt ποιμὴν, λιμὴν.
- ηρ — Monosyllaba non contracta, vt σήρ: & alia, quæ in penultima habent α purum, vt ἀνήρ.
- θηρ — Vt αἰθὴρ.
- τηρ — Vt πατὴρ: excipe μήτηρ, θυγάτηρ, & δημήτηρ.
- ης — Adiectiua, vt ἀληθής.
- ιν — Simplicia, vt δελφὶν, ἀκτὶν.
- ις — Fœminina, quæ in obliquis producuntur, vt κρηπὶς, κρηπῖδος: & vt plurimum, quæ à vocali initium ducunt, vt ἐλπὶς: vel quæ fiunt à verbis Barytonis, vt βασιλὶς à βασιλεύω: sic in ις declinata per δος, quæ ante iota habent immutabilem, vt τριγλὶς: sic omnia ferè Patronimica in ις, excipe νεᾶνις.
- ρις — Præcedente ε, vt μελεῤῥὶς: excipe λάμπυρις, ὕπυρις, τόμυρις.
- ξ — Monosyllaba non contracta, vt πρόξ ῥὰξ: aliqua tamen circumflectuntur, vt θρᾶξ, πτῶξ βῶξ.
- υς — Adiectiua, vt ὀξὺς & substantiua per δ, declinata, vt χλαμύς; & quę longam habent vltimam, vt πληθύς, quibus exceptis reliqua penultimam ferè acuunt, vt βότρυς.
- ω — Vt λητὼ.
- ων — Monosyllaba, vt χθὼν: & non monosyllaba, quæ contentiua à Grammaticis appellantur, vt κοιτὼν, ἀπατεών.
- ως — Fœminina, vt ἀιδώς.

Exceptio.

De

De penultima circumflexa.

Circunflectunt sępius penultimā terminata in

- α — Dissyllaba, si penultima sit longa natura, vt σῶμα, ἅιμα.
- αξ — Fœminina, penultima existente natura longa, vt πῖδαξ.
- αρ — Dissyllaba penultima natura producta, vt ἧπαρ.
- ις — Aliqua etiam polysyllaba penultima existente natura longa, vt ἑλικῶπις.
- υ — Dissyllaba non adiectiua penultima existente longa, vt πῶυ.

Quæ in vltima circumflectuntur, non ita multa sunt, vt ex his possint certæ obseruationes elici, vt πτῶξ, πλακοῦς, πῦρ, πᾶς, ναῦς, γραῦς, παῖς, δαφνῆς, ex contractione, & nonnulla alia.

DE OBLIQVIS.

De Singulari.

Si fuerit circumflexus in penultima in Genitiuo & Datiuo singulari, erit in antepenultima acutus, vt δῶμα, δώματος, δώματι: si verò sit circumflexus in vltima, in monosyllabis, erit acutus in vltima, in Genitiuo & Datiuo, vt πῦρ, πυρὸς, πυρί: si verò sint polysyllaba, & inflexio id postulet, circumflexus retinebitur, vt τιμῆς, τιμῆντος: secus penultima erit acuta. Dum autem in recto in penultima: in Genitiuo & Datiuo erit acutus in antepenultima, vt πάρις, πάριδος. excipe μήτηρ, μητέρος: θυγάτηρ, θυγατέρος, & γυναικός. Si verò sit acutus in vltima, & illa sit natura longa, quæ retineatur in obliquis: acutus vertetur in circumflexum, vt κνημὶς, κνημῖδος; ἀγὼν, ἀγῶνος; ἱδρὼς, ἱδρῶτος: secus vbi non est longa, retinetur in penultima acutus, vt ὠκὺς, ὠκέος. Dissyllabi autem Genitiui & Datiui vltimam semper acuunt, vt ὁ κτεὶς, κτενὸς, κτενὶ; κλεὶς, κλειδὸς, κλειδὶ; δαὶς, δαιτὸς, δαιτὶ; ποῦς, ποδὸς, ποδὶ. Hinc excipe participia, quæ penultimam acuunt, vt στὰς, στάντος; βὰς, βάντος, & Genitiuos, ex crasi factos, vt λᾶος, κῆρος, ἦρος.

Accusatiuus.

Accvsativi verò dissyllabi contra Genitiui normam penultimam, aut acuunt, aut circumflectunt, vt δαὶς, δαιτὸς, δαιτὶ, τὴν δαῖτα; ποῦς, ποδὸς, ποδὶ, πόδα. Accusatiuus verò monosyllabus circumflectitur, vt νοῦς, νοῦν; σῦς, σῦν; μῦς, μῦν. Quod si fuerit plurium syllabarum, dum modò non sit neutrius generis, Accentum Genitiui sequitur, vt ἄιας, ἄιαντος, ἄιαντα; λαμπὰς, λαμπάδος, λαμπάδα. Cæterùm Accusatiuus nominum in ως Quartæ contractorum nunquam in vltima

Notio.

vltima circumflectitur: sed acuitur (vt sentit Henricus Stephanus) ἰωδώ: licet alij vulgares Grammatici circumflectant.

Vocatiuus. VOCATIVVS & nominatiuus eodem tono afficiuntur, vt ἡ παλλὰς, ὦ παλλὰς: excipe vocatiuos, qui in οῦ & ῆ exeunt, quorum vltima est semper circumflexa, vt βασιλεῦ: ς vocatiui verò in ες à propriis in ης acuũt antepenultimam, vt ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημοσθένες, sic à contractis ὁ Ἡρακλῆς, ὦ Ἡράκλεις, & Ἡράκλεις crasi facta. Composita quoque in ων quorum vocatiuus in ον desinit sunt proparoxytona, vt ὦ Ἀχάμεμνον, ὦ κακόδαιμον: excipe λακεδαῖμον, πυλαῖμον, ἱκέσιον, μάχαον, δρέπανον, οὐδάμον, ne coincidat cum οὐδάμον adiectiuo; excipienda quoque sunt, quæ à φρὴν, φρενὸς componuntur, vt ὦ δυσφρον, ὦ εὐφρον: illa enim acuũt penultimam. Comparatiua verò priori regulæ parte includuntur & antepenultimam acuunt, vt ὦ βέλτιον, ὦ ἄρειον, à nominatiuo βελτίων, ῆς ἀρείων: Quædam verò quæ in ερ exeunt, morem Æolicum sequuntur, & à nominatiuo hoc modo deflectunt.

Vocatiuus ὦ { δαῆρ, ἡγεμὼν, πάτερ, αὐτὸς, δήμητερ, σῶτερ, εἶνατερ } à rectis ὁ { δαὴρ, ἡγεμὼν, πατὴρ, αὐτὸς, δημήτης, σωτὴρ, εἰνάτης }

De Duali.

NOMINATIVVS & vocatiuus dualis, si duas excedant syllabas, non mutant Accentum genitiui singularis, vt ἡ χλαμὺς, τὼ χλαμύδε: sic ὁ πτὼν, τὼ πτέρυγε, dualis τὼ πτέρυγε. Cùm verò nominatiuus dualis est duarum tantùm syllabarum, contra naturam genitiui singularis penultimam acuit, vt πῶς, ποδὸς, ποδοῖ: dualis τὼ πόδε: vel circumflectit, si penultima sit natura longa, vt à μέλι dualis μέλῶε. Genitiuus & datiuus dualis pluralem genitiuum sequuntur, his exceptis παιδεῖν à παιδῶν & μηκέων aliquorum opinione, sed potius est sic contrahendus quasi μηκοῖν ἀπὸ τοῦ μηκέων μηκῶν.

De Plurali.

Nominatiuus. PLVRALIS nominatiuus est similis duali, vt λαμπάδε Plural. λαμπάδες, πτέρυγε plural. πτέρυγες, sic πόδε πόδες, χεῖρε χεῖρες. Dorienses tamen veteres dixerunt in plurali ὁμῆρες, & pro inflexo acutum posuêre γυναῖκες, χῆρες pro χεῖρες.

Genitiuus. Genitiuus autem pluralis trium aut plurium syllabarum penultimam acuit, vt τειχέων, λαμπάδων, σωμάτων: excipe γυναικῶν: & excipe Atticos genitiuos, qui antepenultimã acuũt, vt

vt λέξεων hinc fit, vt interdum apud poëtas τειήρων per contractionem Atticam & similia legantur, quæ verò contractionem Atticam non sequuntur, sed communem, sunt perispomena, vt τειχῶν, ἀληθῶν. Genitiui autem plurales dissyllabi vltimam circumflectunt, vt μελῶες μελῶν, βόες βοῶν: his decem exceptis πέντων, τεῴων, δμεῴων, παίδων, φώτων, ἡώων, λάων, κοάντων, ὀδόων, φώδων. Dores tamen dicunt παιδᾶν, τεᾶν, παντᾶν. Monosyllaborum nominum datiui plurales sunt oxytoni, vt χείρ, χερσὶ, βασί: excipe πᾶσι omnibus, ne cõcurrat cum πασὶ nomine proprio Dei pastorum. In participiis tamen penultima est circumflexa, vt βᾶσι, στᾶσι. In reliquis omnibus datiuus pluralis est similis datiuo singulari, vt λαμπάδι, λαμπάσι; βότρυϊ, βότρυσι. *Datiuus pluralis.*

ACCVSATIVVS & vocatiuus tonum nominatiui pluralis sequuntur, vt αἴγας, αἶγας. Hîc porrò notandum est, Dores interdum vltimam accusatiui producere, & vel Accentum propter vltimam longam in penultimam retrahere, vt ἀιετούς, vel circumflexum mutare in acutum, vt τιτάνας penultima acuta. Sciendum quoq; est ex Eustathio accusatiuũ pluralem Quartæ contractorũ malè à multis acui, cùm tamen potius ex ipsius sententia sit circumflectendus, vt πεπθῆς: scribit siquidem Aristophanem eodem modo dixisse εἰκᾶς; non tamen putandum est accusatiuum singularem ideo circumflecti. *Accusatiuus & vocatiuus.*

De Verbis.

VERBORVM Accentus facillimè deprehenduntur, si observes tempora verborum, τύπλω, ποιέω, & τίθημι, & videas in quibus sedibus tonus reponatur, indeque regulas generales elicias.

De Verbis.

Canon. 1. VLTIMA existente longa si Accentus sit in penultima est acutus, vt τύπλω, τετύφω, ἐδίδων, τυπλέτω, ἐτυπλόμην, ἐτυπλέτλω; si verò vltima sit breuis & Accentus sit in penultima, quæ sit natura longa erit circumflexus in penultima, vt ποιῆμεν, τυπτῆμεν, τιθείμεν, τιθεῖο, τιθεῖτε; Secus si Accentus cadat in vltimam natura longa, illa inflectetur, vt τυπτῶ, τυφθῶ, ποιῶ, διδῶ: participiis exceptis in σ desinentibus, vt τετυφὼς, δεδὼς: illa enim acuuntur & breuia imitantur. Si verò vltima sit breuis, & ea Accentu notetur, acuitur, vt δὸς, δότω, θὲς, θέτω. Omnes autẽ personæ, & tempora, quæ numero syllabarum excedunt præsens, si vltimam corripiant, & polysyllaba sint, antepenultimam acuunt, τύπλω, τύπλομεν, ἐτύπλετον, ἔτυψα, τέτυφα, τύπλομαι, τύπλεται, τύπλεσι; excipe præteritum passiuum participij, quod penultimam acuit, γεγραμμένος; sed si sint

dissyllaba, quia ferè semper penultima est natura longa, eam circumflectunt, vt ἀέρω, ἦρον, ἦρκα. Notandum est hoc loco finales ancipites α & ι, in verbis semper corripi, vt ἔτυψα, πέτυπται, δίδωμι: υ autem produci, vt ἐζεύγνυω: ω verò diphthongum finalem corripi, vt τύπτομαι, præterquam in priori aoristo verbij Medij in imperandi modo, vt τύψαι, τυψάσθω; & in tertia Aoristi prioris vocis actiuæ in Optandi modo, τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. In participiis verò masculinis definentibus in ας ratione Accentus α producitur, vt ποιησας acuta penultima, At in neutro α corripitur, ποιῆσαν penultima circumflexa.

Canon. 2. TEMPORA extra Indicatiuum, temporum, à quibus formantur, quantum ratio patitur, Accentum sequuntur; vt à futuro secundo τυπτῶ, fit Optatiuus τυπτοῖμι, τύπτοις, & in passiuo τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. personæ quoque inflexæ primam, à qua deducuntur, imitantur, nisi cùm Accentus ob additam syllabam aliam sedem occupat, vt τύπτω, in duali τύπτετον, aut cùm retrocedit, vt τύπτομαι, τυπτόμεθα, vel cùm ob vltimam longam in posteriorem descendit, vt γέγραφε, γεγράφετον. Interdum tamen propter vltimam correptam acutus in circumflexum transit, vt πεποίημαι, πεποίησο, πεποίηται, πεθείμην, πθεῖο, πθεῖτο. sed facilitatis gratia ad singulos modos descendamus.

De Indicatiuo.

VERBORVM Barytonorum themata in ω terminata penultimam acuunt, vt τύπτω, σείω, in μι autem polysyllaba antepenultimam, quia vltima est breuis, vt ζεύγνυμι, δίδωμι; dissyllaba verò quia penultima est natura longa, circumflectunt penultimam, vt πλῶμι, δῦμι: demptis duobus, quæ vltimam acuunt, φημί & εἰμί. Quæ autem ex contractione oriũtur, vltimam inflectunt, vt λαλῶ, ἀ λαλέω ὠῶ ab ὠΐδω: & cùm themata vocis passiuę ab actiuis formentur, & vnica syllaba μαι, quæ breuis est, augeantur, tonum actiuæ vocis conseruant, vt τύπτω, τύπτομαι; λαλῶ, λαλοῦμαι; δίδωμι, δίδομαι. Imperfectum, præteritum perfectum, vterq; aoristus actiuæ significationis, si sit plurium quàm duarum syllabarum, antepenultimam acuit, vt ἔτυπτον, τέτυφα, ἔστυψε, ἔτυπον, aliàs in dissyllabis, vbi penultima est natura longa, illa eadem circumflectitur, vt ἄγω, ἦγον. Imperfectum autem contractum, vna cum imperfecto & Aoristo secundo verborum in μι propter vltimam lõgam penultimam acuit, vt ἐπίνεν, ἔδων, ἐζεύσθην, ἐτίθην, ἔθην, ἐδίδων, ἔδων, ἐζεύγνυν. Pluſquamperfectũ & futurum primum actiuæ significationis, ob vltimã longam, penultimam semper acuunt, vt ἐπεπύφειν, τύψω præter futura prima

prima à verbis Quintæ coniugationis orta, vt νεμῶ, & præter Dorica, vt τυψῶ, & præter Attica, quę à verbis in ζω vltra duas syllabas formantur, ablato σ, ὀνιδίζω, ὀνιδίσω, communiter & reiecto σ Atticè ὀνιδῶ. Attici tamen hoc futurum non formant, vbi penultima est natura longa, non enim dicunt δεινείζω, δεινείσω, δεινέω. Cæterùm obseruandum est, Dores acutum è tertia in fine in secundam traducere in Aoristis, vt ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλάβον, ἐφάγον.

PASSIVA autem & media tempora, quorum vltima in ω terminatur, acuuntur in penultima, vt ἐτυπτόμεθα, ἐστησάμεθα, ἐτύφθεν, ἐτύπτεν, ἐτιθέμεθα, ἐθέμεθα. Si exeat in μαι Accentus est in antepenultima acutus, vt τυφθήσομαι, τυπήσομαι, τετύψομαι, τεθήσομαι, θήσομαι: excipitur tamen futurum posterius verborum mediorum, quod est perispomenon, vt τυπᾶμαι, vna cum futuro priori verborum Quintæ coniugationis, quod pariter inflectit penultimam, vt ἀγεῖμαι.

De Compositione.

OXYTONA in compositione aut penultimam, aut antepenultimam acuũt, vt εἰμὶ πάρειμι, ἐστὶ πάρεστι, φημὶ σύμφημι, ἔχη ἀπέχῃ. Imperfecta autem & perfecta trochaica dissyllaba, quorum prior est longa, posterior verò breuis, non transferunt tonum, vt εἶχον κατεῖχον, ἑίκα ἀφῆκα. excipe σιώοιδα *Exceptio.* à præterito οἶδα & σιώοιδα ab οἶδα, & κεῖμαι, παρόκειμαι, κεῖσαι, tamen non transfert, legitur enim παρακεῖσαι penultima inflexa. Si tamen more poëtico in similibus trochaicis perfectis & imperfectis in compositione vltima vocalis alicuius Præpositionis non elidatur, licet Accentum transferre, vt ἄϊξα, ὑπόειξα, pro ὑπῆιξα, ἔπιον, ὑπόεικον. Quod si fiat παρθέσις alicuius litteræ, vt ἦκεν, ἐήκεν, Spiritus idem seruabitur, sed Accentus retrahetur. Acuitur quoque antepenultima si reiiciatur tempus, quod initio augmenti gratia collocabatur, vt εἵλκε reiecto ι. ἕφελκε: Si verò talia tempora non sint trochaica, Accentum retrahunt.

De Imperatiuo.

IMPERATIVI polysyllabi sunt παραπροπαροξύτονοι, vbi vltima est breuis, ὄρνυσο, ὀρνύσθω ab ὄρνυσω, sic τέτυψο, τέτυφθε; vbi verò est lõga sunt παροξύτονοι, vt ὀνίδιζε. Dissyllabi sunt παροξύτονοι, vt τύπτε, τύψαι, τύψον. Monosyllabi acuuntur, θές, δός. Indefinitum tamen secundum verbi Medij vltimam circumflectit, vt τυπτοῦ: tribus demptis paroxytonis πέρσε, ἐπιλάθε, & ἀφίκε.

Exceptio.

QVINQVE Aoristi secundi contra aliorum dissyllaborum naturam vltimam acuunt εἶπε, ἐλθὲ, σύρε, λαβὲ, ἰδὲ, qui

tamen in compositione antepenultimam acuunt, vt πρόσ-πι, κλῖλαῦς, δίελθε, ἔξελθε, id quod efficiunt alij dissyllabi in breuem desinentes, quoties compositionem ingrediuntur, vt σῆθι, βῆθι, πεῖρε, ἀγάσσθι, ἀνάδηθι, κλῖθάπειρε. Monosyllabi in compositione penultimam acuunt, vt ἴς, ἄφες, δὸς, λάπθες. ἕ autem Aoristi secundi pro ἕπο, vel ἕο, id est, *mittito*, cum monosyllaba præpositione circumflectitur, πρόσ, & πρόσ. qua in re lapsus est Antesignanus, qui penultimam acuit: cum dissyllaba tamē præpositione penultimā acuit, vt ἀπόδος.

Antesignani error.

De Optatiuo.

OPTATIVI in μι antepenultimam acuunt, vt τύπτοιμι, τετύφοιμι, solum autem futurum secundum penultimam circumflectit, vt τυποίμι, τυποῖς, ad discrimen Aoristi prioris: Sed si desinant in λω penultimam acuūt, vt τυπτοίμελλω, πθείκω, ἰσάλω: sola autem controuersia est de pluſquam perfectis Optatiui verborum inflexorum, quæ scitè Lascaris contra reliquorum opinionem in tractatu de vocalibus subscriptis proparoxytonωs inflectendo scripsit, πεποιήμελλω, πεποίηο, πεποιῆθ. βεβοήμελλω, βεβόηο, βεβόῆθ. κεχρυσήμελλω, κεχρύσηο, κεχρύσῆθ.

De Subiunctiuo.

SVBIVNCTIVVS Indicatiuum sequitur, vt τύπτω, ἐαὼ τύπτω: τύπτωμι, ἐαὼ τύπτωμι: nisi impedimentum intercesserit, vt ab ἔτυψα, πέτυφα, ἔτυπον, τύψω. πετύφω, τύπτω. Actiuæ igitur vocis tempora sunt paroxytona; Passiuæ verò proparoxytona, vt ab ἐτυπτόμην, ἐαὼ τύπτωμαι, ab ἐτυψάμην, ἐαὼ τύψωμαι. veruntamen præterita passiua Subiunctiui modi verborum inflexorum penultimam circumflectunt, vt βεβοήμην, βεβοῶμαι; πεποίημαι, πεποιῶμαι: vterque autem Aoristus vocis passiuæ vltimam circumflectit, vt τυφθῶ, τυπῶ. Imò non tantum indefinita, sed etiam præsentia vocis actiuæ verborum in μι eandem analogiam sequuntur, vt ἐαὼ διδῶ, ἐαὼ δῶ, ἐαὼ ἱστῶ, ἐαὼ στῶ, quorum passiua inde formata in eadem syllaba Accentum eundem retinent, sed quia augentur, penultimam circumflectunt, vt ἱστῶμαι, δῶ δῶμαι. Si tamen sint aliqua verba, quæ actiua voce carent, antepenultimam acuunt Barytonorum more, vt ἐαὼ δύωμαι. Ad hanc regulam accedunt Aoristi secundi verbi Medij Subiunctiui, cùm compositionem ingressi tres syllabas superāt, tales enim antepenultimam acuunt, vt δῶμαι, κλῖδῶμαι. In compositione verò Subiunctiuus monosyllabus in ω acuitur in secunda à fine cùm participium per ν effertur, vt χῶ, quia participium per ν, efformat, χών; si componatur penultimam acuit, vt ἀνείχω; si verò participium in σ oxytonum desineret, quod contingit verbis in μι, in ipsa etiam compositione remanet Accentus circumflexus in vltima, vt δῶ ἀνάδῶς, τῶ, κλῖστῶ; eorum enim participia per σ, efferuntur, hoc modo, δούς, στούς.

De Infinitiuo.

PRAESENS infinitiui, perfectum, Aoristus primus, & futurum primum penultimam acuunt, vt τύπτειν, τετυφέναι, τύψαι, τύψειν: Aoristi tamen primi Actiuorum circumflexorum penultimam circumflectunt, quia est longa natura, vt ποιῆσαι, βοῆσαι, χρυσῶσαι; Aoristus verò secundus, & futurum secundum vltimam circumflectunt, vt τυπεῖν, τυπεῖν. Tempora autem omnia tam verbi passiui, quàm Medij in θαι terminata sunt προπαροξύτονα, vt τύπτεσθαι, τυφθῆσθαι, τυπῆσθαι, τετύψεσθαι, τύψεσθαι, τύψασθαι; tria tamen inde excipe, perfectum quod communiter semper notatur acuto in penultima, vt τετύφθαι: si tamen penultima esset natura longa esset ibidem circumflexus, vt πεποιῆσθαι sic πεθεῖσθαι; excipe quoque futurum secundum Infinitiui Medij quod circumflectit penultimam, vt τυπεῖσθαι; & Aoristum secundum medium, qui acuitur in penultima, vt τυπέσθαι. Indefiniti autem passiui sunt προπαροξύτονα, vt τυφθῆναι, τυπῆναι. Cæterùm obseruandum est Æoles Infinitiuos circumflexos paroxytonωs efferre, vt κάλλω, φίλλω, φρήνλω, pro καλεῖν, φιλεῖν, φρονεῖν teste Corintho: Dores autem tales in vltima circumflectere, κωμυλῶ apud Theocritum Idyl. 15. Sciendum quoque est Æoles in perfectis passiuis verborum Quintę cōiugationis, quæ habent ε in penultima Accentum in tertiam à fine, mutato ε in ο, reuocare, vt à τείρω, τέτρεθαι antepenultima acuta, à μείρω, μέμρεθαι.

De Participiis.

PRAESENS, Aoristus primus, & futurum primum acuunt penultimam, vt τύπτων, τύψας, τύψων; excipio tamen futurum primum Quintæ cōiugationis, quod vltimam circumflectit, vt ψαλῶν, futurum verò secūdum vltimam semper inflectit, vt τυπῶν. Theodorus Gaza & alij à superiori regula tria excipiunt præsentia ἰών, κιών & ἐών, sed ἰών est Aoristus ab εἶμι, sicut & κιών Aoristus secūdus, ἐών autem Ionicè dicitur pro ὤν, & propter regulam monosyllaborū acuitur in vltima: nec obstat quod reliqua duo reperiantur in significatione præsentis: Græci enim maximè Attici, vt in Syntaxi ostenditur elegantissimè his temporibus interdum abuntur. Horum verò temporum fœminina in recto antepenultimā acuunt, vt τύπτουσα, τύψασα, τύψουσα, in obliquis verò maximè in Genitiuo & Datiuo acutus est in penulti-

ma, τυπλέσης, τυψάσης, τυπλέσῃ; fœmininum verò fut. 2. penultimam circumflectit, τυπῆσαι. Præteritum verò actiuæ vocis & Medię vna cum Aoristo posteriori eiusdem actiuæ significationis vltimam acuit, vt τετυφὼς, τετυπὼς, τυπὼν, rectus autem fœmininorum penultimam circumflectit τετυφῦια, τυπῆσαι. Hîc verò notandum est, Æoles in præteritis mutare ς in ν & Accentum in penultimam retrahere, vt τετύφων pro τετυφώς. Reliqua participia verborum passiuorum in αμμαι, ομμαι, & υμμαι antepenultimam acuunt, vt τυπτόμμαι, τυφθησόμμαι, τυψόμμαι, τυψάμμαι, τυπέμμαι: fœminina autem penultimam acuunt, τυπτομμένη, τυπεμμένη. Sola præterita in masculino & neutro penultimam acuunt, vt τετυμμένος, πεποιημένος. Æoles tamen incrementis subiatis tonum ad antepenultimam transferunt, vt βλήμμαι pro βεβλημμένος, δέγμαι pro δεδεγμένος. Indefinita verò passiua vna cum indefinito & præsenti verborum in μι semper in εις oxytonum desinunt, vt τυφθείς, τυπείς, πθείς, θείς, quorum omnium fœminina penultimam circumflectunt, τυφθεῖσα, πθεῖσα. Sciendum quoque est in compositione participia Accentum non retrahere, vt τὸ συμφέρον penultima acuta.

Notio.

Notio.

De Accentu Articulorum.

In articulo præpositiuo in recto nullus est Accentus, ὁ, ἡ nisi præcedat τ vt τό, quoties autem præcedit τ & syllaba longa est, toties est inflexa, vt τοῦ, τῆς, τῷ, τῇ, τοῦν, τοῖν, τοῖς, ταῖς: excipio solos accusatiuos τλὼ, τὼ & τὰ in duali, & in plurali τὲς. ὅ tamen apud Homerum in masculino reperitur, & acuto notatur, ac pro, *hic*, & sæpius pro, *qui* vsurpatur, sed vt ait Eustathius est pro ὅς detracto σ, & metro sic postulante. ὅς, ἥ, ὅ articulus subiunctiuus in omnibus nominatiuis & accusatiuis acuitur, in omnibus autem datiuis & genitiuis circumflectitur.

Exceptio.

De Pronominum Accentu.

Pronomina primitiua & deriuatiua, quæ non excedunt duas syllabas in nominatiuo singulari, & duali acuũtur, vt ἐγὼ, in omnibus aliis casibus Accentus est in vltima acutus in breui, inflexus in longa. Poëtæ tamen ex inflexis acutos formãt, metri gratia ἡμῖν, ἡμὶν, sic ὑμῖν & poëticè ὑμὶν. Cùm tamẽ casus poëticè & Ionicè dissoluuntur, penultimã acuunt, vt ἡμεῖς, ἡμέες, ἡμῶν, ἡμέων. Quoties verò per paragogen additur aliqua syllaba, quam præcedat omicron, toties penultima, vt scitè vult Lascaris, acuitur, vt ἐμεοῖο Atticè pro ἐμοῦ: quamuis reliqui ferè Grammatici Accentum in antepenultima collocent ἐμέοιο, sed correctiora & antiquiora exẽplaria illis repugnant. Dualis verò desinens in ω nunquã circum

circumflectitur vt superius attigi. Datiuus tamen singularis οἱ à Pronomine ὅς tertiæ personæ circumflectitur, licet dictum sit suprà οι ratione Accentus censeri tanquam breuem diphthongum, vt ἐμοὶ & μοὶ, φιλόσοφοι. Nec ignorandum est Apollonium in sua Syntaxi interdum scribere oxytonως σφεάς Ionicè pro σφᾶς, cùm tamen sæpius & apud eundem & apud alios legatur, paroxytonως σφέας.

Notio.

Quoties Attici in fine addunt iota, toties est acutus in vltima, vt ὅτοσὶ, τοτουτί.

Omnia deriuata, quæ excedunt duas syllabas si vltima sit breuis, habent acutum in antepenultima, vt ἡμίτεργος.

Pronomina demonstratiua inflexum habent in penultima, si vltima sit breuis, vt ὅτ῀ος; si verò sit longa acutũ, vt ἐμεῖνο: αὐτὸς autem in vltima acuitur. De reliquis Pronominibus dicere superfluum videtur, cùm eorum Accentus satis cognoscantur.

De Præpositione.

Præpositiones monosyllabæ, quæ à vocali initium ducunt, Accentu carent solo Spiritu contente, vt εἰς, ἐκ, ἐξ, reliquæ verò omnes in fine acuuntur, vt ἀμφὶ, κατὰ.

Omnes Præpositiones dissyllabæ de suo naturali loco deturbatæ, & suis nominibus postpositæ tonum in priorem syllabam remittunt, vt γέφυραν ἄπο, τάτων πέρι, quod familiare est poëtis, oratoribus autẽ minimè, nisi in ὧδε vt λόγων πέρι. Cùm tamen inter Præpositionem & verbum vel nomen ad quod refertur Præpositio aliqua alia particula interponitur, totius nõ remittitur, vt τῷ ἐπὶ Τυδείδῃ ἄρθω, & εἰς ἀπὸ πατρὸς κλοθθι. Dum verò Præpositiones, quæ verborum compositionem ingrediuntur, pro verbis ipsis vsurpantur, tunc totum in priorem syllabam transferunt, vt πάρα, ἔπι, ἔνι, μέτα pro πάρεσι, μέτεσι, ἔπεσι, ἔνεσι: Δῶ & ἰὼὰ nunquam Accentum retrahunt ne ambiguitas nascatur propter Δῶ Iouem & ἄνα à ζεὺς & ἄναξ Rex, licet parum apta videatur ratio. Notandum etiam est Æoles nunquam in Præpositionibus Accentum remittere, cùm tamen id in reliquis orationis partibus præstent.

De Aduerbiis.

Cvm variæ sint aduerbiorum species & vniuscuiusque aduerbia permulta, ideo certos aliquos Canones præscribere difficile est, & potius vsu quàm arte discuntur; hæc tamen præcipua sint præcepta.

Aduerbia quæ à genitiuis formantur conuerso ν in ς genitiuorum Accentum retinent, vt καλῶς, σοφῶς, μόνως, ἀπὸ τ῀ καλῶν σοφῶν μόνων. Hinc verò excipe αὐτοδέως, νοστιδέως,

Canon. 1.

Exceptio.

κακηθῶς. quæ licet à genitiuis circumflexis oriantur acuuntur tamen in penultima, vt sentiunt veteres Grammatici Græci & illis antiqui fauent. Codices: horum verò aliqua, imò ferè omnia in Lexicis quibusdam inscitè & corruptè in vltima inflectũtur, vt κακηθῆς, αὐτοδῶς, αὐτερκῶς, νεοσσοῖς. Dores autem aduerbia omnia inflexa à genitiuis facta, in penultima acuunt, vt κρίλως pro κριλῶς, σοφως pro σοφῶς; & contracta in ως, ac circumflexa à nominibus in ης & neutris in ες ducta Iones dissoluunt Accentu retracto, vt ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς: Contra verò Dores quædam aduerbia, quæ deberent esse paroxytonona perispomenως efferunt, vt παντοῦς, ἑτοῦς, αὐτομαστοῦς.

2. ADVERBIA terminata in θεν & θι tonum primitiuorum, à quibus deriuantur seruant, vt à πάντες, πάντοθεν, ab ἄλλο, ἄλλοθεν, ab ἀρχὸς, ἀρχόθεν, & ἀρχόθι, ab ἔξω, ἔξωθεν, ab ἄνω, ἄνωθεν, ab αὐτὸς, αὐτόθι; quæ verò habent η, in penultima, si veniant à Barytonis aut circumflexis, penaflectuntur, vt χῆθεν, δρχῆθεν: ποθεν autem à πῆ *vnidenum*, acuit penultimam, ad discrimẽ ποθέν, quod est oxytonũ & indefinitũ, *alicundè*.

3. ADVERBIA interrogatiua monosyllaba sunt πῶς, ποσ-μα, vt πῶς ἔχεις; *qui vales*, si verò indefinitè sumantur sunt enclitica, vt σὺν οἱδύ πως. Dissyllaba verò sunt paroxytona, vt πότε, ποθεν, πόσον, quæ si non interrogatiuè sed indefinitè accipiantur encliticarum naturam induunt, vt τὸτο λέλεφι ποθεν *hoc accepit alicundè*.

4. NOMINA neutra aduerbia facta tonum suum seruant, vt σωιρὲς, ταχὺ *velociter*, τάχιστα *velocissimè*: ἡδὺ, ἥδιον, ἥδιστα *iucundè*, *iucundius*, *iucundissimè*, τελευταῖον *denique*, πολλὰ *multùm*, μικρὰ *paulum*, sic πλεῖα *plus*: excipiũtur Attica quædam, quę Accentum retrahunt, vt ἄληθες, ἐπίτηδες, ἐπάναγκες.

5. ADVERBIA finita in ζε antepenultimam acuunt, vt Ἀθλώσδε, ἥκασδε: excipe χαμᾶζε.

6. QVAE terminantur in δα antepenultimam acuunt, maximè aduerbia ludorum, vt μύινδα, ὀφαπέτινδα. Aduerbia autem in δλω penultimam acuunt, vt λοχάδην à λόχας, ῥαάδδλω à ῥάφω, ὀρθίνδλω, ἀγκλίνδλω: Quæ verò in δον exeunt vltimam acuunt, vt βυτροφόδον *more boum arantium*, κωμυδὸν *canis instar*, ἀγεληδὸν *gregatim*.

7. ADVERBIA positionis verbalium, à quibus descendunt Accentum retinent, & penultimam acuunt, vt λίπεῳ λειπτέον, τέτυπται τυπτέον, γέγραπται γραπτέον, vt apertè Lascaris innuit.

8. DESINENTIA in ν circumflectuntur, vt χρῦ, μῦ: & ὕ apud Aristophanem. finita autẽ in ι, quibus ι, est additum demonstrandi gratia, vltimam acuunt, vt νωϊ, ὀδυεῖ, ἐνθαδῖ, reliqua

reliqua verò sunt grauitona, vt νόσφι, ἵφι, quia vltimum ι est breue. excipias tamen ὄφρῑ quod vltimam acuit. Quæ verò in diphthongum exeunt circumflectuntur, vt ἐδαμῶς: demptis ὦ, ἰδὲ *ecce*, & ἰώ. ὅτε autem non circumflectitur, sicuti nec εἶτε & εἴτε, quia encliticæ cum aliis coniunctæ tonum non mutant, sed solum transferunt aut amittunt.

IN ις dissyllaba grauantur, vt μόχις: excipe χωρὶς & ἀμφὶς; sic trissyllaba quæ in penultima habent α penacuũtur, vt οἰκῶδις: sic sæpiùs desinẽtia in κις à neutris facta, vt πολλὰ, πολλάκις, sicut & desinentia in χα dissyllaba, vt τρίχα: si tamen sint polysyllaba antepenultimam acuunt, vt πέτρακα. 9.

ADVERBIA in ξ acuuntur in fine, vt λάξ: excipe ἄπαξ & πέλας. 10.

De Coniunctione.

CONIVNCTIONES copulatiuæ acuuntur in vltima μὴν, δὲ, τὲ, ἀλλὰ, ἠμὴν, ἠδὲ, δὲ, ἀπὰρ, αὐτὰρ, κὲν, ὦν; excipio ἤτοι, quę penacuitur: acuuntur quoque in vltima Continuatiuæ, vt ἐπεὶ, & ἐπεί: addita etiam particula κῶς idem seruatur Accentus, vt ἐπεί κῶς, ἐπεὶ κῶς, in quibus longa natura ante breuem acuitur, nõ circumflectitur: quia accessiones, quæ fiunt ad voces inflexibiles, nulloque casu variatas nunquam Accentum, neq; eius sedem mutant, vt εἴθε *vtinam*, ναίχι *certè*, εἴτε & ἔτε aduerbium: vnica tamen coniunctio εἶτα deflectit ab hac regula. *Canon.* 1.

DISIVNCTIVAE acuuntur in vltima ἤ, ἦε: ἦ autem pro affirmatiua *certè*, circumflectitur. 2.

CAVSALES, quæ monosyllabæ non sunt, censentur paroxytonæ, vt ὅτι, διότι, ἵνα, ὅπως, ὄφρα: si autem sint plurium syllabarum antepenultimam acuunt, vt ἕνεκα, ἕνεκα. 3.

ADVERSATIVAE penacuuntur, vt καίτοι, καίπῶς, ἔμπης, ὅμως. 4.

EXPLETIVAE multæ monosyllabæ acuuntur, δὴ, γὰ, τὰ, πὰ, γὲ, μὲν, αὖ: ἦν autem, quæ est illatiua circumflectitur, sicut γῆν. 5.

DVBITATIVA ἆρα, & κᾶτα circumflectitur; sed ἄρα *igitur* penacuitur. Reliquas verò omnes sicut & aduerbia recensere ac regulis includere, longiùs, quàm par sit, esset: talium enim particularum prolixa enumeratio potius confusionem, quam facilitatem pareret, cùm interdum quælibet particula regulam propriam postularet. 6.

DE ENCLITICIS CANONES.

Quid sit Enclitica.

ENCLITICA dictio est, quæ vel Accentum proprium

Universidad de Deusto Biblioteca

in dictionem præcedentem refert, vel quæ proprio ſpoliata Accentu, pręcedentem dictionem propter orationis iuncturam Accẽtu graui in vltima notatam, eam oxytonam facit: vt σῶμά ἐστι. Θεός τε, καλός τε. Synencliticæ ſunt, quando in ſerie orationis plures Encliticæ dictiones concurrunt, quæ cùm tonum in præcedentem reiiciant, fit vt omnes acuto notentur, vltima verò Accentu deſtituatur: vt ἤ, νή, σέ που δέος ἔχει.

DE NVMERO ENCLITICARVM.

Nomen.

VNICVM eſt nomen encliticum τίς videlicet, in omnibus caſibus & numero & in omni genere, dum modo infinitè ſumatur, vt γράφεταί τις, *ſcribit quiſpiam*; dum verò tanquam ſignum interrogationis ponitur, ſemper acuitur, vt τί γράφεις; *quid ſcribis?* τίνος ἕνεκα; *cuius rei cauſa?* τῷ vel τέω aut apud Euſtathium ὅτεω & ὅτεων Accentu Atticè in antepenultima collocato, infinitè ſumptum inclinat, licet ſit cõtrouerſia an ὅτεω & ὅτεων triſſyllabum inclinet; ſumptum autem pro interrogatiuo nunquam inclinat.

Pronomen.

TRIA primitiua Pronomina in certis caſibus cenſentur enclitica, vt ἐγὼ, eſt encliticum in iis caſibus, in quibus ε deperit ſcilicet, μου, μοι, με. Secundæ autem perſonę Pronomen in his caſibus σου, σοι, σε, Pronomen verò tertiæ οὗ, οἱ, ἑ: & in numero duali σφε & σφωε, ſiue σφω pro σφε, cùm eſt tertiæ perſonæ: σφω enim ſecundæ perſonæ non eſt encliticum; In plurali verò σφισι, σφιν, ſiue σφι, pro σφισι, & σφεας pro σφας enclitica ſunt. Caſus verò & perſonæ ex alia dialecto quàm communi depromptæ, quæ ſuperioribus æquiualent, habentur encliticæ, vt μευ pro μου, σευ pro σου, ἔθεν & εὖ pro οὗ, τυ pro συ, ſæpius tamen in codice correcto apud Theocritum legi τυ non encliticum. Hæc autem omnia Pronomina ſunt enclitica cùm abſolutè dicuntur, nec aliò referuntur; ſed cùm per appoſitionem ad aliam perſonam conuertuntur, encliticarum dictionum naturam exuunt, quod etiam præſtant, cùm iunguntur cum his particulis ἕνεκα, οὕνεκα & εἵνεκα, aut cum Coniunctionibus diſiunctiuis aut cum Præpoſitionibus, tunc enim non cenſentur enclitica, vt ἕνεκα μοῦ non ἕνεκά μου, ſic ἢ μέ, ἢ σέ, ſic διὰ σέ, περὶ σοῦ, κατὰ μέ, non ἤ με, διά σε. Recipiunt quoque Accentum & enclitica non ſunt, ſi ante aliud Pronomen collocentur, vt σφίσιν αὐτοῖς pro ἑαυτοῖς, σφέας αὐτους pro ἑαυτους.

Ver

Verbum.

DVO verba ſunt enclitica εἰμί & φημί in toto præſenti εἶ, verò ſecunda perſona cùm Accentu circumflexo notatur, non eſt encliticum, εἶς autem ſecunda quoque perſona encliticum eſt, cùm Accentu acuto notatur, ſic ἐσσί & ἐντί: φῆς verò ſecunda perſona à verbo φημί, quia eſt circumflexa, non eſt enclitica: Cæterùm ἔασι Ionicè pro ἴσι non eſt encliticum: in verbis enim dictio, quæ duas excedit ſyllabas enclitica non eſt. Hinc compoſita, non cenſentur enclitica, vt σύμφημι: licet φημὶ ſimplex ſit encliticum.

Aduerbia.

HAEC aduerbia cùm infinitè ſumuntur, enclitica habentur, ποθεν, ποθι, ποτε, πως, πω, πη, που, vt ἦλθέ ποτε *venit alicundè*: ſi tamen interrogatiuè ſumantur enclitica non ſunt, vt πῆ ἔχεις; *quónam modo habes?*

Coniunctiones.

CONIVNCTIONES duæ copulatiuæ ſunt encliticæ κε, κεν, & τε, vt ἄγιός τε, ἀέριός τε. Aliæ verò ſunt expletiuæ, quæ paſſim à poëtis ad carmen explendum elegantiſſimè tamen vſurpantur, vt ῥα, νε, νυ, περ, τοι, γε, θην, ναν, που, & aliæ ſimiles: νῶν autem aduerbium, vt notat Ariſtophanis interpres, circumflectitur: νῶν verò expletiua acuitur & breuis eſt, vt notat idem interpres. Inclinatur etiam οὖν poſt οὐκ ſi tantum neget, vt οὔκουν *non*, ſi verò vel concludat, vel interroget, retinet ſuum Accentum, vt οὐκοῦν *ergo, igitur*. δὲ etiam inclinatur cùm in diuiſionibus cum articulis poſita apoſtrophen patitur, vt ὅδ' ἥδ'. Hic verò notandum eſt interdum encliticas dictiones cum quibuſdam vocabulis ita cohærere, vt in ſcribendo ſeparari non debeant, qua in re multi labuntur, vt οἷός τε, οἷοί τε & οἷόντε, ſi enim ſeiungas huiuſmodi voculam τε, & ſcribas οἷός τε, ac dicas οἷός τε εἰμὶ, potius ſignificabis *qualis ſum*, quàm *potens ſum*.

Quot modis Enclitica tonum reijciat.

QVINQVE modis encliticæ dictiones reiiciunt tonum in vltimam ſyllabam præcedentis dictionis.

PRIMO ſi dictio quæ præcedit encliticam penultimam acutam habeat, eamque longam, quam vltima breuis conſequatur, vt λάμπέ τε, φύλλά τε. 1.

SECVNDO ſi dictio, quæ antecedit encliticam habeat Accentum acutum in antepenultima, vt μέμνηταί σου, κέκλυτέ μου. 2.

TER

3. TERTIO si dictio, quæ encliticam præit, inflectatur in penultima, vt σῶμά σε.

4. QVARTO si post dictionem in penultima acutam, siue illa sit breuis, siue lõga subsequatur enclitica ab σφ incepta, vt τύξά σφεων, ἵνά σφιν.

5. QVINTO cùm præcedit aliqua monosyllaba dictio, quę natura sua tono destituitur: illa enim encliticæ sequentis Accentum mutuatur, vt ὥς σεο ὄγε, εἴ σφωιν, ὅ φησι.

Quot modis Enclitica dictio suum tonum seruet.

ENCLITICA dictio, & quæ eam præcedit, duobus modis Accentum suum retinet.

1. PRIMO cum præcedit in concursu orationis aliqua dictio graui in vltima notata, & enclitica dissyllaba sequitur, vt Ἰθακαιὸν φημί. Hoc tamen perpetuò verum non deprehenditur: legitur enim in correctis codicibus ἀεί ποτε.

2. SECVNDO cùm multæ encliticæ vnum in locum conueniũt: singulæ enim acutos habent tonos præter vltimam, quæ nuda remanet, vt τίς τέ μοί φησι ποτε.

Quot modis Enclitica suum Accentum non retinet nec remittit.

ENCLITICA suum Accentum amittit, nec tamen præcedenti dictioni tribuit tribus modis.

1. PRIMO si monosyllaba enclitica postponatur dictioni oxytonæ, vt ἀδελφός μου: grauis enim tantum, qui esse debuisset in concursu orationis, in acutum mutatur.

2. SECVNDO cùm dictio, quæ encliticam præcedit in vltima circumflectitur, vt καλῶς τε, σοφῶς τε.

3. TERTIO si præcedat dictio, quæ penultimam acuat, & non sit trochaica, vt ἄναξ τε, ἀτρείδης τε.

Canones particulares de tertia persona ἐστί.

ἐστί est acutum in penultima post

εἰ	εἰ ἔστι
οὐκ	οὐκ ἔστι
ἀλλὰ	ἀλλ' ἔστι
ὡς	ὡ ἔστι
καὶ	καὶ ἔστι
τοῦτο	τοῦτ' ἔστι, & initio orationis ἔστι τοῦτο.

ἐστί est acutum in vltima post
- Dictionem quæ acuit secundam à fine, vt πόνῳ ἐστί.
- Secundam à fine circumflexam modo vltima sit positione longa, vt αἶλαξ ἐστί.

ἐστί est enclitica post dictionem, quæ Accentum habet in
- Vltima { ἠεμός ἐστι, ἑμὸς ἐστι } & tunc Accentum amittit.
- Tertia / Secunda } à fine { Acutũ, vt ἄνθρωπός ἐστι. Circumflexum, modò extrema sit breuis οἶκός ἐστι.

HAEC Baillius de Accentibus. Reliquum est vt, quemadmodum antea sumus polliciti, paucis quoque perstringamus, quo Spiritu, asperóne an tenui, vocales & diphthongi notentur. Horum enim alterutro sunt semper afficiendæ, quoties dictionis initium occupabunt. Primùm itaque de his generalia quædam præcepta trademus, nulla ratione habita literarum, quę initiales has vocales vel diphthongos subsequantur. Posteà verò explicabitur, quem Spiritum vnaquæque ante has vel illas literas obtineat.

SPIRITVVM RATIO.

SPIRITVS Nominatiui retinetur in obliquis. sic in verbis omnia tempora seruant spiritum præsentis, quamuis vocalis mutetur; vt ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον, *pecco, peccabam*: ἄδω, ἤδον, *cano, canebam*. Excipe ἔχω, cuius futurum est ἕξω, 304,1. & 381,13. *Regula.* ἔχω, μ. ἕξω.

2 Composita, retinent Spiritum simplicium: sic deriuata primitiuorum, modò principalis litera seruetur. Excipe ἱδρώς, *sudor*; ab ἰδίω, *sudo, laboro*. ἅμυδις, *simul*; ab ἅμα, *simul*, Æolicum est. Æoles autem spiritum asperum omnino reſpuunt, 120,33. *Composita. Deriuata. Æolismus.*

3 Numeralia aspirantur; præter ὀκτὼ, *octo*: ἐννέα, *nouem*: & εἴκοσι, *viginti*. sic eorum deriuata, ὄγδοος, *octauus*: ἔννατος, *nonus*: εἰκοστὸς, *vicesimus*, &c. *Numeralia.*

4 Relatiua vel redditiua, facta per aphæresim consonantis aspirantur; vt τόσος, ὅσος, *tantus, quantus*: πηνίκα, ἡνίκα, *quãdo, quum*. Excipe τῆμος, ἅμος, *tum, quum*. *Relatiua siue redditiua.*

5 Pronomina ab ε inchoata, leuigantur; præter ἑ, *se*; cum composito ἑαυτοῦ, *suiipsius*: & ἕθεν atque εἷο, pro οὗ, *sui*: & ἑός, pro ὅς, *suus*. Quæ ab alia vocali quàm ε incipiunt, aspirantur; præter αὐτός, *ipse*. aspiratur & αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ. *Pronomina.*

6 Articuli notantur spiritu aspero. nam ὦ nõ est articulus, sed aduerbium vocandi. *Articuli.*

7 Augmentum ε præpositum consonanti, leuigatur, præterquam in præterito perfecto & plusquamperfecto verbi ἵστημι, *sisto*: ἕστακα, ἑστάκειν, 234,25. & 369,31. *Augmentũ syllabicum.*

8 Quum

8 Cum verò ϛ Atticè præponitur vocali, seruat Spiritum præsentis,298,20.

Præpositiones. 9 Præpositiones leuigantur,præter ὑπὸ & ὑπέρ.

Coniunctiones. 10 Coniunctiones leuigantur, præter causales; vt ἵνα, *vt*: ἕνεκα & ἕνεκεν, & Ionicè οὕνεκα & οὕνεκεν, *causâ*, *gratiâ*: ὄφρα tamen (id est,*vt*) leuigatur.

Regula. 11 Quæ à vocali aspirata incipiunt,si υ assumant,aspirationem abiiciunt; vt ὄρος,ἔρος,*terminus.* significat etiam ἔρος *montem*; sed tum fit à τὸ ὄρος, Spiritu tenui.

Notio. 12 Hoc notatu dignum, Latinos sæpenumero Spiritum Græcorum asperum per h exprimere: Ἕκτωρ,*Hector.* interdum per s: ὑπὲρ,*super*: ὑπὸ,*sub*:ὗς,*sus*: ἕρπω,*serpo*: ἑξ,*sex*: ἑπτὰ,*septem.* nonnunquam etiam, sed rariùs, per v consonum: vt ἑσπέρα,*vespera*: ἕλκω,*vello*: ἕλκος,*vulnus.*

Sed iam aperiamus quo spiritu vnaquæque vocalis aut diphthongus ante has vel illas literas afficiatur. Atque

υ vbique aspiratum. υ quidem, semper ante quascumque literas aspiratur:aliæ autẽ vocales ac diphthongi omnes, tenui magis quàm aspero spiritu gaudent. De aspiratis igitur sunt solùm tradendæ regulæ,& earum exceptiones. vbi enim de omnibus vocabulis aspirandis constiterit, reliqua omnia leni Spiritu afficiẽda censebũtur. Primùm itaq; α ante βρ. aspiratur:Nam:

Ante quas literas α aspiretur. ἁβρὸς, *delicatus mollis*, cum deriuatis, siue ea simplicia sint, siue deriuata aspirari solet,vt ἁβρὸς, ἁβρύτης, & cõposita,ἁβρόκαρπον, *abrotonum herba*, ἁβρότονον, & ἁβροβένιον, *nomẽ meretricis*, quorum quædam Æolicè aliquando tenuantur, vt ἄβρος, & ἀβρότονον, *cum est herbæ nomen.*

χι: ἅγιος, *sanctus*,ab ἄζω.
ὀρο: ἀόρος,*adultus*, *plenus.*
λι: ἅλις, *satis*: †ἁλία,*mare.*
λκυ: ἁλκυὼν,*halcyon auis.*
λμι: ἅλμη, *salsugo.*
λοσ: ἁλοσύδνη,*mare.*
λαρ: ἁλαργὴν, *purpureum.*
λσ: ἅλσις, *saltus*, *palpitatio*: hæc quidam leuigant:quę omnia ad secundam regulam generalem aptius reuocari possent: nam deriuata sunt ab ἅλς & ἅλσις, ab ἅλομαι.

λω: ἅλωμι,*capio*: ἅλως,*area.*
μαξ: ἅμαξα, *plaustrum*, ab ἅμα, *simul*; & ἄγω, *duco.* alij deducunt ex ἄμητος, *messis*;& ἄγω: ac ideo α leuigant: vt Hesiodus, ἐν ἁμάξεω,*in plaustrum.*
μαρτ: ἁμαρτάνω, *pecco.*
μιλ: ἅμιλλα,*certamen.*
παλο: ἁπαλὸς, *tener*, *delicatus.*
παντα: ἁπανταχῆ, *vbique.*
πλο: ἁπλόος & ἁπλοῦς, ἡ ἁπλόη & ἁπλῆ, *simplex.*
ρμ: ἅρμα,*currus*:ἁρμόζω,*congruo.*
ρπ: ἁρπάζω,*rapio.*
ψιν: ἀψίνοος, *mox satiatus.*
ψιμ: ἀψιμαχία, *pugna præludium.*

Ab

AB HIS REGVLIS EXCIPE COMPOSITA EX α: VT

ἀζήτητος, *vinaceis carens*; vuæ species.
ζ Ἀλίαστος,*ineuitabilis.*
ἀλίθης, ες, & ἄλιθος, ον, *non calculosus*, *sine calculis.*
ἄλιμα, τὰ, *pharmaca quæ famem obrepere prohibent.*
ἀλίμβολος, *importuosus*, *portu carens*: vnde ἀλιμβολία,*importuositas.*
ἀλίπαντα, τὰ, *medicamenta non pinguia.*
ἀλίπαχυς, ες,*non pinguis.*
ἀλίπασον, *genus carnis sine pinguedine*: * at ἀλίπαστος, *mari seu sale aspersus*,aspiratur.

Et si quæ sint alia composita ex α quæ possint in eas regulas cadere,siue illud α significet priuationem, siue intentionem,siue simul,siue malum & difficultatem, siue moderatum; siue sit abundans. semper enim α in compositione leuigatur; præterquam in ἅλυσις,*catena arcta & solida*, aut ϗ *vinculum intortum & inextricabile*, ex α priuatiuo,& λύσις, *liberatio*, *solutio*: (vnde ἀλύσιον,*catenula*: ἁλυσίδετος, & ἁλυσιδωτὸς,*catenatus*) & præterquam in ἅδης, ου, *Pluto*,*inferus*, ex α,& ἰδεῖν,*videre.* Sunt & alia à prædictis regulis degenerantia; eaque partim composita ex α, sed quorum compositio non satis est nota; partim ex α non composita. Leuigantur autem,quòd nullam habeant affinitatem cum aspiratis. Veruntamen non omnia in genere, quorum initium est ἀγι,ἀδρο,&c. ab eodem capite manant:neque etiã omnia aspirãtur: nam sequẽtia omnia in emendatissimis variorum & bonorum authorum exemplaribus leuigata deprehendi.

Ἀγιγάρτης, *Agigartus*;proprium viri.
Ἀγνέω, & ἀγνέσσω, *veho*, *duco.*
Ἄγις, *Agis*, rex Lacedæmoniorũ: à quo & alij reges vocabantur ἀγιάδαι.
ἀγιτμός,*via*, *semita.*
ἄγιστος, ον, *iniurius*: sunt qui aspirent.

† ἀλίπηκα,τὰ,*impinguia.*
ἀλιπὴς, ές, *pinguedine carens.*
ἀλώβητος,*illæsus.*
ἀλώφητος,*indefinens.*
Ἀμφέτωρος,*testibus carens.*
ἄπαυλον, *indutiæ*, *cessatio à palæstra.*
Ἄπλοια, *nauigandi incommoditas.* sic ἄπλοος, *nauigio carens*: ἄπλοος, *nauigationi ineptus.*
ἄπλοκος,*non implicatus.*
ἀπολείπω,*minus valẽtes nauigare.*
ἄπλητος, *inops*, *sine diuitiis.*

Ἀρίστα, * vrbs Bœotiæ: at ἀρίστης, *spiritu aspero*, est *herbosus.* vel rectius, vt apud Homer. etiam nomen vrbis.
ἀλίγκιος, *similis.*
ἄλιγες,αι,*alliorum & ceparum capita & nuclei.* Hesych. Etymol. & Suidas habent ἄγλιγες.

Ἀλι

Verius est ἀλίπαντον ex ἀ & λιπαίνω pinguefacio,vt & ἀλίπαρος, ab α, & λιπαρὸς pinguis. Pro ἀλίπηκα, etiã Hesych. habet ἀλιπαρῆ,id q; exponit, squalida.

Tenuem spiritũ habẽtia, quamuis incipiant ab ἀγι,&c.

* *Inanem esse hanc distinctionẽ arguit versus Homeri,* Κορώνειαν καὶ πολίεντ' Ἀλίαρτον, οἵδε πλάτειαν

Universidad de Deusto Biblioteca

ἔχον : *aspirari. n. probat θ ex τ factum in* ποιήνθ' *pro* ποιήνγ.

Ἀλιλὰτ, *Alilat* : sic dicitur Vrania ab Ægyptiis.
ἀλινδέομαι, *voluor.*
ἀλινδήθρα, *volutabrũ*, locus in quo se volutant iumenta.
ἄλιξ, *alica.*
ἀλίσθη, *deceptio, fraus.*
ἀλίσγημα, *contaminatio.*
ἀλίσγω, *polluo*, Hesych.
ἄλισμα, *alisma*, plantę genus.
ἀλίστρα, *volutabrum.*
ἀλιστρὴν, *iniusta iudicantes.* ex masculino ἀλιστὴς, *iniustus peccator*, hoc verò per Syncopen ex ἀλιτήριος teste Hesychio.
ἁλιτραίνω, *pecco, delinquo.*
ἁλιτρία, *peccatum.*

Incepta ab ἁλίεα : vt Ἄλιβας, *Alibas*, fluuius inferorum.
Incepta ab ἁλιτ, sequẽte vocali, præter ἁλιτενὴς, ὁ, ἡ, *maritimus* (ἁλιτενὲς verò, id est, *humile*, à nonnullis leuigatur) & ἁλιτέρμων, *mari conterminus* : ἁλίτης ὁ *caseus sale aspersus.*
Incepta ab ἁλίτρο, præter ἁλιτρόπος, *mariuagus* ; & ἁλιτρόφος, *mari alitus.*
Ἄλος, *mœror*, & vrbis propriũ.
Inchoata ab ἀλωπ : vt ἀλώπηξ, *vulpes.*
Ἀπαλοιάω, *abcido.*
ἀπαλοιφὴ, *litura.*
Ἀπαυλόω, *obuiam eo.*
Incepta ab ἀρμὶς : vt Ἀρμδρία.

ATQVE HÆC QVIDEM SVNT QVÆ A' PRIORIBVS REGVLIS excipiuntur.

Sunt verò rursus & alia quæ aspirantur, regulis illis non comprehensa : quorum quædam sunt eorum coniugata, quædam minimè. Illa autem sunt,

Ἄδρυμα, *ancilla adolescentior.*
ἀδρυδάλη, *pellex.* *
ἁδρίζομαι, *delicior.*
ἁδρῶς, *splendidè, delicatè* : at ὁ ἁδρὼς, *non exesus*, leuigatur.
Ἁγνὸς, *purus, castus.*
ἁγνεία, *puritas, castitas.*
ἁγνούτηριον, *sanctuarium.*
ἁγνοῦλιον, τὸ, *castius viuẽtia.*
ἁγνόω, *castimoniam colo.*
ἁγνὴς, ἡς, *castus, purus.* alij leuigant Æolicè magis quàm regulariter.
†Ἁγνὴς, ἠτος, *Hagnes, etis*, mulieris proprium.
ἁγνίζω, *purgo* : at ἁγνίζω, *corrumpo*, leuigatur. nisi rectius explicare velis ἁγνίζω, siue ἁγνίζω, primum *lustro*, deinde peracta lustratione *macto*, spreta hac distinctione.
ἁγνισμὸς & ἁγνισμὸς, *lustratio, purgatio.*
ἁγνιστικὸς, *lustrandi expiandiq; vim habens.*
†ἁγνίτης, *sanctus, purus* : at ἁγνίτης, Æsculapij cognomen.
ἁγνὸς, *purus, castus.*
ἁγνότης, *castitas.*
ἁγνῶς, *castè, purè, pudicè.*
Ἅδε, *hæc*, Doricè.
ἄδλως, *lubenter* : at ἄδλως, *satis*, leuigatur.
ἁδινὸς, *confertus, frequens* : à quibusdam leuigatur. ἀδρὰς,

* *In* ἀδρυδάλη *error est, ex Hesych. codice : legendũ enim* ἀδρυδάλη. *& hæc apud Hesych. tenuantur.*

ἀδρὰς, *adolesco, augeor.*
ἄδρωσις, *crassatio, perfectio.*
ἀδρώω, *crassum reddo.*
ἀδὺ, *suauiter.*
ἀδύγλωσσος, *suauis linguâ.*
ἀδυεπὴς, *suauis sermone.*
ἀδύνοος, *suaue spirans.*
ἄδω, *placeo*, & ab eo deducta quæ enumerantur, 333, 33.
Ἄζω & ἄζομαι, *colo, veneror* : at ἄζω, *sicco*, leuigatur.
Ἁθρέω, *video*, Atticè aspiratur, cõmuniter leuigatur. idẽ iudicato de ἀθροίζω, *congrego* : ἀθροίσιμος, *frequens* : ἄθροισις, ἄθροισμα, ἀθροισμὸς & ἀθρόστης, *congregatio, acervus* : ἀθροιστικὸς, cõgregatiuus : ἀθρὸς & ἄθρυς, *densus, frequens* : (at ἄθροος, *expers strepitus*, leuigatur & antepenacuitur) ἀθρόως, *confertim.*
Ἅλαδε, *ad mare.*
Ἁλαὶ, *Halæ*, Bœotiæ oppidum.
Ἅλαισα, *Halæsa*, Siciliæ oppidum.
Ἅλαισος, *Halæsus*, Agamemnonis filius ex Briseide : itẽ Halæsus fluuius & mons non longè ab Ætna.
ἅλας, ατος, τὸ, *sal* : & ὁ Ἅλας, ου, *Hala*, viri proprium.
†ἁλαστωλία, *salis venditio.*
Ἀλέα, Palladis cognomen apud Tegeatas, à delubro quod struxerat Haleus : at ἁλέα, *tepor*, leuigatur.
ἁλέα, *piscatus.*
ἅλες, *sales*, id est, *sal.*
Ἁλεὺς, *Haleus*, propriũ viri.
†ἁλιάδες, *scaphæ piscatoriæ.*
ἅλλομαι, *salio, exilio* : tamen ἤλθ & ἄλθ pro ἦλθ leuigantur. Vide 370, 41.
ἁλοάω, *trituro.*
ἁλοᾶς, *triturator.* vel vt legit Nonn. ἁλωᾶς.
ἁλοητὸς, ὃ, ὁ, *tempus triturãdi.*
Ἁλόνησος, *Haloneseus insula.*
ἁλοπήγιον, *salinæ.*
ἁλόω, *capio* : at ἀλόω, poëticè pro ἀλάω, *in errorem induco*, leuigatur.
ἅλς, *sal, mare.*
ἁλτῆρες, pilæ plumbeæ massulæve, quibus vtraq; manu se librabant qui saltu certabant, vt certiùs assilirent.
ἁλτικὸς, *saltui aptus, agilis.*
Ἁλυάττης, *Halyattes* pater Crœsi.
ἁλυκὴ, *mare*, Hesych.
ἁλυκίδες, αἱ, *salinæ, salsulæ.*
ἁλυκὶς, ίδος, *salsugo.*
ἁλυκὸς, *salsus, amarus* : at ἄλυκος, *lupis carens*, leuigatur apud Hesych. & Etymol.
ἁλυκότης, *salsedo, salsugo.*
Ἅλυς, *Halys* fluuius.
ἁλύω, *gaudeo* : item *mœreo* : Atticè aspiratur, comm. leuigatur.
Ἅμα, *simul*, cum deriuatis.
Ἁμαδρυάδες, *Nymphæ Hamadryades*, quòd simul cum arboribus nascantur & intereant.
†ἅμαρ, *vas in quo coria aptãtur* : at ἅμαρ pro ἦμαρ, *dies*, leuigatur ; quamuis à nõnullis aspiretur.
ἀμμωνιάδες, αἱ, *pira quæ cum ficis nascuntur vel matureſcunt.*
ἀμφίζω, *misceo.* quod apud Hesych. leuigatur.
ἀμφιτροχία, *orbita* ; & *concer-*

tatio in cursu.
ἀμέρᾳ, Doricè pro ἡμέρᾳ, dies.
Ἀμηλία, Hameria, proprium mulieris.
ἄμη, hama, instrumentum ad incendium compescendũ: at ἄμη, sarculum, falx messoria, leuigatur.
ἀμηχέπη, aliquo modo: à quibusdam tamen leuigatur, veluti ἀμηχέπεω, ἀμηχέπως & ἀμωσγέπως, quæ etiam à nonnullis aspirantur.
ἄμιπποι, οἱ, equi desultorij, & pedites equitibus adiuncti.
ἀμίς, ίδος, matula, vas vrinarium: at ἄμις, ιος, amis herba, leuigatur à nõnullis.*
ἄμμιγα, ατ, copula, nexus.
Ἀνδάνον, placens.
ἀνδάνω, placeo.
Ἀπαντῆ, vbique.
ἅπαξ, semel.
ἁπαξάπας, αντος, vniuersus.
ἁπαξαπλῶς, omnino.
ἁπλᾶ, simpliciter, Doricè pro ἁπλῇ.
ἁπλεῖ, calceamẽti genus Laconici, à simplicitate sic dictum.
ἁπλῇ, simpliciter.
ἁπλήπ, simplex.
ἁπλῶς, simpliciter.
ἁπλικὸς, qui vim habet tangẽdi, vnde τὸ ἁπλικὸν, tactus, facultas tangendi.
ἅπτομαι, tango.
ἁπτόμβρ, aptus, id est, consertus & compositus.
ἁπτὸς, tractabilis, tangibilis.
ἅπτω, accendo, apto.
Ἄρκυς, rete, aspiratũ inuenitur.
Ἀσβύται, Hasbytæ, populi.
Ἄσσα, quæ, quæcũque: at ἄσσα, quædam, leuigatur. sic Atticè ἅττα & ἄττα.
ἄσσων Doricè pro ἧσσων vel ἥττων, minor, inferior.
Ἅτε, tanquam, vtpote.
ἀτερῆϊον, diuersum, alienum.
ἄτερ Att. pro ὁ ἕτερος, alter.
Ἀφὴ, tactus, iunctura.
Ἀφὶς, ίδος, curuatura rotæ.
ἄψις, ιος, tactus, contrectatio.
ἄψ, ος, membrum.

* *Pro* ἄμις *apud Gal. lib. 6. de Simpl. med. legit Dioscor.* ἄμμι *qđ & Plinius ammi & ammium vocat.*

E ASPIRATVR ANTE:

βδ: ἑβδομαῖος, septimanus.
βρ: Ἑβραῖος, Hebræus.
ϑν: ἔδνον, donum iugale, quod vxori à marito donatur.
ϑρ: ἕδρα, ας, ἡ, sedes.
ιδν: εἰδνα, τὰ, dos, dona iugalia.
κ, sequente alia vocali quàm ε: ἑκὼν, delonge, procul à.
λεθ: ἑλεθρὴς, calidus.*
λϑ: ἑλϑὼς, palustris.
λεν: ἑλένιον, helenium, herba quæ & inula campana.
λιν: ἑλικὸς, tortilis, niger.
λκ: ἕλκω, traho.
λλα: Ἑλλὰς, Græcia: ἕλλα, sella.
λλη: Ἕλλη, Græcus.
λμι: ἕλμινς, tinea, lumbricus.
λο: ἕλος, ους, τὸ, palus, vdis.
λω: ἕλωρ, præda, captura.
ξ: ἕξις, habitus.
ορ: ἑορτὴ, festum, festiuitas. Ab Ionibus talia leuigantur.
ρκ: ἕρκος, ους, septum.
ρμ: ἑρμηνεύω, interpretor: Ἑρμῆς, Mercurius.
ρξ: ἑρξείης, coërcitor.
ρπ: ἕρπω, repo, serpo.
σπερ: ἑσπέρα, vespera.
στ: ἑστία, focus, lar.
ται: ἑταῖρος, socius. sic ἕταρος pro ἑταῖρος: vnde ἑταιρία, societas, sodalitium.

* *Apud Hesych. est* ἑλειθρὴς *tenui spiritu & ει diphthon. in secunda syllaba. alij malunt* ἑληθρὴς, *& εἰληθρὴς composita ex* ἕλη *vel* εἴλη *color solis &* ϑέρω.

πρ: ἕτερος, alter.
ποιμ: ἕτοιμος, promptus.
φθ: ἑφθὸς, coctus.
ψ: ἕψω, coquo, elixo.

HINC EXCIPE:

† Ἐκιδνὸν, mucronatim. à nonnullis tamen aspiratur.
Ἑλειὸς, glis: at ἑλϕὸς, palustris, aspiratur.
Incepta ab ἑλλαμ. componũtur enim ex præpositione ἐν, sed ν migrat in λ, 401, 31 & 28. vt ἐλλαμβάνομαι, complector.
Incepta ab ἑξ: vt ἕξω, extra: ἔξωθεν, foris. Notanda etiã quæ fiunt è præpositione ἐξ. atq; in genere, quæcũque regulis generalib. cõtinentur.
Ἑρκώζω, cauillor.
Ἔρμα pro ἔρεισμα, fulcrum: quidam aspirant.
ἔψεια siue ἐψία, ludicra.
ἐψεῖν siue ἐψίᾳ, ludus, iocus.
sic cætera incepta ab ἐψ.

ASPIRATVR PRÆTEREA E IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

Ἕβρος, Hebrus, fluuius.
ἡδυώνος, dulcis, quasi ἡδωνὸς, ab ἡδὼ, latifico, demulceo. à quibusdam tamen leuigatur.
Ἑδὼς, nomen Mercurij apud Gortynios: Etymol.
ἕδος, εος, τὸ, sedes: at ὁ ἐδὸς, ũ, edax, leuigatur.
ἑδέσμαι pro καθεδέσμαι, sedebo; de quo 390, 9. & 14.
ἑδριάζω, consideo in theatro.
ἑδώλιον, deriuatum ab ἕζομαι, sedeo, est basis naui aut statuis supposita, ne tangant terram, puluinar.
Ἑδὼς, ἑῆν, suus, vel bonus.
Ἕζομαι, sedeo.
ἕζω, sedere facio, loco.
Ἑκτέον, habendum est.
ἑκτικὸς, habitualis: hinc ἑκτικοὶ, qui corporis habitudine laborant: & ἑκτικὴ, febris hectica: & aduerbiũ ἑκτικῶς, pro habitudine. sic alia ducta ab ἕξω, habeo, teneo, defendo: cuius fut. ἕξω (vt diximus) aspiratur: veluti ἑλ: ἑωλὸς, pridianus, euanidus.
ὡσ: ἡ ἕως, ω, aurora, dies: ἑωσφόρος, lucifer.

* *Apud alios tenuatur* ἔλδομαι *& ἐλδομαι vt & alia inferius* ἐλεία *&* ἔλα, *& apud Hesych.* ἐλὸς.

ἑλδομαι, vel ἐέλδομαι, desidero.
ἑλδωίω, splendidum & amabile reddo, cupio.
ἔλδωρ vel ἐέλδωρ, desiderium.
†ἔλεία, & ἔλα, splendor aut calor solis.
ἑλέπολις vel ἑλέπτολις, machina bellica capiẽdis vrbibus.
ἑλετὸς, captabilis.
ἔλη, calor & splendor solis.
ἑλιγμὸς, intestinum tenue. vel, vt Hesych. tortus vel armilla tortilis, torques.
ἑλιγμὸς, vertex, gyrus.
† ἑλιϑρεῦν, apricari.
ἑλιξ, circumuolutio.
ἑλὸς, genus quoddam muscarum; à paludibus, quas ἔλη vocant, & in quibus obuersantur, dictum.
ἑλίσσω, verto.

*ἐνιαύια Suidæ est μοναδικὴ, solitaria.

ἐλίχρυσος, *helichrysus*, herba, à quibusdam leuigatur.
ἐλκεδανὸς, *restis, funis.*
ἔλλος, *ceruus*: hinc Ἐλλοφόνη, *Diana*, ab occidendis ceruis: at ἔλλος, *mutus*, leuigatur.
ἐλξίνη, *muralis herba.* (tur.
ἕλξις, *tractus, tractio.*
Ἔμις, *testudo.* vel cum Hesych. ἐμὺς.

* *Pro* ἔμος *Sylb. mauult* ἐσμὸς *ab* ἵημι, *mitto.*
* *Pro* ἐπόμφαξος *alij malùt* ἀπόμφαξος, ἐπόμφαξες *enim sicubi inuenitur potius erit* sequẽs pugnam.

ἔμος, *dimissio.* *
† ἐνη- ac poëticè ἔννος, *annus*: at Latini aspirationẽ omiserunt, cùm ex ἐνη- fecerunt *annus.*
Facta ab εἷς, ἑνὸς, *unus*: vt ἑνήρης, *vniremis*: ἑνὰς, *vnitas*: ἑνίχηρος, *vno membro vel pede mancus*: ἑνίζω, *vnitatẽ pono*: ἑνικὸς, *singularis*: ἑνικῶς, *singulariter*: ἑνόσταφυ, πὰ, *vna hora digna*: ἑνόρχης, *vnicum habẽs testiculum*: at εὐόρχης, *testiculatus, habens testiculos*, leuigatur: ἑνότης, *vnitas*: ἑνόω, *vnio*: (at εὐόω, vel potius cum Etymol. ἐνόδω, cuius simplex est ὄδω, *quatio*, leuigatur) ἕνωσις, *vnitas*: ἑνωτικὸς, *vnitiuus*, *coniunctiuus.* His quidam addunt ἕνι-, vel ἑνιῳ-, *aliquis*: * ἑνίκα, *alicubi*: ἑνίοτε, *interdum.*
Ἐνετοί, *Heneti* populi, qui & *Veneti*: Ἐνετία, *Venetia.*
Ἕπομαι vel ἑσπομαι, *sequor.*
ἐπόμφαξος, *inutilis ad pugnandum.* *
ἑπομένως, *consequenter.*
Ἑρβῆσα, *Herbita* Siciliæ vrbs.
Ἑρνικοί, *Hernici* populi.
ἕρση vel ἔερση, *ros.* sic quę hinc ducũtur, ἑρσήεις, ἑρσήεντος, & ἑρσώδης, *roscidus*: ἔερσα, *roscida, verna, tenera.*
Ἕρψις, *reptio.*
Ἔσια, *missio, legatio.*
ἔσσων, *minor*, Ionicè pro ἧσσων. sic ἐσσόομαι pro ἡσσάομαι, *vincor.*
Ἕω, *induo, sedeo, mitto*: at pro εἰμι, *sum*, leuigatur. Notentur tempora ab ἕω deducta: quæ enumerantur 319, 20. & 344, 14.
ἑῷα, *orientalis, matutina.*
ἕωθεν, *manè, à diluculo.*
ἑωθινὸς, ἑῷος & ἐῷος, *matutinus, orietalis*: ab ἕως, *aurora.*

H ASPIRATVR ANTE:

β: Ἥβη, *Hebe, dea pubertatis, iuuentus, pubes, pubertas.*
γε: ἡγέομαι, *duco, impero.*
γη: ἡγηλάζω, *duco, ago.*
δ: ἡδὼ, *latifico, exhilaro.*
λια: ἡλιακὸς, *solaris.*
λικ: ἡλικία, *ætas.*
λιο: Ἥλιος, *sol.*
λιω: ἡλίωσις, *insolatio.*
λο: ἥλος, *clauus.*
μερ: ἡμέρα, *dies.*
μι: ἡμίανδρος, *semiuir.*
νιο: ἡνίον, *habena, frænum.*
πατ: † ἡπαλίη, *iecinoris fibra*, ab ἧπαρ, *ατος, iecur.*
ρα: Ἥρα, *Iuno*: Ἡρακλῆς, *Hercules.*
ρη: Ἡρόδοτος, *Herodotus.*
ρω: ἥρως, *heros.*
σ: ἥσυχος, *quietus.*
τη: ἧττα, *clades.*
φαι: Ἥφαιστος, *Vulcanus.*

HINC EXCIPE.

Ἡβαῖον, *paululum.*
ἠβαιὸς, *paruus, exiguus.*

ἠβολέω, *otior*, Hesych.
ἤβος, *gibbosus.*
Ἠγερία, *Egeria* nympha.
ἠδὲ, *atque, &.*
ἤδη, *iam, olim.*
ἠδήποτε, *tandem.*
ἠδήπου, *nempe.*
ἡδὺς, *voluptas*: à Gaza leuigatur, à nõnullis aliis aspiratur.
Ἡδωνοὶ & Ἠδωνεῖς, *Edoni* populi Thraciæ.

ASPIRATVR PRÆTEREA H IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS.

Ἥκιστα, *minimus*; & ἧκιστα, *minimè.*
ἥκω, *venio.*
Ἡλιάδης & ἡλιάδεσσι, *Sole calefactum.* *
ἡλιόκλιος, *altus, aërius*: à nonnullis leuigatur. Homer. πέτρῃσι τ' ἠλιόκλιτοι, *saxa arduæ*: nisi sit legendum πέτρῃσι θ' ἠλιόκλιτοι.
ἕλιξ, *coætaneus.*
ἥλιος, *clauiculus.*
ἡλιτενὴς, *altus.*
ἥλιψ, *helitis*: sic dicitur squama æris Cyprij.

* *Vel rectius* ἐλιήδεες, ἐλιάδεες. * ἠμαδὰ agnoscit Suidas, vt etiã ἠμαδία Hesych. alij tamen lubentius, ἠμιοδία & ἠμιοδὰ subscribũt. vide Aor. 1. ἠμαδήσαν apud Hesych. Notio.

Notanda quæ in verbis habent η ex augmento. nam ea thematis Spiritum desiderant.

I ASPIRATVR ANTE:

ιδ: † ἵδρυμι, *statuo.*
ἱδρὼς, *sudor.*
ιε: ἱερὸς, *sacer.*
ιζ: ἵζομαι, *sedeo.*
ικαν: ἱκανὸς, *sufficiens.*
ικτ: ἱκέτης, *supplex.*
ικν: ἱκνέομαι, *peruenio.*
ιλαρ sequente vocali: vt ἱλαρὸς, *hilaris.*
ιλακ sequẽte consona: vt ἱλάσκομαι, *placo.*
ιλε: ἵλεως, *propitius*: at ἰλεὸς, *volulus, inteſtini gracilioris morbus*; & ἰλεὸν, *gracile inteſtinum*, leuigantur.
ιμ sequente vocali: vt ἵμερος, *desiderium.*
ιπ: ἵππος, *equus.*
ιρ: ἱρὸς pro ἱερὸς, *sacerdos.*
ισπ: Ἱσπανὸς, *Hispanus.*
ιστ: ἵστημι, *sisto, statuo.*

HINC EXCIPE:

Ἰδρις, *sciens*, & ἰδρεία, *peritia*: à quibusdam tamẽ aspiratur.
Propria quædã incepta ab ἰε vt Ἰεσαΐ, Ἰεχονίας, & similia.

Ἰσῦ, aduerbium irridendi.
Ἰκελος, *similis.*
ἰκελόω, *assimilo.*
Ἰεῖν, *dicere*, Hesych.
ἰξυκτῆς, *arteria*: à nonnullis aspiratur.
Ἶρις, ἰδος, *Iris, nuntia Iunonis: arcus cœlestis.* item herba, cuius genitiuus est ἰρεως.
ἴρος, *pauper*; & *Irus* pro-

ASPIRATVR PRÆTEREA I IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

† Ἰάλεμος, carmen Apollini cani solitum: at Ἰάλεμος, *Ialemus* Calliopes filius, leuigatur.
Ἰάρβας, *Hiarbas* Iouis filius.
† Ἰβηρις, *hiberis* herba.
Ἰήιος, *iaculator*: at ἰήιος, *lugubris*, leuigatur.
ἴημι siue ἰέω, *mitto, iaculor*: at ἶημι, *vado*, leuigatur.
Ἰκμενος, *ire faciès*, epitheton venti, ab ἱκνέομαι, *peruenio*:

O ASPIRATVR ANTE:

ὁδ: ὁδόω, *iter facio*: ὁδέω, *venor*: ὁδηγός, *dux viæ.* (do.
ὁδ: ὁδίτης, ου, *viator.*
ὁδ: ἡ ὁδός, *via*: at ὁ ὀδός pro ὀδός, *limen*, leuigatur.
ὀθ: ὀνθεν, *vnde*: atque huiusmodi dictiones Ionicæ sũt omnes, habentes κ pro π, (118,30.) ὁκόθεν pro ὁπόθεν: ὁκοῖος pro ὁποῖος, *qualis*: ὁκόσα pro ὁπόσα, *quot*, &c.
ὀκ: ὀκέω, *traho.*
ὀκε: ὄκλος, *pila*, idest, *mortariũ.*
ὀλ: ὅλος, *totus.*
ὀμ sequente vocali: ὁμοῦ, *simul*: ὁμός vel ὅμοιος, *similis.*
ὁπλ: ὅπλα, τὰ, *arma.*
ὁπ: ὁποῖος, *qualis*: ὁπόσοι, *quot.*
ππ: hæc metri gratia geminant π: vt ὅππη, ὁππόσε, ὁπprium viri.
Ἴαπω pro ἔπω, *dico.*
Ἴστρος, *Ister*, Danubius fluuius: vnde Ἰστρικὸς οἶνος, *Istricum vinum.*
ἴσος, ἴσον, ἴσε, &c. (de quibus 326,40) retinent Spiritum thematis, ἴσημι. sic ἰστέον, *sciendum*, de quo 388,17.
ἴστωρ, *sciens, prudens.*

ASPIRATVR PRÆTEREA I IN SEQVENTIBVS:

vel ab ἰκμάς, ἄδος, *humor*: & tum leuigabitur, & significabit humidum.
ἱκλὴς καὶ ἱκλήριος pro ἱκλήριος per syncopen, *supplex.*
ἵκω, *venio.*
Ἱλάομαι, *placo.*
ἵλαος, Att. ἵλεως, *propitius.*
ἵλημι, *propitius sum.*
Ἱπάμαι & ἱπτάμαι, *volo, as.*
Ἱσμηλίτης, *Hismaëlitæ* populi.

ASPIRATVR ANTE:

πότε, ὅππως, pro ὅπη, ὁπόπη, ὁπότε, ὅπως, id est, *vbi, quocumque, quando, quomodo*: at ὄππαξ Æolicè pro ὄμμαξ, i. *oculi*, leuigatur.
πως: ὅπως, *quomodo*, cum cõpositis ὁπωσῦν, *quomodocumque*, &c.
ῥα: ὁράω, *video, aspicio*: poëticè ὄρημαι, 233,12. & Ionicè ὁρέων: vnde participium ὁρέων, & imperfectum ἄρεον.
ῥισ: ὁρισμός, *definitio.*
ῥκ: ὅρκος, *iusiurandum.*
ῥμ: ὁρμή, *impetus.*
σ sequente vocali: ὅσος, *quantus*: ὅσιος, *sanctus, pius.*
οσα: ὁσαάπος, *quantus.* † ὄσσα, *vox, fama*: at Ὀσσα, *Ossa* mõs Thessaliæ, attenuatur.
τ sequen-

τ sequente vocali: ὅτι & poëticè metri gratia ὅττι, *quòd*: sic ὅττικεν pro ὅτικεν siue ὁπτῆν, *quodcumque*: ὅτεω, poëticè ὁτέο, *cuius*; & ὅτε vel ὅττε, *quando.*

HINC EXCIPE:

ὀβελός, *obolus*, Doricè.
† Ὀδηγμός, *pruritus.*
Ὀδίσκω, *intumesco.* *
Ὀδούς, ὀδόντος, *dens*, & omnia incepta ab ὀδον, vtpote ab ὀδὰξ ducta: vt ὀδοντάλγια, *dentium dolor.*
Ὀλμειός, *Olmeus* fluuius.
Ὀλοεργός, *maleficus.*
Incepta ab ὀλοθ, ὀλολ, ὀλοο, ὀλοφ: vt
ὀλοθρεύω, *extermino.*
ὀλολύζω, *vlulo.*
ὀλοός, *pernicios us.*
ὀλοφύρομαι, *lugeo*: aspiratur tamen ὁλόφυλος, *integer.*
† ὀλόκυρον, *olocyrum herba.*
ὁλοκωνίτης, *olus syluestre.*
ὁλοφυδος, *fructus sici syluestris:* * at ὅλοιδος, *totus simo scatens*, aspiratur.
ὀλόπλω, *vello, decortico.*
† ὁλος, ε, *nigrum seu atramẽtum sepia piscis*; quod & ὀλόφω, *vello.* (θόλος.
Ὀμιχεῖν, *meiere.*
ὀμίχησις, *mictus.*
ὀμιχμή, *urinæ resperſio.*
ὀμφακλή, *vociferatio*: ab Hesiodo Ionicè leuigatur, ὐπ' ὀμφακλῆς pro ὑφ' ὁμφακλῆς.
ὄμφαγμα, *macula, labes.*
ὀμφάγνυμι, *abstergo.*
ὀμόω, *iuro.*
ὀμύκις, ιδος, ἡ, *vagina.* *
Ὀπὸς, *succus, liquor*: sic eius cõposita, vt ὀποβάλσαμον, *opobalsamum*, id est, *liquor balsami*: ὀποπάνακες, *liquor herba panacis.*
ὀποωλεῖν, *renauigare*, vel verius ἀποπλεῖν. (tius.
Ὀρθόω, *excito*, vel ὄρω vsitato ὄρθρος & σθρος, *partes phalãgis in æqualia diuisæ.* Latini *os* & *vmbilicũ* vocant.
† ὄρκη, *vas olearium aut vinarium, capsa pigmentorum muliebrium, arca.*
ὀρκυίς, *orcynes* pisces, qui & ὄρκυοι.
Ὀρκυίον, *Orcynium* mons Lesbi, cui nunc nomen Ordyno.
† ὀρθανίζης, *mõtifringilla* auis.
Ὄσιρις, *Osiris* deus.
Ὀπὶς, *Tarda auis*; rectius ὠπὶς.
ὀτοβέω, *tumultuor.*
ὄτοβος, *strepitus, tumultus.*
ὀτοτύζειν, *plorare, vociferari.*

ASPIRATVR PRÆTEREA O IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS.

Ὅαρος, *Hoarus*, fluuius.
Ὁδεῖον, *viaticum.*
ὁδεῖος, *ad iter comparatus.*
Ὅθεν, *vnde, quare*: sic quæ ab eo fiũt; vt ὁθενδήποτε, ὁθενῦν, *vndecumque*: ὅθενπερ, *vnde.*
ὅθι, *vbi.*
ὁθένεκα, & ὁθένεκεν, *propterea quòd, quoniam.*

*Verius est ὀδίσκω.
*Scribendũ fortasse ὁ μύκης dicisè quo nomine dicitur nõ vagina, sed capuli tanquã fungus metaphoricè, μύκης enim est fungus.
*Scribendũ fortasse ὅλωθος, id enim est vsitatum.

& τοῖς ὁρθεσίοις, terminalibus ὁρθέτης, finitor. (bus, Festo. ὄρος, ου, ὁ, terminus: sed τὸ ὄρος, ους, mons: & ὄρος, ου, lignū in prelo quo oleū vel vinū exprimitur: atq; ὀρύς pro ὄρυς, serum lactis; leuigatur. Ὅσσον poëticè pro ὅσον, quātū.

Ω ASPIRATVR ANTE:

ωρ: ὥρα, maturitas quadam & temporis opportunitas, pulchritudo; at ἡ ὦρα, cura, lege: ὠφέλια, maturitas. (uigatur. ωρ: ὡρονοσκόπος, qui rationem horarum obseruat.

σ: ὡς, vt: ὡσεὶ, quasi: †Ὡσία, Hostia ciuitas Italiæ.

HINC EXCIPE:

Ὠρώνα, ἡ, hirundinum nidus. ὠρωνιστὴς, vinculum. ὠρωνὸς Dor. pro οὐρανὸς, cœlū. Ὠρικὸς, Oricos siue Oricū, ciuitas Epiri: vnde Ὠρίκιος, Oriciū, Oricij: & ἡ Ὠρικία, ipsa regio, vel mulier ex ea. Ὠρίων, Orion, signū cœleste: at ὠρίων, auis nomē aspirat. Ὦσις, & ὠσμὸς, impulsus. (tur. ὄσφρησις, olfactus.* Incepta ab ὤρ: vt ὤρος, ramus.

*ὄσφρησις rectiùs per o vt etiam inferius ὥρμοι scribendum.

ASPIRATVR PRÆTEREA Ω IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

Ὧ, pro ὦ, ideo. Ὧδε & ὧδι, hic, huc, sic, adeò. ὡδάπως & ὡδί, sic, quodammodo. Ὥσπερ, tanquam, veluti. Ὠρεῖον, horreū: & ὡρεῖος, horreus: diphthōgus aspiratur ante μ & ρ: vt αἷμα, sanguis: αἰρέω ὠρῶ, ω. ὠρήσω, capio: αἰρέομαι ὠρῦμαι, eligo. Hinc excipe αἴων, petitus: at αἷμων, cruentus, aspiratur: Αἰμίλιος, Æmilius, & Αἰμιλία, Æmilia: sed ἀμύλος, blandus, aspiratum inuenitur. Aspiratur præterea ὠσκὸς, torris titio. * ων quibusdam semper leuigatur, nisi in demonstratiuo pronomine αὗτη, hæc: & in cōpositō ὡυτοῦ pro ἑωυτοῦ, sui ipsius, 241, 12. alij contendunt Spiritu quoq; aspero afficiendū α�ω, i. sicca, calefacio, uro: idq; propter compositū ἀφαὼ, i. desicco, exuro: nam si αὼ leuigaretur, compositū esset ἀπαύω. Idem erit iudiciū de iis quæ ab αὼ deriuantur, siue quæ illius cōiugata sunt: vt αὠτὸν, siccum: & quoties αω ponitur ante α vel ο: vt ὠα. sicca, scil. ligna: ὠαίνω, sicco (vnde cum ἀπὸ, ἀφωαίνω, exicco, arefacio) ὠαλέος, siccus, aridus: pro quo Theocr. dixit ὠχαλέος: ὠῶος, siccus: vnde ὠόνη & ὠόσις, siccitas, Etymol. ϟ aspiratur ante λιγ & λωτ, vt ἑλιγξ, vertigo: ἑλωτες. Helotes, seu Hilotæ, Spartanorum serui, à singulari ἕλως, ἑλωτὸς: hinc ἑλωτεύω, seruio.

*ὠ ἀείω, ὠρήσω, ὠρήσω, rectius tenuātur, quippe quæ sint à tenui primitiuo, ὥρα, cura.

*ὠισὴς ab αὔδω sic forsan aspiratur, vt ἴξις ab ἔχω.

ASPIRATVR PRÆTEREA EI IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

Εἰαμενὴ, locus humidus. Εἵαται pro ἵζῶνται, sedent: & εἵαθε pro ἵζω, sedebant, 324, 19. Εἰκειάζ, & ἱκειάζ, aduenire, 389, Εἰλεῖν, torqueri, volui. (14. εἰλιστειάζ, idem. εἰλέω, verto, voluo. εἰλὴ, Solis splendor. εἰληθρεῖν & εἰληθρεύειν, apricari. εἴληθι, propitius esto, pro ἵλη-θι, 348, 7. εἰλήϊον, in Sole calefactum. ἔλυμα, inuolucrū, tegumentū. ἔλυς, propitius, Hesych. pro ἵ-ἕλυσις, conuolutio. (λης. εἰλυσπὴς, sese voluens. εἰλύπα, Iupiter in Cypro. εἰλκωμένος, exulceratus.* ἔλυμα, inuolucrum, vestis. εἰλύσσω, voluo, tego. εἰλυφάζω & εἰλυφάω, torqueo, circumuoluo. hoc apud Hesych. & Etym. tenuatur. εἰλω, verto, circumago. Εἶμα, vestis. quod deriuat Etym. ab εἵννυμι.

*Reperitur etiā ἡλκώμενος in Epigr.

Notanda quæ in verbis ab ε aspirato inchoatis habent ει ex augmēto, ducta videlicet ab ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκύζω, ἕρπω, ἑρπύζω, ἑσήκω, ἑπόμην, ἑστάω, quæ enumerantur, 286, 16.

Notio.

ου aspiratur ante ρσ & ρξ: vt οὖρσις, inuētio: οὑρστὴς, inuētor.

ASPIRATVR PRÆTEREA EY IN DICTIONIBVS SEQVENTIBVS:

εὕδω, dormio. (mentum. εὕρεμα & εὕρημα, inuētio, cō-εὑρετέος, inuiendus. εὑρήτωρ, inuentor. εὑρίσκω, inuenio; quod sumit tempora ab εὑρεῖν, 379, 16. εὑρὺς, reparabilis.* εὕω, uro, ustulo.

*εὑρὺς, suspectum est, at εὑρετὸς ab εὑρίσκω dicitur, qui inueniri potest.

οι aspiratur in οἶμος, via: & οἰμάω, ruo, impetum facio: (quæ tamen à nonnullis leuigantur) atq; in οἷος, οἵα, οἷον, qualis & quale: cum τε (393, 11.) & ὅξ, οἷός τε, οἷός ὅξ, potens, possibilis: οἷόντε, possibile. Neutrum aduerbialiter in singulari & plurali numero, 248, 39. οἷον, qualiter, vt, velut: οἷα οἷα δὴ, οἷάπερ, & οἷόπτε, tāquam: hinc etiam οἵως, qualiter: & οἱονεὶ, quodammodo, tanquam. sed οἷος, solus; & οἷον, solùm, leuigantur.

ὅ aspiratur in ὕνεκα, propter: & ὅπου, vbi. Cætera quæ regulis generalibus non sunt comprehensa, tenui Spiritu sunt afficienda.

Universidad de Deusto
Biblioteca

DE QVANTITATE SYLLABARVM GRÆC.

PARTIM EX F. VERGARA, PARTIM EX GVLIELMI Baillij quem ea de re edidit libello.

De Syllabarum quantitate regulæ quædam generales.

Tempus quid.

TEMPVS in syllaba est interuallum, quo vocalis producitur aut corripitur. Est autem syllaba quædam μακρά, id est longa: alia βραχεῖα, id est, breuis: alia κοινὴ, id est, communis. Et longa quidem, vel natura vel positione. Natura longa est, quæcumque habet diphthongum aliquam, vt δοῦλος. aut vnam ex vocalibus natura longis, vt ἥρως. aut ancipitem ex se productam, vt ψυχή. Positione, quæ producitur ob consonantē duplicem: aut alioqui ob duas trésve consonantes sequentes, τύψω, ἔσχελον, ἔμπλεως. Breuis verò est, quæ vocalem habet breuem aut ancipitem, neutramq; productam, vt λέγε, λόγος, πλύμα. Communis siue media est, quæcumque in eadem dictione indifferenter vsurpatur, id est, modò longa, modò breuis, vt α in καλός. Verùm de singulis explanatiùs dicendum. Sunt igitur natura longæ, η & ω, & omnes diphthongi: natura breues ε & ο: ancipites verò Latinarum instar, quæ scilicet in quibusdam syllabis natura longæ, in aliis breues passim reperiuntur, α, ι, υ.

1 *Syllaba versum terminans anceps.*

SYLLABA quæcumque [1] versum terminans indifferens habetur: breuis verò dictionē finiens, simulque pedem inchoans, in Heroïco sæpe producitur, præsertim si vocales concurrant.

2 *Vocalis vel diphthongus ante vocalem.*

DIPHTHONGVS seu [2] vocalis simplex natura longa, sequēte alia vocali in eadem & diuersis dictionibus, sæpè corripitur.

3 *Circumflexa & cōtracta producitur.*

OMNIS syllaba [3] circumflexa, & omnis contracta est longa, vt ὁ μῦς, τὰ χρυσᾶ, τὼς ὄφις.

4 *συνίζησις.*

BINÆ [4] vocales contiguæ quandoque in singulas syllabas non diphthógos per συνίζησιν vniūtur, vt χρύσεῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. χρύσεῳ ἀ dactylus est.

5 *Anceps dissoluta diphthongo corripitur.*

ANCEPS diphthongo [5] soluta corripitur, vt εὖ ἠῦ, pro εὖ ηὖ, πάϊς pro παῖς.

6 *Muta ante liquidam vocalē breuem reddit ancipitem.*

MVTA præcedens, [6] & liquida in comprehensione sequens vocalem breuem ipsas antecedentem, indifferentem faciunt: idque in eadem & in diuersis dictionibus. quod etiam faciunt μν, κλ, πλ. Liquescunt autem λ, μ, ν, ρ, σ.

7 *Positio.*

DVÆ quæuis [7] aliæ consonantes pluréve, aut vna vim duarum habens, vocalem præcedentem positione producunt.

8 *Consonans immutabilis præcedentem vocalem producit.*

CONSONANS [8] immutabilis quandoque sola præcedentem vocalem producit, aliàs breuem, idque & in eadem & in diuersis dictionibus.

9 *Derivativa breuiora sunt primitiuis.*

DERIVATIVA [9] vt plurimum euadunt breuiora suis primitiuis, præsertim cùm alteram vocalem è diphthongo dimittunt, vt à πείθω πιθανός, à φεύγω φυγή. aliàs æqualia, cùm litteram non deponunt; vt δίκη, δίκαιος, δικαιῶ, δικαιοσυνή, omnia prima breui. Item νίκη, νικῶ, νικητής, eadem longa. Composita quoq; ferè æqualia suis simplicibus, γυνὴ, ἀνδρόγυνος; τιμὴ, ἄτιμος.

10 *Monosyllaba.*

MONOSYLLABA [10] quædam interdum quasi liquida & nullius momenti reputantur: quandoque rursus vi propria tempus præcedentis breuis producunt: aliquando etiam suum inuertunt.

Universidad de Deusto Biblioteca

qualia sunt, τὲ, μὴν, γὰρ, καὶ, ὔ, τὶς, & similia.

11 *Syllabæ respectu præcedentiũ aut sequentium in contrariã quãtitatem tractæ.*

SYLLABÆ [11] nonnunquam prætextu præcedentium & sequentiũ à poëtis in contrariã quantitatẽ trahuntur. In dictionibus enim tres breues continuas habentibus, Heroïci modò primam ex illis producũt, vt in φριαμίδης, ἀθάναλος, & aliis: interdum tertiam, cùm alię sequuntur breues, vt in συβόσια: aut etiã mediam, præsertim cùm ea est anceps, vt πόλιες. Rursus breuem inter duas longas nonnunquã producunt, vt ι in ἀτιμίη. aut eius occasione alterutrã collateralem corripiunt: vt ι in φοινικόεσσαν. & ῳ, in ποσῳδήϊον. Interdum etiã quatuor cõtinuas breues ponũt loco vnius pedis Heroïci. Hesiod. β. ἔργων, τῆμος δ' ὠμισυ βασὶν, ὅτ' ἦ δ' ἀνέχει τὸ πλέον εἰῆ. πὴ δ' ἀνέει proceleumaticus est Spõdei loco, dactylíve. Sic apud Virgilium, *Parietibusq; premunt arctis.* & iterum, *- labat ariete crebro Ianua.*

12 *Dialectorũ ratio.*

DIALECTI [12] peculiarem in quibusdam syllabis rationem habent. Nam α pro η Doricè producitur, vt ἁδὺ pro ἡδύ. & Ionicè in præteritis corripitur, vt ἔστηκα ἔσταα, & itidem alia.

13 *Peregrinæ voces ancipites.*

PEREGRINÆ [13] voces quantitatem habent incertam, siue indifferentem. Latinas verò Græcanicis regulis sæpè submiserunt poëtę iuniores.

VIDEO quàm immensum ac pœnè inaccessum pelagus ingrediar; nihilominus audendum fortiter, ne pars hæc etiamnum neglecta relinquatur. Sequar autem in plerisque neotericorum Grammaticæ Latinæ præceptorũ ordinem, quo faciliùs hæc à Latinis hominibus percipi atq; inuicem cõferri possint. Et licet vnius Homeri testimonium ad hæc propemodum omnia confirmanda satis esse poterat, poëtas tamen alios subinde citabo; vt appareat ab illis easdem regulas obseruatas esse. Syllaba longa duplam ad breuem in proferendo durationẽ habet: quamquam rarò ita enunciari audies, vt id interuallum sentias. Quoniam autem quãtitas longarum η & ω, item breuium ε & ο per se patet: dicendum fusius est de ancipitibus, α, ι, υ, præmissis generalibus regulis.

1 *Cæsura breuis*

[1] Prima regula docens breuem in fine carminis pro longa esse, & longam pro breui. Item in finibus dictionum, cùm inde

inde inchoat pes, quam cæsuram appellant, breuẽ produci. Ιλ. ξ. οἱ ὃ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. & γ, τεὔτευ γάρ τ' ἔπος ἐρέω κερυθαίολ' ἔκλωρ. & α, ἐλθὲ τάχ' ἄλυμπόν δε δία λίσαι, εἴποτε δήπ. & γ, ἀιδιός τέ μοι ἐστι φίλε ἑκυρὲ δεινός τε. & α, τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. Quod quidem nõ tantùm post primum, secundum, tertium, & quartum pedem accidit, sed & post quintum initio vltimi. Ιλ. α, Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐὼν ἐκπαγλος Ἐνυαλίοιο. & δ, ἵστε φίλοισι τέκεσσι χαριζόμενή ποτε μητὴρ, ὅδε δ' ὄγε θυγατέρα λῷ. Cuiusmodi exempla, cùm apud Homerum permulta sint, diuersaque nonnulla, Maximum Planudem facilè adduxerunt vt scriberet: quemlibet dictionum finem Homero indifferentẽ esse. Horum tamẽ pleraq; aliis rationibus excusantur: quas mox paulatim aperiemus. Interim vt certum suppositum assumetur, eandem syllabam quandoque diuersis rationibus breuiari aut protendi, ne id in singulis regulis sit inculcandum. [2] Secunda regula. Nusquam exteritur apud Græcos vocalis scripta inter mensurãdum carmen. Quod tamen apud Latinos ex præcepto fit.

— Atque altæ mœnia Romæ:
Carthago Italiam contra. —

At illi vocalem omnino expungunt, superneque apostrophum inscribunt. ἦ μενεί' ἀχμοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. hîc α bis in eodẽ versu expungitur. Interdum scriptam relinquunt. Ιλ. γ. ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. hîc neque αι, neque ο expunguntur, neque adhuc mensurando elidi possunt. Apud Latinos rarò, sed tamen aliquando contingit non elidi. Virgilius,

Et succus pecori & lac subducitur agnis.

Exempla longæ ob vocalem sequentem correptæ multa quoque sunt in Homer. vt Ιλ. λ. ὡς ὅτε πῦρ ἀϊδηλον ὑὴ ἀξύλῳ ἐμπίπτῃ ὕλῃ. & ζ, Ἰλίῃ ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαυστοι. & in eadem dictione, Οδ. υ. ἱερὸν ὃ σὰς συάλους κὴ βῶν ἀγελαίων. Ιλ. ζ. ἐδὲ γὸ ἐδὲ δρύαντ' υἱὸς κρατερὸς λυκόργοιο. Item aliquando accidit consonante sequẽte in altera dictione: Οδ. β, εἰδήκειν εἰνὶ δ' ἵκωμι φίλῳ ἐς πατρίδα γαῖαν. Orphe. in Hymn. νῦν αὖ ὀρεμαίωνται χολέμβοις ἀνθρώποισι. Pythag. τὰς τε κεφαλοφόρους σέβε δ' ἀθάνατας ἐνόμῳ βίζων. Hoc tamen perquam rarum est: sequente enim consonante sæpius productæ manent. Itidem vocali sequente, præsertim diphthongo: Ιλ. α. τόφρα δικαιοὶ ἐμὸν δάκρυα. & γ, μείω μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος ἀτρεΐδαο. & iterum σκῆπτρον δ' ὅτ' ὀπίσω, ὅτε τε πρῶτα λίποιμι. & λ, τρῶες ὀρίνοντες ἐπιμὶξ, ἵπποι δὲ καὶ αὐτοί. Aratus, καί ποτε καὶ κίτφοι ὀπὸς δύδοι ποτέοντες. De diphthongo αι & οι finalibus notandum, semper vsurpari longas in Optatiuis, vt τύπτοι, ποιήσοι, & in Datiuis contractis, vt λῃστῇ: & in aduerbiis,

2 *Eadem syllaba nũc protenditur nũc breuiatur.*

Vocalis scripta non exteritur apud Græcos inter mensurandum.

Maximi Planudis error.

in fine carminis producitur.

Etiã post quartum & quintũ pedem initio vltimi.

Vocalis longa ob sequentem vocalem correpta.

Vel etiam sequẽte cõsonante in alia dictione.

αι & οι semper longa in Optatiuis.

vt οἶκοι, χαμαί, excepto πάλαι. 3 Regula tertia. Circumflexam syllabam necessariò produci superiùs dictum est. Cæterùm vocalis contractione longa corripi poterit per præcedentem regulam, quando est in fine dictionis vocali sequente. Ιλ.ν. φοίτα ἀνὰ στρεμφέχεας. & ξ, αὖδα ὅ,π φερνήσς. 5 Illud autem epigrammatis, οἱ κόρις ἄχρι κόρυ κορίσσιος μεν. ἀλλ' ἀκορίσθω ἄχρι κόρυ,καὶ τὸς κόρις ἀκκορίσσιος. Item δυσκλέα ἄρρησ ἰκέσθαι apud Homer. & ἀρχόμθ' ἀπὸ φοῖβε παλαιγδύσαν κλέα φώτων,in principio Argonau. Apollonij: & eiusmodi alia,per syncopen apocopén-ve fieri autumant. κόρις pro κόρεις in priori distichi versu,elisо ι:& in posteriori elisо α,pro κόρεας. Item δυσκλία pro δυσκλέια,& κλέα pro κλέια, extrito ι.sic Οδ.τ.κέρα pro κέρασα,& aliàs sæpè ἄττα pro ἄττατε.

Vocalis contractione longa aliquando corripitur in fine dictionis sequente vocali.

Syllaba vnita quandoque longa, quandoque breuis.

Notio de ἴως.

α in ῥάιστα ex ῥᾷστα productũ.

Notio de muta & liquida.

μέμνημαι, κέκλημαι, πέπαγμαι, πέπλωκα.

4 Quarta regula. Hanc figuram synecphonesin vocant, id est,consonantiam,& συνίζησιν,id est coalescentiam, quæ fit multipliciter. Ex duabus breuibus, vt apud Hesiod. ᾧ κακοεσσάμθ' νείκεα καὶ δῆλα ὀφέλλοις. Ex longa & breui,Hesiod. βασὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπισσάνον,αὐτὰρ ἔπειτα.Ex breui & longa,ζεύσεω ἀνὰ σκήπτρῳ. Ex duabus longis,Οδ.υ. βεκόλ' ἐπεὶ ἄττα κατὰ,ἄττ' ἄρρενι φωτὶ ἔοικας.Syllaba verò quæ vnitur,quandoq; longa euadit,quãdoque breuis.Obiter adiiciam quod apud Homerũ & alios obseruaui: ἴως crebrò per synizesin in vnã syllabam vnitum, positumque etiam sequente breui aliquatione producta.Οδ.ο. Δῖφ. δύμφα ἴως ἵκηται.Οδ.η ἀλλ' ἀναχασσάμθοι νῆχον, πάλιν ἴως ἐπῆλθον. Ιλ.κ. ἴως ὁ τοῦθ' ὡρμαίνε κῆρ φρένα καὶ θυμόν & λ,ἴως ὅτω πολέμιζε. 5 Quinta regula,Ιλ.η. τὸν σεφάνης ἐϋχάλκε. & aliàs ἐλένης πόσις ἠυκόμοιο. Item, νὺς πάις ἀγχίστιο. & ἐχθρός μοι κεῖνος ὁμῶς ἀίδαο πύλῃσιν. Hoc tamen aliquãdo fallit. Nam Theocr. ῥᾷστα in ῥάιστα dissoluês α produxit,Edyl.λ.ὅπω γ' ἔν ῥάιστα Δᾷγ' ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν. 6 Sexta regula.Accidit hoc in eadem,& in diuersis dictionibus,Orpheus,ἠτείαστε ζλωὸς ὀρεσιδρόμε τε λατρείαν.Βατραχομυο. ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον καλαδάκνω.Dionys.πρὸς βορέιλω,αὖθις ὃ πρὸς ἑσπερίης μυχὸν ἔρπε.Itẽ Ιλ.α. ἄϊδι προϊάψς. & β, ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κῆρ φρένα καὶ θυμόν. Sed hæc cæsura quoq; excusari poterunt:& superiorum quædam monosyllabo.Cæterùm quãdo muta & liquida in diremptione sunt, longa manet præcedens vocalis, vt σκλέγω. De μν, κλ, & πλ, exempla subiiciã.Hesiod.ἥτε καὶ ἀστάλαμνόν πρ,ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρῃ. &,ἄκρον δάκτυλον καλαδάκνω.quod modò citauimus ex Batracho.Οδ.δ.κύπρον φοινίκῃ τε καὶ ἀμπλίκας ἐπαληθείς. Hic vocales ante μν,κλ,πλ,corripiuntur. Productarum passim occurrũt exempla. Qua de causa in μέμνημαι,κέκλημαι,πέπαγμαι & πέπλωκα consonantes thematum repetunt ante augmentũ ι. in aliis tamen verbis non repetuntur,vt ἔκλαγξα,ἐπέθημι.

Immutabiles liquescunt.

Liquescunt verò immutabiles etiã consonantibus antepositæ,præsertim mutis. vt ν ante κ. Ιλ. ω. ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, κῆ δέκειν ἄλλον. & ante χ. Hesiod. εἰ γάρ τι καὶ χρῆμα ἐγχείλον ἄλλο χρήσῃ. & ante τ. Ιλ. χ. τῷ μνῆστιν φίλον τέκνον, ἄμυναι ὃ δίιον αὖδρα. & ante θ. Dionys. καὶ τρίπολιν λιπαρὸν ἐρᾳωσίδα τε μάρανθόν τε. Interdum etiã ante immutabilem. Οδ.π. τηλεμάχῳ οὐδὲ ἤδη· φαιδὴ δέ μιν μὴ τελέσῃς. Et ante vocalem. Dionys. τῷ δ' ἐπὶ βοιωτῶν τε πέδον καὶ λοκρῶν ἄρυσσε. μ quoque liquescere deprehenditur ante mutam. Οδ.λ. κῆ ῥα ἔχεν δύο παῖδας ἀμφίονά τε ζῆθόν τε. Item ρ ante mutam. Orphe. παρθενίης ἀπαρπὸς ἐπιπρεσθεν ἠρώεσσιν. Etiam σ non rarò, præsertim sequente muta. Arat. ὧρῃ ἐπιτρεχὴ κρώζῃ πολύφωνος κορώνη. Οδ.ε. δ' ὄκε δ' ἐπὶ τε σκέπαρνον ἐΰξοον. Itidem in σκάμμονος. Ιλ.φ. & χ.

Ante immutabiles.

Ante vocalem.

μ ante mutam.

Et ρ.

Et σ sequente muta.

7 Septima regula. Etiam hoc in vna & diuersis dictionibus contingit:rursusque in diuersis bifariam, aut finita præcedente in vocalem, aut in simplicem consonantem, quæ omnia subiectis exemplis patent. Orpheus, ἔξοχα δὴ μερόπων ἠμάζετο. Hesiod. δεῦ τε δ' ὠνίπτε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσι. Ιλ.α. κίκλων τε ζαθέων. & ς,ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμφισιν βάλεθ' ξίφος ἀργυρόηλον. Callimachus,ἱερά τε ῥέζουσι· τὸ γὰρ γέφος ἤματι κείνῳ. Idem,πνεῖε φθινοπώρου τι νεῦ ἀνεμώδιον ἐρίζεις:quamquam talia cæsura quoque vel monosyllabo excusari possunt. Cæterùm multoties breuis manet in fine correpta. Ιλ. ο. οἵ τε ξάκτωδον ἔχον. & δ, ἱερῆς εἰς ἄσυ ζελείης.

7

Positio quomodo contingat.

8 Octaua regula,cuius occasione multa breuia produci deprehenduntur. vt ἀνὴρ. Ιλ.β. ἀνέρες ἐσθ' φίλοι. & δ,ἀπόλῃ ἀνήρ. Item Οδ.θ. ὦ ξεῖνε τέξον οἷδα ἐϋξοον ἀμφὰς ξ. & κ, βλῶ εἰς ὁμόλον κλυτὰ δώματα,τὸν δ' ἐπίσχανον. Ιλ.χ.πολλὰ λισσομένη· ἀδ' Ε' κδεο θυμὸν ἑπτ. σ quoque,quia liquescere aliàs solet,præcedentem breuem producit liquidarum instar, maximè in fine dictionũ. vt χαμαὶ πίσεν αἰγλήεσσ. ἔσι πόλις ἐφύρη. σεῦτα γάρ π ἐπὶ ἐρεῖ. In his ερσ,λις,πος, syllabæ alioqui breues, σ sequente, cæsuraque adiuuante,producuntur.

8

σ liquidarũ instar breuẽ præcedentem producit.

9

Deriuatorum quantitas vnde petenda.

9 Regula nona cui,(ne quis fallatur) moneo nõ esse multum fidendum: fallit enim sæpe. Nam μανικὸς primam producit, cùm μανία corripiat, & ab ἀεὶ α correpto ἀΐδηλος & ἀένασος,primã producunt. Item ἀ βότρυς βότρυος,υ breui, βοτρυδὲς & βοτρυφόρος υ producto vsurpantur,& βοτρυοκόμος eodem correpto. Quando itaq; deriuatiua & composita multiplicia sunt atque ambigua, tutius erit è regulis specialibus de ancipitibus eorum quantitatem petere.

10

Monosyllaba.

10 Regula decima.Deprehenduntur aliquot monosyllaba ita posita, vt nihil impediãt syllabam longam præcedentem,quo minus obuiet vocali sequenti, vt breuis fiat. vt Ιλ. ψ. δεύτερος δ' ὦ βοιῶ ἧκε μέγαν καὶ πόνον δημοῦ. Hesio. εἰ δέ κεν ἐργάζῃ πέχυς τε ζηλώσῃ κάκιος.δεύτερος & ζηλώσῃ corri

Universidad de Deusto
Biblioteca

corripiunt vltimas ratione vocalium sequentium, nihil obstantibus monosyllabis intermediis. Quandoque è diuerso, ita vt eandem per se aliqua ratione producant. Ιλ. η. Τὴ λυκόφρυος ἔπεφνε δόλῳ ἔπι κρατέϊ γε. Interdum monosyllaba ipsa breuia producuntur. Ιλ. γ. τόυχα μὴν οἱ κεῖτο ἐπὶ χθονί. Et iterum, ὣδε δέ τις εἰπέσκεν. Et iterum, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὁπότε μεγάλῳ σφήξ ἵει. & α, ὃς ἤδη πάτ' ἐόντα πάτ' ἐοσόμενα, πρό τ' ἐόντα. & λ, ἑλκῶν χδ' ἀκάκησε. Quamquam horum pleraque liquida excusare potest. Disyllaborum quoque breuium prior producta inuenitur, cùm posterior per apostrophum amittitur. Ιλ. γ. ἤμελλ τῷ ὅτ' ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. 11 Regula vndecima, siue obseruatio præ cæteris notanda, tanquam præcipua & insignis origo licentiæ poëticæ. Homer. ἄ πὸς ἔι θεὸς εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις. Et iterum: πελαμίδης ἐλεγ. Eadem de causa etiam natura breues produci deprehenduntur: vt Οδ. θ. ἄρσενες οἷες ἦσαν ἐϋτρεφέες δασύμαλλοι οἷες dactylus est. Item Οδ. λ. βλῶ ῧ κῇ λοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν. & ξ, ὅσσα συῶν συβόσια, πρό' ἀπόλια πλατέ' ἀγρῶν. hîc in συβόσια, & illic in λοφάδια, ι, aliàs breue producitur. Idem Οδ. ν. περισθύνειν κ' ἄρεσσεν ἀπιμήσιν ἰάλλειν. & ο, ὅς ῥ' ὑπερηπύη ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. vtrobique ι penultimum aliàs breue, ob vtrinque ambientes longas producitur. Sic Οδ. χ. ὡς κακοεργίης σύεργασίη μέγ' ἀμείνων. Dionys. κὴ ποσθὶα ἔργα κ' ἱερὰ πίμπια δύφνης. hîc lõga corripitur, καὶ ποσὶ dactylus. Sic Ιλ. π. ὃν πότμον χρόωσι λιπῆσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἦδυ. πᾶσ' ἀνδρὶ dactylus. Huiusmodi multa in lectione poëtarum occurrunt: quæ nos vbi indicandi occasio aderit, identidem repetere non grauabimur. 12 Duodecima regula, Iones & poëtæ α longum mutant in η. vt φιλίη pro φιλία, νεῶϊς pro νεᾶνις. Iidem etiam η mutare solent in α breue. Contra Dorici η in α longum, vt ἀδὺ pro ἡδύ. & ἀ pro ἡ articulo. Exempla passim sunt apud Homerum & Theocritum. 13 Regula decimatertia. Latinas dictiones interdum Latinis regulis congruentes deprehendimus, aliquando repugnantes: vt in Epigrammate Palladæ, λιῶ ὁ φίλος τι λάξῃ δόμινε φράτερ δύθυς ἔχραψεν. λιῶ δ' ὦ μὴτι λάξῃ, τὸ φράτερ εἶπε μόνον. hîc in δόμινε media est breuis, sicut apud Latinos: at in φράτερ α contra rationem Latinam corripitur, vt aliàs in πατρός. Puto autem consultius Latinas regulas sequi, præsertim in nominibus locorum, quæ crebriùs in Latinis poëtis leguntur, quàm in Græcis, vt in Lusitania, Mauritania, Sabini, Labicum, & aliis. Nonnus poëta Panopolitanus in paraphrasi in Euangelium D. Ioãnis perpetuò corripit α, in πιλάτος, δίωμον, σεδάστον, iuxta Græcam videlicet rationem, quæ in his Latinarum regulis aduersatur. Verùm hoc ignorantia fortasse linguæ Roma

Disyllaborũ breuium prior producta.

11 *Notio. De origine licentiæ poëticæ.*

12 *Ionismus. Dorismus.*

13

Notio.

Romanæ, magis quàm contemptu ab eo factum est: quippe qui in eodem opere sudarium Syram vocem esse autumet. Alij rursus eiusmodi nominibus Latinam quantitatem tribuunt. sicuti est in epigram. ἠγόρασας χαλκῆν μιλιάριον ἠλιόδωρε. Voces Hebrææ, Syræ & Chaldææ incertam, vt plurimum quantitatem habent. Greg. Nazianz. de Christi genealogia. Σὴθ πέλε, θ' οἱ ἄρ ἐνὼς, θ' τέτρατος ἦε καϊνεὺ. & mox: ὀκ θ' οἱ ἀρφαξὰδ, καϊναὺ, σαλὰ, θ' οἱ ἐπέρυσιν. In priori loco media θ καϊνεὺ produxit, in posteriori corripit. Ibidem in vno versu & longum facit & breue α. in dictione φαλὲκ, sic scribens, ἡὸν ἔβερ, ἔβερ ὃ φαλὲκ πάϊς, ὃν οἱ ἄρφ φαλὲκ. Ad hæc θ Ἀδὰμ priorem sæpè idem facit longam, Nonnus cõtra breuem. Hic quoque α, in ἀμᾶν, & ι in trisyllabo Ἰησοῦς indifferenter vsurpat. Cæterùm in istiusmodi constantia imprimis probatur. De Latinis non est opus sigillatim præcipere: quando ad hoc non spectat institutum: & à multis id copiosè præstitum est. Ab Hebraïcis vt incertis consultó abstinemus, studiosos ad Gregoriũ, Nonnum, & Damascenum mittentes. in Persicis, Ægyptiis, Punicis, & aliis præsertim quæ nomina sunt propria, cõsultius puto Græcorum proportionem sequi vbi exemplar non succurrat quod imitemur. Denique generales huius capitis regulas nisi in promptu habuerit Græcorum carminum candidatus, frustra hîc exercebitur. Occurrent quippe ei quàm plurimi versus mensura ambigui, ad quos aut hærendum illi turpiter sit, aut gnauiter delirandum. Qualis est apud Orpheum in hymnis, ἀστραπαῖε, βροντᾶε, κεραύνιε, φυλάλμιε ζεῦ. Et apud Hom. ὦ ἀχιλεῦ πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατ' ἀχαιῶν. & Οδ. ρ. τρεῖς γάρ τ' ὀκ κρόνε εἰμὲν ἀδελφεοὶ οὓς τέκετο ῥέα. & alij similes superiùs citati.

Harum regularum vtilitas & necessitas.

ANCEPS[1] ingressa mediam compositionem, plerumque corripitur: vt ι, in καλλιπάρῃος, λυσιμελής. α, in μεγάθυμος. υ in ἡδυεπής.

1 *Regulæ aliæ minus generales.*

IGEMINATIONVM[2] corripitur: vt in τιτάνω, τίθημι.

2 *Geminationum corripitur.*

PARTICVLÆ tantùm[3] in compositione repertæ, non sequente syllaba quæ impediat, suas ancipites corripiunt, videlicet ἀ, ζα, ἀει, ἐει, βει, δυς, vt ἄκοσμος, ζάθεος, ἀείδηλος, ἐείδωλος, βειάρεως, δύσερως.

3 *Particulæ suas ancipites corripiunt.*

PRÆPOSITIONIS[4] anceps non sequente

4 *Præpositionis*

Universidad de Deusto Biblioteca

anceps correpta.

positione corripitur: vt κῦ, δῦφ, ἀνά, πτερέ.

5 Ex barytonis facta circumflexa ancip. in penult. relictam corripiunt.

VERBA ex barytonis[5] facta circumflexa, præsertim quæ vocalem ex diphthongo penultimæ amittunt, corripiunt ancipitem in penultima relictam. vt πιθῶ à πείθω, δαῶ à δαίω, sic τιῶ à τίω, κυρῶ à κύρω, φυρῶ à φύρω.

6 Anceps inceptiua thematis breuis est.

ANCEPS[6] incœptiua thematis breuis est: sæpè tamen producitur in præteritis occasione augmenti: vt in ἰάχω ἴαχον, ἱκάνω ἵκανον, ἱκόμαν ἱκόμην. Item in ἄταν, ἄδαστον. quibus accedunt ἄραν & ἄρας ab ἄρω: quamquam hæc, sunt qui contracta esse dicant ex ἀέσαν ἀέσασθαν, ἀεῖραν ἀείρας.

7 Vocalis possessiui. Vocalis masculini in fœmininо.

QVANTA est[7] vocalis in primitiuo, tanta transit ad possessiuum. vt ἰδαῖος prima lõga, quia ἴδη. Item quanta est vltima syllaba in masculino, tanta transit ad fœmininum, vt in πείρατα, πᾶσα, primæ producuntur, quia eædem in masculinis sunt longæ.

8 Particip. fœminiнũ actiuum.

OMNE[8] participium fœmininum actiuum penultimam habet longam.

9 Participia masc. act. & fœmin. in ω.

PARTICIPIA masculina[9] actiua vltimam habent longam. Fœminina verò in α, & neutra quælibet non contracta breuem, præter futurum secundum, τὸ τυπῆν.

10 Finita in οεις adiectiua.

NOMINA[10] finita in οής adiectiua præcedentem vocalem habent correptam: & quartam à fine productam, cùm tres excedunt syllabas. vt ὑδατόεις, ἰόεις, χιονόεις, δακρυόεις.

11 Masculinũ aut fœm. in immutabilẽ desinens.

NOMEN masculinum[11] aut fœmininum, in immutabilem desinens, vltimam producit: neutrum corripit.

12 Anceps finalis in neutris non contractis.

ANCEPS finalis[12] in nominibus neutris non contractis corripitur.

13 Anceps ante duplicẽ cõsonantẽ.

ANCEPS ante consonantem[13] duplicem, licet positione longa fit, natura tamen corripitur. vt in ἁρπάζω, βαδίζω, κλύζω, αὖλαξ, κατῆλιφ, κῆρυξ. Exceptis nomi-

nominibus masculinis dissyllabis finitis in αξ, penultimam natura producentibus: quæ α habent natura longum, non positione: neque enim vtrumque simul esse potest. vt ὁ θώραξ, φαίαξ: & eorum compositis, vt ὁ λινοθώραξ, ὁ φιλοφαίαξ. præter κύαξ, σύαξ, ὖλαξ. producunt quoque κόρδαξ, νέαξ, φέναξ. & polysyllaba, vt ἔεραξ. Item πρᾶξις & χαμᾶζε aduerbium. & præterita ab ancipiti incipientia, vt ἴξδον.

HAS regulas à præcedentibus seposuimus, ne multitudo confusioni esset aut terrori. Quarum exceptiones in regulis de situ ancipitum paulò post subiiciemus. [1] Hoc nonnunquam fallit, vt in πμφγήτης, ἰθαχήνης, διδυμοτόκος, πυελοπόλος, ταωοῦπες, & aliis inferius excipiendis. [2] Et hoc fallit, non in præteritis tantùm, sed & in thematis, quæ fiunt ab aliis positione productis, in quibus sublata positione, manet, natura productum: vt in γίνομαι, quod fit à γίγνομαι: & γινώσκω à γιγνώσκω. [3] Ιλ. δ. ὃς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη. & α, κίκλαυτε ζαθέῳ τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις. Orph. ὄμβολε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀελίηλε. Proclus Lycius, ἀτρεκὲς ζαθέης ἐλαφηβόλος ἀγλαοκάρπε. Ιλ. σ. ῥίγιον τὰ δ' ὅτε δὴ τρόπιν ἐρίδωλον ἵκηται. & α, ὃν βελέεσιν καλέεσκε. Theocrit. ἃ δύστηνός τις ἄγαν, καὶ ἀμήχανός ἐστι. Hoc autem intelligendum est citra positionem & contractionem. nam ἄασον, ζόος, ζάης, & similia producuntur. [4] Poëtarum licentia quãdoque hoc præterit, vt in παρὼ & σαώ, occasione immutabilium. Ιλ. λ. πυρειπών, ἀγαθὴ ὃ παραίφασις ἔσται ἑταίρῳ. Dionys. παραλίῳ ναίουσιν ἴσα σεβασνιόῳ ἄλμης. Ara. σωτῆρος ἰωῇ. Item in ᾳ. Ιλ. γ. Ἀφ' ἵπποιο δὲ ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος. & δ, Ἀφ' ἵππων ἀρ' ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο. Et in cõpositione. Nonnus, Ἀφνεὸν νέον ἄλσος ἐν ὀψιγόνοισιν ἀκοῦαι, ob sequentes breues produxit. [5] Notanda regula quæ plurimum tollit ambiguitatis è verbis. [6] Inde est quòd in præsentibus ἰξάω, ὀξύζω, & similibus, anceps breuis esse traditur à Grammaticis, in præteritis verò longa. [7] Hæc regula poterat omitti: quandoquidem in nona capitis præcedentis includitur. Cæterùm de syllabis quæ non variantur, hoc totum est intelligendum: quod ipsum adhuc perpetuum non est, vt mox docebitur. [8] Vt ἡ τύπλωσα, πεπυφία, πθεῖσα, δίδωσα. Item hæc, τύψασα, ἱσᾶσα, ζυγνῦσα, quæ fiũt à masculinis vltimam producẽtibus addito α. His addi poterunt participia aoristi passiuorum, vt τυφθεῖσα, τυπεῖσα. [9] Vt ὁ τύπλων, πεπυφὼς, πθεὶς,

Universidad de Deusto Biblioteca

διδός. Itidem ὁ τύψας, ἰσὰς, ζυγνύς. Quædam masculinà fœminina & neutra tono indicant quantitatẽ. Nam ποιήσας acuto demonstrat vltimam produci: τὸ ποιῆσαι circumflexo corripi: item τύπτωσι τύψασι antepenultimæ acuto, vltimã esse breuem. [10] In his quandoque fallit regula superior de possessiuis. Nam ab ἰὸς, id est, *venenum*, producto ι, ἰόεις *venenosus*, idem habet breue apud Nicandrum. Item à χιὼν *nix*, breui ι, χιονόεις eadem longa reperitur, quamuis χιονώδης & χιονάδης quantitatem simplicis retineant. Exempla supputant apud Nonnum & alios. [11] πῦρ & πᾶν neutra producuntur, & pauca alia è masculinis ac fœmininis corripiuntur, in vltimis syllabis indicanda. [12] Vt τὸ μέγα, σῶμα, δῶρον, μέλι, ἡδύ, γόνυ. Itidem de pluralibus est accipiendum. τὰ μέλη, χάλκεα σώματα. Exceptis contractis quæ producuntur, vt τὰ κρέα, σινήπι. [13] Etsi quidam vniuersaliter negent, ancipitem natura produci sequente duplici: apparet tamen id aliquando accidere: vt in ἥρωϊξ, πεῦξις, χαμαῖζε. Cæterùm quoniam apud poëtas manente positione ferè productæ reperiuntur, satis habuimus id hoc in loco, ac deinde capite sequẽti admonere, ne in regulis de ancipitum quantitate secundum situm sigillatim repeteretur, α, ι, υ ante ζ, ξ, ψ, natura corripi. Apparet autem corripi ex declinatione in nominibus. quãdoquidem obliqui finitorum in ξ & ψ, vt capite sequenti dicetur, penultimam ferè corripiunt. Item tono, quem φοίνιξ, κῆρυξ, & similia habent circumflexum, vltima videlicet breui: longa quippe ante longam non circumflectitur. Item in verbis finitis in αζω, ιζω, υζω, quia futura & aoristi, dimissa positione breuem seruant ancipitem. vt ἥρπασεν, ἐφήμισεν, ἐλίσσω τε, ἔκλυσεν. quæ tamen poëtæ more suo producere audent: præsertim cùm vtrinque incidit longa: vt in ἀκρόπατος, ἐφοβήλισες, & cùm duæ sequuntur breues, vt in λήϊσατο, ὁπλίσατο: vbi σ etiam geminare solent, vt in crementis dicetur.

Exceptio. [13] *α, ι, υ, ante ζ, ξ, ψ corripiuntur.* *Longa ante longam non circũflectitur.*

Appendix. CAETERVM hasce ipsas præceptiones gratiori, & discentibus faciliori methodo exprimit GVLIELMVS BAILLIVS ex Societate IESV: breuium siquidem Syllabarum primò, dein productarum, tertiò ancipitum regulas præscribit, quas, nequid hic quod rudibus esse posset adiumento desideraretur, ipso Authoris stylo adscribendas curauimus. De breuibus itaque syllabis sic in suo libello de Syllabarum quantitate scribit: OMNIS, inquit, syllaba correpta cognoscitur: Vocalibus breuibus: & ο, vt τέκον. Homerus Iliad. ω. versic. 255.

Ὤμοι ἐγὼ παναπόλεμον, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους.
Heu me valde infelicem, quoniam genui filios optimos.

2 DERI

2 DERIVATIONE. Cùm enim primitiuum est breue, quę ab eo deducuntur plerunque corripiuntur, vt à nomine μάκαρ prima breui, fit μακαρίζω etiam breui. Homerus Odyss. ε. versf. 7.

Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ, αἰὲν ἐόντες.
Iuppiter pater, atque alij beati dij semper existentes.

& Odyss. ϱ. versf. 165.

Ἐξ ἐμεῦ ὡς αὔ τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ex me vt aliquis occurrens, te beatum diceret.

Cùm verò tollitur altera vocalis, quæ cum alia coalescens in primitiuo diphthongum efficiebat, anceps α, ι, υ, quæ sola remanet in verbo deducto sæpius breuis euadit: vt à μαίνομαι fit μανία, detracto ι, à φεύγω, φυγὴ, sublata præpositiua vocali ε, in vtroque vocabulo prima breui. Tyrteus:

Μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
Neque turpis fugæ, aut timoris initium facite. Solon,
Δείξει δὴ μανίῃ μὲν ἐμὴν βιότου χρόνον ἀστοῖς.
Breue sane tempus meam ostendet ciuibus insaniam.

Iste tamen canon de deriuatione vbiq; non seruatur, nam μανικὸς primam retinet longam, quamuis μανία eandem correptam habeat. Ideò Etymologia tanquam fallax à Galeno appellatur ἀλάξων μάρτυς. Sic apud Latinos lucerna corripitur, licet primitiuum eius verbum luceo producatur. Horat. Od. 8. lib. 3. Carm. *Notio.*

Sume Mæcenas cyathos amici
Sospitis centum: & vigiles lucernas
Perfer in lucem.

& Od. 21. eiusdem libri:

Viuaq; producent lucernæ,
Dum rediens fugat astra Phœbus.

Sic verba circumflexa, quæ à Barytonis proficiscuntur, & ex diphthongo posita in penultima syllaba, alteram vocalem amittunt, ancipitem in penultima relictam corripiunt: vt à πείθω fit πιθῶ, à δαίω fit δαῶ, sic mutato accentu à πάω fit πᾶω, à κύρω fit κυρῶ, à φύρω φυρῶ, quæ omnia penultimam corripiunt.

3 COMPOSITIONE. Cùm simplex breue censetur, compositum eandem legem seruabit: vt βαρὺς, & βαρέω primam corripiunt: sic compositum οἰνοβαρὴς penultimam corripit. Homer. Iliad. α. versf. 225.

Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων,
O vino grauis, canis oculos habens.

Eadem ratione particulæ quædam in compositione occurrentes suas ancipites corripiunt: particulæ autem tales sunt, ἐελ, ἄελ, ἀ, ἄχα, ἄχαν, βελ, δυς, ζα: vt ἀελίδηλος, ἐελμένος, ζα-

Universidad de Deusto
Biblioteca

μῆνις, & alia permulta. Nec ab hac lege deflectunt vocales ancipites, quæ mediam compositionem ingrediuntur: sæpius enim corripiuntur, vt καλλιπάρῃ☉. Homerus Iliad. α. verſ.184.

Πέμψω ἐγὼ ἣ κάζω βοηϊόδε καλλιπάρῃον.
Mittam, ego autem duco Briſeidem pulchram genis.

Nonnunquam tamen anceps in medio compoſitionis poſita producitur, vt πρωΐηπις.

4 DIALYSI diphthongi propriæ, vel impropriæ: cum enim per diæreſin diphthongus diſſoluitur, vocales ancipites diſſolutæ breues euadunt, vt παΐς, pro παῖς. Heſiodus ἔργων, verſu 50.

Κρύψε γὰρ πῦρ, τὸ μὲν ἄνδρες ἐΰς παΐς Ἰαπετίδαο.
Abſcondit verò ignem, quē quidē rurſus bonus Iapeti filius.

Id verò ſæpius ſolet euenire, his particulis in compoſitione diſſolutis, & duobus apicibus notatis, οΰ pro εὖ, νύ pro νυ. vt apud Heſiod. ἔργων. verſ.164.

Ἐς Τροΐην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο.
Ad Troiam ducens Helenæ pulchricomæ cauſa.

Sic Tryphiodorus in excidio Ilij, verſ.50.

Καὶ Σκῦρον μὲν ἔβαινε λιπὼν εὐπάρθενον ἄστυ.
Scyrum quidem profectus eſt relinquens vrbem pulchras virgines habentem.

Theocritus tamen dum diſſoluit α diphthongum impropriam in αϊ, α producit in dictione ῥάιστα. Eidyll.11.

Οὕτω γὰν ῥάιστα Δῶ γ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν.
Sic igitur vixit facillime Cyclops apud nos.

Sic apud Dionyſ.in lib.de Situ orbis, verſu 322.& 323. Θρῄκες deductum à θρᾷκες, ex quo deriuatum eſt θρῇκες, & per diſſolutionem θρήϊκες, ἡ diſſolutum producitur:

Αὐτοί τε θρήϊκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες.
Ipſiq; Thraces immenſam terram habentes.

Latini vocales in diæreſi nunc producunt, nunc breuiant.

Nicander tamen in Theriacis eandem ſyllabam nunc producit, nunc corripit. Latini dum diæreſi vtuntur partim vocales diuiſas corripiunt, vt Catull.in hoc hendecaſyllabo:

Si lingŭam clauſo tenes in ore.

Partim producunt, vt in illo Virg.

Diues opum, diues pictaï veſtis, & auri.

Quod in locis tãtum quatuor, more Græco, à Virg. factum Probus annotauit. A Lucretio verò ſæpiſſimè vſurpatum nemo neſcit, vt in his verſibus: lib.8.verſ.88.

Aulide quo pacto Triuiaï virginis aram
Iphianaſſaï turparunt ſanguine fœdè.

& Ouidius ad Liuiam:

Debuerat fuſos euoluiſſe ſuos.

& Catullus:

Verboſa gaŭdet Venus loquela.

5 REDVPLICATIONE. Cùm enim ι ponitur in ἀναδιπλασιάσμῳ, id eſt, geminatione, quę locum habet in verbis in μι, & in aliis, quæ illa imitãtur, illud corripitur, vt δίδωμι, τίθημι, πταίνω. Homer.Iliad.α. de Chriſeide:

Παλλὰς φίλῳ ἐν χερσὶ τιθεῖ. ——
Charo patri in manibus ponebat.

Et Nonnus Poëta Panoplitanus:

——κάζων χθονιῇσι πτεάνων.
agens gratiam patri.

Si tamen verbum oriatur ab alio, in quo perſona thematis ſit poſitione longa, & ab eo detrahatur poſitio, ι remanet productum: vt à γιγνώσκω, quod oriebatur à γνέω, fit γνώσκω prima longa, & à γίγνομαι, quod deducebatur à γείνω, vel γνόω, fit γίνομαι prima etiam longa. Heſiod. ἔργων, verſ.278.

Γίνῃ· εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαια ἀγορεύειν.
Eſt (bona iuſtitia) ſi verò quis voluerit iuſta dicere.

Et in eodem libro, verſu 279.

Γινώσκων, τῷ μὲν τ' ἄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Cognoſcēs, huic quidē felicitatē largitur latè vidēs Iuppiter.

6 THEMATIS PRIVILEGIO. Anceps ſiquidem in principio thematis collocata, ſæpius fit breuis, vt ἰκάνω. Homerus Iliad.α.verſu 254.

Ὤ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
O dij immortales, certè magnus luctus Achiuam terram inuadit.

Anceps tamen in capite præteritorum, augmenti gratia, extenditur:

Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Quamuis per ſyſtolen, interdum licentia poëtica corripiatur, Iliad.ψ.verſ.2.

Ἐπεὶ δὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Et Iliad.α.verſ.3.

——ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

7 TERMINATIONE. In οεις. Adiectiua ſiquidem in οεις deſinentia, antepenultimam corripiunt, vt ὑδατόεις, φοινικόεις, σιγαλόεις. Heſiod.in clypeo Herculis, verſ.95.

Ὦ φίλ☉, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινικόεντα.
O amice, ſed tu celeriter contine habenas rutilantes.

Homer.Iliad.ε.verſu 226.

Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα.
Sed age, nunc ſcuticam, & habenas mirificas (cape.)

CAPVT ſecundum ſyllabas longas complectitur, his verbis: Omnis, inquit, ſyllaba longa cognoſcitur: vocalibus longis η & ω, vt ἀπειλήσω. Homer.Iliad.α.182.

Caput ſecũdum de ſyllabis lõgis.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Οὐδ' ἀγορὴ νηθέοντι, ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε.
Nec aduerto irascentem: minabor autem tibi sic.

Diphthongus producitur. 2 DIPHTHONGO qualibet. Omnis enim diphthongus producitur. Hom. Iliad. χ.

Αὐτὰρ ἐγώ, κἀκεῖθι, φίλε μεμνήσομαι ἑταίρου.
Tamen ego, & illic, dilecti recordabor socij.

Accentus circumflexus. 3 ACCENTV circumflexo. Omnis enim syllaba circumflexa producitur: vt πῖνε, δῖος. Hom. Odyss. ζ. 242.

Ἤτοι ὁ πῖνε, καὶ ἤσθε, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Atque ille bibebat, & edebat astutus diuus Vlysses.

Contracta producuntur. 4 CONTRACTIONE. Contracta enim omnia producuntur: vt ὄφι pro ὄφις. Eandem autem vim sortitur Crasis in orationis concursu posita, quæ fit per Apostrophen minime. & ideo præuidendum ne confundantur. Crasis enim quam afficit syllabam producit: Apostrophe verò eam sibi vim nõ vendicat, vt lib. 2. Anthol. τίμιόν ὄ σωτῆρι σοι — Si tamen per Apostrophen scribas τὸ 'μὸν corripitur: hic πῶνον per crasin longum est pro τὸ ἄνω.

Positio triplex. 5 POSITIONE. Fit autem positio apud Græcos tribus modis. Primus est, cùm vocalem in eadem dictione sequũtur duæ consonantes, aut aliqua ex duplicibus ζ, ψ, ξ: vt ἥρως, ψάλλω, φράζω, τύψω, λέξω. Alter est, cùm vna dictio in consonantem desinit, & sequens ab altera consonante initium sumit: vt in hoc versu Homerico,

Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Confestim Vulcanum allocuta est suum filium.

Tertius denique est, cum aliqua vocalis breuis, existit in fine dictionis, & dictio quæ sequitur, aut duplicem literam, aut duas consonantes sortitur: vt in illo Lini Poëtæ antiquissimi versu,

Τὰς μὲ δὸ ψυχῆς ἔρυκε φυλακείῃσι νόοιο.
Has tu custodia mentis, ab animo arceto.

Orpheus in Argonauticis,

Λῆμόν τε ζαθέλω. ——
Lemnúmque diuinam.

Theognis in suis sententiis:

Ἐν ὄ παιδαγῳ πρήγματι πουλὺ πλέονες.
In serio verò negotio paucior es.

Non ignoramus à Probo, Diomede, Donato, Mario Victorino, plures cõstitui positionis modos, nunc octo, nunc sex. Verùm imprimis vnum ex illis nunquam recipiunt Græci, cum videlicet j, & v, degenerant in consonantes, positionemque iuuant: reliquos verò modos omnes, merito ad tres superiores reuocauimus.

HAS porro tres positionis formas Græci quidem poëtæ fami

familiarissimas habẽt. Latini duas priores retinent, tertiam familiarem non habent, imitantur tamen nonnunquam. Catullus in Hymenæo:

Nulla fugæ ratio, nulla spes: omnia muta.

Tibul. lib. primo:

Pro segete spicas, pro grege ferre dapes.

Catullus in Iambico trimetro puro, qui continet Faseli dedicationem:

Propontida, trucémve Ponticum sinum.

In quo versu extremæ syllabæ dictionis (*Propontida*) Iambum efficiunt, propter dictionem sequentem, quæ à duabus consonantibus initium sumit, vt rectè annotauit Muretus.

CVM autem positio posteriore modo fit, Poëtæ Græci ad nutum & arbitrium, vel illam producunt, si id carmen postulet, vel corripiunt, quamquã rarius. Hom. Odyss. ε. 24.

Δολιχόν τε, Σαμήν τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
Dulichiumq́ Samen, & nemorosa Zacynthus.

Nec mirum: in vera enim positione, nonnunquam vocalis neglecta positione corripitur: Homer. Iliad. ρ.

ὡς οἱ μὲν μάρναντο σιδήρεοι ἀμφὶ δ' ὀρυγμαὶ
Καὶ πτελέαι ὄγυιαι καὶ ἀλέκτορες ἐξεχύοντο.

Et Aratus, Interdum etiam λ, μ, ν, ρ, naturam duplicium induunt: vt quibus facilè perspiciet ex iis, quæ de liquescentia docebimus. Hinc quoque fit, vt litera σ, quæ pro liquida aliquando censetur, in fine alicuius pedis, sequente etiam vocali producatur. Homer. Odyss. α. 5.

Ἀργαλέος μοι ὧπε ψυχὴν, καὶ νόστον ἑταίρων.
Magna cura seruans suam animam, & reditum sociorum.

Quid si dicãt aliqui, esse hic cæsuram, aut Lagarum pedem? Et in illo versu, qui est apud Eustathium:

Δὸς ἄρτον πλαγκῷ, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' ὠτῷ.
Da panem mendico, atque absonij vice pugnum.

In illo inquam versu, syllaba (σὸς) longa est, propter σ, quãquam vir eruditissimus Marcus Antonius Muretus variarũ lectionũ lib. 13. cap. 4. hunc versum esse ἀκέφαλον existimet.

συνίζησις longa.

6 SYMPHONESI, quæ Synecphonesis, & Synizesis vocatur, quæ fit, vt ait Hephæstio ὁπόταν δύο συλλαβαὶ, σύμφωνον μὴ ἔχουσαι, μιᾷ ξυ ἀκηλων, ἅπτηται μιᾶς παρακληφθῶσιν. id est, Quando duæ syllabæ nullam interiectam habentes consonantem, pro vna syllaba sumuntur. Ea autem figura, vel oritur, ex duabus longis simul positis, vt apud Apollonium, lib. 2. Argonaut. 1254.

Ἰαπετὸν χαλκείῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς.
Vinctus æreis compedibus Prometheus.

Vel ex breui & longa: Hesiodus ἔργων, 582.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Δενδρέῳ ἐφιζόμενος, λιγυρὸν κὴν χάνει ἀοιδήν.
Arbori insidens, stridulum effundit cantum.

Hunc morem Virgil. secutus ita canit lib. 10. summi oper. & lib. 6.

Hic finis fandi, solio tum Iuppiter aureo.
Ferreiq; Eumenidum thalami, & discordia demens.

& multis aliis in locis.

Vel ex longa & breui. Hesiodus:

Βοῦς, καὶ ἡμιόνοισιν ἐπήετανον, αὐτὰρ ἔπεσσι.
Bobus, & mulis continuum, sed post hac.

Sic Virg. lib. 6.

Fixerit aëripedem ceruam licet, aut Erimanthi
Placarit nemora. ——

vbi pro aëripedem, alij æripedem legunt.

Vel ex duabus breuibus. Hesiod. ἔργων, 209.

Χρύσεον μὲν πρῶτα γένος μερόπων ἀνθρώπων.
Aureum quidem primum genus mortalium hominum.

Sic Virg. lib. 1. Georg.

Cæumq; Iapetumq; creat, saeuumq; Typhoëa.

Denique tales permultæ Synecphoneseos formæ, Theognidi, Tyrtæo, & Soloni sunt familiares. Obseruandum tamen ex peritiorum sententia *a* nunquam pati συνίζησιν, sed tantum *ε*.

Cæsura producta apud Græcos.

7 CAESVRA, quæ potestate sua syllabam producit, & locum habet, apud Græcos, post primum, secundum, tertiũ, quartum, & quintum pedem. Exempla illud facient perspicuum. Post primum quidem, quæ vocatur Græcis πεμιμερὴς, quæ pedem vnum & syllabam continet. Hom. Od. *α*. 27.

Ζηνὸς εἰς μεγάροισιν ὀλυμπίῳ ἀγρόσε ἦσαν.
Iouis in regia Olympi congregati erant.

Post secundum, & vocatur, πενθημιμερὴς, Latinè à M. Varrone apud Gellium, quintus semipes, à Prisciano Semiquinaria. Hesiod. ἔργων, 552.

Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσσας, οἶκον ἴ νέεσθαι.
Hunc præuertens opere perfecto, domum redi.

Post tertiũ, quæ cæsura ἑφθημιμερὴς dicitur, Hom. Od. *α*. 365.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν, ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Proci autem tumultuabantur, per ædes obscuras.

Post quartũ, quæ vocatur ἐννεημιμερὴς. Homer. Odyss. *β*. 104.

Ἔνθα, καὶ τιμᾶλλα μὲν, ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστὸν.
Tum verò interdiu quidem, texebat magnam telam.

Post quintum. Iliad. *ξ*. 185.

Κάλλῃ, νηχατόῳ, λευκὴν δ' ὣς ἠέλιος ὡς.
Pulchra (vita) nouiter facta, candida autem erat veluti Sol.

Aliquis tamen posset obiicere, *σ* hic vel liquescere, vel vices duplices subire. Hinc cùm Maximus Planudes, passim apud Homerum, talia exempla reperisset, ausus est dicere, finem cuiuslibet dictionis, Homero esse communem. Latini hanc quoque licentiam à Græcis sumpserunt. Producunt enim cæsuras, etiam breues, quas Diomedes mansiones, sectiones, & incisiones vocat, post primum, secundum, tertiũ, quartum pedem: post quintum vêrò rarissimè. Exempla subiiciamus. Post primum. Virg. lib. 3. Georg.

Latini cæsuras producũt, etiam breues.

Inualidus, etiamq; tremens, & iam insscius aui.

& lib. 4. Æneid.

Pectoribus inhians, spirantia consulit exta.

Post secundum: Virg. 5. Æneid.

Olli seruia datur, operum haud ignara Minerua.

Hic Priscianus, alij Grammatici dicunt fieri Trochaicam, cum post duos pedes primos sequitur Trocheus dictionem terminans: vt, *Infandum regina.* Verùm hæc non est propriè cæsura.

Monui superius M. Varronem apud Gellium, libro duodecimo, capite vltimo, semiquinariam cæsuram vocare quintum semipedem, quẽ in longis versibus, qui hexametri vocantur (siue etiam Heroïci, Pythij, Epici, Bucolici à Diomede) omni modo verbum finire docet; quæ regula si vera sit, non video, qua tandẽ ratione, altera regula quam paulò ante tradidit Gellius, possit vnquam vera videri: ait enim in huiusmodi versibus, & in senariis, duos primos pedes, singulas posse integras partes orationis habere. hæc ille. Ergo aliquando non occurrit ille quintus semipes, verba igitur Varronis (omni modo) perpetuam veritatem non significant, quamquam Priscianus in tractatu de duodecim carminibus, dicat necesse esse cæsuras in carmine reperiri; quã regulam tamen cum Mureto, inanem vocare nolim, præsertim cùm præstantissimi poëtæ eam tam diligenter obseruarint, & versus, in quibus cæsuræ desint, minus certè suaues, aut etiã inculti videantur. Qualis est ille Ennianus:

In Gellium & Varr. animaduersio.

Roma mœnia terruit impiger Hannibal armis.

& Homericus primus versus. Odyss.

Ἀνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ.
Virum dic mihi Musa multorum morum qui valde multum (errauit.)

Post tertium. Virg. 3. Æneid.

Dona de hinc auro grauia, sectoq; elephanto.

Diomedes libro 3. hic addit πεζαποδίαν, seu βυκολικὴν, quæ fit, si hepthemimeri duas breues syllabas adiungas. Bucolica dicitur, quia Theocrit. Bucolici carminis auctor, ea plurimum sit vsus: sed merito Priscianus eam ex numero cæsurarum reiicit.

Post

Post quartum. Virg.7. Æneid.

Sustinet ac natæ, Turnique canit hymenæos.

Verùm in hoc vltimo versu, Grammatici aiunt H. vicem consonantis subire, quod quàm sit rationi consentaneum, intelligent ij, qui Agellium legerint. Is enim lib.2.cap.3. h magis spiritum, quàm literam esse dicit, & vidisse se librum mirandæ vetustatis, Virgilij ὠτόγραφον, in quo scriptũ erat hoc nomen (ahenum) aspiratione supraposita, non vt iam scribitur lateri præfixa. Non poterat igitur temporibus Virgilij aspiratio esse consonans, vtpotè quæ literis non annumeraretur, nec vocalibus præfigeretur. Nec verò cœpit esse consonans litera, cùm post tempora Virgilij, literis nõ supra posita, sed præfixa est, sicut nec apud antiquissimos Græcos, ideo litera cẽsebatur olim, antequam de medio dictionum textu, in apicem esset reiecta, vbi hoc tempore apud eos visitur aspiratio. Illis enim contrarium accidit, atq; Latinis in aspirationis nota depingenda. Quod aliqui probant ex antiquis nummismatis Heraclienſium, & nõ obscurè Athenæus lib.9. ostendit: διόπερ, inquit, καὶ Ρωμαῖοι τοῖς πάντων τῶν ἀφωνοτάτων ὀνομάτων τὸ Η προγράφουσι. Quamobrem Romani omnibus aspiratis nominibus H præfigunt.

8 COMPOSITIONE. Dum simplex est longum, & compositum longum censebitur, vt ἀ τιμὴ, prima longa, fit ἄτιμος secunda longa.

Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄτιμος ἔῃσι θρόνῳ ἠδ' ἀγέρωστος,
Τιμῆς καὶ γερόων ἐπιβήσεμεν ἢ θέμις ἐστί.
Illum etiã dixit, qui sub Saturno fuerit honoris expers, atq;
Ad honores & præmia accessurum, veluti fas est.

9 DERIVATIONE cùm primitiuum est productum quæ inde deriuantur, si nulla abiiciatur, aut mutetur litera, producuntur: vt ἀ νικάω, fit νίκημα, νικητὴς νικητήριον, quæ omnia primam producunt, quia νικάω eandem productam habet. Hom. Iliad.γ. 138.

Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Et vincenti chara vocaberis vxor.

Eadem ratione, si vocalis anceps fuerit longa, in masculino, producetur etiam in fœminino: vt πᾶσα primam habet productam, quia πᾶς longum est: vt Homer. Odyss.α.53.

Πάσης βένθεα οἶδεν· ἔχει δὲ τε κίονας αὐτός. (ipse.
Omnes maris profunditates nouit: sustinet autem columnas

10 TERMINATIONE, Quæ vel cernitur in Adiectiuis in οεις, quatuor syllabarum, quæ primam producunt: vt σιγαλόεις, & numerosè claudunt versum hexametrum, dum in obliquis collocantur. Homer. Odyss.ε.

Ἐν θρόνῳ ἐρύσσασα φαεινῷ σιγαλόεντι. In

In throno collocatum, candido, stupendo.

Et ἠμαθόεις, Ionicè, pro ἀμαθόεις. Odyss.β.214.

Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε, καὶ ἐς πύλον ἠμαθόεντα.
Proficiscor enim in Spartam, & Pylum arenosam.

5 Vel cernitur in gentilibus in ανος Dionys. de Situ orbis:

Γερμανοὶ, Σαμάται τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε.
Germani, Samatæ, Getæ, quæ simul, Bastarnæ.

In quem locum Eustathius Thessalonicensis his verbis sic docet: Ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν ὀνόματα ὀκτάνηι παρὰ τῷ Διονυσίῳ τὴν παραλήγουσιν, οἷον Βρεττανὸς, Γερμανὸς, Ἀλανὸς, Καρμανὸς, Λεύκανος. τὸ Ἠριδανὸς οὖν ἔθνος ὄνομα· πολλαχοῦ γάρ, διὸ συστολὴ τὴν παραλήγουσαν· ὡς καὶ τὸ Ὠκεανός. id est: Nomina Gentilia in ανος desinentia penultimam producunt apud Dionysium: vt Bretanus, Germanus, Alanus, Carmanus, Leucanus: Eridanus autẽ non est nomen Gentile, sed nomẽ fluuij, propterea pẽnultimam breuem habet, sicut & Oceanus.

Ἠγνοίησεν, ἰδοῦσα καλυψὼ δῖα θεάων.
Ignorauit, conspicata Calypso diua dearum.

TERTIVM verò caput, de Syllabis communibus sic incedit. Omnis Syllaba communis cognoscitur, LIQVESCENTIA, quæ cùm alioqui non sit valde positioni dissimilis, ab ea tamen in quibusdam differt. Primum quidem, quòd positionem efficiunt omnes litteræ duplices, & omnes consonantes geminatæ: at liquescentia non fit, nisi cùm aliqua ex nouem mutis, π, κ, τ, β, γ, δ, φ, χ, θ, præcedit aliquam ex liquidis λ, μ, ν, ρ. Deinde positione, syllaba solum producitur, at liquescentia ad arbitrium Poëtæ vel corripitur vel producitur, cùm alioqui natura sua esset breuis: nam syllaba quæ natura sua longa est, non corripitur. Tertiò, cùm positio tribus modis fieri soleat, vt superius dictum est, liquescentia duobus tantum modis fit: nam secundum positionis genus, liquescentiæ conuenire non potest, scilicet cùm vna dictio exit in consonantem, & sequens incipit ab alia consonante, cùm enim apud Græcos nulla dictio litera muta possit terminari, & liquescentia fiat, cùm muta præcedat liquidam, necesse est in hoc genere liquescentiam à positione discrepare. Reliqua sunt igitur duo genera liquescentiæ, si propriè sumatur. *Caput tertiũ de Syllabis communibus.*

VNVM est, cum in eadem dictione muta præcedit aliquam ex liquidis λ, μ, ν, ρ. Quæ vt facilius intelligantur, exempla omnium liquidarum ante oculos constituemus, ac vt certo ordine procedamus, primum de liquida λ agamus. Theocr. Eidyll.27.

Ἰνὼ δ' ὦμ' ἔρριξεσὺ ἀμοπλάτα μέζαν ὄμον.
Ino auulsit vna cum scapula grandem humerum.

Idem

Universidad de Deusto
Biblioteca

Idem in Epigram. hoc pentametro,

Σύκινον εὑρήσεις δρπγλυφὶς ξόανον.

Ficulneam inuenies recens sculptam statuam.

In quibus versibus λ liquida, mutis π & γ postposita liquescit.

De μ exempla sunt apud eundem Theocritum epigrammate in Tripodem Bacchi,

Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀνὴ δ' πολλᾶς.

Nam ego talem habeo interitum: & pro magna.

& Eidyll. 27.

Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠυτός.

Pedibus ventrem calcans: & Autones idem tenor erat.

& in epigrammatis,

Εὕδεις φυλλοστῶτι πέδῳ Δάφνι σῶμα κεκμακώς.

Dormis in solo foliis constrato ô Daphni corpore defesso.

Quibus versibus liquida μ, postposita mutis τ, θ, κ, liquescit.

Quod Latini Poëtæ in nominibus iis, quæ à Græcis sumpserunt, imitantur. Horat. Ode 4. lib. 2. Carm.

Mouit Aiacem Telamone natum,
Forma captiua dominum Tecmessa.

De ν liquida. Theognis in γνώμαις, versu pentametro,

Καὶ δάκνομαι ψυχλὼ, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.

Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.

Theocrit. Eidyll. κ. 116.

Χαίρετ' ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις κέκλιτ' αὐ ὕλαν.

Valete. ego Daphnis bubulcus nō amplius in syluis ero vo- (biscum.

Idem in epigrammatis, hoc pentametro,

Πᾶνα τ' αἰγιβότην ὀρφανίσωμεν ὕπνῳ.

Pana Caprarium priuauerimus somno.

Idem ibid. versu item pentametro,

Μισθὸν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσιν ἀφῆκε τέχνῳ.

Mercedem (pollicitus.) Ille verò ad opus omnem artem (contulit.

& in Epitaphio Eusthenis,

Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνηὼς ὁ σοφιστής.

Omnia quæ par est, habet mortuus Philosophus.

Quibus versibus ν liquescit post mutas κ, φ, π, χ, θ. Sic Horat. Od. 3. lib. 4. Carm.

—— *O mutis quoque piscibus,*
Donatura cycni: si libeat sonum.

Silius lib. 8.

Ecce inter primos Therapnæo à sanguine Clausi.

Martial. lib. 7. Epigram.

Delectat Marium, si pernicioſus Ichneumon.

Quibus versibus litera n, more Græco liquescit post c, ch, p. Quamquam non est silentio prætereundum id apud Lati-

Latinos rarum esse, idque in Græcis dictionibus dumtaxat. Nam versus ille Ouidij 8. Metamorphos.

Debuit illius misereri, & ignoscere nobis.

Quo quidam docent in verbo (ignoscere) n, liquescere, more Græco, perperam legitur; si quidem in correctis libris, Coniunctio (&) expuncta est, hoc pácto.

Debuit illius misereri, ignoscere nobis.

De litera ϱ. Theocritus in simulachrum Veneris,

Ἡ Κύπρις, ὃ πάνδημος, ἰλάσκεο, τλὼ θεὸν εἰπών.

Venus ista, non est vulgaris, cole eam, deam vocans.

Idem in Epigrammatis, versu pentametro,

Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδες γλύψατ' ἄγαλμα κέδρε.

Et istud ex odorata sculpsit simulachrum cedro.

Et ibidem versu pentametro,

Οὐδὲ τὸ φῶς λείπειν οἰχομένας.

Nec os quidem, nec cinis relictus sit abeuntis.

In his versibus liquescit ϱ, post π, δ, φ.

Admonendum te hic duxi, lector candide, hanc primam regulæ partem, quæ est de liquescentia in eadem dictione, locum non habere, cùm muta & liquida sunt in diremptione; id est cùm in vna, & eadem dictione, muta pertinet ad præcedentem vocalem, liquida verò ad sequentem; tunc enim vocalis præcedens mutam & liquidam, pro longa tantum habetur: vt σκλήγω, σκλύω. Hom. Odyss. κ. 286. *Notio.*

Ἀπ' ἄγε δή σε κακῶν σκλύσομαι, ἠδὲ σαώσω.

Sed age certè te ex malis soluam, atque seruabo.

Quod etiam Latini diligenter obseruant in similibus verbis, vt obruo, negligo. Horat. Od. 6. lib. 3.

Di multa neglecti, dederunt
Hesperiæ malè luctuosæ.

Vt verò intelligas, quo pacto muta & liquida, vel quæuis aliæ duæ consonantes, sint in diremptione, vel non sint, lege Commētarios Antesignani in Clenardum, vbi de mutis & earum numero.

Secvndvm liquescentiæ genus fit, cum postrema syllaba alicuius dictionis, est vocalis natura correpta, & principium sequentis dictionis, constituunt muta & liquida. Tunc enim Græci ad arbitriū, vel producunt, vel corripiunt illam syllabam. In hoc Hesiodi versu 3. ἔργων. producunt,

Ὅντε λιγὺ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφαυρόν τε, φατόν τε.

Quomodo mortales homines sunt pariter obscurique, clariq.

Corripiunt verò in hoc Cratini antiqui Poëtæ versu,

Ἀλλοτριογνώμοις ἐπιλήσμοσι, μνημονικοῖσι.

Diuersas sententias complectentibus, obliuiosis, memoria valentibus.

Latini

Universidad de Deusto Biblioteca

Latini poëtæ idem aliquando faciunt, producunt enim finalem vocalem dictionis, natura breuem, si dictio sequens in capite, mutam & liquidam habeat. Ouid.

Officij causa pluribus esse dati.

Interdum verò, idq; sæpius, corripiunt. Maro 1. Georgicæn:

Et medio tostas æstu terit area fruges.

Dixi superius liquescentiam, si propriè accipiatur, fieri duobus modis, nam impropriæ liquescentiæ, multo plura sunt genera, quæ deinceps subiiciemus; si prius tamen monuerimus tyrones, ne sibi existiment licere in scribendis carminibus, quæcumque magni illi poëtarum heroës, pro suo singulari authoritate, sibi arrogarunt, in hisce liquescentiæ generibus.

Notio.

PRIMVM igitur sit genus impropriæ liquescentiæ, cùm inuerso ordine liquida mutam præcedit, vocalemque præcedentem communem reddit, vt in hoc Solonis pentametro ν ante τ,

Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.

Atticus hic vir vnus ex fugientibus Salamina.

Sic apud Homerum μ ante π, hoc versu in hymno ad Cybelen: vt legit Muretus,

Ἠκροτάλων, τυμπάνωντε, ἰαχὴ, σύντε τρόμος αὐλῶν.

Crepitaculorum, tympanorumq; sonitus, & clangor tibiarũ.

Quod cùm vidisset Catullus ab Homero factum ipse in eodem vocabulo primam corripere non dubitauit, vt doctè notauit M. Antonius Muretus, in carmen de Berecynthia & Atti, in quo legitur:

Niueis citata cœpit manibus leue tympanum.

SECVNDVM genus est, cùm liquida alteri liquidæ postposita, liquescit, vt in illis versibus Solonis, qui referuntur, à D. Clemente Alexandrino lib. 6. Stromat.

Πέμπτη δ' ὥριον ἄνδρα, μεμνημένον ἄρ γάμου εἶναι.

Quintus maturum iam virum nuptias moliri suadet.

Quod Latini poëtæ etiam sectati sunt. Propert. lib. 3.

Te scelus accepto Thracis Polymnestoris auro.

Ouid. lib. 13. Metamorph.

Vadit ad artificem diræ Polymnestora cædis.

In quibus versibus nomen (Polymnestor) secundam corripit, more Græco, quamquam fortasse Polymestor scribendum sit, vt Græci Πολυμήστωρ.

Sic Catullus in Galliambo de Berecynthia, & Atti, primam syllabam corripuit in nomine (gymnasiis) vt obseruauit Muretus.

Abero soro, palæstra, stadio & gymnasiis.

Sic Plantini editio: & eruditi quidam viri legendũ censent apud

apud Horat. Ode prima.

—— Si neque tibias
Euterpe cohibet, nec Polymneïa.

Ita vt hoc nomen deducatur à πολὺ, & μνεῖα, vt sit multæ memoriæ (nam Iouis & Memoriæ filias esse Musas testatur Hesiodus in Theogonia) & dissoluta diphthongo πολυμνεία πεντασυλλάβως, καὶ Ἰωνικῶς πολυμνήϊα, vnde Polymneïa secunda syllaba breui Græcorum more.

TERTIVM genus est cùm aliæ quædam consonantes, sibi inuicem coniunctæ, vt κτ, πτ, naturam liquidarum induunt, & vocalem pręcedentem, indifferentẽ faciunt, modò ea sit natura sua breuis. Orpheus in Argonaut. 32.

Θρῆνός τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.

Lamentationesq; Ægyptiorum, & Osiridis sacra libamina.

& iterum 43.

Ἠδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λόχον ἐξελόχευσα.

Atque quantum Ægyptiorum sacrum agmen amplificaui.

Hesiod. in Clypeo Herculis.

Ἀλκμήνη θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος.

Alcmene filia populorum seruatoris Electryonis.

Sic apud Comicos hæc duo nomina, *voluptas*, & *venustas*, vocales ante pt, & st, correptas habent, exemplo Gręcorum. Sic etiam Martial. lib. 5. in dictione (smaragdos) penultimam contraxit, hoc versu:

Sardonychas, Smaragdos, adamantas, iaspidas, vno
Portat in articulo. ——

QVARTVM genus est cum sola liquida, vocalem præcedentem, natura breuem, indifferentem facit. Sic apud Nicandrum in Theriacis, nomẽ βάλσαμον, secundam syllabam producit, propter liquidam μ.

Σπέρματα, βάλσαμόν τε, καὶ ἐν κινάμοιο βάλοισθα.

Semina, balsamumq;, vnà cum cinnamomi semine conijcias.

Sic apud Homerum Iliad. α. versu 3. nomen (ἑλώρια) primam producit propter liquidam λ.

—— Αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κυνέσσιν.

Ipsos autem laniamenta fecit canibus.

Et apud eundem, nomen μέλος ob eandem causam primam producit, Hymnoin Mercurium, versu 495.

—— ἡ δ' ὑπὸ καλὸν
Ἱλερόεν κονάβησε: Θεὸς δ' ὑπὸ μέλος ἄεισε.

Hæc autem pulchrè
Amabiliterq; sonuit: Deus autem cantum cecinit.

Ad cuius imitationem Persius in præfatione suarum Satyrarũ, in eadem dictione (melos) primam produxit, ait enim:

Cantare credas Pegaseium melos.

Qui versus quoniam trimeter σκάζον est, seu vt Victorinus vocat, Choliambus in vltimo loco, spondeum sibi vendicat, nec alium pedem admittit.

Politian. Miscellan. cap. 44. scribit, nec apud Græcos, nec apud Latinos, primam syllabam, huius nominis (melos) produci. Certè quod attinet ad Græcos hallucinatus est, quod verò pro (melos) reponit nectar, id non solus ipse facit: sed quàm illud quadret, vel vnus Marullus suo carmine ostendit:

Sed neque diuinus malè μέλος ἄειτεν Homerus,
Nec nisi qui laudat, nectar, ineptè canit.

Hinc fit, vt παρὰ & σὺν Præpositiones, sequente vocali, aut diphthongo, producantur, beneficio liquidæ Hom. Il. λ. 793.

Παρειπὼν ἀγαθὴ γὰρ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Admonens: bona autem admonitio est amici.

& Aratus.

——συνεχὲς ἀιεί.
Continuum semper.

QVINTVM genus est, cum sola liquida, diphthongum, vel vocalem natura longam, indifferentem facit.

Sic apud Apollonium lib. 3. Argonaut. 81. Diphthongus αι corripitur ante ρ, licet circumflectatur:

Ἢ ἔπος ἦέ ῥ' ἔργον, ὅκεν χείρεσσ' ἄγε κάμψειεν.
Vel verbum, vel opus, quod manus hæ operata sint.

Et apud Homerum. Odyss. π.

Εἰδ' ὑμῖν ὀδὲ μῦθος ἀφανδάνῃ
Ἀλλὰ βέλεσθε —— vbi βε ante λ corripitur.

Sic apud Phocyl. in γνώμαις, ῶ circumflexum ante ν corripitur, vers. 182.

Μήδ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν ἅπας ῥοῦσιν ἀκοίτεν.
Neque amore mulierum totus diffluas perdito.

SEXTVM genus est cùm litera σ vice liquidæ fungitur, tunc enim aliquando diphthongum, vel vocalem præcedentem natura longam corripit. Sic apud Apollon. in Argonaut. lib. 3. 118. in emendatioribus codicibus αι diphthongus correpta reperitur ante σ.

Λαΐνεον. χαλκείαις ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
Lapideus. in æreis sculpturis cohærebat.

SEPTIMVM genus est, cùm quædam monosyllabæ dictiones τε, κε, δε, γε. μὲν, γὰρ, τὸν, τὴν, & similes, vices liquidarum subeunt, & interdum seipsas producunt. Hesiod. ἔργων 646.

Δείξω δὲ σοὶ μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ostendam autem tibi mensuras resonantis maris.

Eodem pacto apud Virgil. enclitica particula (que) producitur 3. Æneid. hoc versu.

Limi

Liminaque laurúsque Dei, totúsque moueri.

Quod post Seruium notauit vir eruditissimus Adrianus Turneb. Aduersar. lib. 4. cap. 22. idque præsertim fieri sequente liquida aliqua.

INTERDVM verò hæ monosyllabæ particulæ, syllabas præcedentes, etiam diphthongos, communes reddunt. Hesiod. ἔργων 645.

Βάλλῃ ὄ χρέα τε φοφυγεῖν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ.
Volueriſque debita effugere, & famem inamœnam.

Idem ἔργων 634. vt in antiquis codicibus legitur:

Ἄσκρη, χεῖμα κακῇ, θέρεϊ δ' δρυμαλέη, ἀδεπότ' ἐσθλῇ.
In Aſcra, vico hyeme malo, æſtate moleſto, nunquam bono.

& in versu 310. vt in antiquis item legitur codicibus:

—— Ζηλώσῃ κ' ἀεργὸς.
Æmulabitur & iners.

Quibus in versibus, vel nulla habetur ratio, harum particularum δὲ, καὶ, vt paulò post significabitur: vel diphthongi αι & ει, ante δὲ, ει ante καὶ, corripiuntur. Sic idem ἔργων 5. particulam μὲν ante γὲ corripuit:

Ῥεῖα μὲν γὲ βελάϊ, ῥία ὄ βελάοντα καλέπτει.
Facilè enim extollit, facilè etiam elatum deprimit.

Interdum hæ particulæ, syllabas præcedentes natura breues, communes reddunt. Apollon. lib. 4. Argon. 278.

Τῶν δ' ἀνδρῶν, ὕς ὄγε κάδμοσε, ναιέμεν αὖαν.
Virorum, quos ille constituit incolere terram.

Dionys. de Situ orbis 343.

Ὃ ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον, ἐκ δ' Βορείης.
Quem Apennium vocant, ex Boreali verò.

Nec mirum, si eiusmodi monosyllabæ dictiones abundent in carmine Heroïco, cùm sæpius apud Tragicos, & Comicos poëtas, aliquæ dictiones, quæ legitimum carminis numerum excedunt, deprehendantur, vt obseruauit Muretus lib. 3. Vari. lect. cap. 3. eas autem dictiones ex sententia Demetrij, in libro de Interpretatione, histrionibus acceptas refert, qui dum fabulas recitarent, vt magis popularis videretur oratio, aliquas voces proprio Marte addebant.

ET hæc quidem hactenus de liquescentia. Nemo verò miretur, me non esse complexum nonnullas alias liquescentiæ formas, quas in versibus Latinis Venerabilis Beda obseruauit: partim quia Græcam quantitatem persequimur potissimum: partim etiam quia eas ex quibusdam poëtis Ecclesiasticis collegit: qui in vita & moribus religiosiores fuerunt, quàm in carminibus scribendis.

2 VOCALIBVS ancipitibus α, ι, υ, quæ interdum apud Poëtas in vna, & eadem dictione communes deprehen-

Universidad de Deusto
Biblioteca

duntur: vt Ἀπόλλων, φίλος, καλὸς, Ἄρης. Theocrit.

—— Τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται.

Non pulchra, aliquando pulchra visa sunt.

Homerus Iliad. ε.

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόναι.

Mars, Mars, homicida, sanguinarie.

Sic in eodem versu eandem syllabam corripere, & producere, solebant Latini veteres, quamquam rarius: Lucret.

Crassaq; pugnabant liquidis, & liquida crassis.

Horat. Od. 3. lib. 4.

Me fabuloso vulture in Apulo,
Altricis extra limen Apuliæ.

Dixi hanc licentiam apud Latinos raram esse: apud Græcos autem multò frequentiorem esse docent scripta Poëtarum. Hinc illi Martialis hendecasyllabi lib. 9. quibus de Latinorum in fingendis versibus religione cōqueritur, cùm tamen nihil Græcis negatum esse affirmet.

Dicunt Earinon tamen Poëtæ,
Sed Græci quibus est nihil negatum:
Et quos ἄρες ἄρες decet sonare.
Nobis non licet esse tam disertis,
Qui Musas colimus seueriores.

Hoc idem exprimit elegantissimus Terentianus.

Nec mihi Græcorum ratio est attingere κοινάς,
Quarum rarus inest nostris in versibus vsus:
Nec tanta in pedibus venia conceditur vti.

3 CONCVRSV vocalium longarum, aut diphthongorum, ante alias vocales vel diphthongos, vel in eadem dictione, vel in diuersis. Etenim quotiescunque η & ω natura sua vocales longæ, vel diphthōgi, aliam vocalem, aut diphthongum præcedunt, vel in vno, & eodem vocabulo, vel in diuersis, toties eandem syllabam ad nutum, vel producunt, vel corripiunt: & quidem in diuersis dictionibus frequentissimè. Mimnermus Poëta antiquissimus:

Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης.

At postquam terminus huius vitæ præterijt.

Idem:

Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται. ἄλλοτέ τ' οἶκος.

Multis enim malis animus efficitur, interdum verò res domestica.

Homerus Iliad. ψ.

Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠνιόχοί τε.

Conscenderúntque currus domini aurigæq;.

In eadem dictione non ita frequenter corripiunt. Apollon. lib. 4. 201.

Ἀσπί

Ἀσπίδας ἡμίσεες, δήϊον θοὸν ἔχμα βολάων.

Clypeos dimidios hostilium telorum velox fulcimētum.

Tyrtæus in hoc pentametro:

Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιοὺς.

Grandæuis relictis ne fugiatis.

Theocritus Eidyll. 3. vers. 9.

—— Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

Facies vt me enecem.

Latini Poëtæ, eadem ratione, Græcos secuti in eadem, & diuersis dictionibus, suas diphthongos & vacales longas aliquando corripiunt. In diuersis. Virg.

Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno, & alibi,
Victor apud rapidum Simoënta, sub Ilio alto.

Idem in Bucolicis,

Et longum formosè vale, vale, inquit, Iola.

In eadem dictione: Ouid. 12. Metamorphoseon.

Raptaturq; comis per vim noua nupta præhensis.

Virg. 7. Æneidos.

Stipitibus duris agitur, sudibus-ve præustis.

& sic multis in locis.

MIROR autem ab Henr. Stephano tomo primo sui Thesauri, D. Gregorium, multis partibus eo doctiorem, & natione Græcum repræhendi, quod in enumeratione plagarum Ægypti, primam huius nominis (ἀὴρ) licentia, vt ipse ait, non concessa, corripuerit, dum dixit:

Τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀὴρ, καὶ γαῖα καλύφθη.

Tertiò rursus culicibus aër, & terra operta sunt.

Sed versus quos superius attuli, ostendunt Græcos ab huiusmodi licentia non abhorrere. Et Demetrius Triclinius Scholiastes Sophoclis in Oedipod. ἀνὴρ primam sortiri ancipitem testatur.

OBIECTVM fuit aliquando mihi hanc regulam non habere locum, cùm vocalis, aut diphthongus circumflexa, aut contracta, pręcedit aliam vocalem, aut diphthongum: Tunc enim illam nunquam posse corripi. Sed neque hac ratione regula nostra infringitur, ac primum ostendo diphthongos circumflexas corripi. Dionys. de Situ orbis,

Ἰσσοῦ ἄχρις πόλιος, Κιλίκων χώραν παραμείβων.

Issum ad vsque vrbem, Cilicum regionem præteriens.

Homerus Iliad. ξ. 213.

Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου, ἐν ἀγκοίνῃσιν, ἰαύεις.

Iouis enim optimi, in vlnis cubas.

Apollon. lib. 2. Argonaut. 841.

Αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ. —

Ipsi simul regi.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Eadem est ratio in dictionibus contractis: vt ὄφι pro ὄφις, αὔδα pro αὐδάς. Apollon. lib. 2. Argonaut. 464.

Αὔδα σὺ μισοισι τὸν νόον.
Loquere in medio tuam sententiam.

Quanto magis enim syllaba contracta, sequente vocali, aut diphthongo, corripietur, cùm Synecphonesis, consequente vocali, aut diphthongo, possit breuis esse. Hom. Iliad. α. 18.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.
Aureo cum sceptro, & obsecrabat omnes Achiuos.

Quo in versu χρυσέω α, dactilum format. Hic porrò animaduertendum est, ex superioribus exemplis, Poëtas Græcos, nunquam in dimetiendis carminibus, elidere vocales, & diphthongos, se mutuo in carminis cursu sequẽtes, etiam in diuersis dictionibus. Quem etiam morem Latini Poëtæ æmulati sunt. Horat. Od. vltima lib. 2. Carm.

Iam Dædaleo ocyor Icaro,
Visam gementis littora Bosphori.

Et apud Virgiliũ quadraginta talia carmina numerauimus, quorum aliqua citabimus. vt Eclog. 6.

Clamassent, vt littus Hyla, Hyla omne sonaret.

& Eclog. 3.

Munera sunt lauri, & suaue rubens hyacinthus.

& lib. 3. Æneid.

Nereïdum matri & Neptuno Ægæo.

& 10. Æneidos,

Externo commissa duci Æneïa puppis.

Cùm verò apud Græcos, alicuius vocalis, fit elisio: illa omnino deletur, & dictio apostropho notatur, hoc modo, εἰ πᾶσ' ὀρέων. Aratus in imaginibus cœlestibus 127.

Ὡς εἰ πᾶσ' ὀρέων ἐπιμάστιος. —
Sic locuta montes inquirebat.

Interdum verò ante consonantes, poëtæ vocales elidunt. Hesiod. ἔργων 87.

Δίξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν.
Vt non acciperet à Ioue Olympio, sed remitteret.

Homerus, Iliad. π. 190.

Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε.
Hunc quidem ad pedem suum humi iecit, dixitque.

In quibus versibus α in Præpositione παρὰ eliditur ante consonantem.

LATINOS idem facere solitos esse, ante vocales, & cõsonantes, nemo ignorat: talesque hos Virgilij versus esse docet Marius Victorinus. Ex primo libro Æneidos,

Hæc secum: men' incœpto desistere victam? & ex lib. 12.
Ten', inquit, miserande puer, cùm læta veniret.

In

In quibus tamen locis, iam legitur *méne*, & *téne*, perperam, contra venerandam antiquitatem. Persius quoque Satyra 1. ante consonantem, *ten'* pro *téne* dixit:

Ten' cirratorum centum dictata fuisse.

Quod & alij Poëtæ, præsertim antiqui factitarunt.

EST & aliud genus Apostrophi, nõ solum Poëtis Græcis, verum etiã antiquissimis Latinis Ennio, Lucilio, Liuio Andronico, Lucretio, & aliis vsitatum. Quod fit cum initium dictionis, est aliqua vocalis, & finis item dictionis præcedentis, est altera vocalis, vel in Latinis, littera m. Theognis in γνώμαις,

Ἐν δ' δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι.
In iustitia verò summatim omnis virtus est.

Sophocles. Electra.

Αἰ' γὼ κατ' ἦμαρ, κἀν κατ' ὄρφνην ἀεὶ.
Quas ego diebus singulis, & noctibus semper.

Inde sunt illa quæ passim apud Græcos occurrunt: ὦ 'ναξ, ὦ 'νερ, ὦ 'νθρωπε. pro ὦ ἄναξ, ὦ ἄνερ, ὦ ἄνθρωπε. Lucret. lib. 1.

Quæ quoniam per se nequeunt constare necesse 'st.

& eodem libro.

Nil igitur fieri de nilo posse fatendum 'st.

Terent. in Eunucho.

Sin autẽ falsum, aut vanũ, aut fictum 'st, continuò palam 'st.

Hoc tempore huiusmodi vocales, aut consonans m, in contextu depinguntur, & κῦ σωκλειφῶ, καὶ ἔκθλιψιν, inter scandendum eliduntur. Aliquando verò in fine versus fit apostrophus, dum in principio versus sequentis est aliqua vocalis: vt Iliad. ξ. 265.

Ἦ φῄς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
Ὡς Ἡρακλῆϊ πάρος χώσατο παῖδος ἑοῖο;
An dicis, ita Troianis auxiliari latoculum Iouem
Sicut propter Herculem filium suum iratus est?

In aliquibus tamen codicibus legitur,

——— εὐρύοπα Ζῆν',
Ὡς,

vt ν pertineat ad syllabam ὡς non ad ζη, ita vt hoc vocabulum ζῆνα diuidatur. Hoc affectauit Horat. Od. 2. lib. 3. Carm.

Virtus repulsæ nescia sordidæ
Incontaminatis fulget honoribus.

Quo in loco nonnulli, quod minimè Græcam licentiam animaduertant, reponunt, *intaminatis*. Sic Od. 2. lib. 1.

——— *Vagus & sinistra*
Labitur ripa, Ioue non probante, V-
xorius amnis.

Sic apud Dionys. Halicarnasseum, libro de Structura oratio-

Universidad de Deusto
Biblioteca

nis, in cantico Veneris, hæc Sapphûs carmina leguntur,

Τὰς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοις ἆς πολλακ'
Ἔκλυες.

Si quando meam orationem audiueris, quam sæpe
Audiuisti.

Et apud Dionys. Longinũ, libro περὶ ὕψους, id est, de sublimi genere dicendi, hæc eiusdem Sapphûs carmina leguntur,

Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μου.

Quod Catullus ita vertit,

Tinniunt aures, gemina teguntur
Lumina, nocte.

Qua etiam ratione Horat. Od. 16. lib. 2. Carminum.

Grosphe non gemmis, neque purpura ve-
nale nec auro.

4 LICENTIA quæ consistit in vocabulis peregrinis, qualia sunt Hebræa, Latina, Celtica, & similia, non Græca, quorum quantitas ad nutum, & arbitrium anceps habetur. Tutius tamen erit in similibus nominibus, regulas Latinorum sequi, quàm interdum ineptè pronunciare. Sic apud Græcos nomina Iuliani, Claudiani, Luciani leguntur penultima correpta: vt 4. lib. Florilegij,

Εὗρεν Ἰουλιανὸς χερσὶν ἀδωροδόκοις.
Inuenit Iulianus manibus incorruptis. & lib. 5.
Τοῦτον Ἰουλιανὸν Τυρίης βλάστημα τιθήνης.
Hunc Iulianum germen Tyriæ nutricis. & lib. 7.
Κλαυδιανὸν Ῥώμη, καὶ βασιλεῖς ἔθεσαν.
Claudianum Romæ, & reges posuerunt.

Lucianus quoque hoc Epigrammate, in suos libros præfatus est,

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψε παλαιάτε μωράτε.
Lucianus hæc scripsit & fatua & stulta.

Romani Poëtæ ad hanc normam, nomina in anus solent interdum corripere: quod ne cui ἄπιστον videatur, subiiciam verba viri doctissimi M. Antonij Mureti. Is enim explicans illud epigramma Catulli (*Firmano saltu non falsò*) ita loquitur. Pro Firmano in nonnullis legitur, Formiano, vtrum verius sit haud facilè dixerim, quin enim *Formianus* quoque penultima breui dici queat, dubitari non oportet.

5 NECESSITATE, quæ oritur ex concursu, vel plurium syllabarum longarum, vel plurium breuium: cùm enim tres vel quatuor syllabæ breues in medio vocabulo occurrunt, licet primam natura sua breuem, producere: vt Πριαμίδης. Homer. Iliad. η.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ.

Priami

Priamides quidem postea læsit medium scutum, hasta.

In illo versu Πριαμίδης primam habet longam, ex concursu trium breuium, cùm enim Patronymicum sit, & à nomine Πρίαμος descendat, æqualem cùm suo primitiuo, id est, breuem primam syllabam deberet habere. Hom. Iliad. η.

Δαρδανίδης Πρίαμος Θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος.
Dardanides Priamus Deo consiliarius similis.

Eodem pacto Latini cùm in nomine Priamus, primam corripiãt, tamen in Patronymico Priamides Græco more primam producunt. Virg. 2. Æneid.

Forsitan, & Priami fuerint quæ fata requiras. Horat.
Hectora Priamidem, animosum atque inter Achillem.

Eodem pacto cum in nomine, Italia, prima natura sua corripiatur, Poëtæ nihilominus metri causa, eam producunt. Virg. 1. Æneid.

Italiam fato profugus.

Sic breuis inter duas longas posita producitur, metri causa. Hesiod. ἔργων, 317.

Αἰδὼς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ.
Pudor quidem ad paupertatem, audacia verò ad diuitias.

Quo in versu in vocabulo ἀνολβίῃ penultima producitur, quamquam natura sua breuis sit, eo quòd posita sit inter duas longas. Empedocles apud Laërtium.

Ταινίαις τε περίστεπτος, στέφεσί τε θαλείοις.
Formosis vinctus vittis, roseisque corollis.

In quo versu, vocabuli (ταινίαις) penultima longa est ob eandem rationem.

INTERDVM tertia syllaba producitur cum aliæ subsequũtur breues, vt συβόσια, aut media syllaba inter breues posita extenditur, vt πόλιες. Multæ tamen aliæ apud poëtas reperiuntur, necessitate quadam inductæ licentiæ, quibus vel productæ corripiũtur, vel correptæ extenduntur. vt Il. η. 252.

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος.
Clypeum quidem lucidum penetrauit fortis hasta.

Et Callimachus hymno in Apollinem, 53.

Οἵες οὐδ' ἄκυθοι. ——
Oues neque steriles.

Sed ne in similibus licentiis examinandis, te carminum varietas decipiat, tenendæ sunt carminum Heroïcorum affectiones, quæ vitia à nonnullis vocantur: honestius autem ab Eustathio τὰ πάθη μέτρων appellantur. Homerus enim, vt meminit Athenæus lib. 14. & Macrob. lib. 5. Saturnal. c. 14. & Eustathius in Iliad. & Victorinus lib. 2. de ratione carminum. & Scalig. lib. 2. Poëtices cap. 31. in tanta carminum multitudine qua vniuersa Ilias, & Odyssea cõstat, non raro

miſcuit verſus ἀκεφάλους, λαγάρους, μειούρους.

Ἀκέφαλοι dicuntur, qui caput detruncatum & diminutum ſortiuntur: id eſt, qui legitimo pede non fruuntur, vel vt inquit Athenæus, ἀκέφαλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐπὶ τῆ ἀρχῆς τὴν χαλότητα ἔχοντες: id eſt, ἀκέφαλοι illi ſunt, qui initio verſus claudicant, vt cùm initio verſus collocatur Tribrachus, aut Iambus, loco legitimorum pedum Spondæi, vel Dactyli. Hos verò duos verſus ἀκεφάλους profert Athenæus, quorum prior eſt ex Homero initio. Iliad. ψ.

Ἐπεὶ δὴ νῆάς τε, καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Ἐπίτονον τεθνυῖτο βοὸς ἰφικλαμβόιο.
Poſtquam ad naues, & Helleſpontum venerunt,
Lorum impoſitum erat, bouis fortiter occiſi.

In altero horum verſuum, eſt Iambus breuior Spondæo, in altero verò Tribrachus, breuior Dactylo. Ideo Euſtathius verſus ἀκεφάλους appellat βραχυκεφάλους, quod caput breue ſortiantur, cùm à breui ſyllaba initium ducant, quod repugnat legibus Heroïci carminis.

Sic apud Latinos illi ἀκέφαλοι dicuntur, qui initio verſus mutili, & capite minuti apparent, cùm verſus vel ab Anapæſto initium ſumunt. Virg. lib. 1. Georg.

Fluuiorum rex Eridanus.

Vel è Proceleuſmatico. Virg. lib. 11. Æneïdos.

Arietat in portas, & duros obice poſtes.

Μακρογκέφαλοι, his verſibus opponuntur: dicuntur autem ij verſus μακρογκέφαλοι, in quorum capite altera ſyllaba redundat. Fortaſſe huc pertinent illi Iambici trimetri apud Euripidem in Hecuba.

Φεῦ. ὦ μῆτερ ὕπνος οὐ τυραννικῶν δόμων.
Heu! ô mater orta regiis è ſtemmatis.

Et in eadem actu. 5.

Ἔα. Πολυμήστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσεν.
Hem! Polimeſtor infœlix, quis te perdidit.

Et in Medea, act. 2.

Εἶεν, καὶ δὴ τεθνᾶσι τίς με δέξεται πόλις;
Eſto, perierint quod recipiet me oppidum?

In quibus verſibus ſyllabæ φεῦ, ἔα, εἶεν, abundant in capite verſuum, vt rectè ante me annotauit Antonius Muretus, qui & ſimilem verſum ex Terentio profert.

Λάγαροι ex ſententia Athenæi, illi putantur, qui in medio carmine poſiti, tanquam ſi eſſent læſi claudicant: vel, vt ſubtilius ex quodam Epigrammate Græco Suidas interpretatur, qui ſunt ἀκόκενοι, id eſt, qui non eodem, & pleno ore incedunt: vel vt clarius declarat Euſtathius, qui quandam κοιλότητα, hoc eſt, cauitatem, vel vacuitatem habent, vt ſi Iam

Iambus, Choreus, aut Tribrachus ponantur in medio carmine, loco Spondæi, aut Dactyli: vt Homer. Iliad. ι. 344.

Ἣ ὃ μὲν' ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κρέβαλεν υἱόν.
Hæc autem valde clamans ab ſe deiecit filium.

Vbi in quarto loco eſt Tribrachus. Sic Virg. lib. 2. Æneid.

Noſtrorum obruimur, oritúrque miſerrima cædes.

Πεφυκότες his verſibus repugnant, qui ideo ita à Græcis nominantur, quod in medio ſyllabam redundantem habeant, quale eſt illud primum carmen Iliad.

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Iram cane Dea Pelida Achillis.

Μείουροι denique reperiuntur, ſic dicti παρὰ τὸ μειοῦσθαι τὴν ὄρχιν, quod quaſi cauda ſit illis decurtata, cùm Iambus, qui breuior eſt Spondæo, vltimum locum ſibi vendicat. Hinc Ariſtoteles in lib. 3. Rhet. periodos eas quæ breuiori curſu terminantur μειούρους appellat. Athenæus, Terentianus Maurus, Marius Victorinus afferunt hoc exemplum ex Homer. Iliad. μ. 208.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον ἀϊόλον ὄφιν.

Quod Latinè vertentes alterum carmen item Miurum ſic conficiunt,

Attoniti Troës viſo ſerpente pauitant.

Quidam verò in ea opinione fuerunt, Homerum artis poëticæ patrem geminata litera ὄφφιν ſcripſiſſe, ſicut & ὄσσα, ὄμμιν, ὀπτί, vt cùm Latini producendæ ſyllabæ gratia dicunt, quattuor, rettulit. Verùm vetus Homeri Scholiaſtes, aliter ſentiendum eſſe monet: πέποιθε, ait, ἐπὶ πάλαις ὁ ἀνὴρ, ἔχων τὸ ἐν τῷ δεῖνα βραχείων πυρρίχιον, καὶ καλεῖται μείουρος. id eſt, Afficitur hic verſus circa finem, quoniam habet Pyrrhichium, ex duabus ſyllabis breuibus, & vocatur miurus. Deinde frequentes ſunt eiuſmodi verſus apud Homerum, ſine geminatione conſonantis non in Iliade & Odyſſ. tantum, ſed & in Margite, teſte Victorino. Denique non ſolus Homerus, ſed eum imitati etiã Latini antiqui poëtæ huiuſmodi Miuros, ſeu taliambos frequenter vſurparunt, vt Liuius Andronicus in hymno Dianæ, cuius verſus recitant Terentianus, & Victorinus,

Sed iam purpureo ſuras include cothurno,
Baltheus, & reuocet volucres in pectore ſinus,
Preſſáq; iam grauida crepitent tibi terga pharetra.
Dirige odoriſequos, ad certa cubilia canes.

Sic Virg. 2. Æneid.

Quamquam animus meminiſſe horret, luctuq; refugit.

Quo in loco nõ eſt aſſentiendum Seruio, qui putat verbum *refugit*, eſſe temporis præteriti. Multos alios Miuros ex

Lucre

Universidad de Deusto Biblioteca

Lucretio,& aliis annotauit Obertus Gifanius Buranus.

Μακροσκελὴς dicitur, quod in eo vltima syllaba abundet, quasi altero crure sit longior. Tales videntur esse Dactylici versus,qui apud Homerum,Hesiodum,& alios poëtas Grecos sunt frequentes. Virgilio autem, & Latinis Poëtis nequaquam sunt inusitati, cùm scilicet in sexto pede dactylus collocatur. Hom. Odyss. ι. 212.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἤϊα
Κωρύκῳ.

Huius ferebam impletum vtrem magnũ viatica autem
In pera.

Virgil. 3. Georg.

Et spumas miscent argenti, viuaq; sulphura.

Ennius:

At tuba terribilem sonitum procul excitat horrida.

Sed hæc satis. Familiaris enim lectio Poëtarum tibi reliqua subministrabit.

De cremento & quantitatis variatione in inflexionibus nominum, & participiorum.

Anceps in recto eandem habet quantitatem in obliquis.

QVANTA est anceps vltima in recto singulari nominum & participiorum imparium, tanta ferè manet in obliquis, cùm cremento fit penultima,vt in δορκάς δορκάδος δορκάδι δορκάδα, α vbique corripitur: rursus in πᾶν πανὸς πανὶ πᾶνα, vbique producitur. Excipiuntur finita in υρ, vt μάρτυρ, πῦρ,& ἅλς, quæ licet producãtur in rectis, corripiũtur tamẽ in obliquis, μάρτυρος, πυρὸς, ἁλός.

Exceptio.

Finita in duplici præcedente ancipite.

ADVERTENDVM est nomina finita in duplicem præcedente ancipiti, cùm eam in recto natura breuem,sed positione longam habeant,in obliquis natura breuem retinere:vt αὖλαξ, σκύλαξ, κίλιξ, κάλυξ, ἄραψ, κατῆλιψ, χάλυψ. αὔλακος, σκύλακος, κίλικος, κάλυκος, ἄραβος, κατήλιφος, χάλυβος. Demptis disyllabis masculinis in αξ, penultima producta,quę & in recto & in obliquis α natura longum habent:vt θώραξ,& reliquis superiori capite indicatis. Quibus adiicienda nunc veniunt ῥὰξ, γὺψ, γρὺψ, ἴψ, ῥὶψ, ancipitem in obliquis natura producentia, in rectis positione. λαίλαψ verò in recto

recto acuta priori constanter scriptum reperio. quo indicatur posteriorem natura produci, quæ tamen in obliquis corripitur, λαίλαπι μαστίζων,&c. Quæ verò in ιξ, & υξ desinunt,recti penultimam producentia, ι finale habent in recto natura breue,tametsi positione longum: at in obliquis natura productum. vt φοῖνιξ, φοίνικος. τέττιξ, τέττιγος. κῆρυξ, κήρυκος. κόκκυξ, κόκκυγος. Demptis fœmininis finitis in ιξ,& aliis in λιξ, & compositis in υξ, quæ ancipitem in obliquis sicut in recto, natura breuem conseruant, vt κύλιξ κύλικος, ἥλιξ ἥλικος, σύζυξ σύζυγος.

Oxytona disyllaba fœmin. in ις per δ penult. recti producunt.

AD hæc oxytona disyllaba fœminina finita in ις, declinata per δ, quæ penultimam recti habent productam, dummodo diminutiũa non sint,nec propria; cùm in recto ι corripiãt,in obliquis plerumq; producunt. vt ἡ κνημὶς, κληὶς, βαλβὶς, τῆς κνημῖδος, κληΐδος, βαλβῖδος. Trisyllaba tamen ι breue conseruant,qualiscumque sit penultima recti. vt αὐλητρὶς, αὐλητρίδος. στρατηγὶς, στρατηγίδος. Nisi quòd ea quæ penultimam simul & antepenultimam habent correptas, ι ipsum producunt. vt βατραχὶς, πλοκαμὶς, βατραχῖδος, πλοκαμῖδος.

Trisyllaba ι breue reseruant.

Genitiuus in θος penultimam in obliquis habet longam.

PORRÒ genitiuus desinens in θος, penultimam in obliquis habet longam: vt μέρμιθος, ὄρνιθος, ἀγλῦθος, κώμυθος, excepto κόρυθος, correpto in obliquis sicut & in recto.

Nomina in υς, υ in obliquis corripiunt.

NOMINA quælibet finita in υς, siue longum habeant υ in recto,siue breue, in obliquis correptum tenent. vt ἰχθὺς, ἰχθύος. ὀφρὺς, ὀφρύος. μῦς, μυός. δρῦς, δρυός. πηλαμὺς, πηλαμύδος. Exceptis dicatalectis, quæ longum conseruant υ. vt ὁ φόρκυς, τοῦ φόρκυνος, vel φόρκυος. Homer. Οδ. α, φόρκυνος θυγάτηρ. Hesiod. κητὼ ὁπλότατον φόρκυ φιλότητι μιγεῖσα. Cùm verò declinatur τοῦ φόρκυος, correptum ex aliorum proportione,sicut βότρυος,&c.

Exceptio.

DATI

Datiuus pluralis in penult. similis singulari.

DATIVVS pluralis æqualem penultimam vult habere cum singulari. Ideoque πᾶσι, Αἴασιν, & similia, eam productam retinēt, sicut πάντι, Αἴαντι. Cæterùm α metaplasmi breue est: vt ἄστρασιν, ἔγκασιν. Item cùm in quibusdam interponitur, ἀνδράσι, πατράσι, μητράσι, θυγατράσι.

Obliquus par dialecto factus impar producit penultimam.

CVM par obliquus impar dialecto efficitur, penultimam producit: vt Ἀγχίσης, Ἀγχίσε καὶ Ἀγχίαο. ἀίδης, ἀίδε καὶ ἀίδαο. Item τῆς μεσῶν καὶ μεσάων. τῷ λόγε καὶ λόγοιο, τοῖν λόγοιν καὶ λογοῖιν, τοῖς λόγοις καὶ λόγοισι. τοῖς Αἰνείασι, τῷ μέσασι καὶ μέσῳσι. Πηλεΐάδεω verò & similia, etsi penultimam corripiunt, synizesi tamen producuntur. Idem contingit, in imparibus. nam κεράατος & τεράατος prius α habent productum. κέρας verò & τέρας breue.

Participia imparia incõtracta penultimã habent longam.

PARTICIPIA imparia incontracta positione sola suas vocales simplices inflectendo producũt. Ideoq; circumflecti nolunt: vt τύψαντος, ἰσάντος, τύπτοντος, τυφθέντος. Sunt quæ natura correptas habent, vt τετυφότος. Penultimam verò eiusdem ferè quantitatis seruant cum suis temporibus.

Penultimæ eiusdem quãtitatis cum suis temporibus.

Participia Ionica.

PARTICIPIA Ionica à præteritis in α purũ, penultimam corripiunt sicut sua præterita, vt ab ἔσαα ἐσαώς. à δέδια δεδιώς. à μέμαα μεμαώς.

Latina nomina Latinorum regulis subiecta.

LATINA nomina Latini crementi regulis subiicere consentaneum est, quæ magna ex parte Græcas æmulantur. Nonnus, Καίσαρι Τιβερίῳ.

SYLLABAE Nominum antepenultimæ & penultimæ immotæ, item vltimæ mobiles, per regulas peculiares de quantitate ancipitum secundùm situm veniunt explorandę. vt in πυγμις, πυ longa est, γμ breuis, μις similiter breuis, vt inferius in υ ante ρ, & α ante μ, & ις terminali apparebit. Item in πυγμίδας, vltima breuis: nam ας terminalis corripitur. Quæ verò ob crementum fiunt penultimę ex vltimis, in obliquis Nominum imparium, seorsum tanquã mobiles & variæ nunc explicabuntur. vtputa in πυγμίδος, πυγμιδοῖ, πυγμίδα, μι syllaba dicitur habere Crementum: tametsi crescens supra rectum, vltima est. Quoniam igitur sæpe acci

accidit, vt ea syllaba non sit in obliquis eiusdem quantitatis cum recto: necesse est eam varietatem distinguere. Illud autem hîc recolendum quod supra monuimus, quandoque ancipitem breuem ob alias vicinas breues, siue alioqui longas produci. Id enim nõ rarò accidit in obliquis nominum. Musæus, γείτονές εἰσι πόλιες. Item, σησιάδος ἀπὸ πόλιος. Hîc in πόλιος, & illic in πόλιες, ι aliàs breuè longum efficitur, nisi scribendum sit πόληες & πόληος per η, secundùm Ionas.

Notio. Anceps propter vicinas breues correpta.

ITEM Οδυσ. β, ἀμφικτιόνων πίλασσεν. Hîc quoque ι aliàs breue, producitur. Dionys. μυσί τε βορειοτέροις ῥηϊκῶν. Et rursum, αὐτοί τε ῥηϊκῆς ἀπείρονα γεῖαν ἔχοντες. vtrobique ι in obliquis producitur, cùm aliàs apud eundem non semel corripiatur in eadem dictione, & in ῥηϊκιος. Item in Epigram. ῥηϊκῆς ἀνείτω τις, &c. Sic apud Nicandrum penultimę in genitiuis νηδύων, κραμμύων, μελανθίω, occasione ambientium longarum producuntur. Idipsum in penultimis participiorum non rarò accidit. Nam α quod in μεμαὼς μεμαῶτες breue est, in μεμαότες per ο, prætextu breuium producitur apud Homerum. Aduertendum autem poëtas etiam alibi crementi syllabis abuti: nam Homerus vbi Ιλ. β, scribit, κήρυκες κήρυκι διὸς ἄγγελοι, υ, producit: alibi corripit, κήρυκι ἐπιὰδὴ. Idem illic, βεβρύκων βασιλῆος, βρυ, facit longum: alibi, ἐδ' ἄρα βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδεστοι βασιλῆος, breue. Iidem in nominibus desinentibus in ις, præcedentibus duabus breuibus, interponere solent η, vt in obliquis possit remanere ι breue, vt παγασῆς, πολεμῆς, παγασηΐδος, ποτιμηΐδος.

Poëtæ crementi syllabis abutuntur.

NOMINVM quoque & Participiorum crementa licet clarius ex familiari poëtarum lectione percipiãtur: Horum tamen (primum breuium, deinde & longarum syllabarum) regulas contexit Baillius: Breuium verò his verbis.

Baillius de Nominum & Participiorum cremento.

SI Ancipites α, ι, υ, in vltima recti corripiantur; eædem quoque in obliquis penultimam corripiunt: vt λαμπὰς, λαμπάδος, λαμπάδι, λαμπάδα: Ολυμπὶας, Ολυμπιάδος, Ολυμπιάδι: ἀσπὶς, ἀσπίδος: ῥαδάμανθυς, ῥαδαμάνθυος. Solon,

Crementa correpta.

Ἄλλ' Ολυμπιάδων μουσέων πάρα δῶρα διδαχθείς.
Alius Olympiadum musarum munera doctus.

Tyrtæus de fortitudine bellica:

Πολλὰ μὲν στερνόιο, καὶ ἀσπίδος ὁμφαλόεσσης.
Multa per pectus, & scutum rotundum vulneribus.

Theognis versu 701.

Οὐδ' εἰ σωφρονέοιμι μὲν ἔγχος, Ῥαδαμάνθυος αὐτῶ.
Neque si iustitiam quidem habeas Rhadamanthi ipsius.

2. NOMINA quorum vltima syllaba in ξ aut ψ terminatur, si præcedat aliqua ancipitum natura breuis, obliquorum penultimam corripiunt; quamquam in recto propter posi

positionem eandem longam sortirentur: vt κύλιξ κύλικος, χάλυψ χάλυβος. Polemon apud Athenæum lib. 15.

Καὶ κυλίκων ἔριδας ἀμφλύσπε, καὶ κακὰ θέσθε.
Et calicum contentiones dissoluite, & deponite.

Callimachus in hoc pentametro,

Ζεῦ πάτερ ὡς χαλύβων πᾶν ἀπόλοιο γένος.

Quod ita ad verbum Catullus conuertit,

Iuppiter vt Chalibum omne genus pereat.

Masculina in αξ. Hæc regula præcipuè locum habet in nominibus fœminis. Ideo hinc sunt excipienda nomina masculina in αξ: vt θώραξ, θώρακος. Tyrtæus περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς, id est, de bellica virtute, hoc versu pentametro,

Καὶ διὰ θώρηκος στέρνων ἐληλαμένος.
Et per thoracem ab interiore parte sauciatus.

Et monosyllaba, & masculina in υξ & ιξ. Excipe etiam hæc monosyllaba, ῥάξ, κρὺψ, γὺψ, ῥῖψ, ἴψ, & nomina quædam masculina in υξ non composita: vt κῆυξ, κήκυξ. Nicander Theriac. vers. 853.

Ἢ αὐτὰς κήκυγας ἐλαφρὰς.
Vel ipsos grossos Caprifici arboris.

Excipe etiam nomina masculina in ιξ: vt φοῖνιξ. Homer. Iliad. η. vers. 305.

Αἴας ζωστῆρα δέδε φοίνικι φαεινόν.
Aiax autem balteum dedit puniceo colore splendidum.

In deriuatione tamen hoc vocabulum φοινικήεις est breue, vt superius monui. Hesiod. in Clypeo Herculis, vers. 194.

Αἵματι φοινικήεις, ὡσεὶ ζωὰς ἐναλίζων.
Sanguine rubens, tanquam viuos spolians.

Interdum verò longum: vt apud Homer. Odyss. λ. 123.

Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴασι νέας φοινικοπαρήους.
Neque sanè hi sciunt naues proras rubeas habentes.

Nomina in λιξ. Nomina verò quæ exeunt in λιξ penultimam corripiunt: vt κύλιξ κύλικος, de quo paulò ante diximus. At λαίλαξ licet in recto α natura longum habeat, illud tamen in obliquis corripit: Hom. Odyss. μ. 400.

Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θῆαν.
Tum verò ventus quidem cessauit turbine sauiens.

Poëtæ tamẽ licentia à superioribus regulis interdum discedunt. Homer. nunc producit, nunc corripit υ in nomine κῆρυξ: vt Iliad. γ. 268.

Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἅπὰρ κήρυκες ἀγωσὶ.
Simul & Vlysses fraudulentus, sed præcones egregij.

& versu 273.

Κήρυκες Τρώων, καὶ Ἀχαιῶν.
Præcones Troum, & Achæorum.

Corripit tamen aliquando, vt in illo versu κύρυκι ἠπύοντι.

3 NOMI

3 NOMINA propria, diminutiua, & polysyllaba declinata per δος ancipitem breuem obtinent: vt κύπρις κύπριδος, κρῖνις κρινίδος, παιγνὶς παιγνίδος. Phocyl. in Sent.

Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
Virtutis amor honestus est, sed Veneris auget dedecus.

Moschus in epitaphio Bionis.

Πηγασίδος κρήνας· ὁ δ' ἔπιν πόμα ταῖς Ἀρεθούσαις.
De fonte Pegaseo: alter verò tenebat poculum de Arethusa.

Quod verò attinet ad polysyllaba, si ea penultimam & antepenultimam corriperent, tunc producunt: vt πλοκαμὶς πλοκαμίδος. Phocyl. in Sent.

Μὴ μὲ ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν κάιτλω πλοκαμῖδας.
Ne in masculo puero nutrias cæsariem obtortam.

4 NOMINA quælibet in υς, siue υ longum sit, siue breue, terminata: υ quod est in penultima obliquorum syllaba, corripiunt: vt μῦς μυὸς: δάκρυ δάκρυος, Ἑλλὰς ἑλλάδος. Homerus in Batrach. 6.

Πῶς μύες ἐν βατράχοισιν ἀρηϊδύοντες ἔβησαν.
Quomodo mures in ranas egregiè pugnantes iuerunt.

& Iliad. ι.

Πρόχνυ καθεζομένη· δεύονται δ' δάκρυσι κόλποι.
Nexis genibus manens: rigabantur autem lachrymis sinus.

Moschus Eidyl. 2.

Ἦ πινὰ κηρῶν, ἢ Ἐρινύος ἀνὰ βέλεμνα.
Vel alicuius Parcæ, aut furiæ duris telis.

Excipe ab hac regula, ea quæ duplicem terminationem sequuntur: illa enim possunt esse nunc breuia, nunc longa: vt φόρκυς φόρκυος. Homerus. Odyss. μ. *Exceptio.*

Φόρκυος δ' ἔστι λιμὴν ἁλίοιο γέροντος.
Phorcynis autem quidam est portus marini senis.

Φόρκυς φόρκυος penultimam semper obtinet breuẽ. Quamuis in nominandi casu υς longum sit: Homer. Iliad. β.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε ——

Ratio autem hæc est, quia sequitur analogiam eorum quæ υος sortiuntur in Genitiuo & corripiuntur.

5 SI Datiuus singularis penultimam corripiat, eam quoque corripit Datiuus pluralis, si à singulari formetur: vt φρεσὶ φρεσὶ, χρήμασι χρήμασι. Hom. Iliad. α. 55.

Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν θεὰ λευκώλενος ἥρη.
Huic enim in mentibus posuit dea albas vlnas habens

Solon in hoc pentametro, (*Iuno.*

Ἀστοὶ βούλονται κατὰ χρήμασι πᾶσθαι ὁμοῖως.
Ciues volunt (subuertere) pecuniis dediti.

Excipe ea nomina quæ positione producuntur, vt ἄρπαξ, ἅρπυια. *Exceptio.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

6 A, QVOD per Metaplasmum interponitur Datiuis declinationum parisyllabicarum, breue censetur: vt ἄστρασι pro ἄστροις, ἔγκασι pro ἐγκάτοις. Homerus. Iliad. λ.

Μηχθήμεναι ἔγκασι φωτὸς.
Mixtum esse visceribus hominis.

Vbi ponitur ἔγκασι pro ἐγκάτοις. Et Iliad. μ.

— ἀελίζηλοι ἧ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ.
Lucidi verò eius radij
Apparent noctis medio inter multa astra.

Quod etiam verum elucet in omnibus Datiuis pluralibus quintæ declinationis, in quibus inseritur α: vt ἰωδράσι, πτεράσι. Apollon. lib. 4. Arg. vers. 463.

Εἰκὲ δόλον ξείνοισιν ἐπ' ἰωδράσι τεχνήσαιτο.
Si vtique dolum hospitum causa parauerit.

ι Ionicum additum datiuis in σ semper breue.

7 I, QVOD ab Atticis, Ionibus & Æolibus, Datiuis omnibus in σ desinentibus additur, breue semper est. Hom. Od. λ.

Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ὀϊ μεγάροισι τοῖσι.
At verò post quam procos domi tuæ.

Crementa lõga. LONGARVM deinde hæc tradit præcepta: Nomina (inquit) primæ & secundæ declinationis quæ per Dialectos incrementum suscipiunt litteræ α, illam producunt: Homer. Odyss. ε. 78.

Ἠγνόησαν ἰδ' ὅσαι Καλυψὼ δῖα θεάων.
Ignorauit, conspicata Calypso Diua Dearum.

SIC Genit. Æolici α in singulari producũt. Hom. Il. ι. 308.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν.
Inimicus enim mihi ille æquè ac inferni portæ.

Tamen poëtæ per Systolen interdum illud α corripiunt: Dionys. de Situ orbis,

Ἀλλ' ἤτοι πυλάων μὲν ὑπαὶ πόδα κραπιάων.

2 SI Anceps sit longa in vltima syllaba nominatiui, producetur quoque in penultima obliquorum, in nominibus Quintæ declinationis: vt πᾶν, πανός, πανί. Moschus in Epitaphio Bionis:

Παιὶ φέρω τὸ μέλισμα, τάχ' οὐ κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ σόριμα δειμαίνοι.
Pani fero fistulam tuam, fortasse & ille affigere
Ori verebitur.

Exceptio. Hinc tamen excipiuntur terminata in υς: vt μάρτυς, πῦς: & ἅλς: quæ licet in recto producantur, in obliquis tamen corripiuntur. Pallad. lib. 1. Anthologiæ.

Μάρτυρα Πυθαγόραν τ' σοφὸν αὐτὸν ἔχω.
Testem Pythagoram Philosophum ipsum habeo.

Appolinarius in Psal. 17.

Ἄνθρακες ὀρνυμένοιο πυρὸς, μίγνυντο χαλάζῃ.
Carbones concitati ignis, miscebantur grandini.

Leonides in epigrammatis Græcis:

Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχῃ ἅλα, καὶ δύο κόλλυρα.
Contentus senex habere salem, & duos panes hordeaceos.

3 GENITIVVS in ος habet penultimam longam, quod & in reliquis obliquis seruatur: vt ὄρνις ὄρνιθος. Phocyl.

Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω.
Neque aliquis ex nido simul omnes aues auferat.

Excipe κῆρυς κήρυκος, quia vt in Nominatiuo, sic & in reliquis casibus υ corripitur. Homerus Iliad. φ.

Γυμνὸν, ἄτερ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος· οὐδ' ἔχεν ἔγχος.
Nudum, sine galea, sine clypeo: neque habebat hastam.

Poëtæ verò interdum vtũtur Systole, & υ corripiũt, Phocyl.

Ὄρνισι μὴ πολλῷ παχύτητ' ἀλκυόντε λέκοι.

4 SI Datiui singularis penultima sit longa, vt πανὶ, πᾶσι. Odyss. α. 71.

Πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη.
Inter omnes Cyclopas. Thoosa autem nympha eum genuit.

Eodem pacto si penultima Datiui singularis sit breuis, eadem & in Datiuo plurali erit breuis, vt superius monui: quę regula vera est semper, exceptis nominibus in ρ desinentibus, in quibus litera ρ non abiicitur in Datiuo plurali, sicut in Datiuis aliorum nominum reiiciuntur litteræ δ, θ, ν, τ, vt rectè docet Clenardus. Exemplum erit: ῥήτωρ, ῥήτορος, ῥήτορι, ῥήτορα: ῥήτορε, ῥήτορ ῶ, ῥήτορες, ῥητόρων. *Exceptio.*

5 PRIVS α, quod inseritur quibusdam nominibus imparibus, producitur: vt κεράτος, τεράτος, licet κέραλλα, τέραλλα corripiantur.

De Cremento & variatione penultimæ in verbis.

QVANTA est penultima anceps in themate verborum, tanta est manens in parataticis: vt κείνω ἔκεινον, vtrobique ι producto.

AD hæc tanta solet esse anceps in temporibus aliunde formatis, quanta erat in illis vnde formata sunt. vt κεινῶ, κέκεικα, κέκειμαι, correpto ι. contrà ἔκεινα, κεῖναι, ὁ κείνας, eodem producto, præter subiectis regulis contenta.

FVTVRA quintæ coniugationis penultimam semper corripiunt. vt κείνω, κεινῶ. μολυίω, μολυῶ. φάλλω, φαλῶ. αἴρω, ἀρῶ. Futura à verbis Barytonis in *Futura 5. conug. penul. corrip.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

ιω & υω, plerumque penultimam producunt, licet themata varient. vt μιλιόω, κυλίω, λύω. μιλιόσω, κυλίσω, λύσω. Item à finitis in αω præcedente vocali aut ρ, vt ἐάω, ἐάσω. φυράω, φυράσω. Futurum à themate habente in penultima ancipitem longam positione ζ vel σ, siue ω, sublata positione breuem ferè retinet ancipitem. vt ἁρπάζω, ἁρπάσω. νομίζω, νομίσω. κλύζω, κλύσω. πλάτω vel πλάσω, πλάσω.

AORIST. primus in verbis Quintæ coniugationis penultimam producit semper: in aliis variat: quamquam vt plurimum futurum sequitur. Aorist. secundus supra duas syllabas à themate Barytono penultimam corripit. vt ἔτυπον, ἔλιπον, ἔλαβον. nisi quòd positione producitur in quibusdam ortis à themate habente consonantem mutam immutabilem suppositam. vt ἥμαρτον, ἔπαρθον, ἔδαρκον, ab ἁμαρτέω, πέρθω, δέρκω. Translata autem positione per metathesin, ad naturam suam rediens corripitur, vt ἔφραθον, ἔδρακον.

Præteritum penult. seruãs futuri eiusdẽ quãtitatem seruat.

PARACIMENOS communis seruans ancipitem penultimam futuri, eiusdem quantitatis eam retinet, vt κεκνῶ, κέκμηκα. Notanda verba finita in υπλω, quæ ancipitẽ in paracimeno natura longam habent, vt κύπλω, κέκυφα: quam tamen in themate natura breuem esse volunt, qui præcipiunt verba quæcunque in πλω desinentia ancipitem præcedentem habere breuem: vt βλάπλω, τύπλω. exceptis ῥίπλω & πίπλω. Quoties autem desinens in κα, abiicit Ionicè κ, penultimam corripit: vt à βέβηκα, βέβαα, ab ἕσηκα ἕσαα, à δέδοικα δέδια, à πέφυκα πέφυα. Porrò cùm Attico more duas litteras primas thematis initio recipit, penultimã simul corripere solet. vt ἀλείφω ἀλήλιφα, ἐλάθω, ἐλήλυθα, ὀρύττω, ὀρώρυχα.

Exceptio.

Aoristi Imperat. in θι, & Infin. in ναι penult. producunt.

AORISTI imperatiuorum finiti in θι, & Infinitiuorum in ναι, penultimam producunt. vt πῆθι, κεῖναι, λεῶναι. similiter δῦθι, κλῦθι, qui facti sunt per meta

metaplasmum à δύε, κλύε. τέτλαθι tamen, τέθναθι, δείδιθι, κέκλυθι, ὄρνιθι, & ὄϊθι eandem corripiunt, quę à quibusdam præterita perfecta putantur. Item à verbis εἰς μι infinitiua in αναι & ωαι, penult. corripiunt: vt ἱσάναι, τεθνάναι, ζώγνυαι, sicuti etiam τιθέναι & διδόναι. Item Aoristi imperatiuorum in θι, in formationibus notati, ἔθι, θέτι, δόθι.

ANCEPS α crescens in verbis natura corripitur. vt in ἐτυψάμην, τετύφαμμαι, τυψάτω, alicubi tamen positione producitur, vt in τύψαθαι, alicubi etiam natura, videlicet in tertiis personis pluralibus finitis in ασι, τετύφασι.

α anceps crescẽs in verbis corripitur.

Α ΙΩΝΙΚΩΣ additum in tertiis personis pluralibus paracimeni & hypersyntelici passiuorum corripitur, τετύφαται, δεδέλαται, ἐτετύφατο: & in Optatiuo, τυπτοίατο. in Præsentibus tamen verborum in μι, producitur, τιθέασι, διδόασιν, ἱστᾶσι, ζώγνυασι. quia omnis verbi desinentia in σι, producit penultimam.

α Ionicè additũ perfect. 3. perso. pass. corrip.

IN personis autem desinentibus in α, quoties alterum α contiguum interponitur, eiusdem est quantitatis cum syllaba præcedenti. vt in μαμάα, μνημοσυνάα, α penultimum producitur. Contra in βρόα, μεμάα, μηχανάαται corripitur. his adiiciantur Ionica illa, ἐσάωσε, pro ἔσωσε, σάω pro σῶζω, & similia α corripientia.

A ante α in personis in α desinentibus.

IN verbis in μι, penultima vocalis thematis actiui longa est, & longa durat vsque ad tertiam personam singularem thematis & paratatici & aoristi: vt ζώγνυμι, ζώγνυς, ζώγνυσι, ἐζώγνυον, ἐζώγνυς, ἐζώγνυ: ἔδυω, ἔδυς, ἔδυ. In personis verò dualibus & pluralibus & in infinitiuis inde formatis breuis fit, ἵσταον, ἵσαμεν. ζώγνυον, ἐζώγνυμεν. sic ἱστάναι, ζωγνύναι, infinitiua, quòd inde formentur. item φάναι à φημὶ: nam à φάνω, φᾶναι producitur. Cæterùm in aorist. 2. vel si mauis parataticos vocare,

Penult. vocalis thematis actiui verbi in μι longa.

Universidad de Deusto
Biblioteca

verborum disyllaborum in μι, longum perpetuò reperitur υ, vt Ιλ. ζ, & κ, ἐδύτην. & Οδυσ. ω, ἔδυτε. Præterea in horum quoque præteritis actiuis penultima producitur, idque opinor perpetuò in omnibus personis: quandoquidem id tempus peculiare non est verborum in μι, ἔσακα, ἐσάκας, &c. Postremò præsentis, præteriti, & aoristi primi passiuorum, deinde etiam aorist. mediorum penultima in tribus primis Coniugationibus ferè corripitur.* Quin & syllaba eadem in reliquis ab his formatis durat breuis: vt in ἵσαμαι, ἰσάμην. ἔσαμαι, ἐσάμην. ἐσάθην, σαθῶμαι, σαθείην.

** Sed hæc cum licentia poëtica fiant notãda potius quàm imitanda sunt.*

Crementvm in verbis computandum est ab ea syllaba quæ secundam personam singularem præsentis indicatiui actiui exæquat. Hîc autem penultimam post thema cremento coniunximus, quòd sæpe ea in aliis temporibus variatur. Itaque υ penultima huius thematis μηλώω inuestiganda erit in regulis capitis de penultimis. aliorum verò verò temporum, scilicet μηλωῶ, ἐμήλωα, & respondentium in reliquis modis, assumenda iuxta ea quæ in hoc capite, & quæ in formationibus libro secundo dicta sunt. Notandum verò sæpe accidere, vt penultima in futuro Barytono æqualis sit quantitatis cum præsenti, quandoque vt maioris, nunquam tamen vt minoris. Futurum ad hæc fundamentum esse quantitatis penultimæ in verbis, sicuti etiam formationis. Siquidem eius quantitas ferè seruatur in paracimenis & hypersyntelicis actiuis & passiuis, & in Aorist. passiuo. vt κεράω thema ᾱ habet longum, κερῶ breue. vnde κέκερμαι quoque breue, & ἐκεκέρκειν. Item κέκερμαι, ἐκεκέρμην, ἐκερθείην. Et in cæteris modis κερθῶ, κεκερκέναι, κερθῆναι. Notantur verba quædam habentia in themate quidem penultimam mediam, in aliis verò temporibus subinde variantia. vt λύω, ῥύω, in quorum futuris λύσω, ῥύσω, υ producitur: in præteritis verò actiuis & passiuis corripitur. λέλυκα, τέθυκα. λέλυμαι, τέθυμμαι. at in verbalibus fit indifferens, λύμη, θύμη. Item in paratatico λῦτο longa est penultima. sed in aorist. β, λύβη breuis. Nihil igitur mirum, si regulæ certæ exactæque non tradantur, in re ampla & incerta. Attendenda verò hîc syllaba præcedens & vltima, quarum nonnunquam rationem habent poëtæ, sicuti suo loco notabitur, vbi de verbis finitis in νω agetur, in cap. de quantitate penultimæ υ ante vocalem. Id autem non solùm in his, sed in verbis quoque in ζω & ξω

Notio.

& in ω præcedente qualibet ancipiti, verum comperietur. vt in κρήνισαν, κῦσε, ἀμοργίσας, ἀκροθίσας, quæ producta penultima quandoque legimus. Itidem ἐπάσατο & ἐρύσσθω antepenultima producta. Quamquam horum aliqua aliis rationibus excusantur. nempe quòd quædam à thematis indifferentibus veniant, aut certè à temporibus non sequẽtibus suorum thematum quantitatem: alia quòd duplici σσ scribi oporteat. siquidem vocalem aoristorum breuem ante σ, sic extendunt poëtæ: vt in ἐτέλεσσα, ἐγέλασσα, & aliis. Præterea in aliis temporibus ob variam significationem quantitas variatur. Sic ab Homerico πάσασθαι prima longa vsurpatur, ἀνὰ δ' ἔκτησαθαι, id est, *possidere*: & eadem breui, ἀνὰ δ' ἔγευσαθαι, pro *gustare*.

Hvivs Crementi præcepta sic disponit Baillivs. *Crementa verborum breuia.*

Si vocalis (inquit) anceps α, ι, υ, sit breuis in penultima præsentis, eadem & breuis erit in imperfecto: vt ἀοιδάων λῶβαιον. Hom. Iliad. α. 179.

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ.
Sed non Atrida Agamemnoni placuit animo.

Praeteriti penultima corripitur, si penultima futuri corripiatur, nisi positio impediat: vt φαίνω, φανῶ, πέφαγκα.

3 A, quod inseritur, & in præterito, & in Aoristo priori, breue censetur: vt τετύφθην, τετύφθω: ἔπυψα, ἐτύψαμεν: producuntur tamen tertiæ personæ in ασι: vt τετύφασι, βεβάασι. Homerus. Iliad. ε. 134.

Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί.
Nouem iam præterierunt Iouis magni anni.

4 Aoristi primi penultima verborum in ζω, πω, & σω, sæpius correpta reperitur. Hesiod. ἔργων, 86.

Ἐφράσατ', ὡς οἱ εἶπε παρεμφρὼν μήποτε δῶρον.
Cogitauit, vt illi præcipisset Prometheus, ne quãdo donum (caperet.) & 597.

Μέτρῳ δ' ὑγρομίσασθαι ἐν ἀγγέσιν.
Mensura verò diligenter recondito in vasis.

Tyrtæus de bellica fortitudine:

Καὶ τὶς ὀπιθόπονων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Et aliquis moriens vltimo iaculum emittat.

Dixi sæpius penultimam corripi Aoristorum: nam quædam verba in σσω, πω, ζω, habent penultimam positione longam in aoristo priore: vt ὀρύσσω, ὄρυξα, ὤρυξα: φέπω, φέξω: παίζω παίξω. Quædam etiam, Aoristorum penultimam natura longam habent: vt κοιμίζω, ἐκοίμισα. Hom. Odyss. μ.

Ἦ μ' ἐπὶ κακὸν εἰς ἄτλητον κοιμίσατε νηλεῖ ὕπνῳ.
Profecto me malum in detrimentum sopiuistis sæuo somno.

Notio.

Quod cum vidisset Guillonius, existimauit penultimam

Aoristi prioris verborum in ζω, semper esse longam, cui tamen familiaris lectio poëtarum aduersatur, quinimo solent poëtæ eandem syllabam producere, geminata litera σ. Hom. Iliad. β. 183.

Βῆ ῥ' ἰέναι, κὰτ' ἄρ' ἥλατο βάλε, τὴν δ' ἐκόμισσε.
Iuit autẽ currendo, pallam autem proiecit, illam enim tulit.

Solon,

Θεσμοῖς τοῖς δὲ τύχῃσι ἁρμόσω, καὶ κῦδος ὁπάσσω.
Vt legibus his, prosperum successum, & gloriam largiatur.

5 Aoristi secundi penultima semper breuis est natura sua: vt ἔκλυον, ἔλιπον, ἤλυθον. Hom. Odyss. μ. 1.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο.
Caterum postquam fluuij reliquit fluentum Oceani.

Solon,

Ἤλυθε πάντως ὥστε, ἀναίτια ἔργα τίνουσιν.
Venit omnino tandem, & immeriti facinora luunt.

Exceptio 1. Excipe ab hac regula omnes Aoristos secundos dissyllabos; propterea quòd in penultimam illorum syllabam cadat augmentum: vt ἄδω ἦδον, ἕλω εἷλον, εἴδω εἶδον: & reliqua, quæ nunquam breuia esse possunt, nisi licentia Poëtica intercedat in quibusdam: vt cùm pro εἶδον, dicunt ἴδον. Excipe etiam eos Aoristos qui penultimam habent positione longam: vt εἰνίκω ἐνίκησα: & vnicum Aoristum verbi πλήθω, siue πλήσω qui in penultima habet ᾱ πλησα, dum ad corpus pertinet, quocirca natura longam habet penultimam. *Exceptio 2.*

6 Futura Quintæ coniugationis, & quę inde deducuntur tempora, penultimam corripiunt: vt à κελεύω fit κέκελφα, ἐκεκέλειν, κεκέλμαι, ἐκεκέλμην, ἐκεκέλμην, ἐκεκέλσω, & sic singuli modi sunt percurrendi. Excipitur tamen Aoristus primus, vocis actiuæ, qui penultimam producit: vt ἔκελσα. Apollinar. in Psalm. 9.

Ὄφρα δικαιοκρίνειν δίκην, κλύῃ πείρασι γαίης.
Vt iudicet æquitate, nobiles terminos terræ.

7 Futura quæ proficiscuntur à verbis, quorum penultima est aliqua ex ancipitibus, coniuncta cum ζ, vel duplici ττ, aut duplici σσ, sublata positione, breuem penultimam retinent: vt ἰμάσσω, ἰμάσω: ἀκονλίζω, ἀκονλίσω.

8 Participia Ionica in αως, penultimam syllabam corripiunt: vt τεθνεώς. Theocrit. in Epitaphio Eusthenis Physiognomonis,

Πάντων ὧν ἐπέοικεν, ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστής.
Omnia quæ par est, habet mortuus philosophus.

Notio. Notatione tamen dignum est, hoc participium μεμαώς, aliquando longam habere penultimam, aliquando breuem, quamquã participium sit Ionicum verbi μάω: lõgam habet, cum in obliquis seruat ο, quod communiter fit: vt μεμαὼς μεμάστον. Hom. Iliad. β.

Λαοὶ θωρήσσονθ', μεμαότες ἐγχείῃσι. —
Populi armabantur, hastis prompti.

Cùm verò in obliquis seruat ω: vt μεμαὼς μεμάωτος: quod fit Ionicè, vt vult Eustathius, vel Poëticè: vt Gaza & Lascaris, tunc α corripit. Homerus Iliad. γ.

Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. —
In animo habentes opitulari.

9 Infinitiva verborum in μι, in αω, vel ωω, penultimam breuem habent, vt ἱστάναι, ζεύγνυναι: sic etiam πῆναι, διδόναι: ratio autem eius rei in promptu est: quia hæc infinitiua formantur à numero plurali, præsentis temporis, indicatiuorum suorum: numerus autem pluralis indicatiui modi, & præsentis temporis, penultimam semper corripit, ex communi obseruatione Grammaticorum.

10 Dialecto, quotiescumque Ione in præteritis, sublato κ, mutant η in α totiesq; illud α habent breue: vt βίβαα pro βίβηκα, γέγαα pro γέγηκα. Hesiod. Ἔργων, 108.

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι.
Vt simul nati sunt dij, mortalésque homines.

Idem accidit tertiis personis pluralibus, verbi passiui, quas Iones deducunt à tertia singulari addito α: vt à τύπλεται fit τυπλέαται, penultima breui, à δέδαπται præterito perfecto verbi δαίομαι fit δεδιάᾱται etiã penultima breui Ho. Od. α. 23.

Αἰθίοπες οἱ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.
Æthiopes qui bifariam diuulsi sunt vltimi hominum.

Attici verò cùm primas litteras thematis, præter augmentum commune repetunt, penultimam corripiunt, vt ἀλείφω ὔνηκα, ἀλήλιφα ὔνιχι, Excipe verbum ἐρείδω firmo, quod habet in præterito Attico ἐρήρεικα penultima longa, vt differat ab ἐρίζω contendo, quod facit ἐρήλεκα. *Exceptio.*

Porrò producentium est prima regula.

Si Ancipites α, ι, υ, producuntur in penultima thematis, producentur quoque in penultima imperfecti: vt ἐρύκω, poëticè ἔρυκον, κρίνω ἔκρινον, ὀπτεύω ὤπτευον. Homer. hymno in Apollinem, versu 98. *Crementa verborum longa.*

Ἥρης φραδμοσύνῃς λευκωλένου ἣ μιν ἔρυκε
Iunonis consilio albis vlnis decoræ quæ illam detinebat.

12 Verba in αω ancipitem vocalem in præteritis producunt; vt κύπτω κέκυφα υ producto, Nonnus,

— Καὶ νῶτα κεκυφότα τείρεθ Σίμωνος.
Et Petrus humeris incuruatis diuexabatur.

Et in vniuersum quanta est penultima futuri natura sua, tanta est penultima præteriti.

3 AORISTVS prior verborum Quintæ coniugationis Barytonorum semper habet penultimam longam, quamuis futurum, à quo deriuatur penultimam corripiat. In reliquis autem verbis Aoristus quantitatem futuri sequitur. Aoristorum Quintę coniugationis illud est exemplum apud Apollinar. in Psal. 9.

Ὄφρα Δίκη κλυτὰ πείρατα γαίης.
Vt iudicet æquitate nobiles terminos terræ.

4 FVTVRA quæ proficiscuntur à Barytonis in ιω & υω penultimam producunt, quamuis in themate sit communis: vt τίω, τίσω; φύω, φύσω. Hom. hym. in Apollinem vers. 55.

Οὐδὲ τρυγῶ οἴσῃς, ἔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσῃς.
Neque vindemiã feres, neque plantas innumeras produces.

Apollon. 2. Ἀργοναυτικῶν:

Τῶν νῦν κεν φερφερέως τίσω χάριν.
Eorum nunc lubenter referam gratiam. —— *id est*, de iis.

Eodem pacto verba finita in αω, dummodo præcedat vocalis, aut ρ, penultimam futuri producunt: vt ἐάω ἐάσω, φυγῶ φυγῶσω. Homer. Odyss. ξ.

— Θεὸς ἦ τὸ μὲν δώσῃ, τὸ δ' ἐάσῃ.
Deus quidem hoc dabit, illud verò missum faciet.

Et in genere, ασω futurorum producitur: licentia verò poëtica ab Arato corripitur: ἐμπελάσῃ τότε μὴ τ' ἀνιῶν.

5 OMNIS persona in ασι terminata, penultimam producit. Theognis in sententiis.

Οἱ κακοὶ ὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστὸς γεγάασιν.
Mali non prorsus mali ex vtero nati sunt.

Licentia tamen poëtica eandem corripit: Hom. Odyss. λ.

Τεθνᾶσιν τιμὴν ἢ λελόγχασι ἶσα θεοῖσι. Et Xenophan.

Ἐξ ἀρχῆς καθ' ὅμηρον ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες.

6 QVOTIESCVMQVE α est insertum alicui personæ terminatæ in α, toties illud α additum sequitur syllabæ proximè antecedentis quantitatem: vt in μάγμα, α positum in penultima, producitur, quia prior syllaba μαγ est longa. Contra verò in βόαα, penultimam sortitur breuem, quia βο est breue. Item in μηχανάᾳ, tertia persona singularis indicatiui, verbi μηχανάομαι, antepenultimam sortitur breuem, propter breuem aliam præcedentem. Hesiodus in ἔργοις.

Ὅτις ἁλιτεσίην, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάᾳται.
Quicumque sacrilegium committit, & impia machinatur.

In istis autem Ionicis ἐσάωσε pro ἔσωσε, & in similibus α breuiatur. Orpheus in Argonaut. 101.

Καὶ μὲν ἀλητείς τε, καὶ ἐξ οἴστρου ἐσάωσε.
Et me ex erratione & œstro seruauit.

Homerus. Iliad. ν.

Καὶ

Καὶ πε πόλεις ἐσάωσε· μάλιστα δ' κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Et ciuitates seruat, maximè verò & ipse cognoscit.

7 PENVLTIMA vocalis verborum actiuorum præsentis temporis, in μι desinentium, longa est: vt τίθημι, δίδωμι, ἵημι. Quæ remanet quoque longa in aliis personis singularibus, tam præteriti imperfecti, quàm Aoristorum: sed quæ erat in præsenti tempore indicatiui penultima, in imperfecto & Aoristo secundo est vltima: vt ἐτίθουν, ἐδίδουν, ἐζεύγνυν, ἔστην. Corripiunt tamen semper hæc tempora penultimam in numero duali & plurali. Excipe Aoristos omnes secundos Quartæ coniugationis: vt ἔκλων, ἔδυν. Item eos omnes, qui eandem seruant vocalem in omnibus numeris, vt ἔστην, ἔστητον, ἔστημεν. Aoristi autem secundi verborum τίθημι, & δίδωμι, ἔθην & ἔδων, quia eandem vocalem non seruant, vt ἔδων, ἔδοτον, ἔδομεν, ἔθην, ἐθέτην, ἐθέμεν, propterea penultimam dualis & pluralis numeri breuem seruant.

6 AORISTI Imperatiuorum in θι, & Aoristi infinitiui modi in νω, penultimam producunt: vt κεῖθι, κεῖνω. Hinc excipe τέθναθι, δείδιθι, κέκλυθι, ὄρνυθι, ὄϊθι. Hinc etiam excipe Aoristos similes ἔθι, ἕπ, δάπ, inusitatos, quorum formatio ostendit penultimam breuem esse. Guillonius autem putat exempla allata non spectare ad Aoristum secundum, sed ad præsens: vt πῖθι formatur à πίε, & addito θι, oriatur πίε-θι, & per crasim πῖθι. Idem de reliquis censet. Verùm nec πίε, nec πῖθι sunt præsentis temporis, sed Aoristi temporis, in præsenti enim πίνω dicimus, non πίε.

Exceptio.

In Guillonium censura.

9 QVODVIS participium fœmininũ actiuum longam habet penultimam, vt τύπτουσα, τετυφυῖα, τύψουσα, sic τύψασα, καθακρύψασα, μνήσουσα. Hom. Iliad. α. 407.

Τῶν νῦν μοι μνήσασα παρίζεο καὶ λάβε γόνων.
His nunc illi in memoriam reuocatis asside, & accipe genua.

Hom. Odyss. ο. 464.

Ἣ δ' αὖτα τρὶ ἄλεισα καθακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ.
Hæc autem statim tria pocula abscondita sinu.

Ratio autem quare penultima sit longa, hæc est, quia hi Aoristi oriuntur à masculinis, qui obtinent longam vltimam: vt τύψας, λύσας. Hom. Iliad. χ.

Τύψας· ἐκ δὲ βαλὼν μελέων ἐκ θυμὸν ἕληται.
Verberans, vel iaculatus ex membris animum eripuerit.

10 DIALECTO. α enim quod Dorienses omnes solent vsurpare pro η, longum est, vt φάμα pro φήμη. cuius rei exempla apud Theocritum creberrima sunt.

11 OMNE, quod ab Atticis additur demonstrandi gratia, longum censetur: vt νυνί, τουτί.

De

Universidad de Deusto
Biblioteca

De ancipitum quantitate in antepenultimis syllabis, & primùm de α.

A Ante vocalem in antepenultimis syllabis corripitur, vt ἀᾶτα, ἀήτης, ἀΐω, ἄωτος, ἑώτερος. Producunt verò ἀέναος, ἀέξω, ἀΐδιος, [1] ἀϊθαλής, ἄονες, ἀΐσσω, ἀϊκὴ, ἄϊκες, ἀάατος, vbi α medium producitur: ἀπράαντος, ἀχαϊκὸς, βυγάϊος, βιάζομαι, ἐλαϊνος, ἰάομαι, καταΐδω, Λαέρτης, Λαοδάμεια, &c. à λαὸς composita, λάϊνος, τετρααόρος, ταὼγενῶν. Indifferens est ἀείδω.

[1] α initio sequẽtibus duab⁹ breuibus producitur: vt in αἶδος, ἄϊνα, alias ἀεὶ compositum per se corripi solet.

A ante β corripitur, vt ἄβυσσος, ἀλάβαστρον, ἀραβέω.

A ante γ corripitur, vt ἀγαθὸς, λαγωὸς, πάγερως. Producunt ἰθαγενὴς, σφραγίζω, τιμαγήτης, ναυαγέω, ναυάγιον.

A ante δ corripitur, vt ἀδινὸς, γάδειρα, χερμάδιον. Producunt [2] ἀδηκὼς, ῥᾴδιος.

[2] Fieri videtur ex contractione pro ἀδηκὼς, ῥᾴδιος verò habet ι subscriptũ.

A ante θ corripitur, vt καθαρὸς, ῥαθάμιγξ. Producunt γαθύλλις, ῥάθυμος.

A ante κ corripitur, vt ἀκέομαι, ἀκύω. Producunt ἀκύσιος, διάκονος, [3] λακέω, μακεδανὸς, συρακόσιος, φαλακία. & Numeralia finita in ακοσιος, vt διακόσιος, τριακόσιος.

[3] Quod & fieri videtur contractè pro λᾰέκω.

A ante λ corripitur, vt ἀλήτης, Δαιδάλεος, κεφαλλῆες, μαλακὸς, [4] πηδάλιον. Producunt φαλαίνη, & apud Nicandrum, ἀλοσιών.

[4] Apud Theocr. βᾶσσαι ἐφαψαμένη, μαλακῶν ἑκὰς ἐπὶ λεχέων, Hom. tamen producit in hymnis, ἄνθεα μαλακὰ πόης, quod ratione immutabiliũ fieri putat Vergara, insitantibus etiã duabus breuibus.

A ante μ corripitur, vt ἄμιλλα, ἀμείβομαι. Producunt Ἀπαμαία, Δαμοίτας, Εὐδάμιππος, ἀμητὸς messis, & ἄμπος æstas. Indifferens est ἀμάω.

A ante ν corripitur, vt ἄνεμος, θάνατος. Producunt Δάνθις flum. κρανώνιος, κράνειον, κρανίον, μανικὸς, νεανίας, ϖαανιάς. & ex breuibus quædam ratione immutabilis, vt ἀνεψιός.

A ante π corripitur, vt ἀπάτη, δαπανάω. Producunt ἀπιδανὸς, ἀπείνων, ἄπειρος pro ἄπειρος, δραπέτης, δραπετίδης, νάπεια. Indifferens ἀπόλλων.

A ante

A ante ρ corripitur, vt ἄρις, [5] ἱππάριον, [6] κλάριος, χαράτλω. Producunt ἀμαρακὸς, ἀράομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτειρα, Ἀρλὼν vrbs, Καρίων flumius, κάραβος, μαρύομαι. φλυαρῶ, λάρισα.

[5] Pro prædio tamen ἄρισον produci vult, Etym. per cõtractionẽ quasi ἀάρισον & ἀραάρισος producitur à Theoc. Edyl. 15. Corripi tamen videtur. Ιλ. ω. vers. 124.

[6] In diminutiuis in ἄριον breue est α.

A ante σ corripitur, vt κασίγνητος, ἀσίη. Producunt ἄσις, [7] ἀσιάδης, Ἀσωπὸς, ἐπαράσιμος, ἄκρασίαι, [8] Ἰάσιος, κεράσιον, Πασιφάη, πασιφαής.

[7] Homer. Ιλ. β. vers. 438.

[8] ἀκρασία producere α putat Moschop. quod fit à κεράω ῶ. ἀκρασίαι idẽ corripere quod fiat à κεράτιω ῶ.

A ante τ corripitur, vt ἀπράτιστον, ἀταρπὸς, πρατέω. Producunt βατήριον apud Phocylidem, & διδυματόκος apud Orpheum, & θάτερον contractum à τὸ & ἕτερον. Itidem ἄτερος ab ὁ & ἕτερος. & composita à λᾶς, hoc est *lapis*, vt λαβρία, λατύπος.

A ante φ corripitur, vt γλαφυρὸς, ϛαφυλή. Producit ἐπάφιος.

A ante χ corripitur; vt Ἀχιλλεὺς, ἀχαιοί. Producit τράχερος *piscis*.

OMNIS syllabarum quantitas vel à natura vel ab arte pendet: Nam quamuis vocum quantitas, sicut & ipsæ voces, earumq; omnis significatio, ex libera hominũ institutione emanauerit, eáque ratione artis esse iudicetur: Grammatici tamen naturæ ea concedunt omnia, quorum alia præter hominum primam institutionem ratio nulla potest assignari: De quantitate enim syllabæ consulti: Respondent illam esse natura lõgam vel breuem, si nullo artis præcepto & regulâ aliter definitum esse viderint. Itaque eam quantitatis partem quæ ad artis præcepta refertur persecuti (artis enim postulat ratio etsi natura posterior, facillima quæque ac notissima generalissimaque primo loco collocare.) Deinceps ea quæ regulas quantitatis syllabarum quæ ad naturam referuntur superest attexenda: Ac nobis quidem est certè minus in hac parte laborandum quàm Latinis, apud quos quinque vocales a, e, i, o, u δίχρονοι sunt, id est ancipites, seu nunc longæ, nunc breues: Apud Græcos verò η & ω perpetuò sunt longæ natura sua, ε & ο perpetuò breues: Itaque de iis nulla sunt hîc tradenda præcepta. Reliquæ tres vocales α, ι & υ totum nobis facessunt negotium: sunt enim istæ ancipites: non tamen, vt ad arbitrium vel corripi vel produci possint: sed quia in quibusdam dictionibus breues, in quibusdam longæ, in quibusdam indifferẽtis quantitatis sunt. De his itaque secundum situm erit differendum, quæ aut vltimæ sunt, aut penultimæ, aut antepenultimæ, hoc est

penul

Universidad de Deusto
Biblioteca

penultimam antecedentes. Penultimas verò vltimæ adhærentes, siue primæ sint, sine mediæ: vt in Λαερτιάδης α, ε, ι antepenultimas appellamus, sed α sequentem ante δης penultimam & sic in aliis. Ne verò quis merito conqueri possit, istos naturæ fontes à nobis non satis aperiri, multaq; videri quæ in hac parte iure desiderentur, nonnulla hic subiiciemus de quibus lector nobis præmonendus. Primum in vocabulis quæ contrahuntur syllabas non contractas hic numerari: in verbis verò deponentibus eas quas habet fictum thema vocis actiuæ: Itaque huius verbi λυπῶ, quantitas υ in antepenultimis quærenda; quia fit à λυπέω. Et huius verbi ῥύομαι υ quærenda in penultimis quia est à ῥύω. Deinde ex personis verborum vltimas syllabas hic esse quærendas: Item antepenultimas quę non habent Crementum. In thematis verò has vtrasque atque insuper penultimas: Nam in reliquis temporibus excepto themate, tam syllabæ penultimæ quàm omnes crescẽtes explorandæ erunt iuxta regulas superius traditas. Porrò, nisi accuratè superioris partis regulæ, præsertim quæ de communibus syllabis tradita sunt memoriæ mandentur, multa videbuntur in hac parte desiderari: Exempli causa, multa vocabula alteram ex ancipitibus productam habent beneficio liquidarum λ, μ, ν, ρ, σ, qua licentia tyrones delusi naturæ censebunt tribuendum, quod ab arte, imo verò à licentia proficiscitur: mirabunturq; huiusmodi vocabulorum nullam in hisce tabulis habitam este rationem. Idem censendum est de multis aliis vocibus, quę propter concursum multarũ breuium aliquam syllabam habent productam. vt ἀθάνατος. Idem esto de illis vocibus iudicium, quarum quantitas in versibus λαγάροις, ἀκεφάλοις & μειούροις tyrones fallit: & ad nouas formandas exceptiones allicit. Idem dicendum præterea de deriuatis & compositis quas superfluum fuisset longo hic ordine retexere. Quis enim exempli gratia non videat μέμυκα producere penultimam, licet hoc verbum non ponatur in exceptione illius regulæ quæ agit de υ in penultimis ante κ. eò enim non pertinet, sed quia deriuatur à μυκάω quod primam sortitur longam. Quis enim è vestigio non iudicet ἄτιτοι, *inhonoratus*, producere penultimam, quamuis non comprehendatur in ea regula quę ostendit quanta sit ι ante τ in penultimis, ad eam enim regulam non pertinet: sed ideo producit penultimam quia deriuatur à verbo ἀτίω vel τιμὴ in quibus penultima longa est & sic de aliis innumeris. Nec consentaneum fuit nomina quædam propria minus vsitata exceptionibus inserere, cùm Poëtæ illis ad commodiorem carminis structuram sæpius abutantur: vt dum corri

corripiunt α in nomine λουκιανὸς & in aliis multis similibus, à germana quantitate discedentes. Addidi denique multas voces, quæ tametsi productam sortiãtur aliquam syllabam, quia accentu circumflexo notantur, suntque ideo referenda ad præcedentem partem: quia tamen recti accentum non retinent obliquis remanente eadem quantitate, vt δῖος δίου, δίῳ, de iisque dubitare merito possent tyrones, ideo visum hic est earum habendam esse aliquam rationem: imo & nonnulla vocabula quorum syllabæ regulis generalibus includuntur in his specialibus ideo aliquando repetuntur vt memoriæ consulatur, veluti παὸς pro πηὸς νίκανδρος, ἰλυόεις & similia. Cui etiam & hoc vno cõsultum esto: quod Tabulas GVLIELMI BAILLII has ipsas regulas digito velut indicãtes (è cuius libello huius admonitionis partem ad verbum descripsimus) singulis capitibus subiecerimus.

De α in primis & antepenultimis ante omnes vocales & diphthongos.

α in primis & antepenul. corripitur ante omnes vocales & diphthõgos	α	excipe & produc	Ἀάατος, ἀκράαντος.
	ε		Αἔνατος, ἀέριος, Λαέρτης.
	ι		Ἀΐδιος, ἀϊθαλὴς, ἄϊκες, ἀϊκὴ, ἀΐσσω, ἀχαϊκὸς, βουγάϊος, ἐλαΐνος, καταΐγδην, λαΐνος.
	ο		Ἄονες, βιάομαι, ἰάομαι, λαοδάμεια. cum compositis à λαὸς, τετράορος.
	υ		Ταΰγετον.
	ει		[Anceps est α in ἀείδω.

De α in primis & antepenultimis ante omnes consonantes.

α in primis & antepenult. corripitur ante	β	excipe & produc	Ἰθηγενὴς, ναυαγέω, ναυάγιον, σφραγίζω, τιμαγήτης: hęc enim mutant α in η Ionicè, vt ἰθηγενὴς, &c.
	γ		Ἀδηκὼς, ῥάδιος, quasi à ῥαΐδιος.
	δ		Γαθυλλὶς, ῥάθυμος, quasi à ῥαΐθυμος.
	θ		Ἀκούσιος, Δάκονος, ζάκυνθος, apud Theocritum Εἰδυλλ. Δέλτα 32. licet sæpius corripiatur. λακέω, μακεδανὸς, σακίτης, pro σηκίτης, apud Theocr. συρακόσιος, & Numeralia in όσιος, vt Δακόσιος.
	κ		
	λ		Ἀλοσύνη, φαλαίνη, ἄλοφος apud Homer. Iliad. χ. producitur.
			[Anceps est μα in μαλακὸς.

Ἄμη

Universidad de Deusto Biblioteca

ω in primis & antepenult. corripitur ante	μ	excipe & produc	Ἄμητος æstas, ἀμητὸς messis, ἀπαμμάω, ἀμμίτας, ἀδμήτη.
	ν		[Anceps est α in ἀμάω. Ἀνέιν, ἀνίημι, δάνεις, κρήνιον, κρανάνιος, μανικὸς, νιφάς, πυανιόδς.
	π		Ἀπεννίη, ἄπερος, pro ἤπιος, ἀπέδανος, ἁρπάτης, ἁρπακτὴρ, νάπεια.
	ρ		[Anceps est ἀπήλιον, & ἀπαλυμνον, ex sententia Guillonij qui delusus est 20. vers. Iagaro, Hesiod. ἔργων, vbi ponitur anapæstus pro dactylo.
	σ		Ἀρέομαι, ἀρήτη, ἄρητος, ἀρητὴρ, ἀρήτηρα, ἀρλίη, ἀμφασίης, καλέων, κάμακος, λάεσπε, μερέομαι, φλυαρῶ. Adde ἄελσον prandium.
	τ		Ἄσις, ἀσιάδης, ἄπωπος, ἐπιφάσμος, δύκρασία, ζάσις, κρήσιον, παπιφάη, παπιφαὴς.
	φ		Ἄτερος pro ὁ & ἕτερος, βατήριον, διδυκτικὸς, ἅτερον pro τὸ ἕτερον: & composita à λᾶς, vt λατύπος.
	χ		Ἐπάφιος.
			Τράχηρος piscis.

[1] *Hesiod.* ἀσπίδι, οὐδὲ πρηϊωξὶς τε παλίωξίς τε πέτυκται nisi cõiungere velis ο & ι per συνίζησιν vt πρηΐω sit σπονδεῖος.

De quantitate ι, in antepenultimis syllabis.

IAnte vocalem in antepenultimis corripitur, vt ἀίγιαλὸς, διερὸς, ἰότης, μητιόω, ἐλλοπιάω. Producunt verò ἰάομαι, ἰατρὸς, ἰάσιμος, ἰητὴρ, ἰαπετὸς, ἰάζος, ἰάσιος, ἰαμβρὸς, ἰονίη, ἰΰζω, ἰϋγὴ, ἴυχμὸς, ἰωχμός. & composita ab ἰος, id est, *venenum*: vt ἰοβόλος, ἰοχέαιρα. Item κιάθω, μνιώδης, ὄϊομαι, ὀφιονίδης, πανδιονίδης, πολιώξις, προλίωξις, [1] πιαίνω, πίερος, πιέειν, φθιώτης, χιονέης. Indifferentia sunt ἀνιάζω, ἀνιάω, ἀνιαρὸς, ἰαίνω, ἱερὸς, ἵημι eo, ἵεμαι eo, ἵημι mitto, ἵεμαι cupio.

I ante ϐ corripitur, vt λιβύη, σιβαρὸς, ἴβυκος. Producunt ἀλίβαντον apud Nicandrum, & Τίβερις, aliàs Τίβερ, *vrbs Italiæ*. In vulgatis enim codicibus Stephani sic quoque legitur, τίβερ disyllabum per ι.

I ante

I ante γ producitur, vt ῥίγιον, ῥιγέω *timeo*, ῥιγόω *algeo*, σιγάω, ὀείγανον. [2]

I ante δ corripitur, vt [3] γνωμίδιον, ἐρειδαίνω, κυελίδιος, οἰδήρον. Producunt ἀκιδάλιος, ἰδᾶος, ἰδάλιον, ἰδομβρὸς, πιδύω, πιδύτης, σιδόνιος, χελιδόνιον.

I ante θ corripitur, vt κίθαρις, ψιθυρίζω, τιθηνός. Producunt βιθυνία, ἰθυώω, ἰθυώτωρ, σιθωνία, τιθωνός.

I ante κ corripitur, vt ἱκέτης, σικελός. Producunt ἀσκίνη, ἰκεσίη, ἱκέσιος, ἴκαρος, ἰκάελος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκανδρος, σικαίη, σικιλίη, φοινίκεος, φεκάλεος, φεκώδης. Indifferens ἴκελος.

I ante λ corripitur, vt λιλύβη, φιλέω. [4] Producunt ἰλὰς, ἰλύοις, ἰλιατὸς, ἰλαδὸν, ἴλιος, ἰλασμὸς, μίλητος, μελίλωβον, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, πιλέω, [5] σιλλωὶς, φιλητᾶω, φίλομαι, χιλᾶω, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, ψίλωθρον. Indifferens ἴλαος, ἵλαμαι.

I ante μ corripitur, vt χίμαρος, ἰμάσθλη, σιμόεις. Producunt βειμάω, βειμιδὰν, δειμύλος, ἰμέρα *vrbs* & *fluuius*, ἵμερος, ἱμερόεις, ἱμείρω, μιμᾶμαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμαίθα. & composita ac deriuata à τιμὴ, vt τίμιος, τίμαλος, τιμαγήτης, φιμώδης.

I ante ν corripitur, vt κοτίνεω, κινύρομαι, μινύρομαι. Producunt γίνομαι, γινώσκω, δίνησις, δινήεις, ἐερινεὸς, θρινακίη, ἰναχὸς, ἰνωπὸς, ἰνίον, [6] κινέω, κίνυμι, κινύφιος *fluuius*, ἀκροβίνια, τερινακεία, λακίνιος, λακινιὰς, μινωΐος, πινύσκω, σίνομαι, δελφίνιος. Indifferens ἀγινέω, δινέω, δωδώνη.

I ante π corripitur, vt λιπαρὸς *pinguis*. Producunt ἠνίπαπε, λιπαρῶ *supplico*, δίπετης, δειπίδης & πυελιπόλος, apud Orph. ῥιπίζω, ῥίπαιον *mons*.

I ante ρ producitur, vt σεμίραμις, τιρώθιος.

I ante σ corripitur, vt κλισία, πισίδαι. Producunt βισάλτης, βισαλτία, βεισπὶς, ἴσανδρος, ἰσφαέλιος, ἰσᾶος, ἰσάζω, κονίσαλος, μισαρὸς, [7] μισέω, νίσυρος, πισιδικὸς, πισιδὴς, σισύμβριον, σίσυφος, σισυφίδης, τισιφόνη, φθισιώωρ, χαείσιος.

[2] *Apud Nicãd.* est ὀρείγανον per ει.

[3] *Deriuatiua in* ιδιον *habent tres vltimas syllabas breues.*

[4] φιλέω, φιλάμμι, φίλος, &c. *quandoque producuntur apud Hom.*

[5] σιλεινὸς à *multis scribitur* & ι *nunc longum nũc breue apud Hom.* & *Orph. legitur: Imo* & *à Latinis nunc longa prima nũc breui inuenitur.*

[6] *Omnia verba definẽtia in* νῶ *habẽt* ι *longum vt* κινῶ, βινῶ.

[7] *Scribitur aliàs* μυσαρὸς *per* υ.

Universidad de Deusto Biblioteca

ι ante τ breue est, vt μιτυλιών, λιζανδών, ἴτυλος. Producunt [8] ἰτέα, τίτυρος, τριτωνὶς, τριζυγίνη, τριζυγία, τριζυγὴς, ἰτιμονδὸς.

ι ante φ corripitur, vt νιφετὸς, νιφόεις. Producunt διφάω, διφήτωρ, ἴφιθος, ἴφιος, ἰφιγήνεια, ἰφιδάμας, ἰφίνοος, & alia ab ἴφι: τριφυλλίς. Indifferens πιφαύσκω.

ι ante χ corripitur, vt κιχέω. Producunt ἰχανῶ, κίχορα.

[8] *Quidam tradũt ι inceptiuũ ante τ corripi, vt in ἴτυς, ἰτεύον, ἰτέα quod ab Homer. factum est sæpius, vt* Il. φ. v. 350. *&* Od. κ.

De ι in primis & antepenultimis ante omnes vocales & diphthongos.

Tabula Baillÿ.

ι in primis & antepenult. corripitur ante omnes vocales & diphthõgos — excipe & produc:

- α: Διάβολος licenter, ἰαμβὸς, ἰάομαι, ἰαπετὸς, ἰάπυξ, ἴασπις, ἰάσιος, ἰασος, κιάτα. [Anceps ἰανάζω, ἰανάω, ἰαναῖος, ἰατρὸς.
- ε: Πίελος, πίελος. Anceps est ἰεγὸς, ἴεμαι, eo, ἰέμαι, cupio.
- η: Ἰτὴρ. Anceps est ἴεμαι eo, ἵημι, mitto.
- ο: Ἰονὶὰ, & composita ab ἰὸς, id est, virus, vt ἰοβόλος, ἰοχέαιρα, ὀϊαμὴ, ὀφιονίδης, παυδιονίδης, χιονόεις. [Anceps est Διοξύνης.
- υ: Ἰϋγὴ, ἰύζω, ἰύγμὸς.
- ω: Ἰωχμὸς, μνιώδης, πυελίωξις, πτερίωξις, φθιώτης.
- ῳ: Παίανα commune est ἰαίνω.

De ι in primis & antepenultimis ante omnes consonantes.

ι in primis & antepenultimis corripitur ante — excipe & produc:

- β: Ἀλίβαντον, πίευσις, aliàs πίευρ, πιέζω.
- γ: I ante γ producitur, vt ῥίγιον.
- δ: Ἀκιλάδω, ἰδνῶ, ἰδάλιον, ἰδνωθὸς, πιδύσης, πιδύω, συδνὸν, χλιδόνιον.
- θ: Βιθυνία, ἐλιθακὶς, nomen proprium apud Theocr. ἰθύω, ἰθυπτέω, πιθανία, πιθανὸς.
- κ: Ἀεικίνη, ἱκεσία, ἱκέσιος, ἵκαρος, ἰκαρία, κικήμι, νικήω, νικάω, νικηδρος, σικανὶη, σικελὶη, φοινίκεος, φελλὸς, φελλώδης.

[An

ι in primis & antepenultimis corripitur ante — excipe & produc:

- λ: [Anceps ἴκελος. Ἰλαδὸν, ἰλασμὸς, ἰλεὸς. ἴλιος, ἰλισσὸς, ἰλυόεις, χιλιὰς, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, μίλιος, μελίλωτον, ὁμιλαδὸν, ὁμιλέω, πιλέω, σιλλωδὸς, φιλητεύω, φίλομμι, ψίλαθρον.
- μ: [Anceps ἰλαμὸς, ἴλαος. Βεμμάω, βεμβίδον, δριμύλος, ἰμέρω, ἵμερος, ἰμερόεις, ἰμείρω, μιμέομαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμαίθη, πιμὴ, cum suis compositis, ac deriuatis, vt πίμπλημι, φιμώδης, πιμελὴς.
- ν: Ἀκεσιδίνια, χίνομαι, χινώσκω, δελφίνιος, δίνησις, δίνεις, ἐρινεὸς, ἰναχὸς, ἰνίον, ἰνωπὸς, κινέω, κίνυμι, κινύφιος, λακίνιος, λακίνιας, μινώιος, πινύσκω, σίνομαι, τερινακελία.
- π: Communia sunt ἀμνέω, δινεύω, δινέω. Δίπτυς, δύρκιπις, ἰνίπαπε, λιπαρῶ, πυρπόλος, ῥιπίζω, ῥίπτω.
- ρ: I ante ρ producitur, vt σεμίραμις.
- σ: Βισάλτης, βισάλλια, βέσπις, ἰπνωρὸς, ἰσοφαρίζω, ἰσᾶς, ἰσάζω, κρίσπλος, μισαρὸς, μισέω, νισυρὸς, πισιδὴς, πισιδηὸς, σισύμβρον, σίσυρος, (Theognis tamen in σίσυρος primam corripit) σισυφὶς, πισφόνη, φθισίωρος, χρέστος.
- τ: Ἰτέα, ἰτμηνὸς, πίτυρος, τριζυγὴς, τριζυγία, τριτωνὶς.
- φ: Διφάω, διφήτωρ, ἴφιτος, ἴφιος, ἰφιγήνεια, ἰφίνοος, & alia quæ ab ἴφι, formantur, τριφυλλὶς. Anceps est πιφαύσκω.
- χ: Κιχάνω, κίχορα.

De quantitate υ in antepenultimis syllabis.

Y Ante vocalem in antepenultimis corripitur, vt γηρυονὺς, θυώδης, [1] κυανὸς, κυανῶπις, μυκηθμὸς, ὑμὴν. Producunt verò αὐσυτὴς, Il. ν. ἐνυάλιος, κυανοχαίτης, κυάνεος, μυελὸς, μύερος, μυοδόκος, μύελος, ὠὐελος, ὠυετὸν, πλατυάσδω apud Theocr. ὑετὸς.

Υ ante ε corripitur, vt ταλθύβιος, κυβιστάω.

[1] *Cum post αυ sequitur vocalis breuis sit longum υ vt κυανέος, alias manet breue, vt in κυανῶπις, κυάνεος.*

Universidad de Deusto Biblioteca

Υ ante γ corripitur, vt ὑγιὴς, ϛυγερὸς, ὠγυγίη. Producunt γυγαῖος, & θυγάτηρ aliquando in obliquis. μυγαλέη, πυγίζω.

Υ ante δ corripitur, vt κυδοιμός. Produc. κυδάλιμος, μυδαλέος, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιόω, πυδάω,

Υ ante θ corripitur, vt ἐρυθαίνω, κύθηρα. Producunt ἐρυθιόω, πυθαγόρας, πυθεδὼν, πύθιος, μυθῶμαι: & ab eo composita, vt παραμυθῶμαι, παραμύθιον, ψιμμύθιον.

Υ ante κ corripitur, vt πυκινὸς, μυκῆναι, γλυκερός. Producunt ἐρυκακέω, ἐρυκανέω, μυκάομαι, μυκηθμὸς, φυκιόεις, φυκίον.

Υ ante λ corripitur, vt φυλάττω, ὑλακτέω, ὑλάω, *latro*. Producunt θυλακὶς, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον [2] *herba*, ὑλαῖος, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, ὑλακίδης, φυλείδης, φύλοπις.

[2] *Hic υ ob ambientes longas produci videtur à Nicãdro: cum in σφόνδυλος ab eodem subinde corripiatur sicuti in σφονδύλιον quoq;. Ιλ. α.*

Υ ante μ corripitur, vt κύμινδις, πύματος. Producunt casus plurales pronominis secundæ personæ, & ab eo deriuata possessiua, ὑμέες, ὑμέων, ὑμέας, ὑμέτερος. Item ἀμυμώνη, θυμῶμαι, ἐνθυμῶμαι, ἐνθύμημα, θυμώδης, θυμῆρες, θυμαίνω, κυμαῖος, κυμαίνω, κρυμώδης, λυμαίνω.

Υ ante ν corripitur, vt δύναμαι, κυνικὸς, κυνέη. Producunt βιθυνία, γρυνίος. Et interdum quædam à συν, vel ξυν, composita, ratione immutabilis. vt ξυνήϊον *xenium*, ξυνίημι, συνεχὲς, ξυνόω.

Υ ante π corripitur, vt κύπελλον, κυπάρισσος. Producunt λυπέομαι, τρυπάω, τρύπανον.

Υ ante ρ corripitur, vt γυρῖνος, θύριον, μαρτυρία, ψιθύρισμα. Producunt γυρόω, γυραῖος, κυρήνη, κύριος, κυρῖνος, μυρίος, μυρία, μυραινα, πλημμυρέω, πλημμυρία, πυρίτις. & quædam à πῦρ composita, vt πυραμὶς, πύραμος, πυραίχμης. alia corripiunt, vt πυρὰ, πυράκμων, πυράγρα. alia etiam variant, vt πυρήνη, πυραυγής. Item συρίζω, σφύραινα, τυρόεις, φυράω.

Υ ante

Υ ante σ producitur, vt χρύσεος, λύσανδρος, μύσιος, φυσάω. corripiunt ἠλύσιος, θύσανος, ἰηλύσιος, τηύσιος. Ex compositis verò à λύω siue λύσις quædam producuntur, vt λυσίπονος, λυσιμελὴς, λυσιμέριμνος, λυσίζωνος. alia corripiuntur, vt λυσιπήμων.

Υ ante τ corripitur, vt εὐρύτερος, σκυτάλη, φυταλεύω. Producunt ἀτρυτώνη, αὐτέω, φυτάλμιος, φυταλιά.

Υ ante φ corripitur, vt τρυφάλεια, τυφωεύς. Producunt εἰλυφάζω, κωλύφιον, τύφομαι.

Υ ante χ corripitur, vt νύχιος, ὑποβρύχιος. Producit βρυχανάω.

De υ in primis & antepenultimis ante omnes diphthongos.

υ in primis & antepe. corripitur ante omnes vocal. & diphthõgos.	α	excipe & produc	Ἐνυάλιος, κυανοχαίτης, κυάνεος, κυανὸς, & similia, quia quotiescunque vocalis breuis sequitur αυ, υ, quod est ante αυ, producitur: πλατυάζω.	*Tabula Baillij.* *Notio.*
	ε		Μυελὸς, πύελος, πυετίη, ὑετὸς.	
	η		Αἰσυήτης.	
	ο		Μυοδόκος.	
	ου		Μύουρος.	

De υ in primis & antepenultimis ante omnes consonantes.

υ in primis & antepenult. corripitur ante	β	excipe & produc	Γυγαῖος, θυγάτηρ, μυγαλέη.
	γ		Κυδαίνω, & apud Hom. κυδάνω, κυδάλιμος, κύδιμος, κυδιόω, μυδαλέος, πυδάω.
	δ		
	θ		Ἐρυθιόω, Πυθαγόρας, πυθεδὼν, πύθιος, μυθῶμαι, cum compositis.
	κ		Ἐρυκακέω, ἐρυκανάω, μυκάομαι, μυκηθμὸς, φυκιόεις, φυκίον.
	λ		Θυλακὶς, θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλεύω, σφονδύλειον, ὑλαῖος, ὑλακόεις, ὑλακόμωρος, ὑλακίδης, φυλείδης, φίλοπις.
	μ		Ἀμυμώνη, ἐνθυμῶμαι, ἐνθύμημα, θυμῶμαι, θυμώδης, θυμῆρες, θυμαίνω, κυμαῖος, κυμαίνω, κρυμώδης, λυ-

Universidad de Deusto Biblioteca

		μαίνω, ὑμέες, & alios casus plurales à σύ, & possessiua ab eo deriuata, ὑμέες, ὑμέων, ὑμέας, ὑμέτερος.
	ν	Βιννία, ῥείνω, & quædam composita à σπω, vel ξυω, vt ξυωτήρ, ratione liquidæ.
	π	Λυπέομαι, τρυπάω, τρύπανον.
	ρ	Γυρόω, γυρῶ, κυρίω, κύρω, κυρέω, μύραινα, πλημμυρέω, πλημμύρα, πυρίτης, συρίττω, apud Theocr. σφύραινα, τυρόεις, φυρόω.
υ in primis & antepenul. corripitur ante	excipe & produc	& quædam à πῦρ { πύραμος. πυραμίς. πυρώμης.
		quædam verò à πυρ corripe { πυρή. πυρήμων. πυρίτης.
		à πῦρ communia sunt { πυρίτης. πυρωγός.
		Anceps est συρίζω.
	σ	Υ ante σ producitur, vt χρύσεος. Corripe ὑφύσιος, ὑσμίνη, ἰκλύσπος, πηύσιος: Et composita à λύω siue λύσις: præter λυσιζώνος, λυσιμέλεος, λυσίπονος (corripe λυσιπήμων.)
	τ	Ἀτυτώνη, αἰτέω, φυζήλιος, φυτιλία.
	φ	Εἰλυφάζω, καλύφιον, τύφομαι.
	χ	Βρυχάομαι.

De quantitate ancipitum in penultimis syllabis: & primùm de α.

Ante vocalem in penultimis corripitur, vt ἀγλαὸς, ἀεὶ, [1] κεραὸς, ναυσικάα, ἐλάω, ἰμάω. Produc. ἀθεραὶς, ἀμφιάραος, ἀχεραὶς, ἄων, δαὴρ, ἐάων, id est *bonorũ*: ἐλαὶς, λαὶς, πολεμαὶς, θαὶς, ἰάων, [2] κράας, λάας, λαΐγξ, ναὶς, παμφαὶς, apud Orpheum, πρᾶος, πραὺς, ῥάων, χάος, χάων. Item λυκάων, ἐλικάων, ἱππείων, ποσειδάων, [3] μαχάων, ἀρξάων, ἀλκμάων, ὀπάων, συμοτάων, τυφάων, διδυμάων, ἀμυθάων, πρωτιάων, & similia in αων, mutantia ω in ο in obliquis, vt ὁ χάονος, λυκάονος, &c. Et nomina substan

[1] *Adiectiua in αος penult. corripiũt, Substãtiua disyllaba producunt vt νάος.*

[2] *Finita in ων præcedẽte ancipite ferè eã producũt, si in obliquis mutãt ω in ο: sin verò seruãt ω corripiũt.*

[3] *ποσιδάων in Hym. Nept. ab Hom. producitur ἀμφὶ ποσιδάων ναέτην μείλαα ἄρχομ' ἀείδειν.*

substantiua oxytona finita in αὸς, vt λαὸς, ναὸς, παός. Item composita ab ἄω *spiro*, vt ζαὴς, ἀλιαὴς, ἄπραὴς: & ab ἀΐσσω, vt πολυαΐξ. Et verba finita in αω præcedente vocali aut ρ, vt ἐάω, περάω: exceptis ἐνιάω, [4] ἀμφιάω. cùm verò præcedit cõsonans, corripi tradunt. πεινάω tamen producto α reperio, & [4] κάω, κλάω. Indifferens ἀὴρ, [5] ἄορ.

A ante β corripitur, vt ἐκάβη.

A ante γ corripitur, vt ἄγω, τράγος. Producunt [10] ἀαγὴς, Ἀγὶς, δαγὺς, φρᾶγμα, [6] σφραγὶς, ᾆγός.

A ante δ corripitur, vt βραδὺς, κλάδος. Producunt ἄδος, λάδας, λάδων, ὀϊλάδης, ὀπαδὸς, πάδιξ.

A ante θ corripitur, vt βαθὺς, πάθος. Producunt κρᾶθις, & ἆθλον ex ἄεθλον per contractionem.

A ante κ corripitur, vt κακὸς, πολλάκις. Producunt [15] ἄκις *finitus*, ἄκων *inuitus*, quia coalescit ex ἀέκων. δᾶκος. Θράκη verò ι habet subscriptum.

A ante λ corripitur, vt μάλα, ἁπαλός. Producunt ἀμᾶλις, & ἅλες contractum ex ἀολέες. δαλὸς, ᾠρδα- [20] νάπαλος, σύμφαλος. Item ὀμφάλη, [7] & τριπέφαλος, repugnantibus eorum primitiuis.

A ante μ corripitur, vt θάλαμος, [8] πλοκαμίς. Producunt ἁμὸς *noster* pro ἡμέτερος, δᾶμις, δάμων, φρασίδαμος. Et nomina neutra verbalia finita in αμα, [25] vt [9] νᾶμα, θυμίαμα.

A ante ν corripitur, vt ἀιδάνω, [10] κανὼν, ὠρανός. Producũt ἀγάναξ, ἀγαθάνωρ, βιάνωρ, ἐρανὸς, ἰᾶνος, ἰκάνω, κιχάνω, νεᾶνις, νικάνωρ, φθάνω. Et nomina disyllaba oxytona in ανος, vt δανὸς, τρανὸς, & gentilia in ανος, [30] vt βρεττανὸς, καρμανὸς. & in ανις, vt βρεττανὶς, καρμανὶς. Item finita in ανος supra tres syllabas, vt ἡρωδιανὸς, ἰκλιανὸς, excepto ὠκεανός. Indifferentia, ἐανὸς, & ἄνω verbum pro ἀνύω expedio.

A ante π corripitur, vt ἀλλοδαπὸς, ἅπας, [11] τᾶπης. [35] Producunt Απις, Ἀπὸς *fluuius*, ἰάπυξ, νᾶπυ. πρίαπος, σάραπις.

[4] *Quod fiant à καίω & κλαίω α producunt. α enim ex diphthõgo relictum producitur.*

[5] *Ιλ. κ. λ. ἀεὶ ἄορ tamẽ produci putat Vergara.*

[6] *Hoc natura producitur propter circumflexum.*

[7] *In illo producitur α quod sit inter duas longas, vt habeat locum in vers. Heroïco: in hoc verò & similib. efficitur longum propter duas breues præcedentes quibus non coheret 3. in eod. gen. versus.*

[8] *πλοκαμὶς penult. est anceps, quia præcedit immutabilẽ, & vltima est σ.*

[9] *Vide tabulam Baillij.*

[10] *Vide tabulam Baillij.*

[11] *ἅπας & ἄπαν secundum Atticos producunt priores, vt & eorum composita.*

A ante ρ corripitur, vt καθαρὸς, σιδαρὸς, χάλεις, κλάρος [12] *vrbs*, patria Nicandri. Producunt ἆρα *nunquid*, βᾶρις, ἄβαρος *fluuius*, δμάρας, συμαχὶς, καὶς *piscis*, καβᾶρα, νάρων *fluuius*, πάραρος, φαρὸς, τιάρα. Et nomina disyllaba masculina in αρος, vt ὁ βᾶρὸς, λαρός. [13] Item polysyllaba oxytona in αρος habentia antepenultimam longam. vt μιαρός. Indifferentia, ἄρης, ἀρὴ, φάρος pro *veste*.

A ante σ corripitur, vt δασὺς, δάλος. Producunt ἀπὶς, ἄασον, θᾶσον, ἴαλος, ἰάσων, πρᾶσις, μάσης *vrbs*, φράσω, φρᾶσις, φᾶσις.

A ante τ corripitur, vt θάνατος, [15] δέκατος. Producunt nomina lapidū & gentilia in ατης, vt ἀχάτης, γαγάτης, μιφάτης, σπαρτιάτης. & in ατις fœm. gentilia, vt σπαρτιᾶτις, μελεᾶτις, πισιᾶτις. Item ᾶτ. ς, ᾶτη, contracta ex ἄατος, ἀάτη, ἀθέατος, ἄρατος, ἀφροσύρατος, ἀόρατος, κράτηρ, φράτωρ, δημάτωρ apud Orpheum. & φράτης *fluuius*, θᾶτον, θέατρον, θεατὴς, ἰατρὸς, καίρατος *fluuius*, ὁρατὸς, ὠράτλω, φράτηρ.

A ante φ corripitur, vt γράφω, σάφα.

A ante χ corripitur, vt ἔχα, ῥάχις. Producunt τραχὺς cum compositis. Indifferens ἰαχή.

[12] *Ab eodē Nicandro corripitur.*
[13] *Pro* itaq; *vel* ergo *corripitur.*
[14] *In genere polysyllaba in ος oxytona ancipite præcedente quorū antepen. longa est producūt penultimā.*
[15] *Nomina Barytona polysyllaba in ατος vel ατον penultimā corripiunt.*

De α in mediis & penultimis ante omnes vocales ac diphthongos.

Tabula Baillij.

α in mediis & penult. corripitur ante omnes vocales & diphthongos
- α, η, ι, ο, ω — excipe & produc:
  - Κρόας, λάας.
  - Παμφαὴς, πραὴς. Communia sunt ἀὴς, & ἀαὴς.
  - Ἄϊς dissolutum apud Homer. & Hesiod. sæpius producitur, ἀϊδρείης, ἀϊδρείῃς, ἀϊδὴς, λαϊὸς, λαΐφος, ναῒς, πολεμαϊὴς.
  - Ἀμφιάρᾳος, πρᾷος, χαῦν. Commune est ἄορ.
  - Αἰνέω, ἄων, ἀμυδράων, ἀλκμάων, ἀτρέων, ὀλδυμάων, ἐάων, ἐλκηάων, ἰκετάων, λυκάων, μαιάων, ὀπτάων, χάων, & omnia nomina in αων, quę in obliquis per ο inflectūtur. Imò

Imò & ποσειδάων, licet ω retineat, α producit sæpissimè apud Homerum. Hinc etiam excipe nomina substantiua disyllaba in αω terminata, & Accentu acuto in vltima notata, vt ναὸς, παὸς: adiectiua verò in αος penultimam corripiunt, vt κιρκαὸς. Neutra verò disyllaba etiam si præcedat consonans, penultimā quoque corripiunt, vt φάος. Excipe φᾶος. Porrò α producunt quæcunque ab ἄω, id est, *spiro*, componuntur: vt ζάης, ἁλιαὴς: & ab ἀίσσω: vt παλυαὴξ. Eadem ratione producuntur verba quæ desinunt in αω, si vocalis aliqua, aut ρ præcedat: Excipe ἐφιάω, ἀμφιάω. Si verò non præponatur vocalis, aut ρ, corripitur penultima. Excipe inde πνιάω, κλάω, κνάω, quæ penultimam producunt.

De α in penultimis & mediis ante omnes consonantes.

α in mediis & penult. corripitur ante
- β, γ, δ, θ, κ — excipe & produc:
  - Ἀαγὴς, ἄγις, δαγὺς, δύσπεμπτος, ξένακτος, πᾶπτος, σφραγὶς, πυγὴς.
  - Ἄδδος, λάδδας, λάδων, ὀϊλάδης (quamquam Patronimica in άδης, & ίδης terminata ferè correptam habeant penultimam: vt Μενοιτάδης, Νεστωρίδης: quod si fuerit in talibus nominibus η in antepenultima, interponitur ι breue post illud η, vt dicitur in nostris dialectis) ὀπαδὸς, ἀπάλιξ.
  - Ἄθλον contractum ex ἄεθλον, κρᾶδος.
  - Ἄκις, ἄκων, δᾶκος, θράκη, κνάκων apud Theocr. Eidyl. γ. sic apud eundem λάκων: interdum κακὸς deprehenditur longum lib. 1. Antho. Epigrammate 23. εἰς ἀνδρείας hoc carmine pentametro. Φεύξ ἐπέων κακιὴς ἦρχεν ἐπισσολίης.

Universidad de Deusto Biblioteca

Putarim tamen deesse particulam δὲ: Nam Demetrius Tricli-
nius in Oedipod. Sophoclis ait
semper esse primam breuem:
nisi versus sit lagarus.

λ — Ἀμφάλη, ἄλις contractum ex ἀαλίες, ἀυλος, μφλα, ὀμφάλη, στρεβλόπυλος, σύμφαλος, & τρικέφαλος licētia poëtica. anceps est κηλὸς.

μ — Ἀμὸς, δᾶμις, δάμων, Φρασίδαμος & nomina neutra in μα purum, quæ à verbis descendunt, vt ῥυμίαμα, iis tamen exceptis, quæ à verbis in μι fiunt, vt δόμα, ζεῦγμα, item σῶμα, & quæ non habent ᾱ purum, vt βρέγμα, δόγμα.

ν — Ἀγαθήνωρ, ἀγάναξ, ἀγάνωρ, Βιάνωρ, ἐρωὸς, ἰᾶν, ἰκάνω, κιχάνω, νᾶϊς, νικάνωρ, φθάνω. Et nomina in αὸς, quæ duas obtinent tantum syl-
labas, & accentu notantur in vl-
tima, vt ἑλαὸς. Atque Gentilia
eodem modo terminata, vt κρεμ-
μανὸς: & finita in ωις, vt κρεμμω-
νὶς. & in ωος desinentia, quę tres
syllabas excedunt, vt ἠρωολωὸς. *
Ab hac tamen regula excluditur
ὠκεανὸς, & ἐλιδανὸς, quia nō sunt
nomina Gentilia. Notandum
verò ea verba, quę in αινω termi-
nata polysyllaba sunt, habere α
correptum.

π — [Anceps est ἰαυὸς, & ἄνω ῥᾴ ὠκύμο-
ρος, Ἄπις, ἄναπος, ἰάπυξ, νᾶπυ, πτίαπος, σύαπις. ἄπυς verò & ἄπαν cum
compositis, Atticè producuntur.

ς — Αἶπεινος, ἄρᾳ, interrogandi notæ:
nam pro *itaque* vel *ergo* ἄρα cor-
ripitur, βᾶλις, δύμασις, ζυμασὺς,
καελὶς, καπύρα, νάρων, πάρασις, πά-
ρα, φαελὶς. Et nomina disyllaba
masculina desinentia in ᾱς, ac-
centu acuto in vltima, vt λαᾱς,
παρᾱς. Et polysyllaba oxytona in
ως, quæ penultimam producit,
vt μισθωτὸς: quæ regula in aliis
ancipitibus locum habet, quo-
ties enim in vltima ως acuitur,
toties penultima in qua est ι, vel
υ producitur: vt ἰχνευτὸς, υ pro-
ducto,

cōmunia sunt { ἵερος. / δρὴ. / φάρος. pro *veste*.

σ — Κόσις, ἴαπτος, ἰάπων, κρᾶσις, μᾶσις, πρᾶσις, φᾶσις, & penultimam par-
ticipiorum in ασπε: Theogn. νικήσασπε δίκῃσι γλῶ κῇ πᾶσιν ἐγά.

α in mediis & penult. corripitur ante — τ — excipe & produc — Nomina lapidum, & Gentilia in ἄτης, vt νιφάτης, ἀπαρπάτης & Gē-
tilia in ατις fœminina, vt ἀπαρ-
πᾶτις. Adde hæc nomina ἄτος, ἄτη, ex ἄαῖς, ἀάτη, ἀβέατος, ἄκρα-
τος, ἄρατος, ἀυλίατος, ἀόρατος, ἀπεσόρατος, δυσπέρατος, ἐπάρα-
τος, δύφρατης, ἠατὸς, ἠατέον, ἰα-
τὸς, καήρατος, ὁρατὸς, κρᾶτηρ, φρᾶ-
τηρ, φρᾶτωρ: quod tamen repe-
ritur prima breui in Epigram-
matis Græcis.

κ — Πάχυς, & τρηχὺς, cum compositis,
& κρᾱχύς.
[Anceps est ἰαχὴ.

*Horum tamen quædam in carmine Heroïco necessitate corripiūtur, vt τὴν Ἰελιαὸν τυείης βλάσημα πθώης: ἐν in alio πάντ᾽ ἐρθούς, &c. πία dactylus est.

De quantitate ι, in penultimis syllabis.

* *In masculinis Barytonis in ως breue est ι.*

IAnte vocalem in penultimis corripitur: vt *κοχλίας, σπονία, [1]φιλία, [2]φίλιος, δῖος, in obliquis. [3] θηεῖον, γραμμάτιον, [4] κυλίω, ἐλίω. Producunt ἀνίη, ἀικίη, κονίη, καλίη, ὁρμιὴ Ionica, quę aliàs communiter in α quo-
que desinunt. Item θεῖον, ἴυγξ, μινῖον, πῖαρ, πίνρ, siue πίειρ pinguis: *πίων, πρίων, κίων: & pleraque compa-
ratiua in ιων, vt βελτίων. [5] & alioqui positiua finita in ίων, mutantia ω in ο: vt ἀμφίων. Item φθίη, φθῖος, χῖος, gentilia. Et illa propria, θρῖος, κῖος, κεῖος, πῖος, τῖος, φλίας. Item δῖος *diuinus*, δῖα *diuina*, ἔνδιος *meridianus*. Item Διοξῶνις, & similia, ob sequētes breues. Et no-
mina disyllaba oxytona finita in ιος: vt κεῖος *aries*,

1. 2. 3. 4

*Quia disyllaba appellatiua in ιων producunt ι.

5

ιος

ἰὸς venenum: præterquam ἰὸς æqualis. Item μεθίω, φρίω, φθίω, χρίω. Indifferens ἴφι, ἴοι, ἰεὶς, ἵε, ἵῃ, ἴομβρ, & similia cum compositis. λίαν aduerbium. Item ὀΐω, τίω, ὄπιδα, ὕπιδιος, ὠείων, κρονίων: & alia quæpiam eiusmodi nomina simplicia finita in ιων.

I ante δ corripitur, vt λιβάς. Producunt ἀκελεὺς, ἐρυσίβη, θλίβω, ἴβις, σίβη, τίβερ.

I ante γ corripitur, vt λιγὺς, ὀλίγος, γίγας.* Producunt μίγω, πνίγω, ῥῖγος, σιγή. Indifferens πνίγω.

I ante δ corripitur, vt ἰδὲ, κομιδή. Producunt διδώ, εἰλιδὼν, ἴδη, κνίδη, πίδαξ, πολύϊδος, σίδη, * χελιδὼν, χλίδη.

I ante θ corripitur, vt λίθος, πίθος. Producunt βείθω, βεῖθρον, βεῖθρα, ἔειθον, ἐειθάς, ἴθυς, κειθή, λῖθος proprium. Ιλ. β. σιθών.

I ante κ corripitur, vt δίκη, ὀρφανικός.* Producunt ἄκικυς, χρῶϊκος fluuius, κίκυς, καίκος, νίκη, φοινίκη, φείκη. Indifferens μυείκη apud Homerum.

I ante λ corripitur, vt ποικίλος. Producunt αἴγιλος, ἄργιλος, ἴλος, ἰλὺς, κονίλη, νεογιλὸς, ὄμιλος, ὀΐλάς, πέδιλον, πῖλος, σμίλαξ, σμίλη, σμῖλος, σπῖλος, χιλὸς, χίλων, ψιλός. Indifferens φίλος.

I ante μ corripitur, vt ἄλκιμος, λιμὼ, κέιμαι. Producunt βείμη, *βεμῶν Proserpina, δειμὺς, κάμιρος vrbs, κλίμαξ, λιμὸς, μῖμος, σιμὸς, τιμὴ, φιμός. Et nomina composita finita in ιμος, vt ἄτιμος, βάλιμος, ἴφθιμος. Et verbalia finita in* ιμα, deducta à verbis penultimam producentibus, vt μιώιμα, χρῖμα. Indifferens ἰμάς.

I ante ν corripitur, vt ἀκλινὴς, ἐαινὸς vernus, πίναξ. Producũt αἰχμίνη, ἀσβενὴς, ἐεινὰς, θαμινὸς, θρίναξ, θριδακῖνις, ἰνὼ, κλίνη, μίνως, ῥινὸς, φινὸς, χαλινός. Et nomina Barytona desinentia in ιν, & ινον. vt δῖν, *γυεῖν ranula, λατῖν, πλαύειν, πάμιν, σέλινον. Exceptis καρκῖνος, κότινος, κόφινος, κείνον, λίνον, λῖνος, πίνος, πῖνος. & significantibus materiã: vt βδέλινος, ῥύ-

* λίχας apud Orpheũ in Argon. semel producitur χιάντων, οἱ λυρρὸν ἐρανῆ ἐνστιξαντο.

* σίδη priorẽ cũ lõgam, tum breuem facit Nicander in Theriacis.

* Nomina possessiua oxytona in ινος breue habent ι, vt χρυμοφινὸς.

6

7

* βεμῶν lõgum habet ι, licet cõponi dicatur à βελ particula breui ι, quasi dicas βεμλωις ira cũda: Apolloni⁹.

8

9

* Alias etiã χειλίνης χερσίων υ correpto à Nicandro usurpatur.

δρίνος, κέδεινος. Producunt etiam nomina finita in ινη habentia plus quàm tres syllabas: vt ἀδράστινη, ἐρυκίνη, ἠρωΐνη, μολυβδίνη. excepto εἰλαπίνη: quibus accedunt trisyllaba, prima producta, vt ἀξίνη, δωτίνη, ἐλξίνη, ῥητίνη, ὑρμίνη, ὑσμίνη. & disyllaba duo, ῥίνη, σίνη. Item propria, præsertim locorum, vt *αὐγίνα, καμάρινα: & verba desinentia in ινω, siue ινομαι. vt κλίνω, κείνω, πίνω, γίνομαι, σίνομαι.*

* Producit penult. etiam cum fœminam significat, Orph. πηλίατε ἀκαλήθω ἰκμήνης ἀγλαὸν ὕδωρ.

* Sed σίνος apud Nicand. commune est.

I ante π corripitur, vt λίπος. Producunt χειροπάδες, ἐνοπάδες, ὦ ἕπος, ἐνίπω, παρθενοπίπης, ῥιπὴ, ῥιπάδες, ῥίπτω vrbs, ιλ. β, σιπὲς, κνιπὸς, σκίπων. Indifferens ἐνιπὴ, ἐείπω.

I ante μ producitur, vt ἵρος, ἴεις, ιμάς, τίμιος, ὄσμεις.

I ante τ corripitur, vt ἤμισυ, ἴσως fortè, κλίσις, * κείσις, μίτος piaculum, σφίσιν in Datiuo plur. pronominis tertiæ personæ. Producunt Αγχίσης, ἀμφισὸς, * ἀμνισὸς, βεισάς, θεμισὼ, ἴτως æquè, μῖτος odiũ, νῖτος, πῖτα vrbs, ἴτης. sunt tamen qui πίσα scribunt gemino σ. τὸ πῖτος vbertas, vnde πισήεις uber, τελμισός. Indifferens ἴτος æqualis, & ab eo composita pleraque.

* κείσις semel productũ apud Nonnum reperitur, & semel apud Moschum.

* Alias ἀμφισσὸς ἀμνισσὸς gemino σ.

I ante τ corripitur, vt ἄλφιτα, θεόκειτος, ἴτυς. * Producunt ἀκόνιτον, ἴτων vrbs, ἴφιτος, κλιτὺς, λῖτον, λιτὸς, παλίντιτος, * σῖτος, τιτὰν, τίφυς, τρίτων, φῖτυς, φείδιτο, vnde πέφεικα. Et nomina finita in ιτη, vt ἀφροδίτη, μελίτη. & in ιτης, & ιτις, vt ὁπλίτης, πολίτης, μακαρίτης, ὀνῖτις. exceptis verbalibus deductis à verbis penultimam præteriti corripientibus. vt κειτὴς à κέκειται, & composita ab illis, vt δικαιοκείτης, πρεικτίτης.

* ι inceptiuum ante τ corripitur.

* Homer. Od. α. vers. 444. corripit penult. ἄπτος à Phocylide producitur.

I ante χ corripitur, vt σίχω, δολιχός. Producit ἰχώρ.

I ante φ corripitur, vt ξίφος, ἔειφος, ἄνλιφος. Producunt χρῖφος, ἴφι cum deductis & cõpositis, vt ἰφθὸς, ἴφις. Item σῖφος, σέειφος, σίφων. Indifferens νίφω ningo.

[1] QVIDAM sic præcipiunt: Fœminina oxytona in ω bre

[1]

Universidad de Deusto Biblioteca

breue habent ι, & longum α, præterquam ἴα & μία, quæ vtrasque habent breues. Alij sic, Nomina desinentia in ια, vltimam habentia longam, corripiunt ι, vt ξενία, πενία, ex-
2 cepto ἀνία. [2] Nomina finita in ιος, siue proparoxytona sint, siue paroxytona, penultimum ι habent breue. vt ὄλβιος, ἄξιος, πύλιος, βίος: properispomena verò longum, iuxta regulam tonorum, præcipientem, vt longa penultima ante breuem, si tonum receptura sit, circumflectatur, vt χῖος, δῖος, φθῖος, & similia, quæ quidem contracta sunt, aliàs χίος & ἴος. nomina insularum primitiua acuunt priorem, vtpote breuem. Hic igitur tonus quantitatem docet, sicut in vicem quantitas quandoque tonum distinguit. Proinde non rarò conducet rationem toni cognoscere, ad quantitatem deprehendendam. Neque id sperni ob circulum debet: quem in multis locis vtilius & ad maiorem euidentiam admittes, quàm si priuatim regulam absque ratione addiscendam tibi
3 proponas. [3] Nempe ι in neutris diminutiuis in ιον, siue ea
4 paroxytona sint, siue proparoxytona, corripitur. [4] Verba
5 barytona polysyllaba in ιω, corripiunt ι, excepto μεθίω. [5] In horum tamen neutris breue est ι, quia Comparatiuorum in ον penultima anceps corripitur, vt τὸ ἥδιον, βέλτιον. præter disyllaba, vt θᾶττον, μᾶλλον. Etiam γλυκίων breue habet ι. quod itidem accidit in aliis habentibus præcedentem breuem: vt in κακίων, ταχίων. Similiter in finitis in ιων, interdum ι producitur, vt in κάκιον apud Theognidem non semel. Eadem ratione ι quoque corripitur in δευκαλίων, ζωπυρίων, δευκαλίωνος, ζωπυρίωνος, & in aliis ω seruantibus in obliquis. Contrà in mutantibus ipsum in ο, plerumque producitur. vt in ἀμφίων, βραχίων, ὑπερίων, ἐχίων, δολίων, πανδίων, κίων, πρίων, πίων. ἐξ ἀμφίονος, βραχίονος, &c. In paucis compositis corripitur, vt in πρικτίων: κρονίων verò & ὠρίων indifferenter vsurpantur.
6 [6] In nominibus finitis in ιλος & in υλος Barytonis,
7 breuis est anceps. [7] In nominibus deriuatiuis polysyllabis
Notio. 8 simplicibus finitis in ιμος, breue est ι. [8] Verbalia in ιμα facta à prima persona præteriti passiui, ι habēte correptū, suæ originis quātitatē obseruāt. vt κρίμα, κλίμα, à κέκριμαι, κέκλιμαι.
Notio. 9 [9] In nominibus oxytonis polysyllabis finitis in ινος, quæ tempus significant, ι corripitur, quamquam interdum etiam producitur. Ιλ. φ. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης. Aratus, ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρομαίη ὀλολυγών. De quantitate nominum finitorum in ινος, ieiunè agunt Grammatici, quos mihi licuit consulere. Quin & inter ipsos parum hac in re conuenit, sicuti & in aliis perquàm multis.

De

De ι in mediis & penultimis ante omnes vocales ac diphthongos.

Tabula Baillij.

ι in mediis & penult. corripitur ante omnes vocales & diphthongos

α — excipe & produc:

Ἀνία, penultima tamen sæpius corripitur apud Theog. in Senten. ἀικία, κονία, καλία, ὀρμία, quæ communi quidem lingua in α exeūt, Ionicè autem in η, vt ἀνίη, ἀκίη, κονίη, καλίη, ὀρμίη: πῖαρ, φλίας. [Anceps est ι λίαν Aduerbium: Poëtæ quoque licentia poëtica interdum penultimam aliorum nominum in ια producunt, vt apud Theog. ἀπιστία. Theocr. Εἰδ. λ. σοφία.

η — Πίηρ vel πίειρ.

ο — Θρῖον, μνῖον, & nomina disyllaba quæ in vltima accentu acuto notantur producuntur, vt κριός, ἴος venenum. Excipe ἴος æqualis. Hæc quoque Gentilia penultimam producūt φθῖος, φθίη, χῖος. Et hæc propria κῖος, κρῖος, πῖος, θρῖος, τῖος. Sic δῖος, δία εὔδιος Διογενὴς cū similibus ob sequentes correptas. Communia sunt ἀσκλήπιος, εὔδιος, ἴοι, ἴομεν, cum compositis, ὑπεύδιος.

υ — Ἴυγξ.

ω — Κίων, πίων, πρίων, dissyllaba enim appellatiua in ιων, vt πρίων, & pleraque comparatiua in ιων, vt βελτίων, producuntur. Excipe cōparatiua neutra in ιον, quæ corripiuntur. Non rarò tamen talia comparatiua in ιον apud Theog. producuntur. Sic nomina in ιων, quæ in obliquis ω vertunt in ο, sæpius producuntur: composita tamen quædam ι corripiunt, vt πρικτίων. Producuntur etiā hæc verba μεθίω, πρίω, (πρίω tamen interdum corripitur apud Nicandrum) φθίω, χρίω. Communia sunt ἤϊα, ἴει, ἰεὶς, ἰὲ, & similia,

cum

Universidad de Deusto Biblioteca

cum compositis, ὀΐω, πίω, τίω, ὠρίων, & alia quædam nomina simplicia in ιων.

De ι in mediis & penultimis ante omnes consonantes.

*Et apud Nonnum σιβερίας ob præcedētes breues.

β — Ἀκριβῆς, ἐρυσίβη, θλίβω, ἴβις, στίβη, τίβυρ. apud Hesiodum τρίβω interdum producitur.*

γ — Μίγω, πνίγος, ῥίγος, σιγή. [Anceps est πνίγω.

δ — Διδώ, εἰλιδόν, ἴδη, κλίδη, κνίδη, πίδαξ, πολύιδος, σίδη, χελιδών. [Anceps est apud Nicandrum σίδη.

θ — Βρῖθος, βρίθω, βριθὺς: ἔριθος, ἐριθεύς, ἰθύς: κριθή, λῖθος proprium nomen: σιθών.

κ — Ἄκικυς, γρηνῖκος, κίκυς, καῖκος, νίκη, φοινίκη, φρίκη. [Anceps est μυρίκυ, * ἵκω, & ἵκομαι.

* Apud Homer. alij tamen poëtæ sæpius producunt.

ι in mediis & penult. corripitur ante — excipe & produc

λ — Αἴγιλος, ἄργιλος, δεκάχιλοι, ἐννεάχιλοι, ἶλος, ἰλύς, κονίλη, νεοχελός, ὅμιλος, οἰλεύς, πέδιλον, πῖλος, σπῖλος, σιλών, σμίλαξ, σμίλη, σμίλος, χιλός, χίλων, ψιλός. [Anceps est φιλός.

μ — Βρίμη, βριμώ, βριμών, δριμύς, ἰσψίνη, κάμιρος, κλίμαξ, λιμός, μῖμος, σιμός, τιμή, φιμός, & nomina composita in ιμος, vt ιφθιμος, & verbalia in ιμα, quæ manant ab iis verbis, quorum penultima censetur longa: vt χρῖμα. [Anceps est ἰμάς.

ν — Αἰσχίνης (corripitur tamen sæpe à Theocrito) ἀπερινὴς, ἐρινὰς, θρίναξ, θριδακῖνις, θαμινὸς, ἰνώ, κλίνη, μίνως, ῥινὸς, φινεύς, χαλινὸς, cum nominibus Barytonis in ινος, & ινον, vt δῖνος, σέλινον. Ab hac tamē regula excipienda sunt καρκίνος, κότινος, κόφινος, κρίνον, λίνον, λίνος, νίνος, πίνος. Atque etiam illa quæ mate

materiam significant, vt κέδρινος. Nomina verò in ινη, quę tres excedunt syllabas producunt penultimam, vt ἀδραστίνη. (Excipe εἰλαπίνη, cum propriis vrbium, & trisyllaba, quæ primam producūt, vt δωτίνη, & disyllaba duo ῥίνη, δίνη.) Producuntur etiam verba in ινω, & ινομαι, vt κρίνω, σίνομαι. Et nomina propria, locorum potissimum, & vrbium: αἴγινα. [Anceps est σίνος.

π — Γριπεύς, ἐνιπεύς, εὔριπος, ἐνίπω, κνιπὸς, παρθενοπίπης, ῥιπὴ, ῥιπεύς, ῥίπη, vrbis nomen, σιπυς, σκίπων. Anceps est ἐρίπω, ἐνιπὴ. in quibusdam tamen lexicis scribitur per duplex ππ.

ρ — I ante ρ producitur, vt ἶρος.

ι in mediis & penult. corripitur ante — excipe & produc

σ — Ἀλχίσης, ἀμφισὸς, ἀμνισὸς, βρισεύς, θεμισὼ, ἶσις, ἴσως, æquè, μῖσος, πῖσα, πῖσος, vnde πισήεις, τελμισός. Anceps est ἴσος cum compositis.

τ — Ἀκόνιτον, apud Homer. interdum βριτὴς, ἴτων, ἰφίτος, κλιτὺς, λῖτον, λιτὸς, σῖτος, τίτων, τρίτων, τίφυς, φῖτυς, & nomina in ιτη, ιτης, ιτις, vt * ἀφροδίτη, ὁπλίτης, ὀνῖτις. Excepta sunt verbalia deducta à verbis penultimam præteriti corripiētibus, vt κριτὴς à κέκριται, & quæ ab illis componuntur, vt δικαιοκρίτης. Verum tamen Simonides θεόκριτος producit, dum ait Γνῶθι θεόκριτον προσιδὼν τὸν ὀλυμπιονίκαν. si tamen menda caret siquidem in alio Epigram. corripitur ἄλλος ὁ χῖος, ἐγὼ δὲ θεόκριτος, ὅς τάδε γράψα.

* Vbi Demetri⁹ Mosch. nō semel corripit ι.

φ — Τρῖφος, ἶφι, cum compositis & deriuatis, vt ἰφεὸς, & σέριφος, στίφος, σίφων. [Anceps est νίφω.

χ — Τλίχων, ἰχὼρ & Στίχω apud Nonnū

Universidad de Deusto
Biblioteca

[ ] | in paraphrasi sæpius, nisi fortè σείχω scribendum: ι enim in σῖχω passim ab Homero corripitur.

De quantitate υ, in penultimis syllabis.

Y Ante vocalem corripitur, vt ἀμφιτρύων, δίκλυον, κρύος, [1] μεθύω, ταύω. Producunt ὄρυω, θυάς, κῦαξ, μύω, μυών, μύωψ, πῦος, σῦαξ, ὗω, & verba in ωω ante υ habentia duas consonantes, vnámve duplicem, aut alioqui præcedentem syllabam longam: vt πλύω, ποιπνύω, ξύω, ἰδρύω, ἐριπλύω, ἰμύω, μαρύομαι, ὠρύομαι, quamquam horum quædam indifferenter vsurpata reperies, præsertim quæ sequuntur: θύω, λύω, ῥύομαι, δακρύω, κωκύω, δύω, φύω, ἐρύω, ἀρύω, βρύω, ἀνύω, μιλύω.

Y ante β corripitur, vt ἀλύβη, κύβος. Producit ὑβρίς.

Y ante γ corripitur, vt ζυγὸν, μαρμαρυγὴ, φυγή. Producunt ἀμαρυγὴ, γύγης, ἰϋγὴ, λαιτρύγων, ὁλολυγὴ, πυγὴ, τρυγών.

Y ante δ corripitur, vt κλύδων, ἄμυδις. Producunt ἄβυσσος, βατρυδὸν, ἐρεκυδὴς, κῦδος, λυδὸς, τυδεύς, φερεκύδης. Indifferens ὕδωρ.

Y ante θ corripitur, vt σκύθης, ἐρυθρός. Producunt βυθὸς, μῦθος, ζῦθος, πυθω verbum, Πυθὼ nomen.

Y ante κ corripitur, vt γλυκὺς, μύκης. Producunt βρυκὸς, βρύκω, συκῆ, σῦκον, φυκὶς, φῦκος. Indifferens ἐρύκω.

Y ante λ corripitur, vt σκύλαξ, πῦλος, * μορμύλος. Producunt ἄπυλον, ἐκφύλη, κέρδυλος, σῦλος, τυλὴ, φυλὴ, μυλὰς, ὕλαξ, ὕλη, φυλας, φυλὰς, φυλὼ, χυλός. & nomina disyllaba substantiua in υλον, vt σκῦλον, φῦλον. excepto ξύλον.

Y ante μ corripitur, vt θύμος, πολυώνυμος, * ὑμιλή. [2] Et verbalia finita in υμα, vt χύμα, πλύμα. Producunt tamen θῦμα, κῦμα, & aliquando λῦμα. Item ἀμύμων, θυμὼν *acerrimus*, [3] κύμη, ῥυμών. Et disyllaba in υμος, & ab ipsis composita, vt [3] χυμὸς, θυμὸς, ῥυμὸς, πρόθυμος. Item casus plurales Pronominis secúdæ perso

* *In nominibus in υλος corripitur υ vt supra de ι dictum in φίλος.*

* *Et cætera cõposita ab ὄνομα apud Theocrit.*

2

3

personæ cum possessiuis ab eo deriuatis, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, & ὑμὸς, sicut ὑμέτερος. Item verborum in μι themata, ac personæ superius indicatæ. Indifferens νώνυμος.

Y ante ν corripitur, vt δικαιοσυνὴ, [4] κορυνὴ, & κύων in obliquis κυνὸς, κυνὶ, &c. Producunt βιθυνὸς, χρυσῶνος, χορτυνὶς, δίκλυνα, μαρανδυνὸς, τυνὴ pro σὺ tu, secundùm Dores. ὦνις, φορκυνὶς: & nomina in υνος disyllaba, vt φρυνὸς, θυνὸς. excepto πλυνὸς: quibus accedunt ἀνδύθυνος, [5] κίνδυνος, λάγυνος, ὀρκυνὸς, πάχυνος. Item disyllaba in υνη, vt μυνὴ, φρυνὴ. excepto γυνὴ cum compositis, ἀνδρόγυνος, & aliis. Item δύνω, & verba polysyllaba oxytona in υνω, vt μολυνὼ, ὀτρυνὼ. Item ξυνὸς, ἐπίξυνος, & similia à ξυνὸ composita, de quibus suprà dictum est.

Y ante π corripitur, vt κλύπος, ῥύπος. Producunt ῥυπὸς, λύπη, & ταναύπες in hymn. Homer.

Y ante ρ corripitur, vt λύρα, μύρον, πορφύρα. Producunt ἄγκυρα, ἀλιμυρὴς, γέφυρα, γυρὴ, γυρὸς, κινύρη, κορύρα, κῦρος, λάφυρα, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύρα, ἀνόρυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκῦρος *insula*, σύριγξ, σφύρα * *malleus*, [6] τυρὸς, τυρώ. Et nomina oxytona in υρος, habentia antepenultimam positione siue natura longam. vt ὀϊζυρὸς, [7] ἰχυρός. & verba finita in υρω vel υρομαι, vt φύρω, σύρω, μύρομαι, κύρομαι.

Y ante σ producitur, vt φῦσα, χρυσὸς, διώνυσος, * καμβύσης. corripiunt λύσις, [8] φύσις, χύσις, & eiusmodi verbalia finita in υσις.

Y ante τ corripitur, vt κλυτὸς, φυτὸν, πύτε. Producunt nomina & verbalia in υτης, υτηρ, υτις, à verbis in primis penultimam producẽtibus. vt μιλυτὴς, μιλυτὴρ, πρεσβύτης, πρεσβῦτις. Item ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἀϋτὴ, βλυτὸς, βρυτὸς, γωρυτὸς, κωκυτὸς, ῥύτωρ, ῥυτὴ, λύτωρ, μιλύτωρ, & similia. ῥυτὸς, σκῦτος.

Y ante φ corripitur, vt τρυφὴ, κύφος *vrbs*, κορυφὴ. Producunt ἔνσυφος, κέλυφος, κυφὸς *incuruus*, κύφων, σύ-

* *Nam σφυρὸν pro planta, corripitur cum cõpositis, vt καλλίσφυρος.*

6

7

* *Quod alicubi per ω, alicubi per ο, sed sæpius per ος geminatũ scribitur.*

8

Universidad de Deusto
Biblioteca

φω, σῦφος, τῦφος, τρῦφος.

Υ ante χ corripitur, vt τύχη, βρύχα & ἐπιβρύχα aduerbia. Producunt verba finita in ύχω, vt τρύχω, φύχω, βρύχω. Item βρυχὴ, ψυχὴ, ἐιςβρύχης, ἐμψῦχος. Et nomina composita ab ὀρύτλω, vt τυμβωρῦχος, ὀφθαλμωρῦχος.

1 [1] VERBA finita in νω, pleraque in præsenti habent indifferentem ancipitem, in futuro verò & temporibus inde
2 natis, vt plurimum longam. [2] Corripitur tamen ἔρυμα, & fortasse id genus alia. Hîc enim inter Grammaticos non
Grammaticorũ dissensio. conuenit. Quidam tradunt nomina disyllaba in μα præcedente υ, ipsum corripere, vt χύμα, πλύμα, ῥύμα. exceptis λῦμα & ῥῦμα, quæ dialecto producuntur, & adhuc χῦμα. Alij nomina neutra in μα purum desinentia penultimam habere productam, vt ῥῦμα, βῦμα, χῦμα, exceptis quæ veniunt à verbis in μι, vt ῥέμα, δόμα, & quæ non habent μα purum, quòd ea ferè penultimam natura breuem habeant, vt βρίγμα,
5 δέγμα. [3] Nomina masculina in μος, quæ nascuntur à prima persona præteriti perfecti, penultimam omninò producere volunt, aut natura, aut saltem positione. Ideoque à δέδεμαι fit δεσμός. [4] In polysyllabis in ων breue est υ: sed in disyllabis longum. Nicander in Alexiph. semel produxit υ in
5 κορυνή. [5] Quod quidam tradunt polysyllaba in πυρ, υ producere, non est vniuersaliter verum: πίσυρ certè & ζηξίσυρ, & fortè alia, corripiunt. [6] Nomina disyllaba oxytona
6 desinentia in ρ, si in priori syllaba habent υ, ipsum producunt. vt πυρὸς, πυρός. [7] Non omnia eiusmodi producunt
7 penultimam. Nempe ἄλμυρὸς apud Orpheum & Homerum
8 eandem corripit. [8] Correptum reperio apud Orpheum, in opere de lapidibus, capite de curalio. In initio verò hymni εἰς φύσιν, vbi vulgati codices habent φύσι παμμήτερ᾽ ἐὰ πολυμήχανε μῆτερ, deesse videtur ὦ aduerbium, à quo inchoant alij eiusdem hymni εἰς αὐγέρα, πυθῶνα, νηρέα, δημοσύνην. vt sit, ὦ φύσι Dactylus, nõ Trochæus, nec Pyrrichius, quos Heroïcum carmen nescit. Idem Orpheus aliàs huius nominis priorem non semel corripit. At verò Demetrius Moschus Orphei, vt videtur, studiosus (nam in hoc ipsum opus de lapidibus præfatur) nomen φύσις priori quoque producta vsurpat, in poëmate de Helena & Alexandro.

De

De υ in mediis & penultimis ante omnes vocales ac diphthongos.

Tabula Bailly.

υ in mediis & penult. corripitur ante omnes vocales & diphthõgos	α, ο, ω	excipe & produc	Θυὰς, κῦαξ, σῦαξ.
			Πῦον.
			Ἐνύω, μύω, μυὼν, μύωψ, ὗω (licet ὑάδες, dictæ ἀπὸ τοῦ ὗειν, apud Hesiod. antepen. correptã habeant.) Producuntur etiam omnia verba, quæ ante υ, vel duas consonãtes, vel aliquam ex duplicibus habent, aut aliqua ratione præcedentem syllabam producunt, vt ἰσθρύω, πλύω. Communia sunt ἀωύω, ἀρύω, βρύω, δακρύω, δύω, ἐρύω, ῥύω, κωκύω, λύω, μιλύω, ῥύομαι, φύω.

De υ in mediis & penultimis ante omnes consonantes.

υ in mediis & penultimis corripitur ante	β	excipe & produc	Ὑβος.
	γ		Ἀμαρυγὴ, βρυγὸς, Apollon. lib. 3. Arg. 471. χύγης, ἰύγξ, λαιστρύγων, ὁλολυγὴ, ὁλολυγὼν, πυγὴ, τρυγὼν.
	δ		Ἄυδος, βοτρυδὸν, ἐσικυδὴς, κῦδος, λυδὸς, τυδαῖος, φερεκύδης.
			[Anceps est ὕδωρ.
	θ		Βυθὸς, ζῦθος, μῦθος, πύθω, putrefacio verbum, πύθομαι, rescio, audio, sæpius primam corripit, πυθὼ nomen primam producit.
	κ		Βρυκὸς, βρύκω, συκῆ, σῦκον, Φυκὶς, φῦκος. & apud Hesiod. ἐπιφύκω.
			[Anceps est ἐρύκω.
	λ		Ἄσυλον, ἐλαφύλη, κέγδυλα, μυλαῦς, σῦλον, τύλη, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλαῦς, φυλὰ, χυλὸς, & nomina disyllaba substantiua in υλον, vt σκῦλον, φῦλον. Excipe ξύλον.
	μ		Ἀμύμων, ῥῦμα, ῥυμὸν, λῦμα, & λύμη, νύκη, τρυμὸν, λύμη, κύμη, & disyllaba in υμος, & ab ipsis composita, vt χυμὸς, ῥυμὸς, πεθύμος: & casus plurales Pronominis secũdæ personæ, cum possessiuis ab eo deriuatis ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμεῖν, ὑμᾶς, & ὑμὸς, & ὑμέτερος: & verborũ in υμι themata, cũ corũdẽ personis.

Universidad de Deusto Biblioteca

υ in mediis & penult. corripitur ante

- ν — excipe & producuntur
- π — excipe & producuntur
- ς — excipe & producuntur
- σ
- τ
- φ
- χ

[Anceps est κώνυμος.

Ἀνδάνω, βιβάω, δος, δεω, γρῆυς, γρῆυν, δύνω, ῥύνω: & verba polysyllaba in ιω, vt μολύνω, δίκτυνα, κίνδυνος, λάγυνος, πάχυνος, ὀρκυῶς, μαρυανδυνὸς. Τυνὴ pro σύ. Doricè, ὠΐς, φορκυνὶς: & nomina in ων disyllaba, vt φρυῶν, ῥῦν. (Excipe πλωὺς) & disyllaba in ωη, vt μυώη. (Excipe γυώη, & compositа, vt ἀνδρόγυνος) & ξυνὸς, ἑλήξυνος, & reliqua à ξυὸς compositа.

Γρυπὸς, λύπη, πανύπερς.

Ἀγκυρα, ἀλιμυρὴς, γάφυρα, γυρὴ, γυρὸς, κινύρη, κορκύρα, κῦρος, λαφύρα, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύρα, πίπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκυρὸς, σύραξ, σφύρα, τυρὸς, τυρὸν. Et nomina oxytona in υρος, habentia antepenultimam aut positione, aut natura longam, vt ὀξυρὸς, ἴχυρος (licet quædam breuia reperiantur, vt ἀλμυρὸς) & verba finita in υρω, vel υρμαι, vt φύρω, σύρω, κύρμαι.

Υ ante σ producitur, vt χρυσὸς. (excipe λύσις, φύσις, χύσις, & verbalia huiusmodi finita in υσις.

Ἀδάκρυτος, ἀλίτρυτος, ἀΰτη, βλυτὸς, βήρυτος, γωρυτὸς, κώκυτος, ῥύπαρ, ῥυτὴ, ῥυτὸς, σκῦτος, λύπωρ, μιλύπωρ, & similia. Et nomina verbalia, deducta à verbis penultimâ longam habentibus, desinentia in υτης, υτηρ, υπις, vt πρεσβύτης, μιλυτὴς, μιλυτὴρ, πρεσβῦπις.

Ἔκτυφος, κέλυφος, κυφὸς, κύφων, σῦφος, σύφω, τύφω.

Βρυχὴ, ψυχὴ, ἐλελῦχμαι, σαμψῦχος: & nomina compositа ab ὀρύττω, vt τοιχωρῦχος, τυμβωρῦχος: & verba in υχω desinentia, vt ψύχω, τρύχω, βρύχω.

De

De Antipitum quantitate in vltimis syllabis.

A Terminale corripitur, vt ἡ [1] τράπεζα, μαῖα, μοῖρα, [2] βαρεῖα, [3] ἱππόβα, [4] ξύλα, [5] σῶμα, τύψαβα, [6] δᾶβα, αἶαβα, [7] τέτυφα, ἔτυψα, [8] ἵνα, [9] σῖμα, id est, *tacitè*, 5 Aduerbium. Producitur autē in nominibus oxytonis & circumflexis: vt χαρὰ, ὠνηρὰ, ἀθλιᾶ.* & in paroxytonis in ια: vt [10] φιλία. & in εία deductis à verbo in έω: vt βασιλεύω βασιλεία, πρεσβεύω πρεσβεία. Item in fœmininis adiectiuorum, quorum vltima genitiui masculinæ terminationis longa est. vt ὁ δίκαιος τ῀ δικαίᾳ, ἡ δικαία. Exceptis duobus breuibus, ἀ ἥλιος, δίυ, ἡ ἥλια, & à πέπειρος πεπείρᾳ, ἡ πέπειρα. Item in substātiuis finitis in δα, θα, vt Λήδα, σιμαίθα. Et in ρα, nō precedente diphthongo, vt πῆρα, quorum quantitatem sequuntur φαίδρα, λαύρα, σαύρα, αὖρα, & κάρα fœmininum siue neutrum. Et quæ alteram habent cōsonantem cum ρ, vt ἄγρα, πέτρα. præter τάναγρα & σκολόπενδρα. Item ex habentibus diphthongum in polysyllabis finitis in αια, vt σεληναία. Item in articulis fœmininis dualis. τὰ ἁ τιμά. Nam in neutris pluralis corripitur, τὰ ἁ ξύλα, secundùm analogiam nominum parium, genere & terminatione illis similium. Item in Vocatiuis nominum in ας primæ declinationis, & in dualibus primæ & secundæ. vt ὦ Αἰνεία τὼ ὦ Αἰνεία. τὰ ὦ μέβα. quibus similes sunt Vocatiui illi poëtici, ὦ λαοδάμα & πολυδάμα apud Hom. Οδ. θ. & Ιλ. σ. & si qui sunt eiusmodi. Item in genitiuis singul. Doricis eiusdem declinat. vt τ῀ Αἰνεία, pro Αἰνείω. Item in accusatiuis in α à nomin. in ας Atticè, vt ἀτρέα πηλέα. * In iisdem tamen Ionicè corripitur. ἄ quoque aduerbium perculsionis producitur.

Αν corripitur, vt τὼ τράπεζαν, [11] ὦ αἶαν, [12] ἔτυψαν, τὸ τύψαν. [13] Producūtur recti & vocatiui & nomin. masculinorū finitorum in αν, vt ὁ ὦ ἀλκμὰν, [14] τ῀ᾶν. sic ὦ τάν. & Accusatiui singulares nominum

Vide in singula exemplа, singulas regulas, infra in Scholio. 1.2.3.4.5.6.7.8.9

* *In ποιδὶα Attici corripiūt α.* 10

Substantiua in δα. θα, ρα nō praced. diphth.

* *Eurip. κ῀ μὼ δέδρακα τόνδε πηλία πέλας. λία est Iambus.*

αν corripitur. 11. 12. 13. 14

* *Vltima longa quia fit à recto qui semper producitur verso s in v.* 15
Ας praeducitur.
Exceptio. 16
Ας corripitur.
Exceptio. 17
* *Sicut ἐκὰς ἀνδρακὰς, ἀτρεμὰς & similia.*
* *λᾶας cum* vrbem *significat Spondaicum est, cum* lapidē, *Trochaicum, legitur etiam λᾶς λᾶ cōtractè:* 19
item Μίσας viri proprium, α producit, Adiectiuum corripit.

parium primæ declinationis, ἢ αἰνείαν. * Item λίαν & τὸ πᾶν *omne*, cum compositis.

Αρ producitur, vt ὁ κὰρ, ψάρ. [15] corripitur verò ὁ μάκαρ, ἢ ὄαρ, δάμαρ: & γδ', αὐτὰρ Coniunctiones: & nomina neutra. vt τὸ νέκταρ, ἄλκαρ, ἦμαρ. 5

Ας corripitur, vt κέρας, [16] ἀρκὰς, αἰανλὰς, τύπτον-τας, [17] ὑμέας, ἀγκὰς Aduerbium *in vlnas.* * Producũt recti singulares masculini nominum circumflexorum & Barytonorũ. vt Θωμᾶς, Αἴας, Αἰνείας. præter μέγας, * λᾶας. & nomina à κερανύω deriuata. vt 10 κρὰς, [18] μελικρὰς. cuiusmodi sunt ὁ ἱμὰς, ἀνδρειὰς. Item omnis genitiuus & accusatiuus par, vt ἢ ἀφιφερείας, τὰς ἀφιφερείας, τὰς τραπέζας, τὰς αἰνείας. Et articulus accusatiui τάς. Item recti masculini actiui participiorum. vt [19] τύψας, ποιήσας, ἱστάς. Item ἡμᾶς, 15 ὑμᾶς, σφᾶς, quia sunt ex contractione, sicuti & κρὰς ἀπὸ ἢ κραάς.

Notiones.

De quantitate vltimarum regulas alias hîc etiam compendio subiicere visum est. Rectus singularis impar variam habet vltimam: par verò, in prima & quarta declinatione 20 semper longam, in secunda non semper, in tertia semper breuem. Genitiuus & datiuus singularis impar vltimam habet breuem: par verò longam. Accusatiuus singularis impar sui genitiui quantitatem sequitur, par verò sui recti. Vocatiuus singularis ferè suum rectum sequitur: nisi quòd ali- 25 quando minor est, maior verò nunquam. Casus duales & plurales, pares quidem vltimam habẽt productam: impares verò correptam, exceptis genitiuis, qui vbique producũtur, vt τῖν ἑαυτοῖν, ἢ ἑαυτῶν. Hæc autem de incontractis accipienda sunt. contracta enim vbique producuntur. [1] Omnis 30

1 dictio proparoxytona vel properispomena desinens in α, ipsum corripit. Etiam nomina disyllaba finita in α purum,

2 præcedente ει corripiunt α in recto & vocatiuo. [2] Nomina finita in ευς præcedente diphthongo, similiter corripiunt α,

3 illis quatuor exceptis. [3] α finale in adiectiuorum fœminininis 35 eiusdem quantitatis est cum vltima genitiui suorum masculinorum. vt ἡ δικαία, α producto. quia ἢ δικαίας. contrà

4 ἡ βαρεῖα, α breui, quia ἢ βαρείας. [4] Vocatiui in α primæ declinationis à rectis in ης, corripiunt α. Qui adhuc pro rectis eadem quantitate à Poëtis Græcis & Latinis vsurpantur: & ab

ab oratoribus Latinis, vt ὁ ποιητὴς, ὦ ποιητὰ. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα. Inde hic propheta, æ. Geometra, æ. [5] Omnis no- 5
minatiuus, accusatiuus & vocatiuus pluralis desinens in α non contractum, corripit ipsum α, vt τὰ ὦ σύμφωνα, ξύλα. Aliàs
5 anceps quoque finalis in neutris corripitur, vt σῶμα, &c.
[6] Omne participium fœmininum desinens in α, ipsum cor- 6
ripit. [7] Accusatiuus communis incontractus finitus in α, 7
ipsum habet breue. [8] Omne præteritum & indefinitum in 8
α desinens, ipsum corripit. [9] Coniunctiones causales in bre- 9
10 uem desinunt, excepta ὅπως. [10] De oxytonis fœmininis fi- 10
nitis in ια, paulo superius dictum est, quòd vltimam producunt, & corripiunt penultimam: exceptis ία & μία, quæ ambas breues habent, quamquam in genitiuo & datiuo tono
mutato, quantitatem quoque vltimæ mutarunt, τῆ ἰᾶς, μιᾶς.
15 τῇ ἰᾷ, μιᾷ. [11] Accusatiuus enim par suum rectum sequitur. 11
Orpheus, χεῖρας ἐπιντείνας ἀπεκίκλιδε πότιαν ἠχῶ. [12] Quia 12
vocatiuus vltimam habet æqualem tempore cum recto, aut minorem, vt hîc: maiorem nusquam. [13] Omne partici- 13
pium neutrum non contractum vltimam corripit, præter-
20 quam futuri secundi. vt τὸ τυπεῖν, quod iam superius est notatum. [14] Dictum est nomina masculina & fœminina in 14
immutabilem desinẽtia vltimam habere longam, & neutra breuem. quod de rectis tantùm est intelligendum. [15] In 15
monosyllabis in αρ producitur α, in reliquis corripitur: licet
25 in immutabilem desinant. [16] Omne nomen neutrum in ας 16
desinens corripitur, vt. δέπας, ἔνας. Item omne fœmininum & commune oxytonum, vt ἡ τρηὰς, ὁ κὴν ἡ δρηάς. [17] Accusa- 17
tiuus enim pluralis impar & incontractus in ας nominum & participiorum vltimam corripit, par verò producit. vt
30 τὰς αἰνείας, ὡς τραπέζας. Cæterùm Doricè etiam pares correpti reperiuntur, vt apud Theocritum, ἀπίτυς, ὄχνας ἐνείκῃς, & ὡς apud eundem, βόσκει ὡς αἶγας. [18] Pro capite in recto 18
tione memini me legisse, sed tantùm in obliquis singularis,
35 & in plurali producta priori. Ιλ. α. κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Et iterum κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. reperitur & κρᾶτα priore correpta sicut κῆρα. [19] Participia in ας aliquando corripiunt α, 19
raro tamen, veluti apud Hesiodum, δῆσεν ἀλυκτοπέδῃσι φερ-
μηδέα.

40

De α in vltimis syllabis.

Tabula Baillij.

In vltimis corripitur { α { excipe & produc { Omnia quæ notantur accentu acuto in vltima, aut accentu circumflexo, vt μικρά, ναυσικᾷ. Sic nomina finita in ια, vt φιλία præter μία & ἵα, quæ corripiuntur.

Universidad de Deusto Biblioteca

In vltimis corripitur — α — excipe & produc

Eodem modo producuntur illa quæ monophthongũ, id est simplicem vocalem habent ante α, vt θεά. Et nomina in εια deducta à verbis in εύω, vt à δουλεύω, δουλεία. Et fœminina quæ manant ab adiectiuis, quorum vltima Genitiui est longa, vt ὁ δίκαιος, τοῦ δικαίου: ἡ δικαία (excipe δῖα) & nomina, quæ notantur accentu circumflexo in penult. vna cum πέπειρος, πεπείρου, πέπειρα: σεβάσμιος, σεβασμίου, σεβάσμια: πότνιος, ποτνίου, πότνια (& per Syncopen πότνα.) Extenduntur quoq; substantiua fœminina in δα, θα, imo & in ρα, præcedente ρ, simplici vocali, nõ diphthongo, vt πήρα. Hæc tamẽ producunt α, licet diphthongum ante sortiãtur, λαύρα, σαύρα, αὔρα, vna cum φαίδρα, & κάρα, tam fœmininum quàm neutrum. Producuntur etiam quę alteram habent consonantem cum ρ, vt μικρὰ, πέτρα præter τάναγρα, σκολόπενδρα, quibus accedunt γέφυρα, ἄγκυρα, κόρκυρα. Producuntur similiter nomina polysyllaba, quę habent diphthongum αι ante α, vt σελήναια. Idem dicendum est de ambobus articulis fœmininis dualis numeri, τὰ & ἃ, & de Vocatiuis in α terminatis, descendentibus à nominibus primę declinat. vt ὦ Αἰνεία. Quod intelligendum est in nominibus propriis. Homer. Iliad. ε.

Αἰνεία σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ὤνια καὶ τεὼ ἵππω.

In Appellatiuis tamen corripitur, in Epigrammatis.

ἔννεπε τοὺς ἀριθμοὺς ἔμπειρε γεωμέτρα κείνους.

Tamẽ per diastolen potest produci: & cõtra per diastolen licẽtia poëti

In vltimis corripitur — αν — excipe & produc

poëtica in nominibus propriis potest corripi: Theocrit. Idil. 3.

ὦ μακαριστὲ κομᾶτα τυθὴν τάδε τηρπνὰ πεπονθεὶς.

Et dualibus primæ & secũdæ declinationis, vt τὼ αἰνεία τὰ τιμὰ. quibus adiunguntur similes vocatiui poëtici ὦ λαοδάμα: πολυδάμα, vnà cum Genitiuis Doricis nominum primæ declinationis, vt χρύσα pro χρύσου, cum accusatiuis Atticis, à nominibus in εὺς, qui licet Communiter & Ionicè corripiantur, Atticè tamen producuntur. Sic Euripides πηλέα produxit. Deinde ἃ aduerbium increpantis, vt monstrat accentus, producitur.

Accusatiuos eorum nominum, quę habent in nominatiuo α lõgum, vt φιλία, φιλίαν: Tanta est enim in similibus vltima accusatiui, quanta est vltima nominatiui. Producuntur etiam nominatiui & vocatiui masculini & fœminini à nominibus in αν: vt ὁ τιτὰν, ὁ παιὰν, ὦ τιτὰν, ὦ παιὰν. vnà cum accusatiuis primæ declinationis simplicium, vt τὴν αἰνείαν. Quibus adiunges πᾶν, cum suis compositis, licet Homerus corripiat πάμπαν. Denique λίαν producitur. omnia enim ferè aduerbia in αν vltimam producũt: excipe ὅταν & ἄγαν, vt sentit Eustathius.

αρ — Monosyllaba omnia quæ producuntur, vt ψὰρ, κὰρ. (anceps tamen est γδ) vt notaui suprà.

ας — Rectos nominum masculinorum, quæ accẽtu acuto notantur in penultima, & Barytona dicũtur, & quæ notantur accentu circumflexo in vltima, vt Αἰνείας, Θωμᾶς, Αἴας, quib. adiunges κρὰς, μελι

Universidad de Deusto Biblioteca

In vltimis corripitur — ας — excipe & produc

μελικρὰς, à κεραννύω deriuata, & ὁ ἱμὰς, ἀνδριὰς, quæ notãtur acuto in vltima. Corripiuntur tamen μέγας, & λᾶας: λάας, tamen cum vrbem significat, vtramque longam habet. Producuntur quoq; nominatiui masculini participiorum in ας, vt τύψας, ἱστὰς. Hesiod. tamẽ, sed raro, illos corripit. Sic extenduntur Genitiui singulares in ας secundę, & Accusatiui plurales primæ & secundæ declinationis simplicium. Veruntamen Poëtæ sæpissimè tales Accusatiuos Doricè corripiunt. Et licẽtia poëtica, vt Hesiod. ἐργ. β. Ἔντ' ἂν ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο. Et ibidem in fine carminis.

—— δεινὰς ἀήτας.

Et Theocr. Εἰδ. γ.

—— βωσκεταὶ αἶγας.

(vt monuimus in Dialectis) vel possumus etiam dicere hoc fieri, quia non rarò σ liquescit. Deniq; producuntur ἡμᾶς, σφᾶς & ὑμᾶς & similia circumflexa.

De ι in vltimis syllabis.

ι finale corripitur. 1. 2. 3. 4 — *Exceptio.* 5

ITerminale corripitur, vt μέλι, αἴαντι [1] αἴασι, ἐνῆφι, [2] τύπτουσι, τιθήσι, [3] τύπτοιμι, νῶϊ σφῶϊ, σφίσι, ὅτι, [4] διότι, νόσφι, ἀπονητὶ. [5] Producunt κεῖ, & nomina litterarum, vt ξῖ, πῖ, circumflecti enim solent: item κοΐ, νυνὶ, τουτὶ, δεῦρὶ: & vbicumque ι in fine additur ad demonstrandum.

ιν corripitur. — *Exceptio.* — **Quia desinunt immutabili producuntur.* 6 — *ις corripit.* 7 — *Exceptio.* — **Hoc vnum no-*

Ιν corripitur, vt νὶν, μὶν, σφὶν Pronomina, & ἥμιν, ὕμιν Poëticè, & ἄμμιν, ὔμμιν Æolicè: Item πρὶν παλὶν ἐννῆφιν, τὴν πόλιν. Producunt ἡμῖν, ὑμῖν, & δικατάληκτα, vt ἶν, ῥὶν, λὶν, * δελφὶν, ἀκτίν.

Ις corripitur, vt ὁ πάρις, ἡ πόλις, λέξις, βρισηΐς, [6] δὶς [7] ἀμοιβαδὶς. Producuntur nomina monosyllaba, vt κὶς: excepto τίς, * & δικατάληκτα λις ἀκτὶς. Item composita paroxytona genus suorũ simplicium

varian

variantia: vt ab ἡ κνήμη, ὁ εὐκνήμις, ab ἡ ἀκτὶς, ὁ χρυσάκτις à κληΐς, ὁ πολυκλήϊς: Illa verò κληΐς, βαλβὶς, κρηπὶς, κνημὶς, σφραγὶς, ἁψὶς, ἀκρὶς, & similia, fœminina videlicet oxytona disyllaba penultimam natura longam habentia: quæ non sunt propria, nec diminutiua, quidam tradũt ι in recto, sicut in obliquis producere.

men è monosyllabis desinit in ις breui, cætera producuntur.

[1] QVIA omnis Datiuus singularis & pluralis impar in ι correptum desinit. [2] Syllabæ φι & φιν adiectę finibus dictionum corripiuntur. [3] Vltimum ι in verbis semper corripitur. [4] Coniunctiones causales breui desinunt, vt paulò ante notatum est. [5] Aduerbia eiusmodi finita in ι, ipsum ferè corripiunt, vt πελοποννησιστὶ apud Theocritum, ἀμογητὶ apud Callimachum, μεγαλωστὶ Ιλ. σ, & μελεϊστὶ Ιλ. ω. Quæ tamen aliquando producũtur, vt apud Callimachum ἀφρικτὶ, & Ιλ. κ, ἐγρηγορτί. & Ιλ. ο, ἀνιδρωτί. & ρ. ἀναιμωτί. Veruntamen in his locis τι cæsura est. [6] Quidam tradunt Barytona in ις habentia consonantem futuri, & fœminina oxytona quælibet ι purum habentia, ipsum corripere: sed oxytona fœminina simplicia disyllaba producere, vt κρηπίς. aliis placet nomina omnia finita in ις simplicia non circumflexa, finalẽ in recto corripere. [7] Aduerbia in ις breue habent ι. mirum quod Gaza notat ι in τρὶς produci, licet in τρία corripiatur. Nam apud Theocritum bis corripitur in duobus primis Edylliis. in primo sic, ὡς τρὶς ἀμέλξαι. in secundo sic, ἐς τρὶς ἀποστένδω. Itidem apud Nicandrum, & alios.

1 2 3 4 5 6 7

De ι in vltimis syllabis.

Corripitur in vltimis — ι — ιν — excipe & produc

Circumflexa in vltima, & ι additum ab Atticis demonstrandi gratia, vt νυνὶ, τουτὶ, & μονονουχί, sic κοὶ.

Nomina quæ duplicem terminationem patiuntur, vt ῥὶν, dicimus enim ῥιν, & ῥὶς, sic λὶν, ἴν, δελφὶν, ἀκτὶν, producuntur, vna cum pronominibus circumflexis ἡμῖν, ὑμῖν, & ἥμιν, ὕμιν, Poëticè retracto accentu, & Æolicè ἄμμιν, & ὔμμιν, corripiuntur: Theocr. tamen producit νιν, id est, ipsis propter liquidam. Itaque melius est dicere esse ancipitem.

Tabula Baillij.

Nomi

Universidad de Deusto Biblioteca

In vltimis corripitur — ις — excipe & produc

Nomina monosyllaba, vt κὶς (corripe τὶς, τρὶς, & δὶς, Gaza tamen censet τρὶς produci) & quæ duas terminationes habent, vt ῥὶς, δελφὶς: Sic nomina composita, quę deflectunt à genere simplicium, & notantur accentu acuto in penultima, vt ab ἡ ἀκτὶς fit ὁ χρυσάκτις. Et nomina fœminina quæ accentu in vltima notantur, & sunt disyllaba. Et primitiua declinata per δος, vt κρηπὶς. Aliqui tamen dicunt omnia nomina in ις, nisi sint circumflexa, corripi, quibus non assentior, cum vsus sit contrarius.

De υ in vltimis syllabis.

υ corripit. producunt.

Y Corripitur, vt σὺ, δάκρυ. Producunt τὺ, *tu*, & aduerbia quæ inarticulatè proferuntur: vt ὗ, ὗ *olfacientis*, & γρῦ *grunnientis*, & similia. Item [1] ἀντικρὺ, & nomina litterarum μῦ, νῦ, & υ finale in obliquis huius nominis φόρκυς: *Item tertiæ personæ à verbis in μι, vt δαίνυ, ἔφυ, ἔδυ,* κατέδυ.

1 **De quantitate recti nominũ in ων vel υς certãt Gram. de obliquis dictum est in Crementis.*

** Abiecto augmento circumflectũtur φῦ, δῦ, producũtur autem quod sint à verbis in μι.*

Υν corripitur, vt τὸ ζεύγνυν, νυὼ Coniunctio cõpletiua τοίνυν, *ergo*, τὸν βαρυὼ. Produc νῦν aduerbium, *nunc*, & δικατάληκτα, vt φόρκυς καὶ φόρκυν, & accusatiui venientes à rectis producentibus. vt μῦν, ἰλύν: & primæ personæ in verbis in μι, vt ἐζεύγνυν ἔφυν.

υρ producitur.

Υρ producitur, vt τὸ πῦρ, ὁ μάρτυρ.

υς corrip. 2 *Exceptio.*

Υς corripitur, vt ὁ πῆχυς, [2] ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, βαθὺς, ὀξὺς. Producunt verò ἄρκυς, ἀγλὺς, & nomina monosyllaba, vt μῦς, σῦς. Item substantiua tam oxytona quàm circumflexa, quæ per ος purum declinantur. vt ἰλὺς, ἰχὺς, ὀφρῦς, νηδύς. Et diminutiua, vt διονῦς & δικατάληκτα vt φόρκυς: & participia masculina, vt ὁ ζεύγνυς.

1 [1] Fit ex ἄντικρυς quod υς vltimum corripit. Ideoque aliquando eadem quantitate est apud poëtam: Veluti Ιλ. ε. vers.

vers. 90. à fine ἔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντιχρὺ μάχεσθαι, *non me sinebas aduersus beatos deos pugnare*: sed producto υ in eodem libro, & alias frequentissimè. Qvidam sic tradunt: aduerbia finita in υ ipsum breue habere, vt μεταξὺ, μεσηγὺ: excepto ἀντιχρὺ. [2] Barytona in υς, siue vnius, siue plurium generum, vltimam corripiunt: Itidem adiectiua oxytona, vt βαθὺς, ὀξύς: Sed ἰχθὺς apud Oppianum modò corripit, modò producit. 2

De υ in vltimis syllabis.

Tabula Baillij.

In vltimis corripitur — υ, ων, υς, υρ — excipe & produc

Omnia notata accentu circumflexo in vltima, & υ finale in obliquis huius nominis φόρκυς, & tertias personas singulares pręsentis, præteriti imperfecti, & secundi Aorist. vocis actiuæ verborum in μι: vt ἔδυ, ἔφυ, δαίνυ. Communia sunt Ἀντιχρὺ, τὺ siue σὺ: Anceps enim apud Theocr. depræhenditur, licet Vergara dicat esse longum.

Nomina quæ nacta sunt duplicem terminationem, vt φόρκυν, nam dicimus & φόρκυς: & νῦν aduerbiũ (nam νὺν expletiua corripitur.) Produc etiam accusatiuos in ν eorum nominũ, quæ in υς in recto terminata vltimam producebant, vt ἰλὺν. Et primas personas verborum in μι, vt ἔφυν.

Monosyllaba, & alia circumflexa, vt μῦς, & substantiua oxytona, quę in genitiuo habent ος purum, vt ὑλὺς. His adiunge diminutiua, vt καμῦς. Et ea quæ ad duas terminationes referuntur, vt φόρκυς. Vna cum participiis masculinis verborum in μι, vt ζεύγνυς. Producuntur quoq; hæc duo nomina ἀγλὺς, ἄρκυς. Communis est ἰχθὺς apud Oppianũ. Produc quoque secundas personas verborum in υμι, vt patet ex accentu ζεύγνυς, ἐζεύγνυς.

Υρ in fine producitur.

De

Universidad de Deusto Biblioteca

De variatione abusuq́; syllabarum apud poëtas.

EX hactenus dictis apparet, quæ syllabæ è cõmuni vsu ac certis receptissimísque regulis longæ, quæ item breues, quæ demum mediæ siue indifferentes assumuntur. Nunc dicendum aliquid de licentia, qua syllabis quibusdam poëtæ abutuntur.

Vocales breues productæ licẽtia poëtica.

ε longum.

ο longum.

Vocalis longæ corripiuntur licentia.

Vocales igitur natura breues, interdum nulla metrica ratione à poëtis extenduntur: vt Ιλ. ψ. Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ad quem modum alij quoque versus ab ἐπεὶ inchoant apud Homerum. Ad hæc Ιλ. μ, ὄφις producit priorem. τρῷες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. E diuerso longæ aliquando corripiuntur: vt Οδ. π.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθαι.

Vocales anceps in eodem versu nunc breuis, nũc longa.

Ἀλλὰ βου, dactylus est. Quin & vnius alicuius dictionis ancipitem in versu eodem quandoque productam & correptam inuenimus, vt Ιλ. ε.

Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

& apud Theocritum.

Πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Item apud Callimachum, ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν. quem versiculum subinde intercalat. Illud verò Theocriti.

Αἲ αἲ ἔρως ἀνιαρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα. & Callimachi illud,

Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον, ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός.

Excusationem vtrumque habet, alterum diphthongo, quæ finalis, vocali sequẽte, est indifferẽs: alterum ob ς, quæ finalis vocalem præcedentem alioqui breuem producere solet. Præterea si regulæ quædam tanquam generales & statę vbique assumantur: quicquid pręter illas accidat, irregulare & licentiosum iudicari poterit. Sic exempli gratia in ἀνὴρ, ἄρης, ἀνεψιὸς, ἀπόλλων, φίλος, φιλέω, & aliis inter indifferẽtia notatis, quia primę syllabæ frequen

frequentius corripiuntur, quoties productæ obuiabũt, poëtica libertate, siue alioqui necessitate, præter regulam id factum dicere licebit. Eadem consideratione abusum deprehendemus, cùm quantitas variatur ex occasione præcedentium, aut sequentium syllabarum. Cuius rei sæpiusculè admonuimus. Item variationem, si meminerimus desinentiarum & cæsurarum, contractionum & syncoparum, synizeseos, liquescentiæ, positionis & monosyllaborum. Nam his propemodũ locis syllabarũ variatio apud Græcos & apud Latinos illorum æmulos, ex æquo pœnè cõstare videtur: tametsi illi à Latinis audaciores liberiorésque iudicantur. Quæ quidem nota non tam in Græcis hæret ob syllabarum tempora inuersa, quàm ob litterarum additiones, detractiones, transpositiones, immutationes, & peculiares, siue etiam à Dialectis acceptas, dictiones, similésque dictionũ inuersiones: quæ libro de Dialectis bona ex parte indicantur. Poëtæ præterea Græci, Lyrici, Comici, & Tragici dictiones frequentissimè detruncantes, cum finibus præcedentiũ versuum & initiis sequentium partiuntur. Sicuti apud Aristophanem, Pindarum, Sophoclem, Æschylum, & Euripidem in hymnis & choris videre est, quod nusquã Latini audẽt. Desiderabit post hæc aliquis pedum metrorúmque rationem. de qua tamen silendum omnino iudicaui. Quandoquidem multi veterum ac recentiorum Grammaticorum ea de re iusti libri circumferuntur. Nam pręter Latinos præceptores, qui Latinis Græcanica metra explicant, habemus editos Hephæstionem, & Aristophanis ac Pindari interpretes. A quibus huius negotij difficillima quæq́; diligenter explicantur.

HIC poëtica libertas & præcipuè occasiones inuertendarum syllabarum veluti epilogo perstringuntur. Interpres

Universidad de Deusto
Biblioteca

Homeri in locum adductum ex initio Ιλ. ψ, ita scribit, ἀκέφαλον καλεῖται τοῦτο τὸ μέτρον· πίπτουσι δὲ καθαρχὰς ὁ πίνος. id est,

Metrum Acephalum. *Acephalum vocatur hoc metrum: afficitur enim versus circa principium.* Et iterum in locum alterum Ιλ. μ, πίπτουσι δ' ἐπὶ τέλους ὁ πίνος, ἔχων τὸ ἓν δύο βραχείων πυρρίχιον, καλεῖται μίουρος, id est, *Versus circa finem afficitur: cùm habeat pyrrhichium constantem duabus breuibus, vocatúrque miurus.* Huiusmodi loca etiam apud Latinos poëtas inueniuntur, vt apud Virgilium, *Exercet Diana choros.* &, *Miscuerunt́q herbas*, &c. Item alia, vbi eiusdem dictionis vocalis in vno versu & longa & breuis accipitur, vt apud eundem, *Et longum formosè vale vale inquit Iola*, quamquam hîc sequens vocalis excusat: sicuti in illo Theocriti, ὦ ὦ ἔρως, &c. Habent etiam

Latini aliquãdo propter sequëtia variant quantitatem. Latini suas syllabas indifferentes. Variant quoque quantitatem ob præcedentes & sequentes, vt *Italiam fato.* &, *Egerimus nosti.* Porrò diphthongos & vocales longas sequentibus vocalibus corripiunt. vt *Insula Ionio in magno.* Item *Sub Ilio alto.* &, *Sudibúsve præustis.* Vtuntur & synizesi, vt *Laquearibus aureis.* &, *Aluearia vimine texta.* Item positionibus & liquescentiis fermè iisdem. Ad hæc monosyllabis breuibus indifferenter. Virgilius 3. Æn. *Liminaq́ laurusq́ Dei.* quo in loco id ipsum Seruius notat. Diæreses vero, synæreses, synalœphas, additiones, detractiones, reliquasq́ id genus inuersiones, quid refert modò persequi? cùm singulorum Latina exempla præsto sint apud Donatum, Diomedem, & alios? Verum enimuero Græcis modestiores iure

Latini poëtæ Græcis modestiores. optimo habentur Latini poëtæ, vt qui parcè admodũ sepia poëtica transiliant. Sæpe dicas eorum carmen à soluta oratione modulatione tantùm & syllabarum cõcentu differre.

Martialis lib. 9. Epigram. 12. Quæritur Martialis, sibi in syllabis non licere, quod Græcis poëtis. *Nomen* (inquit) *mobile, molle, delicatum.*

Versu dicere non rudi volebam.
Sed tu syllaba contumax repugnas.
Dicunt εἰαχινὸν tamen poëtæ,
Sed Græci, quibus est nihil negatum:
Et quos ἄρες ἄρες decet sonare:
Nobis non licet esse tam disertis,
Qui musas colimus seueriores.

Et rursus id ipsum Earini nomẽ periphrasi designãs, inquit,

Nomine qui signat tempora verna suo.

Idem myrobalanum, quod multis breuibus constat, semigræcè expressit in distichis ad hunc modum,

Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus,
Hoc ex vnguento constat & ex balano.

Horatius quoque oppidulum repugnãte syllaba nominare no-

noluit. Sic enim scribit in Epistolis,

Quatuor hinc rapimur viginti & millia rhedis,
Mansuri oppidulo, quod versu dicere non est.

Similiter Ouidius Tuticani amici nomen, quòd tres breues haberet continuas, elegiaco efferre contra legem metricam non est ausus, quod ad eundem scribens hoc modo causatur,

Quo minus in nostris ponaris amice libellis.
Nominis efficitur conditione tui.

In his, sicut fateor, minus religiosos futuros Græcos poëtas, inuitante in primis dialectorum indulgentia: ita lege solutos esse, & quiduis pro libidine audere, quod quidam putant, audacter pernego.

Regula Græca quantitatis Latinis immista Græcis versibus componendis inutiles.

Id quod libro de dialectis clarè apparebit, & ipsorum adhibita lectione multo euidentius ac melius. Neque enim audiendi sunt Græcarum litterarum ignari, venerandæque antiquitatis contemptores: qui vno aut altero poëticæ libertatis exemplo falsò persuasi, quiduis licere prædicant in Græcarum dictionum syllabas, cùm ad Latinos veniunt: & in nomina quæuis propria, siue ea Græca sint, siue barbara, siue etiam Latina. Cùm tamen præter modò notata, ingens eiusmodi nominum Græcorum Latinorúmque, præsertim propriorum, turba in Marone, Ouidio, Papinio, & aliis definita concordiq; quantitate occurrat, pauciſſimis exceptis, quæ non debent aliorum ordinem labefactare. Nam licet ex appellatiuis quoque quædam inueniantur indifferentia, nemo tamen sanus eorum exemplo licere putat, aliorum destinatam certamq́ quantitatem confundere. De regulis verò syllabarum Græcarum, quas Latinè multi Latinis admixtas ediderunt, iudicium nostrum si quis roget, non cunctabimur Latinis quidem vtiles ac necessarias pronunciare: at verò Græcis versibus vel cognoscendis, vel conficiendis, quiuis Græcè mediocriter doctus me tacente nõ admodum aptas iudicabit. Confundunt ferè vocales ac diphthongos, coniungentes η, ῃ, ϑ, ῳ. & ο, ω, φ. & υ, ι, ει, οι. item consonantes aspiratas cũ tenuibus: Græca vocabula tantùm ea complectuntur quibus Latini vsi sunt: quæ nimirum pars quota est dictionum Græcis poëtis familiarium? Non tamen in totum abiiciendæ erunt, cum idoneis exemplis confirmantur: præsertim si id, quod quærimus, citius in Latinis auctoribus quàm in Græcis occurrat. Quæ omnia fusius suo loco suprà diligenter à Gulielmo Baillio annotata sunt.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ Τρυφῶνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόντε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, ἔνδεια, καὶ πλεονασμός· τοῦ δὲ ποιοῦ, μετάθεσις, καὶ μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμῆσις γίνεται. ἐστὶ δὲ ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, πάθη πέντε πλεονασμὸς, ἔνδεια, μετάθεσις μετάληψις, τμῆσις.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν, ἐστὶ περισσότης χρόνων, ἢ χρόνου· στοιχείων, ἢ στοιχείου.

ἘΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια δὲ, τοὐναντίον χρόνου, ἢ χρόνων· στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

ΜΕΤΆΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις δὲ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας· οἷον, δαρτὰ ἀντὶ δρατὰ κραδία, ἀντὶ καρδία· κάρτος, ἀντὶ κράτος· καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

ΜΕΤΆΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις δὲ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις· οἷον, ἠπεδανὸς ἀντὶ ἀπεδανὸς· αἱμηπότης, ἀντὶ αἱμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις δὲ, ἐστὶ συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύω λέξεις· οἷον, ἄκρα πόλις, ἀντὶ ἀκρόπολις. τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν, τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε πλεονασμὸς, καὶ ἡ ἔνδεια, τὰ δὲ λοιπά εἰσιν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν, ἐννέα: Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμὸς. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολὴ, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν πρόσθεσις μὲν ἀφαιρέσει. ἀναδίπλωσις δὲ ἄρσει· ἔκτασις δὲ συστολῇ· ἐπέκτασις, συγκοπῇ· διαίρεσις, συναλοιφῇ· παρένθεσις, ἐλλείψει· διπλασιασμὸς, παρελλείψει· παρέμπτωσις, ἐκθλίψει· προσχηματισμὸς, ἀποκοπῇ.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM (QVAS LATINI FIGVRAS VOCANT) EX IIS *quæ Grammatici Tryphonis.*

DICTIONVM passiones in duo generalissima diuiduntur, quantitatem, scilicet & qualitatem. Et quidem quantitatis species, defectus & superabundantia: sed qualitatis, transpositio, & transumptio: ambobus autem simul conuenientibus, sectio fit. Sunt, vt summatim dicam, passiones quinque, superabundantia, defectus, transpositio, transumptio, sectio.

Superabundantia.

SVPERABVNDANTIA igitur, est superfluitas temporum, vel temporis: elementorum, vel elementi.

Defectus.

DEFECTVS autem contrà, temporis vel temporum, elementi, vel elementorum diminutio.

Transpositio.

TRANSPOSITIO autem, est elementi mutatio ex proprio ordine ad alterius ordinis: vt, facta, pro facta: & cor, pro cor: fortitudo, pro fortitudo. vocatur autem & immutatio, & superpositio.

Transumptio.

TRANSVMPTIO autem, est elementi mutatio: vt debilis pro debilis, sanguipotor pro sanguipotor.

Sectio.

SECTIO autem est compositi sermonis resolutio in duas dictiones, vt alta ciuitas, pro alti-ciuitas. Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt superabundantia, & defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed superabundantiæ species sunt nouem, additio, geminatio, productio, porrectio, diuisio, interpositio, duplicatio, paremptosis, & proschematismus. Sed indigentiæ species sunt nouem, aphæresis, arsis, systole, syncope, synalœphe, ellipsis, parellipsis, ecthlipsis, & apocope. Aduersatur igitur additio quidem aphæresi, geminatio autem, arsi: productio, systolæ, porrectio, syncopæ: diuisio, synalœphæ: interpositio, defectui: duplicatio, parellipsi: paremptosis, ecthilipsi: proschematismus, apocopæ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ΠΡΌΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις μὲν οὖν, ἐστὶ προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς· οἷον, ἀσταφίς· ἀντὶ σταφίς· ἄσταχυς, ἀντὶ στάχυς· θαμὰ, ἀντὶ ἅμα.

ΑΝΑΔΊΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις δὲ ἐστὶν ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων, ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρὰ τε ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν· οἷον, κεκάμωσιν, ἀντὶ κάμωσι. λελάχωσιν, ἀντὶ λάχωσιν. ἀταρτηρὸς, ἀντὶ ἀτηρός. ἐτήτυμον, ἀντὶ ἔτυμον.

ἘΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, ἐστὶν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρᾶ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. οἷον, καλὸς, κᾶλος. κόρη, κωρή.

ἘΠΈΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ· οἷον, εὐτυχέον, ἀντὶ ἔτυχον· ἀδελφειὸς, ἀντὶ ἀδελφός· πολεμήια, ἀντὶ πολέμια.

ΔΙΆΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων, καὶ Θεττάλων· οἷον, παῖς, ἀντὶ παῖς, κοῖλον, ἀντὶ κοῖλον· βέλεος, ἀντὶ βέλους.

ΠΑΡΈΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, ἐστὶ προσθήκη φονήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν· οἷον, πνείοντες, ἀντὶ πνέοντες· κεινὴ, ἀντὶ κενή· νοῦσος, ἀντὶ νόσος· ξεῖνος, ἀντὶ ξένος· εἰληλυθὼς. ἀντὶ ἐληλυθώς. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΌΣ.

Διπλασιασμὸς, ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντος συλλαβήν· οἷον, ὅττι, ἀντὶ ὅτι· ἄδδην, ἀντὶ ἄδην· μέσσον, ἀντὶ μέσον· ἔννεπε, ἀντὶ ἔνεπε· ὁππότε, ἀντὶ ὁπότε. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

ΠΑΡΈΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, ἐστὶ προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν· οἷον, πτόλις, ἀντὶ πόλις· πτόλεμος, ἀντὶ πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΌΣ.

Προσχηματισμὸς, ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος· οἷον, λόγοισιν, ἀντὶ λόγοις· μούσαισιν, ἀντὶ μούσαις· προσώπατα, ἀντὶ πρόσωπα· ἐγὼν, ἀντὶ ἐγώ. Λεκτέον δὲ καὶ περὶ ἐνδείας.

Additio.

ADDITIO igitur, est additio elementi in principio syllabæ, vt vua passa, pro vua passa: spica, pro spica: simul, pro simul.

Geminatio.

GEMINATIO autem est primarum vel secundarum syllabarum per easdem cōsonantes, vel similes alterna prolatio: fit autem in aduerbiis, & participiis, & nominibus. abundat autem apudque Ionas & Æoles: vt laborassent, pro laborassent: accidissent, pro accidissent, conuiciatorius, pro conuiciatorius: verum, pro verum.

Productio.

PRODVCTIO, est quando correptæ bitemporeæ producuntur: vel breues in longas similes earum mutantur: vt bonus, bonus: puella, puella.

Epectasis.

EPECTASIS est superabundantia syllabæ in medio eiusdem accentus, cùm nō generalis obseruatio prohibeat: vt munitum, pro munitum: frater, pro frater: bellica, pro bellica.

Diæresis.

DIAERESIS, est syllabæ resolutio, vel disiunctio in duo. Sed hæc passio Ionum & Thessalorum: vt puer, pro puer: cauum, pro cauum: sagitta, pro sagitta.

Parenthesis.

PARENTHESIS, est additio vocalis in medio non facientis syllabam: vt spirantes, pro spirantes: vacua, pro vacua: morbus, pro morbus: hospes, pro hospes: veniens, pro veniens: sed passio Ionum.

Diplasiasmus.

DIPLASIASMVS, est eiusdem consonantis additio in medio non efficientis syllabam: vt quoniam, pro quoniam: satis, pro satis: medium, pro medium: dic, pro dic: quando, pro quando: sed passio Ionum.

Paremptosis.

PAREMPTOSIS, est additio consonantium in medio non perficientium syllabam: vt ciuitas, pro ciuitas: bellum, pro bellum.

Proschematismus.

PROSCHEMATISMVS, est additio syllabæ in fine. Est autem quatuor linguarum proprius: vt verbis, pro verbis: musis, pro musis: personæ, pro personæ: ego, pro ego. Dicendum autem de defectu.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, ἐστὶ ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου· οἷον, ὁρτὴ, ἀντὶ ἑορτή· αἶα, ἀντὶ γαῖα· κεῖνος, ἀντὶ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

Ἄρσις.

Ἄρσις, ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς· οἷον, βλῆσθαι, ἀντὶ βεβλῆσθαι· δέχθαι, ἀντὶ δεδέχθαι· βλημένος, ἀντὶ βεβλημένος.

Σύστολη.

Συστολὴ, ἐστὶν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστολῇ· ἢ τὰ μακρὰ, ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ· οἷον, φυσίζοος, ἀντὶ φυσίζωος· ξερὸν, ἀντὶ ξηρόν.

Συγκοπὴ.

Συγκοπὴ, ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον, κάμμορος, ἀντὶ κακόμορος· δάσκιον, ἀντὶ δασύσκιον.

Συναλοιφὴ.

Συναλοιφὴ, ἐστὶ δύο συλλαβῶν μετὰ φωνήεντος ἕνωσις καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς· κατὰ θλίψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν. συνθέτους δὲ θέσσαρας· κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν· κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν· κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν· κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλίψιν, ἐπ' ἐμὲ, ἀντὶ ἐπὶ ἐπέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ, ἀντὶ τὰ ἐμά· κατὰ συναίρεσιν, νηρῇδες, ἀντὶ νηρηΐδες· κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ καὶ ἐγώ· κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοῦ ποδύνει, ἀντὶ ἐμοὶ ὑποδύνει· κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ᾠπόλος, ἀντὶ ὁ αἰπόλος. κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τἀθιοπίᾳ, ἀντὶ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

Ἔλλειψις.

Ἔλλειψις, ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν· ἀμύξαι, ἀντὶ αἰμύξαι· γεραὸν, ἀντὶ γεραιόν.

Παρέλλειψις.

Παρέλλειψις, ἐστὶν ὅταν ἔν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται· κάλιον, ἀντὶ κάλλιον, θᾶτον, ἀντὶ θᾶττον.

Ἔκθλιψις.

Ἔκθλιψις, ἐστὶ ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον, ἀντὶ σκῆπτρον.

Ἀποκοπὴ.

Ἀποκοπὴ, ἐστὶ ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, οἷον δῶ, ἀντὶ δῶμα· ἀπόλλω, ἀντὶ ἀπόλλωνα· Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα.

Defectus.

Defectvs, est ablatio in principio elementi: vt festum, pro festũ: terra, pro terra: ille, pro ille. Sed hęc passio Ionum.

Arsis.

Arsis, est abiectio in principio geminatæ syllabæ: vt iaci, pro iaci: suscipi, pro suscipi: vulneratus, pro vulneratus.

Systole.

Systole, est quando productæ bitemporeæ corripiuntur, vel longæ, vel breues earum mutantur: vt alma, pro alma: aridum, pro aridum.

Syncope.

Syncope, est abiectio syllabæ in medio: vt infelix, pro infelix: opacum, pro opacum.

Synalœphe.

Synaloephe, est duarum syllabarum ad vocalem vnio adiectione tonorum. Fit autem per modos septem. Simplices quidem tres, per elisionem, per crasin, per synæresin. Compositos autem quatuor: per elisionem & crasin, per elisionem & synæresin, & per crasin, & synæresin, per elisionem & crasin & synæresin. Per elisionem, aduersum me, pro aduersum me: per crasin, mea, pro mea: per synæresin, Neredes, pro Nereides: per elisionem & crasin, eego, pro & ego: per elisionem & synæresin, me subit, pro me subit: per crasin & synæresin, æpolus, pro æpolus: per elisionem & crasin & synæresin, in Æthiopia, pro in Æthiopia.

Ellipsis.

Ellipsis, est abiectio vocalis in medio non facientis syllabam: cruentare, pro cruentare: senem, pro senem.

Parellipsis.

Parellipsis, est quando vna aliqua geminatarũ consonantiũ omittitur: pulchrius, pro pulchrius: citius, pro citius.

Ecthlipsis.

Ecthlipsis est abiectio vnius consonantis inter primam & vltimam syllabam non facientis syllabam: sceptrum, pro sceptrum.

Apocope.

Apocope, est aphæresis syllabæ in fine: vt domus, pro domus: Apollinem, pro Apollinem: Neptunum, pro Neptunum.

Τῷ Θεῷ ἡ δόξα.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ex Luciani Epigrammate distichum.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν ὅτι νόημα -
Ἀλλ' ὅ συ θαυμάζεις, τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

Idem Latinè.

Editur humana eximium nil mente: sed illud
Quod tu miraris, ridiculum est aliis.

Martialis, in inuidum.

Qui ducis vultus, & non legis ista libenter,
Omnibus inuideas inuide, nemo tibi.

Idem Græcè.

Ὅστις ταῦθ' ὁράας χαλεπῶς ἀέκοντί τε θυμῷ,
Αὐτὸς μὴ πᾶσιν, σοιδέ τις ὀφθονέοι.

PRAXIS SEV VSVS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES:

Opus mole quidem perexiguum, sed ad Græcos cum oratores: tum poëtas intelligendos magnopere conducens.

PRÆFATIO.

PROPOSITVM *sanè nobis fuit Nicolai Clenardi Meditationum Græcanicarum Opusculum, quod in eorum gratiam qui viua præceptoris voce destituti, litteras Græcas suo ipsi ductu discere coguntur (quod & in aliis Anteſignani Grammatices editionibus factitatum est) hic annectere: Sed cum in grandiorem quàm arbitraremur molem opus iam excreuisset, auarorum parsimoniæ (ne carius, quod prius mercati sunt leuiori sumptu, coëmerent) eatenus indulgere libuit; ea quæ est à Petro Anteſignano edita Præceptorum Grammatices Praxi cõtenti: Præsertim cùm ea viuæ vocis penuria, quæ renascentibus Græcis litteris, studiosis faciebat negotium, multorum qui hanc linguam colunt diligẽtia sublata sit: & ad poëtarum lectionem, in qua penè omnis est adolescentum retardatio & mora, Praxis hæc abundè viam aperiat: Cæterùm ne notæ Arithmeticæ, & litteræ, quas ipse Anteſignanus, dum breuitati studet, ingeniosè excogitauit festinantem retardent, paucis huius instituti causam accipito.*

Notæ Arithmeticę superiores.

Scholiorum notæ Arithmeticæ, quas superiores siue interlineares vocant, respondent iis contextus dictionibus, quæ easdem notas in vno vel in pluribus eiusdem tractatus locis habuerint.

In marginibus locatæ.

Vt autem & hæ & illæ notæ sese lectorum oculis protinus offerrent, pares in vtroque margine notas è regione, quoad eius fieri potuit, apposuimus.

In cõtextu aliis literis æquales.

At eorum numerorum qui in ipso orationis cursu occurrunt, primus quidem huius libri paginam, alter verò ac nonnunquam tertius interiecta coniunctione, &

Grammatica quidem paginæ citatæ versum; in Praxi autem eum numerum, quem in margine notis internis respondentem fecimus, demonstrat: at cum vnicus tantùm numerus fuerit appositus, innuitur parem numerum in eodem Praxeos tractatu esse quærendum. Literæ Græcæ positæ in exteriori ora demonstrant quæ vocales vel diphthongi è contextu per apostrophum reiectæ fuerint. Literis quoq; Latinis hic vsi sumus, vt molesta rei eiusdem euitata repetitione, breuiter tamen veluti ob oculos proponeremus ea idiomata quæ in his poëtarum fragmentis, ac passim in quibusuis poëtis occurrunt. [a] *Igitur, indicat paragogen literæ ν datiuis pluralibus & personis verborum in ι vel ε desinentibus; idque non solùm ante vocalem, sed etiam Atticè consona subsequente, 285, 12.* [b] *Articulum præpositiuum cum particulis δὲ & γε positum pro pronomine demonstratiuo eiusdem casus, generis & numeri, 245, 35.* [c] *Hoc idem indicat, sed sine δὲ & γε; quod magis poëticũ est, 245, 38.* [d] *Articulum etiam præpositiuum pro Subiunctiuo sumptũ, 246, 40.* [e] *Præpositionũ anastrophen, 722, 20. Earundem tmesim; cum scilicet inter partes dictionis compositæ inseritur vnum vel plura vocabula: qua figura & Latini poëtæ interdum vtũtur, vt apud Lucanum,* Inque vicem gens omnis amet, *pro* Inuicémque, *&c.* [f] *η Ionicè pro α 118, 26.* [g] *Genitiuum pluralem primæ & secundæ declinationis in ἐων pro ῶν, 121, 37.* [h] *Paragogen vocalis ι quibuscunque datiuis pluralibus in ς desinentibus, 121, 38.* [i] *ησι vel ης, Ionicè pro αισι vel αις, in Datiuis pluralibus primæ & secundæ declinationis, 121, 11.* [k] *οιο pro ω in genitiuo singulari tertiæ declinationis, 130, 3.* [l] *Pro contrahendis syllabis incontractas Ionicè poni, 118, 38.* [m] *Augmentum verborum Ionicè reiectum, 172, 15.* [n] *α pro η Doricè, 118, 40.* [o] *Infinitiuum Doricum & Atticum in μμαι, vel pœticè in μμεν, pro ν vel ναι, 182, 6.* [p] *Futurum primum cuiusuis coniugationis Doricè circumflexum, 170, 10.* [q] *Duplex π pro duplici σσ Atticè, 118, 11. & 157, 18.* [r] *τ pro σ Doricè, 119, 21.* [s] *ου pro ω Doricè, 119, 9.* [t] *verbum poëticum in εἰω pro ἐω primæ coniugationis circumflexorum, 360, 29.* [u] *ξ Atticè pro σ in compositis à σω, 118, 15.* [x] *Particulas expletiuas & potentiales, 761, 23.* [y] *σὺ pro ζ Doricè, 4, 7. Cætera quæ notis aut literis denotata non sunt, Scholiis explanabuntur.*

Vnicus numerus.

Literæ Græcæ.

Literæ Latinæ.

a b c d e. f g. h i k l m n o p q r s t. u x y z

PRAXIS

PRAXIS PRÆCEPTORVM GRAMMATICES.

ORATIO DOMINICA.

[1]ΕΥΧΗ [2]ΚΥΡΙΑΚΗ.

5 [3]ΠΑΤΕΡ [4]ἡμῶν, [5]ὁ [6]ἐν [7]τοῖς οὐρανοῖς· [8]ἁγιασθήτω
Pater noster, qui es in cœlis; sanctificetur nomen tuum: adueniat regnum tuum: fiat
[9]τὸ ὄνομα [10]σου· [11]ἐλθέτω [12]ἡ βασιλεία [10]σου· [13]γενηθήτω
voluntas tua, sicut in cœlo & in terra.
10 [14]τὸ θέλημά [10]σου, ὡς [6]ἐν [7]οὐρανῷ καὶ [15]ἐπὶ [16]τῆς γῆς.
Panem nostrum quotidianum da nobis hodie: & [17]τὸν ἄρτον [4]ἡμῶν [18]τὸν ἐπιούσιον [19]δὸς [4]ἡμῖν σήμερον· καὶ
dimitte nobis debita nostra, sicut & nos
[20]ἄφες [4]ἡμῖν [21]τὰ ὀφειλήματα [4]ἡμῶν, ὡς καὶ [4]ἡμεῖς
15 dimittimus debitoribus nostris: & ne inducas
[22]ἀφίεμεν [23]τοῖς ὀφειλέταις [4]ἡμῶν· καὶ μὴ [24]εἰσενέγκῃς
nos in tentationem; sed libera nos à
[4]ἡμᾶς [25]εἰς [26]πειρασμόν, ἀλλὰ [27]ῥῦσαι [4]ἡμᾶς ἀπὸ
malo. Amen.
20 [28]τοῦ πονηροῦ. [29]Ἀμήν.

SCHOLIA.

[1] Vt Τιμὴ, 122, 7. Est nomẽ verbale ab οὔχομαι oro, 262, 38. [2] Vt καλὸς, καλὴ, 210, 26. Est nomen possessiuũ ductum ab ὁ κύριος, dominus, 264, 8. [3] Vide 140, 27. & 149, 25. atque 150, 21. & 266, 17. [4] 239, 39. & 241, 26, & 34. [5] 114, 9. [6] 249, 20. & 700, 38. [7] Vt τοῖς λόγοις, 124, 42. ab ὁ ἔρως, ῶτος. [8] Vt τυφθήτω, 193, 16. ab ἁγιάζω, μ. ἀσω, sanctifico. fit ab ὁ ἅγιος, sanctus, 216, 17. [9] Vt τὸ βῆμα, 132, 26. [10] 240, 1. & 241, 33. & 842, 24. [11] Vt τυπέτω, 179, 24. ab ἔρχομαι, venio, adueniо: sed fit tanquã ab ἐλεύθω, 384, 21. [12] Vt ἡ φιλία, 122, 12. vide 252, 15. & 262, 44. [13] Vt τυφθήτω, 193, 16. à γίγνομαι, fio; sed tanquã à γενέομαι, 359, 37. [14] Vt τὸ βῆμα, 132, 26. Est nomen verbale, 261, 4. à θέλω, volo; sed tanquam à θελέω, με. ήσω, 385, 3. [15] 249, 24. & 713, 35. [16] Vt τῆς τιμῆς, 122, 7.

1 ἡ εὐχή, ῆς.
2 κυριακὸς, ἡ, όν.
3
4, 5
6, 7
8 ἁγιάζω.
9, 10
11 ἐλήθω, ἔρχομαι.
12
13 γενηθήτω.
14 τὸ θέλημα, ατος.
15, 16

ab

ἡ χῆ, τ̃ χῆς. 17 ab ἡ χῆ, τ̃ χῆς, per crasim pro ἡ χάα, τ̃ χάας. 17 Vt τ̃ λόγ, 18.19 124,42. 18 Vt τ̃ λόγ, 124,42. Vide 265,15. 19 228,22. &
ὄφε. 20.21 235,11. 20 319,37. 21 Vt πε βήμ, 132,26. verbale ab ὀφείλω, *debeo*; sed tanquam ab ὀφειλία, μ. ήσω, 261,3. & 304,11.
τὸ ὀφείλημ.
ὀφίτμ. 22.23 22 Compositum ex λὰπὸ 172,1,& 9. & ἔτμ, 319,23. 23 Vt ς
ὁ ὀφειλέτ̃ις, ε. τοῖς Χρύσαις, 115,2. verbale, 261,12. ab ὀφείλω, 21. Quia penultima corripitur, poterit duci tanquã ab ὀφείλημι, 262,
27.28 27 350,6. 28 Vt ῦ ξύλ, 125,3. Adiectiuũ, vt ὁ ἀνῆκ, 250,25.
Ἀμήν. 29 hoc loco substantiuatur in neutro genere. 29 Dictio est Hebraïca & heteroclita, significans. *Verum fiat seu efficiatur*: & quandoque (vt in Salutatione sequenti) *Verum est*.

SALVTATIO ANGELI
30 ἈΣΠΑΣΜῸΣ 31 ΤΟΥ̃ ἈΓΓΈΛΟΥ
ad sanctissimam virginem.
πρὸς 32 τὴν ἁγιωτά τ̃ην 33 παρθένον.

Aue gratia plena Maria, Dominus tecum: 34 Χα῀ρε 35 κεχαριτωμέν 36 Μαρία· ὁ κύρ 37 μ̃τ σ̃.
benedicta tu in mulieribus, & benedictus
38 ἐλογημέν 10 σὺ ἐν 39 γυναιξί, καὶ 38 ἐλογημέν
fructus ventris tui. Sancta Maria mater
ὁ καρπὸς 40 τ̃ κοιλίας σ. 41 Ἁγία μαρία 42 μῆτερ τ̃ 25
Dei ora pro nobis peccatoribus, nunc &
Θε῀, 43 προσεύχ 44 ὑπὲρ ἡμῶ̃ν 45 ἁμαρτωλῶν, νῦν, καὶ
in hora mortis nostræ. Amen.
ἐν ὥρα τ̃ θανάτ ἡμῶ̃ν. Ἀμήν.

ὁ ἀσπατμὸς, ε. 30 30 Vt ὁ λόγ, 124,42. verbale, 261,3. ab ἀσπάζομαι, μ. 30
ὁ ἄγγελ, ε. 31 ασμαι, *saluto*, *amplector*. 31 Vt ῦ λόγ. verbale, 262,36.
32 ab ἀγγέλλω, *nuntio*: vnde ἄγγελ, *nuntius*. 32 Vt τὴν πήν.
Est adiectiuum vt καλὸς, 250,26. & superlatiuum, 215,21.
33.34 à positiuo ὁ ἅγι, 250,24. 33 Vt τὴν ὁδὸν, 125,1. 34 Vt τυ-
κεχαριτωμέν. 35 πὸς, 179,24. à χαίρω, *gaudeo*. 35 Vt κεχρυσωμέν, 212,15. à 35
χαριτόω. χαριτόω, μ. ώσω, *afficio gratia*, *gratiosum facio*. fit à nomine
36.37 ἡ χάρις, χάριτ, *gratia*, 216,14. 36 Vt φιλία, 122,12. 37 249,
μ̃τ σ̃. 23. & 710,7. μ̃τ σ̃, verbum è verbo, *cum te*, seruato videlicet naturali Præpositionis ordine. Cur σ̃ accentum retineat, cùm sit dictio enclitica, vide 842,21. & 844,10. 40
εὐλογημέν, ν. 38 38 πεποιημέν, ν. 205,33. sed sine augmento: incipit enim à diph

thongo immutabili, 171,25. ab εὐλογέω, *benedico*, *laudo*, *honorificè de aliquo loquor*: ducitur à nomine composito εὔλογ, *rationabilis rationi consentaneus*, 216,13. Componitur verò ab εὖ, 262,2. & λόγος, *ratio*. 39 274,36. & 150,18. 40 Vt τ̃ φιλίας, 122,12. est nomen denominatiuum, 264,16. ab Adiectiuo κοῖλ, *concauus*, *sinuosus*, *manis*. 41 ὁ ἅγι, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. 42 Vocatiuus est nominis μήτηρ, *mater*, 149,22. 43 Præsens est Imperatiui à προσ-εύχομαι composito ex πρὸς & εὔχομαι, εὐξομαι, π. εὐγμαι ονο *supplico*. 44 Consule variam præpositionum significationem, 720,13. 45 ἁμαρτωλὸς ὁ κὴ ν, *peccator*, *vitiosus*, *criminosus*, ab ἁμαρτάνω *pecco*, ex quo ἁμάρτημα & ἁμαρτία, *peccatum*, *culpa*.

39 γυναικί. 40 ἡ κοιλία, ας. 41.42 43 44 45

SYMBOLVM SANCTORVM
45 ΤΩ̃Ν ἉΓΊΩΝ
Apostolorum.
46 Ἀποστόλων.

Credo in Deum, patrem omnipotentem, 47 Πιστεύω εἰς 48 Θεὸν, 3 πατέρα 49 παντοκράτορα,
factorem cæli & terræ: & in Iesum Christum 50 ποιητὴν 7 ἐρανοῦ κὴ 16 γῆς· καὶ εἰς 51 Ἰησοῦν 52 Χριστὸν
filium eius vnum solum, Dominum nostrum; conce- 53 υἱὸν 54 αὐτοῦ 55 ἕνα 56 μόνον, 57 κύριον 4 ἡμῶν, 58 συλλη-
ptum ex spiritu sancto, natum ex 59 φθέντα 59 ἐκ 60 πνεύματος 45 ἁγίου, 61 γεννηθέντα 59 ἐκ
Maria virgine, passum sub Pontio Pi- 36 Μαρίας 33 τ̃ παρθένου, 62 παθόντα ὑπὸ 63 Ποντίου 63 Πι-
lato, & crucifixum, mortuum & sepultum; qui λάτου, καὶ 64 σταυρωθέντα, 65 θανόντα κὴ 66 ταφέντα, 67 κα-
descendit ad inferos, tertia die resurrexit τελθόντα 68 εἰς 69 ᾅδου, 70 τῇ τρίτῃ 71 ἡμέρᾳ 72 ἀναστάντα
è mortuis, ascendit in cælos, sedet in ἐκ 73 νεκρῶν, 74 ἀνελθόντα εἰς ἐρανούς, 75 καθεζόμενον ἐν
dextera Patris omnipotentis; vnde debet δεξιᾷ 3 τ̃ Πατρὸς 49 παντοκράτορ, ὅθεν 77 μέλλ
venire iudicatum viuentes & mortuos. 78 ἔρχεσθαι 79 κρῖναι 80 ζῶντας καὶ 73 νεκρούς.

Credo in Spiritum sanctum; sanctam Ecclesiam 47 Πιστεύω εἰς 60 πνεῦμα 45 ἅγιον· ἁγίαν 81 ἐκκλησίαν
catho

Universidad de Deusto
Biblioteca

catholicam, sanctorum communionem, remissionem [82]καθολικὴν, [45]ἁγίων [83]κοινωνίαν, [84]ἄφεσιν peccatorum, carnis resurrectionem, vitam æternam. [85]ἁμαρτιῶν, [86]σαρκὸς [87]ἀνάστασιν, [88]ζωὴν [89]αἰώνιον. Amen.

Ἀμήν.

τὸ σύμβολον, υ. 44 — 44 Vt τὸ ξύλον, 125,4. verbale, 262,39. à συμβάλλω, *conijcio, confero.* Est verò *σύμβολον, nota, signum, indicium, argumentum, coniectura, atque id omne quod à socijs in commune confertur, siue sint pecuniæ, aut cibi ad vescendum in conuiuio; siue verba ad sermocinandum; siue nota quædam solis amicis communis, veluti ea qua milites vtuntur in excubijs & vigilijs nocturnis, vt inimicos à suis possint discernere*; Gallicè, *le mot du guet.* Christiani in primitiua Ecclesia hoc Apostolorũ symbolo quasi quadam nota, eos qui Christi fidem receperant, ab idololatris & infidelibus discernebant. [45] 250,24. [46] Verbale, 262,36. ab ἀποστέλλω, *cum mandatis ablego.* Est verò ἀπόστολος, *legatus, nuntius, quicunq; mittitur*: vt Apostoli qui à Christo missi sunt ad prædicandum Euangelium omni creaturæ. [47] Fit à nomen ἡ πίστις, εως, *fides*, 216,15. [48] Vt τὸ λόγον, 124,42. verbale ductũ à ῥέω, *curro.* Nam prisci Græci Solem, Lunam, Stellas & Cœlum, quæ sunt in perpetuo cursu, deos esse crediderũt. [49] Vt τὸ παντοκράτωρ. nomẽ compositum ex παῦν, παντὸς, *omne*, & κρατέω, *rerum potens.* [50] Vt τὸ χρύσιον, 115,2. verbale, 261,12. [51] 266,31. [52] Vt τὸ λόγον, 124,42. verbale, 261,12. à χρίω, μ. ἴσω, *vngo.* Nam χρίζω non legi: & licet Pollux πρίζω quoque dici testetur, vsitatius tamen est πρίω, vt etiam χρίω passim & in metrica, & in prosa oratione. est enim χρίστος, *vnctus.* [53] Vt τὸ λόγον. [54] 240,26. [55] 252,35. [56] Vt τὸ λόγον. adiectium vt καλὸς, 250,26. [57] Vt τὸ λόγον. [58] Vt τὸ τυφθὲν, 295, 35. à συλλαμβάνω, *concipio*, sed tanquam à συλλήβδην. componitur enim ex σὺν, cum ν, verso in λ, (401,25.) & λαμβάνω, *capio, accipio*: de hoc vide 391,43. [59] 249,25. & 703,33 22. [60] Vt τὸ βῆμα, 132,27. verbale (261,3) à πνέω, *spiro*, μ. πνεύσω, 304,17. & 305,25. [61] Vt τὸ τυφθὲν, 295,35. vel vt τὸ παιηθὲν, 208,21. à γίγνομαι, *fio, nascor*; sed tanquam à γίνομαι, 359,37. [62] 396,18. [63] Vt τὸ λόγον. [64] Vt τὸ τυφθὲν, 195,35. vel vt τὸ ζευχθὲν, 212,14. à σαίρω, μ. σω, *crucifigo.* fit à nomine ὁ σαιρὸς, ὄ, *crux*, 216,15. [65] 387,10. [66] 310, 12. [67] Vt τὸ πτῶσις, 183,33. à καταίσσομαι, *descendo.* componitur ex κατὰ, 172,1. ac ἔρχομαι, *venio*, quod sumit tempora ab ἐλεύθω, 384,21. Quomodo huiusmodi participia sint inter-

τὸ συμβολον, υ. 44 — ὁ ἀπόστολος, υ. 45.46 — πιστεύω. 47.48 — ὁ θεὸς, ὄ. — ὁ παντοκράτωρ. 49 — ὁ ποιητὴς, ὄ. 50. 51 — ὁ χριστὸς, ὄ. 52 — 53. 54. 55. 56 — συλληφθεὶς, ἐντος. 57. 58 — συλλαμβάνω. — λαμβάνω. — τὸ πνεῦμα, τος. 60 — ὁ γενηθεὶς, ἐντος. 61 — γίγνομαι. — ὁ πτωθὼν, ὀντος. 62.63 — ὁ σωρωθεὶς, ἐντος. 64 — σωρόω. — ὁ θανὼν, ὀντος. 65 — ὁ παφὶς, ἐντος. 66 — ὁ καταβὰς. 67 — καταίσσομαι.

interpretanda, habes 184,20. [68] 249,21. & 702,15. & 22. vbi ait εἰς poni ἐκλειπτικῶς, vt hoc loco cum genitiuo ᾅδου, deficiente accusatiuo οἶκον, *domum*, εἰς ᾅδου, pro εἰς οἶκον τοῦ ᾅδου, *in ædes Orci vel inferni.* [69] Vt τοῦ χρύσου, 115,2. [70] Vt τῇ πυῇ, 121,43. Adiectiuum vt καλὸς, 250,26. Numerale ordinale, 253,14. [71] 122,12. [72] Vt simplex τὸ στένω, 227,10. ab ἀνίστημι, *suscito*; quod componitur ex ἀνὰ, 172,1. (in compositione sæpe sonat idem quod *re* Latinis) & ἵστημι, 226, 27. [73] Vt τὸ λόγον, 124,42. Componitur νεκρὸς ex νε priuatiua particula, & κῆρ, (140,25.) *cor, anima*; quasi dicat, inanime, vel exanime. [74] Vt καταλθόντα, 67, ab ἀναίρομαι, *ascendo*: componitur ex ἀνὰ, 172,2. (in compositione nonnunquam significat idem quod ἄνω, *sursum*: sic κάτω interdum notat κάτω, *deorsum*) & ἔρχομαι, 67. [75] Vt τὸ τυπτὴν, 195,29. à καθέζομαι, *sedeo*, 390,9. componitur ex κατὰ, 74, & ἕζομαι, *sedeo*. [76] Vt τῇ φιλίᾳ, 122,12. [77] Vt τύπτῃ, 169,28. à μέλλω, *debeo, futurus sum.* hoc verbum ac infinitiuus sequẽs cui iungitur, Latinè sic redditi solent; μέλλει ἔρχεσθαι, *futurum est vt veniat, veniet, venturus est*: sic in sequentibus, μέλλων φονεύειν, *interfecturus, cum vellet vel pararet interficere, cum esset interfecturus.* [78] Vt τύπτεσθαι, 195,14. ab ἔρχομαι, 67. [79] Vt τύψω, 181,37. à κείνω, 177,17. [80] Vt βοᾶν ζως, 207,6. à ζάω, *viuo.* [81] Vt τῷ φιλίαν, 122,14. verbale, 261,8. De hoc 390,36. [82] Vt τῷ τιμῷ, 122,7. Adiectiuum vt καλὸς, 250,26. componitur ex κατὰ, (172,1. & 9) & ὅλος, *totus.* Est verò ὁ καθολικὸς, *vniuersalis.* [83] Vt τῷ φιλίαν, 122,12. Denominatiuum, 264,35. ab ὁ κοινὼν, ὄνος, *socius, particeps.* [84] Vt τῷ πόλιν, 154,14. vel vt ὄφιν, 154,13. & 148,36. Verbale, 261,8. & 388,24. ab ἀφίημι, *dimitto*, quod componitur ex ἀπὸ, 122,1. & 9. & ἵημι, 319,20. [85] Vt τοῦ φιλιῶν, 122,14. [86] ἡ σὰρξ, τοῦ σαρκὸς. [87] Vt τῷ ἄφεσιν, 84: ab ἀνίστημι, 72. [88] Vt τῷ τιμῷ, 122,7. Verbale à ζάω, *viuo.* [89] 265,16.

68 εἰς ᾅδου. — 69.70 — 71.72 ὁ ἀναστὰς, ἀντος. ἀνίστημι. — 73 ὁ νεκρὸς, ὄ. *νε priuatiuum.* — 74 ἀναλθὼν, ὀντος. ἀνὰ & κτ *in compositione.* — 75 — 76. 77 μέλλω. — 78 ἔρχεσθαι. — 79 — 80. 81 ἡ ἐκκλησία, ας — 82 ὁ καθολικὸς, ὄ. — 83 ἡ κοινωνία, ας. — 84 ἡ ἄφεσις, ιος. ἀφίημι. — 85 — 86. 87 ἡ ἀνάστασις, ιος. — 88 — 89 ὁ ἡ αἰώνιος, ον.

BENEDICTIO MENSÆ

[90]ΕὐΛΟΓΙΑ [91]ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ante cibi-sumptionem.

[92]πρὸ τοῦ γεύσασθαι.

Christe Deus; benedic cibum ac potum [92]Χριστὲ [93]ὁ Θεὸς, [94]εὐλόγησον [95]τὰ βρῶσιν καὶ [96]τὸ πόσιν seruorum tuorum: quoniam sanctus es iugiter, nunc & [97]τῶν σῶν δούλων [10]σου· ὅτι [45]ἅγιος [98]εἶ πάντοτε, νῦν καὶ semper & in secula seculorum. Amen.

ἀεὶ καὶ εἰς [99]τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ἡ εὐλογία, ας. 90 91

90 Vt ἡ φιλία, 122,12. Denominatiuum, 264,35. ab εὔλογος, 38. 91 Vt τὸ μέτρον, 122,6. 92 γεύεσθαι vt τύπτεσθαι, 201,9.

ἀπὸ τοῦ γεύεσθαι. 92 *Infinitiui articulis iuncti quomodo Latinè reddantur.* 93

ἀπὸ τοῦ γεύεσθαι, à γεύομαι, *gusto, cibum sumo.* Infinitiui articulis iuncti, à Latinis variè redduntur, nunc per Gerundia, nunc per Supina, quæ Græci ignorant; & quandoque per nomina verbalia, vt hoc loco. 93 Articulus præpositiuus ὁ habet hîc miram quandam & vehementem emphasim; vt ὁ θεὸς sit quasi ὁ ὄντως θεὸς ὤν, *qui re vera Deus es.* 94 Vt πο-

94

ἡ βρῶσις, ιος. 95
ἡ πόσις, ιος. 96

ἅπ. 97. 98. 99

θεὸς 350,14. & 21. 95 Vt πίνω, ἄφεσιν, 84: à βοάσκω, ἴησιν, 203,22. ab εὔλογέω, 38. 96 Vt πίνω, ἄφεσιν, 84: à πίνω, *bibo*, sed tanquam à πῶμι, 262,25. 97 Vt τοῦ λόγου, 124,42. 98 315,31. 99 137,33.

GRATIARVM-ACTIO

100 Εὐχαριστία.

post cibi-sumptionem.

99 μετὰ τὸ φαγεῖν.

Benedictus Deus, qui miseratur & nutrit nos

101 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, 102 ὁ ἐλεῶν καὶ 103 τρέφων ἡμᾶς

ex suis ditibus donis sua gratia &

ἐκ 104 τῶν αὐτοῦ πλουσίων 105 δωρεῶν 106 τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ

benignitate iugiter, nunc & semper & in

107 φιλανθρωπίᾳ παύσῃτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς

secula seculorum. Amen.

99 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ἡ εὐχαριστία, ας. 100

100 Vt ἡ φιλία, 122,14. denominatiuum, 264,35. ab εὔχαρις, *gratus, iucundus, gratiosus & amabilis.* componitur ex εὖ, 262,2. & ἡ χάρις, ιτος, *gratia.* Vel potius à χαρίζομαι: Nam χάρις Genitiuus est χάριτος, non χάρεως: vt εὔχαρις, *sit is qui bonus & gratus est erga præstitum beneficium*; & contra ἄχαρις, *cui præstitum esse beneficium nihil, est*; *cui frustra benefactum est, beneficij accepti immemor.* 101 Verbale, 261,12. ab εὔλογέω, 38. 102 Vt ὁ ποιῶν, 204,3. ab ἐλείω, μ. ἠσω, *misereor.* Vide 212,30. 103 Vt τύπλων, 183,23. à τρέφω, μ. θρέψω, 304,2. 104 Vt τοῦ λόγου, 125,3. Adiectiuum vt ἄγιος, 250,24. Dicitur πολύσιος quasi πολυούσιος, id est, ποσὸν ἔχων οὐσίαν, *multam habens substantiam, præditus magnis opibus.* Inter articulum τῶν & eius nomẽ πολυσίων, eleganter inseritur genitiuus αὐτοῦ. 105 Vt τοῦ φιλοῦντος, 122,14. à nominatiuo ὁ φιλῶν, 122,14. à nominatiuo ὁ φιλῶν, ῶσα. 106 145,10. 107 Vt τῇ φιλίᾳ, 122,14. denominatiuum, 264,35. ab ὁ καὶ ἡ φιλάνθρωπος, 8, *benignus, humanus*, id est, homines amãs, vel hominum amator. componitur ex φίλος, *amicus*; & ἄνθρωπος, *homo.*

ὁ εὐλογητός, ὸν. 101 102. 103

πολύσιος, ος, ον. 104

105

106

ἡ φιλανθρωπία, 107 ας. φιλάνθρωπος.

EVRI

EVRIPIDIS ORESTES.

1 Εὐριπίδου 2 Ὀρέστης.

ARGVMENTVM.

3 Ὑποθεσις.

Oreſtes propter matris cædem, ſimul & à

5 Ὀρέστης διὰ 4 τὸν 5 τῆς μητρὸς 4 σφαγὴν, ἅμα καὶ ὑπὸ

Furiis exterritus, & ab Argiuis

6 τῶν Ἐρινύων 7 δεισιδαίμονος, καὶ ὑπὸ 8 τῶν Ἀργείων

condemnatus morte, interfecturus Helenam

10 9 καταγνωσθεὶς 10 θανάτῳ, 11 μέλλων 12 φονεύειν 13 Ἑλένην

& Hermionen, eò quòd Menelaus præſens non

καὶ 13 Ἑρμιόνην, 14 ἀνθ' ὧν Μενέλαος 15 παρὼν οὐκ

tulerat opem, prohibitus eſt ab Apolline. Apud nullum

16 ἐβοήθησεν, 17 ἐκωλύθη ὑπὸ 18 Ἀπόλλωνος. Παρ' 19 οὐδενὶ δὲ

15 autem ponitur fabula. Præfatur verò Electra

20 κεῖται 21 ἡ μυθολογία. 22 Προλογίζει δὲ ἡ Ἠλέκτρα

vt ſoror Oreſtis, miſerabili-oratione-vtens propter

23 ὡς 24 ἀδελφὴ Ὀρέστου, 25 ἐλεφνολογοῦσα διὰ

20 Tantalum.

26 τὸν Τάνταλον.

1 Vt ὁ χρύσος, 115,2. 2 Maxima Oreſtis facinora in hac fabula continentur; vt ex eius argumento ac ex Electræ oratione poteris colligere. ideo eam Euripides Oreſtem appellauit. 3 Verbale, 261,7. ab ὑποτίθημι, *ſuppono, principia pono.* cõponitur ex ὑπὸ & τίθημι, 224,8. Vide 388,24. 4 Vt τὸν πηλόν. Verbale 262,36. à σφάζω, vel σφάττω, 169, 13. præteritum medium ἔσφαγα, 197,8. vnde ἡ σφαγή. 5 140,28. 6 Vt τοῦ χρόνου, 146,10. componitur Ἐρινὺς ex ἔρις, *lis*; & νοῦς, *mens*; quaſi ſit mentis lis & prouocatio. 7 Vt χρυσόμορφος, 212,10. à δειμαίνω, *perterreſacio.* Fit à nomine ὁ δεῖμα, δείματος, *pauor, metus*, 216,11. 8 Ἀργεῖος, *Argiuus*, fit à τὸ Ἄργος, εος, *Argos*, clariſſima ciuitas Peloponneſi, nõ procul à Mycenis, vbi Agamemnon Oreſtis pater regnauerat. 9 Vt τυφθεὶς, 195,35. à καταγνύω, cõdemno. 10 Vt τῷ λόγῳ. θανατος dicitur quaſi πανατος, id eſt, *extẽſa, porrecta*, à τανύω, *tendo, extendo.* mors enim ſe ad omnia extendit ac porrigit. Vel verius ἀπὸ τοῦ θνῄσκειν, vel à tertia perſona paſſiui τέθνατ dempto augmento, ατ in ος verſo, & inſerto α. 11 Vt τύπλων, 183,23. à μέλλω, in Symbolo Apoſtolorum, 77. 12 Vt τύπτην, 181,35. à φονεύω, *interficio.* fit à nomine ὁ φόνος, *cades*, 216,11. 13 Vt τὸν πηλόν. 14 Pro ἀντὶ

1 Ὀρέστης. 2 ὁ Ὀρέστης, ου. 3 ἡ ὑποθεσις, ιος. 4 ἡ σφαγὴ, ῆς. 5. 6 ἡ Ἐρινὺς, ὁος. 7 δειμαίνω. 8 ὁ Ἀργεῖος, α. 9 10 ὁ θανατος, α. 11 12 φονεύω. 13. 14 ἀνθ' ὧν.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὢν παρὰν, ὄντ⊙. 15 ὧν, *pro quibus*: id est, eò quòd. vide 8,11. & 9,16. [15] Vt simplex ὤν, ὄντ⊙, 316,12. à πάρειμι, *adsum*. componitur ex

βοηθέω. 16 παρὰ, 172,1. & εἰμὶ, 315,24. [16] Vt ἔτυψε, 176,24. à βοηθέω, μ. ήσω, *auxilior, opem fero*. fit à nomine ὁ βοηθὸς, ὄ, *adiutor*,

17.18 *fautor*, 216,11. [17] Vt ἐτύφθη, 191,36. à κωλύω, *prohibeo*. [18] Vt ς

κεῖται. 19. 20 Πλάτων⊙, 137,3. [19] 143,12. [20] 326,19. [21] Denominatiuũ,

μυθολογία. 21 264,35. à μυθολόγος, *fabulator*: quod componitur ex μῦθος, *fabula*, & λόγος, *sermo*. Quare μυθολογία propriè est ratiocinatio fabularum: sumitur verò pro fabula simpli-

προλογίζω. 22 citer. [22] Vt τύπτῃ, 169,28. à προλογίζω, *prafor*: quod fit (216, 10
11.) à πρόλογος, *prologus, prafatio*: componitur ex πρὸ, *pra*,
23 *ante*, & λόγος, 262,36. [23] ὡς varia significat: hîc sumitur
24 pro *vt, vtpote*. [24] Vt ab adiectiuo ὁ κακὸς, fit fœmininum

ἐλεεινολογέω. 25 ἡ κακὴ: sic ab ὁ ἀδελφὸς, *frater*, fit ἡ ἀδελφὴ, *soror*. [25] Vt πο-
ιῆσα, 204,4. ab ἐλεεινολογέω, μ. ήσω, *conqueror, oratione vtor* 15
lugubri & miserabili. Fit (216,11.) ab ἐλεεινολόγ⊙, *qui miserabili oratione vtitur*. & componitur ex ἐλεεινος, *miserabilis*, & λόγ⊙, *sermo*. Vel potius παρὰ τὸ ἐλεεινὰ λέγειν,
26 facta compositione ex nomine & verbo. [26] Vt τῷ λόγῳ, 20
124,42. de hoc 10,4.

ELECTRA.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Non est vllum malum (vt dicam verbo)

ε [27]Οὐκ[a] [28]ἔστιν [27]οὐδὲν δεινὸν, [29]ὡσ' εἰπεῖν ἔπος, 25
Neque morbus, neque calamitas à-diis-immissa,
Οὐδὲ πάθ⊙, οὐδὲ συμφορὰ [30]θεήλατ⊙,
Cuius non ferat onus hominis natura.
ὁ Ἧς ἐκ γ' [31]ἂν [32]ἄραιτ' [33]ἄχθ⊙ ἀνθρώπα [34]φύσις.
Nam beatus (nec exprobro infortunia) 30
αη Ὅ γὰρ μακάρι⊙, [35]κ' ἐκ [36]ὀνειδίζω τύχας,
Ioue natus, vt aiunt, Tantalus,
[37]Διὸς [38]πεφυκὼς, ὡς λέγεσι, Τάνταλος,
Vertici imminentem paueſcens petram,
Κορυφῆς [39]ὑπερτέλλον[a] [40]δείμαινων [41]πέτρον, 35
Per-aërem-volat, & pendit hanc pœnam:
[42]Ἀεροποτᾶται, κἀξ τίνῃ ταύτῃ δίκῃ·
Vt quidem aiunt, quòd cum-Diis, homo cùm esset,
Ὡς μὲν[a] λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπ⊙ [43]ὤν,
Communis mensæ dignitatem habens æqualem, 40
α Κοινῆς τραπέζης [44]ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
Incontinentem habuit linguam, turpissimum morbum.
[45]Ἀκόλαστον [46]ἔσχε γλῶσαν, [47]αἰσχίστῳ [48]νόσῳ.

Hic

Hic gignit Pelopem: ex hoc Atreus natus-est:
Οὗτος φυτεύει Πέλοπα· [b 49]τοῦ δ' Ἀτρέως [50]ἔφυ. ε
Cui sceptra texens, fatale-fecit Dea
ᾧ [51]σκῆπτρα [52]ξυνάσασ', [a 53]ἀπέκλωσεν θεὰ α
Contentio, Thyesti bellum existenti fratri
Ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
Facere. Quid infanda repetere me oportet?
[54]Θέσθ[ai] [55]τί [56]τ' ἄρρητ' [57]ἀναμετρήσα[σθαί] μ[ε] [58]δεῖ; α. α
Cõuiuio-excepit igitur ipsum liberos interficiẽs Atreus.
[59]Ἔδαισε γὰρ δὴ [60]σφὸν [61]τέκν' [62]ἀποκτείνας Ἀτρέυς. ε. α
Ex-Atreo verò (quę fuerũt. n. in medio taceo infortunia)
Ἀτρέως δ', [63]ἃς χρὴ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας·
Illustris (si modò illustris) Agamemnon natus-est,
Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων [50]ἔφυ,
Menelausque ex Cretensi matre Aëropa.
Μενέλαόσ τε Κρήσσης [o]μητρὸς Ἀερόπης [e]ἄπο.
Duxit-vxorem verò sanè diis inuisam
[64]Γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ πλὼ θεοῖς [65]συγκεκλημένῳ ε
Menelaus Helenam: porrò Clytæmnestræ coniugium
Μενέλεως Ἑλένην· ὁ δὲ, Κλυταιμνήστρας λέχ⊙
Insigne apud Græcos Agamemnon rex.
Ἔπισημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Cui virgines quidem tres natæ-sumus ex vna,
Αἳ παρθένοι μὲν τρεῖς [50]ἔφυμεν ἐκ [66]μιᾶς,
Chrysothemis, Iphigeniaque, Electraque ego,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγὼ, ε. ε
Masque Orestes, matre sceleratissima:
Ὀρέστης τ' Ὀρέστης, [o]μητρὸς [o 67]ἀγοσιωτάτας· ε
Quæ maritum exitum-non-habente implicans veste,
Ἣ [68]πόσιν [69]ἀπείρῳ [70]βρόχοισι [71]ὑφάσματι, α
Occidit. Quorum verò gratiâ, virginem dicere
[72]Ἔκτεινεν. ὧν δ' [o]ἕκατι, παρθένον λέγειν ε
Non est honestum. relinquo hoc obscurum in communi
Οὐ καλόν. [73]ἐῶ τᾶτ' [74]ἀφανῆ ἐν κοινῷ ε
consideranda.
[75]σκοπεῖν.
Apollinem aũt iniustitiæ quidẽ quid opus-est accusare?
Φοίβῳ δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν; ε
Persuadet verò Oresti, matrem, quæ ipsum genuerat,
Πείθει δ' Ὀρέστην, [76]μητέρ', ἥ [77]σφ' [78]ἐγείναθ', ε. α. ε

Universidad de Deusto
Biblioteca

Interficere, apud non omnes gloriam ferens:
Κτεῖναι, πρὸς[79] ἀχ ἅπαντας[80] ἄνκλεαν φέρων·
Attamen occîdit, non inobediens deo.
ε. ς Ὅμως δ'[81] ἀπέκτην', οὐκ[82] ἀπιθήσας θεῷ.
Et ego particeps-fui, tanquam scilicet mulier, cædis,
[83] Κἀγὼ[84] μετέχον, [85] οἷα δὴ γυνὴ, φόνου,
Pyladesque, qui nobiscum patrauit hæc.
ς Πυλάδης[86] θ', ὃς ἡμῖν[87] συνκατείργασαι [b] τάδε.
Inde agresti colliquefactus morbo, ægrotat
Ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ[88] σωθακεὶς νόσῳ, νοσεῖ
Miser Orestes. Hicque prostratus in lecto
[89] Τλήμων Ὀρέστης. [b] ὁ δὲ[90] πεσὼν ἐν δεμνίοις
Decumbit. Matris verò sanguis ipsum agitat
ζ. [20] Κεῖται. τὸ [c] ματρὸς δ' ἅμα[60] νιν[91] προχλατεῖ
Furoribus, nominare enim vereor deas
[a] i Μανίαισιν. ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Eumenidas, quæ hunc certatim exagitant timore.
ζ [92] Εὐμενίδας, αἳ [b] τόνδ' [93] ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
Sextus porrò hic est dies ex-quo cædibus
ζ Ἕκτον δὲ γ' δὴ [b] τόδ'[94] ἦμαρ ἐξότου [+] σφαγαῖς
Mortua mater, igni purgata est corpore:
[95] Θανοῦσα [c] μάτηρ, πυρὶ[90] καθήγνισαι[97] δέμας·
Quibus neque cibos per collum cepit,
Ὧν ἔτε[98] σῖτα δι' [99] ἑρκὸς[100] ἐδέξατο,
Non balnea dedit corpori. intra penulas verò
ω. ς Οὐ[101] λόετρ'[102] ἔδωκε[103] χρωτί.[104] χλανιδίων δ' [c] ἔσω
Tectus, quum quidem corpus leuatum-fuerit morbo,
[105] Κρυφθεὶς, ὅταν μὲν[60] σῶμα[106] κουφισθῇ νόσῳ,
Compos-mentis lacrymat. tum verò è cubili seu lecto
[107] Ἔμφρων δακρύει. ποτὲ [d] ὃ δεμνίων [e] ἄπω
Prosilit celer, vt pullus-equinus à iugo.
[108] Πηδᾷ[109] δρομαῖος, πῶλος [e] ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.

οὐκ ἀδὲν. 27 [27] οὐκ ἀδὲν, *non nullum*, id est, non vllum, vel nullum. Duæ negationes Græcis magis negant. De ἀκ vide 737,5.
ὧδ' εἰπεῖν ἔπος. 28 de ἀδὲν verò, 143,12. [28] 315,31. [29] *Sic dicere verbum*, id est,
29 vt ita dicam; vel, vt breuiter dicam. de εἰπεῖν, 289,9. ἔπος &
ὁ ἡ θελατος, ε. 30 & πέδος, vt τὸ τεῖχος, 153,24. [30] Componitur ex θεὸς &
ἐλαύνω, *impello*. Vide 250,28. [31] Particula potentialis, οὐκ
ἂν. 31 ἂν ἄραιτο, *non ferat*. id est, non possit perferre. Interdum
ἄραιτο. 32 tamen ἂν prorsus vacat, 756,30. [32] Vt τύψαιτο, 200,20. ab
33 αἴρω, *tollo, gesto*. futurū ἀρῶ, 157,32. [33] Dicitur τὸ ἄχθος, &c. *pon-*

dus, onus, quasi τὸ ἄχος, *dolor*, per pleonasmum τοῦ θ. Mauult Sylburgius ἄχθος ex ἄχω deriuare, vt μόχθος ex μοχέω. 34 Verbale, 261,7. à φύω, *produco, gigno, creo*. [35] καὶ 34.35 ἡ φύσις, ιος.
οὐκ, ὦ *non, nec*. [36] Fit à nomine τὸ ὄνειδος, *improperium, op-* 36 ὀνειδίζω.
probrium, ignominia, 216,11. [37] 275,6. [38] Vt πτυφὼς, 183,26. 37.38
à φύω, 175,1. [39] Vt ἡ τυπὴ, 183,23. ab ὑπερπέλλω, *exorior*, 39
superemineo. componitur ex ὑπὲρ, *super*; & πέλλω, *orior*.
[40] Vt τύπλων, 183,23. à δειμαίνω, *timeo*, *formido*: quod fit à 40 δείμαινω, με. ανῶ.
δέος, ε, *timor*, 216,11. [41] ὁ πέτρος, ε, Atticè idem quod ἡ 41
πέτρα cōmuniter, *petra, saxum, lapis*. [42] Vt βοᾶται, 207,12. 42 ἀιερλποβόομαι.
ab ἀιερλποβόομαι, *in aëre volo*. cōponitur ex ἀὴρ, ἀέρος, *aër*;
& ποτάομαι, *volo, volas*. Aldus citra compositionem legit
ἀέρα ποτᾶται. Quam lectionem suscipiunt Heruagiana
& Canteriana editio: imo & ita in veteri manuscripto
haberi affirmat Sylburgius: cui & insolens hæc videtur
compositio: At præpositionis ellipsis poëtis frequēs est.
[43] ὤν, *existens*, 316,12. De participiorū interpretandorum 43
ratione, vide 184,20. [44] Verbale, 261,3. ab ἀξιόω, με. ώσω, 44 τὸ ἀξίωμα, ατος.
dignum puto: quod fit ab ἄξιος, *dignus*, 216,11. [45] A κηλάζω 45 ὁ ἡ ἀκήλαστος, ε.
με. άσω, id est, *punio*, ducitur verbale, κηλαστὸς, 261,12. cum
α priuatiuo, ἀκήλαστος, *incastigatus, impunitus*, id est, in-
temperans, incōtinens, libidinosus, flagitiosus. [46] 381,14. 46 ἔαγον, ες, ε.
[47] Vt τλὼ τμηλὸς. Adiectiuum vt κηλὸς, 252,31. superlatiui 47 αἴσιος, η, ον.
gradus, 255,29. [48] 126,14. [49] Subauditur Præpositio ἐκ. 48.49
[50] 415,45. [51] Verbale, 261,3. à στέφω, *corono*. ac propriè στέμμα 50 ἔφων, υς, υ.
significat coronam: sed sumitur etiam pro sceptro, vel 51 τὸ στέμμα, ατος.
corona regia, aut diademate: quæ regis sunt insignia.
[52] Vt τύψασα, 183,30. à ξαίνω, *neo, texo*, μ. ξανῶ, 157,33. Ao- 52 ξῆνα. ξαίνω.
ristus primus, ἔξηνα Atticè, vt ἐμίλησα, 177,9. Quidam sub-
scribunt ι, alij minimè. [53] Vt ἔπυσε, 176,24. ab ἐπικλώθω, 53 ἐπικλῶσα.
voluo fusum: & refertur ad fatum siue Parcas, quarum
vna Clotho nominatur, quasi *per fila Parcarum instituo, fatale facio, fataliter instituo*. In Aldino exemplari hæc
sententia sic legitur; ἐπέκλωσεν θεὰ, ἕξιν Θυέστῃ, &c. vt sit
hic sensus; ἐπέκλωσεν θεὰ, *fatale fecit Dea*, scilicet Clotho,
θεὰ ἔξιν πόλεμον Θυέστῃ, &c. *inferre litem bellum*, appositorie, id est, bellum litigiosum. [54] 226,14. [55] 145,2. [56] 354, 54.55 θεᾶ.
30. & 400,11. [57] Vt τύψασα, 201,9. ab ἀναμετρέω, με. ήσω, *re-* 56.57 ὁ ἄρρητος.
metior, repeto, recogito. [58] 363,6. [59] Vt ἔπυσε, 176,24. à 58.59
θάλπω, *conuiuor, cōuiuio & mensa excipio*. [60] 243,37. [61] 125, 60.61 τὸ τέκνον, ε.
38. [62] Vt τύψας, 183,30. ab ἀποκλείνω. Vide 330,11. & 14. Igitur 62 ἀποκλείνας.
τέκνα ἀποκλείνας, *liberos interficiens*, vel *liberis interfectis, postquam Thyestis fratris liberos interfecisset*. Vide 184,20.
[63] Vide 690,23. [64] Sic sensum collige: δὴ, *porrò*, ὁ μὲν Με- 63.64 γαμεῖ δ' ὁ μὲν
νέλεως, *Menelaus quidem*, γαμεῖ Ἑλένην τὴν συναμύνην θεοῖς· δὴ, &c.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὁ ἦ Ἀγαμέμνων, αὐαξ, *at Agamemnon rex*, ſupple γαμεῖ, τὸ λέχος, &c. γαμεῖ vt ποιεῖ, 203,9. à γαμέω, de quo 359,28.

65 [65] Vt ποικιλμῶλω, 205,31. à συγέομαι, *odioſum*: paſſiuè: *inuiſus ſum*. [66] 145,24. & 252,36. [67] Pro αὐοσιωζόμης, °. Eſt ſuperlatiui gradus, vt σοφώτατος, 255,11. à poſitiuo αὐόσιος. 5

ὁ πόσις, ιος. 68 Vide 70,15. [68] ἡ πόσις eſt *potus*, *potio*: verùm ὁ πόσις, eſt *maritus*, *vir*, *ſponſus*: ſic dictus, quòd veluti potione terræ miſta generantur plantæ, ita vir mulieri miſtus cauſa eſt procreationis liberorum. [69] τὸ πέρας vel πεῖρας, *finis*: ἄπειρος, *ſine & exitu carens*, 68,34. & 70,15. Aſtutè ad modum Clytæmneſtra Agamemnoni Troia reuerſo ac diis ſacrificaturo porrexit veſtem quandam oblongam & ἄπειρον, cui videlicet nulla erat à ſuperiori parte apertio, qua caput aut brachia exereret; vt illum ea obuolutum, adiuuante Ægiſtho (cum quo illa, abſente viro, adulterij conſuetudinem habuerat, & qui tum abditus erat in inſidiis) miſerè trucidaret. [70] Vt τυπῆσαι, 183,33. à περιβάλλω, *circundo*. [71] Verbale 261,3. & 24. ab ὑφαίνω, *texo*. Vide 307, 3. [72] Vt ἔτυψε, 176,24. à κλείω, 62. [73] Vt βοᾷ, 206,15. ab ἰάω.

ὁ ἡ ἀσαφὴς, ές. 74 [74] ὁ καὶ ἡ σαφὴς, *manifeſtus*: cum α priuatiuo, ὁ καὶ ἡ ἀσαφὴς, καὶ τὸ ἀσαφὲς, ές, *obſcurus*, *a*, *um*. [75] Vt ποιεῖν, 203,36. à

σφέ. 76.77 σκοπέω. [76] 266,19. [77] Euripides ac Sophocles interdum vſurpant duale σφὲ pro ſingulari ἕ. atque hoc Pronomen primitiuum tertiæ perſonæ, non raro ponitur loco relatiui ὡός, 244,7. [78] 359,41. & 360,6. [79] 735,16. [80] Denominatiuum, 264,35. ab εὔκλεης, *inclytus*, *celebris*: quod fit ab εὖ, (70,30.) & τὸ κλέος, *gloria*, *decus*. [81] Vt ἔτυψε, 170, 24. ab ἀποκλείω. [82] Vt τύψας, 183,30. ab ἀπειθέω, *non pareo*: quod fit ab adiectiuo ὁ καὶ ἡ ἀπειθὴς, ές, *inobediens*, *impersuaſibilis*, 216,15. ἀπειθὴς verò componitur ex α priuatiuo, & πείθομαι, *perſuadeor*, *pareo*: à πείθω, *perſuadeo*.

μετέχον. 83. 84 [83] 314,4. [84] Vt ſimplex ἔχον, 381,14. à μετέχω, *particeps*
85 *ſum*. componitur è μετ (172,1.) & ἔχω. [85] Id eſt, *pro parte mea muliebri*. οἷα, *qualiter*, aduerbium ex neutro plurali, 249,1. ab οἷος, οἵα, οἷον, *qualis* & *quale*. De γυνὴ vide

ϑ' 86 274,36. [86] Pro τε, 8,11. [87] Vt πέφραγμαι, 188,12. à

συγκατεργάζομαι. 87 συγκατέργαζομαι, *vnà patro*, *ſimul perpetro*, *alicui operam præſto*. Græci ſæpe vtuntur verbo compoſito, vbi nos vſurpamus ſimplex & Præpoſitionem ſeparatam: συγκαὶ ἐργάζομαι ἡμῖν, pro κατέργαζομαι σὺν ἡμῖν. Componitur ex σύν, 401,25. & κατ, atque ἐργάζομαι, *operor*; quod per ζ augetur, 286,22.

σωτακείς. 88 & 288,43. [88] Vt τυπείς, 196,1. à σωτήκω, *colliquefacio*. com-
ὁ καὶ ἡ τλήμων. 89 ponitur ex σύν, & τήκω, *liquefacio*. Vide 196,14. [89] Ver-
90. 91 bale 261,35. à τέτληκα, *tolero*, 328,35. [90] 397,32. [91] Vt ποιεῖ,

τροχηλατία. 203,9. à τροχηλατέω, *aurigor*, quaſi *rotâ agito*. fit ab ὁ τροχὸς,

ἅρπης, ος, id eſt, *auriga*: quod componitur ex ὁ τροχὸς, ὅ, *rota*, & ἐλαύνω, *impello*, *agito*. [92] Furiæ infernales quæ Ἐρινύες (vt dictũ eſt numero 6.) appellantur, quamuis Oreſtem, ob patratum parricidium, ardentibus tædis agitarent & inſectarentur: Electra tamẽ, ne illis offenſioribus Oreſtes vteretur, in eas quicquam grauius dicere non audet, neque ipſas Ἐρινύας, vero quidem, ſed odioſo nomine appellare: verùm eas & Deas & Εὐμενίδας nuncupat, quaſi *beneuolas*. εὐμενὴς enim, vnde Εὐμενίδες, eſt *beneuolus*, ab εὖ, 262,2. & μένος, *mens*, *virtus*, *robur*. Re vera tamen Εὐμενίδες dictæ ſunt per antiphraſim, quòd minimè ſint beneuolæ, neque in illis bonus animus vel virtus conſpiciatur. [93] Vt βοῶνται, 207,14. ab ἐξαμιλλάομαι, *certatim exagito ſeu exerceo*. componitur ab ἐξ & ἀμιλλάομαι, quod fit ab ἡ ἄμιλλα, *certamen*, *contentio*, 216,15. [94] 274,20. [95] Vt τυπῆσαι, 183,24. à θνήσκω, 385,22. Vide 387,11. [96] Vt πέφραγμαι, 188,12. à καθαγνίζω, μι. ἰσω; quod cõponitur è καθ, 172,1. & 13. & ἁγνίζω, *purgo*: quod fit ab ἁγνὸς, *purus*, 216,15. [97] Indeclinabile. [98] ὁ σῖτος, ου, *frumentum*: ſed τὸ σῖτον, ου, (vnde τὰ σῖτα) eſt *panis*, *cibus*. [99] δέρω, *excorio*: vnde verbale (262,36) ἡ δέρη, *collum*, *ceruix*, *gula*: ſic dicitur, quòd à collo ſumi ſoleat excoriationis initium. [100] Vt ἐτύψαϑ, 197,35. à δέχομαι, *capio*. [101] Verbale 261,12. à λέω, *lauo*. τὸ λουτρὸν penultimâ circumflexâ, eſt locus balnearũ: λοετρὸν verò acuta vltima, eſt balneum ſiue lauacrum: in qua ſignificatione hoc loco accipitur, quamuis λοὲ acuatur. propter apoſtrophum enim Accentus retrahitur, & λόετ' pro λοετρὰ dicitur. vide 9,39. [102] 228,20. & 234,29. & 302,8. [103] Vt φωτὶ, 147,12. [104] Diminutiuum, 264,17. ab ἡ χλανὶς, ἴδος, *veſtimentum tenuiſſimum*. [105] Vt τυφθεὶς, 195,35. à κρύπτω, *tego*, *abſcõdo*, *occulo*. [106] Vt τυφθῇ, 195,1. à κεφίζω, *leuem facio*, *ſubleuo*: quod fit (216,15.) à κέφος, *leuis*. [107] Componitur ex εὖ (402,2.) & φέλω 135,21. [108] Vt βοᾷ, 206,15. à πηδάω. [109] 265,12.

92 οἱ Εὐμενίδες.
93 ἐξαμιλλάομαι.
94. 95 θανεῖσα.
96 καθαγνίσας.
97 τὸ δέμας.
98 ὁ σῖτος: τὸ σῖτος.
99 ἡ δέρη, ης.
100
101 λοετ' pro λοετρὰ.
102 ἔδωκα, ας, ε.
103. 104 τὸ χλανίδιον, ου.
105 κρύψαι, ου.
106 κεφίζω.
107 ὁ καὶ ἡ ἐμφερὴς,
108 ους.
109 δρομαῖος.

ARISTOPHANIS

[1] ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Comici - poëtæ Plutus.

[2] Κωμῳδοποιοῦ [3] Πλοῦτος.

Ariſtophanis Grammatici argumentum per Iambica.

Ἀριστοφάνους [4] Γραμματικοῦ ὑπόθεσις διὰ [5] ἰάμβων. φ

Oraculum-conſulit iuſtus exiſtens quidam & pauper,
[6] Μαντεύεται δίκαιος ὢν τις καὶ πένης,

Universidad de Deusto
Biblioteca

An mutatis *moribus*, diuitiarum compos-esse possit.
Εἰ [7] μεταβαλὼν, πλούτου [8] τυχεῖν [9] δυνήσεται.
Respondit Deus, sequendum quemcunque
[10] Ἔχρησεν ὁ Θεὸς, [11] συνακολουθεῖν [12] ᾧπερ [y] ἂν
virum offenderit. Plutus verò conspicitur cæcus.
[13] Ἀνδρὶ [14] περιτύχῃ. Πλοῦτος δ' ὁπαδὸν τυφλός.
Cognitũ autem ipsum duxit domum, alios populares
[15] Γνοὺς δ' αὐτὸν [a] [15] ἤγαγεν [17] οἴκαδ', ἄλλους [18] δημότας
Vocans ad participandum. postea sanare pupillas
[19] Καλέσας [20] μεταδοῦναι. [21] ἔπειθ' [22] ὑγιάσαι τὰς κόρας
Accelerabant: in Æsculapij verò deducebant. sed
Ἔσπευδον· [23] εἰς Ἀσκληπιεῖον δ' [24] ἀπῆγον. ἡ δὲ
Repentè Paupertas prohibuit.
Ἄφνω Πενία [25] διεκώλυσεν.
Tamen visum-recipiente ipso, sceleratorum
Ὅμως [26] ἀναβλέψαντος αὖτε, τῶν κακῶν
Nullus ditabatur: sed proborum erant bona.
Οὐδεὶς [27] ἐπλούτει· τῶν δ' ἀγαθῶν [28] ὧν [29] τἀγαθά.
Præfatur autem seruus aduersus herum, quòd
†Προλογίζει δὲ θεράπων πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι
cæcum & senem subsequi non erubesceret.
τυφλῷ καὶ [30] γέροντι [11] καταβολουθεῖν ἐν [31] ἡχοῦσι.

1 [1] 273,38. [2] ὁ κῶμος, commissationũ & lasciuiæ Deus,
ὁ κωμῳδοποιὸς, ὅ. 2 in cuius sacris celebrandis iuuenes procaces petulantia
carmina decantabant. Per antonomasiam verò κῶμος
sumitur pro huiusmodi iuuenum contubernio, ac pro
ipsa iuuenili procacitate. à κῶμος verò & ᾠδή, id est, *cantus*, fiunt κωμῳδία, *comœdia*; κωμῳδὸς, *comœdus*; & κωμῳδοποιητὴς siue κωμῳδοποιὸς, *poëta comicus*, *comœdiarum*
ὁ πλοῦτος, ου. 3 *scriptor vel factor*. fiunt enim à ποιῶ, *facio*. [3] πλοῦτος si-
gnificat diuitias & diuitiarum deum: vnde ex vocabuli
amphibolia festiuæ admodum in hac comœdia fiunt
allusiones, dum Poëta per Plutum deum, ipsas diuitias
ὁ γραμματικὸς, ὅ. 4 vult intelligi. 4 Possessiuum 164,8. à τὸ γράμμα, ατος, *littera*,
ἰαμβος. 5 quod est verbale, 261,3. à γράφω, *scribo*. [5] ἰαμβος, est pes
μαντεύομαι. 6 iambus, & versus iambicus. [6] Vt τύπτειν, 185,28. à μαν-
τεύομαι, *oraculum cõsulo vel edo*; fit ab ὁ μάντις, εως, *vates*,
7 *diuinus*, 216,15. [7] Vt τυπῶν, 183,25. à μεταβάλλω, *muto & mu-*
tor. Intellige hîc ex Aristophanis contextu, τὰς τρόπους:
μεταβαλὼν τὰς τρόπους, *mutans mores & rationem vitæ*; vel,
τυχεῖν. 8 *mutatis moribus*. Vide 184,20. [8] Vt τυπεῖν, 182,1. à τυγχά-
δυνήσομαι, ῃ, εται. 9 νω, 412,2. [9] Vt τύψειν, 198,7. à δυνάμομαι, *possum*, quasi à δυνά-

μω μ. ήσω. [10] Vt ἔτυψε, 176,24. à χράω, μ. ήσω, *oraculum* 10
reddo, respondeo. [11] Vt ποιεῖν, 203,36. à συνακολουθέω. [12] 240, 11. 12
8. & 647,6. [13] 140,30. [14] Vt τύπῃ, 181,23. à περιτυγχάνω, *of-* 13.14 περιτύχω, ῃς, ῃ.
fendo, obuius fio. vide 410,3. [15] 360,10. [16] 332,14. [17] Ad- 15 γάγε.
uerbium loci, 248,15. ab ὁ οἶκος, *domus*. [18] 265,18. [19] Vt τύ- 16 ἤγαγον, ες, ε.
ψας, 183,29. à καλέω, 213,32. [20] Vt τυπεῖν, 182,1. à μετέχω, sed 17 οἴκαδε.
tanquam à μεταχέω. Vide 381,14. & 382,10. [21] Pro εἶπε, 8,11. 18.19 ὁ δημότης, ου.
[22] Vt τύψω, 181,37. ab ὑγιάζω. [23] 702,22. [24] Vt ἔτυπτον, 20 μεταχεῖν.
170,23. ab ἀπάγω, quod componitur ex ἀπὸ, 172,1. & ἄγω, 21
10 332,13. & 29. [25] Vt ἔτυψε, 176,24. à διακωλύω. [26] Vt τύ- 22.23.24 εἰς Ἀσκλη-
ψαντος, 183,19. ab ἀναβλέπω, *suspicio*, & *visum recipio*, *post* 25.26 πιεῖ.
cæcitatem oculis restituor. Vide 184,20. & 641,4. [27] Vt 27 πλουτέω.
ἐπαιδή, 203,12. à πλουτέω, *ditor*, *dines euado*. fit à nomine
πλοῦτος, 216,15. [28] 315,33. & 636,20. [29] 313,9. Editiones vul- 28. 29
15 gatæ habent προλογίζει ὁ θεράπων δυσχεραίνων τοῦς τῷ δε-
σπότῃ. nam præfatur indignans seruus aduersus herum.
[30] 138,6. & 647,6. [31] Vt ἐτύπτετο, 185,34. ab ἀκούομαι. 30. 31

CARION SERVVS.

[32] ΚΑΡΊΩΝ ΘΕΡΆΠΩΝ.

Quàm difficilis res est, ô Iupiter & dij,
Ὡς [33] ἀργαλέον [34] πρᾶγμ' [a] [35] ἐστὶν, [36] ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, α
Seruum esse desipientis heri.
Δοῦλον [37] φρονεῖν [38] παραφρονοῦντος δεσπότου.
Si enim optima seruus dicens fuerit,
Εἰ γὰρ τὰ [39] βέλτιστ' ὁ θεράπων [40] λέξας [41] τύχῃ. α
Visum-fuerit verò non facere hæc possessori,
[42] Δόξῃ δ' μὴ [43] δρᾶν ταῦτα [44] τῷ κεκτημένῳ,
Participem-esse necesse *est* seruum malorum.
Μετέχειν [45] ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
Corporis enim non sinit dominum
Τῷ σώματος γὰρ οὐκ [46] ἐᾷ τὸν κύριον
Imperium-habere fortuna, sed emptorem.
[47] Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ [48] τὸν ἐωνημένον.
Et hæc quidem sanè sic *se habent*. verùm Apollinem,
Καὶ ταῦτ' μὲν δὴ [49] ταῦτα. [50] τὸν δ' Λοξίαν,
Qui vaticinatur ex tripode auro-ductili facto,
Ὃς [51] θεσπιῳδεῖ τρίποδος [e] ἐκ [52] χρυσηλάτου,
Accusatione iusta accuso hac, quòd
[53] Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτῃ, ὅτι
Medicus cùm-sit, & vates, vt aiunt, sapiens,
Ἰατρὸς ὢν, καὶ μάντις, ὡς [54] φασι, σοφὸς

Insa

Universidad de Deusto
Biblioteca

Insanientem dimisit meum herum,
α [55]Μελαγχολῶντ' [56]ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
Qui sequitur post hominem cæcum,
Ὅστις ἀκολουθεῖ καθ' ὁπὴν ἀνθρώπῳ τυφλῷ,
Contrarium faciens, quàm conueniret ipsi facere.
ε [57]Τἀναντίον [58]δρῶν, ἢ [59]χρῆν αὐτὸν ποιεῖν.
Nam videntes, cæcis præimus:
Οἱ γὰρ βλέποντες, τοῖς τυφλοῖς [60]ἡγούμεθα;
Hic autem sequitur, &-me insuper cogit:
ε Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, [61]κἀμὲ προσδιαζεται·
Et id, respondente *ipso* prorsus neque hilum.
α [62]Καὶ ταῦτ', [63]ἀποκεινομένου [64]τοπαράπαν οὐδὲ [65]ῥύ.
Ego quidem igitur non vllo-modo conquiescam,
ι Ἐγὼ μὲν οὖν οὐ [66]ἔαν' ὅπως [67]σιγήσομαι,
Si non dixeris, quid hunc sequamur tandem,
ε [68]Ἢν μὴ [69]φράσῃς, [70]ὅ τι [b]τῷδ' ἀκολουθῶμέν ποτε,
O here: sed tibi facessam negotia.
α [71]Ὦ δέσποτ'· ἀλλά σοι [72]παρέξω [34]πράγματα.
Non enim me verberabis, coronam habentem saltem.
Οὐ γάρ με [73]τυπτήσεις, [74]στέφανον ἔχοντά γε.

32 [32] Καρίων seruum sonat, quod ea Caria multi Athenis
33. 34. 35. 36. 37. seruirent. [33] 265,10. [34] 261,3. [35] 315,31. [36] 275,6. [37] 361,33.
παραφρονέω. 38 [38] Vt πονῶντος, 204,3. à παραφρονέω, *desipio*: quod fit 216,15.
ab ὁ καὶ ἡ παράφρων, ον, *demens*, & *quasi extra mentem*
βέλπω. 39 ex παρά, *extra*, & ἡ φρήν, *mens*. [39] Pro βέλτιστα, 8,11. & 255,25.
τύχω, ης, ῃ. 40. 41 [40] Vt τύψας, 128,29. à λέγω. [41] Vt τύπῃ, 181,23. à τυγχάνω, 410,
δόξω, ης, ῃ. 42. 43 3. [42] 351,43. [43] Vt βοᾷν, 207,3. & 214,19. à δράω δρᾶν, 212,24.
ἡ ἀνάγκη, ης. 44. 45 [44] Vt τετυμμένον, 195,32. à κέλομαι, 286,9. & 338,31. [45] Huic
46 voci familiare est, vt habeat subauditū verbū ἐστί: ἀνάγκη,
necessitas, subaudi, *est*: vel, *necesse est*. [46] Vt βοᾷ, 206,15. ab
ἐάω. Huius clausulæ sensus talis est: Fortuna non sinit
47 dominū corporis (id est, eū cuius est corpus) habere im-
ὁ ἐωνημένος. 48 perium in suum corpus, sed, &c. [47] Vt ποιεῖν, 203,36. à κάμνω.
τὸ ἔπος. 49 [48] Vt τὸ τετυμμένον, 195,32. ab ἀνέομαι, *emo*. Vide 298,12.
ὁ Λοξίας, ου. 50 [49] Neutrum plurale ab ἔπος, 240,18. hîc aduerbialiter, pro
Θεσπιῳδέω. 51 quùm; quòd eius responsa essent obliqua & tortuosa. [51] Vt
ποιεῖ, 203,9. à Θεσπιῳδέω, *res diuinas cano*. & ᾄδω, *cano*. Nam
Θέσπιον, pro *re diuina*, citatur in vulgar. Lexic. tamen sine
exemplo, & ᾄδω, *cano*: tutius erit igitur cum Eustathio,
dicere Θεσπᾳδεῖν, cū primitiuo Θεσπῳδός (quod poëtis est
Θεσπαιδός, vt notauit post Hesych. Sylb.) compositum ex
Home

Homerico Θέσπις ἀοιδός: vt quemadmodū *Vaticinari* Latinis, est canere vatis in morē: sic Græcis Θεσπῳδός dicatur ὁ ᾄδων ὡς Θέσπις ἀοιδός, *qui canit vt vates diuino instinctu verba fundens*: sic ψαλτῳδός dicitur ex ψάλτης & ᾠδός, *qui voce simul & fidibus canit*. [52] Dictio composita ex χρυσός, *aurum*, & ἐλαύνω, *duco*. [53] Vt ὄφιν, 148,37. & 154,13. verbale, 261,7. à μέμφομαι. Vide 650,19. [54] 328,2. & 650,19. [55] Vt βοᾶν, 207,6. à μελαγχολάω, *insanio*, *atra bile laboro*. componitur enim ἐ μέλας, αινα, αν, *niger*, *a*, *um*, 251,4. & χολή, *bilis*: quę duplex est, flaua, & atra: atq; hæc μελαγχολία dicitur: qua qui laborant, à furore haud longè absunt. quare pro furore & insania sæpè ponitur; & μελαγχολάω est *insanio*. Hîc nota γ positum pro ν, à neutro μέλαν, propter χ sequēs. Vide 10,12. & 175,18. [56] Vt ἔπυσε, 176,24. ab ἀποπέμπω. [57] 311,20. [58] Vt βοᾶν, 207,6. à δράω. [59] Imperfectū à ποιέω. [60] Vt ποιεῖτε, 204,12. ab ἡγέομαι. [61] 315,24. [62] *Et hæc*: Latinè dicimus, *idque*, subaudi *facit*: id est, cogit me eadem secum facere; idque cùm nihil prorsus mihi huius erroris causam scisciranti respondere velit. [63] Vt τυπτήσω, 195,29. ab ἀποκρίνομαι, *respondeo*. Vide 763,29. Participium ἀποκεινόμενος refert ANTESIGN. ad Chremylum: videtur tamē Pluto dictum: Ira vt Carion horū duplicis insimulet stultitiæ, quod & cæcum sequatur & mutum, qui nec videat quidpiam nec loquatur: nihil enim locutus adhuc fuerat Plutus: imò post interrogatus, vix minis cogi ad confessionē edendam potest. [64] Aduerbium cū articulo sub forma adiectiui neutri, vt τοπαρᾶτον, 260,6. & componitur ex παρά, & πᾶν, *omne*. [65] ῥύ, minimum quiddam significat, vt sordes vnguium, & fabarū hilum, rem videlicet vilissimam: aut vocē suillam, quam edere solent ij qui grauantur sermone respondere. Hinc Latinum verbum, *grunnio*, & Græcum ῥύζω. [66] Pro ἔστιν ὅπως, 315,30. & 285,36. verbum è verbo, *est quando*; vel, *est quomodo*, id est, vnquā, vllatenus. [67] Vt βοήσομαι, 208,26. à σιγάω, *sileo*, *conquiesco*. [68] *Si non*, id est, *nisi*. [69] Vt τύψης, 181,20. à φράζω. [70] Pro διότι, *cur*, *quorsum*. [71] Ὁ δεσπότης, ου, ὦ δέσποτα, 265,27. [72] Παρέχω, μι. παρέξω, *præbeo*, *exhibeo*. [73] 351,15. [74] Seruos coronam habentes in capite, dominis non licebat cædere. imponebant autem seruis coronas, si Apollinem consulturi, viæ comites illos sibi adiungerēt.

CREMYLVS HERVS.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ ΔΕΣΠΟΤΥΣ.

Per Iouē nō, sed detracta corona, si offendas paululū me,
Μὰ [75]Δί, ἀλλ' [76]ἀφελὼν τὸν στέφανον, ὦ [77]λυπῆς [78]τί με;

Universidad de Deusto
Biblioteca

Vt magis doleas. Car. Nugæ. non enim cessabo
Ἵνα μᾶλλον[79] ἀλγῇς. Καρ. λῆρος. ἐγὼ[80] παύσομαι.
Priusquam dixeris mihi, quisnam sit hic.
ε Πρὶν[γ] ἂν[69] φράσῃς μοι,[81] τίς ποτ'[α] ἐστὶν[82] οὗτοσί.[83]
Beneuolus enim existens tibi interrogo multùm valde. 5
[84]Εὖνους γὰρ ὢν σοι σὲ πανυ σφόδρα.[85]
Chr. Sed non te celabo: meorum enim seruorum
α Χρ. Ἀλλ' οὐ σε[86] κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ[87] οἰκετῶν
Fidelissimum censeo te & taciturnissimum. 10
Πιστόταζον[88] ἡγοῦμαί σε καὶ[89] κλεπτίσταζον.
Ego Dei-cultor & iustus existens vir.
Ἐγὼ[90] θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
Malè afflictabar, & pauper eram. Car. Noui hercle.
Κακῶς[ε] ἐφαρτόν, κἠπένης[28] ἐμοῦ. Καρ.[91] οἶδα[92] τοι. 15
Chr. Alij verò dicebantur, sacrilegi, rhetores,
ε Χρ. Ἕτεροι δ'[93] ἐπλήττων,[24] ἱερόσυλοι,[95] ῥήτορες·
Et syncophantæ, & scelerati. Car. Credo.
Καὶ[96] συκοφάνται, κἠπονηροί. Καρ. πείθομαι.
Chr. Interrogaturus itaque profectus-sum ad Deum,
Χρ. [97]Ἐπερησόμενος οὖν[98] ἠχόμην[99] ὡς τὸν Θεὸν, 20
Meam quidem ipsius miseri, penè
Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτὸν τὸν ταλαιπώρου, σχεδὸν
Iam reputans exhaustam-esse vitam:
Ἤδη νομίζων[100] ἐκτετοξεῦσθαι βίον·
Verùm filium, qui existens vnicus mihi est, 25
ε Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ[101] ὢν μόνος μοι[101] τυγχάνει,
Rogaturus num oporteret mutatis moribus,
[102]Πλησόμενος εἰ[103] χρὴ[7] μεταβαλόντα τὸν τρόπον,
Esse versutum, iniustum, sani nihil:
[104]Εἶναι[105] πανοῦργον,[106] ἄδικον,[107] ὑγιὲς[108] μηδὲν· 30
Quippe vitæ hoc ipsum ratus conferre:
ο Ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ[109] νομίζας[χ] ξυμφέρειν.
Car. Quid igitur Phœbus cecinit è coronis?
α Καρ. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος[α] [110]ἔλακεν[111] ἐκ τῶν στεμμάτων; 35
Chr. Audies: manifestè enim Deus dixit mihi hoc:
Χρ.[112] Πλήν·[113] σαφῶς γὰρ ὁ Θεὸς[114] εἶπέ μοι[115] τοδί·
Cui occurrerem primùm, exiens,
[116]Ὅτῳ[χ] [117]ξυαντήσαιμι πρῶτον, [118]ἐξιὼν,
Iussit eum non dimittere me postea:
ε [119]Ἐκέλευσε τοῦτο μὴ[120] μεθιέσθαί μ' ἔτι· Per

Persuadere verò meipsum *illi* cõsequi *me* domũ-vsque.
Πείθειν δ' ἐμαυτὸν[χ] [111]ξυνακολουθεῖν[17] οἴκαδε. ε
Car. Et huic occurristi igitur primo? Chr. Huic.
Καρ. Καὶ[†] τῷ[c] [χ] [121]ξυανῆλθες δῆτα πρώτῳ; Χρ.[83] τουτῳί.

5 [75] 275,6. [76] Ex λύπη (172,1. & 9.) & ἑλὼν, 355,17. [77] Vt ποιῆς, 203,31. à λυπέω, quod fit ab ἡ λύπη, *molestia, dolor*, 216, 15. [78] Id est, κατά τι, *in aliquo*: vel, etiam in re minima. Vide 626,25. [79] Vt ποιῆς, 203,31. ab ἀλγέω, quod venit à τὸ ἄλγος, *dolor*, 216,15. [80] Vt τύψομαι, 198,7. à παύομαι. [81] τίς ποτε, *quis tandem, quisnam*. [82] 315, 31. [83] 240,22. [84] Per crasim ab οὖνος, quod componitur ex εὖ, 262,2. & νόος, 268,30. [85] *Valde valde*, id est, vehementissimè. [86] κρύπτω, μ. κρύψω. [87] 265,15. [88] Vt ποιῆσαι, 204,10. [89] 257,22. [90] Componitur ex θεὸς, *Deus*; & σέβω, *colo & veneror reuerenter*. [91] 377,30. [92] τοι nunc affirmat, nunc redundat. [93] Vt ἐποίουν, 203,14. à πλήττω, 27. [94] Componitur ex ἱερὸν, *sacrum*; & συλάω, *prædor, compilo*. [95] 354,28. & 262,6. vulgò tum rhetores malè audiebant. [96] φαίνω interdum significat *accuso, defero*; à quo, cum nomine τὸ σῦκον, id est, *ficus*, fit verbale (261,12.) ὁ συκοφάντης, id est, calumniator, & qui de re vel minima in ius aliquẽ vocat quasi *ficuum delator*. [97] Vt τυψόμενος, 201,23. ab ἐπέρομαι, quod componitur ex ἐπὶ & ἔρομαι, 379,13. [98] 352,40. [99] Atticè pro ᾤμην. [100] Vt πετύφθαι, 195,15. ab ἐκβοξεύω, *exhaurio*; sumptum vel à pharetra sagittis exhausta, vel ab iis quæ sagittis confecta pereunt. componitur enim ab ἐκ & τοξεύω, 190,1. quod fit à τὸ τόξον, *sagitta, telum, arcus*, 216,15. [101] In ὢν τυγχάνω, redundat ὤν. Est autem hæc loquendi forma Atticis familiaris. [102] 398,13. [103] 416,10. [104] 316,11. [105] Componitur ex τὸ πᾶν, *omne*; & τὸ ἔργον, *opus*; quasi ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, *omnibus operibus sese immiscens*. Verùm quia huiusmodi calidi esse solent, factum est vt accipiatur pro *calido, vafro, versuto*. [106] Componitur ex α priuatiuo, (68,24.) & δίκη, *iustitia ius*. [107] ὁ καὶ ἡ ὑγιὴς, ἐος, *sanus*; neutrũ τὸ ὑγιὲς, quod Græcis sonat omne id quod probatur. Vnde & vulgatum hoc prouerbium, ὑγιὲς μηδὲν, & ὑγιὲς οὐδὲ ἓν, siue οὐδὲν ὑγιὲς, cum omnia displicent, cum nihil est verum, nihil nõ corruptum, nihil simplex aut candidum. [108] 143,26. [109] Vt τύψας, 183,29. à νομίζω, μ. ἶσα, *puto, reor*. [110] Vt ἔτυπε, 177,34. à λάκω, *resono, crepo, cano, do oraculum* vt Phœbus. Vel fortasse rectius (vt ἔφην, 303,2.) à λακέω, *resono, crepo*: nam thematis λάκω, nulla proferuntur exempla: λακέω autem & ληκέω reperiri annotatum est suprà, 373,22. [111] Id est, è tripode coronis insi

Universidad de Deusto
Biblioteca

insigni. τὸ σῆμα, ατος, verbale à σήφω, vt suprà dictum
112 est, in Electra num. 51. [112] Pro σοῦση, 398, 11. vt ὄψῃ
113 pro ὄψῃ, 306, 33. & 36. [113] ὁ καὶ ἡ σαφὴς, ἑος, manifestus: ἔς
114 σαφέων καὶ σαφῶν; vnde σαφῶς, 248, 20. [114] Vt ἔπτω, 177, 34.
115 ab ἕπω, 286, 17. & 24. [115] 246, 2. [116] 247, 32. [117] Vt τύψαι-
116. 117 μι, 180, 23. à ξυναντάω, μ. ήσω, à σύν & ἀντάω, occurro. [118] Ab
118. 119 ἐξ & ἰών, 318, 5. [119] Vt ἔπτυξε, 176, 24. à κελεύω. [120] Vt πῆξε-
120 σθαι. 225, 36. à μεθίημι, dimitto, ex μέθ, 172, 1. & 10. & ἵημι,
121 320, 8. [121] Vt βοᾷς, 206, 15. à ξυναντάω, 117. ξυναντᾷς, occurris; vel occurristi; vt sit præsens positum pro præterito.

σαόφρ.
σαφῶς.
ἕπον, ες, ε.
τυθί.
ἄτω.
ἐξιών.
μεθίεσθ.

HESIODI ASCRÆI

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Opera & Dies.

ἔργα καὶ ἡμέραι.

Musæ Pierides carminibus celebrantes,
Μῶσαι [1] Πιερίηθεν [k] ἀοιδῇσι [2] κλείουσαι,
Adeste, Iouem dicite vestrum patrem cantantes,
α. α [3] Δεῦτε, [4] Δί' [5] ἐννέπετε [6] σφέτερον [7] πατέρ' [u] ὑμνείουσαι,
Quare mortales viri *sint* pariter obscuriq; nobiléque,
† [8] Ὅντε [e] δῇα βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς [9] ἄφατοί τε, [9] φατοί τε,
Glorioſique ingloriique. Iouis magni consilio.
ε [9] Ῥητοί τ', [9] ἄρρητοί τε. [10] Διὸς [l] μεγάλοιο [11] ἐκηλι.
Facilè etenim extollit, facilè verò ſeſe extollétē deprimit:
† [12] Ῥέα μὲν γὰρ βειάᾳ, ῥέα δ' ὄ βειόωντα χαλέπλᾳ·
Facilè verò insignem minuit, & obscurum auget:
ε Ῥεῖα δ' [13] ἀείζηλον μινύθᾳ, κὴ [13] ἄδηλον [14] ἀέξᾳ.
Facilè quoque corrigit prauum, & ſuperbum attenuat,
ε Ῥεῖα γ' δέ τ' [15] ἰθυνέ σκολιὸν, κὴ [16] ἀγλαὸν κάρφᾳ,
Iupiter altitonans, qui ſupremas ædes incolit.
[17] Ζεύς [18] ὑψιβρεμέτης, ὃς [19] ὑπέρτατα [o] δώματα ναίᾳ.
Audi videns sentiénſque, rectè verò moderare leges
ε [21] Κλῦθι, [22] ἰδὼν [23] αἴσῃ τε, [24] δίκῃ δ' [15] ἴθυνε [25] Θέμιστας.
Tu: ego autem Perſæ vera loquar.
[26] Τὼν· ἐγὼ δέ γε [27] Πέρσῃ [28] ἐτήτυμα [29] μυθησάμην.
Non vtique vnum est contentionum genus, sed in terra
α Οὐκ ἄρα [30] μοῦνον [31] ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ὑπὸ γαῖαν.
Sunt duæ. alteram quidem laudauerit prudens,
[32] Εἰσὶ [33] δύω. [34] τὴ μέν γ' [35] κεν [36] ἐπαινήσειε [37] νοήσας,
Altera verò culpanda est. porrò bifariam animū diuidūt.
ε. ε [34] Ἡ δ' [38] ὀπιπωμητή. [f] δῇα δ' ἄνδιχα θυμὸν [a] ἔχησιν.

Hæc etenim bellúmque malum & litem auget
[34] Ἡ μὲν γὰρ, πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλᾳ
Perniciosa: nullus hanc amat mortalis, sed necessitate
ε [39] Ἀχθόμενοι [39] ὅτις [b] τιμᾷ [40] φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης α. ο
§ Immortalium consiliis contentionem colunt grauem.
[41] Ἀθανάτων [a] [k] βουλῇσιν [42] ἔριν [43] τιμῶσι [44] βαρεῖαν.
Alteram verò (priorem quidem genuit nox atra)
Ἣν δ' [g] ἑτέρην (g [45] προτέρην μὲν [46] ἐρεβεννὴ [47] ἔρεβεννὺξ) ε
Posuit quidē ipsā Saturnius altiiugus, *in* æthere habitās,
ιο η [48] Θῆκε δὲ [49] μιν [50] Κρονίδης [51] ὑψίζυγος, [52] αἰθέρι ναίων,
Terræque in radicibus, & viris, longè meliorem.
ε [53] Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ [54] ἀνδράσι, [55] πολλὸν [56] ἀμείνω.
Hæc etiam inertem tamen ad laborem excitat.
ε Ἥτε [f] καὶ [57] ἀπάλαμνόν [f] περ ὁμῶς ὀτρύνει ἔργον ἐγείρᾳ.
15 In alterum enim quispiam respiciens opere vacans,
Εἰς ἕτερον γάρ τίς γε [22] ἰδὼν [1] ἔργοιο κατίζων,
Diuitem, qui properat arare, atque plantare,
Πίλνᾶσιν, ὃς ἀσάλᾳ μὲν P ἀρόμμυναι, ἠδὲ [58] φυτεύειν,
Domumq; bene instituere, æmulatur sanè vicinū vicin⁹,
ιο Οἶκόν τ' εὖ [59] θέσθαι, [60] ζηλοῖ [y] δέ τε γείτονα γείτων, ε
Ad opes cōtendentē: (bona verò cōtētio hæc mortalib⁹)
Εἰς [61] ἄφενον σπεύδοντ'· (ἀγαθὴ δ' ἔρις [b] ἥδε [i] βροτοῖσι) α. ε
Et figulus figulo succenſet, & fabro faber,
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ [m] κοτέᾳ, καὶ τέκτονι τέκτων,
15 Et mendicus mendico inuidet, & cantor cantori.
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ [m] φθονέᾳ, κὴ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
O Perſe, tu verò hæc tuo repone in animo:
Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα [62] τεῷ [63] ἐνικάτθεο θυμῷ·
Neq; tibi contētio malis-gaudēs ab opere animū arceat
ιο Μὴ γ' δέ [64] σ' ἔριος [65] κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν [66] ἐρύκοι ε. ο
Lites spectantem, fori auscultatorem existentem.
[m 67] Νείκε' ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν [68] ἐόντα. α. α
Tempus namque paruum est litiumque forique,
† ε Ὥρη γάρτ' ὀλίγη [69] πέλει) [m] νηκερέων τ' [h] ἀγορέων τε, ε. ε
35 Cui non victus intus annuus repositus-est
[70] Κείνῃ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς [71] κατάκηται
Tempestiuus, quem terra fert, Cereris munus.
[72] Ὡραῖος, [d] τὸ γαῖα φέρᾳ, [73] Δημήτερος [74] ἀκτή.
Quo satiatus, lites ac contentionem augeas
[d] Τῷ [75] † κεκορεσμένος, [m] νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις

Universidad de Deusto
Biblioteca

De facultatibus alienis: tibi verò non amplius iterũ erit

i. 1. ς [76]Κτήματ' ἐπ' [77]ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' ἐκέτι δεύτερον [78]ἔσται

Sic faciendum: sed rursus discernamus litem

ς. α Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι [79]διακεκρώμεθα νείκεϊ·

Rectis iudiciis, quæ sanè ex Ioue sunt optima. ς

ε [k] [80]Ἰθείῃσι δίκῃς, αἳ τ' ἐκ [10]Διός [a] [32]εἰσιν [81]ἄριστοι.

Nuper etenim patrimonium diuisimus; sed sanè multa

α Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον [82]ἐδασσάμεθ', ἀλλά τε [83]πολλὰ

Rapiens ferebas valde locupletans reges

[84]Ἁρπάζων [85]ἐφόρεις, [86]μέγα [87]κυδαίνων [88]βασιλῆας 10

Doniuoros, qui hanc litem volunt iudicasse.

[89]Δωροφάγοι, οἱ [b] τῶνδε δίκαν ἐθέλουσι [90]δικάσσαι.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium *sit* toto,

ε [91]Νήπιοι, οὐδ' [a] [92]ἴσασιν ὅσῳ [93]πλέον [94]ἥμισυ [95]παντός,

Neque quàm in maluaque & asphodelo magna vtilitas. 15

ε. α Οὐδ' ὅλβ' ἐν μαλάχῃ τε καὶ [96]ἀσφοδέλῳ [86]μεγ' [97]ὀνῆσαι.

HESIODVS Hoc libro fratrem Persen hortatur ad opus & agriculturam: de qua hîc multa præcipit. adiicit etiam qui dies in vnoquoque mense sint fausti aut infausti, si in eis hoc vel illud opus auspiceris. Vnde hunc 20

ἔργα καὶ ἡμέραι. librum inscripsit Ἔργα καὶ ἡμέραι. [1] 109,22. [2] Vt κατύπλησαι, 183,24. à κλείω, *laudo, celebro*. [3] Aduerbium hortandi,

Πιερίηθεν. 1. 2 *huc agite, eia accedite*. [4] Si scribatur δὴ per ἦτα sine apostropho, iungetur cum aduerbio δεῦτε, *agitedum, narrate*

δεῦτε. 3. 4 *(patrem vestrum celebrantes) quare*, &c. Si scribatur Δί', erit accus. per apostrophum pro Δία, à nom. Ζεύς, *Iupiter*, 284,2. [5] Pro ἐνέπετε, geminato ν, vt prima produce-

ἐννέπετε. 5 retur, 150,39. ab ἔνεπω, 289,35. [6] 244,11. [7] 266,18. [8] ὄντε

πατέρα. 6. 7 per anastrophen, pro ἀφ' ὅντε, *per quem*, supple, τρόπον, *modum*: per quem modum, id est, quomodo, quare, 30

ὄντε ἀφ'. 8 vel, quî fiat vt, &c. Moschopolus & Proclus legunt οἵ οὗ sub. δία. Notandum ἀφ' & ἀνὰ ob anastrophen non retrahere tonum in penultimam, vt aliæ præpositiones, de

φατὸς, ἄφατος, 9 quibus 839,31. [9] φημὶ inter alia significat *prædico, celebro*: in tertia perfecti passiui facit πέφαται: vnde verbale (261,35

ῥητὸς, ἄῤῥητος. 12.) φατὸς, *dictus, celebratus*, vel *prædicandus*. compositum cum α priuatiuo ἄφατος, *ignobilis, obscurus; non dictus*; vel, *de quo nullus fit sermo*. eadem significatione dicuntur

ῥητὸς & ἄῤῥητος; sed ducuntur ab ἀγορεύω, *prædico*: Vide

ὁ Ζεύς, ᾧ Διός. 10 354,28. & 400,8. [10] Musarum responsum. Cæterùm Διός, 40

ὁ μέγας, ᾧ μεγάλε. & μεγάλε (pro quo hîc dixit μεγάλοιο) sunt nomina he-

ἑκηβόλε. 11 teroclita: de quibus 275,6. & 13. [11] Est aduerbium, & si-

12 gnificat *causa, gratia, volũtate, cõsilio*. [12] Poëticũ, pro μᾶλλον, cor

correpta penultima. [13] δῆλος, est *manifestus, clarus*: vnde cum particula ἄρι (quæ in compositione simplicis significationem auget) fit ἀρίζηλος pro ἀρίδηλος, *inclytus, illustris*. at cum α priuatiuo fit ἄδηλος, *non manifestus, obscurus*. sunt etiam qui ἀρίζηλον deducant à ζῆλος, *zelus, æmulatio, imitatio*; vt is ἀρίζηλος dicatur, qui est æmulatione & imitatione dignus. [14] 350,41. [15] Ab ὁ ἰθύς, εῖος, *directus, rectus*, fit ἰθύω, *dirigo, guberno*, 216,15. [16] Componitur ex ἄγαν, *valde* seu *nimis*; & ἀνὴρ, *vir*: & modò significat superbum, audacem; modò fortem & inclytum. [17] 275,6. [18] Componitur ex ὕψι, *altè*; & βρέμομαι, *sono, strepo, fremo, tono*: quasi ἐν ὕψει βρεμόμενος, *altifremus, sonans in altitudine*. nam τὸ ὕψος, εος, est *altitudo*. [19] 256, 25. [20] τὸ δῶμα. ατος, pro δόμημα, (à δωμάω, μ. ήσω, *extruo, ædifico*, 261,3.) est *domus, structura, & tectum*. [21] Vt ζούσῃ, 230,17. hoc loco tamen non est præsentis, sed aoristi secundi, propter penultimam lõgam, quam præsens corripit. Vide 234,35. [22] 377,36. [23] Vt τύπλων, 183,23. ab ἀείω, *audio, sextio*. [24] 248,37. [25] 145,11. [26] 243,32. [27] Vt τῷ χρύσῃ, 115,2. [28] ὁ ἐπήτυμος pro ἔτυμος poëticum est: cum repetitione duarum primarum literarum, quasi ἐπιτυμος: sed versum fuit ε in η, ob tot breuium vocalium concursum. [29] Vt τυψαίμην, 200,20. à μυθέομαι, *loquor*: quod fit à μῦθος, *verbum, fabula*, 216,15. [30] Poëticum est pro μόνος, *solus, vnicus*. Vide 150, 37. [31] 316,33. Crebrò huius verbi imperf. vsurpatur pro præsenti: quod & nonnullis aliis imperf. contingit. [32] 315, 32. [33] 252,36. & 254,14. [34] 246,13. [35] 746,23. [36] Vt τύψεις. 181,21. ab ἐπωνέω, quod componitur ex ἐπὶ, 172,1. & ὠνέω, 213,31. Vide 217,43. ὠνέω autem fit ab ὁ αἶνος, *laus, gloria*, 216,15. [37] Vt τύψας, 184,29. à νοέω, μ. ησω, *cogito, intelligo*. fit ab ὁ νόος, *mens*, 216,15. [38] Ab ὁ μῶμος, *vituperatio, reprehensio*; & *Momus, deus cõuity omnia reprehendens*, fit μωμέομαι (216, 15.) *vitupero, reprehendo*: vnde verbale (261,12.) μωμητὸς, & ἐπιμωμητὸς, *vituperabilis, reprehensibilis, culpandus*. [39] Componitur ex ἀ *non*, & infinito τὶς τινος, *quis, aliquis*: ἄτις, *non quis*, id est, *nullus*. [40] Vt ποιεῖ, 203,9. à φιλέω, quod fit à nomine φίλος, *amicus*, 216,15. [41] Componitur ex α priuatiuo, 68,25. & θάνατος, *mors*, suprà in Oreste, nu. 10. [42] 148,38. [43] Vt βοῶσι, 206,17. à τιμάω, *honoro, colo*: quod fit ab ἡ τιμὴ, *honor*, 216,15. [44] ὁ βαρὺς, εῖα, ἡ βαρεῖα. ας. τὸν βαρέων, 146,10. & 251,10. [45] A πρὸ fit ὁ πρόσθε, 256,25. fœm. ἡ πρόσθα, 250,21. sed Ionicè ἡ πρόσθη, 251,25. vnde τὸν πρόσθεν. [46] 360,5. [47] τὸ ἔρεβος, εος, *erebus, tenebræ, caligo*: hinc ὁ ἐρεβεννὸς, *obscurus, ater*. [48] Pro ἔβηκε, 224,19. n.

13 ἀρίζηλος, ἄδηλος.

14. 15 ἰθύω.

16 ὁ ἀγλώωρος.

17. 18 ὁ ὑψιβρεμέτης, ε.

19

20 δῶμα.

21 κλῦθι.

22. 23 ἰδών.

24. 25. 26. 27

28 ἐπήτυμος.

29

30 μοῦνος.

31 ἔων.

32. 33

34. 35

36 ἐπωνήσεια, ας, ε.

37

38 ἐπιμωμητός.

39 ἄτις.

40 φιλέω.

41 ὁ ἀθάνατος, κ.

42. 43 τιμάω.

44

45 πρόσθε.

46

47 ὁ ἐρεβεννός, ᾧ.

48 ἔβηκε.

49. 50 49 243,36. 50 263,13. 51 Componitur ex ὕψι, 18. & ζυγὸς,

ὑψίζυγος. 51 *ſtatera* vel *iugum ſtaterae*: vnde Κορυθὸς ὑψίζυγος, eſt *Iupiter in alto facta hominum æſtimans & librans*: vel, *in alto*

ὁ αἰθήρ, έρος. 52 *ſedens*, & tum fiet à ζυγὸν, id eſt, *ſedes*. 52 140,25. ducitur ab ἀεὶ ſiue ἀϊεὶ, *ſemper*; & θέω, *curro*; quòd æther, id eſt, *calum*, perpetua volubilitate rotetur & currat. Vel ſi mauis cum Euſtathio παρὰ τὸ αἴθειν, ab vrendo & fulgendo ad ignis morem: dicit enim ætherem eſſe ſummum, puriſſima luce fulgentiſſimum aërem. 53 Pro γαῖας, gen. ab

γαῖα. 53 ἡ γαῖα, ας, id eſt, *terra*. fit à γῶ τὸ πάλω, *pario*; quaſi pariens omnia, vel omnium parens: vnde Ouid. *Magna parens terra eſt*. 54 150,25. 55 284,42. 56 Vt τὶω μείζω, 269,32.

ἀωδράσι. 54

ἀμείνω. 55. 56 Vide 255,23. 57 ἡ παλάμη, ης, eſt *manus, machinatio, induſtria*: vnde cum α priuatiuo, ἀπάλαμνος, *induſtria carens, imbellis*. 58 Vt τύπτω, 181,35. à φυτεύω, quod fit à τὸ φυτὸν, *planta*, 216,15. Atque φυτὸν eſt verbale, 261,12. à φύω, *pro-duco, gigno*. 59 226,19. 60 Vt χρυσοῖ, 208,31. à ζηλόω, quod fit (216,15.) à ζῆλος. 13. 61 ὁ ἄφενος, ε, vt hoc loco; vel ἡ ἄφενος, εος, vt alibi in hoc ipſo opere, ἔστε ἄφενος φύσιζον, *non diuitias fugies*, propriè ſignificat reditum vnius anni, quaſi ἀπὸ (172,1. & 9.) ἑνὸς (145,23.) *ab vno*, id eſt, ἀφ' ἑνὸς

ἄπάλαμνος. 57

φυτεύω. φυτὸν. 58

ζηλόω. 59. 60

ὁ ἄφενος, ε: ἡ τὸ ἄφενος, εος. 61

πεὸς, *pro* σός. 62 ἑνιαυτὲ ϖεσυσία, *vnius anni diuitia*. 62 Pro νῷ, 244,17.

ἐνικάτθεο. 63 63 Componitur ex ἐνὶ (249,29.) & κάτθεο, 239,31. hic ἐνὶ

64 reſoluendum; κάτθεο ἐνὶ θυμῷ πεῷ. 64 σὲ pro σοι vel σᾷ, vt ſit pro θυμόν σε, *animum tuum*: vbi etiam σὲ pro σὸν poſitum eſt, 241,30. ſi capias σὲ pro σοι, referetur ad verbum, ἐρύκοι σοι θυμὸν, *arceat vel abducat tibi animum*. ac reipſa potes legere σοι, vt οι per apoſtrophum elidatur, 8,11.

ὁ κῆ ἡ κακόχαρτος. 65 65 χαίρω, μ. χαρῶ, *gaudeo*: vnde cum nomine κακὸς, *malus*,

66 fit verbale κακόχαρτος, 261,12. 66 Vt τύκτω, 180,17. ab ἐρύκω,

νείκεα. 67 67 Sine craſi, *n*: pro τὰ νείκη, à τὸ νεῖκος, εος, vt τεῖχος, 153,24.

ἐὼν, ἐόντος. 68 68 317,25. & 318,6. 69 πέλομαι, ῃ, ται, *ſum, es, eſt*: poëticum

πέλεται. 69 verbum. 70 246,4. 71 Vt ſimplex κέκτηται, 316,19. 72 Deno-

70. 71. 72 minatiuũ, 264,35. & 265,4. ab ἡ ὥρα, ας, *tempus*. 73 140,29.

Δημήτηρ. 73 dicitur Δημήτης, quaſi γᾶ μήτης, *terra mater*. 74 Verbale, 35

ὁ ἀκτὴς, ᾶ. 74 261,12. ab ἄγω, *fero*. Alij declinant per ſecundam, ἡ ἀκτὴ, ῆς. 75 Pro κρεσσάμβρος, vt τυφάμβρος, 201,17. à κρεσσύω,

κεκρεσσάμβρος. 75 339,3. ſed poëticè præponitur augmentũ perfecti, 172,17. & σ geminatur, 113,29. Lubentius tamen Sylburgius legerit κ κεκρεσσάμβρος vt κε non ſit ἀναδίπλωσις poëtica cum κεκρεσσάμβρος iungenda, ſed poëtica cõiunctio idem

κτήμασι. 76 valens quod ἄν. 76 τὸ κτῆμα, ατος, verbale, 161,3. à κέκτημαι, *poſſideo*, 286,9. 77 ἄλλος, *alius*: ἀλλότριος, *alienus*.

77 80 Pro

78. 79. 80 78 315,39. 79 Vt τυπτιάμεθα, 194,30. à Δαμασσόμενον.

81 ἰθείαις, *k*: ab ἡ ἰθεῖα, à maſc. ὁ ἰθὺς, ος, *rectus*, 251,10. 81 255,25.

82 Pro ἐδαμάμεθα, geminato σ, 150,35. vt ἐτυψάμεθα, 197,37. à δάω, 376,16. & 32. 83 275,8. 84 ἅρπαξ, *rapax*: vnde ἁρπάζω, *rapio*, 216,15. 85 Vt ἐποίεις, 203,12. à φορέω, 213,33. 86 275, 13. hic aduerbiaſcit, 249,1. 87 τὸ κῦδος, *gloria, decus*: hinc

κυδαίνω, *honoro, decoro, locupleto*, 216,15. 88 Accuſatiuus Ionicus, 155,8. 89 Componitur è τὸ δῶρον, *donum*; & φάγμαι, *edo*. Per reges doniuoros, intelligit iudices donis corruptos. 90 Vt τύψω, 182,1. à δικάζω, quod fit ab ἡ δίκη, 216,25. 91 νήπιος propriè eſt *infans, qui adhuc fari nequit*; à ἡ priuatiuo, & ἔπος, *verbum*. refertur & ad animum, & ſignificat ſtultum atque ætatis vitio imprudentem. 92 326,32. 93 258,16. Vide Eraſmi prouerbium; *Dimidium plus toto*. 94 Neutrum ab ὁ ἥμισυς, υος, *dimidius*: ab ἅμα, ſimul; & ἴσος, *æqualis*; quaſi ἄμισυς, *ex vtraq; parte æqualis*. 95 134,43. & 143,35. 96 ἀσφόδελος, herba quę Latinis *haſta* (ſiue *haſtula*) *regia* dicitur. 97 275,22.

82 83. 84 ἁρπάζω. 85. 86

87 κυδαίνω. 88 89 δωροφάγος. 90 δικάζω. 91 νήπιος. 92. 93 94 ἥμισυς. 95. 96 97

ARGVMENTVM A HOMERI ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Compoſitionis.

Ραψῳδίας.

Chryſes ſacerdos Apollinis accedit ad na- Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίνεται ὅπι τὰ ναύ-

uale Græcorum, volens redimere filiam ſuam Chryſeidem: non recuperans autem, ſed & cum contumelia expulſus ab Agamemnone, precatus-eſt Apollinem contra Græcos. Peſte autem orta, & multis (vt conſentaneum *eſt*) pereuntibus, concionem Achilles coëgit. Calchante autem aperiente veram cauſam, & iubente Achille placare Deum: Agamemnon iratus, altercatus-eſt aduerſus Achillem, & ipſi præmium abſtulit Bri-

σαθμον τοῦ Ἑλλήνων, βεκόμβρος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα

αὐτῆς Χρυσηίδα· ἐὼν δὲ ἀπολελεῶν οὐ, ἀλλὰ καὶ μετ' ὠ

ὄρεως ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ἠυξατο Ἀπόλλωνα κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Λοιμὸς δὲ γενομένου, καὶ πολλῶν (ὡς εἰκὸς) διαφθειρομένων, συγκλησίαν ποιεῖται Ἀχιλλεὺς· συνάγει. Κάλχαντος δὲ διαφήναντος τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, κελεύοντος Ἀχιλλέως ἐξιλάσασθαι τὸν Θεόν· Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς, διωχθη ἀντὶ τοῦ Ἀχιλλέα, καὶ αὐτὸς τὸ γέρας ἀπέσπασε τὴν Βρι-

Universidad de Deusto
Biblioteca

seïda. Is verò iraſcitur Græcis. Thetis autem, filio
σηίδα. b Ὁ δὲ [21] ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις ὁ, τῷ ὑῒ
precante, in cœlum aſcendens, petiit à
[24] δεηθέντος, εἰς ὄλυμπον [25] ἀνελθοῦσα, [26] ἡτήσατο παρὰ
Ioue, vt Troianos ſuperiores Græcis
[27] τοῦ Διὸς, ὅπως [28] τὰς τροῶας [29] ὑπερτέρους τῶν Ἑλλήνων
faceret: Iuno autē, hoc cognito, altercata eſt aduerſus
[30] ποιήσῃ· Ἥρα ὁ, τοῦτο [31] γνοῦσα, [32] διενείχθη πρὸς
Iouem, quouſque ipſos reconciliauit Vulcanus vinum-
[27] τὸν Δία, ἕως αὐτὰς [a 32] διέλυσεν Ἥφαιστος [33] οἰνο-
fundens in poculo aureo. Illi autem, reliquum
χοήσας ἐν [34] ὑπερώῃ [35] χρυσείῳ. b Οἱ ὁ, τὸ λοιπὸν τῆς
diei conuiuantes, in ſomnum vertuntur.
ἡμέρας [35] διαχηθέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

τῆς ἀ ῥαψῳδίας. 1 [1] Α ΛΦΑ, Hoc loco pro primo ſumitur. Homerus is enim quatuor & viginti libros Iliadis & totidē Odyſſeæ ſcripſit, iuxta numerum viginti quatuor literarum Alphabeti: appellauitq; primum ά, ſecundum β', & ſic alios vſq; ad ω μέγα. Quare verò libri appellati ſint ῥαψῳδίαι, ex vocabuli etymologia & cōpoſitione licet cognoſcere. fit enim ῥαψῳδία à ῥάπτω, *conſuo, contexo*; & ᾠδή, *cātus, carmen*: vt ſit quaſi *conſutio* ſeu *contextura carminum*, aut *verſuum decantatio*. [2] ὁ ναύσταθμος, ου, *nauium ſtatio*; à ναῦς, *nauis*; & στάθμος, *ſtatio*. [3] Vt τύψαοῦ, 201,9. à λυτρόω, *redimo*; quod fit à τὸ λύτρον, (216,15.) *pretium redemptionis*: quod & ipſum eſt verbale, 261,12. à λύω, *ſoluo, redimo*.

ὁ ναύσταθμος. 2
λυτρόω, μ. ώσω. 3
ἡ Χρυσηις, ίδος. 4 [4] Patronymicum à Χρύσης, vt Καδμηις, à Κάδμος, 263,44.
ἀπολαβών. 5 [5] Vt τυπών, 183,32. ab ἀπολαμβάνω. Vide 392,22. & 178,5.
μεθ' ὕδρεως. 6. 7 [6] μὴ (8,11.) ὕβρεως, 154,21. ab ἡ ὕβρις, ος. [7] Vt τυφθείς, 195,35. ab ἀποδιώκω, *abigo*. [8] Vt ἐτύψατο, 197,35. ab σύγκυμα, Attice σύ in ηυ mutato, 286,35. [9] 361,34. Vide quoq; 763,27.
ηὐκάτῳ. 8
ὁ κλυτόμητης. 9
10. 11. 12. [10] 275,8. [11] 299,21. [12] Vt τυπτόμενον, 195,29. à ἀμφιθείς, *corrupto*. [13] 190,36. [14] Vt ſimplex ἤκαχον, 25,8. 332,14. & 302,32.
σωκήσαντα, ες, ε. 13. 14
ὁ ἀμφαφήσας. 15. 16 à σώω. [15] Vt Αἰάντες, 141,35. [16] Vt τύψαντος, 183,29. à ἀμφαφάω, *declaro, manifeſto, patefacio*. fit ab τὸ κὸ ἡ ἀμφαφής, ές, ὁς, *manifeſtus*, 216,15. [17] 153,22. [18] Vt τύψαυσα, 183,29. à κελεύω. [19] Vt βασιλέως, 143,21. & 155,9. [20] Vt τυπέσας, 195,14. ab ἐξιλάσκομαι. [21] Vt τυφθείς, 195,35. ab ὀργίζομαι, *iraſcor*: quod fit ab ἡ ὀργή, *ira*, 216,15. [22] Vt ſimplex ἠνίχθην, ης, η. 23 ης. η, 412,18. à ἀμφιέννυμι, *diſſideo, contendo, altercor*. [23] Vt ἔτυψε, 176,24. ab ἀπαυράω, quod cōponitur ex ἀπὸ, 172,1. & αὐράω, 214,11. [24] 364,20. [25] 961, ſup. 74. [26] Vt ἐτύψατο, 197, 35. ab αἰτέω, μ. ήσω, *peto, more mendicorum poſco*. fit enim ab

ὀργίζομαι. 21
διενείχθη, ης, η. 22
23
δεηθείς, έντος. 24
ἀνελθών, ὄσα. 25
ἡ, ησάμην, ω, ασθαι. 26
αἰτέω.

ab αἴτης, *pauper, mendicus, qui oſtiatim petit*, 216,15. Vide quoq; 171,29. [27] 175,6. [28] 147,15. [29] Vt σύσεβέστερος, 255,15. [30] ab ἐπικρατής, *obtinens*. [31] 203,35. [32] ὁ γνοὺς, ἡ γνοῦσα, 360,10. [33] Vt ἔτυψε, 176,24. à λύω, *diſſoluo, dirimo, reconcilio*: componitur è ἀμφί, 172,1. & λύω, *ſoluo*. [34] οἶνος, ου, *vinum*; & χέω, *fundo*: vnde ὁ οἰνοχόος, *pocillator, qui vinum fundit*; hinc οἰνοχοέω, 216,15. *vinum fundo*: à quo οἰνοχοήσας, vt τύψας, 183,29. [35] Verbale, 261,3. ab ὀπίνω, *ebibo*; futurum ὀπτάω, 395,34. [36] ὁ χρυσὸς, οῦ, *aurum*: vnde χρύσεος, (poët. χρύσιος) contracte χρυσοῦς, *aureus*. [37] Vt τυφθέντες, 195,35. ab σύνοχος, *conuiuor*.

27.28.29 ἐπικρατέστερος.
30. 31 ἐπικρατήσῃ.
32
33
34 ἡ ὀπτηρία, ας.
35
36 συνοχηθείς, έντος.

ILIADIS A HOMERI
[37] ΙΛΙΑΔΟΣ Α ΟΜΗΡΟΥ
Compoſitionis.
Ῥαψῳδίας.

Alpha preces Chryſæ, peſtem exercitus, diſſidium regum.
[38] Ἄλφα λιτὰς Χρύσης, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος [39] ἀνάκτων.

Iram cane Dea Pelidæ Achillis
[40] Μῆνιν ἄειδε Θεὰ [41] Πηληϊάδεω [42] Ἀχιλῆος
Perniciosam, quæ infinitos Achiuis dolores inflixit;
[43] Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς [m 44] ἄλγε' [a 45] ἔθηκεν· α. α
Multas autem fortes animas inferis miſit
Πολλὰς δ' [46] ἰφθίμους [47] ψυχὰς [48] Ἄϊδι [a 49] προΐαψεν ε
Heroum: ipſos autem laniamenta fecit canibus
Ἡρώων· [a 50] αὐτοὺς δὲ ἑλώρια [n 51] τεῦχε [a 52] κυσὶν ε
Auibuſque omnibus. Iouis autem perficiebatur volũtas,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. [27] Διὸς δ' [u 53] ἐτελείετο βουλή· ε
Ex quo ſanè primùm diuiſi ſunt contendentes
[54] Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα [n 55] διαστήτην [56] ἐρίσαντε
Atrideſque rex virorum & diuus Achilles.
[57] Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Quiſnam ipſos deorum contentione cōmiſit pugnare?
Τίς [y 58] τ' ἄρ [b 59] σφωε θεῶν ἔριδι [x 60] ξυνέηκε μάχεσθαι; ε. α
Latonæ & Iouis filius. hic enim, Regi iratus,
[61] Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. [c ὁ γὰρ], [61] βασιλῆϊ [63] χολωθείς,
Morbũ per exercitũ excitauit malũ: peribant aũt populi:
[64] Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν [65] ὄρσε κακήν. [n 66] ὀλέκοντο δ' λαοί·
Quoniam Chryſem inhonorauit ſacerdotem
Οὕνεκα τὸν Χρύσην [67] ἠτίμησε· [68] ἀρητῆρα

Universidad de Deusto
Biblioteca

Atrides. hic enim venit celeres ad naues Achiuorum,
Ἀτρείδης. [c]ὁ γδ', [69]ἦλθε θοὰς ὅτι [70]νῆας Ἀχαιῶν,
Liberaturusque filiam, ferensque infinita dona,
ε.α [71]Λυσόμενός τε [72]θύγατρα, φέρων [73]ἀπερείσι' [74]ἄποινα,
Coronas habēs in manibus longè-iaculantis Apollinis,
α [75]Στέμματ' ἔχων ἐν [a] [76]χερσὶν [77]ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Aureo cum sceptro, & obsecrabat omnes Achiuos,
m [78]Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, [79]λίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Atridas autem maximè duos principes populorum:
[80]Ἀτρείδα δ' [81]μάλιστα δύω [82]κοσμήτορε λαῶν·
Atridæque & alij bene-ocreati Achiui;
Ἀτρεΐδαί τε κὴ ἄλλοι [83]εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
Vobis quidem dij dent cœlestes domos habentes,
α Ὑμῖν μὲν θεοὶ [84]δοῖεν [85]ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Expugnare Priami ciuitatē, bene verò domum reuerti:
ε.ε [86]Ἐκπέρσαι [1] Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' [87]ἱκέσθαι·
Filiam autē mihi soluite dilectam; hæc dona accipite,
ε Παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, [b] †τάδ' [74]ἄποινα [88]δέχεσθε,
Venerantes Iouis filium longè-iaculantem Apollinem.
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν [77]ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Tunc alij quidem omnes approbarunt Achiui,
α Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες [89]ἐπᾴνησαν Ἀχαιοί,
Reuerēdúmq; esse sacerdotē, & splēdida accipiēda dona.
ε [90]Αἰδεῖσθαι θ' [91]ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ [92]δέχθαι [74]ἄποινα.
Sed non Atridi Agamemnoni placuit animo,
α Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι [93]ἰῶδ' ἀνὰ θυμῷ,
Sed malè dimisit, grauemque sermonem iussit:
ε Ἀλλὰ κακῶς [94]ἀφίει, πρὰ [f] [95]δὲ μῦθον [f] [95]ἔτελλε·
Ne te, senex, concauas ego apud naues comprehendam,
Μή σε, [96]γέρον, [a] [k] κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ [97]νηυσὶ κιχείω,
Vel nunc tardantem, vel pòst rursus venientem.
Ἢ νῦν δηθύοντ', ἢ ὕστερον αὖτις [98]ἰόντα.
Non vtique tibi profuerit sceptrum & corona Dei.
[99]Μὴ νύ [l] τοι [99] ϗ [100]χρύσειμν σκῆπτρον ϗ στέμμα [l] θεοῖο.
Hāc vero ego nō soluā, antequā ipsā & senectus inuadat
ε [b] Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν [101]μὲν ϗ γῆρας [a] [102]ἔπεισιν
Nostra in domo in Argis procul à patria
Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν [103]Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης
Telam texentem, & meum lectum obeuntem.
Ἱστὸν ἐποιχομένην, ϗ ἐμὸν λέχος [104]ἀντιόωσαν.

Sed

Sed abi, ne me irrites, sanus vt redeas.
Ἀλλ' [105]ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, [106]σαώτερος ὡς ἔτι [107]νέηαι. α.ε
Sic dixit: timuit autem senex, & obediuit verbo.
Ὣς [108]φάτ'. [109]ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, ϗ [110]ἐπείθετο μύθῳ. ο.ε

37 Appellatur hoc opus Ἰλιὰς, quod bellum contineat apud Ilium inter Græcos & Troianos ob raptū Helenæ gestū. 38 Ἅλφα, id est, *primus liber*, sup. *continet*. 39 138,23. 40 Vt ἔεργε, 148,40. 41 263,32. 42 386,16. 43 †Οὐλόμην, est ὄλεον μὴν ἔχων, *pernicios am vim habens*. Ni fortasse verius ὀλομὴν participium sit, vel futuri temporis per transpositionem ε ν pro ὀλομὴν *perdenda*, vel Aor. 2. poëtico, pleonasmo ν pro ὀλομὴν, *perdita pernicios*: vt χαλεπὴ ὀλομήν, Odyss. ε. & φάρμακον ὀλομὸν, Odyss. κ. ab ὄλλω vel ὀλέω *perdo*: Nam ex ὄλεον & μὴν diceretur potius ὀλομήνης, vt ζαμήνης, ὑπερμήνης, & similia. 44 Vt τὰ τείχεα, 153,22. 45 224,19. 46 Dictum voluntfab φι, *fortiter*; & θυμὸς, *animus*; quasi *animosus*, *seu forti animo praditus*. scribitur tamen per ι, & θυμὸς per υ. 47 Vt τὰ πυῶν, 122,7. verbale 262,36. ψύχω *flo*, *spiro*. item *flatu refrigero*: seu *frigefacio*, quod ψυχὴ, id est, *spiritus* vel *animus*: refrigeret in ipsa respiratione. 48 ὁ αἰς, ἴδος, ἰδι. 49 Vt ἔτυψε, 176, 24. à πρόπαλιν, *præmitto*, *ante tempus & fatum mitto*. Simplex ἴαπλω, incipit à vocali immutabili, 171,26. ideo augmentum non recipit. De αὖθι vide 172,7. 50 147,16. 51.52 Pro ἐτύχη, η: vt ἐτυπλε, 170,23. à τύχω. 52 150,26. & 283, 34. 53 Vt ἐτύπλετο, 185,34. à πελείω, pro πελέω, υ: quod fit à τὸ πέλω, ε, *finis*, 216,15. 54 ἐξ ὅ, ὁπλοτέρη χρόνῳ, *ex quo*, scilicet *tempore*. 55 Pro διεπτίλω, η: vt simplex ἐπτίλω, 226,32. διστημι, *disparo*, *disiungo*: hîc passiuè, *diuisi sunt*, vel per verbum neutrū, *dissederunt*. 56 Vt τὰ τύψαντε in duali, 83,29. ab ἐρίζω, quod fit ab ἡ ἔρις, *contentio*, 216,15. 57 Id est, Agamemnon Atrei filius. est enim Patronymicū ab ὁ Ἀτρεύς, vt Πηλείδης, à Πηλεύς, 263,28. 58 τε & ἄρα, aut πὰρ, expletiuæ particulæ sunt, 757,1. 59 244,2. 60 403,45. 61 155,31. 155,8. 63 Vt τυφθείς, 195,35. à χολόομαι, *irascor*: quod fit ab ὁ χόλος, *ira*, 216,15. 64 126,14. 65 333,14. 66 Vt ἐτύπτοντο, 185, 36. fine augmento, η: ab ὁλέκομαι. 67 Vt ἔπυσε, 176,24. ab ἄπυος, *ignominiosus*, *qui est sine honore*, 216,15. ab α priuatiuo, 68,29. & ὕμη, *honor*. 68 ὁ λιτήρ, quasi *precator*: λιταὶ enim sūt *preces*: aut ab αἴρω, *eleuo*, scilicet *manus in altum*, vt solent qui Deum precantur: aut ab λίτομαι, *placeo*; quòd sacerdotum preces diis gratæ sint. 69 384,22. 70 142,12. 71 Vt τυψόμενον, 201,23. à λύω, *soluo*, *redimo*. 72 140,28. 73 265,4. 74 ἄποινον, *pretium re-*

69 ἦλθον, ες, ε. 70.71 72.73.74 τὸ ἄποινον, ν.

demptionis, quod faciebat vt captiuus esset sine pœna; ab α, & ποινὴ, *pœna*: vel ab α, & φόνος, *cades*, quòd eo à cæde hostium liberaretur. [75] Vide suprà in Electra Euripidis. num. 51. [76] 274,32. [77] Fit ab ἐκή, *longè*, & βάλλω, *iacio*, 262, 40. Apollo enim fingitur arcum & sagittas gestare. Syl- burgio scribendum videtur ἐκή oxytonως, vt cognata ἐκάς & ἑκά quæ itidem significant *longè*: sed ad locum vel in loco: Græci Grammatici & Lexicographi, vt ἐκάεργος, sic etiam ἑκηβόλος ad ἑκαθὲν referunt: ἑκάεργον interpretãtes τὸ ἑκαθὲν ἔεργοντα, *qui eminus arcet*, scilicet *iaculis*, & ἑκηβόλον τὸ ἑκαθὲν βάλλοντα *eminus iaculantem*, vt sit in priori compositione Apocope, in posteriori apocope & trope. [78] 269,6. [79] Vt ἐτύπλετο, 185,34. à λίσσομαι. [80] Vt πὸ Χρύσαι in duali, 115,20. [81] 256,17. [82] Verbale, 262,6. à κοσμέω, *ordino*, *impero*. [83] κνημὶς, ίδος, est *ocrea*: εὐκνήμιδες, *bene ocreatus*: ab Homero sæpe vsurpatur per synecdochen pro armis conspicuo, aut eo qui est eleganti cultu. [84] 365,19. [85] Possessiuum, 264,8. ab ὁ Ὄλυμπος, *cœlum*, *Olympus*. [86] Vt τύψω, 181,37. ab ἐνέπω, *fama*, *rumor*, *omen*, fit σῦφημος, 70,30. id est, *boni ominis*, *celebratus*, *laudatus*: vnde σύφημέω (216,15.) *laudo*, *faustis omnibus excipio*: compositum cum ἐπὶ, ἐπισύφημέω, *approbo*, *laudo*. hinc ἐπισύφήμησαν, vt ἐπύσαν, 176,26. sed sine augmento. nam σὺ est immutabilis, 171,33. [90] Vt ποιῶ, 205,26. ab ἀοιδὸμαι, quod fit à † τὸ ἄοιδος, ος, *reuerentia*, 216,15. [91] Vt † βασιλὴα, 155,8. [92] Pro δεδέχθαι, *n*; vt πεύθομαι, 195,15. à δέχομαι. [93] 334,8. [94] 353,9. [95] Pro ἐπέτελε, *f.* imperfectũ ab ἐπιτέλλω. Notandum, imperfecta sæpe pro Aoristis vsurpari. [96] 138,6. & 149,15. [97] 142,12. & 150,19. [98] 318,4. [99] μὴ ὄ, geminata negatio Græcis non affirmat vt Latinis, sed magis negat. [100] Vt τύπλη, 181,15. à χραίσμω. Vel potius cum Eustathio & Homeri Scholiaste Aor. 2. dicemus, à χρεισμέω vt σῦρη & similia 303,3. exponunt enim ὠφελήση *iuuerit*. [101] 243,36. & 244,7. [102] Vt simplex ἔσσι, 317,37. cum ἐπὶ, 172,1. [103] τὸ Ἄργος, ος, *n*. εἰμὶ. [104] 220,32. [105] 318,8. [106] Vt σοφώτερος, 255,11. à positiuo σάος: Comparatiuus pro positiuo. [107] Ionicè pro νέη, vt τύπλη, 194,28. Vide 186,29. thema est νέομαι. [108] Vt ἔσσα, 328,16. à φημὶ, 228,5. [109] 366,2. [110] Vt ἐτύπλετο, 185,24. à πείθομαι. iimperfectum pro Aoristo.

THEOCRITI IDYLLIVM
ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ [1] ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ
tertium.

[2] τρίτον.

ARGVMENTVM.
[3] ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Inscribitur quidem Idyllium hoc, Caprarius, vel Amaryllis, vel Lasciuus. Lasciuit autem aliquis Amaryllidi, nomine non declarato. Coniectauerit verò quispiam lasciuientem Battum esse, hunc enim, Caprarium existentem, per alterum facit differẽtem cum Corydone, & amorem, quem habebat erga Amaryllida, ostendentem. Hæ itaque res fuerint in Italia iuxta Crotona Siciliæ; vnde & Amaryllida *esse* supponit. Cæterùm Poëtæ persona non fuerit, vt Munatus ait, ex eo quòd Lasciuiens dicit: Nunquid tibi simus videor? Errat verò & circa tempora. Fert autem Lasciuiens dona, videlicet mala & coronas, Amaryllidi, vt admittatur. Illa verò, neque sermone ipsũ dignũ putat. atq; ideo tristitia vitam dissoluere statuit: Cæterùm poëma *est* lasciuum.

Ἐπιγράφει τὸ μὲν Εἰδύλλιον τοῦτο, [4] Αἰπόλος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἢ Κωμαστής. ὑπωμάζει δέ τις τὴν Ἀμαρυλλίδι, ὀνόματος μὴ [6] δηλουμένου. [a] [7] Εἰκάσειεν δ' ἂν τις τὸν ὑπωμάζοντα Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ, αἰπόλον ὄντα, [8] δι' ἑτέρου ποιεῖ προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, τὸν ἔρωτα, ὃν [9] εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὴν πράγματα [10] εἴη ἂν ὅτι Ἰταλίας περὶ Κρότωνα Σικελίας, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα [11] ὑποτίθεται. Τὸ δὲ ποιητὴν πρόσωπον οὐκ ἂν [10] εἴη, ὡς ὁ Μύναττός [a] [12] φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ὑπωμάζοντα· Ἦ γάρ γέ τοι σιμὸς φαίνομαι; [13] Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει καταφαίνομαι; [14] Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ὑπωμάζων δῶρα, ἤγουν μῆλα καὶ στεφάνους, τῇ Ἀμαρυλλίδι, τὸ ἀποδεχθῆναι. [b] Ἡ δὲ, ὡδὲ λόγῳ αὐτὸν [16] ἀξιοῖ. διὸ [17] δυσθυμίᾳ τὸν [18] βίον καταλῦσαι [19] προῃρῆται. [20] Τὸ δὲ εἶδος, ὑπωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον, alij quidem proprium: alij verò, Satyrum esse Τίτυρον, [b] οἱ μὲν, κύνειον· [b] οἱ δὲ, σάτυρον [21] εἶναί dicunt: quidam autẽ per Simum, Theocritum arbitrãtur [22] φασί τινες δὲ [23] διὰ τὸ σιμὸν τὸ Θεόκριτον [23] οἴονται

Universidad de Deusto
Biblioteca

lasciuire, Simichidem vocantes: historia est apud Apollonium.

κωμάζῃν,[24] Σιμιχίδην καλέοντες· ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

1. 2 [1] 264,31. [2] 253,14. Tertium Idyllium selegimus, quòd esset & breuius & pluribus Doricismis refertũ quàm præcedentia: vt eadem via possis & integrum Idyllium habere, & Doricæ linguæ vsum non mediocrem his paucissimis versibus complexum intueri. [3] Suprà ad Euripidis Orestem, num. 3. [4] Syncopa est pro ἀμπόλου, ab ἡ αἴξ, ἀιγὸς, *capra*; & πολῶ, *versor*; *qui circa capras versatur.* [5] Verbale, 261,12. à κωμάζω, *lasciuio, petulans sum, procor, procatum eo*: quod fit à κῶμος. Alij malunt interpretari Latino verbo, à Græcis petito *Comissari*: vt ἐπικωμάζειν τινὶ eo loco fit, *comissatum adire* vel *comissantium more aliquem adire*: alias etiam significat proteruè illudere, more eorum qui Como & Baccho operantur: vide suprà in Aristophanis Pluto, num. 2. [6] Vt χρυσεμβύε, 212,10. à δηλόω, *manifesto, declaro*: quod fit à δῆλος, *manifestus*, [7] 216,15. [7] Vt τύψεις, 181,3. ab εἰκάζω, *assimilo, coniecto*: quod fit ab ἡ εἰκὼ, ὁ ος, *imago*, 216,15. [8] Id est, altero, siue proximè sequenti Idyllio. [9] 286,16. [10] 316,5. Vide 636,20. [11] Vt simplex πῆται, 225,28. [12] 328,2. & 843,2. [13] Verbum è verbo, *ex dicere lasciuientem*; id est, ex verbis ipsius qui hoc Idyllio inducitur lasciuiens, atque hæc verba efferens, ἦ ῥά γέ τοι σμὺς καθαφάνομαι; Ex his autem verbis sunt qui arbitrẽtur, ipsum Poëtam ita lasciuire; vt quem Simichidem Apollonio teste appellant: Verùm non obseruata temporis ratione, errare illos Munatus Grammaticus affirmat. [14] Vt βοᾶται, 207,12. à πλανάομαι, *erro, decipior*: quod fit ab ὁ πλανὸς, *vagabundus, erro, profugus*, 216,15. [15] Verbum de verbo, *gratiâ admitti*; vel, *causa recipi*; id est, vt admittatur ab Amaryllide, de χάριν habes 728,40. πεσδεχθῶμι verò, vt τυφθῶμι, 195,17. à πεσδέχομαι, *recipio, admitto*. hîc verò passiuè positum est. [16] Vt χρυσοῖ, 208,31. ab ἄξιος, *dignum puto*: quod fit ab ἄξις, *dignus*, 216,15. [17] θυμὸς, *animus*, compositum cum δυς (71,14) δύσθυμος, *animo perturbatus, tristis*: vnde ἡ δυσθυμία, ας, 264,35. [18] Vt τύψω, 181,37. à καθαλύω. [19] Vt πεπόλῃ, 204,16. à πεσαιρέομαι, *eligo, statuo*: ἀμέομαι simplicis ob augmẽtum vertitur in η, 171,29. [20] εἶδος propriè speciem seu formam significat, vsurpatur etiam pro forma seu specie poëmatij: hinc fit εἰδύλλιον, 264,31. [21] 316,11. [22] 328,2. & 843,2. [23] Id est, propterea quòd Simi mentionem facit in versu citato, ἦ ῥά γέ τοι σμὺς καθαφ. credunt enim eum allusisse ad Simichidis nomen, quo ipse appellabatur, si Apollonio credimus. Sequitur οἰονται, vt τυπτονται, 185,29. ab οἴομαι, quod & οἶμαι, 393,1. [24] ὁ Σιμιχίδης, ου, Patronymicum vt Κρηγίδης, 263,12. ab ὁ Σίμιχος, qui Theocriti pater fuisse creditur.

CAPRARIVS VEL AMARYLLIS, ΑἸΠΌΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ vel Lasciuus.

ἡ Κωμαστής.

Procatum-eo ad Amaryllida. Porrò mihi capræ
[25] Κωμάσδω [25] πόλι ὁ τὰν Ἀμαρυλλίδα. [26] ταὶ δέ μοι αἶγες
Pascuntur in monte, & Tityrus ipsas agit.
Βόσκον[27]) κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνᾳ. α
Tityre mihi multùm dilecte, pasce capras:
Τίτυρ[27] ἐμὶν [28] τὸ καλὸν ο [29] πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας· ε
Et ad fontem age Tityre, & testiculatum
Καὶ [25] ποτὶ τὰν ο κράναν ἄγε Τίτυρε, καὶ τ' [30] ἐνόρχαν
Illum Libycum album obserua, ne te cornu-feriat
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα, [31] φυλάσσεο, μή [32] τυ [33] κορύψῃ.
O gratiosa Amarylli, quid me nõ-amplius hoc in antrũ
[34] Ὦ χαρίεσσ' [35] Ἀμαρυλλί, τί μ' ὀκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον α. ε. α
trãscurrim-aspiciẽs vocas amatorculũ: nũquid me odisti?
[36] Παρκύπτοισα [37] καλεῖς [38] τ' ἐρωτύλον· ἦ γ ῥά με μισεῖς;
An vtique tibi simus videor cominus esse
Ἦ γ ῥά γ γέ ς τοι σμὸς καθαφάνομαι ἐγγύθεν [39] ἢ μακρυ
Nympha & mentosus? strangulari me facies.
ο Νύμφα δ' [40] προσχὠσος, [41] ἀπάγξασθαί με ϙ ποιησεῖς.
Ecce autem tibi decem mala fero: illinc decerpsi,
Ἠνί δέ ς τοι δέκα ο μᾶλα φέρω· [42] τὰ μὲν ὦθεν [43] καθεῖλον,
Vnde me iussisti decerpere tu: & cras alia tibi
[44] Ὧ μ' τ [45] ἐκέλευ [43] καθελεῖν ς τύ· καὶ αὔριον ἄλλα ς τοι ε
feram.
ϙ [46] οἰσῶ.
Vide quidem acerbum meum dolorem. Vtinam fierem
[47] Θᾶσαι μὰν [48] θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. εἴθε ο [49] μυοίμαν
Resonans apis, & in tuum antrum venirem,
ο Ἀ [50] βομβεῦσα μέλισσα, δ' ἐς [51] τεὸν ἄντρον ο [52] ἰκοίμαν,
Hederam subiens & filicem qua tu ornaris.
τ' ἰσὸν [53] διαδὺς, δ' ο τὰν πλέκεν ο [54] ἃ ς τὺ ζ [55] πυράσδῃ.

Nunc

Universidad de Deusto
Biblioteca

Nunc cognoui Amorem, grauis Deus; certè leænæ
Νῦν [56]ἔγνων [57]τ' Ἔρωτα, βαρὺς Θεὸς, [58]†ἦ γ' ἄρα λεαίνας
Mammam sugebat, nemoréque ipsum nutriebat mater:
ᶻ Μαστὸν [58]ἐθήλαζε, δρυμῷ [59]τε μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Qui me comburens & in ossa vsque lædit.
Ὅς με καταζμύχων [60]ἐς [61]ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
O pulchrè aspiciēs, omnino lapis, ô nigrū-supciliū-habēs
Ὦ [62]τὸ καλὸν [63]ὀπωπορῶτα, [64]τὸ πᾶν λίθος, [65]ὦ κυάνοφρυ
Nympha, amplectere me Caprarium, vt te osculer:
νύμφα, [66]περίσπλυξαί με [67]τὸν αἰπόλον, ὡς [68]τυ φιλάσω·
Est & in vanis osculis suauis iucunditas.
Ἔστι [69]κἀν [70]κενεοῖσι [a] [71]φιλάμασιν [72]ἁδέα [73]τέρψις.
Coronam discerpere me statim *in* minuta facies:
Τὸν στέφανον [74]τίλαί με καταυλίκα λεπτὰ ποιήσεις·
Quam tibi ego Amarylli dilecta, hederæ seruo
[d] Τόν [75]τοι [76]ἐγὼν [77]Ἀμαρυλλὶ φίλα, [78]κισσοῖο φυλάσσω
Implicans foliculis, & odoratis apiis.
[79]Ἐμπλέξας [80]καλύκεσσι, [81]τοῖσι [82]δόδμοισι σελίνοις.
Hei mihi ego quid patiar, quid, infelix? non audis?
Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω, τί, [83]ὁ δύστηνος; οὐχ ὑπακούεις;
Bæta exutus, in vndas illas saliam,
[84]Τὰν βαίταν [85]ἀποδὺς, εἰς κύματα [86]τῆνα [87]ἁλεῦμαι,
Vbi thynnos speculatur Olpis piscator.
[88]Ὥιπερ [89]τὼς θυννος [90]σκοπιάζει Ὄλπις [91]ὁ ἁλιεύς.
Et si nō mortuꝰ-fuero, saltē qdē tuū suaue paratū-fuerit.
[α] [92]Κ' ἤκα μὰ [93]πεθάνω, [94]θῆ γε μὰν τεὸν ὧδυ [95]τέτυκται.
Cognoui dudum, cum me sciscitante num amares me,
[96]Ἔγνων [97]πρὰν, [98]ὅκα [99]μὰ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με,
Neque Telephilon admisit strepitum,
Οὐδὲ [100]τὸ Τηλέφιλον [a] [101]ποιμάζασ' [102]τὸ πλατάγημα,
Sed frustra molli in brachio extabefactum-est.
[α] Ἀλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ [a] [103]πάχει [104]ἐξεμαράνθη.
Dixit & Agræo vera cribro-vaticinans,
[105]Εἶπε δ' [106]Ἀγροιῶ [a] [107]τἀληθέα [108]κοσκινόμαντις,
Dudum herbas-colligens sequens, quòd ego quidem
[α] [a] [109]Ἅρπα [110]ποιολογεῦσα [111]παραβάτις, ὄφρα ἐγὼ μὴν
Tibi totus incumbo; tu autem mei rationē nullam facis.
[112]Τὶν ὅλος [113]ἔγκειμαι· [f] τὺ δὲ [114]μὰ λόγον [1]οὐδένα [2]ποιῇ.
Certè quidē tibi albam gemellos-pariēte caprā seruo:
Ἦ μὰν [f] [3]τοι [a] [4]λαικὰν [5]δίδυμαν [6]σῶ αἶγα φυλάσσω·

Quam

Quā me & Mermnonis *filia* Erithacis nigrū-corp⁹-habēs
[d] Τάν με [7]ὦ [4]ἁ Μέρμνωνος Ἐρυθακὶς [5]ἁ μελανόχρως
Petit, & dabo ipsi, quoniam tu mihi deliciaris.
Αἰτεῖ, κἀγὼ [6]δωσῶ [7]οἱ, ἐπεὶ [f] τύ μοι [8]ἐνδιαθρύπτῃ.
Salit oculus meus dexter: num videbo
[9]Ἄλλεται ὀφθαλμὸς [86]μὰ ὁ δεξιός· ἆρά γ' [10]ἰδήσω
Ipsam? Cantabo ad pinum hîc inclinatus:
[a] αὖτα; [t] [11]ἀσεῦμαι πόλι [a] τὰν πίτυν ὧδ' [12]ἀποκλινθείς·
Et me fortè aspexerit: quoniam non adamantina est.
Καὶ [13]κέ μ' ἴτως [13]ποτίδηται· ἐπεὶ οὐκ [a] ἀδαμαντίνα [14]ἐστί.
Hippomenes quando iam virginē voluit vxorē-ducere,
[15]Ἱππομένης ὅκα δὴ [a] τὰν παρθένον [16]ἤθελε [17]γᾶμαι,
Mala in manibus capiens, cursum perfecit. sed
Μᾶλ' ἐν [a] [18]χερσὶν [19]ἐλὼν, δρόμον [a] [20]ἄνυεν. [a] ἀλλ'
Atalanta.
Ἀταλάντα. (morem.
Vt vidit, valde insaniuit, valde in profundum prosiliit a-
Ὡς [a] [21]ἴδεν, ὡς [22]ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺ [23]ἄλετ' ἔρωτα.
Gregem etiam vates ab Othry duxit Me-
[a] Τὰν [a] [24]ἀγέλαν [24]χ' ὡ μάντις ἀπ' Ὄθρυος [25]ἄγε Με-
lampus.
λάμπως.
In Pylum: porrò Biantis in vlnis reclinata-est
Ἐς Πύλον· [25]ἁ δὲ Βιάντος ἐν [a] [k] [26]ἀγκοίνῃσιν [12]ἐκλίνθη
Mater gratiosa prudentis Alphesibœæ.
[26]Μάτηρ [a] ἁ χαείσα φρενὶ φέρτερα Ἀλφεσιβοίας.
At pulchram Venerem in montibus oues pascens
[a] Τὰν [ϝ] [a] καλὰν Κυθέρειαν ἐν [27]ὄρεσι [a] μᾶλα [28]νομεύων
Non sic Adonis in plus duxit rabiei.
Οὐχ [29]ὅτως [29]†ὦ δωνις ὄφ' [30]πλέον [25]ἄγαγε [a] λύσας.
Quare neque mortuum ipsum fine mamma ponit.
Ὡς δὲ [31]φθίμενόν [32]μιν [33]ἄτερ [1]μαζοῖο [34]τίθηται.
Beatus quidem mihi immutabilem somnum dormiens
[35]Ζαλωτὸς μὲ [36]ἐμὶν [ϝ] [37]ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Endymion. Admiror autem ô dilecta mulier Iasionem,
Ἐνδυμίων. [35]ζαλῶ [ϝ] [a] φίλα [38]γύαι Ἰασίωνα,
Qui tanta adeptus-est, quanta non audieris profani.
Ὅς [39]τόσσων [a] [40]ἐκύρησεν, ὅσ' [41]ἀκούσειε [15]βέβηλοι.
Doleo caput. tibi verò non est-curæ: non-amplius cano.
[m] Ἀλγέω [a] τὰν κεφαλάν. [42]τὶν δ' [ϝ] μέλῃ· [ϝ] ἐκέτ' ἀείδω.

Iace

Iacebo autem cadens,& lupi hîc me edent:
[43]Κἀσεῦμαι [44]πεσὼν, κἠ [45]σὶ λυκοι ὧδέ μ' [46]ἔδονται.
Tanquam mel tibi dulce hoc in gutture fuerit.
†ὡς μέλι [47]σὶ γλυκὺ τᾶτο κἦ βρόχθοιο [47]γήσεται.

ποῖ pro πρός. 25
τεὶ pro σοί. 26
ἐμιν pro ἐμοί. 27
τὸ καλόν. 28
πφιλαμβάνω. 29
φιλέω.
ὁ ἀνόρχης, ι. 30
φυλάσσω pro φυ- 31
λάσσω. τν pro σε. 32
33. 34. 35
παρκυπτόμενον. 36.37
ἐρωτύλος, η. 38
ἤμβν pro εἶναι. 39
πρωγλύνει. 40
πνῶγε. 41.42
καθεῖλον, καθελεῖν. 43
ὦ. 44
ὦπρξ. 25
ἐκέλευσ. κέλομαι. 45
οἰσῶ. 46
ἥδομαι. 47
θυμαλγής. 48
γλυκάνω. 49
βομβεῦσα. 50
ἰκοίμαν. 51. 52
Δαφνύς. 53
54
πυκάζω. 55
56. 57
θηλάζω. 58
(θορᾶ.
πολιρρῶσι. πο- 59.60
τὸ πᾶν. 61

[25] 249,36. [26] Pro σοὶ ἀλλ᾽ες, 246,22. [27] 243,36. [28] Id est, ſ λίαν, multùm, valde, vel καλῶς, pulchrè, bene, 249,3. [29] Pro πφιλημβύει, ο: vt ὦ πεπυμβύει, 195,32. à φιλέω, μ. ήσω, diligo, amo: quod fit à φίλος, amicus, 216,15. [30] Pro ἀνόρχιν, ο. Per ἀνόρχιν intelligit hircum nõ caſtratum: componitur ab ἀν, & ὄρχις, εως, id eſt, teſtis, teſticulus. [31] Ionicum eſt, 193,31. pro φυλάσσει, à φυλάσσομαι, vito, deuito, [32] Pro σι, 243,9. [33] Vt τύψῃ, 181,20. à κορύπλω τὸ κεραΐζω, cornu peto. 251,5. [35] 150,3. [36] Pro παρακύπλεται. vide 119,17. & 173, 21. [37] Vt ποιεῖς, 203,9. [38] Diminutiuum, 264,7. ab ὁ ἔρως, ωτος, amor. [39] 317,23. & 21. [40] τὸ γήνειον, mentum, barba: ſi ὁ πωγήνειος, mentoſus, habens barbam promiſſam: compoſitum ex πώγ & γήνειον ſignificans eum, cui eſt promiſſa barba, vt πωγλος, ex πώγ & χεῖλος, cui prominẽt labra. [41] Vt τύψαξ, 201,9. ab ἀπάγχω, ſuffoco, ſtrangulo. [42] Aduerbium loci, 248,29. formatum à Dorico πτῶς, id eſt, ſo ἐκεῖνος, 244,38. [43] Vt in ſimplici εἷλον, ἑλεῖν, 355,10. & 15. à καθαιρέω, deſumo, decerpo: ex κᾰ & αἱρέω, 172,1. & 13. [44] †ὦ pro ὤ, neglecto ι ſubſcripto, 120,1. eſtque Aduerbium ſub forma Datiui, vt τῇ & πῷ, 246,39. ſic ὦπρξ in ſequentibus: vbi πρξ redundat vt in articulis, 246,8. Niſi malis ὦ Doricè factum è communi Aduerbio ἕ, vbi, 119,6. ſequens autem ὦπρξ habet Romana editio ſine ι, itidem pro ὥπρξ, vbi. [45] Pro ἐκέλευσ, τ. vt ἐτίπτω, 185,34. à κέλομαι Poëtico verbo, pro κελεύω, iubeo. [46] Pro οισω, q. Vide 329,35. [47] Per craſim ex ἥδεται, vt τύψαι, 200,1. à ἥδομαι, μ. άσομαι, ſpero, ſto, 217,1. [48] ὁ καὶ ἡ θυμαλγὴς, καὶ τὸ θυμαλγές, mœrore animum afficiens: à θυμὸς, animus; & τὸ ἄλγος, triſtitia, dolor. [49] Pro γλυκαίνω, ο: 361,29. [50] Pro βομβῆσαι, τ: vt ποιῆσαι, 204,4. à βομβέω, reſono vt apis. ſit enim ab ὁ βόμβος, ου, bombus, ſonus aptum, 216,15. [51] 243,28. [52] 389,12. [53] Vt ζεύ- ſ γνὺς, 230,21. à Δαφάω pro Δαφύω, ingredior. [54] Pro ῆ, ο: neglecto ι ſubſcripto, 120,1. in Aldino tamen exemplari vetuſtiſſimo legitur ᾳ. pũcto ſubſcripto. [55] Pro πυκάζῃ, ε: vt τύπῃ, 185,28. à πυκάζω, orno, denſo: hoc à πύκα, ornatè, denſè, 216,15. [56] 235,5. & 360,8. [57] Pro λιαίνης, ο. vide 251,18. [58] ἡ θηλή, ῆς, mamma fœmina: hinc θηλάζω (216,15.) lacto, lactor, vbera fugo. nam dicitur tam de muliere lactante, quàm de puero qui lactatur. [59] 243,37. [60] Vt βοῶσα, 207, 7. à πολιορκέω, 249,41. [61] Aduerbialiter vt τὸ καλὸν, 28. omnino la-

pidi, id eſt, duriſſima & aſperrima inſtar ſaxi. [62] Componitur ex ὁ κυανὸς, ε, niger; & ἡ ὀφρὺς, ύος, ſupercilium, 147,8. [63] Vt τύψαι, 200,1. à περιπλύσομαι vel περιπλύσω, μ. ύξω, amplector. [64] Pro τοῖς κενεοῖς, id eſt, κενοῖς, à κενὸς, vacuus. [65] Pro τοῖς φιλήμασι, α & ο. τὸ φίλημα, ατος, verbale 261,3. à φιλέω, μ. ήσω, amo, ſuauior, oſculor. [66] Doricè pro ἡδεῖα, à maſc. adiect. ἡδὺς, iucundus, ſuauis. Fœminino ἄδεα perperam ſtatuit Anteſignanus maſculinũ ἄδεος: Solent enim Dores & Iones ex adiectiuis fœmininis in εια, quorum maſculina deſinunt in υς, eximere poſteriorem diphthongi vocalem ι, ideoque circumflexum vertere in acutum: Sic dicit Homerus ἀκέων ἴσην & βαθῆλον ὕλλω, è maſculino ἀκὺς, & βαθὺς profundus, altus. Et Callymach. in Hymno ad Dianam, πολέασδε ἢ ἀποδέξαο νύμφας, multas allegerat nymphas. pro πολέας è maſculino πολὺς iuxta regulam, 251,10. (At in proſa πολλὰς dicunt, ex Ionico & poëtico πολὸς, 275,10.) Sic etiam Theognis, ὠκύτερος πτερύγων ἁρπυιῶν, velocior pernicibus Harpyis. pro πτηνεῶν, & Herodotus: τὰς ἔρσενας σέβοντες μᾶλλον ἢ θηλειῶν, mares habent in maiori veneratione quàm fœminas, pro θηλειῶν: At alibi idem Herodot. θήλεια ἵππος proparoxytonως dixit, quia maſculinum θηλὺς eſt Barytonum. [67] Verbale, 261,7. à πέρπω, μ. ψω, delecto, demulceo. [68] Vt τύψω, 181,37. à πέκω, μ. ιλῶ, vello, diſcerpo. [69] 243,34. [70] Vt τύψω, 183,29. ab ἐμπλέκω, quod componitur ex ἐν, (402,2.) & πλέκω, plico. [71] Datiuus pl. poëticus, 150,26. ab ὁ κάλυξ, υκος, folliculus qui florem & ſemen meludit. genitiuus κλωσὶ regitur à κάλυκσι; vt ſit hic ſenſus; Hanc ego è foliculis (vel floribus) hederæ intexens, tibi ſeruo. [72] ὀσμὴ & Doricè ὀδμὴ (387, 44.) odor: hinc ὄδωμι & ὄδμαι, odoratus: vnde Datiuus pluralis τοῖς ὀδμῆσι pro ὀδμαῖς, ι. [73] Componitur ex δυς, 262, 4. & σός, quaſi difficulter ſaluus. [74] Pro τὸν βαίτην, ο. Bæta eſt indumentũ ex pellibus conſutis, veſtis pellicea & paſtoralis. [75] 244,39. [76] Pro ἀλᾶμαι, 119,15. vt ψαλᾶμαι, 198,24. ab ἅλλομαι, ſalio, proſilio. [77] Pro τὰς θυΐας, 130,4. Thynnus eſt nomen piſcis prægrandis. [78] Σκοπιάζομαι, ſpecula: vnde σκοπιάζομαι, ſpeculor, 216,15. [79] ὁ ῥέπτος, rete: hinc ὁ ῥεπτὸς, piſcator, nexis retibus piſcans. [80] Pro κἠ αἴκα, per ſynalœphen: αἴκα verò Doricum eſt pro εἰκε, 119,35. vide 314,4. [81] Per aphæreſim pro ἀποθήνω, vt τύπω, 181,23. ab ἀποθνήσκω, 385,22. & 387,10. Melius coniunctè legit Sylburgius, μἀποθήνω: quia ſcilicet ibi non Apoſtrophus duntaxat eſt ſed etiam Craſis, nempe η & α in α longum contractis: (eſt enim μἀποθήνω pro μὴ ἀποθάνω.

62 ὁ κυανόφρυς, υος.
63
64 κενεοῖσι.
65 φιλάμφω.
66
Anteſig. lapſus.
67 ἡ πέρψις, ι ος.
68 ὕλλα.
69. 70
71 καλύκεσσι.
72 ὀδόδμοισι.
73 δύσος.
74 ἡ βαίτη, ης.
75. 76 ἀλεῦμαι.
77 τὰς θυΐας.
78 σκοπιάζομαι.
79 ῥεπτός.
80 κἠκα. αἴκα.
81 ἀποθήνω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ϑάνω, *non mortuus fuero.* Nec vel η per apostrophum solet abiici, 8, 24. vel α in hac Præpositione produci: absorberi autem η ab α potest in crasi, veluti minus sonãs, à magis

τὸ ἡδὺ ἀδύ. 82 sonoro. sicut in verbis, 202, 28. [82] *Tuum iucundum*, id est,

πέφυκτυ. 83 tua iucunditas; hoc est, iucunditas saltẽ aliqua tibi meo

ἦεν pro ἐφάλω. 84 facto parabitur; sat scio. [83] 410, 5. [84] Doricum est pro

85 ἐφάλω, *dudum.* [85] Dorica particula, pro ὁπηνίκα, *quando.*

μεῦ μεμναμβύθ. 86 [86] Verbum verbo, *me referente* vel *indagante*, siue *mentionem faciente*; id est, cum ex Telephili strepitu ac ex prophetissæ cuiusdam respõsis indagarem & augurarer, num me redamares: neque Telephilum, &c. μεῦ pro μέ, 243, 8. & μεμναμβύθ pro μεμνημβύθ, ο. Vide 286, 8. & 763, 30.

τηλέφιλον. 87 [87] Est folium papaueris: †dictum quasi δηλέφιλον, quòd amorem præmonstret. nam huius foliis intra manum collisis, ex sono de amore iudicabant: si enim legitimum & acutum sonum reddidissent, se ab amatis redamari coniiciebant: contrà, ex molli, inani ac illegitimo foliorum Telephili strepitu, se in amicarum odio esse coniectabãt. In eadem hæresi hodie multos versantes vidi, qui ex simili effectu foliorũ buxi aut herbæ clematidis foco candenti admotorum, eadem prorsus indicia se accipere posse arbitrabantur. Vel fortasse dictum τηλέφιλον, ex eo quod δηλοῖ κῃ τηλῦ ἄποντα φίλον indicat amicum

πολυμαίξαθ. 88 longè absentẽ. [88] Vt ἐτύψαθ, 197, 35. sed sine augmẽto, *n:*

τὸ τηλαζόγημα κτ. 89 à πολυμαίτω, 249, 41. [89] Verbale, 261, 3. à τηλαζάω, *crepo, strepo.* In Aldino exemplari, pro πολυμαίξαθ τὸ τηλαζόγημα, legitur, πεπολυμαξάμβον τηλαζόγηπεν, *mistum crepuit*; vel, *tactum ἐν intra digitos collisum, strepitum fecit.* vbi πεπολυμαξάμβον est vt τυψάμβον, 201, 17. à πεπολυμαίτω; quod

ἀεπί. est idem cum πολυμαίτω. nam ἀεπὶ & ποπὶ Dorica sunt pro ἀεός: atque in hoc ipso loco quædam vetusta exemplaria habent πολυμαξάμβον. τηλαζόγηπεν autem est vt ἐτύψε, 176, 24. sed sine augmento, *n:* à τηλαζογέω, *μ.* ἤσω,

90 [90] Pro πήχει, à πῆχυς, εως, 146, 14. per brachium siue cubitum videtur intellexisse manũ vel digitos. [91] Vt ἐτύφθη, 33,

ἐξεμαρανθην, ης, η. 91 191, 36. ab ἐκμαραίνω, *marcefacio, tabefacio*: compositum ab ἐκ (quæ ante vocalem fit ἐξ, 249, 25.) & μαραίνω, *μ.*

ἤπιον, ες, ε. 92. 93 ιῶ, *tabefacio, arefacio.* [92] 286, 25. & 302, 31. [93] Vt ἡ Λητὼ, 155, 29. est autem nomen cuiusdam vetulæ sortilegæ cribro vaticinantis: quæ diuinandi ratio ad nostra vsque

πάλαθέα. 94 tempora permanauit. [94] Pro τὰ ἀληθῆ, à τὸ ἀληθές, 153, 22. Perpende hîc tria: synalœphen siue contractionem; de

κοσκινόμαντις. 95 qua, 313, 17. Dorismum, ο: & Ionismum, *m.* [95] Dictio composita ex τὸ κόσκινον, vel ὁ κόσκινος, *cribrum*; & μάντις,

ἀ ποιολοχεῦσα. 96 ις, *vates.* [96] Pro ἡ ποιολοχοῦσα, ο, & *ι*: vt ποιῆσα, 204, 4.

à ποιολογέω, *herbas colligo*; ab ἡ ποιὰ, *herba*; & λέγω, *lego, colligo.* [97] Pro παρωβάτης. nam poëtæ παρεώ pro παρὰ dicunt: & fit à masculino ὁ παρωβάτης, ε: vt ἡ δεκατόπης ab ὁ δεκατόπης, 251, 23. παρωβάτης autem, id est, *socius, comes*, est verbale, 261, 12. à παρωβαίνω, *tuxtà eo*: sed quasi à παρωβείδημι vel παρωβάω, 356, 39. Hunc versum præcedenti sic coniunge, Καὶ Ἀγροιῶ κοσκινόμαντις, ἀ πεεὼ ποιολογοῦσα παρωβάτης, εἶπε πάλαθέα, *Atque Agræo cribro vaticinans, dudum herbas colligens sequens, dixit vera*: & *herbas colligẽs sequens*, id est, dum messores sequens, relictas spicas colligeret. [98] 243, 42. [99] Componitur ex ἐν, 419, 22. & 402, 2. & κεῖμαι, 326, 29.

97 παρωβάτης. παρεώ.

98, 99

[1] 143, 12. [2] Pro ποιῇ, 204, 10. nam Dores subscriptum sæpe negligunt, 120, 1. [3] Ab ὁ καὶ ἡ διδυμος, *geminus, gemellus*; & πάτω, *pario*, (cuius præteritum medium πέπομα, 197, 5.) fit regulariter ἡ διδυμοτόκος, *geminos enixa, gemellos pariens*: verùm poëtæ in compositis ex nominibus tertiæ declinationis, ο claudens primam compositionis partem, in η mutant, διδυμητόκος, & Doricè διδυμοτόκος, ο. Idem nonnunquam etiam in prosa fieri, declarant ἐλαφηβόλια, ποιλοσημήϊον, & similia: quæ alij Ionismum habere putant, cum potius videãtur esse Attica. [4] Cum nomen proprium articulo fultum, regit genitiuum proprij nominis, cum eo articulo, si sit masculinus, intelligitur in eodem casu ὑός, id est, *filius*: si sit fœmininus, suppletur θυγάτηρ, *filia*: vt, Πέτρος ὁ Ἰωαννε, *Petrus Ioannis*, scilicet *filius*: Ἐριθακὶς ἡ (& Doricè ὰ) Μερμενων, *Erithacis Mermonis*, supple *filia*. [5] Dictio cõposita ex ὁ μέλας, μέλαος, *niger*: & ὁ χρὼς, χρωτὸς, *cutis, corpus*. [6] Pro δώσω, *q*: à δίδωμι, 397, 12. [7] 240, 2. & 244, 8. [8] Vt τύπλη, 185, 28. sed neglecto ι subscripto, 120, 1. ab ἐνδιαθρύπτω vel ἐνδιαθρύπτημα, *ludibrium* ἐν *delicias facio*. [9] Quasi dicat; † Amaryllida procul venientem videre videor: num igitur ipsam inuisam? [10] 378, 23. [11] Vt πτσεῦμαι, 396, 40. ab ἄδω. [12] Vt τυφθεὶς, 195, 35. ab ἀποκλίνω. Vide 308, 13. [13] Κε πολίδη, pro ἐφοσίδη αὖ. nam κε est αὖ, 754, 16. & in ποσίδη punctum subscriptum desideratur, 120, 1. & ποτὶ loco ἐφὸς positum est: tamen ι quod est in πολίδη, non pertinet ad ποτὶ, sed ad simplex ἰδὴ. Vide ἐαὺ ἰδὼ, ης, ἡ, 377, 36. [14] 316, 21. [15] Sequentes versus, tribus vltimis exceptis, sunt cantilena, quam Caprarius audiente Amaryllide canit. hæc pluribus fabulis contexitur: quibus nõ paucos enumerat, qui ægrè quidem, sed tamẽ suis amoribus tandem summa cum voluptate sunt vsi: quorum exemplo ipse in spem primùm erigitur se aliquando Amaryllide potiturum: mox verò in desperationẽ rursus

97 παρωβάτης. παρεώ.

98, 99

1. 2 ποιῇ.

3 διδυμοτόκος.

4

5 μελανόχρως.

6. 7

8

9

10. 11 ἀσεῦμαι.

12 ἀποκλινθείς.

13 κε πολίδη.

14. 15

adducitur, vt videt illam his auditis nullo modo commoueri. Quia verò sine harum fabularum cognitione contextus est subobscurus, eas paucis perstringam. ac prima quidem loquitur de Atalanta:quæ cùm mira corporis velocitate præstaret,& à nuptiis omnino abhorreret,procis suis cursus certamen proposuit,in quo victum mortis pœna; victorem, coniugij sui præmium sequeretur. Multis itaque victis, tandem Hippomenes mala aurea,quæ à Venere acceperat, ante pedes præuertentis Atalantæ singulatim proiiciens, eam malis colligendis detentam superauit, ac postea in vxorem duxit. Altera sic habet: Cùm Bias Peronem Nelei filiam miserè deperiret,eamque Neleus se illi daturum negaret, nisi is boues,quas Iphiclus vi raptas è Pylo Nelei vrbe in Othryn Thessaliæ montem abduxerat,restituendas curaret:Melampus vaticinio clarus, se maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amica potitus est: ex qua postea Alphesibœam sustulit. Tertia fabula, est de Adonide pastore:quem cùm Venus (quæ & Cytherea à Cythera insula, in qua primùm coli cœpta est,appellatur) mirum in modum adamaret, ab apro est interfectus:sed eum Venus aliquot menses gremio fouens,in vitam fertur reuocasse,ac postea illum in deliciis habuisse. In quarta meminit Endymionis, qui ob venationis studium,cõstanti animo mulieres omnes spernebat. tandem tamen Luna eius amore capta,illum somno arctissimo sopiuit,vt vel eius dormientis desideratissimo complexu frueretur. Postrema verò fabula,est de Iasione, cum quo dormiente Ceres est congressa,& ex eo concubitu facta est grauida:quæ res est auditu incredibilis iis qui mysteriorum amoris sunt ignari: qui βίαλοι nuncupantur. [16] Imperfectum ab ἴημι. [17] Pro χῆμαι,o:360,12. [18] 274,32. [19] 355,17. [20] Pro ἰώουεν,o: imperfectum vel aoristus secundus ab ἰαύω. [21] 377,34. ὡς ἴδεν, *postquam vidit*, supple *mala quæ proiecerat Hippomenes*, ὡς ἐμάνη, *sic*, id est *valde,insaniuit*,subaudi *malorum desiderio & amore*. In Romana editione & Scholiis tria ista ὡς sine accentu scripta sunt: ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθυκὼ ἔλασ' ἔρωτα: ac primum quidem ὡς significat *postquàm,simul ac*: Reliqua duo,*quàm,quãtum?quantopere? quomodo*: vt apud Virgilium Eglo. 8. *Vt vidi,vt perij,vt me malus abstulit error*. rectè: Nam tum demum volunt ὡς acui, cùm ponitur pro *sic*:vt sæpè apud Homerum ὡς φάτο, *sic ait*: ὡς ἐπιὼν, *sic fatus*. & alibi καὶ ὡς *etiam sic*: ἀλλ' ὡς *ne sic quidẽ,ne hac quidẽ ratione*. [22] Vt ἰτύπη,192,1, à μάχομαι. vide 178,4. [23] Pro ἤμελε, ο. Imperfectum pro aor.sec.qui per vnicum λ scriberetur,178,16.in margine: ab ἄλλομαι : vel dicemus esse sine augmento,*n*. Notatur spiritu tenui, Æolico more, quamuis ἄλλομαι aspiretur: veluti & ἄλτο pro ἥλατο : de quo 370,39. [24] 314, 11. Coniunctè legit Sylburg. χώ, & notat scribi χὼ pro καὶ ὁ singulariter elisio coniunctionis ι, & αο in ω contractis:pluraliter verò pro καὶ οἱ scribi χῴ ι subscripto,vt χῴ ξυμπόται, χῴ συζήνεις, quemadmodum ex Ori Milesij Orthographia refert Etymol. Sed tradit is, in plurali ι ad latus adscribi more quidem veteri χωΐ,non χῴ vt hodie scribi solet. porrò quod de χὼ & χῴ dictum est, idipsum de singulari χἀ & plurali χᾴ pro καμά intelligendum est. In ἄπεργι tamen & ἄπεργα pro οἱ ἔπεργι, & αἱ ἔπεργα nihil subscribitur. [25] 332,29. [26] ἃ μήτηρ ἀ χαρίσσατο,&c. periphrasis ipsius Peronis, quam Bias adamabat. [27] Poëticum pro ὄρεσι, ἀ τὸ ὄρος,εος,& poëticè ἔρεος. [28] ἡ νομή, ῆς, *pabulum, pastura* : hinc νομεύω, *pasco*, 216,15. [29] 418, 28. Maiult Sylburg. coniunctè ᾠδωνις : Quia (inquit) Apollonius apud Etymologum tradit οὐ τοῖς πνεύμασι τὴν δασεῖαν ἐπικεφαλεῖν, *in spiritibus asperum vincere*:(cum scilicet concurrunt) vt ἁμὸς ἄπαλον : in quo posteriore,vt tenuis ab aspero ita grauis ab acuto est obliteratus. Eodem tamen authore ὦ πόλος δασυνόμενον καὶ ψιλούμενον συναλλιπτεῖ, id est, ὦ πόλος per synaliphen ex ὁ εἰπόλος factum retinet in illa Crasi asperum simul & tenuem spiritum: Si itaque superiorem ᾠδωνις respuas, scribendum saltem ὤδωνις acuto post tenuem posito:Sed magis mihi probatur prima scriptura : præsertim cum idem infra in ω, nulla spiritus mentione facta, solum dicat ι adscribi ᾧπόλος. [30] 258,16. [31] 415,1. [32] 243,36. & 244,6. [33] ἄπτεσθαι ἀγκοίνῃ τῇφιλῇ, id est, *cessat amplecti, vel gremio fouere*. [34] 224,23. [35] Pro ζηλωτὸς,ο. verbale,261,12.à ζηλόω,ζηλῶ, & Doricè ζαλῶ, ῶ. ὥσω,id est, *amulor, suspicio, admiror, beatum iudico*. [36] 243,336. [37] A τρέπω,*verto,muto*, fit verbale (262,38.) ἡ τροπή,ῆς, *mutatio,conuersio* : vnde cum α priuatiuo fit adiectiuum ἄτροπος,*immutabilis,inconcussus, perpetuus*. [38] 275,1. Per apostrophen ad Amaryllida sermonem conuertit. [39] Est genitiui pluralis à τοσος,*tantus*:id poëticum est pro τόσος. [40] Vt ἐνύψει,176,24.à κυρέω, *adipiscor*. construitur cum genitiuo. [41] Pro πεύσεσθε, vt τύψεσθε,198,9. habet terminationem futuri secũdi medij τυπέσθε,198,14. Vide 199,28.& 396,33. Venit autem à themate πωϑάνομαι,396,1. [42] 243,42. [43] κέομαι.*taceo*, fit (vt habes 326,19.)à κέω,κείω,& crasi κείω ; vnde futurum pri-

23 ἄμελε. 24 χ' ὡ μόνος. 25. 26 ἄχε. 27 28 νομεύω. 29 ὦ ᾠδωνις. 30. 31. 32. 33 34 τῇφιλῇ. 35 ζαλωτὸς. 36. 37 38 39 τόσος. 40 41 42 43 κεισεῦμαι.

mum κείσω, & medium κείσομαι, pro quo Dores dicunt κεισέομαι, vel κεισεῦμαι, 326,31. & 395,27. [44] 397,32. [45] 246, 22. [46] Communiter dicendum erat ἔδονται, ab ἔδομαι futuro secundo medio: de quo, 309,22. & 377,27. Iuxta huius analogiam, futurum secundum actiuum esset ἔδω, non ἐδῶ: & tertia pluralis ἔδωσι, non ἐδῶσι. Pro ἔδωσι verò antepenacuto, Theocritus more Dorico (169,42.) dixit ἔδονται. Ego malim legere ἔδοντι, quòd futurum secundi huius verbi in voce actiua vix inueniatur. [47] 361,30.

πιπάν. 44.45
ἔδομαι. 46
γλυκύμαλον, ου, ου. 47

τὸ εἶδος, ε. 1
τὰ Ὀλύμπια.
ὁ Ὀλυμπιονίκης, ου.

ἡ Ὀλυμπία, ας.
*Rectius vertendũ Hieroni Syracusio Celete, *scilicet victoriam adepto, est enim κέλης Dativus causæ, nõ commodi.*

κέλης, ητος.

προφή.
ἀντιστροφή.
ἐπῳδός.

PINDARI OLYMPIA

ΠΙΝΔΆΡΟΥ ὈΛΥΜΠΙΑ

ἢ Ὀλυμπιονῖκαι.

siue Olympiæ-victores.

*Hieroni Syracusio *celeti.*

Ἱέρωνι Συρακουσίῳ †κέλητι.

ODE PRIMA.

ΕἼΔΟΣ Ά.

Strophe prima est versuum septemdecim.

Στροφὴ ά — κώλων — ιζ.

Optima quidem aqua: sed
Ἄριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Δότ' ὦ νίκης. i. ἃ victoria, dicũtur) summis in cœlum vsq; laudibus extollat. & prima quidẽ Ode Hieronem Syracusanorũ regẽ, qui celes septuagesima tertia Olympiade victoriam his ludis retulerat, amplissimo laudum præconio ad sidera euehit. Est autẽ celes, is qui equum desultorium. i. solum, videlicet sine bigis aut quadrigis, incitatissimo cursu agitat: quo nomine ipse quoq; equus appellatur. [2] 264,32. & [3] supra in argumento, 3. Eidyll. Theocriti, nu. 20. [3] Literis alphabeticis vtuntur Græci pro notis arithmeticis; vt in [4] Lexicorũ appẽdicibus fusissimè explicatur. [4] Diuisæ sunt Odæ Pindari per Strophas & Antistrophas, quæ eodem semper numero & eisdẽ versuũ legibus cõstant; atq; per Epodos, & numero & versuum ratione ab vtraq; illa variantes. Si verbũ verbo velis reddere, στροφὴ versionẽ sonabit, ἀπὸ στρέφω, *verto*: ἀντιστροφὴ, inuersionẽ vel contraversionẽ: & ἐπῳδὸς, accentionẽ. Erant aũt vocabula choreartũ ac saltationũ, quę ad lyræ concentũ ducebantur. dũ enim Strophe occinebatur, saltãtes sese ab vna parte in alterã vertebãt: in Antistrophe gradũ inuertebant: & in Epodo interquiescebant. [5] Ordinem huius cõstructionis paulò inuer

Aurum, ardens ignis
Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Velut excellit no-
Ἅτε διαπρέπει νυ-
cte, superbis eximiè diuitiis.
κτὶ, †μεγάνορ' ἔξοχα πλούτου.
Si verò certamina narrare
Εἰ δ' ἄεθλα, [6] γαρύειν
Desideras mi anime,
[7] Ἔλδεαι [8] φίλον ἦτορ,
Ne-porrò sole speculeris
[9] Μηκέθ' [10] ἀλίου σκόπει
Aliud feruentius
[11] Ἄλλο θαλπνότερον
[12] In die fulgidum astrum,
Ἐν [10] ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον,
Vacuum per æthera.
[10] Ἐρήμας δι' [12] αἰθέρος.
Neque Olympico certamine
Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Præstantius eloquemur.
[13] Φέρτερον [14] αὐδάσομεν.
Vnde celeberrimus
Ὅθεν [15] ὁ πολύφατος
Hymnus vndique-ponitur
Ὕμνος [16] ἀμφιβάλλεται
Sapientum consiliis, resonare
Σοφῶν [17] μήλεται, [18] κελαδεῖν
Saturni filium in prædiuitem venientes
Κρόνου παῖδ' ἐς [19] ἀφνεὰν [20] ἱκομένους
Ac beatum Hieronis larem,
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

[6] Pro γηρύειν: Dorismus duplex. Vide 118,42. 119,42. & 183,13. à γηρύω. [7] Pro ἔλδῃ, 186, 23. vt τύπῃ, 186, 28. ab ἔλδομαι. [8] φίλον ἦτορ, *carum cor, careanime; vel, mi anime.* [9] Pro μηκέτι, 8, 9. & 12. id est, *ne amplius, ne posthac, ne porrò.* [10] Vt πολίῃ, 203, 18. à σκοπέω. [11] 266, 2. [12] 140, 26. [13] 266, 13. [14] Vt τύψομαι, 178, 34. ab αὐδάω, siue αὐδάζω, μι. [15] A φημὶ (328, 1.) cum πολὺ, id est, *multũ*, fit verbale (261, 12.) ὁ ἡ πολύφατος; *celebris, vulgatus, de quo multus sermo habetur.* [16] Id est, passim celebratur, vel exornatur. [17] Datiuus pluralis poeticus, 150, 26. & 30. ab ἡ μῆτις, ιος. [18] *Resonare*, &c. id est, Vt ij qui veniunt in amplas ædes Hieronis, celebrent Iouem Saturni filium. κελαδεῖν, vt ποιεῖν, 203, 36. à κελαδέω. [19] Ab ἄφενος (de quo supra in Hesiodi Oper. & die num. 61.) fit adiectiuum ἀφνειὸς vel ἀφνεός. [20] 389, 14.

πολύφατος. 15
μήλεται, seu μηλέεται. 17
κέλεσθαι. 18
ἱκόμενος, α, ον. 20

Universidad de Deusto
Biblioteca

σκᾶπτ(ι. 21 [21]Προσκῆπτ(ον, ο: & σκῆπτ(ον pro σκῆπτρον, abiecto ρ, vt in σκηπτ(ῦχ(ος, id est, *sceptritenẽs*, nõ σκηπτρ(ῦχος: dicimus tamen ꝑ eodẽ σκηπτ(ος

πολύμηλ(ος. 22 φόρ(ος. [22] Pro πολυμήλῳ, ο: ex πολὺ, *multum*; & τὸ μῆλον, *ouis*; quasi *ouibus abundante*. [23]Id est, summã virtutum omniũ.

δρεπτῶν παστῶν. 24 [24] Pro δρεπτῶν παστῶν, 121, 37.

25 & 122, 14. [25] Id est, vt viri haud rarò ludere solemus ꝑpe cara symposia. Nam huius clausulę vocabula hoc modo sunt retexẽda: οἷα ἄνδρες θαμὰ παίζομεν ἀμφὶ φίλων πράπιδαν.

26 [26]Supple, ὦ φίλον ἦτορ, *mi anime*. Nam seipsum hortatur Pindar⁹ vt

Antistrophe versuum XVII.
4 Ἀντιστροφὴ κώλων ις'.

Iuris qui administrat
Θεμιςεῖον ὃς ἀμφέπῃ
Sceptrum in pecorosa
ο [21]Σκᾶπτον ἐν ο [22]πολυμάλῳ
Sicilia; decerpens quidem
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Cacumina virtutibus ab omnibus:
[23]Κορυφὰς [24]ἀρετᾶν ἀπὸ [24]πασᾶν·
Resplendet autem &
Ἀγλαΐζεται ὃ κεὶ
Musices in flore;
ο Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Vt ludimus dilectam
[25]Οἷα παίζομεν ο φίλαν
Viri circa crebrò
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Mensam. Atqui Doricam
Τράπεζαν. [26]ἀλλὰ Δωρίαν
citharam à clauo
ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου
Sume, si tibi Pisæque
Λάμβαν', [27]εἴτι σοι ο Πίσας τε
Et Pherenici iucunditas
Καὶ Φερενίκου χάρις
Mentem dulcissi-
Νόον f [28]ὑπὸ γλυκυτάτ-
mis applicuit cogitationibus:
ταις f ἔθηκε a φρονίσιν·
Quãdo iuxta Alpheum proruit, corpus
α Ὅτε παρ' Ἀλφειῷ [29]σύτο, δέμας

Dorica dialecto Hieronis victoriam prædicet, quam illi suus equus (dictus Pherenicus, à φέρω, *fero*; & νίκη, *victoria*) attulit in ludis Olympicis, qui iuxta Alpheum fluuium inter Olympiam (quæ & Pisa dicitur) & Elim ciuitates in Peloponesi regione sitas celebrabantur. [27] εἴπ, *siquid*; [28] id est, εἰ καί π, *si in aliquo, si vllo modo*. [28] Pro ὑπὸ ἔθηκε, ab ὑποτίθημι, *subijcio*; item *suggero, instituo*. De simplici

εἴτι. 27
ὑπὸ ἔθηκε. 28
σύτο. 29 ἔθηκε, vide 217, 24. & 234, 29. atque 302, 28. [29] 402, 22. [30] A

Promptissimum in cursibus præbens,
[30] Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Victoriæ verò admiscuit dominum,
[31]Κράτει ὃ [32]προσέμιξε ο δεσπόταν,

Epodus versuum XIII.
4 Ἐπῳδὸς κώλων ιγ'.

Syracusium equis-gaudentem
Συρακόσιον ο [33]ἱπποχάρμαν
Regem. Lucet
Βασιλῆα. Λάμπει
Verò ei gloria apud augustam Lydij
Δὲ [34]οἱ κλέος παρ' ο [35]Λάνοει Λυδᾷ α
Pelopis coloniam, quem valde-potens
Πέλοπος ἀποικίαν, d ϑ [36]μεγαθενὴς
Amauit terræ-concussor Neptunus,
[37]Ἔραστο ο [38]γαιάοχος Ποσειδῶν,

30 †A τὸ κέντρον, i. *stimulus, calcar*, reiecto ρ, fit κεντέω vel κεντάω, i. *stimulo, pũgo*, 216, 15. hinc cũ α priuatiuo fit verbale ὁ ἀκέντητος, nõ pũctus, i. generosus, prõptus, & qui etiã calcaribus nõ admotis in cursum pron⁹ est.

30 ἀκέντητ(ον.

Deduci etiã potest à κεντέω vel κέντω, ab illo per syncopen pro κέντητος, ab hoc verò regulariter, vt κέντω de quo supra, 261, 12.

*31 τὸ κράτ(ος, 31
εος, ει, τῷ κράτει κράτι. [32] Vt ἔπυψε, 176, 24. à προσεμίγνυμι, *admisceo, adiungo*: sed quasi à προσμίγω. Vide 333, 29. [33] Pro ἱπποχάρμᾳ, ο. Est autẽ ἱπποχάρμης, ου, *equis gaudẽs*, vel *equis pugnãs*; ab ἵππος, *equus*; & χάρμη, *lætitia, gaudiũ*; vel *pugna, cõflictatio*. [34] 240, 2. & 244, 8. [35] Pro Δώωρι, ο. ὁ κεῖ ἡ δύναρ, ορ(ος, ab δῦ (262, 2. & 70, 30.) & ἀνὴρ, *vir*: significat habentẽ & generantẽ bonos viros; vel potentẽ & augustum. [36] Quasi μεγάλα θένες, *magna potentia, valde potens, magnanimus*. [37] Pro ἐρᾶσαι, 213, 29. vt ἐτύψαι, 197, 33. ab ἐράω, μ. άσω, *amo*. genitiuum habet ϑ, 641, 30. Pelopem verò à Neptuno maris Deo adamatum ait, φ prospera nauigatione usit vsus, cũ Lydia patria relicta, in Elidem se cõtulit: vbi Oenomao Eleorũ rege curuli certamine superato, Hippodamiam eius filiã vxorẽ duxit, regnúmq; dorale accepit; ac totam illam peninsulam Πελοπόννησον, quasi ϑ Πέλοπος νῆσον, *Pelopis insulam*, appellauit. Pelopem verò infantẽ adhuc ac tenellũ Tantalus eius pater, Deos cõuiuio excipiẽs, membratim discerpsit, coctúmq; eis apposuit comedendum. Illi verò à nefandis epulis abstinuere omnes; vna Cerere excepta, quę pueri humerũ deuorauit. hîc Dij Pelopem lebeti per Mercuriũ rursus iniiciẽtes, pro comesо humero eburneũ reposuerũt: ac Clotho, Parcarũ vna, illum è lebete extractum ad vitã reuocauit. Ad totius huius fabulæ narrationem multis verbis Pindarus digreditur: ac simul se demirari ait, quòd fabulis sæpè plus fidei quàm ipsi veritati adhibeatur. [38] Componitur ex ἡ γαῖα, *terra*; & ἔχω, quod inter alia significat, *teneo, cohibeo*; *agito, moueo*; quasi *ter-*

32 προσέμιξε.
33 ὁ ἱπποχάρμης, α.
34
35 δύναρ.
36 ὁ κεῖ ἡ μεγαθενὴς, έ(ος.
37
38 γαιάοχ(ος.

ram continens, terræ motor vel cõcussor. Communiter dicitur γαιήοχος, sed Doricè γαίοχος, 39 a 39 244, 7. & 243, 36.

ἔξιλεν. 40 40 Pro ἐξεῖλεν, n: ab ἐξαιρέω. vide 355, 12.

ἐλέφας. 41 41 ὁ ἐλέφας, αντος, elephas animal; & ebur, id est, dens elephantis. habet enim elephas duos dentes, vel potiùs cornua, ex quibus fiunt opera eburnea.

κεκασμένον. 42.43 42 265, 7. 43 Pro κεκασμένον, vt πέφρασμαι pro πέφρασμαι, 190, 36. & ὀδμὴ pro ὀσμὴ, 387, 43. à κάζω, orno, instruo, adorno. κεκασμένον φαίδιμον ὦμον ἐλέφαντι, ornatus splendidum humerum ebore, id est, eburneo fulgens humero. Vide 626, 15.

θαυμάζω. 44 44 Τὸ θαῦμα, ατος, miraculum, res noua visu, mira: vnde & θαυμάζω, admiror, in admiratione habeo. Varia est versus istius scriptura: Nam præter eam quam secutus est Antesignanus, vna sic habet ἦ θαύμαζε πολλὰ, profecto miracula multa, scilicet contingunt: Altera sic ἦ θαῦμα τὰ πολλὰ, profecto miraculũ (id est, miraculosa scilicet sunt) pleraque.

καί πε ἢ καί. 46 45 249, 4. 46 Καί πε ἢ κε: geminatur κε, vt sæpe aliàs Atticè. ἢ quoque vacat: vel ita interpretandum vt dictum est in εἴη, numero 27. καίπερ autem significat, ac sanè aliquando, & aliquoties, vnde &. 47 Id est, magis quàm verus sermo.

ποικιλόδεσι. 48 48 Vt πεπυκασμένοι, 195, 32. à ποικίλλω, vario, orno, arte cõficio.

ἐξαπατῶνλι. 49.50 49 τὸ ψεῦδος, εος, mendacium. 50 Pro ἐξαπατῶσι, 169, 42. vt βοῶσι, 206, 31. ab ἐξαπατάω, decipio, allicio.

Postquã illum ex puro lebete extraxit
Ἐπεί 39 ῥα καθαρῆ λέβητος a n 40 ἔξελεν
Clotho ebore splendido
Κλωθὼ, 41 ἐλέφαντι 42 φαίδιμον
Humero exornatum.
ὦμον 43 κεκασμένον.
Profectò mirum nimis:
Ἦ † 44 θαῦμα 45 πολλά·
Et alicubi etiam mortalium mentem,
46 Καί πε τι καὶ βροτοῦ φρένας
Supra verum sermonem,
47 Ὑπὲρ τ' ἀληθῆ λόγον,
Fabrefactæ mendaciis variis
48 Δεδαιδαλμένοι 49 ψεύδεσι ποικίλοις
Decipiunt fabulæ.
50 Ἐξαπατῶνλι μῦθοι.

τῷ Θεῷ μόνῳ δόξα.
Deo soli gloria.

TITVLI AC PRÆCIPVA CAPITA EORVM QVÆ HOC LIBRO CONTINENTVR; QVO faciliùs quicquid ex eis quæratur, discretis possit locis inueniri.

ITERARVM *figura, nomina & potestas.* pag. 1
Vocalium & diphthongorum diuisio. 3
Consonantium diuisio, & earum inter se affinitas. 3
Nexus & orthographia consonantium. 4
Canones pronunciationis; vbi de Accẽtibus, 7. De Spiritibus, ibid. De Apostropho; atque obiter an consonantes finales dictionis apostrophum passæ, & Præpositionum in compositione, trahantur ad præcedentem syllabam, an ad sequentem. 8
Literarum γ, κ, τ, ν, π, diuersa pronunciandi ratio. 9. 10
CANONES *terminationis.* 11. & 12
DIALECTORVM *& analogiæ ratio à 13. vsque ad 112.*
Orationis partes, & earum accidentia. 112
Articulorum præpositiuorum declinatio. 114
Prima nominum parisyllabicorum declinatio in ας & in ης masculinorum. ibidem
De dialectis discursus. 116
De dialectorum proprietatibus generalia præcepta; Atticæ, Ionicæ, & Doricæ, 118. Æolicæ. 120
Varietas dialectorum in nominibus primæ & secundæ. ibidem
Secunda declinatio fœmininorum in α & η. 121
Paragoge & syllabæ φι. 122
Apocope in tribus declinationibus. 124
Tertia declinatio masculinorum, fœmin. & communium in ων, & neutrorum in ον. ibidem
De Nominum genere regulæ generales. 125
Fœminina in ω tertiæ. 126
Communia in ων tertiæ. 128
Varietas dialectorum in Nominibus tertiæ. 130
Quarta declinatio masculinorum, fœm. & communium, in ως, & neutrorum in ων. ibidem

Universidad de Deusto
Biblioteca

Quarta Atticorum in quibus nominibus sit recepta. ibidem
Quinta declinatio imparisyllabica neutrorum in α, ι, υ; fœmininorum in ω, & variorum generum in ν, ξ, ρ, σ, ψ. 131
Quomodo genitiuum forment, & cuius generis sint nomina quintæ declinationis finita in α, ι, υ, ω, 132. In αυ, 134. In ευ, ηυ, ιυ, 135. In ου, ουω, υω, 136. In ων, ξ, 138. In αρ, 139. In ειρ, ηρ, 140. In ορ, υρ, ωρ, ας, 141. In αις, αυς, ες, 142. In εις, ους, 143. In ης, ις, 144. In ος, υς, 146. In ος, λς, 147. In ρς & ψ, 148. ibidem
Accusatiuus quintæ. 149
Vocatiuus quintæ. 150
Datiuus pluralis quintæ. ibidem
Breues ε, ο, quomodo producendæ. 151
De nominibus contractis. 152
Vbi fiat contractio, & quomodo.
Prima declinatio Nominum contractorum, 154. Secunda, ibidem. Tertia, ibidem. Quarta, 155. Quinta. 156
Coniugationes verborum: Prima, ibidem. Secunda, Tertia, Quarta, Quinta, 157. Sexta. 158
De coniugationum characteristicis. ibidem
Quare coniugationes dicantur barytonæ; ac quid sit βαρύτονον, & quid syllabicus accentus. ibidem
De barytonorum formationibus tractatus haud pœnitendus: vbi summatim agitur, de Augmento, 159. Characteristica, ibidem. Penultima, 160. Terminatione; de qua primùm præcepta quædam generalia ponuntur; 161. deinde tres figuræ: Vna, de primariis terminationibus vniuscuiusque temporis, 162. Altera, de terminationibus personarum ductarum à primariis, 163. Tertia, de imperatiuorum terminationibus, ibidem. Præterea personarum formationes adijciuntur, 164. Denique præcedentium vsus in Inuestigatione thematis, verborumq; inflexione, ac in formatione reliquorum modorum ab indicatiuo. 165
De futuri primi formatione. 166
Quæ verba quartæ sequantur secundam, & quæ tertiam, & quæ vtramque. 168
Paradeigma actiui Barytoni. 169
De augmento syllabico & temporali. 171
De augmento verborum compositorum. 172
De dialectorum varietate in infinitiuorum terminationibus; & de his figura. 182
Participia Græca quomodo Latinè reddantur. 184
Paradeigma passiui Barytoni. 185
A primis personis in μαι & μην secundarum & tertiarum singularium deductio secundum idiomata; ac de his figura. 186
Perfecti passiui formatio per singulas coniugationes. 187
Formatio tertiæ pluralis à tertia singulari in ται vel το, Ionicè & poë

& poëticè. 190
Imperatiui passiui formatio; eiúsque in dialectis varietas. 193
Verbum medium, & cur ita dicatur; atque in vocem mediam annotatiunculæ. 196
Perfecti medij formatio. 197
Vtriusque aoristi, ac vtriusque futuri medij formatio. 198
De futuro primo quintæ coniugationis. ibidem
De verbis circumflexis. 201
Vnde & quomodo fiant verba circumflexa; & quid proprium, quidq; cum barytonis habeant commune. ibidem
Verborum circumflexorum coniugatio prima, 203. Secunda, 206. Tertia. 208
Annotationes in circumflexa. 212
Quæ circumflexa retineant characteristicas ε, α & ο in futuro; & quæ mutent in η & ω. 215
Verba in έω, άω, όω, ίζω, άζω, σσω, αίνω, ύνω, ύω, & εύω, fieri à nominibus. ibidem
Verborum in μι deductio, figuratiuæ, reduplicatio, & quæ tempora in illis consideranda. 221
Verborum in μι formationes breuissimæ. 222
Verborum in μι coniugatio prima, 224. Secunda, 226. Tertia, 228. Quarta. 230
Annotationes in verba in μι. 231
Mira poëtarum in reduplicationis varietate licentia. 232
Passiua in μι Characteristicam producentia. 233
De Pronominibus. 239
De Pronominibus secundùm varias dialectos. 242
De articulis, & eorum vsu ac officio. 245
Dialectorum varietas in articulis. 246. 247
De partibus indeclinabilibus. 248
Annotationes in Nomina: videlicet in Adiectiua, 250. Numeralia, 252. Gradus comparationis, 255. Comparationes irregulares, ibidem. Verbalia à perfecto passiuo, 261. à præterito medio, & à verbis in εύω, 262. Patronymica, Possessiua, Diminutiua, & Denominatiua, 263. In declinationes simplices, 265. In contractiones, 265. Poëtarũ licentia in nominibus cõtrahendis, 272. Nomina heteroclita, 273. Poëtarum licentia in declinandis nominibus. 282
Annotationes in verba: vbi hæc insunt præcipuè: Quæ sint cognata tempora. 285
De augmento verborum pleraque scitu digna; à pag. 286. vsque ad 298.
De Indicatiui perfecto, 297. De plusquamperfecto, 300. De aoristo primo, 302. De aoristo sec. ibidem. De futuro, 304. De imperatiuo, 305. De Optat. & subiunct. 306. De indicatiuo vocis passi

passiua, ibid. De perfecto & aoristo pr. 307. De optat. & subiunctiuo vocis passiuæ, 308. De præterito medio, 309. De futuro secundo medio. ibidem
Notanda de Atticorum contractionibus seu synalœphe. 311
Anomala in μι, 315. De εἰμὶ, quod est sum, ibidem. De εἶμι, quod est eo, 317. De ἵημι, quod est mitto, 319. De ἵημι, quod est concupisco, 323. De ἧμαι, quod est sedeo, 324. De κεῖμαι, quod est iaceo, 326. De ἴσημι, quod est cognosco, ibidem. De φημὶ, quod est dico, 328. Annotatiunculæ in verba in μι. ibidem
INVESTIGATIO Thematis; quæ hæc ferè complectitur: Verba quæ vltra imperfectum non coniugantur. 329
Ab ἄγω ducta tempora. 332
Ἄγνυμι, quod sumit tempora ab ἄγω: sic alia finita in γνύω aut γνυμι, à γω. 333
Ab ἄδω tempora quædam. ibidem
Αἰσθάνομαι ab ἀισθέομαι: sic alia in αάω & αύομαι, vt ex ἰάω & ἰαομαι. 336
Ἁλίσκομαι ab ἁλόω & ἅλωμι. 338
De augmenti in quibusdam compositis varietate. ibidem
Ἀμφίεννυμι ab ἀμφιέω: sic reliqua in νύω vel νυμι ab ω, reiecto νυ, quæcumque præcedat vocalis. 339
Ab ἀοιάω tempora quædam. 346
Ἀποκτύω & ἀποκτυμι ab ἀπόκτω & ἀπολέω. ibidem
Ἀπέσκληκα, ἀπεσκλήκειν, ἀπεσκλήκειν, & ἀποσκλαίη. ibidem
Ἀρόω ab ἀρέω: sic alia in σεω & σομαι, tanquam ab ω & ομαι. ibidem
Αὔξω ab αὐξέω: sic innumera barytona à circumflexis. 350
Ἀπόχρη ab ἀποχράω. 353
Ἀφή, ἠφή, & ἀφειή, ab ἀφίημι. ibidem
Ἄφυκτος à φεύγω, vt πέπυκται à τεύχω. ibidem
Appendix: vbi agitur de ἄγαμαι, quod sumit temp. ab ἀγάζομαι vel ἀγάομαι. ibidem
Ἀγορεύω ab εἰρω, ἐρέω, & ῥέω, ῥῶ. 354
Ἀναγνομαι ab ἀωωνέω. ibidem
Αἰρέω & ἀιρέομαι ab ἕλω & ἕλομαι. 355
Ab αἰρω tempora quædam. ibidem
Ἀπωλάω ab ἀπώλεσα. 356
Βαίνω à βάω & βίβημι. ibidem
Βάλλω à βλέω. 357
Βιόω à βίωμι. 358
Γαμέω à γάμω. 359
Verba in εἰω appetentiâ actus significatia, facta partim à præsenti, partim à futuro aliorum verborum. ibidem
Γίνομαι seu γίγνομαι, à γείνομαι & γηνέομαι. ibidem
Γινώσκω à γνόω & γνῶμι. 360

Δάκνω à δήκω. 362
Δείκνυω & δεικνυμι à δείκω. ibidem
A Δίω tempora quædam. 363
Δίεμαι à δέομαι. ibidem
Δῆ ὦν, à δέω: Δεήσῃ & ἐδέησε à δέω. ibidem
Δείδω à δεδίσσομαι & δειδίσσομαι. 364
Synopen passorum verborum catalogus. 365
Διδάσκω à διδάχω. 375
Διῃρέσκω à διῃρέω & δίῃρημι. ibidem
Appendix: δαίω vel δαίω à δαίω, δάζω, & δαίνυμι. 376
Ἔγωδα pro ἐγὼ οἶδα: ἐγώειμι pro ἐγὼ εἶμι. 377
Ab ἴδω tempora quædam. ibidem
Εἶδω ab εἰδέω & εἰδήμι. ibidem
Εἶπον & εἶπον qui differant. ibidem
Ἐκέκραξα à κεκράγω: vbi demõstratur à præterito fieri præsens. 379
Ἕζομαι ab ἑρέομαι. ibidem
Ἑλκέσκω ab ἕλκέω. ibidem
Ἕλκω à ἑλκω, ἕλκημι, & ἴαχω. 381
Ab ἷω tempora quædam & verbalia. ibidem
Appendix: ἐλαύνω ab ἐλάω. 383
Ἐλεύσομαι ab ἐλεύθω. 384
Ἐμὸς ἐγὼ, & ἧδ' ὅς, vnde fiant. ibidem
Ἔστε pro ἦς. ibidem
Ἐθέλω & ἠθέλω ab ἤθεμαι. ibidem
Ἐφάπω à πέφω. 385
Θέλω vel ἐθέλω, à θελέω vel ἐθελέω. ibidem
Τῶν διπλολογουμένων catalogus, hoc est, eorum quæ dupliciter dici possunt. ibidem
Θνήσκω à θείνω, θνάω, τέθνημι, & θνέω. ibidem
Ὁδμὴ pro ὀσμὴ Doricè, vt ὄδμη pro ὀσμὴ. 387
Ἰκάνομαι ab ἵκομαι. 388
Ἰάομαι, à ἰάω, ἰάνω, & ἴαπτω. ibidem
Ἴστον & ἰστέον vnde formentur. ibidem
Καθεδοῦμαι à καθέζομαι. 390
Καθίσομαι à κάθημαι. ibidem
Appendix: Tempora quædam à καλέω. ibidem
Κλάζω à κλάγξω & κλάγω. 391
Κραίνω à κρανέω. ibidem
Λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω, à λήχω, λήβω, λήθω, μαθέω. ibi.
Ab οἴομαι tempora quædam. 393
Ν Æolicè adiectum personis in ς. ibidem
Ν Ionicè abundans. ibidem
Ὄμνυμι & ὄμοσσα ab ὀμόω. ibidem
Ὀπτάω pro ὀ Doricè. ibidem
Ὀφείλω & syncope ὄφλω, ab ὀφειλέω & ὀφλέω. ibidem

Appendix : ὀλλύω siue ὄλλυμι ab ὄλλω. 394
Πάσχω à πήθω & πονέω. ibidem
Πίπλω à πίτνω, πλῶ & πιάω. ibidem
Πίνω à πόω & πιάω. ibidem
Πωλέομαι à πολέομαι. 396
Futurum in quarta coniugatione duplex, ξω & σω. ibidem
Appendix : πίπτω à πίπλω. 399
Ῥέω à ῥύω, ῥυέω, & ῥύημι. ibidem
ρρ geminum in compositis. ibidem
Ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήγω. ibidem
Ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥόω. ibidem
Σβεννύω & σβέννυμι à σβέω & σβῆμι. 401
Ἕσευα & ἐσύθω à σεύω. ibidem
Σπένδω à σπείδω. ibidem
A στωίημι siue ξωίημι tempora quædam. ibidem
στω & σν quomodo se habeant in compositione, ibidem. item apud poëtas ανα, 404. κτ, 406. ποτὶ Doricum pro πρὸς, 408. πως. ibid.
Appendix : σάω à σαω. 409
A σαόω poëtico verbo tempora quædam. ibidem
Τέμνω à τεμέω. ibidem
Τίκτω à τέκω. ibidem
Τιτρώσκω à τρώω. ibidem
Reduplicatio in Barytonis. ibidem
Τρέχω à δραμέω & δρέμω. ibidem
Τρώγω à φήγω. 410
Τυγχάνω à τεύχω & τυχάω. 412
Ὑπισχνέομαι ab ὑποσχέομαι & ὐφίσταμαι. ibidem
Φάναι qui differat à φᾶναι, quod & φῆναι. ibidem
Φέρω ab οἴω, ἐνείγκω, ἐνέγκω, φρῶ & φρήμι. 413
Φθάνω à φθάω & φθῆμι. ibidem
Φθίνω à φθίω. ibidem
Φύω à φῦμι. 416
Χαίρω à χαρέω. ibidem
Χάσκω à χαίνω. ibidem
A χέω & ςυχέω tempora quædam. ibidem
Χρή, ἀπόχρη, ἐχρῆν, χρῆν, & χρῆναι. 417
Ὠθέω ab ὤθω. ibidem
Ὅταν, Ἑρμῶν, ἱμερτόν. 418
Thematis rimandi methodus. 419
THEMATIS VERBORVM & participiorum inuestigandi ratio, Pet. Antesignani. ibidem
Quid in rimando themate spectandum. ibidem
Cognatio temporum vnde colligenda. ibidem
Coniugationes ad quas referri possit thema quod inuestigatur, & eiusdem formatio. Penul.

Penultima quando spectanda. 420
Methodus ex obsoletis ad recepta themata perueniendi. 422
Themata inusitata quorum tempora sunt usitata digesta seriè alphabetica. 426
Præsentium thema quomodo inuestigetur in Barytonis. 433
Circumflexorum præsentia quomodo inuestiganda. 440
Terminationes vnicuiq; circumflexorũ cõiugationi peculiares. 441
Præsentia compositorum in μι quomodo excutienda. 453
Composita ab anomalis in μι. 458
Imperfectorum themata quomodo inuestiganda.
Aoristorum secundorum ac futurorum item secundorum themata quomodo inuestiganda. 477
Parasceue generalis ad inuestigationem receptorum thematum, quæ ab obsoletis quædam tempora mutuantur. 498
Perfecti ac plusquamperfecti vocis mediæ thema quomodo inuestigandum. 511
Futurorum & Aoristorum priorum vocis actiuæ & mediæ themata quomodo inuestiganda. 518
De futuris & aoristis ab Antesignano enumeratis censio.
Perfecti & plusquamperfecti vocis actiuæ & passiuæ : Item primi Aoristi, primiq; futuri, ac paulo post futuri vocis passiuæ thema quomodo inuestigandum. 547
De temporibus perfectis plusq. &c. quæ ducantur à thematibus absoletis. 583

DE SYNTAXI.

De Conuenientia substantiui & adiectiui. 613
Genitiuus post nomen. 617
Datiuus post nomen. 625
Accusatiuus post nomen. 626
De Syntaxi nominum appendices. 628
De nominatiuo ante verbum. 636
Constructio verborum substantiuorum. 639
Genitiuus post verbum. 641
Datiuus post verbum. 647
Accusatiuus post verbum. 650
Verba cum diuersis casibus constructa. 654
Verba cum duplici casu constructa. 656
Constructio verborum iuxta generum diuersitatem. 660
De constructione modorum. 662
Appendix de infinitiuis. 668
De verborum regimine appendices. 671
Participiorum Syntaxis. 672
Participiorum vsus apud Græcos. 673
Gerundiorum Syntaxis. 677
Pronominum Syntaxis. 678

Universidad de Deusto Biblioteca

De Pronomine αὐτὸς. 680
Pronomina composita. 682
Articulorum præpositiuorum Syntaxis. 688
Articulus cum pronomine. 689
Articulus cum verbo. 690
Articulus cum participio. ibidem
Articulus cum Præpositione. 692
Articulus cum Aduerbio.
Articulus præpositus dictioni, & orationi materialiter acceptæ. 693
Articulus Atticis abundans. ibid. Iisdem suprimitur. 694 ibid.
Articuli in diuisionibus. 695
Articuli cum suo nomine pro aduerbio. 697
Articuli subiunctiui Syntaxis.
Præpositionum Syntaxis, 700. de ἀν, ibid. εἰς, 702. ἐκ, 703. σὺν, 704. ἀπὸ, 705. σὺ, 707. ἀνὰ, ibid. κὴ, ib. διὰ, 709. μὴ, 710. παρὰ, ib. ὑπὲρ, 713. ἐπὶ, ibidem. περὶ, 716. ἀμφὶ, 717. κὰτὰ, 718. ὑπὸ, 719. ὑπὲρ, 720
Præpositionum inuersio. 722
De Præpositionum regimine regulæ generales. 724
Aduerbiorum Syntaxis, 728. ἄρὰ, 730. ὡδὶς εἰσὶ, ibid. αὐτίκα, ib. ἕως, ibid. μεχρὶ, ibid. νῦ, 731. ἤδη, ibid. πάλαι, ibid. ὅπ & πῶπ ibid. ὁπόταν, ibid. σήμερον, ibid. ὀδέποτε, ibid. πεὶν, ibid. Aduerbia localia, 732. Qualitatis, ibid. πλὴν, 733. ὡς, 734. ὥστε, ibid. Negatiua, 735. Interrogandi, 741. Optandi, 742
Aduerbia cum articulo & participio pro nomine. 743 ibid.
Aduerbia deriuata sequuntur structuram originis. 744
Aduerbia regentia genitiuum. ibid.
Aduerbia regentia datiuum. ibid.
Aduerbia regentia duos casus. 745
Aduerbia synonyma iuncta. ibid.
Aduerbiorum ordo in oratione. ibid.
Aduerbia absolutè posita.
Coniunctionum Syntaxis, 745. ἀλλὰ, 746. δὲ, ibid. ἠδὲ, ibid. ἠδὲ, ibid. ἠδὲ, ibid. μήτι, ibid. μήτ' αὖ, 747. κὴ, ibid. κὰν, ibid. κὰν εἰ, 748. κὰν εἰ μὴ, ibid. ἤ, ibid. ἤπερ, ibid. εἰ, 749. ἐὰν κὴ ἐπειδὴν, ibid. ἐπεὶ & ἐπειδὴ, 750. ἵνα, ibid. γὲ, ibid. ὅπ, ibid. ἄρα ἆρα, ibid. ἂν, 751. ἄτὰρ, ibid. ἦπερ, ibid. ὡς, 752. δὴ, ibid. μὰὸ, ibid. πὲρ, 753. τοι, ibid. αὖ, 754. ἔν, 757. ὧν, ibid. τὲ, ibid. κὴ, ibid. ἄτὰρ ὅπ, ibid. ὡς, 758. εὖ ἰδὼ, ibid. 759
Coniunctionum ordo in structura orationis. 760
Coniunctionum consociatio. 761
Coniunctionum compositio. 762
Coniunctiones cumulatæ in oratione. ibid.
Interiectionum constructio. 763
Rectio absoluta. DE

DE PROSODIA PRIMVMQVE DE ACCENTIBVS.

Prosodia quid & eius diuisio. 767. & 788
Accentuum in pronunciando adiumẽtum & eorum apud antiquos momentum. 769
Accentus quibus de causis inuenti. 777
Accentus varij apud diuersas Græcorum prouincias, & diuersitatis causa. 778
Quo tempore accentus notari cœperint. 782
An accentus & spiritus in iis quæ maiusculis scribuntur litteris sint pingendi. 787
Quot sint accentus, & quæ eorum notæ ac qua ratione singuli sint pronunciandi. 794
Quid sit ἄρσις, & quid θέσις in Accentu pronunciando 797
Accentuum singulorum sedes. ibid.
Accentus quomodo inter se commutentur. 798
An nomina Græca facta Latina suum debeant accentum seruare. 799
Spirituum ratio apud antiquos. 800
Ars prosodiæ generalis, & eius canones generaliores. 804
Quomodo Latini à Græcis accentuum regulas generales deprompserunt. 810
Quot modis apud Græcos accentus varietur, & eius locus mutetur. 811
Quot sint dictiones quæ carent accentu. 812
Accentuum difficultas. ibid.
De accentu simplicium declinationum. 813
De penultima acuta in rectis nominum primæ declinationis. ibid.
De vltima acuta. 814
De obliquis primæ declinationis in singulari. ibid.
De duali & plurali. 815
De recto nominum secundæ declinationis simplicium. 816
De fœmininis quibus more poëtico inseritur α. 817
De Accentu recti nominum terminatorum in α. de Antepenultima acuta. ibid.
De penultima acuta. 818
De vltima acuta. ibid.
De penultima circumflexa. 819
De vltima circumflexa. ibid.
De nominibus desinentibus in η. ibid.
De penultima acuta. 820
De vltima acuta. ibid.
De vltima circumflexa. ibid.
De Accentu obliquorum. 821
De recto tertiæ declinationis nominum simplicium. 822

De Antepenultima acuta, 823. De penultima acuta, 824. De vltima acuta ibidem
De penultima circumflexa. 825
De neutris in ον, 826. De Antepenultima acuta, ibid. De penultima acuta, ibid. De penultima circumflexa. 827
De Accentu obliquorum tertiæ declinationis simplicium. ibid.
De Accentu, quartæ declinationis simplicium. 828
De obliquis. ibid.
De Quinta declinatione & reliquis contractis, De Adiectiuis, ibid. ibid.
De Antepenultima acuta. 829
De penultima acuta. 830
De vltima acuta. 831
De penultima circumflexa. ibid.
De obliquis, in singulari. 832
De Duali & plurali. 833
De Accentu verborum. 834. 835
De Indicatiuo. 835
De Imperatiuo. 836
De Optatiuo. ibid.
De Subiunctiuo. 837
De Infinitiuo. ibid.
De Participiis. 838
De Accentu articulorum. ibid.
De Accentu pronominum. 839
De Accentu Præpositionum. ibid.
De Accentu aduerbiorum. 841
De Accentu coniunctionum. Et quot
De Encliticarum Accentu, ibid. Et earum numero, 842. modis Enclitica tonum reijciat, 843. Quot modis suum tonum ibid.
seruet, 844. Quot item modis nec retinet nec remittit. ibid.
De tertia persona in canones particulares. 845

SPIRITVVM RATIO.

DE SYLLABARVM QVANTITATE.

858
De Syllabarum quantitate regulæ quædam generales. 865
Regulæ aliæ minus generales. 868
Syllabarum breuium regulæ generales. 871
Syllabarum longarum. 877
Syllabarum communium. 892
De cremento & quantitatis variatione in inflexionibus nominum & participiorum. 895
Crementa nominum & participiorum correpta. 899
De Cremento & variatione penultimæ in verbis. 903
Crementa verborum breuia. 905
Crementa verborum longa. De

De Ancipitum quantitate in antepenultimis syllabis: & primum de α, 908. De Quantitate ι in antepenultimis syllabis. 912
De Quantitate υ in antepenultimis. 915
De quantitate Ancipitũ in penultimis syllabis: & primum de α. 918
De quantitate ι in penultimis. 923
De quantitate υ in penultimis. 930
De Ancipitum quantitate in vltimis syllabis, de α. 935
De ι in vltimis. 940
De υ in vltimis. 942
De Variatione abusuq; syllabarum apud poëtas.
De passionibus dictionum, quas Latini FIGVRAS vocant. 948

OPVSCVLVM DE PRAXI ET VSV PRÆCEPTORVM GRAMMATICES: in quo hæc continentur:

Præfatio, in qua notæ, quibus in eo libello vsi sumus, explicãtur. 955
Latina ad verbum interpretatio ac breuissima scholia in Orationem Dominicam. 957
In Salutationem Angeli ad sanctissimam Virginem. 958
In Symbolum sanctorum Apostolorum, 959
In Benedictionem mensæ. 961
In Gratiarum actionem. 962
In Argumentum & aliquot versus Tragicocomœdiæ Euripidis, quæ Orestes dicitur. 963
In Argumẽtum carmine Iambico scriptum, atque in nonnullos versus comœdiæ Aristophanis, quæ Plutus appellatur. 969
In quædam Hesiodi carmina sumpta ex principio illius opusculi quod Ἔργα καὶ ἡμέραι inscribitur. 976
In argumentum & paucos versus primi libri Iliados Homeri. 983
In argumentum tertij Idyllij Theocriti, ac in totum illud Idyllium: in quo, quamuis sit breuissimum, tamen totus fermè Doricæ linguæ vsus perspicitur. 987
In primam Strophen, priorem q; Antistrophen, ac vnam Epodum prioris Odæ Olympiorum seu Olympionicarum Pindari. 998

Universidad de Deusto
Biblioteca

Omissa vel commissa in quibusdam exemplaribus.

pag.17. lin.9. ἀνάποινον l. ἀναάποινον.
pag.42.lin.9. δειρὶ l. δειρὴ.
pag.43.l.20.ἀγνόιησεν l.ἀγνόιησιν.
pag.59. l.13. laseris l. luseris.
pag.60. l.4. φισιολογία l. φυσιολογία.
pag.72.l.21. ἀγείμεν l.ἀγείρομεν.
pag.77. l.2. ἀγὲρ l. ἀγὼρ.
pag.105. l.13. ἄδης l. ᾅδης.
pag.111. l.34. ἔαθεν l. ἄκαθεν.
pag.177. lin.27. Huiosmodi l. Huiusmodi.
pag.220. l.35. ἐλόασιν l.ἐλόωσιν.
p.232. l.25. πίπρημι l. πίμπρημι.
pag.241.l.32.talis,*adde* τοσοῦτος.
pag.272.l.2.*in margine adde* 7.
ibid. l.25. nam hunc, a *dele*, a.
pag.292.l.26. administrabant, *adde*, Plura exẽpla enumerat ANTESIGNANVS pag.290. & 291.
pag.331.l.24. μινόθω l. μινύθω.
pag. 349. l. 5. βρώξας & βρώξω l. βλώξας,βλώξω.
ibid. l.29. μνήσωσα l. μνήσασα.
pag.352. μελήσαι l. μελήσεται.
pag.366. l.22. ἤωγαν l. ἤωγον.
pag.374. l.28. πεπρωμένων l. πεπρωμένον.
pag.375.l.39. διαδρήσομαι l. διαδρήσωμαι.
pag.377.l.22. pag.361. l.pag.59. vers.32.
pag. 439. lin. 13. βουκολιάζομαι, *adde* & Dor.βωκολιάσδομαι.
pag.441.lin.10. *in margine*, peculiales l. peculiares.
pag.463. l.23. circumdatus est, *adde*, πρόσκειται, *negotium datum est*.
pag.465. l.11. ἀντικάλευδε l. ἀντικάθευδε.
pag.476.l.18.ἐξεναίετο l.ἐξεκαίετο
pag. 486. lin. 30. προκαπέδομαι l. προκατέδομαι.
pag.497. l.45. δὴς l. δὺς.
pag. 503. l. 6. εἰσέλθομεν l. εἰσελθωμεν.
pag.508. l.37. κατέδραμεν l.κατέδραμε.
pag.521. l.39. ἐπέταζε l.ἐπέταξε.
pag.527.l.34.ἐναοχίσασθαι l.ἐναρχίσασθαι.
ibid. l.40. ἀναμυράσασθαι l. ἀναμυρίσασθαι.
pag.553. ἐρχθένται l. ἐρχθέντα.
pag.554.l.27. διαλλεγμένα l.διηλλαγμένα.
pag. 569. *in margine*, varbo l. verbo.
pag.570. l.33. ἀσηθεὶς l. ἀσηθεὶς.
pag.599. l.9. μελήτῃ l. μελήσῃ.
pag.602. l.24. ὤψειν l.ὤφειν.
pag.612. l.6. certam l.certum.
pag.613. l.4. tum l. cum.
pag.635 l.31. σχολῇ l. σχολῇ.
pag. 673. lin. 28. προσποιουμένῳ l. προσποιουμένῳ.
pag.675.l.43. Participium. Pro l. Participium pro Sup.
pag.674.l.33. ἐν εἰδὼς l.οὗ εἰδὼς.
In Epigram. sub finem maioris Indicis. donec lege tandem.

Plura eius generis quæ legendo deprehendi fortè poterunt, tuo per te (Lector candide) iudicio corrige.

FORMIS GVICHARDI IVLLIERON.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Summa Priuilegij.

CVRIAE *Lugdunensis decreto cautum est, ne quis Bibliopola, imprimere, vendere aut aliũde aduectam, retinere poßit Grammaticã Græcam Vniuersam ex varijs auctoribus collectam, & digestam per Alexandrum Scot, Scotum I.V.D. præter Ioannẽ & Dauidem de Gabiano fratres, Bibliopolas Lugdunenses, cui hoc iuris concessum est ad quinquennium, idq́ ad pœnam confiscationis, damnorumq́ & interesse inde promanantium: vt fusius ipsius Decreti verbis habetur. Dat. Lugd. XXIIII. Ianuar. 1592.*

IN VERBORVM SINGVLARIVM INDICEM PRÆFATIO.

DVo *præcipuè ad laudatissima Græcarum litterarum studia conantibus, semper restiterũt, & à poëtarum maximè lectione deterruerunt, Summa scilicet Græcorũ, an dicam fœlicitas, an lasciuia? in dictionib. vel variè cõponẽdis, vel ex aliis & aliis deducendis: vt nomina comparatiua, superlatiua, verbalia, patronymica, possessiua, diminutiua, &c. Verba in ἑω, άω, όω, άζω, ίζω, αίνω, ύω, ύω, εύω, ὰ quibusuis nominibus deriuãdi: Aduerbia infinita loci qualitatis, &c. variè formandi nullus finis: & Dialectorum diuersitas, variæ figuræ, poëtici tropi, litterarumq́ mutationes quibus vna eademq́ sibi ipsa dictio dissimilis esse videatur: vnde factum est, vt innumera vocabula, legendis Auctoribus, nullis quamuis copiosis Lexicis comprehensa subinde occurrant. Accessit non exiguus anomalorum verborum numerus quorum themata alia quidem in dissuetudinem iuerunt, sartis tectis, conseruatis quæ à themate manarunt temporibus: Alia in communi vsu, & Dictionariis inueniantur expressa. Quæ tamen tantæ non sunt difficultatis, vt Adolescentes, è tam amœno Græcæ litteraturæ campo explodant: Nam in compositis, etsi illis quidem quotidie increscẽtibus, aliqua semper deducendi cernitur analogia: Dialectorum verò & figurarum fastidium vel exigua in legendis examinandisq́ poëtis diligẽtia releuabit: Denique anomala quidem pauca sunt, & breuibus circumscripta terminis. Vix enim vllum inuenies cuius non sit in hoc opere aliqua facta mentio: Ad Dialectorum autem cognitionem, Praxis præceptorum à P. Antesignano edita & ad finem huius operis apposita, non parum conferet adiumenti: vt omnimoda Meandrorum expeditio, in huius operis solum vsu posita esse videatur: Ne itaque irregulariũ & aliorum verborum tempora rudioribus inuentu difficilia, dictionumq́ variè compositarum, figura tropo-ve inuersarum exempla deinceps, Græcæ orationis lectorẽ torqueant. Ex iis copiosum indicem P. Antesignanus composuit, alijq́ perspecto eius vsu subinde adauxerunt, vt non indicis tantum singularium vocum, sed & compendij, id ferè quod ex eo vocabulo loco citato colligi possit proposituri vices subire videatur: Quantum autem nostra editione, contulerimus adiumenti, satis ipsa verborum & exemplorum inserta copia per se loquitur: Viam autẽ & rationem in prioribus editionibus inuentam & seruatam reseruauimus. Nam vnicuique dictioni suũ thema, quod tyronibus esset inuestigatu difficilè, apposuimus: vocabulo autem deriuato litteram d. ac deriuati primitiuum: Composito, cuius compositio est sub obscura, litteram c. ac vocabuli compositi partes: ei verò quod dialecto,*

Notæ ac litterę sequẽti Indici insertæ qd designẽt c. d.

aut poëtica licentia aliáve figura inuersum est aut quod ἀνωμαλίαν quandam continet, illam dictionem qua communis lingua vtitur, aut quæ eius analogiam seruet, inserta ea littera quæ huiusmodi Dialectum, aut figuram

A. I. D. Æ. B. T. C. L. p. ἀ. f.

anomaliámve indicet: nempe A. idioma Atticum, I. Ionicum, D. Doricum, Æ. Æolicum, B. Bœoticum, T. Tarentinum, C. Cretense, L. Laconicum, p. poëticum tropum, vel duas pluréſve linguarum proprietates vni vocabulo attributas, ἀ. ἀνωμαλίαν, & f. reliquas in genere figuras quæ ex loco citato erunt colligendæ: sed & communi huiusmodi dictioni, quæ inuersæ apponitur, eius thema insuper, cum res ita postulat, annectitur. Cùm autẽ vocabulum secundo aut tertio positum (siue illud primitiuum fuerit, siue thema, siue dictio communi analogia formata) idem habuerit cum eo cui respondet, quodq; prima sede collocatur, initium, plerúmque (ne Index in volumen excrescat) è communi illo initio scribitur in posterioribus locis vnum aut alterum solùm elementum terminationi variæ adhærens, præfixa pro reliquis principalibus ac primoribus literis hac nota- quæ dictionem prima sui parte truncatam demonstrat, & quod in ea deest è dictione priore loco posita supplendum. Contrà si contingat vt finis siue terminatio posterioris dictionis sit eadem cum priori, è communi illo fine apponitur in posteriori vna aut altera tantùm litera cum punctuli nota, quæ illam postremam a sui parte mancam significet, & quod in ea desideratur è priori mutuandum. Præterea cum duæ aut plures dictiones ad idem thema vel ad idem primitiuum referendæ, sese consequuntur, posterioribus thema non annectitur, neque etiam primitiuum, sed tantùm litera d. quæ vocabulum cui adhæret derivatiuum esse designat. Mirabitur autem fortasse quispiam, quòd & in hoc Indice, & passim toto opere, videat adduci alicuius temporis non semper primam personam singularem, sed nunc hanc, nunc illam cuiusuis numeri, quamuis non rarò ea in re propter quam adducitur, eadem sit & reliquarum omnium ratio. verùm istud ideo factum est, quòd satis constet huiusmodi personam apud probatum aliquem authorem inueniri. quod cùm ita se habeat, non video cur ea potius quàm prima singularis non debeat proponi, cùm ex ea reliquas non minùs quam ex prima liceat colligere. Quod ad numeros huius Indicis attinet, primus semper libri paginam, alter verò ac sequentes, si diastole tantùm separentur, paginæ citatæ versum designant, præterquam in Praxi, vbi parem numerum ex paginæ adductæ margine referunt: qui & ipse interiori similiim contextu aut Scholiis posito respondet.

Notæ arithmeticæ.

VER

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

Α In compositione, pagina 261, versu 39.

ἀ D. ἡ 246,26

ἄαδε p. ἦδε, ἀδέω 489,13

ἄαθλω p. ἄθλω, ἄω 334,4 & 333,41

ἄασε p. ἦσε, ἄτω 16,21.

ἀαπτέμλω p. ἦσ. ibidem

ἀαστλω p. ἄστλω 334,1

ἀαχεῖς p. ἄχεις 16,21

ἄαχεν, ἀάομαι ἄημι 447,16

ἄαχεν, ἀαμεν 233,29

ἄβα D. Abæ 267,3

ἄβαι opid. 267,9

ἀβάκησαν I. ἠβάκησαν, ἀβακέω 534,30

ἄβαγος 53,15

ἄβαλε c. ἀ βάλε 358,14

ἄβαλε p. ἀπέβαλε, ἀποβάλλω 5,24.404,26, 18, 31

ἄβαντες, Eubœa 267,10

ἄβασεν, ἀβάζω 526,37

ἄβας 24,6

ἄβαι c. ἀ βί 296,21

ἀβλακίες, ἀβλόπες 24,32

ἄβλητος 50,10

ἀβλόβη, ἀβλοέω 446,20

ἀβόλησαν I. ἠβόλησαν, ἀβολέω 534,31

ἀβράκησαν I. ἠβράκησαν, ἀβρακέω 534,31,32

ἀβρώξας, ἀγω 520,19

ἄβροχε I. ἠβρεχε 478,7. 534,31

ἀβρεμὴς 50,10

ἀβρεξαι, ἀβρέζω 524,10

ἀβρεγτη 52,24

ἀβρεγτῆσαι, -τέω 534,42

ἄβυσσ 126,17, & 34. 82,2

Ἀγάγας I. ἀγαγὼν A. ἀγὼν, ἄγω 332,40

ἄγαγε A. ἄγε, ἄγω 332,15

ἀγαγεῖν A. ἀγεῖν ibid.

ἀγαθὲς A. ἀγαθὸς 499, 42

ἀγάδομαι A. ἄγημι 332,15

ἄγαγεν D. ἄγαγε A. ἄγε 332,39

ἀγάζω A. ἄγω 332,15

ἀγαγὼν A. ἀγὼν ibid.16

ἀγάζηλ 108,2

ἀγαθωθεὶς, -ωθω 563,7

ἀγάθωσον 547,11

ἀγαθώτατ d. ἀγαθὸς 255,26. & 257,3

ἀγακλυτ 108,1

ἀγακλεὴς 108,3

ἄγαμαι d. ἀγάομαι 3. 4,5

ἄγαμος 68,33

ἄγαν 108,3

ἄγανα 83, 34

ἀγάννιφ 108,4

ἀγαπῶλω A. ἀγαπῶμι, ἀγαπάω ῶ 219,34

ἀγαπωμβη, ἀγαπάομαι

ἀγαπῶμαι 448,3

ἄγασαι, ἄγαμαι 354,5

ἀγασαίμλω 354,9

ἀγάσαιτ 354,10

ἀγασάμβ 3,4,11

ἀγάπαιτ I. ἀγ. 354,9

ἀγάσαιτ 3,4,10

ἀγαυδειη 354,13

ἀγαυδεὶς 354,14

ἀγάστομαι 354,7

ἀγασὸς L. ἀγαθὸς 81,35

ἀγασσάμβ p. ἀγασάμβ 354,11

ἄγαστε 354,5

ἀγεῖῳ 26,2

ἀγελιαφόρος 59,29

ἀγγέλ 76,35

ἀγγήιον I. ἀγξεῖον 37,28. & 103,2

ἀγεγκόντων A. ἀγεγκέπτων, ἀγγέλω 305,42

ἄγγελ d. κω 76,35

ἀγειοχ B. ἀγή. 299,6

ἀγείρομβ pro ἀγειρωμβ 72,21

ἄγειρω 102,35

ἀγελαρχᾶτε, -χάω 443,16

ἀγελειη 65,11

ἀγεμβ I. ἄγγν 332,30

ἄγκυ D. ἄγγν 332,30

ἄγεο I. ἄγκ 332,32

ἀγεόμβοι p. ἀγόμ. 332,33

ἀγεόμενος p. ἀγγμ. 332,32

ἀγερθεὶς, ἀγειρομαι 367,41

ἄγερθε B. ἠγέρθησαν ibi.

ἀγερθη I. ἠγερθη 367,40

ἀγερθῆσομαι 367,42

ἀγέρρ I. ἠγέρ. 367,44

ἀγέρρω Æ. ἀγείρω 31,23

ἀγεραπει, -πάω ῶ 445,45

ἀγερώσατ I. ἠγερώσατ, ἀγερόμαι 540,4

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἄγες p. ἄγε, ἄγω 332,30. 84,21
ἀγιστίλεω pro ἀγίλαος 64,7
ἄγιοσκι I. ἅγια, ἄγω 332,29
ἀγρεαζ, Attic. ἀγειρεαζ 45,29
ἀγρέρατος 65,11
ἀγηγέγωτκι I. ἠγερμένοι εἰσί, ἀγείρω 298,31
ἀγήγερκα A. ἤγερκα 297, 28. & 301,40
ἀγήγερμαι A. ἤγ. 301,42
ἀγῆλαι, ἀγάλλω 542,43
ἀγήλας 542,44
ἀγῆλω 542,42
ἄγημα 39,23
ἀγίλωρ c. ἄγαν ἰανερ 36, 33
ἀγήαχα A. ἦχα, ἄγω 298,6 & 332,13
ἀγηόχασι, Att. ἤχασι, ἄγω 413,42
ἀγία d. ἁγιῶ 250,24
ἀγίη I. ἁγία 21,25
ἄγιον d. ἁγιῶ 250,24
ἀδιαλέω p. ἀναπ. 404,5, 18,27
ἄγκαλον p. ἀνάκαλον, ἀνακαλέω 391,4
ἄγκιμον p. ἀνάκ. 173,37
ἄγκιλος p. ἀνάκ. 404,13
ἀγκλίνας p. ἀνακλίνας, ἀνακλίνω 404,6,18,30
ἀδημιζω p. ἀσαπ. 173,37
ἀδηνέω d. ἀδήνος 404, 13, 15
ἀγκυις, ἀγκυίδος d. 404,14
ἄγκυος f. ἀσάκ 404,13
ἄγκυες f. ἀσάκ 404,13
ἀγκήχασι Macedonicè pro ἀνιώχασι, φέρω 413,39,40
ἀγκεῖνα p. ἄνακ. 404,11
ἀγκρέομαι p. ἀνακ. 18, 29. 404,12
ἀγκύλῳ 26,1. 49,31
ἀγνῶ poët. ἀγνῶ 51,36
ἀγνῶ poët. ἄγω 51,36
ἀγνήκαμες p. ἠγνοήκαμεν, ἀγνοέω 370,20. 74,11
ἀγνοήσω, ἀγνοίω 370,24
ἀγνοίω c. ἀ νοέω 290,33, 27,12
ἀγνοισιν pro ἀγνοῦ 43, 21
ἀγνοώμῳ, -οέομαι 443,41
ἄγνυμι d. ἄγω 363,24
ἀγνωαθαίη 70,13
ἀγνώκασκι I. ἠγνόησε, ἀγνοέω 290,36
ἀγνοσία 69,30
ἄγνωτ 85,17
ἀγρεύῳ I. ἄγριῳ, ἄγω 439,17
ἄγων D. ἤγον 332,27
ἀγορακαζ p. ἀγορᾶζ, ἀγοράομαι 22 ,25
ἀγορόσιν I. ἠγ. -σω 3 7,17
ἀγορίδες 109,15
ἀγρεμμαι 69,6
ἀγρεύνω ibidem
ἀγρίαπαλῳ f. πτλῳ 129,38
ἀγρίθην 109,24
ἀγρόμῳ f. ἀγοράομ. 370,25
ἄγωνι Æ. ἀγορᾷ 89,7
ἀγχαλάζ p. ἀνα. 404, 16
ἀδιβίζακι D. ἀδιβίσω πτυγχάνω 586,4
ἀγγίσινδιν 110,9
ἄγχε, ἄγχομαι 435,16
ἄγχω 94,9
ἀγκιδέω I. ἀγωνιστῆσαι εἰσὶ, ἀγωνίζομαι 558,19
ἀγωνιεῦμαι D. ἀγωνίσομαι, ἀγωνίζομαι 305,19
ἀγωνίσμαι A. 304,19
ἀγωνοθέτης 60,1
ἀγῳδὸς 77,2
ἄδαι 108,23
Ἀδακρυ d. κρυς 251,11
ἀδδεξῆσαι. ἕξω 534,43
ἄδδασαν 108,21
ἄδδανεμ 108,21
ἄδδανον 108,21
ἀδδαμι. 11,17
ἀδδέες p. ἀδδὲς 28,33
ἀδδηκότες pro ἀδηκότες 28,26. 370,28
ἄδδιδλι p. ἄδδω 28,33
ἀδδιφάγος poët. ἀδφάγος 28,24
ἄδδι I. ἤδε, ἄδδω 336,19
ἀδδιν. ἀδδω 336,20
ἀδελφος, ἀδελφιος 35,12
ἀδελφὲ Æol. ἀδελφὸς 77,23
ἀδηδς 24,6
ἄδδις Att. ἀΐδης 105,13
ἀδδήσδε. ἰωδάνω. ἀ. 336,23
ἀδδικάσαι I. ἀδικῆσαι 30,22
ἀδδικήω Æ. ἀδικίω 37,21 48,28
ἀδμηλίη 336,19
ἄδδι I. ἤδδι, ἄδδω
ἄδδαν D. ἤδδαν, ἄδδω 172,24 15,8
ἄδδνα D. ἄδδνη 264,1
Ἀδδασινν d. -σος 14,30
ἄδδς D. ἠδὺς 336,20
ἀδδὼν, ἀδδω 233,33
Ἀδιάπει. ἀδία -δμαι 438,40
ἀειδεο I. -δε, -δεσθαι
ἀείδω poët. ἄδω 105,8
ἀεὶ C. αἰεὶ 52,31. & 45,23
ἀειζώων, ἀειζώω 433,40
ἀειπαλίαν I. -ῶν, -ίω 448,42

ἄϊθλια D. ἀέθλα 43,31
ἄϊθλον ἄθλον 16,14
ἀϊκίζω A. ἀϊκίζω 100,4
ἀϊκρα I. ἤειρα, ἀείρω 544,28
ἀϊκρης 544,36
ἀϊκρης Att. ἀέρας 100,6
ἀϊκρω 100,5
ἀϊκὺς ἄϊκτος 53,27
ἀϊκὶς, ἄημι 233,33
ἀϊκτι, ἄημι 233,31
ἀϊκων 16,14
ἀϊκων pro ἄκων 16,14
ἀϊλον 16,7
ἀϊμοπος 91,20
ἀϊνάκαζ p. ἀεννᾶζ, ἀεννάομαι 451,12
ἀϊνῶ & ἀέναος 52,31
ἀϊνῶων. ἀεννάω 433,39
ἀϊξς p. αὔξω. αὔξω 350,41
ἀϊξῶ p. αὔξω ibidem
ἀϊξθεὶς p. αὐξηθεὶς 350, 43
ἀϊξήσω p. αὐξήσω 350,42
ἀϊξομαι p. αὐξομαι ibid.
ἀϊξω p. αὔξω 350,40
ἀϊξω pro αὔξω 100,28
ἀϊεργς C. ἀέργων 16,15
ἀϊρθεὶς, ἀιρθέντος, ἀείρομαι 368,14
ἀϊρθην B. ἠέρθησαν 368,11
ἀϊρθην I. ἠέρθην 368,10
ἀϊρθὲ 368,13
ἀϊρομ I. ἤειρον, ἀείρω 486, 18
ἀϊσσα D. ἴέρση 14,11
ἀϊσσοκας 64,9
ἀϊσσοπάντες 64,6
ἀϊσσω Æ. ἀείρω 64,10
ἀϊτται I. ἤκατε, ἀέω 216,25
ἀϊτται, ἀέω 216,26
ἀϊτται, ἀέω 433,32
ἀϊτὸς pro ἀετὸς 45,24
ἀΐζω I. ἄζω, ἄζομαι 438, 41
ἀϊζηκὲς p. ἀολιχὲς 34,12
ἄϊζω, ἀΐζω 94,5
Ἀϊη, ἄημι 233,32
ἀναδιζόμιλω, -ίζομαι 286, 14
ἀηδὴς 69,21
ἀηδὼν, ἀείδων 38,3
ἀήθεια, ἀηδία 101,20
ἀήθεστον, ἀηθέστω 286,13
ἀήμμαι D. ἀλῶμαι, ἄημι 233,27
ἄημι d. ἄέω 233,24
ἄησι, ἄημι 233,31
ἄησι, ἄημι 233,28
ἄητο 233,28
ἄητον 233,26
ἄητος p. ἄετῳ 38,9
ἀθαμιῶσι 102,27
ἀθερειγλυπὴς D. ἀθεραίνης 60,31
ἀθεῖ d. ἄθεῳ 248,38
Ἀθηνᾶ f. Ἀθηνάϊ 265,39
Ἀθηναζε d. Ἀθήναι 109, 19
ἀθλωσύη I. ἀθλώνη 99,33
ἀθλωσήϊεν 109,22
Ἀθλιῶδς f. νάϊος 265,37
Ἀθλιώσι d. Ἀθήναι 248, 28
ἀθήνησι A. ἀθήναις 105,36
ἀθρόω p. ἄθω 73,6
Ἄθω ἀ. Ἄθων 266,10
Αἱ D. εἰ 119,35
εἰ εἰ exclamatis 98,24
εἶα pro γεῖα 27,19
εἰάζειν d. εἰ ἀ 521,22
Αἴα p. Αἴεω 149,36
Αἰακίδης d. Αἰακὸς 263, 15
Αἴαν p. Αἴαντες 124,22. 141,35
Αἴαν Αἴας 149,18
Αἰαύτεσι p. Αἴασι 150,31
Αἰάντεσσι p. Αἴασι 150,28
Αἴασι, Αἴας 150,16
εἴαρεσιν 91,28
ἀιγίδοτος 63,25
ἀιγίλιψ 66,36
ἀιγλοσσα, non ἀιγλοσσὴ 60, 9
ἀιγχειρδς p. -ρως 281,21
ἀιγχείρεω ibidem
ἀιγχείρεως 281,21
ἀιγχείρωτος ibidem
ἄϊγλος 127,31. & 28,35
ἀιγύπιος 100,17
ἀιδέιο I. ἀιδεῖο 43,6
ἀϊδεσθὲν B. ἠδέσθησαν, ἀιδέομαι 368,14
ἀιδέσθητι 216,23
εἰδέσιν 216,29
ἀιδήσομαι 216,30
ἀιδεῖτερος A. ἀιδιότερος d. ἀιδίος 257,28
ἀιδιος, ἀιδείος 43,28
ἀιδιος B. ἀιδ'ος 103,36
ἀιδόμενος, ἀιδόμαι 489, 38
ἄϊδρδε 109,16
ἀιδῶ f. ἀιδάω, ἀιδῶς 55, 41
ἀϊεν, ἀεὶ vide ἀέ.
ἀϊεν Cret. ἀΐδης 82,12
Αἰήτη ἀ ἦτα, -ήτης 267, 26
εἶδε Dor. εἶδε 100,10
ἀλῆς c. ἀεὶ ἦεω 980,52
εἶκα D. ἔικα 119,35. & 100,8
εἶκα Dor. ἔικα 100,10
εἰκα D. ἔικα 119,35. & 14,8
ἄϊκεν D. ἔικεν ibid.
ἀμιγτοπότης, ἀμιγπότης, & ἀμιπότης 63,4
ἀναρέτη ἀ. τα-της 267, 26
Αἰνηάδης d. Αἰνείας 263, 20
ἀινείη p. ἀινίη, ῆω 448, 39

Universidad de Deusto
Biblioteca

Αἰνείης I. Αἰνείας 121,13
αἴνημι d. αἰνέω 231,39
αἰνήσασκε p. αἰνήσαιμι 217,45
αἰνήσασκε, αἰνέω 218,1
αἶνιγμα 46,11
αἰνὸς I. δεινὸς 28,28
αἰξαντες, αἴσσω 523,10
αἴξασκε ibid.
αἰόλητο I. ἠό. -λάομαι 574,21
αἴϊον, αἰὲν 286,14
αἰπόλ@ f. αἰγοπόλ@ 988,4
αἴρεις f. ἀείρ, ἀείρω 544, 37
αἱρεθείς, αἱρέομαι ἀ. 355, 40
αἱρεθέωσι I. θῶσι ibid.
αἱρεῖη I. αἱρέῃ 355,37
αἱρεῖσαμαι 355,41
αἱρεῖῶ 355,39
αἱρήκεε I. ἠρήκει 355,7
αἱρήσᾳς 355,4
αἱρήσομαι 355,5. & 29
αἱρήστω 355,4
αἰσθέας 336,40
αἰσθήσῃ 336,36
αἰσθησόμαι 336,28
αἰσθησόμθ@ 336,36
αἰσθητικὸς 69,6
αἰσθοίμεθα, οιο, οιτ 336,39
αἰσθόμθ@ 336,41
αἰσθωμαι 336,39
αἰσθωνται 336,40
αἴσσω 521,18. 105,12
αἴσχιστος d. αἰσχρὸς 255,30
αἰσχίων d. ibidem
αἰσχρεπῶν, -πέω 442,4
αἰσχυνθείην, -νομαι 565,4
αὐτήσασε 105,25
αἰτιαπηλογήμθα, αἰτιαπηλογέομαι 444,38
αἰτιόωντο p. ἠτιῶντο, αἰτιάομαι 220,41
αὐτῶ 105,25
αὐτῳδὴ f. λαιψηρὸς 386, 19
αὐτῳδὸς f. λαιψηρὸς 386,18
ἰῳὼν 91,4
ἰῳώνι@ d. ἰῳὼν 265,16
Ἀκαθηκῆσαι, -κέα 443,16
ἄκακος 68,30
ἀκακωμθέ@ pro ἀκαχμθέ@ vel ἠκαισμένο@ 22,2
ἀκκλαῤῥείτης 69,23
ἀκμημνῆχέρμων, ἀκμημνῆχέρμο, ἀκμημνῆχέρμης 417,40. 52,11. 54,11
ἀκμματ@ 52,12
ἀκόνιον 22,31
ἀκονθῦντας, -θύομαι 443, 30
ἀκώσαθαι, -άζω 527,32
ἄκρῆς com.ge. 127,37
ἀκρόσκα 16,34
ἀκρῆλίκῆς 69,11
ἀκρωτηλῆία 69,31
ἀκαχείαθ p. ἀκαχέατο 43,5
ἀκαχήθ I. ἠκάχνῆ, ἀκάχνημι 233,9. 43,5
ἀκαχήδεττες I. ἠχεσμθοί εἰσι, ἀχέζομαι 558,26
ἀκαχείαθ p. ἠκάχητο, ἀκάχνημι 233,7
ἀκάχνημι d. ἀχέω 232,41
ἀκαχμθος, -ημμ 370,31.
ἀκαχήσεῖ p. ἠχήσεῖ, ἀχέομαι 536,17
ἀκάχμθ@ f. ἀκαχμένο@, ἀκάχνημι 370,30
ἀκαχμθ@ f. ἀκαχμένο@, ἀκαχέω 370,33. 22,2.
ἀκαχίζῆ p. ἄχετο, ἀχέω 489,17
ἀκαχὼν p. ἀχθὼν, ἀχθω ib.
ἀκείαζ, ἀκέομαι, ἔμμ 527,38
ἀκεραεκήμης 66,7
ἀκέεσσι, ἀκέω 448,41
ἀκέῃσι, ἀκέω 216,32
ἀκέεσαζ ibidem
ἀκέεσμαι ibidem
ἀκεόμθ@ Æol. ἀκέμθ@ 103,14
ἀκέων 448,41
ἀκὴ 44,1
ἀκήκοα A. ἤκεα, ἀκέω 198,32. & 297,38
ἀκηκόεσαν A. ἠκέεσ. 300,14
ἀκῖξατο I. ἠκ. ἀκάομαι 523,22
ἀκηρυκτεῖ 102,27
ἀκηχέαθ I. ἠκάχνῆ, ἀκάχνημι 233,7
ἀκηχέδεττες p. ἠχεσμθοί εἰσι, ἀχέζομαι 558,24. 26 69,25
ἄκικις 81,12
ἀκιερὸς 83,25
ἄκις ἀκίδος 111,34
ἄκκαθεν 77,23
ἀκκὸᾳ 69,21
ἀκλεὴς
ἀκμὴς, ητ@, ἄκμηθ@, & 33 c. α & ημενο 146,32,
ἀκμὺς p. ἀκμὴς 146,32
ἀκῆσομαι, ἀκέομαι 486 34
ἀκῆῶμαι, ἀκέομαι 179,13
ἀκκείμεν I. ἀχθ-, -ὰμ 438,12
ἄκκικα D. ἵκκικα 583,6
ἀκκισίλας D. ἀκκισίλαο@ 73,24
ἀκκτὸς d. ἀκάω 261,14
ἀκκτεῖς Att. -ἰσῆς -ἰζω 305,10
ἀκκω, ἀκάω 179,13
ἄκκω 79,33
ἀκκαφὴς 61,16
ἀκκρτέτατος A. ἀκρατέστατος d. ἄκρατος 257,29
ἀκρατέτερος A. -τέτερος d. ἄκρατ@ ibidem
ἀκρητέτατ@ I. ἀκρατ. 257,30.
ἀκρητ@ 35,19
ἀκτελδέω d. ἀκτελδὴς 290,41
ἀκτερίτω d. κελεύω 261,9
ἀκτερηφέρδων, ῶν@ pro ἀκτερχρόδων 137,16
ἀκτερῶ, ἀκτερῶμαι 77,34
ἀκτήρεια 96,36
ἀκτίμα I. ἀκτὴ 99,26
ἀκτιπείρτος c. α & πλεξίζω 523,2
ἀκτίρτος 523,5
ἀκτῆρες 32,34
ἀκυλ@ 80,19
ἀκων pro ἀέκων 16,14
ἀλαζονίτατ@ d. -ζών 257,20
ἀλαθεὶς, ἀλάλημαι 233,5
ἀλαὸς p. πυλαὸς 76,5
ἀλάλημθ@, ημμ 233,2
ἀλάλημαι d. ἀλάω 232,45
ἀλαλαζᾳ, -λημμ 233,5
ἀλαλκέεω d. ἀλκέω 411,14
ἄλαλκε p. ἤλκε, ἀλκέω 489,14
ἀλαλύκῆμαι, -ημι 232, 45
ἀλαλύκτημε d. ἀλυκτέω 232,40
ἀλάομ@, ἀλάομαι 468,25
ἀλδήσκω d. ἀλθάω 349, 22
ἀλδήσω, ἀλδήσκω ibid.
ἀλέαζ, ἀλέαμαι 457,1
ἄλεφα f. ἄλειφα, ατος 124,32
ἀλέξαζ f. ἀλεξήσαζ, ἀλέξω ἀ. 352,8
ἀλέξειν ibid.
ἀλεξέμμαι D. ἐξέω 352,9
ἀλεξησαζ 352,7
ἀλεξήσα, ειας, ειε 352,6
ἀλεξήσω 352,5
ἀλέξω A. ἀλεξέω ῶ 350, 31
ἀλεσθεὶς, & ἀλέσας 557, 10
ἀλεσσόν ibidem
ἄλεῖ p. ἀλεῖται, ἄλομαι 199,32
ἀλκαῖα I. ἀλκὴ 99,26
Ἀλσύα D. σύα, -σύας 267,18
ἀλσυάδα, id est, ἀλέα νὴ τὴν γῆν 27,32
ἀλσύαμαι 457,3
ἀλσύας 457,7
ἀλσύαζ 457,3
ἄλσυσος duplex orig. 168,18
ἀλσύω d. ἀλέω 457,6
ἀληθεὶς, ἀλάομαι 570,33
ἀληθέστερα d. -ηδὴς 260, 13
ἀληθέστερον d. 260,12
ἀληθεστέρως d. ibid.
ἀλήλεκα A. ἤληκα, ἀλήθω 297,35
ἀληλεκέναι A. ἠληκέναι, ἀλήθω 556,45
ἀληλεσμθ@ A. ἠλημένο@ 298,35
ἀλήλημμα p. ἀλάλ. 232, 45
ἀληλιμμθ@ A. ἠλειμμθ@ ἀλείφω 298,36
ἀλήλιφα A. ἤλιφα 297, 36
ἀλήλιπται A. ἤλειπται 298,36
ἀλήμμαι D. ἀλλῶμαι, ἄλημι 233,2
ἄλημι d. ἀλάω 232,40
ἄλλω, ἄλημι 494,25
ἀλλῶμαι 232,4
ἄλῆθ@ I. ἤλῆθ@, ἀλῆόμαι 489,37
ἀλίκα 80,30
ἀλινδῆμμα pro κλινδῆμμα 47,29
ἄλι@ D. ἥλι@ 15,2
ἀλίπαυσος 63,26
ἀλίτη, ἀλιτέω 489,30
ἀλίτον@ I. ἠλίτον@, ἀλιτέομαι 489,38
ἀλκαῖα I. ἀλκὴ 99,26
ἀλκι p. ἀλκὴ, ἀλκὴ 282,15
ἄλκιμος d. ἀλκὴ 50,17
ἀλκμιλίη 73,13
ἄλμα f. ἅλμως, -λος 249,5 & 14,19
ἄλεγεν p. ἀυέλεγεν, ἀυαλέγω 404,19. 18,19
ἀλέξαι p. ἀυαλέξαι 18, 20. 404,21
ἀλληγερέμμα, ἀλληγερέομαι ἔμμ 444,39
ἄλληκτος Æol. ἄλληκτος 49,7
ἀλληλόξαι, -άτω 522,16
ἀλληλοζμέμμοι, ἀλληλοζμέομαι ἔμμ 444,17
ἀλληλίζειν 522,19
ἀλληλίζαζ ibid.
ἄλμο A. ἅλμον 266,2
ἀλλόγνατ@ 85,18
ἄλλοκα D. ἄλλοτε 47,3
ἄλλομαι 84,17
ἀλλοιόμμοι, ἀλλοιόομαι ἔμμ 445,25
ἀλλοτροόσκω@ 60,14
ἀλλότερρ@ Æol. ἀλλότερι@ 78,22
ἀλλοτροπῆσαι, -πέω 534, 43
* ἀλλοχρόωσι d. ἀλλοχρόειν 448,35
ἀλλύεσκε p. ἀυέλυε, ἀυαλύω 404,20. 18,20

Universidad de Deusto
Biblioteca

λύω 18,19. 404,17
ἀλλύουσα p. ἀναλύ. 18,19. 404,18
ἄλλυτος Æ. ἄλυτος 49,8
ἀλλύω p. ἀναλύω 18,19. 404,17
ἅλμενος vel ἅλμ. f. ἀλλόμενος, ἅλλομαι 370, 35
ἀλοαθεὶς, ἀλοάομαι 568, 20
ἀλοαθέντα ibidem
ἀλογεύομαι 70,25
ἄλογος c. ἀλογικὸς 69,2
ἀλογία c. ἀλόγος 69,27
ἀλοίην, ἀλίσκομαι ἀ. 339,10
ἀλοιῶ pro ἀλοῶ 43,19
ἀλοκίζω 91,24
ἄλοξ, κος pro αὖλαξ 91, 22
ἀλοτρίβανος & ἀλετρίβανος 31,7
ἀλοὺς, ἀλόντος 338,4
ἆλτο p. ἥλετο vel ἦλτο, ἅλλομαι 370,41
ἀλύξω, ἀλύσκω 347,30
ἀλφεσίβοια pro ἀλφέβοια 64,4
ἀλωὰ 77,1
ἀλώη D. ἀλοίη, ἀλίσκομαι ἀ. 339,11
ἅλωθι 339,9
ἅλωκα I. ἥλωκα 585,17
ἁλωκὼς I. ἡλωκὼς 585,16
ἀλώμενοι, ἀλάομαι 448,1
ἀλῶναι, ἀλίσκομαι ἀ. 338,4
ἀλωομένη poët. ἀλωμένη 72,35
ἅλωσις d. 338,3. & 381,33
ἁλώσομαι 338,1
ἁλωτὸς d. 338,3. & 381,34
Ἁμὰ D. ἡμετέρα d. ἐγὼ 244,32
ἀμαθὴς d. μανθάνω 69, 22
ἀμαθόεις d. ἄμαθος 264, 14
ἀλαπεκόννησος 53,5
ἄμαθος pro ψάμαθος 94,23
ἀμαθώδης d. ἄμαθος 264,15
ἄμαρτε I. ἥμ.-τάνω 337, 25
ἁμαρτήσω 337,22
ἁμαρτήτικος 69,7
ἅμαρτον I. ἥμαρτον 337,25
ἁμᾶς D. ἡμᾶς, ἐγὼ 244, 35
ἀμαυρόω 16,26
ἀμαχεὶ 101,24
ἀμβαίνω poët. ἀναβαίνω 404,22
ἀμβαίνων p. ἀναβαίνων 357,6
ἄμβαλε p. ἀνέβαλε, ἀναβάλλω 404,25
ἀμβάλου p. ἀναβάλου, ἀναβάλλομαι 358,18
ἀμβάλλω p. ἀναβάλλω ibidem
ἀμβαλλώμεθα p. ἀναβαλλώμεθα 358,20
ἀμβάσῃ p. ἀναβήσῃ, ἀναβαίνω ἀ. 357,5
ἄμβασις p. ἀνάβ. d. 404, 23
ἀμβάτης p. ἀναβ. d. ibid.
ἄμβατος p. ἀνάβ. d. 404, 24
ἀμβλήδην p. ἀναβλήδην d. ἀναβάλλω 404,27
ἀμβλωθῇ, -λόομαι 579,24
ἀμβλῶσαι, ἀμβλόω 537, 45
ἀμβολὴ p. ἀναβολὴ d. ἀναβάλλω 404,28. & 262,40
ἀμβολίη p. ἀναβολία 404,29
ἀμβολιεργὸς p. ἀναβ. ib.
ἀμβωμοῖς ἢ ἀμβωμοῖσι p. ἀνὰ βωμοῖς 404,34
ἀμβώσαντες p. ἀναβοήσαντες, ἀναβοάω 404, 33
ἀμείνω A. ἀμείνονα, ἀμείνωνος 98,56
ἀμείνων d. ἀγαθὸς 255,24
ἀμέλγω 16,27
ἀμελέω d. ἀμελὴς 291,3
ἀμελημένος I. ἠμελημένος, ἀμελέω 291,3
ἀμέρα D. ἡμέρα 118,40. & 15,2
ἀμέρα Æ. ἡμέρα 120,14
ἄμες D. ἡμεῖς, ἐγὼ 243,15
ἀμέων D. ἡμῶν 243,20
ἀμὴ D. ἡμετέρα d. 244, 32
ἄμητος 16,27
ἀμῖν D. ἡμῖν, ἐγὼ 243,20
ἀμμάθω poët. ἀναμάθω 404,34
ἄμμας Æol. ἡμᾶς, ἐγὼ 243,24
ἄμμε Æol. νὼ, ἐγὼ 243, 23,24
ἀμμέγα p. ἀνὰ μέγα 404,38
ἄμμες Æol. ἡμεῖς, ἐγὼ 243,24
ἀμμέσον poët. ἀνὰ μέσον 404,39
ἀμμέων Æ. ἡμῶν, ἐγὼ 243,20
ἄμμι Æ. ἡμῖν, ἐγὼ 243, 22
ἄμμιγα p. ἀνάμιγα 404, 34
ἀμμίγδην p. ἀναμίγ. 404,36

ἄμμιν

ἄμμιν Æ. ἡμῖν, ἐγὼ 243, 24
ἀμμίξας p. ἀναμίξας, ἀναμίγνυμι ἀ. 404,36
ἄμμορος p. ἄμορος 550,21
ἄμμων Æol. ἡμῶν, ἐγὼ 243,20
ἀμνάσει p. ἀναμνήσει, ἀναμνάω vel ἀναμιμνήσκω 173,28. & 349,27
ἀμνηστία 70,7
ἀμοιβαδὶς d. ἀμοιβὴ 249,10
ἄμον D. ἡμέτερον 244, 32
ἀμόργη 26,31
ἀμορφέστατος A. ἀμορφότατος d. ἄμορφος 257,31
ἀμορφέστερος A. -φότερος ibidem
ἄμος D. ἡμέτερος 244, 32
ἀμοχθεὶ 102,23
ἀμπαιανίσαι p. ἀναπαιανίσαι, ἀναπαιανίζω 404,39, 18,28
ἀμπαλὼν pro ἀναπαλὼν 18,26
ἄμπαυμα p. ἀνάπαυμα d. ἀναπαύομαι 405,1
ἀμπαύομαι poët. ἀναπ. 404,44
ἀμπαύσασθε p. ἀναπαύσασθε 405,1
ἄμπαυσις p. ἀνάπ. d. 405,2
ἀμπαυστήριος p. ἀναπ. ibidem
ἀμπεδίον p. ἀνὰ πεδ. 405,21
ἀμπέλαγος p. ἀνὰ πέλ. 405,22
ἀμπεπαλὼν p. ἀναπαλὼν, ἀναπάλλω 404,41
ἄμπερος Tarent. ἐμπειρος 42,12
ἀμπέσαι Æol. ἀμφιέσαι 75,6
ἀμπέτασον p. ἀναπέτασον, ἀναπεταννύω ἀ. 405,4. 18,29
ἀμπέχομαι c. ἀμπὶ (Æ. ἀμφὶ) ἔχομαι 250,4
ἀμπεχόνη c. ab ἀμφὶ ἔχω 22,14
ἀμπέχω c. ἀμπὶ ἔχω 250,3
ἄμπηρος p. ἀναπ. 19,7. 405,6
ἀμπὶ Æ. ἀμφὶ, variant augmentũ in composit. 250,2
ἀμπισχεῖν, -πέχω ἀ. 382, 13
ἀμπίσχομαι c. ἀμπὶ ἴσχομαι 250,3
ἀμπίσχουσα Æ. ἀμφίσχουσα 75,6
ἀμπλακέω d. ἀναπλέκω 405,7
ἀμπλάκημα d. ἀναπλακέω 405,9
ἀμπλακία d. 405,11
ἀμπλακὼν, κέω 405,9
ἀμπλέκω p. ἀναπ. 405,7
ἀμπνείω p. ἀναπνέω 173, 37
ἀμπνέω p. ἀναπνέω ibid.
ἀμπνοὴ p. ἀναπνοὴ 405, 16
ἄμπνυμαι p. ἀνάπν. 173, 38
ἀμπνύνθη p. ἀνεπνύνθη, ἀνάπνυμαι 521,10. 308,21
ἄμπνυτο pro ἀνέπνυτο 18,32
ἀμπόλιν p. ἀνὰ πόλιν 405,23
ἀμπτάμενα p. ἀναπτάμενα, ἀνίπταμαι 405,18
ἀμπτάμενος p. ἀναπτ. ib.
ἄμπωσις p. ἀναπ. 405,19
ἀμπωτίζω d. ἄμπωτις 405,21
ἄμπωτις f. ἀνάπ. 405,19
ἄμυλον 49,33
ἀμύμων pro ἄμωμος 89,17
ἀμυνάθω d. ἀμυνὼ 331,15
*ἀμφέκανε, φικαίνω 545, 16
ἀμφέθεθ' αὐτῇ 22,24
ἀμφεκάρη, ἀμφικείρομαι 480,40
ἀμφεπονήθη, ἀμφιπονέομαι 575,11
ἀμφέπω c. ἀμφὶ ἔπω 499,14
ἀμφέρεθ p. ἀναφέρεθ, ἀναφέρομαι 405,24
ἀμφέρω p. ἀναφέρω ib.
ἀμφέστην, ἀμφίστημι 226, 30
ἀμφέφυγες, -φιφεύγω 486,6
ἀμφεχύθην, ἀμφιχέω ἀ. 416,37
ἀμφέχυτο p. ἀμφεκέχυτο, ἀμφιχέω ἀ. 301,37. & 416,37
ἀμφὴν Lac. αὐχὺν 53,25
ἀμφήριστος 38,24
ἀμφὶ in compositione finalẽ vocalẽ nunc amittit nunc retinet, 294,40. modò sumit augmentum initio, 295,2. modò vtrobiq; 295,3. modò negligit 294,44
ἀμφιαχεῖα, -άχω 553,6
ἀμφιβὰς, ἀμφιβαίνω ἀ. 501,24
ἀμφιβέβηκα, ας, ε 586,3

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀμφιβρότη 52,24
ἀμφιγέγηθε, ἀμφιγήθω 512,16
ἀμφιγνοέω c. ἀμφὶ νοέω 290,39
ἀμφιγνήεις 38,29
ἀμφιδέδῃε, -φιδαίω 513,3
ἀμφιδεδῄει I. ἀμφεδ. 376,42
ἀμφιδονεῖ, -νέω 446,1
ἀμφιδὺς, ἀμφίδυμι 497,45
ἀμφιειμένος, ἀμφιέννυμι ἀ. 344,27
ἀμφιελίσσω ἀ. ἀμφελίσσω 172,32
ἀμφίεμαι c. ἀμφὶ ἵεμαι 423,30
ἀμφιέννυμι d. -φιέω 363,29
ἀμφιεσάμενος, ἀμφιέννυμι ἀ. 344,19
ἀμφίεσθαι d. ἀμφίεμαι 423,30
ἀμφίεσμαι I. ἠμ. 344,41
ἀμφιέσσω p. -έσω 344,10
ἀμφιέσω 215,4. 338,36
ἀμφικεάσσας p. ἀμφικεάσας, ἀμφικεάζω 530,3
ἀμφιλαφὴς pro ἀμφιλαβὴς 92,12
ἀμφιματῶσαι, ἀμφιματόω 442,45
ἀμφιπεριστρώφα I. ἀμφιπεριστρώφα, -φάω 468,21
ἀμφιπεσοῦσα, ἀμφιπίπτω ἀ. 507,28
ἀμφιπολεύω D. ἀμφιπολέω 90,3
ἀμφικτιὼν & ἀμφικτυὼν 88,30
ἀμφιποτᾶτο, -τάομαι 468,25

ἀμφίρυτος 78,15
ἀμφιστελάμενος, ἀμφιστέλλομαι 543,37
ἀμφιταθεὶς, -τείνω 564,19
ἀμφιχέαι, -ιχέω ἀ. 416,38
ἀμφιχυθεῖσα 416,29
ἀμφομιοῦντες, -οιόω 442,44
ἀμφόνον p. ἀνὰ φόνον 405,29
ἀμφορεὺς I. ἀμφιφορεὺς 111,3
ἀμφυτὰ p. ἀνὰ φυτὰ ib.
ἀμφυγία p. ἀναφυγία 405,25
ἀμῶν D. ἡμῶν, ἐγὼ 243,19
ἀμώνα Æ. ἀνεμώνη 111,5
ἀμῶντες, ἀμάω 446,40
ἀμώντεσσι p. ἀμῶσι ibid.
Ἀνάβα f. ἀνάβηθι, ἀναβαίνω ἀ. 357,1
ἀνάβαθι A. ἀνάβηθι 356,41
ἀναβεβιωκὼς, ἀναβιόω 575,43
ἀναβέβρυκεν, ἀναβρύω 580,24
ἀνάβηθι, βαίνω ἀ. 356,42
ἀναβησάμενος 586,1
ἀναβιβάται A. ἀναβιβάσει, ἀναβιβάζω 219,1
ἀναβιβῶμαι A. ἀναβιβάσομαι 218,38
ἀναβιώην A. ἀναβιοίην, ἀναβιόω ἀ. 501,39
ἀναγεννώμενοι, ἀναγεννάομαι 448,1
ἀναγκαῖος d. ἀνάγκη 257,31
ἀναγκαιέστατος I. ἀναγκαιότατος d. ἀναγκαιος 257,31
ἀνάγλυκανθῶσι, ἀναγλυκαίνομαι 566,2

ἀναγνῶναι, ἀναγνώσκω ἀ. 362,30
ἀναγνωσθεὶς 362,29
ἀνάγραπτος verbale d. γράφω 351,1. & 261,12
ἀναδαθεῖσα, -δαίω ἀ. 588,16
ἀναδασάμενος 588,15
ἀναδάσασθαι 588,14
ἀναδέδραμεν f. ἀναδεδρόμαμεν, ἀνατρέχω ἀ. 516,6
ἀναδέδρομα, ἀνατρέχω ἀ. 516,5
ἀναδείματο I. ἀνεδείματο, ἀναδέμομαι 544,11
ἀναδηχθεὶς, -δάκνω 588,20
ἀναδιδόναι, -δίδωμι 457,43
ἀναδίδοσθαι 458,9
ἀναδιδοῦσα 458,5
ἀναδοθεὶς 589,15
ἀναδοθεῖσα ibid.
ἀναδοθῆναι 589,14
ἀναδόντες 497,18
ἀνάδου A. ἀνάδοσο, ἀναδίδωμι 239,32
ἀναδοῦναι 497,11
ἀναδραμεῖν, ἀνατρέχω ἀ. 508,44
ἀναδραμοῦμαι 509,11
ἀναδράσαι, ἀναδράω 530,35
ἀναέλπτος p. ἀνέλπτος 70,19
ἀναέξοδος p. ἀνέξοδος ib.
ἀνάζω T. ἀνάσσω 34,24
ἀναθαρσήσας, -σέω 535,29
ἀναθείη, ἀνατίθημι 491,35
ἀναθεῖναι 491,43
ἀναθεὶς 492,6
ἀναθεῖσα, ἀναθείσης 492,29

ἀναθε

ἀναθεματιῶ A. -θεματίσω, ἀναθεματίζω 305,11
ἀναθέμενος, ἀνατίθημι 494,6
ἀναθέντες 492,23
ἀναθέσθαι 493,40
ἀναθορυβήσας, ἀναθορυβέω 535,30
ἀνατρεψάμενος, ἀνατρέφομαι ἀ. 607,2
ἀναθώμεθα, ἀνατίθημι 493,19
ἀναίδεια 69,34
ἀναίματος 70,16
ἀναίμων 68,36
ἀναιναμένη, ἀναίνομαι ἀ. 354,45
ἀναίνεαι I. ἀναίνη 354,41
ἀναίξας & ἀναίξας 530,14
ἄναιρος Cret. ὄνειρος 100,11
ἀναίσθητος 69,7
ἀναίσσας p. ἀναίσας, ἀναίσσω 530,14
ἀναισχυντία 70,9
ἀνακεάσσαι p. ἀνακεάσω, ἀνακεάζω 530,2
ἀνάκειμαι c. ἀνὰ κειμαι 326,22
ἀνακεκραγὼς, ἀνακράζω 512,24
ἀνακῆσαι, ἀνακέω 534,44
ἀνακλῖναι, ἀνακλίνω 547,11
ἀνακολυμβῶσι, -βάω 446,33
ἀνακραθεὶς f. ἀνακεραθεὶς, ἀνακεράννυμι ἀ. 597,44
ἀνακρεμάμενος, ἀνακρέμαμαι 457,28
ἀνακρεμαννύντες, ἀνακρεμάννυμι 453,1

ἀνακρέμασαν I. ἀνεκρ. ἀνακρέμνημι ἀ. 404,9
ἀνακρεμάσας 404,7
ἀνακρεμασθεὶς 404,10
ἀνακτόριον d. ἄναξ 87,36
ἄνακτος, ἄναξ ἀ. 275,5
ἀνακυμβαλιάζω 17,20
ἀναλεξάμενος, ἀναλέγομαι 519,41
ἀναλέξας, ἀναλέγω 400,14
ἀναλῆσαι, ἀναλέω 534,44
ἀναλλέξας p. ἀναλέξας, ἀναλέγω 400,14
ἀνάλωκα I. ἀνήλωκα, ἀναλίσκω ἀ. 338,10. & 339,18
ἀναλωκὼς I. ἀνηλ. 585,15
ἀνάλωσα I. ἀνήλ. 339,24
ἀναλῶσαι 339,25
ἀναλώσω ibid.
ἀνάλωτ I. ἀνήλ. vel ἠνάλωτ 338,12. & 339,17
ἀναμάρτητος 69,8
ἀναμηρύεται 527,44
ἀναμυρίσασθαι, -ίζω 527,32
ἄνανδρος c. ἀ. ἀνδρὸς 70,15
*ἀνανειχθεὶς, ἀνανείσσομαι 555,9
ἀνανεύσομαι, -νέω ἀ. 600,40
ἄναξ, κτος 87,36
ἀναξίλας D. ἀναξίλαος 73,25
ἀναξιοπαθήσας, -θέω 536,6
ἀναπατάξασθαι, ἀναπατάσσω 523,27
ἀναπείρας, -είρω 544,38
ἀναπεπτωκὼς, ἀναπίπτω ἀ. 603,22

ἀναπέφηνα, ἀναφαίνομαι 513,2
ἀναπεφυκυῖα, ἀναφύω 580,41
ἀναπήλας, -πάλλω 542,45
ἀναπλώσας, -πλώω 540,17
ἀνάποινον pro ἄποινον 70,20
ἀναπρήσας, -πράω 533,7
ἀναπτάσθαι, ἀνίπταμαι 389,44
ἀναπτέσθαι 389,45
ἀναπτῆναι 389,29
ἀναπτηθεὶς, -οέομαι 575,24
ἀνάπτοιτο p. ἀνάπταιτο, ἀνίπταμαι ἀ. 389,38
ἀναραιρηκὼς A. ἀνηρηκὼς, ἀναιρέω 355,36
ἀναραίσαι, -ίζω 526,38
ἀναρραγήσεσθαι, ἀναρρήγνυμαι ἀ. 508,21
ἀναρρηθεὶς, ἀναγορεύω ἀ. 584,38
ἀναρρύσαι, ύω 540,40
ἀναρρωγὼς I. ἀνερρωγὼς, ἀναρρήγνυμι ἀ. 400,30
ἀναρρωσθέντες, ἀναρρώννυμι ἀ. 604,31
ἀναρτέω I. ἀναρτάω 213,10
ἀνασεσυρμένος, ἀνασύρομαι 566,30
ἄνασσα d. ἄναξ 251,21
ἀνάστα f. ἀνάστηθι, ἀνίστημι 357,1
ἀνασταλμένος I. ἀνεσταλμένος, ἀναστέλλομαι 562,42
ἀναστάντες, ἀνίστημι 496,25
ἀναστάς ibid.
ἄναστε f. ἀνάστητε 357,39

ἀνάστην

Universidad de Deusto Biblioteca

ἀνάσχην I. ἀνέσχην 174,4
ἀναστήσω 594,18
ἀναστῆσω 594,21
ἀναστήσας 594,28
ἀναστὰς A. ἡστὼς 594,19
ἀνάστητε 357,39
ἀναύχεσο I. ἀνάσχε, ἀνέχου ἀ. 382,39
ἀναχήσῃ 382,19
ἀναχήσω ibid.
ἀναχοιμίω 382,39
ἀναχόμῳ ☉ 382,40
ἀναχὼν, ὀντ☉ 382,42
ἄναλτε f. -σητε, -σημεν 495,30
ἀναλεθείς, -θημεν 606,24
ἀνατεθεῖσα ibid.
ἀνατεθήσεται 606,31
ἀνατέτελκε, ἀνατέλκω 562,27
ἀνατμηθείς, ἀνατέμνομαι ἀ. 605,29
ἀναφανεὶς, ἀναφαίνομαι 479,20
ἀναφέψειν, -ψω A. 436, 24
ἀναφθείς, ἀνάπτομαι 551, 18
ἀναφλεγείς, -γω 486,26
ἀναφλεχθῶσιν 552,35
ἀναφραξας, -άττω 523,11
ἀναφρίξας, -ιστω ibid.
ἀναχάσκασθαι p. ἀναχάσασθαι, ἀναχάζομαι 530,7
ἀναχθεὶς, ἀναχέω ἀ. 610,21
ἀναχώσαντες, ἀναχώννυμι 610,41
ἀναχωσθεὶς 610,45
ἀνδέρμα p. ἀνάδερμα 405, 36
ἀνδεικασθὲς p. ἀνεπιδεικτὸς ibid.
ἀνδίκητης p. ἀναδίκητης 405,36
ἄνδιξα p. ἀνάδιξα 405,37
ἀνδοκιμάδην p. ἀναδοκιμάδην, ἀνδόνακος p. ἀνὰ δόνακος 405,38
ἀνδραποδεστὴ p. ἀνδραπόδιστος, ἀνδράποδον 283,7
ἀνδραποδιεῦμαι D. ἀνδραποδίσομαι, -δίζομαι 305,22
ἀνδραποδιεῶντες D. ἀνδραποδίσαντες ibid.
ἀνδραποδιεῶν) A. ἀνδραποδίστων 305,28
ἀνδράσι, ἀνὴρ ἀ. 150,25
ἀνδρσύμβιος D. ἀνδρόμενον☉, ἀνδρέομαι 450,10
*ἀνδρεωθεῶσι I. ἀνδρεωθῶσι, ἀνδρεόμαι 579,30
Ἀνδρόγεως Att. -όγεω☉ 131,25
ἀνδρὸς f. ἀνέρ☉, ἀνὴρ 140,30
ἀνδρωθείς, -ρόομαι 579,33
ἀνδρώσιαχ 540,6
ἀνδύστη p. ἀναδύστη, ἀναδύομαι 405,40
ἀνεβορβόρυξαν, ἀναβορβορύζω 524,8
ἀνέγνωκα, ἀναγινώσκω ἀ. 360,11
ἀνέγνων ibid.
ἀνέγνωστε, ας, τ 369,29
ἀνεγνώσθην, ης, η ibid.
ἀνέγνωστμαι 362,27
ἀνεγνωσμὸν☉ ibid.
ἀνεγρόμμος f. ἀνεγηγερμένον☉ ἀνεγείρομαι 440,1
ἀνεδείμωζε, ἀναδέμομαι 544,10
ἀνεδὴν, ἀναδίδομαι 589, 14
ἀνέδραμον, ἀνατρέχω ἀ. 568,34
ἀνέδυ. ἀνάδυμι 497,33
ἀνέδυκα ἀ. ἀνέδυσα, ἀνέδυκα ἀ. ἀνέδυσα, ἀναδύομαι 589,1
ἀνέηκε p. ἀνῆκε, ἀνίημι ἀ. 321,36
ἀνεθεὶς, ἀνίημι 323,33
ἀνέθεμεν, ἀνατίθημι 491,4
ἀνεθέμεν 492,33
ἀνέθεσαν 491,4
ἀνέθετο 492,36
ἀνεθηκε 605,40
ἀνεθῶσι, ἀνίημι 323,31
ἀνεῖκα 321,32
ἀνείκαμι, ἀνεικὼς 321,33
ἀνεῖλε, ἀναιρέω ἀ. 355,12
ἀνειλιπεῖν, ἀναλαμβάνω ἀ. 598,26
ἀνειληφὼς 598,20
ἀνειλόμεθα, ἀναιρέω ἀ. 355,25
ἀνεῖλον 355,12
ἀνείλουζ 500,21
ἀνειλᾶν) ἐομαι 443,29
ἀνειμένα, ἀνίημι 593,30
ἀνειμὸν☉ 323,22
ἀνεῖνεν 323,10
ἀνεῖντεν 320,11
*ἀνείπαπε p. ἀνεῖπε, ἀναγορεύω ἀ. 289,12
ἀνεῖπε 289,11. & 499,1
ἀνεῖπον 499,1
ἀνειπεῖν 499,25
ἀνειπὼν 499,29
ἀνείρεαι I. ἀνείρῃ, ἀνείρομαι 438,30
ἀνερεμμὸν, ἀναρρέζω ἀ. 584,32
ἀνειρύκω, ἀνερύω ἀ. 580, 28
ἀνεὶς ἐντὸς, ἀνίημι 323,12 319,5
ἀνεῖσαν 460,15
ὦνεισι, ἄνειμι 593,27
ἀνεῖλζ 593,24
ἀνείτην 470, (40 26
ἀνεκλαῖον, ἀνακλάω 481 ἀνεκ-

κιθῆτι, ἀνακίθημι 486,37
ἀνεκορύζων, ἀνακορύζω 481,38
ἀνεκρέμασε, ἀνακρέμνημι ἀ. 404,9
ἀνελεῖν, ἀναιρέω ἀ. 355,16
ἀνελέσθαι 355,27
ἀνελισσόμῳ☉, ἀνέρχομαι ἀ. 591,35
ἄνελον D. ἄνελε, ἀναιρέω ἀ 355,15
ἀνείλονζ I. ἀνείλονζ 500, 21
ἀνελᾶ 500,23
ἀνελὼ, 355,17
ἀνεμεθεὶς, -μόομαι 579, 34
ἀνενεγκεῖν, ἀναφέρω ἀ. 510,5
ἀνενηνεμῶμῳ☉ p. ἀνενεμώμῳ☉ 609,5
ἀνενεικαντες p. ἀνενείκαντες p. ibid.
ἀνενεχθεὶς 412,40
ἀνενήκοζε, ἀνενίημι ἀ. 593,
ἀνέντες, ἀνίημι 323,13
ἀνέοντα, ἀνέομαι 449,5
ἀνεπλήμῳ☉ p. ἀνεφλόμῳ☉, ἀνεφλόμομαι 370,38
ἀνεπλητο p. ἀνεφλητο 370,2
ἀνεπτόμην D. ἀνεπτόμην, ἀνίπτομαι 389,32
ἀνίπτω 504,37
ἄνεχ, ἀνὴχ ἀ. 149,25
ἀνερράγη, ἀναρρήγνυμι ἀ. 508,12
ἀνερραμμένος, ἀναρράπτομαι 550,18
ἀνέρρωγα, ἀναρρήγνυμι ἀ. 515,31
ἀνερρωγὼς 515,32
ἀνέρρωσε, ἀναρρώννυμι ἀ. 604,22
ἄνες, ἀνίημι ἀ. 322,36
ἄνεσαν 322,12
ἀνεσάλησαν, ἀνασέλλομαι 483,39
ἀνέσειν f. ἀνέσησαν, ἀνίσταμι 369,21
ἀνέση 226,34
ἀνεσήκειν 596,7
ἀνεσηκότες 595,21
ἀνέσῃ 174,4
ἀνέσησαν 494,40
ἀνεσῶσε 595,39
ἀνεσῶσες ibidem
ἀνέσφηλε, ἀνασφάλλω 542,39
ἀνεχόμεθα, ἀνέχω ἀ. 381, 19
ἀνέχον 382,41
ἀνέπτηλε, ἀναπίπτω 543,14
ἀνεπίθεν A. ἀνεπίθεσαν, ἀναπίθημι 475,25
ἀνέτλης, ἀνάτλημι 494, 27
ἀνεφάνη, ἀναφαίνομαι 479,7
ἀνεφθέρης, ἀναφθείρομαι 480,38
ἀνεφλέχθη, ἀναφλέγομαι 552,30
ἀνεφύη, ἀναφύομαι 485, 28
ἀνεφύησαν ibid.
ἀνεχείρισεν, ἀναχαιρίζω 526,21
ἀνέχημι d. ἀνέχω 386,28
ἀνέχησι, ἀνέχημι ibid.
ἀνεχθέντες, ἀνέχω 383,29
ἀνέῳ I. ἐνοῖ / 305,5
ἀνέῳγα A. ἀνῴγα, ἀνοίγω 298,9. & 346,27
ἀνέῳγμεν 346,28
ἀνεῳγμὸν☉ ibid.
ἀνέῳν) A. ἀνεῖντεν, ἀνίημι 320,11
ἀνέῳξα A. ἀνῴξα, ἀνοίγω 346,27
ἀνεῳχθω 346,29
ἀνηλέλθη, -έλομεν 563,5
ἀνηέρθησεν, ἀναείρομαι 566,37
ἀνήεσαν A. ἀνήϊσαν, ἄνημι 318,2
ἀνὴη p. ἀνῇ, ἀνίημι 320, 18
ἀνῆϊε, ἄνειμι ἀ. 319,1
ἀνῆκα, ἀνίημι ἀ. 321,35
ἀνηκόμεθα 329,18. & 319,30
ἀνῆκε 321,35
ἀνήκεσος 36,35
ἀνήκῳ☉ 36,24
ἀνηλάλαξεν, ἀναλαλάζω 523,45
ἀνηλιφὴς 37,11
ἀνήλυθον, ἀνέρχομαι ἀ. 502,32
ἀνηλώθη, ἀναλίσκω ἀ. 339,24
ἀνήλωκα 338, 12. & 339,18
ἀνήλωσε 339,24
ἀνημμὸν f. ἀνέμμὸν vel ἀνήκομμὸν, ἀνίημι 322,13. & 365,27
ἀνήναζζ, ἀναίνομαι 354, 44
ἀνηνώχθη, ἀναφέρω ἀ. 609,15
ἀνηνώχθω 412,39
ἀνήνημεν, ἀναίνομαι 354, 41
ἀνήνητε 354,42
ἀνηύησος d. ἀνύω 37,2
ἀνήνυτ☉ 85,20
ἀνήξεις, ἀνήγω 519,15
ἀνῆπε, ἀνάπτω 487,2
ἀνηπλωμμὸν☉, ἀναπλόομαι 578,29

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀνῆπτ, ἀνάπτομαι 550,6
ἀνήρετο, ἀνέρομαι 487,16
ἀνῃρηκὼς ότος, ἀναιρέω 355,8
ἀνήρημαι 572,17
ἀνηριθμησάμην, ἀναριθμέομαι 536,13
ἀνηρόμην, ἀνέρομαι 487,6
ἀνήροτος d. ἀρόω 37,6
ἀνήρυγον ἀνήρυγες ἀνήρυγε, ἀνερεύγω 486,5
ἀνηυξήθη, ἀναυξάνω ἀ. 585,31
ἀνήφθην, ἀνάπτομαι 551,16
ἀνθείλοντο, ἀνθαιρέομαι ἀ. 500,22
ἀνθέμενος p. ἀναθέμενος, ἀνατίθημι 226,24
ἀνθέξομαι, ἀντέχομαι ἀ. 305,2
ἄνθεσαν p. ἀνέθεσαν, ἀνατίθημι 224,30
ἄνθετο p. ἀνέθετο 226,12
ἀνθηρὰ d. ἀνθηρὸς 250,25
ἀνθηρὴ I. ἀνθηρὰ 251,25
ἀνθέστηκα, ἀνθίστημι 595,4
ἀνθεστηκότες 595,21
ἀνθεστῶτες A. ἀνθεστηκότες 595,36
ἄνθιμος d. ἄνθος 50,17
ἄνθινος & βένθινος 24,20
ἄνθορε p. ἀνέθορε, ἀναθορέω 489,23
ἀνθρακωθῇ, -κόομαι 579,24
ἀνθρώπειος d. ἄνθρωπος 264,9
ἀνθρωπικὸς d. ibid.
ἀνθρώπινος d. ibid.
ἀνθρωπίσκος d. 264,25
ἀνθρωπόλεθρος c. ἄνθρωπος ὄλεθρος 97,16
ἀνθρώσκω p. ἀναθ. 405,40
ἀνθῶν f. ἀνθ' ὧν 9,12
ἀνιᾶσι A. ἀνιεῖσι, ἀνίημι 320,26
ἀνίασι I. ἀνῖσι, ἄνειμι ib.
ἀνίαχος & p. ἀνίαχος 90,14
ἀνιεὶς, ἀνίημι 322,42
ἀνιέμεν 469,44
ἀνιέμενος 323,18
ἀνιέναι 322,39
ἀνιέται 323,16
ἀνιέντες 462,27
ἀνιῇ 323,5
ἀνιηρέστερος I. ἀνιαρότερος, ἀνιαρὸς 257,32
ἀνίησι, ἀνίημι 462,6
ἄνιππος c. ἀ. ἵππος 70,16
ἀνιστάμενος, -αμαι 457,17
ἀνίστη, ἀνίστημι 468,44
ἀνίστω A. ἀνίστασο 239,30
ἀνίσχεο I. ἀνίσχου, ἀνίσχομαι τὸ ἀνέχω 383,2
ἀνίσχοντες 383,1
ἀνίσχω ἀ. ἀνέχω 382,44
ἀνίσχων 383,1
ἀνίσχωσι 382,44
ἀνιὼν, ἀνιόντος, ἄνειμι 319,14
ἄνλυω c. ἀνὰ λύω 18,15
ἀννέκυας p. ἀνὰ νέκυας 405,40
ἄννεται Æ. ἄνεται 52,5
ἄνοια d. νοῦς 69,32
ἀνόητος 69,9
ἀνοιγήσετ, -γω 347,13
ἀνοικτεὶ 102,27
ἀνοίξω 346,26
ἀνοίσω, ἀναφέρω ἀ. 607,36
ἀνοιχθεὶς, ἀνοίγω 347,15
ἄνομος 68,29
ἀνόντος 70,17
ἀνστὰς p. ἀναστὰς, ἀνίστημι 227,10
ἀνστήτην poët. ἀνεστήτην 174,4
ἄνστησον p. ἀνάστησον 405,41
ἀνστόμα poët. ἀνὰ στόμα 406,1
ἀνστρέφομαι p. ἀναστρέφομαι 405,43
ἄνσχεο p. ἀνάσχεο I. ἀνάσχου, ἀνέχω 405,44
ἀνσχήσεσθαι p. ἀνασχ. 405,45
ἄνσχοιτο p. ἀνάσχοιτο 382,40
ἀντάδετ, -δομαι 434,30
ἀντανακλᾶται, ἀντανακλάομαι ῶμαι 447,16
ἀντανακλωμένη, ἀντανακλάομαι ῶμαι 448,4
ἀνταναστῆσαι, ἀντανίστημι 594,21
ἀντανύω p. ἀναταν. 406,1
ἄντεινον p. ἀνάτεινον, ἀνατείνω 173,20
ἀντείνω p. ἀνατ. 173,19
ἀντειπεῖν, ἀνταγορεύω ἀ. 499,25
ἀντεισῆλθεν, ἀντεισέρχομαι ἀ. 502,41
ἀντεκδραμόντες, ἀντεκτρέχω ἀ. 509,8
ἀντεξελάσας, ἀντεξελαύνω ἀ. 591,5
ἀντεπεξελάσαντες, ἀντεπεξελαύνω ἀ. ibid.
ἀντεπεξήει, ἀντεπέξειμι ἀ. 590,32
ἀντεπεξήεσαν A. ἀντεπεξήεισαν, ἀντεπέξειμι ἀ. 590,41
ἀντεπήεσαν A. ἀντεπήεισαν, ἀντέπειμι ἀ. 590,40
ἀντερείδεται, -δομαι 434,30

ἀντε

ἀντερήσομαι, ἀντέρομαι ἀ. 591,27
ἀντετοῦς pro ἐπ' αὐτοῦ ἔτους 53,26
ἀντέχρησε, αὐτίχρη ἀ. 610,29
ἀντήλιος d. ἥλιος 21,24
ἀντήμοιβος 37,8
ἀντήνωρ 36,33
ἄντης pro ἀήτης 53,28
ἀντήρισε, ἀντερίζω 526,24
ἀντιβῆναι, ἀντιβαίνω ἀ. 501,20
ἀντιβίην d. ἀντίβιος 248,34
ἀντιγέλωνε, ἀντιγώνω 513,16
ἀντιδιαλλαττόμενοι, ἀντιδιαλλάττομαι 435,40
ἀντιδικέω d. ἀντίδικος 291,8
ἀντιδικοῦντες, -κέω 442,24
ἀντίθημι p. ἀνατίθ. 224,31
ἀντικάθευδε I. ἀντεκάθευδε, ἀντικαθεύδω 465,12
ἀντικαταστάντες, ἀντικαθίστημι 496,24
ἀντικείμενον, -ειμαι 463,40
ἀντίκρυ 79,30
ἀντιλεγόμενα, -μαι 436,6
ἀντιόων p. ἀντιῶν 72,30
ἀντιόωσα p. ἀντιῶσα, ἀντιάω 220,36
ἀντιπαρασχεῖν, ἀντιπαρέχω ἀ. 503,38
ἀντιπαρεξάγω 58,9
ἀντιπαρεξίημι 58,8
ἀντιπεπονθὴς, ἀντιπάσχω ἀ. 515,23
ἀντιπροήεσαν A. -ήεισαν, ἀντιπρόειμι ἀ. 590,42
ἀντιπροκαταλαμβάνω 58,8
ἀντιπροσερρήθη, ἀντιπροσαγορεύω ἀ. 584,35
ἀντιστὰς, ἀνθίστημι 496,7
ἀντισαυεφώνησε, ἀντισυμφωνέω 534,23
ἀντισχεῖν, ἀντέχω ἀ. 503,38
ἀντισχοῦσαι 504,1
ἀντιτύχοιμι, ἀντιτυγχάνω ἀ. 509,32
ἀντορχουμένος, ἀντορχέομαι 443,44
ἄντρον 89,14
ἀνύσας, ἀνύω 540,42
ἀνυστὶ 102,25
ἄνυτο, ἤνυτο 33,13
ἀνύτω A. ἀνύω 87,28
ἄνω & Æol. ὄνω 71,33
ἄνωγα I. ἤνωγα, ἀνωγέω 366,23
ἀνώγει I. ἠνώγει 366,25
ἀνώγεων Att. ἀνώγαιων 130,38
ἀνώγηθι, ἀνώγημι 365,4
ἀνώγημι d. ἀνωγέω 366,19
ἄνωγον I. ἤνωγον 366,22
ἀνόγουν I. ἠνόγουν 366,21
ἀνώγω A. ἀνωγέω ῶ 366,24
ἀνωΐχθην p. ἀνῴχθην, ἀνοίγομαι 347,11
ἀνώλεθρος 97,14
ἄνων f. ἀνύων, ἀνύω 371,27
ἀνωνυμὶ 102,26
ἀνώτατος d. ἄνω 256,15
ἀνώτερος d. ibid.
ἀνῴχθην, ἀνοίγομαι 347,9
ἄνωχθι f. ἀνώγηθι, ἀνώγημι 365,5. & 110,17
ἀνῶσαι, ἀνωθέω ἀ. 611,3
Ἄξαιμι ἄξαις ἄξαι, ἄγνυμι ἀ. 334,35
ἄξε p. ἄγε, ἄξω τὸ ἄγω 332,20. & 26
ἄξει, ἄγνυμι ἀ. 334,44
ἄξετε p. ἄγετε, ἄξω τὸ ἄγω 332,17
ἀξιεῦμαι Dor. ἀξιοῦμαι 103,20
ἀξίνη, asciæ 55,33
ἀξιόω 80,33
ἄξον, ἄγνυμι ἀ. 334,34
ἄξυλος d. ὕλη 68,30
ἄξω, ἄγω καὶ ἄγνυμι 332,12,20. & 334,44
ἀξῶ D. ἄξω, ἄγω 397,3
Ἀοζήσω, ἀοζέω 533,33
ἄοζος 70,22
ἀοίδουσα, ἀοίδω τὸ ᾄδω 434,10
ἄοικος d. ἀ. οἶκος 70,21
ἄοκνος d. ἀ. ὄκνος 70,21
ἀολλέες p. ἀλλέες 74,8
ἄον ἀ. ἦον, ἄω 286,13
ἀοξήσω, ἀοξέω 533,32
ἄορνος, auernus 91,9
ἄοροι, ὄαροι 80,15
ἀοριστούμενα, ἀοριστέομαι οῦμαι 444,40
ἀορτηθεὶς 575,23
Ἄπαγε, ἀπάγω 433,29
ἀπαγξαίμην, ἀπάγχομαι 520,28
ἀπαίδεια 70,4
ἀπαιδευσία 70,3
ἀπαίνυτο, -υμαι 469,18
ἀπαιρεθέω I. ἀφαιρεθῶ, ἀφαιρέομαι ἀ. 585,6
ἀπαιρερημένοι I. ἀφηρημένοι, ἀφαιρέομαι 574,19
ἀπαιροῦμαι I. ἀφαιροῦμαι 118,30
ἀπαλήσεται, ἀπαλάομαι 432,10
ἀπαμμένος I. ἀφημμένος, ἀφάττομαι 550,29

ἀπα

Universidad de Deusto Biblioteca

ἀπαγόρευμαι c. ἀπὸ ἀνὰ εἴρημαι 343,42
ἀπαίνη pro καπαίνη 47, 27
ἀπαγήναξ, ἀπαναίομαι 343,45
ἀπαερίεμαι I. ἀφίεμαι ἀφαιρέομαι 355, 34
ἀπάειρε, ἀπαίρω 356,2
ἀπαερκεῖ, κέω ἄ 446,1
ἀπάῤῥαξεν, ἀπαῤῥάσσω 522,44
ἀπαρύσαντες, -ρύω 540, 43
ἀπαυδησιδεΐαξ A. ἀπαυδησιδέτας, ἀπαυδησιδίζομαι 525,41
ἀπαυδησιδράμῳ ⊙, 528, 17
ἀπαῦρα I. ἀπῦρα, ἀπαυρέω ἀ 356, 37
ἀπαυχένιε, νίζω 526, 39
ἀπαχθεὶς, ἀπάγομαι, 552,39
ἀπέβα D. ἀποβαίνω ἀ. 357,36
ἀπέβλω, ἀποβαίνω ἀ. 501, 1
ἀπέβησαν, ἀποβαίνω ἀ. 501, 8
ἀπεβήσετο, ἀποβήσομαι τὸ ἀποβαίνω 333,1
ἀπεγλυκαγλη, ἀπογλυκαίνομαι 565,41
ἀπεγνωκὼς, ἀπογινώσκω ἀ. 588,4
ἀπεγνωσμένῳ ⊙ 588,7
ἀπέδει, ἀποδέω 476,6
ἀπέδειξα, ἀποδεικνύω ἀ 363,33
ἀπέδειξεν 363,34
ἀπόδειξις ibid.
ἀπόδειχθὲν 363,37
ἀπεδέξασθε p. ἀπεδέξω, ἀποδέχομαι 531,32
ἀπέδεντο, ἀποδίδομαι 497,21
ἀπέδοτο ibid.
ἀπέδρα f. ἀπέδρασα, ἀποδιδράσκω ἀ. 375,35
ἀπέδραμεν 375,40
ἀπέδρων A. ἀπέδρων 375, 19
ἀπέδρων, f. ἀπέδρησαν 375,23
ἀπέδρων 375,20
ἀπεζωσμένῳ ⊙, ἀποζωννύω ἀ. 592,32
ἀπέηνεν, ἀπαλέμαι 492, 43
ἀπέηλεν, ἀποβάλλω 542 40
ἄπει, ἄπειμι ἀ. 318, 39,41
ἀπειὼν, ἀφορμάω ἀ. 506,11, & 13
ἀπείη, ἄπειμι ἀ. 459, 12
ἀπειθικὼς, ἀπιθίζω ἀ. 558,6
ἀπειθέντες, θέω 442,25
ἀπεικος, ἀπεικω 512,6
ἀπειλήτῳ p. ἀπειλησάτῳ, ἀπειλέω 371,28
ἀπειληρότες A. ἀπολληφότες, ἀπολαμβάνω ἀ. 598,20
ἀπεῖναι, ἄπειμι 318,11, & 459,20
ἀπειπεῖν, ἀπαγορεύω ἀ. 499,25
ἀπειρέσι⊙ d. ἄπειρος 265, 5
ἀπειρηκα, ἀπαγορεύω ἀ. 584, 24
ἀπειρήκασι 584,24
ἀπειρηκέναι 584,26
ἀπειρηκὼς 584,27
ἀπειρημένα 584,31
ἀπειρημένῳ ⊙ 584,30
ἀπείρηται 584,29
ἀπειρεῖ 584,33
ἀπείρων 68,36
ἄπεισι, ἄπειμι ἀ. 460, 16
ἀπεκαίνυτο, ἀποκαίνυμαι 476,8
ἀπεκάκησε, ἀποκακέω 534,23
ἀπέκειντο, ἀπόκειμαι 476, 9
ἀπεκεῖτο ibid.
ἀπέκτατο, ἀποκτάομαι 476,7
ἀπέκτεινον 476,6
ἀπέκτονα 513,4
ἀπέλωσι, ἀπόλλυμι 289 40
ἀπέλωσε 295,29
ἀπέλωσαν 295,30
ἀπέλιξε I. ἀφέλιξε, ἀφαιρέομαι ἀ. 355,28
ἀπελοθρεμμένῳ ⊙, ἀπολοθρεύομαι, ῥέομαι 444, 45
ἀπελούσομαι, ἀπέρχομαι ἀ. 591,30
ἀπελύλακας A. ἀπέλακας, ἀπελαύνω ἀ. 591,8
ἀπελλαγμένῳ ⊙ A. ἀπαλλαγῇ ⊙ 591,11
ἀπελθὼν, ἀπέρχομαι ἀ. 503,17
ἀπελωβήτη, ἀπολωβάομαι 570,18
ἀπέμαθον, ἀπομανθάνω ἀ. 505,37
ἀπεμάνθη, ἀπομαίνομαι 479, 5
ἀπεμερίσθη, ἀπομερίζω 565,40
ἀπεμισήσθη, μισῶ ἀ. ἀπεχθάνομαι 599,33
ἀπεμόρξαθ᾽ ἀπομόρξω 600,38
ἀπεμόρξαθ᾽ 600,37
ἀπενώθω, ἀπονάομαι 568,28
ἀπενάσσω p. ἀπενάσθη, ἀπονάομαι 531, 14
ἀπενίκησ, ἀποφέρω ἀ. 608, 29
ἀπενεγκόμῳ ⊙ 608,37
ἀπενέγκασ᾽ 608,35
ἀπενίκη 609,15
ἀπενίκθῶσι 609,20
ἀπεξέσης, ἀπεξέομαι 571,17
ἀπεξεσμένῳ ⊙ 571,3
ἀπεπαρδον, ἀποπέρδω 479,28
ἀπεπλάγχθης, ἀποπλάζομαι ἀ. 603,32
ἀπεπτίμω, ἀφιπτάμαι 390,2
ἀπέπτω ibid.
ἀπέρατ⊙ 68,34
ἀπερχμῷ ⊙ Io. ἀπέργ. ἀπεργάθμαι τὸ ἀπείργ. 552, 6
ἀπέρρω, A. ἀπέῤῥω 45,29
ἀπερείσιος, p. ἀπερείσι⊙, d. ἄπερ⊙ 265,5
ἀπέρρεας, ἀποῤῥέω ἀ. 604, 14
ἀπέρρησι, ἀπαγορεύω ἀ. 583,34
ἀπέρρε Æ. ἄπερε, ἀπείρω 402,43
ἀπερρώγως, ἀπορρήγνυμι ἀ. 515,33
ἀπης I. ἄφες, ἀφίημι 22, 35
ἀπέσσευε, ἀποβέννυμι ἀ. 402,8
ἀπεσσηκὼς 402,15
ἀπεστειλάθ᾽, ἀποστέλομαι 541,17
ἀπεσκλήκα, ἀποσκλάω τὸ ἀποσκέλλω 346,34
ἀπεσκλήκευσι ibid.
ἀπεσκλήκως ibid.
ἀποσκολυμμένῳ ⊙, ἀποσκολύπθρομαι 550,22
ἀπέσομαι, ἄπειμι ἀ. 589, 30
ἀπέσπεξεν, Lac. ἀπέσπασεν 56,34
ἀπέσυθεν B. ἀπεσύθησαν p. ἀπεσύθησεν, ἀποσεύω ἀ. 604,42
ἀπέσυθ᾽ p. ἀπεσέσυθ᾽, ἀποσεύω ἀ, 604,39
ἀπεσείλατε, ἀποστέλλω 543,21
ἀπέσω, ἀφίσημι 226,30
ἀπέσω, ἄπειμι ἀ 439,11
ἀπεσφάλω, ἀποσφάλλω 483,14
ἀπεχοινισμένος, ἀποχοινίζομαι 560,15
ἀπεχόμην, ἀπέχω ἀ. 383, 3
ἀπέχον, ες. ε 383,5
ἀπέχαμεν, ἀποπίμνω 484 10
ἀπετίμησ᾽ 484,19
ἀπετίμησ᾽ f. ἀπετιτίμησ᾽ 605,23
ἀπέμεθη f. ἀπέτεμ. 605, 24
ἀπέτεσαν ἀπέτεσας ἀπέτεσε, ἀποτρώω 478,34
ἀπεφήνασ᾽ vel ἀπεφήνατο, ἀποφαίνομαι 546, 33,43
ἀπεφθαρμένος, ἀποφθείρομαι 566,44
ἀπέφθιτο, ἀποφθίνω ἀ. 414,35
ἀπέφυγον, ἀποφεύγω 486,6
ἀπέχθ, ἀπέχω 433, 20
ἀπεχθέας, ἀπεχθάνομαι ἀ. 337,33
ἀπεχθήσομαι 337,31
ἀπεχθόμεθα Io. ἀπεχθό 337,31
ἀπέχρη, ἀπέχρη ἀ. 353,6
ἀπέχρησε 353,7
ἀπεψηφισμένον, ἀποψήχομαι 552,19
ἀπεψηφισμένῳ ⊙, ἀποψηφίζομαι 560,16
ἀπεψωλημένος, ἀποψωλέομαι 573,42
ἀπεωθεῖτο A. ἀπεθεῖτο, ἀπωθέομαι ἔμαι 473, 44
ἀπεὼν I. ἀπὼν, ἄπειμι ἀ. 317,29
ἀπεώσατ᾽ A. ἀπώσατ᾽, ἀπωθέομαι ἀ. 611,5
ἀπέωσεν A. ἀπῶσεν 611,10
ἀπηβηκὼς I. ἀφηβηκὼς, ἀφηβάω 568,43
ἀπηλόμαι I. ἀφην. 437, 24
ἀπηγξατο, ἀπάγχομαι 520,26
ἀπηρεῖδας, ἀπαρείομαι 576,28
ἀπηγχονίδας, ἀπαγχονίζομαι 548,41
ἀπήν, ἄπειμι ἀ. 590,29
ἀπήια 590,16
ἀπῆκε I. ἀφῆκε, ἀφίημι ἀ. 321,35
ἀπηκριδωμένον, ἀπακριδόομαι 578,23
ἀπηκριδωμένως d. 578, 24
ἀπήλαυον, ἀπολαύω 289, 40
ἀπήλωσαν 295,30
ἀπηλυγκὼς, ἀπαλύγω 572,1

Universidad de Deusto Biblioteca

ἀπῆλθον, ἀπέρχομαι ἀ. 384,24
ἀπηλοίησεν, ἀπαλοιάω 532,30
ἀπήμοβρος ν. ἀφήμορτον, ἀφαμαρτέναι ἀ. 500,37
ἀπῆμον f. ἀπήαμμι, ἄπημι ἀ. 365,26. & 369, 15
ἀπῆνσι, ἀπαυίω 540, 26
ἀπηρεισάμιλω, ἀπερείδω 524,34
ἀπήρασαι, ἀπερράσω 521,44
ἀπηρτισμένος, ἀπαρτίζομαι 570,6
ἀπηυδηκὼς, ἀπαυδάω 569,1
ἀπῆυρα f. ἀπήυραι, ἀπαυράω 356,36
ἀπῆυρα. ἀπαυράω ἀ. ib.
ἀπηχημένος, ἀπηχέομαι 572,36
ἀπιχζῆζε, ἀπιχθίνομαι ἀ. 337,32
ἀπιχθήκαμ 337,34
ἀπιχθήμεναι 337,33
ἀπιὰπ I. ἀφ. ἀφίημι 320,31
ἀπιόδων, ἀφοράω ἀ 506, 32
ἀπίει ἀ. ἄπει, ἄπειμι ἀ. 469,39
ἀπίεμεν I. ἀφίεμεν, ἀφίημι 462, 13
ἀπίεναι, ἄπειμι ἀ. 318,11
ἀπίεν) I. ἀφίεν), ἀφίεμεν 323,17
ἀπῆν I. ἄφην, ἀφίημι 461,19
ἄπιλι, ἄπειμι ἀ. 460,26
ἀπικείομεν I. ἀφικν. 389, 16
ἀπικόμεν Ⓣ I. ἀφικόμεν Ⓣ, ἀφικνέομαι ἀ 389, 19
ἀπίσημι Io. ἀφίσημι 21, 17
ἀπίχω p. ἀπίχω 383,7
ἄπιων, ἄπειμι ἀ. 461,9
ἁπλᾶ f. ἁπλόα, ἁπλόος 268,40
ἁπλῆ f. ἁπλόη ἀ 268,37
ἁπλῆν f. ἁπλόον 268,39
ἁπλέστατος Ⓣ d. ἁπλῆς 255,16
ἁπλέστερος Ⓣ d. ibid.
ἅπο p. ἄπεστι, ἄπειμι ἀ. 249,34
ἀποαύνυς p. ἀπήνυς, ἀπηνύσμαι 469,18
ἀποβλίσαι, -ίπω 530,13
ἀποβροχίσαν, ἀποβροχίζω 526,31
ἀποβρωθεὶς, ἀποβράσκω μαι ἀ. 587,14
ἀποζυγίας, ἀποζύγιον ἀ. 502,5
ἀποζυόμενοι 502,9
ἀποζωὸς, ἀποζωόω ἀ. 502,17
ἀποζωογιεῖ), -νιόομαι 448 15
ἀποθαρθεῖν, ἀποθαρρύνω ἀ. 502,25
ἀποδειγμάτων ἀ. 363,39
ἀποδέδοται, ἀποδίδομι 589, 10
ἀποδείδ, ἀποδέω 448,31
ἀποδείκνῦσι, ἀποδείκνυμι 236,18
ἀποδειξίν, ἀποδείκνυμι ἀ. 363,32
ἀποδείξων 363,33
ἀποδείχθεὶς 363,37
ἀποδείχθησαζ 363,38
ἀπόδειξις Att. ἀπόδειξις 45,26
ἀποδιδύναι, -δίδωμι 457, 43
ἀποδίδοῖ) 458,7
ἀποδιδῶς 458,2
ἀποδίδωσι 457,36
ἀποδιδράσω, ἄσκω ἀ. 375,33
ἀποδιδῶτω, ἀποδίδωμι 458,8
ἀποδοθήσεται 589,20
ἀποδοθητόμβρ Ⓣ, ἀποδοθητόμβροι 589,21
ἀπόδ Ⓣ 228,24
ἀποδράς, ἀποδιδράσκω ἀ. 375,22
ἀποδρὰν A. ἀποδρᾶμι, ἀποδράω τὸ ἀποδιδράσκω 219,34
ἀποδύσομ, ἀποδύω 540, 40
ἀποεῖπον p. ἀπεῖπον, ἀπαγορεύω ἀ. 499,2
ἀπέιρε p. ἀπείρει, ἀπείρω 403,30
ἀποζῶ A. ζᾶν, -άω 450, 30
ἀποζωοθήναι, ἀποζωόω ἀ. 592,35
ἀποθανύμεν, ἀποθνήσκω ἀ. 504,22
ἀποθέμβροι, ἀποτίθεμαι 494,14
ἀποθέμβρ Ⓣ 494,5
ἀπόθεσθε 493,14
ἀπόθυ A. ἀπόθησο 493,6
ἀποθρίξειν ἀποτρίχω ἀ. 607,15
ἄποινον c. ἀποινή, vel ἀφή Ⓣ 985,74
ἀποίσω, ἀποφέρω ἀ. 607,36
ἀποκαμβρ, -μαι 463, 12
ἀποκακήκαντες, -κάω 536,7
ἀποκαντεσάθω, ἀποκαίνημι 596,19
ἀποκαλαντες, -έκω 543, 30
ἀποκεί) 463,21
ἀποκαπλαι, ἐκω 543, 42
ἀποκλαξον D. ἀπόκλεισον, ἀ. κλείω 167,30
ἀποκλυθεὶς p. ἀποκλισθείς, ἀποκλινομαι 995, 12
ἀποκτελῶμι, ἀποκτέλομαι 486,38
ἀποκτρωσασίμβρ Ⓣ, ἀποκρύπτομαι 540,10
ἀποκρίως c. ἀπόκρισις 531,5
ἀποκρινεῖσι, ἀποκρίνομαι 563,32
ἀποκτείας, ἀποκτείνω 967,62
ἀποκτιμρῶσαι, ἀποκυτέω 538,1
ἀπολαῶσιν, ἀπολαμβάνω ἀ. 982,5
ἀπολάψις, -άπω 518,21
ἀπολαβ γεντες D. ἀπολαβόντες, ἀπολαμβάνομαι ἀ. 392,10
ἀπολαχεῖν, ἀπολαγχάνω ἀ. 505,5
ἀπολεῖ A. ἀπολῇ, ἀπόλλυω 601,25
ἀπολεῖν 601,22
ἀπολεῖσζ 601,26
ἀπολελαμβρ, ἀπολάμβαμαι 567,45
ἀπολελαμβρος D. ἀπολελημμβρ Ⓣ, ἀπολαμβάνω ἀ. 192,11
ἀπολέλαικα, ἀπολαύω 295,32
ἀπολελαικυίαν ibid.
ἀπολελοιπότες, ἀπολείπω 511,43
ἀπολέσζ, ἀπόλυμι ἀ. 506,2
ἀπολεσῶ 346,32
ἀπολέψω, λέπω 518,21
ἀπολησθέντες, ἀπολαμβάνω 392,10
ἀπολιπκώσαι Ⓣ 69,13
ἀπολιχὴς po. ἀπολιχής 49,8
Ἀπόλλωι, Ἀπόλλων 266, 24
Ἀπόλλω po. Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλων 124, 21. 112,9
Ἀπόλλωι Dor. Ἀπόλλωνι 31,6
ἀπολοίβμοι, ἀπολοιβόμαι, -βμαι 444,18
ἀπολομεῖσι, ἀπόλυμι ἀ. 347,19
ἀπόλοιτο ibid.
ἀπόλυμαι 74,4. 601,24
ἀπολυμβρ Ⓣ 601,28, 74,4
ἀπολῶ 346,31
ἀπόλωλα ibid.
ἀπολώλεκα 346,32
ἀπολωλὼς 347,15
ἀπόλωμαι 347,21
ἀπόλωσι I. ἀπόλωσι, ἀπόλλυμι 537,31
ἀπομαγεῖσι, ἀπομάσσομαι 479,19
ἀπομαστιγῶσαι, -όω 538,2
ἀπομαστιγῶσαι, -αίνω 538,2
ἀπομιλιπόμβροι, ἀπομιλίσμαι 435,41
ἀπομιμεμιμβρ Ⓣ, ἀπομιμέομαι 573,31
ἀπομερμηρίσαι, -ίζω 526,39
ἀπομηνυσ, ἀπομιμήσαι ἀ. 599,34
ἀπομήσομαι 599,29
ἀπομορξαω I. ἀπομορξάω, ἀπομόρξομαι ἀ 608,38
ἀπομορχθεὶς 502,6
ἀπομουσ, ἀπόμυμι ἀ. 601,41
ἀπόμοσαζ 601,43
ἀποπ, ἄπειμι ἀ. 459,30
ἀποπέσσω, ἀποσσω 40, 32
ἀποσαζ 457,12
ἀπόσνεσθ μβρ Ⓣ, ἀπόσνεσμαι 573,32
ἀπουεστεργς I. ἀπόσεσθε Ⓣ d. ἄπεσθε Ⓣ 257,33
ἀπόντες, ἄπειμι ἀ. 459,32
ἀποπυσησμβρ, ἀποπνύομαι ἀ. 506,44
ἀποπυρθῆς, ἀποπυέω 479,28
ἀπόπεμψαμβρ Ⓣ, ἀποπέμπω 518,14
ἀποπεφύζως, ἀποφύω 512,1
ἀποπιπλαύσω, ἀποπίμπλημι 454,33
ἀποπιήσομαι, ἀποπίνω 484,34
ἀποπιῶ 484,30
ἀποστοθέηκε, ἀποστίμι ἀ. 593,8

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀποπροηγμένον, ἀποπροάγομαι 552,19
ἀποπτάμενος, ἀφίπταμαι 388,7.& 390,3
ἀποπτήσομαι 390,1
ἀπορᾴω I. ἀφορᾴω 437,25
ἀπόρνυμι c. ἀπὸ ὄρνυμι d. ὄρω 363,27
ἀπορρηθέν, ἀπαγορεύω ἀ. 584,40
ἀπορρηθήναι 584,37
ἀπορρείω, po. ἀπορρέω 42,30
ἀποσάξας, ἀποσάττω 523,13
ἀποσεσημειωμένα, ἀποσημείοω 578,11
ἀποσημειώσαντες 540,1
ἀποσιμῶσαι, ἀποσιμόω 538,9
ἀποσιόομαι I. ἀφοσιοῦμαι 437,26
ἀποσκλαίη, ἀπόσκλημι τὸ ἀποσκέλλω 346,36
ἀποσκλῆναι 347,25
ἀποσκοτίσαι, ἀποσκοτίζω 526,40
ἀποσποδήσαι, ἀποσποδέω 354,44
ἀπόστα f. ἀπόσταθι vel ἀπόστηθι, ἀφίστημι 357,41
ἀποσταθεὶς 596,25
ἀποστὰς 496,8
ἀποστεφανώσασθαι, ἀποστεφανόω 540,6
ἀποστῆναι, ἀφήστημι 495,40
ἀποστῆσαι 594,22
ἀποστήσομαι 594,5
ἀποστήσω 226,30
ἀποστῆτε 495,40
ἀπόστιχε, -χάω 489,44
ἀπόστολος d. -στέλλω 960,

ἀποσφαλεὶς, ἀποσφάττω 481,23
ἀποσφαλεὶς, ἀποσφάλλω 483,24
ἀποσφήλειεν A. ἀποσφήλαι 542,41
ἀποσχαλιδῶσαι, ἀποσχαλιδόω 538,33
ἀποσχεῖν, ἀπέχω ἀ. 383,6
ἀποσχήσω ἀποσχήσεις ἀποσχήσει 382,19
ἀποσχόμενος 383,5
ἀπόσχου 381,19
ἀπόσχωμαι 383,5
ἀποσχὼν 383,6
ἀποταθεὶς, ἀποτείνω 564,19
ἀποτακεὶς, ἀποτήκω 478,27
ἀποτακήσομαι 478,28
ἀποτανοῦμεν, ἀποτείνω 480,37
ἀποτεθεῖεν f. ἀποτεθείησαν, ἀποτίθημαι 606,10
ἀποτεθειμένα 606,4
ἀποτέξεσθαι, ἀποτίκτομαι ἀ. 606,34
ἀποτέξομαι 606,33
ἀπντεταγμένος, ἀποτάττομαι 554,18
ἀποτεταμένος, ἀποτείνομαι 564,8
ἀποτέταν 564,3
ἀποτέτα ibid.
ἀποτετελεσμένος, ἀποτελέομαι 571,2
ἀποτετευγμένον, ἀποτυγχάνω ἀ. 607,26
ἀποτετευγμένος ibid.
ἀποτετιμημένον, ἀποτιμάομαι 570,2
ἀποτέτμητο p. ἀπετετέμητο ἀποτέμνομαι 605,23

ἀποτιμηθὲν ἀποτιμάω 570,4
ἀποτμηθείης f. ἀποτεμηθείς, ἀποτέμνω 605,27
ἀποτμηθεὶς f. ἀποτεμηθεὶς 605,29
ἀποτμήξας, ἀποτέμνω ἀ. 410,14
ἀποτραγεῖν, ἀποτρώγω 478,36
ἀποτριάξαι, ἀποτριάζω 524,11
ἀποτριάσαι ibid.
ἀποτροπάασθαι p. ἀποτροπᾶσθαι, ἀποτροπάομαι, ῶμαι 451,13
ἀποτυφλοῦν, ἀποτυφλόομαι 443,31
ἀποτυχεῖν, ἀποτυγχάνω ἀ. 509,34
ἀποτυχὼν 509,39
ἀποτύψων, ἀποτύπτομαι 518,27
ἀπουράμενος f. ἀπουρισάμενος, ἀπουρίζω τὸ ἀφορίζω 371,32
ἀπούρας f. ἀπουρίσας 371,37. 104,27
ἀπουρίζω Io. ἀφορίζω 371,38
ἀποῦσα, ἄπειμι ἀ. 459,36
ἀποφεροίατο Io. ἀποφέροιντο, ἀποφέρομαι 439,18
ἀποφῆναι, ἀποφαίνω 412,35
ἀποφθίμενος p. ἀπεφθιόμενος 73,35
ἀποφθίμην p. ἀποφθιμένος εἴην 414,39
ἀποφθίσαι 610,1
ἀποφθίσεις A. ἀποφθίσαι 609,45
ἀπόφθισον 609,44
ἀποφλεγ

ἀποφλεγμῆναι ἢ ἀποφλεγμῆναι, ἀποφλεγμαίνω 546,24
ἀποφυγεῖν, ἀποφεύγω 486,11
ἀποφυῶσι, ἀποφύομαι 485,35
ἀποχαρακῶ I. ἀπεγαράκω ἀποχαρακόω 468,17
ἀποχέας, ἀποχέω ἀ. 610,12
ἀποχρᾶν, ἀποχράω ῶ. 353,22
ἀπόχρη f. ἀπόχρησι, ἀπόχρημι ἀ. 353,6,18. & 416,10
ἀποχρῆν D. ἀποχραῦ, ἀποχράω ἢ ἀπόχρη ἀ. 353,22
ἀποχρήσει 353,7
ἀποχρήσειν 353,20
ἀποχρήσουσι 353,19
ἀποχρῶν ὤντος 353,25
ἀποχρώντως d. 353,31
ἀποχρῶσα ώσης 353,24
ἀποχρῶσι 353,23
ἀποχυθεὶς, ἀποχέω ἀ. 610,22
ἀποχῶσαι, ἀποχόω τὸ ἀποχωννύω 538,12
ἀπώμνυς p. ἀπώμνυς, ἀπόμνυμι 393,39
ἄπυστος 32,35
ἀπυστρόπεον, Æol. ἀπίστροφον 89,11
ἀπύω, D. ἐπύω ab ἔπω 90,32
ἀπώλεια d. ὄλλω 97,2
ἀπωλόμην, ἀπολλύω ἀ. 347,19
ἀπολώλειν A. ἀπώλειν 347,17
ἀπώμοτος d. όμω 97,3
ἀπὼν, ἄπειμι ἀ. 317,29

ἀπωσόμεθα, ἀπωθέω ἀ. 611,2
ἀπώσας 611,3
ἄρ. & ἄρα 48,5. 18,8
ἆραι, αἴρω 175,36. & 356,1
ἀραιρημένος I. ἠρημένος, αἱρέομαι 355,36
ἀραίρητο I. ἠρητο 355,33
ἄραιτο, αἴρω 966,32
ἀράμενος ἀραμένη 356,5
ἀραντίσιν, Mac. pro ἐριννύσι 88,2
ἄραρε p. ἦρε, αἴρω ἢ ἄρω 356,6. & 379,33
ἀράρῃ p. ἤρῃ ἢ ἀρήρῃ, ἄρω 379,32
ἀράρισκε I. ἠράρ. ἀρκρίσκω τὸ ἄρω ἢ ἁρμόζω 465,13
ἀραροίατο p. ἄροιντο, ἄρω τὸ ἁρμόζω 356,10
ἄραρον p. ἤρον, αἴρω ἢ ἄρω 356,6
ἀράρω p. ἤρω ἢ ἀρήρω, ἄρω 379,32
ἀραρὼν p. ἀρὼν, αἴρω ἢ ἄρω 356,10
αραρὼς p. ἠρὼς ἢ ἀρηρὼς ἄρω 379,31
ἄρας, αἴρω 175,36. & 356,2
ἄρασθαι 356,4
ἀράχνης 94,13
Ἄραψι, Ἄραψ 150,20
ἀργαλέος d. ἄλγος 265,13
Ἀργεῖος d. Ἄργος, & ἀργείος 45,35. & 963,8
ἀργεινὸς f. ἀργεινὸς 402,43
ἄργετος, Cret. ἄργευθος 91,27
ἀργεφόντης, Dor. ἀργοφόντης 60,29

ἄργιλος, argilla 49,21
ἀργιόδος 43,33
ἀργυρᾶ f. ἀργυρέα d. ἀργύρεος ὄς ἀ. 269,8
ἀργυροῦν ἀ. ἀργύρεον ἀργύρου, d. ἀργύρεος ὄς ἀ. ibid.
ἀργυροῦς ἀ. ἀργύρεος ἀργύρους 45,25. 269,6
ἀρδέσκε p. ἤρδευε, ἀρδεύω 467,40
ἄρεε I. ἤρει, αἱρέω ῳ 355,4
ἄρε pro ἄρα 30,10
Ἄρειος p. Ἄρεος, Ἄρης 276,40
ἀρείων ἀ. ἀγαθώτερος d. ἀγαθὸς 255,24
ἄρεκτον p. ἄρρεκτον 8,9
Ἄρεος, Ἄρης 273,38
ἄρες Æol. ἄρης 30,22
ἀρέσαι, ἀρέσκω ἀ. 585,26
ἀρέσθαι, αἴρω 356,13
ἀρεσθεὶς, ἀρέσκομαι ἀ. 585,27
ἀρέσκω d. ἀρέω 310,41
ἀρέσομαι, ἀρέσκομαι ἀ. 347,43
ἀρεσόμεθα 347,44
ἀρέσω, ἀρέσκω 216,4. & 346,38. & 349,45
αρεταῶ D. ἀρετῶν, ἀρετὴ 1000,24
Ἄρευς D. Ἄρους, Ἄρης, Ἄρεος ὁ Ἄρους 376,39
Ἄρεως A. Ἄρεος 276,40
ἄρηαι I. ἄρη, αἴρω 356,12
ἄρηκτος 78,15
Ἄρηος p. Ἄρεος, Ἄρης 276,40
ἄρηρα ἄρηρας ἄρηρε A.

Universidad de Deusto Biblioteca

ἦρα ας ε, αἴρω ἢ ἄρω 356,32.& 374,22
ἀρήρειν ἀρρήρεις ἀρήρει Α. ἤρειν εις ει 379,28
ἀρήρομαι d. ἄρηρα 379, 22
ἀρηρὼς Α. ἠρὼς, ἄρω 379,30
ἄρης, αἴρω 356,1
ἀρητὴρ ἀρητῆρος d. ἀραὶ, ἢ αἴρω, ἢ ἀρέσκω 985,68
Ἄρητος, Ἄρης 273,38
ἀρθεὶς, αἴρω 356,24
ἄρθην ἄρθης ἄρθη Ι. ἤρθην ης, η αἴρω 356,29
ἀρθῆναι, αἴρω 356,29
ἀρθήσεται 356,30
ἀρθητι 356,28
ἄρθρον 78,36
ἀρίγνωτος 107,31
ἀριγδείκετος 107,32
ἀρίδηλος 107,31
ἀρίζηλος c. ἀρίζηλος, ἢ ἀρίδηλος 979,13
ἀριμάζω, Æol. ἀρμάζω 44,6
ἀριστᾶναι, ἀρίστημι τὸ ἀριστάω 232,11
ἀρίστερος 79,29
ἀρίστημι d. ἀριστάω 232, 10
ἀριστίνδαν 110,8
Ἀριστοφᾶναι, Ἀριστοφάνης εος ἀ. 274,2
Ἀριστοφάνας 274,3
Ἀριστοφάνην 274,2
ἀριστῶν, ἀριστάω ῶ 442, 16
ἀρκέσαι, ἀρκέω 216,35
ἀρκεσθεὶς 216,37
ἀρκέσω, εις ει 216,33
ἄρκιος 88,4
ἄριδος 88,4
ἁρματροφῆσαι, ἁρματροφέω 534,45
ἁρματροφοῦντες 442,26
ἄρμενος f. ἀρόμενος, ἄρω 371,38
ἁρμόζω 44,6
ἁρμοῖ 104,10
ἅρμοσται Ι. ἥρμοσται, ἁρμόζω 558,11
ἀρνησίθεος 66,13
ἀρνὸς ἀρνὶ ἄρνα f. ἄρηνος
ἄρηνι ἄρηνα, ἄρην 283, 38
ἄρνυμαι d. αἴρω 363,28
ἀροίμην, αἴρω 356,11
ἄροιτο ibid.
ἀρόμεναι p. ἀρόειν ἢ ἀροῦν, ἀρόω 182,22
ἆρον, αἴρω 175,36
ἀροτήρ d. ἀρόω 311,27
Ἄρυ, Ἄρης 273,38
Ἄρυς, Ἄρης Ἄρεος Ἄρυς 276,40
ἁρπαγίστατος Α. ἁρπαγώτατος d. ἅρπαξ 257,20
ἁρπάζω d. ἅρπαξ 79, 24
ἁρπακτικὸν d. 251,39
ἅρπαξι, ἅρπαξ 150,19
ἁρπαξῶ D. ἁρπάξω d. ἁρπάζω 397,6
ἄρρητος c. ἀρρητος d. ἀγορεύω ἀ. 354,30.& 400,11
ἄρσην Ιο. ἐρσὴν 30,2
ἀρσάμενος Æ. ἀράμενος, ἄρω 542,25
ἄρσας Æ. ἄρας ibid.
ἄρσον Æ. ἆρον 403,34
ἄρσω Æ. ἀρῶ 403,33
ἀρτάβη 29,11
ἄρτιπος 91,20
ἀρτύνω D. ἀρτύω 51,32
ἀρύταινα 87,30
ἀρύτω, Cyp. ἀρύω 87,29
ἀρύω 89,25
ἀρχαιέστερος Ι. ἀρχαιότερος d. ἀρχαῖος 257,34
ἀρκαίη 99,31
ἀρχέκακος c. ἀρχωχακὸς 65,8
ἀρχὴ d. ἄρχω 99,31
ἀρχῆος, Βοε. ἀρχαῖος 36,13
ἀρχιμάγειρος 62,28
ἀρχληστὴς 62,27
ἀρχιτέκτων 62,27
ἄρχυμενος f. ἀρχόμενος, ἄρχομαι 371,40
ἄρω, αἴρω 175,36,40,8
ἀρωγὸς Α. ἀρηγὸς 399,28
ἄρωνται αἴρω 356,13
ἀς Tar. ὡς 16,7
ἄσα 16,21
ἆσα & ἄσσα 82,21
ἄσαν 108,25
ᾆσα D. ᾖσα, ἄδω 172, 24
ἀσαφὴς c. ἀσαφὴς 968, 74
ἀσβοληθὲν, ἀσβολάομαι 570,42
ἢ ἄσβολος Α. ὁ 275,30
ἀσελγαίνω d. ἀσελγὴς 291,10
ἀσελγέω d. 291,11
ἀσεῦμαι D. ᾄσομαι, ᾄδω 995,11
ἀσηθείη, ἀσάομαι 570,25
ἀσηθεὶς, ἀσάομαι 570,33
ἀσθεὶς, ᾄδομαι 556,42
ἀσθενέω d. ἀσθενὴς 291, 14
ἀσθενία Ιο. ἀσθένεια d. ἀσθενὴς 101,32,34
ἄσθη Ι. ἤσθη ἄτο ἢ ἄζω 334,3
ἄσθμα 40,24
ἄσιγμον 81,23
ἀσιτέω d. ἄσιτος 291,17
ἀσκηθὴς, & po. ἀσκεθὴς 30,26
ἀσμενέστατα d. ἀσμενέστατος 257,35
ἀσμενέστατος Ι.Α. ἀσμενώτατος d. ἄσμενος ib.
ἀσμενέστερος Ι.Α.-νώτερος ibid.
ἀσπαίρω f. σπαίρω 385,8
ἀσπάλαξ 80,15
ἄσπασμα f. ἀσπασμὸς 281,4
ἀσπασμὸς d. ἀσπάζομαι 281,4,& 958,30
ἀσπονδεὶ d. ἄσπονδος 248,39
ἀσπουδεὶ 102,28
ἄσσον pro ἄσσον 43,35
ἄσσον d. ἐγγὺς ἀ. 258,34
ἀσσοτάτω d. ἆσσον 258, 30
ἀσσοτέρω d. 258,30
ἀσσύτερον, Æol. ἀσσότερον 89,6
ἀστακὸς 71,28
ἀστατέω d. ἄστατος 291,18
ἀσταφὶς f. σταφὶς 385, 7.71, 28, & 16,17
ἄσταχυς pro σταχὺς 16,18
ἄστει f. ἄστεϊ, ἄστυ εος 271,6
ἀστεροπὴ 16,26
ἀστρατηγικῶτατος 69,14
ἀσυλεὶ 102,23
ἀσυμβάντως d. ἀσυμβὰς ἀντος 501,26
ἀσυμβὰς ἀντος c. ἀσυμβὰς, συμβαίνω ἀ. 501, 25
ἀσχαλάαν ἢ ἀσχαλάαν p. ἀσχαλᾶν ἢ ἀσχαλᾶν, ἀσχαλάω ῶ 451,7
ἄσχετος d. ἔχω ἀ 381,21
ἀσχολέομαι d. ἄσχολος 291,19
ἀσχοληθεὶς, ἀσχολέομαι 291,22
ἀσώμενος, ἀσάομαι 447, 29
ἀσωτία d. ἀσωτεύω 102,5
ἄσωτος pro ἄσωστος 85, 23
ἄταρ 79,1
ἀταρπητὸς Ιο. ἀτραπητὸς 79,6
ἀτασθαλία, ἀτάσθαλος 64,31
ἄτερθα Æ. ἄτερθεν 187,6
ἄτεροι Α. οἱ ἕτεροι 313, 22
ἄτερος Α. ὁ ἕτερος ibi.
ἄτεχνος 69,4
Ἀτρείδης D. Ατρεὺς έος 45,34
ἀτροφὴς f. ἄτροφος 385,6
ἀτροφία d. τροφὴ 69,29
ἄττα Att. ἅτινα 82,21
ἀττὰ pro ποτε 82,22
ἄττω Attic. ἄσσω 105,13
Αὐανθεὶς αὐαίνω 566,5
αὐάνθη Ι. ηὐάνθη 565,38
αὐγάσδεο p. αὐγάζου αὐγάζομαι 439.10
αὐγάσεαι Ι. αὐγάσῃ 1525, 28
αὐδασασθαι, άζω 527,33
αὖε Ι. ηὖε, αὔω 465,14
αὔελλαι, Cret. ἀέλλαι 89,3
αὖεν pro ἤυε 100,30
αὐὴρ Æ. ἀὴρ 334,37
αὐθαδιάζω 17,20
αὖθι pro αὐτόθι 110, 26
αὖθις, & αὖτις 22,29
αὐίδετος, Cre. αἴδετος d. ἀ & εἴδω 89,33
αὐχὰ, Cret. ἀλκὰ 90,9
αὐκύων, Cr. ἀλκύων 90,8
αὐλητρὶς d. αὐλητὴς 252, 25
αὖον 108,24
αὐξάνω d. ἤυξέω 350,38
αὔξετο Ι. ηὔξετο, αὔξω ἢ αὐξάνω 350,35
αὐξηθεὶς 350,37
αὐξήσω 350,33
αὔξηται Ι. ηὔξηται 350, 35
αὔρα 108,23
αὔρηκτος, Aeol. Ιο. ἄρηκτος 89,21
αὖς Cret. αὐτος 111,5
αὐσὸς, Cr. ἄλσος 90,4
αὐσταλέος & ἀϋσταλέος 100,29
αὐτὰρ, po. ἀτὰρ 89,8
αὐτέη Ι. αὔτη 245,5
αὐτέη-έης-έῃ-έην-έων-έῃσιν έας, Ι. αὐτὴ-ῆς-ῇ-ὴν-ῶν-αῖς-άς 245,9
αὐτέου αὐτέω-έων-έοισιν-έους Ι. αὐτοῦ-ῷ-ῶν-οῖς-ούς 245,7
αὔτη d. οὗτος 240,16
αὐτὴ d. αὐτὸς 240,28
αὐτοβοεὶ d. αὐτόβοος c. αὐτος βοὴ 102, 22. 248,39
αὐτοδίδακτος 68,8
αὐτοετὴς 62,13
αὐτόθυ 110,26
αὐτοῖ, Cret. αὐτοῦ 104,8
αὐτολεξὶν 102,24
αὐτομία 60,4
αὐτόροφος 97,12
αὐτουργότευκτος 58,33
αὐτοῦ αὐτῷ αὐτὸν f. ἑαυτοῦ ἑαυτῷ ἑαυτὸν 241,11
αὐτόφι p. αὐτὸς 123,2
αὐτοχόωνος, poët. αὐτόχωνος 73,3
αὐτοψεὶ 102,25
αὐφένα Æ. αὐχένα 92,28

Universidad de Deusto Biblioteca

αὔχημα pro καύχημα 47,26
αὐχμὴ 47,28
ἀΰω αὖεν pro ἠΰε 100, 30
αὔως Dor. ἀώς 89,35
Ἀφαιμαΐξαι, ἄττω 522, 25
ἀφαιρέω c. ἀπὸ ἀιρέω 308,27
ἀφαιρῶμαι c. ἀπὸ ἀιρῶμαι 172,12
ἀφάμαρτε I. ἀφήμαρτε, ἀφαμαρτάνω ἀ. 500, 35
ἀφάρτερος d. ἄφαρ 260, 42
ἄφατος c. ἀφατὸς d. φημὶ 978,9
ἀφέητε I. ἀφῆτε, ἀφίημι 491,40
ἀφεθεὶς 323,33
ἀφεθῇ, ἀφίημι 593,40
ἀφέθην ἀφέθης ἀφέθη I. ἠφέθην ης η, ἢ ἀφείθην ης η ibid. & 320,16
ἀφείθην 320,16. & 593,38
ἀφεῖκα 320,12. & 319,25
ἀφεικέναι 319,27
ἀφεικὼς ibid.
ἀφειλόμην, ἀφαιρέω ἀ. 355,25
ἀφεῖλον 499,44
ἀφεῖμαι, ἀφίημι ἀ. 323, 24
ἀφεῖμεν p. ἀφέμεν & ἀφείημεν 322,14,21
ἀφειμένος 323,24
ἀφεῖναι 320,5
ἀφεῖνται 320,10
ἀφεὶς 320,6
ἀφεῖσα 323,11
ἀφεῖσθαι 593,28
ἀφεισήκει, ἀφίσημι ἀ. 596,12
ἀφεῖται, ἀφίημι ἀ. 593, 24
ἀφείω p. ἀφῶ 320,3
ἀφεκτέον d. ἀπέχομαι 383,24
ἀφελόμην I. ἀφειλόμην ἀφαιρέομαι ἀ. 500,18
ἀφέμεν 322,23
ἀφέμενος, ἀφίημι 494, 11
ἀφεμένω 494,13
ἄφενος c. ἀπὸ ἑνὸς 980, 61
ἀφέξομαι, ἀπέχω ἀ. 305,3
ἀφέξω pro ἀπὸ ἕξω 21, 13
ἄφες, ἀφίημι 319,37
ἄφεσις d. 388,25,33. & 961,84
ἀφεσαίην p. ἀφισαίην, ἀφίσημι 329,1
ἀφεστάμεν p. ἀφιστάναι 329,20
ἀφεστάναι p. ἀφισ. 329,2
ἀφέστατε f. ἀφεστήκατε 365,33. & 369,37
ἀφεστηκότα 595,27
ἀφεστηκὼς 595,14
ἀφετέον d. ἀφίημι 323, 20
ἀφέψειν, ἀφέψω A. ἀφεψέω 436,25
ἀφέωκα A. ἀφεῖκα, ἀφίημι ἀ. 97,35. 320,12
ἀφέωνται Att. ἀφεῖνται 320,12
ἀφεώρα A. ἀφῶρα, ἀφοράω 473,40
ἀφηβηκὼς, -βάω 568,43
ἀφῆκα, ἀφίημι 319,29
ἀφῆκε 593,4
ἀφήλατο, ἀφάλλομαι 543,5
ἀφήμαρτε, ἀφαμαρτάνω ἀ. 500,25
ἀφήμενος, ἄφημαι 463,2
ἀφημμένος, ἀφάττομαι 550,27
ἀφηνιάζω c. ἀπὸ ἡνία, 353,37
ἀφηρέθην, ἀφαιρέομαι ἀ. 308,7. & 355,37
ἀφήρημαι 309,8. & 351,35
ἀφήσειν, ἀφίημι 592,40
ἀφησοίμην 592,44
ἀφθεὶς, ἅπτομαι 551,17
ἀφθονέστατος I. ἀφθονώτατος d. ἄφθονος 257,36
ἀφθονέστερος I. ἀφθονώτερος ibid.
ἀφιᾶσι A. ἀφιεῖσι, ἀφίημι 320,31
ἀφίγμαι, ἀφικνέομαι ἀ. 388,3
ἀφιεὶ f. ἀφίη, ἀφίημι 321,23. & 353,9
ἀφίεμεν 958,22
ἀφιέμενα 463,1
ἀφίενται 323,17
ἀφίεντες 462,27
ἀφίεσαν 469,45
ἀφίεσθαι 462,38
ἀφίη 353,10
ἀφίημι c. ἀπὸ ἵημι 961, 84
ἀφίκηαι I. ἀφίκῃ, ἀφικνέομαι ἀ. 389,13
ἀφίκηται 389,14
ἀφικόμενος 389,18
ἀφικόμην 388,4
ἀφιματῶσαι, -τόω 538,12
ἀφίξομαι, ἀφικνέομαι ἀ. 388,36
ἀφίξονται ibid.
ἀφιπτάμενος, ἀφίπταμαι 389,45

ἀφιπτή

ἀφιπτήσομαι p. ἀποπτήσομαι, ἀφίπταμαι 390,1
ἀφιστάμενος, -αμαι 457, 17
ἀφῖχθαι, ἀφικνέομαι ἀ. 389,18
ἀφνειέστατος I. ἀφνειότατος d. ἀφνειὸς 257,37
ἀφνειέστερος I. ἀφνειότερος ibid.
ἀφνεὸς d. ἄφενος 999, 19
ἄφοβος c. ἀφόβος 68, 29
ἄφυ A. ἄφεσο ἢ ἄφεο, ἀφίημι 493,14
ἀφ' οὗ f. ἀπὸ οὗ 8,16
ἀφόωντα poët. ἀφῶντα, ἀφάω ῶ 451,45
ἀφροδίτη Æ. ἀφροδύτη 41,25
ἀφροσύνη d. ἀφραίνω 70,12
ἀφύη, apua 75,9
ἄφυκτος c. ἀφευκτὸς d. φεύγω 353,13
ἀφύσσαι p. ὑσαι-ύω 540, 40
ἀφυστερίσαι, -ίζω 526, 40
ἀφῶ, ἀφίημι 323,6
ἀφῶσι 323,7
ἀχαιΐαδες p. ἀχαιείδες 17,11
ἀχανὲς 68,31
Ἀχανόωσα p. ἀχανῶσα, ἀχανάω ῶ 452,8
ἀχάντιον 22,31
ἄχαος A. ἀχαιὸς 45,32
ἄχαρις 69,24
ἀχεῖ D. ἠχεῖ, ἠχέω ῶ 446,2
ἄχει D. ἤχει 446,3
ἀχέτης A. ἠχέτης 15,10
ἀχεύων p. ἀχέων 89,28
ἄχημι d. ἀχέω 232,41
ἀχηὸς Boe. ἀχαιὸς 36,12
ἀχθεὶς, ἄγω 332,35
ἀχθεῖσα ibid.
ἀχθέσει A. ἀχθέσῃ, ἄχθομαι ἀ. 352,10
ἀχθέσομαι ibid.
ἀχθήσομαι ibid.
ἄχθος D. ἄχος 40,16
ἄχι pro ᾄ 110,1
ἀχράαντος p. ἀχράντος, 17,7
Ἀχιλῆος p. Ἀχιλλέος, Ἀχιλλεὺς 386,15. & 985,42
ἀχλύσαι, ύζω 526,38
ἄχνυμαι d. ἄχω 363,26
ἄχρις Cret. ἄχρι 85,2
ἀχρυμιὰ 50,12
ἀχρὸν 22,29
ἀχρυρωθῶσι, -ρόω 579,29
ἄψ pro ὀπίσω 111,23
Ἄψαιο, ἅπτομαι 519,13
ἀψινθιὸν, absynthium 94,26
ἄψυρτος, absyrtus 94, 26
ἄωρτο p. ἦρτο αἴρω 356,15
ἀὼς D. ἠὼς 14,35
ἀωτεῖς 445,39

Quæ sequuntur operarum incuria suis locis omissa, ad finem huius elementi adiecimus, iterum restituenda.

ἀνατόλιος 21,26
ἀναφάνδιον d. φαίνω 21,2
ἄνδα Lac. αὔτη 53,25
ἀνδρεφανὸς 60,27
ἀνδρεφόντης D. ἀνδροφόντης 60,29
ἀνδρωθεῶσι I. ἀνδρωθῶσι 579,29
ἀνεβήξατο, ἀναβήσσομαι 523,24
ἄνεγμα Tarēt. αἴνιγμα 46,11
ἀνεῖρπεν & ἀνεῖρφεν ἀνέρπω 518,32
ἀνειρώτευν I. ἀνειρώτων, ἀνερωτάω 288,6
ἀνέληται 71,33
ἀνέλπιστος 70,17
ἀνελπιστία 70,6
ἄνεμεν & ἀνέμεν 322,23
ἄνεμος 53,28. 37,2
ἀνεμώλεος 37,4

B

B, Varia Dialectorum cōsuetudine mutatur variè, 23. & seq.

βᾶ p. βῆθι, βαίνω ἀ. 357,37
βαβαί, papæ 24,33
βαδιξῶ D. βωδίσω, βαδίζω 167,27
βαδιοῦμαι A. βαδίσομαι 304,8
βαδίζω, vado 25,11
βαδιῶ A. βαδίσω 305,11
βάζω 23,5
βάθιστος d. βαθὺς ἀ. 265,6
βαθίων d. ibid.
βάθραχος, βάτραχος 22,31
βαθύγεων A. -γεον 131,8
βαθύῤῥοος 78,12
βαθὺς, pater, patens 24,35
βαῖνε I. ἔβαινε, βαίνω 357,4
βαίταν D. βαίτην, βαίτη 993,74
Βάκχων D. Βάκχος 264, 21
βαλανεῖον, balneū 18,1
βαλανηφάγοι 99,4

Universidad de Deusto Biblioteca

βάλε I. ἔβαλε, βάλλω 358,13
βαλέειν I. βαλεῖν 358,15
βαλεῖτε 358,9
βαλέσθαι 358,21
βαλεῦ D. βαλοῦ 358,17
βάληται 358,21
βάλλε I. ἔβαλλε 358,4
βάλλεο I. βάλλου 358,7
βάλλ' ἐς κόρακας 358,4
βάλλησα p. ἐβάλλησα, βαλλέω τὸ βάλλω 358, 11
βαλλήσω 358,10
βάλλοντο I. ἐβάλλ. 358,7
βάλον κεν λε I. ἔβ. 358, 13
βαλοῦ 358,17
βαλῶ 358,10
βάλωμαι 358,20
βαλὼν 356,16
βᾶμεν ἢ βᾶμες D. βῶμεν, βαίνω ἀ. 357,23
βαὴ p. ἔβησαν 357,20
βάραθρον Ion. βέρεθρον 14,4
βάρδιστος p. βράδιστος 75,5
βάρδυς bardus, tardus 25,26
βαρέα I. βαρεῖα 45,31
βάρτρον, baculus 81,13
βαρυσταθμῆσαι, βαρυσταθμέω 535,1
βαρυωπέω d. βαρυαπὸς c. βαρὺς ὤψ 339,33
βὰς, βαίνω ἀ. 357,25
βᾶσα ibid.
βασεῦμαι D. βήσομαι 357,7
βασεῦνται D. βήσονται ib.
βασίλεια d. βασιλεὺς 252,14
βασιλεία d. βασιλεύω 252,15. & 262,44

βασιλέος, βασιλεὺς 143, 21
βασιλέσι p. -σιλεῦσι 155, 20
βασιλεῦ 149,27
βασιλεῦσι 150,20
βασιλεύτατος d. 259,39
βασιλεύτερος d. 259,37
βασιλῆ p. -σιλέα 155, 22,25
βασιλῆος I. -λέος 155,8
βασιλῆς Att. -λέες λεῖς 155,15
βασιλῆσι I. -λεῦσι 155,18
βασίλισσα d. 251,21
βασίλιννα d. 252,14
βάσκ' ἴθι f. βάσκε ἴθι, βάσκω εἶμι 348,37
βάσκω d. βάω τὸ βαίνω ibidem.
βασοῦμαι D. βήσομαι, βαίνω ἀ. 357,7
βασοῦνται D. βήσονται ibid.
βάσσων d. βαθὺς ἀ. 258, 18
βάτελος 14,20
βᾶτε D. βῆτε, βαίνω ἀ. 357,38
βάτην D. ἐβήτην 357,19
βάτω D. βήτω 357,38
βαύκαλις, boccale 97, 25
βδέω 24,35
βαφεὶς βάπτω ἀ. 501,42
βαφῶ 309,11
Βδεὺς p. Ζεὺς 284,2
βδύω, Syracusanè, δύω 24,6
βέβαα I. βέβηκα, βαίνω ἀ. 236,12. & 357,15
βεβάασι Ion. βεβήκασι 237,37
βεβαίω, voueo 25,12
βέβαλοι Dor. βέβηλοι 996,15

βέβαμεν p. βεβήκαμεν, βαίνω ἀ. 372,5
βεβάμεν p. βεβηκέναι 372,2
βέβασαν p. ἐβεβήκεισαν 357,17
βεβαῦα 111,14
βέβαφα βάπτω ἀ. 309,9
βεβαὼς βεβαῶτος I. βεβηκὼς ὄτος, βαίνω ἀ. 236,9
βέβηκα 357,11
βεβήκει I. ἐβεβήκει 357,12
βεβηκὼς βεβηκυῖα βεβηκὸς ibid.
βεβίωκα, βιόω 359,17
βεβιωκὼς ibid.
βεβιωμένα 358,40
βεβίωται 358,39
βέβλαβα, βλάπτω ἀ. 309,6, & 32
βεβλάκεσμαι, βλακεύομαι 338,22. & 342,13
βέβλαμμαι, βλάπτω 309,37
βεβλάστηκα, βλαστάνω ἀ. 337,38
βεβλασῶσθαι, βλασόομαι 576,19
βέβλαφα, βλάπτω 309, 36
βεβλήαται p. βέβληνται, βάλλω ἀ. 358,23
βεβλήατο p. ἐβέβληντο 358,27
βέβληκα 357,44
βέβλημαι 358,21
βεβλημένος 358,24
βεβλῆσθαι ibid.
βεβοάαται I. βεβόηνται, βοάομαι 207,20
βεβολέατο p. ἐβεβόληντο, βάλλω ἀ. 358,29
βεβολήατο p. ἐβεβόληντο ibid. & 79,9

βεβολη

βεβολημένος p. βεβλημένος ibid.
βεβορβορωμένος, βορβορόομαι 577,15
βέβουλα; βούλομαι ἀ. 352,17
βεβούλευμαι, βουλεύομαι 582,18
βεβουλευμένος 582,34
βεβούλημαι, βούλομαι ἀ. 352,15
βεβρὰς, βεμβρὰς 50,19
βέβρεγμαι pro βέβρεγα 30,31
βέβρεγμαι, βρέχω 307,15
βεβρεγμένος 307,32
βεβρέμηκα, βρέμω 563, 10
βεβρισμένος, βρίζομαι 559,18
βέβροχα A. βέβρεχα, βρέχω 297,22
βέβρυχε, βρύχω 553,13
βεβρώθοις p. βεβρώκοις, βρώσκω ἀ. 350,17
βέβρωκα 350,15
βεβρώκει Ion. ἐβεβρώκει 350,16
βέβρωμαι 350,19
τὰ βεβρωμένα 350,21
βεβρωμένος 350,20
βεβρῶσθαι ibid.
βέβρωται 350,29
βέβωκα βόσκω ἀ. 350,14
βεβωμένα, βόω 577,15
βεβὼς βεβῶσα p. βεβηκὼς -κυῖα, βαίνω ἀ. 236,8
βεβῶσα 111,14
βέῃ I. βῇ, βαίνω ἀ. 357,21
βείῃ p. βῇ 352,22
βείομαι poët. βιώσομαι, βιόω ἀ. 359,8
βείομεν p. βῶμεν, βαίνω ἀ. 236,39

βείω poët. βῶ, βαίνω ἀ. 357,22
βείω p. βέω 43,9
βέλεαρ Æol. & Bœot. δέλεαρ 23,15
βέλλω 23,33
βέλος 29,25
βέλτερος d. βάλλω, ἢ βούλομαι, ἢ ἀγαθὸς ἀ. 256, 12. & 257,5. & 259,45
βέλτισθ' f. βέλτιστα 972, 39
βέλτιστος d. 255,25. & 256,12. & 259,45
βελτίων d. 255,24
βελφῖνες Æol. Bœot. δελφῖνες 23,14
βελφοὶ Æ. δελφοὶ 23,15
βένθος, fundum 25,7
βέντιστος D. βέλτιστος 51,15
βερενίκη Maced. φερενίκη 23,4
Βῆ I. ἔβη, βαίνω ἀ. 357,18
βῆθι, βαίνω ἀ. 357,21
βήλος 29,25
βημάτεσσι p. βήμασι, βῆμα, -ατος 150,29
βήμεναι D. βῆναι, βαίνω ἀ. 357,24
βῆν βῆς βῆ I. ἔβην ἔβης ἔβη, βαίνω ἀ. 357,18
βῆναι, βαίνω ἀ. 357,24
βήρυλλος, Berillus 79,32
βησάμενος 357,10
βῆσαν I. ἔβησαν 357,20
βῆσε I. ἔβησε 357,9
βήσετο p. ἔβαινε 333,1
βήσομαι 332,41. & 356,39
βήσω 332,4. & 348, 37. & 357,8
βῆτα 20,16
βίβλος Æol. βύβλος 41,21

βήτην I. ἐβήτην 357,19
βία, vis 25,9
βιβὰς, βίβημι τὸ βαίνω 456,4
βιβρώσκω d. βρόω 348, 22
βιήσατο I. ἐβιάσατο, βιάομαι 533,14
βίηφι 109,7
βίηφι p. βία 122,21
βίλιππος Macedones φίλιππος 23,3
βιοίην, βιόω ἀ. 358,42
βίοτος 25,9
βιοὺς όντος 358, 43. & 359,19
βιοῦται 359,2
βιῶ, viuo 25,8
βιώην A. βιοίην 359,42
βίωθι 358,41. & 359,19
βιῶναι 358,43. & 359,19
βιώσκω d. βιόω 348,22
βιώσομαι 358,38
βιώσω, βιόω, ἢ βιώσκω ἀ. 348,35
βιώτω 358,42
βλαβεὶς βλαβεῖσα βλαβὲν, βλάπτω ἀ. 309,34
βλαβῆναι, βλάπτω ἀ. ibid.
βλαβήσεσθαι 501,34
βλαβήσεται 306,36
βλαβήσομαι ibid.
βλάβος f. βλάβη 281,5
βλαβῶ, βλάπτω ἀ. 309, 11
βλαισὸς, valgus 86,18
βλαιτὴ Laco. βλητὴ, 100,12
βλακίστατος A. βλακότατος d. βλὰξ βλακὸς 257,21
βλάπτω d. βλάβω 309,31
βλαστήσω-στάνω ἀ. 337,38
βλαστὴν 337,49

βλαφ

Universidad de Deusto Biblioteca

βλαφθῆναι, βλάπτω 309 37
βλάψω 309,36
βλείμην βλεῖτο, βάλλω ἀ. 358,36
βλεὶς 358,33
βλεπιδαίμων 65,17
βλέφαρα, γλέφαρα 26,6
βλήεται 32,4
βληθεὶς 358,32
βληθῆναι ibid.
βληθῶ ibid.
βλῆμαι, βλῆμι τὸ βάλλω 358,35
βλήμενος 233,23,& 358,35
βλῆμι d. βλέω τὸ βάλλω 233,23
βλῆρ pro βέλεαρ 23,16
βλήσω, βάλλω ἀ. 358,37
βλῆτο p. ἐβέβλητο 358, 27
βλήχων, γλήχων 26,6
βλίτην 23,30
βλῳξας, ῳσκω ἀ. 349,5
βλώσκω 23,29
βοάα Poë. βοᾷ βοάω ῶ 220,28
βοάϊς, βοάϊ 105,10
βοὴ 25,10
βοηθόος pro βοηθὸς 73,6
βοάασκον βοάασκες βοάασκε p. ἐβόον ἐβόας ἐβοα, βοάω ῶ 467,36
βοάασθαι p. βοᾶσθαι 220, 24
βοᾷν ἢ βοάν f. βοάειν 105, 1. 214,13
βοᾶσαι Dor. βοάῃ βοᾷ 207,14
βοᾶσι D. βοάουσι βοῶσι 450,39
βοῇ D. βοάῃ βοᾷ 215,13
βοῇ D. βοάῃ βοᾷ 207,14
βοῆαι I. βοάῃ βοᾷ ibid.
βοηθέω d. βοηθὸς 964, 16
βοῆν Dor. βοαῶ 35,36
βοῆς D. βοάῃς βοᾶς 215, 13
βοήσομαι 208,26
βολβος, bulbus 89,13
βολὴ d. βάλλω 262,42
βόλος d. 262,41
βομβεῦσα D. βομβοῦσα βομβέω 992,50
βομβέω d. βόμβος ibi.
βοόν poët. βοῶν, βοάω ῶ 451,28
βορὰ deuoratio 25,10
Βορεὺς p. Βορέας 281,22
βορὸς, vorax 25,10
βορρᾶς ꝑ βορέας 78,19
βόρτακος pro βύρταχος 79,20
βόσκημα 87,8
βοσκήσω, βόσκω ἀ. 350, 12
βόσκω d. βώω ibid.
βόσκω 25,11
βοτανήθεν 109,24
βότρυ, βότρυς 149,30
βότρυα p. βότρυν 148, 37. 149,6
βοτρυδὸν d. βότρυς 248, 23
βότρυν 148,37
βοτρυηφόρος 61,2
βότρυς f. βότρυις ἢ βότρυας 269,19
βῦ, βῦς 149,27
βυγαῖος 107,36
βύγλωσσα 63,13
βύγλεψ 65,25
βύλει A. βούλῃ, βύλομαι 306,33
βυληθεὶς, βύλομαι ἀ. 352,16
βυλήσομαι 304,14,& 352,14
βύλιμος 107,36
βύλω, & βύλομαι 25,9
βῦν, βῦς βοός 149,4,& 269,23
βυόα Laco. βυσόα 84, 11
βύπαις 108,1
βύπεινα 107,36
βυπλανόκτιστος 58,31
βῦς f. βόες ἢ βόας 269, 23
βύτομον 63,13
βυσὶ, βῦς βοὸς 150,20
βοῴην A. βοῷμι, βοάω ῶ 219,33
βοώμενος 208,17
βοῷμι 106,14
βοῶν 207,6
βοώοιμι βοώοις βοώοι p. βοῶμοι βοῷς βοῷ 219, 41
Βραγχία, βαραχνία 79, 21
βράδιστος d. βραδὺς ἀ. 258,19
βραδίων d. ibid.
βραδὺς po. βαρδὺς 25, 26
βραδύτατος d. ibid.
βραδύτερος d. ibid.
βράξαι βράσσω 522,26
βρασθεὶς, βράζομαι 561, 41
βράσσων d. βραδὺς ἀ. 258, 19
βράταχος, βάτραχος 79, 20
βράχε I. ἔβραχε, βράχω 465,14
βραχεὶς, βρέχω 480,1
βραχῆναι 479,42
βράχιστος d. 258,18
βραχίων d. βραχὺς ibid.
βραχίων, brachium 93, 31

βραχὺς

βράχυς, breuis 93,34
βραχύτατος d. 258,17
βραχύτερος d. ibid.
βρέμι 89,16
βρέμω 94,14
βρέντα Æ. βρόντα 32,2
βρέντησιον, Brũdusium 33,35
βρέχμα (f. βρέγμα) ἢ βρεχμός 281,5
βρῖ 112,2. 107,33
βρίαχος 107,34
βριάρεως ibid.
βρίγες Mac. φρίγες 23,3
βρίηπυος 107,33
βρίθησι, βρίθημι d. βρίθω ἢ βριθέω 386,26
βριθοσύνη d. βρίθω 70, 14
βριτόμαχος d. βρίθω 66,16
βρόδον Æ. ῥόδον 79,33
βρόδον Æ. ῥόδον 120,31
βρωθεὶς, βρώσκω ἀ. 350, 22
τὰ βρωθέντα ibid.
βρωτείω d. βρώσκω ἀ. μ. βρώσω 359,33
βρῶσις d. 962,95
βρώσκω d. βρόω ἢ βρώω 348,23
Βυθὸς, puteus 24,35
βυσσὸς I. βυθὸς 82,1
βύρταχος 79,20
βύρμαξ 23,32
βυσσοδομεύω 90,2
βρώσω, βρώσκω ἀ. 348,33
Βῶ βῆς βῇ, βαίνω ἀ. 357, 21
βῶ, ex quo βαίνω 95,21
βωθεῖν I. βωηθεῖν 95,9
βωκολιαξεῖς D. βυκολιάσεις βυκολιάζω 439, 15
βωκολιάσδεω p. -ιάζυ 439,12
βωκολιάσδευ D. -ιάζυ ibidem
βωκολιάσδομαι D. βυκολιάζομαι 439,13
βωκολιασδώμεθα D. βυκολιαζώμεθα 439,14
βωλὰ D. βυλὴ 97,30
βῶλος 57,20
βῶμεν, βαίνω ἀ. 236,39
βῶν D. βοῦν ἢ βόα, βῦς βοὸς 149,15.& 271,7
βῶν D. βοῦν 97,28
βῶξ D. I. βοᾶξ 94,35
βῶς p. βῦς ἢ βόας 271,6
βώσας f. βοήσας, βοάω 207,10
βωσάτω f. βωησάτω 206,28
βώσεσθε f. βιώσεσθε 359, 3,& 4
τοῖς βωσὶ p. βυσὶ, βῦς βοὸς 271,7
βώσομαι f. βοήσομαι, βοάω: ἢ βιώσομαι, βιόω 208,26. & 359,3
βῶσον f. βόησον, βοάω 206,28
βώστρω I. βώσω 77,34
βώσω I. βωήσω 95,7

Γ

Γάδεται pro γήθεται 28,11
γαθέω D. γηθέω 28,13
γαῖα 27,19. 61,32
γαῖα d. γῶ τὸ τίκτω 980,53
γαιάοχος c. γαῖα ἔχω 1001,38
γαιήοχος 61,32
γάλα γάλακτος, ἀ. γάλαξ γάλακτος 124, 32. & 275,2. & 5
γαλακτοφάγοι 17,34
γαλάνα Æ. γαλήνη 30,8
γαληναίη Ion. γαλήνη 99,34
γαληνιόωντες p. γαληνιῶντες, γαληνιάω ῶ 452,2
γαλόω γαλόων p. γάλω, γάλων, γάλως 73,5
γαμβρὸς 23,35
γᾶμαι D. γῆμαι, γαμέω ἀ. 996,17
γαμέσομαι 349,19
γαμέσσεται poë. -έσεται 349,20
γαμηθεῖσα 360,18
γαμηρὸς pro γάμος 23, 35
γαμήσας 350,15
γαμησείω d. 359,29
γαμήσω 349,19. & 359,28
γαμίσκω d. 349,18
γάμος 23,35
γαμυμένη 360,19
γάνος Hispanicè, gana 15,35
γανυμήδης, catamitus 55,25
γαργαρεών 26,10
γαρύω, garrio 41,28
γάρος f. γάρον 281,6
γαρύεν D. γηρύειν, γηρύω 999,6
γαστέρα, γαστὴρ ἔρος 268,4
Γέγαα I. γέγηκα, γάω τὸ γίνομαι 236,11. & 237,36. 111,18
γεγαιρωμένος, γαιρόομαι 577,16
γεγάμηκα, γαμέω 360, 15
γεγαμηκέναι 360,16
γεγαμηκὼς ibid.
γεγαμημένη 360,17

γεγανω

Universidad de Deusto Biblioteca

γεναμβώω, γενύομαι 577,16
γεναῶς ῶτος, ἡ γεναιΐα, τὸ γεῖσος ϗ τὸ γεναῶς p. γεηκώς-ηκυῖα-ηκός, γάω τὸ γνομαι 236,8. & 237,22,27,& 37
γεναῶσα p. γεναιΐα 237, 32
γεναῶτος p. γεηκότος ibidem
γεγνήμην, γίνομαι ἀ. 359,38
γεγυημώς 361,17
γεγυῆας 361,18
γεγυοίμεθα poët. γνοί 361,32
γεγυοίμην p. γνοίμην ibidem
γέγηθα, γήθω 512,13
γεγηθότως d. γεγηθώς ότος, γήθω 512,15
ὁ γεγηκὼς ἡ γεγηκυῖα τὸ γεγηκός, γάω τὸ γίνομαι 237,27
γεγυῖα 111,18
γεγηγορὼς, γηγόρκω ἀ. 347,42
γεγηγορηκαμβώς, γηγορνόομαι 577,22
γέγονα, γίνομαι ἀ. 359, 40
γεγονατωμβώς, γεγονάομαι 577,23
γέγονε, γίνομαι ἀ. 362,3
γεγονέναι 362,5
γεγονότε 362,6
γεγονὼς 362,6
γεγραμμβώς, γράφομαι 349,38
γεγωνιωμβώς, γωνιόομαι 577,23
γεγως ὼς p. γεγαὼς ἡ γεγηκὼς ϗ γεγηκὸς, γάω τὸ γίνομαι 236,8. & 237,27
γέγως 111,15
γεγῶσα ibidem
γεγῶσα p. γεγηκυῖα 237, 27
γεινάμβην, γίνομαι ἀ. 362,8
γεινάμεν I. ἐγεινάμε. ibid.
γεινάτε I. ἐγεινάτε 360,5
γεινόμεν p. ἐγνόμε. 361, 36
γείτανα d. γείτων 252,7
γελαῦ Æ. γελᾶν 16,4
γελαν Æ. γελᾶν, γελαα 219,43
γελαῳς Æ. γελαᾶ 82,16
γελαῶ D. γελάσω 397, 10
γελανδῶ, -δόομαι 448, 15
γέλημι d. γελάω 232,10
γελὴς D. γελᾶς 213,18
γελοῖ γελοῖ 43,28
γελοῖα & γελόα p. γελαω 43,17
γελοῖον & γελοίαντες 73,1
γελοωντα p. γελῶντα, γελάων ῶ 452,1
γελω ἀ. γέλαττως, γέλας 274,6
γέμαμα I. γάμεμα 25,28
γνύεαζ p. γνεαζ 32,1
γνυεαζ. γίνομαι ἀ. 361,33
γνυηθεις γνυηθεντος 960, 61
γνυήτω 957,13
γνύησομαι 359,37
γνυναικ-ικαστ I. γυναικ-πεῶς d. γυναῖ 257, 38
γνύναζ p. ἐγυνήσασζ ἢ ἐγεινάσ 368,4. & 365,15. & 401,16
γνῶ 111,18
γνωάρμην, γνώομαι ῶμαι 448,8
γνωσάσζ p. γνώσομαι, γνόμαι ἀ. 361,30
γνωσίμην D. -σίμαν 992, 49
γνυοκλίω γνύσω γνύσιζ 361,29
γνυόμμεν γνύομεν 361,33. & 982,9
γνυόμεν I. ἐγνυό. 361,29
γνύτο p. γνύσιζ 361,19. 27,13
γνυκμαι 360,1
γνύυς, gena 91,31
γνύωμαι 361,33
γεραίπεῖος A. γεραιόπεῖος d. γεραιός 260,37
γεραιτερος Æ. γεραιότερος d. γεραιός 260,36
γέρεια I. γεραια 30,2
γεργν, γεραονσζ 986,96
γεργύθις p. γερυσι 283, 20
γερουσία d. 265,1
γερυω, rana 27,20
γνόομαι 16,31
γνόυτος ibid.
γιφ ερ 27,33
γεωλοφ 61,27
γεωμετεζα, -μέτρης 265, 34
γεωμετρης c. γέα μετρῶ 61,27. 265,32
γεωργὸς c. γεα εργον ibi, Γη f. γεα 958,16. & 61,27
γηγυης 59,30
γήϊετας 20,11
γηϊεω ibidem
γήμαμ, γαμέω ἀ 360,13
γημως ibidem
γημι I. ἐγημι 360,13
γηραντεσι p. γηραντηρες γηγαντες 232,7 γηρά

γηρόσκω d. γηράω 310, 40
γηρόσω, γηράσκω ἀ. 216, 4. & 347,41
γηρίω f. γηράω 212,30
γήρημι d. γηράω 232,6
γηρασζ 97,18
γήρεϊς γήρει f. γήρας γήραϊ 281,33
γηρατρόφ 97,19
γηρωδόσκ 97,16
γηρωκόμης 97,17
Γηρυονδῦς poët. Γηρυὼν 281,23
Γίγνομαι d. γένομαι 311,5
γιγνώσκω d. γνόω ἢ νοέω μ. νοήσω καὶ νώσω 362,9,& 19
γίνομαι d. γένομαι 311,6
γινώσκειν D. γιγνόσκειν γινώσκω ἢ γιγνώσκω 362,19
γὶς seu Fίς p. ἕ 242,30
γλαγεφάζει 17,35
γλάμων 27,8
γλάπις 26,30
γλάφυ, γλαφυρόν 112,5
Γλάφυ poët. γλαφυρόν 124,3
γλύφω Æ. γλάφω 88,33
γλὶω p. γλιὸν ibid.
γλαζωνὶι p. γλαζῶνι, γλαζάω ῶ 451,43
γλωσσίδων p. γλωσκιῶν, γλωσκιάω ῶ 451,28
γλημεῶντες f. γλημῶντες, γλημάω ῶ 446,45
γλοιωθῇ, γλοιόομαι 579, 25
γλυκεῖα d. γλυκὺς 251, 10
γλυκυβρίζα 64,21
γλύκιστος d. 258,20
γλυκίων d. ibid.
γλυκὺ d. 251,10
γλυκύπελ d. 258,20
γλυκύτερος d. ibid.
γλύσων d. ibid.
γλῶτλα A. γλῶσσα 118, 11
Γνάθωνα d. γνάθων 252,8
γναθμὸς 50,19
γνόφ quod D. δνόφ 27,30
γνὺς, γνώσκω ἀ. 360, 10
γνῶ I. ἔγνω 362,24
γνῶδι 235,6. & 360,9
γνῶται 235,8. & 360,9
γνωελῶ A. γναρίσω, γναρίζω 305,11
γνῶσκε, γιγνώσκω ἀ. 362,26
γνωσθεὶς 308,24
γνωσθῶσι 366,20
γνωσθήσ A. -θήση 588,13
γνώσκω d. γνόω ἢ νοέω μ. νοήσω ϗ νώσω 362,10
γνώσομαι, γιγνώσκω ἀ. 360,7
γνωστὸς 85,18
γνωτὸς 85,17
γνώσσι p. γνῶσι 228,36
γόγγρε 26,30
γόνας γόνατ f. γόνυ γόνυ 274,25
γοόσσι p. γοῶσι, γοάω ῶ 452,8
γοιὸς f. γόνυ, γόνυ 274,25
γόων I. ἐγόεον ἐγόων, γοάω ῶ 468,18
γραικὸς 27,17
γραμμδικὸς d. γράμμα γράμματ 970,4
γραοσυδης 63,15
γραπῖον d. γράφω 261, 19
γραπῖ γραπῖα γραπῖον d. γράφω 261,22
γρεῶν, γρεῦς γρεός 149,3
γρεῦς p. γράες 149,3
γραφῖω d. γράφω 351,2
γραφῆσι ibidem
γρηγορέως, γρηγορέω 381,1
γρηῦς p. γρηῦς ἢ γρεῦς 142,38. 100,32
γρῆυς p. γράες 142,39
γριπὸυς d. γρίπος 993, 79
γριπώδμον, γριπόομαι 448,6
γρύζω d. γρὺ 973,65
γρυλίζω, grunnio 51, 19
γρύτη, fcruta 83,25
Γύης, Ϝ γύα ϗ γήτης ἀ. 276,18,19
γυμβῆς, γυμόομαι 579, 34
γυμνάδδομαι Bœot. γυμνάζομαι 28,6
γύνᾳ ἀ. γύναιξ, γυνὴ ἀ. 274,36
γυναῖκα γυνὴ ἀ. 275,1
τὴν γυναῖκα ἀ. τὶ γυναῖκα 273,32
γυναικάνδρεσσι 63,36
γυναικὶ, γυνὴ ἀ. 275,1
γυναικοκρατάμβοι, γυναικοκρατόομαι ἔμαι 445,25
γυναικὸς, γυνὴ ἀ. 275,1
γυναμμβῆς, γυναικαμμβῆς 63,1
γύναιξ ἀ. γυνή 274,36
γυναῖξι, γυνὴ ἢ γύναιξ ἀ. 359,39
γυνὶὺ p. γυναῖκα 283,33
γὺψ 100,17
γῶν I. γεῶν 97,28
γώνατε Dor. γόνατα 96, 22
γωνία 78,1
γῶνος 88,1

Universidad de Deusto
Biblioteca

Δ

Δᾶ Dor. γῆ 27,30
δάερ ἀ. δαὴρ 145,25
δαήμεναι Dor. δαῆναι, δαίω ἀ. 376,37
δαήσομαι 588,17
δαήσω 376,17
δαίνυ p. δαίνυθι 329, 8,& 393,40
δαισάμενος, δαίω 376, 20
δαίσασθαι 376,19
δαίσῃ ibid.
δαίσω 376,18
δαίσωμαι 376,19
δαΐφρον ἀ. δαΐφρων 268,9
δακεῖν, δάκνω ἀ. 363,12
δάκε I. ἔδακε 363,11
δάκνω d. δήκω 363,13
δάκον I. ἔδακον, δάκνω ἀ. 363,11
δάκρυον f. δάκρυ 274, 22
δακρυσίστακτος 63,33
δάκτυλος 49,31
δακὼν 363,12
δάμασσα poë. ἐδάμασα δαμάζω 529,39
δάμασσε p. ἐδάμασε ibi.
δαμάτερ Att. δήμητερ 15,11
δαμεὶς, δαμάαι 490,11
δάμεν poët. ἐδάμησαν 488,2
δαμῆναι 490,10
Δαὶ p. Ζεὺς 284,1
δανίσας, δανίζω τὸ δανείζω 527,18
δάπις 29,5
Δάρην, Δάρης Δάρου καὶ Δάρητος 276,18
δαρήσεται, δέρομαι 480,9
δαρήσομαι ibid.
Δάρητα, Δάρου & Δάρητος 276,18
δαρθεῖν, -θάνω ἀ. 337,45
δαρθήσομαι 337,44
δασάμενος, δαίω ἀ. 376,35
δάσασθαι ibid.
δασάσκετο poë. ἐδάσατο 376,33
δάσηται 376,34
δάσαντο p. ἐδάσαντο ib.
δατεῦντο p. ἐδατοῦντο, δατέομαι 468,16
δαφνῆς f. δαφνήεις 143, 39
Δέαται p. δέδεται, δέω ἀ. 364,8
δέγμενος p. δεδεγμένος 372,4
δεδάωσι Io. δεδαήκασι, δαίω ἀ. 376,23
δεδαήκα, δαίω ἀ. 376, 21
δεδαηκὼς ibid.
δεδάημαι 376,26
δεδαημένος 376,27
δεδαῆσθαι ibid.
δεδαίαται I. δέδαιται 376, 29
δεδαιδαλμένος, δεδάλλομαι 1002,48
δέδαον poët. ἔδαον, δαίει 376,38
δέδαρμαι, δέρομαι 567,3
δεδασμαι, δαίω ἀ 376, 30
δαίδασται ibid.
δεδαὼς Io. δεδαηκὼς ἢ δεδαικὼς, δαίω ἀ. 376,25
δεδαῶτε p. δεδαηκότε ἢ δεδαικότε 376,26
δεδέημαι, δέομαι ἀ. 363,6
δέδηγμαι, δεικνύω ἀ. 363,17
δεδείπναμεν I. δείπναμεν, δείπνημι 232,3
δεδειπνάναι I. δειπνάναι, δείπνημι ibid.
δεδεῖσαι p. δεῖσαι, δείδω 366,3
δέδειχα, δεικνύω ἀ. 363, 17
δεδεκτο I. ἐδέδεκτο, δέχομαι 301,6
δέδεμαι, δέω ἀ. 311,25, & 363,3
δεδεμένος 364,9
δεδέμηκα, δέμω 365,22
δεδεμὼν Io. ἐδεδεμὼν, δέω ἀ. 364,9
δεδέσθαι ibid.
δέδηα, δαίω 309,19, & 376,39
δέδηε 376,40
δεδῄειν δεδῄεις δεδήει I. ἐδεδήειν ει 311,10, & 376,40
δεδήσομαι δεδήσῃ δεδήσεται p. δήσομαι δήσῃ δήσεται, δέω 364,4
δέδηχα, δάκνω ἀ. 363,9
δεδῄωμαι, δηόομαι 576, 2
δεδῃωμένος 577,24
δέδια, I. δέδοικα, δείδω 364,39
δεδιήτηκα, διαιτέω 342, 32
δεδιητημένος 358,15
δέδιθι f. δεδίγηθι δείδω ἀ. 364,40,43
δέδιμεν f. δεδιαμεν 366,6
δέδιτε f. δεδιατε ibid.
δεδιὼς, δεδιότος I. δεδοιδὼς ότος, δείδω ἀ. 366,19
δεδμήκατο p. ἐδεδμήκατο, δμάω ἢ δέμω 368,35
δέδμηκα f. δεδεμηκα, δέ

δέμω ἢ δμάω 365,22, & 368,30
δέδμεμαι 368,31
δεδμημένος 569,36
δέδμητο I. ἐδέδμ. 368,33
δέδογμαι, δοκέω ἀ. 351, 45
δεδογμένα 352,2
δεδογμένος, η, ον ibid.
δεδοίγμεν f. δεδοικαμεν, δείδω ἀ 370,18
δέδοικα f. δέδοιδα 364, 37
δεδοκημένος p. δεδογμένος, δοκέω ἀ 351,40
δέδοκται, δοκέω ἀ 352,1
δέδομαι, δίδωμι 229,12
δέδορκα, δέρκω 303,30
δέδουπα, δουπέω 214,6
δέδραμαι, δράω 311,26
δεδράμηκα, τρέχω ἀ. 409,39
δέδροκα f. δέδορκα, δέρκω 303,30
δέδρομα, τρέχω ἀ 411,31
δέδυκα, διδύσκω ἀ 410, 39
δεδύημαι, δυνάω τὸ δυνάμαι 308,26
διδυστύχηκα, δυστυχέω 571, 31
δέη, δέομαι 449,11
δεηθεὶς, δεηθέντος, δέομαι ἀ 364,20, & 982,24
δεήθηναι 364,19
δεῆσαι, δεῖ ἀ. 364,34
τὸ δεῆσαν 364,35
δεήσας 364,34
δεήσει, δεῖ ἀ. 363,5
δεήσειε 364,33
δεήσειν 364,32
δεήσομαι, δέομαι ἀ. 363,4
δεῆσον 364,14
δεῖ, δέω 363,6
δέδεκτο p. ἐδέδεκτο, δέχομαι 301,6
δειδέχαται p. δεδεγμένοι εἰσὶ 301,10
δειδέχατο p. δεδεγμένοι ἦσαν 301,9
δείδια p. δέδια ἢ δέδοικα, δείδω ἀ 366,11
δείδιθι p. δέδιθι 364,43
δείδιμεν p. δέδιμεν 366, 14
δειδίμεν poët. δεδίεναι 366,17
δειδιὼς p. δεδιὼς 366,19
δείδοικα ἀ. δέδοιδα, δείδω 43,1. 366,13
δείκνυ f. δείκνυσι, δείκνυμι 363,15
δείκνυμι d. δείκω 363,20
δεικνίς, δείκνυμι 363,15
δεικνύω d. δείκω 363,20
δειμαίνω d. δεῖμος 967, 40
δειματόω d. δεῖμα δείματος 963,7
δείμομεν po. δείμωμεν, δέμω 306,20
δεῖν, δεῖ ἢ δέω 363,6
τὸ δεῖνα, ὁ δεῖνα, ἢ ὁ δεὶς δεινος 241,15
δείνατι 241,18
δείνατος ibid.
δεῖνι 241,15
δεῖνος ibid.
δεῖος po. δέος 42,15
δεῖξαι, δεικνύω ἢ δείκνυμι ἀ 363,15
δεῖξε I. ἔδειξε 588,24
δείξω 362,41
δειπνάναι, δείπνημι 232,1
δείπνημι d. δειπνέω ἢ δεινάω 231,39
δειρὴ po. δέρη 42,9
δείρω Æ. δέρρω 31,22
δεὶς p. δεῖνα 241,19
δεῖσα I. ἔδεισα, δείδω 366,3
δεῖσαι, δείδω 366,5
δείσας ibid.
δείσω, δείδω 366,1
δεκαπλάσιος d. 254,35
δεκαπλοῦς d. 254,33
δεκὰς d. 254,38
δεκαταῖος d. 254,43
δεκομαι I. δέχομαι 118, 36
δεκόμεθα Io. δεχόμεθα ibid.
δέκτο p. ἐδέδεκτο, δέχομαι 301,6
δέλεατος, δέλεαρ ἀ. 275,21
δένδρεσι ἀ. δένδροις, δένδρονυ 283,5
δεξαμένη, δέχομαι 520, 31
δεξιόωντο po. ἐδεξιῶντο, δεξιόομαι ῶμαι 220, 44,& 221,1
δέοντο I. ἐδέοντο, δέομαι 364,12
δέρη d. δέρω 969,99
δεσμὰ, δεσμὸς ἀ. 273, 27
δεσμὸν p. δεσμὸς 275, 26
δεσμὸς d. δέω 311,29
δεσμοὺς & δεσμὰ 275, 26
δέσποινα d. δεσπότης 251,24
δέσποτα, δεσπότης 973,71
δεσπότης d. ότης 251,24
δέσω, δέω 363,2
δεύεσθαι, δεύομαι τὸ δέομαι 364,16
δευίσεαι I. δεύησῃ, δεύομαι ἀ. 364,19

Universidad de Deusto
Biblioteca

δεῦτε ibid.
δεύομαι p. δέομαι 364, 16
δεύομαι ☞, δεύομαι τὸ δέομαι 364,17
δεύτατος d. δεύω τὸ δέω 260,3
δεύτερος d. 260,2
δέχθαι I. δεδέχθαι, δέχομαι 986,92
δέχνυσο I. ἐδέχνυσο, δέχνυμαι 469,17
δῆ δεῖ 364,21,22
δῆλός p. δήσης, δέω 359,10
δῆτε p. δεῖτε ἢ δήσετε, δεάω ἢ δέω 376,43
δηϊάσκον p. ἐδηϊσαν ἐδηϊώθην, δηϊάω ῶ 467,37
δηλόω d. δῆλος 988,6
Δημήτηρ Δημήτερος c. γῆ μήτηρ 980,73
Δημοσθένους D. Δημοσθένους, Δημοσθένης εος ους 119,10
δημότης d. 265,18
Διΐ p. Ζεύς 284,1
δήξομαι, δάκνω ά. 588, 21
δήω 362,39
δήομεν ἢ δήομεν p. δήσομεν, δέω ἢ δεάω ά. 359, 11. & 376,43
δηοίσασθαι, -ίζομαι 527, 33
δῆσαι, δέω 364,3
δήσας δήσαντος ibid.
δῆσαί p. δεῆσαι, δεῖ 364,32
δήσω, δέω 363,2
δηχθείς, δάκνω ά. 363,10
δῆω ἢ δήω p. δήσω, δέω 359,10. & 376,43
δῆων, δηόω τὸ δηίοω 442,19
Διά, Δις τὸ Ζεύς 275,6. & 284,2
Διαβεβηκότες, διαβαίνω ά. 586,8
Διαβεβηκὼς 586,7
διαβεβληκμένος, διαβάλλομαι ά. 586,33
διαβεβορυχομένως, διαβορυχόομαι 578,6
διαβεβρῶσθαι, διαβιβρώσκομαι ά. 587,11
διαβληθείς, διαβάλλομαι ά. 587,5
Διᾶγε D. διῆγε, Διάγω 332,28
διαγέγλυπται, Διαγλύφω 342,17
Διαγιάζοντες, Διαγιάω 446,42
Διᾶγον D. διῆγον. Διάγω 332,28
Διάδος, διαδίδωμι 228, 25
Διαδοθεὶς 589,16
Διαδῦναι 497,12
Διαθραύειν, διατρέχω ά. 508,44
Διαθράυω, διαδιαθράσκω ά. 375,42. 376,15
Διαθρᾶς 376,11
Διαθρήσηται 375,39
Διαθρήσομαι 375,36
διαθρήσοντες ibid.
διαθρήσομαι 375,38
διαθύς, διάθυμι 990,53. & 452,45
διαθύσασι, -θύω 588, 45
Διάϊ Διάω 448,31
διαείρω p. διειρώ, δίημι 323,25
διαζώστοιον p. διεζωσμένον, διαζώω p. 467,1
διαθεῖναι, διατίθημι 491, 43
διαθεὶς, διαθέντες 492,6
διαθεῖσι 492,28
διαθέρμω ☞ 494,5
διαθερμανθεὶς, διαθερμαίνομαι 566,6
διαθέσθαι, διατίθεμαι 493, 40
διαθηρῶντες, -εύω ῶ 446,43
διαθῆς, διατίθημι 491,37
διαθήσομαι 605,34
Διάθυε 493,9
διαθρῶν, διαθρέω ῶ 442,5
διαθώμεθα, διατίθημι 493, 19
διαθῶμαι 491,39
διαθῶν 493,22
διαιθέοντι I. διηθέντι, διαπέομαι 342,37
διαιτηθεὶς, διαιτάω 342, 35
διαιτῆσαι 342,34
διακείμενος, -εμαι 463, 32
διακεκναισμένος, διακναίομαι 581,35
διακέκοπται, διακόπτομαι 550,5
διακερτομεῖ, -μέω ῶ 446,3
διακεχληδὼς, διαχλαδάω 513,13
διακεχλιδὼς, διαχλιδάω ibid.
διακεχρημένος, διαχράομαι 569,39
διακεχρημένοι, διαχράω ά. 610,17
διακεχρημένος ibid.
διακεχυμένοι p. διακεχυθεὶς
διακεχύμενος 563,40
διακεχυμένοισι p. διακεχυθεῖσι 563,50
διακεχυμένοντε p. διακεχυθέντε 563,40
διακεχυμένοντες p. διακεχυθέντες 308,8
διακεχυμένοι p. διακεχυθεῖσι 563,35
διαλελῦσθαι, διαλύομαι 581,9
διαλελωβημένος, διαλωβέομαι 573,30
διαμήσας, -άπτω 518,45
διαμιμνήσασθαι, διαμιμνήσκομαι ά. 600,8
διαμπερὲς p. διαναπερὲς ἢ διαναπερθεῖν, διαναπέρθω 480, 25
διαμφοδήσαι, -δέω 535,2
διανασσήσας, -νίσσημι 495, 40
διανεῶσαι, -εόω 541,9
Διανιστέμενος, -αμαι ib.
Διαξανθεὶς Διαξανθεῖσα Διαξανθὲν, διαξαίνομαι 566,6
διαξιφίσασθαι, -ίζω 528,16
Διαπερὲς, Διαπερόμην ἢ Διαπερήσω 481,2
Διαπεφαυνθεὶς Διαπεφανθεῖσα, Διαπεφαίνομαι 566,7
διαπεφθίκησαι, -κέω 535,2
διαπερῶν, διαπείρω 544, 20
Διαπέσσω, διαπτήσω ά. 507,18
Διαπεφυζὼς, Διαφύζω 512,2
Διαπεφορημένος ☞, Διαφορέομαι 573,34
Διαπέφραδον p. διέφραδον, Διαφράζω 482,4
Διαπεφώνηκεν, Διαφωνέω 571,32
Διαπεφηκίσαι, -ίζω 526, 41
διαπονήσας, -νέω 535,30
Διαπορεμένος ☞, -έομαι 444,1
Διαπερᾶσθαι f. Διαπερᾶσθαι, Διαπέρω 480,23
Διαπτέψας, -έπω 518,6
Διαπτήσω, διίπτημι 389,28
Διαπτὰς Διαπτάντος 389,30
Διαπτάζω 389,44
Διαπτήσαντες 389,26
Διαπτήσας αὐτὸς ibid.
Διᾶρεν, διαίρω 545,29
Διαρρήδην I. διηρτημένως, διαιρέομαι 572,24
Διάρας, διαίρω 545,33
Διαρρέω c. Διαῤῥέω 399, 13
Διαῤῥήδην 21,5
Διαρζώσασι, -μέω 535,3
Διασταῖεις, Διασπάω 478,25
Διασαφέω d. Διασαφὴς 982,16
Διασαφήσας, -φέω ibid.
Διασηκῶσαι, -κόω 538,13
Διασκαλφήσαι, -φέω 535,3
Διασμηχθεὶς, Διασμήχομαι 553,30
Διασπαρεὶς, Διασπείρομαι 481,1
Διασσῦεν f. Διασσαίσασι, διΐσημι 495,34
Διαστελεῖς, Διαστέλλομαι 483,41
διαστάντες, διΐσημι 496, 26
διαστὰς 496,8
διαστείλας, διαστέλλω 543, 27
Διάστολον 543,21
διαστήσας, διΐσημι 594,28
διαστησόμενα 594,42
διαστήτην I. ἐστήτην 985,15
διαστραφῶσαι, διαστρέφομαι 479,44
διασυρῆσαι, -ύζω 526, 40
διασύρας, -ύρω 547,16
διασωθῆσαι, διασωίζομαι 594,22
διαφαλῶσαι, -άλλω 483, 20
διαχὰν, διέχω ά. 503,41
διαχάσσειν, διαΐσκω 484, 10
διατεθεὶη, διατίθημι 606,9
διατεθεὶς 606,25
διατεθμῷ ☞, διατείνομαι 564,9
διατεθμῶς d. ibid.
διατεμηκὼς, διατέμνω ά. 605,16
διατετμημένῳ ☞ 605,19
διατετραινὶς I. διαΐκτανεὶς, διαΐκτραίνω 545,1
διατετριφὼς, διατρίβω 549,24
διαυλῆσαι, -λέω 535,4
διαΐμπεθεῖν, διατέμνω ά. 605,26
διατμήξας, -ήγω 410,15
διατραγεῖν, -τρώγω 478, 38
διατραχὼν ibid.
διατρέπαντες, διατρέπω 378,1
διαφαγεῖν, διατρώγω ά. 509,24
διαφαῦσαι, διαφαύσκω ά. 607,34
διαφέρω 20,5
διαχυθεῖναι f. διαχυθεῖσαν διαχέω ά. 510,20
διαχυθεὶς 610,22
Δίδακτρον d. διδάσκω ά. 261,17
διδαξάμενον 375,30
διδάξομαι 375,28
διδόξω 375,15. 347,32

Universidad de Deusto
Biblioteca

διδυμόω d. διδύσκω 351,9
διδυσκήσω, -σκέω 351,10
δ.δυσκήσω 351,9
δ.δύσκω d. δαίω ἢ δύω 375,28
δίδη I. εἰδίδη, δίδημι 469, 11
δίδημι d. δέω ibid.
δίδοασι I. δ.δῶσι, δίδωμι 234,13
δίδοι D. δίδω ἢ δίδοῖ 235,18
διδοῖ p. δίδωσι 236,21
δίδοιν Æ. δ.δῶσι 236,15
δίδοιθά 109,31
διδόνυι D. διδῶσι 236,14
δίδοτ I. δίδοτο 238,13
δίδοκον ss ε p. εἴδων ως ω 228,15
δίδοτ A. δίδοῖ ἢ δίδοτο 235,18. & 238,13
δίδοτσι 229,4
δίδοῦσι 234,6
διδράσκω d. εδρᾶω 375, 31. & 409,37
διδράσω, διδρασκω ἀ. 375,17,32. & 411,6
διδυμαζόντες D. διδυμιτόκης p. διδυμοτόκος c. διδύμες τίκω 995, 3. & 61,4
διδυμόῦσα, -οῦω 434, 16
διδύσκω d. δύω 411,2
διδῶ, δίδωμι 238,26
διδωην διδώης δ.δῷη p. διδοῖμι διδοίης, διδοίη 359,25
δίδωδι p. δίδοδι 236,34
διδώσθι p. δώσθι 228,12
διδώσομβ p. δωσομβ ib.
δ.δώσω p. δώσω 228,11
δίδωυι D. δίδωσι 224,23
εἶδι I. εἰδίω, δείω ✕ δείδω 484,42
διέδην, διεβαίνω ἀ. 500, 45
διεβίω, διαβιόω ἀ. 501, 38
διεβίωσαν 537,39
διεγλυπ᾽ ἀ. διαγλυπτω, διαγλύφω 342,16
διεγνωκα, διαγινώσκω ἀ. 588,3
διέγνων 588,4
διεδειξε, διαδείκνυμι ἀ. 588,22
διέδεξε p. διέδωξε 588,23
διεδηλήσατο, διαδηλέομαι 536,38
διεδόθη, διαδίδωμι 589, 13
διεδρα D. διέδρη, διαδιδράσκω ἀ 502,29
διέδραν ἀ διέδρω, vel f. διέδρησαν 371,18,20
διεδρησαμεν 375,38
διέδυ, Δ.δύω, δύνω 497,33
διαζώγνυμεν, διαζώννυμι ἀ 592,22
διέζη A. διέζα, διαζάω ῶ 475,27
διεζώσιον p. διέζωον, διαζώω ἢ διαζάω 467,1
διεζωσμένοι, διαζωννύω ἀ. 592,33
διεθεὶς διέπω 323,34
διέθηκε, διαλύημι 492, 44
διέθεσαν 491,8
διέθηκαν ἀ. -ησαν 605,42
διέθηκε ἀ. -ησε 605,40
διέῃ, δίεμι ἀ. 318,10
διειδε. διαορᾶω ἀ 506,7
διειδενεγ f. διειδηκένεγ 602,8
διείλεγμαι A. διαλέλεγμαι, διαλέγομαι 552,3
διειλημμβ᾽ A. διαλελημι διαλαμβάνω ἀ. 598,28
διείληφα A. διαλέληφα 598,13
διειλιφασιν A. διειλέλιφασιν 598,23
διειλοκημιπέσαι, διειλοκημιπίζω 526,41
διείλον, διαιρέω ἀ. 499, 44
διεῖμαι δίημι ἀ 323,24
διειμβ᾽ 323,25
διειπαμβος, Δ.διαρρόω ἀ 584,6
διειπάμην 584,5
διεῖπε 584,3
δίειπε 584,5
διείρω I. διείρε, -ομαι 438,41
διείρηκε, Δ.διαρρέω ἀ. 584,24
διειρημβ᾽ 584,31
διείρηται 584,29
διεὶς δίεντες. δίημι 323,33
διεῖσ 323,24
δίεισι. δίειμι ἀ. 460,16
διεισήκε, δίεισημι ἢ διεισκω ἀ. 596,13
διεκαξδικίζω, διεκαξδικίζω 526,41
διεκοπῶσαι, διεκοπόω 540,14
διέκριθεν B. διεκρίθησαν, Δ.διακέκομαι 563, 28
διέλαχον. Δ.λαγχάνω ἀ. 391,32
διελεειν, διαιρέω ἀ. 500, 11
διελήλυθα A. διήλυθα, διέρχομαι ἀ 514,36
διεληλυθένεγ 514,40
διελήλυθώς 514,41
διελθεῖν 503,9
διελθὼν 503,17
διέλων, διαιρέω ἀ. 500, 14
διεμαρτύρω, Δ.μαρτύρομαι 547,17
διενέγκας, Δ.φέρω ἀ. 608,30
διενεγκη 608,24
διενεγκὼν 608,30
διενίωχα Att. διίωχα 412,37
διέξειμι c. Δ.ἐξ εἶμι 369,11
διεξελθεῖν, διεξέρχομαι ἀ. 503,8
διεξεπέρασαν, διεκπαίω 532,33
διεξέρρηξε f. διεξέηρε, διέξειμι ἀ. 369,12
διεπαρθένευσε, Δ.παρθενεύω 541,18
διεπαύσαντο, Δ.παύομαι 565,41
διεπερασμβ᾽, Δ.πέρω 525,20
διεπέφυδεν, διεπιφύω 482,4
διεπήδησε, Δ.πηδάω 532,28
διεπέρθε f. διεπάρθε Δ.πέρθω 480,27
διεπέρθορμβ᾽ f. διεπαρθορμβ᾽ 480,20
διεπραδον f. διέπαρβ. ibidem
διέπτην, διίπταμαι ἀ. 389,28
διερήκνυς, Δ.ῥήγνυμι ἀ. 604,20
διέρρωγα ἀ. -ῥηγα 399, 27
διέρρωγὼς ἀ. -ῥηγὼς 399, 28
διέσημαι διέσῃ, δίεμι ἀ. 589,30
διεσπεκλωμβήν, Δ.σπερκλόομαι 578,18
διέσυβε p. διεσύβε, διασύω τὸ Δ.σασύω 300,5
διεσχλιμβία, Δ.σχίζομαι 562,43
διεσχίλα διέσχλας, Δ.σχίζω 543,13
διεσχίλαβε 543,33
διέσχι, διέσχημι 494,28
διέσχικα 595,4
διέσχικε 595,5
διέσχιον, Δ.σχίζω 484, 38
διεστραμμβία, Δ.στρέφομαι 549,36
διεστραμμβοι ibid.
διεστῶσα Att. διεστηκῦα, διέστημι 236,4
διεστῶτα Att. διεστηκότα 595,43
διέσφηλε, Δ.σφάλλω 542,40
διετέθη, διατίθημι 606,7
διετέθησαν 606,8
διετνάμβη, Δ.τείνομαι 544,40
διεύθεν Att. διέθησαν, Δ.τίθημι 475,26
διέτμαγμβ B. διετμάγησαν, Δ.τέμνω ἀ. 508, 30
διέφασεν, Δ.φαύσκω ἀ. 607,33
διέφθορα, Δ.φθείρω 513,4
διέχασκεν, Δ.χάω ὡ. 610,11
διεωθένε Att. διεωθένε, διωθέομαι ἔμμι 473, 45
διεζήμβ᾽, διεζήμαι ἀ. 233,23
διηγνύωμεν, διεγνύομαι ῶμαι 254,23
διηκόσιοι I. Δ.κόσιοι 290,21
διηκοσιόμβος, Δ.κοσιόομαι 578,25
διηκοσιόμβως d. ibid.
διηλθον, διέρχομαι ἀ. 502,35
διηλιώσεις, διηλιόομαι 579,34
διηλλαγμβα, Δ.λλάττομαι 554,27
διημερῆσαι, διημερέω 538,5
διήνεγκβ᾽, Δ.φέρομαι ὡ. 414,12
διήνεχθη 982,22
διηνυσμβ᾽, Δ.νύσσομαι 560,24
διήνυσεν, Δ.νύω 380, 39
διηπάτημβ᾽, Δ.παπαίνομαι 569,22
διηπειλῆ, Δ.πειλέω ῶ 473,22
διῆρε. διαίρω 487,20
διέρεσε. διαρέττω 530,13
διηρημβ᾽, διαιρέομαι 574,6
διηρημβος d. ibid.
διήρκαζ 572,34
διῆς, δίομαι 485,10
διήτασε, διαιτάω 342,41
διήτησε 342,42
διήτημαι 342,34
διητώμβω διητῶ διητᾶβε 341,41
Δι. Δις ἢ Ζ ὡς ἀ. 275,6. & 284,2
δίεκασι, δίεμι ἀ. 320,27
δίεκασι, δίεμι ἀ. ibid.
διέντων διεὶς, διέντες, δίεμι ἀ. 461,3
διεῦ, διέμαι 462,33
διέπασι, δίεμι 462,6
διοικίζω d. δίκη 981,90

δικαιέστερος I.δικαιότερος d. δίκαιος 257,39
δικαίωμα Do.δικαιῦμα 103,21
δικαιοκρίτης 68,4
δικαιολογούμενος, δικαιολογέομαι ἔδικαι 444,1
δίκερως A.δίκερος 131,6
διλημμοίτοις p. διλήμμασι, δίλημμα 283,21
διλογῆσαι, -γέω 535,6
δίξα Æol.δίσσα 57,2
δίξ Io. Æol. δισσ- 57,1
διο f.διὸ 9,10
διογκεῖ, -κέω ῶ 446,3
δοιδα, διορῶ ἀ. 510,15
δοδε 515,13
διοίσεται, ἀμφίεμαι ἀ. 608,3
διοίσομαι ibid.
διοίσω 607,37
διολεσαι, διολλύω ἀ.601, 34
διολέσαι 601,27
διομόσασθαι, διόμνυμι ἀ. 601,44
Διονῦς d.Δυονύσιος 264, 26
δῖος, diuus 91,7
Διὸς, Δὶς ἡ Ζεύς ἀ.275, 6, & 284,1
διόσκυροι, διοσκύρω 60, 25
διπλάσι d. δύο 254, 33
διπλέη Io.διπλῆ 31,33
διπλήσι 35,20
διπλοῦς d.δύο 57,4.254, 31
δῖπον 91,21
δῖποδ.δίπους 274,10
δίπτ, δίπτυς 274,11
Δις p.Ζεύς 284,2
δίσκ., λίσκ 28,34
δίφιλ pro δίφιλ 41,35
διφρεῦσι 27,33
δίφρακ Laco. δίφρ 56,36
δίφρα, δίφρ ἀ. 273, 29
διχόμην p.διχομιόω, διχόμιον 282,28
ἡ δίψα & τὸ δίψ 281,7
διψιῶ D. διψαῶ ἡ διψᾶν, διψάω ῶ 215,21
διψῆς D.διψᾶς 213,21, & 18
τὸ δίψος f.ἡ δίψα 281,8
διωκηθῆω d. διῶκω 331, 16
διωμοσάμην διωμόσω διωμόσαιμι, διόμνυμι ἀ. 601,42
διανόμωσται, διανομάζομαι 558,17
διωνωμάρ, διοινόομαι 578,36
διώνυσ Dor. διόνυσ 96,23
διώρυχ, διωρύχω ῶ 473, 41
διώροφ d. ὄροφ 97,9
διώρυξ d.ὀρύσσω 96,24
διώρυχ, διορύπω 553, 41
διώσας, διωθέω ἀ.614,4
διώσιμαι 611,6
Δμηθεὶς δμηθέντα, δμηδῶ 368,36
δμηδήπ δμηδήπτω ibid.
δμωὰ d.δμωὸς 279,22
δμωὴ d. ibid.
δμωὸς d. δμωὰς δμωὸς 279,21
δνοφερῶν 23,9
Δοδωνάδι poët.ἐδωνάσι, δάζομαι 530,5
δοάσασθ poët. ἐδοάζετο, δοάσομαι τὸ δοάζομαι 333,4
δοῖεν f.δοίησαν 365,19
δοῖμ f.δοίημ, δίδωμι 365,18
δοκησετε p.δέξητε, δοκέω ἀ. 351,39
δοκίμωμι d. δοκιμάω 232,20
δόκω ἀ. δοκέω 385,15
δόμμ I. δοῦναι, δίδωμι 229,2
δόμμαι D.δοῦναι ibid.
δόμ- ἀ. δῶμα δόμησι 281,9
δόξαι, δοκέω ἀ.351,44
δόξας δόξασα 351,43
δόξη ibid.
δόξω 351,41,39, & 385,15
δόρας f.δέρυ 274,27
δορὶ p.δουρὶ ἢ δορΐ, δόρυ 281,31
δόρυς f.δόρε, τὸ δόρος 274,28
δὸς ἀ.δόσι, δίδωμι 235, 11, & 958,19
δόσαν I.ἔδοσαν 228,21
δόπς d. 381,34
δοτέρα d. δότης ἡ δοτῆρ 252,30
δοτῆς f.δότης 252,31
δοῦ A.δόσο, δίδωμι 259,6
δοῦναι 229, 2, & 235, 12
δμηπῶ, δμηπέω 214,5
δοῦρας f. δόρας ἢ δόρατα 274,27
δουρὶ p. δόρυ, δόρυσι 281,31
δοῦς, δίδωμι 235,5
Δραθεῖν f.δαμῆναι, δαμῆναι ἀ. 337,45
δρεμῶν, διδράσκω ἀ. 376, 14
δράκημα d.δράκων 251, 20
δρακεῖν f.δαρκεῖν, δέρκω 480,22
δράμω d.δράω 311,26
δραμεῖν, τρέχω ἀ. 411,29
δραμοῦμ D.δραμεῖν ibid.
δραμοῦμαι 409,40
δράνω, διδράσκω ἀ.375, 24
δραῦμ, δραίνω 545,26
δραχέαμβρ, δράσσομαι 523,34
δρομαῖ d.δρόμος 265, 12
δρομεῖσι, δρομοῦς ἀ. 155, 21
δρῶ, δράω 212,24
Δῦ I.ἔδυμι 497,35
δῦας d.δύο 254,37
δύεῖν, δύο 252,36
δῦῖν, δῦμι 497,37
δῦναι 497,41
δωμάρλω δώμαιο δώματο δώμαιμι 238,23
δώμη ἀ. δώμασε 306,31
δωμήσομαι δωμήση δωμήσεται 308, 26, & 970,9
δωώμαι, δωίη, δώτιμι 238,32
δύο ἀ. 254,12
δυοῖν, δύο 252,36,& 254,10
δυοκαίδεκα c.δυοκαὶ δέκα 254,25
δυοκαίδεκον p. δώδεκα 254,21
δὺς in compositione 262,4,& 71,13
δυὸς διαύτ, δύμι 497, 45
δύσιμ, δύω 540,41

δύσεθ p. ἐδύσεθ ἢ ἔδυε, δύσομαι τὸ δύω ἢ δῦμι 333,16
δυσηπίσωω, δυσαπιστέω ῶ 290,2
δυσηρέσωω, δυσαρεστέω ῶ 290,1
δυσθανὼν, δυσθνήσκω ἀ. 504,17
δυσὶ p.δυοῖν,δύο 254,14
δυσκλέα ἀ.δυσκλείαι,δυσκλεὴς δυσκλέος 273, 12
δυσπραξία c.πρᾶττω 261,11
δύσετε p.ἐδύσετε ἢ ἔδυε, δύσομαι τὸ δύω ἢ δῦμι 333,16
δύσσο c.δῖς σόος 993, 73
δυχεραίνας ες A.-αίνεμι-αίνας-αίνε. -αίνω 295,43
δυχεραίνητε 295,43
δυσχεραινῶ 295,42
δύσω, δύω ἢ διδύσκω ἀ. 332,22,& 410,39
δύω A.δύο 252,36
δυῶν p.δυοῖν,δύο 254,14
τὸ Δῶ τῷ δῶ p. δῶμα δώμαθ 124,18, & 281,8
Δᾠλω δᾴης δᾷη p. δοίλω δοίης δοίη, δίδωμι 358, 42,& 359,26
δώησι p.δῷ 228,37
δώομμ p.δῶμμ 497,10
δωροφάγες c. δῶρον φάγεμμ 981,89
δωσέρμεν D. δώσειν, δίδωμι 588,45
δῶσι ἢ δῶς I.δῶ 228,33
δῶσῖ D.δώσω 397,12
δώτειρα d.δώτης 252,32
δώτης p.δοτὴρ ibid.
δώτωρ p. δοτὴρ ἢ δότης ibid.
δώωσι p. δῶσι 228,36

E

Ε ὃς ἓ οἷ 240,2
Ε'α I. ἰῶ, εἰμι ἀ. vel pro ἔας ab ἐάω ῶ 316,25, & 288,29
ἐάᾳ p. ἐάῃ ἢ ἐάᾷ, ἐάω ῶ 220,28
ἔαγα f. ἦγα, ἄγνυμι ἀ. 333,24
ἐάγλω f.ἤγλω 333,26
ἐαγὼς f.ἠγὼς 333,36
ἔαδε ἢ ἔαδε f.ἤδε, ἄδω ἢ αὐδάνω ἀ. 331,33, & 336,24
ἔαδον ἢ εαδον f. ἦδον 336, 18
ἐαδὼς ἢ ἐαδὼς f. ἡδὼς 333,33, & 336,24
ἔακα I. εἰακα, ἐάω 288, 32
ἐάλωκα f. ἥλωκα, ἁλίσκομαι ἀ. 338,2
ἐάλωμαι f.ἥλωμαι ibid.
ἐάλων f.ἥλων 338,4
ἐαύδανον ἐαύδανες ἐαύδανε f. ἤυδανον ἤυδανες ἤυδανε, αὐδάνω 334,8
ἔαντιμ f.ἰῶντιμ, ἵημι ἀ. 334,13
ἔαξα f. ἦξα, ἄγνυμι ἀ. 333,25
ἔασσε ἔασας, ἢ ἔασπε ας f. ἦσα ἦσας, ἄδω ἢ αὐδάνω ἀ. 336,16,24
ἔασι I.εἰσὶ, εἰμι ἀ. 316,23
ἔασκε I. εἴα, ἐάω ῶ 288, 31
ἔασσα ἐάσας Dor. ἔσπε ἔσης, εἰμι ἀ 317,26
ἐάσω, ἐάω 288,30
ἔατιμ I. ἦντιμ ἢ εἶντιμ

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἤμην ἢ ἐννύω ἀ. 324, 20,& 344,33
ἑατο I. ἵω ἧ εἶτο, ἧμην ἢ ἐννύω ἀ. 324, 21, & 344, 34
ἑαυτὸν f. σεαυτὸν, ἑαυτῦ 241,1, & 10
ἑαυτῶν 241,6,8
ἑάφθην ἑάφθη p. ἥφθην ἥφθη, ἅπτομαι 334,9
Ἑβᾶ D. ἴθι, βαίνω ἀ. vel Laconicè pro ἴα ἤ ἴαι, ab ἐάω ῶ 501,6
ἑβάλετο, βάλλομαι 358, 17
ἑβάλησα, βάλλω ἀ 358, 11
ἑβα όμὸν 358,16
ἑβαλον 358,12
ἑβαν p. ἔβησαν, βαίνω ἀ. 369,28
ἑβαρυώπησαν, βαρυωπέω ῶ 339,31
ἑβατον Laconicè pro ἔκστον ab ἐάω 288,32
ἑβάφθην, βάπτομαι ἀ. 501,42
ἑβαφον 309,11
ἑβδομεύω d. ἑβδομος 254,42
ἑβλαστήκει, βλαστάνω ἀ. 337,39
ἑβολήμην, βάλλω ἀ. 358,25
ἑβόων, βοάω ἀ. 356,40
ἕβοντε 357,9
ἕβοσαν 357,20
ἕβοντε 357,9
ἑβόητο p. ἐβοᾶτο, βόησομαι τὸ βοάω 333,1
ἑβοιαν, βιόω ἀ 358,41, & 359,18
ἑβολόθην, βολίζω ἀ 309, 33
ἑβολον 309,32,& 11
ἑβολάκισμαι ἀ. βιβλάκωμαι, βλακόομαι 338,21,& 342,14
ἑβλαμμαι ἀ. βιβλαμμαι βλάπτομαι 342,15
ἕβλητο, βλαστάνω ἀ 337, 40
ἕβλαστον ibid. & 303,3
ἑβλαφθην, βλάπτομαι 309,37
ἕβλεπον, βλέπω 303,6
ἑβλιθόμην, βάλλω ἀ 358, 31
ἕβλητο p. ἐβέβλητο 358, 26
ἑβλιθόμην, βάλλομαι ἀ. 352,16
ἑβράδυνα, βραδύνομαι 561, 14
ἕβραχον ες ε, βρέχω ἢ βράσσω 478,9
ἑβρῶθην, βιβρώσκω ἀ 330, 21
ἕβρων ἕβρως ἕβρω 355, 23
ἑβώθη βοάομαι 579,4
Ἑγάμησα, γαμέω 360, 14
ἐγκαιώθην, καινόομαι 578, 42
ἐγγεγαα I. ἐγγέγηκα, ἐγγαάω τὸ ἐγγηγνομαι 237, 36
ἐγγεγυμνασμένος, ἐγυμνάζομαι 560,3
ἔγγιος d. ἐγγὺς 256,20
ἐγγυάω ἀ, -άτως d. 260,14
ἐγγύημι d. 256,20
ἐγγυήσω ἀ ἐγγυάω, d. 260, 14
ἐγδέσποσα ας ε p. ἐδύσπασα ας ε, δυσπάω 297,18
ἐγεγαμήκειν ἐγεγαμήκης ἐγεγαμήκη γαμέω 360, 16
ἐγεγήνεσαν A. ἐγεγήθεσαν, γήγομαι ἀ. 362,5
ἐγεγραφήκειν, γράφω γράφω 351,3
ἐγηγάομαι, γήγομαι ἀ. 359,41
ἐγήρα ς 968,78
ἐγήρα ς D. ἐγήρασας, γηράω 397,10
ἐγήρι, γήρομαι ἀ. 361,19
ἐγήρομαι 359,39
ἐγήρυα f. ἐγήρυσατο ib. ἐγηγερσίμιος ibid.
ἐγηρύσιμος 359,39
ἔγηρυτο f. ἐγήρατο 361,19
ἐγέρθην I. ἠγέρθην, ἐγείρω 367,40
ἐγρεῖν 367,35
ἐγήρεκα A. ἤγερκα 301, 42
ἐγήγερμαι A. ἤγερμαι ibid.
ἔγημα ἔγημας ἔγημε γαμέω ἀ. 352,4, & 359, 29
ἐγήρας ἐγήρα, γηράω ῶ, το γηράσκω 347,42
ἐγκαθεζεῖν, ἐγκαθεδρεύω ἀ. 1002,49
ἐγκαθεδρυμῶ, ἐγκαθεδρύομαι 581,14
ἐγκαθέσω, ἐγκαθέω 39-, 34
ἐγκαινακήσεις I. ἐνεκαινακίσας, ἐγκαινακίσομαι 536,19
ἐγκαὶ ἐγκάτοις, τὸ ἔγκαρδον 283,5
ἐγκαθιαῶναι, ἐγκαθιάω ἀ. 501,41
ἐγκαθελειμμένον, ἐγκαθαιρεθησόμενον, ἐγκαθαιρέομαι 549,17
ἐγκατειλιγμένον, ἐγκαταειλίσσω ἀ 599,27
ἐγκαθαπτέξω, -άσω 522,2
ἐγκαθαπτέσθη, ἐγκαθαπτέσθαι ἀ. 604,35
ἐγκατέδυν, ἐγκαταδύομαι 497,30
ἐγκατελημμένῳ A. ἐγκαθειλημμένῳ, ἐγκαθαιρεθησόμενος ἀ. 598, 29
ἐγκατέλιπε, ἐγκαταλείπω 484,44
ἐγκαθεκεῖ, -κέω ῶ 446,5
ἐγκαταστάθη, ἐγκαθίστημι, ἐγκαίω ἀ. 596,36
ἐγκεκαυμένῳ 596,44
ἐγκαυσεν 78,6
ἐγκεκλεισμένῳ, ἐγκλείω 550,17
ἐγκέκλεικα, ἐγκλείω ἀ. 390,33
ἐγκεκοισυρωμένως, -ρωμένη ἐγκοισυρόομαι 578,7
ἐγκεκραγότες, ἐγκεκράζω 512,36
ἐγκεκυφότες, ἐγκύπτω 550,2
ἐγκεκωμίακα, ἐγκωμιάζω 295,35
ἐγκεραύσασα, ἐγκερανυμι ἀ. 345,3
ἐγκεχαλινωμένῳ, ἐγχαλινόομαι 578,9
ἐγκέχοδα, ἐγχέζω 512,40
ἐγκεχυρασμένον, ἐγχυράζομαι 338,16. 339,36
ἐγκραγότες I. ἐγκεκραγότες ἐγκράζω 512,36
ἐγκελήνεμ, -ίνομαι 563, 32
ἐγκυκλέομῶ, ἐγκυκλόομαι ὅμην 444,45
ἔγκυμ 55,12
ἐγκύρσας Æ. ἐγκύρσας, ἐγκύρω 403,38
ἐγκωμιασθείς, -άζω 295, 36
ἔγκωμι pro ἔγκειμι ἔχθι 21,10
ἔγνωκα, γινώσκω ἀ. 286, 6. & 360,8
ἐγνωκὼς, ἐγνωκότος 362, 20
ἔγνων 235,5.& 328,9. & 360,8
ἔγνωσα 362,26
ἔγνωσαν 362,25
ἐγνώσθην 307,38. & 362,22
ἔγνωσμαι 219,44. & 307,39
ἐγνωσμῶ 362,22
ἔγρεθε p. ἠγείρθη, ἐγείρομαι 372,11
ἐγρήγορα γρηγορέω 379, 11
ἐγρηγόρει 380,45
ἐγρηγόρκα 286,7
ἐγρηγόρθαι p. ἐγρηγορέναι 372,12,15
ἐγρηγόρθασιν D. ἐγρηγόρεσιν 40,21
ἐγρηγόρθε pro ἐγρηγόρατε 111,31
ἐγρηγορῶ d. ἐγρήγορα 379,12
ἐγρήγορως, -γορότος 381,1
ἐγρόμην f. ἐγειράμην 372, 10
ἐγρόμῶ f. ἐγείρομαι 372,11
ἐγχεανὼν, ἐγχάσκω ἀ. 510,33
ἐγχείμυρος 63,28
ἔγχελυς anguilla 49, 19
ἐγχέσπωρος 63,33
ἐγχέλυπος 63,30
ἐγχέω 55,12
ἐγχρίψω, -ίπτω 519,4
ἔζωγε A. ἐζώ 242,22
ἐζῴδει f. ἐζώ οἶδα 377,1
ἐζῴωμεν f. ἐζώ οἴομεν ibid.
ἐζῶν D. ἐζώ 243,33
ἐζων Æ. ἐζώ 243,34
ἐζώνυε D. ἐζώ 243,35
ἐζώνυν D. ἐζώ 243,33
Ἑδάω δαίω ἀ. 376,36
ἔδαηκα, δάσκω ἀ. 362,40
ἐδάμην, δαμάω 487,44
ἔδαμον 487,43
ἔδαρθον, δαρθάνω ἀ 337, 44
ἔδαρκον, δέρκω 302,36
ἔδαρδον, δέρω 178,8. & 409,34
ἔδαφος pro ἔλαφος 49,34
ἔδδεισα ας ε p. ἔδεισα δείδω 366,2. 986. 109,
ἐδδέγμην p. ἐδεδέγμην, δέχομαι 301,8
ἐδεδέμην, δέω ἀ. 364,10
ἐε δίεν ἐς ἑ I. ἐδεδίκειν εις ἑ, δείδω ἀ. 366,7
ἐδέδμενος, δέμω ἢ δμάω 368,32
ἐδεδίκειν f. ἐδεδίδειν, δείδω 514,33

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐδεδύκεσαν A. ἐδεδύκεισαν διδύσκω ἀ. 410,40
ἐδεήθην, δέομαι ἀ. 363,5
ἐδέησα, δέω ἀ. 364,14
ἐδέησαν ibid.
ἐδέησε, δεῖ ἀ. 363,7
ἐδέθην, δέω ἀ. 311,26. & 363,3
ἔδει A. ἔδῃ ἢ ἐδῇ, ἔδω 311,12
ἔδει, δεῖ 364,20
ἐδείδιμεν p. ἐδεδίειμεν, δείδω ἀ. 366,16
ἐδείδισαν p. ἐδεδίεισαν 366,9
ἐδεικώθησαν, δεικόομαι 579,10
ἔδειμα, δέμω 306,19
ἐδείμαντο 544,10
ἐδείματο 544,9
ἐδειμάτων, δειματόω ῶ 471,17
ἔδειξα, δείκνυμι ἀ. 362,44
ἔδειραν, δέρω 544,24
ἔδεισα, δείδω 366,1
ἐδεῖται, ἕζομαι 390,18
ἔδεκτο p. ἐδέδεκτο, δέχομαι 301,6
ἐδέμεναι D. ἔδειν, ἔδω 377,41
ἐδῇ, ἕζομαι 390,18
ἔδηα p. ἔδησα, δέω 359,12
ἔδηδα A. ἦδα, ἔδω 377,27
ἐδήδοκα f. ἔδηκα ἢ ἧκα, ἔδω 298,4. 377,27
ἐδηδοκὼς f. ἐδηκώς 378,2
ἐδήδομαι f. ἔδησμαι ἢ ἧσμαι 298,4
ἐδηδὼς A. ἠδὼς 378,2
ἔδηκα A. ἧκα 298,3. & 377,26
ἔδησα ἔδησας ἔδησε, δέω 364,2
ἔδησαν 364,3
ἐδήχθην, δάκνω ἀ. 363,10
ἐδίδαξα, διδάσκω ἀ. 375,16
ἐδιδαξάμην 375,29
ἐδιδάσκησα, διδασκέω τὸ διδάσκω ἀ. 351,10
ἐδίδου A. ἐδίδω ἢ ἐδίδοσο ἐδίδοο, δίδωμι 234,21. & 237,43
ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου A. ἐδίδωνως ω 234,22, & 21
ἔδιε δείω τὸ δείδω 484,42
ἔδμεναι poët. ἔδειν, ἔδω 378,1
ἔδνω, δνῶμι 471,19
ἐδόθην, δίδωμι 238,7
ἐδολιοῦσαν B. ἐδολίοον, -ίουν δολιόω 303,34
ἔδομαι ἀ. ἐδοῦμαι, ἔδω 218,21. & 309,22. & 377,27
ἔδομεν, δίδωμι 235,10
ἔδον D. ἔδοσαν 224,25
ἔδονται ἀ. ἐδοῦνται, ἔδω 435,21
ἔδοντι D. ἔδουσι 998,46
ἔδοξα ἔδοξας ἔδοξε, δοκέω ἀ. 351,41
ἔδοξαν 351,42
ἔδοτον, δίδωμι 235,10
ἔδου Att. ἔδοσο ἢ ἔδοο 239,4,5
ἐδοῦμαι ἐδῇ ἐδεῖται, ἕζομαι 390,18
ἔδουπον, δουπέω 214,5. & 303,4
ἔδρα f. ἔδρασα, vel D. ἔδρη, διδράσκω ἀ. 375,34. & 376,13
ἔδραθον p. ἔδαρθον, δαρθάνω ἀ. 337,45
ἔδρακον p. ἔδαρκον, δέρκω 302,37
ἔδραμεν D. ἔδρημεν, διδράσκω ἀ. 376,13
ἔδραμον, τρέχω ἀ. 409,39
ἔδραν f. ἔδρησαν ἢ ἔδρασαν ἢ ἔδρασε vel D. ἔδρην, διδράσκω ἀ. 376,13
ἔδρασα, διδράσκω ἀ. 375,34
ἐδρύφην, δρύπτω ἀ. 310,24
ἔδρυφον 310,23
ἔδυν, δύμι 224,28. & 235,2
ἔδυνεν 465,14
ἐδυνάσθην, δυνάζομαι τὸ δύναμαι 307,40
ἐδυνήθην, δυνάομαι τὸ δύναμαι 308,1
ἐδυσόμην, δύσομαι τὸ δύω 332,21
ἐδυσφήμησα ας ε, δυσφημέω 295,40
ἐδυσχέραινονες ε, δυσχεραίνω 295,41
ἐδυσχέρανα 295,42
ἔδωκα ἀ. ἔδωσα, δίδωμι 234,29. & 302,8
ἔδων 228,20. 234,35
ἔδωνται, ἔδωμαι 435,20
Ἔε I. ἒ, ὃς ἣ οἷ 243,1
ἔεδνα p. ἔδνα 31,15
ἐείδετο p. εἴδετο, εἴδομαι 471,23
ἔεικται p. εἶκται, εἴκω 299,31
ἔειπα p. εἶπα, ἔπω τὸ ἀγορεύω ἀ. 298,17
ἔειπον p. εἶπον 299,33
ἔεις p. ἧς, εἰμὶ ἀ. 316,28
ἐεισάμενος p. εἰσάμενος, εἴδω 378,9
ἐεισάμην p. εἰσάμην 378,7
ἐεισάμην p. εἰσάμην, ἕω ἢ ἐννύω ἀ. 344,17

ἐεισάσθην p. εἰσάσθην, εἶμι ἀ 319,4
ἐεισάτην poët. εἰσάτην 319,3
ἔελμαι p. ἐλήλαμαι, ἐλαύνω 334,18
ἐελμένος 334,21
ἔελπετε, ἐέλπω τὸ ἔλπω 433,33
ἔελποιμι 433,34
ἔελσαι p. ἐλάσαι, ἐλαύνω ἀ. 384,3. & 334,22
ἐέργαθον p. εἴργαθον, εἰργάθω 334,30
ἔεργμαι p. εἶργμαι, εἴργω 334,17
ἐεργμένος p. εἰργ. ibid.
ἔερμαι p. εἶρμ. εἴρω 334,15
ἐερμένος p. εἰρμένος 334,16
ἔερτο p. εἶρτο 334,14
ἔες p. ἧς, εἰμὶ ἀ. 316,28
ἐεσάμην p. εἰσάμην, ἕω ἢ ἐννύω ἀ. 334,32
ἔεστο p. εἶστο 334,30
ἔζευγμαι, ζεύγνυμι ἀ. 335,1
ἔζη D. ἔζα, ζάω ῶ 213,21
ἐζημίωμαι, ζημιόομαι 576,10
ἐζημιωμένοι 578,13
ἔζην ἔζης p. ἔζων ἔζας, ζῆμι τὸ ζάω 215,33
ἐζύγην, ζεύγνυμι ἀ. 335,7
ἔζυγον 335,6
ἔζωον I. ἔζων, ζώω τὸ ζάω 215,34
ἐζωσάμην, ζωννύω ἀ. 345,38
ἔζωσμαι 345,41
ἐζωσμένοι 345,43
ἐζωσμένος ibid.
ἔη I. ᾖ, εἰμὶ ἀ. 317,16
ἔη p. ἦ, ὃς ἢ ὅν 244,19
ἔηκα p. ἧκα, ἵημι ἀ. 298,16
ἔην p. ἦν, εἰμὶ ἀ. 316,33. & 979,31
ἐήνδανον ες ε p. ἤνδανον, ἁνδάνω 334,8
ἔησθα p. ἧς ἢ ἦσθα, εἰμὶ ἀ 316,40
ἔησι I. ᾖ, εἰμὶ ἀ. 317,19
ἔητε I. ἦτε, ἵημι 322,45
Ἔθαλον, θάλλω 482,41
ἐθανατώθητε, θανατόομαι 579,8
ἔθανον, θνήσκω ἀ. 385,22
ἔθαψα, θάπτω 385,2
ἐθεὶς ἐθέντος, ἵημι ἀ. 323,32
ἐθελήσεις, ἐθέλω ἀ. 386,11
ἐθέλησθα Æol. ἐθέλῃς 386,8
ἐθελήσω 386,11
ἔθεμεν, τίθημι ἀ. 235,9
ἔθεν A. ἕ, ὃς ἣ οἷ 242,26. & 243,6
ἔθεν B. ἔθεσαν, τίθημι 224,21
ἔθεο I. ἔθετο 239,4
ἔθευ D. ἔθου ἢ ἔθεσο 239,5
ἐθηεῖτο I. ἐθεᾶτο, θηέομαι τὸ θεάομαι 220,15
ἐθηεῦντο poët. ἐθηοῦντο ἢ ἐθεῶντο 220,12
ἐθηήσαντο Ion. ἐθεάσαντο 220,17 (471,3
ἐθηῆτο ἢ ἐθηεῖτο I. ἐθεᾶτο
ἔθηκα ἀ. ἔθησα, τίθημι 224,19. & 234,29. & 302,8
ἔθηλε, θάλλω 542,38
ἔθην, τίθημι 224,20. & 234,34
ἔθην, ἵημι ἀ. 320,14
ἐθῆναι 323,31
ἐθηράσθη, θηράομαι 508,30
ἐθίσας αντος, ἐθίζω 288,38
ἐθισθεὶς 228,41
ἐθλάσθησαν, θλάω 342,20
ἔθλασμαι ἀ. τέθλασ. 342,19
ἐθοινήσατο, θοινάομαι 533,17
ἔθορον, θορέω 489,2
ἔθου A. ἔθεσο, τίθημι 239,5
ἐθόωσα, θοάω ἀ. 387,28
ἐθραύσθη, θραύομαι 582,1
ἔθρεξα, τρέχω ἀ. 411,25
ἐθρέφθην, τρέφω ἀ. 304,27
ἔθρεψα ibid.
ἐθρεψάμην 304,28
ἐθῶ ἐθῆς, ἐθῇ, ἵημι ἀ. 323,30
ἐθῶσι ibid.
Εἶ, εἰμὶ ἀ. ἢ εἶμι ἀ. 306,35. & 315,31. & 317,15,33,37
εἴα, ἐάω ῶ ἀ. 288,29
εἶα, εἶμι ἀ. 317,40
εἴακα, ἐάω 288,32
εἴαρ εἴαρος p. ἔαρ ἔαρος 272,3
εἴασα, ἐάω ἀ. 288,31
εἴασκον poët. εἴων, εἰάω ἢ ἐάω ῶ 467,32
εἶαι p. ἦνται, ἕω ἢ ἧμαι ἀ. 324,20. 344,33
εἴατο p. ἦντο 324,21. & 344,35
εἰάω p. ἐάω 288,28
εἴβειν p. λείβειν, λείβω 386,18
εἶδα f. εἴδηκα, εἴδω ἀ. τὸ ὁράω 377,32
εἰδάλλεται, -λλομαι 434,30
εἴδατος, εἶδαρ ἀ. 275,20
εἰδείην, εἴδω ἀ. 377,37
εἴδειν 377,33

εἰδέ

Universidad de Deusto
Biblioteca

εἰδέναι 377,32
εἰδέω p. εἴδω 385,14,18
εἴδη, τὸ εἶδος εος 264,32
εἴδημι p. εἰδῶ 385,18
εἰδήσω, εἰδῶ ἀ. τὸ ὁράω 377,31
εἴδομεν p. εἰδωμεν 378,39
εἶδον 302,33. 377,34
εἶδος quid 988,20. & & 998,1
εἴδοσαν B. εἶδον, εἴδω τὸ ὁράω 303,12
εἰδύλλια d. εἶδος 264,32
εἰδύλλιον d. 264,31
εἰδῶ, εἴδω τὸ ὁράω 378,37
εἰδὼς f. εἰδηκὼς 377,33
εἶε, εἶμι ἀ. 319,12
εἶεν I. εἴηταν, εἰμι ἀ. 308, 35. & 316,5
εἴη p. ᾖ εἰμὶ ἀ. ἢ εἶμι 317, 16
εἴη p. ᾖ, ἵημι ἀ. 320,2
εἴην εἴης εἴη, εἰμι ἀ. 316, 33
εἴην εἴης εἴη, ἵημι ἀ. 320,1
εἴθην f. ἔθην 320,16
εἰθῆναι f. ἐθῆναι 323,31
εἰθίζεο I. εἰθίζου, εἰθίζομαι τὸ ἐθίζομαι 288,42
εἴθιζον, ἐθίζω ἀ. 288,37
εἰθικὼς 288,39
εἴθισα ας ε 288,37
εἰθίσθην εἰθίσθης 288,40
εἴθισμαι 288,39
εἰθισμένος ibid.
εἶκα, εἴκω 299,23
εἶκα B. ἧκα, ἵημι 319,25
εἰκάζω d. ἡ εἰκὼ 988,7
εἴκασι, εἴκω 389,9
εἴκασι, ἵημι ἀ. 321,33
εἴκατι D. εἴκοσι 254,29
εἴκειν. εἶμι ἀ. 317,19
εἰκέσθαι p. ἱκέσθαι, ἱκνέομαι οῦμαι ἀ. 504,29
εἰκὸς εἰκότος, εἴκω 299,21
εἰκοτολογῆσαι, -γεω 535,6
εἰκτὴν p. εἰκέτην, εἴκω 372,32
εἴκτο p. εἴκετο 372,36
εἴκων 433,40
εἰκὼς εἰκότος 299,21
εἰκὼς, ἵημι ἀ 319,26
εἷλε, αἱρέω ἀ. 355,10
εἴλεγμαι A. λέλεγμαι, λέγομαι 307,28. & 342,29
εἰλεγμένοι A. λελεγμένοι ibidem
εἵλετο, αἱρέομαι ἀ. 355,23
εἵλεαντο D. εἰλοῦντο, εἱλέομαι οῦμαι 220,18
εἰλήλουθα p. ἐλήλυθα ἢ ἤλευθα, ἐλεύθω τὸ ἔρχομαι 298,38
εἰλήλουθμεν p. ἐληλύθαμεν 299,2
εἴλημμαι A. λέλημμαι, λαμβάνω ἀ. 392,5
εἰλημμένος A. λελημμένος 392,6
εἴληπτο A. λέληπτο ibid.
εἴληφα A. λέληφα 392,2
εἰληφέναι A. λεληφέναι 392,3
εἰληφὼς A. λεληφ. 392,4
εἴληχα A. λέληχα, λαγχάνω ἀ. 391,31
εἵλιγμαι, εἱλίσσομαι 553, 45
εἱλιγμένος 554,5
εἷλκε, ἕλκω ἀ. 288,12
εἱλκόμην, εἵλκου εἵλκετο, ἕλκω ἀ. 288,13
εἷλκον εἷλκες εἷλκε 288, 12. 302,30
εἵλκυζον, ἑλκύζω 288,15
εἵλκυκα, ἑλκύω ἀ. 288,16
εἵλκυον 288,15
εἱλκύσθην 288,17
εἵλκυσμαι 288,16
εἱλκωμένος, εἱλκόω ἢ ἑλκόω ἀ 576,30
εἱλόμην εἵλου εἵλετο, αἱρέω ἀ. 355,22
εἷλον εἷλες εἷλε 302,31. & 355,10
εἵλοντο 355,23
εἴλοχα A. λέλεχα, λέγω 307,28. & 342,27
εἰλοχέναι A. λελεχ. 342, 27
εἰλοχὼς A. λελεχὼς 342, 28
εἷλχα, ἕλκω ἀ. 288,11
εἷμα d. ἕω ἢ ἐννύω ἀ. 382,1
εἷμαι, ἕω ἢ ἵημι ἢ ἐννύω ἀ. 286,30. 320,9. 344,31,39. 381,37
εἵμαρμαι ἢ εἵμαρμαι A. μέμαρμαι, μείρομαι 298,25. & 299,42
εἱμαρμένη ἢ εἱμαρμένη A. μεμαρμένη 299, 41,43
εἱμαρμένος A. μεμαρ. 299,38
εἵμαρται Att. μέμαρται 299,36
εἵμαρτο Att. ἐμέμαρτο 299,37
εἰμὲν p. ἐσμὲν, εἰμὶ ἀ. 316,22
εἶμεν f. εἴημεν 308,36
εἴμεναι p. εἶναι 317,24
εἱμένος, ἕω ἢ ἐννύω ἀ. 344,28. & 381,38
εἰμὲς D. ἐσμὲν, εἰμὶ ἀ. 316,22
εἵμην εἷ. εἷτο, ἵημι ἢ ἕω ἀ. 320,22. & 381,38
εἰμι d. ἕω 315,24
εἶμι d. ἕω 317,30
εἷμμαι, ἕπομαι ἀ. 288, 26

εἶν

εἶν p. ἦν, εἰμὶ ἀ. 316,28
εἶν, εἶμι ἀ. 317,37
εἶναι, εἰμι ἀ ἢ εἶμι ἀ. 316,11. & 318,11
εἶναι, ἵημι ἀ 320,3
εἶνται, ἵημι ἢ ἕω ἀ. 320,10. 344,32
εἶντο, ἵημι ἢ ἧμαι ἢ ἕω ἀ. 323,28. & 324,18, 20. & 344,34
εἶξα, εἴκω 299,26
εἶξαι p. εἶξαν ἢ εἴκασι, εἴκω ibid. & 389,7
εἷο p. οὗ 242,30. vel ab ἵημι ἀ. 320,22
εἴομεν p. ὦμεν, εἰμι ἀ. 317,17
εἷον εἷες εἷε, εἶμι ἀ. 319,12
εἷον εἷες εἷε, ἵημι ἀ. 321, 30
εἷπα, ἕπω ἀ. τὸ ἀγορεύω 302,7
εἵπαιμι 302,14
εἵπας εἵπαντος 302,15
εἱπάτω ibid. & 377,39
εἰπὲ 286,25. 305,38
εἶπε 289,9
εἰπεῖν ibid.
εἴπεσκε I. εἶπε 289,10
εἴπησθα Æ. εἴπης 289,9. & 315,36
εἴποιμι εἴποις εἴποι 289, 8
εἰπόμην ἕπομαι ἀ. 288, 25
εἰπὸν D. εἰπὲ ἕπω τὸ ἀγορεύω ἀ. 180,6. 379,1
εἶπον 286,25. & 302, 14,31. & 377,39
εἴπω εἴπῃς, εἴπῃ 289,9
εἰπὼν 286,25
εἰργαζόμην εἰργάζου εἰργάζετο, ἐργάζομαι ἀ. 288,43
εἰργάζοντο 288,44
εἰργάθω d. εἴργω 331,16
εἰργασάμην, ἐργάζομαι ἀ. 289,2
εἰργάσθην, εἰργάσθης εἰργάσθη 289,5
εἴργασμαι 289,4
εἰργασμένος ibid.
εἴργασται ibid.
εἴργμαι, εἴργομαι 551,43
εἰργμένοι 551,44
εἰργμένος 552,4
εἰρεαι Ion. εἴρῃ, εἴρομαι 381,3
εἰρέαται I. εἴρηνται, ἀγορεύω ἀ. 354,24
εἴρεο Ion. εἴρου, εἴρομαι 381,4
εἰρέθην, ἀγορεύω ἀ. 286, 32
εἴρηκα 286,31. 354,22
εἴρημαι ibid.
εἰρημένα 354,25
εἰρήσθω ibid.
εἴρηται 354,23
εἰρόμενος, εἴρομαι 435,23
εἴρπυζον, ἑρπύζω 288,23
εἴρπυκα 288,24
εἰρύατο I. εἴρυντο, ἐρύω 288,36
εἴρυκα 288,35
εἴρυον 288,34
εἴρυσα ibid.
εἶρφα, ἕρπω ἀ. 288,22
εἴρχαται I. εἰργμένοι εἰσὶ 551,44
εἰρχθεὶς, εἴργομαι 552,39
εἰρχθῆναι 552,36
εἰρχθήτω 552,35
εἶρψα 288,22
εἰρώτων εἰρώτας εἰρώτα I. ἠρώτων ας α, ἐρωτάω ῶ 287,41
εἰς ἐλλειπτικῶς 961,68. & 971,23
εἰς p. εἶ, εἰμι ἀ. 316,19
εἷς, εἶμι ἀ. 317,33
εἷς ἐντος, ἵημι 320,6
εἶτα, εἶμι ἢ εἴδω 318,3. & 378,7
εἶσα ας ε, ἕω ἢ ἐννύω ἀ. 344,11. & 381,38
εἰσαγηοχὼς, εἰσάγω ἀ. 584,44
εἰσαίμην εἴσαιο εἴσαιτο, εἴδω 378,8
εἰσάμην εἴσω εἴσατο 378,7
εἰσάμην, ἕω ἀ. 344,16
εἰσανιὼν, εἰσάνειμι ἀ. 461,9
εἰσαχθῆναι, εἰσάγομαι 552,36
εἰσβήσας, εἰσβαίνω ἀ. 585,43
εἴσεαι I. εἴσῃ, εἴδω 378,4
εἰσέδην, εἴσδομι 497,31
εἴσεισι, εἴσειμι ἀ. 460,17
εἰσελθεῖν, εἰσέρχομαι ἀ. 503,9
εἰσέλθωμεν 503,6
εἰσενεγκάτω, εἰσφέρω ἀ. 608,20
εἰσενεγκεῖν 608,23
εἰσενέγκῃς 958,24
εἰσένεγκον 608,21
εἰσένθωμες D. εἰσέλθωμεν, εἰσέρχομαι ἀ. 503,6
εἰσερρύη, εἰσρέω ἀ. 507, 42
εἴσεται, εἶμι ἀ. 318,23
εἰσέφρησα, εἰσφέρω ἀ. 414,16
εἰσήγγειλε, εἰσαγγέλλω 543,16
εἰσήει, εἴσειμι ἀ. 590,33
εἰσήειν 590,29
εἰσῆλθον, εἰσέρχομαι ἀ. 502,36
εἰσήνεγκα, εἰσφέρω ἀ. 608,13

εἰσή

Universidad de Deusto
Biblioteca

εἰσῆ εγκον 608,21
εἰσῆξα, εἰσαίσσω 521,19
εἶσθα Æ. εἶς εἶμι ἀ. 318, 38
εἶσθ, ἵημι ἀ. 323,21
εἶσι, εἶμι ἀ. 317,34
εἰσὶ εἰμὶ ἀ. 315,32
εἰσίασι I. εἰσῖσι, εἰσέμι ἀ. 317,36
εἴσιδε ἢ ἔσιδε, εἰσοράω ἀ. 506,21
εἰσιέναι ἢ ἐσιέναι, εἴσειμι ἀ. 460,39
εἴσιθι 460,26
τὰ εἰσιόντα 461,38
εἰσίωμεν 461,34
εἰσκεκοισυρωμένος εἰσκεκοισυρωμένη, εἰσκοισυρόομαι 578,9
εἴσκω d. εἴδω μ. εἴσω 378,5
εἴσομαι εἴση εἴσεται, εἶμι ἀ. ἢ εἴδω 318,23, & 377,29
εἴσομαι, εἴω 318,24
εἴσται, ἔω ἢ ἐννύω ἀ. 344, 31
εἰστήκειν, ἑστήκω ἀ. 286,27
εἰστίακα, ἑστιάω 288,28
εἰστίων 288,26
εἶστο, ἔω ἢ ἐννύω ἀ. 334,31
εἴσφρες, εἰσφέρω ἀ 413,1
εἰσφρήσας 414,17
εἰσφρήσασθαι 414,18
εἰσφήσω 413,3
εἴσω, εἴδω 378,4
εἶτε f. εἴητε, εἰμὶ ἀ. 308, 37
εἴτι p. εἰ κατὰ τι 1000,27
εἴτω εἶμι ἀ. 319,16
εἴτῳ A. εἴτινι 245,34
εἶχον, ἔχω ἀ. 286,23, & 302,31
εἴω εἴης εἴη p. ὦ ἧς ἦ, εἰμὶ ἀ. 317,17
εἴω εἵς εἵη p. ὦ ἧς ἦ, ἵημι ἀ. 320,2, & 323,2
εἴωθα, ἔθω ἀ. 286,33
εἴων εἴας α, ἐάω ῶ ἀ. 288,29
εἰῶσι, εἰάω ῶ, τὸ ἐάω ῶ 446,34
Ἐκ, ἐξ 249,25
ἐκ ἐξ 254,24
ἐκάην ἐκάης ἐκάη, καίομαι 479,2
ἐκαθαρίσθην, καθαρίζομαι 560,43
ἐκαθεζόμην, καθέζομαι 390,14
ἐκάθευδον, καθεύδω 289,36
ἐκαθήμην ἐκάθησο ἐκάθητο, κάθημαι 324,9
ἐκάθηντο 296,31
ἐκάθιζον, καθίζω 290, 16
ἐκάθιξα Dor. ἐκάθισα 397,9
ἐκάθισα ας ε 290,18
ἐκαθίσαμεν 290,19
ἐκανούργουν καινουργέω ῶ 291,27
ἐκαίνυτο, καίνημαι 471, 21
ἐκάλει, καλέω ῶ 390,28
ἐκάλεσσα Æol. ἐκάλεσα 85,35
ἐκαλήμην ἐκάλησο ἐκάλητο, κάλημαι τὸ καλέομαι 233,21
ἐκαλλιγράφουν, καλλιγραφέω ῶ 291,30
ἐκαλλιερεῖτο, καλλιερέομαι ὅμαι 291,37
ἐκαλλιέρησα ας ε 291,36
ἐκάλουν. καλέω ῶ 390, 29
ἐκαλοῦντο 390,30
ἔκαλον 391,2
ἐκάμμυσαν, καμμύω τὸ καταμύω 407,17
ἐκαμόμην, κάμνω 369,7
ἔκαμον 369,2
ἐκάμοντο 369,8
ἔκανε, καίνω 479,2
ἔκαον, καίω 178,5
ἐκάρη, κείρω 480,38
ἐκαστάτω d. ἑκὰ ἢ ἑκὰς 260,17
ἑκαστέρω d. ibid.
ἑκάτερθε 55,4
ἑκατέρωθεν ibid.
ἑκατόντα ρχοι 67,17
ἑκατόντα χειρ, & ἑκατόντα χειρ 67,18
ἐκαύθην καίω ἀ 302,23
ἔκαυσα ibid.
ἐκβαβάξαι, ἐκβαβάσσω 522,20
ἐκβολβίσαι, -ιζω 526, 44
ἐκγεγάτην p. ἐκγεγήκατον, ἐκγίνομαι ἀ. 587, 23
ἐκγεγαὼς ἐκγεγαῦτα 587, 20
ἐκγεγένημαι 361,16
ἐκδεδιαιτημένος, ἐκδιαιτάομαι 569,45
ἐκδεδιητημένος, ἐκδιατέομαι ἢ -τάομαι 343, 37
ἐκδεδωκὼς, ἐκδίδωμι 589,8
ἐκ δ' ἔσσυτα p. ἐξέσσυτο ἢ ἐκσεύω ἀ. 604,40
ἐκδίδοι f. ἐκδίδωσι 457, 38
ἐκδιδόναι 457,44
ἐκδιδοῦσι 457,40
ἐκδίδωσι 457,36
ἐκδόμενος 497,23
ἐκδότε 497,6
ἐκδότο ibid.
ἐκδυ

ἔκδυ A. ἔκδοσο ἢ ἔκδοο 497,22
ἐκδύναι 497,22
ἐκδραμοῦμαι, ἐκτρέχω ἀ. 509,12
ἐκδραμὼν 509,4
ἐκδρὰς, ἐκδιδράσκω ἀ. 375,22
ἐκείμην ἔκεισο ἔκειτο, κεῖμαι ἀ. 326,20
ἐκείνινος d. ἐκεῖνος 244, 40
ἐκεῖνω 240,20
ἐκείνοσι A. ἐκεῖνος 240, 23
ἐκείνυι A. ἐκείνυ ibid.
ἔκειτο, κεῖμαι 326,20
ἐκεκάσμην, κάζομαι 560,36
ἐκέκαστο 560,37
ἐκέκλετο, κέκλομαι τὸ κέλομαι ἢ κελεύομαι 470,33
ἐκεκληρουχήκεσαν A. ἐκεκληρουχήκεισαν, κληρουχέω 572,12
ἐκέκραξα, κεκράγω d. κράζω 379,4,8
ἐκέκριντο, κρίνομαι 190, 11
ἐκέλευ D. ἐκέλυ, κέλομαι τὸ κελεύομαι 992,45
ἔκελσε Æ. ἔκειλε, κέλλω 542,20
ἐκέρασα κεράννυμι ἀ. 345,1
ἔκερσα ας ε Æ. ἔκειρα ας ε, κείρω 403,31
ἐκεχείρια 22,13
ἐκεχήνεσαν Att. ἐκεχήνεισαν, χάσκω ἀ. 300,14. & 416,19
ἐκεχήνη A. ἐκεχήνει, χαίνω τὸ χάσκω 300,11
ἐκεχωρήκεσαν A. ἐκεχωρήκεισαν, χωρέω 301,1
ἔκηα ἢ ἔκηα, καίω ἀ. 302,13. & 596,38
ἐκηβόλος c. ἑκὴ βάλλω 986,77
ἐκήκιε, κηκίω p. 470,2
ἔκηον, καίω 106,5
ἐκηρύχθη, κηρύσσομαι 554,44
ἔκητι quid. 978,11
ἐκτανεῖν, ἐκθνήσκω ἀ. 504,17
ἐκίαθον, κιάθω d. κίω 470,24
ἐκίδνατο, κίδναμαι 232,9
ἔκιον ἔκιες ἔκιε, κίω 484, 25
ἐκίσσησε, κισσάω 532,25
ἔκιχε κιχάνω ἀ. 337,4
ἐκιχράμεθα, κίχραμαι 471,20
ἐκκαίδεκα c. ἓξ ἢ ἐκ καὶ δέκα 254,25
ἐκκαιδεκάδωρα 56,17
ἐκκαταγγείλας, ἐκκαταγγέλλω 543,27
ἐκκατέπαλτο 58,13
ἐκκαυθήσεται, ἐκκαίω ἀ. 597,21
ἐκκεκομμένος ἐκκεκομμένη, ἐκκόπτομαι 550, 12
ἐκκεκώφηται, ἐκκωφέομαι 572,20
ἐκκεκώφωται, ἐκκωφόομαι 576,14
ἐκκλησία d. ἐκκαλέω ἀ. 390,36
ἐκκωφῆσαι, -φέω 535,7
ἔκλαγξαι, κλάζω ἀ. 391, 8. 52,19
ἔκλαγον 391,9
ἐκλάθοιτο, ἐκλανθάνω ἀ. 505,32
ἐκλάπην, κλέπτομαι 482,34
ἔκλαπον ibid.
ἐκλάχοι, ἐκλαγχάνω ἀ. 505,4
ἔκλεισαν, κλείω 541,13
ἐκλείσθην 582,13
ἐκλελάθοιτο p. ἐκλάθοιτο ἐκλανθάνω ἀ. 505,35
ἐκλέλαθον p. ἐξέλαθον, ἐκλανθάνω ἀ. 505,32
ἐκλελειμένος, ἐκλέγομαι 552,9
ἐκλελοιπώς, ἐκλείπω 511,42
ἐκλήθην, καλέω ἀ. 391,1
ἐκλήισαν poë. ἔκλησαν, κλείω 541,14
ἐκληρώθην, λαγχάνω ἀ. 391,41
ἔκλιναν, κλίνω 547,10
ἐκλινῆσαι, -νέω 535,13, 14
ἐκλίνθην ἐκλίνθης ἐκλίνθη p. ἐκλίθην ης η, κλίνομαι 308,15
ἐκλιπεῖν, ἐκλείπω 485,5
ἐκλοχμοῦται, ἐκλοχμόομαι 448,16
ἐκλυθεὶς, ἐκλύομαι 581, 31
ἔκλυν, κλῦμι 235,2
ἐκμαλθακῶσαι, ἐκμαλθακόω 538,14
ἐκμανῆναι, ἐκμαίνομαι 479,15
ἐκμηκυνθησόμενοι, ἐκμηκύνομαι 565,12
ἐκμηνύσθη, ἐκμηνύομαι 581,8
ἔκμολε I. ἐξέμολε, ἐκμολέω 489,24
ἐκμορφῶσαι, -φόω 538, 15
ἐκναυσθλώσεται, ἐκναυσθλόω 537,28

ἐκλεί

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐκνεύκω p. ἐνεύκω, φέρω ἀ 603,45
ἐκξυλίζ), -λόομαι 448, 16
ἐκολώα, κολωάω ῶ 471, 10
ἐκόμισε, κομίζω 532,25
ἐκοσιπολά ζων, κομπολανέω ῶ 471,14
ἐκόπασε, κοπάζω 52-, 18
ἐκόπη, κόπτω 486,35
ἐκπρίαθαι, κρίνυμι ἀ. 345,29
ἐκόσμησθεν B. ἐκοσμήθησαν κοσμέω 365,21
ἔκπαγλ@ pro ἐκπλαγ@ 80,10
ἐκπαγλώπαλος pro ἐκπλαγέζ@ 81,11
ἐκπεπόλωσαι 72,25
ἐκπεφόβικαι, ἐκπεφόβικα ζω 526,45
ἐκπέφειναι, ἐκπείνυμι ἀ. 460,40
ἐκπέρσαι, ἐκπέρθω 986, 86
ἐκπετάσας, ἐκπετάννυμι ἀ. 345,18
ἐκπεύσομαι ἐκπεύσει, ἐκπευθήνομαι ἀ 604,7
ἐκπεφυκῶτες, ἐκφύω 580,41
ἐκπεφυκοφορημένος, ἐκφυκοφορέω 572,36
ἐκπεφυκοφορήμενος, ἐκπορπάω 572, 36
ἐκπεφύρμ@, ἐκπεφυρμένος, -ώω p.540,15
ἐκπορπημένος, ἐκπορπάω 572,36
ἐκπυρόομ@, ἐκπεπυρωμένος ἀ. 507,39
ἐκπωθεν p. ἐκπόθεν, ἐκπίνω ἀ. 603,19
ἐκπωμα d. ἐκπίνω ἀ. 33,34
ἔκραγμα p. κίκραγμα, κράζω 380,11
ἐκραγλεὶς ἐκραγλείσα, ἐκρήγνυμι ἀ 508,16
ἐκραγον, κράζω 481,37
ἐκραθμὸν, κεράννυμι ἀ. 345,13
ἔκραξα, κράζω 380,11
ἐκρεμμ., κρεμάω ῶ 471, 10
ἐκρέμπ@, κρέμμαι 239, 17
ἐκρέπω A. ἐκρέμασα 239, 18
ἐκρήνα ας ε p. ἐκρήνα ας ε, κραίνω ἢ κραμνω 545,43
ἔκρηνα, κρένω 177,17
ἐκρήνθλιν p. ἐκρήθλιν 308, 15
ἐκρύβλιν, κρύπτω ἀ. 310,7
ἔκρυβον ibid.
ἔκρυφα p. ἔκρυφα 310, 10
ἐκσκιαζεφημμένοι I. ἐξεσκιαζεφημμένοι, ἐκσκιαζεφέομαι 573,39
ἐκσκιαφαμένος I. ἐξεσκιασ. ἐσκιάζομαι 558,42
ἐκστέντες, ἐξίστημι 496, 26
ἐκ-ις 496,9
ἔκτα D. ἔκτη, κτάομαι 232,16
ἔκτακγκα p. ἔκτακα, κτείνω 176,11. & 368,17
ἔκτακεις, ἐκτείνω 564,20
ἔκτακεν B. ἐκτάδησαν 330, 22
ἐκτάθλιν, κτείνω 330,21
ἐκτακ@ d. ἔκτας 254,42
ἔκτακα, κτείνω 175,21. & 330,17
ἐκτακεὶς, ἐκτείνω 478,27
ἐκτακὼς, κτείνω 564,44
ἔκτακμαι 189,-3. & 330,18,25
ἐκτάμλιν ἔκτασο ἔκτατο 330,25
ἐκτάμμαι ροετ. ἐκτάμμαι 330,18. & 368,18
ἐκτάμμ@ p. ἐκτάμμος 330,20
ἔκτακν p. ἔκτηνα, κτείνω 544,34. vel pro ἔκτησαν ἀ κτῆμι p. κτάομαι 369,23
ἔκτακνεν, κτείνω 330,19
ἔκτακνεν ροετ. ἐκτάδησαν 368,16
ἐκτάνθην p. -τάθην 310,21
ἔκτανον 330,15
ἐκτάρβημμος I. ἐκπεπληγμένος, ἐκτάρβεομαι 572,37
ἐκτᾶς p. ἔκτησας ἢ ἔκτησο, τείνω ἢ κτῆμι 232,15
ἔκτατο, κτείνω 330,25
ἐκτεδεὶς, ἐκτίθεμαι 606, 26
ἐκτετραμμέν@, ἐκτέφομαι ἀ. 607,5
ἐκτέτραπ), ἔκτφνα, κτείνω 607,3
ἔκτηνα, κτείνω 330,15
ἐκτεκὼν, ἐκτεκεῖν, ἐκτίκτω ἀ. 508,32
ἐκτέον d. ἔχω ἀ. 183,23
ἐκτέτα), ἐκτείνομαι 564,2
ἐκτετυξεῦας, ἐκπετεύω 975,100
ἐκτετμημένος, ἐκτέμνω ἀ. 605,20
ἐκτετραμμένος ἐκπεπτωμένος, ἐκτέτραπμαι 607,7
ἐκτήθλιν, κτάομαι 570,14
ἔκτημαι 338,32
ἐκτίνυμι, ἐκτίνω ἀ. 606, 37
ἐκτίσατ@ I. ἐξέτισας ibid.
ἐκτιχεὶς, ἐκτίχομαι 579,35
ἐκτλυπεῦσαι, -εύω 541, 23 ἐκτρέπ@,

ἔκτρωμα, κτείνω 330,23
ἐκτυξεύω c. ἐκτετυξεύω d. τέξον 975,100
ἐκτυχαθεὶς, -χάω 579,44
ἐκτυπῆσαι, -πέω 535,14
ἔκυπον ες ε, κλυπέω 488,5
ἐκυφλώσας, -υγχάνω ἀ. 509, 39
ἐκπᾶν, ἐπᾶν 87,5
ἐκύλον, κυλίω 486,3
ἐκυρσε ας ε Æ. ἔκυρσα ας ε, κύρω 403,36
ἐκυρσαν Æ. ἔκυρσαν 403, 37
ἐκυρσατε Æol. ἐκύρσατε 403,36
ἐκφλῆσαι ἢ ἐκφῆναι, ἐκφαίνω 546,25
ἐκφανεν p. ἐξεφάνησεν 368,19
ἐκφαν@ I. ἐξέφαν@, ἔκφημι 496,39
ἐκφλογέμ@, ἐκφλογίομαι 445,1
ἐκφλογίσται 448,16
ἐκφλύξεις, -υσσω 522,23
ἐκφρεις, ἐκφέρω ἀ. 413,2
ἐκφυγεῖν, ἐκφεύγω 486, 11
ἐκφθῆσι 486,10
ἐκφυτῶν 486,12
ἐκχέμ), ἐκχέω ἀ. 416,8
ἔκχεον ibid.
ἐκχεῶντε pro ἐκχέοντε 103,19
ἐκχῶ 218,17. & 416,9
ἐκχώνυ D. ἐκχύω 51,31
ἐκῶν ἢ ἑλὰν p. ἑλᾶν ἢ ἑλάν, ἑλάω ῶ τὸ ἐλαύνω 383,44
ἐκῶν ροετ. ἐλάεν ἐλαῶ 383,45

ἐλάασκον ες ε p. ἤλων ας ε ἢ ἤλωνον ες ε 383, 42
ἐλάβε, λαμβεύω ἀ 392, 15
ἐλαβόμην ἐλάβε ἐλάβεθ@ 392,20
ἔλαβον ες ε 178,3. & 392,14
ἐλαθεὶς ἐλαύνω ἀ. 384,14
ἐλαθόμ@, λανθάω ἀ. 392,35
ἔλαϊον ες ε 392,32
ἐλαία, olea 100,25
ἔλαιον, oleum ibid.
ἐλάκισε, λακίζω 526,19
ἔλακον ες ε λάκω 373,20
ἔλασε ας ε Ion. ἤλασε, ἐλαύνω ἀ. 384,2
ἐλάσει 384,3
ἐλάσας 383,40
ἐλάσειδ@ 384,7
ἐλάσεσκε I. ἤλασε 383,40
ἐλάσης 384,6
ἐλασσάμ@ p. ἐλασπάμ@ 384,8
ἐλάσσων d. μικρὸς ἀ. ἢ ἐλαχὺς 258,22,24
ἐλάσσω, ἐλαύνω ἀ. 383,38
ἐλαυρῶ I. ἐλάσω 77,33
ἐλάφεων A. ἐλάφων 256,8 & 258,22
ἐλαύνω, ἐλαΐω D. ἐλάω 90,7
ἐλαφηβόλ@ 61,2
ἐλαφοννήσος 53,3
ἔλαφ@ 49,35
ἐλάχιστε d. -άχιστος 258, 26
ἐλάχιστος d. μικρὸς ἀ. ἢ ἐλαχὺς 256,8. 258,26
ἐλαχιστότερος d. ἐλάχιστος 258,27
ἐλαχίων d. ἐλαχὺς 258,26
ἐλαχύνω, λαχαίνω ἀ. 391,31
ἐλαχύπτ@ d. ἐλαχὺς 258,26
ἐλαχύτερος d. ibid.
ἐλάω, ἐλάω 448,43
ἔλδεαι I. ἔλθῃ, ἔλδομαι 999,7
ἔλδω pro ἐθέλω 28,11
ἐλε I. εἶλε, αἱρέω ἀ. 355,11.
ἔλεγεν, -λέγω 303,6
ἐλέων I. ἐλεῖν, αἱρέω ἀ. 355,16
ἐλεγχολογέω d. ἐλεγχολόγος 966,25
ἐλεγχολόγος c. ἐλεγχος λόγος ibid.
ἐλεηθῶσι, ἐλεέομαι 575,18
ἐλεῖν, αἱρέω ἀ. 355,15
ἐλείλιωαι ἢ ἐλείηναι, λιαίνω 546,17
ἐλείψασκον p. ἔλειψα, λείπω 518,4
ἔλεκτ@ p. ἐλέλεκτ@, λέγομαι ἢ λέγομαι 301,10. & 553,28
ἐλελήθεα ἐλελήθεας ἐλελήθεε I. ἐλελήθειν ᾗς ει, λανθάνω ἀ. 392,42
ἐλελήθεσαν A. ἐλελήθεσαν 392,43
ἐλέλικτ@ p. ἕλκτ@ ἢ ἑλίλικτ@, ἑλίσσω 301,11,15
ἐλέλιξε I. ἠλέλιξε, ἑλαλίπω 521,27
ἐλελίχθην ης η 554,40
ἐλελοίπεσαν A. ἐλελοίπεσαν λείπω 300,58
ἐλεξα λέγω 176,37
ὁ ἔλε@ ε f. ᾧ ἕλε@ ἑλέε@ 281,10
ἐλεύσ,αἱρεόμαι ἀ 355,27
ἔλετο I. εἵλε@ 355,23
ἐλεύθεραμι d. ἐλευθερόω 232,20
ἐλεύσομαι, ἔρχομαι ἀ. 384,21

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐλευσόμενος ibid.
ἐλέφας ἐλέφαντος quid 1002,41
ἐλέχθην, λέγω 191,41
ἔλησα p. ἔλησα, λάω 386,6
ἐλήλακα A. ἤλακα, ἐλαύνω ἀ. 384,9
ἐληλάκειν εἰς εἰ A. ἠλάκειν 384,10
ἐληλάκεσαν A. ἠλάκεισαν 384,11
ἐληλακὼς Att. ἠλακὼς 384,12
ἐλήλαμαι Att. ἤλαμαι 384,15
ἐληλαμένος A. ἠλαμένος 384,16
ἐληλάμην ἐλήκασο ἐλήλατο, ἢ ἠληλάμην ἠληλατο, ἠλήλατο A. ἠλάμην ἤλασο ἤλατο 384,17
ἐλήλεγκται A. ἤλεγκται, ἐλέγχομαι 553,16
ἐληλυθὼς Æ. ἐληλυθὼς, ἔρχομαι ἀ. 514,44
ἐλήλυθα A. ἤλυθα 297,36. & 384,28
ἐληλύθην A. ἠληλύθην ἢ ἠλεύθειν 300,23. & 384,29
ἐληλύθεσαν Att. ἠλεύθεισαν 302,2
ἐληλυθὼς ἐληλυθῆα A. ἠλευθὼς -ῆα 514,44,45
ἐλήλυκα A. ἤλευκα 300,23. & 384,38
ἐληλύκειν A. ἠληλύκειν ἢ ἠλεύκειν 300,22. & 384,28
ἐλήφθην, λαμβάνω ἀ. 392,8
ἐλθὲ ἀ. ἔλθε, ἔρχομαι ἀ. 305,38. & 384,26
ἐλθεῖν 384,25
ἐλθέμεναι D. ἐλθεῖν 384,26
ἐλθὲν D. ἐλθεῖν 384,26
ἐλθέτω 957,11
ἐλθῆν Æ. ἐλθεῖν 120,24. & 384,26
ἔλθοισαν B. ἔλθοιεν 303,39
ἔλθοσαν B. ἦλθον 303,38
ἐλθὼν 384,27
ἐλιγήσομαι, ἐλίττομαι 484,36
ἔλιγξε, λίγγω 519,21
ἐλιμνώθη, λιμνόομαι 579,5
ἐλιμνώθησαν 579,10
ἔλιπε, λείπω 484,43
ἐλιπόμην 485,8
ἔλοιπον 178,11
ἔλιφθεν p. ἐλείφθησαν 368,24
ἕλκεο I. ἕλκου, ἕλκομαι 288,15
ἕλκετο I. εἵλκετο 288,14
ἑλκέω f. ἕλκω 385,14
ἑλκυσθῆναι, ἑλκύω 288,17
ἔλλαβε p. ἔλαβε, λαμβάνω ἀ. 392,16
ἐλλάβετο p. ἐλάβετο 392,20
ἐλλάσαι p. ἐλάσαι, ἐλαύνω ἀ. 384,4
ἔλλαχον p. ἔλαχον, λαγχάνω ἀ. 391,32
ἐλλεῖπον, ἐλλείπω 434,20
Ἕλληνιστὶ d. Ἕλλην 248,24
ἔλληξα poët. ἔληξα, λήγω 297,17
ἐλλισάμην 49,6
ἐλλιτάνευσεν ibid.
ἐλλοχώμενος, ἐλλοχάομαι 447,30
ἐλλυχνιασμένος I. ἐλλελυχνιασμένος ἢ ἐνειλυχνιασμένος, ἐλλυχνιάζομαι d. ἐλλύχνιον c. ἐν λύχνος 558,43
ἔλμινς 77,5
ἕλξω, ἕλκω 288,11
ἐλόεαν D. ἐλόουν, -λοέω ὦ τὸ λούω 369,40
ἐλοίμην, αἱρέω ἀ. 355,26
ἕλοιμι 355,14
ἑλόμενος 355,28
ἑλόμην I. εἱλόμην 355,23
ἕλον ἕλες ἕλε I. εἷλον εἷλες εἷλε 303,17. 355,11,13
ἕλοντο I. εἵλοντο 355,24
ἕλου 355,23
ἐλοῦμεν f. ἐλούομεν ἢ ἐλοῦμεν, λούω ἢ λοέω τὸ λούω 365,34. & 369,42
ἐλοχήσατο, λοχέομαι ἢ λοχάομαι 536,25
ἐλόωσι p. ἐλῶσι, ἐλάω τὸ ἐλαύνω 220,35
ἔλπεο I. ἔλπου, ἔλπομαι 438,42
ἐλπιῶ A. -ίσω, -ίζω 305,13
ἐλπτέοντες, ἐλπτέω τὸ ἔλπω 448,44
ἔλσαι f. ἐλάσαι, ἐλαύνω ἀ. 384,3
ἔλσαν f. ἔλασαν ἢ ἤλασαν 384,2
ἔλσας f. ἐλάσας 384,5
ἐλυγίσθησαν, λυγίζομαι 561,24
ἐλυμήνατο ἢ ἠλυμήνατο, λυμαίνομαι 546,32
ἐλυσθεὶς, ἐλύζομαι ἢ ἐλύσσομαι ἢ ἐλύομαι 561,41
ἐλύσθη I. ἠλύσθη 560,45
ἐλυτρώσω, λυτρόομαι 540,2
ἕλω, αἱρέω ἀ. 355,15
ἐλῶ 355,19

ἕλωμαι 355,26
ἐλὼν 355,17
ἕλων f. ἕλαον, ἐλάω ὦ τὸ ἐλαύνω 468,19
Ἐμάθησα, μανθάνω ἀ. 337,19
ἔμαθον 337,20
ἐμάθοσαν B. ἔμαθον 303,13
ἐμαίμασσε p. ἐμαίμασε μαιμάω 452,9
ἐμαλάχθην, μαλάσσω ἢ μαλάττω 554,40
ἐμάνην ἐμάνης ἐμάνη μαίνομαι 996,22
ἐμαντεύθη, μαντεύομαι 582,42
ἐμάρανε, μαραίνω 478,43
ἐμαράνθη 565,39
ἔμαρπον, μάρπτω 482,30
ἐμαυτοῦ A. ἐμεαυτοῦ c. ἐμὲ αὐτοῦ 245,11
ἐμαχεσάμην, μάχομαι ἀ. 352,21
ἐμαχέσαντο 352,22
ἔμβα f. ἔμβηθι, ἐμβαίνω ἀ. 357,34
ἐμβαίνω c. ἐν βαίνω 402,2
ἐμβέβασαν p. ἐνεβεβήκεισαν ἐμβαίνω ἀ. 586,18
ἐμβεβαὼς I. ἐμβεβηκὼς 586,9
ἐμβεβροντημένος, ἐμβροντάομαι 569,45
ἔμβην ἔμβης ἔμβη Ion. ἐνέβην ἐνέβης ἐνέβη, ἐμβαίνω ἀ. 357,35
ἔμβραμαι p. εἰμαρμαι, μείρομαι 299,39
ἐμβραμένη p. εἱμαρμ. 299,40
ἐμβρύσαι, ἐμβρύω 540,42
ἐμβῦσαι Æ. B. ἐνδῦσαι 23,17
ἐμὲ, ἐγὼ 239,37
ἐμέγηρα ἢ ἐμέγηρα ας ε, μεγαίρω 546,3
ἐμέθεν A. ἐμοῦ, ἐγὼ 242,26
ἔμεινα, μένω 298,27
ἐμεῖο p. ἐμοῦ, ἐγὼ 242,35
ἔμελε, μέλει ἢ μέλω ἀ. 352,28
ἐμέλησε ibid.
ἔμελλον, μέλλω 290,10
ἐμεμιάσμην A. ἐμεμιάμμην, μιαίνομαι 307,18
ἐμεμίγμην ἐμέμιξο ἐμέμικτο, μιγνύω ἀ. 335,10
ἐμέμνηντο, μιμνήσκω ἀ. 599,45. 600,1
ἐμέμφθη, μέμφομαι 551,9
ἐμέμψατο 518,19
ἐμὲν poët. ἐσμὲν, εἰμὶ ἀ. 316,12
ἔμεν I. εἶναι 317,24
ἔμεν ἀ. ἦμεν: vel I. εἶναι, ἵημι ἀ. 319,33. 323,8
ἔμεναι D. εἶναι ibid.
ἔμεναι D. εἶναι, εἰμὶ ἀ. 317,23
ἔμενος, ἵημι 320,24
ἐμέο I. ἐμοῦ, ἐγὼ 242,35
ἐμέοθεν A. ἐμοῦ 242,28
ἔμετος, vomitus 91,2
ἐμεῦ D. ἐμοῦ 243,10
ἐμεωυτέου ἐμεωυτέω I. ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ 245,12
ἔμην, ἵημι 320,22
ἔμηνα ἢ ἔμηνα, μαίνω 545,40
ἐμήνυθεν B. ἐμηνύθησαν, μηνύω 368,25
ἐμήσατο, μήδομαι ἢ μέομαι ἢ ἐμέομαι 524,35. & 536,32
ἐμηχανάσατο, μηχανάομαι 530,44
ἐμίανα, μιαίνω 177,10
ἐμίγην, μιγνύω ἀ. 335,13
ἔμιγον ibid.
ἐμίηνα ἢ ἐμίηνα, μιαίνω 177,9. 545,38. 546,38
ἔμικτο p. ἐμέμικτο, μιγνύω ἀ. 335,11
ἐμὶν D. ἐμοὶ, ἐγὼ 243,36
ἐμίνι D. ἐμοὶ 39,17
ἔμιξα ας ε, μιγνύω ἀ. 335,8
ἔμιξαν ibid.
ἔμιχθεν Bœ. ἐμίχθησαν 335,12
ἐμίχθην 335,11
ἔμμαθεν p. ἔμαθεν 50,22
ἐμμάσαι ἐμμάζω 527,1
ἐμμειδιῶσαι, διόω 538,15
* ἐμμεμαὼς ἐμμεμαῆα I. ἐμμεμηκὼς, -κῆα, ἐμμάω τὸ ἐμμεμάομαι 569,6
ἔμμεν poët. εἶναι, εἰμὶ ἀ. 459,25
ἔμμεναι p. εἶναι 317,23
ἔμμεται, ἔμμομαι 434,31
ἐμμὶ D. εἰμὶ 316,18
ἔμμορα p. μέμορα, μείρομαι 299,44
ἔμμορεν p. ἔμορεν 50,22
ἔμνησα, μιμνήσκω ἀ. 349,29
ἐμνήσθην 307,34. 349,36
ἐμνόωντο p. ἐμνῶντο, μνάομαι τὸ μιμνήσκομαι 349,40
ἐμνώοντο, μνώομαι τὸ μιμνήσκομαι 466,6
ἐμοὶ, ἐγὼ 239,37
ἐμοῖο I. ἐμοῦ, ἐμὸς 244,15
ἔμοιγε A. ἐμοὶ 242,22
ἔμολε, μολέω 488,5
ἐμοῦ, ἐγὼ 239,37

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐμυῦντο μυόομαι 471, 18
ἐμπάθεια 82,5
ἐμπεῖρεμβός, ἐμπειρέπω ἀ. 593,31
ἐμπείραμος & ἐμπέραμος 50,15
ἐμπεπαρμῶ, ἐμπείραμαι ἢ ἐμπέραμαι 566, 43
ἐμπεπειρωνημῶ, ἐμπαρωνέω 343,40
ἐμπεπερώνηται 343,48
ἐμπεπολημῶ, ἐμπολάω ῶ 338,31
ἐμπεπεσημῶ, ἐμπεσήσομαι 557,7
ἔμπεσε I. ἐνέπεσε, ἐμπίπλω ἀ. 397,27
ἔμπεσον I. ἐνέπεσον ibid.
ἐμπεφῦκα p. ἐμπεφυκέναι, ἐμφύω 415,39
ἐμπεπλᾶς αὐτος, ἐμπίμπλημι ἢ ἐμπίπλημι 477,8
ἐμπέπλη Α. ἐμπέπλωδι, ἐμπίπλημι 329,5
ἐμπεπτώκω, ἐμπίπτημι 454,34
ἐμπίοσω Æol. ἐμπίπλω 83,12
ἐμπνυδυσίμῶ, ἐμπνέω ἀ. 604,5
ἐμπνυδύσομαι 604,1
ἐμπνυδύη I. ἐνεπνύθη, ἐμπνύομαι ἢ ἐμπνυμαι 308,23
ἔμπνυτο I. ἐνέπνυτο, ἔμπνυμαι 469,27
ἐμπολόωνῶ p. ἐνεπολῶντο, ἐμπολάομαι ῶμαι 220,43
ἔμποθεν D. ἔμπροσθεν 78,34
ἐμπρηθεὶς, ἐμπρήθομαι 557,34
ἐμπρησίεις, -σίημι 461,4
ἐμπυλιάθεις, ἐμπυλιάζομαι 361,42
ἐμπυπιθὲν 361,43
ἔμυκον, μυκάω 214,7
ἐμφαγεῖν, σιτεύω ἀ. 509,25
ἐμφαλκωμῶ I. ἐμπεφαλκωμῶ, ἐμφαλκόομαι 576,32
ἐμφαλκώμῶ, ἐμφαλκόομαι ῶμαι 576,33
ἐμφαρυγξάμενος, ἐμφαρύσσομαι 519,41
ἔμφερων c. ἐνφρεῖω 970, 107
ἐμφιώσαι ἔμφυμι 497, 42
ἐμφὺς ἐμφῦσα 498,3
ἐμωρώθησαν, μωραίνομαι 565,45
Ἑν, εἰς μία ἓν 252,35
ἐναγχωθεὶς, ἐναγχόομαι 579,45
ἐν ἀγάῳν 51,25
ἐναίσασδ, -αίρομαι 541,3
ἐναυλίδ. 62,29
ἐναυθρωπίσας, ἐναυθρωπίω 535,32
ἐναυλιόομαι ὥμαι d. ἐναυτί 291,23
ἐναυλωθεὶς, ἐναυλιόομαι 291,26
ἐναυλωθῆναι ibid.
ἐναπέβανε, ἐναποθνήσκω ἀ. 504,15
ἐναπεμάξατο, ἐναπομάττομαι 523,25
ἐναπεπιζέατο I. ἐναπενίζοντο, ἐναπονίζομαι 476,10
ἐναπεψημύος I. ἐναφεψημύω ἢ ἐναφεψημύω, ἐναφέψω ἀ. 592,13
ἐναπῆκε I. ἐναφῆκε, ἐναφίημι ἀ. 593,4
ἐναπλήμμος, ἐναπλέομαι ὥμαι 443,41
ἐναρκεῖ, ἐναρκέω ῶ 446, 5
ἐναρμόσατο 52,33
ἔναρον I. ἤναρον, ἐναίρω 478,42
ἐνάσθω, νάομαι τὸ νᾶσθαι 568,25
ἐνάσατο poët. ἐνάσατο 531,12
ἐναφέψθεν, ἐνέψω ἀ. 436, 25
ἐναφεψηθεὶς 592,12
ἐναφεψήσας 592,11
ἐναφῆκεν, ἐναφίημι ἀ. 593,4
ἐναφιάπτ, ἐνάφημι ἀ. 462,15
ἐνδέ, ἐνδέω 446,6
ἐνδέη, ἐνδέω 448,39
ἐνδεήσομαι, ἐνδέομαι ἀ. 588,26
ἐνδεῖ, ἐνδέω 446,6
ἐνδείκνυδ I. ἐνεδέδεικδ, ἐνδεικνύω ἀ. 363,19
ἐνδεῖς, ἐνδέω 445,39
ἐνδέοι ἐνδέω 448,39
ἐνδέον 449,2
ἐνδεχεῖ, -έχομαι 434,31
ἐνδεχόμῶ 435,24
ἐνδίδουσ, ἐνδίδωμι ἀ. 457,44
ἐνδιδόντες 458,3
ἐνδιδὼς ibid.
ἐνδιδῶσι 458,5
ἐνδίεσαν, ἐνδίημι 321,40
ἐνδίειν f. ἐνδίοισαν 497, 8
ἐνδιδῶν 497,7
ἐνδοξότερος d. ἐνδοξότερος 255,3

ἐνδοξότερος d. ibid.
ἐνδοτέρως d. ἐνδον 260,16
ἐνδοτάτω d. 260,15
ἐνδότερος d. 260,16
ἐνδοτέρω d. 260,15
ἐνδύτω, ἐνδιδύω 497,6
ἐνδύσαι 497,12
ἐνδυοίκοι, -νέω 448,36
ἐνδυῖ, ἐνδίδωμι 497,8
ἐνδυόω Α. ἐνδυίω ibid.
ἐνδύσετε 588,44
ἐνδύσασι ibid.
ἐνέβω, ἐμβαίνω ἀ. 337, 35
ἐνεγυάω c. ἐν ἐγγυάω 340,27
ἐνεγκυησιάω, ἐγκυάω ἀ. 338,19. & 340,24
ἐνεγκύησε 340,20
ἐνέγκη, ἐνέγκω ἀ. τὸ φέρω 302,16
ἐνέγκαμμι ibid.
ἐνεγκαμῶ 302,19
ἐνέγκαν I. ἠνέγ. 302,18
ἐνείκας ἐνέγκαντες 302, 16
ἐνέγκασδ 302,18
ἐνέγκατο 302,15
ἐνεγκεῖν 413,30
ἐνεῖκον I. ἤνεγκον 413,29. vide etiam 302,15
ἐνεγκεῖσι 413,31
ἐνεκωμείαζον f. ἐνεκωμίαζον, ἐγκωμιάζω 340,23
ἐνέγκων, φέρω ἀ. 413,30
ἐνεδέδεν ἐνεδέδε Α. ἐνεδίδων ἐνεδίδω, ἐνδίδωμι 476,26
ἡ ἐνέδρα ας & τὸ ἔνεδρον ἄ ἐνέδωκε, ἐνδίδωμι ἀ. 589,3
ἐνείκω p. ἤνεγκα, φέρω ἀ. 413,25
ἐνεθεὶς, ἐνίημι 323,34
ἐνεθῆναι 323,32
ἐνεθρονίσθη, ἐνθρονίζομαι 561,16
ἐνεθῆναι f. ἐνεθῆναι, ἐνίημι 323,38
ἔνεικα ας ε p. ἤνεγκα ας ε, φέρω ἀ. 413,18
ἐνεῖκαι p. ἐνεῖκαι 413,26
ἐνεῖκαι p. ἐνεῖκαι 608,45
ἐνείκας p. ἐνέγκας 413, 28
ἐνείκατο poët. ἠνέγκατο 413,28
ἔνεικε p. ἤνεγκε 413,23
ἐνείκειε poët. ἐνέγκειε ἢ ἐνέγκαι 413,26
ἐνείκωδ p. ἐνέγ. 413,29
ἔνειμα ας ε, νέμω 544,5
ἔνειμδ, ἔνειμι 459,4. vel pro ἔνεμε, νέμω 544,5
ἐνεῖς, ἐνίημι 323,14
ἔνεισι, ἔνειμι 316,25
ἐνέκθεις, φέρω ἀ. 414,10
ἐνεκθῆναι I. ἠνέκθη ibid.
ἐνεκίοσαν, ἐγκιάω ῶ 477,1
ἐνεκλάδησε, ἐγκλαδέω 534,24
ἐνέκραγεν, ἐγκράζω 481, 39
ἐνεκλίκωσι, ἐγκλινόω 537,35
ἐνέκρασαν, ἐγκράω 542,9
ἐνέκτιον d. ἐνέχω 383,25
ἐνέκυρσαν Æ. ἐνέκυραν, ἐγκύρω 403,37
ἐνεκωμίαζον 289,42. & 340,23
ἐνεκωμιάθδιν, ἐγκωμιάζω 295,36
ἐνεμήθη, νέμομαι 563,13
ἐνενήνο ἢ ἐνενῶδ f. ἐνενόηντο, νοέομαι 373,30
ἐνένιπε, ἐνενίπτεω 489,26
ἐνένιασι, ἐνενιαστέω 489,25
ἐνένωντο f. ἐνενόωδ, νοέομαι 373,31
ἔνεοι 30,5
ἐνεόχμδ, νεογμέω 488,6
ἐνέπαιξε, ἐμπαίζω 555,23
ἐνεπαίχθη 555,22
ἐνεπίπλασαν, ἐμπίπλημι 477,6
ἐνεπνδυσι, ἐμπνέω ἀ. 604,3
ἐνέπεσι, ἐμπέσω 529,19
ἐνεργύρδροι, -γέομαι 444,20
ἐνερράψαδ, ἐρράπτομαι ἢ ἐνραφίομαι 519,9
ἐνερρίωσι, ἐρρίζωδ 537,30
ἐνέρραγδε, ἐρρήγνυμι ἀ. 515,34
ἐνεσκδωσμδός, ἐνσκευάζομαι 560,12
ἐνέσκηψε ἐνσκήπτω 518, 40
ἐνεσκιρῶδ, ἐνσκιρόομαι 576,26
ἐνέσχε f. ἐνέσεσχε, ἔνεχω ἀ. 589,34
ἐνέσῃ, ἐνίσημι 497,29
ἐνέσηκε 595,6
ἐνεσηκῶα 595,23
ἐνεσηκῶς 595,14
ἔνεσι, ἔνειμι ἀ. 458,39
ἐνεσπεύμεσθα 594,37
ὁ κὴ τ' ἐνεστῶς ὧτες, ἡ ἐνεστῶσα ὧσης Α. ὁ ἐνεσηκὼς ὁτ, ἡ -σηκῦα ας, τ- σηκὸς ὁτος 237, 33. & 596,14
ἐνεσχέθησαν, ἐνέχω ἀ. 592,7
ἐνετείλατο, ἐντέλλομαι 543,36
ἐνετραῖον, ἐνήρω 478,36
ἐνδυδιόων p. ἐνδυδιᾶν, ἐνδυδιάω ῶ 451,29

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἔνδυσαν p. ἔνησαν, νέω ἀ. 600,42
ἔνδυσε ibid.
ἐνέφλωε, ἐμφλήνω 413,13
ἐνεφόρεί, ἐμφορέω ῶ 477,9
ἐνεφορήσαντο 536,38
ἐνέφω, ἔμφυμι 497,29
ἐνέχεα, ἐγχέω ἀ. 610,6
ἐνέχυμι ibid.
ἐνεχθείλω ης η, φέρω ἀ. 414,12
ἐνεχθεὶς 412,39
ἐνεχθλῶμι 414,13
ἐνέχθηλε 414,12
ἐνεχθῶ 414,13
ἐνεχρέμπλετο, ἐγχρέμπλομαι 477,8
ἐνεχρήσατε, ας ε I. λώεχρησε, ἐνεχρεάζω 340, 17
ἐνεχρήσω, -άσῃς ibid.
ἐνῆ, ἐνειμι ἀ. 459,18
ἐνῆεν p. ἐνῆν, ἔνειμι ἀ. 316,26
ἐνηθώδμος, -ομαι 435,24
ἐνῆκα ας ε, ἐνίημι ἀ. 321, 38
ἐνημεμφ@, ἐνάπλομαι 550,25
ἐνήνεον, ἐνήνεω 473,16
ἐνήνοθε, ἐναυθέω ἀ. 199, 19
ἐνήνοχα, φέρω ἀ. 329,36. 412,37. & 413,34
ἐνλωοχὼς 413,38
ἐνηρμένως, -κῦα, -κὼς, ἐνερείδω 556,17
ἐνῆσαν, ἔνειμι ἀ. 316,38
ἐνήσφι, ἐνίημι 321,39
ἐνησελημμένα, ἐνασελγέομαι 574,1
ἐνήσω, ἐνίημι 321,39
ἐνθαλύξας, -ύσαω 523,14
ἔνθε I. ἐνθεσο ἢ ἐνέθησο, ἐνίθημι 493,9
ἔνθες 236,30
ἐνθορεν ος ε I. ἐνέθορεν ες ε, ἐνθορέω 489,20
ἔνθα Ion. -θεσο, ἐνίθημι 493,9
ἐνὶ p. ἐν 249,29
ἔνι p. ἔνεσι, ἔνειμι ἀ. ibid.
ἐνὶ ἑᾶς ἐνὸς 252,35
ἐνιᾶσι I. ἐνιεῖσι, ἐνίημι 319,24
ἐνιδεῖν, ἐνορόω ἀ. 506,27
ἔνιε, ἔνειμι ἀ. 319,6
ἐνιεὶς, ἐνίημι 322,42
ἐνίεντες 462,28
ἐνίεσε 322,32
ἐνιζόυχθεὶς, ἐνιζύγνυμι ἢ ἐν ζύγνυμι ἀ. 596, 28
ἐνίησι, ἐνίημι 462,6
ἐνικάτθετο p. ἐγκατέθη ἢ ἐγκατέθεσο, ἐγκατίθημι 980,63
ἐνικελθῶσι p. ἐγκελθῆναι, ἐγκολόνομαι 563,33
ἔνιασε, ἐνίασω ἀ. 236,27
ἔνιασες ibid.
ἐνίασες 236,27
ἐνιαστέμεν I. ἐνίαστεν, ἐνίασω 438,13
ἐνισεύμβμος, -αμαι 457,18
ἐνίσσαζ 456,40
ἐνισήσας p. ἐνησήσας 594, 29
ἐνισησόμβμος p. ἐνησ. 594,9
ἐντιτεροφε p. ἐντέτροφε A. ἐντέτρεφε, ἐντρέφω 549,21
ἐνατα@ d. ἔνατο@ 254,42
ἐννεακαλάσι@ d. ἐννέα 254,35
ἐννεακαλῆς d. 254,32
ἐννεὺς d. 254,37
ἐννέπετε p. ἐνέπετε, ἐνέπω 978,5
ἐννῦσσε f. ἐννοέυσσε ἐννοῆσαι ἐννοίαν ὦ 449,21,22
ἔννυτο I. λῶννυτο, ἔννυμαι 469,19
ἐννώσσες f. ἐννωνήσας, ἐννοέω 362,14
ἐνὸν, ἔνειμι ἀ. 459,39
ἐνόρχης c. ἐν ὄρχης 992,30
ἑνὸς, ἑὸς ἢ ἕν 143,10. 252,34
ἐνῦσσε, ἔνειμι ἀ. 459,36
ἐνοφλόμβμον, -μαι 436,5
ἐνσθεωθεὶς, ἐνσθένυμι ἀ. 604,36
ἐνσκιατροφύμβμοι, ἐνσκιατροφέομαι ἔμαι 444, 20
ἐνσκιρωθεὶς, -εθομαι 579, 45
ἐνσκλαγεὶς, -λάζω 481, 43
ἐνσκλαχθεὶς 555,24
ἐνστὰς, ἐνίσταμι 496,8
ἐνστῆσαι, ἐνστάσης 496,30
ἐνστῆναι 495,44
ἐνστήσας 594,29
ἐνστήσαζ 594,43
ἐνστησόμβμος 594,9
ἐνταχησομαι, τήκομαι 478,28
ἐντεφεὶς, ἐνθάπτω ἀ. 504, 13
ἐντεῖαγμβοι, ἐντέλομαι 554,19
ἐντέπλημαι, ἐντέλομαι 562,30
ἐντεῖαλμβα 563,1
ἐντεῖαμβμαι, ἐντέλομαι 564,10
ἐντεῖαμβμῶς d. 564,11
ἐντετσυτλαναμβμη, ἐντετσυτλανόομαι 578,12
ἐντητοκῦα, ἐνίκτω ἀ. 516,1

ἐντετμημβμος, ἐντέμνω ἀ. 605,20
ἐντέτροφε A. ἐντέτρεφε, ἐντρέφω 549,21
ἐντυξεαζ, ἐντυγχάνω ἀ. 607,21
ἐντυξόμβμαι 607,23
ἐντὶ D. ἐσὶ ἢ εἰσὶ, εἰμὶ ἀ. 316,24
ἔξ, ἵημι ἀ. 493,6
ἐξαγα, ἐντεύω 478,36
ἐξαγεῖν 478,37
ἐξαφυθεὶς, -φάω 570, 34
ἔξαυε Ion. λῶυε, ἐντύω 465,15
ἐξαυρώθη, -θρόομαι 579,2
ἐξβξ, ἐκνύω 521,39
ἐξβυνιαθήσονῦ, ἐξυνιάζομαι 562,24
ἐξυφασμβμος A. ἐξυφαμμβμ@ 565,22
ἐξαλίσμαι ἀ. νεωγάλισμαι, νωχαλίζομαι 340,7
ἐξαν, ἔνειμι ἀ. 459,26
ἐξᾶρσι Æ. ἐνᾶρε, ἐνόρω 542,18
ἐξᾶρε, ἐνόρω 333,13
ἐξωσαμέλω f. ἐνοησαμέλω, νοέω 362,15
ἐξῶσι, ἔνειμι ἀ. 317,21
ἐξαχλήθην, ἐνοχλέω 343, 11
ἐξ & ἐκ qui differant 249,25
ἐξ pro ἐκ 250,5
ἐξάειτες 17,15
ἐξαίτης 67,13
ἐξαθμιῆσαι, -μέω 535,15
ἐξαιρεθήσομβμ, -ήσῃ, -ήσε) ἐξαιρέομαι 355,41
ἐξαιτ@ 110,33
ἐξαίφνης pro ἐξαπίνης 21,36
ἐξάκις d. ἑξ 249,7
ἐξάκλινον 56,20
ἐξαλέαζ, -έαμαι 457,13
ἐξαλέοιο, λέομαι 449,8
ἐξάλμβμ@ f. ἐξαλόμενο@, ἐξάλομαι 439,33
ἐξαμβξωμβμός I. ἐξημβξ. ἐξαμβξόομαι 578,27
ἐξαμιλλάομαι c. ἐξ ἀμιλλάομαι d. ἀμιλλα 969, 93
ἐξαμυσίσω, -ίζω 527,5
ἐξαναλωθέντες, -έντων, ἐξαναλίσκομαι ἀ. 585,21
ἐξαναστὰς, -νίσημι 496, 10
ἐξανδραποδιεῦνῦ I. -ανδᾶν 103,22
ἐξανεὶς, ἐξανίημι 322,46 462,25
ἐξανδρεῖν, -είσκω ἀ. 503,29
ἐξαυηλωμβμ@, ἐξαναλίσκομαι ἀ. 585,19
ἐξαυήσῃ, ἐξανίημι 592,38
ἐξαωθηκὰς I. ἐξωθηκὰς, ἐξαυθέω 571,38
ἐξαυθρωποθλῶμαι, ἐξαυθρωπίζομαι 561,37
ἐξανιὼν, ἐξανειμι 461,10
ἐξαπατῶνῦ D. ἐξαπατῶσι ἐξαπαζάω ῶ 1002,50
ἐξαπερῆαζ, ἐξαπερόμαι 569,28
ἐξαπέσγλε, ἐξαποσέλλω 543,15
ἐξαπολώσι@ d. ἑξ 254, 34
ἐξαπολῶς d. 254,32
ἐξαπολωλα, ἐξαπόλλυμι ἀ. 515,8
ἐξαπολώλασι ibidem
ἐξαπονήσας, -νέω 535,34
ἐξαπορηθλῶμαι, ἐξαπορέομαι 575,19
ἐξαποστελλῶμαι, ἐξαποστέλλομαι 483,40
ἐξάπουν 56,20
ἐξαραιρημβμ@ I. ἐξηρημβμ@, ἐξαιρέομαι 355, 31
ἐξαρέισπτεν, ἐξαρέισκομαι ἀ. 585,24
ἐξαρθεὶς, ἐξαίρω 356,29
ἐξαρῆρῶσι, -ῆρόω 538,15
ἐξαΰξω A. ἑξέω ξῶ 436, 30
ἐξαωχμῆτεν, ἐξαωχμόομαι 448,17
ἐξαφελέαζ, ἐξαφαιρέομαι ἀ. 500,26
ἐξαφελόμλω 500,19
ἐξαφθεὶς, -άπθμαι ἀ. 551,18
ἐξέβαν f. ἐξέβησαν, ἐκβαίνω ἀ. 501,8
ἐξεγυάμβμ@, ἐξεγυάομαι ἄμαι 447,30
ἐξεηλυόμλω, ἐκλύνομαι ἀ. 501,45
ἐξεηλύονζ 502,2
ἐξεδεδιήτηζ, ἐκδιαιτάομαι 570,11
ἐξεδέχετο, ἐκδέχομαι 476,19
ἐξεδήδοκα A. ἐξῆκα, ἐξέδω 556,22
ἐξέδοζε, ἐκδίδωμι 497, 21
ἐξέδυκε 589,3
ἐξέθυνον ἐξέθανες ἐξέθυνε, ἐκθύνσκω ἀ. 504,14
ἐξεθείασαν, ἐκθειόω 537, 39
ἐξέῖορες, ἐκθορέω 488,4
ἐξέῖθορεν ibid.
ἔξεμι, ἔξειμι ἀ. 318,10,38

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐξαδέναι, ἐξορῶω ἀ. 602, 10
ἐξείη, ἐξειμι ἀ. 459,12
ἐξεικώς, ἐξείκω 512,6
ἐξειλεγμῴ Α. ἐκλελεγμῴ, ἐκλέγομαι 552,10
ἐξειλῆσαι, λέω 535,15
ἐξειλόμην, ἐξειλε ἐξελεῖν, ἐξαιρέομαι ἀ. 355,24
ἐξείλοιμι, ἐξαιρέω ἀ. 355,12
ἐξείμενος, ἐξίημι ἀ. 593,31
ἔξειν, ἔχω ἀ. 592,2
ἔξεινα, ἔξειμι ἀ. 459,21
ἐξεινίσαι, ξεινίζω τὸ ξεινίζω 525,44
ἐξείπαι ἐξεῖπας ἐξεῖπε, ἐξαγορεύω ἀ. 583,43
ἔξειπε 583,44
ἐξειπεῖν ibid.
ἐξείπω 584,3
ἐξειπὼν 584,1
ἐξειργασμῴ, ἐξεργάζομαι ἀ. 560,20
ἐξείρεαι I. ἐξείρη, ἐξείρομαι 438,31
ἐξείρηται, ἐξαγορεύω ἀ. 584,28
ἐξείρητο 584,33
ἐξέρῳς, ἐξείρπω 518,28
ἐξεὶς, ἐξέρπω 323,14
ἔξερπε, ἐξέρπω ἀ. 318,38
ἔξερχε, ἔξεα 174,28
ἐξεκάετο, ἐκκάομαι 476,18
ἐξεκαμόν, ἐκκάμνω ib.
ἐξεκλῆον, ἐκκλείω 476, 17
ἐξεκλίσθην, ἐκκλίζω 526,27
ἐξέκνισε, ἐκκνίζω 526,32
ἐξελὲ 111,33
ἐξελεόδεὶς, ἐξελεάω ἀ. 591,13
ἐξέλαβον, ἐκλαμβάνω ἀ. 505,32
ἔξελε, ἐξαιρέω ἀ. 355,13
ἔξελε I. ἐξεῖλε 1002,40
ἐξελούσῃ, ἐξέρχομαι ἀ. 591,34
ἐξελήλακα A. ἐξήλακα, ἐξελαύνω ἀ. 591,8
ἐξελελακώς ibid.
ἐξελελαμμένος 591,12
ἐξελελαμμῴ ibid.
ἐξελήλυθε A. ἐξήλυθε, ἐξέρχομαι ἀ. 514,35
ἐξέλοιεν, ἐξαιρέω ἀ. 355, 15
ἐξελῶ, ἐξαιρέω ἀ. ἢ ἐξελάω τὸ ἐξελαύνω 355, 19
ἐξέλωμαι 355,26
ἔξελων 355,17
ἐξελῶσι f. ἐξελάσωσι, ἐξελάω τὸ ἐξελαύνω 355,19
ἐξεμαρώθην, ἐκμαραίνω 994,31
ἐξέμβη I. ἐξέβην, ἐξίημι ἀ. 323,9
ἐξέμμορε D. ἔξεν, ἔχω ἀ. 592,2
ἐξεμισήθη, ἐκμισέομαι 575,12
ἐξεμμορε ἢ ἐξέμβρυε p. ἐξέμμορε ἔζωμι ἀ. 460,34
ἐξέμμορε p. ἐκμεμορε, ἐκκείραμαι 513,7
ἐξεμπεπλημμένοι I. ἐξεμπεπλήμενοι, ἐξεμπιπλάομαι 572,38
ἐξενεῖραν, ἐξαναίρω 478, 45
ἐξένηξε I. ἐξένευξε, ἐξένιαζε 523,38
ἐξενεγκέμεν, ἐκφέρω ἀ. 608,37
ἐξενέγκαι 608,31
ἐξένεγκε 510,3
ἐξενεγκεῖν 510,6
ἐξενέγκαμεν 608,34
ἐξένεγκαν 510,10
ἐξενείκαμ p. ἐξενένεγκμαι 609,1
ἐξενείκας poët. -νέγκας 609,2
ἐξενείκασε p. ἐξενένεγκαδε 609,4
ἐξένεγκε p. ἐξένεγκε 608, 43
ἐξενίσατε, ξενιάω 541,19
ἐξενεχθεὶς, ἐκφέρω ἀ. 609,22
ἐξενίωχα 609,6
ἐξενίωχώς 609,11
ἐξέννυδε I. ἐξέδυνε, ἐξένυμαι 469,22
ἔξενται, ἐξίημι 493,5
ἐξέπαλε p. ἐξεφήλατο, ἐξεφάλλομαι 563,3
ἐξεπεπάδε p. ἐξεπεπάδει, ἐξεπίσαμαι 470,15
ἐξέπαλμψ 497,4
ἐξέπλωσε ἐξέπλωσεν, ἐκπλώω ἢ ἐκπλωμι ἐκπίπλαμαι 540,13
ἐξεπτάδομψ f. ἐξεπτέρωμμι, ἐκπτέρω 480,21
ἐξέπτω, ἐξίπτημι 494, 26
ἐξερέη, ἐξερέομαι 449,3
ἐξερεσπὼν, ἐξερασπάω. ἐξερείπω 485,7
ἐξερρυηκότα, ἐκρέω ἀ. 604,12
ἐξερρύηκώς 604,11
ἐξερρύησαν 604,8
ἐξερύσσασε p. ἐξερύσσω 467,33
ἐξερύω 526,8
ἐξεσσαμένας, ἐκπωτάομαι τὸ ἐκπώζω
ἐξεσκληκώς, ἐκσκέλλω ἀ. 605,4
ἐξεσμαν, ξεσμάω ῶ 471, 6
ἐξεσύθην, ἐκσκύω ἀ. 604,41
ἐξέσυδε 604,40
ἐξέσσυμαι, ἐξέσσυμαι ἀ. 589,36
ἐξεσχεκένη ἢ ἐξεσκένη, ἐξίσημι 595,11
ἐξέσση 494,29
ἐξέσσηκώς 595,14
ἐξέσσην 494,24
ἐξέσσησε 594,11
ἐξέσσησαν 494,40
ἐξέσσι, ἔξειμι ἀ. 458,39
ἐξεστραμμῴ, ἐκστρέφομαι 549,39
ἐξεστραμμῴς d. 549,40
ἐξέσχηκα, ἐξέχω ἀ. 592,3
ἐξετελεῶτο Dor. ἐξετελοῦτο, ἐκτελέομαι 476,19
ἐξετεχνήσατο, ἐκτεχνάομαι 536,39
ἐξέτισε, ἐκτίνω ἀ. 606, 36
ἐξέτισε 606,35
ἐξέτμε, ἐκτμήσω ἀ. 511,24
ἐξεύλυσα, -νέω 533,37
ἐξευρεμῴος, ἐξευρίσκομαι ἀ. 591,41
ἐξεφαάνθη p. ἐξεφάνθη, ἐκφαίνομαι 565,42
ἐξεφαῦλε 479,4
ἐξέφανε, ἐκφαίνω 497,31
ἐξέφερε, ἐκφέρω ἀ. 610, 29
ἐξέψεν, ἐξέψω A. 436,25
ἐξεωνέδε A. ἐξεωνώσατο, ἐξωνέομαι ἀμμ 474,1
ἐξήγελθη, ἐξαγγέλλομαι 563,6
ἐξηγκυλῴ 570,8
ἐξηγρύκαδε, ἐξεγρύκομαι 569,33
ἐξηγρῴ, ἐξάγρημι 552,13
ἐξηγρώθη, ἐξαγριόω 579,7
ἐξηγρόμην, ἐξέγρομαι τὸ ἐξεγείρομαι 487,19
ἐξήεσαν, ἔξειμι ἀ. 318,2
ἐξήλθον, ἐξέρχομαι ἀ. 502,36
ἐξηλίασε, ξηλιάζω 525, 44
ἐξηλιασμῴ, ἐξηλιάζομαι 559,7
ἐξηλλαγμῴον, ἐξαλλάττομαι 554,28
ἐξημαξωμῴ, ἐξαμάξομαι 578,26
ἐξήιξα, ἔξειμι ἀ. 469,31
ἐξηνδραποδισμῴος, ἐξανδραποδίζομαι 560,25
ἐξῄωγμαι, ἐκφέρω ἀ. 608,13
ἐξήνθησε ἐξήνθησας ἐξήνθησε, ἐξανθέω 534,2
ἐξηνθισμῴ, ἐξανθίζομαι 560,24
ἐξῄωκε p. ἐξήνεγκε, ἐκφέρω ἀ. 608,43
ἐξήπαφε, ἐξαπαφίσκω ἀ. 500,41
ἐξηπορήθησαν, ἐξαπορέομαι 575,17
ἐξῆρα ἢ ἐξῆρε, ἐξαίρω 546,38
ἐξήρεμμαι ἢ ἐξήρεσμαι, ξηραίνω 565,8
ἐξήρκανε 545,5
ἐξηρμόδιαν 565,34
ἐξηρεμωμῴ, ἐξερεθίζομαι 578,26
ἐξηρέμην ἐξήρε, ἐξέρομαι 487,17
ἐξησκημένος, ἐξασκέομαι 574,2
ἐξηπασμένος, ἐξαπάζομαι 560,17
ἐξῆτε f. ἐξῆστε, ἔξειμι ἀ. 365,26. & 369,14
ἐξηυλημένος, ἐξαυλέομαι 574,11
ἐξήχθη, ἐξάγομαι 552,32
ἔξιασι, ἔξειμι ἀ. 460,22
ἐξιᾶσι, ἐξίημι ἀ. 462,15
ἐξιδίσε, ἐξιδίζω 526,14
ἔξιε, ἔξειμι 319,7
ἐξιεῖ, ἐξίημι ἀ. 462,8
ἐξίῃ 462,11
ἐξικέσθε, ἐξικάομαι 533,15
ἔξιδι, ἔξειμι ἀ. 460,26
ἐξικνεῖσθαι, ἐξικνέομαι ἀμμ 504,26
ἐξίμμαι D. ἐξίκνημαι ἢ ἐξίκνημαι, ἔξειμι ἀ. 319,18
ἐξιναμῴ, -νόω 576,34
ἐξινῶσαι 538,16
ἐξίξας, ἐξίκω ἢ ἐξικνέομαι ἀ. 520,4
ἔξιον, ἔξειμι ἀ. 591,1
ἔξις d. ἐχω μι. ἔξω 383,8
ἐξιστάμμον, -αμμαι 457,19
ἐξιστάμῴ 457,18
ἐξίστασθ 456,40
ἐξίστατο 469,6
ἐξιῶν, ἔξειμι ἀ. 978,118
ἐξοδήσαι, -δάω 535,15
ἐξοδιαδεὶς, -άζω 561,43
ἔξοιδα, ἐξορῶω ἀ. 515,11
ἐξοίσῃ, ἐκφέρω ἀ. 607,37
ἐξοίσιν 607,44
ἐξοιδυῖ Æ. ἐξοιδὼς, ἐξορῶω ἀ. 515,13
ἐξοίσομμι, ἐκφέρω ἀ. 607,38
ἐξοίσουσι 608,4
ἐξοίσω 607,37
ἐξοιχνεῦσι D. ἐξοιχνέουσι, ἐξοιχνέω ῶ 220,11
ἐξοκέλας, -κέλλω 543,28
ἐξολεῖ, ἐξολλύω ἀ. 601,22
ἐξολεῖν 601,23
ἐξολῶ 601,21

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐξολώλεκα A. ἐξώλεκα 601,36
ἕξομαι, ἔχομαι ἀ. 382,8
ἐξομόρξομαι, ἐξομόργνυμαι ἀ. 602,5
ἐξονομάσαι, -άζω 527,2
ἐξονομήνης ἢ ἐξονομήνης, ἐξονομαίνω 546,21,38
ἐξοφρυαόμενος, ἐξοφρυάομαι 449,13,14
ἐξουθενημένος, -νέω 394,19
ἐξουθενῶ D. ἐξουδενῶ 393,16
ἐξυγρανθεὶς, ἐξυγραίνομαι 566,8
ἐξυλωμένος, ξυλόομαι 578,14
ἐξαυῆκα ας ε A. ἐσαυ. συνίημι ἢ ξαυίημι 403,43
ἐξυπανέστη, -νίστημι 494,30
ἐξύρημαι, ξυρέομαι ἢ ξυράομαι 572,16
ἐξύφηνα ἢ ἐξύφηνα, ἐξυφαίνω 545,45
ἐξυφήνωσι, ἢ ἐξυφήνωσι 546,23,38
ἕξω, ἕχω 304,4. 381,13
ἐξωκεανισθῆναι, ἐξωκεανίζομαι 561,37
ἐξώκειλε, ἐξοκέλλω 543,18
ἐξώκισα ας ε, ἐξοικίζω 526,13
ἐξώμωξα, ἐξοιμώττω ἢ ἐξοιμώζω 521,20
ἐξωστεισμένος, ἐξωστείζομαι 560,33
ἐξώτατος d. ἔξω 256,22
ἐξωτάτω d. ἐξώτατος 260,18
ἐξώτερος d. ἔξω 256,21
Ἑο I. ἑοῦ ἢ αὐτοῦ 242,35. & 244,19
ἑο αὐτοῦ p. ἑαυτοῦ 245,22
ἕοθεν A. ἑοῦ, ὃς ἑοῦ οἷ 242,25
ἕοι p. εἴη, εἰμὶ ἀ. 317,15
ἕοι I. οἷ, ὃς ἑοῦ οἷ 243,5
ἕοι αὐτῷ p. ἑαυτῷ 245,22
ἔοιγμεν f. ἐοίκαμεν, εἴκω 365,25. & 370,17
ἔοικα A. οἶκα, εἴκω 298,14
ἐοίκεσαν Att. ἐοίκεισαν 302,3
ἐοικὼς ότος Att. οἰκὼς 249,20
ἔοιμι ἔοις ἔοι p. εἴην εἴης εἴη, εἰμὶ ἀ. 317,15
ἕοιμι poët. ἱείην, ἵημι ἀ. 322,36
ἑοῖο I. ἑοῦ ἢ ἑοῦ, ὃς ἑοῦ ἢ ἑὸς ἑοῦ 244,16,19
ἐόλητο p. ἀιόλητο ἢ ἠόλητο, ἀιολέομαι 574,21
ἔολπα p. ἤλπα, ἔλπω 300,24
ἐὸν p. ἦν, εἰμὶ ἀ. 316,28
ἐὸν ἐόντος I. ὂν ὄντος, εἰμὶ ἀ. 317,26
ἐὸν p. ὄν, ὃς ἢ ὂν 244,19
ἔοργα A. ἦργα, ἔργω τὸ ῥέζω 300,24. 515,41
ἑὸς p. ὃς 244,19
ἐοῦσα ἐούσης I. ὖσα ὔσης, εἰμὶ ἀ. 317,26
Ἐπαγαγεῖν, ἐπάγω ἀ. 499,35
ἐπαγγείλατε, -γέλλω 543,21
ἐπάγην, πηγνύω ἀ. 335,26
ἐπάγμενος ἐπαγμένη f. ἐπαγόμ. ἐπάγομαι 440,2
ἔπαγον, πηγνύω ἀ. 335,26
ἔπαθον ἔπαθες ἔπαθε, πάσχω ἀ. 395,22. & 396,14
ἐπαινήσσεια ας ε p. ἐπαινήσαιμι αις αι, ἢ ἐπαινήσεια ας ε, ἐπαινέω 972,36
ἔπαισα, παίω 176,36
ἔπαισε 541,1
ἐπαίχθη, παίζομαι 398,45
ἐπαλαιώθη 579,1
ἐπαλαμήσατο, παλαμάομαι 533,18
ἐπαλεξήσων, ἐπαλέξω ἀ. 585,11
ἐπάλμενος p. ἐφαλλόμενος, ἐφάλλομαι 370,37
ἔπαλτο p. ἐφήλετο ἢ ἐφῆλτο, ἐφάλλομαι 371,1,2
*ἐπάμειπτο I. ἐπήμειπτο, ἐπαμείβομαι 301,18
ἐπαμμένος I. ἐφημμένος, ἐφάπτομαι 550,29
ἐπαναβὰς, ἐπαναβαίνω ἀ. 501,30
ἐπαναγήοχα, ἐπανάγω ἀ. 584,41
ἐπαναγηοχὼς 584,44
ἐπαναγκασθεὶς, ἐπαναγκάζομαι 561,44
ἐπανάγνωθι, ἐπαναγινώσκω ἀ. 502,13
ἐπανακίρνασθαι, ἐπανακίρναμαι 457,13
ἐπανάμεινον, -μένω 544,25
ἐπανασεισθεὶς, -σείω 582,16
ἐπαναστὰς, ἐπανίστημι 496,11
ἐπαναστραφήσομαι ἐπαναστραφήσῃ, ἐπαναστρέφομαι 480,10
ἐπανεῖπον, ἐπαναγορεύω ἀ. 499,3

ἐπανεὶς, ἐπανίημι ἀ. 492,11
ἐπανελθεῖν, ἐπανέρχομαι ἀ. 503,10
ἐπανέλω, ἐπαναιρέω ἀ. 500,9
ἐπανέλωμαι 500,26
ἐπανενεγκεῖν, ἐπαναφέρω ἀ. 510,6
ἐπανέστην f. ἐπανέστησαν, ἐπανίστημι 495,15
ἐπανεστεὼς p. ἐπανεστηκὼς 596,2
ἐπανέστη 494,30
ἐπανήγαγον A. ἐπανῆγον, ἐπανάγω ἀ. 499,32
ἐπανῆκε, ἐπανήκω 487,2
ἐπανῆσαν, ἐπάνειμι ἀ. 590,2
ἐπάνιθι 460,27
ἐπανίστω A. ἐπανίστασο, ἐπανίσταμαι 456,22
ἐπανοίσω, ἐπαναφέρω ἀ. 607,38
ἔπαον, παύω 178,7
ἐπαποθανὼν, ἐπαποθνήσκω ἀ. 504,18
ἐπᾶραι, ἐπαίρω 545,29
ἐπαράμενος 545,38
ἐπάρας 545,34
ἔπαρθον, πέρθω 302,36
ἐπαρκέσαι, ἐπαρκέω 216,35
ἐπαρκέσας 216,37
ἐπαρκέσσαι p. -έσαι 216,36
ἐπάρμενος f. ἐπαρόμενος, ἐπάρομαι 439,43
ἐπαρυτόμενος, -ομαι 435,30
ἐπαρῴνυν, παροινέω ῶ 343,25
ἐπάσαντο, πάομαι ἢ πατέομαι 531,2
ἐπάταξε, πατάσσω 521,39
ἐπατήθην, πατέομαι 575,4
ἐπαυξῆσαι, ἐπαυξάνω ἀ. 585,28
ἐπαύρηαι I. ἐπαύρη, ἐπαύρομαι 439,22
ἔπαυσαν, παύω 541,8
ἐπαύσατε 541,7
ἔπαυσε ibid.
ἐπαφῶ, ἐπαφίημι 323,7
ἐπαφῶσι ibid.
ἐπάχνωσε παχνόω 537,33
ἐπέβαλε, ἐπιβάλλω 482,42
ἐπέβαν f. ἐπέβησαν, ἐπιβαίνω ἀ. 501,9
ἐπέβη 501,1
ἐπέβην ibid.
ἐπεβησάμην 585,44
ἐπεβήσατο 585,45
ἐπέβησε 585,41
ἐπεβλήθη, ἐπιβάλλω ἀ. 585,3
ἐπεγκλάσας, -άζω 527,18
ἐπέγρετο f. ἐπεγείρετο ἢ ἐπηγείρετο, ἐπεγείρομαι 372,12
ἐπεγχανεῖν, ἐπεγχάσκω ἀ. 510,32
ἐπέδοσαν, ἐπιδίδωμι 497,3
ἐπέδραμε, ἐπιτρέχω ἀ. 508,37
ἐπέδραμον 508,35
ἐπέδυν, ἐπίδυμι 497,32
ἐπέδωκαν, ἐπιδίδωμι ἀ. 589,7
ἐπέδωκε 589,4
ἐπέζεσε, ἐπιζέω 531,21
ἐπεζευγμένος, ἐπιζεύγνυμι ἀ. 592,23
ἐπέζησα, ἐπιζάω 215,34
ἐπέθεντο, ἐπιτίθημι 492,45
ἐπέθηκε 606,41
ἐπεῖδον, ἐφοράω ἀ. 506,4
ἐπείη, ἔπειμι ἀ. 459,12
ἐπειλημμένοι A. ἐπιλελημμένοι, ἐπιλαμβάνω ἀ. 598,29
ἐπειλημμένος ibid.
ἐπείπας, ἐπαγορεύω ἀ. 584,14
ἐπειπεῖν 584,16
ἐπειπὼν 584,15
ἐπειράθην, πειράομαι 568,15
ἐπειράσθη, πειράζομαι 561,15
ἐπειράσθησαν ibid.
ἐπειράσω, πειράομαι 530,43
ἐπειρήθην 570,15
ἐπειρήσαντο 533,21
ἐπεισαχθέντες, ἐπεισάγω 552,44
ἐπείσθην, πείθομαι 191,42
ἔπεισι, ἔπειμι ἀ. 986,102
ἐπείσομαι 590,1
ἐπεισσέπαικε, ἐπεισσαίω 581,33
ἐπείχθην, ἐπείγομαι 552,24
ἐπειχθῆναι 552,37
ἐπεκδραμεῖν, ἐπεκτρέχω ἀ. 508,45
ἐπέκελσε Æol. ἐπέκειλε, ἐπικέλλω 542,21
ἐπεκλέξαμεν I. ἐπεξελέξαμεν, ἐπεκλέγω 519,23
ἐπέκλωσε, ἐπικλώθω 967,53
ἐπεκραίαινε, ἐπικραιαίνω τὸ ἐπικραίνω 476,1
ἐπεκραταιώθην, ἐπικραταιόομαι 578,43
ἐπεκτήσω, ἐπικτάομαι 533,13

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐπέλαβε, ἐπιλαμβάνω ἀ. 505,7
ἐπελάθοντο 505,24
ἐπελάθοντο, ἐπιλανθάνω 505,33
ἐπελάσσῃ, ἐπιλαύνω ἀ. 591,3
ἐπέλασσε p. ἐπέλαστε, πελάζω 529,42
ἔπλε, πέλω τὸ εἰμι 372, 39
ἐπελεύσομαι, ἐπέρχομαι ἀ. 591,30
ἐπελήλυθε Α. ἐπήλυθε 514,37
ἐπιλήθην, ἐπιλανθάνω ἀ. 599,1
ἐπίλθοι, ἐπέρχομαι ἀ. 603,3
ἐπέλκω I. ἐφέλκω 437,26
ἐπεμβάσῃ D. ἐπεμβήσῃ, ἐπεμβαίνω ἀ. 585,40
ἐπεμβὰς p. ἐπεμβασὼς ἢ ἐπεμβεβηκὼς 586,12
ἐπεμέλωμεν ἢ ἐπεμεινάμεν, ἐπιμεινάνω 546, 30,38
ἐπεμέλησε ἢ ἐπεμέλησε 546,31
ἐπεμνήσθη, ἐπιμιμνήσκω ἀ. 600,11
ἐπεμνήσθην 600,10
ἐπενεγκάμενος, ἐπιφέρω ἀ. 608,38
ἐπενεγκεῖν 510,6
ἐπενεικας p. ἐπενήνοχας 609,2
ἐπένεικε, ἐπιφέρω 544,6
ἐπενεχθεὶς, ἐπιφέρω ἀ. 609,23
ἐπενήνεον Α. ἐπενέγκον, ἐπινέω 476,30
ἐπενήνοθε ας ε p. ἐπήνθα ας ε, ἐπανθέω 199,19
ἐπένθησε, ἐπιτίθημι ἢ ἐπιτίθημι 534,17
ἐπένθορε I. ἐπενέθορε, ἐπενθορεῖν 489,24
ἐπέξειμι c. ἐπὶ ἐξ εἶμι 319,10. & 369,9
ἐπεξελέξαμην, ἐπεκλέγω 519,22
ἐπεξελθεῖν, ἐπεξέρχομαι ἀ. 503,10
ἐπεξελθὼν 503,18
ἐπεξήεσαν, ἐπέξειμι ἀ. 590,43
ἐπεξῆλθον, ἐπεξέρχομαι ἀ. 502,37
ἐπεξῆμι, ἐπέξειμι ἀ. 365,25. 369,9
ἐπεξίηθα Æol. ἐπεξίης 319,9. & 393,8
ἐπέξιθι 319,16
ἔπτον I. ἔπτον, ἵπτομαι ἀ. 459,40
ἐπιεικείθω, ἐπιτείθομαι 476,2
ἐπιεπείθω I. ἐπιεπείρυτο, πήριομαι τὸ πηρόομαι 575,3
ἐπιέπηκε, πηγνύω ἀ. 335, 24
ἐπίεπιβμεν f. ἐπεπίθμεν, ἐπιπειθω 380,18,34
ἐπιεπώλιον, ἐπιπωλέω 476, 2
ἐπιεπώλησαν, ἐπιπωλήω ἀ. 481,27
ἐπιεποίθειν, πείθω 380,16
ἐπιεπολιμώθω, πολεμόομαι 578,38
ἐπιεπράγεσαν Α. ἐπιεπράχθεσαν, πράττω 300,39
ἐπίεστρεφε f. ἐπιεστρέφετο, ἐστρεπτόμην 578,39
ἐπιέστο, ἐφίεμαι 504,41
ἐπιεπώκεσαν, πίπω ἀ. 397,20
ἐπιεπώκεσαν Α. ἐπιπέπωκεσαν 397,21
ἐπίεπυσο, πυνθάνομαι ἀ. 398,28
ἐπιεπολέϊτο, ἐπιπολέομαι ἅμμι 476,4
ἐπιεπώκειν εις ϕ, πίνω ἀ. 397,39
ἐπιεστράφθην, στρέφομαι 378,43
ἐπιεστράφθησαν ibid.
ἐπίεργνα ας ε, στέργω 545,5
ἐπιεστράφθητε, ἐπιστράφομαι 561,34
ἐπίερσε I. ἐπήρεισε, ἐπαείδω 524,28
ἐπιεσπόμθω, ἐπίεσμαι ἀ. 975,97
ἐπέρρικψε, ἐπιρρίπτω 519,4
ἐπερρόησαν, ἐπιρρέω 534,37
ἐπέρρανθ, ἐπιρράννυμι ἀ. 604,27
ἐπέρρωσαν 604,23
ἐπερρώσανθ 604,24
ἐπερρώσθη 604,28
ἐπερρώσθησαν 604,29
ἐπέρυσε I. ἐπείρυσε, ἐπερύω 540,27
ἐπεσα, πίπτω ἀ. 397,25
ἐπέσαν f. ἐπέσησαν 395,31
ἐπεσήμενε ἢ ἐπεσήμην, ἐπισημένω 546,14,38
ἐπεσκεύδω, ἐπισκεύδω ὦ τὸ ἐπισκευάνυμι 476,4
ἐπέστομεν, ἐπίμι ἀ. 589,31
ἐπεσόμθω 589,40
ἐπεσσύονθ p. ἐπεσσύοντο, ἐπισσύομαι 470,37
ἐπέσσυμαι p. ἐπέσσυμαι, ἐπίμι ἀ. 589,31
ἐπέσσυμαι f. ἐπεσύσμην, ἐπισσύω ἀ. 604,37
ἐπεσυμθῶ f. ἐπισυμθῶ 604,38
ἐπεσύσσυτας f. ἐπισύσσυτας 300,3
ἐπεσσύθην ἐπεσσύθης, ἐπίσσυμαι 596,19
ἐπέσσυτο, ἐπίμι ἀ. 589,36
ἐπέστελμαι, ἐπιστέλλω 562,31
ἐπεστάτησα, ἐπιστατέω 338,30
ἐπέστηλε, ἐπιστέλλω 543,15
ἐπεστὼς p. ἐφεστηκὼς, ἐφίσταμαι 596,1
ἐπέστην 494,30
ἐπέστησαν 494,25
ἐπέστησε 495,15
ἐπέστητε 594,11
ἐπέσσυμαι, ἐπίμι ἀ. 458,39
ἐπέσχε, ἐπέχω ἀ. 504,2
ἐπέστρωσε ας ε, στρώννυμι
ἐπιστρωννύω ἀ. 345,15
ἐπιστρώσω ης η 345,19
ἐπέστασαν p. ἐπέστησαν 345,16
ἐπέστατε p. ἐπέστητε ibid.
ἐπέστηκα, ἐπιστήκω 543,16
ἐπιστρέφω I. ἐπιστρωγμθοι ἦσαν, ἐπιστρόπομαι 554,36
ἐπιτρέπω, ἐπιτρέπω 479,31
ἐπίτυχον ἐπέτυχες ἐπέτυχε, ἐπιτυγχάνω ἀ. 509, 30
ἐπεσφηκέω c. ἐπὶ σϕήκέω d. σϕήμης c. σϕήμη 986,89
ἐπεσφήκησαν, -κέω ibid.
ἐπέσφωκα p. ἐπεσφώμθοι, ϕαγόμαι 561,33
ἐπιφθέγξωμθ, ἐπιφθέγγομαι 519,38
ἐπίφρονα f. ἐπίφρονον, ἐπιφρονέω 488,12,13
ἐπίφρασθε, ἐπιφράζω 482,2
ἐπίφρασθεν ibid.
ἐπίφυκον, πεφύσω d. φύω 415,42
ἐπιχειρήθω, ἐπιχειρέω 295,34
ἐπεχείρησε 295,33
ἐπεχείρεν 289,41
ἐπέχυθε, ἐπιχέω ἀ. 610, 10
ἐπέχθη, πίπτομαι 551,39
ἐπέχθω 551,38
ἐπίχρασον ἐπιχράω 476,2
ἔπεψα, πέπω ἀ. 399,5
ἐπεών Ion. ἐπών, ἔπτομαι 459,27
ἐπήβολ 38,36
ἐπηγελμθύα, ἐπαγγέλλομαι 562,39
ἐπηγελμθῶ ibid.
ἐπηγμθῶ, ἐπάγομαι 552,13
ἐπηγμθύως d. ibid.
ἐπήϊν ἐπήεις ἐπήϊ, ἔπτομαι ἀ. 590,30
ἐπήεσαν A. ἐπήϊσαν 590, 42
ἐπήεσαν ab ἐπὶ ἔτ 39,3
ἐπήκ 36,25
ἐπῆλθον, ἐπέρχομαι ἀ. 502,33
ἐπηλυσιάθμθ, ἐπηλυσίζομαι 528,17
ἐπήλυθον, ἐπέρχομαι ἀ. 502,33
ἐπήμειπε, ἐπαμείβομαι 301,16. quam vocem nos cum Sylburgio restituimus ἀπήμειπε.
ἐπήμοιβος d. ἀμείβω 37,8
ἐπηνέθην, ἐπαινέω ἀ. 308, 4. & 381,26
ἐπήνεμος 37,2
ἐπήνεον 474,2
ἐπήνεσε 531,22
ἐπήνημαι 308,5
ἐπήνων 474,2
ἐπηνώθω, ἐπανύομαι 581,17
ἐπηνώρθωσε, ἐπανορθόω 344,8
ἐπηνώρθωτο 344,9
ἐπηξα ας ε, πήγνυμι ἀ. 335,18
ἐπηπείλησε, ἐπαπειλέω 534,25
ἐπῆρσα ἢ ἐπῆρα, ἐπαείρω 546,4,38
ἐπήρας ἢ ἐπήρας 546,28
ἐπηρείπανθ, ἐπαείδομαι 524,36
ἐπήρεμος 38,20
ἐπηρεῖ, ἐπέρομαι 487, 17
ἐπηρεφὴς 38,22
ἐπήρκεσα, ἐπαρκέω 216, 34
ἐπηρμθῶ ἢ ἐπηρμθος, ἐπαείρομαι 567,13
ἐπῆρξε, ἐπάρχω 520,13
ἐπῆρτε Æ. ἐπῆρε, ἐπάρω 542,19
ἐπήρτημθῶ, ἐπαρτάομαι 570,7
ἐπῆσαν, ἔπτομαι ἀ. 316,38
ἐπηοιδόμθν, ἐπαοιδύομαι ἀ. 500,33
ἐπί p. ἔπεσι, ἔπτομαι ἀ. 249,31
ἐπιάλμθρος p. ἐφαλόμενος, ἐφάλλομαι 439,34
τοῖς ἐπιαλεῖσι, -λέω 441, 27
ἐπιάνθη, πιάομαι 568,30
ἐπίασι, ἔπτομαι ἀ. 460,23
ἐπιβάλλοι D. ἐπιβάλλε. ἐπιβάλλομαι 439,5

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐπιβάλη, ἐπιβάλλω 483,6
ἐπιβάλοι ibid.
ἐπίβαλὼν 483,11
ἐπίβαν p. ἐπέβησαν, ἐπιβαίνω ἀ. 501,9
ἐπιβὰς ἐπιβάντες 501,29
ἐπιβεβαιοῦσα, ἐπιβεβαιόω ῶ 443,24
ἐπιβεβηκότες, ἐπιβαίνω ἀ. 586,10
ἐπιβεβηκὼς ibid.
ἐπιβέβληκε, ἐπιβάλλω ἀ. 586,29
ἐπιβεβληκέναι 586,30
ἐπιβείομεν p. ἐπιβῶμεν, ἐπιβαίνω ἀ. 501,17
ἐπιβέωμεν I. ἐπιβῶμεν ibidem
ἐπιβῇ 501,16
ἐπιβήμεναι D. ἐπιβῆναι 501,21
ἐπιβησέμεν Ion. ἐπιβήσειν 585,38
ἐπιβήσομεν 585,37
ἐπίβησον 585,43
ἐπιβληθεὶς, ἐπιβάλλω ἀ. 587,6
ἐπιβοώμενος, ἐπιβοάομαι ῶμαι 447,31
ἐπιβρωθεὶς, ἐπιβρώσκομαι ἀ. 587,14
ἐπιβῶμεν, ἐπιβαίνω ἀ. 501,16
ἐπιβῶσι 501,19
ἐπιβώσομαι p. ἐπιβοήσομαι 532,9
ἐπιγαμηθεῖσα, -είσης, ἐπιγαμέομαι 575,37
ἐπιγεγραμμένος, ἐπιγράφομαι 549,29
ἐπιγενόμενος, ἐπιγίνομαι ἀ. 502,7
ἐπιγνάμψασα, ἐπιγνάμπτω 519,6
ἐπίγνωθι, ἐπιγνώσκω ἀ. 502,13
ἐπιγνῶναι 502,15
ἐπιδεδειγμένος, ἐπιδείκνυμι ἀ. 588,25
ἐπιδεδεμένος, ἐπιδέομαι ἀ. 588,35
ἐπιδεδήμηκα, ἐπιδημέω 338,29
ἐπιδεδικασμένος, ἐπιδικάζομαι ἀ. 560,4
ἐπιδέδρομαι, ἐπιτρέχω ἀ. 516,12
ἐπιδέδωκε, ἐπιδίδωμι 589,7
ἐπιδεδωκὼς 589,8
ἐπιδεήθης, ἐπιδέομαι ἀ. 588,29
ἐπίδειξαι 363,42
ἐπιδεῖξαι 363,41
ἐπιδείξεις 363,39
ἐπίδειξον 363,40
ἐπιδείξω 363,39
ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντος p. ἐπεῤῥώσαντο ῦ, ἐπιῤῥώννυμι ἀ. 604,24
ἐπιδεύεαι I. ἐπιδεύῃ, ἐπιδεύομαι 438,31
ἐπιδιαθέμενος, ἐπιδιατίθημι 494,6
ἐπιδιδόασι I. ἐπιδιδοῦσι, ἐπιδίδωμι 457,41
ἐπιδιδόναι 457,44
ἐπιδιδοὺς 458,4
ἐπιδιελόμενοι, ἐπιδιαιρέω ἀ. 500,32
ἐπιδιέλω 500,7
ἐπίδοιμι, ἐφοράω ἀ. 506,23
ἐπιδόντες, ἐπιδίδωμι 497,19
ἐπιδοῦναι 497,13
ἐπιδοὺς 497,17
ἐπιδραμέεσθαι I. ἐπιδραμεῖσθαι, ἐπιτρέχω ἀ. 509,14
ἐπιδραμεῖν 508,45
ἐπιδραμοῦμαι 509,12
ἐπιδράμω 508,40
ἐπιδραμὼν 509,5
ἐπίδω ἐφοράω ἀ. 500,23
ἐπιδώμεθα 506,37
ἐπιδώσει, ἐπιδίδωμι 588,43
ἐπιδώσω ibid.
ἐπιεὶς, ἔπειμι ἀ. 461,5
ἐπιειμένος p. ἐφειμένος, ἐφεννύω ἀ. ἢ ἐφίημι ἀ. 591,24. & 593,32
ἐπιέλπεο p. ἐπέλπου, ἐπέλπομαι 172,31. 438,42
ἐπιέναι, ἔπειμι ἀ. 460,41
ἐπιεννύμεθα, -υμαι 453,6
ἐπιέπομαι p. ἐφέπομαι 172,31
ἐπιέσαι p. ἐφέσαι, ἐφεννύω ἀ. 591,16
ἐπίεσαν I. ἐφίεσαν, ἐφίημι 470,1
ἐπιέσασθαι p. ἐφέσασθαι, ἐφεννύω ἀ. 591,16
ἐπιέσθησαν, πιέζομαι 561,24
ἐπιέψεται p. ἐφέψεται, ἐφέπομαι 518,1
ἐπιζευγμένος I. ἐπιζ. ἐπιζεύγνυμι ἀ. 592,24
ἐπιζῆν D. -ζαν, -ζάω ῶ 450,30
ἐπιζυγῶσαι, -γόω 538,17
ἐπίῃ, ἔπειμι ἀ. 461,38
ἐπίηλε, ἐπιάλλω 542,38
ἐπιθεῖναι, ἐπιτίθημι 491,44
ἐπιθεὶς 492,7
ἐπιθέσθαι 493,41
ἐπιθήσομαι 605,35
ἐπιθήσων 605,34
ἐπιθῆται ἢ ἐπίθηται 493,18
ἔπιθι, ἔπειμι ἀ. 319,15

ἐπιθολώσει, -λόω 537,24
ἐπιθόμην, πείθω 386,31
ἔπιθον ibid.
ἐπιθρέξας, ἐπιτρέχω ἀ. 607,16
ἐπιθρέξω 607,14
ἐπιθρέψαι, ἐπιτρέφω ἀ. 607,1
ἐπιθῶμεν, ἐπιτίθημι 491,39
ἐπιθωΰξει, ἐπιθωΰσσω 520,36
ἐπιΐω p. ἐπίω, ἔπειμι ἀ. 461,37
ἐπικαθιστάναι, ἐπικαθίστημι 454,30
ἐπικαλούμενος, ἐπικαλέομαι οῦμαι 444,2
ἐπικαταλαβεῖν, ἐπικαταλαμβάνω ἀ. 505,16
ἐπικατήμενος I. ἐπικαθήμενος, ἐπικάθημαι 463,13
ἐπικατιὼν, ἐπικάτειμι ἀ. 461,14
ἐπικέεσθαι p. ἐπικεῖσθαι, ἐπίκειμαι ἀ. 464,1
ἐπικέεται p. ἐπίκειται ibid.
ἐπίκειμαι c. ἐπὶ κεῖμαι 326,22
ἐπικείμενα, ἐπίκειμαι 463,41
ἐπικείμεναι 463,39
ἐπικείμενον 463,41
ἐπικεῖραι, -είρω 544,36
ἐπικείσθω, ἐπίκειμαι 463,28
ἐπικεκαμμένος, ἐπικάμπτομαι 550,31
ἐπικεκαυμένοι, ἐπικαίομαι ἀ. 596,45
ἐπικέκλημαι, ἐπικαλέομαι ἀ. 597,27
ἐπικεύσω, -εύθω 525,9
ἐπικεχείρηκα, ἐπιχειρέω 295,33
ἐπικεχρωσμένος, ἐπιχρώννυμι ἀ. 610,36
ἐπικληθεὶς, ἐπικαλέω ἀ. 597,33
ἐπικλῆσαι 597,25
ἐπικλῶνται, ἐπικλάομαι ῶμαι 447,22
ἐπικράθην p. ἐπικράνθην, πικραίνομαι 565,36
ἐπικρᾶναι, -αίνω 545,27
ἐπικρατέστερος d. ἐπικρατὴς 983,29
ἐπικρήηνον p. ἐπίκρηνον ἐπικραίνω 545,44
ἐπικυκλῆσαι, -κλέω 535,16
ἐπικυλινδρωθῆ, ἐπικυλινδρόομαι 579,25
ἐπικύρσας Æ. ἐπικύρας, ἐπικύρω 542,24
ἐπίλαβε, ἐπιλαμβάνω ἀ. 505,13
ἐπιλάβοιτο 505,26
ἐπιλαβομένη 505,30
ἐπιλαβόμενος 505,29
ἐπιλαβοῦ 505,25
ἐπιλαβοῦσα 505,18
ἐπιλαβὼν ibid.
ἐπιλάθηται, ἐπιλανθάνομαι ἀ. 505,35
ἐπιλαχὼν, ἐπιλαγχάνω ἀ. 505,5
ἐπιλεήσας ἢ ἐπιλεήνας, ἐπιλεαίνω 546,28,38
ἐπιλέλησμαι, ἐπιλανθάνομαι ἀ. 599,1
ἐπιλήθεο I. -ήθου 438,42
ἐπιλήσει A. -λήσῃ 598,45
ἐπιμασσηθεὶς, ἐπιμασσάομαι 570,35
ἐπιμειδήσας, -δάω 533,8
ἐπιμέμνημαι, ἐπιμιμνήσκω ἀ. 599,42
ἐπιμεμνημένη 600,9
ἐπιμνήσασθαι, ἐπιμιμνήσκω ἀ. 599,34
ἐπιμνησθεὶς 600,13
ἐπιμνισθῆναι ibid.
ἐπιμνησθήσομαι 600,15
ἐπιμνήσομαι 599,30
ἐπίμπλη, πίμπλημι 328,30
ἐπίμπλω A. ἐπίμπλασι 239,19
ἐπίμπρα Att. ἐπίμπρη, πίμπρημι 236,22
ἐπιμωμητὸς, -ὴ, -ὸν d. ἐπιμωμάομαι 979,38
ἐπινενησμένα, ἐπινήθομαι 557,5
ἐπινεύσω, ἐπινέω ἀ. 600,39
ἔπιον, πίνω ἀ. 395,35
ἐπιὸν, ἔπειμι ἀ. 461,15
ἐπιορκῶ f. ἐπορκῶ 343,32
ἐπιοῦσα, ἔπειμι ἀ. 461,25
ἐπιούσιος d. ἐπιοῦσα 265,15
ἐπιπαμφαλόωντες p. ἐπιπαμφαλῶντες, ἐπιπαμφαλάω ῶ 452,3
ἐπιπαρεξιὼν, ἐπιπαρέξειμι ἀ. 461,13
ἐπιπαριέναι, ἐπιπάρειμι 460,42
ἐπιπαριὼν 461,15
ἐπιπαρὼν 459,26
ἐπιπείθεο I. -θου, -θω 380,25
ἐπιπείθηται 380,26
ἐπιπλήττεο I. ἐπιπλήττου, ἐπιπλήττομαι 438,43
ἐπιπλόμενος f. ἐπιπελόμενος, ἐπιπέλομαι 440,13
ἐπίπλωε I. ἐπέπλωε, ἐπιπλώω 465,16
ἐπιπλώοντες 434,4
ἐπιποθανῶν, ἐπιποθανέω ῶ 504,18

ἐπιπο

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐπιπολιοῦνται, ἐπιπολιόομαι οῦμαι 443,31
ἐπιπροέηκε p. ἐπιπροῆκε, ἐπιπροίημι ἀ. 593,9
ἐπιπροέμεν I. ἐπιπροεῖναι 492,3
ἐπιπτέσθαι, ἐφίπταμαι 388,8
ἐπιπτήσεσθαι 594,1
ἐπιπτήσομαι ibid.
ἐπιῤῥέω c. ἐπὶ ῥέω 399,12
ἐπίῤῥημα c. ἐπὶ ῥῆμα 399,15
ἐπιῤῥωθεὶς ἢ ἐπιῤῥωσθεὶς, ἐπιῤῥώννυμι ἀ. 604,30
ἐπιῤῥῶσαι 604,23
ἔπισα, πιπίσκω ἀ. 410, 42
ἐπισεσημασμένα A. -αμμένα, ἐπισημαίνομαι 565,28
ἐπισεσυρωμένος, ἐπισυρόομαι 578,11
ἐπισεύας, ἐπισεύω ἀ. 402,26
ἐπισημήνασθαι ἢ ἐπισημήνασθαι, ἐπισημαίνομαι 546,35
ἐπισπείσας, ἐπισπένδω ἀ. 605,7
ἐπισσεύας p. ἐπισεύας, ἐπισεύω ἀ 402,22
ἐπισταγεὶς, -άζω 481,44
ἐπισταγῇ 481,45
ἐπισταθεὶς, ἐφίστημι 596, 25
ἐπισταθέντες ibid.
ἐπίσταμαι c. ἐπὶ ἵσημι 327,2
ἐπιστάμενος I. ἐφιστάμενος, ἐφίσταμαι 457,20
ἐπιστάμην, ἐπίσταμαι 327,2
ἐπιστάντες, ἐφίστημι 496, 27
ἐπιστὰς 496,10
ἐπίσταται ἐπίσταμαι 327,2
ἐπίστατο 327,3
ἐπίστη ἀ. ἐπίστασαι 306, 30. & 327,40
ἐπιστῆναι, ἐφίστημι ἢ ἐπίσημι 495,41
ἐπιστῆσαι, ἐφίστημι 594,23
ἐπιστήσας 594,30
ἐπιστήσομαι ἐπιστήσῃ, ἐφίστημι ἢ ἐπίσταμαι 327, 4, 44
ἐπιστήσω, ἐφίστημι 594,3
ἐπιστολὴ d. ἐπιστέλλω 262, 40
ἐπιστραφεὶς, ἐπιστρέφω 480,5
ἐπιστράφηναι 479,45
ἐπιστρωφῶσι, -φάω ῶ 446,33
ἐπίστω A. ἐπίστασο, ἐπίσταμαι 327,3
ἐπιστώθη, πιστόομαι 579,5
ἐπισυνιέναι, ἐπισυνίημι ἀ. 460,42
ἐπισυνιόντες 461,21
ἐπισυνεστὼς A. ἐπισυνεστηκὼς, ἐπισυνίστημι 595,33
ἐπισυῤῥέοντες, -ρέω 448, 45
ἐπισυστρέψαι, -έφω 518,18
ἐπισφραγίσασθαι, ἐπισφραγίζομαι 527,34
ἐπίσχε, ἐπέχω ἀ. 382,10
ἐπισχεῖν 382,22
ἐπίσχες 382,10
ἐπισχήσειν 382,20
ἐπισχήσω εἰς ἐ 382,19
ἐπισχῆται, ἐπισχέω τὸ ἐπέχω 382,24
ἐπισχόμενος, ἐπέχω ἀ. 504,5
ἐπισχόντες 382,23
ἐπισχὼν 382,22
ἐπιταθῶσι, ἐπιτείνομαι 564,18
ἐπιτέθειται, ἐπιτίθεμαι 606,4
ἐπιτείλας, ἐπιτέλλω 543, 27
ἐπιτελέσαι 531,25
ἐπιτετειχισμένον, ἐπιτειχίζομαι 560,9
ἐπιτετευγμένος, ἐπιτυγχάνω ἀ. 607,27
ἐπιτετράφαται I. ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ, ἐπιτρέπομαι 549,15
ἐπιτετύχηκε, ἐπιτυγχάνω ἀ. 607,28
ἐπιτηδειέστατος d. ἐπιτήδειος 257,39
ἐπιτίθει A. ἐπιτίθετι, ἐπιτίθημι 453,34
ἐπιτιθέναι 453,35
ἐπιτίθησι 453,31
ἐπιτολμῆσαι, -μάω 532, 40
ἔπιτον, ἔπειμι ἀ. 460,30
ἐπιτύφεται, -ύφομαι 434,32
ἐπιτυφῇ 485,33
ἐπιτυχεῖν, ἐπιτυγχάνω ἀ. 509,34
ἐπιτύχῃ 509,33
ἐπιτυχὼν 509,41
ἐπιφαγὼν, ἐπιτρώγω ἀ. 509,26
ἐπιφανεὶς, ἐπιφαίνομαι 479,21
ἐπιφάνηθι, -αίνομαι 479,11
ἐπιφανῆναι 479,16
ἐπιφαύσει, ἐπιφαύσκω ἀ. 607,32
ἐπίφαυσκον, πιφαύσκω 348,41
ἐπιφωρηθεὶς, ἐπιφορέομαι 575,24
ἐπιφυεὶς

ἐπιφυεὶς, -φύομαι 485, 40
ἐπιφυέντες ibid.
ἐπιφὺς, ἐπίφυμι 498,3
ἐπιχειρηθεὶς, ῥέω 295,34
ἐπιχυθεὶς, ἐπιχέω ἀ. 610, 23
ἐπιχώρησον, -ρέω 534,38
ἐπιχώρισον, -ίζω 526,31
ἐπιχῶσαι, ἐπιχώννυμι ἀ. 610,39
ἐπίω, ἔπειμι ἀ. 461,36
ἐπίωμεν ibid.
ἐπιὼν όντος 461,15
ἐπίωνται 461,42
ἐπιώρκηκα, ἐπιορκέω 296,1. & 338,30
ἐπλάγην, πλήττω 481,29
ἔπλαγον 302,39
ἐπλάγχθην ης η, πλάζω ἀ. 603,33
ἐπλάκησαν, πλέκω 479, 38
ἔπλακον 409,34
ἐπλανήθημεν, πλανάομαι 570,23
ἐπλανήθησαν 570,24
ἔπλασα, πλάττω 530,12
ἐπλάσθην, πλάθομαι 557,11,12
ἔπλε f. ἔπελε, πέλω 372, 38
ἔπλει, πλέω 470,38
ἔπλεο p. ἐπέλου, πέλομαι 372,41
ἐπλεονεκτήθην, πλεονεκτέομαι 575,5
ἔπλετο f. ἐπέλετο, πέλομαι 372,43
ἔπλευ D. ἔπλου ἢ ἐπέλου ibidem
ἐπλήγην, πλήττω 481,29
ἔπληγον 302,38.303,20. & 481,28
ἐπλήμην ἔπλησο ἔπλητο, πλῆμαι ἀ. 301,25
ἔπληντο 301,23
ἐπλήρουν, πληρόω ῶ 471,17
ἐπλήσθην, πλήθομαι 557, 11
ἔπλητο, πλῆμαι ἢ πλάω τὸ πλήθω 301,22,26
ἔπλου f. ἐπέλου, πέλομαι 372,41
ἔπλωσε, πλώω ἢ πλῶμι 540,12
ἐπλόεσκον p. ἔπλωον, πλώω 467,4
ἔπνευσα, πνέω ἀ. 604,4
ἐπνιγόμην, πνίγομαι 470, 33
ἐπνύνθην, πνύω ἀ. 308,19
ἐποζέσει ἐπόζω ἀ. 601,14
ἐποίατο I. ἔποιντο, ἔπομαι 439,18
ἔποιεν, ἔπω 433,38
ἐποικτισάμενος, ἐποικτίζομαι 528,18
ἐποίσει, ἐπιφέρω ἀ. 607, 38
ἐποκείλαντες, ἐποκέλλω 543,30
ἐπολλαπλασίαζον, πολλαπλασιάζω 292,1
ἐπομοσάμενος, ἐπόμνυμι ἀ. 601,45
ἐπομόσασθαι 601,44
ἐπὸν ἔπειμι ἀ. 459,40
ἐπονεῖτο, πονέομαι 471,1
ἐπόντα, ἔπειμι ἀ. 459,45
ἐπόπιζε, ἐποπίζω 433,29
ἐπορᾶν I. ἐφορᾶν, ἐφοράω ῶ 437,27
ἐπορμῆσαι I. ἐφορμῆσαι, ἐφορμάω 532,41
ἔπορσον Æ. ἔπορον, ἐπόρω 542,21
ἐπούρισας, ἐπουρίζω 526, 14
ἐποχηθήσεται, ἐποχέομαι 575,41
ἐπόψομαι, ἐφοράω ἀ. 602,17
ἔπραθον f. ἔπαρθον, πέρθω 302,37
ἐπράχθην, πράττομαι 554,41
ἔπρησε, πρήθω 525,13,14
ἐπρήσθην 557,30
ἐπρησσόμην 398,32
ἐπρήχθην I. ἐπράχθην, πράττομαι 554,42
ἐπριάμην, πριάομαι ἢ πρίαμαι 365,13. 367,15
ἐπρίω Att. ἐπρίασο ἢ ἐπρίαο 365,14
ἐπταέται ἐπταέτης εος ἀ. 274,3
ἐπταέτας ibid.
ἑπτάκις d. ἑπτὰ 249,7
ἑπτάμην, ἵπταμαι 389,36
ἑπταπλάσιος d. ἑπτὰ 254, 34
ἑπταπλοῦς d. 254,32
ἑπταπόδης d. ἑπτάπους ἑπτάποδος 274,15
ἑπτὰς d. ἑπτὰ 253,2
ἔπτατο, ἵπταμαι ἀ. 389,33
ἐπτέρωται, πτερόομαι 576, 14
ἔπτην, ἵπταμαι ἀ. 388,6
ἐπτισμένος, πτίσσομαι 557,41
ἐπυθόμην, πυνθάνομαι ἀ. 396,2
ἐπύθοντο 398,16
ἐπῳδὸς quid 998,4
ἐπώζεσε, ἐπόζω ἀ. 601,16
ἐπώκειλαν, ἐποκέλλω 543,20
ἐπώμνυον, ἐπομνύω 473, 32
ἐπώμνυς, ἐπόμνυμι 473, 34

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐπώμοσαν 601,40
ἐπῶν, ἔπειμι ἀ. 459,27
ἐπῶρσα Æ. ἐπῶρα, ἐπόρω 542,19
ἐπῶρσε Æ. ἐπῶρε ibid.
ἐπῴχατο Ion. ἐπῳχωμένοι ἦσαν ἐποίχω 299,19
ἐπῴχετο, ἐποίχομαι 474, 12
Ἐράασθε p. ἠράεσθε ἠρᾶσθε ἐράομαι 468,27
ἔραπτον p. ἔρραπτον ῥάπτω 287,9
ἐράσαι, ἐράω 530,35
ἐρασθείς, ἐρασθεῖσα, ἐράομαι 568,34
ἐράσθην I. ἠράσθην 568, 27
ἐρασθήσομαι 568,36
ἐράσσατο p. ἠράσατο 531, 15
ἐργᾷ B. ἐργάσῃ, ἐργάζομαι 288,45
ἐργασαίμην, ἐργάσαιο 289,3
ἐργάσομαι 288,44
ἐργάτις d. ἐργάτης 252, 27
ἔρδεσκε I. ἦρδε, ἔρδω τὸ ῥέζω 467,12
ἔρδω f. ῥέζω 287,19
ἐρεβεννὸς d. ἔρεβος 979, 47
ἐρέει I. ἐρεῖ, ἀγορεύω ἀ. 354,21
ἔρεζον p. ἔρρεζον, ῥέζω 287,12
ἔρειδον I. ἤρειδον, ἐρείδω 465,3
ἐρεῖν ἀγορεύω ἀ. 583,36
ἔρειο p. ἔρω, ἔρομαι 381,6
ἐρείομαν p. ἐρέομαν, ἐρέω 360,30
ἐρείσατο I. ἠρείσατο, ἐρείδομαι 536,26

ἐρεισθῆναι 564,4
ἐρείψαντο I. ἠρείψαντο, ἐρείπομαι ἢ ἐρείπτομαι τὸ ἐρέπτομαι 518,7,9
ἐρείω p. ἐρέω 360,30
ἔρεξα poët. ἔρρεξα, ῥέζω 287,12
ἐρέοντο p. 466,11
ἐρέριπτο p. ἔρριπτο, ῥίπτω 287,11
ἔρεσθαι καὶ ἐρέσθαι, ἔρομαι 486,28
ἐρετμὰ, ἐρετμὸς ἀ. 273,24
ἐρεύμενος f. ἐρευγόμενος, ἐρεύγομαι 440,3
ἐρεχθείς, ἐρέχομαι 553,31
ἔρεψα I. ἤρ. ἐρέφω 518,17
ἐρέω I. ἐρῶ, ἀγορεύω ἀ. 354,19
ἐρέων I. ἐρῶν 354,20
ἐρήθην I. εἰρήθην 286,32. & 354,26
ἔρημαι I. ἤρημαι, ἔρομαι ἀ. 591,29
ἐρηρέδαται p. ἠρεισμένοι εἰσὶ ἐρείδω 299,3
ἐρήρειδα A. ἤρειδα 298,1
ἐρήρεικα A. ἤρεικα 297,39
ἐρήρεισμαι A. ἤρεισμαι ib.
ἐρήρικα A. ἤρικα, ἐρίζω 297,39
ἐρήριμμαι A. ἤρειμμαι, ἐρείπω 297,27
ἐρήρισμαι Att. ἤρισμαι, ἐρίζω 297,28
ἐρήριφα A. ἤρειφα, ἐρείπω 297,26
ἐρηρότηκα A. ἠρώτηκα, ἐρωτάω 297,35
ἐρήσομαι, ἔρομαι ἀ. 379, 13
ἐρήτυθεν B. ἠρητύθησαν, ἐρητύομαι 581,29
ἐριγμένος I. ἠριγμένος, ἐρίκομαι 551,34

ἐρίδηνα ἢ ἐρίδηνα I. ἠρίδ. ἐριδαίνω 545,45
ἐρίζω d. ἔρις 985,56
ἔριν ἢ ἔριδα, ἡ ἔρις ἔριδος 148,40
ἐρινῦσι, ἐρινέω ῶ 441,39
ἐρινὺς c. ἔρις νῦς 963,6
ἔριπε I. ἤρ. ἐρείπω 484, 41
ἐρίσαντε, ἐρίζω 985,56
ἐρίφην p. ἐρρίφην, ῥίπτω ἀ. 508,25
Ἑρμᾶν ἄνος d. Ἑρμῆς ῦ 418,19
ἔρξαι f. ῥέξαι, ῥέζω 287, 16
ἔρξαν f. ἔρρεξαν ἢ ἦρξαν 287,15
ἔρξας αντος f. ῥέξας 287, 16
ἔρξεις f. ῥέξεις 287,14
ἔρξῃς f. ῥέξῃς 287,16
ἔρξον f. ῥέξον 287,15
ἔρξω f. ῥέξω 287,14,16
ἔρυ Æol. ἔρωτος, ἔρως 279,20
ἐρῦσι, ἀγορεύω ἀ. 354,20
ἐρράγη, ῥηγνύω ἀ. 400, 21
ἐρράγην 399,25
ἐρράγησαν 400,22
ἔρραγκα, -ραίνω 565,12
ἐρράδαται I. ἐρρασμένοι εἰσὶ, ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι 558,22
ἐρρακωμένος, ῥακόομαι 578,15
ἐρραμμένος, ῥάπτομαι 550,17
ἐρράσθην, ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι 560,42
ἐρράφην, ῥάπτω ἀ. 310,25
ἔρραφον 310,24
ἔρρε ἢ ἔρρε Æ. εἶρε, εἴρω τὸ φθείρω 403,1
ἐρρέθην,

ἐρρέθην, ἀγορεύω ἀ. 308,9 354,33. & 381,26
ἔρρεον ες ε, ῥέω 399,34
ἐρρήθη, ἀγορεύω ἀ. 354,32
ἐρρήθην 308,9. 354,32
ἔρρημαι 308,9. 354,31
ἔρρηξα, ῥηγνύω ἀ. 400, 17
ἐρρηξάμην 400,20
ἔρρηξαν 400,17
ἔρρηξε ibid.
ἔρριγα, ῥιγέω ῥιγῶ 380,7
ἐρρίγησι I. ἐρρίγῃ, ἐρρίγω τὸ ῥιγέω ῶ 380,9
ἐρρίγοντι ibidem
ἐρρίγω d. ῥιγέω ῶ 380,8
ἐρρίγων οντος, -ίγω 380,9
ἐρρίζοντο, ἐρρίζομαι 435,9
ἐρρίζωμαι, ῥιζόομαι 580, 20
ἐρρικνωμένα, ῥικνόομαι 578,15
ἔρριμμαι, ῥίπτομαι 287, 10
ἔρριπτον, ῥίπτω 285,41
ἔρριφα 287,9
ἐρρίφην ἀ. ἐρρίπην, ῥίπτομαι 310,26
ἐρρίφθω 550,9
ἐρρίφθων ibid.
ἔρριφον ἀ. ἔρριπον, ῥίπτω 310,26
ἔρρυ ἢ ἔρρυ Æ. εἴρυ, εἴρω τὸ φθείρω 403,2
ἐρρύη, ῥέω ἀ. 400,3
ἐρρύηκα 399,10
ἐρρύην ibid. & 400,2
ἐρρυθμισμένος, ῥυθμίζομαι 559,45
ἔρρυμαι, ῥύσκομαι ἀ. 350,7
ἐρρυσάμην ἐρρύσω ἐρρύσατο, ῥύσκομαι ἀ 350,5
ἐρρυτιδωμένος, ῥυτιδόομαι 578,16

ἔρρω ἢ ἔρρω Æ. εἴρω τὸ φθείρω 403,4
ἔρρωγα ας ε A. ἔρρηγ. ῥηγνύω ἢ ῥήγνυμι ἀ. 399, 26
ἐρρώγεσαν A. ἐρρήγεσαν 400,28
ἐρρωγὼς ἐρρωγυῖα 400, 29
ἔρρωμαι, ῥωννύω ἀ. 399,31
ἐρρωμενέστατος d. ἐρρωμένος 256,23
ἐρρωμενέστερος d. ibid.
ἐρρωμένος, ῥωννύω ἀ. 401,2
ἐρρώοντο, ῥώω p. 401,1
ἔρρωσα ας ε, ῥωννύω ἢ ῥώννυμι ἀ. 400,43
ἐρρώσθην ης η 307,34. & 401,3
ἐρρώσθησαν 401,4
ἐρρῶσθαι 399,33
ἐρρώσθω ibidem
ἔρρωσο 399,32
ἔρσω Æol. ἐρῶ, εἴρω τὸ φθείρω 403,28
ἔρυτο I. ἤρυτο ἢ εἴρυτο, ἔρυμαι 469,23
ἔρχαται I. εἰργμένοι εἰσὶ, ἔργομαι τὸ εἴργομαι 551,44
ἔρχατο I. εἰργμένοι ἦσαν 190,15
ἐρχατόωντο p. ἠρχατῶντο, ἐρχατάομαι ῶμαι 221, 2. & 452,17
ἐρχθείς f. ἐρεχθείς, ἐρέχομαι 553,32
ἐρχθέντα f. ἐρεχθέντα 553, 32,33
ἐρῶ, ἀγορεύω ἀ. 354,19
ἐρώει, ἐρωέω ῶ 446,20
ἐρωμένη, ἐράομαι ῶμαι 448,4
ἐρώμενον 448,7

ἐρώμενος 447,31
ἐρῶν ἐρῶντος, ἀγορεύω ἀ. 354,20
ἐρωτύλος d. ἔρως ωτος 992,38
ἐρωτῶτο, ἐρωτάομαι ῶμαι 447,26
Ἐς A. εἰς 249,21
ἐς, ἵημι ἀ. 236,29. & 319,36
ἐσαγγείλαι, ἐσαγγέλλω 543,26
ἐσαγγελθέντων 563,9
ἐσαγείρατο I. ἐσηγείρατο, ἐσαγείρομαι ἢ εἰσαγείρομαι 544,41
ἐσαθρήσειε ἐσαθρέω 534, 42
ἐσάλτο D. ἐσῆλτο, ἐσάλλομαι 371,26
ἔσαν p. ἦσαν, εἰμί ἀ. 316,37
ἔσαν, ἵημι ἀ. 319,33
ἐσανδρώσῃ, ἐσανδρόω 537,44
ἔσαντο I. εἵσαντο, ἐννύω ἀ. 344,18
ἐσάπην, σήπω 478,21
ἔσαπον 478,20
ἐσαράξαντες, ἐσαράσσω 523,21
ἔσας, ἐννύω ἀ. ἢ ἕω 344, 14. & 382,1
ἐσάωθεν B. ἐσαώθησαν, σαώζω τὸ σώζω 192, 29. & 303,20
ἐσβὰς, ἐσβαίνω ἀ. 1001, 29
ἔσβεσα ας ε, σβεννύω ἀ. 402,8
ἐσβέσθην ης η 402,10
ἔσβην 218,12. 401,9
ἐσδόμεθα D. ἐζώμεθα, ἕσδομαι τὸ ἕζομαι 390,21

Universidad de Deusto Biblioteca

Ἔσεμεν I. ἔσῃ, εἰμὶ ἀ. 317,10
ἐσέδρακον f. ἐσεδέρκην, ἐσδέρκω 480,20
ἐσέδυν, ἐσδύμι 497,32
ἑσῇ A. ἔσῃ, εἰμὶ ἀ. 317,8
ἐσείσατο, σείομαι 541,15
ἐσεῖτεν D. ἔσετεν ἢ ἔσῃ, εἰμὶ ἀ. 317,8
ἐσενείκασχ p. εἰσενείκασχ, εἰσφέρω ἢ ἐσφέρω ἀ. 609,3
ἔσεσχ, εἰμὶ ἀ. 316,11
ἔσετεν ἢ ἔσῃ 215,39
ἐσῴσα, σῴω ἀ. 302,12
ἐσῷτμαι ἐσῇ ἐσῆτται D. ἔσομαι ἔσῃ ἔσεται, εἰμὶ ἀ. 317,7
ἔσῃ, εἰμὶ ἀ. 315,39
ἐσήκα, ἐσήκω 487,3
ἐσήλαθε, ἐσέλθομαι 543,6
ἐσῆλθε, ἐσέρχομαι ἀ. 502, 42
ἐσήμηνα, σημαίνω 545,6
ἐσήνεγκαν, ἐσφέρω ἀ. 608,19
ἔσθεται, ἐσμι ἀ. 320,23
ἐσθεὶς, ἐσῆμι 492,7
ἔσθοντες f. ἐσθιόντες, ἐσθίω 372,44
ἔσθ' ὅπως f. ἔστιν ὅπως 975,66
ἔσθορε I. ἐσήθορε, ἐσθορέω ἢ εἰσθορέω 489,24
ἐσίδω, ἐσοράω ἀ. 506,24
ἐσίενεν ἢ εἰσίενεν, ἔσῃμι ἢ εἰσῆμι ἀ. 460,39
ἐσῖη 461,39
ἐσιὰν 461,16
ἐσκαμμαι, σκάπτω 310,19
ἐσκαμμένα 550,21
ἐσκαφα 310,19
ἐσκάφθω ἀ. ἐσκάπτω 310,21
ἐσκάφθω 310,20
ἔσκαφον ἀ. ἔσκαπον ibid.
ἔσκε p. ἰῶ, εἰμὶ ἀ. 316,26
ἐσκέδασε p. ἐσκέδασε, σκεδάζω 529,41
ἔσκεμμαι, σκέπτομαι 550,3
ἐσκεμμένον 550,18
ἐσκεδύασται I. ἐσκεδασμένοι εἰσὶ, σκεδάζομαι 558,21
ἐσκεδυασμένος 559,45
ἐσκεδώρημαι, σκεδωρέομαι 572,14
ἐσκιαγράφημαι, σκιαγραφέομαι ibid.
ἐσκιαγραφημένον 572,38
ἐσκιαγραφηκὼς, σκιαγραφέω 573,39
ἐσκιαγραφημένος 573,39
ἐσκίδναντο, σκίδναμαι 471,21
*ἐσκιμαλίσαι, ἐσκιμαλίζω 527,3
ἔσκλη, σκέλλω ἀ. 347,24
ἔσκληα I. ἔσκληκα 347, 22
ἔσκληκα ibid.
ἐσκληκὰ 605,5
ἐσκληκὼς ὁτ῀ 347,22
ἔσκλλον 347,24
ἐσκληὼς ὦτες I. ἐσκληκὼς ὁτ῀ 347,22
ἔσκον ἔσκες ἔσκε p. ἰῶ ἧς ἰῶν, εἰμὶ ἀ. 316,27
ἐσκυλμένα, σκύλλομαι 562,36
ἐσμὲν, εἰμὶ ἀ. 315,32
ἔσμηγμα, σμήχομαι 553,14
ἐσμύχθω, σμύχω ἀ. 310, 26
ἔσμυχεν ibid.
ἔσο, εἰμὶ ἀ. 316,1
ἐσοικησάμενος, -κέω 537,6
ἐσοικισθέντες, ἐσοικίζομαι 562,20
ἐσοίμιλλε ἔσοιτο ἔσοιτο, εἰμὶ ἀ. 316,8
ἔσομαι 315,39
ἐσόμβρα 316,13
ἔσον, ἐννύω ἀ. 344,13
ἐσὸν D. ἔσομαι, εἰμὶ ἀ. 317,7
ἔσόν τε D. ἔσον 589,38
ἐσπάσθε, σπάθω ᾶ 471,4
ἐσπάσθετο 471,12
ἐσπάθην 471,4
ἔσπακα, σπάω 567,24
ἐσπαρχάνωσε, σπαργανόω 537,34
ἐσπάρκτην I. ἐσπαρμένοι εἰσὶ, σπείρω 190,26
ἐσπάρθαι 566,39
ἔσπαρκα 174,26. & 175,10,14
ἔσπαρμαι 188,28
ἔσπασθαι 178,13
ἐσπαχλήσατε, σπαχλάω 532,32
ἔσπε, σπάω 214,13
ἐσπέρα, σπείρω 177,13
ἐσπέρτε, σπένδω ἀ. 402,36
ἐσπείσθην 402,41
ἐσπείσθησαν 402,42
ἔσπεισμαι 402,41
ἔσπετε, ἔσπω ἢ ἔσπω ἢ ἀγορεύω 433,36
ἐσπομαι d. ἵσπομαι 310, 42
ἔσπον, σπάω 214,13
ἐσπυδακὼς ὁτ῀ ibid.
ἔσσα p. ἔσσα, ἐννύω ἀ. 344,14
ἔσσατο p. εἵσατο 344,16
ἔσσε p. εἶσε 344,12
ἔσσεται p. ἔσῃ, εἰμὶ ἀ. 317,11
ἐσσί p. εἰσί, ἐννύω ἀ. 591, 20
ἔσσῖται p. ἔσεται ἢ ἔσῃ, εἰμὶ ἀ. 317,9
ἔσσῖται p. ἔσεται 317,11
ἐσσύνθη p. ἐσύνθη, σεσόμημαι 402,20
ἔσσῃ p. ἔσῃ, εἰμὶ ἀ. 317,10
ἔσσι p. εἶ 316,21
ἔσσο p. ἔσο 317,12
ἔσσο p. ἔσσο, ἐννύω ἀ. 591, 20
ἐσσόμην p. ἐσόμην, εἰμὶ ἀ. 317,6
ἐσσόμβρος ἐσσομβρίη ἐσσόμβριον p. ἐσόμβρος ἢ ον 317,13
ἔσσος d. ἐγγὺς ἀ. 258,33
ἔσσον p. ἔσον, ἐννύω ἀ. 344,13
ἐσσύθην B. ἐσσύθησαν, ἢ ἐσύθησαν, σεύω ἀ. 300,7
ἐσσύθην p. ἐσύθην 300,6
ἐσσύμην p. σεσύμην 300,1
ἐσσυμένως p. σεσυμένως 300,2
ἐσσυμένως ibid.
ἔσσυται p. σεσύται 300,3
ἔσσυτο p. ἐσέσυτο 300,4
ἐσσύμην I. ἠσσύμην, ἐσσύω τὸ ἠσσόω 576,1
ἔσσων d. ἐγγὺς ἀ. 258,33
ἔστα I. ἔστακα ἢ ἔστηκα, ἵστημι 236,2
ἔστᾶγεν ἢ ἔσταγεν B. ἐστάθησαν, ἵστημι 368,26
ἐστάθλω ἢ ἐστάθλω 238,7
ἔστατ ἔστάτω ἀ. ἵστω ἵστατω 329,18
ἔστας p. ἔστας, ἐννύω ἀ. 344,14
ἔστατο p. εἵστατο 344,16
ἔστε p. εἶστε 344,12
ἔστεκα p. ἔστη, εἰμὶ ἀ. 317,11
ἔστή p. ἔσῃ, ἐννύω ἀ. 591, 20
ἔστήκτην p. ἔστετην ἢ ἔστη, εἰμὶ ἀ. 317,9
ἔστήκτην p. ἔστετην 317,11
ἐστόνθε p. ἐστύνθε, σεσόμημαι 402,20
ἔστρ p. ἔστη, εἰμὶ ἀ. 317,10
ἔστρ p. ἐῖ 316,21
ἔστρ p. ἔστο 317,12
ἔστρ p. ἔστο, ἐννύω ἀ. 591, 20
ἐστόμην p. ἐσόμην, εἰμὶ ἀ. 317,6
ἐστόμβρος ἐστομβρίη ἐστόμβριον p. ἐστόμβρος ἢ ον 317,13
ἔστος d. ἐγγὺς ἀ. 258,33
ἔστον p. ἔστον, ἐννύω ἀ. 344,13
ἐστύγεν B. ἐστύθησαν, ἢ ἐστύθησαν, σεύω ἀ. 300,7
ἐστύθην p. ἐσύθην 300,6
ἐστύμην p. σεσύμην 300,1
ἐστυμένως p. σεσυμένως 300,2
ἐστυμένως ibid.
ἔστυται p. σεσύται 300,3
ἔστυτο p. ἐσέσυτο 300,4
ἐστύμην I. ἠσσύμην, ἐσσόω τὸ ἠσσόω 576,1
ἔστων d. ἐγγὺς ἀ. 258,33
ἔστως I. ἔστακα ἢ ἔστηκα, ἵστημι 236,2
ἔστᾶγεν ἢ ἔσταγεν B. ἐστάθησαν, ἵστημι 368,26
ἐστάθλω ἢ ἐστάθλω 238,7
ἔστατ ἔστάτω ἀ. ἵστω ἵστατω 329,18
ἔστω f. ἔστετω, εἰμὶ ἀ. 315,40
ἐσωΐλω ἀ. ἰσαΐλω, ἵστημι 329,1
ἔσωκα D. ἔστηκα 234,26. 237,16. 286,29
ἔσωκε, στέλλομαι 555,20
ἐσωλάδατο I. ἐστελμένοι ἦσαν, στέλλω 190,27
ἐσώλαθε ibid.
ἐσώλλω 483,37
ἔσωλκα 175,9
ἐσωλμένος 562,41
ἔσωμαι, ἵστημι 238,3
ἔσωμαι ἀ. ἵσταμαι 329,1
ἐσώμην I. ἱστάνω 329,19
ἔσων B. ἔστησαν 224,25. 365,31
ἐσώνω ἀ. ἱστάνω 329,2
ἔσωσαν p. ἔστησαν 365,31. & 369,31
ἔσωσαν p. ἵστασαν ἢ ἐστάκασαν 329,18. 365,31
ἐσῶσι ἀ. ἱστᾶσι 329,1
ἔσωτε p. ἵστατε ἢ ἑστήκατε 329,19. & 365,33
ἐσωχωμένος, σωχόομαι 578,16
ἐσωὼς I. ἑστεκὼς, ἵστημι 235,35. & 236,2
ἔσῳ, εἰμὶ ἀ. 316,2
ἔσῳ 315,32
ἐσῶσαι I. ἑστάκασι, ἵστημι 237,25
ἐσῶτε I. ἑστάκατε ibid.
ἔσῳλα, στέλλω 177,14
ἐσῴλατο 543,35
ἐσῴλατο ibid.
ἐσῶτε p. ἑστάκατε, ἵστημι 237,24
ἐσωρήθησαν, σωρέω ἀ. 349,15
ἐσωφανόμην, σωφανόομαι 576,9
ἐσωφάνθην ibid.
ἐσῶὼς ὦτ῀ νὴ ὁτ῀ p. ἑστεκὼς ὁτ῀, ἵστημι 237,23
ἔσῳ 226,32
ἔσῳκα 286,28. 237,16
ἐσῳκῦα 595,26
ἐσῳκὼς 237,15. 595,21
ἔσῳμι ἀ. ἵσταμαι 328,38
ἔσῳν 226,32. 235,4
ἐσῳέλγμαι, σωέλγομαι 555,18
ἐσῳέλκτην ibid.
ἔσῳτε, ἵστημι 226,31
ἐσῳτεμένη 228,2
ἔσῳτων 369,31
ἐσῳὼς p. ἐσῳκὼς 237,15
ἐσῶ, εἰμὶ ἀ. 315,31
ἐσῶτεν, ἐσῶω 288,28
ἐσῶστο 288,27
ἔσχον, σείχω 484,37
ἐσχόωντο p. ἐσιχῶντο, σιχόομαι ῶμαι 220,40
ἔσω p. εἶτο, ἐννύω ἀ. 344, 42
ἐσῶθεον, σῴω 470,28
ἐσωμώθη, σωμόομαι 578, 44
ἐσωμώθω ibid.
ἐσωναχίζω, σωναχίζομαι 470,35
ἔσων, εἰμὶ ἀ. 315,31
ἔσων 316,2,36
ἔσωργα, σέργω 197,21. & 468,4
ἐσώρεισα, σωρέννυμι ἀ. 345,31
ἐσωρεισάμην 345,35
ἐσώρεισε 345,31
ἐσώρεσσε Dor. ἐσώρεισε 345,37
ἐσωραμμαι, σρέφω 307,14
ἐσωράφαντο p. ἐσωρατῶντο, σωράζομαι ᾶμαι 471,12
ἐσωράφω I. ἐσωραμμένοι ἦσαν, σρέφω 307,31

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐστράφην 479,32
ἐστρεφθην 308,12
ἔστρεψα 310,20
ἐστρουθισμένα, στρουθίζομαι 560,1
ἔστροφα A. ἔστρεφα, στρέφω 307,29
ἔστρωμαι, ἔστρωσαι, ἔστρωθ στρώννυμι ἀ. 346,7
ἐστρωμένα 346,8
ἔστρωσα 346,7
ἔστρωται ibid.
ἐστυφέλιξε, στυφελίζω 524,4
ἔστω, εἰμὶ ἀ. 316,1
ἔστων 316,2
ἑστὼς ὦτος Att. ἑστακὼς ότος ἵστημι 236,3
ἑστῶσα ἑστώσης A. ἑστακυῖα ἑστακυίας 236,2
ἔστωσαν, εἰμὶ ἀ. 316,2
ἐσύθην ἐσύθης ἐσύθη, σεύω ἀ. 401,11. 402,32
ἐσυνῆκα ας ε A. συνῆκα ας ε, συνίημι ἀ. 401,18. & 403,42
ἐσφάγη, σφάττομαι 481,10
ἐσφάγην ibid.
ἐσφαιρῶσθαι, σφαιρόομαι 576,25
ἔσφαλε, σφάλλω 482,41
ἐσφαλμένα 562,36
ἐσφενδόνα, σφενδονάω ῶ 471,11
ἐσφηκωμένα, σφηκόομαι 578,17
ἔσφηλα, σφάλλω 542,36
ἔσφηλε 542,39
ἐσχατώτατος d. 258,35
ἔσχε, σχέω τὸ ἔχω 214,12
ἔσχεθε, σχέθω τὸ ἔχω 470,26
ἐσχέθην, ἔχω ἀ. 381,24
ἔσχηκα 381,14
ἐσχόμην 381,20
ἔσχον 214,12. 303,2. & 381,14
ἔσω, ἕζω 390,18
ἐσώθην ἀ. ἐσώσθην, σώζω 307,36
ἔσωμαι ἔσῃ ἔσηθ, εἰμὶ ἀ. 317,20
ἐσωματώσασθαι, ἐσωματόομαι 540,7
Ἐταγὴν, τάττω 481,11
ἐτάθην, τείνω 331,4
ἐτάκην, τήκω 478,21
ἔτακον 478,20
ἐτάλασσε p. ἐτάλασε, ταλάω 531,10
ἔταμον, τέμνω 409,3
ἐτανύσθη, τανύομαι 581,21
ἐτάφην, θάπτω ἀ. 585,2
ἔταφον 310,12
ἔτε, ἵημι ἀ. 319,33
ἐτέθην, τίθημι ἀ. 238,7, 10
ἐτεθνήκειν, θνήσκω ἀ. 387,17
ἔτεινα, τείνω 331,2
ἐτεκόμην, τίκτω ἀ. 410,27
ἔτεκον ες ε 409,32
ἐτελείετο p. ἐτελεῖτο, τελείομαι τὸ τελέομαι οῦμαι 983,53
ἐτέλεσσα p. ἐτέλεσα, τελέω 213,29
ἔτεμον, τέμνω ἀ. 409,30
ἐτεροιοῦτο I. ἠτεροιοῦτο, ἑτεροιόομαι οῦμαι 468,18
ἐτετάλμην, τέλλομαι τὸ στέλλομαι 563,2
ἐτέταλτο ibid.
ἐτετύγμην υξο υκτο, τεύχω ἀ. 412,10
ἐτετύκοντο poët. ἐτύκοντο 412,6
ἐτετύφεσαν A. ἐτετύφεισαν, τύπτω ἀ. 300,14
ἐτετύφη A. ἐτετύφειν ἢ ἐτετύφει 300,9
ἔτευξε, τεύχω 411,45
ἔτευξαν, τεύχω ibid.
ἐτέχθην, τίκτομαι ἀ. 410,22
ἐτεωνεῖ, ἐτεωνέω ῶ 446,6
ἔτην, ἵημι ἀ. 319,32
ἐτητόμακα A. ἡτοίμακα, ἑτοιμάζω 297,37
ἐτήτυμος p. ἔτυμος 307,25
ἐτίθει Att. ἐτίθη, τίθημι 234,20
ἐτίθεις ibid.
ἔτιθεν B. ἐτίθεσαν 224,24
ἐτίθευ D. ἐτίθου 239,14
ἐτίθου A. ἐτίθεσο 237,43
ἐτίθουν A. ἐτίθην ἢ ἐτίθεσαν 234,20
ἐτισάμην, τίνω ἀ. 415,10
ἔτλην, τλῆμι 328,8
ἔτμαγεν B. ἐτμάγησαν, τμήγω ἢ τέμνω ἀ. 410,17
ἐτμάγην 410,16
ἔτμαγον ibid.
ἔτμηγον ibid.
ἐτμήθην 410,12
ἔτμηξα 410,14
ἔτο, ἵημι ἀ. 320,20
ἔτον p. ἦτον, εἰμὶ ἀ. 316,36
ἔτον, ἵημι ἀ. 319,32
ἔτραγον, τρώγω 178,4
ἐτράπετο, τρέπω 480,12
ἐτράπησαν 479,39
ἐτραπόμην 480,11
ἔτραπον 237,7
ἐτράποντο 480,12
ἐτράφην, τρέφω 303,25
ἐτράφησαν 479,39
ἔτραφον ες ε 303,25. & 304,22

ἐτρύγων, τρυγάω ῶ 471,10
ἔτρωσα, τιτρώσκω ἀ. 411,15
ἐτρώσθην 411,17
ἐτύθη ἀ. ἐθύθη, θύομαι 581,27
ἐτύθην ibid.
ἔτυπεν ἢ ἔτυπε, τύπτω 285,11
ἐτύποσαν B. ἔτυπον 303,12
ἔτυπτ' ἐκεῖνος I. ἔτυπτεν ἐκεῖνος 285,38
ἔτυπτεν ἢ ἔτυπτε 170,29
ἐτύπτοσαν B. ἔτυπτον 303,11
ἔτυφθε Bœ. ἐτύφθησαν 191,36
ἐτύχθην ἐτύχθης, ἐτύχθη τεύχω ἀ. 412,15
ἐτυχόμην 412,4
ἔτυχον ες ε 410,4
ἐτύψασαν Bœ. ἔτυψαν, τύπτω 303,11
ἔτω, ἵημι ἀ. 319,36
Εὖ in compositione 262,2. & 70,30
εὖ D. ὅς, ὃς ὅ οἱ 243,10
εὐαγγελιοῦμαι A. εὐαγγελίσομαι, εὐαγγελίζομαι 296,5
εὐαγγελιούμενος A. εὐαγγελισόμενος ibid.
εὐαγγελίσθητι εὐαγγελιστήτω 296,10
εὐαγγελιῶ A. -λίσω 296,7
εὐάγρει εὐαγρέω ῶ 446,20
εὔαδον ες ε Æ. ἔαδον ἢ ἦδον, ἅδω ἢ ἀνδάνω ἀ. 336,18
εὐάνωρ ορος D. εὐήνωρ c. εὖ ἀνὴρ 1001,35
εὐαρχίσασθαι, εὐαρχίζομαι 527,34
εὔγεων d. εὔγεως 250,33
εὔγμαι, εὔχομαι 553,14
εὔδαιμον d. εὐδαίμων ἢ μάκαρ ἀ. 250,36. & 252,4
εὕδεσκε Ion. εὗδε, εὕδω 467,14
εὐδιόων p. εὐδιῶν, εὐδιάω 451,29
εὐδιόωντες p. εὐδιῶντες 452,4
εὐδιόωντι poët. εὐδιῶντι 451,44
εὐειμένος, εὐεντύω ἀ. 591,21
εὐεμίσῃ, εὐεμίζω 526,36
εὐεργέτηκα ας ε I. εὐεργέτηκα, εὐεργετέω 296,2
εὐεργετημένος I. εὐηργετημένος 296,3
εὐηγγέλην, εὐαγγέλλω 296,11
εὐηγγελιζόμην, εὐαγγελίζομαι 296,4
εὐηγγέλισα ας ε, εὐαγγελίζω 296,7
εὐηγγελισάμην εὐηγγελίσω εὐηγγελίσατο 296,8
εὐηγγέλισε 296,9
εὐηγγελίσθην 296,10
εὐηγγελισμένος ibid.
εὐήγγελον ibid.
εὐήνωρ c. εὖ ἀνὴρ 1001,35
εὐηργέτησα, εὐεργετέω 296,1
εὐθυδρομήσαμεν, εὐθυδρομέω 534,27
εὐθυύθη, εὐθυύομαι 565,2
εὐκεκτισμένος, εὐκτίζομαι 558,45
εὔκερως c. εὖ κέρας 131,7
εὔκλεια d. εὐκλεὴς 968,80
ἐϋκνήμιδες c. εὖ κνημὶς ἰδὸς 986,83
ἐϋκρίνας p. εὐκρίνας, εὐκρίνω 547,15
ἐϋκτιμένος p. εὐκεκτισμένος εὐκτίζομαι 559,1
εὐλογέω d. εὔλογος 958,38
εὐλογημένος, -γέω ibid.
εὐλογητὸς d. 962,101
εὐλογία d. εὔλογος 962,90
εὔλογος c. εὖ λόγος 959,38
εὐμαχούμενος, εὐμαχέομαι οῦμαι 443,3
Εὐμενίδες d. εὐμενὴς 969,92
εὐνηθεῖσα, εὐνάομαι 570,41
εὐνηθῆναι 570,27
εὐνήφι p. εὐνὴ 14,38
εὐνομήθη, μέομαι 575,9
εὔνους f. εὔνοος c. εὖ νόος νοῦς 973,84
εὐξαίμην, εὔχομαι 520,28
εὐόδμοισι D. εὐόσμοις ἢ εὐόδμοις, εὔοσμος ἢ εὔοδμος c. εὖ ὀσμὴ ἢ ὀδμὴ 993,72
εὐπλίσσοντο, εὐπλίσσομαι 465,44
εὐπλόηκα, -οέω 571,21
εὑράμενος f. εὑρησάμενος εὑρίσκω ἀ. 365,12. & 367,11
εὑράμην f. εὑρησάμην 365,11
εὑρὲ ἀ. εὗρε 305,38
εὑρέθην 308,4. 379,17. & 381,26

Universidad de Deusto
Biblioteca

εὑρεῖν 381,9
εὑρέμεναι D. εὑρεῖν ibid.
εὑρέσθαι 381,11
εὕρηκα 381,8
εὕρημαι 308,5
εὑρησιλόγει, -γέω ῶ 468, 14
εὑρήσω, εὑρίσκω ἀ. 379, 16
εὕρηται 381,11
εὑρίσκω d. εὑρέω 310,38. & 348,22
εὑρόμην εὕροιο εὕροιτο, εὑρίσκω ἀ. 381,10
εὑρόμενος 381,11
εὑρόμην 381,10
εὗρον ες ε 303,2. 381,9
εὐρύτατος d. εὐρὺς 255,17
εὐρύτερος ibid.
εὕρωμαι, εὑρίσκω ἀ. 381, 11
εὐσαρκῶσαι, -κόω 538,17
εὐσεβέστατος d. 255,15
εὐσεβέστερος ibid.
εὗσεν, vsſit, εὕω 541,18
εὐστείλας, εὐστέλλω p. εὐστέλλω 543,38
εὗστρα d. εὕω 262,10
εὐσχημονολογούμενον, εὐσχημονολογέομαι ῶμαι 444,37
εὐταξία d. τάττω 261,10
εὐτεκνῶσα, εὐτεκνέω ῶ 443,17
εὐφημέω d. εὔφημος c. εὖ φήμι 986,89
εὐφράνας, εὐφραίνω 545, 15
εὐφράνας 545,31
εὐφρανθεὶς 566,9
εὐφυά, εὐφυὴς έος 268, 26
εὐφυῆ ibid.
εὔχαρι d. εὔχαρις c. εὐχάρις 251,9
εὐχαριστία d. εὐχάριστος 962,100
εὐχάριστος c. εὖ χάρις χάριστος ibid.
εὐχατῆσαι, εὐχατάω 532,41
εὔχεαι Ion. εὔχη, εὔχομαι 438,32
εὐχειρῶντα, εὐχειρόω ῶ 443,25
εὐχετόωνται p. εὐχετῶνται εὐχετάομαι ῶμαι 468, 38
εὐχετώμην p. εὐχετώμην 468,30
εὐχετοώμην p. εὐχετώμην ibidem
εὐχετόωντο p. τῶντο 468, 38
εὐχὴ d. εὔχομαι 957,1
εὐχρηστούμενος, εὐχρηστέομαι ῶμαι 444,3
εὐώρκουν, εὐωρκέω ῶ 295, 44
εὐωχηθεὶς έντος, εὐωχέομαι 983,36
Ἐφαάνθην ἐφαάνθης ἐφαάνθη p. ἐφανθ. φαίνομαι 413,16
ἔφαγον, τρώγω ἀ. 409,41
ἐφαιδρύνθην, φαιδρύνομαι 565,1
ἐφαλάμενος ἀ. ἐφηλάμενος ἐφάλλομαι 543,8
ἔφαμεν, φημὶ ἀ 328,12
ἐφάμην 328,16
ἐφαμμένος I. ἐφημμένος, ἐφάπτομαι 550,29
ἔφαν f. ἔφησαν 328,23
ἔφανα, φαίνω 413,12
ἔφαναν p. ἔφανεν ἢ ἐφάνησαν 368,22
ἐφανήν 368,23
ἐφάνθην 413,15
ἐφανίσθησαν, φανιζόμαι 561,25
ἐφάρξαντο f. ἐφράξαντο, φράττομαι 523,26
ἔφατο, φημὶ ἀ. 986,108
ἔφαυσε, φαύσκω ἀ. 607, 33
ἔφαψαι, ἐφάπτομαι 519, 13
ἐφέηκε p. ἐφῆκε, ἐφίημι ἀ. 593,9
ἐφειμένος 591,24. & 592,32
ἐφεῖναι 492,1
ἐφεῖντο 323,29
ἐφείπετο, ἐφέπομαι 487, 24
ἐφεὶς, ἐφίημι 492,11
ἐφεῖται 593,25
ἐφείω p. ἐφῶ 323,5
ἐφὲν ἐφέντος 492,32
ἐφέξειν, ἐπέχω ἀ. 305,4
ἐφέξω 305,3
ἔφεσαι, ἐφεννύω ἀ 591,15
ἔφεσθε, ἐφίημι 493,15
ἔφεσσαι p. ἔφεσαι, ἐφεννύω ἀ. 344,15
ἐφέσσαι p. ἐφέσαι 344,14
ἐφέσσεσθαι p. ἐφέσεσθαι, ἐφέζομαι 390,20
ἐφεστᾶσι ἀ. ἐφιστᾶσι, ἐφίστημι 454,44
ἐφεστεῶτες p. ἐφεστηκότες 596,4
ἐφεστήκειν 596,8
ἐφεστηκότες 595,16
ἐφεστηκὼς 595,15
ἐφεστιασμένος I. ἐφεστιασμένος, ἐφεστιάομαι 567, 32
ἐφεστὼς A. ἐφεστηκὼς, ἐφίστημι 595,32
ἐφεστῶτες A. ἐφεστηκότες 595,36
ἐφεύρατο f. ἐφευρήσατο, ἐφευρίσκω ἀ. 591,38
ἐφέψειν, ἐφέπω 517,45

ἐφηδιηγήσασθαι, ἐφηδιηγέομαι 536,44
ἐφῆκα, ἐφίημι ἀ. 593,2
ἐφῆκε 593,5
ἔφην ἔφης ἔφη, φημὶ ἀ. 328,5. & 384,32
ἔφηνα ας ε, φαίνω 413,12
ἐφήνατο 413,14
ἐφῆπτο, ἐφάπτομαι 550,7
ἐφῆπτο 550,8
ἐφῃρημένος, ἐφαιρέομαι 574,7
ἔφησα, φημὶ ἀ. 328,6
ἔφησαν 328,10
ἐφήσεις, ἐφίημι 592,37
ἔφησθα Æ. ἔφης, φημὶ ἀ. 315,36. & 393,7
ἐφησθῆναι, ἐφήδομαι 384,42
ἐφήσομαι, ἐφίημι 592,42
ἐφήψατο, ἐφάπτομαι 519,10
ἔφθακα, φθάνω ἀ. 414, 18
ἐφθάκειν 414,19
ἐφθάμην 414,31
ἔφθαξα D. ἔφθασα 414, 20
ἐφθάρην, φθείρω 403,25
ἔφθαρκα 403,5
ἐφθαρμένος ibid.
ἔφθαρον 366,38
ἔφθασα, φθάνω ἀ. 414, 19
ἔφθην 413,5
ἔφθησα p. ἔφθασα 414, 23
ἔφθησαν 414,26
ἐφθίατο I. ἔφθινθ, φθίνω ἀ. 414,34
ἐφθίατο I. ἔφθιντο 414, 36
ἔφθιμαι 414,33
ἐφθίμην p. ἐφθιμένος εἴην 414,34
ἔφθιτο 414,35
ἔφθορα, φθείρω 403,23
ἔφθορθαι Æ. ἐφθάρθαι 403,14
ἔφθορμαι ἔφθορσαι ἔφθορται Æ. ἔφθαρ. 403,7
ἔφιδον, φείδω ἢ φιδέω 351,20
ἐφιεῖσα, ἐφίημι 462,31
ἐφίεμαι c. ἐπὶ ίεμαι 323, 42
ἐφιέμην, ἐφίεμαι 323,43
ἐφιέναι, ἐφίημι 462,21
ἐφίενθ, ἐφίεμαι 462,37
ἐφίεσθαι 462,39
ἐφίετο 470,3
ἐφικέσθαι, ἐφικνοῦμαι ἀ. 504,28
ἐφιλάμην ἐφίλω ἐφίλατο, φιλέω ἢ φίλω ἢ φίλαμαι 233,17. 351,27
ἐφίληθεν B. ἐφιλήθησαν, φιλέω 351,37
ἐφιλήθην 351,36
ἐφιλήμην ἐφίλησο ἐφίλητο, φίλημαι ἢ φίλαμαι ἀ. 233,17
ἐφιλοτιμήθημεν, φιλοτιμέω 292,7
ἐφιστάμενος, ἐφίσταμαι 457,19
ἐφιστάναι, ἐφίστημι 454,30
ἐφιστᾶσα 456,7
ἐφίστασθαι 456,41
ἐφιστᾶσι 454,22
ἐφίσταται 456,17
ἐφίστατον 454,20
ἐφίστη ἀ. ἐφίσταθι 454,24
ἐφίστημι c. ἐπὶ ίστημι 327,42
ἐφιστῆται, ἐφίσταμαι 456, 36
ἔφλαδον, φλάζω 481,45
ἔφλεγον φλέγω 303,6
ἐφλέχθη 552,29
ἐφόβει, φοβέω ῶ 471,1
ἐφορμῆσαι, -μάω 532,40
ἔφραδον, φράζω 178,21
ἐφράξαντο, φράττομαι 523,26
ἐφράσατο, φράζω 524, 27
ἔφρασσα p. ἔφρασα 177, 32
ἔφρησα, φέρω ἀ. 413,13
ἔφρυξα, φρύσσω 521,18
ἔφυ, φῦμι 415,43
ἔφυγον, φεύγω 178,10
ἐφύει, ἐφύω 433,21
ἐφύη, φύω 415,45
ἔφυν, φῦμι 224,27. & 413,9
ἔφυσε, φυσάω 488,6,7
ἐφωράθησαν, ἐφοράομαι 568,16
ἐφώρμησαν, ἐφορμάω 532,34
ἐφ' ᾧτε I. ἐφ' ᾧ ἢ ἐπὶ ᾧ 393,10
Ἐχάδον ες ε, χάζω 417,5
ἐχαλέπηνα ἢ ἐχαλέπηνα χαλεπαίνω 546,1
ἐχάλκευμαι ἀ. κεχάλκευμαι, χαλκεύω 340,6,8
ἔχανον, χάσκω ἀ. 416,6
ἐχαράκου, χαρακόω ῶ 471,17
ἐχάρην, χαίρω 416,4
ἔχεα, χέω ἀ. 302,1
ἐχειραγώγουν, χειραγωγέω ῶ 292,9
ἐχέθην, χέω ἀ. 610,26
ἐχέμεν I. ἔχειν, ἔχω 382,6
ἐχέμεναι D. ἔχειν ibid.
ἔχεον, χέω ἀ. 218,14. & 416,10
ἔχεσκε I. εἶχε, ἔχω ἀ. 467,5
ἐχέσκει, ἐχέσκω τὸ ἔχω 467,12

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἔχευα, χέω ἀ. 302,11
ἔχευσα 302,19
ἐχθάνομαι d. ἐχθέομαι 337,34
ἐχθήρεις ἡ ἐχθήρεις Att. -ραι, ἐχθαίρω 546,19,38
ἐχθήρω ἢ ἐχθήρω 546, 20,38
ἐχθήσομαι, ἐχθάνομαι ἀ. 337,35
ἔχθιστος d. ἐχθρὸς ἀ. 255,31
ἐχθίων d. ibid.
ἔχμενος f. ἐχόμενος, ἔχομαι 440,10
ὁ ἐχμὸς ὃ, & τὸ ἔχμα ατος 281,11
ἔχον ες ε I. εἶχ. ἔχω 382,7
ἔχραε, χράω 470,28
ἐχρῆν, χρὴ 416,11
ἐχύθην, χέω ἀ. 416,37
ἔχυσα 416,33
ἐχωσάμην, χωννύω ἀ. ἢ χόομαι 346,14
ἐχώσθην ης η 346,19
Ἔψαλα, ψάλλω 197,27
ἔψαλκα 174,29. 175,13
ἔψαλμαι 188,22,25
ἐψεύσατο, ψεύδω 524, 35
ἔψευσας 524,28
ἐψεύσθημεν 556,38
ἐψεύσθην 556,37
ἐψεύσθησαν 556,38
ἐψευσμένος 556,24
ἐψεύσω 524,35
ἐψηθεὶς ἐντος, ἕψω ἀ. 353,5
ἐψηθῆναι 353,4
ἔψηλα, ψάλλω 177,8
ἑψημένος, ἕψω ἀ. 353,3
ἑψήσοντα 353,2
ἑψήσω 352,45
ἐψιάασθε poët. ἐψιᾶσθε, ἐψιάομαι ῶμαι 451,13
ἐψιλωμένος, ψιλόομαι 578,17
ἐψιόωντα p. ἐψιῶντα, ἐψιάομαι ῶμαι 452,15
ἐψιόωντο poët. ἠψιῶντο, 452,18
ἕψομαι, ἕπομαι 288,25
ἐψύγην, ψύγω ἢ ψύχω 310,27
ἔψυγον ibid.
ἔψυξαν 519,24
ἕψω A. ἑψέω ῶ 352,45
Ἕω ἕης ἕῃ I. ὦ ἧς ἦ, ἵημι ἀ. 320,2
ἕω ἕης ἕῃ I. ᾧ ᾗς ᾗ, εἰμὶ ἀ. 317,16
ἔωγα A. ᾦγα, οἴγω 298,9
ἔωγμαι A. ᾦγμαι 347,4
ἐωγμένος A. ᾠγμένος ib.
ἐωγυῖα A. ᾠγυῖα 299,7
ἐωγὼς A. ᾠγὼς ibid.
ἔωθα Æ. εἴωθα, ἔθω ἀ. 512,28
ἐώθουν A. ὤθουν, ὠθέω ῶ 417,21
ἐῴκειν ἀ. ἠοίκειν, εἴκω 300,25
ἐώλπειν ἀ. ἠόλπειν, ἔλπω 300,24
ἐῷμι f. ἐάοιμι, ἐάω ῶ 446,38
ἐὼν I. ὤν, εἰμὶ ἀ. 317,25. & 318,6
ἔων I. εἴαον εἴων, ἐάω ῶ ἀ. 288,29
ἐωνήθην ἐωνήθης ἐωνήθη A. ὠνήθ. ὠνέομαι 575,7
ἐωνημένος Att. ὠνημ. 972,48
ἐώνημαι A. ὤνημαι 298, 10,22
ἐωνούμην Att. ὠνεόμην 298,12
ἐωνοῦντο A. ὠνέοντο 299,9
ἐωνοχὸς A. ᾠνοχόεε ὁεὶ οἰνοχοέω ῶ 299,11
ἔωξα A. ᾦξα, οἴγω 299,16
ἑώρα A. ὥρας ὥρα, ὁράω 299,14
ἑώρακα A. ὥρακα 298,8, & 21
ἑωράκειν Att. ὡράκειν 567,27
ἔωργα p. ἔοργα, ῥέζω ἀ. 515,45
ἐώργειν ἀ. ἠόργειν 300,25
ἑώρταζον ἀ. ἠόρταζον, ἑορτάζω 302,5
ἑώρων Att. ὥραον ὥρων, ὁράω ῶ 298,11
ἔωσα A. ὦσα, ὠθέω ἀ. 417,13,21
ἐωσάμην Att. ὠσάμην 298,18. & 417,23
ἐώσαντο A. ὤσαντο ibid.
ἐώσθην A. ὤσθην 417,25
ἔωσι I. ὦσι, εἰμὶ ἀ. 459,17
ἔωσμαι A. ὦσμαι, ὠθέω ἀ. 298,10. 417,14
ἔωσται A. ὦσται 417,25
ἑωϋτέοισι I. ἑαυτοῖς 245, 14
ἑωϋτέου I. ἑαυτοῦ 245,12
ἑωϋτέω I. ἑαυτῷ 245,13
ἑωϋτέων I. ἑαυτῶν ibid.
ἑωϋτὸν I. ἑαυτὸν 371,43

Z

Ζάει ζάω 448,31
ζαῖεν f. ζαίησαν, ζῆμι τὸ ζάω 367,34
ζαλωτὸς D. ζηλωτὸς d. ζηλόω 997,35
ζαμένησε I. ἐζαμένησε, ζαμενέω 534,13
Ζαὺ p. Ζεὺς 284,1
Ζὰς p. Ζεὺς ibid.
Ζεσθεὶς, ζέομαι 571,19
Ζεῦ, Ζεὺς 275,6
ζεῦγμα d. ζεύγνυμι ἀ. 335,2

ζεύγ

ζευγμένος Ion. ἔζευγ. 592,26
ζευγνύασι I. ζευγνῦσι ἢ ζευγνύουσι 234,16
ζεύγνυτι Dor. ζεύγνυσι 224,23
ζεῦξον & plur. ζεύξατε 335,2
ζεύξω ibid.
ὁ Ζεὺς τοῦ Διὸς τῷ Διὶ τὸν Δία ὦ Ζεῦ 275,6. & 284,2
ζευχθεὶς, ζεύγνυμι ἀ. 335,6
Ζῇ D. ζάει ζᾷ ἢ ζάε ζᾶ, ζῶ 215,23
ζῆθι p. ζάε ζᾶ 215,34
ζηλόω d. ζῆλος 980,60
Ζὴν p. Ζεὺς 283,44
ζῆν D. ζαῦ, ζάω ῶ 118, 45. & 213,23
Ζηνᾶς d. Ζηνόδωρος 264,24
Ζηνὸς Ζηνὶ Ζηνᾶ, Ζηνὶ τὸ Ζεὺς Διὸς Διὶ Δία 283,44
Ζὴς p. Ζεὺς 284,1
ζῆς A. ζᾶς, ζάω ῶ 213,21
ζήτω D. ζάτω 215,27
τὰ Ζυγὰ, ὁ ζυγὸς ἀ. 273, 24
ζυγεὶς ἐντος, ζεύγνυμι ἀ. 335,7
ζυγὸν p. ζυγὸς 275,25
ζωγρεῖ, ζωγρέω ῶ 446,21
ζωγρηθεὶς 575,25
ζῶε I. ἔζωε, ζώω p. 465, 16
ζώεσκον I. ἔζωον 466,45
ζῴην A. ζάοιμι ζῷμι, ζάω ῶ 219,35
ζῶμα d. ζώννυμι ἀ. 345, 42
ζώννυμι d. ζώω 345,38. & 363,29
ζωογονούμενον, ζωογονόομαι ζωογονοῦμαι 445, 28
ζωσάμην I. ἐζωσάμην, ζώννυμι ἀ. 345,39
ζώσαντο Ion. ἐζώσαντο 345,40
ζωσθεὶς ζωσθέντος 345,45
ζοσθεῖσα ζωσθείσης ibid.
ζωσθῆναι 345,44
ζῶσμα d. 345,42
ζώσω 345,38

H

Ἦ f. ἔφη, φημὶ ἀ. 384,33. vel Atticè pro ἦν, ab εἰμὶ ἀ. 316,27
ἦ, ἵημι ἀ. 319,32
ἦ, εἰμὶ ἀ. 316,9
ᾗ, ὃς ἢ ὃ 245,29. & 246,39. vel ab ἵημι 320,2
ἦα p. ἦν, εἰμὶ ἀ. 316,26
ᾖα ᾖας ᾖε, εἶμι ἀ. 317,40
ᾔαμεν 365,26. 369,14
ἤατο p. ἦντο, ἧμαι ἀ. 324,22
Ἠβάσκω d. ἡβάω 348, 14,38
ἡβηκὼς, ἡβάσκω ἢ ἡβάω 568,42
ἡβήσω, ἡβάσκω ἀ. 348,38
ἠβουλήθην A. ἐβουλήθην, βούλομαι ἀ. 352,16
ἠβουλόμην A. ἐβουλόμην 290,11
ἡβῴην A. ἡβάοιμι ἡβῷμι, ἡβάω ῶ 219,42
ἡβώοιμι p. ἡβῷμι 219,41
Ἦγα ἢ ἔαγα, ἄγνυμι ἀ. 333,23
ἠγαγόμην, ἄγω ἀ. 332,36
ἤγαγον ες ε 302,32. & 332,14
ἠγαθύνθη, ἀγαθύνω 565,3
ἠγάμην, ἄγαμαι 354,7
ἠγάπηκα, ἀγαπάω 568, 40
ἠγασάμην ἠγάσω ἠγάσατο, ἄγαμαι ἀ. 354,8
ἠγάσθην ης η 354,12
ἠγάσθησαν ibid.
ἠγειλάμην, ἀγγέλλομαι 543,33
ἠγγέλθην 563,5
ἤγελμαι 562,30
ἠγνυᾶτο, ἐγνυάομαι 338,15
ἠγνύησε 338,19. 340,17
ἤγε pro αὕτη c. ἡ γὲ, ὁ ἡ τὸ 245,38
ἤγειρα, ἐγείρω 544,32. vel ab ἀγείρω, congrego.
ἡγεμονὴ d. ἡγεμὼν όνος 279,22
ἡγεμονὸς d. ibid.
ἠγερέθω d. ἀγείρω 331,20
ἤγερθεν f. ἠγέρθησαν, ἀγείρω ἢ ἐγείρω 365,20. 367,41. 368,1
ἠγέρθην ης η 367,38
ἠγέρθησαν ibid.
ἤγερκα 297,28. 301,40. & 367,37
ἤγερμαι 301,40. 367,37
ἤγερον, ἀγείρω 367,43. vel ab ἐγείρω, excito.
ἠγηγέρκειν Att. ἠγέρκειν, ἀγείρω ἢ ἐγείρω 300, 20. & 301,38,43
ἤγηλα, ἀγάλλω 542,36
ἤγημαι, ἡγέομαι 572,15
ἤγην ἢ ἐάγην, ἄγνυμι ἀ.
ἦγμαι ἄγω 332,34 333,34
ἠγμένος 332,35
ἠγνόηκα, ἀγνοέω 290,37
ἠγνοημένος ibid.
ἠγνόησα 290,35
ἠγνοίησε p. ἠγνόησε ibid.
ἦγον, ἄγω 302,32. 332,14

ἠγορεύ

Universidad de Deusto Biblioteca

ἠρεύθησαν, ἀρέσθω 582,43
ἠρέσθην ες ε 354,17
ἠρέσθησε ας ε 354,18
ἠρεφώνθ p. ἠρεφῶνθ, ἀρεφόμην ἄμην 220,39
ἠριώαζ, ἀριόομαι 576, 28
Ἧδα, ἄδω τὸ ἀνδάνω 333, 32
ἥδε pro αὕτη c. ἡ δὲ, ὁ ἡ τὸ 245,38
ἥδεα ἥδεας ἥδεε I. ἥδειν εις ᾔδ, εἴδω ἀ. 300,35
ἡδεῖ f. ἡδέϊ, ὁ ἡδυς έ 269,15
ἥδειν ἥδεις ἥδη A. εἰδ. εἴδω ἀ. 290,12. 377,33. & ἥδειν pro ἤδεισαν 378,13
ἡδεῖς f. ἡδέες ἡ ἡδέας, ἡδυς έ 269,16
ἥδεισθα Æ. ἤδησ, εἰδω ἀ. 378,15. & 393,9
ἥδεσαν A. εἴδειτεν 300, 14
ἡδέσθην, αἰσθόμην 216,27
ἥδη A. ἥδειν ἡ ἤδη, εἰδω 300,12
ἤδησθα Æ. ἤδεις 393,9. & 393,34
ἥδον, ᾄδω 172,23. & 302,30
ἦδον, ἄδω ἡ ἀνδάνω ἀ. 336,18
ἦ δ' ὃς f. ἦφη δ' ἐκεῖνος 384,30
ἡδρηκώς, ἀδρέω 368,10
ἡδρώθη, ἀδρώομαι 565,2
ἡδυώμενος A. ἐδυώμην, δυώμην 290,11
ἡδ. ὑάσθην ης A. ἐδυήσθ. δυώζομαι τὸ δυώσμαι 307,40
ἡδωνήθω A. ἐδωνήθω, δωνόομαι τὸ δώσμαι 308,1
ἡδυνθεὶς, ἡδυώμην 565,9
ἥδωντην 564,21
ἡδυσμός A. ἡδυμμός, ἡδυόομαι 564,40
Ἧε p. ἰῶ, εἶμι ἀ. 316,26
ἧεα I. ἤειν, εἶμι ἀ. 319,2
ἠείδη p. εἰδη, εἰδω ἀ. 378,17
ἤειν ἤεις, ἤϊ, εἶμι ἀ. 318,1
ἤειρα ἀείρω 544,28
ἠειρε, ἀείρω 544,29. vel ab εἴρω poëticè 544,30
ἠερεθόμην, ἠερέθομαι 465,41
ἠερέθοντες 435,11
ἠερέθονθ 466,1
ἠερέθω d. ἀείρω 331,21
ἤερθεν B. ἠέρθησαν, ἀείρω 368,10
ἠερθὼν 368,13
ἠέρθησαν 368,11
ἠερθώ 566,33
ἤεσα, ἀέω 216,25
ἧπιον A. ἤεισαν, εἶμι ἀ. 318,2
Ἠελίδης p. Ἠελωνίδης d. Ἠέλιων ων 263,35
Ἠεπώη d. 264,4
Ἠεπωνίδης d. 263,35
Ἥλιν p. ἰῶ, εἶμι ἀ. 316,33
ἦλθα A. εἶδα ἢ εἴασθα, ἔθω ἀ. 289,19
ἠθελησάτην, ἐθέλω ἀ. 386, 11
ἠθέλησα 386,11
ἤθηκα, κθέω 571,21
ἠθημός, ἠθέομαι 572,39
ἠθληκώς, ἀθλέω 571,44
Ηιεε ἤειας ἤιε f. εἶκ ἢ ἤα ας ε, εἶμι ἀ. 317,40
ἴιδε p. ἤδη, εἰδω ἀ. 378,19
ἤιε f. εἶς ἢ ἦε, εἶμι ἀ. 317, 40
ἵικθ p. εἴκθ, εἴκω 299,30
ἵιξα ας ε, ἀίσσω 521,18
ἵιξεν p. εἶξαν, εἶκω 299, 30
ἵιξε, εἴσσω 521,18
ἵισαν p. εἶσαν ἢ ἧσαν, εἶμι ἀ. 318,3. & 590,3. vel pro ἰσὼν ab ἵστημι 327,7
ἵισκε, εἴσκω 472,7
ἱστωσα, αἴσσω 537,30
ἰχθὼν, ἀίσσομαι 554,42
Ἧκα, ἥδω 298,3
ἧκα ἄδω 157,7
ἧκα ἧκας ἧκε, ἵημι ἀ. 298, 16. & 302,8. & 319,28
ἥκαζον A. εἴκαζον, εἰκάζω 290,15. & 345,54
ἡκάμιλλον, ἵημι ἀ. 320,17
ἥκασαν ες ε f. ἧκον ες ε, ἄχω 332,38
ἧκε, ἧκα 487,3
ἧκειν A. εἶκειν, εἶμι ἀ. 317,39
ἡκεστέμιλον, ἀκέω 216,31
ἡκκηέειν A. ἡκέειν, ἀκέω 300,22
ἧκον, ἧκω 303,17. & 302,31
ἡκόντισμαι, ἀκοντάομαι 569,16
ἧκον, ἀκέω 178,8
ἥκτα 72,23. 297,38
ἧκτεκα 189,29
ἥκτομαι 189,30
ἡκκλίθακα, ἀκκλιβόω 291, 1
ἡκκλιωμβ ἡκκλίωμβη ibid.
ἡκκλίωσε ibid.
Ἠλάθην, ἐλαύνω ἀ. 384, 14

ἠλάνοντες, ἠλάνομαι 435,12
ἤλακα, ἐλαύνω ἀ. 384,9
ἠλάλαξεν, ἀλαλάζω 524,7
ἤλαμεν, ἐλαύνω ἀ. 384, 13
ἠλάμελιν, ἄλλομαι 543,4
ἤλαντο 543,5
ἤλασα, ἐλαύνω ἀ. 384,1
ἤλατο, ἄλλομαι 543,5
ἤλαυνον ες ε, ἐλαύνω 383, 42
ἠληκὼς, ἀλήθω 572,1
ἠλεημένος, ἐλεέομαι 573, 45
ἤλειμμαι, ἀλείφω 298,35
ἤλειφα ας ε 297,36
ἀλέξησα, ἀλέξω ἀ. 352,5
ἤλθμαι, ἀλθμάω ἀ. 302,12
ἤλκηκα, ἀλκήθω 297,34
ἠλκλαυθ A. ἤλαυθ, ἐλαύνω ἀ. 384,20
ἠλκησμός, ἀλκήθομαι 557,10
ἦλθον, ἔρχομαι ἀ. 384,23
ἤλθασαν B. ἦλθον 303,13
Ἠλιάδης d. Ἥλιος 263, 24
Ἠλίας d. 263,44
Ἥλιος Æ. Ἥλιος 120,34
ἥλιθον ες ε, ἀλιτέω 489,1
ἤλιφα, ἀλείφω 298,37
ἠλιωθείς, ἡλιόομαι 580,1
ἠλιωθέντες ibid.
ἡλίωται 576,11
ἦλκον D. εἶλκον, ἕλκω ἀ. 287,43
ἤλκασαν 178,18
ἤλκαγμοι, ἀλκάομαι 554,27
ἠλλοίωμαι, ἀλλοιόομαι 576,2
ἠλλοτρίωμαι), ἀλλοτριόομαι ibidem
ἠλμελημμαι, ἀλμελέω 291,4
ἠμελημένα ibid.
ἠμέλημαι 291,5
ἠμελημμαι ibid.
ἤμελλον, ἐλλσο, ἤλτο 370, 44
ἠλοήθω, ἀλοάομαι 570, 16
ἠλοίησε, ἀλοιάω 532,26
ἠλόμεθα, ἄλλομαι 370,39
ἠλυκσμός, -ίζομαι 559,7
ἤλυθε, ἔρχομαι ἀ. 384,23
ἤλυθον ibid.
ἠλύθασαν B. ἤλυθον ἢ ἦλθον 303,39
ἤλωκα, ἁλίσκομαι ἀ. 338,1
ἠλωκότες 585,16
ἠλωμμαι 585,19
ἤλων ἤλως ἤλω 338,4
Ἧμαι d. ἧσο 324,15. & 344,39
ἡμάρτηκα, ἁμαρτάνω ἀ. 337,23
ἡμαρτηκέναι 337,24
τὸ ἡμαρτημμένα ibid.
ἡμαρτημμένος ibid.
ἥμαρτον ες ε 337,25
ἡμᾶς, ἐγὼ 239,39
ἥμασε, ἥμαρε ἀ. 275, 18,20
ἡμάτημαι, ἀμάομαι 576,11
ἡμέθρεπτον ες ε p. ἡμάρτον ες ε ἁμαρτάνω ἀ. 337, 25
ἡμέας I. ἡμᾶς, ἐγὼ 242, 39
ἡμέες I. ἡμεῖς, ἐγὼ 242, 37
ἥμεθα, ἧμαι 324,12
ἡμεῖς, ἐγὼ 239,39
ἡμείων p. ἡμέων, ἐγὼ 242, 39
ἡμελήκα, ἀμελέω 291,4
ἡμελημένος d. 291,6
ἡμέλητην 291,5
ἥμελλον A. ἔμελλον, μέλλω 290,10
ἧμθ f. ἧσθα, εἶμι ἀ. 365, 26
ἧμθ D. εἶναι, εἰμὶ ἀ. 317, 21,25. vide quoque 315,34
ἥμθ, ἧμαι 324,30
τὸ ἡμέρα A. τὸ ἡμέρα 276,13
ἡμέρη I. ἡμέρα 118,26
ἧμες D. ἦμθ ἢ εἶναι, εἰμὶ ἀ. 316,37. 317,22
ἥμεθα, εἰμὶ ἀ. 590,44
ἡμετέρειον d. ἡμέτερος 244,42
ἡμέων I. ἡμεῶν, ἐγὼ 242, 38
ἥμιλυ ἧσο ἧτο, εἰμὶ ἀ. 315,37
ἥμιεν ἧσα ἧτο, ἧμαι 324,9
ἡμὶ f. φημὶ 315,27. 328,21. & 384,32
ἧμι Æ. εἰμὶ 316,19
ἡμῖν, ἐγὼ 239,39
ἡμῖν p. ἡμεῖν 243,43
ἧμιν A. ἡμεῖν 243,44
ἡμισυς c. ἄμισος ἴσος 981, 94
ἥμμαι, ἅπτομαι 550,4
ἡμμθ 550,24
ἡμὸς p. ἡμέτερος d. ἡμεῖς ἐγὼ 244,35
ἡμπεχόμιλυ, ἀμπέχομαι ἀ. 343,13
ἡμπεχόμιλυ 338,26
ἡμπιχόμιλυ, ἀμπιχόμαι τὸ ἀμπέχομαι 383,9
ἡμπόλησε ἐμπολάω 343,31
ἥμπολησε 343,29. & 338,31
ἥμιωε ἀμεινὼς 471,43

Universidad de Deusto Biblioteca

ἠμφιεμμένος, ἀμφιέννυμι ἀ. 344,24
ἠμφιβαλλον, ἀμφιβάλλω 290,25
ἠμφιγνόει f. -γνόεον, ἀμφιγνοέω ῶ 290,40
ἠμφιγνόησε 290,41
ἠμφίεσμαι, ἀμφιέννυμι ἀ. 344,21
ἠμφιεσμένος 344,22
ἠμφιεννύμην 344,20
ἠμφίεστο 344,10
ἠμφιεσμένη ἠμφίεσται 339,1
ἠμφιεσμένος 344,22
ἠμφισβήτουν f. ήτεον, ἀμφισβητέω ῶ 289,38
ἠμῶν, ἐγὼ 239,39. & 241,34
Ἦν, εἰμὶ ἀ. 315,23. vel ab εἶμι ἀ. 318,17. & 319,11. vel pro ἦσθα ἢ ἔφθα à φημὶ ἀ. 328,20. & 484,32. vel pro ἦσαν ab εἰμὶ ἀ. 378,14
ἴω, ἴημι ἀ. 319,32
ἠνάλωκα, ἀναλίσκομαι ἀ. 338,12. 339,21
ἀναλωκὼς 585,14
ἠνάλομαι 339,21
ἠνάλωσαι 339,28
ἠναλῶσθαι 338,12. 339,21
ἠναελίσκοντο ἠναυλίκει ἠναυπήκτο, ἀναυλιόομαι 291,24
ἠναυλιώθη ης η 291,25
ἠναυλίωμαι ωσται ωτο ibidem
ἤναξα, ἀνάσσω 521,19
ἤναρχα, ἀνείρω 545,7
ἔναρε 545,7,15
ἤνασσε, ἀνάσσω 471,45
ἤνδανον ες ε, ἀνδάνω 986,93
ἠνδραποδίσατο, ἀνδραποδίζομαι 558,12
ἠνδρώθη, ἀνδρόομαι 577,45
ἤνεγκα, φέρω ἀ. 412,36
ἠνεγκάμεθα 302,17
ἤνεγκαν 302,36. & 303,31. & 329,35. & 412,37
ἠνεγμένος 414,11
ἠνέθη, ἀνέω ἀ. 585,2
ἤνεικα p. ἤνεγκα, φέρω ἀ. 413,23
ἠνεικάμεθα p. ἠνεγκ. 413, 27
ἠνείπετ, ἀνείπω ἢ ἀναγορεύω 289,11
ἠνείχετο, ἀνέχομαι ἀ. 338, 27. & 343,20
ἠνείχθην, φέρω ἀ. 414,10
ἤνεπον, ἀνέπω 289,36
ἤνεσε, ἀνέω 585,3
ἠνεχέθη, ἀνέχομαι ἀ. 383,33
ἠνέχθη 338,27. 343,16
ἠνεχόμαν 290,8. & 382,38
ἠνέχθην ἠνεχθης ἠνέχθη, φέρω ἀ. 412,38. 414,10
ἠνεγκάμην ἠνεγκάμεθα ἠνεγκαντο, ἐγκυρέω ἢ ἐνεγκάζομαι 340,14. & 338,17. & 340,2
ἠνέῳγα f. ἀνῴγα, ἀνοίγω 299,8. & 347,3
ἠνεῳγμένος f. ἀναγμένον 347,7
ἠνεῳγὼς ότος f. ἀνῳγὼς 347,4
ἠνέῳξα f. ἀνῷξα 347,1
ἠνεῴχθην f. ἀνῴχθην 347,8
ἠνεῳχθησαν f. ἀνῳχθησαν 347,9
ἠνήλωμαι, ἀναλίσκομαι ἀ. 339,22
ἠνήλωται 338,12. 339,23
ἠνηνάμην, ἀναίνομαι 354,43
ἠνθισμένος, ἀνθίζομαι 560,23
ἠνιοχεύς p. ἡνιόχης 281, 27
ἠνίπαπε p. ἤνιπε, ἀνίπτω 484,29,30
ἤνοδα ἀ. ἤνθα, ἀνθέω 199,18
ἠνοίγην ἠνοίγης ἠνοίγη, ἀνοίγομαι 347,12
ἦνον f. ἤνυον, ἀνύω 373,1. & 372,45
ἥνπερ c. ἣν πὲρ, ὅς, ἥ ὅ 247,44
ἤντησι, ἥκω ἀ. 324,8
ἤντεον, ἀντέω 471,44
ἤντετο 471,45
ἠνυδόλευν f. ἠνυδόλεον, ἀνυδρολέω ῶ 289,39
ἠνυδρόλευν f. ἠνυδρόκευον, ἀνυδρολέω ῶ 291,9
ἤνυε, ἥκω ἀ. 324,21
ἤνυκα, ἀνύω 157,9. & 174,18
ἠνύκειν 176,18
ἤνυον 171,22
ἤνυστο 176,32
ἤνωγα, ἀνωγέω 366,23
ἠνώγεον ἢ ἠνώγειν 366,21
ἤνωγον 366,22
ἠνωμαι, ἐνόομαι 576,10
ἠνωμμαι 578,19
ἤνωξα, ἀνώγω A. ἀνωγέω ῶ 366,24
ὐνώρθων f. ἀνώρθουν, ἀνορθόω ῶ 290,7
ἠνώρθωσαι 344,8
ἠνάρθωται 344,9
ἠνῶχα, ἐνόομαι 576,29
ἠνώχλει, ἐνοχλέω ῶ 343,9
ἠνώχλησαν ἠνώχλησας ἠνώχλησε 338,25. & 343,7
ἠνώχλουν 290,6. 343,9
Ἥξω, ἥκω 520,2
ἧξα ἢ ἔαξα, ἄγνυμι ἀ. 333,25
ἕξιν p. ἢ ἐξιν, ἔξειμι ἀ. 460,27
ἥξιε f. ἠξίοε, ἀξιόω ῶ 472,5
ἧος p. ἕωθεν, εἶμι ἀ. 319,14
ἧος ες ε 319,13
Ἥπαξ, ἅπαρ ἀ. 275,20
ἠπατοσκοπήσαμεν, ἠπατοσκοπέομαι 537,6
ἤπαφε, ἀπαφίσκω ἀ. 500,41
ἠπείρησεν, ἐπείρημαι 552,1
ἠπειρωμένος 552,8
ἠπειρωμένως d. 552,9
ἠπειλήθη, ἀπειλέω ῶ 472,3
ἠπειλήσατε ας ε 371,29
ἧπερ c. ἢ πὲρ, ὅς ἥ ὅ 246,8
ἠπιστάμην, ἐπίσταμαι 337,30
ἠπιστεώμεθ, ἠπιάομαι 533,25
ἠπιστήθη, ἠπιάομαι 570,17
ἠπιστήθην, ἀπιστέομαι ἢ ἐπίσταμαι 575,6
ἠπόλωσαν, ἀπόλλυμι 537,37
ἠπόρεν, ἀπορέω 550,6
ἧρ ἦρος f. ἔαρ ἔαρος 272,2
ἦρα, αἴρω 175,34. 356,31
ἦρα f. ἦρμαι, ἐράω ῶ 472,9
Ἡρακλέα f. Ἡρακλέεα 272,42
Ἡρακλέης ἢ Ἡρακλῆς ἀ. 272,23
Ἡρακλέην A. Ἡρακλέεα 273,18
Ἡρακλέῃ I. Ἡκλῇ 272,27
Ἡρακλεῖ f. Ἡρακλέϊ 272,42
Ἡρακλεις f. Ἡρακλεες 272,40
Ἡρακλέος f. Ἡρακλέεος 272,24
Ἡρακλεῦς f. Ἡρακλεες 272,41
Ἡρακλέος f. Ἡρακλέεος 272,34
Ἡρακλῆς f. -κλέης 272, 33
Ἡρακλῆς f. Ἡρακλέες ἐᾶς 272,25
ἤρεμμαι, ἐρέομαι 959,45
ἠρεμῶλιν (ἢ ἠρεμέλιν) ἤρεμα ἤρεμδ, αἴρω 356,3
ἤρεμδ ἢ ἤρεμδ 356,4
ἤρεμα p. ἄρεμα ἢ ἤρα, ἄρω 566,27
ἤρεμε p. ἄρεμε ἢ ἤρε ib.
ἤρας, ἐράω ῶ 472,9
ἠρεσσόμεθα, δρέσσομαι 530, 43
ἠρέσθη, ἐρέσσομαι 568,27
ἤρεσθε, αἴρω 356,3
ἠρέσθη, δρέσσομαι ὤμην 468,25
ἠρμαζόμεν D. εἰρμαζόμεν, ἐρμάζομαι ἀ 288,1
ἤρξησαν, ἄρχω 534,34
ἤρχμαν, ἄρχομαι 553,15
ἠρχμόν 553,18
ἠρέθη, αἱρέομαι ἀ. 585,5
ἠρέθην 308,8. & 381,26
ἤρεικα ἐρείδω 297,39
ἤρεικον, ἐρείκω 472,8
ἠρέκως ὄθς, ἐρείδω 299,2
ἠρείψαντο, ἐρείπω 518,7
ἠρεμόν, αἱρέομαι ἀ. 585,10
ἤρσεν, αἴρω 355,1
ἤρσεσι ἤρσας ἤρσε, δρέσσω ἀ. 347,44
ἠρέπησι, ἁρπάζω 526,8
ἤρσεν D. ἦρεν, αἴρω ῶ 355,2
ἠρσύνησε, ἐρσύνάω 532, 24
ἦρκα, αἴρω 355,5
ἤρκεν 355,7
ἤρκασι 355,8
ἤρκημαι 308,8. & 355,30
ἤρκρεισμένην A. ἠρείσμην, ἐρείδομαι 299,5
ἠρκρεισο A. ἤρεισο 556,35
ἤρθην, αἴρω 355,27
ἤρκα, ἐλίζω 297,27
ἠλίκην, ἐρείκω 484,39
ἤελκον ibid.
ἤελπε, ἐρείπω 484,40
ἠελπόμην ibid.
ἤελπον ibid.
ἤερσε, ἐλίζω 525,45
ἠελίσαμεν, δρίζημι 232,11
ἦρκα ἢ ἤρκα, αἴρω 174, 20. 175,29. 356,14
ἤρκε, δρόκω ῶ 472,2
ἤρκεσε ἤρκασι ἤρκεσε, δρκίω 216,34
ἤρκτην, ἄρχομαι 371,40
ἤρμαι, αἴρομαι 356,14
ἤερμεν ibid.
ἠρνεῖντο, δρνέομαι ὤμην 472,4
ἠρνήσω 536,17
ἠρνέμεν 472,4
ἤρομαι, δρόω ἀ. 311,28
ἠρόμην ἤρω ἤρεθ, ἔρομαι 379,14
ἤρσν, αἴρω 171,29
ἤρσ, ἔρομαι 487,18
ἤρσν, αἴρω ῶ 355,1
ἤρσε Æ. ἦρε, ἄρω 403, 34

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἤρτημαι, ἀρτάομαι 569, 16
ἤρυγε, ἐρεύγω 486,4
ἤρυγον ibid.
ἠρυθροδανωμένος, ἐρυθροδανόομαι 578,20
ἤρυον, ἀρύω 471,44
ἠρχόμην ἤρχου ἤρχετο, ἔρχομαι 472,8
ἤρω, ἠράμην ἤρω ἤρατο, αἴρω 356,3
ἦρω ἀ. ἤρωος, ἤρως 274,5
ἤρων ἤρας ἤρα, ἐράω ἐρῶ 472,9
ἠρώνη f. ἠρωΐνη 152,2
ἦρω ἤρως, ἤρως 274,5
ἠρώτων ἠρώτας ἠρώτα, ἐρωτάω ῶ 287,41
Ἧς, εἰμὶ ἀ. 315,33. vel D. ἦν, εἰμὶ ἀ. 316,34. vel f. φῆς ἢ ἔφης, φημὶ ἀ. 384,33
ἧς, εἰμὶ ἀ. 316,9
ἧς, ὃς ἢ ὃ 245,29. vel ab ἵημι 319,32
ἧσα, ἄδω 172,24
ἧσα ἢ ἧκα, ἵημι ἀ. 319,28
ἧσαι, ἧμαι ἀ. 324,7
ἧσαν, εἰμὶ ἀ. 315,34
ἧσαν A. εἶσαν, εἶμι ἀ. 318, 2. vel f. ᾔδεισαν, εἴδω ἀ. 365,29
ἠσέβησε, ἀσεβέω 534,15
ἥσει, ἵημι ἀ. 592,39
ἠσέλγηκα, ἀσελγέω 291, 13
ἠσέλγημαι 291,12
τὰ ἠσελγημένα 291,13
ἠσέλγηνα, ἀσελγαίνω 291,11
ἤση Æ. ἠσὴ, tua 244,21
ἧσθα Æ. ἧς, εἰμὶ ἀ. 315, 35. 384,34. & 393,6
ᾖσθα Æ. ᾖς, εἰμὶ ἀ. 317, 21. vel f. pro ᾔδεισθα ἢ ᾔδεις εἴδω ἀ. 378,16
ἧσθε, ἧμαι ἀ. 324,30
ἠσθανόμην, αἰσθάνομαι 336,35
ἠσθείην, ἥδομαι 384,35
ἠσθεὶς 384,33
ἠσθένηκα, ἀσθενέω 291,16
ἠσθενηκὼς 571,44
ἠσθένουν 291,16
ᾔσθημαι, αἰσθάνομαι ἀ. 336,29
ἠσθημένος 336,38
ἠσθήμην ibid.
ἥσθην, ἥδομαι 384,35
ἠσθῆναι 384,42
ἠσθησάμην, αἰσθάνομαι ἀ. 336,37
ἠσθῆσθε 336,29
ἠσθήσομαι, ἥδομαι 384,43
ᾔσθητο, αἰσθάνομαι ἀ. 336,38
ἤσθιον, ἐσθίω 472,7
ἤσθμηνα ἢ ἤσθμηνα, ἀσθμαίνω 546,2
ἠσθόμην ᾔσθου, αἰσθάνομαι ἀ. 336,30
ἤσθω, ἧμαι ἀ. 324,10
ἠσὶ f. φησὶ, φημὶ ἀ. 328, 21
ᾖσι I. ἦ, εἶμι ἀ. 317,19
ἠσίτουν, ἀσιτέω ῶ 291,17
ἤσκει ἢ ἤσκειν f. ἤσκεε, ἀσκέω ῶ 472,2
ἠσκήθην 575,10
ἤσκηκα 571,33
ἤσκουν 472,2
ᾖσμαι, ᾄδομαι 556,23
ᾔσμεν f. ᾔδειμεν, εἴδω ἀ. 365,28
ἡσμένος, ἥδομαι 556,25
ἥσμην ἧσο ἧστο, ἕζω 324, 28
ἧσο, εἰμὶ ἀ. 315,37
ἧσο, ἧμαι ἢ ἕζω 324,9,28
ἥσομαι, ἧμαι ἀ. 324,31
ἤσπικα, ἀσπίζω 558,2
ἥσσων d. μικρὸς ἀ. 258,23
ἠστάτουν, ἀστατέω ῶ 291,19
ᾖστε f. ἤδειτε, εἴδω ἀ. 365, 28
ἤστην f. ἤτην, εἰμὶ ἀ. 316,36
ᾔστην f. ᾐδείτην, εἴδω ἀ. 378,20
ἧστινος c. ἧς τινὸς, ἢ τὶς 246,5
ἧστο p. ἧτο, ἧμαι ἀ. ἢ ἕζω 324,28
ἧστον f. ἧτον, εἰμὶ ἀ. 316,36
ἡσυχαίτερος, ἥσυχος ἀ. 258,3
ἠσχολήθησαν, ἀσχολέομαι 291,21
ἠσχόλημαι 291,20
ᾔσχυνε, αἰσχύνω 472,11
ἤσω, εἶμι ἀ. 318,2
ἤσω, ἵημι ἀ. 319,22
Ἧται, ἧμαι ἀ. 324,7
ἦτε f. ᾔειτε, εἶμι ἀ. 365,26
ἦτε, εἰμὶ ἀ. 315,34. 316,10
ἠτήκειν, αἰτέω 572,8
ἤτην, εἰμὶ ἀ. 315,33
ἠτησάμην ἠτήσω ἠτήσατο, αἰτέω 982,26
ἠτὶ p. φησὶ, φημὶ ἀ. 328, 21
ἥτις c. ἢ τὶς, ὅστις 245,5
ἧτο, ἧμαι ἀ. 324,9
ἡτοίμακα, ἑτοιμάζω 297, 37
ἧτον, εἰμὶ ἀ. 315,33
ἥττων A. ἥσσων d. μικρὸς ἀ. 256,8. 258,22
ἤτω τὸ ἔστω, εἰμὶ ἀ. 316,4
Ηὔδα, αὐδάω ῶ 472,11
ηὐδᾶτο 472,12
ηὐδηκὼς 569,1
ηὔδον Att. εὗδον, εὕδω 286,36

ηὔηνα

ηὔηνα ἢ ηὔηνα, αὐαίνω 546,3,38
ηὔξανον, αὐξάνω 171,30
ηὔξατο A. εὔξατο, εὔχομαι 982,8
ηὐξήθην, αὔξω ἢ αὐξάνω ἀ. 350,36
ηὔξημαι ηὔξησαι ηὔξηται 350,34
ηὔξησα 350,33
ηὐράμην ηὔρω ηὔρατο Æ. εὐράμην ω ατο ἢ εὐρηρησάμην ω ατο, εὑρίσκω ἀ. 591,41
ηὔρηκα A. εὕρηκα 381,8
ἤυσα ἤυσας ἤυσε p. ηὔσα ηὔσας ηὔσε, αὔω 541,5
ηὐχόμην A. εὐχόμην, εὔχομαι 286,35
Ἤφασα, ἀφάω 551,10
ἠφείθη A. ἀφείθη, ἀφίημι ἀ. 279,9. 353,34
ἠφείθην Att. ἀφείθην 593,39
ἤφθαι, ἅπτομαι 550,10
ἤφθην 334,11
ἤφιε A. ἄφιε, ἀφείω 353, 28
ἠφίει A. ἀφίη ἢ ἀφίει ἀφίημι ἢ ἀφιέω ῶ 297,7. & 353,34
ἤφυσε, ἀφύω 540,28
Ἠχθέσθην ης η, ἄχθομαι ἀ. 352,11
ἤχθετο 352,12
ἤχθημαι, ἐχθάνομαι 337, 35
ἤχθην, ἄγομαι 332,35
ἤχθηρε ἢ ἤχθηρε, ἐχθαίρω 546,15
ἀχθόμην ἤχθου ἤχθετο, ἐχθάνομαι ἀ. ἢ ἄχθομαι ἀ. 337,36. 352,12
ἤχλυσε, ἀχλύζω 526,19
ἦχον D. εἶχον, ἔχω ἀ. 287, 43
Ἠψήθην ης η, ἕψω ἀ. 353,4
ἤψημαι 353,3
ἤψησα ας ε 353,1
ἡψάμην ἥψω ἥψατο, ἅπτομαι 551,10
ᾐωρῆσθε, αἰωρέομαι 572, 35

Θ

Θ' f. τε 968,86
Θαασσέμεν I. θαάσσειν, θαάσσω 438,13
θάεο I. θάου, θάομαι 438, 43
θάκει, θακέω ῶ 446,21
θαλάσσιος d. θάλασσα 264,10
θαλαττοπορῆσαι, θαλαττοπορέω 535,16
θαλπιόων p. θαλπιῶν, θαλπιάω ῶ 451,30
τὴν θάλουσαν p. θάλλουσαν, θάλλω 386,17
θαλφθεὶς, θάλπομαι 551,6
θαμβώσας, θαμβόω 548, 35
θάνατος d. τανύω 963,10
θάνε I. ἔθανε, θνήσκω ἀ. 387,5
θανέειν I. θανεῖν 387,9
θανέεσθε I. θανεῖσθε 387,11
θανεῖν 387,8
θάνοιμι 387,7
θάνον I. ἔθανον 387,5
θανοῦμαι 385,22. 387,10
θανοῦσα 970,95
θάνω θάνῃς θάνῃ 387,10
θανὼν θανόντος ibid. & 960,65
θάπτω d. τάφω 310,11
θαῤῥεῖν A. θαρσεῖν, θαρσέω ῶ 118,6
θάρσαι f. θάρσησαι 446, 23
θάρσει 446,22
θᾶσαι p. θέασαι, θεάομαι 989,47
θάσσων d. ταχὺς ἀ. 256,6
θάτερα A. τὰ ἕτερα 313, 24
θάτεραι D. ταὶ ἕτεραι 313,25
θάτερον Att. τὸ ἕτερον 313,23
θατέρου A. τοῦ ἑτέρου ibid.
θατέρῳ A. τῷ ἑτέρῳ ib.
θαυμάζω d. θαῦμα 1002,44
θαυμαστωθεὶς, θαυμαστόομαι 580,1
θάψω, θάπτω 310,13. & 385,1
θέαινα d. θέων 252,8
θέασαι, θεάομαι 992,47
θεήλατος c. θεὸς ἐλατὸς d. ἐλαύνω 966,30
θέῃσι I. θῇ, τίθημι 236, 36
θείῃ ἢ θείῃσι p. θῇ 236, 37
θεῖναι, τίθημι 235,12
θείομεν p. θῶμεν 236,38
θεὶς θεῖσα θέν, τίθημι 225,9
θείω p. θῶ 236,37
θεληθεν, θέλω ἀ. 386,14
θέλημα d. 957,14
θελήσας θελήσασα θελῆσαν 386,9
θελήσω 304,13. 386,9
θέμα d. τίθημι 388,24
θέμεν I. θεῖναι 182,21
θέμεναι D. θεῖναι 182, 22
θέμενος θεμένη θέμενον 226,19
θέμωσε I. ἐθέμωσε, θεμόω 537,31
θέο I. θέσο, τίθημι 239,5

ζ

Universidad de Deusto Biblioteca

θεοῖ f. θεόει, θεύω ῶ 441, 28
θεοκλήμενος c. θεὸς καλέομαι 597,29
ὁ καὶ ἡ θεὸς d. θέω 125,29. & 960,48
θεοσεβὴς c. θεὸς σέβω 975,90
θεούμενος, θεόομαι οῦμαι 445,1
θεοφορούμενος, θεοφορέομαι οῦμαι 444,4
θεράπαινα d. θεράπων 251,20
θεραπαινις p. θεράπαινα 252,20
θέραψ p. θεράπων 252,19
θεριδδειν B. θερίζειν, θερίζω 437,8
θερμανθεὶς, θερμαίνω 566,9
θέρμανσις d. 261,31
θερμασία d. ibid.
θερμῆναι ἢ θερμῆναι 546, 25,38
θὲς ἀ. θέτι, τίθημι 224, 32. 235,11. 236,25
θέσαν I. ἔθεσαν 491,9
θέσθαι 967,54
θέσις d. 388,24
θεσπιωδέω c. θέσπιον ᾄδω 973,51
θεῦ D. θοῦ ἢ θέσο, τίθημι 239,16
θεύσομαι, θέω ἀ. 305,27
θεύσω ibid.
θέω θέης θέῃσι I. θῶ θῇς θῇ, τίθημι 236,36
θεωρούμενοι, θεωρέομαι 444,26
θεώτερος d. θεὸς 259,40
θῇ, τίθημι 225,5
θηεῖτο I. ἐθηεῖτο ἢ ἐθεᾶτο, θηέομαι τὸ θεάομαι 220,16
θηεῦντο p. ἐθηοῦντο ἢ ἐθεῶντο 220,17
θηήσαντο I. ἐθηήσαντο ἢ ἐθεάσαντο 220,17
θηήσαντο I. ἐθ. 536,24
θῆκε I. ἔθηκε, τίθημι ἀ. 979,48
θηλάζω d. θηλὴ 992,58
θηλυτοκεῖ, θηλυτοκέω ῶ 446,8
θηλυτοκοῦσαι 443,20
θημετέρου f. τοῦ ἡμετέρου, ὁ ἡμέτερος 313,43
θηρασθεὶς, θηράομαι 568,35
θῆσαι f. θηλάσαι, θηλάζω 373,1
θησαίατο I. θεάσαντο, θεάομαι 438,4
θῆσθαι D. θᾶσθαι, θάομαι ῶμαι 450,36
θήσομαι, τίθημι 226,10
Θίγον Dor. θίγε, θίγω 378,45
θινόμενος, θίνομαι 435, 30
Θλασθῆναι, θλάομαι 342,21
θλῶ f. θλάω 212,24
θλώμενος, θλάομαι 447,32
Θνήξομαι, θνήσκω ἀ. 347,33
θνήξω ibid.
Θ' οἰμάτιον A. τὸ ἱμάτιον 311,22. & 313,16
θοίμην θοῖο θοῖτο p. θείμην θεῖο θεῖτο, τίθημι 226,16
θοινηθῆναι, θοινέομαι 575, 20
θοινήσαιτο 533,16
ἡ θόλος A. ὁ θόλος 275,31
θορήσω 348,45
θορίσκω d. θορέω 348,44
θόρον θόρες θόρε I. ἔθορον ἔθορες ἔθορε 488,3
θορὼν 489,33
θοῦ A. θέσο, τίθημι 239,5
θοῶσαι, θοόω 538,18
Θρᾶξαι, θράσσω 522,28
Θρᾶσσα d. Θρᾶξ 252,19
Θρᾶττα A. Θρᾶσσα 252, 29
θρέξαι, θρέσσω 522,18,19
θρέξασκον p. ἔθρεξα, τρέχω ἀ. 411,26
θρέξω 304,2. 409,38
θρέφθην I. ἐθρέφθην, τρέφω ἀ. 607,10
θρεφθῆναι 607,11
θρέψα I. ἔθρεψα 606,45
θρεψάμενος 304,28
θρέψομαι 607,12
θρεψόμεθα ibid.
θρέψον 304,27
θρέψονται 607,13
Θρήϊσσα d. Θρήϊξ τὸ Θρᾶξ 252,21
τὸ θρῆνος εος ἀ. ὁ θρῆνος ου 281,12
θρηνῳδοῦσα θρηνῳδέω ῶ 443,17
θρῖξι, θρὶξ τριχὸς 139,39
θροηθεὶς, θροέομαι 575,25
θροηθῆναι 575,20
θρυλῶ τὸ θρυλλῶ 385,9
θρῴσκω f. θροίσκω ἢ θορίσκω d. θορέω 348,45
Θύγατρα p. θυγατέρα, θυγάτηρ ἔρος 141,1
θυγατράσι 150,24
τὸ θυγάτριον d. 125,39
θυμαλγὴς c. θυμὸς ἄλγος 992,48
θυμαρμένον I. τεθυμαρμένον, θυμαίρομαι 567,7
θυμήνας ἢ θυμήνας ἀστα, θυμαίνω 546,28,38

θυμήνασαι ἢ θυμήνασαι ibidem
θυμιαθεὶς, θυμιάομαι 568,21
θυμιῆται I. & D. θυμιᾶται 447,17
θυμωθεὶς, θυμόομαι 578,5
τὼς θύννως D. τοὺς θύννους, ὁ θύννος ου 993,77
θυροκοπῆσαι, θυροκοπέω 535,17
θυρῶσαι, θυρόω 538,18
θυρώσας 539,1
θυσάμενος, θύω 540,45
θύψαι, θύπτω 519,2
Θῶ θῇς θῇ, τίθημι 225,5
Θωμᾶ D. Θωμοῦ, Θωμᾶς 265,24. 267,1
θώμισυ f. τὸ ἥμισυ 313,15
θωρῆξαι, θωρήσσω 522,38
θωρηχθέντες 555,15
θωρηχθῆναι 555,1
θωῦξαι, θωΰσσω 522,38
θώϋξε I. ἐθώϋξε 521,35

I

Ἰαθῇ, ἰάομαι 568,19
ἰαλεμῆσαι, ἰαλεμέω 535,17
ἴαμβος quid 970,5
ἰάνθη, ἰαίνομαι 565,35
ἰάνθην 565,34
Ἰαπετίδης I. Ἰαπετὸς 267,37
Ἰαπετιονίδης d. Ἰαπετίων Ἰαπετίονος 267,39
Ἰαπετίων ονος I. Ἰαπετίδης d. Ἰαπετὸς 267,37
ἴασι I. ἶσι, εἶμι ἀ. 317,35. & 320,25
ἰᾶσι A. ἰέασι ἢ ἰεῖσι, ἵημι 319,24
ἰάσομαι, ἰάομαι 530,21
ἰασόμενος 530,22
ἰάχεσκε Ion. ἴαχε, ἰάχω 367,15
ἰάχησας, ἰαχέω 534,4
ἰαχὼς ἰαχυῖα, ἰάχω 553,5
ἰάψης, ἰάπτω 518,44
Ἰγμένος, ἱκνοῦμαι ἀ. 389,18
Ἰδάλλεται, ἰδάλλομαι 434,32
ἰδὲ A. ἰδὲ, εἴδω τὸ ὁράω 305,40
ἴδε 377,36
ἰδέειν I. ἰδεῖν 378,32
ἰδεῖν 377,36
ἰδέμεν I. ἰδεῖν 378,32
ἰδέμεναι A. & D. ἰδεῖν ibidem
ἰδὲν D. ἰδεῖν 378,30
ἴδεσκε I. ἴδε 378,27
ἰδέσθαι 378,30
ἰδέω d. 351,10
ἰδὴν Æ. & Dor. ἰδεῖν 378,32
ἰδήσω p. εἰδήσω 378,23
ἰδησῶ D. ἰδήσω ibid.
ἰδιαίτατος A. ἰδιώτατος d. ἰδιος 258,3
ἰδιαίτερος A. ἰδιώτερος d. ibid.
ἰδιοσταλεὶς ἰδιοσταλεῖσα, ἰδιοστέλλωμαι 448,38
ἴδισα, ἰδίω ἢ ἰδίζω 526,14
ἴδμεν D. ἴσμεν τὸ ἰσαμεν, ἴσημι 387,43. vel pro ἰδέμεν τὸ ἰδεῖν, εἴδω τὸ ὁράω 378,33
ἴδμεναι f. ἰδέμεναι Dor. ἰδεῖν, εἴδω τὸ ὁράω 378,33
ἰδοίατο I. ἰδοιντο 378,30
ἴδοιμι 377,36
ἰδοίμην οιο οιτο 378,28
ἰδόμην ου ετο ibid.
ἴδον ἴδες ἴδε p. εἶδον εἶδες εἶδε 302,33. 377,35
ἴδονται 378,25
ἰδοῦ 378,28
ἰδοὺ ibid.
ἰδρυθεὶς ἱδρυθεῖσα, ἱδρυθὲν, ἱδρύομαι 581,32
ἱδρυνθεὶς, ἱδρυνόμαι 565,8
ἱδρυνθέντες ibid.
ἱδρύνθησαν 565,4
ἵδρυσε, ἱδρύω 540,28
ἱδρύσθην 581,9
τῷ ἱδρῷ p. ἱδρῶτι, ἱδρὼς ἱδρῶτος 124,21
ἴδω εἴδω ἀ. τὸ ὁράω 377, 36
ἰδὼν ibid. & 979,22
ἰδὼς p. εἰδὼς 602,15
ἰδῶσα Æ. ἰδοῦσα 120,18
Ἴε, εἶμι ἀ. 318,4
ἴεασι I. ἰεῖσι, ἵημι 319,24
ἴεθι ἴετω, ἵημι 319,35
ἵει A. ἵη ἢ ἴεθι 321,23. & 322,33
ἰείην 319,38
ἰεὶς 319,39
ἵεις A. ἵης 321,23
ἰεῖσι 319,23
ἵεμαι ἵεσαι ἵεται, εἶμι ἀ. 318,20
ἵεμαι ἵεσαι ἵεται, ἵημι 323,41
ἵεμεν 319,23
ἵεμεν I. ἵεναι 322,38
ἵεμεν I. ἵεναι ἢ εἶναι, εἶμι ἀ. 319,19
ἵεμεναι A. & D. ἵεναι ἢ εἶναι ibid.
ἵεμεναι A. & D. ἵεναι, ἵημι 322,38
ἵεμενος, ἵεμαι 323,18. & 462,41
ἵεμενος, εἶμι ἀ. 318,22
ἵεμην ἵεσο ἵετο 318,20
ἵεμην ἵεσο ἵετο, ἵημι 320, 8. & 323,42
ἵεν B. ἵεσαν 321,29
ἵεναι 319,39

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἴενεν, εἶμι ἀ. 318,12,19
ἴενλι Æ. ἰεῖσι, ἴημι 236,17
ἴενλι D. ibid.
ἰενϝο, ιεμαι 470,3
ἱερηα I. ἱερεια, ἱερδϝς 986,91
ἱερησυλ@ c. ἱερὸν & συλάω 975,94
ἱερᾶλϝ, ἱερεύομαι 576,18
ἴεσαν, ἴημι 321,28
ἱεσθε, εἶμι ἀ. ἦ ἱεμαι 318,20
ἵεσο ἱεσθω ibid.
ἱεστω ibid.
ἵεστε, ἴημι 319,23
ἵετο, ἴημι τὸ εἶμι 318,20
Γ'ζεο I. ἵζε, ἱζομαι 466,22
Γ'ζευ D. ἵζε, ἱζομαι 439,8
Γ'ηλα, ἰάλλω 542,36
ἰήλω 542,42
ἴημι d. ἴεω ἦ ἴεω 318,14
ἴημει d. ἴω 319,20
ἴλω, ἴημι 319,25
ἴηση 319,23
ἴησι, ἴημι τὸ εἶμι 318,16
ἴησι Ion. ἴη, εἶμι ἀ. 319,8
Ἰησῦ, Ἰησῦς, ἀ. 266,31
Ἰησῦν ibid.
Γ'δι Γ'ον. εἶμι ἀ. 318,8
ἰθυω d. ἰθὺς 979,15
ἴθυσαν, ἰθύω 540,29
ἴθυσε 540,27
ἰθύσῃς Æ. ἰθύσαι 540,38
Ἰκανώσατο, ἱκανόω 539,1
Ἰκαρολώνη d. Ἰκάριος 264,5
ἵκαο I. ἵκω, ἱκόμαι τὸ ἱκνέομαι 389,11
ἱκέαζ, ἱκνέομαι ἀ. 389,14
ἱκέθλω 389,10
ἵκηαι I. ἵκη 389,13
ἰκμὰρ@ ἦ ἰκμάρος f. ἰκμάρ@ 389,14
ἰκμᾶν@, ἰκμάομαι 447,22
ἰκμάσαν D. ἰκμάσαι, ἰκνέομαι ἀ. 389,12. 992,52
ἰκμάρος 389,15. 999,20
ἰκμάω 388,3
ἴκνϝ, ες ε 389,6
ἰκνϝϐ 389,10
ἰκνέ ibid.
ἰκνέ@, ἰκνέω ῶ 446,28
ἴ' ἰκπάνα ἀ. φὴν ἐκτίνειν, ὁ ἐκτίν@ ϛ 283,1
ἴκϐε f. ἵκτε, ἱκνέομαι ἀ. 593,45
ἵκω, ἵκομαι ἱκη ἱκηῖ 389,12
Γ'λαδι f. ἰλάσθητι, ἱλάσκομαι ἀ. 348,7,5
ἰλασάμν@ 348,2
ἰλάσθητι 348,5
ἰλασμύ@ 348,3
ἵλαστο ibid.
ἰλάσομαι 348,1
ἵλητι. ἵλησι τὸ ἱλάσκομαι 236,33. & 348,6
Ἰλιὰς Ἰλιάδος d. Γ'λιον 983,37
ἰλιγξίφης A. ἰλιγξίφως, ἰλιγξιάω ῶ 450,5
ἰλυσπάρμος, ἰλυσπάομαι ᾶμαι 447,32
Ἰμφπον d. ἔμμα ἔμματος 365,2. 382,2. 388,19
ἰμφλισμύ@, ἰμφλίζομαι 559,8
ἰμύν, εἶμι ἀ. 317,35,37. & 319,18
ἴμμεν A. & D. ἴναι ἦ εἶναι ibid.
ἴνει τὸ εἶμι 318,15
Γ'ν ἦ μὲν ἦ νὺ p. ἴ, ὃς ἕ οἵ ἓ 243,38
ἴναι. εἶμι ἀ. 318,10
Γ'ξομαι. ἰκνέομαι ἀ. 388,1
ἶξον B. ἶκον 389,6
ἰξοντες 389,1
ἰοιεν, εἶμι ἀ. 461,32
ἴοιμι, ιοις, ἴοι 319,7
ἰομὴν p. ἰωμὴν 461,34
ἴον, ιες, ιε 318,4
ἰὸν ἰόντ@ 461,31
ἴσαν ἴσᾶς ἰᾷ ἴσαν A. ἰσὴν ἴσᾶς ἰᾷ ἴσαν, ιμι 321,23
ἴσασι ἰᾶσης, εἶμι ἀ. 461,7
ἴσασι A. ἰᾶσι, ἴημι 321,19
ἰᾷ), ἰόομαι ἴωμαι 448,17
Ἰπποιθεὶς, ἱππάζομαι 561,45
ἱππηλάτης, ἱππηλάτης 265,29
Ἱπποτάδης d. Ἱππότης 263,21
ἱπποχάρμης c. ἱππομάχης μη 1001,33
ἱπλάμλω ἵπλω, ἱπλωμαι 389,23
ἵπλατην 389,20
ἱπλήσομαι p. πλήσομαι 389,24
ἵπλω A. ἱπλατο 389,23
ἰρᾶτην f. ἱερήτην, ἱερήομαι ἱερῶμαι 447,18
ἰρᾶπω f. ἱερᾶτο, ἱερᾶω ἱερῶ 446,37
ἴσαδι, ἴσημι 326,34
ἰσαίτετ@ A. ἰσάτετ@ d. ἴσας 258,5
ἰσαίτερϝς A. ἰσάτερϝς d. 258,5
ἴσαμι D. ἴσημι 327,5
ἴσαν, εἶμι ἀ. 317,37. & f. ἴσασαν, aut D. ἴσην, ἴσημι 326,37. 327,5
ἴσενλι Dor. ἴσασι, ἴσημι 464,13
ἴσας, ἰσαντ@ 326,3
ἵσασι 326,33,34
ἴση 326,37
ἴση, ἀ. ἴσασαι 327,40
ἴσημι d. ἰσάω 326,32
ἴσην ἴσης ἴση 326,37
ἴσης 326,32,37
ἴσησι 326,32
ἴσθι, εἰμὶ ἀ. 316,1. & f. ἴσαδι, ἴσημι 326,40
ἴστι, εἶμι ἀ. 317,35
ἴσκον ἴσκες ἴσκε, ἴσκω d. ἔοδω 378,5
ἴσμϝ f. ἴστιμϝ, ἴσημι 326,41
ἰσοδρομήσαντες, ἰσοδρομέω 536,8
ἰσοδυναμεῦντα, ἰσοδυναμέω ῶ 442,28
ἰσοδυναμεῦντες ibid.
ἴσομαι, ἴσῃ, εἴδω ἀ. 377,29
ἰσόμν@ 378,10
ἰσον) p. ἰξοντες, ἰκνέομαι ἀ. 389,1
ἴσπω d. ἔπω 309,15. & 310,45
ἵστε A. ἵσταδι ἵσημι 235,18. & 357,42. & D. ἴσῃ, ἴσαμαι 239,12
ἰστᾶ, ἱστημι 238,26
ἵσταμαι d. ἵσημι 327,1
ἰστᾶνλι Dor. ἱστᾶσι, ἵστημι 236,14
ἵσταντι Æ. ἱστᾶσι ibid.
ἵστεο I. ἵστασο 237,43. & 238,12
ἱστες, ἱστέντ@ 227,10
ἵστες A. ἵστης 234,21
ἵστεσαι, ἵσταμαι 327,39
ἱστᾶσι, ἵστημι 226,29. & 234,17
ἵστετω, ἵσταμαι 327,39
ἵστε f. ἵστατε, ἵστημι 326,41
ἱστέον d. εἰδω 382,3. & 388,17
ἱστέω ἱστῆς ἱστῆσι I. ἱστῶ ἱστᾶς ἱστᾷ, ἵστημι 236,34
ἵστη ἀ. ἵσταδι 328,29
ἵστη A. ἵστασαι 237,39
ἱστῇ 238,31
ἵστημι D. ἵστησι 224,23
ἵστον f. ἱστεῖον, ἵστημι 326,40
ἵστω f. ἱστάτω ibid.
ἵστω A. ἵστασο, ἵστημι 237,43. & 238,12
ἵστων ἵστες ἵστε A. ἵστην ἵστης ἵστη ἵστασαν 234,21
ἵστων f. ἱστάτων ἦ ἱστάτωσαν, ἵστημι 326,40
ἵστωσαν f. ἱστάτωσαν ibid.
ἰχναιάας p. ἰχναιᾶς, ἰχναιάω ῶ 451,3
ἴχνεο I. ἴχνη ἴχνομαι 383,12
ἰχνοθεὶς, ἰχνίζομαι 561,45
ἴχναυσις d. ἰχναίνω 261,32
ἰχνασία d. ibid.
ἰχόμν@, ἴχομαι 383,12
ἰχόμιλω 381,20
ἴσω εἴδω ἀ. 378,4
Γ'τε, εἶμι ἀ. 317,35,37
ἰτέον d. 383,4. 388,21
ἴτλω 317,37
ἰτητέον A. ἰτέον d. 388,21
ἴτον 317,34,37. 318,8
ἴτλω A. ἴσω ἦ ἱστάτω, ἵστημι 464,8
ἴτω, εἶμι ἀ. 318,8
ἴτων ibid.
ἴτωσαν ibid.
Γ'φα, ἱπλω τὸ ἰάπλω 299,10
ἴφθιμος c. ἴφι θυμὸς 983,46
Ἰχθυάα p. ἰχθυᾶ, ἰχθυάω ῶ 453,3
ἰχθυοπώλαινα d. ἰχθυοπώλης 252,9
ἰχωρροῦντες, ἰχωρροέω ῶ 442,29
Γ'ψα, ἵπλω τὸ ἰάπλω 345,46
ἴψαο I. ἴψω 519,8
Γ'ω ἴης ἴη, εἶμι ἀ. 319,8
ἰῶ, ἴημι 319,38
ἰώγα B. ἐγὼ 243,35
ἰὼν ἰόντος, εἶμι ἀ. 318,5. & 461,6
ἰώνγα B. ἐγὼ 243,35
ἴωσι, εἶμι ἀ. 461,35

K

Κάββαλε p. καλέβαλε, καλεβάλλω 406,9
καββαλεῖν p. καλεβαλεῖν 406,11
καββαλικὸς f. καλεβαλικὸς ibid.
καββαλικώτερος d. καββαλικὸς 406,12
κάββαλον p. κατέβαλον, καλεβάλλω 174,1
καγχαλόωσι p. καγχαλῶσι, καγχαλάω ῶ 451,19
κἀγὼ f. κὴ ἐγὼ 311,20
καὶδὲ p. κᾖ δὲ 406,26
καὶδ' ἔβαλε p. κατέβαλε ᾖ, καλεβάλλω 406,30
καὶδ' ἔδρε p. κατέδρεε δὲ, καλεδρέω 406,33
καὶδ' εἶτε p. καὶθεῖτε ᾖ, καθίζω ἀ. 406,32
καὶδ' ἔλον p. καὶθέλον ᾖ, καθαιρέω ἀ. 406,34
καὶδ' ἔπτσε p. κατέπτσε ᾖ, καλαπίπλω ἀ. 406,37
καὶδύναμιν p. κᾖ δύναμιν, δυώαμις εως 406,25
καὶδραθέτλω p. καλεδραθέτλω, καλεδαμάζω ἀ. 406,23
καὶδῦσαι p. καλεδῦσαι, καλεδύω 406,24
Καδμείδης d. Κάδμος 263,44

Universidad de Deusto Biblioteca

Καδμὶς d. ibid.
Καδμηὶς poët. Καδμὶς 264,1
κάδρισον, καδρίζω 526,32
Κάειρα d. Κὰρ 252,23
καεὶς ἢ καεῖσα, καίομαι 479,18
καῇ 479,14
καήσομαι 479,24
καθαγνίσαι, -ίζω 527,4
καθαιμάξας, καθαιμάσσω 523,14
καθαιρεθεὶς, καθαιρέομαι ἀ. 585,9
καθαιρεθῆναι 585,7
καθαιρέω c. κατὰ αἱρέω 308,27
καθαλλόμενοι, καθάλλομαι 435,42
καθάπαν f. καθ' ἅπαν ἢ κατ' ἅπαν 9,11
καθάπαξ f. καθ' ἅπαξ 9,12
καθάπαξ f. καθ' ἅπαξ ib.
καθάπτομαι c. κατ' ἅπτομαι 172,11
καθάρθαι I. κεκαθάρθαι, καθαίρομαι 567,6
καθαρίσθητι, -ίζω 561,33
καθαρμόσας, -όζω 527,19
καθεδεῖσθαι, καθέζομαι 390,22
καθεδοῦμαι 390,9
καθεδούμενος 390,23
καθεῖλε, καθαιρέω ἀ. 500,2
καθεῖλκον, καθέλκω ἀ. 487,22
καθεῖλον, καθαιρέω ἀ. 992,43
καθείλοσαν B. καθεῖλον 500,5
καθεῖμαι, καθίημι ἀ. 323,26
καθειμένος 323,27
καθεῖναι 520,5
καθείρξαμαι, καθείργω 519,27
καθεὶς, καθίημι 320,7
καθεῖσθαι 593,28
καθείσομαι, καθείω 318,25
καθειστήκειν, καθεστήκω ἢ καθίστημι 289,15
καθειστήκεσαν A. καθειστήκεισαν 596,16
καθεῖτο, καθίημι ἀ. 593,37
καθελεῖν, καθαιρέω ἀ. 992,43
καθελκυσθεὶς, -ύζω 562,6
καθέλοι, καθαιρέω ἀ. 500,6
καθέλοιμι ibid.
καθελόμενος 500,30
καθελῶ ἢ καθέλω 500,8
καθελὼν καθελόντος 500,14
καθέξει, κατέχω ἀ. 305,4
καθέξω ibid.
κάθες, καθίημι ἀ. 319,37
καθεσθήσομαι, καθέζομαι 562,24
καθεστεὼς p. καθεστηκὼς, καθίστημι 596,3
καθέστηκα 289,16
καθέστηκε 595,7
καθεστηκὸς 595,27
καθεστηκότα ibid.
καθεστηκυῖα 595,24
καθεστηκὼς 289,17. & 595,16
καθεστὼς ὦτος A. ὁ καθεστηκὼς ότος καὶ τὸ καθεστηκὸς 237,34. & 595,33
καθεστῶσα, -ώσης A. καθεστηκυῖα, -ας 595,40
καθεστῶτα A. καθεστηκότα 338,8
καθεστῶτες A. καθεστηκότες 595,37
καθεῦδον, καθεύδω 390,16
καθέψειν, καθέψω Att. 436,26
καθέψεται ibid.
καθεώρα A. καθώρας, καθοράω ῶ 473,42
κάθη A. κάθησαι, κάθημαι 306,29. 324,23
καθήατο p. ἐκάθηντο 324,22
καθήγνισται, καθαγνίζω 969,96
καθῆκαν, καθίημι ἀ. 593,6
καθῆκε 593,5
καθήλατο, καθάλλομαι 543,6
κάθημαι c. κατ' ἧμαι 324,22
καθημαξευμένος, καθαμαξεύομαι 582,39
καθήμενος, κάθημαι ἀ. 324,30
καθῆντο I. ἐκάθηντο, κάθημαι 296,31
καθήπτετο, καθάπτομαι 465,35
καθῆραι ἢ καθῆραι, καθαίρω 546,25,38
καθηράμενος ἢ καθηράμενος 546,36
καθηρέθην, καθαιρέομαι ἀ. 308,6. 355,47
καθήρημαι 308,8
καθῆσθαι, κάθημαι 324,30
κάθησο, καθήσθω 324,10
καθήσομαι 324,31. 390,12
καθῆστο 324,26
καθῆτο 324,25
καθῆψε, καθάπτω 518,42

καθιᾶσι, καθίημι ἀ. 320,28
καθιγμένος, καθικνοῦμαι ἀ. 593,43
καθιδρυμένος, καθιδρύω 581,13
καθίδρυσε 540,28
καθιεὶς, καθίημι 462,26
καθιέμενος 462,42
καθιέναι 462,21
καθιζήσω, καθιζέω ἢ καθίζω ἀ. 290,17
καθίκετο, καθικνοῦμαι ἀ. 504,27
καθικόμενος 504,29
καθίκοντο 504,27
καθιξῶ D. καθίσω, καθίζω 397,8
καθιοῦμαι A. καθίσομαι 305,13
καθίπταμαι c. κατ' ἵπταμαι 388,13
καθίσας, καθίζω 290,17
κάθισον ibid.
καθίστα f. καθίσταθι, καθίστημι 357,42
καθιστᾶν f. καθιστάναι 454,37
καθιστάναι 454,30
καθίσταντο 469,8
καθιστᾶσι 454,22
καθίστη 468,45
καθίστησι 454,24
καθιστώμεθα 456,39
καθιστῶντες A. καθιστάντες 456,10
καθιστῶσα A. καθιστᾶσα 456,8
καθιῶ A. καθίσω, καθίζω 305,13
καθολικὸς d. καθόλου c. κατ' ὅλος 961,82
καθομολογήσαντι, καθομολογέομαι 536,19
κάθου A. κάθεσο ἢ κάθησο, καθίημι ἢ κάθημαι 320,20. & 324,10
καθυπέσχετο, καθυπισχνοῦμαι 510,1
καθυπόσχῃ ibid.
καθυφέμενος, καθυφίημι 494,12
καθυφήκαμεν 593,10
καθώμεθα, κάθημαι 463,10
καθωμίληται, καθομιλέομαι 572,22
καθωμολογημένη, καθομολογέομαι 574,5
καθωσιωμένος, καθοσιόομαι 578,35
καίετο, καίομαι 465,32
καικάσαι, -άζω 527,5
καινοδοξεῖ, -ξέω ῶ 446,8
καινουργέω d. καινουργὸν 291,27
καίπου τι καὶ quid 1002,46
κἀκ f. καὶ ἐκ 314,5
κἀκεῖ f. καὶ ἐκεῖ 314,6
κἀκεῖθεν f. καὶ ἐκεῖθεν ib.
κἀκεῖνος f. καὶ ἐκεῖνος ibidem
κάκιστος d. κακὸς ἀ. 255,28
κακίων d. 255,27
κακκείοντες p. κατακείοντες 173,34. & 359,16
κακκῆαι p. κατακῆαι, κατακαίω ἀ. 406,39
κακκορυφὴν p. κατ' κορυφὴν 406,45
κακκρύπτων p. κατακρύπτων 406,44
κακοξεινώτερος d. κακόξεινος ἢ κακόξενος 256,34
κακότης d. κακὸς 144,5
κακοτροφηθεὶς, κακοτροφέομαι 575,25
κακόχαρτος c. κακὸς χαίρω 980,65
κάκτανε p. κατέκτανε, κατακτείνω 480,33
κάκχαρτος p. κατάχαρτος d. καταχαίρω 407,1
κακχεῦσαι p. καταχεῦσαι, καταχέω ἀ. 302,21
κακχεύω p. καταχεύω 407,3
κακωθεὶς, κακόομαι 580,2
κακῶς d. κακὸς 248,17
κακώτερος d. κακὸς 257,8
καλὰ D. καλὴ, καλὸς καλὴ καλὸν 251,26
καλαὶ Æ. καλὴ 120,10
καλαὶς Æ. καλὰς 120,30
καλαμητιάσαι, καλαμητιάζω 527,5
καλέεσκε I. ἐκάλει, καλέω 390,28
καλεῦντο p. ἐκαλοῦντο 390,32
καλὴ d. καλὸς 250,26
κάλημαι p. κάλεμαι, κάλημι τὸ καλέω 233,20
καλήμεναι p. καλέναι ἢ καλῆναι τὸ καλεῖν, κάλημι τὸ καλέω 231,36
καλινδηθεὶς, καλινδέομαι 575,26
καλλαπάρην p. κατ' λαπάρην ἢ λαπάραν, λαπάρω ας 407,10
καλλείπειν p. καταλείπειν, καταλείπω 407,6
καλλείπεται p. καταλείπεται 407,7
καλλείψειν p. καταλείψειν ibidem
καλλείψω p. καταλείψω ibidem

Universidad de Deusto
Biblioteca

καλλιγραφέω d. καλλιγράφ@ 291,29
καλλιεπέω d. καλλιεπὴς 291,31
κάλλιπε p. κατέλιπε, καταλείπω 407,8
Καλλιπάτη ἀ.-τα 267,26
κάλλιπον p. κατέλιπον, καταλείπω 178,30
κάλλιστος d. ὁ καλὸς ἀ. ἢ τὸ κάλλ@ 255,29. & 257,11
καλλιτεχνήσας, καλλιτεχνέω 535,36
καλλίων d. ὁ καλὸς ἀ. ἢ τὸ κάλλ@ 255,29. & 257,11
καλοκαγάθησας, καλοκαγάθεω 535,18
καλὸν τὸ καλῶς 992,28
κάλος Æ. καλὸς 120,27
κάλυν I. σκάλυν, καλίω 1002,49
καλύκεσσι p. τυῖς κάλυξι, ὁ κάλυξ κος 993,71
καλύκη d. κάλυξ κος 279,25
καλύπλω d. καλύβω 310,1
καλῶ A. καλέσω, καλέω 391,5
Ϝ κάλω κ καλάω@, κάλως ἀ. 279,19
κάλως A. κάλ@ 267,33
καλῶς d. καλὸς 248,22
κάμε I. ἔκαμε, κάμνω 369,3
κάμὲ f. κἀμὲ ἐμὲ 314,7
καμεῖν, κάμνω 369,6
καμεῖτην 368,39
κάμησι I. κάμῃ 369,4
καμινοβοθεὶς, καμινοβόω 582,44
κάμμε p. ἔκαμε, κάμνω 369,3
καμμβ p. ϰβ μβ 407,21
καμμέσον p. ϰβ μέσον ib.
καμμίξας p. καταμίξας, καταμίγνυμι ἀ. 407,13
καμμωνία ἡ καμμανία p. καζαμωνία 407,17
κάμμοθος p. καπόμοθος 407,19
καμμύσσ f. καταμύσσ 407,16
καμμύω f. καταμύω ib.
κάμοὶ f. κἀμοὶ ἐμοὶ 314,7
κάμον κάμες κάμε I. ἐκαμον ες ε, κάμνω 369,3
καμόντες 369,7
καμεῖμαι καμεῖ καμεῖται 368,38
Καμῦ κ Καμπῦ, Καμῦς 266,29
κάμω ης η, κάμνω 369,4
καμῶ 368,38
καμὼν καμόντ@ 369,6
κἂν f. κἀν ἐὰν 314,3
κανάξες, κανάσσω 523,15
κἄνθεν f. κἀνθεν ἔνθεν 314,8
καινύσας p. καταινύσας, καταινύω 407,25
κἀξολεῖν f. κἀξολέιν, ἐξολλύω 601,23
κἄπτατε f. κἄπτατε ἔπτατε 314,9
καπεδίον p. ϰβ πεδίον 407,28
κάππεσε p. κατέπεσε, καταπίπτω ἀ. 397,29
κάππεσον p. κατέπεσον ibid. & 174,2
καπτυρίσαι ζα p. καταπτυρίσαι ζα, καταπτυρίζω 407,26
κάπφαγε p. κατίφαγε, καταφάγω ἀ. 407,29
καπφάλαρχα p. ϰβ φάλαρχα 407,33
κάπφαθεὶς p. καταφθεὶς, καταφθέω 407,31
κάρα f. κἀρέμνον ἢ κάρηνον 124,12,15
κάρη I. κάρα τὸ κάρηνον (41
καρήατες, κάρηαρ ἀ. 284,
καρηβαρήσαντες, καρηβαρέω ῶ 442,7
καρηβαρᾶν 442,6
καρῆνα, κείρομαι 480,44
Καρίνη d. Κὰρ 252,23
κάρκιμε I. σκάρκιμε καρκίμη 465,17
καρπωδίνιμι, καρπόομαι 561,38
καρπῶσιν, καρπόω 538,19
καρρὰ p. ϰβ ρὰ 407,42
καρρέζεν p. καταρρέζεν, καταρρέζω 407,39
καρρέζεσσι p. καταρρέζεσσι 407,41
καρρόον p. ϰβ ρόον 407,42
καρρὲν p. ϰβ ρὲν 407,43
καρρυεὶς p. καταρρυεὶς, καταρρέω ἀ. 508,14
κάρρων Dor. κρείσσων κρείττων d. ἀγαθὸς ἀ. 255,24. & 257,7
κασαλβάσω, κασαλβάζω 525,25
κασεριῦσσι p. καταπερῦσσι, καταπερύω 408,3
κάσχεθε p. κατέσχεθε, κατέχω ἀ. 407,44
κάσχεθε p. κατέσχεθε τὸ κατέιχε, καταχέθω τὸ κατέιχω 173,27
κάσχεθον p. κατέιχ. ibid.
κβ Æ. ϰβ 120,32
κάτε f. κἠτε εἴτε 314,8
κατάβα f. κατάβηθι ἢ καβήβαθι, καταβαίνω ἀ. 357,1
κατάβαθι A. κατάβηθι 356,41
κατα
καταβαλεῖν, καταβάλλω 483,7
καταβαλεὶς 483,21
κατέβαλον p. κατέβαλον 173,45
καταβαλῶ 587,8
καταβὰς, καταβαίνω ἀ. 501,31
καταβάτω A.-ήτω 501,15
καταβεβλῆται 586,32
καταβεβλήκει, καταβεβλήκω 512,24
καταβεβλῆται ibid.
καταβεβρωμέν@, καταβεβρώσκομαι ἀ. 587,12
καταβῆναι, -βαίνω ἀ. 356,42
καταβλῶσι 501,21
καταβήσεσθ 485,40
καταβήσετο p. καταβήσετ κατεβήναι, καταβήσομαι τὸ καταβαίνομαι 333,1. & 466,18
καταβιᾶ f. καταβιόᾳ, καταβιόω 443,35
καταβιῶναι, καταβιόω ἀ. 501,40
καταβιώσας 539,2
καταβληθεὶς, καταβάλλομαι ἀ. 587,6
καταβοσκήσω, καταβοσκέω 535,19
καταβραχεὶς, καταβρέχω 480,1
καταβρωθεὶς, καταβρώσκω ἀ. 587,16
καταβρωθῇ 587,13
καταβρώξας Dor. καταβρώσας 587,16
καταγαγεῖν, καπάγω ἀ. 499,36
καταγαγὼν 499,37
καταγνυθεὶς, καταγνύω 583,3
καταγῶσι, κατάγνυμι ἀ. 498,45
καταγήρᾳ, κατάγω ἀ. 584,41
καταγιγαρίσας, καταγαρίζω 527,6
καταγνοίω, καταγινώσκω ἀ. 362,38
καταγνὺς ύντ@ ibid.
καταγνωσθι, -σθω 362,37
καταγνῶναι 362,38
καταγνωσθῶμεν 362,36
καταγνωσόμεθα 362,32
καταγνώτω 362,37
καταγρίαζε I. κατάγριν@, κατάγριμαι 439,19
καταγρεῖ, καταγρέω ῶ 446,9
καταδαρθεὶς A. καταδαρθεῖν, καταδαρθάνω ἀ. 337,41
καταδαρθεὶς ἐντ@ 337,42
καταδεδεμένος, καταδέομαι ἀ. 588,35
καταδεδραμήκεσαν A. καταδεδραμήκεισαν, καταδιατρέχω ἀ. 607,19
καταδεηθεὶη, καταδέομαι ἀ. 588,30
καταδημοσιεύσας, καταδημοσιεύω 527,7
καταδήσασι, καταδέω ἀ. 588,32
καταδιδοῖ p. καταδίδωσι, καταδίδωμι 457,38
καταδιείλονθ καταδιαιρέομαι ἀ. 500,22
καταδιελεῖσ 500,27
καταδύσας, καταδύω ἀ. 589,26
καταδραμεῖν, καταδρέμω ἀ. 509,1
καταδραμόντες 509,9
καταδραμοῦμ 508,41
καταδράμωσιν 508,42
καταδύμεν A.& D. καταπεδῦμεν, κατάδυμι 497,42
καταδῦσιν 497,41
καταδὺς 498,1
καταδωρεδοκήμοι, καταδωρεδοκέομαι ἤμην 444,27
καταειμέν@ p. καθειμένος, καθεννύω ἀ. 591,25
καταείνυον p. καθείνυον, καταεινύω τ καθένυω ἢ καθεννύω 465,5
καταζεῦ A. καταζεῦ, καταζέω ῶ 450,30
καταζεύξαι, καταζεύγνυμι ἀ. 592,17
καταθεῖναι, καταθίημι 491,44
καταθεὶς 492,8
καταθέο I. κατάθε 239,31
καταθὲς 491,29
καταθέσθ 493,41
καταθήσειν 605,33
καταθήσεσθ 605,37
καταθῆσθε ἢ κατάθησθε 493,21
καταθλῆσαι, -θλέω 535,19
καταθολῶσαι, καταθολόω 538,20
καταθορόντες, καταθορεῖν 489,33
κατάθυ A. κατάθες, καταθίημι 493,11
καταθρίξαι, καταθρίξω ἀ. 607,16
καταθώμεθα, καταθίημι 493,20
καταιδεσθῆι, καταιδέομαι 571,19
καταικαῆμι I. καταικαῆναι καταικαίω ἀ. 479,17
καταικαήσομαι 597,24
καταικαυθεὶς 597,19
καταικαυθήσομαι 597,22

Universidad de Deusto
Biblioteca

κατακεῦσαι 596,34
κατακαύσας ibid.
κατάκαυσον 596,33
καθακείστε p. καθακέσετε, κατακέω ϖ̃ κατάκειμαι 359,15
κατακεκαυμμένος, κατακαίομαι ἀ. 596,45
κατακέκλιϑε, κατακλίνομαι 563,18
κατακέκνισμαι, κατακνίζομαι 558,8
κατακέλυσον, κατακελύω 541,22
καθακερᾶσαι, καθακεράννυμι ἀ. 597,38
κατακέχρηϑε, κατακχράομαι 569,20
κατακεχρωσμένος, καθακεχρώννυμι ἀ. 610,37
κατακηέρδη ἢ κατακηέρδη, κατακαίω ἀ. 406, 40. & 596,41
κατακήρδη ἢ κατακήρδη p.-ωδη 406,40. & 596,41
κατακληθείς, κατακλέομαι ἀ. 597,33
κατακλιϑείς, κατακλίνομαι 563,45
κατακλιϑῶμεν ibid.
κατακλινείς 484,32
κατακλινέντες ibid.
κατακλινήσομαι 484,35
καθακλυδείς, καθακλύζω 562,6
καθακνῆσαι, -κνάω 532,41
κατακνηδείω, κατακνήθομαι 557,32
κατακνηδεὶς 557,35
κατακνῆσαι, κατακνήθομαι 486,39
κατακνήσαι, κατακνέννυμι ἀ. 598,6
καθακνῆσαι, καθανδρεμόζω 527,7
κατακρημνάδμαι, καθακρήμναμαι 457,29
κατακλάδμω I. κατακλάναι, κατάκλημι τὸ κατακλείνω 232,13
κατακλάδμαι D. κατακλάναι ibid.
κατάκταν, κατακλείνω 480,34
καταλανέεσι I. καθακλανέσι 480,34
κατακλὲ, κατάκτημι τὸ κατακλείνω 232,14
κατακλήσαιτο, κατακλάομαι 533,23
κατακλήση 533,24
κατακκυρωθεὶς, κατακυρόω 580,3
κατακαμῶ, κατακαμόω ῶ 446,28
καθαλαλεῖν, καθαλαμβάνω ἀ. 505,16
καταλαβόντα 505,23
καταλαβόντες 505,21
καταλαλέρδμος, -λέομαι ἔμαι 444,15
καταλαμψόρδμ ϖ̃ 598, 40.
κατάλαλε I. καθήλαλε, καθηλόομαι 543,7
καταλελάδεκε, καθαλαμβάνω ἀ. 598,17
καθαλελείψε), καταλείπομαι 551,20
καθάλεξον, -λέγω 519,20
καταληφθεὶς, καταλαμβάνομαι ἀ. 598,38
καθαληψόρδμ ϖ̃ 598,40
καθαλίπεσκε I. κατέλιπε, καταλείπω 485,1
καθαλλαγείς, καθαλλάπτομαι 481,17
καταλλάγηδι 481,12
καταλλαγλῦναι 481,15
καταλλάγήτε 481,13
καταλλαγήτω 481,12
καταλλαχθεῖσα 555,15
καταλλαχθῆ 554,45
καθαλλοχῆσαι, -χάω 535,19
καθαλλοχίσαι, -ίζω 527,8
καταλμῶϑε, καθαλμάζω ἀ. 505,38
καταλμῶν 505,41
καθαλμαλθακιοθείς, καθαλμαλθακίζομαι 562,7
καταμηέσαι, καταμηελίζω 527,8
καταμίξας, καθαμείγνυμι ἀ. 599,24
καταμυσῶσαι, καταμυάω 538,20
καταμωκήσε), καταμωκάομαι 532,11
καθαμωκτόρδμος 532,22
καταμωκώρδμος 448,1
καθαμώσας, -μάω 539,23
καταναλώσαντες, καταναλίσκω ἀ. 585,13
κατανείμαλδ, καθανείμαμαι 544,11
καταυδύσομαι, καταύω ἀ. 600,40
καταυτλόρδμ ϖ̃, καταυτλέομαι ἔμαι 444,15
καταυγήσομαι καθαυγήση, καταυδύσομαι 485,45
καταυδήσε 485,31
καταυδαι, -ύσω 523,6
κατάξαι, κατάγνυμι ἀ. 334,37
κατάξαις 334,35
καθαξαίας, -ξαίνω 545, 32
καταξαυθεὶς 566,10
κατάξειαν, καθάγνυμι ἀ. 407,22
κατάξεις 583,28
κατάξῃ 583,29
καταξιωθείς, -ξιόω 580,3
καταξιωθῆτε 579,28
κάταξον, κατάγνυμι ἀ. 583,28
καθαπάλρδμ ϖ̃ I. καθαφαλόρδμος, καθαφάλλομαι 439,36
καθαταρδεῖν, καταπέρδω 479,29
καθαπεπλιγμάτωρδμα, καταπλήσσομαι 578,10
κατεπεπηγδύια, καπεπηγύω ἀ. 515,27
καταπεπιεσρδμός, καπεπιέζομαι 560,8
καπεπελασρδμός, καθαπελάομαι 557,41
καπεπαλήγρδμ ϖ̃, καπαπαλήπτομαι 554,23
καταπαληγὼς 512,33
καταπέσλυ), καταπλύνομαι 563,20
καταπήδαζ, καταπίνομαι ἀ. 603,12
καταπιπτηὼς, καταπεπτηῶα I. καταπεπηκὼς, καταπεπηκυῖα, καταπτὰς τὸ καταπέπτωκα 569,5
καταπεπλωκὰς, καταπίπλω ἀ. 603,23
καταπεφονῶντες, καταφοβέομαι ῶ 446,45
κατάπεσον p. κατέπεσον, καταπίπτω ἀ. 174,2
καταπιαθεὶς, καταπιαίνω ἀ. 602,42
καταπιαδεὶν ibid.
καταπέψω, καταπέπτω ἀ. 602,43
καταπῖξω, καταπήγνυμι ἀ. 603,6
καταπίξαντες 603,8
καταπεῖν, καταπίνω ἀ. 507,6
καθαπίμπραδζ, καθαπίμπραμαι 475,34
καθαπιὸν) p. καθαπίον), καθαπίνω ἀ. 507,9
καθαπιὼν 507,8
καθαπολαεῖς, καθαπολήτω 481,34
καθαπολαγλῦναι 481,32
καθαπολῆγύτες 481,34
καθαπολυθεὶς, -ύω 563, 41
καθαπολώσας, καθαπολόω ἢ κατάπολμι 540,18
καταποθεὶς, καθαπίνω ἀ. 603,17
καταποδῆ 603,15
καταποδῆναι ibid.
καταποδήσεται 603,20
καταπονήρδμος, καθαπονέομαι ἔμαι 444,6
καθαποντῶσαι, καταπονόω 538,21
καταπραϋνδήσομαι, καταπραύνομαι 565,11
καταπραϋσασι I. καταπραΰνασι, καταπραΰνομαι 540,3
καταπραθεῖδζ, καταπρᾶσις 494,1
καταπραθεῖδζ 462,39
καταπτάρδμος, καθάπταμαι ἀ. 504,43
καταπτὰς αὐτ ϖ̃ 390,6
καπύπτη 390,5
καταπτήσεται 390,4
καταπτήσομαι ibid.
καπύπτομαι I. καθύπτομαι 437,28
καπύπτω ης η 390,5
καταραῦκτης d. καταράσσω 399,19
καταραῦξαι 522,39
καταραῦσσα c. κ ῥάσσω 399,19
καταρεῖδτε, καταρρίπτω ἀ. 575,15
καταρκεῖ, -κέω ῶ 446,9
καταρκέσῃ 531,20
καταρμόσας I. καθαρμόσας, καταρμόζω 527,19
καλαρῦσι, -ύω ῶ 441,40
καταρραγεὶς, καταρρήγνυμι ἀ. 508,17
καταρραγεῖσα εἴσης ib.
καταρράκτης d. καταράσσω 399,18
καταρράσσω c. κ ῥάσσω ibidem
καταρραχθεὶς, καθαρράσσω 555,3
καταρραχθεῖσα 555,4
τὸ καταρρεῦσαι, καταρρέω ἀ. 604,9
καταρρήγνυμι c. κ ῥήγνυμι 399,18
καταρρυεὶς, καταρρέω ἀ. 508,3
καταρρυῆ 507,43
καταρρυΐσαι 507,45
καταρρυήσεται 508,8
καταρραδήκει I. καταρραδήκει, καταρραδέω 572,11
καταρραδήκως I. κατήρρ. 571,38
καταρραδήσας 535,36
καταρτήσω, -τίω 532,38
καταρυΐσαι, καταρύω c. κ ῥύω 507,45
καταστέσας, καταστέννυμι ἀ. 604,33
καταστεσημασμένος, καταστημαίνομαι 565,28
καταστέσπα, καταστήπω 511,34
καταστημειώσαδζ, καταστημειόομαι 540,7
καταστημίσαδζ ἢ καταστημήναδζ, καταστημίνομαι 546,36,38

κατα

Universidad de Deusto
Biblioteca

καταασκαφῆναι, καθαιρέω ἀ. 508,27
καθαπτείνδω, καταπτένδω ἀ. 605,6
καταστεβεὶς, καθίστημι ἢ καθίσαμαι 596,26
καταστεβῶσι 596,23
καταστηήσομαι 596,30
καταστεβῶσι 596,22
τὰ καταστέντα 496,33
καταστεῖξειν, καταστέζω 523,37
καταστὰς καταστέντ@, καθίστημι 496,11
καθίστηδι 495,27
καταστῶσι 495,44
καθίσησται 594,41
καταστήσαμι 594,17
καθαιρησιτέμβρ@ 594,44
καταστάσας 594,31
καταστήσαις 594,43
καταστήσῃ 594,3
καταστήσεται 594,6
καταστησόμεθα 594,7
καταστήσομβρ 594,4
καταστρεβλέρβρ@, καθαιρεβλόομαι ἅμαι 445,2
καταστρεβλωθεὶς 580,4
καταστῦξαι, καταστύχω 519,30
καθαυχείξας, -ίσω 523,15
καθαιτφιξαῖς, καθαιτφάσσω 522,14
καταχεθεὶς, κατέχω ἀ. 592,9
καταχήσῃ 591,45
καταχήσῃν 592,1
καιαχήσωσι ibid.
καταχόμβρ@ 504,5
καταχόντες 503,43
καθίιχωμβρ 382,11
καταταμόντες, καταπέμνω 484,13
καταταμῶν ibid.
κάιαιτεμεθημβρ@, καιτεθαμεθημβρη, καθαθαμεθέομαι 573,35
καθαιτεθιείη, καταθήσκω ἀ. 387,16
καιατεμεῖν, καιατέμνω ἀ. 484,17
καταιέτηκα, καιατήκω 512,3
καιατετηκὼς 512,9
καιατετμημβρ@, καιατέμνω ἀ. 605,21
καιατέτμηται 605,19
καιατμηθεὶς 605,30
καιατετεῖφθαι, καθαιτείβομαι 549,25
καιατειβήσεται 484,37
καταιεύφησαν, καθαιτευφάω 532,35
καταιευφήσω 532,38
καθαιτεῴσας, καταθιτεῴσκω ἀ. 606,40
καταιεῴσω 606,39
καταιυχεῖν, καταιυγχάνω ἀ. 509,35
καταιυχὼν 509,41
καθεῖφαγε, καθεῖτεφαγω ἀ. 509,22
καταφαγεῖν 509,25
καταφάγεσθαι 509,27
καταφάγωσι 509,24
καταφαίνω, καταφθίνω 412,33
καταφθήσομαι, καταφθείρομαι 609,30
καταφθιεῖς, καταφθίνω ἀ. 481,5
καταφθίεις, καταφθίνω ἀ. 414,44
καθαφιλήσεις, -λέω 185,8
καταφλεχθεὶς, καθαφλέγω 552,43
καταφυτεύω d. καταφεύτω 337,13
καταφυχὼν 486,13
καθαφυεν, -ύομαι 485,42
καταχοσμάρθμα, καθαχοσμάομαι ὅμαι 448,8
καταχρῆ, καταχράω ῶ 446,29
καταχρήσῃ, καταίχρημι 532,4
καταχρῶσαι, καταχράομνυμι ἀ. 610,35
καταχωσθεὶς, καταχώννυμι ἀ. 610,45
καταψευδομαρτυρηπμβρος, καθαψεύδομαιτυρέομαι 537,7
καταψήσας, καταψάω 533,8
τῶι καταψῶσιν, καταψάω ῶ 447,6
κατίαχε, καθίχνυμι ἀ. 333,26
κατεάγῃ ibid.
κατεαγὼς 333,36
κατεαγῶσι 334,42
κατέαξα 333,27
κατέαξε 334,41
κατέβ] I. κάθιστημι, κάθημαι 463,8
κατεάχθη, κατάγνυμι ἀ. 335,1
κατέβαλον, καταβάλλω 358,12
κατέβην ης η, καταβαίνω ἀ. 356,40
κατεβήσετο 585,45
καταβλακόμβρος ἀ. καταβεβλακόμβρος, καταβλακόομαι 582,38
κατεβόων f. κατεβόασαν, καταβοάω ῶ 475,32
κατεγήρα f. -ηρασε, καταγηράω τὸ καταγηράσκω 475,31
κατεγήρασαν 587,19
κατεγήρασε 587,18
κατεγλωττίσμβρος ἀ. καταγλωττίσμβρος, καταγλωττίζω 296,38
καταγυπῶδες, καταγυπόω 576,27
κατεγνωσμβρ@, καθαγιγνώσκομαι ἀ. 588,7
κατέγνωκα, κατέγνωκας 362,33
κατεγνωκὼς ὁ@ς 362,34
κατέγνων 362,36
κατέγνωσαι 362,32
κατεγνώσθην 362,35
κατέγνωσμαι 362,34
κατέγνωσται ibid.
κατέδραθον ες ε, καταδαρθάνω ἀ. 337,41
κατεδάεσε, καταδαόω 537,36
κατεδέδαιτο, καταδαίσομαι 581,37
κατέδεισα, καταδείδω 524,27
κατεδηδοκὼς Α. κατηδώς, κατέδω 556,19
κατεδηδοσμβρ@ 556,20
κατέδησαν, καθαδέω 588,32
κατέδυπε, καταδυπέω 488,37
κατείβρασε, κατατείχω ἀ. 508,37
κατείβρασεν 508,35
κατείδω, καθάδυμι 497,34
κατεζόυχθε, καταζύγνυμι ἀ. 592,22
κατεηχὼς, κατάγνυμι ἀ. 514,25
κατεθέ], καταθέω 475,28
κατεθέντο, καταθίημι 492,45
κατεῖηκα 605,38
κατεῖηκαν 605,43
κατεῖηκε 605,41
κατείδον, κατερύω ἀ. 506,4
κατειδὼς 602,12
κατείει, κήτημι ἀ. 590,19
κατείθησαν, κατεθίζω ἀ. 526,30
κατεῖλε I. καθεῖλε, καθαιρέω ἀ. 500,2
κατελεγμβρ@ Α. καταλελεγμβρ@, καταλέγομαι 552,11
κατελῆθεὶς, κατελήθομαι 575,26
κατελημβρ@ Α. καταλελημμ. καταλαμβάνω ἀ. 598,30
κατείληφε 598,16
κατελῆφθαι 598,26
κατελῆφὼς 598,21
κατελίχθ] I. κατελιμένοι ἦσαν, κατελίσσομαι 558,35
κατείλοχε Α. καταλέλεχε, καταλέγω 551,42
κατελωίσμβρ@, κατελωΐζομαι 559,9
κατεῖναι, κήτημι ἀ. 460,31
κατεῖπαι, καθαγορεύω ἀ. 584,16
κατεῖπε 499,10
κήτπε 499,19
κατήτπεῖν 499,26
κατερασμβρος, κατερράζομαι ἀ. 560,21
κατείρασο 560,38
κατερικὼς, καταγορεύω ἀ. 584,27
κατερήσεται 584,34
κατείρυσε, κατερύω ἀ. 540,29
κατερῦαζ 581,10
κατείρυζ, κατείρυμαι 581,1
κήτσι, κήτμι 460,17
κατεῖχε, κατέχω ἀ. 286, 16,23
καθεκήφη, καθακαίω 479,8
κατεκίαθ] I. κατέκειν θ, καθίκειμαι ἀ. 475,35
κατεκέχρην θ, καθαγράομαι 570,13
κατέκπά ἢ κατέκπα κατακλάω ἀ. 596,38
κατεκλησε, κατακηλέω 534,45
κατεκίρνα f. κατεκίρναε κατακιρνάω ῶ 475,30
κατεκλάσθης D. κατεκλείσθης, καθακλείομαι 582,14
κατεκλείσθησαν ibid.
κατεκλίθλω, κατακλίνομαι 563,25
κατέκταν ας α D. κατέκτιν ης η, κατάκτημι τὸ κατακτείνω 232,16
κατεκρύβη, κατακρύπτομαι ἀ. 310,7
κατέκταθεν B. κατεκτάθησαν, κατακτείνω 564,17
κατέκταν ες 480,31
κατέλαβε, καταλαμβάνω ἀ. 505,7
κατέλαβον 505,12
κατελάσαι, κατελαύνω ἀ. 591,3
κατελέγην, καταλέγομαι 486,21
κατελέγησαν ibid.
κατελήσατε, κατελεῖω 534,39
κατέλεκθ] I. κατελέλεκθ ἢ κατείλεκθ, καταλέγομαι 553,27
κατέλεξας, καταλέγω 519,21
κατέλῦσαν, καταλύω 541,21
κατέλης I. καθέλης, καθαιρέω ἀ. 500,11
κήτελθε, κατέρχομαι ἀ. 503,3

Universidad de Deusto Biblioteca

κατελθεῖν 503,11
κατέλθοιεν 503,4
κατελθὼν ὀνῆς 960,67
κατελίπεσκε ἢ κατελίπεσκε I. κατέλιπε, κατελείπω 485,1
κατελόμβρ@ I. καθελόμβρ@, καθαιρέω ἀ. 500,30
κατελὼν I. καθ. 500,15
κατέμαθον, καθαμανθάνω ἀ. 505,37
κατενάρκησε, καταναρκέω 534,1
κατένασσα p. κατένασε, καταναίω 531,9
κατεναστάμεν p. κατεναστάμεν 531,11
κατενάσσαζε p. κατενάσσατο ibid.
κατένασσε p. -ασε 531,9
κατένεικε p. κατένεγκε, καταφέρω ἀ. 413,24
κατένδυσε, -ζω, ένέω ἀ. 541,19
κατενεχθεὶς, καταφέρω ἀ. 414,14
κατενεχθεῖσε 609,27
κατενεχθέντες 414,15
κατενεχθῶσι 414,14
κατενεχθήσεται ibid.
κατενίσθε p. καθίζε, καταθέω 119,18
κατενύγη, κατανύσσομαι 485,30
κατενύγλω ibid.
κατενύχησαν ibid.
κατεξαύθλω, καταξαίνομαι 565,37
κατεξωνισάμ@, κατεξανίσκομαι 457,21
κατεπάλμ@ p. κατεφαλόμβρος, κατεφάλλομαι 439,40
κατεπαυτήν, καταπαυτέομαι 575,13
κατεπείρασε, καταπείρω ἢ καθαπείρω 526,23
κατεπίωλήκθ, καταπλήσσομαι 554,31
κατέπεσον, καταπίπτω ἀ. 174,2
κατεπίτασε, καταπετάννύω ἀ. 602,38
κατέπεφνον κατέπεφνες f. κατεπέφονον ες, καταφονεύω 483,30
κατέπι, καταπίνω ἀ. 507,3
κατεπίμπεσαν, καταπίμπρημι 475,34
κατεπλάγη, καταπλήττω 481,31
κατεπλήγη ibid.
κατέπληξε 521,40
κατεπόθη, καταπίνομαι ἀ. 603,15
κατεπόθλω 603,14
κατεπόθησαν ibid.
κατεποντώσαν, καλαποντόω 537,40
κατεπτέλωιξε, καταπτενίζω 524,5
κατέπτεσαν, καταπέτομαι 525,12
κατέπτιλον, καθίπτημι ἀ. 390,5
κατεπτηχάνει, καλαπτήσσω 553,42
κατεπύκνε f. -ύκνοι, καταπυκνόω ῶ 475,33
κατεπώθη, καταπίνω ἀ. 603,14
κατερράθθη I. κατέργ. κατεργάζομαι ἀ. 561,1
κατερχασμὸς I. κατέργασμὸς 559,10
κατέρχασο I. κατείργ. 560,38
κατερέϊν I. κατερεῖν, καταγεράω ἀ. 583,35
κατερείξαι, -είκω 520,4
κατέρειξα ας ε p. κατέρρεξα ας ε, καταρρήγνυμι 287,13
κατερέω I. κατερῶ, καθαγεράω ἀ. 583,32
κατερημωμὸ@ Ἀ. κατηρεμωμὸ@, κατερημόω 297,25
κατερήλπ@ A. κατήρτ@ ibid.
κατερῶσι, καταγεράω ἀ. 583,32
κατερράγη, καταρρήγνυμι ἀ. 508,12
κατερράδομημία, καταραδμέομαι 573,40
κατέρρηξας, καταρρήσσω 521,26
κατέρρι, καταρρέω 475, 29
κατερρηγμένη, καταρρήγνυμι ἀ. 604,21
κατέρρηξε 604,19
κατερρινημένον, καταρρινέομαι 573,42
κατέρρυηκὼς, καταρρέω ἀ. 604,13
κατερράωσὶ, καθαιρέομαι ἀ. 515,33
κατερραωμὸς, καθαρρήνυμι ἀ. 604,21
κατέρχομαι c. κ. ἔρχομαι 960,67
κατερῶ, καταγεράω ἀ. 583,32
κατεστόπη, καταπίπτομαι 478,22
κατεσκαμμὸ@, κατασκάπτομαι 550,23
κατεσκελετόμμος, κατασκελετεύομαι 582,36
κατέσκληκα, κατασκέλλω ἀ. 601,1
κατεσκλήκα 605,5
κατεσσάθλω ns η, καταπατέομαι 568,29
κατεσσυσιμὸ@, κατασσύδομαι 556,33
κατεσσυδαιμόνον, καταπτοέζομαι 560,13
κατέσσυθ p. κατεπέσυτο, καταπτόω ἀ. 604,40
κατέσταθεν B. κατεστάθησαν, καθίστημι 596,21
κατεστάθ I. καθέσαντες, καθίστημι 596,18
κατεστεμμὸ@, καταστέφομαι 549,31
κατεστὸς I. καθεστὸς ἢ καθεστηκὼς, καθίστημι 596,3
κατεστῶσιν I. καθεστῶσιν ἢ καθεστηκῶσι 596,4
καθεστῶτες I. καθεστῶτες ἢ καθεστηκότες 596,3
κατέστη 494,31
κατεστηκὼς 595,16
κατέστην 494,25
κατέστησας 594,31
κατέστησε 594,23
κατεστιγμία, καταστίζομαι 555,19
κατεστόρεσαν, καταστορεννύω ἀ. 605,10
κατεστόρεσε 605,9
κατεστραμμὸ@, καταστρέφομαι 549,41
κατεστραμμόως d. 549, 42
κατέστραπ@, καταστρέφομαι 549,43
κατεστράφθησαν ἢ κατεστρέφθησαν 551,11
κατέστραψε, καταστράπτω 518,34
κατεστρέφθ@ Ion. κατεστραμμένοι ἦσαν 549, 44
κατεστρέφθησαν, καλαστρέφομαι 551,10
κατεστρώθησαν, καλαστρώννυμι ἀ. 479,37
κατέστρωντο 605,14
κατέσυξαν, καταύω 519,25
κατεσωμυλμὸ@, καταστωμύλλομαι 562,38
κατέχε, κατέχω ἀ. 503, 34
κατεχημα 592,4
κατεχημὸ@ 592,6
κατέχον 503,32
κατέτιμε, κατατίμαω ἀ. 484,16
κατετμήθη f. κατετεμ. 308,21
κατετύθην f. κατετύθθω, καταθύομαι 581,26
κατευλογῆντες, κατευλογέω ῶ 442,30
κατεύναθεν B. κατευνάσθησαν, -άζομαι 561,33
κατεύξαμὸ@, κατεύχομαι 520,30
κατεύξαζε ibid.
κατευοδοῖ f. κατευοδοῖ, κατευοδόω ῶ 441,29
κατευοδώθη 579,2
κατευορκίσαντες, κατευορκίζω 527,22
κατεύσωντο I. καθεύσωντο, καθεύδομαι 524,44
κατευφημιμὸι, κατευφημέομαι 572,40
κατέφαγεν, καταφάω ἀ. 509,21
κατεφαίη, καλαφαίνομαι 479,7
κατεφέησαν ἀ. κατεπέησαν, κατεφίημι 454,18
κταίφησε, καθέφημι ἀ. 609,28
κατεφθαρμὸι, καταφθείρομαι 566,45
κατέφθθ, καταφθίνομαι ἀ. 610,2
κατεφίλεν f. -ίλεον, καταφιλέω ῶ 475,29
κατέφυγεν, καταφεύγω 486,9
κατέχαα, καταχέω ἀ. 610,8
κατέχε 610,9
κατεχεύα 610,8
κατέχευαν 610,10
κατέχευας 610,9
κατέχευε ibid.
κατεχόρδησε, καταχορδεύω 534,19
κατεψεῦδ, καταψεύδομαι 556,23
κατεψυγμὸ@, κατεψυγμὸν, καταψύγμα 553,18
κατήγαγεν, κατάγω ἀ. 499,34
κατηγγέλη, καταγγέλλομαι 486,22
κατηγορῆσεν, κατηγορέω 575,39
κατηγορημὸι 592,40
κατηγωνίσαντο, καταγωνίζομαι 527,30
κατῆκ, κάτημι ἀ. 590,35
κατήκεισθ ibid.
κατήκεσαν A. κατήκεσαν 590,36
κατηθλημὸς, καλαθλέομαι 574,3
κατῆις, κάτημι ἀ. 590, 19
κατῆκαν I. καθῆκαν, καθίημι ἀ. 593,6
κατῆκε I. καθῆκε 593,5
κατῆκ I. καθῆκ, καθήκω 437,29
κατήκω

Universidad de Deusto
Biblioteca

κατήκω I. καθήκω 437, 28
κατήλασε, κατελαύνω ἀ. 591,2
κατήλλαξε, καταλλάττω 521,41
κατῆλθον, κατέρχομαι ἀ. 502,34
κατηλόγησε, καταλογέω 534,26
κατηλόησαν, καταλοάω 532,34
κατήλυθον p. κατῆλθον, κατέρχομαι ἀ. 502,34
κατημαξευμένα I. καθημ. καθαμαξεύομαι 582,39
κατημελημένος, καταμελέομαι 574,3
κατημελημένως d. 574,4
κατήμενος I. καθήμενος, κάθημαι ἀ. 463,11
κατηναλωκὼς, καταναλίσκω 339,21
κατηνάλωσε ibid.
κατηναρισμένα, κατεναρίζομαι 560,18
κατήνεγκα, καταφέρω ἀ. 608,14
κατήνεγκαν 608,15
κατήνεγκε 608,14
κατηνέχθη 609,16
κατηνέχθησαν 609,17
κατήντησε, καταντάω 532,31
κατήντλεον f. κατήντλεον, καταντλέω ῶ 473,22
κατηπιόωντο p. κατηπιῶντο, κατηπιάομαι ῶμαι 452,18
κατηραμένος, καταράομαι 567,41
κατήρασε, κατεράω 530, 23
κατηράσω, καταράομαι 530,44
κατηρᾶτο f. κατηράετο 473,24
κατηργήθητε ἢ καταργήθητε, καταργέομαι 575,14
κατήργηται 572,21
κατηρείφθην, κατερείπομαι 550,41
κατῆρξα, κατάρχω 520, 18
κατῆρξατο 520,27
κατηρτισμένα, καταρτίζομαι 560,28
κατηρτισμένοι 560,27
κατηρτισμένος 560,26
κατῆρχε, κατάρχω 553,3
κατησφαλισμένοι, κατασφαλίζομαι 560,30
κατήχυνται, καταιχύνομαι 564,24
κατηχήθη, κατηχέομαι 575,9
κατηχήθησαν ibid.
κατηχημένος 572,41
κατηχούμενος ibid.
κατηωρεῦντο D. κατηωρεῦντο ἢ κατηωρέοντο, καταιωρέομαι οῦμαι 474,5
κάτθανε p. κατέθανε, καταθνήσκω ἀ. 387,8. & 408,6
κατθανεῖν p. καταθανεῖν 387,8
κατθάνῃ p. καταθάνῃ ib.
κατθανῇ poët. καταθανῇ 504,23
κατθανουμένη p. καταθανουμένη 387,13
κατθανὼν p. καταθανὼν 408,8
κατθάψαι p. καταθάψαι, καταθάπτω 408,9
κατθεμένη p. καταθεμένη, κατατίθημι 408,11
κάτθεο p. κατάθετο ἢ κατάθου 173,17. 239,31
κάτθεσαν p. κατέθεσαν 408,10
κάτθετε poët. κατάθετε 491,32
κατθνήσκω p. καταθνήσκω 408,5
κἄτι f. καὶ ἔτι 314,9
κἄτι μάλιστα ibid.
κάτιασι, κάτειμι ἀ. 320, 27
κάτιδε, καθοράω ἀ. 506, 22
κατιδεῖν 506,28
κατίδη 506,24
κατίδωσι 506,27
κατιεῖ I. καθιεῖ τὸ καθίησι, καθίημι 462,8
κατίει I. καθίει τὸ καθίη ἢ καθίεσθι 462,11
κατίεμεν, κάτειμι ἀ. 460, 21
κατιεμένη I. καθιεμένη, καθίεμαι 462,45
κατίεναι, κάτειμι 460,43
κατίεντες I. καθιέντες, καθίημι 462,28
κατίεσθαι, κατίεμαι τὸ κάτειμι ἀ. 461,43
κατίῃ, κάτειμι ἀ. 461,39
κατικέτευε I. καθικέτευε, καθικετεύω 465,19
κατιλυσθεὶς, κατιλύω 581,23
κατίπταμαι I. καθίπταμαι 437,30
κατιοῦσα, κάτειμι ἀ. 461, 26
κάτισον I. κάθισον, καθίζω 526,32
κατίστα I. καθίστα τὸ καθίστη, καθίστημι 469,1
κατιστάναι 454,30

κάτιστε

κάτιστε f. κατίσατε, κατίσημι 464,11
κατίσχεαι I. κατίσχῃ, κατίσχομαι τὸ κατέχομαι 438,32
κατίσχεται 434,32
κατίσχοιεν, κατίσχω τὸ κατέχω 433,38
κατισχνώθη, κατισχνόω 579,3
κατισχύσητε, κατισχύω 540,39
κατίσχυσον 540,37
κατιωμένος, κατιόομαι 577,1
κατιὼν κατιόντος, κάτειμι ἀ. 461,16
κατίωται, κατιόομαι 576,12
κάτοιδα, καθοράω ἀ. 515,11
κατοικημένος I. κατῳκημένος, κατοικέομαι 572,42
κατοίκηνται I. κατῴκηνται 572,25
κατοίκητο I. κατῴκητο 574,21
κατοικισθεὶς, κατοικίζω 562,7
κατοικίσθησαν I. κατῳκίσθησαν 561,22
κατοικισθησόμενος 562,25
κατοικτισάμενος, κατοικτίζω 528,19
κατοίσειν, καταφέρω ἀ. 607,45
κάτοισθα f. κάτοιδας, καθοράω ἀ. 515,13
κατορέω I. καθοράω ῶ 437,31
κατορέων Ion. καθορῶν 437,36
κατορῶν I. καθορῶν, καθοράω ῶ ibid.
κατόψομαι κατόψει κατόψεται, καθοράω ἀ. 602,18
καττάδε p. κατὰ τάδε 408, 13. τάδε c. τὰ δὲ 245,33
καττοῦτο p. κατὰ τοῦτο 408, 14. & 240,18
καττύπτεσθαι p. κατατύπτεσθαι 408,12. 195,14
κατυπνωμένος I. καθυπν. καθυπνόω 577,6
κατυπνῶσαι I. καθ. 576, 27
κατῴκησα, κατοικέω 534,3
κατῴκησε 534,26
κατῴκητο 574,21
κατῴκισε, κατοικίζω 526,26
κατῳκισμένος 560,34
κατωμνύμην, κατόμνυμαι 473,35
κατῳνωμένος, κατοινύομαι 578,35
κατώρα Ion. καθώραε ἢ καθεώρα, καθοράω 473,42
κατώρυξε, κατορύπτω 521,43
κατωτάτω d. -ώτατος 260,20
κατώτατος d. κάτω ibid.
κατώτερος d. κάτω ibid.
κατωτέρω d. -ώτερος 260,19
κατωφρυωμένος, κατοφρυόομαι 578,33
καυάξαι p. κατάξαι, κατάγνυμι ἀ. 334,37
καυάξαις p. κατάξαις 334,36
καυθεὶς, καίομαι ἀ. 597, 21
καυθήσομαι 597,23
καυνιάσαι, -άζω 527,9
καύσας, καίω ἀ. 596,36
καυσούμενος, καυσόομαι οῦμαι 445,2
καύσω, καίω ἀ. 302,22. & 304,19
καυσωθεὶς, καυσόομαι 580,4
καυτηριασμένος, καυτηριάζω 559,13
καυτηρισμένος, -ίζω ib.
καυχᾶσαι f. καυχάεσαι ἀ. καυχάῃ καυχᾶ, καυχάομαι ῶμαι 306,27
καύω Æ. καίω 305,30
καχαξῶ D. καχάσω, καχάζω 397,7
κάω A. καίω 305,30
Κέασαι, κεάζω 527,31
κεάσσας p. κεάσας 530,4
κέαται I. κεῖνται, κεῖμαι ἀ. 326,28
κέατο I. ἔκειντο 470,14
κεδρῶσαι, κεδρόω 538,22
κεῖα p. ἔκηα, καίω ἀ. 596,42
κείαται p. κεῖνται, κεῖμαι ἀ. 326,28
κείατο p. ἔκειντο 463,38
κεῖμαι d. κέω 326,19
κείμενος, κεῖμαι 326,
κείμην I. ἐκείμην 470,13
κεῖνος κείνη κεῖνω Æ. ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο 244,36
κεῖνται, κεῖμαι 326,28
κεῖντο I. ἔκειντο 470,14
κεῖον p. κῆον, καίω ἀ. 596,43
κείρασθαι, κείρω 544,42
κεῖσαι, κεῖμαι 326,20
κείσεται ibid.
κεισεῦμαι D. κείσομαι 326,31
κεῖσθαι 463,30

Universidad de Deusto Biblioteca

κεισιβδηλευμένος I. κεκεισιβδηλευμένος, κεισισβδηλεύομαι 582, 18,19
κείσομαι, κεῖμαι ἀ. 326, 21
κεισοῦμαι Dor. κείσομαι 326,31
κεῖται 326,20. & 964,20
κεῖτο I. ἔκειτο 470,13
κείω p. κέσω, κέω 359,14
κείων p. κέσων ibid.
κεκαδήσομαι p. χαδήσομαι, χάζομαι 417,10
κεκαδησόμεθα ibid.
κεκαδμένος D. κεκασμένος, κάζομαι 1002,43
κεκαδόμην I. ἐχαδόμην, χάζω 417,8
κεκάδοντο Ion. ἐχάδοντο 417,9
κέκαδον I. ἔχαδον 417,7
κεκαδὼν I. χαδὼν ibid.
κεκάθικα, καθίζω 290, 20
κεκαλλιεπημένος, καλλιεπέω 291,33
κεκαλλιεπημένως d. 291, 34
κεκαλλιέπηκα 291,33
κεκάλυβα, καλύπτω ἀ. 310,4
κεκάλυμμαι 310,5
κεκαλυμμένος ibid.
κεκάμηκα, κάμνω 368,39
κεκαμμένος, κάμπτω 550,30
κέκαμον p. ἔκαμον, κάμνω 484,8
κεκάμω ῃς ῃ p. κάμω 369,5
κέκαρκα, κείρω 301,37
κεκάρκειν εἰς εἰ I. ἐκεκάρκειν εἰς εἰ 301,26
κέκαρμαι 301,37
κεκαρμένος 566,41
κεκαρωμένος, καρόω 577,24
κεκασμένος, κάζω 559, 22
κεκαφηὼς I. κεκαφηκὼς, καφέω 572,5
τὰ κεκαυμένα, καίομαι ἀ. 597,18
κεκαυμένος 597,17
κεκέρασμαι, κεράννυμι ἀ. 345,9
κεκερασμένος ibid.
κέκευθα, κεύθω 512,22
κέκευθε 512,23
κέκηα, καίω 309,19
κεκινέαται I. κεκίνηνται, κινέομαι 572,27
κεκλάγξω p. κλάγξω, κλάζω ἀ. 391,7
κέκλαγχα ibid.
κέκλαμμαι, κλέπτομαι ἀ. 307,12
κεκλαμμένον 550,16
κέκλασμαι, κλάω 301,38
κεκλασμένος 559,23
κέκλαστο Ion. ἐκέκλαστο 301,37
κεκλαύσεται, κλαίομαι ἀ. 304,18. & 465,13
κεκλέαται I. κέκληνται, καλέω 390,43
κέκλεικα, κλείω 331,11
κέκλειμαι 191,35
κεκλειμένος 582,7
κέκλεισμαι 191,35
κεκλεισμένος 582,6
κέκλεμμαι, κλέπτω 307, 12
κέκλετο I. ἐκέκλετο, κέκλομαι τὸ κελεύω 465, 32
κεκλήαται p. κέκληνται, καλέω ἀ. 390,43
κεκλήατο p. ἐκέκληντο ib.
κέκληγα, κλάζω ἀ. 199, 22. & 391,9
κεκλήγοντες p. κεκληγότες 199,23. & 391,13
κεκληγυῖα 391,11
κεκληγυίης I. κεκληγυίας 391,12
κεκληγὼς 199,22. 391,10
κέκληκα f. κεκάληκα, καλέω ἢ κεκλήσκω ἀ. 349,24. & 390,33
κέκλημαι 390,35
κέκληνται 390,43
κεκλήρωμαι, λαγχάνω ἀ. 391,40
κεκληρωμένος 391,41
κεκληρῶσθαι 391,40
κεκλήσεσθαι, καλέω ἀ. 597,37
κέκληται, καλέω ἀ. 390,37
κέκλικε 563,16
κέκλιμαι 563,17
κεκλιμένος 563,20
κεκλόμενοι, κέκλομαι 435,42
κέκλοφα Att. κέκλεφα, κλέπτω 307,11
κέκλυθι p. κλῦθι, κλύμι 231,20
κέκλυτε p. κλῦτε 231,21
κέκλω d. κλῶ 411,11
κέκλωσμαι, κλώθομαι 557,1
κεκλωσμένον 557,4
κεκλωσμένος ibid.
κεκμακὼς D. κεκμηκὼς ἢ κεκαμηκὼς, κάμνω 368,40
κέκμηκα f. κεκάμηκα 365,23. & 368,40
κεκμηκὼς f. κεκαμηκὼς 368,41
κεκμηῶτι p. κεκμηκότι ἢ κεκαμηκότι 368,42
κέκναισμαι, κναίομαι 581,35
κεκολοβωμένος, κολοβόομαι 577,26
κεκομισμένος, κομίζομαι 559,24
κέκομμαι, κόπτομαι 550,5
κεκομμένος 550,11
κέκονα p. ἔκτονα, κτείνω 330,24
κεκονιαμένος, κονιάω 315,11
κεκόνιμαι, κονίζω 190, 40
κεκονιμένος ibid.
κεκόνισμαι 190,39
κεκονισμένος p. κεκονιαμένος, κονιάω ἢ κονίζω 315,12
κεκορεσμέναι, κορέννυμι ἀ. 345,27
κεκορεσμένος 345,26
κεκορεσσάμενος p. κορεσάμενος 980,75
κεκορημένος p. κεκορεσμένος 345,28
κεκορυθμένος f. κεκορυθημένος, κορυθέομαι 373,7
κεκορυμβομένος p. κεκορυμβωμένος, κορυμβόομαι 577,27
κεκότηα I. κεκότηκα, κοτέω 237,13
κεκοτηότα I. κεκοτηκότα 369,1
κεκοτηότε I. κεκοτηκότε ibid.
κεκοτηὼς I. κεκοτηκὼς 237,13
κεκόφθαι, κόπτομαι 550, 10
κεκράανται p. κέκραντο, κραίνομαι 565,17
κεκράαντο p. ἐκέκραντο, κραίνομαι 191,21
κέκραγα, κράζω 379,6
κεκράγω d. κέκραγα ἢ κράζω 379,7
κέκρακα, κεράννυμι ἀ. 345,8
κέκραμαι κέκρασαι κέκρασαι ibid.
κεκραμένος 345,10
κεκράξομαι, κεκράγω τὸ κράζω 380,14
κεκράξονται ibid.
κεκράξω 379,7
κεκρᾶσθαι, κεράννυμι ἀ. 345,13
κέκραχθι f. κεκράγηθι, κεκράγομαι τὸ κράζω 365,7
κεκριγότες, κρίζω ἢ κρίσσω 512,34
κέκρικα, κρίνω 175,22
κέκριμαι 189,20
κεκριμένος 563,22
κεκρίσθαι 285,31
κεκρίσθω 193,14. 285,31
κέκρυβα, κρύπτω ἀ. 310,6
κέκρυφα 310,10
κεκρύφαται I. κεκρυμμένοι εἰσὶ 554,37
κέκτημαι, κτάομαι 286, 9. 338,32. & 342,13
κεκυφὼς, κύπτω 552,33
κεκυφότες ibid.
κεκωμῶσθαι, κωμόομαι 576,24
κελαινιόων p. κελαινιῶν, κελαινιάω ὦ 451,31
τὰ κέλευθα, ἡ κέλευθος ἀ. 273,31
κελευθιόων p. κελευθιῶν, κελευθιάω ὦ 451,31
τὸ κέλευθον p. ἡ κέλευθος 281,13
κελευσθεὶς ἀ. κελευθεὶς, κελεύσομαι 583,4
κέλης quid 998,1
κέλομαι p. κελεύω 992, 45
κέλσα Æ. ἔκειλα, κέλλω 542,17
κέλσαι Æ. κεῖλαι 542,23
τοῖς κενοῖσι I. κενεοῖς ἢ κενοῖς, κενεὸς τὸ κενὸς 993,64
κενοδοξεῖ, κενεδοξέω ὦ 446,8
κενότατος d. κενὸς 255,21
κενότερος d. ibid.
κένσαι f. 373,3
κέονται p. κεῖνται, κέομαι τὸ κεῖμαι 326,29
κέοντο p. ἔκειντο ibid.
κεπφωθεὶς, κεπφόομαι 580,5
κεράασθε p. κεράσθε, κεράομαι ὦμαι τὸ κεράννυμαι 451,11
κέραιρε I. ἐκέραιρε, κεραίρω 465,16
κερασάμενος, κεράννυμι ἀ. 345,6
κεράσας 345,2
κέρασε I. ἐκέρασε ibid.
κερασσάμενος p. κερασάμενος 345,6
κεράσσατο p. ἐκεράσατο 345,5
κεράσω 345,1
κεραυνωθεὶς, κεραυνόομαι 530,5
κέρδιστος d. κέρδος 256,10
κερδίων d. ibid.
κερόωντο p. ἐκερῶντο, κεράομαι ὦμαι τὸ κεράννυμαι 220,42
κέρσαι Æ. κεῖραι, κείρω 403,32
κέρσε Æ. ἔκειρε 542,20
κέρσω Æ. κερῶ 403,31

κερῶ 301,27. & 403,31
κέρων p. κέκερκον, κερῶ
ῶ τὸ κερκνύω 468,20
κέρωνται, κερόω κερκνύμι ἀ.
505,2
κὲς ἢ κ' ἐς f. κὴ ἐς 314,5
κέσκετο p. ἐκείθ ἢ ἐκέετο
ἐκεῖτο, κέομαι ἢ κε-
σκομαι τὸ κεῖμαι 171,1
& 326,30. & 349,45.
467,21
κέσπω, κέσκω τὸ κεῖμαι
349,45
τῶ κεφαλὰ A. τὰ κεφα-
λὲ, ἡ κεφαλὴ 276,13
κεχάλκδύμαι, χαλκδύω
340,6
κέχανδε p. κέχαδε, χάζω
512,39
κεχανδότα p. κεχαδότα
417,12
κέχαρε, χαρέω τὸ χαίρω
197,1. & 510,25
κεχαρακμῶ, χαράσσω
μαι 554,12
κεχάρακται 261,14.
262,23
κεχάρηκα, χάρέω τὸ χαί-
ρω 237,14
κεχάρηται I. ἐκεχάρητο
465,31
κεχαρηὼς ὁτ I. κεχα-
ρηκὼς 237,14
κεχαλασμένος, χαλάζομαι
559,43
κεχαλασμένως d. ibid.
κεχαλεπωμένος, -ωμένη,
χαλεύομαι 958,35
κεχαρκα χαίρω 175,5
κεχαρμένος 567,6
κεχαρίσατο p. χάρισητο
416,18
κεχάρισται p. χάρισται
416,17 (ibid.
κεχαυνίκα p. ἐχαυνίκα

κεχάρηντο p. ἐχάρησητο
510,24
κεχερσωμένος, χερσόομαι
577,27
κεχήνα, χάσκω ἀ. 416,6
κεχήνη p. ἐκεχήνη A. ἐκε
χήνειν τὴ ἐκεχήνη, χά-
σκω ἀ. 300,11. 416,6
κεχηλιδὼς, χηλιδάω 513,13
κεχηδα χέζω 512,40
κεχηλάωθ I. ἐκεχήλωθ,
χηλόομαι 578,41
κεχηλώσειαι 580,23
κέχρημαι, χράομαι 569,
17
κεχρημῶ 569,38
κέχρυσῆ, χρυσόω 211,10
κέχρωσμαι, χρώννυμι ἀ.
346,23
κέχωται, χέω ἀ. 416,34
κεχωμῶ 416,36
κέχυται 416,34
κεχωρήκεσαν p. ἐκεχωρή-
κεισαν 301,1
κεχωρίδατα I. κεχωρισ-
μένοι εἰσὶ, χωρίζομαι
558,20
κεχῶδᾶ, χώννυμι ἀ. 610,
44
κέχωσμαι 346,17
Κέω ἀ. Κέων, Κέως 266,
11
κέφαμαι, κέομαι τὸ κεῖμαι
326,31
κέων p. κέσων, κέω τὸ κεῖ-
μαι 359,14
Κῆαι ἢ κῆαι, καίω ἀ.
302,24
κήαμῶ 302,27
κήαυθ I. ἐκήαυθ 302,26
κήας 302,25
κήδεθ I. ἐκήδεθ, κήδομαι
465,32
κῆκα f. κὴ ὦκα D. εἶκε
993,80

κήκιε I. ἐκήκιε, κηκίω P.
465,17
κημῶσαι, κημόω 538,28
κήπὶ f. κὴ ἐπὶ 314,5
κῆρ κῆρος f. κέαρ κέαρος
270,7
κηρομαθῶμι, -ιόω 579,31
κηρύξω, κηρύσσω 522,39
κηρύξατο 522,14
Κηφᾶ D. Κηφᾶι, Κηφᾶς
267,1
Κιάθω d. κίω 331,17
κιδδηλιῶντες, κιδδηλιάω
ῶ 447,1
κίε I. ἔκιε, κίω 484,26
κιθαριστὴς ᾶ d. κιθαρίζω
262,13
κιθαριστρὶς d. κιθαριστὴς
262,14
κιθαριστὺς d. -ίζω 262,
12
κίκλησκε I. ἐκίκλησκε τὸ
ἐκάλει, κικλήσκω τὸ κα-
λέω 365,11. & 367,11
κικλήσκω d. καλέω
411,2
κιναδερῶν, -δρόω ῶ 442,
16
κίνεθ I. ἐκίνεθ, κίνη-
μαι 469,27
κινύμῶ 453,11
κίον I. ἔκιον, κίω 484,25
κίρνη p. ἐκίρνα, κίρνάω
215,21
κίρναν I. ἐκίρναν 215,24
κιτλοφορέοντες, κιτλοφορέω
442,30
κιχαὼω d. κιχέω 337,1
κιχεῖεν f. κιχείησαν, κίχη-
μι 367,33
κιχείλω 367,32
κιχεῖμῶ f. κιχειήμῶ 367,
33
κιχείτε f. κιχείητε ibid.
κιχήμῶμαι p. κιχήμῶμαι
D. κι-

D. κιχεῖν, κιχέω τὸ κι-
χάνω 337,5
κιχήσομαι 337,4. 533,40
κιχήσω 337,4
κιχήτλω f. ἐκκιχητίτλω
373,5
κιχρὰς, κίχρημι 496,21
κιχρείω p. κιχρέω ῶ
359,35
κιχρὼν, κιχρόω ἢ κιχρέω
ῶ 442,17
κιχὼν, κιχέω 489,34
κιχῶσι 489,30
κίων, κίω 318,6
ἡ κίων I. ὁ κίων 275,31
Κλάγξας, κλάζω ἀ.
391,8
κλάγξω 391,6
ὡς κλᾶδας D. κλεῖδας,
κλεις κλειδὸς 144,1
πῖς κλάδεσι p. κλάδεις, ὁ
κλάδος ᾶ 283,5
τῇ κλασὶ p. τῷ κλάδῳ
282,16,17
κλαίω d. κλαίω 351,11
κλακήσῃ, κλακέω 351,12
κλαίσκε I. ἔκλαιε, κλαίω
467,15
κλαίω d. 351,11
κλαιήσῃ, κλαιέω 351,13
κλάκην I. ἔκλακον, κλά-
κω 465,5
κλᾶξον D. κλεῖσον, κλείω
167,30
κλαπεὶς, κλέπτομαι 482,
35
τὸ κλαπὲν 482,37
οἱ κλαπέντες 482,36
κλάσαι, κλάζω 527,9
κλαθεὶς 568,35
κλαυσεῖται D. κλαυσθῆ,
κλαίω ἀ. 397,13
κλαυσεῖμαι ἢ κλαυσεῦ-
μαι D. κλαύσομαι ib.
κλαύσω 304,18. 305,29

κλαύω Æ. κλαίω 305,30
κλάω A. κλαίω ibid.
τὰ κλέα f. κλέεα, κλέος
κλέες 273,12
κλεῖ, κλέω 446,10
τῶ κλεῖν ἀ. κλεῖσθαι,
κλεὶς κλειδὸς 143,19
κλείω p. κλείσω, κλείω
359,12
κλεπτίστατος d. κλέπτης
257,22
κλέψας, κλέπτω 185,8
κληθεὶς, καλέομαι ἀ.
391,1
κλῆισεσθ 597,37
κληματέμῶ, κλημα-
τόομαι ἔμαι 445,3
κληρωθεσμοθετεῦσι, κλη-
ρωθεσμοθετέω ῶ 441,39
κληρονομηθεὶς, κληρονο-
μέομαι 575,27
κληρονομέμῶμαι 444,37
πληρωθεὶς, λαγχάνω ἀ.
391,42
κληρώσομαι 391,39
κλήσῃ, κλήζω 525,20
κλήσω, κικλήσκω ἀ. 349,
23
κλητὸς d. καλέω 390,
37
κλητοῦδν d. κλητὸς 390,
39
κλητικὸς d. ibid.
κλητὸς d. καλέω 390,38
κλιθεὶς, κλίνομαι 563,35
κλοίωσον, κλοιόω 537,42
κλύζεσκε I. ἐκλυζε, κλύ-
ζω 467,15
κλύζεσκον poët. ἐκλυζον
467,2
κλῦδι, κλῦμι 979,21
κλῦτε 497,40
κλῶ f. κλάω 212,24
οἱ Κλῶθες p. Κλωθοὶ, ἡ
Κλωθὼ ὁ 283,31

κλώμμος, κλώομαι ῶμαι
447,33
Κνῆ I. ἔκνη, κνῆμι 494,37
κνίσσαι p. κνίσαι, κνίζω
530,2
κνισσᾶσαι, -σάω 530,35
κνώμμοι, κνάομαι ῶμαι
448,2
ἡ κνῶσα, κνάω ᾶ 447,6
Κοιλάννης ἢ κοιλήτης, κοι-
λαίνω 546,21,38
κοιλία d. κοῖλ 959,40
κοιμηθῶμαι, κοιμόομαι
570,28
κοιμῶ f. κοιμάω 570,26
κοινῦ f. κοινόω, κοινόομαι
ἔμαι 443,35
κοινόμῶ 445,4
κοινωθεὶς 580,6
κοινωνία d. κοινὼν 961,85
κοίνωσον, κοινόω 537,42
κοιμήτη, κοιμάομαι
570,24
κοιλωσανθεῖ, -θέω ῶ 446,
10
κοιλωθεὶς κὴ κοιλωθεὶς,
κοιλόομαι 583,13
κομίσσκε I. ἐκόμιζ, κομίζω
467,16
κομεύτων f. κομεέτων ἢ
κομεέτωσαν 467,25
κομιῶ A. -ίσω, ίζω 305,14
κομπάσσας Æ. κομπά-
σσαις, κομπάζω 526,35
κομῶσι, κομάω ᾶ 447,6
κονίοντες, κονία 434,5
κονιόμῶ, κονιόομαι ᾶ-
μαι 445,4
κοπεῖν, κόπω 486,35
κοπεὶς 486,39
κοπίωμαι 486,37
κορθώξαι, κορθόω 522,
40
κορεθεὶς, κορέννυμι ἀ.
345,30

Universidad de Deusto
Biblioteca

κρειθλῶμι 345,29
κρέϊτο 345,26
κρεῖττιν κρεῖττομαι τὸ κορύττομαι 434,33
κρευστέσθω I. ὁπορυστέσθω κορύσσομαι 465,41
κοσκινόμαντις c. κόσκινον ἢ κόσκινος καὶ μάντις 994,95
Κοσμῶ D. Κοσμῶ, Κοσμῶς 267,1
κόσμηθεν f. ἐκοσμήθησαν κοσμέω 368,28
κοσμητόρμου 537,8
κοσμήτωρ d. 986,82
κόσμιος d. κόσμος 251,35
κοτεσσάμβμος p. κοτεσσάμβμος, κοτέομαι 531,40
κοτεσσαῖος p. κοτεσσαῖος 531,39
κοτυληδονοφι p. κοτυληδὼν κοτυληδόνος 123,45
κυφίζω d. κύφω 970, 106
Κρᾶμνον p. κρῆῶν, κραίνω ἢ κραμαίνω 391,13
κραγνὶς, κρᾴζω 481,43
κραγλῶμι 481,42
κρηθεὶς, κεράννυμι ἀ. 345,14
κρηθεῖσα ἀ. κρασθεῖσα, κεράννυμι 566,16
κρηθήσεται, κεράννυμι ἀ. 598,1
κρηθήσομαι ibid.
κρηνέαζ Ion. κρανέαζ, κρανέομαι 391,19
κρανθεῖσα 566,16
κρᾴξω, κρᾴζω 380,10
κρᾶσις d. κεράννυμι ἀ. 345,11
κρᾶσσω 345,7
κρατέϊα p. κρατέω 359, 34
κρᾶτος d. ἀγαθὸς ἀ. 255,25
κραυρᾷ f. κραυρῴ, κραυρόω ῶ 446,29
κρείασσι p. κρέασι, κρέα 449,34
κρείσσων d. ἀγαθὸς ἀ. 257,7
κρειτίωθῆ, -τόω 579,26
κρείττων d. ἀγαθὸς ἀ. 255,24
κρέξασι, κρέκω 520,17
κρέσσων D. κρείσσων ἢ κρείττων d. ἀγαθὸς 257,7
κρηΐωσατε ροετ. κρήνατε, κραίνω ἢ κραμαίνω 391, 21
κρήϊων κρηΐωάτω ibid.
κρήμνη ἀ. κρήμνα, κρήμνημι 454,25
Κρηϊσίδες καὶ Κρηϊάδες d. κρηΐς ίδος 264,29
κρηΐς d. κρηΐνη 264,28
κρῆνον, κραίνω 391,20
κρηπιδόμβμος, κρηπιδόμβμος ὅμιλ 445,10
Κρῆσσα d. Κρὴς 252,21
κελθεὶς, κελνόμαι 563,38
κελθῶμι 563,34
κελκὶ I. κέκελμι, κελίζω 465,20. vel etiam à κέλνω.
κελὶς Ion. ἔκελνε, κέλνω 484,29
τὰ κρίνεα ἀ. κρίνα, τὸ κρίνον 283,15
τοῖς κρίνεσι ἀ. κρίνοις 283,6
κρινθεὶς ἔντος p. κριθεὶς, κρίνα 563,40
κρινῶ 157,35
Κρηνίδης d. Κρήνη 263, 12
Κρηνίων I. Κρηνίδης 263, 37
κρητῶν, κρητέω ῶ 442,7
κρυθεὶς, κρύπτω ἀ. 310,8
κρυβῶμι ibid.
κρυβίσομαι 310,9
κρύπτω d. κρύβω 310,6
κρυφάμβ, κρυφάμβομαι 434,38
Κτᾶμβμος, κτῆμι τὸ κλείνω 232,19
κτὰν I. ἔκτων, κτῆμι τὸ κλάσμαι 369,28
κτανέαζ I. κτανέσαζ, κλείνω 330,17
κτανέσαζ 330,16
κτανέσμαι ibid.
κτανῶ ibid.
τοὶς κτάτεσσι p. κτείπι, κτείρω 283,14
κτείνασσι, κλείνω 544,38
κτενῶ 330,14. 368,17
κτερέϊξαι, κτερίσσω 522, 40,42
κτέωμβμ I. κτῶμβμ, κτῆμι τὸ κλάσμαι 369,31
κτῆμι d. κλάσμαι 580,76
κτήσσαζ, κλάσμαι 533,25
κτήσσμαι 532,8
κτήτωρ d. 262,7
κτῶ f. κλάω, κλάσμαι 447,24
Κυανόφρυς c. κυανὸς ὀφρῦς 993,62
κυδάσσαι, κυδάζω 527,10
κυδηλίσαι, -ίζω ibid.
κυδιόσσαι, -τάω 532,36
κυδάϊνα d. τὸ κῦδος 981,87
κυδανῶ, κυδαίνω 544,43
κυδηθῶμι, κυδάσσαι 570,30
κυδίοων p. κυδιῶν, κυδιάω ῶ. 451,32
κυδίστεζ d. κύδιστος 258, 38
κύδ
κύδιστος d. κυδρὸς ibid.
κυεὶς, κύομαι 485,39
κυηθεὶς, κυέω τὸ κύω 385,13. 575,27
κύθε, κεύθω 486,3
κύθον ibid.
κυίσκω d. κυέω 349,1
τὰ κύκλα, ὁ κύκλος ἀ. 273,24
τὼς κύκλως 273,28
κυκλοφορέμβμα, κυκλοφορέσμαι ὅμιλ 444,40
κυκλωθεῖεν f. κυκλωθείησαν κυκλόσμαι 579,12
κυλοιδόωντες p. κυλοιδιῶντες, κυλοιδιάω ῶ 452,15
κυμαντωθεὶς, κυμβόσμαι 580,7
τοῖς κύνεσσι p. κυσὶ, κύων κυνὸς 983,52
κυνηδὸν d. 248,23
κυνοκοπήσω, -πέω 533,38
κυνὸς κυνὶ κυνα f. κύος κύονι κύονα, κύων 283,35
κυνῶπα, κυνώπης ἃ 265,31
κυρβμῶ, κυρόσμαι ὅμιλ 446,6
κυρθεὶς, κύρσμαι 403,39
κυρλακὸς d. κύρλος 957,2
κυρολεκτῶν, -κτέω ῶ 442,2
κύρσεις Æ. κύρσας, κύρω 403,38
κύρσω Æ. κυρῶ 403,3
κύσσε I. ἔκυσα, κύω 540, 25
κύσσε I. ἔκυσε ibid.
κύσσον 540,37
κυῶν, κυέω ῶ 442,8
Κῶ A. Κῶν, Κῶς 266,11
κωμάζω d. κῶμος 988,5
κωμαστὴς d. κωμάζω ib.

κωμῳδοποιὸς c. κῶμος ᾠδὴ ποιῶ 970,2
κωπήλαντες, κωπάλλω 543,1
κῶς I. πῶς 118,28

Λ

Λάα ᾱ D. λάας, λάαος 267,19. 279,27
λάαν, λᾶας 279,27
λαβὲ A. λάβε, λαμβάνω ἀ. 305,39. 392,16
λάβε I. ἔλαβε 505,12
λαβεῖν 392,18
λάβεν Æ. λαβεῖν ibid.
λαβέαζ 392,22
λάβεσκε I. ἔλαβε 392,15
λαβέω D. λαβεῖν 392,18
λάβησι I. λάβῃ 392,17
λάβητε 505,27
λαβόμβμ 392,22
λαβοφαγέντος, -γέω ῶ 442,31
λάβωμαι, λαμβάνω ἀ. 505,26
λαβὼν 392,19
λαγαρόμβμ, λαγαρόομαι ὅμιλ 445,11
λαγγανώμβμ, λαγγανόμαι ὅμιλ 447,33
λάγκ p. ἐλάϊκες ἐλάϊνες, λαγκίω ῶ 468,15
λάγνα ἀ. λάγνη, λάγνης 267,25
λαγνίσατ d. λάγν 257,17
λαγνίστερ d. ibid.
λαΐζαίω d. λάϊγξ 337,10
λαὸ A. λαῶν, λαῶς 266,12. & 267,36
λάεος, λαὸς 279,27
λαζοίατο I. λάζοιντο, λάζομαι 439,19
λάπτω, λάπομαι 449,11
λαθεῖν, λανθάνω ἀ. 392, 34
λαθέαζ 392,37
λάθετμ D. λήθετμ, λήθομαι λανθάνομαι 392,28
λάθμι λάθμις λάθμι, λανθάνω ἀ. 392,33
λάθοιτο 392,36
λάθομαι D. λήθομαι 392, 28
λάθω, λανθάνω ἀ. 392,34
λαθὼν ibid.
Λάκαινα d. Λάκων 252,6
Λακεδαίμων, Λακεδαίμονος 268,5
λακπατῆσαι, λακπατέω 535,21
λαλήσασι, λαλέω 185,8
λαλίστεζ d. λάλος 255, 33. & 257,
λαλίστερος d. ibid.
λαμβάνω d. λήβω 337,9
λαμπέζων p. λαμπετῶν, λαμπέϊα ῶ 451,32
λαμπέζωνπ p. λαμπετῶνλε. 451,44
λαμπετωθῆναι, λαμπετύνομαι 565,6
λαμφθεὶν, λαμβάνω ἀ. 598,42
λαμφθεὶς ibid.
λαμφθῶμαι 598,43
λανθανω d. λήθω 337,9
λᾶς f. λάας, λᾶας 142,26. & 279,26
λάϊς, λάϊας ἡ λᾶος 267,19 & 279,27
λαπάρῳ I. λαπάραν, λαπάρα 407,11
λαπυχθῆναι, λαπίθομαι 555,1
λαρυγγίῶ A. λαρυγγίτω, λαρυγγίζω 525,34
λαυθάνω p. ληθῶμι, λανθάνω ἀ. 392,31
λαχεῖν λαΐζαίω ἀ. 391,31

Universidad de Deusto
Biblioteca

λάχοι 391,33
λαχρίλω A.λάχριμι 391, 34
λάχομαι 391,35
λάχω 391,36
λαχὼν 391,38
λαψεῦμαι ἢ λαψῦμαι D.λήψομαι,λαμβάνω ἀ. 392,1
λαψῇ D.λήψῃ ibid.
Λέαινα d.λέων 251,19
λεαῖναι,λεαίνω 545,28
λεγόμεθεν Æ. λεγόμεθα, λέγομαι 187,3
λειεῦμαι D. λειῶμαι τὸ λειτομαι 450,7
λείλιαται ἢ λείηναι,λειαίνω 546,17,38
λειποβοτῶντες,λιποβοτῶντες,λειποβοτανέω ῶ 442,32
λειποβοτανέω ῶ 446,10
λέκτο p.ἐλέλεκτο,λέγομαι ἢ λέγομαι 553,28
λελαβέαζ p. λαβέσθαι, λαμβάνω ἀ. 392,22
λελάβηκε 598,18
λελαβόμλω p.ἐλαβόμλω 392,21
λελαθέαζ p.λαθέαζ,λανθάνω ἀ. 392,37
λελάθοιτο p.λάθοιτο ibid.
λελαθόμλω p. ἐλαθόμλω 392,36
λέλαθον p.ἔλαθον 392,33
λέλακα,λάκω 373,20,21
λέλακας ibid.
λελακὼς λελακυῖα f. λελακηκὼς,λαλέω ἢ λάκω 373,15
λελάκιπτεω), λακιπτύνομαι 564,36
λελάκιπτεσμαι A.λελάκιπτυμμαι 307,3. 546,1
λελάκμεθα D. λελήσμ. λαυθάνω ἀ. 392,29
λελασμένος D.λελησμένω 392,27
λελάχειμι p.λάχνμι,λαγχάνω ἀ. 391,35
λελάχω p.λάχω 391,36
λελάχωσι p.λάχωσι ibid.
λελέγμαι,λέγομαι 187, 29
λέλεξο 193,6
λελεπλυσμένω A. λελεπλυμμένω,λεπλύνομαι 564,42
λελέχθαι,λέγομαι 193,12
λέληθε,λανθάνω ἀ. 392, 40
λεληθότως d. λεληθὼς ότω 392,44
λέληκας ας ε f. λελάληκας ας ε,λαλέω ἢ ληκέω 373,17
λεληκὼς ibid.
λέλημμαι,λαμβάνομαι ἀ. 392,5
λελημμένω 392,6
λέλησαι,λανθάνω ἀ. 392,25
λελῆσαζ 392,26
λελῆσαζ,λήζομαι 558,40
λέλησμαι,λανθάνω ἀ. 392,25
λελησμένω 392,26
λέλησαι 392,25
λέληφα,λαμβάνω ἀ. 392,2
λέληχα,λαγχάνω ἀ. 391,30
λελιμμένος,λείομαι 573, 14
λελιμωμένος,λιμνόομαι 577,28
λέλογα,λέγω 197,24
λέλογχα ας ε,λαγχάνω ἀ. 391,42
λελογχωμένος,λοζόομαι 577,29
λέλοιπα ας ε,λείπω 300, 38
λελοιπὼς 511,42
λελυμένω,λύομαι 583, 11
λέλοχα ἢ ἔλοχα A. λέλεχα,λέγω 307,10,28
λελοχημένω,λοχόομαι ἢ λοχάομαι 573,25
λελοχυῖα,λέχομαι 553,11
λέλυα,λύω 197,17
λελυθρωμένος,λυθρόομαι 577,29 (ibid.
λελυκωμένω,λυκόομαι
λελυμασμένω A.λέλυμμένω, λυμαίνομαι 565,24
λελυμένος,λύομαι 581,16
λελῦντο p.λελυμένοι εἰσὶ 414,42
λελωβημένος,λωβάομαι 569,39
λελώβιωται 569,21
λέξεο I.λέξω,λέξομαι d. λέγω 335,6
λέξις d. λέγω 261,6
λεξῶνλι D.λέξωσι 397,19
ὦ λέον, λέων λέοντ 149,19
λεπτυνθεὶς,λεπτύνομαι 565,9
λεπυελῶσαι, λεπυελόω 538,28
λευκανθεὶς,λευκαίνομαι 566,10
λευκογραφήσας,λευκογραφέω 535,40
λεύζηται,λεύζομαι 434, 39
λεᾷμι f.λείσομαι, λεάω ῶ 446,38
λεὼς A. λαὸς 266,8
Λῆ D. λᾷ,λάω λᾷ τὸ θέλω 386,5
λήθετο I.ἐλάθετο,λανθάνομαι ἀ. 392,39
λημιῶντε,λημιόω ῶ 446, 44
λῆξαι,λήγω 519,30
λήξεσε Æ.λήξεν 519,29
λήξω,λαγχάνω ἀ. 391,30
λῆς D.λᾷς,λάω ῶ τὸ θέλω 386,5
λήσεται,λανθάνω ἀ 392, 23
λησθῶσι 392,31
λήσομαι 392,23
λησόμενω 392,24
λῆσσι D. λήσω,λάω ῶ τὸ θέλω 386,6
λῆτ Λῆτ,Λητὼ όος 155,34
τῇ κῃ ὦ Λητοῖ 155,32
Λητοίδης d. 263,17
λῃφθεὶς, λαμβάνω ἀ. 392,9
λῃφθῶσι 392,8
λῃφθήσομαι 392,13
λῆψομαι λήψη 391,44
λιαθεὶς,λιάζομαι 562,8
λιάθη I.ἐλιάθη 561,2
Λίβυσσα d.Λίβυς 252,21
λίγξε I. ἔλιγξε λίγγω 519,22
λιθεργήσῃ,λιθεργέω 533, 39
λιθώδης d.λίθος 264,13
λιμπάνω d.λείπω 337,8
λίπε I.ἔλιπε,λείπω 484, 43
λιποδρωῦσα, λιποδρανέω ῶ 443,21
λιπόρνειον I.ἐλιπόμην,λείπομαι 485,9
λιπόων p. λιπᾶν, λιπάω ῶ 451,32
λιπὼν,λείπω 485,7
λίσσει,λίσσομαι 530,16
λοσέσκετο poët.ἐλίσσετο 467,23
λῖτα p.λιτὸν ἢ λιῶ 283,2
λιτέαζ,λίτομαι 484,33
λιπ ἀ. τῷ λιτῷ,τὸ λιτὸν 282,29
Λόγος d.λέγω 262,39
λοεσάμενω p.λοεσάμ. λοέω τὸ λάω 370,12
λοέσας p.λοέσσες 531,31
λοέσσῃ) p.λοέσῃ) 531,28
λοέω p.λάω 369,39
λομεώξαντες, λομεώτω 523,21
Ἓ Λυκῆ D. Λυκῦ, Λυκᾶς 267,2
λῦμμι A. λοέομαι λοῦμμι τὸ λάομαι 369,45
λύμμ,λῦμμι 449,26
λῦντι 449,25
λῦαζ 369,45
λῦται 449,25
λύτρ f.λυτρὸν 970,101
λῦτροι ᾗ λυτρὸν d.λέω ibid.
λοχησάμενος λοχησαμένη λοχάομαι 533,29
λοχήσομαι 532,8
λοχοθεὶς, λοχίζομαι 562,8
λυγηρὸς ᾗ λυγκὸς,λύγξ 274,33
λύε, λύω 433,22
λῦθεν B.ἐλύθησαν 581,30
λύκαινα d.λύκος 252,10
λύμλω λῦο ῦτο p. λελυμμένω εἴλω εἶνς εἶν, λύομαι 414,41. 581,7
λυπάω d. λύπη 973,77
λυωτὸωσι c. λυωσὸς γέα 131,1
λυστόων p.λυστῶν, λυστόω ῶ 451,27
λυστωθείης,λυστόω 579, 21
λυτρόω d. τὸ λύτρον 982,3
λυτρώσαζ,λυτρόω ib. τὸ λύχνα ἀ. ὁ λύχνος ἀ. 273,25
λύχνος,λύχνω 273,28
Λῶ D. θέλω 386,5
λωβηθείς,λωβάομαι 570, 35
λωίτερον d.λωίων 258,39
λωίων d.ἀγαθὸς ἀ. ibid.
λῶνλι D. λῶσι,λάω λῶ τὸ θέλω 450,38
λῷον Att. λώιον, λωίων 257,5
λῶσα, λάω λῶ τὸ θέλω 447,7
λῷστος d.ἀγαθὸς ἀ. 257, 25

M

Μαγέσσινα d.μάγνης 252,8
μαδῶν ῶντ,μαδάω ῶ 442,17
μαθήσομαι 337,18
μαθὼν 505,41
μαιμώσσα ἢ μαιμώσσα ἢ μαιμώσσα p. μαιμῶσα μαιμῶσα ῶ 452,9
μαιμώων poët. μαιμῶν 452,11
μαίνοιο,μαίνομαι 435,18
μαιόμμαι,μαιόομαι ἔμην 445,27
μαιώσατο I. ἐμαιώσατο 540,4
μάκμα d.μάκα. 252,4
μακκελῶ A. μακελίσω, μακελίζω 305,14
μάκκρος,μάκρος τὸ μακρὸν 274,20
μακρέων d.μακρὸς 260, 22
μακρότερον d. ibid.
μακρωτέρω d. ibid.
μαλακιῶσαι, μαλακιάω ῶ 447,11

Universidad de Deusto
Biblioteca

μαλάξαι μαλάσσω 523,6
μαλαξάσαι, μαλαξάζω 527,10
μᾶλιστα d. μάλα 256,17
μᾶλλον d. ibid.
μανείλιν μανείης, μαίνομαι 479,12
μανεὶς μανεῖσι 479,18
μανῆναι 479,14
μανήσομαι 479,10
μανθάνω d. μήδω 337,17
μανήμεν ☞, μανόομαι ἦμεν 445,9
μαντεύομαι d. μάντις 970,6
μαπέῖν p. μαρπεῖν, μάρπω 482,32
μαραναθῆναι, μαραίνομαι 566,3
μαρνάμεν ☞, μάρναμαι 457,28
μαρπέῖν I. μαρπεῖν, μάρπω 482,31
Ϝ μάρτυρες, μάρτυς 274,16
Ϝ μάρτυρες, μάρτυς 279, 26
μαρύεται D. μηρύεται, μηρύομαι 435,1
μαρυκῶται D. μηρυκᾶται μηρυκάομαι ᾶμεν 447,19
μάστιαξ f. μαστίσιαξ, μαστίομαι 533,28
μαστιστήμεν ☞ 533,30
μάσσων p. μείζων d. μέγας 285,15. 260,23
μαστιβόδω f. μαστιγόω μαστιγόομαι ᾶμεν 448, 23
μαστιωθεὶς ἢ μαστιωθεὶς 580,7
μαυρῶσι, μαυρόω ῶ 441,41
μαχέσ]αι, μάχομαι 352,21
μαχέσιν, μαχέσμεν τὸ μάχεσθαι 449,9
μαχέσιν ibid.
μαχέσομαι 216,22. & 352,19
μαχέσονται ibid.
μαχήσομαι ibid.
μαχήσονται 352,20
μαχῆσθαι μαχῇ μαχεῖται ibid.
Με f. ἐμὲ, ἐγὼ 239,38
τὸ μέγα, ὁ μέγας ἀ. 275, 13
μεγαλαυχέρμος, μεγαλαυχόομαι ᾶμεν 444,8
ἡ μεγάλη τῆ μεγάλης, ὁ μέγας ἀ. 275,16
μεγαλήτωρ ορος c. μέγα μεγάλα & ἦτορ ορος 141,15
μεγαλορρήντες, μεγαλορρέω 442,38
μεγάλα (vel I. Ϝ μεγάλοιο) τῆ μεγάλω, ὁ μέγας ἢ τὸ μέγα ἀ. 275, 16. & 978,10
τὸ μέγαν, ὁ μέγας ἀ. 275,13
μεγαθενὴς c. μέγα σθένος 1001,36
μεγγύσας, μεγγύω 541, 41
μεγιστῶν ὧν☞ d. μέγιστος 417,17
μεγιστένες, -στὴν 418,18
μέγιστος d. μέγας ἀ. 255, 36
μεδήσομαι, μεδόμαι 533,41
μέδων, μέδω 433,40
μεθέλε, μεθηρέω ἀ. 500,3
μεθεμμὶ☞, μεθίημι ἀ. 593,32
μεθεμὶν 493,16
μεθέσιν 492,5
μεθεὶς 492,12
μεθέσθε 493,27
μεθεῖτε f. μεθείητε 491, 36
μεθείω p. μεθῶ 491,37
μεθέλεσκε I. μεθέλε, μεθηρέω ἀ. 500,3
μεθέμμι I. μεθεῖναι, μεθίημι 323,9
μεθέξομαι, μετέχομαι ἀ. 305,6
μεθερμῆσαι δυμῷα, μεθερμῆσαι δύομαι 582,33
μεθέσηκε, μεθίσημι 595,7
μεθεσηκὰ 596,9
μεθεσηκῦῖα 595,24
μεθεσηκὼς 595,17
μεθεστᾶτα A. μεθεσηκότα 595,43
μεθῆκα, μεθίημι ἀ. 321, 37
μεθηρμῆσαι I. μεθερμῆσαι, μεθερμῆζομαι 527, 25
μεθῆσθ᾽ μεθίημι 592,41
μεθῆσαι 592,36
μεθῆσι 320,28
μεθῆτε 462,26
μεθιέμμι Ion. μεθίημι 462,22
μεθῖεν B. μεθίεσαν 321, 29
μεθῖεν 462,32
μεθίεσαν 462,22
μεθίεσθ᾽ 976,120
μεθίετε 462,18
μεθίης 462,5
μεθίησι 462,7
τὸ μεθιστέμμον, μεθίστημι 457,23
μεθιστέμμι☞ 457,22
μεθιστᾶναι, μεθίστημι 454,41
μεθίστεσθ᾽ 469,6
μεθ᾽ ὕδρεως f. μὴ ὕβρεως A. ὕβελος, ὕβρις 982,6
μεθυσθήσομαι μεθυσθήσω, μεθύσκομαι ἀ. ἢ μεθύομαι 350,3
μεθύσκομαι d. μεθύομαι 350,2
μεθύσομαι ibid.
μείδησε I. ἐμείδησε, μειδάω 532,24
τὸ μεῖζον, ὁ καὶ ἡ μείζων 251,2
μείζους A. μείζονες ἢ μείζονας 269,32
μείζω A. μείζονα ib. 36
μείζων d. μέγας ἀ. 255,36
μειλίσσει I. μειλίσσει, μειλίσσομαι 438,43
μείναις αντος, μένω 298, 27
μείρεται, μείρομαι τὸ μέρομαι 434,44
μείων d. μικρὸς ἀ. 256,8
μελαγχολάω, μέλας αινω & χολὴ 972,55
ἡ μελαινα, ὁ μέλας 251,2
Μέλανες Æ. μέλας 142,27
τὸ μέλαν, ὁ μέλας 251,2
ἡ μελαινεῦσα D. μελαινᾶσα μελαίνω 434,10
μέλανθεν 566,18
μελανόχρως c. μέλας ωτ☞ & χρὼς 995,5
μελαύπτερος d. ibid.
μελδόμεν☞, μέλδομαι 435,30
μέλε, μέλω 352,27
μέλετε f. μελέτατε, μελετάω ῶ 446,36
μέλεται, μέλομαι 436,35
μέλεται, μέλω ἢ μέλει 436,34
μελήσομαι 352,24
μελήσει 352,27
μελήσεται 352,24
μελήτω 352,26
τῷ μελίκρατι p. μελικρότῳ τὸ μελίκρατον 282,29
μελίσσεται D. μελίζεται μελίζομαι 437,4
μέλλε, μέλλω 961,77. & 433,22
μελλήσε, μέλλω ἀ. 599,2
μέλον, μέλω 434,22
μελόντων A. μελήτωσαν 305,41
μελοποιέω ῶ c. μέλος ποιέω ῶ 339,27
μέλω A. μελέω ῶ 309,17
μέμακα I. μέμηκα, μάω τὸ μεμάομαι 236,1,11
μεμάασι Ion. μεμήκασι 569,9
μεμάθηκα, μανθάνω ἀ. 337,20
μεμάποιεν p. μάρποιεν, μάρπω 482,32
μεμαυῖα D. μεμηκυῖα, μηκάομαι 513,10
μέμαρπον p. ἔμαρπον, μάρπω 482,30
μεμαρπὼς 511,35
μέμαστε p. μεμήκατε ἢ μεμάασι, μάω τὸ μεμάομαι 569,10
μεμαχημμὼ☞, μάχομαι ἀ. 352,23
μεμαὼς μεμαῦῖα I. μεμηκὼς μεμηκυῖα, μάω τὸ μεμάομαι 569,7
μεμαῶτες p. μεμηκότες 569,9
μέμβλωκα μεμβλώκας μέμβλωκε p. μεμόληκα ας ε, ἢ μεμέληκα ας ε, μόλεω ἢ μέλω 400,26. & 599,10
μέμελα, μέλω 199,14. 309,16
μεμελετημμὼ☞, μελετάομαι 569,40
μεμέληκα ας ε, μέλω ἀ. 599,9
μεμέλημαι 352,25
μεμελημμὼ☞ ibid.
μεμελοποιημένη μελοποιέω ῶ 339,26
μεμμήκαμεν, μμάω ἀ. 297, 23
μεμμήκαμεν 307,6
μεμετρίαι) I. μεμέτρηται μετρέομαι 572,27
μέμηκε, μηκάω 513,9
μεμηκὼς ῦῖα ibid.
μέμηλα f. μέμελα, μέλω ἀ. 199,14. 309,16
μέμηλε f. μέμελε 311,13
μεμήλειν p. ἐμεμήλειν ἢ ἐμεμέλειν 311,14
τὸ μεμηλότα 515,5
μεμηλὼς f. μεμελὼς 515,4
μέμηνα, μαίνω 512,43
μέμηνε ibid.
μεμηνὼς 512,44
μεμηχανημμὼ☞, μηχανάομαι 569,41
μεμηχανῆσθαι 569,19
μεμίασται) μιαίνω μεμίανται) μιαίνομαι 307,20
μεμίασται A. μεμίαμμαι μιαίνομαι 307,4
μεμιασμὸς A. μεμιαμμὸς☞ 307,19
μέμιγμαι, μιγνύω ἀ. 335,9
μεμιγμὸς☞ ibid.
μεμιλτωμὸς☞, μιλτόομαι 577,30
μεμιμημὸς☞ 573,26
μεμίχθαι, μιγνύω ἀ. 335,9

Universidad de Deusto
Biblioteca

μεμναίατο D. μεμνῆτο, μιμνήσκω ἀ. 604,16
μεμναμένος D. μεμνημένος 994,86
μεμνέῳτο poët. μεμνῆτο 600,6,19
μέμνῃ ἀ. μέμνησαι 306,32
μέμνηκα f. μεμένηκα, μένω ἀ. 297,23
μέμνημαι 286,8. & 349,34
μεμνημένος, μιμνήσκω ἀ. 600,9
μεμνήμην μεμνῆο μεμνῆτο 600,2
μέμνηνται 600,1
μεμνῆσθαι 600,7
μέμνησθε 599,44
μέμνησθι poët. μέμνησο 600,2
μέμνησο 600,1
μεμνηστευμένη, μνηστεύομαι 582,36
μέμνηται, μιμνήσκω ἀ. 349,35
μεμνοῖτο ἀ. μεμνῆτο 600,5
μεμνώμεθα 600,7
μεμνῷτο ἀ. μεμνῆτο 600,5
μεμοίραμαι ἀ. μέμαρμαι, μείρομαι 403,10
μεμόλυσμαι A. μεμόλυμμαι, μολύνομαι 307,5
μεμολυσμένος A. μεμολυμμένος 564,43
μέμονα, μίμνω ἀ. 309,12
μεμονωμένος, μονόομαι 577,31
μεμονῶσθαι 576,25
μέμορα, μείρω 299,43
μεμορημένον, μείρομαι ἀ. ἢ μορέομαι 403,12. & 573,27
μέμορται Æ. μεμάρται, μείρομαι 403,14
μέμορμαι Æ. μέμαρμαι 403,9
μέμορται Æ. μέμαρται ibidem
μεμορφωμένος, μορφόομαι 573,32
μεμούσωται, μουσόομαι 576,12
μέμυκα ας ε, μυκάω 214,7
μεμυρισμένος, μυρίζομαι 559,25
μέμφεαι I. μέμφῃ, μέμφομαι 438,32
μεμφθεὶς 551,14
μέμψις d. μέμφομαι 973,53
μεμωραμμένος ἢ μεμωρασμένος, μωραίνομαι 565,25
μεμωρωμένα, μωρόομαι 573,32
μεμὼς A. μεμηκὼς ἢ μεμηκὸς, μάω τὸ μεμάομαι 236,7
μενεήναμεν ἢ μενεήναμεν I. ἐμενεήναμεν, μενεαίνω 546,16
μενθηριῶ A. μενθηρίσω, μενθηρίζω 525,35
μενῶ, μένω 298,26
μεριμνηθεὶς, μεριμνάομαι 570,36
μερμήριξε I. ἐμερμήριξε, μερμηρίζω 524,2
μεσαιτατος d. μέσος, 258,5
μεσαίτερος d. ibid.
μεσεγγυηθὲν, μεσεγγυάομαι 570,42
μεσημβριόων p. μεσημβριῶν, μεσημβριάω ῶ 451,33
μεσοίη A. μεσοῖ, μεσέω ῶ 450,2
μεσολαβηθεὶς, μεσολαβέομαι 575,28
μεσῶν, μεσέω ῶ 442,9,10
μετα p. μέτεστι 249,30
μετάβα f. μετάβαθι ἢ μετάβηθι, μεταβαίνω ἀ. 501,13
μεταβουλεύσασθαι, μεταβουλεύω 542,5
μεταβῶμεν trãseamus, μεταβαίνω ἀ. 501,18
μεταγνόντες, μεταγινώσκω ἀ. 502,19
μεταγνοὺς ὄντος ibid.
μεταγνῶναι 502,16
μεταδεδογμένος, μεταδοκέω ἀ. 589,27
μεταδιδόασι I. μεταδιδοῦσι, μεταδίδωμι 457,41
μεταδιδοῖ p. μεταδιδῶσι 457,39
μεταδιδόναι 457,45
μεταδόξας, μεταδοκέω ἀ. 589,26
μεταδόξῃ 589,29
μεταθέσθαι 493,42
μεταθώμεθα 493,20
μεταΐξας, -ίσσω 523,16
μετακεράσας, μετακεράννυμι ἀ. 597,39
μετακεχείρισται, μεταχειρίζομαι 558,13
μετακίαθε I. μετεκίαθε, μετακιάθω 475,38
μετακλαύσονται, μετακλαίω ἀ. 598,5
μεταλαβεῖν, μεταλαμβάνω ἀ. 505,17
μεταλάβοι 505,14
μεταλαβὼν 505,19
μεταλαχεῖν, μεταλαγχάνω ἀ. 505,5
μεταλαχὼν 505,6

μετά

μετάλμενος p. μεταλλόμενος, μεθάλλομαι 439,41
μεταμάθοις, μεθαμανθάνω ἀ. 505,39
μεταμέλει, -έλω 433,23
μεταμελήσει 599,3
μεταμελήσειε Æ. μεταμελήσαι 599,8
μεταμελήσειν 599,7
μεταμελήσῃ 599,9
μεταμελησόμενος 599,6
μεταμέλον 434,24
μεταμφίασαι, μεταμφιάομαι 531,4
μετανέστησαν, μετανίστημι 495,23
μεταπεποίημαι, μεταποιέομαι 572,13
μεταπεσεῖν, μεταπίπτω ἀ. 507,21
μεταπλασθεὶς, μεταπλάττομαι 557,45
μεταπτάμενος, μεθίπταμαι 504,45
μεταρσιωθεῖς εἶσα ἐν, μεταρσιόομαι 580,8
μετασημειώσασθαι, μετασημειόομαι 540,7
μετὴ σοῦ quid 958,37
μεταπαίμενος, μεταπαίομαι ῶμαι 447,34
μεταπαίων, μεταπαίω 489,45
μεταστάημεν, μεθίστημι 495,33
μεταστὰς 496,13
μεταστελάμενος, μεταστέλλομαι 543,38
μετάστηθι, μεθίστημι 495,27
μεταστῆναι 495,45
μεταστῆς 495,35
μεταστῆσαι 594,24
μεταστήσωσι 594,20
μεταστραφεὶς, μεταστρέφομαι 480,5
μεταστρεφθεὶς 551,14
μεταχεῖν, μετέχω ἀ. 971,20
μετάσχῃ 503,37
μετατεθεὶς, μετατίθεμαι 606,27
μετεγνωκὼς, μεταγινώσκω ἀ. 588,5
μετέγνων 502,11
μετεγνώσθη 588,10
μετέδοξα, μεταδοκέω ἀ. 589,23
μετέδοξε 589,24
μετέδωκε, μεταδίδωμι ἀ. 584,4
μετέειπε p. μετεῖπε, μεταγορεύω ἀ. 499,11
μετέῃσι I. μετῇ, μέτειμι ἀ. 459,19
μέτει τὸ μέτιθι 319,17
μετείη, μέτειμι 459,12
μετεῖκε 590,11
μετείληφα ας ε A. μεταλέληφα, μεταλαμβάνω ἀ. 298,24
μετεῖναι, μέτειμι ἀ. 459,21
μετεῖπε, μεταγορεύω ἀ. 499,11
μετεὶς μετέντος I. μεθεὶς μεθέντος, μεθίημι 492,13
μέτεισι, μέτειμι ἀ. 460,17
μετεῖχον ες ε, μετέχω ἀ. 286,16,23
μετεκάλει f. μετεκάλεε, μετακαλέω ῶ 475,42
μετεκβαίνεσκε I. μετεξέβαινε, μετεκβαίνω 467,16
μετεκβὰς 501,31
μετέκιον, μετακίω 484,27
μετέλαβε, μεταλαμβάνω ἀ. 505,9
μετελεύσομαι, μετέρχομαι ἀ. 591,31
μετεληλυθὼς 385,28
μέτελθε 503,2
μετελθεῖν 503,11
μετέλθοις 503,3
μετελθὼν 503,18
μετεμβὰς, μετεμβαίνω ἀ. 501,31
μετέμελε, μεταμέλει ἢ μεταμέλω 470,40
μετεμέλησε 599,7
μετεμέλοντο, μεταμέλομαι 475,41
μετενεγκεῖν, μεταφέρω ἀ. 510,7
μετενεχθεὶς 609,24
μετενήνοχα 609,9
μετεπέμφθην, μεταπέμπομαι 550,40
μετέπεσον, μεταπίπτω ἀ. 395,31. & 507,16
μετεπήδησε, μεταπηδάω 532,29
μετερρυθμωμένα, μεταρρυθμόομαι 576,30
μετέρχεαι I. μετέρχῃ, μετέρχομαι 438,33
μετέρχεο I. -έρχου 438,44
μετέσομαι, μέτειμι ἀ. 589,32
μετέσσον, μεταπάω 488,45
μετέσσεται p. μετέσεται ἢ μετέσται, μέτειμι ἀ. 589,32
μετέσσομαι p. μετέσομαι 589,32
μετεστάναι I. μεθεστάναι ἢ μεθεστηκέναι, μεθίστημι 454,41
μετέστενον, μεταστένω 475,37

μετε

Universidad de Deusto Biblioteca

μετεστήκεε I. μεθεστήκει, μεθίστημι 596,9
μετέστημεν 494,38
μετέστησαν 495,23
μέτεστι, μέτειμι ἀ. 458,40
μετεστράφην, μεταστρέφομαι 479,34
μετέσχεν. μετέχω ἀ. 968, 84
μετετράφη, μετατρέφω 479,36
μετέφη, μετάφημι ἀ. 328,6
μετέφην ibid.
μετεωρισθεὶς, μετεωρίζω 562,9
μετῄει μέτειμι ἀ. 590,34
μετῄιε 590,15
μετηλλαχέναι, μεταλλάττω 553,43
μετηλλαχὼς ibid.
μετῆν, μέτειμι ἀ. 469,32
μετήνεγκε, μεταφέρω ἀ. 608,16
μετῆσαν, μέτειμι ἀ. 590,2
μετηύδα, μεταυδάω ῶ 474,11
μετίασι, μέτειμι ἀ. 460, 23
μετιδεῖν, μεθοράω ἀ. 506,28
μετιεῖ I. μεθιεῖ ἢ μεθίησι, μεθίημι 462,9
μετίει I. μεθίει ἢ μεθίεσθι 462,11
μετίεμαι τὸ μέτειμι 461, 41
μετιέναι, μέτειμι ἀ. 460, 43
μέτιμεν 460,20
μετιόντες 461,21
μετιὼν όντος 461,1
μετοιωνήσασθαι, μετοιωνέομαι 537,3
μετὸν, μέτειμι 459,40
μετῴκισε, μετοικίζω 526, 27
μετῳκίσθης 560,44
μετῳκισμένος 560,35
μεῦ D. μοῦ, ἐγὼ 243,10
μεῦ μεμναμένου quid 994,86
μηδὲν p. μηδὲν 143,27
ἡ μηδεμία, ὁ μηδεὶς 143, 12
τὸ μηδὲν ibid.
μηδένες μηδένας 253,23
μηθεὶς Æ. μηδεὶς 143, 27
μηθὲν Æ. μηδὲν ibid.
μήκιστα d. μήκιστος 259, 41
μήκιστος d. τὸ μῆκος 259, 40
μηκυνέων I. μηκυνῶν, μηκυνῶ 547,8
μηλάτων p. μήλων, μῆλον 283,16
τοῦ Μηνᾶ Dor. -νοῦ νας 267,2
μηνίσαι, μηνίζω 527,11
μήσομαι, μήδομαι 524,22
μητέρα, μήτηρ 266,18
μητιάασθαι p. μητιᾶσθαι, μητιάομαι ῶμαι 451,14
μητίεσι p. μήτισι ἢ μήτεσι, μῆτις ιος ἢ εως 999,17
μητιόωντες p. μητιῶντες, μητιάω ῶ 452,5
μητίσασθαι μητίζομαι 527, 35
ταῖς μητράσι, μήτηρ 150,24
μητρὸς f. μητέρος 140, 28
μηχανάασθαι p. μηχανᾶσθαι, μηχανάομαι ῶμαι 451,14
μηχανεώμενοι I. -νώμενοι, μηχανάομαι ῶμαι 452, 22
μηχανήσασθαι 533,26
μηχανόωνται p. μηχανῶνται 452,15
ἡ Μία μιᾶς, ὁ εἷς ἑνὸς 143,11. & 252,35
μᾶναι, μιαίνω 412,35
μιάνθην poët. ἐμίανθεν ἢ ἐμιανθήτην 192,31
μιανῶ 177,10
μιγείην, μιγνύω ἀ. 335,14
μιγεὶς 335,17
μιγέωσι I. μιγῶσι 335,15
μιγήμεναι A. & D. μιγῆναι 335,16
μίγην ης η Ion. ἐμίγην 335,14
μιγῆναι 335,16
μιγήσομαι 335,14
μιῆναι μιαίνω 412,35
μικρότατος d. μικρὸς 256,7
μικρότερος d. ibid.
μιμνήσκεο I. μιμνήσκου, μιμνήσκομαι 438,44
μιμνήσκω d. μνάω 349, 27
μινθώσομεν, μινθόω 537, 25
μινύθω d. μινύω 331,24
μίμνω d. μένω 309,12. 310,32
μίξω, μιγνύω ἀ. 335,8
μὶν p. ἐ ἢ αὐτὸν 243,36
μίσγεαι I. μίσγῃ, μίσγομαι 438,33
μισηθεὶς, μισέομαι 575,29
μιτωσαμένη, μιτόω 540, 10
μιχθεὶς & neut. μιχθὲν, μιγνύω ἀ. 335,12
Μνάα p. μνάῃ μνᾷ ἢ μνάε μνᾶ, μνάομαι ἢ μνάω 220,26. & 451,6

μνά

μνάασθαι p. μνᾶσθαι 220,26
μνεώμενος I. μνώμενος 349,42
μνήμων d. 261,37
μνησαίατο I. μνήσαιντο 349,32
μνησαμένη 349,33
μνησάμενος ibid.
μνήσαντο I. ἐμνήσ. 349,30
μνήσας μνήσασα 349,29
μνήσασθαι 349,32
μνησθεὶς 349,37
μνησθῆναι ibid.
μνησθήσομαι 349,38
μνήσθητι 349,36
μνησθῶ 349,37
μνησθῶμεν 600,12
μνήσομαι 349,34
μνήσω 349,28
μνώεο I. μνώου, μνώομαι τὸ μνάομαι 438,45
μνώμενος, μνάομαι 447, 35
μνώοντο I. ἐμνώοντο, μνώομαι τὸ μνάομαι 466,6
Μοὶ f. ἐμοὶ, ἐγὼ 239,38
μοιράσαι, μοιράω 530,36
μοιχαίτατος d. μοιχὸς ἀ. 258,6,9
μοιχευθεὶς μοιχευθεῖσα, μοιχεύομαι 548,45
μοιχοίτατος d. μοιχὸς ἀ. 258,6
μολήσω, μόλω ἢ μολέω ἢ μολίσκω ἀ. 216,20. & 349,4
μολίσκω d. μολέω 349,1
μολὼν, μολέω ἢ μόλω 489,34
μονὰς d. μόνος 254,37
μονωθεὶς μονωθεῖσα μονόομαι 580,10
μόρξω, μοργνύω ἀ. 335,17
μορύξαι, μορύσσω 523,6
μοτῶσαι, μοτόω 538,24
μοῦ f. ἐμοῦ, ἐγὼ 239,38. & 241,28
μοῦνος p. μόνος 979,30
μουνωθεὶς, μουνόω 580,9
μούνωσε I. ἐμοῦν 537,32
μουσᾶν D. μουσῶν μοῦσα 118,42
μούσης I. μούσαις 121,13
μοῦτι A. ἐμοῦ ἐστὶ 452,42
μουσωθῆναι, μουσόω 579, 31
μουσῶσαι 538,25
μοχθίζοντι D. μοχθίζουσι, μοχθίζω 169,42. & 465,42
τὰ μοχλὰ, ὁ μοχλὸς 273, 25,27
μυθήσατο I. ἐμυθ. 536,25
μυθολογία d. μυθολόγος c. μῦθος λόγος 964,21
μυκησάμενος, -κάω 533, 30
μυκῶ 214,7
μυλιόωντες p. μυλιῶντες μυλιάω ῶ 452,6
μυνάμενος, μυνόμαι 547,19
μύξεις, μύσσω 520,36,37
μύραινα d. μύρος 252,11
μυριὰς d. μύριοι 254,38
μῦσαι, μύζω ἢ μύω 527, 11
μύσαν I. ἔμυσαν 529,43
μύσσαν p. ἔμυσαν ibid.
μυχαίτατος d. μυχὸς 258,10
μύχατος d. 258,11
μυχοίτατος d. 258,9
Μώεο I. μώου, μώομαι τὸ μάομαι 438,45
μωμήσασθαι, μωμάομαι 533,26
μωμήσονται 532,21
μωρανθεὶς, μωραίνομαι 566,10
μωρανθῇ 566,1
μωρίων d. μωρὸς 264,21
μῶσα D. μοῦσα 119,6

N

Νάα p. τὴν ναῦν, ναῦς 149,14
ναιετάασκε ἢ ναιετάεσκε I. ἐναιέτασε ἐναιέτα, ναιετάω ναιετῶ 467,38
ναιετάωσι poët. ναιετῶσι 451,23
νάξαι, νάσσω 523,7
νάσθην I. ἐνάσθην, νάω τὸ ναίω 568,25
νάσσα p. ἔνασα 531,8
τὴν ναῦν, ἡ ναῦς 149,2
ναυπηγούμενος D. γούμενος -γέομαι οῦμαι 450,10
αἱ ναῦς p. νάες, ἡ ναῦς 142,39
ναυσθλώσασθαι, ναυσθλόω 540,8
ναυσθλώσων 537,27
ναύταθμος c. ναῦς σταθμὸς 982,2
ναυτίλος d. ναύτης 264, 25
Νε in compositione 961,73
τὴν νέα poët. ναῦν, ναῦς 149,14
νέαται ἢ νενέαται p. νένηνται, νέομαι 572,31
νέηαι I. νέῃ, νέομαι 986, 107
νεικέεσκεν I. ἐνείκει, νεικέω 467,17
νεικείῃσι I. νεικείῃ, νεικείω τὸ νεικέω ῶ 449,31
νείκεσσε p. ἐνείκεσε, νεικέω 531,30
νεῖμαν I. ἔνειμαν, νέμω 544,8
νείμας αντος ibid.

νεῖμε

Universidad de Deusto
Biblioteca

νεῖμι I. ἔνεμε 544,5
νείσεαι I. νείσῃ ἢ νείσεαι, νείσομαι τὸ νείσομαι 438,34
νείσεο Ion. νείσαι ἢ νείσαι 439,1
νείσεῦ p. ἐνείσεῦ 438,35
νεισόμεθ' ibid.
νεικθεὶς, νείσομαι 555,4
νεκρὸς c. νὲ κῆρ 961,73
νεκρωθεὶς, νεκρόομαι 580,10
νεμίθω d. νέμεα 331,18
νεμεσήσητε, νεμεσσάω 532, 39
νεμηθεὶς, νέμω 563,14
νεμηθήτω 563,13
νεμῶ 157,24
νένακε I. ἐνένακε, νάσσομαι 559,26
νενασμένος, ναυπήγω 571,22
νενείατεν I. νένιμαι, νέομαι 572,28
νενεκρωμένος, νεκρόομαι 577,33
νενέμηκα, νέμω 175,16. 176,2
νενέμημαι 188,32
νενέμηντο 189,10
νένηκα, νήθω ἢ νέω 556,43
νενηνεμένος, νέομαι 557,5
νενησμένος, νήθομαι ibid.
νενέσμι B. νόημι d. νοέω 231,30
νενομισμένα, νομίζομαι 559,26
νενομοθέτηται, νομοθετέομαι 572,18
νεοχμώσαι, -οχμόω 538, 26
ὦ Νέστορ, ὁ Νέστωρ ος 150,1
νεῦμαι D. νέμαι, νέομαι 450,8
νεύσω, νέω ἀ. 305,28
νεωρμένη I. νενεωμένη, νεόομαι 577,7,8
νεὼς A. ναὸς 266,8
νέῳ Νέα p. ναῶν, ναῦς 149,14
νέωσαι, νέω 535,21,22
νήασας 535,44
νήασαλ 536,40
νηνεμέμενον, νέω ἐμέομαι ἔνεμαι 445,31
νήπιος c. νὴ ἔπος 981,91
Νηρῆδες f. Νηρεΐδες 152,2
νῆσαι f. νήσαι, νήω 535,21
νήσω, νέω 305,29
νέῳ νηῶ p. ναῶν, ναῦς 149,14
νηῦς p. νεῦς ἢ ναῦς 142, 39
αἰ νηῦς p. νῆες, νεῦς νηὸς ibidem
νήφων, νήφω 433,41
Νὶν p. ἐ ἢ αὐτὸν 243,39
Νοᾶ f. νοάω, νοάω ῶ 446,29,30
νόεις νόεντος Æ. νοεὶς νοέντος, νόημι 231,38
νόηδι p. νόεδι 236,32
νόημι d. νοέω 231,29
νοῆσοῖ f. νοησόῃ, νοησόω ῶ 441,29
νοῖ f. νόοι, νόος νῦς 268,33
νοῖς f. νόοις ibid.
νομεύσῶ D. νομεύσω, νομεύω 397,15
νομεύω d. νομὴ 997,28
νομιῶ A. νομίσω, νομίζω 304,7
νοοθεὶς, νόαμι p. 589,17
νοοῦντες 589,17,18
Ϝ νόος, ὁ νῦς 274,8
νοέμμα, νόεομαι ἔνεμαι 444,41
νοπιθεὶς, νοῦζω 562,9
νῦ f. νόα ἢ νόει, νόος νῦς 268,30
νοῦτεύμθ', νυθετέομαι ἔνεμαι 444,8
τὸ νῶν f. νόον, νόος νῦς 268,31
νυνέχοντες, νυνέχω 434,6
νυνεχόντως d. 434,7
νυνεχῶς d. ibid.
νῦς f. νόος ἢ νόος 268,31
ἡ νῦσος I. νόσος 126,14
Νυγειὶς, νύσσομαι 485,19
τὸ νυκτὸς, ἡ νὺξ 275,5
νυμφοβοῆσα, νυμφόω 583,2
νύξας νύξασα, νύσσω 523, 16
νύξω 520,36
νύχθ' ἄλλῳ f. νύκτ' ἄλλῳ 365,6
Νῶ, ἐγὼ ἢ νῶϊ 239,39. & 244,2. & 268,32
νῶϊ p. νω, ἐγὼ 244,1
νῶϊν p. νῶν ibid.
νῶν, ἐγὼ 239,39.244,2
νῶσιν f. νοῆσιν, νοέω 362, 13
νώσατε f. νοήσατε ibid.
νώσεῦ p. ἐνοήσεῦ 362, 16
νώσω f. νοήσω 362,14
τὰ νῶτα, ὁ νῶτος ἀ. 275, 25
τὸ νῶτον p. ὁ νῶτος 275, 25

Ξ

Ξανθάνω, ξανθόομαι ἔνεμαι 448,18
ξανῶ, ξαίνω 544,43
ξεῖν p. ξεῖν 256,34
ξενιδεὶς, ξενίζω 562,10
ξεῖοθεὶς, ξέομαι 571,20
ξέσασα ἢ ξῆσασα, ξαίνω 967,52
ξηραναῖεν ξηραίνω 566,12
ξήρανσις d. 261,30
ξηρασία d. ibid.
ξυκκαδὸν A. συκκ. συλλαμβάνω ἀ. 505,28
ξυκκεξάμενοι A. συκκ. συλλέξομαι 519,44
ξυλοκοπῆσαι, -πέω 535, 18
ξύμβλητο A. σύμβλητο τὸ συμβεβλητο, συμβάλλομαι ἀ. 586,45
ξυμπισὼν A. συμπ. συμπίπτω ἀ. 507,27
ξυμποδισας A. συμπ. συμποδίζω 527,19
ξυμφέρων A. συμφ. συμφέρω 118,15. 434,25
ξυῶ A. στυῶ 249,22. 401,23
ξυωίαξα A. στωίαξα, συνάγνυμι ἀ. 334,39
ξυωσάξω A. στω. 583,27
ξυωίαξεν A. στω. ibid.
ξυωίδη A. στωίδη, συμφαίνω ἀ. 501,4
ξυωίνκα A. στωίνκα ἢ ἐστωῆκα, στωίνυμι 403, 44
ξυωίνκε Att. στωίνκε ἢ ἐστωῆκε 985,60
ξυωίνυσι A. στω. στώνυμι ἀ. 459,23
ξυώιστι A. στωίστι 459,8
ξυωλέξησεν A. στω. συλλέξομαι 342,41
ξυωπίσσον A. στω. συμπίπτω ἀ. 507,16
ξυώς A. στώς, στωίνυμι 401,23
ξυωστήκατε A. στω. συνίστημι 595,28
ξυωστηκὼς A. στω. 595, 20
ξυωφέστεῦ A. στωφέστεῦ, στωφέομαι 465,33
ξυωῦλθον A. στω. στωίεργμαι ἀ. 502,40
ξυωῶ A. στωῶ, στωίνυμι 401,21
ξυωΐῆ A. στωΐῆ ἢ στωίῃ 321,26
ξυωῦνκα A. στωῦνκα 401, 21
ξυωίνυμι A. στωίνυμι ibid.
ξυωίσιν A. στωίσιεν 321, 27
ξυώτισιν A. στωίσιν, σύνειμι 469,38
ξυώϊσθι 459,10
ξυώσιος A. στω. 401, 24
ξυωοίσῃ A. στωοίσῃ, συμφέρω ἀ. 607,44
ξυωοισῦ A. στω. 608,6
ξυωωμολογήσαμθ Att. στω. στωομολογέω 534, 30
ξυώωσε I. ἐξυώωσε, ξυώω 537,32
ξυσθοῖς, ξύομαι 581,24
ξυστὸς A. συστὸς, στωίνυμι 446,17

O

Ὁ p. ὃς 246,21
Ὀγδόα D. ὀγδόη 251,26
ὀγδοεῦ d. 254,42
ὀγδοὰς d. 254,37
ἡ ὀγδόη, ὁ ὄγδο 250, 27
ὀγδόκοντα I. ὀγδήκοντα 254,29
ὅγε c. ὁ γὲ 245,38
ὀγκοῖ f. ὀγκόῃ, ὀγκόω ῶ 441,30
ὀγκολογῆσαι, -λέω 535,25
ὀγκύμθ', ὀγκόομαι ἔνεμαι 445,12
ὀγκωσόμεθα 537,28
ὀδὰξαλθ', ὀδάσσομαι 523,27,30
ὅδε c. ὁ δὲ 245,38. & 246,2. & 248,5
τὸ ὀδηγῆσαι, -γέω 535,41
ὁδηγῆση 534,41
ὁδὶ A. ὅδε 246,2
ὁδμὴ D. ὀσμὴ 387,44
ὀδοντωμένον I. ὠδ. ὀδοντόομαι 577,11
ὀδύρεο I. ὄδυρε, ὀδύρομαι 439,1
ὀδύσσαν I. ὠδύσσαν, ὀδύζομαι 527,28
ὀδυσσάμθ' p. ὀδυσσέμθ', ὀδύζομαι 530,8
τὼ ὀδὼ ἀ. τὰ ὁδὼ, ἡ ὁδὸς 273,35
ὄδωδα A. ὤδα, ὀζω 300, 31
ὀδωδέναι A. ὀδέναι ibid.
ὀδωδὼς A. ὠδὼς 300,30
ὀδωδὼς A. ὀδὼς 300,32
Οἱ p. οἵ, οἷς & οἳ ὲ 1001, 34
οἳ 240,2
οἷα d. αἵ 968,85
οἷα δὴ γυνὴ quid ibid.
οἰγήσομαι, οἰγνύμι 489, 12
οἶδα, εἴδω 377,30
οἴδαμθ' εἴδατε οἴδασι 378,12
οἰδάνομαι d. οἰδέω 337,1
οἶδε, εἴδω 378,12
οἰδήσω, οἰδίσκω ἀ. ἢ οἰδέω 349,11
Οἰδιπόδης d. Οἰδίττας ὁδος 274,12
οἰδίσκω d. οἰδέω 349,10
οἴεαι I. οἴῃ ἢ αἰῇ, οἴομαι οἶμαι ἀ. 307,1
οἴῃ I. οἴη 306,34
οἰηθῶσι 393,28
οἰήσομαι 393,2
εἴκα ας ε, εἴκω 298,14

Universidad de Deusto
Biblioteca

οἴκαδε d. οἶκος 971,17
οἰκειούμενος, οἰκειόομαι ῶμαι 445,12
οἴκεντι Æ. οἰκεῖσι, οἴκημι 236,15
οἰκεομένη, οἰκέομαι 444,32
οἰκέτης d. οἶκος 265,19
οἰκημένη I. ᾠκημένη, οἰκέομαι 572,42
οἰκῆσαι, οἰκέω 535,24
οἴκηται I. ᾤκηται 572,18
οἰκίσαι, οἰκίζω 527,12
οἰκισθέντες 562,20
οἰκιῶ A. -ίσω, -ίζω 525,35
οἰκονομέω d. οἰκονόμος 216,18
οἰκουμένη, οἰκέομαι ῶμαι 444,32
οἰκοφθορήθησαν I. ᾠκοφθ. οἰκοφθορέομαι 575,15
οἰκοφθορημένος I. ᾠκοφθορημένος 572,42
οἰκτιῶ I. -ίσω, -ίζω 305,15
οἰκτροχοῦντες, οἰτροχοέω ῶ 442,33
οἶμαι f. οἴομαι 391,1
οἴμωζον ἀ. ᾤμωζον, οἰμώζω 289,31
οἰμώξειαν 524,10
οἰμώξομαι οἰμώξῃ οἰμώξεται 289,32
Οἰνόμεως A. Οἰνόμαος 267,30
οἰνόμελι c. οἶνος μέλι 133,29
οἰνοσηλεύσαντες, οἰνοσηλεύω 542,4
οἰνοχοέω I. οἰνοχόος c. οἶνος χέω 983,33
οἰνωθὲν, οἰνόομαι 580,19
οἰνωθέντες ibid.
οἰνωμένοι 577,12
οἰνωμένος ibid.
οἴξω, οἴγω 299,15
οἶο I. οὗ, ὅς 244,15
οἴομαι p. οἴομαι οἶμαι 393,26
οἰόμενος, οἴομαι τὸ οἶμαι ibidem
οἰονεῖς, οἰόνω 547,7
οἷοστε, οἷος 393,16
οἴου, οἴομαι τὸ οἶμαι 435,16
οἷς οἷος οἷι οἷν f. ὅις ὅιος ὅιι ὅιν 272,13
οἴσατο p. ᾠήσατο, οἴομαι ἢ οἶμαι 393,24
οἰσάτω, οἴω τὸ φέρω 333,19
οἶσε, οἰσέτω, οἴσω τὸ φέρω 332,24
οἰσῇ Dor. οἴσῃ, φέρω ἀ. 413,17
οἶσθα f. οἰδασθα Æ. οἶδας, εἴδω 393,3
οἰσθήσομαι, φέρομαι ἀ. 413,22
οἴσομαι 413,18
οἶσον, οἴω ἢ οἴσω τὸ φέρω 332,23. 333,19
οἰσοῦμαι D. οἴσομαι, φέρω ἀ. 413,17
οἰσσάμενος p. οἴομαι τὸ οἶμαι 393,25
οἴσσατο ibid.
οἰστέον d. φέρω ἀ. 413,20
οἰστρηθεὶς, οἰστρέομαι 575,29
οἰστρηθέντες 575,30
οἰστρηλατούμενος, οἰστρηλατέομαι ῶμαι 444,9
οἰστρήσας, οἰστρέω 535,42
οἴσω οἴσεις οἴσει, φέρω ἀ. 329,35. & 412,36
οἰσῶ D. οἴσω 989,46
οἰχήσομαι, οἴχομαι ἀ. 352,31
οἰχθεὶς, οἴχομαι 552,40
οἰχοίατο I. οἴχοιντο, οἴχομαι 352,43
οἰχόμενος, οἴχομαι 435,31
οἰχόμην I. ᾠχόμην 489,8
οἴχοντο I. ᾤχοντο 352,42
οἴχου I. ᾤχου 489,8
οἴχωκα ἢ ᾤχωκα p. ᾤχηκα 352,34
οἰχώκεε I. ᾠχήκει 352,35
οἰώθην, οἰόομαι 289,2
Ὀκείλαντες, ὀκέλλω 543,31
ὀκλάσασα, ὀκλάζω 527,23
ὀκνήσῃς ὀκνέω 534,41
ὀκρυόοντο Ion. ᾠκρυοῦντο, ὀκρυόομαι ῶμαι 466,7
ὀκτάκις d. ὀκτὼ 249,7
ὀκταπλάσιος d. 254,35
ὀκταπλοῦς d. 254,32
Ὄλεθε I. ὤλ. ὀλέθω 486,19
ὀλεῖται, ὀλλύω ἀ. 601,26
ὄλεκον I. ὤλεκον, ὀλέκω 465,7
ὀλέκοντο I. ὠλέκ. 466,10
ὀλέσθαι, ὀλλύω ἀ. 506,3
ὀλέσσομαι ὀλέσσῃ p. ὀλέσομαι ὀλέσῃ 601,29
ὀλῇ 601,25
ὄλῃαι I. ὄλῃ 395,18
ὀλιγάκις d. ὀλίγος 249,8
ὀλιγαρχούμενοι, ὀλιγαρχέομαι ῶμαι 444,27
ὀλιγίστατος d. ὀλίγος 257,16
ὀλίγιστος d. ibid.
ὀλισθεῖν, ὀλισθέω 489,32
ὀλισθῆσαι 535,24
ὀλισθήσας 535,42
ὀλισθὼν 489,35
ὄλλῃαι I. ὄλλῃ, ὄλλομαι τὸ ὄλλυμαι 395,19
ὀλοίατο I. ὄλοιντο 395,17
ὀλοίμην ὄλοιο ὄλοιτο 395,16

ὄλοντο

ὄλοντο I. ὤλοντο ibid.
ὀλοῦμαι ὀλῇ ὀλεῖται 601,25
ὀλοφυρθεὶς, ὀλοφύρομαι 566,31
τὰ Ὀλύμπια & ἡ Ὀλυμπία quid 998,1
Ὀλυμπιονίκης c. Ὀλύμπιανίκη ibid.
Ὀλύμπιος d. Ὄλυμπος 986,85
ὄλωλα Att. ὦλα, ὀλλύω 395,14
ὀλώλεκα A. ὤλεκα 601,36
Ὀμεῖ A. ὀμῇ, ὄμνυμι ἀ. 394,4
ὀμειρόμενοι, ὀμείρομαι 435,43,44
ὀμεῖσθαι, ὄμνυμι ἀ. 506,1
ὀμεῖται ibid.
ὁμῇ quid 246,15. 248,4
ὀμῇ, ὄμνυμι ἀ. 394,4
ὀμματῶσαι, ὀμματόω 538,26
ὄμνυ f. ὄμνυθι, ὄμνυμι 393,39
ὀμνύναι 394,1
ὀμνύντες ibid.
ὄμνυς 393,37
ὀμνὺς ὀμνύντος 394,2
ὄμνυσι 393,37
ὁμοιοῖ f. ὁμοιόει, ὁμοιόω ῶ ῶ 441,30
ὁμολογηθεὶς, ὁμολογέομαι 575,30
ὁμολογούμενος 444,9
ὁμολογουμένως d. 444,10
ὁμορξάμενος, ὁμόργνυμι ἀ. 335,33
ὁμορξαμένω d. ibid.
ὁμόρξω 335,37
ὀμόσω, ὄμνυμι ἀ. 393,13
ὀμοῦμαι ὀμῇ ὀμεῖται 394,4
ὁμωθῆναι f. ὁμοιωθῆναι ὁμοιόομαι 374,13
ὀμώμοκα ας ε A. ὤμοκα, ὄμνυμι ἀ. 393,14. & 394,15
ὀμωμοκότες A. ὠμοκότες 602,2
ὂν ὄντος, εἰμὶ ἀ. 316,12
ὄντε Δ/ὰ f. Δ/ὰ ὄντε ἢ Δ/ὰ τε ὄν, δηλονότι τρόπον 978,8
ὀνάμην αιο αιτο f. ὀνησάμην αιο αιτο, ὀνάω ἢ ὄνημι 365,10
ὀνάμενος f. ὀνησάμενος 367,9
ὀνασεῖ D. ὀνήσει 397,16
ὄνασθαι f. ὀνήσασθαι 366,44 & 367,8
τοῦ ὀνείατος, τὸ ὄνειαρ ἀ. 275,22
ὀνειδίζω d. τὸ ὄνειδος 966,36
ὀνειδιῶ A. ὀνειδίσω, ὀνειδίζω 305,15
ὁ ὄνειδος ἀ. τὸ ὄνειδος 281,16
ὄνημαι p. ὄναμαι, ὄνημι τὸ ὀνάω 233,15
ὀνήσεαι I. ὀνήσῃ 366,40
ὀνήσεσθε 532,14
ὀνησόμεθα 532,11
ὀνίνανται, ὀνίναμαι 232,33
ὀνίναντο I. ὠνίναντο 232,34
ὀνίνημι p. ὄνημι d. ὀνάω 232,32. & 326,26
ὀνίνησι, ὀνίνημι 232,32
ὀνοματοποιέω ῶ c. ὀνομαάτος & ποιέω ῶ 339,29
ὀνόμηνε ἢ ὀνόμηνε I. ὠνόμ. ὀνομαίνω 546,5,38
ὄνπερ c. ὃν πὲρ 247,44
τὰ ὄντα, εἰμὶ ἀ. 460,2
ὄντινα, ὅστις οὗτινος 246,5
τὸ Ὀξέα, ὁ ὀξὺς έος 149,6
ὦ ὀξὺ, ὁ ὀξὺς 150,2
ὀξὺ f. ὀξέως 249,2
ὀξυθυμηθεὶς, ὀξυθυμέομαι 575,31
ὀξύμελι c. ὀξὺς μέλι 133,29
Ὄπασα I. ὤπασα, ὀπάζω 525,43
ὄπασε I. ὤπασε ibid.
ὀπασθεὶς 562,11
ὅπερ τὸ ὃ c. ὃ πὲρ 246,8
ὄπισθα Æ. ὄπισθεν 187,5
ὀπίστατος d. ὄπισθεν 260,43
ὀπίστερος d. ibid.
Ὀποῦς f. Ὀπόεις 143,36
ὄππατα Æ. ὄμματα, ὄμμα ατος 120,23
ὄππη ἢ ὄππη Æol. ὄπη 120,13
ὀπτανόμενος, ὀπτάνομαι 435,31
ὀπτηθεὶς, ὀπτάομαι 570,36
ὀπτημένος I. ὠπτ. 569,35
ὀπτῆσαι, ὀπτάω 532,42
ὀπτήσας 533,8
Optim⁹ d. opto 260,1
ὀπτόμενος 490,13
ὀπτῷτο f. ὀπτάοιτο 447,27
ὀπυίεμεν I. ὀπυίειν, ὀπυίω 438,14
ὄπωπα A. ὦπα, ὁράω ἀ. 515,15
ὀπώπη A. ὤπει 515,18
ὀπωπότες A. ὠπότες ib.
ὀπωριεῖ A. ὀπωρίσει, ὀπωρίζω 525,37
ὀπωριεῦντες D. ὀπωριοῦντες Att. ὀπωρίσοντες 525,40
Ὁραθεὶς, ὁράομαι 568,22

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὁραθῇ 568,19
ὁρᾶτο I. ὡρᾶτο 468,26
ὀργάνεις, ὀργαίνω 545,23
ὀργάσασθαι, ὀργάζομαι 528,15
ὀργίζομαι d. ὀργὴ 981,21
ὀργίσας, ὀργίζω 527,20
ὀργισθεὶς 981,21
ὀργισθῇς 561,36
ὁρέει I. ὁρᾷ, ὁρέω τὸ ὁράω ῶ 437,34
ὄρεξαι, ὀρέγνυμι ἀ. 335,37
ὀρέξαι 335,35
ὀρεξάσθω ibid.
ὀρέξατο I. ὠρέξ. 335,36
ὀρεξόμενος 335,38
ὀρέοντο I. ὠρεῦντο, ὀρέομαι 466,11
ὀρέχθει p. ὠρέχθεε, ὀρεχθέω ῶ 468,15
ὁρέω ὁρέεις, ὁρέει I. ὁρῶ ᾷς ᾷ 437,33
ὁρέων I. ὁράων ῶν ibid.
ὄρηαι I. ὄρῃ, ὄρομαι 233,11
ὄρημαι A. ὄραμαι, ὄρημι τὸ ὁράω ibid.
ὀρῆς Dor. ὁρᾷς, ὁράω ῶ 450,28
ὄρθαι ὄρομαι 566,20
ὀρθούμενος ὀρθουμένη ὀρθούμενον, ὀρθόομαι ὀρθοῦμαι 449,13
ὀρθοιᾶ A. -ίσω, -ίζω 305,16
ὀρθωθῇ, ὀρθόομαι 579,27
ὁρίσατο I. ὡρίσατο, ὁρίζομαι 527,28
ὁριῶ Att. ὁρίσω, ὁρίζω 305,17
ὅρμασται p. ἅρμασται ἢ ἥρμασται, ἁρμόζω 558,11
ὁρμέοντο I. ὡρμεῦντο ἢ ὡρμῶντο, ὁρμέομαι τὸ ὁρμάομαι 468,15
ὁρμηθεὶς ὁρμηθεῖσα, ὁρμάω 570,40
ὄρνυθι, ὄρνυμι 452,39
ὄρνυμι d. ὄρω 363,26
ὀρογυῖα I. ὠρογυῖα, ὀρέγνυμι ἀ. 335,40
ὄροντο I. ὤρ. ὄρομαι 466,14
ὄρουσαν I. ὤρ. ὀρύω 542,9
ὄρουσε I. ὤρουσε 542,8
ὁρόω p. ὁρῶ, ὁράω ὁρῶ 220,32
ὁρόων p. ὁρῶν 451,33
ὁρόωτε p. ὁράοιτε ὁρῶτε 220,33
ὄρσατε Æ. ὄρατε 542,22
ὄρσεο I. ὄρσου, ὄρσομαι d. ὄρω 332,26
ὄρσης Æ. ὄρῃς, ὄρω 542,22
ὄρσω Æ. ὀρῶ 332,20
ὄρσωμεν Æ. ὄρωμεν 542,22
ὀρυγῇ, ὀρύσσομαι 485,35
ὀρύξας, ὀρύσσω 523,17
ὀρύττω A. ὀρύσσω 157,19
ὀρύχατο I. ὀρυγμένοι ἦσαν 554,34
ὁρῷεν f. ὁράοιεν, ὁράω ῶ 446,39
ὁρώην A. ὁρῷμι 219,35
ὁρῶντο I. ὡρῶντο 468,28
ὄρωρα ας ε A. ὤρα, ὄρω 566,25
ὀρωρέχατο p. ὠρεγμένοι ἦσαν, ὀρέγνυμι ἀ. 335,45
ὀρώρῃ A. ὤρῃ, ὄρω 566,25
ὄρωρον p. ὦρον 487,21
ὀρώρυχα A. ὤρυχα, ὀρύσσω 300,21
Ὃς τὸ αὐτὸς καὶ οὗτος 244,8. & 246,37
ὀσμησάμενοι, ὀσμέομαι 537,8
ὅσος Æ. ὁ σὸς 244.21
ὅσπερ τὸ ὃς c. ὃς ὥστε 246,8
τὼ ὄσσε, ὁ ἢ τὸ ὄσσος 273,15
ὄσσετο Æ. ὤπτετο, ὄσσομαι τὸ ὄπτομαι τὸ ὁράω 436,45
τοῖς ὄσσοις, ὁ ὄσσος 273,17
ὀσσόμενος Æol. ὀπτόμ. 436,44
ὅσσον Æ. ὅσον 120,12
ὀστέοφι p. ὀστέον 123,39
ὅστις οὗτινος c. ὃς οὗ, & τὶς τινὸς 246,4
ὀστὼ f. ὀστέω 269,3
ὀσφρανθεὶς, ὀσφραίνομαι 566,11
ὀσφρανθῆναι 566,5
ὀσφρήσεται, ὀσφράομαι τὸ ὀσφραίνομαι 374,22
ὀσφρόμενος 374,20
Ὁτεο I. ὅτου ἢ οὗτινος, ὅστις ἢ ὅ, τι 246,35
ὁτέοισι I. ὅτοις ἢ οἷσι 247,34
ὅτου D. ὅτου ἢ οὗτινος ib.
ὅτεῳ I. ὅτῳ ἢ ᾧτινι 247,33
ὅτεων I. ὅτων ἢ ᾧντινων ibidem
ὅ, τι τὸ ὃ c. ὃ τὶ 246,5
ὀτλήσας, ὀτλέω 545,32
ὀτλήσοντες 533,40
ὅτου A. οὗτινος, ὅστις ἢ ὅ, τι 247,32
ὅττεο Æ. ὅτου ἢ οὗτινος ib.
ὅττι A. ὅτι 120,12
ὅτῳ A. ᾧτινι 247,32
Οὗ, ὃς ἢ ἵημι 240,2. 245,28,30. 320,20
τὸ οὐδὲν p. οὐδὲν, ὁ οὐδεὶς 143,27
ἢ οὐδεμία, ὁ οὐδεὶς 143,18
οὐκ οὐδὲν quid 966,27
οὐδένας, οὐδεὶς ἑνὸς 253,24

οὐδένες ibid.
οὐθεὶς Æ. οὐδεὶς 143,27
οὐθὲν Æ. οὐδὲν 143,28. & 393,15
οὖλε, οὖλε 433,30
οὐλόμενος c. οὖλον μένος 983,43
οὔλων, οὔλω 433,42
οὑμὸς f. ὁ ἐμὸς 314,1
οὐπίτριπτος f. ὁ ἐπίτριπτος ibid.
Οὐρανίαφι p. Οὐρανία 122,20
οὐρανόθε d. οὐρανὸς 248,30
οὐρανόθεν d. ibid.
οὐρανόθι d. 248,28
οὐρανόνδε d. 248,33
οὐρανόσε d. ibid.
οὐρανόσθεν pro οὐρανόθεν, corruptum est
οὐρῆσαι, οὐρέω 535,25
οὐρησόμενος 533,43
οὖσα οὔσης, εἰμὶ ἀ. 316,12
οὐσία d. οὖσι, ὢν ὄντος 265,1
οὖτα f. οὔτασε, οὐτάζω 526,15
οὐτάμεν I. οὐτάναι, οὔτημι τὸ οὐτάω ἢ οὐτάσκω ἢ οὐτάζω 232,18
οὐτάμεναι D. οὐτάναι ib.
οὐτάμενος 232,19
οὔτασε, οὐτάζω 526,15
οὗτινος, ὅστις ἢ ὅ, τι 246,4
οὔτις c. οὐ τὶς 979,39
οὐτοσὶ A. οὗτος 240,23
οὐχ ex οὐχὶ 9,6
Ὀφειλέτης d. ὀφείλω ἀ. 958,23
ὀφείλημα d. 958,21
ὀφειλήσω 304,13. & 393,17
ὄφελε I. ὤφελε 394,28
ὄφελες I. ὤφελες ibid.
ὀφέλλειε Æ. ὀφεῖλαι ἢ ὀφείλειε 543,23
ὄφελον I. ὤφελον 394,29
τῶν ὄφεων A. ὀφίων, ὄφις ὄφιος 154,22
τοῖν ὄφεων A. ὀφίοιν ib.
ὄφεως A. ὄφιος 154,21
ὀφθεὶς, ὄπτομαι τὸ ὁράω 603,33
ὀφθέωσι I. ὀφθῶσι 602,32
ὀφθῇ 602,31
ὀφθῆναι 602,32
ὀφθήσομαι 418,37
ὀφθησόμενος ibid. & 420,38
ὠ ὄφι, ὁ ὄφις ιος 154,13. & 143,37
τὴν ὄφιν 154,13. & 148,37
ὄφις f. ὄφιες ἢ ὄφιας 152,37. & 154,14
ὀφλάνω d. ὀφλέω 394,22
ὀφλεῖν, ὄφλω τὸ ὀφείλω 394,25
ὀφλήσω 393,18
ὄφλοιμι 394,25
ὄφλω f. ὀφείλω 393,18
ὀφλὼν ὄντος 394,25
Ὀχθήσας, ὀχθέω 535,43
ὀχλεῦνται D. ὀχλοῦνται, ὀχλέομαι οὖμαι 220,11
Ὄψει A. ὄψῃ, ὄπτομαι τὸ ὁράω 306,34
ὀψείω d. 359,32
ὀψιέστερος d. ὄψιος 257,40 (40
ὀψίτερος d. ὄψιος 257,
ὄψομαι d. ὄπτομαι τὸ ὁράω 306,34
ὀψόμενος 602,23
ὀψοφαγίστατος d. ὀψοφάγος 257,18

Π

Πᾶ τοῦ, ὁ πᾶς 266,36
παγεὶς, πηγνύω ἀ. 335,27
παγήσομαι 506,45
παγῶ παγῇς παγῇ 335,26
παγῶμεν 335,27
παθέειν I. παθεῖν, πάσχω ἀ. 396,18
παθέω d. ἔπαθον, πάσχω 396,19
πάθοιμι πάθοις πάθοι, πάσχω ἀ. 396,15
πάθοιτε 396,16
πάθομεν p. πάθωμεν ἀ. 396,17
πάθω πάθῃς πάθῃ 396,16
παθὼν 396,18. 960,62
ὦ παῖ f. πάι, ὁ παῖς παῖς 149,31
παιδαγωγέω d. παιδαγωγὸς 291,38
παιδίσκη d. 264,30
παιδοποιέομαι c. παῖς παιδὸς & ποιέομαι 297,4
παιήσομαι, παιέομαι τὸ παίομαι 533,42
παίξω, παίζω 398,45
παῖς παιδὸς f. πάις παίδος 270,9
παῖσαι, παίζω 399,3
παίσω A. παίξω 399,2
παιχθεὶς 399,1
παιχθήσεται ibid.
πακτῶσαι, πακτόω 538,27
ὦ Παλαῖμον, ὁ Παλαίμων 268,7
παλαιούμενος, παλαιόομαι οὖμαι 445,15
παλαιουργούμενος, παλαιουργέομαι οὖμαι 444,11
παλαίτατοι d. παλαιὸς 260,39

Universidad de Deusto Biblioteca

παλαίτατος d. ibid.
παλαίτερος d. 260,38
παλαιωθεὶς, παλαιόω 580,11
παλαιωθήσονται 580,22
παλήσειε, παλάω 532,37
παλιμπλαγχθεὶς, παλιμπλάζω ἀ. 603,35
παλιπυτεῖ, παλιπυτέω ῶ 446,11
παλιπυτεῖ, -τέω ῶ ibid.
πάλτο p. ἐπέπαλτο, πάλλομαι 301,29
παμφαίνῃσι I. παμφαίνῃ, παμφαίνω 438,9
τὴν παμφανόωντα p. παμφανῶντα, παμφανάω ῶ 452,1
παμφανόωσα 452,12
ὁ καὶ ἡ πάμφιλος c. πᾶν φίλος 250,30. 251,35
τὸ πᾶν, ὁ πᾶς ἡ πᾶσα 251,3
πανοικὶ d. πάνοικος c. πᾶν οἶκος 248,35
πανουργέω d. πανοῦργος 291,42
πανοῦργος c. πᾶν ἔργον 973,105
πανστρατὶ d. πάνστρατος 248,36
πανστρατιᾷ ibid.
πανστρατιῇ ibid.
πανταχῇ d. πᾶς παντὸς 248,29
πανταχοῦ d. 248,28
πάντοθι d. ibid.
παντοκράτωρ c. παῦ παντὸς & κρατέω 959,49
πάνυ σφόδρα quid 973,85
τοῦ πάππα D. πάππου, ὁ πάππας 266,36
Πάρα p. πάρεστι 249,31
παραβαθεὶς, παραβαίνω ἀ. 586,23
παραβαλέσθαι, παραβάλλω 483,33
παραβᾶς, -αίνω ἀ. 501,32
παραβεβάσθαι 586,20
παραβεβασμένος 586,21
παραβεβλημένος, παραβάλλομαι ἀ. 586,34
παραβληθῆναι 587,5
παραβοῶσι, -οάω ῶ 446,34
παραβυσθεὶς, -ύω 581,24
παράβυσον 540,37
παραγάγῃς, παράγω ἀ. 499,34
παραγαγὼν 499,38
παραγγείλατε, παραγγέλλω 543,22
παραγέγονα, παραγίνομαι ἀ. 514,28
παραγεγραμμένος, παραγράφομαι 549,30
τὰ παραγενηθέντα, παγίνομαι ἀ. 587,45
παραγενόμενος 502,8
παραγμένον I. παρηγμένον, παράγομαι 552,23
παραγνῶναι, παραγινώσκω ἀ. 502,16
παραγυμνούμενον, παραγυμνόομαι οῦμαι 445,31
παραδεδέγμεθα, παραδέχομαι 553,17
παραδεδεγμένος 553,19
παραδεδομένος, παραδίδωμι 589,11
παραδέδυκε, -δύω 580,25
παραδεδωκὼς, παραδίδωμι 589,9
παραδέχθη, παραδέχομαι 553,30
παραδιδόασι I. παραδιδοῦσι, -δίδωμι 457,42
παραδιεζευγμένον, παραδιαζεύγνυμι ἀ. 592,24
παραδοῦναι, παραδίδωμι ἀ. 497,13
παραδοὺς 497,17
παραδραθέειν I. παραδραθεῖν ἢ παραδαρθεῖν, παραδαρθάνω ἀ. 502,27
παραδραμεῖν, παρατρέχω ἀ. 509,2
παραδράμη 508,40
παραδραμὼν 509,5
παραδῷ, παραδίδωμι 497,9
παραζεύξας, παραζεύγνυμι ἀ. 592,18
παραζηλοῦ f. παραζηλόω παραζηλόομαι οῦμαι 443,36
παραζῆν D. παραζᾶν, παραζάω ῶ 232,14
παραθείμην, παρατίθημι 493,15
παραθεῖναι 491,45
παραθεῖτο 493,17
παραθέμενοι 494,14
παραθέντες 492,25
παραθέντων A. παραθέτωσαν ibid.
παράθες 491,30
παράθεσαν I. παρέθεσαν 408,24
παραθέσθαι 493,43
παραθήσομεν 605,33
παραθῆται ἢ παράθηται 493,38
παραθρέξας, παρατρέχω ἀ. 607,17
παραθῶμεν, παρατίθημι 491,40
παραὶ p. παρὰ 995,97
παραιβάτης p. παραβάτης d. παραβαίνω ἀ. ib.
παραιβάτης p. παραβάτης d. παραβάτης ibid.

παραί

παραίνυσθαι, παραίνυμαι 453,9
παραίξειε, -αίσσω 522,16
παραίσσεσκον p. παρήϊσσον 467,2
παραιτούμενος, παραιτέομαι οῦμαι 444,11
παρακάθημένος, παρακάθημαι 463,13
παρακαλοῦντες, παρακαλέω ῶ 442,34
παρακαταθέμενος 494,7
παρακαταθέσθαι, παρακατατίθημι 493,43
παρακαταστήσας, παρακαθίστημι 594,32
παρακαταχρῆται D. & A. παρακαταχρᾶται, παρακαταχράομαι ῶμαι 450,33
παρακατέστησε, παρακαθίστημι 594,12
παρακάτθετο p. παρακατάθετο ἢ παρακατέθετο, παρακατατίθημι 492,37
παρακείμενος, παράκειμαι 463,32
παρακεκινδυνευμένος, παρακινδυνεύομαι 582,35
παρακεκλημένος 597,28
παρακέκληται, παρακαλέομαι ἀ. 597,27
παρακεκλιμένος, παρακλίνομαι 563,21
παρακέκλιται 563,19
παρακεκομμένος, παρακόπτομαι 550,13
παρακεκριμένος, παρακρίνομαι 563,23
παρακεκρόαται I. παρακεκρουσμένοι εἰσὶ, παρακρούομαι 583,10
παρακέκρουται 583,8
παρακέκρουται 583,9
παρακληθεὶς παρακληθεῖσα, παρακαλέομαι ἀ. 597,34
παρακοιμηθῆναι, παρακοιμάομαι 570,29
παράκοιτις d. παράκοιτης 251,23
παρακούω c. παρὰ ἀκούω 172,4
παρακρουσθεὶς, παρακρούω 583,13
παρακρουσθῆναι 583,12
παρακτῶσαι, -κτόω 538,27
παραλέλειπται, παραλείπομαι 549,15
παραλελυμένος, παραλύομαι 581,15
παραμείνατε, παραμένω 544,26
παραμέμβλωκε p. παραμεμόληκε, παραμολέω 400,40. 599,16
παραμέμνημαι, παραμιμνήσκω ἀ. 599,43
παραμιγεὶς, παραμίγνυμι ἀ. 335,17
παραμίξας 599,24
παραμυθησαίμην, παραμυθέομαι 536,41
παρανάγνωθι, παραναγινώσκω ἀ. 502,14
παρανάλωσε I. παρανήλ. ἢ παρηνάλ. παραναλίσκω ἀ. 585,12
παρανεγνωσμένος, παραναγινώσκω ἀ. 588,10
παρανομηθεῖσα, παρανομέομαι 575,37
παράξας D. παρήξας, παρήκω 520,9
παραπείσας, παραπείθω 525,23
παραπέπηγα, παραπηγνύω ἀ. 515,25
παραπεπήγασι ibid.
παραπεπληγμένος, παραπλήττομαι 554,24
παραπέπλωκε, παραπλώζω ἢ παραπλώω ἢ παραπίπλωμι 558,2
παραπεπτωκὼς, παραπίπτω ἀ. 603,24
παραπεσεῖν 507,21
παραπλάγξομαι, παραπλάζομαι ἀ. 603,29
παραπλακεὶς, παραπλέκομαι 480,3
παραπλεύσας, παραπλέω ἀ. 603,44
παραπλεύσομαι 603,38
παραποδισθείη, παραποδίζω 561,35
παραπολέλαυκε, παραπολαύω 581,43
παραπολλύμενος, παραπόλλυμαι 453,11
παραπτάμενος, παρίπταμαι 504,45
παραπτῆναι 504,39
παραῤῥαγεὶς, παραῤῥήγνυμι ἀ. 508,18
παραῤῥυεὶς -ῥέω ἀ. 508,4
παραῤῥυῇ 507,43
παραῤῥυῶμεν 400,4
παρασεσημασμένος A. παρασεσημαμμένος, παρασημαίνομαι 565,29
παρασιωπήσῃς, παρασιωπάω 532,39
παρασπονδήσας, παρασπονδέω 535,43
παραστὰς, παρίστημι 496,14
παραστῇ 495,36
παραστῆναι 495,45
παραστῆσαι 594,24
παραστήσαιμι 594,17

Universidad de Deusto Biblioteca

παραστησάμενος 594,1
παραστήσας 594,31
παραστήσασθαι 594,8
παραστήσῃ 594,20
παράστησον 594,16
παραστησάμεθα 594,42
παραστήτω 495,29
παραστρατηγοῦντες, παραστρατηγέω 442,32
παρασυρεῖσα παρασυρείσης, παρασύρομαι 485,41
παρασυρῆναι 485,37
παράσχασον, -σχάζω 526,17
πάρασχε, παρέχω ἀ. 503,37
παρασχεῖν 503,39
παρασχέμεν I. -σχεῖν ib.
παρασχόμενος 504,6
παρασχών 503,43
παρατασσάμενος, παρατάττομαι 523,35
παρατασχθεὶς 555,12
τὰ παρατεθέντα, παρατίθημι 606,29
παρατεθηγμένος, παραθήγομαι 552,12
παρατενεῖσθαι, παρατείνομαι 544,21
παρατέταται 564,1
παρατετάχατο I. παρατεταγμένοι ἦσαν, παρατάττομαι 554,37
παρατετραμμένος, παρατρέπομαι 549,18
παρατιθεῖ ἀ παρατίθησι, παρατίθημι 236,20
παρατιθεὶς 453,38
παρατιθέμενα 454,8
παρατιθέμενος 454,4
παρατιθέτω 408,31
παρατροχάσαι, παρατροχάζω 527,13
παρατυχὸν, παρατυγχάνω ἀ. 509,45
παραφανεὶς, παραφαίνομαι 479,22
παραφῆναι ἢ παραφῆναι, παραφαίνω 546,26,38
παράφηνον ἢ παράφηνον 546,18,38
παραφθαίη ἢ παραφθαίησι, παραφθάνω ἀ. 510,17
παραφθάσας p. παραφθάσας 609,39
παραφορήσασθαι, παραφορέομαι 537,4
παραφυλακτωρούμενοι, -ρέομαι οὖμαι 444,28
παραφωνήσας, -νέω 535,44
παραχεθεὶς, παραχέω ἀ. 610,24
παραχθεῖσαι, παράγω 552,44
παραχρησάμενος, παραχράομαι 533,31
παρβολάδην p. παραβολάδην 408,21
παρδήσομαι, πέρδομαι 480,10
παρεβάθην, παραβαίνω ἀ. 586,23
παρέβαλε, παραβάλλω 482,43
παρέβη, παραβαίνω ἀ. 501,1
παρεγγυῆσαι, -υάω 532,32
παρεγγύησε I. παρηγγύησε 338,20. & 342,7
παρεγγινόμην, παραγίνομαι ἀ. 502,1
παρεγγένοντο 502,3
παρεγκεῖ, -ήμαι 463,22
παρεγχυθεὶς, παρεγχέω ἀ. 610,23
παρεδόθης, παραδίδωμι 589,13
παρέδοσαν 497,4
παρέδραμε, παρατρέχω ἀ. 508,38
παρέδραμον 508,36
παρεδριόων p. παρεδριῶν παρεδριάω ὦ 451,34
παρεδύετο, παραδύομαι 485,43
παρέδαν, παράδυμι ἀ. 497,32
παρέζεο I. παρέζου, παρέζομαι 439,1
παρέζευξα, παραζεύγνυμι ἀ. 592,15
παρεζήλωσαν, παραζηλόω 537,41
παρεθεὶς, παρίημι 323,34
παρέθεντο, παρατίθημι 493,1
παρεθεωροῦντο, παραθεωρέομαι οὖμαι 475,44
παρέθεσαν, παρατίθημι 408,24
παρεθῇ, παρίημι 593,41
παρέθρισαν f. παρεθερίσαν, παραθερίζω 574,22
πάρει πάρειμι ἀ. 317,15
παρείατο I. παρεῖντο, παρέω ἀ. 344,35
παρείη, πάρειμι ἀ. 459,13
παρείην, παρίημι ἀ. 491,34
παρείθην ης η 323,29
παρεῖκα 321,32
παρεῖκε 593,19
παρείκει 593,21
παρείκῃ 593,20
παρείκοι ibid.
παρειληφὼς A. παραλεληφὼς, παραλαμβάνω ἀ. 598,21
παρεῖλκε, παρέλκω ἀ. 487,23

παρει

παρειλόμην, παραιρέω ἀ. 500,19
παρεῖλον παρεῖλες παρεῖλε 499,45
παρεῖμαι, παρίημι ἀ. 593,22
παρειμένος 593,33
παρεῖναι, πάρειμι ἀ. 318,11. 459,22
παρεῖνται, παρίημι ἀ. 593,26
παρείπῃ, παραγορεύω ἀ. 499,24
παρεῖπον 499,4
παρεῖρξαν, παρείργω 519,23
παρείρυσαν, παρερύω ἀ. 540,35
παρεὶς, παρίημι 492,14
παρεῖσαν poët. παρέσαν 491,24
παρεισενέγκαντες, παρεισφέρω ἀ. 608,32
παρεισενηνεγμένος 609,12
παρεισῆλθε, παρεισέρχομαι ἀ. 502,43
πάρεισι, πάρειμι ἀ. 459,6
παρεισιόντες, παρείσειμι ἀ. 461,22
παρεισοίσω, παρεισφέρω ἀ. 607,39
παρεισρυῇ, παρεισρέω ἀ. 507,44
παρεστήκεσαν A. -ήκεσαν, παρίστημι 596,16
παρεῖται, παρίημι ἀ. 593,25
παρεῖτο 593,37
παρεῖχε, παρέχω ἀ. 474,18
παρεκάλουν f. παρεκάλεον, παρακαλέω ὦ 475,45
παρεκβεβηκὼς, παρεκβαίνω ἀ. 596,16
παρεκδραμεῖν, παρεκτρέχω ἀ. 509,2
παρεκδὺς, παρέκδυμι 498,1
παρεκλήθη, παρακαλέομαι ἀ. 597,32
παρεκοιμήθη, παρακοιμάομαι 570,19
παρεκόπην, παρακόπτομαι 486,36
παρελέξατο, παραλέχομαι 520,25
παρελέσθαι, παραιρέομαι ἀ. 500,27
παρελεύσεαι I. -εύσῃ, παρέρχομαι ἀ. 591,32
παρελεύσομαι 591,33
παρελεύσονται 591,32
παρεληλυθέναι 514,41
παρελήφθην παρελήφθης παρελήφθη, παραλαμβάνω ἀ. 598,35
πάρελθε, παρέρχομαι ἀ. 503,3
παρελθεῖν 503,12
παρελθοῦσα 503,20
παρελθὼν 503,19
παρέλοιτο, παραιρέω ἀ. 500,24
παρελόμενος 500,31
παρελὼν 500,15
παρεμβαλοῦσι, παρεμβάλλω 587,9
παρεμβεβλημένον 586,42
παρέμεινε, παραμένω 544,24
παρέμμεναι p. παρεῖναι, πάρειμι 459,22
παρεμπέσῃ, παρεμπίπτω 507,19
παρενδιδόναι, παρενδίδωμι 457,45
παρενέβαλον, παρεμβάλλω 483,3
παρένεγκε, παραφέρω ἀ. 510,3
παρενεγκοῦσα 510,11
τῶν παρενεγκουσῶν ibid.
παρενεγκὼν ibid.
παρενεφύετο, παρεμφύομαι 485,44
παρενεχθεὶς, παραφέρω ἀ. 609,24
παρενήνεον, παρανηνέω 473,19
παρενήνοθε p. παρῆνθε, παρανθέω 469,32
παρένησαν, παρανέω 534,37
παρενθέμενος, παρεντίθημι 494,8
παρέννεπε, παραγορεύω ἀ. 499,7
παρενοχλούμενος, παρενοχλέομαι οὖμαι 444,12
παρέντες, παρίημι 492,28
παρέντων Æ. παρόντων, πάρειμι ἀ. 317,28
παρεξείποιμι, παρεξαγορεύω ἀ. 499,21
παρεξελάαν p. -λαῦν ἢ -λᾶν, -λάω ὦ τὸ παρεξελαύνω 451,9
παρεξεληλάκεε I. παρεξηληλάκει, παρεξελαύνω ἀ. 591,10
παρεξελθεῖν, παρεξέρχομαι ἀ. 503,13
παρεξελθὼν 503,20
παρεξενέοντο, παρεκνέομαι 476,21
παρεξερέουσα I. παρεξερεῦσα, παρεξαγορεύω 583,40
παρεξετάθης, παρεκτείνομαι 564,15
παρεξεῦρον, παρεξευρίσκω ἀ. 503,28

Universidad de Deusto
Biblioteca

παρεξήϊε, παρέξειμι ἀ. 590,18
παρεξῆκε, παρεξίημι 593,7
παρεξηυλημένος, παρεξαυλέομαι 574,12
παρεξίοιεν, παρέξειμι ἀ. 461,32
παρεξιὼν παρεξιόντος 461,17
παρέοικε, παρείκω ἀ. 298,14. & 299,2
παρεοικὼς ibid.
παρεὸν I. παρὸν, πάρειμι 459,41
παρεόντες I. παρόντες 459,33
παρέπεσε, παραπείθω 525,20
παρεπήξατο, παραπήγνυμι ἀ. 603,9
παρέπλαγξε, παραπλάζω ἀ. 603,31
παρεπλάγχθην 603,33
παρέπλει, παραπλέω 470,38
παρέπλευσαν, παραπλέω ἀ. 603,44
παρέπτην, παρίπτημι 504,38
παρεῤῥυηκέναι, παραῤῥέω ἀ. 604,11
τὸ παρεῤῥωγὸς, παραῤῥήγνυμι ἀ. 515,35
πάρες, παρίημι ἀ. 491,30
παρέσαν 491,13
παρέσεσθαι, πάρειμι ἀ. 589,38
παρεσκευάδατο I. παρεσκευασμένοι ἦσαν, παρασκευάζομαι 560,40
παρεσκευασμένος 560,12
παρεσμὲν, πάρειμι ἀ. 459,3
παρέσομαι 589,33
παρεσόμενος 589,40
παρέσπειρα, παρασπείρω 544,32
παρεσπονδημένος, παρασπονδέομαι 573,43
παρέσσεται p. παρέσεται ἢ παρέσται, πάρειμι ἀ. 589,33
παρέσται 589,34
παρεστάμεν I. παρεστάναι ἢ παριστάναι, παρίστημι 454,39
παρέστατε ἀ. παρίστ. 455,1
πάρεστε, πάρειμι ἀ. 459,5
παρεστεῶτα p. παρεστηκότα, παρίστημι 596,5
παρεστεῶτες p. παρεστηκότες ibid.
παρέστη 494,32
παρέστηκε 595,8
παρεστηκυῖα 595,18
παρεστηκὼς ibid.
παρέστης 494,26
παρέστησαν 495,24
παρεστήσαντο 594,38
παρεστήσατο 594,36
παρέστησε 594,12
πάρεστι, πάρειμι ἀ. 458,40
παρεστὼς A. παρεστηκὼς, παρίστημι 595,34
παρεστῶτες A. παρεστηκότες 595,37
παρέσφηλε, παρασφάλλω 542,41
παρέσχε, παρέχω ἀ. 503,34
παρέσχεθον, παρασχέθω τὸ παρέχω 475,42
παρεσχημένος, παρέχω ἀ. 592,6
παρέσχησαι ibid.
παρέσχον 503,32
παρετάθη, παρατείνομαι 564,15
παρέταξε, παρατάττω 521,40
πάρετε, παρίημι ἀ. 491,32
παρέτραγε, παρατρώγω ἀ. 478,37
παρέτρεσαν, παρατρέω 531,22
παρευρεθῇ, παρευρίσκομαι ἀ. 591,44
τὸ παρευρημένον 591,43
παρευρημένος 591,42
παρεφθέγθη, παραφθέγομαι 552,31
παρέφθορα, παραφθείρω 513,5
παρεφθερυῖα 513,7
παρεχέσκετο p. παρειχέτο παρέχομαι 467,33
παρέω I. παρῶ, πάρειμι 459,15
παρεὼν I. παρὼν 459,27
παρεωραμένος A. παρωρ. παρορόομαι 567,43
παρεωρᾶσθαι A. παρωρ. 567,31
παρεώσασθαι A. παρώσ. παρωθέω ἀ. 611,8
παρέωσι I. παρῶσι, πάρειμι ἀ. 459,16
παρεωσμένος A. παρωσ. παρωθέω ἀ. 611,12
παρῆ, παρίημι 491,38
παρηβήκατε, παρηβάω ἢ παρηβέω I. 568,41
παρηβήκεε I. -ήκει 572,10
παρηβηκὼς 568,44
παρηγγείλαμεν, παραγγέλλω 543,17
παρήγγειλε 543,16
παρηγγύησε, παρεγγυάω 532,32

παρη

παρηγγύων f. παρηγγύαον παρεγγυάω ῶ 473,27
παρῆγε, παράγω 486,45
παρηγμένον 552,22
παρηγορέατο I. παρηγόρηται, παραγορέομαι 574,49
παρῄει, πάρειμι ἀ. 590,36
παρηέρθη, παραείρομαι 566,37
παρήϊε, πάρειμι ἀ. 590,18
παρήϊξε, παραΐσσω 521,42
παρῆκα, παρίημι ἀ. 319,30
παρήκαμεν 593,11
παρηκμακότες, παρακμάζω 558,5
παρηκμακὼς 558,4
παρηκολούθηκας, παρακολουθέω 571,37
παρηκολουθηκὼς 572,3
παρήλασε, παρελαύνω ἀ. 591,3
παρῆλθε, παρέρχομαι ἀ. 502,42
παρῆλθον 502,37
παρήλιτον παρήλιτες, παραλιτέω 489,2
τὸ παρηλλαγμένον, παραλλάττω 554,29
παρηλλαγμένος ibid.
παρήλλαξαν 521,45
παρήλλαξε 521,43
παρημέληκας, παραμελέω 571,37
παρημελημένος 574,4
παρημελημένως d. 574,5
παρημελοῦντο 473,23
παρήμενοι, πάρημαι 463,3
παρήμην, πάρειμι ἀ. 589,43
παρῆν 318,18. 469,32
παρήνει f. παρῄνεε, παραινέω ῶ 531,28
παρῄνεσα p. -ερα 531,29
παρηνέχθημεν, παραφέρω ἀ. 609,19
παρηνώχλησας, παρενοχλέω 534,13
παρήξας, παρήκω 520,8
παρήπαφα, παραπαφίσκω ἀ. 500,4
παρήπαφε 500,41
παρηρέθησαν, παραιρέω ἀ. 585,4
παρήρτητο, παραρτάομαι 570,12
παρῆσαν, πάρειμι ἀ. 469,35
παρήσειν, παρίημι 592,41
παρῆσθα A. παρῆς, πάρειμι ἀ. 393,7
παρήσομαι, παρίημι 592,43
παρήσομεν 592,39
παρήσω 592,37
παρητεῖτο, παραιτέομαι οῦμαι 474,4
παρητησάμην 536,14
παρητήσατο ibid.
παρθέμενοι p. παραθέμενοι, παρατίθημι 408,22
τῇ παρθένι p. παρθένῳ, ἡ παρθένος 282,29
πάρθεσαν p. παρέθεσαν, παρατίθημι 408,23
παρίασι, πάρειμι ἀ. 460,24
παριᾶσι, παρίημι 462,16
παρίδῃ, παρορᾶω ἀ. 506,25
παριδὼν 506,34
παρίει ἀ. παρίεσθι, παρίημι 462,17
παριεὶς 462,26
παριέναι, πάρειμι ἢ παρίημι 462,23
παριέντες, παρίημι 462,29
παρίεσαν 470,2
παρίησι 462,7
πάρισθι, πάρειμι ἀ. 460,28
παριόντες 461,22
παρισούμενος, παρισόομαι οῦμαι 445,15
παριστάμενος, παρίστημι 457,23
παριστᾶν ἀ. παριστάναι 454,37
παριστὰς 456,3
παριστᾶσι 454,23
παρίστατο 346,30
παριστῶσα ἀ. παριστᾶσα 456,8
πάριτε, πάρειμι ἀ. 460,31
παρίτω 460,29
παρκλίνουσι p. παρακλίνουσι, παρακλινω 408,26
παρκλίνω p. παρακλίνω 408,25
παρκύπτοισα p. παρακύπτουσα, παρακύπτω 992,36
παρκύπτω p. παρακύπτω 173,21
παρμέμβλωκε p. παραμέμβλωκε ἢ παραμεμόληκε, παραμολέω ἀ. 599,16
παρμένω p. παραμένω 408,26
παροικηθῆναι, παροικέομαι 575,21
παροιμώσαντες, παροιμόω 539,36
παροίτατος d. πάρος 260,25
παροίτερον d. 260,24

παροί

Universidad de Deusto
Biblioteca

παροίτερ᾽ d. 260,25
παροιτέρω 260,24
παρολισθηνὸς I. παρωλισθηνὸς, παρολισθάω 571,40
παρολίσθοι 441,34
παρὸν, πάρειμι ἀ 459,41
παρόντες 459,32
παροξωσθεὶς, παροξύνομαι 565,5
παροξωσθεὶς 565,9
παρορμήσας, -μόω 533,9
παρορώρυμ᾽, παροράομαι ὦμαι 447,35
παροφθεὶς, παροράω ἀ. 602,33
παροχεσυπέρμ᾽, παραχαλδύω 542,6
παρπεπιθὼν p. παραπιθὼν, παραπείθω 408, 26
παῤῥέω poët. παραῤῥέω 408,30
παῤῥυῶλμ, παραῤῥέω ἀ. 400,4
παρῆλθεῖ p. παραλθηση, παρελήλυθα 236,21
παρῆλθέτω p. παραλθέτω 408,31
παρυποστῶσα, παρυφίστημι 496,1
παρυφωμμέν᾽ A. παρυφωμμέν᾽, παρυφόομαι 565,22
παρφάλν᾽ p. παραφάλν᾽, παραφύω ἀ. 328,28
παρφάλς p. παραφάλς 408,32
πάρφαπις p. παράφαπις d. 408,33
παρφέρομεν p. παραφέρομαι 408,34
παρῶ, πάρειμι ἢ παρίημι 459,15. & 491,37
παρωκοδομήκασι, παροικοδομέω 571,35
παρῶλμ, παρίημι 491, 40
παρὼν, πάρειμι ἀ. 964, 15. & 459,27
παρώνησε, παροινέω 534, 27
παρωνομώθη, παρονομάζομαι 561,19
παρωραλμὸς, παροράομαι 567,43
παρωρᾶλς 567,30
παράρμων f. παράρμιον, παροριμάω ῶ 979,45
παρωστέμλ᾽, παραθέω ἀ. 611,9
παρώτας 611,4
παρώπαλς 611,8
παρῶσι, πάρειμι ἀ. 459, 16
παρώχετο, παροιχόμενος παροίχομαι 489,4
παρώχηκε 601,18
παρωχηκὼς 601,19
παρωχηλμ᾽ ibid.
ἡ πᾶσα, ὁ πᾶς 251,3
τῆ πασῶν D. πασῶν, ἡ πᾶσα 1000,24
πάσπαλς, πάσομαι 531,16
πάστομαι 217,24
πασσάλμ᾽ p. πασπάλμ᾽ 531,18
πάσσε I. ἔπασσε, πάσσω 465,24
πάσσων d. παχὺς ἀ. 258,21
πασχηπσόλμ᾽, πασπάσομαι 555,17
ὦ πάτερ, ὁ πατὴρ 149,25
τ᾽ πατέρα 266,18
οἱ πατέρες 268,3
πατραλοίας c. πατὴρ ἀλοιάω 267,16
τοὺς πατρώους, ὁ πατὴρ 151,14
πατρονομήμρος, πατρονομέομαι ὤμην 444,12
ᾧ πατρὸς f. πατὴρ᾽ 140,27
πατροφονοῦς p. πατροφόν᾽ 281,28
πατρῷ᾽ f. πατρώι᾽ 118,18
πτῶ Dor. πεῶσιν πτώω 541,10
πτῶσαι I. ἔπτωσαν 541,8
Παυσανίας c. παυσανίας 267,17
πτώσαλς, πτώσομαι 541, 11
πτώσαλτε ibid.
πτῶσι A. πτῶσιν, πτῶσις 325,11
πτῶσσε, πτώσσω 525,21
πτώσσμι I. πτώσσω 525,10
πτώτελς, πτώσσω ἀ. 602,36
πτώσσεται 396,13
πτῶσις, πτῶσσω 557,35
πτῶσίων 557,34
πτῶσῆς 557,33
πτῶσήσελς 557,39
πτώσσομεν ibid.
πτώσσητε 557,32
πτώσσομεν, πτώσσω ἀ. ἢ πτώσσομεν 395,20,21
πτῶσίμοι 396,14
πτῶσίμ᾽ ibidem. & 602,36
πτύλασεν I. ἐπτύλασεν, πτυλάζω 526,16
πτύλασε I. ἐπτύλασε ibid.
πτυλάσθη I. ἐπτυλάσθη 561,3
πτυλασθῦῶν 561,39
πτυλάσσετον p. πτυλάσσατον ἢ πτυλάζετε 529,44
πτυλάσσῃ p. πτυλάσσῃ 530,1

πτῶσθὰς, πτῶσσομεν 562,11
πτῶσθῦῶν 561,28
πτῶσμὸς d. πτῶσσω ἢ πτῶσω 958,26
πτῶσθεῖμ᾽ f. πτῶσθεῖσμ᾽ πτῶσω 570,26,27
πτῶσθῆναι 570,30
πτῶσπτε 533,21
πτῶσσθε 533,22
πτῶσσθ᾽ I. ἐπτῶσσετο 533,15
πτῶσεως I. πτῶσις 532, 10
πτῶσόσμ᾽ 532,4
πτῶσου ibid.
πτῶσ᾽ f. πτῶσσω 447,25
πτῶσατο I. πτῶσσοντο, πτῶσῶντο 452,20
πτῶσις, πτῶσσω 541,14
πτῶσ᾽ A. πτῶσις, πτῶσσομεν 325,11
πτῶστε, πτῶσσω 525,21
πτῶσ᾽μ᾽ I. πτῶσσω 525,10
πτώτελς, πτώσσω ἀ. 602,36
πτώστεται 396,13
πτῶθεὶς, πτῶσσομαι 557,35
πτῶθῦῶν 557,34
πτῶθῆς 557,33
πτῶθήσελς 557,39
πτῶθήσομεν ibid.
πτῶθῆτε 557,32
πτώσομαι, πτάσχω ἀ. ἢ πτῶθησομαι 395,20,21
πτῶσίμοι 396,14
πτῶσίμ᾽ ibidem. & 602,36
πτύλασεν I. ἐπτύλασεν, πτυλάζω 526,16
πτύλασε I. ἐπτύλασε ibid.
πτυλάσθη I. ἐπτυλάσθη 561,3
πτυλασθῦῶν 561,39
πτυλάσσετον p. πτυλάσσατον ἢ πτυλάζετε 529,44
πτυλάσσῃ p. πτυλάσσῃ 530,1
πτῶλ᾽, πτέλω 433,23
πτελεκήτην f. πτελεκήτην, πτελεκήσομαι ὦμην 447,20
πτελεκηθεὶς, πτελεκέω ἢ πτελεκάω 575,31
πτελέκησε Ion. ἐπτελέκησε 534,14
πτελεμίχθη I. ἐπτελεμίχθη πτελεμίζομεν 555,21
πτέλε Ion. ἔπτελε, πτέλω 372,39
πτελεῖσω 435,17
πτέλεσκε I. ἔπτελε 372,40
πτέλετην 980,69
πτέλη 372,44
πτέλητην 435,20
πτέλοντην 435,12
πτιμπλῆ᾽ d. πτιμπλῆ᾽ 254,42
*πτιμπᾶς d. 254,37
ἡ πτινοσα d. ὁ πτινὸς 252,16
πτινζάκις d. πέντε 249,7
πτενζακλάπιος d. 254,34
πτεντακλᾶς 254,32
πτενζὰς d. πέντε 254,37
πτεντεκαίδεκα c. πέντε καὶ δέκα 254,27
πτεπαθῦα f. -θηκῦα, πατθέω τὸ πάσχω 396,24
πτεπαθὰς ibid.
πτεπαιδαγώγηκα, παιδαγωγέω 291,40
πτεπαιδαγώγημεν -ώγησαν -ώγητην ibid.
πτεπαιδοποίημεν, παιδοποιέομαι 297,5
πτεπαγόμλ᾽, πτεπάγομαι 435,32
πτεπάγτε᾽ d. πέπων 256,30
πτεπαλαγμὸς, παλάσσομαι 554,6
πτεπάλαχτε 554,4
πτεπαλὼν p. παλὼν, πάλλω 404,44
πτέπαμεν, πάομαι 217, 24
πτεπάθεν, πτεπάγω 545, 28
πτεπαύθαι I. πτεπαθῆναι 565,19
πτεπαυθεὶς 566,12
πτεπαυθῶσι 566,2
πτεπανεργηκα πτεπανεργήκασι, πανεργάω 291, 43
πτεπαρθρος, πτέρομαι ἢ πτέρομαι 566,42
πτεπαρώνηκα, παρηνέω 571,36
πτεπαρωνημένος 574,14
πτεπαρόνητην 338,28. & 343,38
πτεπᾶλς, πάομαι 567,29
πτέπτωκεν, πτώσσω 581,44
πτεπᾶλς ibid.
πτεπαχυσμὸς A. πτεπαχυσμὸς, παχυνόμενος 564,44
πτεπείθᾶ᾽ I. πτεπεισμὸς εἰπὶ, πείθομαι 190,15. & 557,35
πτεπέραμλ᾽, πτέρομαι 559,32
πτεπτέρωθα, πτερόζομαι ἢ πτέρομαι 558,35
πεπέρασμὸς᾽ 559,32
πτεπτερωμένος, πτέρομαι 569,12
πτεπερημλ᾽ 569,41
πτεπτερᾶς 569,24
πτεπέρητην 569,12
πτεπέισθα, πείθομαι 193, 13
πτέπεισμαι πτέπεισαι πέπεικα 188,2
πτέπεισο πτεπέισθω 193,6

Universidad de Deusto
Biblioteca

πεπελεκισμένον, πελεκίζομαι 559,33
πεπεμμένον, πέπω ἀ. 602,45
πεπερασμένον A.-αμμένον, περαίνομαι 565,27
πεπερασμένος A. πεπερασμένος 565,26
πεπερημένον, περάομαι 569,42
πεπέτηκα, πεζάννυμι ἀ. 345,18
πεπέτημαι, πετάω ἢ πετάννυμι ἀ. 345,21
πεπέτησαι ib. & 569,18
πεπέφθαι, πέπω ἀ. 399,4
πέπηγα, πηγνύω ἀ. 335, 24
πέπηγμαι 335,21
πεπηγὼς 335,25
πεπηραμένον, πηρόομαι 577,33
πεπιθέα d. πείθω 380,30
πεπιθήσω, πεπιθέω τὸ πείθω ibid.
πέπιθμαι p. ἐπίθομαι, πείθω 485,3
πεπίθοιεν p. πίθοιεν ib.
πεπίθοιμι p. πίθοιμι 380,29
πεπίθοιμι p. πίθοιμι ib.
πεπίθοις p. πίθοις 485,5
πέπιθον p. ἔπιθον 380, 20,27. & 408,29
πεπιθὼν p. πιθὼν 485,4
πεπίλη), πιλίομαι 572, 19
πεπίσευκα, πίσδω 582, 17
πεπλανημένον, πλανάομαι 569,42
πεπλεγμένος, πλέκομαι 551,31
πέπληγα, πλήσσω 197, 10
πεπληγμένον, πλήττομαι 554,6
πέπληγον p. ἔπληγον, πλήττω 481,29
ὁ πεπληγὼς ἢ πεπληγυῖα 512,32
πέπληξε, πλήσσω 512,23
πεπληγυμένος ἢ πεπληγυσμένον, πληθύομαι 564,38,39
πέπληκα, πλήσσω 157,10
πέπλησα, πλήσσω 197,9
πεπλυμένον, πλύνομαι 563,23
πέπυμαι πέπυσαι πέπυται, πύομαι 581,5
πεπυσμένον 581,15
πεποδισμένον, ποδίζομαι 559,35
πέποιθα, πείθω 197,25
πεποιθεῖν Ioh. ἐπεποίθει 380,17
πεποιθέα d. πείθω 379,9
πεποίθησις d. πεποιθέα ὦ τὸ πείθομαι 379,10
πεποιθοῖη Att. πεποιθοῖ 450,4
πεποίθομεν, πεποίθω τὸ πείθομαι 380,44
πεποιθότως d. πεποιθὼς ὁ τὸ πείθω 512,26
πεποίθω d. πείθω ἢ πεποιθέω ὦ 380,44
πεποιθὼς, πείθω 512,25
πεποίκιλ), ποικίλλομαι 562,32
πεπολιομένον, πόομαι 577,33
πεπολισμένη, πολίζομαι 559,35
πεπόλιται 558,11
πέπομφα ας ε A. πέπεμφα ας ε, πέμπω 297,21
πεπονήκα p. ἐπεπόνηκα, πάσχω ἀ. 396,28
πεπόνηκα 395,24
πεπονηκὼς 571,41
πεπόνημαι 396,25
πέπονθα ἀ. πεπόνηκα 395,23,25
πεπονθέναι ἀ. πεπονηκέναι 396,30
πεπονθότες ibid.
πεπονθότως d. 396,31
πεπονθὼς 395,25
πέπορδε, πέρδω 512,25
πέποσθε p. πεπόνθατε, πάσχω ἀ 396,26
πεποτᾶσθε I. πεπότησθε, ποτάομαι 569,23
πεποτημένον 569,43
πεπότηται 569,18
πεπότητο I. ἐπεπότητο 570,10
πέπραγα, πράττω 300,19
πεπραγέναι 512,30
πεπραγὼς 512,31
πέπρακα ας ε, πράσσω vel f. πεπράγκα, πράττω 398,42
πεπραμένον ἀ. πεπαρμένον 557,42
πέπρατται 554,2
πέπραχα 396,7
πεπραχέναι 553,42
πεπρηγέναι I. πεπραγέναι 512,31
πεπρησμένον, πρήθομαι 557,6
πεπρισμένον, πρίζομαι ἢ πρίομαι 559,36
πεπωρωμένον, πωρόομαι 577,34
πεπωρωμένη f. πεπαρωμένη, πείρομαι 374,27
πεπωρωμένον ibid.
πεπωρωμένος 374,26
πέπωρται 374,25
πέπλημαι, πίμπλημι 286,9 & 388,13

ἢ πεπλεῖσθαι p. πεπλησθέναι, πίμπλημι ἀ. 397,24
πεπλήγα I. πεπλήκτα, πλήσσω ἢ πλήσσω 569,4
πεπληὼς I. πεπληκὼς ib. & 237,19
πέπληκα, πίμπλημι ἀ. 286, 10. & 395,30
πεπλωκὼς ότος 397,22
πεπλὼς ὦτος p. πεπλωκὼς ότος 397,23
ἢ πεπλῶσι ώσης p. πεπλωκυῖα ύας ibid.
ἢ πεπλῶται p. πεπλωκέναι ibid.
πεπύθοιτο p. πύθοιτο, πυνθάνομαι ἀ. 398,13
πεπυθόμεν p. ἐπυθόμεν ibid.
πεπύθοντται p. πύθονται 398,14
πέπυσμαι ἀ. πέπυσμαι 396,3
πέπυσται 398,27
πέπυστο I. ἐπέπυστο ibid.
πέπωκα, πίνω ἀ. 395,34
πεπωκὼς 397,40
πέρα νὴ πέρκη vlus 260,3
περάαν p. περάσαι, περᾶν, περάω ῶ 451,9
περαίτερω d. πέρα ἢ περαίτατος 256,19. & 260,4,32
περαίτατος d. περᾶν 260,32
περαίτερος d. πέρα ἢ περαίτερος 256,19. & 260,4,31
περαιωθεὶς, περαιόομαι 580,11
πέρα & πέρα χρῆσις 260,4
περᾶσαι, περᾶσαι 545,32
περᾶσαι 545,1
πέρασαν I. ἐπέρασαν, περάω 530,24
περάσασι I.-ασιν 530,34
πέρασαν 530,24
περάσαντες 532,43
περάσαντες 533,11
περᾶσε I. ἐπέρασε 532,24
περᾶσι 532,3
περᾶσιν 532,7
περᾶσιν 532,4
πέρθω I. περέθω, πέρθομαι 557,2
πέρι p. περίεσι, περίειμι ἀ. 249,33
περιαγεῖς, περιάγνυμι ἀ. 478,14,15
περιαδέλφους, περιάδομαι ibid.
περιαιρεθῶσι, περιαιρέομαι ἀ. 585,7
περιαντλήμους, περιαντλέομαι ῆμεν 444,13
περιαρράφητε, περιαράπτομαι 551,17
περιβαλε, περιβάλλω 483,5
περιβαλέσθαι p. περιβάλοντο 483,28
περιβαλεῖν 483,8
περιβάλῃ 483,32
περιβαλῆ 483,28
περιβαλῆσαι 968,70
περιβαλὼν 483,11
περιβὰς, περιβαίνω ἀ. 501,33
περιβεβιωκὼς, περιβιόω 575,44
περιβεβλημένον, περιβάλλομαι ἀ. 586,31
περιβεβλημένος 586,34
περιβεβοθρωμένος, περιβοθρόομαι 578,8
περιβεβραμμένος, περιβεβρώσκομαι ἀ. 587,12
περιβεῖδη I. περιβῆναι, περιβαίνω ἀ. 501,32
περιβῆσαι 501,21
περιβάντες, περιβιόω ἀ. 443,5
περιεγκλυσμένος, περιεγείρομαι ἀ. 587,40
περιεγκλυσθῆναι ibid.
περιεγρηγορε 514,28
περιελύσαι 502,5
περιελύσατο 502,4
περιελυόμενος 502,8
ἢ περιειδείσασα p. περιειδείσασα, περιειδέω 400,13
περιειδέρομαι, περιτρέχω ἀ. 516,13
περιειδίδια p. περιειδεῖα, περιειδέω ἀ. 514,32
περιειδέρκεο I. περιειδέρκου, περιειδέρκομαι 439,2
περιειδήσατμεῖα, περιειδέομαι 533,42
περιειλιγθέντες, περιειλίσσομαι 575,35
περιείλε A. περιεῖδον, περιειδάω 239,33
περιελραμεῖτε, περιτρέχω ἀ. 509,10
περιελραμῶν 509,6
περιεδῶκε I. περιέδωκε, περιδίδομι ἀ. 589,5
περιεδαλε, περιβάλλω 482,43
περιεβάλετο 482,26
περιεβάλοντο ibid.
περιεγλύε, περιγλύφομαι ἀ. 502,1
περιεδηδόσμένα A. περιεσμένα, περιεδόμαι 556,21
περιέδραμε, περιτρέχω ἀ. 508,39
περιεζώσαντο, περιζώννυμι ἀ. 592,30
περιεζώσατο ibid.

Universidad de Deusto
Biblioteca

περιεζώσθ 592,32
περιεζωσμένοι 592,34
περιέθετε, περιτίθημι 491,6
περιεῖδηκε 605,41
περιεῖδε, περιοράω ἀ. 506,8
περιεῖδον 506,6
περιείη, περίειμι 459,13
περιείλε, περιαιρέω ἀ. 500,4
περιειληθείς, περιελίσσομαι 575,31
περιείλημμαι Α. περιλέλημμαι, περιλαμβάνομαι ἀ. 598,25
περιειλημμένῳ 598,31
περιειλῆφθαι 598,27
περιελίξασι-λίοσω 523,17
περιείλξε, περιελκω ἀ. 520,3
περιείλον, περιαιρέω ἀ. ἢ περιελεῖν ὦ 500,1
περιείναι, περίειμι ἀ. 459,22
περιεῖπε, περιαγείρω ἀ. 499,12
περίεισι, περίειμι ἀ. 459, 7. & 460,18
περιεκεχλέσθ Ι. περιεκόθητο, περιεκάθημαι ἀ. 475,7
περιεκαθῆρε ἢ περιεκάθηρε, περικαθαίρω 546,15,38
περιεκάθισαν, περικάθζω 526,28
περιέκειθ, περίκειμαι 475,6
περιέκερυθε, περικερύπτω ἀ. 505,3
περιελεῖν, περιαιρέω ἀ. 500,12
περιελελήθματε, περιέρχομαι ἀ. 514,38
περιελήλυθε 514,37
περιεληλύθοι 514,40
περιεληλυθὸς 514,43
περιελθεῖν 503,13
περιέλθη 503,5
περιελθὼν 503,21
περιελίξωσιες, περιελίσσω 523,22
περιελιχμήσατο, περιλιχμώμαι 533,19
περιελλάμφθημμ Ι. περιελελάμφθημμ, -περιελελάμπομαι 550,43
περιελόμβος, περικυρέω ἀ. 500,31
περιελόντες 500,16
περιέλω 500,10
περιελὼν ὁντ 500,16
περιενέγκατε, περιφέρω ἀ. 608,23
περιενεγκεῖν 510,7
περιενεχθῆς 609,20
περιεπεμφθε, περιεπίσταμαι 457,24
περιέπλεο p. περιεπέπλε περιπέπλομαι 475,8
περιέρξαντες, περιρρέζω ἀ. 604,15
περιέρρωγμύια, περιρρήγνυμι ἀ. 515,31
περιέσαζ, περίειμι ἀ. 589,39
περιέσετεν 589,35
περιεσκεπεμμένῳ, περισκέπτομαι 550,19
περιεσκεπεμμένως d. 550, 20
περισμύοι, περιεννύω ἀ. 591,25
περιέσομαι, περίειμι ἀ. 589,35
περισσόμενῳ 589,41
περιστάσατο, περιστάομαι 530,45
περιεπάτο 475,5
περιεπάτει, περιπατέω 488, 39
περιεπλισμένῳ, περιπλέομαι 560,11
περιέπασαζ p. περιέσπασθαι, περιεννύω ἀ. 591,19
περιέπασαζ p. περιέσπασθ 591,18
περίεσσι, περίειμι ἀ. 589,35
περιεσφαίωνθ, περιστρωννύομαι 576,17
περιέστι, περίεστιν 494, 32
περιέστηκε 595,9
περιεστηκὼς 596,8
περιεστηκότες 595,22
περιέστηκθ 494,39
περιέστηκεν 494,25
περίεστηκε 594,13
περίεστι, περίειμι ἀ. 458, 41
περιεστράφη, περιστρέφομαι 479,36
περιέπτωκε, περιπίπτω ἀ. 484,16
περιέτεινε, περιτείνω 478,39
περιέφθασεν, περιφθάνω ἀ 609,37
περιεφθεὶς, περιέπτομαι 551,6
περιέφθησαν Ι. περιέφθησεν, περιέπτομαι 551,3
περιέφυσαν, περιφύω 540,32
περιέχω c. ὥστε ἔχω 172,7
περιέψωζ, περιέπτομαι 518,2
περιέψυσε, περιψύω 532,29
περιῆν Ι. περιῶν, περίειμι ἀ. 461,17
περιηλώσαν Α. περιήλωσαν
περιηλόω 473,43
περιηλώσηθ Α. περιλώσ. περιηλοῶ ἀ. 611,11
περιήσωσιν, περιζωννύω ἀ. 592,30
περιῆ, περίειμι ἀ 459,19
περιήστο, περιάστομαι 487,14
περιηχήθεν, περιηχέομαι 575,39
περιηχμένος, περιάχημαι 552,15
περίηειν, περίειμι ἀ 590, 30
περιήιε 590,17
περιήιε ibid.
περιῆλθε, περιέρχομαι ἀ. 502,43
περιῆλθον 502,39
περιημφίεννυ, περιαμφέννυμι 473,25
περιῆν, περίειμι ἀ 469, 33
περιήνεγκε, περιφέρω ἀ. 608,16
περιηὐξήθην 609,14
περιηρέτο, περιαιρέομαι, ὑμην 474,5
περιηρημένῳ 574,18
περιήρμοσε, περιαρμόζω 526,25 (18
περῆς, περίειμι ἀ. 459,
περῆσαν 469,36
περιηχήθηθρ, περιηχέομαι 575,14
περίθεε Ι. περιέθεῖ, περιθέω 465,25
περιθεὶς, περιτίθημι 492,8
περιθεῖσα 492,30
περιθέμῳ 494,9
περίθθ Α. περιέθετο 493, 11
περίιαπ, περίειμι ἀ. 460,24

περιιδεῖν, περιοράω ἀ. 506,29
περιίενγ, περίειμι ἀ. 460,44
περικλμβος, περιίσχομαι 562,34 (28
περικὸν, περίειμι ἀ. 461,
περικόσεται, περίεσομαι 434,45
περίκτησι, περίεστημι 454, 19
περικωῶν, περίειμι ἀ. 461, 18
περικωθιεῖς Α. περικαθίζω περικαθίζω 525,35
περικοκὴ f. περικακὴ, περικακίω ῶ 441,37
περικακοι f.-κίοι 441,36
περικόπτεσε p. περικέπτε, περικαθκόπτω ἀ. 507,14
περικαλαληφθεὶς περικαταλαμβάνω ἀ. 598,37
περικαλαλημφθέντες ib.
περικατημένοι Ι. περικαθήμενοι, περικάθημαι 463,14
περικείμθ, περικέμαι 463,33
περικείρας,-είρω 544,39
περίκειτο, περίκειμαι 463,27
περίκειτεν 463,22
περικεκλμμένῳ, περικάλυμμα 562,36
περικεκαλμμένῳ, περικάλυμμα ἀ. 597,1
περικεπλεισμένῳ, περικλείομαι 582,11
περικεχαραγμένος, περιχαράττομαι 554,25
περικεχυμένοι, περιχύνομαι ἀ. 610,18
περικλήϊσαν, περικλήω τὸ περικλεῖον 434,19
περικλώμμα, περικλάομαι ὦμαι 448,9
περικλείοντο Ι. περικατ. περικλείνομαι 466,15
περιλειπτικόμθ, περιλιμπάνομαι 435,32
περιμάξας,-άσσω 523,18
περιμηχανάονθ Ι. περιμηχανῶνθ, περιμηχανάομαι 466,15
τὸ περινενομθμον, περινέομαι 573,32
περινῆσαι,-νέω 535,25
περινήσας 535,49
περινήχεται, περινήχομαι 434,45
περιξυρῶντες, περιξυρέω ῶ 442,35
περιξύσας,-ὐω 540,42
περίοδες c. περὶ ὁδὸς 250,28
περίοιδε, περιοράω ἀ. 515,14
περιοικοδομηθέντες, περιοικοδομέομαι 575,36
περιοικοῦντες, περιοικέω ῶ 442,36
τὸ περιὸν, περίειμι ἀ. 459,43
περιόντες 459,33
περιοράμθ, περιοράομαι ὦμαι 447,38
περιῆσα, περίειμι ἀ. 459,37
περιῆσαν ibid.
περιόψεσθ, περιοράομαι ἀ. 602,21
περιοψόμθ ibid.
περιπαρεις, περιπαρίημι ἀ ἢ περιπείρω 492,20
περιπατοῦσι Α. περιπατῶσι, περιπατέω ῶ 219,32
περιπείρας, περιπείρω 544,39

Universidad de Deusto
Biblioteca

περιπέπτωκε, περιπίπτω ἀ. 603,21
περιπεπτωκὼς 603,24
περιπεσεῖν 507,22
περιπέσω 507,19
περιπεσὼν περιπεσόντος 507,25
περιπεφθεὶς, περιπέπτω ἀ. 604,44
περιπλανώμενος, περιπλανάομαι ῶμαι 447,36
περιπλεῦσαι, -σύω 541,23,24
περιπλεχθεὶς, περιπλέκομαι 551,39
περιπλόμενος f. περιπελόμ. περιπέλομαι 374,28
περιπλώοντες, ώω 434,8
περιπολεῖ, -λέω ῶ 446,12
περιποτᾶται, περιποτάομαι ῶμαι 447,20
περιπτισθεὶς, περιπτίσσομαι 562,11
περιπτισμένος I. περιεπτ. περιπτίζομαι ἢ περιπτίσσομαι 559,15
περιπτύξασθαι, περιπτύσσομαι 523,33
περιρομβήσας, -βέω 535,44
περιῤῥαγεὶς, περιῤῥίγνυμι ἀ. 508,18
περιῤῥαγῆναι 508,14
περιῤῥῆξαι 399,17
περιῤῥύψαι, -ύπτω 514,4
περισεσάλπισται, περισαλπίζομαι 558,14
περισεσιαλωμένος, περισιαλόρμαι 578,11
περισεσυλημένος, περισυλάομαι 570,1
περισπασθεὶς, περισπάομαι 568,36
περισπειράσας, περισπειράζω 527,21
περισπειράσθαι I. περιεσπειράσθαι 558,37,38
περισπειρασθεὶς ἢ περισπειραθεὶς 562,12
περισπωμένη, περισπάομαι ῶμαι 448,5
περισπώμενος 447,37
περισσευθήσεται, περισσεύομαι 583,5
περισσεύου 435,16
περισσομένη, -ομαι 436,4
περισσοεπῆσαι, -πέω 535,25
περιστάντες, περιίστημι 496,27
περιστὰς 496,15
περιστᾶσα 496,31
περιστείλας, -στέλλω 543,29
περιστείωσι p. περιστῶσι, περιίστημι 237,1
περιστῇ 495,36
περίστησαν Ion. περιέστ. 495,26
περιστῆσαι 594,25
περιστήσαντο I. περιεστήσαντο 594,39
περιστήσας 594,32
περιστήσομαι 594,5
περιστονάχιζε I. περιεστονάχιζε, -ίζω 465,25
περιστοναχίζετο I. περιεστοναχίζετο 465,37
περιστρωφώμενος, περιστρωφάομαι ῶμαι 447,37
περισυρήσεται, περισύρομαι 486,1
περισχεῖν -ιέχω ἀ. 503,40
περίσχεο I. -ίσχου 504,4
περισχέμενος 504,7
περισχόντες 503,44
περισχοῦσα 503,45
περιτεμεῖν, -τέμνω 484,11
περιτεθεικότες, περιτίθημι ἀ. 606,2
περιτεθεικὼς ibid.
περιτεμεῖν, περιτέμνω ἀ. 484,17
περιτετιλμένος, περιτίλλομαι 562,35
περιτέτροφα, περιτρέφω 549,22
περιτέτροφε 549,23
περιτηκόμενος, περιτήκομαι 435,32
περιτίθεμεν, περιτίθημι 453,33
περιτίθεται 453,42
περιτίλαι, -τίλλω 543,45
περιτμηθῆναι, περιτέμνομαι ἀ. 605,27
περιτμήθητι 605,25
περιτράγῃ, -ώγω 478,39
περιτρέφετο I. περιετρέφετο, περιτρέφομαι 465,37
περιτροπόωντες p. περιτροπῶντες, -πάω ῶ 452,7
περιτυχεῖν, περιτυγχάνω ἀ. 509,35
περιτύχῃ 509,33
περιτυχὼν 509,42
περιφαινόμενος, περιφαίνομαι 435,33
περιφείδεο I. περιφείδου, περιφείδομαι 439,2
περιφλοιζόμενος, περιφλοίζομαι 435,34
περιφλοισθῆναι 561,39
περιφρῶναι, -ύνω 547,11
περιφώσαντες, -φόω 539,36,37
περιχανὼν, περιχάσκω ἀ. 510,33

τὰ περ

τὰ περιχαραγέντα, περιχαράσσομαι 481,24
περιχαράκωσον, περιχαρακόω 537,43
περιχέας, -χέω ἀ. 610,13
περιχελοῦντες, ἢ περιχελοῦντες, -λόω ῶ 443,6
περιχελῶσαι, -λόω 538,28
περιχελώσας 539,33
περιχεύας, -χέω ἀ. 610,13
περιχεῦε I. περιέχ. 416,25
περιχυθεὶς 610,24
περιχωννύναι, -υμι 452,40
περιχώσατο I. περιεχώσατο, περιχόομαι 540,5
περιωδοιμένος, περιοδοίομαι 582,41
περιῳδῆσαι, -δέω 535,26
περιῳδήσας 536,3
περιωμμένος, περιοράω ἀ. 602,26
περιὼν, περίειμι ἀ. 459,28
περιωσθεὶς, περιωθέω ἀ. 611,16
περιωσθῶμεν 611,14
περιῶφθαι, περιοράω ἀ. 602,26
πέρσαι, πέρθω 525,21
πέρσας 525,23
πέσε I. ἔπεσε, πίπτω ἀ. 397,26
πεσέειν I. πεσεῖν 397,32
πεσέεσθαι I. πεσεῖσθαι 397,1
πεσεῖν 397,31
πεσεῖσθαι 396,42
πεσέμεν I. πεσεῖν 507,24
πεσέτωσαν 397,31
πεσεῦμαι Dor. πεσοῦμαι 396,41
πέσῃσι I. πέσῃ 507,30
πέσον I. ἔπεσον 397,26
πεσόντες 397,33
πεσοῦμαι Dor. πέσομαι 396,41
πεσσέμεν I. πέσσειν, πέσσω 399,6
πεσσόμενος, -ομαι 435,34
πεσὼν ὄντος, πίπτω ἀ. 397,32
τοῖς πέταλσι p. πετάλοις, τὸ πέταλον 283,6
πετάσας, πετάννυμι ἀ. 602,40
πέτασσαν p. ἐπέτασαν 345,17
πετάσω 216,1. & 345,15
πέταται, πέταμαι 456,20
πετέσθην I. ἐπετέσθην, πετάομαι τὸ πετάννυμαι 490,13,14
πέτευ D. πέτου, πέτομαι 439,7
πετήσομαι, πετάννυμι ἀ. 345,21
πετόμενος, πέτομαι ἢ πετάομαι τὸ πετάννυμαι 435,35
πετώμενος, πετάομαι ῶμαι τὸ πετάννυμι 345,25
πεύθεαι I. πεύθῃ, πεύθομαι τὸ πυνθάνομαι 398,23 (24
πεύθετο I. ἐπεύθετο 398,
πεύθοιατο I. πεύθοιντο 398,16
πεύθόμενος ibid.
πεύσεαι I. πεύσῃ, πυνθάνομαι ἀ. 398,12
πεύσει A. πεύσῃ 976,112
πεύσομαι 396,1
πεύσόμενος 398,12
πέφαγκα, φαίνω 10,3. & 157,25. & 175,4,18.
πέφαμαι, φάω ἢ πέφημι 191,1
πέφαμμαι, φαίνομαι 189,15
πέφανται ibid.
πεφαρμένος f. πεφραγμένος, φράττομαι 554,14 (34
πεφάσθω, φημὶ ἀ. 609,
πέφασμαι A. πέφαμμαι φαίνομαι 565,13
πεφασμένος A. πεφαμμένος 565,29
πεφασμένως d. 565,30
πέφαθ, φημὶ ἀ. 609,31
πέφηνα ας ε, φαίνω 197,30
πεφηνὼς 421,13
πεφήσεαι I. πεφήσῃ, φάομαι 570,45
πεφήσομαι ibid.
πεφθεὶς, πέττω ἀ. 602,45
πεφθῇ 603,1
πεφθήσεαι Ion. πεφθήσῃ 603,2
πεφθήσομαι ibid.
πεφιδήσεαι I. πεφιδήσῃ, φιδέω τὸ φείδω 351,19
πεφιδήσεται ibid.
πεφιδήσομαι 351,18
πεφίδοιτο p. φίδοιτο 351,22
πεφιλαμένε D. πεφιλημένε, φιλέω 989,29
πεφίλειμι B. φίλημι 231,28
πεφιλοσοφήσθω, φιλοσοφέω 292,4
πεφιλοτίμηκα, φιλοτιμέω 292,6
πεφίμωσο, φιμόω 576,18
πέφνε p. πέφονε τὸ ἔφονε φονέω 374,30
πέφνων πέφνουσα πέφνον p. φονὼν φονοῦσα φονὸν ἢ πεφονὼν οῦσα ὸν 374,32

Universidad de Deusto Biblioteca

πεφοβήατο p. ἐπεφόβηντο, φοβέω 301,35
πεφόβητο I. ἐπεφόβητο 301,33
πεφοινιγμένος, φοινίσσομαι 554,13
πέφραδα, φράζω 197,11 & 482,20
πεφράδαται I. πεφρασμένα εἰσὶ 558,21
πέφραδε poët. ἔφραδε ἢ φράδε 482,7
πεφραδεῖν p. φραδεῖν 482,8
πεφραδέμεν p. φραδεῖν ibid.
πεφραδέτην p. ἐφραδέτην 482,6
πέφραδμαι D. πέφρασμαι 190,36
πεφραδμένος D. πεφρασμένος 559,37
πέφραδον poët. ἔφραδον 482,5
πέφρασμαι 188,12
πεφρασμένος 559,37
πέφρασται ibid.
πέφρικα, φρίσσω 169,18
πεφρίκω d. φρίσσω 332,5
πεφροντικὼς, φροντίζω 558,4
πεφροντισμένος 559,39
πεφροντισμένως d. 559,40
πεφρυγμένος, φρύγομαι 552,8
πεφῦα p. πεφυκῦα, φύω 415,25
πεφύασι poët. πεφύκασι 415,40
πεφυγμένος ἀ. πεφευγμένος, φεύγω 353,15
πεφυζότες f. πεφυζηκότες, φυζέω 374,33
πέφυκα, φύω 415,16
πεφύκασι 415,17
πέφυκε ibid.
πεφύκει I. ἐπεφύκει 415,19
πεφυκέναι ibid.
πεφυκὼς πεφυκῦα πεφυκὸς 415,20
πεφυλαγμένος, φυλάττομαι 554,16
πεφυλαγμένως d. 554,17
πεφυραμένος ἀ. πεφυρασμένος, φυράομαι 567,33
πεφυρμένος, φύρομαι 566,28
πεφυσημένος, φυσάομαι 569,43
πεφυὼς ῶτος p. πεφυκὼς ότος, φύω 415,21
πεφυῶτος p. πεφυκότας 415,22
πεφωρακὼς, φωράω 567,25
πεφωσμένος πεφωσμένη, φώζομαι 559,41
πέψας αυτος, πέττω ἀ. 399,4
πέψω ibid.
Πηδάω p. -δῶ, -δάω 220,30
πήλας, πάλλω 542,44
πῆλε I. ἔπηλε 542,37
Πηλείδης f. Πηλείδης d. Πηλεὺς έος ἐι 263,30
Πηλείων Ion. Πηλείδης 263,37
Πηληϊάδεω p. Πηλείδου 263,32
Πηληΐδης p. Πηλείδης 263,32
πηλούμενος, πηλόομαι οῦμαι 445,16
πημάνθη I. ἐπημάνθη, πημαίνομαι 565,38
πημανθῆναι 566,4
πημανοῦμαι 545,3
πημανούμενος ibid.
πημήνειαν ἢ πημήνειαν 546,19,38
πῆξαι, πήγνυμι ἀ. 603,7
πηξάμενος 335,26
πήξας 335,19
πῆξε I. ἔπηξε 603,6
πήξω 335,18
πηξώμεθα 335,20
πηρώμενος, πηράωμαι ῶμαι 447,38
πησόμενος, πάσχω ἀ. 602,36
πῆχθεν B. ἐπήχθησαν, πηγνύω ἀ. 335,23
Πίε, πίνω ἀ. 395,36
πιέειν I. πιεῖν 397,41
πιέζειν Dor. ἐπιέζειν ἢ ἐπιέζεον, πιέζω 220,19
πιεῖν, πίνω ἀ. 397,40
πιεῖσθαι p. πίεσθαι 398,6
πίεται ἀ. πίῃ ἢ πιῇ, πίνω ἀ. 507,11
πίετε 507,5
πίῃ ἀ. πιῇ 507,10
πίησθα Æ. πίῃς 393,8
πίθη, πείθομαι 380,33
πίθηαι I. πίθῃ ibid.
πιθήσας, πιθέω 536,3
πῖθι f. πίε, πίνω ἀ. 395,37
πιθοίατο I. πίθοιντο, πείθομαι 380,32
πιθοίμην πίθοιο πίθοιτο 380,31
πιθόμην Ion. ἐπιθόμην 485,9
πιθοῦ 485,10
πιθοῦμαι 485,25
πίθωμαι 380,33
πιθὼν 485,4
πιληθεῖσα, πιλέομαι 575,38
πίλνατο I. ἐπίλνατο, πίλναμαι 469,11

πιλούμενος, πιλόομαι οῦμαι 445,17
πιλῶσαι, πιλόω 538,28
πιλώσας 539,33
πιμπλὰς, πίμπλημι 232,29
αἱ πιμπλᾶσαι 232,30
πίμπλη ἀ. πίμπλαθι 328,31
πίμπληθι Æ. πίμπλαθι 236,33
πίμπλημι d. πλάω 232,27. & 329,4
πίμπλησι, πίμπλημι 232,28
πίμπραμαι, πίμπρημι 232,27
πιμπράντες 456,6
πιμπρὰς ἀντος 456,5
πίμπρημι d. πράω 232,25
πιμπρήσω, πίμπρημι ἀ. ibid.
πινέμεναι A. & D. πίνειν πίνω 397,37
πίομαι ἀ. πιοῦμαι 218,21. 309,22. & 395,38
πιότατος d. τὸ πῖος 259,42
πιοῦμαι, πίνω ἀ. 395,38
πιοῦσα, -ούσης 397,42
πιόων p. -ιῶν, -ιάω ῶ 451,34
πιπίσκω d. πίω τὸ πίνω 411,4
πίπλη ἀ. πίπλαθι, πίπλημι 329,4
πιπράσκω d. πράω 411,4
πιπρήσκω d. ibid.
πίπτω d. πέτω 309,14. & 310,32
πίσαι, πίω 541,15
πίσσυρες poët. τέσσαρες 254,20
πισσωθῇ, πισσόομαι 579,27
πισσύω d. πίσις 959,47
πισωθεὶς, πισσόομαι 580,12
πίσυρες p. τέσσαρες 254,18
πισύρεσσι poët. τέσσαρσι 254,19
πίσω, πιπίσκω ἀ. 410,42
πίτνα p. ἐπίτνα ἢ ἐπίτνη, πιτνάω ῶ ἢ πίτνημι 462,21
πιτνὰς, πίτνημι 468,24
πίτνατε 468,23
πιττοκαυτοῦσι, πιττοκαυτόω ῶ 441,41
πιττοκοπηθέντα, πιττοκοπέομαι 575,40
πιφαύσκεαι I. πιφαύσκῃ πιφαύσκομαι 348,44
πίφαυσκον I. ἐπίφ. 348,42
πιφαύσκω d. φάω τὸ φημὶ 348,39
πίωμεν, πίνω ἀ. 507,5
πιὼν όντος 397,41
Πλαγγὼν, πλάζω ἀ. 507,31
πλάγξομαι 603,30
πλαγχθεὶς 603,36
πλάγχθην πλάγχθης πλάγχθη I. ἐπλάχθην 603,34
πλαδόοσα p. πλαδῶσα, πλαδάω ῶ 447,7
πλαθεῖσα, πλάθομαι 478,11
πλακεὶς, πλέκομαι 480,2
πλακῆναι 479,42
ὦ πλακοῦ, ὁ πλακοῦς 149,27
πλακοῦς f. πλακόεις 270,3
πλακῶ, πλέκομαι 479,40
πλανάομαι d. πλανῶ 988,14
πλανηθεὶς, πλανάομαι 570,36
πλανηθέντες 570,37
πλανηθῆναι 570,31
πλασάμενος, πλάττω 530,16
πλασθεῖσα, πλάθομαι 557,20
πλασσάμενος p. πλασάμενος, πλάττομαι 530,16
πλατάγημα d. πλαταγέω 994,89
πλατούμενος, πλατόομαι οῦμαι 445,17
πλάττω A. πλάσσω 157,17
πλατυάδοισαι Dor. πλατυάδεσαι, πλατυάδω 438,23
πλαχθεὶς ἢ πλαγχθεὶς, πλάζομαι ἀ. 603,37
πλεῖ f. πλέε, πλέω 215,33
πλεῖθι p. πλεῖ ἢ πλέε, πλέω 215,32
τὸ πλεῖν A. πλεῖον 258,16
πλεῖστος d. πολὺς ἀ. 256,1
πλείων d. ibid.
πλέον p. πλεῖον 258,16
πλεονεκτούμενοι, πλεονεκτέομαι οῦμαι 444,29
πλέτο p. ἐπέλετο 372,44
τὸ πλεῦν πλεῦνος Ion. πλέον πλέονος 258,16
πλεύσεαι I. πλεύσῃ, πλέω ἀ. 603,40
πλευσεῖσθε D. πλεύσεσθε 603,42
πλευσεῖται D. πλεύσεται 603,41
πλεύσεσθε 603,43
πλευσοῦμαι D. πλεύσομαι 603,41

Universidad de Deusto
Biblioteca

πλευσούμεθα D. πλευσόμεθα 603,42
πλεύσω 304,17
πλέων p. πλείων d. πολὺς 258,16
πληγεὶς, πλήττω 481,33
πληγεῖσα ibid.
πληγῆναι 481,31
πληγήσεσθαι 481,36
πληθυνθείη, πληθύνομαι 565,5
πληθυνθῆναι 565,6
πληκτίστατος d. πλήκτης 257,23
πλῆτο I. ἔπλητο, πλῆμι τὸ πλήθω 469,14
πλῆξε I. ἔπληξε 521,35
πλησάμενος, πλήθομαι 525,24
πλησθεὶς 557,35
πλησιαίτερος d. πλησίος 258,11
πλησιέστερος d. 258,12
πλῆτο p. ἔπλητο, πλῆμι τὸ πλήθω 469,14
πληχθεὶς, πλήττομαι 555,13
πλίξας, πλίσσω 523,18
πλόμενος f. πελόμενος, πέλομαι 440,11
πλούσιος c. πολὺς οὐσία 962,104
πλουτέω d. πλοῦτος 971,27
πλοῦτος quid 970,3
πλυθεὶς πλυθεῖσα πλυθὲν, πλύνομαι 563,41
πλυθῇ 563,30
πλύνεσκε Ion. ἔπλυνε, πλύνω 467,17
πλῶε I. ἔπλωε, πλώω 465,26
πλώεσκον poët. ἔπλωον 467,3
πλώετε 433,36
πλωΐζεσκε I. ἐπλώϊζε, πλωΐζω 467,18
πλὼν f. πλώων 433,42
πλῶον I. ἔπλωον 465,1
πλώουσα 434,16
πλώσας, πλώσαντος 540,16
πλώσαντες ibid.
πλώων 433,42
Πνεῦμα d. πνέω ἀ. 960,60
πνευματούμενος, πνευματόομαι οῦμαι 445,18
πνευσεῖται D. πνεύσεται, πνέω ἀ. 604,2
πνεύσομαι ibid.
πνευσοῦμαι D. πνεύσομαι ibid.
πνευστιόων p. πνευστιῶν, πνευστιάω ῶ 451,34
πνεύσω 305,26
πνιγεὶς, πνίγομαι 484,31
πνιγήσομαι 484,34
πνύτο I. ἔπνυτο, πνύμαι 469,26
Ὦ Ποδῆ, ὁ Ποδῆς 266,27
ποδιῶ Att. -ίσω, -ίζω 305,17
πόϊ A. ποίεε ποίϊ, ποιέω ῶ 203,9
ποθάνω f. ἀποθάνω, ἀποθνήσκω ἀ. 993,81
ποθέεσκε I. ἐπόθεε ἐπόθϊ, ποθέω 467,18
ποθεὶς, πίνω ἀ. 603,18
ποθὲν ibid.
πόθεμμι Æ. πόθημι τὸ ποθέω 231,33
πόθεσαν I. ἐπόθεσαν, ποθέω 531,23
ποθήμεναι p. ποθέναι, πόθημι τὸ ποθέω 231,34
ποθῆναι, πίνω ἀ. 603,16
ποθοράω D. προσοράω c. ποτὶ D. πρὸς & ὁράω 249,41
ποθόρημαι c. ποτὶ ὅρημαι τὸ ὁράω 233,13
ποθορῆν D. προσορᾶν, ποθοράω D. προσοράω 233,14
ποθορῶσα D. προσορῶσα 992,60
ποιέασθαι I. ποιεῖσθαι, ποιέω ῶ 220,8
ποιὲν Dor. ποιέειν ποιεῖν 203,36
ποίεσκε I. ἐποίϊ 170,37
ποιεῦμεν Dor. ποιοῦμεν 220,10
ποιῇ D. ποιῇ 995,2
ποιῇ 309,1
ποιήμενον ἢ ποιημένον ἀ. πεποιημένον 572,43
ποιήμενος ἢ ποιημένος ἀ. πεποιημένος ibid.
ποίησε I. ἐποίησε 534,15
ποιῇσι I. ποιῇ 306,1
ποιητὴς d. 960,50
ποιήτρια d. ποιητὴς 252,24
ποιηφαγέοντες, -γέω 449,1
ποιμανῶ, ποιμαίνω 544,44
ποιοίην A. ποιοῖμι 219,32. & 214,16
ποιολογεῦσα D. ποιολογοῦσα, -γέω ῶ 995,96
ποιολογέω c. ποιὰ λέγω ibid.
ποιοῦ f. ποιέου, ποιέω ῶ 443,34
ποιούντων Att. ποιέτωσαν 305,42
ποιῴην D. & Æ. ποιοίην ἢ ποιοῖμι 219,39
ὦ ποιῶν 149,38. 204,3
πόκα D. πότε 119,30,40

πολε

πολεμηθεὶς, πολεμέομαι 575,32
πολεμησείω d. πολεμέω μ. πολεμήσω 359,32
πολεμίξομεν, -ίζω 523,36
Ὦ πολέος p. πολλοῦ, πολὺς ἢ πολὺ 284,41
τὸ πόλευς D. πόλιος, πόλις 154,32
τὼ πόλιε Att. τὰ πόλιε 273,35
πολιοῦνται, πολιόομαι οῦμαι 443,32
πολιοῦται 448,18
πολιτεία d. πολιτεύομαι 262,44
πολλάκι Att. πολλάκις 249,10
πολλάκις d. πολὺς ἢ πολλὸς 249,8
πολλαπλασιάζω d. πολλαπλάσιος 291,45
πολλαπλασιασθεὶς, πολλαπλασιάζομαι 562,15
πολλαπλασιῶσαι, πολλαπλασιόω 538,29
ἡ πολλὴ, ὁ πολὺς ἀ. 275,11
πολλὸν p. πολὺ 284,42
Ὦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, ὁ πολὺς ἢ τὸ πολὺ 275,11
τὸ πολὺ, ὁ πολὺς 275,8
πολυετεῖ, -τέω ῶ 446,12
πολύκερως c. πολὺ κέρας 131,9
πολύμαλος D. πολύμηλος c. πολὺ μῆλον 1000,22
τὴν πολὺν, ὁ πολὺς 275,8
τῷ πολυπάταγι p. πολυπατάγῳ, ὁ πολυπάταγος 282,29
πολυπληθεῖ, πολυπληθέω ῶ 446,13
τὸ πολύπους, ὁ καὶ ἡ πολύπους 251,14
πολυτεκνοῦσα, πολυτεκνέω ῶ 443,18
πολύτλας αντος, πολύτλημι 496,21
πολύφατος c. πολὺ φημὶ 999,15
πομφολυγοῦται, πομφολυγόομαι οῦμαι 448,19
πονεύμενος D. πονούμενος, πονέομαι οῦμαι 450,12
πόρε I. ἔπορε, πορέω 489,22
πορευθεὶς, πορεύομαι 582,45
πορευθῶμεν 582,43
πόρῃ, πορέω 489,30
πορνοβοσκοῦντες, πορνοβοσκέω ῶ 442,36
πόρον, πορέω 489,21
πόρπασον, πορπάω 530,25
πορρώτατα d. πορρώτατος 260,26
πορρώτατος d. πόρρω 256,18
πορρωτάτω d. πορρώτατος 260,26
πορρώτερον d. πορρώτερος ibid.
πορρώτερος d. πόρρω 256,18
πορρωτέρω d. πορρώτερος 260,26
πορσυνῶ, πορσύνω 547,7
πορφυρανθεὶς, πορφυραίνομαι 566,12
πορὼν, πορέω 489,36
τοις ποσὶ, ὁ ποὺς 150,21
πόσις d. πίνω ἀ. 962,96 & 968,68
πόταγε Dor. πρόσαγε, προσάγω 249,37
ποτάγχυμεν D. προσάγχυμεν, προσάγχυμι ib.
πόταμος Æ. ποταμὸς 120,28
ποτείδω Dor. προσείδω 249,40
πότεχε D. πρόσεχε, προσέχω 249,39
ποτήριον d. πίνω ἀ. 261,16
ποτὶ D. πρὸς 249,36
ποτιδέγμενος p. προσδεχόμενος 372,8
ποτίδη D. προσίδη, προσείδω τὸ προσοράω 995,13
ποτιμάξατο D. προσεμάξατο, προσμάττω 994,88
ποτιμάττω D. προσμάττω 249,41
ποτιόσσεται, ποτιόσσομαι p. προσόπτομαι τὸ προσοράω 437,2
ποτίστατος d. πότης 257,25
ποτνιώμενος, ποτνιάομαι ῶμαι 447,41
ποτόσδω Dor. προσόζω 249,40
ποττὰ p. ποτὶ τὰ D. πρὸς τὰ 408,19
ποττὰν p. ποτὶ τὰν D. πρὸς τὴν 408,17
ποττὰς p. ποτὶ τὰς D. πρὸς τὰς 408,18
ποττὸν p. ποτὶ τὸν D. πρὸς τὸν 408,17
ποττῶ p. ποτὶ τῶ D. πρὸς τῷ 408,16
ποττὼς p. ποτὶ τὼς D. πρὸς τοὺς 408,18
Πρᾶγμα d. πράττω 261,4

Universidad de Deusto
Biblioteca

πεφαγμοτοὺς d. πεφάγμοτος 262,16
πεφαγμόφωνος d. ibid.
πεφαγμόπον d. 262,17
πεφαγμοβολογῦντες, πεφαγμοβολογέω ῶ 442,37
πεφαγμοτώδης d. 262,17
πεφαθέϊν I. πεφαθεῖν ἢ παρθεῖν, πέρθω 480,23
πεφαθεὶς, πιπρήσκω ἀ. 411,5
πεφακὼς d. πεφάπω 398,30
πεφαμὼν D. πεφόω 994,84
πεφαιχθεὶς, πεφαιζόμαι 555,25
πεφάξαι, πεφάπω 523,8
πεφᾶξις εως d. πεφάπω ib.
πεφάζω, πεφάπω 396,6
πεφόπτ@ d. πεφ@ 255,10
πεφόπτος d. ibid.
πεφάτω, πεφάπω ἢ πιπεφάσκω ἀ. 396,7. 410,43
πεχμηάσαι, -άζω 527,13
πεχεπίμλν I. πεχέπλν, πεχέπω 182,6
πεχέψας, πεχέπω 518,5
πεχήγμμθα I. πεφάγμμθα 398,31
πεχλωιχθεὶς, πεχλωίζομαι 555,25
πεχῆξαι I. πεφάξαι, πεφάπω 523,8
πεχῆσαι, πεχῆλλ 525,22
πεχῆστ I. ἔπεχησε 525,13
πεχήσαφλν I. πεφάσαφλν, πεφάσω ἢ πεφάπω 398,30
πεχήσομαι I. πεφάσομαι 398,32
πεχησω, πιπεχήσκω ἀ. 410,43
Πελαμιάδης d. Πελάμιος 263,22
πελαμωθήσομαι, πελαμόομαι 580,21
πελαοῖς, πελάμμαι 457, 14
πελατο I. ἐπελάθ 469, 12
πελιδνὸεὶς, πελίζομαι ἢ πελόμαι 562,13
πελω A. πελάτο, πελάμαι 365,14. & 367,15
πεθαμαγεῖν, πεθάζω ἀ. 499,36
πεθαμαιῶν 499,38
πεθάγω C. πεθ' ἅγω 172,7
πεθαμιδόμβ@, πεθαμιδάνομαι ἀ. 500,33
πεθαναλώθηναι, πεθαναλίσκομαι ἀ. 585,20
πεθαπὴ, πεθαύεμι ἀ. 590,38
πεθαπελθὼν, πεθαπέρχομαι ἀ. 503,22
πεθαπεζώλησαν, πεθαποσέχομαι 483,39
πεθαπῆλθον, πεθαπέρχομαι ἀ. 503,1
πεθαποσμηχθεὶς, πεθαποσμήχομαι 553,38
πεθαποσπελεὶς, πεθαποσέκομαι 483,42
πεθαῴξιτο, πεθαῴξομαι 350,35
πεθαφῖκθ, πεθαφικνέομαι ἀ. 593,44
πεθαχθεὶς, -άχθημι 552, 41
πεθαχθῆναι 552,37
πεθβα ροετ. πεθβαὼς ἢ πεθβηὼς, πεθβαίνω ἀ. 501,13
πεθβαλεῖν, -άλλω 483,8
πεθβεκλεῖσ 483,34
πεθβάλεσκε I. πεθέβαλε ἢ πεθβαλε 483,2
πεθβάλοιτο Ion. πεθεθ. 483,30
πεθβαλῶ 483,29
πεθβὰς, πεθβαίνω ἀ. 501,33
πὶς πεθβασπ p. πεθβάτις, ῥ πεθβάθν 283,6
πεθβεβηκως, πεθβαίνω ἀ. 586,4
πεθβεβηκε ibid.
πεθβεβηκότες 586,14
πεθβεβηκὼς 586,13
πεθβεβληκμένος, πεθβάλλομαι ἀ. 586,36
πεθβέβυλα, πεθβύλομαι ἀ. 514,27
πεθβήτομαι, πεθβαίνω ἀ. 585,39
πεθβληθεὶς, πεθβάλλομαι 587,7
πεθοβαχεὶς, πεθβρέχω 480,2
πεθβρωθεὶς, πεθβρώσκομαι ἀ. 587,15
πεθαγεχθυημένα, πεθχάνομαι ἀ. 587,43
πεθγεχθυημένοι 587,42
πεθγεχθυημέν@ 587,41
πεθγεχθνὼς, -ονῦα 514, 30
πεθγλύειος C. πεθ' ηλύειος 992,40
πεθγλύονθ I. πεθγελύονθ, πεθγλύνομαι ἀ. 502,2
πεθγνως γνόντος, πεθγνώσκω ἀ. 502,19
πεθγνωθλῶσα 588,10
πεθοδικεὶς, πεθοδάω 502, 22
πεθοδικῶσα 502,21
πεθοδεδομέν@, πεθοδίδωμι 589,12
πεθοδήκνυμι, -νυμι 452,4
πεθοδείσας, -δείδω 524, 31
πεθοδιαφθαρῇ, πεθοδιαφθείρομαι 480,43
πεθοδιδομένη, πεθοδίδωμι 458,11
πεθοδίδοσα 458,1
πεθοδιελθὼν, πεθοδιέρχομαι ἀ. 503,22
πεθοδιεξελθόντες, πεθοδιεξέρχομαι ἀ. 503,26
πεθοδιερδυνόμενοι, πεθοδιερδύνομαι ῶμαι 448,2
πεθοδίεσι, -δίημι 494, 34
*πεθοδοκώμεν@, πεθοδοκάομαι ῶμαι 447,42
πεθοδόντες, πεθοδίδωμι 497,19
πεθοδόσα 497,14
πεθοδὸς 497,18
πεθοδραμύμενος, πεθοτρέχω ἀ. 509,14
πεθοείπαλε, πεθοβάλλω 482,44
πεθοεβαλόμϊλν 483,25
πεθοέβλν, πεθοβαίνω ἀ. 312,21
πεθοεβλήθλν, πεθοβάλλομαι ἀ. 587,2
πεθοεγκεῖαζ, πεθοίκειμαι 463,29
πεθοέγνω, πεθογινώσκω ἀ. 502,12
πεθοεγράφη, πεθογράφομαι 478,10
πεθοεδέδακθ, πεθοδάκω ἀ. 589,29
πεθοεδιδύξαθ, πεθοδιδύσκομαι ἀ. 588,40
πεθοεδοκήθη, πεθοδοκάομαι 570,19,20
πεθοείκε p. πεθοῆκε, πεθοίημι ἀ. 321,37
πεθοειδέναι, πεθοοράω ἀ. 602,10
πεθοείδη 506,8
πεθοειδομέν@ 506,19
πεθοείδον 506,6
πεθοειδονθ 506,19
πεθοέδὺς πεθοέδῦα 602, 13
πεθοείλεθ, πεθοερέομαι ἀ. 500,20
πεθοειλημμένοι A. πεθολελημμένοι, πεθολαμβάω ἀ. 598,32
πεθοειλημμέν@ ibid.
πεθοείληφε 598,16
πεθοειλῆφὼς 598,22
πεθοείλε, πεθομιρέομαι ἀ. 500,19
πεθοείμαι, πεθοίημι ἀ. 593,22
πεθοειμμένα 593,34
πεθοειμέν@ ibid.
πεθοεῖνα 492,3
πεθοειπε, πεθοαγορεύω ἀ. 499,16
πεθοειπ 499,20
πεθοειπεῖν 499,27
πεθοεῖπον 499,5
πεθοειπὼν 499,30
πεθοέρραθμμένα, πεθοερράζομαι ἀ. 559,12
πεθοειρραθμέν@ 559,11
πεθοείρασο 560,39
πεθοείρυσαν, πεθοερύω ἀ. 540,30
πεθοέσεγκεῖν -όντος -όνθ, πεθοφέρω ἀ. 510,14
πεθοεῖσ, πεθοίημι ἀ. 593, 29
πεθέισι, πεθέιμι ἀ. 460, 19
πεθοεισήκ, πεθοίσημι 596, 13
πεθοεισήκεσαν A. πεθοίσήκεισαν 596,14
πεθοῖχε, πεθοίχω ἀ. 475, 23
πεθοεκαλέσαθ, πεθοκαλέομαι 531,26
πεθοεκδέναι, πεθοεκδίδωμι 497,14
πεθοεκθέονθς, -θέω 449,1
πεθοεκνιπεθωθεὶς, πεθοεκνιπτόω 580,13
πεθοεκνιδρώσας 539,34
πεθοεκπεσόσα, πεθοεκπίπω ἀ. 507,28
πεθοελδύσομαι, πεθοέρχομαι ἀ. 591,33
πεθοελήλυθε 524,38
πεθοελήλυθὼς 514,42
πεθυελθε 503,3
πεθοελθεῖν 503,14
πεθοελθὼν 503,21
πεθοειμὶ I. πεθοεῖναι, πεθοίημι ἀ. 323,9
πεθοειμέν@ 494,12
πεθοενεγκαζ, πεθοφέρω ἀ. 608,36
πεθοενεγκὼν 510,13
πεθοενήνοχε 609,10
πεθοίνεσπον p. πεθοεῖπον, πεθοαγορεύω ἀ. 499,7
πεθοεξαίσοντες, -ίσω 434,8
πεθοεξαναστὰς, πεθοεξανίστημι 496,16
πεθοεξαυέστη 494,34
προεξελάσας, προεξελαύνω ἀ. 591,4
προεξηθενηκὼς, προεξαθενέω 571,45
πεθοεξηνεμμέν@, πεθοεξηνέομαι 567,36
πὺ πεθοεόνθα I. πεθοόντα, πεθοειμὶ ἀ. 460,1
προεπαυεσάθη, προεπανατείομαι 582,15
πεθοεπιστέμεθα, πεθοεπίσταμαι 464,17
πεθοερτοῦσι I. προερῦσι, πεθοαγορεύω ἀ. 583,38
πεθοερέω I. προερῶ 583,32
πεθοερέων I. -ρῶν 583,37

Universidad de Deusto
Biblioteca

προέρυσαν p. προείρυσαν, προρύω 540,31
προῆες, προέημι ἀ. 319,36
προῆσαν 319,33
προίεσ 494,2
προιστάνω ἀ. προϊστάνω, προΐσημι 454,41
προιστεῶτες p. προεστηκότες 596,6
προΐσηκας 595,5
προισήκεις I. -σήκεις 596,10
προεστηκότες 595,23
προεστηκὼς 595,18
προεστηκώς 596,30
προεστὼς A. -στηκὼς 595,35
προεστῶσι A. προεστηκόσι 595,41
τοις προεστῶσι A. προεστηκόσι 595,37
προεστῶτες A. προεστηκότες ibid.
προεχόμιλω, προΐχω ἀ. 382,26
προέχονθ ibid.
προέχον 382,25
προσδρῶν, προσδρέμω ἀ. 503,29
προΐφθασε, προφθάνω ἀ. 609,37
προΐφυσες, προφύω 540,26 (29
προΐψειν, προΐψω 436,
προῆγε, προάγω 473,14
προῆγμαι 551,45
τὰ προηγμένα 552,16
προηγμένω 552,15
προηγένθ 487,15
προηγέρσυε, προαγερσύω 473,15
προηγέωμαι, προηγέομαι ωμαι 444,42
προηγώνιδε, προαγώνιζομαι 558,18
προήδειν, προοράω ἀ. 602,16
προήϊ, προέημι ἀ. 590,37
προήκισθ, προΐημι ἀ. 593,17
προήκισθ 593,18
προήκισθ 593,17
προῆλθε, προέρχομαι ἀ. 502,44
προῆλθον 503,1
προήλων προήλως προήλω, προαλίσκομαι 500,39
προημαρτημένα, προαμαρτάνομαι ἀ. 585,22
προῆμι, προΐημι 321,39
προήρημαι, προαιρέομαι 572,17
προήρησθ 572,18
προήσεσθ, προΐημι 592, 45
προήσετ 592,44
προῆσθε ἢ πρῆσθε 493, 39
προήσομαι 592,43
προησπασίμεθα, προασπάζομαι 531,1
προηυθυμησθμῶ, προεθυμοφέομαι 560,19
προῆχθαι, προάγομαι 552,3
προήχθη 552,26
προήχθω ibid.
προήχθησαν 552,27
προθανὼν, προθνήσκω ἀ. 504,21
προθείνω, προΐημι 491,45
προθεὶς 492,9
προθερμισάμθῶ, προθερμίζομαι 528,19
προθέσθ, προτίθημι 493, 45
προθορὼν, -ρέω 489,34
προΐσπ, προΐημι ἀ. 320, 30
προΐωψε, -ιάπω 983,49
προιδεῖν, προοράω ἀ. 506,30
προιδέσθ 506,38
προϊδωμαι 506,25
προιδὼν 506,34
προιν A. προΐν, προΐημι 321,24
προιεμθν Ion. προϊέναι 322,38
προιέμθῶ 462,43
προιέναι, προΐεμι ἀ. ἢ προΐημι 460,45
προιεσθ, προΐσημι 462, 40
προισασι, -ίσημι 464,12
προϊσαμθν f. προϊσαμθν 464,9
προϊσάμενος, προΐσαμαι 457,25
προισασθ 456,42
προίσασθαι 456,17
προΐων, προέεμι 461,19
προκαθεδήσῃ, προκαθέζομαι 562,24
προκαλαλάβοις, προκαλαμβάνω ἀ. 505,14
προκαλαχεῖς, προκατέχω ἀ. 592,10
προκατεγνωσμένος προκατεγνωσμένη, προκαλινώσκομαι ἀ 588,8
προκατεδεῖται p. -εδεῖ, προκατέδομαι ἀ. 486, 29
προκατείλημμαι A. προκαλείλημμαι, προκαλαμβάνω ἀ. 598,25
προκατήλφ 598,23
προκαθῴρμῶ, προκαθορμάω ἀ 602,22
προκεῖ, προκείομαι ἢ πρόκειμαι 449,12
προκειμθν, πρόκειμαι 463,42
προκειμῶ 463,34
προκεχειρισμῶ, προχείζομαι 560,7
προκλαύσαντες, προκλαίω ἀ. 598,3
προκληθεὶς, προκαλέομαι ἀ. 597,35
προκεληθεὶς, -ίνομαι 563, 38
προλαβεῖν, προλαμβάνω ἀ. 505,17
προλαβόντες 505,22
προλάβωσι 505,15
προλέλοιπα, προλείπω 511,41
προλελοιπὼς ibid.
προλιπεῖν, -λείπω 485,6
προλιπὼν ibid.
προλογίζω d. προλόγες c. προὶ λόγες 966,22
προμαθεῖν, προμανθάνω ἀ. 505,40
προμιχῶμαι, προμίγνυμι ἀ. 505,44
προμνησαμένη, προμιμνήσκω ἀ. 505,44
προμολον I. προέμολον, προμολέω 488,5
προμολὼν 489,35
προολεῖ, -λέω ῶ 446,13
προόνθω, προΐεμι 459,45
προὸς A. προΐστο, προείμι 320,21
προπαλόντες, προπάλλω ἀ. 506,40
προπαλὼν ibid.
προπείσομαι, προπάσχω ἀ. 602,34
προπεπηὼς, προπηγνύω ἀ. 515,38
προπεπονθότες, προπάσχω ἀ. 515,21
προπεπονθῶα 515,22
προπεπονθὼς 515,20
προπέποτα, προπίνω ἀ. 603,11
προπέφαντα, προφήμι ἢ προφαίνω 609,31
προπεφρασθμῶ Dor. -ασμῶ, προφράζομαι 559,38
προπεφυκὼς, προφύω 580,41
προπωλώσας, προπολέω ἢ προπωλάω 539,35
προπροκυλινδόμῶ c. προὶ προκυλινδόμος 340,29
προῤῥαωθεὶς, προῤῥαίνω 566,13
προῤῥηθεὶς, προαγορεύω ἀ. 584,38
προσαγαλάζ, προσαγάλλομαι ἀ. 499,41
προσαγηόχα 584,42
προσαγηόχασι ibid.
προσαναβάδι ἢ -άβηδι προσαναβαίνω ἀ. 501, 14
προσαναθέμῶ, προσαναλίσκω 494,10
προσαναθεῖσ 493,44
προσαναθέσ 493,12
προσαναλογήσαντες, προσαναλογέω 536,9
προσαναλῶτες I. προσανάλ. ἢ προσανηλ. προσαναλίσκομαι 585,18
προσαναπαύσομαι, προσαναπαύομαι 541,4
προσαναπεθεὶς, προσανατίθημι 453,38
προσανεθέμῶ 492,35
προσανιέμενθ 493,2
προσέξαντο I. προσήξαντο, προσαγάγομαι 519,36
προσεπειλησάμῶ, προσεπιλέομαι 537,9
προσεποβαλεῖς, προσαποβάλλω 543,41
προσεποδύσομαι, προσαποδύομαι 540,23
προσεπόδος, προσαποδίδωμι ἀ. 497,5
προσεπόλεσαν I. προσαπώλ. προσαπολλύω ἀ. 601,32
προσαποσῆσαι, προσαφίημι 594,26
προσαρηξάπτωσιν, προσαράσσω 522,15
προσαρῆρεται, -ρομαι 435,1
προσωλεῖ, -λέω ῶ 446, 14
προσαφθεῖσα, προσάπτομαι 551,19
προσαχθεὶς, προσάγομαι 552,41
προσβάλη, -άλλω 483,7
προσβαλὼν ὀνθς 483,12
ὁ προσβὰς ἡ προσβᾶσα, προσβαίνω ἀ. 501,34
προσβεβλημένον, προσβάλλομαι ἀ. 586,38
προσβεβλημένος 586,37
προσβῶσι, -βαίνω ἀ. 501,22
προσγεγλυμμῶ, προσγλύφομαι ἀ. 587,43
προσγεγόρμῶ 502,9
προσδεδεμένοι, προσδέομαι 588,37
προσδέδεται 588,34
προσδέεται, προσδέομαι 449,4
προσδεηθεὶς 588,31
προσδεὶς 588,38
προσδεῖς, -δέω ῶ 446,13
προσδεχθῆναι, προσδέχομαι 988,15
προσδήσας, -δέω 536,5
προσδιαβληθείη, προσδιαβάλλομαι ἀ. 587,3
προσδιαιρεθόμενος, προδιαιρέομαι 435,36

προσδιελθών, προσδιέρχομαι ἀ. 503,23
προσδέρκω, προσδίδωμι 497,15
προσδεραμεῖν, προσδρέχω ἀ. 509,3
προσδραμεῖμεν 509,12
προσδραμών 509,6
προσεβάλε, προσβάλλω 482,44
προσέβη, προσβαίνω ἀ. 501,3
προσεβόησεν 586,1
προσεγχέω, προσχύνομαι 502,1
προσέδῳ, προσδεῖ ἢ προσδέω 475,10
προσείληπται 298,17
προσείληπτε p. προσεῖπε, προσαναδρύω ἀ. 499,9
προσείληπτον p. προσείπτον 499,8
προσεζόξε, προσζύγνυμι ἀ. 592,16
προσεῖπε p. προσῆκε, προσίημι ἀ. 593,10
προσέθεντο, προσίθημι 493,1
προσετέθο 492,38
προῆσι, πρόσειμι ἀ. 460, 14
προσεφάνεμεν, προσεραφω ἀ. 602,11
προσεῖδον 506,6
προσηκόασε, προσηκάζω 526,35
προσείλετο, προσαιρέομαι ἀ. 500,20
προσελημιλμένος A. προσλελημιδμένος, προσλαμβάνομαι ἀ. 598,33
προσείνεμεν, πρόσειμι ἀ. 459,22
προσείπη, προσαναδρύω ἀ. 499,5
πρόσιπε 499,20
προσιπεῖν 499,27
προσείποι 499,22
προσείποιμι 499,21
προσεῖπον 499,7
προσιπών 499,30
προσείρηκε 584,25
πρόσισι, πρόσειμι ἀ. 460, 19
προσεῖχον, προσέχω ἀ. 474,19
προσεκείθη, πρόσκειμαι 475,14
προσεκλήθη, προσκαλέομαι ἀ. 597,32
προσεκληρώθησαν, προσλαγχάνω ἀ. 598,8
προσεκτήσατο, προσκτάομαι 533,19
προσεκυίησε, προσκυνέω 534,2
προσελάβε, προσλαμβάνω ἀ. 505,10
προσελύσεσθε, προσέρχομαι ἀ. 591,34
προσεληλύθατε 514,39
προσεληλύθη 515,1
προσελθεῖν 503,23
προσελόμην, προσαιρέω ἀ. 500,31
προσεμβῶσαι, προσεμβαίνω ἀ. 501,22
προσεμίξε, προσμίγνυμι ἀ. 1001,32
προσενεγκόμην, προσφέρω ἀ. 608,38
προσενέγκας 608,33
προσενεγκαῖς 608,36
προσένεγκε 510,4
προσενεγκὴ 608,25
προσενέγκαμεν ibid.
προσένειμε, προσνέμω 544,6
προσενεχθεὶς, προσφέρω ἀ. 609,25
προσενίωεν, προσίημι 609,13
προσενήνοχε 609,10
προσεπαιτιάλυσμαι ἀ. προσαιτιάλυσμαι 340,4
προσεπῆκεν, προσεπαράδυω ἀ. 499,28
προσέπισε, προσαυίπλω ἀ. 507,15
προσεπήνεσε, προσεπαινέω 531,22
προσεπίλνασθε, προσπλάνημαι 475,13
προσερεῖν, προσαναδρύω ἀ. 583,35
προσερέων I. προσερῶν προσαναδρύω ἀ 583,38
προσερημαι 583,33
προσερρήγη 584,36
προσερρύη, προσρέω 507, 42
προσερῶν, προσαναδρύω 583,38
προσέσσυντο, πρόσειμι ἀ. 589,37
προσέσυτο ibid.
προσεσηκὼς, προσίσημι 595,19
πρόσεσι, πρόσειμι ἀ. 458, 41
προσέσχε, προσέχω ἀ. 382,25,29
προσέσχες 382,29
προσέσχηκε 592,4
προσέσχον 382,29
προσεσώθη, προσσώζομαι 481,11
προσεσχέθην 554,43
προσετέθη, προσίθημι 606,8
προσετέθησαν 606,9
προσετετάχατο I. προσετεταγμένοι ἦσαν, προστάσσομαι 554,38
προσεύθη A. προσεύθη, πρ-

προσεύθη, πρόσειμι ἀ. 461, 39
προσέφασαν ἢ προσέφασαν 590,4
προσέφθη 460,28
προσέφοιεν 461,33
προσεφόνευσε 461,29
προσέχη ἀ. προσέσχηται, προσίσχημι 454,24
προσεχώμεθα 456,39
προσέφτυν, πρόσφημι ἀ. 460,30
προσέφτυσε 460,29
προσφὼν 461,20
προσκαλήμενος, προσκάλημαι 463,15
προσκάλεσε I. προσεκάλεσε 470,12
προσκαλεσάμενος, προσκαταλείχω 491,33
τὰ προσκαταλειφθέντα, προσκαταλείπομαι 551,8
προσκαλυλίχθησαν Ion. προσκατελέχ. προσκατελέχθημαι 552,32
προσκείμενα, προσκέμαι 463,43
προσκείμενος 463,34
προσκειμένως d. 463,35
προσκείσε 463,29
πρόσκειται 463,23
προσκεκλήσεσθε, προσκαλέομαι ἀ. 597,36
προσκεκρεκὼς, προσκράω 583,7
προσκεκυφὼς, προσκύπτω 550,1
προσκεχέασθε, προσχώννυμι ἀ. 610,42
προσκεκλημένοι, προσκαλέομαι ἀ. 597,35
προσκολληθῆναι, προσκολλάομαι 570,31
προσκολληθήσεσθε 570,43

προσίθημι 475,11
προσετέθεντο 475,12
προσείλησε, προπλάω 532,30
προσέτυχον, προσυγχάνω ἀ. 509,31
προσέφη, πρόσφημι ἀ. 494,36
προσέφυ, πρόσφυμι 497, 36
προσέχρησε, προσχρήζω 526,23
προσεχῶσε p. προσεχέχωνται ἀ. 610,43
προσέψαμ A. προσῆξα, προσοίγω 519,20
προσῆ, πρόσειμι ἀ. 459, 20
προσηγάγετο, προσάγομαι ἀ. 499,40
προσῆγε 486,45
προσηγήσιλαι 487,14
προσῆγεν 486,45
προσήει, πρόσειμι ἀ. 590, 32
προσήειν 590,31
προσήεσαν A. προσήλθοσαν 590,43
προσῆκε 590,18
προσήκαμαι προσήξαμαι προσήκε) p. προσεῖλμαι -εἶξαι -εἶκται, προσείκομαι 551,30
προσήισαν ἢ προσῆσαν, πρόσειμι ἀ. 590,9
προσηκόμην, προσίημι ἀ. 320,18
προσήκατο 323,35
προσῆκε, προσήκει ἢ προσήκω 973,59
προσῆλθε, προσέρχομαι ἀ. 502,44
προσηλωμένος, προσηλόομαι 577,13
προσηλῶσε 576,19
προσῆμαι f. προσήειμαι, πρόσειμι ἀ. 365,25. & 369,13
προσῆμι 469,33
προσήνεγκαται, προσφέρω ἀ. 608,17
προσήνεγκε 608,16
προσηνέχθη, προσφέρω ἀ. 609,17
προσηνέχθησαν 609,18
προσήξαντο, προσάγομαι 519,34
προσηρτημένον, προσαρτάομαι 570,8
προσήσεται, προσήδομαι 524,23,24
προσηύδα, προσαυδάω ῶ 474,10
προσηύδων ibid.
προσηυχάδη A. προσυνάδη, προσυνάζομαι 561,21
προσηύρεθ A. προσούρεθ προσοὐρίσκω ἀ. 503, 31
προσθεῖσα, προσίθημι 492,30
προσθέμαι 494,9
πρόσθες 491,30
προσθέσθ 493,43
προσθῆ 491,38
προσθήσεις 605,32
προσθήσω ibid.
πρόσθε A. πρόσθεσο 493, 12
προσίαπι, πρόσειμι ἀ. 317,35. & 320,29
προσίᾳ 469,39
προσίειμεν 318,13
προσίεμεθα, προσίεμαι 462,36
προσίενται 462,38
προσίενθ 470,4
προσίεται 462,33
προσίετο 470,3

Universidad de Deusto
Biblioteca

προσκρικὼς I. προσκεκρικὼς, προσκρίω 583,7
προσκυλίσας,-ίω 540,20
προῤῥόκυσον f. προσκυίησον, προσκυνέω 534,39
προσλαΘεῖν, προσλαμβάνω ἀ. 505,17
προσμιγνὺς,-γνυμι 452,45
προσμίξαι 599,22
προσμίξαντες 599,25
προσμίξας 599,24
προσμίξαπε 599,25
προσμηλεῖν,-λέω 489,32
προσμηλῶν 489,35
προσνεμηθεὶς,προσνέμομαι 563,14
προσνενέμηθε 563,12
προσοίσας, προσφέρω ἀ. 607,40
προσοίσετε 607,42
προσοίσης 607,40
προσοίσηθε 607,42
προσοίσοιτο 608,8
προσοίσομαι 608,4
προστοιτόμῳ 608,9
προσοίσω 607,39
τὸ προσὸν, προΐημι ἀ. 459,44
τὰ προσόντω 460,1
προσόντες 459,35
προσόσε A. πρόσσω,προσίημι 320,21
προσοχΘιεῖ A. προσοχΘίσῃ, προσοχΘίζω 525,37
προσοχΘιεὶς A. προσοχΘίσῃς 525,36
προσοχΘιεῖτε A. προσοχΘίσετε 525,38
προσόψῳ Att. προσόψῃ, προσοράω ἀ. 602,19
προσπαρδεῖν,-ίρδω 479,25
προσπελάσαντες, προσπελάζω 527,22
προσπεπλασμένος, προσπλάττομαι 557,43
προσπεπονθὼς, προσπάσχω ἀ. 515,22
προσπεπλωκὼς προσπεπλωκυῖα προσπεπλωκὸς, προσπίπλω ἀ. 603,24
προσπετεῖν 507,22
προσπετεῖται 507,30
προσπετὲν ὄντος 507,26
προσπέφυκα, προσφύω 580,26
προσπεφύκειτ 580,27
προσπεφυκότως d. 380,43
προσπεφυκὼς ότος 580,42
προσπλάμμος,προσπίπλαμαι 505,1
προσπλῶτο I. προσεπλῶτο 504,41
προσπλῆτται 504,43
προσπλυξάμῳ, προσπλύσομαι 523,35
προσρηθεὶς,προσαγορεύω ἀ. 584,39
προσρυεῖσα, προσρέω ἀ. 508,5
προσχὼν, προσέχω ἀ. 382,29
προσὰς,προΐημι 496,15
προσῶσαι 496,31
ἡ προσάτις d. ὁ προστάτης 252,28
προσαχθεν,-άπω 555,16
προσεθεικε, προσΐημι 605,45
προσεθεὶς 606,27
προσεθήσομαι 606,32
προστελειωθεὶς, προστελείω 580,13
προσεῳλμῷ, προστίτομαι 554,20
προστατικὼς, προστείνω 563,45
προστεθαρσανωμένη, προθαρσανόω 578,13
προστετηκα, προστήκω 512,4
προστέτηκε ibid.
προστετηκὼς 512,9
προστετυχηκὼς, προστυγχάνω ἀ. 607,31
προστῆσεν,προΐστημι 594,25
προσησάμῳ 595,1
προστὶθεὶς,-τίΘημι 453,39
προσΐθεὶς 454,1
τὸ προσυχὸν,προσυίκω ἀ. 509,43
προσυχὼν 509,42
προσυωοικήσατε ζω,προσυνοικέω 533,12
προσφάλὲ,προσφύω ἀ. 496,40
προσφυῶν, προσφύω 486,15
προσφῶσιν ἡ προσφωνῶ προσφύω 497,43
προσφὺς 498,4
προχὲς,προέχω ἀ. 381,16
προχοὶ,προχόω ὦ 441,30
προχόμῳ,προέχω ἀ. 504,7
προχρήσεσθε, προχράομαι 533,20
προχρῆσθε D. προχρᾶσθαι 450,37
προχρῆτται D. προχρᾶται 450,34
προχὼν,προέχω ἀ. 382,27
προχώσας,προχώννυμι ἀ. 610,40
προσώζεσαν,προσόζω ἀ. 601,16
προσώκειλε, προσοκέλλω 543,19
προσωκείωθ, προσοικειόομαι 576,16
προσὼν,προΐημι ἀ. 459,29
τοῖς προσώπασι p. προσώποις, τὸ πρόσωπον 283,6
τὰ προσώπαῤῥα προσωπάτων p. προσώπατα προσώπων 283,16
προσωρμίσθησαν,προσορμίζομαι 561,31
προσώτειλε d. προσώτειτο 260,29
προσώτειλες d. πρόσω 260,30
προσωτίλτω d. προσώτειτο 260,29
προσώτερος d. πρόσω ib.
προσωτέρω d. προσώτερο 260,28
προσωχθισε,προσοχθίζω 526,10
προσώχθισε 526,11
προσωχθίσθη 561,20
προῤῥμένῶν,-τίμνω 484,11
προτιμεῶν 484,12
προτερωάτερο d. πρότερο 258,40
προτίρη I. -έρα 979,45
πρότερο d. πρὸ 256,26
προτετωγμένοι, προτάττομαι 554,20
προτετολμημένον, προτολμάομαι 570,5
προτετύχθαι f. προτετεύχθαι, προτυγχάνω ἀ. 607,24
προτὶ ἢ ποτὶ Dor. πρὸς 994,89. & 465,35
προτιθείμῳ, προτίΘημι 454,4
προπθέναι 453,35
προτίθεντο Ion. προέτιθ. 468,40
προτίθεσαν I. προέτίθεσαν 468,38
προτίθεσθε 454,2
προλιπῶσαι,-μάω 532,43
προμηνσαίμην 533,22
προμνηστεύθη προμνεύομαι D. προμνθ. 537,4
προόστετο d. προστώστο προστίθεται, προσθήσομαι D. προσόπλομαι 465,35
προτραπέσθε, προτρέπομαι 480,15
προτρεψάμῳ 518,13
πρόβακε A. προέβαινε, προβαίνω 312,20
προβάλε A. προέβαλε, προβάλλω 312,23
προβάλετο A. προεβάλετο 483,26
προβάλεσθε 475,19
προβαλόμην 483,25
προβῆ A. προέβη, προβαίνω ἀ. 312,24
προβήσαν A. προέβησαν 312,22
προδιδάξαθ A. προεδ. προδιδάσκομαι ἀ. 588,41
προδίδοσαν A. προεδίδοσαν, προδίδωμι 312,25
προδόσαν A. προέδ. ib.
προδώκας Att. προέδ. 312,26
προδώκε A. προέδ. 312,27
προΐδεθ A. προέΘεθ, προτίθημι 492,39
προθυμίεσθ A. προεθυμ. προθυμέομαι 312,28
προκαθῆθ A. προεκάθηθ προκάθημαι 312,30
προκαλέσθ A. προεκ. προκαλέομαι ἔμαι 475,20
προκαλέσθ 475,21
προκάμε A. προέκαμε, προκάμνω 484,9
προλαβε A. προέλαβε, προλαμβάνω ἀ. 312,3
προλίγε Att. πρὸ ὀλ. 311,35
προλαμβάνω A. προελαμβάνω 311,40
προννέπω Att. προεννε. 312,13
προνοησάμην προνοήσω A. προεν. -νοέομαι 536,16
πρόπεμπε A. προέπεμπε, προπέμπω 312,31
πρόπεμψαν A. προέπεμψαν 312,32
προϋποστρωμῷ, προϋποστρώννυμι ἀ. 605,12
τὰ προϋπτηριμῶμα. προϋπάρχομαι 553,22
πρόπτε A. προέπτε, προπίνω ἀ. 312,34
προϋποκείωμῳ, προϋπόκειμαι 463,35
προϋποκείσθ 463,29
προϋποτοῦσσε, προϋφίσημι 496,32
προϋποτεθέντα, προϋποτίθημι 606,29
πρόπλον A. πρόοπλ. 311,18
πρόπτος A. πρόοπλ. 172,39
πρόεργε Att. πρὸ ἔργε 173,5
πρόῆκε A. προέῆκε, προΐημι 494,33
προῆκήπτων Att. προες. 312,36
προηνόμευν A. προετηνόμευν, προτείνομαι 475,19
πρότενθευσαν A. προετ. προτενθεύω 312,37

Universidad de Deusto
Biblioteca

προϊτίθ A. προεἶδη, προτίθημι 311,17
προϊτεσπε A. προϊτεσπε, προτρέπω 312,38
προϊφαινε A. προϊφαινε, προφαίνω 312,40
προϊφάνεζ ibid.
προϊφαπιζόμιλω A. προϊφ. προφαπίζομαι 296,34
προϊφασμω f. προϋφασμω 312,42
προϊφείλ f. προοφείλ, προοφείλω 311,36
προϊφειλες f. προόφειλες I. προώφειλες 311,37
προϊφιλομωμης f. προοφιλομώμης 311,38
προϊφειλω f. προοφείλω 311,35
προϊφερον A. προΐφερον, προφέρω 475,16
προϊφυ A. προΐφυ, πρόφυμι 497,36
προϊχ A. προήχ, προέχω 312,14
προϊχόμιλω f. προεχόμιλω I. προεικχόμιλω 312,15. & 475,22
προϊχονζω f. προέχονζω 312,17
προϊχοντμ f. προεἰχοντμ 435,13
προϊχοντο f. προείχοντο I. προείχονζ 312,16
προϊχυσαι f. προείχυσαι 434,17
προϊχω f. προέχω 172,39
προϊχων f. προέχων 312,17
προϊχωσε Att. προείχωσε, προχόω τὸ προχώννυμι 312,41
προφάγη, προτραγῶ ἀ. 509,23
προφαινεις, προφαίνω 479,22
ὦ προφῆπα, ὁ προφήτης 265,29
ἡ προφῆπις d. ὁ προφήτης 252,29
προφηπέυω Ⓓ, προφητέυω ἀ. 510,22
προφηπῆσαν 414,22
προφηπῆσας 609,40
προφηπῆσζ 609,36
προφήπασον 609,38
προφρασσα d. πρόφρων 252,17
προφυγεῖν, προφεύγω 486,11
προφυγόντες 486,14
προφυγὼν 486,15
προφωχθεὶς, προφωνέω ἀ. 610,3
προχώσας, προχώννυμι ἀ. 610,39
προὦμμ ἢ πρόωμμ, προΐημι 493,18,38
προὦμεθα 493,21
προὦντμ ἢ πρόωντ 493, 23,39
πρωϊαπορηθεὶς, πρωϊαπορεῖω 575,33
πρωϊρωπεῦσιμ, πρωϊρωπεύω 541,30
πρωῖπε ἢ πανπρωῖπε, καὶ πρωῖπεν ἢ τανπρωῖπεν f. πρωῖπως 260,10
πρωῖπ Ⓓ d. πρὸ ibid.
πρωῖπολογικεῦσιμ, πρωϊπολογικεύω 541,32
πρωῖπολογκᾶσι, πρωϊπολογκέω 443,19
πρωῖπως d. πρωῖπ Ⓓ 260,11
Πταίλω πλαίης πλαίη, ἵπτημι 389,28
πλαίμλω εἰμὶ αὖτ 389,37
πλάμβ Ⓓ 505,1
πλάμ πλάσσι πλαὶ 389,30
πλάζζ 388,11
πλᾶτο I. ἔπλᾶτο 389,33
πλερώσας, πλερόω 539,33
πλέζζ, ἵπλαμμ ἀ. 388,8, 11
πλῆῶμ 389,29
πλῆσομμ 388,5
πλῆσω 389,24
πλωθεὶς, πλίζομμ ἢ πλῆσομμ 562,14
πλωήμβ Ⓓ ἢ πλωημβ Ⓓ I. ἐπλωημβ, πλέομμ 573,2
πλῶτ p. πλεῖτ, ἵπλαμμ 389,38
πλωχθεὶς, πλύσω 555,13
πλωχέτερ Ⓓ d. πλωχὸς 257,43
πλωχέτερ Ⓓ d. ibid.
Πυθώζ, πυθάνομμ ἀ. 398,20
πύθευ D. πυθῦ 398,17
πύθμεν I. πύθη 507,41
πυθοίατ I. πύθοιντ 398, 20
πυθοίμλω οιο οιζ 398,18
πυθόμβ Ⓓ 398,21
πύθονζ I. ἐπύθονζ 398,16
πυθῦ ibid.
πυκνόζω d. πύκνα 992,55
πυκνόσδη D. πυκνόζη, πυκνάζω ibid.
πύκνοτ I. ἐπύκνοτ 526, 17
πυκνωθεὶς 562,15
πυκνοπορόμλομαι, πυκνοπορέομμ ἅμμ 444,33
πυνθάνομμ d. πεύζω 337,11
πυνθανόμλω I. ἐπυνθανόμλω 398,10
ὦ Πυρωχμμ, ὁ Πυρωχμεὺς 267,25
πυρανί, πυρόω ὦ 441,31
πυρωθεὶς, πυρόω 580,14
πυωθεὶς, πύομμ 557,38

Πῶ p. πῶδι ἢ πῖδι, πίνω ἀ. 397,43
πῷ πώῃ f. πώεϊ, πῶϋ 271,6
πωλέεσκε I. ἐπώλῃ, πωλέω 467,19
πωλέσκεζ p. ἐπωλεῖτ 467,24
πωλοῦμβ Ⓓ D. πωλύμβ Ⓓ 450,11
πωμβικὸς D. ποιμ. 119, 38
πῶσω, πίνω ἀ. 395,34
πωθηθεὶς, -τόομμ 570, 37

P

Ῥ Ἀγεὶς ῥαγεῖσα, ῥήγνυμι ἀ. 400,24
ῥαγῇ 400,23
ῥαγλῶσ ibid.
ῥαηίσεζ 400,25
ῥαχῶ ῆς ῇ 400,22
ῥαδιέσπερ Ⓓ d. ῥᾴδι Ⓓ 257,43
ῥαΐσσω, ῥαίω 541,2
ῥαιωθεῖσα 581,38
ῥαίωσι, ῥαίνω 545,24
ῥάξω, ῥάσσω 523,7
ῥάξον 522,13
ῥαότερον d. ῥάων 258,41
ῥάοσατε p. ῥάσατε, ῥάζω 529,45
ῥᾷστος, ῥᾴδι Ⓓ ἀ. 255,32
ῥαψωδία c. ῥάπω ᾠδὴ 982,1
ῥάων d. ῥᾴδι Ⓓ ἀ. 255,32
Ῥέε I. ἐῤῥῳ, ῥέω 399,35. & 465,26
ῥέζεσκε I. ἔῤῥιζε, ῥίζω 467,13
ῥεῖ, ῥέω 446,14
ῥείῃ p. ῥέῃ 399,36
ῥέξω, ῥέζω 524,19
ῥέρας 524,20
ῥέξεις Æ. ῥέξῃ 524,9
ῥέπε I. ἔῤῥεπε, ῥέπω 465, 26
ῥεῤῥιμμαι p. ἔῤῥιμμαι, ῥίπτω 287,10
ῥοῦσω, ῥέω ἀ. 399,9
ῥηχθεὶς, ῥήζω 555,26
ῥηχθὲν ibid.
ῥήχθεον I. ἔῤῥηχθεον ἢ ἔῤῥεχθεν, ῥεχθέω 465,8
Ῥηγλῶσ, ῥήγνυμι ἀ. 400,24
ῥυγνώσ 452,41
ῥηθεὶς, ἀῤῥηθρόω ἀ. 354,33
τὸ ῥηθὲν 354,34
τε ῥηθέντ ibid.
ῥηθλῶσ 354,35
ῥηθήσεται 354,36
ῥηθήσομμ ibid.
ῥηθησόμβ Ⓓ ibid.
ῥηϊδι Ⓓ I. ῥᾴδιος 258,43
ῥηι Ⓓ p. ῥᾴδι Ⓓ ibid.
ῥήισε I. ῥᾶστε 258,45
ῥήισος I. ῥᾶστος ibid.
ῥήιτερον I. ῥᾶον 258,42
ῥήιτερ Ⓓ I. ῥᾶων ibid.
ῥήξεσ. ῥήγνυμι ἀ. 400,19
ῥήξας ibid.
ῥήξατε 400,18
ῥήξαζ 400,21
ῥῆξον 400,18
ῥήξω 399,24
ῥησάμβ Ⓓ, ἀῤῥηθρόω ἀ. 354,39
ῥήσασζ I. ἐῤῥήσαντζ 354,38
ῥητὸς d. 354,28. 978,9
ῥητῶ d. 354,28
Ῥίγησε Ion. ἐῤῥίγ. -γέω 380,5
ῥιζοβομάμβμα, ῥιζοβμέομμ ἅμμ 444,43
ῥιζωθεὶς, ῥιζόω 580,14
ῥιζωθλῶσ 579,32
ῥινεγχυτεάμβ Ⓓ, ῥινεγχυτόομμ ἅμμ 445,18
ῥιπίεω d. ῥίπτω 351,13
ῥιπλήσω, ῥιπλέω ibid.
ῥίπλω d. ῥέπω 309,15
ῥιφεὶς, ῥίπλω ἀ. 508,27
ῥιφῶ ῥιφῆς ibid.
Ῥόδαξ d. Ῥόδιος 264,23
Ῥύαζζ I. ἔῤῥωζζ, ῥύσκομμ ἀ. 350,9
ῥυεὶς ῥυεῖσα ῥυέν, ῥέω ἀ. 400,6
ῥύεο I. ῥύω, ῥύομμ 350,11
ῥυῇ ῥέω ἀ. 400,3
ῥυῶσ 400,5
ῥυήσεται 400,7
ῥυήσω 399,9
ῥῦμμ I. ἔῤῥυμμ, ῥύομμ ἢ ῥύσκομμ ἀ. 350,8
ῥύονζ I. ἐῤῥύονζ 350,10
ῥῦσαι, ῥύσκομμ ἀ. 350,6
ῥύσαιθ ibid.
ῥύσαζζ I. ἐῤῥύσαζζ, ῥύω 540,45
ῥῦσαζ I. ἐῤῥῦσαζ 350,8.
ῥύσκομμ d. ῥύομμ 350,4
ῥυσόμεθα, ῥύσκομμ ἀ. 350,5
ῥυσάτα, ῥυσόμμ 448, 20
ῥυῶ ῥυῇς ῥυῇ, ῥέω ἀ. 400,3
Ῥωμαῖσι d. Ῥώμη 248, 24
ῥῶσσι 400,44
ῥώσασ ibid.
ῥωσθεὶς ῥωσθεῖσα 401,4
ῥώσομμ 400,45
ῥώσω 399,30

Σ

Σ Ἄββαπ ἀ. τοῖς σιββάτοις, τὸ σάββαζον 283,6
σαλευθέντες, -λεύω 583,2
σάος, σάω τὸ σώζω 448, 39
σαῦπεὶς, σήπω 478,23
σαπῇ 478,22

Universidad de Deusto
Biblioteca

σκεπτῶμαι 478,24
σκεπτὸν 478,20
σκεργί, σκερῶ ὦ 441,31
σκερῶμμι ☞ 445,21
σκωτὸ σκωτῷ σκωτὸν f. σκαῶ 240,36. 245,11
Σκαφίωῖ Α. σκαφίωῖσκω, σκαφίωίζω 305,17
Σκαφῶς d. σκαφὴς 976,113
σκαχθεὶς, σκάπτομαι 555,13
σκάω p. ἐσκάωσε ἢ σκάωσον σκαώζω ϙ σκάζω 409, 20
σκαώζῃ 409,18
Σκωπτόμμι I. σκώπτω ibid.
Σθεννὺς σθεννυμι ἀ. 402,6
σθέσω I. ἔσθεσα 402,8
σθέσαι 402,9
σθέσων I. ἔσθεσαν ibid.
σθέσε I. ἔσθεσε ibid.
σθεσθῆ 402,12
σθεσθήσομαι 402,13
σθέσω 401,6
σθήσομαι 401,7
σθήσω 402,14
Σθάσαλος I. ἐσθάσαλος, σθάζομαι 527,26
σθάθηναι I. ἐσθάθησαν 561,23
σθάθηπι 561,34
σθόμμ ☞ -ομαι 435,36
σθὴν A. σθὸς, σὺ 242,26
σθῖο p. σθὸς 242,36
σθίσαλος I. ἐσθίσαλος, σθίω 541,16
σθὼθεὶς 582,16
σθίσω 331,12
σθμνωθεὶς, σθμνώομαι 565,10
σθὸ I. σθὸς, σὺ 242,35
σθόθην A. σθὸς 242,25,28
σθσαῖμαι, σθίπτομαι 554,1
σθσαγμόμ ☞ 554,7
σθσαρωμμόμ ☞, σαρόω 577,35
σθσαρῶς ἡα, σαῖρω 513,1
σθσόμμι σθίομαι 582,3
σθσημασμόμ ☞ A. σθσημασμόμμος, σημαίνομαι 565,27
σθσηπα, σήπω 511,27
σθσηπε 511,31
σθσηπὼς σθσηπῶμι 511,32
σθσήρεμα, σαίρω 512,44
σθσηρασι 512,45
σθσῆρες ibid.
σθσηρὼς 513,1
σθσημμόμ ☞, σήμω 557,8
σθσιθώμμοι, σιθόω 577, 35,41
σθσοδημόμος, σοδέω 577, 44
σθσοφισμόμ ☞, σοφίζομαι 559,42
σθσοφισμόμως d. ibid.
σθσωται, σώζω 307,37
σθῦ D. σθὲ, σὺ 243,10
σθῦα σθῦας σθῦε I. ἐσθύα ας ε, σθύω ἀ. 402,25
σθύαθι I. ἐσθύαθι 402,28
σθύθω f. σθυάσθω 402,29
σθωῦτέα σθωῦτέῳ I. σθαυτὸν σθαυτῷ 245,12
Σθμμνέω I. σθμμνῶ, σθμμένω 179,15. & 545,39
σθμιλῶμαι ἢ σθμιλῆναι 546, 26
σθμιλώμ ἢ -μήνη 546,22, 38
σθμίλωσον ἢ -μηνον 546,18
σθήσας, σθήω 525,24
Σιζηθεὶς, σιζάω 570,38
σιγλῶ D. -γᾶν 213,17
σιμῦς 270,3
σιος D. θεὸς 119,23
Σκῆπτον poët. σκῆπτρον 1000,21 (14
σκαμφυσῖ, -σῶ ὦ 446,
σκάπτω d. σκάφω 310,18
σκαφιφήσαλος, -φίω 537,5
σκαφορωθήσας, σκωτ- ῥωδέω 535,37
Σ σκωτὸς, ϙ σκῶς ἀ. 141,28
σκαφθλῶω, σκάπτω 310, 20
σκεδᾷ B. σκεδάση, σκεδάννυμι ἀ. 289,1
σκεδάννυται 453,4
σκεδασμόμ ☞ I. ἐσκεδασμόμ ☞, σκεδάζομαι 559,17
τὼ σκέλε f. σκέλεε, τὸ σκέλ ☞ ε ☞ 153,37
σκάλλω, σκάλλω 347,29
σκάλεια ἴας ἑ 347,28
σκάλη 347,29
σκίλοποιῆσαι, σκίλοποιέω 535,19
σκιαμαχήσας, -χέω 536,4
σκιόωνθ p. ἐσκιῶνθ, σκιάομαι ὦμαι 468,28
σκιῤῥωθεὶς, -ῥόω 580,15
σκιῤῥα, σκιῤῥάω ὦ 446,36
σκλῶῦμι, σκελλω ἀ. 347, 24
σκοπιάζεμμ I. σκοπιάζειν, σκοπιάζω 438,14
σκοπιάζομαι d. σκοπιὰ 993,78
ἡ σκόρπαινα ἢ σκοπὶς d. ὁ σκορπὶ ☞ 252,12
σκοθδιπῶντες, -ιάω 485, 37
ὦ Σκύθα, ὁ Σκύθης 265,30
ἡ σκυθὶς d. ὁ Σκίθης 252,24
σκυλλῶμαι, σκύλλομαι 447,12
σκωληκιῶν, -ιάω ὦ 442, 18
σκωληκιῶμαι 447,12

σκωληκθκόμμοι, σκωληκθκέομαι ὅμμι 444,30
Σκῶτιν, σκώομαι ὦμαι 447,21
σμυῖεὶς, σμύχω ἀ. 310,26
Σόῃ, σόω ϙ σώζω 408,36
σοῖο I. σᾶ, σὸς 244,15.
σᾶ, σὺ 241,30. 239,39. vel f. σόε, σόομαι 443,36
σόθε, σόομαι 408,40
σάθω 408,41
σᾶσιν, σόω ἀ. 408,37
σοφῶς d. σοφὸς 248,21
σοφάτατ ☞ d. 255,11
σοφώτερ ☞ d. ibid.
Σπυδίξας, -δίοσα 523,19
σπανίστερ ☞ d. σπάνιος 257,41
σπερχανῆται, -νόομαι 448,20
σπαρεὶς, σπείρομαι 481,1
σπαρᾶμαι 198,21
σπυδῖῶμαι, σπίομαι 568,33
σπᾶται f. σπάῃ 447,21
σπεῖο p. ἔσπε, ἐσπόμμι 310,43
σπεῖσαι, σπένδω ἀ. 402, 38
σπείσας 402,39
σπείσαθι 402,40
σπεῖσε I. ἔσπεισε 402,37
σπείσης 402,38
σπεῖσον ibid.
σπείσω 401,13. 402,38
σπένδεσκε Ion. ἔσπενδε 402,35
σπερᾶμαι 198,20
σπέρω Æ. σπείρω 401,15
σπερχθεὶς, σπέρχομαι 553, 39
σπερᾶ, σπείρω 157,34
σπέρσω Æ. σπερᾶ 167,6
σπὶς, σπῖμι 381,16
σπάθ f. ἐσπαθ, ἐσπόμμι ϙ ἐπομμι 310,44
σπῖί f. σπέῖ, σπιος 272, 35
σποδάμμ ☞, -δέω ᾶ 489,39
σπάμμ ☞ f. ἐσπόμμ ☞, ἐσπόμμι ϙ ἐπομμι 310,44
σπαδαίεσαι ☞ d. σπαδᾷ ☞ 257,42
σπαδαίτερ ☞ d. ibid.
σπαδαιολογάμμος, σπαδαιολογέομαι ὅμμι 444,14
Σθεὶς, ἴσμμι 596,29
σειῆ 596,23
σαθῖῶμαι 596,24
σαθήσεται 596,31
σαθήσονται 596,32
σᾶθι D. σῆθι, ἵσημι 226, 36
σαθῶσι 596,22
τὰ σαθμὸ, ὁ σαθμὸς ἀ. 273,25
σαῆτε, ἵσημι 227,4
σαῆμμ f. σαήμμ 367,27
σαῆν f. σαῆναι 367,28
σαῆτε f. σαῆτε ibid.
σαλῶμαι, σελόμμι 483, 40
σᾶμμ poët. σῶμαι, ἵσημι 496,6
σᾶν poët. ἔσαν ϙ ἔσηναι 361,31
σᾶσιν D. σῶμαι 227,9
σᾶς 227,10
σάσκε p. ἵση ἢ ἔση 469,4
σαυρῶ d. σαυρὸς 960, 64
σαυρωθεὶς, σαυρόω ibid.
σαφιδωθεὶς, -δόω 580,16
σαφιδώσαντες 539,45
σάως, σάαρ ἀ. 275,20,21
σείλαῖ I. ἐς. σέλλω 543, 36
σείλης 543,26
σείομμ p. σᾶμμ, ἵσημι 236,40
ϙ Στήλαῖ A. Στήλαι, Στήλους 155,28
Ξ Στήλᾶς Att. -λέας 155,27
σῆραθῆναι, σῆράω 579,32
σείω σείης σείη p. σᾶ σῆς σῆ, ἵσημι 236,41
σελᾶ, σέλλω 175,9
σέμμμ d. σέφω 967,51
σενόπλος d. σενὸς 255,22
σειότερ ☞ ibid.
σενυχρᾶσαι, -χρόω 538,30
σεομμ p. σᾶμμ, ἵσημι 236,40
σερηθέμμ p. σερηθῆναι, σερίσκω ἀ. 349,17
σερήσομαι ση σε 349,13
σερησόμμ ☞ 349,14
σερθέμμ poët. σερηθῆναι 575,23
σερίσκω d. σερέω 349,12
σέρξαι, σέρχω 519,30
σερχθεὶς 552,42
σεῦται f. σεύεται, σεύομαι 371,31
σεῦτο p. ἐσεύετο 371,30
σεφανῶ, σεφανόομαι ὅμμι 443,36
σέψας, σέφω 518,18
σέω σέης σέηται I. σᾶ σῆς σῆ, ἵσημι 236,41
σῆ 227,6
σῆα ἢ σῆῃ p. σῆ 237,2
σῆθοφι p. ϙ σῆθος 123, 42
σῆθι, ἵσημι 226,34
σῶμαι 227,9
σίωσσαι, σίωσόω 538,31
σῆς ᾗς ☞ f. σέας ας ☞ 270,

Universidad de Deusto Biblioteca

στηρίξαι, στηρίζω 524,20
στήριξε I. ἐστήριξε 524,3
στῆσαι, ἱστημι 594,27
στήσαιμι στήσαις 594,18
στήσαντες 594,35
στήσας ibid.
στήσασθαι 228,3
στήσεται 594,7
στήσω 228,3
στῆτε 227,8
στήτην I. ἐστήτην 494,37
στῄω p. στῶ 237,1
στῄωσι p. στῶσι 237,2
στιχάω d. στείχω 351,14
στίχε, στείχω 484,38
στιχήσω, στιχάω 351,14
στιχθεὶς, στίζομαι 555,26
στομωθήτω, στομόω 579,20
στορέσαι, στορέννυμι ἀ. 345,33
στόρεσαν I. ἐστόρεσαν 345,32
στορέσαντο I. ἐστορέσ. 345,36
στορέσας 345,34
στορέσω 345,33
στορέσωμεν ibid.
στόρνυμι f. στορέννυμι 345,30
στραταρχήσαντες, στραταρχέω 536,10
στρατηγηθεὶς, -γέω 575,33
στρατόφι p. στρατὸς 123,38
στραφεὶς, στρέφομαι 480,4
στραφέντες ibid.
στραφῇ 479,41
στρεφθεὶς 551,14
στρεφόμενος 435,37
στρεψοδικῆσαι, -κέω 535,27
στροφέοιτε, -φέω 448,40
στροφὴ d. στρέφω 998,4
στροφούμενος, στροφόομαι 445,21 (10
στρωθεὶς, στρώννυμι ἀ. 346,
στρώσω 346,6
στύξαιμι, στύγω τὸ στυγέω 519,28
στύξασα 519,32
συγγέγονε, συγγίνομαι ἀ. 314,29
συγγεγραμμένοι, συγγράφω c. σὺν γράφω 549,31. & 401,29
συγγενέσθαι ἢ ξυγγενέσθαι, συγγίνομαι ἀ. 502,6
συγγενομένη 502,10
συγγνόντες, συγγινώσκω ἀ. 502,20
συγγνοὺς ibid.
σύγγνωθι 502,15
συγγνώσομαι συγγνώσῃ συγγνώσεται 588,1
συγκαθείρχθη, συγκαθείργω 552,28
συγκαθεῖσα, συγκαθίημι 492,31
συγκαθελεῖν, συγκαθαιρέω ἀ. 500,15
συγκαθίστη, συγκαθίστημι 468,45
συγκάμνω c. σὺν κάμνω 401,30 (32
συγκαταβιοῖ, -βιόω 441,
συγκαταδαρθὼν, συγκαταδαρθάνω ἀ. 502,27
συγκαταζεῦκται I. συγκατέζευκται, συγκαταζεύγνυμι ἀ. 592,20
συγκαταζεῦξαι 592,17
συγκαταθεὶς, συγκατατίθημι 492,10
συγκαταθήσῃ 605,36
συγκατάθου 493,13
συγκατακλιθέντες, συγκατακλίνομαι 563,36
συγκατακτὰς, συγκατάκτημι τὸ συγκατακτείνω 496,23
συγκατατάξαι, συγκατατάττω 523,8
συγκαταῤῥυεῖσα, συγκαταῤῥέω ἀ. 508,5
συγκατατεθειμένος, συγκατατίθεμαι 606,6
συγκατέζευκται, συγκαταζεύγνυμι ἀ. 592,21
συγκατείργασται, συγκατεργάζομαι ἀ. 968,87
συγκατεκλινόμην, συγκατακλίνομαι 475,37
συγκατέρχονται, συγκατέρχομαι 435,14
συγκατευθύνει, συγκατευθύνω 433,23
συγκατεψηφίσθη, συγκαταψηφίζομαι 561,17
συγκατιὼν, συγκάτειμι ἀ. 461,20
συγκατώρυξαν, συγκατορύττω 522,1
συγκαυθεὶς, συγκαίω ἀ. 597,20
συγκείμενον, σύγκειμαι 463,42
συγκείμενος 463,36
σύγκεισθε 463,25
σύγκεινται ibid.
σύγκειται 463,23
συγκεκλησμένος, συγκλησίζομαι τὸ συγκλείομαι 560,5
συγκεκληρωθῆναι p. συγκληρωθῆναι ἢ συγκεκληρῶσθαι, συλλαγχάνω ἀ. 598,10
συγκεκορδυλισμένος, συγκορδυλίζομαι 560,6
συγκεκραμένος, συγκεκράννυμι 597,42
συγκεκροτημένος, συγκροτέομαι 573,29
συγκεράσαντο I. συνεκεράσαντο, συγκεράννυμι ἀ. 597,41

συγκεχυμένος, συγχέω ἀ. 610,18
συγκεχυμένως d. 610,19
τὸ συγκεχωρηκὼς, συγχωρέω 571,42
σύγκλάσασα, συγκλάζω 527,23
συγκλήσαντες, συγκαλέω ἀ. 597,26
συγκοιμώμενος, συγκοιμάομαι ῶμαι 447,43
συγκοπεὶς, -κόπτω 486,39
συγκρατήσαντες, συγκρατέω 536,10
συγκρητίσαι, -τίζω 527,14
συγκριθεὶς, -κρίνω 563,39
συγκυκήσας, -υκάω 533,9
συγχέαι, συγχέω ἀ. 610,12
συγχέας 610,14
συγχέω c. σὺν χέω 401,36
συγχριμφθεὶς, συγχρίμπτω 551,18
συγχωρούμενος, συγχωρέομαι, οῦμαι 444,15
συγχώσαντες, συγχώννυμι ἀ. 610,41
σύετο I. ἐσύετο, σεύω ἀ. 402,22 (30
συζάω c. σὺν ζάω 401,
σύζεσον, συζέω 531,23
συζυγεὶς, συζεύγνυμι ἀ. 504,9
συζυγέντες 504,10
συθεὶς, σεύω ἀ. 402,34
σύθεν B. ἐσύθησαν 604,43
σῦθι f. σύθητι 604,44
συκοφαντῆς c. σῦκον φαίνω 975,96
συλῆσαι, συλάω 532,44
σύλλαβε, συλλαμβάνω ἀ. 505,13
συλλαβέσθαι 505,27
συλλαβόμενος 505,30
συλλαβὼν 505,20
συλλαμβάνω c. σὺν λαμβάνω 960,58
συλλεγεὶς, συλλέγομαι 486,25
συλλεγῇ ibid.
συλλέγω c. σὺν λέγω 342,24
συλλελεγμένοι, συλλέγομαι 338,23. 342,23
συλλεξάμενοι 519,43
συλλήβδην d. συλλαμβάνω ἀ. 248,34
συλληφθεὶς 960,58
συλληφθῆναι 598,36
συλλήψεσθαι 598,12
συλλυπούμενοι D. συλλυπούμενοι, συλλυπέομαι οῦμαι 450,12
συμβαίνω c. σὺν βαίνω 401,28
συμβαλεῖν, -άλλω 483,9
συμβάλοιτο 483,30
συμβαλόμενος 483,35
συμβὰν, συμβαίνω ἀ. 501,35
συμβὰς 501,34
συμβέβηκε 586,5
συμβεβηκὼς 586,15
τὰ συμβεβηκότα ibid.
συμβεβηκότως d. 586,16
συμβεβιασμένα, συμβιάζομαι 560,2
συμβεβληκότες, συμβάλλω ἀ. 586,30
συμβῆναι, συμβαίνω ἀ. 501,23
συμβιβασθεὶς, συμβιβάζω 562,16
συμβιοῖ, -βιόω ῶ 441,32
συμβληθῆναι, συμβάλλομαι ἀ. 587,5
συμβλήμενος p. συμβεβλημένος 586,39
σύμβλητο p. συνεπέβλητο 587,1
σύμβολον d. 960,44
συμβῶμεν, συμβαίνω ἀ. 501,19
συμμανθάνω c. σὺν μανθάνω 401,32
συμμεταποιεῖ, συμμεταποιέω ῶ 446,16
συμμίξαι, συμμίγνυμι ἀ. 599,33
συμμίξαντες 599,26
συμμίξεις 599,18
συμπαίζω c. σὺν παίζω 401,33
συμπαραφερόμενοι, συμπαραφέρομαι 436,2
συμπαρεκτεινόμενος, συμπαρεκτείνομαι 435,37
συμπαρεπτάμην, συμπαρίπταμαι 504,40
συμπαρεὼν I. συμπαρὼν συμπάρειμι ἀ. 459,30
συμπαρόντες 459,34
συμπεισθεὶς, συμπείθομαι 557,36
συμπεπάρθαι, συμπείρομαι ἢ -πέρομαι 566,40
συμπέπηγε, συμπηγνύω ἀ. 515,26
συμπεπηγυῖα 515,28
συμπεπλεγμένον, συμπλέκομαι 551,32
συμπεπλεγμένως d. 551,33
συμπέπτωκε, συμπίπτω ἀ. 603,22
συμπεπτωκὼς υῖα ὸς 603,26
συμπερανθὲν, συμπεραίνω 566,18
συμπεσεῖν, συμπίπτω ἀ. 507,23

Universidad de Deusto Biblioteca

συμπεσέτω 507,17
συμπεσὼν 507,26
συμπεφαγμένον, συμφαγόμενον 554,26
συμπέφυκε, συμφύω 580,27
τὸ συμπέφυκὸς 580,1
συμπεφυκὼς ὁτος 580,43
συμπεφυρμένος, συμφύρω 566,29
συμπεφυὼς ὧτος p. συμπεφυκὼς ὁτ, συμφύω 580,44
συμπεφυῶτες p. συμπεφυκότες 415,24
συμπηγνύω, -γνυμι 452,42
συμπιεῖν, συμπίνω ἀ. 507,7
συμπίεπε 507,4
συμπίη 507,5
συμπιτνεῖ, συμπιτνέω ῶ 446,16
συμπλεκείς, συμπλέκω 480,3
συμπλακίδα 479,43
συμπλώσας, συμπλέω ἀ. 603,45
συμποδὲν, συμπίνω ἀ. 603,19
συμπεφαγμένος, συμπεφυρμένος 542,6
συμπρήσσω, συμπράσσω ἀ. 459,11
συμπτεπυχέναι, συμπτυσσυχάνω ἀ 607,30
συμφάγη, συμπέφαγα ἀ. 509,23
σύμφαθι Att. σύμφηθι, σύμφημι ἀ. 356,43. & 357,33
συμφέρ-, -φέρω 433,24
συμφερομένῳ Ι. συμφερομένῳ 439,20
συμφέρον 434,24
συμφερόντως 434,25
σύμφημι c. σὺ φημί 401,35
συμφορεύμενοι, συμφορέομαι ὔμην 444,30
συμφραδασθ p. συμφράσασθ, συμφράζω 530,8
συμφράσασθ p. συμφράσθ 530,6
συμφρονήσαντες, συμφρονέω 536,11
συμφυῆ, -υσημι 485,34
συμφυσήσει, -υσάω 533,2
συμφυσώμενα, συμφυσάομαι ῶμην 448,9
συμψηθεὶς -ψάω 570,39
συμψῆσαι 533,3
συμψήσας 533,10
συμψηφίζω c. σὺ ψηφίζω 402,1
σωάγαγε Ι. σωήγαγε, σωάγω ἀ. 499,33
σωαγαγὼν 499,39
σωαγηόχ 585,1
σωαγηοχένει 584,41
σωαγρόμῳ f. σωαγάγρῳ, σωαγείρομαι 439,32
σωαίρουσι, σωαίρω 434,26
τὸ σωαίρειν ibid.
σωακαγλῶσαι, σωακλάομαι 481,16
σωακλάσομαι Ι. σωηλάσομαι 466,16
σωακωχεμένη, σωακωχίομαι ὔμην 444,33
σωανασσᾶς -σᾶσα, συναναύω 501,36
σωανασσᾶσαι ibid.
σωανασπάρμος, σωαναδίδωμι 458,10
σωανάζεσαν, -ζεω 531,24
σωανακραθεὶς, σωανακεράννυμι ἀ. 597,45
σωανανεῦμμ, σωανίημι 495,37
σωανεκράθη, σωανακεράννυμι ἀ. 597,43
σωανελλωμμ, σωανέρχομαι ἀ. 503,37
σωανήλυθον 502,32
σωαντίθω Ι. σωαντέθω ἢ σωαντήθω, συναντέομαι 571,5
σωαπήανον, σωαποθνήσκω ἀ. 504,16
σωαπερείσας, -ρείδω 524,31
σωαπηλισμένῳ, σωαπιέζομαι 560,28
σωαπίασι, σωαπίημι ἀ. 460,25
σωαπίσασθ, σωαπίσμαι Ι. σωαφίς. 456,42
σωαποδύσηθ, σωαποδύομαι 435,14
σωαποθνεῖσθ, σωαποθνήσκω ἀ. 527,5
σωαποθνεόμενοι 504,24
σωαποδρᾶναι D. -δρᾶναι, σωαποδιδράσκω ἀ. 502,30
σωαποσάντες, σωαφίσημι 496,28
σωαποσῆναι 496,2
σωαποτικθόμενα, σωαποτίκτομαι 436,7
σωᾶρας, σωαίρω 545,29
σωαρσθᾶς ἢ ξωαράσθᾶς, σωαίρομαι ἢ σωαίρομμ 545,35
σωαρχθεὶς, σωαρράσσω 555,14
σωαρχμιρεπάσαι, συναρχμιρεπάζω 527,15
σωαρχων, σωάρχω 434,4
σωαωξηθῆ, σωαυξάνω ἀ. 585,32
σωαωξηθλίαν ibid.
σωαφίσασθ, σωαφίσασθαι 456,43
σωαχθῶσαι, σωαγόμαι 552,38
σωδιαθραμεῖν, σωδιατρέχω ἀ. 509,3
σωδιαπτώμῳ, σωδιαπίπτομαι ῶμην 447,44
σωεαξα, σωάγνυμι ἀ. 334,39
σωεδαλον, συμβάλλω 483,4
σωεδεδαμένῳ, συμβεβαιόω ῶ 477,5
σωεδεδληθ, συμβάλλομαι ἀ. 586,44
σωεδη, συμβάνω ἀ. 501,3
σωεδηκμεν 501,7
σωεδηκαν 501,10
σωειγνω, συγκινόσκω ἀ. 502,12
σωειδραμε, σωτρέχω ἀ. 508,39
σωειδριάσασθ p. -ιῶσθ, σωειδριάσομαι ῶμην 451,15
σωειζυγμένον, συζεύγνυμι ἀ. 592,25
σωειζυκτα 592,20
σωειζυξε 592,16
σωειζυχθη 592,27
σωειζῶκως, σύζάω 568,44
σωειζώγλων, συζεύγνυμι ἀ. 504,8
σωείκε Att. σωῆκε ἢ ἐσωῆκε, σωίημι ἀ. 403,45
σωείλετο ἢ ξωείλετο, σωαίρομαι 493,3
σωείλετο 492,40
σωειλήκατο 605,44
σωεῖ, σωείειμι ἀ. 458,32
σωειδέναι, σωοράω ἀ. 602,11
σωειδὼς σωειδότ 602,14
συνειλεγμένοι Α. συλλελεγμένοι, συλλέγομαι 338,23. & 342,23
σωϊλληθεὶς σωϊλληθεῖσα σωειλέομαι 575,34
σωειλημμένος Α. συλλελημμένος, συλλαμβάνομαι ἀ. 392,7
σωειλήσας, -λέω 536,5
σωειληφέναι Α. συλλελληφ. συλλαμβάνω ἀ. 392,3
σωειλημμα 392,4
σωειλογένεν Α. συλλελεγμένοι, συλλέγω 342,27
σωειλοχὼς 342,28
σωειμμ. εμμα Α. συμμεμμ. εμ. συμμείρομαι 567,1
σωείνα, σωείειμι ἀ. 459,23
σωειπε, σωαγορεύω ἀ. 499,16
σωειπεῖν 499,29
σωείποιμι 499,22
σωειρασμένῳ, σωειράζομαι ἀ. 560,22
σωειρηκότες, σωαγορεύω ἀ. 584,28
σωεὶς, σωίημι 401,21
σωειστόησαι, σωϊστάνω ἀ. 501,11
σωειστενέγκμι, σωϊσφέρω ἀ. 608,30
σωειστηνεγκαν 608,19
σωειστηνεγκε 608,18
σωΐειτ, σωΐειμι ἀ. 459,7
σωειστήκ, σωϊστημι 596,13
σωεικαλυψάμεν, συγκαλύπτομαι 519,7
σωεικδιδες, σωεικδίδωμι 458,4
σωείκειθ, σύγκειμαι 477,2
σωεικερασθ, συγκεράννυμι ἀ. 597,40
σωεικρέψεν, σωεικτρέφω ἀ. 607,1
σωεικλεωθεὶς, σωεικλεώομαι 566,13
σωεκλελυτκ, σωεκλύομαι 581,6
σωεκπεσᾶμεν, σωεκπίπτω ἀ. 507,9
σωεκραδανε, συγκραδαίνω 545,21
σωεκχθη, συγκλίνομαι 563,25
σωεκλῆσαν 563,26
σωείκρεσε, συγκρεσ 514,14
σωεκτεθραμμένα, συνεκτρέφομαι 607,7
σωεκτεφθεὶς 480,8
σωελασεὶς, σωελαύνω ἀ. 591,14
σωελαθλίαν 591,13
σωελέγη, συλλέγομαι 486,24
σωιλεῖν, σωαιρέω ἀ. 500,12
σωελήλυθε, σωέρχομαι ἀ. 514,36
σωεληλύθεσαν Α. σωεληλύθεισαν 515,2
σωεληλυθότες 514,43

Universidad de Deusto
Biblioteca

συνελθεῖν 503,14
τὸ συνελθόντα 503,27
συνελιποῦμαι, συνελίπομαι 435,38
συνελύθη, συνλύομαι 581,29
συνελὼν, συναιρέω ἀ. 500,17
συνέμβρυον, συνίημι 494,16
συνεμιξα, συμμίγνυμι ἀ. 599,20
συνεμφαίνεται, συνεμφαίνομαι 435,5
συνενίκα) ἢ συννενίκατται I. συννίκω), συνενέομαι 572,28
συνενδεικνύμβραχ, συνενδείκνυμαι 453,15
συνενέγκῃς, συμφέρω ἀ. 608,33
συνενεγκεῖν 510,8
συνενεγκοι 510,4
συνενεχθῆναι 609,21
συνενεχθεὶς 609,25
συνενεχθῶσι 609,21
συνενλυεγμβρος 609,13
συνενλύοχα 609,9
συνεξαθριαθεὶς, συνεξαθριάζομαι 562,16
συνεξανασεὶς, συνεξανίσημι 496,18
συνεξάρχοις, συνεξαίρω 545,34
συνεξεβάλε, συνεκβάλλω 482,45
συνεξέδωκε, συνεκδίδωμι ἀ. 589,5
συνεξελθεῖν, συνεξέρχομαι ἀ. 503,15
συνεξέλιπε, συνεκλείπω 484,44
συνεξεσμβαε, συγξέω 571,3
συνεξεύρήσθν, συνίζεξεύρίσκω ἀ. 591,36
συνεξῆλ, συνέξειμι ἀ. 590,38
συνεξῆσαν A. συνεξῆεισαν 590,44
συνεπαναξῆναι, συνεπανίσημι 496,3
συνέπεσον, συμπίπτω ἀ. 507,16
συνεπέφη, συνεφίσημι 494,35
συνεπίξε, συμπήγνυμι ἀ. 603,4
συνεπηλᾶζε συνεπαγλιάομαι ὤμην 474,8
συνεπιβάλεσθ, συνεπιβάλλομαι 483,34
συνεπικεκυφέναι, συνεπικύπτω 549,45
συνεπλαβέσθ, συνεπιλαμβάνω ἀ. 505,28
συνέπνιξαν, συμπνίγω 519,26
συνέπιον, συμπίνω ἀ. 507,3
συνεπιπαίσηθε, συνεπιπαίω 531,6
συνεπισπόρμ, συνεπισπομαι 435,38
συνεπορεύσανθ, συνπορεύομαι 527,30
συνερρύηκε, συρρέω ἀ. 604,10
συνερᾶν, συνεργάζομαι ἀ. 583,33
συνερᾶν 583,39
συνεὶς, συνίημι 401,20
συνεσκέπασεν, συσκέπτομαι 486,23
συνεσκόλιασεν, συσκολιάζω 526,29
Συνέσκληκε, συσκέλλω ἀ. 605,3
Συνεσηλυμμβρ, συσηλύπτομαι 550,23
Συνεστάλμβρ, συνίειμι ἀ. 589,42
Συνεστάλη, συστέλλομαι 483,37
Συνεστάλησαν 483,38
Συνεστέλλη 562,33
συνεστελλμβρ 562,44
Συνεστελλμένως d. 562,45
συνεστάνη ἀ. συνεστάνην, Συνίσημι 454,42
Συνεσωρεύθη, συσωρεύομαι 579,6
συνέστλε, συστέλλω 543,14
Συνέσηκε, συνίσημι 595,9
συνεσηκέναι 595,11
Συνεσηκῦα 595,25
συνεσηκὼς 595,19
Συνέσησαν 594,15
συνεσήσανθ 594,40
Συνεσησατο 594,36
συνεσραμμβρ, συσρέφομαι 549,38
Συνεσραμμβρως d. 549,39
συνεσράφθω 479,35
Συνεστῶς A. συνεσηκὼς, συνίσημι 595,44
Συνέχον, συνέχω ἀ. 503,33
συνέσωσε, συσσώζω 526,12
Συνετηρέμβρ, συντηρέομαι ἤμην 445,22
Συνεχάθλω, συνταπλω ἀ. 504,11
συνέτε, συνίημι 491,33
Συνετελέσθη, συντελέομαι 571,18
Συνέχεθ A. συνεχύθη, συγχέω 476,43
Συνεχύθετο 476,44
συνέτο ἢ ξυνέθ, συνίημι 492,42
Συνδυνηθείλω, συνδυνάομαι 570,25
Συνδυνηθεὶς 570,38
συνδυνηθῶσι 570,32
Συνεφάγεμβρ, συντρώγω ἀ. 509,21
Συνέφασαν, σύμφημι 477,11
Συνεφεσῶτες A. -ηκότες Συνεφίσημι 595,38
Συνέφη ἢ ξυνίφη, σύμφημι 477,9
Συνεφηβεῦσαι, -δέω 541,32
Συνεφέρχησαν, συμφέρομαι 485,29
Συνεχάνθ, συγχέω ἀ. 610,15
Συνέχυνε, συγχύω 477,3
Συνέχωσαν, συγχώννυμι ἀ. 610,38
Συνέψφν, συνέπω 436,27
συνεψόμβρ 436,28
συνεωνήμβρ A. συναγνήμβρ, συναγείρομαι 574,16
συνεωνήσανθ A. συναγνήσανθ 536,40
Συνεωργακὼς A. συνωργακὼς, συνοργάω 567,26
συνεωρᾶζ A. συνωρᾶζ 567,31
συνήαγεν ες ε, συνάγω ἀ. 982,14
συνηδυσμβρ A. -υσμένον, συνηδύνομαι 564,41
συνήεσαν A. συνήεισαν, σύνειμι ἀ. 590,44
συνῆκα, ας, ε, συνίημι 401,17
συνήκα, συνῆκα 433,25
συνῆλ), συνάγομαι 552,1
συνῆλθε, συνέρχομαι ἀ. 502,45
συνῆλθον 502,39
συνημιερέμβρ, συνημιεργόμην ἤμην 445,23
συνημμβρ, συνάπτομαι 550,25
συνημμένως d. 550,26
συνλῶ, συνίημι 401,20
συνλώεγκε, συμφέρω ἀ. 608,17
συνλώεχθη 609,18
συνλωμβρος, συνενέομαι 578,20
συνλώωτται 576,15
τὸ συνηρημβρον, συναιρέομαι 574,9
συνηρημβρ ibid.
συνηρημβρως d. 574,10
συνηρμοσε, συναρμόζω 526,25
συνηρμοσμβρ 560,29
συνήρμοται 558,15
συνηρπαζ, συναρπάζομαι 569,34
συνήρτηται 569,21
συνῆσαν, συνίειμι ἀ. 469,37
συνήσθην, συνήδομαι 556,36
συνήσω, συνίημι 592,37
συνῆτε 491,41
συνηυξήθη, συναυξάνω ἀ. 585,31
συνηυξημβρα 585,30
συνηυξημβρ 585,29
συνήφθω, συνάπτομαι 551,16
συνῆχας, συνάγω 551,41
συνηχθέσθω, συνάχθομαι ἀ. 585,34
συνηχθέσθησαν 585,35
συνήχθησαν, συνάγομαι 552,34
συνῆψε, συνάπτω 518,42
συνθεὶς, συνίημι 492,9
συνθέμβροι 494,15
συνθῆς I. συνίῃς 239,32
συνίῃς I. συνίῃς 492,40
συνίθη A. συνίῃσθα 239,32
συνίασι, σύνειμι ἀ. 320,30
συνιᾶσι, συνίημι ἀ. ibid.
συνιδεῖν, συνείδω τὸ συνοράω 378,34
συνίδοι 378,36
συνιδόντες 378,35
συνιδρῶσαι, -δρόω 538,32
συνιδὼν, συνείδω τὸ συνοράω 378,35
συνίεῖ, συνίημι ἀ. 321,25. & 322,34
συνιεὶς, συνίημι 322,42
συνιέμβρ I. συνίενται, σύνειμι ἀ. 322,40
συνιένται, συνίημι ἢ σύνθμαι ἀ. ibid.
συνίεσαν 321,27
συνίετο 322,32
συνίεν τὸ συνίεσαν 321,27
συνιῆσαι τὸ συνιεῖσαι 321,20
συνίσασι, συνίστημι 327,22
σύνιαδι f. συνίσαδι 327,24
συνιστάμβροι, συνίστημι 457,25
συνιστάμβρ ibid.
συνίστανται 454,32
συνίσταθ 469,9
συνίστας 456,4
συνίσταθ 469,7
σύνιστε f. συνίστατε, συνίστημι 464,12
συνιὼν συνιόντες, σύνειμι ἀ. 321,20
συνιῶν συνιῶνθ, συνίημι ἀ. ibid.
συννᾶσκε Ion. συννέναται 467,19
συννένεα) I. συννένωται, συννέομαι 572,28
σύνοιδα, συνοράω ἀ. 515,11

Universidad de Deusto Biblioteca

συνοικειοῦντες, συνοικειόω ῶ 443,13
συνοικουμένη, συνοικέομαι οῦμαι 444,33
συνοικῶν, -κέω ῶ 442,13
συνοίσει, συμφέρω ἀ. 607,43
συνοίσειν 607,45
συνοίσεσθαι 608,9
συνοίσεται 608,5
συνοισθήσομαι 608,2
συνοίσομαι 608,5
συνοισόμεθα 608,7
συνοισόμενος 608,10
συνοῖσον 608,1
συνομόσαντες, συνόμνυμι ἀ. 601,41
συνοροῦσαι, -ρέω 443,21
συνοφθῶναι, συνοράω ἀ. 602,32
συνοχωκότε p. συνωχηκότε, συνοχέω 400,32
συντακεὶς, συντήκω 968,88
συντακῇ 478,23
συνταφεὶς, συντάπτομαι 504,13
συντάφηθι ibid.
συντεθειμένος συντεθειμένη, συντίθημι 606,5
συντεθεὶς 606,28
συντελούμενος, συντελέομαι οῦμαι 444,15
συντεμὼν συντεμοῦσα, συντέμνω ἀ. 484,17
συντεταμένος συντεταμένη, συντείνομαι 564,12
συντεταμένος d. ibid.
συντέτηκα, συντήκω 512,5
τὸ συντετηκὸς 512,12
συντετηκὼς 512,10
συντέτρηνται, συντρέομαι 572,26
συντιθεὶς, συντίθημι 453,39
συντιθέμενοι 454,7
συντίθεσθε 453,44
συντίθεται, συντίθεμαι 453,42
συντιμηθῶναι, -μέομαι ἢ -μάομαι 575,21
συντροχῆσαι, -χάω 533,3
συνυποχωρεῖ, συνυποχωρέω ῶ 446,16
συνυφάνθαι, συνυφαίνομαι 565,20
συνυφασμένος A. συνυφαμμένος 565,23
συνυφῆναι p. συνυποπεφυκῆναι, συνυποφύω 581,4
συνῳκειωσε, συνοικειόω 537,36
συνῳκηκῆα, συνοικέω 572,4
συνωλισθηκὼς, συνολισθέω ibid.
συνωμοκότες, συνόμνυμι ἀ. 602,1
συνωμόσαμεν 601,38
συνώμοσαν 601,39
συνὼν, σύνειμι 459,30
συνῶπται, συνοράω ἀ. 602,24
συνῶσι, συνίημι 491,43
συνώφθη, συνοράω ἀ. 602,28
συρέντες, σύρομαι 485,41
συρίσδε D. συρίζει, συρίζω 438,1
συρίσδεν Dor. συρίζειν 438,16
συρίσδες Dor. συρίζεις 438,1
συῤῥάξαι, συῤῥάσσω 523,9
συῤῥάσσω c. σὺν ῥάσσω 399,23
συῤῥέω c. σὺν ῥέω 401,33
συῤῥήγνυσθαι c. σὺν ῥήγνυσθαι 401,25
συσκηνοῦντες, -νέω ῶ 442,37
συσκηνῶν 442,13
συσσείω c. σὺν σείω 401,34
συσσιτοῦνται, συσσιτέομαι οῦμαι 443,30
συσσιτῶν, συσσιτέω 442,14
συσταθεὶς, συνίστημι 596,26
συσταθεῖσα 596,27
τὰ συσταθέντα 596,28
συσταθέντες 596,27
συσταλεὶς, συστέλλομαι 483,43
συστάντες, συνίστημι 496,28
συστὰς 496,17
συσταυρούμενος, συσταυρόομαι οῦμαι 445,23
συσταυρωθεὶς 580,10
συστείλαντες, συστέλλω 543,32
συστέλλω c. σὺν στέλλω 401,34
συστῇ, συνίστημι 495,36
συστῆναι 496,1
συστῆσαι 594,27
συστῆσας 594,33
συστήσασθαι 594,44
συστοιχοῦντες, συστοιχέω ῶ 442,38
συστραφεὶς, συστρέφομαι 480,6
συστραφέντες ibid.
συστραφῇ 479,41
συστραφῆναι 479,45
συστῇ, συνίστημι 495,36
συσχεθῇ, συνέχω ἀ. 592,8
συσχεθῆναι ibid.
σύτο p. ἐσύετο ἢ ἐσέσυτο, σεύω ἀ. 402,22
Σφὰ ἢ σφὴ D. σφετέρα d. σφεῖς 244,33
σφαγεὶς, σφάττω ἢ σφάζω 481,22

σφαγὴ

σφαγὴ d. 963,4
σφαγῆναι 481,16
σφαιρούμενοι, σφαιρόομαι οῦμαι 445,26
σφαλεῖεν f. σφαλείησαν, σφάλλομαι 483,17
σφαλείην λείης λείη 483,15
σφαλεὶς 483,22
τὰ σφαλέντα 483,23
σφαλῇ 483,19
σφαλῆναι 483,20
σφάληται 483,32
σφαλόμενος 483,36
σφάξαι, σφάττω ἢ σφάζω 523,9
σφαραγεῦντο D. ἐσφαραγοῦντο, σφαραγέομαι οῦμαι 466,16
σφᾶς, ὃς οἷ ἐ 240,3
σφὲ 240,2. 243,24, 26. 244,4. 968,77
σφέας I. σφᾶς 242,40
σφέε p. σφέ 244,5
σφέες I. σφεῖς 242,37
σφεῖς 240,3
σφείων p. σφῶν 242,39
σφενδονῶντες, σφενδονάω ῶ 447,2
σφὲς D. & Æ. σφεῖς, ὃς 243,15
σφέτερος p. ὑμέτερος p. 240,8. & 244,11
σφέων I. σφῶν 242,38
σφὴ D. σφετέρα 244,32
σφῆλα I. ἔσφηλα, σφάλλω 542,35
σφήλας 542,45
σφηνοῦ, σφυνόομαι οῦμαι 443,37
σφι I. & poët. σφίσι, ὃς 243,7. & 244,7
σφίγξαι, σφίγγω 519,31
σφιν, ὃς 240,2. 243,7. 244,6
σφίσι 240,3
σφιτεθῆναι c. σφὶ τεθῆναι, τίθημι 606,13
σφὸς σφὴ σφὸν D. σφέτερος α ον d. σφεῖς ἢ σφὲς 244,32
σφριγῶντες, -γάω ῶ 447,2
σφὼ, σὺ ἢ ὅς 239,40. & 244,2,5
σφωὲ p. σφὲ, ὃς 985,59
σφῶι p. σφὼ, σὺ 244,1
σφῶιν p. σφῷν ibid.
σφωὶν p. σφιν, ὃς 244,5
σφωΐτερος d. σφὼ σφῷν, σὺ 240,6
σφῷν, σύ 240,1. 244,2
σφῶν, ὃς οἷ οἱ 240,3
Σχαλιδῶσαι, -δόω 538,32
σχάσαι, σχάζω 527,16
σχασάμενος 528,20
σχάσε I. ἔσχασε 526,17
σχασθείη 561,35
σχασθείην ibid.
σχασθεὶς 562,17
σχὲ, ἔχω ἀ. 382,10
σχέθε, σχέθω τὸ ἔχω 331,20
σχεθῆναι, ἔχω ἀ. 592,9
σχέθω d. σχέω τὸ ἔχω 331,19
σχεῖν, ἔχω ἀ. 382,12
σχέμεν I. σχεῖν ibid.
σχέω I. σχοῦ 383,3
σχὲς 236,28. 381,15
σχέσις d. 381,33
σχῆμα d. 381,32
σχήσεσθαι 382,17
σχήσομαι ibid.
σχήσω 382,16
σχισθῆναι σχίζω 561,40
σχοίατο I. σχοῖντο, ἔχω ἀ. 382,36
σχοίην σχοίης σχοίη A. σχοῖμι σχοῖς σχοῖ 382,15
σχοίμην σχοῖο σχοῖτο 382,35
σχοῖντο 382,36
σχολαίτερος d. σχολαῖος 260,40
σχόμενος, ἔχω ἀ. 382,37
σχόντες 382,14
σχοῦ 381,19
σχὼν σχόντος 382,14
Σώεσκε I. ἔσωε, σώω τὸ σώζω 467,20
σώεσκον p. ἔσωον 466,44
σωθεὶς, σώζω ἀ. 307,37. & 308,25
σωθῆναι ibid.
σώθητι ibid.
σωθῶ ibid.
σῶσι, σάω ῶ τὸ σώζω 446,35
σώτερα d. σωτὴρ 262,19
ὦ σῶτερ, ὁ σωτὴρ ἀ. 149,25
σωτὴρ d. σώζω 262,19
σωτηριακὸν d. 262,21
σωτηριώδης d. ibid.
σωτήριος d. 262,20
σωφρονέστατος d. σωφρὼν σώφρονος 255,12
σωφρονέστερος d. ibid.

T

Τᾶ D. τῇ, ὁ ἡ τὸ 246,27
τἀγαθὰ f. τὰ ἀγαθὰ 313,17
τἀγαθὸν f. τὸ ἀγαθ. 311,20
τἀγαθοῦ f. τοῦ ἀγ. 313,27
τἀγαθῷ f. τῷ ἀγαθῷ ib.
ταγεὶς, τάττομαι 481,13
ταθεὶς, τείνομαι 564,19
ταθῶσι 564,18
ταὶ D. αἱ, ὁ ἡ τὸ 246,22
τἀκεῖ f. τὰ ἐκεῖ 313,18
τακεὶς, τήκομαι 478,26
τακεν ibid.
τακερωθῇ, -ρόω 579,28
τακῇ, τήκομαι 478,23

τακή

Universidad de Deusto Biblioteca

τακήσομαι 478,28
ταλαθέα D. τὰ ἀληθῆ, τὸ ἀληθὲς ἑος 994,94
ἡ τάλαινα, ὁ τάλας 251,2
ταλαιπωρηθεὶς, ταλαιπωρέω 575,34
ὁ τάλαις Æ. τάλας 142, 28
τὸ τάλαν, ὁ τάλας 251,3
ταλάντατος d. 256,31
ταλαντερος d. ibid.
τἄλλα f. τὰ ἄλλα 313,18
τἀμὰ f. τὰ ἐμὰ ibid.
τάμε Ion. ἔταμε, τέμνω 410,19
ταμέσθαι 484,14
τάμον I. ἔταμον 410,19
ταμοῦμαι 410,20
ταμῶ ibid.
ταμὼν 409,30
ταὶ D. τὴν, ὁ ἡ τὸ 246, 27
ταῖ D. τῶν ibid.
τἀναντία f. τὰ ἐναν. 313, 19
τἀνδρὶ f. τῷ ἀνδρὶ, ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος καὶ ἀνδρὸς 313,30
τἀνδρὸς f. τοῦ ἀνδρὸς 313, 29
τἀνθρώπου f. τοῦ ἀνθρώπου 313,30
τἀνθρώπῳ f. τῷ ἀνθρ. ib.
τανύοντο I. ἐτανύοντο, τανύομαι 466,17
τανυσθεὶς 581,25
ταξάμενοι, τάττομαι 523, 36
ταπολλὰ f. πολλάκις 249,4
ταπρῶτα f. πρώτως 249,3
ταραχθεὶς, -ράττω 555, 14
τάρπημεν p. ἐτράφημεν ἢ ἐτάρπημεν, τρέφω ἢ τέρπω 303,28
τάρπησαν I. ἐτάρπησαν, τέρπομαι 479,37
ταρπόμενος 480,16
τὰ τάρταρα, ὁ καὶ ἡ τάρταρος ἀ. 273,30
ταῖς D. τῆ, ὁ ἡ τὸ 246,27
ταύσας, ταύω 540,43
ταὐτὰ f. τὰ αὐτὰ, ὁ αὐτὸς ἡ αὐτὴ τὸ αὐτὸ 245,21
ταύτα, ὅτις αὕτη τοῦτο 240,16
ταῦτα 240,17. 972,49. & 973,62
ταυτέης ταυτέη ταυτέην ταυτέῃσι ταυτέας I. ταύτης ταύτῃ ταύτην ταύταις ταύτας 245,6
ταυτὶ A. ταῦτα 240,25
ταυτοδυναμεῖ, ταυτοδυναμέω ὦ 446,17
ταυτὸν ἢ ταὐτὸν A. τὸ αὐτὸ, ὁ αὐτὸς ἢ αὐτὴ τὸ αὐτὸ 245,20
ταυτοῦ ἢ ταὐτοῦ Att. τοῦ αὐτοῦ 245,18
ταυτῷ ἢ ταὐτῷ Att. τῷ αὐτῷ ibid.
ταφεὶς ταφέντος θάπτω ἀ. 310,12. & 960,66
ταφὼν, θήπτω seu θήπω ἀ. 310,17
ταχθῆναι, τάττομαι 555,2
ταχυναυτοῦσα, -τέω ὦ 443,19
τάω Æ. τῶν, ὁ ἡ τὸ 246, 28
Τὲ D. σὲ, σὺ 243,29
τεὰ D. σὴ, σὸς σὴ σὸν d. σὺ 244,18
τεᾶς D. σῆς 244,19
τέθακα, θείνω 175,3
τέθαλα, θάλλω 379,40
τεθαλασσωμένος, θαλασσόομαι 578,5
τεθάλυια, θάλλω 379,40
τεθαλὼς ibid.
τεθαμμένος, θάπτω 385, 36
τεθάρρηκα, θαρρέω 571,31
τεθαρρήκασι ibid.
τεθαρρηκότως d. 571,41
τεθαρρηκὼς ibid.
τεθάψομαι, θάπτω 385, 36
τεθέασαι, θεάομαι 567,28
τεθεῖεν f. τεθείησαν, τίθημι 606,11
τέθεικα B. τέθηκα 234,23
τεθεικὼς 606,3
τέθειμαι 225,18. 238,6
τεθεὶς 606,24
τεθελήμεθα, θέλω ἀ. 386,13
τεθεμελίωτο A. ἐτεθεμελίωτο, θεμελιόω 300, 17
τεθῇ, τίθημι 238,33
τεθηγμένος τεθηγμένη, θήγομαι 552,7
τέθηλα, θάλλω 197,28
τεθήλασι 512,41
τὰ τεθηλότα 512,43
τεθηλὼς ibid.
τεθῆναι, τίθημι 606,13
τέθηπα, θήπτω ἢ θήπω 310,18
τέθλασμαι, θλάομαι 342, 19
τεθλασμένος ibid.
τεθλιμμένος τεθλιμμένη, θλίβω 549,27
τέθναα I. τέθνηκα, θνήσκω ἀ. 385,24
τέθναθι 328,34. 385,25
τεθναῖεν f. τεθναίησαν 387,18
τεθναίη 387,16
τεθναίην 328,35. 385,25

τεθναῖ

τεθναῖμεν f. τεθναίημεν 387,17
τεθναῖτε f. τεθναίητε ib.
τεθνάμεν I. -άναι 387,19
τεθνάναι 328,35. 385,26
τεθναῦαι 385,30
τεθνὰς 385,26
τεθνᾶσι 328,33. 385,27
τεθνάτω 387,15
τέθνεια I. τέθνεικα B. τέθνηκα 385,33
τεθνεὼς ὦτος p. τεθνηκὼς τεθνηκότος ibid.
τεθνεὼς ὦτος ὦτι p. τεθνηκὼς ότος ότι 385, 32,34. & 387,20
τεθνεῶσα ώσης p. τεθνηκυῖα υίας 387,21
τοῖς τέθνεῶσι p. ibid.
τέθνηκα 385,23
τεθνηκὼς 387,14
τέθνημι d. θνέω ἢ θνάω 328,33. & 388,10
τεθνήξει A. τεθνήξῃ, θνήσκω ἀ. 347,35
τεθνήξεσθαι ibid.
τεθνήξομαι 347,34
τεθνηὼς ὦτος p. τεθνηκὼς τεθνηκότος 385,34
τεθορεῖν p. θορεῖν, θορέω 489,32
τὸ τεθραμμένον, τρέφομαι ἀ. 607,9
τεθραμμένος 607,8
τέθραπται 607,4
τεθρᾶσθαι, θράομαι 567,30
τεθραυσμένος, θραύομαι 581,45
τεθρύλληται, θρυλλέομαι 372,20
τεθρυμμένος, θρύπτομαι 550,14
τέθυκα, θυύω 175,23
τεθυκὼς, θύω 580,40
τεθυλλιαμμένον, θυλλιάπτω ἢ θυλλιαίνω 550,14
τέθυμαι, θυύω 189,27
τεθυμένος, θύομαι 581,55
τεθυμωμένος, θυμόομαι 578,5
τεθῶσι, τίθημι 606,12
τεὶν p. σοὶ, σὺ 243,42
τέκε I. ἔτεκε, τίκτω ἀ. 410,26
τέκετο I. ἐτέκετο 410,27
τεκμήραντο ἢ τεκμήραντο I. ἔτεκμ. τεκμαίρομαι 546,34
τεκμηριῶσαι, -ιόω 538,34
τεκμήρω ἢ τεκμήρω, τεκμαίρω 546,20
τεκνοῦσα, -κνόω ὦ 443, 24
τεκόμην Ion. ἐτεκόμην, τίκτω ἀ. 410,27
τέκον I. ἔτεκον 410,25
ἡ τέκταινα d. ὁ τέκτων 252,13
τεκτήναντες ἢ τεκτήναντες, τεκταίνω 546,29
τεκτήνατο ἢ τεκτήνατο I. ἐτεκτ. 546,33,38
τεκὼν όντος, τίκτω ἀ. 184,28
τελέθεσκον p. ἐτέλεθον, τελέθω τὸ τελῶ 466,45
τελείετο p. ἐτελεῖτο ἢ ἐτελείετο, τελείομαι τὸ τελέομαι οῦμαι 465,38
τελείω p. τελέω 359,35
τελέσῃ, τελέω 531,25
τελέσω 216,21. 348,32
τελευτῆσαι, -τάω 533,6
τελέω d. τέλος 983,53
τελίσκω d. τελέω 348,31
τέλω A. τελέω ὦ 309,17
τεμοῦμαι 410,9
τεμοῦμεν ibid.
τεμῶ 157,27. & 410,8
τεμὼν 409,30
τενῶ, τείνω 331,1
τέξεται, τίκτω ἀ. 410,21
τέξομαι ibid.
τέξω 157,6
τέο p. τοῦ f. τινὸς, ὁ ἡ τὸ 246,36
τεὸν ἀδὺ quid 994,82
τεὸς τεὰ τεὸν D. σὸς σὴ σὸν 244,18
τερατολογούμενα, τερατολογέομαι οῦμαι 444, 42
ἡ τέρεινα, ὁ καὶ ἡ τέρην 251,37
τερείνη I. τέρεινα ibid.
τὸ τέρεν, ὁ καὶ ἡ τέρην 250,34
τερπέσθην I. ἐτερπέσθην 465,41
τέρπου I. τέρπου, τέρπομαι 439,7
τέρπεο D. τέρπου 439,8
τερσανθῆναι, -σαίνω 566,6
τέρσετο p. ἐτείρετο, τέρσομαι τὸ τείρομαι 466, 30
τέρσηνε ἢ τέρσηνε Ion. ἐτέρσ. τερσαίνω 546, 6,38
τερσόμενος, τέρσομαι τὸ τείρομαι 466,32
τέρσω Æ. τερῶ, τείρω 333,7
τερφθείην, τέρπομαι 551,4
τέρψις d. 993,67
τερῶ, τείρω 403,22
τεσσαρεσκαίδεκα c. τέσσαρες καὶ δέκα 254,27
τέσσαρσι, τέσσαρες 251, 41
τέσσερες I. τέσσαρες 254, 17
τετατμένοι, τάττομαι 554, 10

τεταγ

Universidad de Deusto Biblioteca

τεταγμένος 554,8
τέταγμένως d. ibid.
τεταγὼν p. ταγὼν, τάζω 481,41
τέτακα, τείνω 331,2
τετακὼς 563,44
τέταμαι 331,3
τεταμένος 564,7
τέτανται 331,3
τετάραγμαι, ταράττομαι 554,1
τεταραγμένος 554,8
τεταραγμένως d. 554,9
τεταρπόμενος p. ταρπόμενος, τέρπομαι 480,17
τεταρταῖος d. τέταρτος 254,42
τέταφα, θάπτω ἀ. 310,11
τετάχαται I. τεταγμένοι εἰσὶ, τάττομαι 554,2
τέτελα, τέλω ἢ τελέω ὦ 199,9. & 309,16
τετέλειμι B. τέλημι τὸ τελέω 231,30
τετελέσθαι 571,1
τετέλεσμαι 214,27
τετέμηκα, τέμνω 176,2
τετέμημαι 188,33
τετευγμένος, τεύχω 412,14
τετεύχαται I. τετευγμένοι εἰσὶ 412,16
τετηκυῖα, τήκω 512,8
τετηκὼς ibid.
τέτηνε ἢ τέτηνε I. ἐτέτ. τεταίνω 546,7
ὦ τετιημένε, τιέομαι 573,28
τετιημένος 573,27
τετίησθε 572,25
τετιηότες I. τετιηκότες, τιέω 572,7
τετιηὼς I. τετιηκὼς ibid.
τετίμενος f. τετιμημένος, τιμάω 374,42
τετιμημένος ibid.
τέτλα f. τέτλαθι, τέτλημι ἢ τλῆμι 329,14
τέτλαθι 328,36
τετλαίην αἴης αἴη ibid.
τετλάμεν Ion. τετλάναι 329,15
τέτλημι d. τλάω 328,35
τετληὼς τετληότος ὁπ I. τετληκὼς, τλάω 569,3
τέτμηκα f. τετέμηκα, τέμνω 176,3. & 365,23
τέτμημαι 410,10
τὰ τετμημένα 605,22
τετμημένος 410,11. & 605,22
τέτοκα, τίκτω ἀ. 197,5. & 409,32
τετοκυῖα 516,4
τὰ τετολμημένα, τολμάομαι 569,44
τέτομα, τέμνω 197,6
τέτονα, τείνω 331,4
τετόξευμαι, τοξεύω 189,31
τέτορα D. τέσσαρα 254,18
τέτορε, τορέω 513,15
τέτορες D. τέσσαρες 254,17
τετόρεσσι D. τέσσαρσι ib.
τέτορθαι Æol. τετάρθαι, τείρω 403,21
τετόρων Dor. τεσσάρων 254,17
τετραγῳδημένον, τραγῳδέομαι 573,28
τετράκις d. τέτρατος f. τέταρτος 249,6
τετραμμένος, τρέπομαι 549,32
τετράνας, τετραίνω 545,33
τετραπλάσιος d. τέτρατος f. τέταρτος 254,34
τετραπλοῦς d. 254,31
τετρὰς d. 254,37
τετράφαται I. τετραμμένοι εἰσὶ, τρέπομαι 190,15
τετραφέμεν p. τραφῆναι, τρέφω 304,24
τέτραφον p. ἔτραφον ib.
τέτρηγα f. τετάραγα, ταράττω 375,1
τετρήγειν f. ἐτεταράγειν 375,2
τετρημένος, τρέομαι 573,29
τέτρηνε ἢ τέτρηνε I. ἐτέτρηνε, τετραίνω τὸ τετραίνω 546,7,8,38
τέτρηχε, τρήχω 553,5
τετρηχυῖα f. τεταραχυῖα, ταράττω 375,4
τετριγὼς, τρίζω 512,36
τετριγῶτος poët. -γότος 512,38
τετριχωμένος, τριχόομαι 578,5
τετρόπαται, τροπόω 576,13
τέτροφα, τρέφω ἢ τρέπω 304,25. & 549,2
τέτροφας Att. τέτρεφας, τρέπω 549,20
τετρυγημένος, τρυγάομαι 569,44
τετρυμένος, τρύω 386,25
τετρυχωμένος, τρυχόω 385,16 (16
τέτρωκα, τιτρώσκω 411,
τέτρωσμαι ibid.
τετυγμένος f. τετευγμένος, τεύχω 412,13
τετύγμεν p. ἐτετεύγμεν 412,11
τετυκεῖν p. τυχεῖν 509,37
τετυκοίμεθα p. τυχοίμεθα 412,6
τετυκόμεν p. ἐτυχόμεν 412,5

τετύ

τετύκοντο p. ἐτύχοντο 509,37
τέτυκται f. τέτευκται 410,5
τέτυκτο p. ἐτέτευκτο 412,12
τετυμμένος ἔσομαι f. τυφθῶ, τύπτω 180,14. & 195,32
τετυπὼς ἴσθι f. τέτυπε 200,9
τετύφαται I. τετυμμένοι ἢ τετυμμέναι ἢ τετυμμένα εἰσὶ 190,15
τετύφεσαν I. ἐτετύφεισαν 301,2
τετύφων Æol. τετυφὼς 184,15
τετυφὼς ὦ, ἢ τετυφὼς ἔσομαι f. τετύφω 180,11
τετύχηκε, τυγχάνω ἀ. 412,8
τετύχθαι f. τετεύχθαι, τεύχω 412,13
τετύχθω f. τετεύχθω 412,12
τετυχόμην p. ἐτυχ. 412,5
τεῦ D. σοῦ, σὺ 243,10,29. vel pro τοῦ ἢ τινὸς 246,36
τεῦξε I. ἔτευξε, τεύχω 411,44
τεύξεσθαι 411,41
τεύξεται ibid.
τεύξομαι 410,3
τεύξόμενος 411,41
τεύχοντο I. ἐτεύχοντο, τεύχομαι 466,17
τεφροῦται, τεφρόομαι οῦμαι 448,20
τεφρωθεὶς 580,17
τεχθεὶς, τίκτω ἀ. 410,24
τεχθῇ 410,23
τεχθῆναι 410,24
τεχθήσομαι 410,25
τεχθῶ ῆς ῇ 410,23
τεχνήσατο I. ἐτεχνήσατο, τεχνάομαι 533,16
τεῶ Dor. & p. σοῦ, σὸς 244,19
Τῇ quid 246,39
τῇδε quid ibid.
τηλεθάει, τηλεθάω d. θάλλω 380,1
τηλεθάων τηλεθάοντος 380,2
τηλεθόωσα p. τηλεθῶσα 380,3
τηλέθω d. τηλεθάω 380,4
τηλέφιλον quid 994,87
τὰ τηλικαῦτα, τηλικοῦτος, τηλιλαύτη τηλικοῦτο 242,6
αἱ τηλικαῦται ibid.
τὸ τηλικαύτης 242,4
τηλικόσδε c. τηλίκος δὲ 242,14
τὸ τηλικοῦτο, ὁ τηλικοῦτος 242,3. & 266,2
οἱ τηλικοῦτοι 242,6
τηλικοῦτος c. τηλίκος οὗτος 241,38
τηλικουτοσὶ A. τηλικοῦτος 241,39
τοῦ τηλικούτου 242,4
τήμερον A. σήμερον 118,14
τὴν f. ταύτην 245,36
τῆνος τῆνα τῆνο ἢ τῆνος τῆνα τῆνο D. ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο 119,39. & 244,39
τηνῶθε d. τῆνος 992,42
τηροῦ f. τηρόου, τηρόομαι τηροῦμαι 443,37
τῆς ἢ τῆσι ἢ τῆσιν I. ταῖς, ὁ ἢ τὸ 246,29
τητᾷ, τητάομαι ᾦμαι 447,7
Τίε I. ἔτιε, τίω 465,27
τιθάσσεται τιθάσσομαι 435,5
τίθεαι I. τίθεσαι, τίθημι 239,13
τιθέασι I. τιθεῖσι 234,13
τιθέαται p. τίθενται 227,17
τιθέης I. τιθῇς 236,34
τιθέῃσι I. τιθῇ ibid.
τίθει A. τίθεσι 235,18
τιθεῖεν f. τιθείησαν 308,34
τιθεῖμεν f. τιθείημεν ibid.
τιθεῖσι 234,5
τίθεμμι Æ. τίθημι 231,32
τιθέντι D. τιθεῖσι 236,14
τίθεντι Æ. τιθεῖσι 236,15
τίθεο I. τίθεσο 238,12
τίθεσκε I. ἐτίθη 170,38
τίθετι f. τίθεθι 235,15
τίθευ D. τίθου 239,15
τιθέω I. τιθῶ 236,34
τίθῃ A. τίθεσαι 238,33. & 239,14
τιθῇ 238,25. & 309,1
τιθήμεναι p. τιθέναι 237,11
τιθήμενος p. τιθέμ. 226,2
τιθῆναι p. τιθέναι 237,11
τιθῇσι I. τιθῇ 306,14
τίθητι D. τίθησι 224,23
τίθου I. τίθεσο 238,12
τίκτω d. τέκω 309,15. & 332,9
τίλαι, τιλλω 993,68
τιλθῆναι 563,7
τιμάω d. τιμὴ 979,43
τιμῆς f. τιμήεις 270,5. & 143,39
τιμήσαντο I. ἐτιμήσαντο, τιμάομαι 533,20
τιμήσασθαι 533,27
τὶν p. σοὶ, σὺ 243,42
τίνεσκε I. ἔτινε, τίνω 415,16
τὶς τινὸς 145,1
τίς τίνος 145,3

τίσειαν

Universidad de Deusto
Biblioteca

τίσθαι Æ. ἵσασιν, ἵνα ἀ. 415,14
τισαίαθ I. ἵσασινθ 415, 12
τίσαιτο 415,11
ἵσομαι 415,9
τοῖς Τιτᾶσι p. Τιτᾶσι, Τιτανὶ αὖθ 151,1
Τιτλὼ Τιτλῶος I. Τιτανὶ Τιτανῦθ 151,2
τοῖς Τιτλώεσσι I. Τιτᾶσι 151,1
Τλᾶδι τλάτω D. τλῆθι τλήτω, τλῆμι ἢ τέτλημι 329,16
τλαίῃλω τλαίης τλαίη ib.
τλὰς τλαύτ@ 329,17
τλῆδι 329,16
τλῆμεν d. τλάω 328,37. & 388,16
τλήμων d. τέτλημι 968, 89
τλῖῶμ 329,16
τλήσω 329,15
τλῆτε 495,31
Τμωγεὶς, τέμενω ἀ. 410, 18
τμῶγεν B. ἐτμώγησαν ib.
τμηγεὶς p. τμωγεὶς 410, 19
τμηθεὶς τμηθεῖσι 410,13
τμηθλῶμ 410,12
τμήξας 410,14
τμήξω 409,29
τόγε ἢ τόδε f. τῶτο c. τὸ γὲ ἢ δὲ, ὁ ἢ τὸ 245,38
τοδὶ A. τόδε 246,2
τοὶ D. σοὶ, σὺ 243,29. vel pro οἱ, ὁ ἢ τὸ 246, 22. vide quoq; 973, 92
τὸ τοιάδε, ὁ τοιόσδε 242, 16
τοιαδὶ A. τοιάδε ibid.
τὰ τοιαῦτα, τὸ τοιῶτο 242,5
αἱ τοιαῦται, ὁ τοιῶτ@ ἢ τοιαύτη τὸ τοιῶθ 242,6
τὸ τοιαύτης 242,4
τοῖο I. ᾧ, ὁ ἢ τὸ 246,31
οἱ τοιοίδε, ὁ τοιόσδε 242, 16
τοιόσδε c. τοῖ@ δὲ 242, 13
τοιοσδὶ A. τοιόσδε 242, 14
ᾧ τοιῶδε, ὁ τοιόσδε 242, 15
τὸ τοιῶτο, ὁ τοιῶτ@ ἢ τοιαύτη 242,3. 266,3
οἱ τοιῶτοι 242,5
τὸ τοιῶτον 266,5
τοιῶτ@ c. τοῖ@ ἔτ@ 241,38
τοιῶτοι A. τοιῶτ@ ibid.
ᾧ τοιῶτε 242,4
τοιωτωνὶ A. τοιώτων 242, 8
τοῖσδε f. τόγις, ὅδε ἥδε τόδε 247,30
τοῖσδεσιν ἢ τοῖσδεσι f. τοῖσδε ibid.
τοῖσδεσιν ἢ τοῖσδεσι p. τοῖσδεσι ibid.
τοῖσι ἢ τοῖσιν I. τοῖς, ὁ ἢ τὸ 246,30
τολμήσας, -μῶσα 533,11
τόνδε f. τῶτον, ὅδε ἥδε τόδε 246,1
τόν@ d. τεῖνω 331,4
ὦ τοξόζω, ὁ ὅτης ἀ 265,29
τοπαρῶπαν quid 973, 64
τοπερῶτον f. τοπρῶτα 260, 11
τὰ τοσοῦζα, τοσοῦτ@ τοσαύτη τοσῶτο 242,6
αἱ τοσαῦται ibid.
τὸ τοσαύτης 242,4
τὸ τοσῶτο, ὁ τοσῶτος 242, 3. & 266,3
οἱ τοσῶτοι, τοσῶτος τοσαύτη τοσῶτο 242,5
τὸ τοσῶτον 266,5
τοσῶτ@ c. τόσος ἔτ@ 241,38
τοσῶτοι A. τοσῶτος ibid.
τόσ@ p. τόσος 997,39
ᾧ ἢ τεῦ D. σῦ, σὺ 243,29
τὄλλο f. τὸ ἄλλο 313,8,10
τὲμὲ f. τὸ ἐμὲ 313,2
τὲμπεμλιν ἢ τὲμπαλι f. τὸ ἐμπαλιν 313,3
τὲμπροσθεν f. τὸ ἔμπροσθεν 313,4
τὲναντίον f. τὸ ἐναντίον 311,21
τὲνεκα f. ᾧ ἕνεκα ἢ τέτε ἕνεκα 313,31
τὲνεκεν f. ᾧ ἕνεκεν ἢ τέτε ἕνεκεν 313,32
τὲντεῦθεν f. τὸ ἐντεῦθεν 313,4
τὲνομα f. τὸ ὄνομα 118, 21. & 311,21
τὲπιόντ@ f. ᾧ ἐπιόντες, ὁ ἐπιὼν ἢ τὸ ἐπιὸν, ἐπέμι ἀ. 313,33
τὲπίπαν f. τὸ ἐπίπαν 313,5
τὲπίπεμπτον f. τὸ ἐπίπεμπτον ibid.
τὲπίσω f. τὸ ὀπίσω 313,1
τὲπος f. τὸ ἔπος 313,6
τὲργον f. τὸ ἔργον ibid.
τὲχαρον f. τὸ ἐχαρὸν 313,7
τετέοισι I. τέτοις, ἔτ@ αὖτη τῶν 245,5
τετεὶ I. τέτῳ 245,4
τετέων I. τέτων 245,6
τετὶ A. τέτο 240,24
τετοῖ A. τέτο ibid.
τετονὶ A. τῶτον 240,23
τετοῖ A. τέτῳ ibid.
τετῳὶ A. τέτῳ ibid.
Τεγεῖν, τεύω 411,37
τεύπτ I. ἔτευπτε, τέυπω 479,26
τευπεόμμ p. τευπῶμμ 237,6
τευπάζ 480,14
τεύποιθ ibid.
τευφεὶς, τείφω 480,7
τευφλω I. ἐτεύφλω 479, 30
τεύφῆς 479,41
τευφθεὶς, τεύπομμ 551,7
τευφθλῶμ 551,5
τὸ τεύχλα, ὁ τεύχλ@ ἀ. 273,26
τεσσαρεσκαίδεκα c. τρεῖς καὶ δέκα 254,29
τείπεσκε I. ἔτειπε, τείπω 467,20
τέσσαρα p. ἔτεσαν, τέω τὸ τρέμω 531,30
τρέσω 218,8
τρεφθλῶμ, τρέφομμ 551,13
τρεφοίλω Att. τρέφοιμι 304,30
τρέφοιν f. τρεφοίλω ibid.
τρήσω, τρέω ἢ τρῶω 218,9
τρεῖας d. τρεῖς τελῶν 254,37
τελαχθλῶμ, τελάσομμ 555,2
τελθεὶς, τέλθομμ 484,31
τελθὲν ibid.
τελμησαν@, -ήεω 536,12
τελτλάσι@ d. τρεῖς 254,33
τελτλῆς d. 254,31
τελοσέμμος, τελοσόομμ ἔμμ 445,16
τελτιθ@ d. τελτὸς 254, 31
τελτῶν, τελθω ῶ 442, 20
τελφθεὶς, τελθόμμ 550, 40
τελχορρόῆλες, τελχορρόέω ῶ 442,39
τ' τελχὸς, ἡ ἠρίξ 138,21
τελχόσω, τελχόω 538,34
τεθμαξε I. ἐτεθμαξε, τεθμάσω 521,35
τεθπος d. ibid.
τεθπύσκω, -πόω 540,9
τεθφίοθ I. ἐτεθφῆθ 466,17
τεθχλατέω d. τεθχλάτης c. τεθχὸς ἐλαύνω 968,91
τεθχόωθ@ p. τεθχῶθ@, τεθχάω ῶ 452,2
τευχηθλῶμ, τευχόομμ 570,32 (18
τευφᾶν, τευφάω ῶ 442, ὁ Τρωὸς ἢ d. ὁ Τρῶς ὠὸς 279,23
τρωθεὶς, πτρώσκω ἀ. 411,18
τρωθλῶμ 411,17
τρώσω 409,35
Τὺ D. σὺ ἢ σὲ 119,22. & 243,29
τύα D. σὺ 243,35
τυγχανόντων A. τυγχανέτωσαν, τυγχάνω 411,39
τυξάνω d. τεύχω 337,12
τυθλῶμ f. θυθλῶμ, θύομμ 581,28
τυμεωρυχήσας, τυμεωρυχέω 536,6
τύνη D. σὺ 243,33
τύπον Dor. τύπε, τύπω 580,6

τυπῆνθι D. τυπῆσαι 170,3
τύπῖε D. τύπτε, τύπω 169,37
τυπῖεμθμ I. τύπτεν 182,21
τυπῖεμμεν A. & D. τύπτεν 182,22
τύπῖεο I. τύπῖε 193,29
τύπῖες D. τύπτες 169,37
τυπῖεσθων A. τυπῖεσθωσαν 193,33
τύπῖεσκε I. ἔτυπῖε 170, 33. & 171,2
τύπῖεσκες poët. ἔτυπῖες 171,2
τυπῖεσκετο p. ἐτύπῖετο 171,4
τυπῖεσκόμεθα p. ἐτυπῖόμεθα ibid.
τύπῖεσκον p. ἔτυπτον 171,3
τυπῖεσκε p. ἐτύπῖε 171,4
τύπῖεσθ D. τύπῖε 193,31
τυπῖεω d. τύπῖω 351,14
τύπῖη Æ. τύπτε, τύπῖω 169,38
τύπῖης Æ. τύπτες ibid.
τυπῖήσην, τυπῖεω τὸ τύπῖω 351,15
τυπῖόσης ibid. & 973,73
τύπῖηπ I. τύπῖη, τύπῖω 306,15
τυπῖήσομμ, τυπῖεω τὸ τύπῖω 351,16
τυπῖήσω 351,15
τυπῖόμεθα P. & I. τύπῖόμεθα, τύπῖω 190,33
τύπῖόσα Dor. τύπῖῆσα 119,18
τύπῖόμες Dor. τύπῖόμμ 119,25. & 169,39
τυπῖόμεσθα I. & D. τυπῖόμεθα 186,40
τύπῖθη D. τύπῖῆσι 169, 42
τυπῖόντων A. τυπῖέτωσαν 305,35

Universidad de Deusto Biblioteca

τύπτουσ' αὐτὸ I. τύπτουσιν αὐτὸν 285,37
τύπτουσιν A. τύπτουσι 170, 28. & 285,13
τυραννισείων, -σείω d. τυραννίζω, μ. -ίζω 449,43
τυρεύεται, -εύομαι 435,5
τυρωθέντες, -ρόω 580,20
τυφθεῖεν f. τυφθείησαν, τύπτω 308,33
τυφθεῖμεν f. τυφθείημεν ibid.
τυφθεῖτε f. τυφθείητε 308,36
τυφλωθῆναι, -λόω 579,33
τύχε, τυγχάνω ἀ. 412,1
τυχεῖν 412,3. & 970,8
τύχῃ 412,2
τύχῃς ibid.
τύχοιεν ibid.
τύχοιμι οις οι 412,1
ἡ τυχοῦσα 412,3
τύχω ῃς ῃ 412,2
τύχωμεν ibid.
τυχὼν 412,3
ὁ τύψαις Æ. τύψας, τύπτω 142,29
τυψάντων A. τυψάτωσαν 305,35
τύψειαν Att. τύψαιεν 306,8
τύψειας A. τύψαις ibid.
τύψειε A. τύψαι ibid.
τυψοῦντι Dor. τύψουσι 170,4
Τῶ D. ᾗ, ὁ ἡ τὸ 246,31
τῷ p. τῇ aduerb. 246, 40
τῶγαλμα f. τὸ ἄγαλμα 313,28
τῶγάλματι f. τῷ ἀγάλματι ibid.
τῶγάλματος f. ᾗ ἀγάλματος ibid.
τῶρχαῖον f. τὸ ἀρχαῖον 319,9
τὼς D. τοὺς, ὁ ἡ τὸ 246,31
τὼυβούλοιο p. ᾗ εὔβουλου, ὁ εὔβουλος 313,33
τοῦτέου I. ταυτοῦ ἢ ᾗ αὐτοῦ 245,18
τοῦτέῳ I. ταυτῷ ἢ τῷ αὐτῷ 245,19
τοῦτό I. ταυτὸν ἢ τὸ αὐτὸ 245,10

Υ

Υββάλλειν p. ὑποβάλλειν 174,6
ὑγιᾶ ἢ ὑγιῆ f. ὑγιέα, ὑγιὴς έος 268,27
τὸ ὑγιὲς 975,107
ὕγρανσις d. ὑγραίνω 261, 33
ὑγρασία d. ibid.
ᾗ ὕδατος, τὸ ὕδωρ ἀ. 141,22. 275,7. 282,9
ὑδατοῦται, ὑδατόομαι οῦμαι 448,21
ὑδρηναμένη ἢ ὑδρηναμένη, ὑδραίνω 546,37
ὑδρόμελι c. ὕδωρ μέλι 133,30
ὑδροχοεὺς p. -χόος 281,30
Υἱ, ὕω 465,27
τοῖς ἡέσι ἀ. ἡεῦσι, ἡεὺς έος 155,20
ἡεὺς p. ἡὸς 281,31
τοῖς ἡάσι ἀ. ἦσι ἢ ἥσι, ὁ ἦις ᾗ ἥος ἦος ἢ ἡὸς 151,19
Ὑμὰ, D. ὑμετέρα 244,32
ὑμᾶς, σὺ 240,1
ὑμέας I. ὑμᾶς 242,40
ὑμέες I. ὑμεῖς 242,37
ὑμεῖς 240,1
ὑμείων p. ὑμῶν 242,39
ὑμὲς D. ὑμεῖς 243,15
ὑμέων I. ὑμῶν 242,38
ὑμὴ ἢ ὑμὰ D. ὑμετέρα 244,32
ὑμῖν 240,1
ὑμὶν p. ὑμῖν 243,43
ὔμμας Æ. ὑμᾶς 243,22
ὔμμε Æ. & D. σφὼ 243, 24
ὔμμες D. ὑμεῖς 243,16
ὔμμες Æ. ὑμεῖς 243,21
ὑμμέων Æ. ὑμῶν ibid.
ὔμμι Æ. ὑμῖν 243,22
ὔμμιν Æ. ὑμῖν ibid.
ὔμμων Æ. ὑμῶν 243,21
ὑμνέαται Ion. ὕμνηνται, ὑμνέομαι 572,34
ὑμὸς ὑμὴ (vel ὑμὰ) ὑμὸν D. ὑμέτερος ὑμετέρα ὑμέτερον 244,32
ὑμῶν, σὺ 240,1
ᾗ ἧος f. ἥιος, ὁ ἦις 151,15
Ὕπαγε, ὑπάγω 433,30
ὑπαγμένος I. ὑπηγμένος 552,18
ὑπαγορεύεται, ὑπαγορεύομαι 435,6
ὑπαιθαλιάσθη I. ὑπηθ. ὑπαιθαλιάζομαι 561,4
ὑπαΐξας, ὑπαΐσσω 523, 20
ὑπαλεύεο I. ὑπαλεύου, ὑπαλεύομαι 439,4
ὑπάλυξε Ion. ὑπήλυξε, ὑπαλύζω 524,1,3
ὑπανειμένος, ὑπανίημι ἀ. 593,35
ὑπανειμένως d. 593,36
ὑπανίστασθαι, ὑπανίσταμαι 456,43
ὑπαπήεσαν A. ὑπαπήεσαν, ὑπάπειμι c. ὑπὸ ἀπὸ εἶμι ἀ. 590,45
ὑπαπίεναι 461,1
ὑπαπιόντες 461,23
ὑπαυθαδισάμενοι, ὑπαυθαδίζομαι 528,21
ὑπαχθεὶς, ὑπάγομαι 552,42

ὑπαχ

ὑπαχθέντες ibid.
ὑπαχθησόμενος 552,45
ὑπέασι I. ὕπεισι, ὕπειμι 459,9
ὑπέβαλε, ὑποβάλλω 482,45
ὑπέδδεισαν p. ὑπέδεισαν ὑποδείδω 524,30
ὑπέδειξα, ὑποδεικνύω ἀ. 363,45
ὑπέδειξε 364,1
ὑπεδεκέατο I. ὑπεδέχοντο, ὑποδέκομαι τὸ ὑποδέχομαι 476,14
ὑπεδέκετο I. ὑπεδέχετο 476,12
ὑπέδεκτο p. ὑπεδέδεκτο 553,24
ὑπέδεξο p. ὑπεδέδεξο ibid.
ὑπέδυσαν, ὑπόδυμι 497, 36
ὑπέζευκται, ὑποζεύγνυμι ἀ. 592,21
ὑπεζύγην 504,9
ὑπεζωκὼς, ὑποζωννύω ἀ. 592,31
ὑπεθέμεθα, ὑποτίθημι 492,43
ὑπέθεντο 493,4
ὑπέθεσαν 491,7
ὑπέθηκας 605,39
ὑπεθήκατο 605,44
ὑπέθηκε 605,42
ὑπέθου A. ὑπέθεσο 492, 36
ὑπεῖδον, ὑφοράω ἀ. 506,7
ὑπειλημμένος A. ὑπολελημμένος, ὑπολαμβάνω ἀ. 598,34
ὑπείληφα A. ὑπολέληφα 598,15
ὑπειληφέναι A. ὑπολεληφέναι 598,18
ὑπεῖναι, ὕπειμι ἀ. 460,32
ὑπείποιμι, ὑπαγορεύω ἀ. 499,23
ὑπεῖπον 499,10
ὑπειπὼν 499,31
ὑπείργασμαι, ὑπεργάζομαι ἀ. 558,9
ὑπείρεχε p. ὑπερεῖχε, ὑπερέχω ἀ. 289,7
ὑπείρεχον p. ὑπερεῖχον ib.
ὑπεὶς I. ὑφεὶς, ὑφίημι 499,22
ὑπεκδοῦναι, ὑπεκδίδωμι 497,16
ὑπεκδράμῃ, ὑπεκτρέχω ἀ. 508,41
ὑπεκδραμὼν 509,7
ὑπεκδράμωσι 508,43
ὑπεκδὺς, ὑπέκδυμι 498,2
ὑπέκειτο, ὑπόκειμαι 476, 15
ὑπεκκαῦσαι, ὑπεκκαίω ἀ. 596,34
ὑπεκκλαπεὶς, ὑπεκκλέπτομαι 482,37
ὑπεκλίνθη p. ὑπεκλίθη, ὑποκλίνομαι 563,27
ὑπεκπροφύγοι, ὑπεκπροφεύγω 486,10
ὑπεκραγεὶς, ὑπεκρήγνυμι ἀ. 508,19
ὑπεκστῆναι, ὑπεξίστημι 496,4
ὑπεκφαίνονται, ὑπεκφαίνομαι 435,15
ὑπέκφερον I. ὑπεξέφερον ὑπεκφέρω 465,10
ὑπέκφυγε I. ὑπεξέφυγε, ὑπεκφεύγω 486,7
ὑπέλαβε, ὑπολαμβάνω ἀ. 505,11
τὸ ὑπελθὸν, ὑπέρχομαι ἀ. 503,24
ὑπελθὼν ibid.
ὑπέμεινα, ὑπομένω 544, 23
ὑπεμνήμυκε ἢ ὑπεμήμυκε A. ὑπήμυκε, ὑπεμύω τὸ ὑπημύω 580,30
ὑπέμνησα, ὑπομιμνήσκω ἀ. 599,31
ὑπέμνησε ibid.
ὑπεναντιούμενος, ὑπεναντιόομαι οῦμαι 445,24
ὑπενδιδόναι, -ίδωμι 458,1
ὑπενεγκεῖν, ὑποφέρω ἀ. 510,9
ὑπεξαιρεθῆναι, ὑπεξαιρέομαι 585,8
ὑπεξαλέασθαι, ὑπεξαλέαμαι 457,14
ὑπεξαναδὺς, ὑπεξανάδυμι 498,2
ὑπεξαναστῆναι, ὑπεξανίστημι 496,4
ὑπεξέθεντο, ὑπεκτίθημι 493,4
ὑπεξέθετο 492,41
ὑπεξείρυσαν, ὑπεξερύω ἀ. 540,36
ὑπεξέκειτο, ὑπέκκειμαι 476,23
ὑπεξελέσθαι, ὑπεξαιρέομαι ἀ. 500,28
ὑπεξελθεῖν, -ξέρχομαι ἀ. 503,15
ὑπεξελθὼν 503,25
ὑπεξέπεμψε, ὑπεκπέμπω 518,4 (35
ὑπεξέσχε, ὑπεξέχω ἀ. 503,
ὑπεξέφερε, ὑπεκφέρω 476,22
ὑπεξέφυγε, ὑπεκφεύγω 486,7
ὑπεξέφυγον 486,8
ὑπεξήγειγες, ὑπεξάγω ἀ. 499,32
ὑπεξήισαν, ὑπέξειμι ἀ. 590,12

Universidad de Deusto Biblioteca

ὑπεξῆλθε, ὑπεξέρχομαι ἀ. 502,41
ὑπεξῆλθον 502,40
ὑπεξήλυξε, ὑπεξαλύζω 524,6
ὑπεξίεναι, ὑπέξειμι 461,1
ὑπεξίσταντο, -σταμαι 469,10
ὑπεξίστασθε 456,44
ὑπεξυρημένος, ὑποξυρέομαι ἢ ὑποξυράομαι 573,38
ὑπεπίτθυν, ὑποπιτθόω ῶ 476,12
ὑπεραιρημένος I. ὑπερῃρημ. ὑπεραιρέομαι 573,3
ὑπεράλμενος f. ὑπεραλλόμενος, ὑπεράλλομαι 439,42
ὑπερανεστηκότα, ὑπερανίστημι 595,29
ὑπερανεστηκὼς 595,20
ὑπεράρας, ὑπεραίρω 545,35
ὑπεραχθεσθεὶς, ὑπεράχθομαι ἀ. 585,36
ὑπερβαλοίατο p. ὑπερβάλοιντο, ὑπερβάλλομαι 483,31
ὑπερβὰς, ὑπερβαίνω ἀ. 501,37
ὑπερβέβηκε 586,6
ὑπερβεβλημένη ὑπερβάλλομαι ἀ. 586,41
ὑπερβεβλημένως d. 586,42
ὑπερβῆναι, -βαίνω ἀ. 501,23
ὑπερέβαλε, ὑπερβάλλω 483,1
ὑπερέβησαν, ὑπερβαίνω ἀ. 501,11
ὑπέρειπε Ion. ὑπήρειπε, ὑπερείπω c. ὑπὸ ἐρείπω 465,27
ὑπερείπετο 465,39
ὑπερεῖχον ες ε, ὑπερέχω ἀ. 289,5
ὑπερεκέρων, ὑπερκεράω ῶ 475,16
ὑπερεκκρεμάσωμαι, ὑπερκρεμάομαι ἢ ὑπερεκκρεμάννυμι ἀ. 531,5
ὑπερεκχύνεται, ὑπερεκχύνομαι 435,7
ὑπερεμάνησαν, ὑπερμαίνομαι 479,9
ὑπερενεγκεῖν, ὑπερφέρω ἀ. 510,9
ὑπερενεγκὼν 510,15
ὑπερενεχθέντες 609,26
ὑπερεπῄνει, ὑπερεπαινέω ῶ 474,3
ὑπερέπτης, ὑπερίπτημι ἀ. 504,38
ὑπερέσχον, ὑπερέχω ἀ. 503,36
ὑπερευδοκοῦντες, ὑπερευδοκέω ῶ 442,40
ὑπερεφάνησαν, ὑπερφαίνομαι 479,10
ὑπερῆρε ἢ ὑπερῆρε, ὑπεραίρω 546,16,38
ὑπερῆρτο 567,22
ὑπερήσει, ὑπερίημι ἀ. 592,38
ὑπερθέντες, ὑπερτίθημι 492,27
ὑπέρθορε I. ὑπερέθορε, ὑπερθορέω 489,22
ὑπερθορέονται I. ὑπερθοροῦνται 489,42
ὑπέρθορον I. ὑπερέθορον 489,22
ὑπερθυμέστατος d. ὑπέρθυμος 257,44
ὑπεριδεῖν, ὑπεροράω ἀ. 506,31
ὑπεριδόντες 506,36
ὑπεριδὼν 506,35
ὑπερίεται, ὑπερίημι 462,34
ὑπερκείσθω, ὑπέρκειμαι 463,28
ὑπέρκειται 463,23
ὑπερκύψαι, -ύπτω 519,15
ὑπερμεθυσθῆναι, ὑπερμεθύομαι 581,22
ὑπερρίσω, ὑπερφέρω ἀ. 607,44
ὑπερρύψει Att. ὑπερρύψῃ, ὑπεροράω ἀ. 602,19
τὰ ὑπερπεπαικότα, ὑπερπαίω 581,34
ὑπερπέσῃ, ὑπερπίπτω ἀ. 507,19
ὑπερπλησθεὶς, ὑπερπλήθομαι 557,37
ὑπέρτατος d. ὑπὲρ 256,26
ὑπερτείλας, τέλλω 543,29
ὑπέρτερος d. ὑπὲρ 256,25
ὑπερτιθέμενος, ὑπερτίθημι 454,5
ὑπερφανέντες, ὑπερφαίνομαι 479,22
ὑπερώφθη, ὑπεροράω ἀ. 602,29
ὑπέσταν f. ὑπέστησαν, ὑφίστημι 412,30
ὑπεστελάμην, ὑποστέλλομαι 543,34
ὑπέστη ὑφίστημι 494,35
ὑπέστην 412,20,27
ὑπεστήσατο 594,37
ὑπέστησε 594,13
ὑπεστρωμένος ὑπεστρωμένη, ὑποστρώννυμι ἀ. 605,13
ὑπέσχε, ὑπέχω ἀ. 503,34
ὑπεσχέθην, ὑπισχνοῦμαι ἀ. 412,18
ὑπέσχηκε, ὑπέχω ἀ. 592,4
ὑπέσχημαι, ὑπισχνοῦμαι ἀ. 412,18
ὑπεσχῆσθε 412,21

ὑπεσχό

ὑπεσχόμην 412,19
ὑπετάγη, ὑποτάττομαι 481,11
ὑπεψηνισμένη, ὑποψηνίζομαι 560,17
ὑπηγάγετο, ὑπάγω ἀ. 499,41
ὑπηγμένος 552,17
ὑπῆγον 487,1
ὑπῆλθε, ὑπέρχομαι ἀ. 502,45
ὑπήλυθε 502,35
ὑπῆν, ὑπεῖμι ἀ. 469,33
ὑπήνεικαν p. ὑπήνεγκαν, ὑποφέρω ἀ. 608,44
τὰ ὑπηργμένα, ὑπάρχομαι 553,21
ὑπηργμένος ibid.
ὑπῆρχα 553,3
ὑπῆσαν, ὑπεῖμι ἀ. 469,37
ὑπῆψαν I. ὑφῆψαν, ὑφάπτω 518,43
ὑπιδέσθαι, ὑφοράω ἀ. 506,39
ὑπίεναι, ὑπεῖμι ἀ. 461,1
ὑπιέντες I. ὑφιέντες, ὑφίημι 462,30
ὑπίεται I. ὑφίεται 462,34
ὑπιόντες, ὑπεῖμι ἀ. 461,23
ὕπο p. ὕπεστι 249,35
ὑποβαλὼν, -βάλλω 483,13
ὑποβέβηκε, ὑποβαίνω ἀ. 586,7
ὑποβεβηκότως d. 586,17
ὑποβεβηκὼς ibid.
ὑποβεβρεγμένοι, ὑποβρέχομαι 553,20
ὑποβέβρωται, ὑποβρώσκομαι ἀ. 587,10
ὑποδάμνασαι, ὑποδάμναμαι 456,14
ὑποδέδεκας p. ὑποδείσας, ὑποδείδω 524,33
ὑποδέγμενος f. ὑποδεχόμενος, ὑποδέχομαι 439,44
ὑποδεδεμένος, ὑποδέομαι ἀ. 588,36
ὑποδεδεμένως d. ibid.
ὑποδείξας, ὑποδείκνυμι ἀ. 364,1
ὑποδείξω 363,43
ὑποδενδρούμενος, ὑποδενδρόομαι οῦμαι 445,24
ὑποδμηθεὶς ὑποδμηθεῖσα, ὑποδμάομαι 570,40
ὑποδραμὼν, ὑποτρέχω ἀ. 509,7
ὑποδρώωσι p. ὑποδρῶσι, ὑποδράω ῶ 451,22
ὑποείξομεν, -είκω 520,1
ὑποζευξάμενος, ὑποζεύγνυμι ἀ. 592,19
ὑποζεύξας 592,18
ὑποθέμενος, ὑποτίθημι 494,11
ὑπόθεσαν Ion. ὑπέθεσαν 491,8
ὑποθέσθαι 494,1
ὑπόθεσις d. 963,3
ὑπόθευ D. ὑπόθου ἢ ὑπόθεσο 493,14
ὑποικεῖ, -κέω ῶ 446,18
ὑποίσω, ὑποφέρω ἀ. 607,44
ὑποκαθέσθαι, ὑποκαθίημι 494,3
ὑποκαθεστηκὼς, ὑποκαθίστημι 595,21
ὑποκαθήμενος, ὑποκάθημαι 463,16
ὑποκαροῦνται, ὑποκαρόομαι οῦμαι 443,32
ὑποκατέβησαν, ὑποκαταβαίνω ἀ. 501,10
ὑποκείμενος, -είμαι 463,37
ὑπόκειται 463,24
ὑποκλινθεὶς p. ὑποκλιθεὶς, ὑποκλίνομαι 563,37
ὑποκριναίμην, -ίναιο, -ίναιτο, ὑποκρίνομαι 547,18
ὑποκυησαμένη, ὑποκυέομαι 537,10
ὑποκύψειν, -ύπτω 518,26
ὑπολαβοῦσα, ὑπολαμβάνω ἀ. 505,21
ὑπολαβὼν ibid.
ὑπολισθηκὼς Ion. ὑπολισθηκὼς, ὑπολισθέω 571,40
ὑπομηλαφῆσαι, ὑπομηλαφέω 535,28
ὑπομνῆσαι, ὑπομιμνήσκω ἀ. 599.32
ὑπομνησθεὶς 600,14
ὑπομνήσουσα 599,28
ὑπομνηστευσάμενος, ὑπομνηστεύω 542,7
ὑπονίφει, -ίφω 433,25
ὑπονιφομένη 436,4
ὑποπεπτηὼς ῶτος p. ὑποπεπτηκὼς ότος, ὑποπτάω τὸ ὑποπτήσσω 237,20
ὑποπεπτηῶτες poë. ὑποπεπτηκότες ibid.
ὑποπεσεῖν, ὑποπίπτω ἀ. 507,23
ὑποπιμπράναι, ὑποπίμπρημι 454,35
ὑποσκιόωνται p. -ιῶνται, ὑποσκιάω ῶ 452,16
ὑπόστα f. ὑπόστασθι ἢ ὑπόστηθι, ὑφίστημι 495,29
ὑποσταθεὶς 596,29
ὑπόσταθι Att. ὑπόστηθι 495,28
ὑποσταίη 495,32
ὑποστάντες 496,29

Universidad de Deusto Biblioteca

ὑποστὰς 496,19
ὑποστᾶσα 496,33
ὑποσταχύοιτο, ὑποσταχυομαι 435,19
ὑποστελλάμενος, ὑποστέλλομαι 543,38
ὑποστῆναι, ὑπισχνοῦμαι ἀ. ἢ ὑφίστημι 412,32. & 496,3
ὑποστησαμένος, ὑφίστημι 595,2
ὑποστήσας 594,34
ὑποστήσομαι, ὑπισχνοῦμαι ἀ. ἢ ὑφίστημι 412,19
ὑποστησόμεθα, ὑφίστημι 594,8
ὑποστήτω, ὑπισχνοῦμαι ἀ. 412,31
ὑποστραφεὶς, ὑποστρέφω 480,7
ὑποστρώσω, ὑποστρώννυμι ἀ. 605,11
ὑποσχεῖν, ὑπέχω ἀ. 503,40
ὑπέσχεο I. ὑπόσχου, ὑπισχνοῦμαι ἀ. 412,22
ὑποσχέσθαι ibid.
ὑποσχήσομαι 412,17
ὑποσχόμενος 412,23
ὑπόσχου 412,21
ὑποσχὼν, ὑπέχω ἀ. 503,43
ὑποταγεὶς, ὑποτάττομαι 481,23
ὑποταγήσομαι 481,25
ὑποτάγητε 481,14
ὑποτεταγμένοι 554,21
ὑποτιθεὶς, -τίθημι 453,40
ὑποτιθέμενος 454,6
ὑποτίθεναι 453,37
ὑποτίθεται 453,43
ὑποτυχὼν, ὑποτυγχάνω ἀ. 509,44
ὑποφέροντες, ὑποφέρω 434,9
ὑποφθάμενος, ὑποφθάνω ἀ. 510,21
ὑποφθὰς ibid.
ὑποφρασθεὶς, ὑποφράζομαι 562,17
Ὑσθεὶς, ὕομαι 581,25
ὕσθη 581,21
ὑσθῆναι 581,22
τῇ ὑσμῖνι p. ὑσμίνῃ ἡ ὑσμίνη ης 282,35
ὑφᾶναι, ὑφαίνω 545,28
ὑφανθῆναι 566,5
ὕφασμα d. 312,43
ὕφασμαι Att. ὕφαμμαι 307,21
ὑφασμένος A. ὑφαμμένος 561,21
ὑφεῖμαι, ὑφίημι 323,27
ὑφειμένη 593,34
ὑφειμένος 323,27
ὑφείμην 493,16
ὑφεὶς 323,15
ὑφελέσθαι, ὑφαιρέομαι ἀ. 500,28
ὑφελοίατο p. ὑφέλοιντο 500,25
ὑφέξω, ὑπέχω ἀ. 305,7
ὕφες, ὑφίημι ἀ. 492,22
ὑφέσθαι 494,2
ὑφέστηκε 595,9
ὑφεστηκέναι 595,12
ὑφεστηκὸς 595,30
ἡ ὑφεστῶσα A. ὑφεστηκυῖα 595,41
ὑφῆκας, ὑφίημι ἀ. 593,3
ὑφῆκε 593,7
ὑφηρημένος, ὑφαιρέομαι 574,10
ὑφησόμενος, ὑφίημι 593,1
ὑφήφασται p. ὕφασται ἢ ὑφανθ ὑφαίνω 307,22
ὑφιέμενος, ὑφίημι 462,43
ὑφίεναι 462,24
ὑφίεσθαι 462,41
ὑφιστάμενος, -σταμαι 457,26
ὑφίστασαι 456,13
ὑφίστασθαι 456,45
ὑφίστατο 469,8
ὑφορώμενος, ὑφοράομαι ῶμαι 447,44
ὑφόωσι p. ὑφῶσι, ὑφάω ῶ 220,34
Ὑψαυχενοῦντες, -νέω ῶ 442,41
ὑψιβρεμέτης c. ὕψι βρέμομαι 979,18
ὑψίζυγος c. ὕψι ζυγὸς 980,51
ὕψιστος d. τὸ ὕψος 259,44
ὑψίτερος d. ibid.
Ὑψὼν d. Ὑψιπύλη 264,28

Φ

Φάανθεν p. φάνθεν B. ἐφάνθησαν, φαίνομαι 565,44
φάγε, τρώγω ἀ. 411,34
φαγεῖν 411,36
φάγεσαι ἀ. φάγῃ ἢ φαγῇ 306,26. & 507,11
φάγεται ἀ. φαγεῖται 509,28
φάγομαι ἀ. φαγοῦμαι 218,22. & 309,23
φάγον I. ἔφαγον 411,34
φαγοῦμαι p. φάγομαι 410,1. & 411,37
φάγω ης ῃ 411,35
φάγωμεν 411,36
φάε I. ἔφαε, φάω 465,28
φαείνω d φάω 330,6
φάθι A. φήθι, φημι ἀ. 356,43
φαίδιμος d. φαιδρὸς 265,8
φαίεν f. φαίησαν, φημι ἀ. 365,17

φαίη

φαίη 367,26
φαίην ης ibid.
φαῖμεν f. φαίημεν 365,17
φαινέσκετο p. ἐφαίνετο, φαίνομαι 467,24
φαίνεται 435,6
φαίνου 435,16
φαιρίσδειν p. σφαιρίζειν, σφαιρίζω 437,6
φαλαγγῶσα, -γάω ῶ 447,8
φαμὲν, φημὶ ἀ. 328,12
φάμενος 328,27
φαμι D. φημὶ 328,17
φαὺ p. ἔφησαν 328,23
φάναι 328,17. 412,33
φαῦαι, φαίνω ibid.
φανείην 479,12
φανεὶς 479,20
φανέσκε I. ἔφανε 478,43
φανὴ I. ἐφανὴ 476,6
φανήῃ ἢ φανήῃ p. φανῇ 237,8
φανήθι 479,11
φανῆναι 479,15
φανήτε 479,11
φανήτην Ion. ἐφανήτην 479,6
φανθεὶς 566,14
φαντασιωθεὶς, -σιόω 580,17
φαντὶ Dor. φασὶ, φημὶ 328,19
φανῶ, φαίνω 157,25
φάο p. ἔφασο φημὶ ἀ. 496,37
φᾶραι, φαίρω 545,30
φαρμακευθεὶς, -εύω 583,1
φὰς φάντος, φημὶ ἀ. 328,3
φάσαι, φάω 530,36
φάσθαι φημὶ ἀ. 328,26
φασεῖ D. φήσει 328,22
φασεῖς D. φήσεις ibid.
φασὶ 328,3
τοῖς φᾶσι, ὁ φὰς φάντος ibid.
φάσκε φασκέτω, φάσκω τὸ φημὶ 348,41
φάσκω d. φάω 348,40
φάσμα d. φαίνω 261,27
φᾶσσα d. φὰψ 252,17
φασῶ φασεῖς φασεῖ D. φήσω φήσεις φήσει, φημὶ ἀ. 328,22
φατὲ 328,2
φατὶ D. φησὶ 328,21
φατὸν 328,2
φατὸς d. 979,9
Φείδεο I. φείδου, φείδομαι 439,3
φέρησι, φέρημι τὸ φέρω 386,26
φέριστος d. φέρω 256,13
φερόμεθεν Æ. φερόμεθα 187,4
φέρτατος d. φέρω 256,13
φέρτερος d. ibid.
φέρτιστος d. ibid.
φευκτὸς d. φεύγω 353,14
φεύξομεν, φεύγω 519,19
Φῆ I. ἔφη, φημὶ ἀ. 384,32
φῇ 367,30
φημὶ d. φάω 328,1
φῆν φῆς φῆ I. ἔφην ἔφης ἔφη, φημὶ ἀ. 328,20. & 384,32
φῆναι, φημὶ ἢ φαίνω 328,25. & 412,33
φήνωσι ἢ φήνωσι, φαίνω 546,24,38
φῆς, φημὶ ἀ. 328,1. & 367,30
φῆς I. ἔφης 328,18. & 384,32
φήσεις A. φήσαι 609,29
φῆσθα p. ἔφης 316,41
φησὶ 328,2
φῇσι I. φῇ 367,30
φήσω 328,6
φθαίην, φθάνω ἀ. 413,5
φθάμενος 414,32
φθάναι 414,30
φθαρεὶς, φθείρομαι 403,25
φθαρῆναι 480,44
φθαρήσομεν 481,5
φθάρθι f. φθάρηθι 366,37
φθὰς, φθάνω ἀ. 414,31
φθάσαι 414,21
φθάσας, φθάσασα ibid.
φθάσεια 414,20
φθάσειε ibid.
φθάσω 413,5
φθέγγεο I. φθέγγου, φθέγγομαι 439,3
φθέγξηται 519,40
φθείμην φθεῖο φθεῖτο, φθίνω ἀ. 415,6
φθείομεν p. φθῶμεν, φθάνω ἀ. 414,28
φθεῖσθαι, φθίνω ἀ. 415,5
φθεῖτο 415,7
φθέρσω Æ. φθερῶ, φθείρω 403,26
φθέρρω Æ. φθείρω 403,3
φθῆ I. ἔφθη, φθάνω ἀ. 414,26
φθῆναι 414,29
φθῆσε I. ἔφθησε 414,23
φθήσομαι 414,24
φθήσονται ibid.
φθήσω ibid.
φθίης, φθίνω ἀ. 415,4
φθίμενος p. φθιόμενος ἢ ἐφθιμένος 414,45
φθινύθω d. φθινύω 331,24
φθίσθαι I. ἐφθίσθαι, φθίνω ἀ. 414,43
φθίσον 609,45

Universidad de Deusto Biblioteca

φθίσω φθίσεις φθίσει 413,6
φθονηθεὶς, φθονέω 575,35
φθῶ φθῇς φθῇ, φθάνω ἀ. 414,27
φιδέω d. φείδω 351,16
φιδήσω, φιδέω 351,17
φίλαι, φιλέω ἀ. 351,28,31
φιλαίτατος d. φίλος 258,1
φιλαίτερος d. 257,45
τοῖς φιλάμασι D. φιλήμασι 993,65
φιλάμενος, φιλέω ἀ. 351,29,32
φιλανθρωπία d. φιλάνθρωπος 962,107
φιλάνθρωπος c. φίλος ἄνθρωπος ibid.
φίλατο p. ἐφίλατο ἢ ἐφιλήσατο, φίλημι ἢ φιλέω 351,28
φίλεμμι Æ. φίλημι 231,32
φιλέεσκε I. ἐφίλεε ἢ ἐφίλει, φιλέω 351,34
φίλεις φίλεντος Æ. φιλεὶς φιλέντος, φίλημι τὸ φιλέω 231,37
φίλεντι Æ. φιλεῖσι 236,16
φιλεῦνται D. φιλοῦνται, φιλέομαι οῦμαι 351,35
φιλέω d. φίλος 979,40
φιληθεὶς, φιλέω 575,35
φίληθι Æ. & p. φίλεθι, φίλημι τὸ φιλέω 236,32
φίλημα d. φιλέω 993,65
φίλημα Æol. φίλεται 233,16
φίλημεν Æol. φίλεμεν 233,20
φιλήμεναι p. φιλέναι ἢ φιλῆναι 231,36
φίλητον Æ. φίλετον 233,20

φιλία d. φίλος 264,39
φίλιστος d. 258,14
φίλιον d. 264,39
φιλογραμματῶν, φιλογραμματέω ῶ 442,14
ὦ φιλοθερσίτη, ὁ φιλοθερσίτης ου 267,27
τὸ φιλόπατρι, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις 251,9
φιλοσοφέω d. φιλόσοφος 292,2
ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος c. φίλος σοφὸς 250,29. & 251,33
φιλοσύνη d. φίλος 264,40
φιλότης d. φίλος 264,39
φιλοτιμέω d. φιλότιμος 292,5
φιλοῦνται, φιλέομαι οῦμαι 351,35
φίλτατος d. φίλος ἀ. 255,34
φίλτερος d. ibid.
φίλων d. 264,39
φιλώτατος d. 255,35
φιλώτερος d. ibid.
φιμωθεὶς, φιμόομαι 580,18
φιμώθητι 579,20
φὶν poët. σφίσι, ὃς οἱ οἶ 244,7
Φλεγέθω d. φλέγω 331,20
φλεγεὶς, φλέγω 486,26
φλέγμαινσις d. φλεγμαίνω 261,34
φλεγμασία d. ibid.
φλεγμῆναι ἢ φλεγμῆναι 546,27
φλεγμήνῃ ἢ φλεγμήνῃ 546,22,38
φλεγοίατο p. φλέγοιντο, φλέγω 439,20
φλέξας 519,31
φλέξον 519,26

φλεχθεὶς 552,43
φλεχθῆναι 552,38
φλογίστρα d. φλογίζω 262,8
φλοιδούμενος, φλοιδόομαι οῦμαι 445,24
Φοίνισσα d. Φοῖνιξ 252,22
Φοίτα p. ἐφοίτας ἐφοίτα, φοιτάω ῶ 468,24
φονεύω d. φόνος 963,12
φορῆναι ἢ φορῆναι, φοραίνω 546,27
φραγεὶς, φράττομαι 481,24
φράδε I. ἔφραδε, φράζω 482,1
φράζεο I. φράζου 439,8
φράζευ D. φράζου ibid.
φρασαίατο p. φράσαιντο 439,16
φραχθεὶς, φράττομαι 555,15
τοῦ φρέατος, τὸ φρέαρ ἀ. 275,21
φρεῖν f. φέρειν, φέρω 412,41
φρὲς, φέρω ἀ. 236,29. 381,17. & 413,1
φρήσω 413,3
φρίξαν I. ἔφριξαν, φρίσσω 521,44
φρίξω 169,18
φρίσσον I. ἔφρισσον 465,11
φρῶ f. φέρω 412,41
[illegible] ἔφυ, φῦμι 415,44
φυγγάνω d. φεύγω 337,12
φυεὶς, φύω 485,40
φῦε I. ἔφυε 465,28
ὁ φύλακος ου d. ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος 279,24
φυλάσσεο I. φυλάσσου, φυλάσσομαι 489,31
φῦμι d. φύω 363,31

φύναι

φύναι, φῦμι ibid.
φύντο I. ἔφυντο 416,2
φύουσι, φύω 433,28
φυραθεὶς, φυράω 568,22
φύρασον 530,25
φὺς, φῦμι 415,44
φυσιώμενος, φυσιάομαι ῶμαι 447,45
φύσω, φύω 413,9
φυτεύω d. φυτὸν 980,58
φυτήσατο I. ἐφυτήσατο, φυτάομαι 533,16
φυτὸν p. φύω 980,58
φυῶ φυῇς φυῇ, φύω 485,32
φῶ φῇς φῇ, φημὶ ἀ. 367,30
τῆς φωδὸς, ἡ φὼς 147,39
φῶμεν, φημὶ ἀ. 495,38
τὸ φῶντα, φάω ῶ 447,13
φωραθεὶς, φωράομαι 568,23
φῶσι, φημὶ ἀ. 495,39
φωχθεὶς, φωγνύω ἀ. 610,3

X

ΧΑδέειν I. χαδεῖν, χάζω 417,6
χάδον χάδες χάδε I. ἔχαδον ες, ε 417,5
χαιρέω d. χαίρω 351,23
χαιρήσεις, χαιρέω ibid.
χαιρήσω ibid.
χαλαζοῦται, χαλαζόομαι οῦμαι 448,21
χαλεψάμενος, χαλέπτομαι 519,14
χαλινοῖ, -νόω ῶ 441,32
ἡ χαλκῆ, ὁ χάλκεος χαλκοῦς 269,9
χαλκοκεκαυμένος, χαλκοκαίομαι 597,1
τὸ χαλκοῦν, ὁ χάλκεος χαλκοῦς 269,9
χαλκοῦς f. χάλκεος 269,5

χαλώμενον, χαλάομαι ῶμαι 448,7
χανεῖν, χάσκω ἀ. 416,21
χάνῃ ibid.
χάνοι 416,20
χανοῦμαι 416,5
χανῶ 416,19
χαραδρωθείη, χαραδρόω 579,22
χαραδρωθεὶς, -δρόω 580,18
χαρακτὴρ d. χαράττω 261,15
χαρείη, χαίρω 416,13
χαρεὶς χαρεῖσα 416,12
χαρέω d. 351,23
χάρη I. ἐχάρη 416,14
χάρηθι 416,13
χαρῆναι 416,14
χαρήσομαι 416,3
χαρῆτε 416,14
ὦ χαρίει, ὁ χαρίεις 149,21
χαρίεις d. χάρις 264,14
τὸ καὶ ὦ χαρίεν, ὁ χαρίεις 149,22. & 251,5
ἡ χαρίεσσα ibid.
χαριέστατος d. 255,14
χαριέστερος d. ibid.
χαριτόω d. χάρις ιτος 458,35
χαροῦσι, χαίρω 545,2
χαρῶ ῇς ῇ 416,14
χασμῷο f. χασμάοιο, χασμάομαι ῶμαι 447,26
χασσάμενος p. χασάμενος χάζω 438,35
χασύριγξ p. καὶ ἁ σύριγξ D. καὶ ἡ σύριγξ 317,17
Χέαι, χέω ἀ. 416,8
χεάμενος 610,15
χέας 610,14
χέασθαι 610,15
χεθεὶς 416,28

χεθῆναι ibid.
χειμασθεὶς, χειμάζομαι 562,18
χειμοσπορούμενος, χειμοσπορέομαι οῦμαι 444,16
χειραγωγέω d. ὁ καὶ ἡ χειραγωγὸς 292,9
τὼ χεῖρε, ἡ χεὶρ χειρὸς 273,35
χείριστος d. κακὸς ἀ. 255,28
χειριστότερος d. χείριστος 258,37
χείρων d. κακὸς ἀ. 255,27
χέον, χέω ἀ. 416,8
χερειότερος d. χερείων 258,36
χερείων d. κακὸς ἀ. 255,27
τὸ χέρηα p. χερείονα, ὁ ἡ χερείων ονος 257,10
οἱ αἱ χέρηες p. χερείονες 257,11
τῷ τῇ χέρηϊ p. χερείονι 257,10
ταῖν χεροῖν, ἡ χεὶρ χειρὸς καὶ χερὸς 274,32
χερνίψαντο I. ἐχερνίψαντο χερνίπτομαι 519,11
τῆς χερὸς p. χειρὸς, ἡ χεὶρ 274,30
χεῤῥὸς ἢ χεῤῥὸς Æ. χειρὸς 282,10
χερσεύουσα, χερσεύω 434,17
ταῖς χερσὶ, ἡ χεὶρ χειρὸς καὶ χερὸς 274,32
χερσωθήσεσθαι, χερσόομαι 580,22
χερσωθήσομαι ibid.
χέσας, χέζω 527,21
χέσειν 525,27
χεσεῖσθαι D. χέσεσθαι 525,29
χεῦα I. ἔχευα, χέω ἀ. 416,24

Universidad de Deusto Biblioteca

χεύαντων A. χεύατωσαν 416,26
χεύοντο I. ἐχεύοντο, χεύομαι τὸ χέω 416,23
χεῦσαι, χέω ἀ. 302,20
χεύσω 305,25
χεύω p. χεύσω 359,16
χεῶ D. χεύσω 218,14. & 416,7
Χηράμενοι ἢ χηράμενοι, χαίρω 546,37
Χιλιὰς d. χίλιοι 254,38
χιόων p. χιῶν, χιάω ῶ 451,35
τῷ χιόωντι p. χιῶντι 451,44
Χλανίδιον d. ἡ χλανὶς ίδος 969,104
χλιανθεὶς, χλιαίνομαι 566,15
χλοιοῦνται, χλοιόομαι οῦμαι 443,33
Χολεριώντες, χολεριάω ῶ 447,3
χολόομαι d. χολὴ 985,63
χολωθεὶς, χολόομαι ibid.
χολωσέμεν I. χολώσειν, χολόω 537,26
χονδριοῦντες, χονδριόω ῶ 443,14
χονδριῶντες, χονδριαω ῶ 443,3
χορεύθεις, -εύομαι 583,1
Χρανθεὶς, χραίνομαι 566,15
τὰ χρέα f. χρέεα, τὸ χρέος τοῦ χρέεος 273,13
χρείων p. χρέων, χρέω 449,33
τὸ χρέως τοῦ χρέω 266,13. & 130,29
χρὴ f. χρῆσι, χρῆμι 416,10
χρῇ 417,3. vel D. χρᾷ χράομαι ῶμαι 450,32
χρῆν τὸ ἐχρῆν ἢ χρὴ ἢ χρῆναι 416,11. 417,2
χρῆναι ibid.
χρῆσαι, χρήζω ἢ χράω 527,17
χρήσαις 526,34
χρήσασθαι 533,27
χρῆσθα D. χρὴ 416,40
χρῆσθαι D. χρᾶσθαι, χράομαι ῶμαι 215,19
τὰ χρησθέντα, χρήζομαι 562,21
χρήσθων A. & D. χράσθων καὶ χράσθωσαν, χράομαι ῶμαι 450,35
χρησόμενος 532,23
χρῆσον, χρήζω ἢ χράω 526,33
χρῆται D. & A. χρᾶται, χράομαι ῶμαι 215,19
χρῖον I. ἔχριον, χρίω 465,11
Χριστὸς d. χρίω 460,52
χροανθεὶς, χροαίνομαι 566,15
χρονισθεὶς, χρονίζομαι 562,18
χροὸς χροΐ χρόα, ὁ χροῦς 147,25
χρυσαυγοῦντα, χρυσαυγέω ῶ 443,22
ἡ χρυσῆ, ὁ χρύσεος χρυσοῦς 269,8
Χρυσηΐσ d. Χρύσης 982,4
χρυσήλατος c. χρυσὸς ἐλαύνω 973,52
χρυσοίην A. χρυσοῖμι, χρυσόω ῶ 219,36
τοῦ Χρυσολωρᾶ, ὁ Χρυσολωρᾶς 267,2
τὸ χρυσοῦν, ὁ χρύσεος χρυσοῦς 269,9
χρυσοῦς f. χρύσεος χρύσους 269,5
χρυσόω d. χρυσὸς 217,32
χρυσώην D. & Æ. χρυσοίην ἢ χρυσόοιμι χρυσοῖμι χρυσόω ῶ 219,40
χρῶ f. χράου, χράομαι ῶμαι 449,36
χρῶμα d. χρώννυμι ἀ. 346,25
χρῶσις εως d. 346,23
χρωστὴρ ῆρος d. 346,24
χρώσω 346,22
χρῷτο f. χράοιτο, χράομαι ῶμαι 447,27
Χυθεὶς εἶσα, χέω ἀ. 416,29
χύντο p. ἐκέχυντο 416,36 & 301,36
χυσθεὶς 416,30
χύσον 416,33
χύτο p. ἐκέχυτο 416,35
Χώεο Ion. χώου, χώομαι 439,4
χώετο I. ἐχώετο 465,40
χωλανεῖ, χωλαίνω 544,44
χ' ὠμάντις ἢ χ' ὠμάντις p. καὶ ὁ μάντης 314,11. & 997,24
χωόμενος, χώομαι 435,39
χῶσαι χώννυμι ἀ. 346,11
χωσαμένη, χόομαι ἢ χώομαι 346,16
χωσάμενος ibid.
χώσας, αντος, χώννυμι ἀ. 346,12
χώσατο I. ἐχώσατο, χόομαι ἢ χώομαι 346,15
χώσεται 537,28
χωσθεὶς χωσθέντος, χώννυμι ἀ. 346,20
χωσθῆναι ibid.
χωστὸς οῦ d. 346,19
χώσω 346,10

Ψ

Ψαλμὸς d. ψάλλω 261,5
ψαλοῦμαι 198,24
ἡ ψάλτρια, ὁ ψάλτης 251,22
ψαλῶ, ψάλλω 157,33. & 198,24
ψαρῶ, ψαίρω 544,44
ψαυσθεὶς, ψαύομαι 582,2
ψε D. σφᾶς 243,42
ψεκαζόμενοι, ψεκάζομαι 436,3
ψεκασθεὶς 562,19
ψευδίστατος d. ὁ ἡ ψευδὴς 257,25
ψεύσει A. ψεύση, ψεύδομαι 524,23
ψευσθείην 556,39
ψευσθεὶς ψευσθεῖσα 556,41
ψευσθῆναι 556,40
ψευσθῶ ψευσθῇς 556,39
ψεχθεὶς, ψέγομαι 552,43
ψήλαι, ψάλλω 542,44
ψήλας 543,1
τοῦ ψίθυρος, ὁ ψίθυρ ρος, καὶ ὁ ψίθυρος ου 274,17
ψυγεὶς ψυγεῖσα, ψύχω ἀ. ἢ ψύγω 310,28
τῇ ψυγείσῃ ibid.
ψύξας 519,33
ψυχὴ d. ψύχω 959,43
ψυχθεὶς 553,39
ψυχορραγοῦντες, ψυχορραγέω ῶ 442,41
ψυχρολουτροῦντες, ψυχρολουτρέω ῶ 442,42
ψυχροποτῶν, -τέω 442,15
ψωραγριῶντες, ψωραγριάω ῶ 447,4
ψῶσαι, ψόω 538,35

Ω

Ὦ ἦς ἦ, ἰημι 320,2. vel ὦ D. ᾦ aduerbium 992,44
ὦ ἦς ἦ, εἰμὶ ἀ. 316,9
ὦγα, οιγω 298,8
ὦ γαθὲ A. ὦ ἀγαθὲ, ὁ ἀγαθὸς 418,20
ὠγκωμένος, ὀγκόομαι 578,31
ὤγνυντο, οἴγνυμαι 473,33
ὦγον, οἴγω 347,6
ὦδα, ὄζω 300,30
ὤδεε, οἰδέω 349,11
ὦδ' εἰπεῖν ἔπος quid 966,29
ὤδεον, οἰδέω 349,11
ὤδηκα 571,33
ὠδήκαντι D. ᾠδήκασι ib.
ὠδημένος 577,10
ὤδουν f. ᾤδεον 472,32
ὠδύσατο, ὀδύζομαι 465,40
ὠδύσσατο p. ὠδύσατο ib.
ὤδωνις p. ὁ Ἄδωνις 418,23
ᾤετο, οἴομαι τὸ οἶμαι 393,22
Ὤζεσαν, ὀζέω τὸ ὄζω 601,16
ᾠήθην ᾠήθης ᾠήθη, οἴομαι οἶμαι 393,2,27
ᾠήθησαν 393,28
ᾤημαι 393,27
ᾠησάμην 393,23
ᾠήσατο ibid.
Ὠθήσω ὠθέω 417,19
ὤθουν f. ὤθεον 417,20
Ὤιγνυντο p. ὤγνυντο, οἴγνυμαι 472,34
ὠίετο p. ᾤετο, οἶμαι ἢ οιομαι 472,35
ὤιξα p. ᾦξα, οἴγω 299,16
ὤιξε ibid.
ὠίχθην p. ὤχθην 552,25
ᾠκεῖτο, οἰκέομαι οῦμαι 472,33
ᾤκηκε, οἰκέω 571,35
ᾤκιζον, οἰκίζω 171,31
ᾠκισμένη 560,34
ᾤκισται 558,17
ὤκλασε, ὀκλάζω 526,20
ὤκνησε, ὀκνέω 534,15
ᾠκοδομημένος, οἰκοδομέω 574,13
ᾠκοδομήσαμεν 534,28
ᾤκτηρε, οἰκτείρω 544,33
Ὦλα, ὀλλύω ἀ. 395,13
ὤλεσα 601,31
ὤλετο 395,15
ὤλισθον, ὀλισθέω 303,4
ὠλώμην ὤλου ὤλετο, ὀλλύω ἀ. 295,14
Ὦμαι, ἰημι 320,23
ὦμεν, εἰμι ἀ. 316,10
ᾤμην, οἶμαι ἢ οἴομαι 393,1
ὠμήρησε, ὁμηρέω 534,16
ὠμίλει, ὁμιλέω ῶ 472,24
ὠμίλησαν 534,34
ὠμμένος, ὁράω ἀ. 602,27
ὤμνυν, ὄμνυμι 393,37
ὤμνυον ες, ε, ὀμνύω 394,2
ὤμοιος Æ. ὅμοιος 120,22
ὤμοκα, ὄμνυμι ἀ. 394,13
ὠμολόγει, ὁμολογέω ῶ 472,25
ὠμολογήθη 575,11
ὠμολογήκει 572,9
ὠμολόγησα 533,44
ὠμολόγησαν 534,36
ὠμολόγησε 533,45
ὠμολόγηται 572,22
ὤμορε, ὀμόρω 472,18
ὤμοσαν 394,13
ὤμοσε ibid.
ὤμορξα, ὀμόργνυμι 335,32
ὠμορξάμην ibid.
ὤμοσα, ὄμνυμι ἀ. 394,12
ᾤμωζον, οἰμώζω 289,31

ὠμω

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὠμωμόκη A.ὠμόκη,ὄμνυμι ἀ. 602,4
ὤμωξω ὤμωξας ὤμωξε 289,32
ὢν ὄντ☉,εἰμὶ ἀ. 316,12
ὢν τυγχανῶ quid 975, 101
ὠνάμην f.ὠνησάμην,ὀνάω ἢ ὄνημι 365,8. 366,42
ὦ 'ναξ f.ὦ ἄνακ ἢ ὦ ἄνα, ὁ ἄνακ ἄνακτος 418,21
ὦ 'νερ f. ὦ ἄνερ, ὁ ἀνὴρ 418,22
ὄνασον,ὀνάω 472,14
ὀνήμην ὄνησο ὄνηστο,ὀνάω ἢ ὄνημι 366,41
ὦ 'νηρ A. ὦ ἄνερ, ὁ ἀνὴρ 418,26
ὄνησιν, ὀνάω ἢ ὄνημι 534,5
ὄνησας ibid.
ὄνησε ibid.
ὦ 'νθρωπε f. ὦ ἄνθρωπε 418,21
ὠ 'νθρωπος A. ὦ ἄνθρωπε 418,26
ὠνομάδα) I. ὠνομασμένοι εἰσὶ, ὀνομάζομαι 558,23
ὠνομάζω ποιήτης, ὀνοματοποιέω 339,29
ὠνοχόη, οἰνοχόεω ὦ 299, 10
ὠνοχόκν ibid.
ὦνπερ c.ὧν περ 247,44
ὦξα,οἴγω 299,16
ὠόμην, οἰόμαι ἢ οἴεμαι 393,22
ὄονζ ibid.
ὄὐξ ibid.
Ὀπιζον,ὀπίζω 171,28
ὤπασε,ὀπάζω 526,20
ὥπερ aduerbium c. ὥ πὲρ 992,44
ὠπλισμέν☉,ὁπλίζομαι 560,31
ὡπλισμένως d. ibid.
ὅπλα, ὁπλομαι τὸ ὁράω 418,38
ὅπλον,ὁπλάω ῶ 472,29
Ὡρα,ὁράω 299,14
ὡρμήσατ☉ d. ὁρμᾶ☉ 257,45
ὦρκηκα 299,22
ὡργασμέν☉,ὀργάζομαι 560,32
ὠργυιωμένος,ὀργυιόομαι 578,30
ὦρεξα,ὀρέγνυμι ἀ.335,34
ὠρεξάμ☉ 335,37
ὠρίομαι,ὁρίω τὸ ὁράω ῶ 472,16
ὄρειον ibid.
ὠρθριζε,ὀρθρίζω 472,19
ὠρθρώνζ, ὀρθρώομαι ῶμαι 472,29
ὦ 'ρίγωτε f.ὦ ῥίγωτε 418,22
ὄρνιας καὶ ὄρνας,ὀρνίθω 547,9
ὠρόθω,ὀρύζομαι 558,36
ὤρυτο 558,16
ὤρυτο 560,37
ὄρυστος B.ἄρυστος 371,43
ὤρκωσαν,ὀρκόω 537,38
ὦρμαινε, ὁρμαίνω 472, 20
ὡρμίατο I.ὥρμιωτο,ὁρμίομαι 574,38
ὦρμ☉ ὁρμίω ῶ 472,25
ὦρμ☉ f. ἀρμημέν☉, ὁρμῶμαι 375,4
ὤρμεον,ὁρμίω 472,26
ὡρμήθη,ὁρμάω 570,17
ὡρμήθλν 570,16
ὤρμηκα 568,41
ὡρμηκότες 569,1
ὡρμημαι 569,17
ὡρμημέν☉ 570,5
ὤρμηται 532,27
ὤρμητε 532,26
ὡρμῆ☉ 569,32
ὤρμυκτ,ὁρμίω 472,26
ὤρνυθ,ὄρνυμαι 472,30
ὤρνυθ,ὄρνυμαι 472,21
ὄρορε f. ὄρωρε A. ὤρορε ὄρω 566,25
ὠρυσσοπόντες, ὠρυσσοπέω ῶ 442,43
ὠρύφονζ,ὠρύφομαι 472, 21
ὠῤῥώδκν, ὀῤῥωδέω ῶ 472,27
ὄρστε ὄρστες ὄρστε Æol. ὤρε ας ε, ὄρω 333,14. & 985,65
ὄρστε,ὄρσω τὸ ὄρω 333,21
ὄρστο I. ὄρστε 332,25
ὄρτο,ὄρω 333,13
ὠρυγμαι,ὀρύσσω 188,9
ὤρυγον 178,19
ὄρυξο 193,7
ὠρυόμ☉, ὠρῦομαι 435,39
ὄρυχα 157,15
ὄρφωσε,ὀρφόω 537,34
ὠρχοῦτο Dor.ὠρχοῦντο, ὀρχέομαι 220,20
ὄρχμ☉ f.ὁ ὀρχμὸς vel ἄρχμ☉ pro ὀρχήθμ☉ 371,41
ὠρχοτομηθησαν, ὀρχοτομέομαι 575,15
ὠρῶρς A. ὤρῳ,ὄρω 566, 24
ὠρωρέχθν A. ὠρέχθν,ὀρέγω ἢ ὀρέγνυμι ἀ. 301, 44. & 335,45
ὠρωρύχθν A.ὠρύχθν,ὀρύσσω 300,21
Ὦστε.ὠθέω ἀ. 417,22
ὠστίσ☉ 417,24
ὥσαθ ibid.
ὥστισκε Ion. ὥστε ἢ ἐωστ 417,23

ὥστε 417,22
ὠὸεὶς 417,26
ὦστ,εἰμὶ ἀ. 316,10
ὦστ ἵημι ἀ. 323,7
ὦσμαι,ὠθέω ἀ. 417,27
ὠσμ☉ ibid.
ὠσρακωμένη,ὀστρακόομαι 578,32
ὀφειλομένη, ὀφειλόμενα τὸ ὀφείνομαι 374,20
ὤσφρθζ 489,3
ὤτω,ὠθέω ἀ. 417,13
Ὥτ ἂν ἢ ὦ 'τ ἂν ἢ ὡτ ἂν ἢ ὦ 'τ ἂν ἢ ὦ 'τ ἂν f. ὦ ἐπὴν, ὁ ἐπὴν ἐπὴν☉ d. ὁ ἐπὴς ε 417,15,29
ὦτιν ὁστ ἂν ☉ 246,4
Ὦ ὠτὸς,τὸ ὦς ἀ. 147,38
ὠτ ὠτὸς,τὸ ὦς ἀ. 147,38
ὠτεωω ας ε, ὀτεώω 177,18
Ὠὗτ ς I.ὁ αὐτὸς 245,16
Ὤφειλον ὤφλες ὤφλε, ὀφλέω τὸ ὀφείλω 394, 26
ὤφειν,ὀφάω ἀ. 602,24
ὤφελον ὤφελες ὤφελε, ὀφείλω 178,14.394,27
ὤφθην ὤφθης ὤφθη,ὀράω ἀ 418,37. & 602,29
ὤφθησαν 602,30
ὤφληκα ὀφείλω ἀ.393,19
ὠφληκέναι 394,24
ὠφληκὼς ὁστ☉ ibid.
ὤφλησε 393,19
ὤφλον ὤφλες ὤφλε 393, 20
ὠφρυομέν☉,ὀφρυόομαι 578,32
ὤχα,οἴγω 299,17
ὤχαθ Ion.ὠγμὸι ἦσαν 299,19
ὠχεῖτο, ὀχέομαι ἔμαι 472,28
ὤχετο,οἰχόμαι ἀ. 352,40
ὤχηκα 352,31
ὠχμαι 352,40
ὠχθῶ,οἴχομαι 552,25
ὤχθησαν,ὀχθέω 534,35
ὠχόμβα, οἴχομαι 352, 41
ὠχόμβω 352,40
ὤχωκα ας ε Att. ὤχηκα 352,32
Ὤψειον,ὀψεία 360,22

Universidad de Deusto
Biblioteca

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ὅστις ὄρος Μουσῶν φιλέεις ἐπιβαινέμεν ἄκρον
Ἔνθά σοι ἄῤῥηκτος κρόσσα πόδεσσι βίβλος.
Ἡ σ' ἐπεὶ Πάρνασσον μερόπεσσι δυσάμβατον αὐθύς
Βήσετ' ἀγοῦσα μώλῃ πρὶν δακέθυμος ἱδρώς;
Ἔνθα δρέπων κορυφὰς ἀρετῶν Μουσῶν τε ἀώτους:
Χαίρε καὶ ἀντὶ χαρῆς ἔσχε δοτῆρι χάριν.

Ἐδοάρδος ὁ Σκωτὸς τοῦ παραστίου ἀδελφὸς.

Eiuſdem ſub eodem argumento.

Culmina Parnaßi qui curſu ſcandere certas,
Huc ades, hic pedibus ſcala libellus erit:
Pieridúmque choris decus inſeret, ipſa corollis
Hoc duce te cinget caſta Minerua comas.
Hic vario triſtem recreat ſermone ſenectam
Viue diu, accepti & muneris eſto memor.

P. Gerbeti apud Carpentoractenſes humaniorum litterarum profeſſoris ad auctorem τετραστιχὸν.

Cecropiæ quod prodit opus mirentur Athenæ
Per quod Mopſopiæ lux rediuiua venit.
Namque ſecundus adeſt Cecrops, ni Cecrope maior,
Huic etenim finem nec Libitina dabit.
Ergo nocturnam redolentia ſcripta lucernam
Edè, tui certa hæc ſigna laboris erunt:
Signa laboris erunt tua quæ poſt funera viuent,
Vlla tibi finem nec Libitina dabit.

Eiuſdem.

Quando tua ex Marco ſtudio paradigmata voluo,
Permiror mentem: Nam CICERONIS *habes.*
Quid mirum ſi cum Muſis & Apolline certes?
Pandora tu reliquis? Diphthera nonne mihi?
Pergito: ἀλεξ' ἄνδρους, donec in Tritonidis arcem
Tu Coriphæus eas, ſed Ciceronis ope.
Exoptata diu viuent monumenta laboris,
Parte tui ſemper ΣΚΩΤΕ *ſuperſtes eris.*

Universidad de Deusto
Biblioteca

GVLIELMI BAILLII E' SOCIETATE IESV AD LIBELLVM de Accentibus à se editum Carmen.

NONDVM *frigoribus rigentioris*
Vrsæ, nec Boreæ minis remissis,
Audes aërias plagas subire?
Expecta Zephyros tepentiores;
Qui te suscipiant amœniore
Flatu: quo properas? Caput reconde
Terris. Nonne vides Amygdalarum
Primas delicias tepentis anni
Flores vix genitos leui perire
Exorta glacie? peremniorem
Vitam Morus amat, procul fugatis
Arctoïs nebulis calente cœlo
Quæ postrema parit. Rudis libelle
Florum more cades fugaciorum.
Non te fasciolæ venustiores
Claudent; purpura delicatiore
Non te veste teget; latus superbum
Nec pictum rutilo micabit auro;
Nec cocco madidus rubebit index;
Nec viues memori decorus auo.
Quò te præcipitas rudis libelle?
Precox, quidquid iners manus laborat,
Nunquam durat opus. Miser peribis
Vix natus, quid agis? benigniorem
Lectorem propera tibi parare,
Qui te fronte legat sereniore,
Lima depositâ seueriore:
Dic illi, resera sinus amicos,
Et me ceu proprium foue laborem,
Fingas esse tuum, magis placebo:
Sed quid te remoror libelle multis?
Coruo sordet Olor, meus videri
Nequis, ac aliis simul placere.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca

Universidad de Deusto
Biblioteca